

PATROLOGIÆ

CURSUS COMPLETUS

SIVE

BIBLIOTHECA UNIVERSALIS, INTEGRÆ, UNIFORMIS, COMMODA, OECONOMICA,
OMNIUM SS. PATRUM, DOCTORUM SCRIPTORUMQUE ECCLESIASTICORUM

QUI

AB ÆVO APOSTOLICO AD INNOCENTII III TEMPORA

FLORUERUNT;

RECUSIO CHRONOLOGICA

OMNIUM QUÆ EXSTITERE MONUMENTORUM CATHOLICÆ TRADITIONIS PER DUODECIM PRIORA
ECCLESIAE SÆCULA,

JUXTA EDITIONES ACCURATISSIMAS, INTER SE CUMQUE NONNULLIS CODICIBUS MANUSCRIPTIS COLLATAS,
PERQUAM DILIGENTER CASTIGATA;

DISSERTATIONIBUS, COMMENTARIIS LECTIONIBUSQUE VARIANTIBUS CONTINENTER ILLUSTRATA;
OMNIBUS OPERIBUS POST AMPLISSIMAS EDITIONES QUÆ TRIBUS NOVISSIMIS SÆCULIS DEBENTUR ABSOLUTAS
DETECTIS, AUCTA;

INDICIBUS PARTICULARIBUS ANALYTICIS, SINGULOS SIVE TOMOS, SIVE AUCTORES ALICUIUS MOMENTI
SUBSEQUENTIBUS, DONATA;

CAPITULIS INTRA IPSUM TEXTUM RITE DISPOSITIS, NECNON ET TITULIS SINGULARUM PAGINARUM MARGINEM SUPERIOREM
DISTINGUENTIBUS SUBJECTAMQUE MATERIAM SIGNIFICANTIBUS, ADORNATA;

OPERIBUS CUM DUBIIS TUM APOCRYPHIS, ALIQUA VERO AUCTORITATE IN ORDINE AD TRADITIONEM
ECCLESIASTICAM POLLENTIBUS, AMPLIFICATA;

DUOBUS INDICIBUS GENERALIBUS LOCUPLETATA : ALTERO SCILICET RERUM, QUO CONSULTO, QUIDQUID
UNUSQUISQUE PATRUM IN QUODLIBET THEMA SCRIPSERIT UNO INTUITU CONSPICIATUR; ALTERO
SCRIPTURÆ SACRÆ, EX QUO LECTORI COMPERIRE SIT OBIUM QUINAM PATRES
ET IN QUIBUS OPERUM SUORUM LOCIS SINGULOS SINGULORUM LIBRORUM
SCRIPTURÆ TEXTUS COMMENTATI SINT.

EDIFICIO ACCURATISSIMA, CÆTERISQUE OMNIBUS FACILE ANTEPONENDA, SI PERPENDANTUR : CHARACTERUM NITIDITAS
CHARTÆ QUALITAS, INTEGRITAS TEXTUS, PERFECTIO CORRECTIONIS, OPERUM RECUSORUM TUM VARIETAS

TUM NUMERUS, FORMA VOLUMINUM PERQUAM COMMODA SIBIQUE IN TOTO OPERIS DECURSU CONSTANTER
SIMILIS, PRETII EXIGUITAS, PRÆSERTIMQUE ISTA COLLECTIO, UNA, METHODICA ET CHRONOLOGICA.

SEXCENTORUM FRAGMENTORUM OPUSCULORUMQUE HACTENUS HIC ILLIC SPARSORUM,
PRIMUM AUTEM IN NOSTRA BIBLIOTHECA, EX OPERIBUS AD OMNES ÆTATES,
LOCOS, LINGUAS FORMASQUE PERTINENTIBUS, COADUNATORUM.

SERIES PRIMA,

IN QUÆ PRODEUNT PATRES, DOCTORES SCRIPTORESQUE ECCLESIAE LATINÆ
A TERTULLIANO AD GREGORIUM MAGNUM.

Accurante J.-P. Migne,

BIBLIOTHECÆ CLERI UNIVERSE,

SIVE

CURSUM COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE.

PATROLOGIÆ TOMUS LXXVI.

SANCTI GREGORII MAGNI

TOMUS SECUNDUS.

PARISIIS, VENIT APUD EDITOREM;
IN VIA DICTA D'AMBOISE, PROPE PORTAM VULGO DENFER NOMINATAM,
SPU PETIT-MONTROUË.

1849

1875, March 22.

Bequest of
James Walker, D. D., L. L. D.
(H. U. 1814.)
President of Harv. Univ.

3
2
1

SANCTI
GREGORII PAPÆ I
COGNOMENTO MAGNI,
OPERA OMNIA.

AD MANUSCRIPTOS CODICES ROMANOS, GALLICANOS, ANGLICANOS EMENDATA, AUCTA,
ET ILLUSTRATA NOTIS.

STUDIO ET LABORE MONACHORUM ORDINIS SANCTI BENEDICTI, E CONGREGATIONE SANCTI MAURI.

EDITIONE MEMORATISSIMA QUÆ PARISIIS PRODIIT ANNO DOMINI MDCCV, NUNC AUTEM ACCURATOR
ET AUCTIOR REVIVISCIT

ACCURANTE J.-P. MIGNE,

BIBLIOTHECÆ CLERICI UNIVERSÆ

SIVE

CURSUM COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE.

TOMUS SECUNDUS.

VENIUNT QUINQUE TOMI 35 FRANCIS GALLICIS.

PARISIIS, VENIT APUD EDITOREM,

IN VIA DICTA D'ANBOISE, PROPE PORTAM VULGO D'ENFER NOMINATAM,
SEU PETIT-MONTROUGE.

—
1849

ELENCHUS OPERUM

QUÆ IN HOC TOMO LXXVI CONTINENTUR.

Librorum moralium continuatio, a libro XVII usque ad finem col. 9
Homillæ XL in Ezechielem. 781

et in Evangelia

SANCTI GREGORII MAGNI

ROMANI PONTIFICIS

MORALIUM LIBRI,

SIVE

EXPOSITIO IN LIBRUM B. JOB

(Continuatio.)

Pars quarta,

CONTINENS LIBROS SEX.

LIBER DECIMUS SEPTIMUS.

Quæ supersunt cap. 24 a versu 20 dimidiato, cum capitibus 25 et 26 integris exponit morali potissimum sensu.

CAPUT PRIMUM.

533 Sancti Doctoris scopus, historiam Job typice et ad mysticum sensum exponere. — Quoties in sancti viri historia per novum volumen enodare mysterium a typicæ expositionis aggredimur, oportet ut ex ejusdem viri vel nomine, vel passione significationem mysticam principaliter proferamus, quatenus habitaculorum more, dum superscriptionem tituli b in ipsa postis fronte præfigimus, quia cujus est domus agnoscitur, securius intretur. Crebro autem dixisse me memini c quoniam beatus Job passiones Redemptoris nostri, ejusque corporis, id est sanctæ Ecclesiæ, et passione sua signavit et nomine. Job quippe interpretatur dolens. Et quis alius in hoc dolente figuratur, nisi is de quo scriptum est: *Vere linguas nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit* (Isai. LIII, 4)? De quo rursum dicitur: *Livore ejus sanati sumus* (Ibid., 5). Amici vero ejus hæreticorum speciem tenent, qui, ut sæpe jam diximus, Deum d dum defendere nituntur, offendunt. Sanctus ergo vir per vulnera et verba sic loquatur sua, ut etiam nostra significet, et plerumque per prophetiæ spiritum ventura narret, præsentia transcendat; nonnunquam vero sic de præsentibus disserat, ut de futuris **534** reticescat. Cognita itaque discretionis hujus custo-

a Utic. et Gemet., quem in multis præcedentibus libris mutilum hic resumimus, typicæ locutionis. Desunt libri sequentes in Codicibus Lyr. et Bigot. Verum eorum vices supplebunt Pratellensis, alter Ebroidensis, duo Laudunensis Ecclesiæ, Germanen-

PATROL. LXXVI.

A dia, cum immutatione vocis illius nostra quoque intelligentia alternet, ut tanto verius ejus sensibus congruat, quanto se et cum ejus vocibus immutat. Verbis itaque præcedentibus sanctus vir per disertam prudentiæ arte sententiis iniqui cujuslibet culpas protulit, et quam sit damnanda ejus actio expressit. De cujus pœna mox subjicit, dicens:

CAPUT II [Rec. II].

VERS. 20. — *Non sit in recordatione, sed contera-ritur quasi lignum infructuosum.*

2. *Pœna iniquorum est ex Dei memoria deleri.* — In recordationem enim conditoris non reducit, quisquis usque ad finem vitæ vitii subjugatur. Nam si hunc superni respectus memoria tangeret, procul dubio ab iniquitate revocaret. Ejus quippe memoria exigunt ut funditus ab auctoris recordatione deleatur. Sciendum vero est quod recordari Deus nequaquam proprie dicitur. Qui enim oblivisci non potest, quo pacto recordari potest? Sed quia eos nos quorum recordamur amplectimur, ab his autem quorum obliviscimur elongamur, humano usu et recordari Deus dicitur, cum dona tribuit, et oblivisci, cum in culpa derelinquit. Sed quia cuncta pensat, cuncta sine intermissione alternatione **535** considerat; et recordatur bonorum, quorum tamen nunsis, Corb. Germanensis, etc.

b 1 Laudun., in ipsa positi fronte.

c Vindoc., quomodo beatus Job.

d 1 Laud., Corb. Germ., Deum dum defenderint offendunt.

quam obliviscitur; et nullatenus recordatur malorum, quos tamen per iudicium semper intuetur. Quasi enim redit ad bonorum memoriam, quam tamen nunquam deseruit; et quasi nequaquam malos respicit, quorum tamen facta considerat, sed super hæc damnationis iudicium in ultimis servat. Hinc enim scriptum est: *Oculi Domini contemplantur bonos et malos* (Prov. xv, 3). Hinc per Psalmistam dicitur: *Vultus Domini super facientes mala, ut perdat de terra memoriam eorum* (Psal. xxxiii, 17). Considerat igitur quos punit, sed eosdem ipsos ante non vidit, quos nescit. Nam quibusdam in fine dicturus est: *Nescio vos unde sitis; discedite a me omnes operarii iniquitatis* (Matth. vii, 23; Luc. xiii, 27). Miro igitur modo pravorum vitam et intuetur, et obliviscitur, quia quos^b per distractionem sententiæ iudicat, quantum est ad memoriam misericordiæ ignorat.

5. *Qui tanquam infructuosum lignum conterentur.* — Qui quoniam in ejus recordationem non veniunt, quasi infructuosum lignum ex cuius iudicio conteruntur. Terra quippe eos temporali sumptu aluit, prædicationis desuper pluvia infudit. Sed quia eorum vita nequaquam fructum boni operis protulit, iratus hanc agricola^c abscidit, ut juxta Veritatis sententiam locum non occupet quem tenere alius ad fructum valet (Luc. xiii, 7). De hoc infructuoso ligno per Joannem dicitur: *Jam securis ad radicem^d arboris posita est. Omnis ergo arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, et in ignem mittetur* (Matth. iii, 10; Luc. iii, 9). Hoc autem loco, ut æterna reprobis supplicia designentur, nequaquam lignum dicitur^e abscidi, sed conteri, quia videlicet reprobos mors quidem carnis abscidit, sed poena subsequens conterit. Quasi enim hic inciditur, cum a præsentis vita separatur. Sed in gehenna conteritur, cum perpetua damnatione cruciatur. Vir autem sanctus, quia districtam perversi pœnam protulit, protinus ad culpam recurrit; ut ex iniustitiæ immensitate edoceat quod tanta ejus damnatio non sit injusta. Sequitur:

CAPUT III [Rec. III].

VERS. 21. — *Pavit enim sterilem, et quæ non parit, et viduæ bene non^f fecit.*

6. *Iniquus carnem pascens sterilem, curam animæ deserit.* — Quæ hoc loco sterilis, nisi caro nominatur? Quæ dum sola præsentia appetit, bonas gignere cogitationes nescit. Quæ autem vidua, nisi anima nuncupatur? Quam quia sibi conditor conjungere voluit, ad thalamum^g uteri carnalis venit, Psalmista attestante, qui ait: *Et ipse tanquam sponsus, procedens de thalamo suo* (Psal. xviii, 6). Quæ recte vidua dicitur, quia ejus vir pro ea mortem

^a Ebroic., Gemet. et alii Norm., *vultus autem Domini*.

^b Viudoc., *per distractionem scientiæ, vel sententiæ*.

^c Gemet. et alii Norm., *incidit*.

^d 2 Laudun., *arborum*.

^e Laud. duo, Norm. et alii vulgo habent *abscidi, et abscidit, etc.*, pro *abscindi, abscindit*.

^f Gemet., *facit*.

pertulit, et nunc in cœli penetralibus ab ejus oculis occultus, quasi in parte alterius regionis^h vivit. [Vet. II.] Iniquus ergo sterilem pascit, et viduæ benefacere negligit, quia carnis desideriis serviens, curam animæ vitamque contemnit. Tota namque intentione omnique studio cogitat, quam sine ullis necessitatibus caro moritura subsistat, et curare animæ vitamⁱ despicit, quam vel in morte vel in beatitudine procul dubio in perpetuum vivit. Recte autem cum diceretur: *Pavit sterilem*, protinus adjungitur: *Et quæ non parit*. Quasdam namque ex sacra historia feminas novimus 536 steriles existisse, sed tamen in tempore extremo peperisse. Caro autem non solum sterilis, sed etiam quæ non parit dicitur, quia suo sensu bonas cogitationes gignere nec in ultimis valet. A vigore enim jam proprio deficit, et tamen adhuc transitoria concupiscere non desistit, jamque a pristino^j robore lassata, pene ab ipso quem diligit mundo repellitur, et tamen adhuc annisu improbo obtinere temporalia conatur. Agere jam perversa non sufficit, sed tamen cogitare vel quæ non agit nequaquam desistit. Recte ergo non solum sterilis, sed etiam quæ non parit dicitur, quæ suo sensu, ut diximus, ad bonæ cogitationis prolem, nec cum infirmata fuerit, fetatur.

5. *Labores hæreticorum steriles.* — Quod tamen intelligi etiam de hæreticis prædicantibus potest. Unusquisque enim prædicator erroris, dum plebem extra unitatem Ecclesiæ positam docet, profecto sterilem, et eam quæ parere non valet, pascit, quia et ei usum sui laboris impendit, quæ spirituales fructus nequaquam reddit. Bene autem viduæ non facit, quia videlicet sanctæ universali Ecclesiæ, cujus vir adversa mortis pertulit, vivere ac deservire contemnit. Viduæ enim benefacere est in ejus quæ mortui viri sui amore conteritur^k consolatione laborare. Unde et Psalmistæ voce hæc eadem vidua, scilicet sancta Ecclesia queritur, dicens: *Consolantem me quæsi, et non inveni* (Psal. lxxviii, 21). Tunc solum quippe consolantem invenit, cum ex ea morte quam vir ejus pertulit multos intra semetipsam surgere ad vitam cernit. Sæpe autem prædicator erroris hujus mundi divitibus jungitur, qui pro eo quod terrenis occupationibus incubant, dictorum deprehendere astutias ignorant; et cum potentes esse exterius ambiunt, perversæ prædicationis laqueo sine labore capiuntur. Unde et subditur:

CAPUT IV.

VERS. 22. — *Detraxit fortes in fortitudine sua.*

6. In fortitudine quippe suæ pravitatis fortes quosque detrahit, cum per sui erroris astutiam mundi hujus potentes rapit. Quos contra per Paulum

^g Ms. omnes Norm., duo Laud., Germ., Corb. Germ. et alii, ita habent. In Edit. legitur *uteri virginialis*.

^h Unus Laud., *venit*.

ⁱ Norm., *negligit*.

^j Viudoc., *labore*. In Utic., hac voce dimidiata relicta, legitur *robore*.

^k In 1 Laud., *consolatione relevare, et secunda manu consolatione laborare*.

dicitur : *Infirma mundi elegit Deus, ut confunderet fortia* (I Cor. 1, 27). Fortitudo autem perversi prædicatoris est elata scientia locutionis, qua inflatus, cæteros despicit, atque in contemptu omnium quasi singulariter apud se peritus intumescit. Qui magna de se sentiens, sed vera de Domino ignorans, longe a fidei cognitione disjungitur, et tamen videri fidei prædicator conatur. Unde adhuc subditur :

CAPUT V [Vet. III].

IMB. — *Et cum steterit, non credit vitæ suæ.*

7. *Omni peccator incredulitatis reus.* — Stat in hoc mundo perversus quisque prædicator, quousque terreus vivit in corpore. Sed vitæ suæ credere renuit, quia de Deo vera cognoscere contemnit. Vitæ enim suæ crederet, si de conditoris sui substantia recte sentiret. Hæc itaque superius de quolibet iniquo prolata dicebamus, sed repente ad erroris prædicatoreum intellectum ^a vertimur. Unde sciendum est quia sic ad speciem ducimur, ^d ut nequaquam tamen a genere funditus evellamur. Nam perversus quisque etiam si rectam fidem in sinu universalis Ecclesie tenere videatur, stat, 537 et vitæ suæ non credit, quia recta quidem sunt quæ per fidem de conditore intelligit, sed tamen fidei opera tenere contemnit; et incredulitatis redarguitur, quia ab eo quod se ostendit credere, vivendo reprobat. Hinc enim per Joannem dicitur : *Qui dicit se nosse Deum, et mandata ejus non custodit, mendax est* (I Joan. 11, 4). Hinc Paulus ait : *Confitentur se nosse Deum, factis autem negant* (Tit. 1, 16). Hinc Jacobus dicit : *Fides sine operibus mortua est* (Jac. 11, 20, 26). Sed inter hæc conditor mira dispensatione consilii et culpas respicit, et vivendi tempora impendit, ut longiora temporalis vitæ spatia aut conversæ fiant in adiutorium muneris, aut non conversæ ad augmentum damnationis. Unde adhuc subditur :

CAPUT VI [Rec. IV].

VERS. 23. — *Dedit ei Deus locum penitentis, et ille abutitur eo in superbia.*

8. *Misericordia peccatori impensa et neglecta, in pœnam vertitur.* — Quisquis delinquit et vivit, ideo hunc divina dispensatio ^e in iniquitate tolerat, ut ab iniquitate compescat. Sed qui diutius toleratur, nec tamen ab iniquitate compescitur, munus quidem supernæ patientiæ percipit, sed reatus sui vinculis, ex ipso se munere arctius astringit. Nam quia accepta penitentis tempora divertit ad culpam, districtus in ultimis iudex impensa argumenta misericordiæ convertit ad pœnam. Hinc namque per Paulum dicitur : ^f *An ignoras quia patientia Dei ad penitentiam te ad-*

ducit? Tu autem secundum duritiam tuam et cor impenitens thesaurizas tibi iram in die iræ et revelationis justi iudicii Dei (Rom. 11, 4, 5). Hinc Isaias ait : *Puer centum annorum morietur, et peccator centum annorum maledictus erit* (Isai. LXV, 20). ^h Ac si aperte nos deterreat, dicens : *Vita quidem pueri in longum trahitur, ut a factis puerilibus corrigatur; sed si a peccati perpetratione nec temporis longinquitate compescitur, hæc ipsa vitæ longinquitas, quam per misericordiam accepit, ei ad cumulum maledictionis crescit. Unde necesse est ut cum nos diutius exspectari conspiciamus, ipsa prærogatæ pietatis tempora quasi damnationis argumenta timeamus, ne ex clementia iudicis crescat supplicium peccatoris; et unde quisque eripi a morte poterat, inde gravius ad mortem tendat. Quod ideo plerumque agitur, quia nequaquam a præsentibus mentis oculis separatur. Considerare namque peccator Redemptoris vias negligit, et ideo in suis itineribus sine cessatione veterascit. Unde et subditur :*

CAPUT VII [Vet. IV, Rec. V].

IMB. — *Oculi enim ejus sunt in viis illius.*

9. *Peccator viis Domini relictis, in suis, hoc est in vitiis delectatur.* — Vias enim suas peccator intuetur, quia sola ⁱ cogitare, sola cernere nititur quæ sibi ad commodum temporale suffragentur. Hinc etenim Paulus dicit : *Omnes quæ sua sunt quaerunt, non quæ Jesu Christi* (Philip. 11, 21). Via namque elati, superbia; via raptoris, avaritia; via est lubrici, ^j concupiscentia carnalis. In viis ergo suis iniquus quisque oculos deprimit, quia solis vitiis, ut per hæc animo satisfaciat, intendit. Unde per Salomonem dicitur : *Oculi stultorum in finibus terræ* (Prov. XVII, 34), quia hoc solum tota cordis intentione conspiciunt, per quod ad finem terreni desiderii perducantur. Nequaquam vero suæ considerationis obtutum in terra peccator figeret, si 538 ad sancta sui Redemptoris itinera mentis oculis levaret. Unde per Salomonem rursus dicitur : *Oculi sapientis in capite ejus* (Eccle. 11, 14), quia videlicet sapiens quisque illum tota intentione considerat, ejus se membrum esse per fidem pensat. Hæc namque humanæ conversationis vias ^k videre contempserat, qui dicebat : *In mandatis tuis ^l me exercebo, et considerabo vias tuas* (Psal. CXVIII, 15). Ac sic aperte spondeat, dicens : *Quæ mea sunt, jam videre refugio, quia per imitationis tuæ viam pergere ^m conversationis gressibus inardesco. Qui enim præsentem jam mundo contradicit, ⁿ amoris excitatione continua Redemptoris sui vias cordis oculis objicit, ut mens prospera fugiat, ad*

^a I Vindoc., ut fortia quæque confundat.

Secundus Laud., Utc. et alii Norm., non credit.

^e Post hoc verbum irrepsit in Edit., quo modo peccator diu toleratur. Quæ verba in nostris Mss. ignota, et aliunde minime antecedentibus et consequentibus coherentia expunximus.

^d Vindoc., ut tamen a genere omnino non evellamus. Germ., ut lumen a re omnino.

^e Mss. Germ., Anglic., Norm., Laud., Vindoc., etc., hæc lect. exhibent. In poster. Edit. leg., in equitate tolerat.

^f Norm. plerique, an necesse.

^g Vindoc., duritiam cordis.

^h Vindoc., ac si dicat : vita.

ⁱ Vindoc., cogitare et trahere nititur.

^j Gemet., conscientia.

^k Vindoc., videre cupivit.

^l Ita Corb. Germ., Turon., Norm., etc. Editi, exercebor.

^m Sic cum Anglic., Norm., Vindoc., etc., antiquiores Excurs. Posteriores, conversationis.

ⁿ Turon. et I Laud., amoris exercitatione.

adversa præparetur; nihil quod demulcet appetat, nihil quod deterrere creditur pertimescat; mœrorem gaudium deputet; præsentis vitæ gaudia damna mœroris penset; abjectionis detrimenta non timeat, sed per hæc manentis gloriæ locum quærat. Has etenim vias sequentium monstrabat oculis Veritas, cum dicebat: *Si quis mihi ministrat, me sequatur* (Joan. xii, 26). Ad has vias tumentia discipulorum corda revocabat, cum locum jam gloriæ quærent, sed ejusdem gloriæ iter ignorarent, dicens: *Potestis bibere calicem quem ego bibiturus sum* (Matth. xx, 22)?^a Confessionis quippe illius celsitudinem a dextris sinistrisque quæsierant, sed quanta ad hanc esset itineris angustia non videbant. Unde et eorum mox oculis imitandus passionis calix objicitur, ut videlicet si ad sublimitatis gaudia tenderent, prius **B** viam humilitatis invenirent. Quia igitur considerare peccator vias Dei negligit, sed solis in quibus carnaliter delectetur intendit, recte nunc dicitur: *Oculi enim ejus sunt in viis illius*. Sequitur:

CAPUT VIII.

VERS. 24. — *Elevati sunt ad modicum, et non subsistent.*

10. *Inani gloria elatus ad modicum cadit.* — Iniquorum gloria cum plerumque in annorum multitudinem tenditur, ab infirmorum mentibus esse longa et quasi stabilis æstimatur. Sed cum repentinus hanc finis^b intercipit, brevem procul dubio fuisse redarguit, c quoniam finis determinans innotescit, quia quod præterire potuit, modicum fuit. Elevantur ergo ad modicum, et minime subsistunt, quia eo ipso **C** quo videri ali appetunt, a vera Dei essentia longe per elationem fiunt. Subsistere etenim nequeunt, quia ab æternæ essentiæ soliditate dividuntur, atque hanc primam ruinam tolerant, quia per privatam gloriam in semetipsis cadunt. Hinc enim per Psalmistam dicitur: *Dejecisti eos, cum alleverentur* (Psal. lxxii, 18), quia eo intrinsecus corruunt, quo male extrinsecus surgunt. [Vet. V]. Hanc breviter gloriæ temporalis aspiciens, iterum dicit: *Vidi impium superexaltatum et elevatum^d sicut cedros Libani; transivi, et ecce non erat* (Psal. xxxvi, 35). Hinc iterum ait: *Pusillum adhuc, e et non erit peccator* (Ibid. 40). Hinc Jacobus dicit: *Quæ est enim vita^f vestra? vapor est ad modicum parens* (Jac. iv, 15). Hinc propheta breviter gloriæ carnalis pensans, denuntiat, **D** dicens: *Omnis caro fenum, et omnis gloria ejus sicut flos feni* (Isai. xl, 6). Iniquorum quippe potentia feni flori comparatur, quia nimirum carnalis gloria dum nitet, cadit; dum apud se extollitur, repentino intercepta sine **539** terminatur. Sic namque aurum statu in altum stipula rapitur, sed casu concito

^a Vitiose irrepperat in Edit., *confessionis*, pro *consessionis*, quod legitur in Corb. Germ., in Laudun., Germ. et aliis Mss.

^b Laud. et Corb. Germ., *intercidit*.

^c Addidimus *finis*, ex Mss. Norm., Anglic., etc., et ex antiq. Excusis; deerrat in Edit. recent.

^d Ita Vindoc., Norm. et plerique, quibus consentiunt vet. Ed. In recent., *super cedros*.

ad ima revocatur. Sic ad nubila fumus attollitur, sed repente in nihilum tumescendo dissipatur. Sic ab infimis nebula densescendo se erigit; sed exortus hanc solis radius, ac si non fuerit, abstergit. Sic in herbarum superficie nocturni roris humor aspergitur, sed diurni luminis subito calore siccatur. Sic spumosa aquarum bullæ inchoantibus pluviis excitata, ab intimis certatim prodeunt; sed eo celerius diruptæ depereunt, quo inflatæ altius extenduntur. Cumque exerescunt ut appareant, crescendo peragunt ne subsistant. De iniquis igitur temporalis gloriæ elatione tumentibus, sed tamen nulla in hac soliditate durantibus, dicatur recte: *Elevati sunt ad modicum, et non subsistent*. De quibus adhuc subditur:

CAPUT IX.

IBID. — *Et humiliabuntur sicut omnia, et auferentur.*

11. *Terra in essentia semper stabit, licet in imagine continuo transeat.* — Sic proventus esse contemplationis debet, ut ex paucis ad multa, ad omnia considerata rapiatur, quatenus gradatim educta proficiat, e et transitoria omnia dijudicans, ipsa comprehendendo pene incomprehensibiliter exerescat. Unde sanctus vir cum pravorum gloriam defectuque discerneret, ad cuncta protinus mentis oculum tetendit, dicens: *Humiliabuntur sicut omnia, et auferentur*. Omnia profecto terrena. Ac si aperte dicat: Stare ullo modo nequeunt, quia ipsa quoque fugiunt quibus innituntur; dumque temporalia diligunt, cum his ex temporis volubilitate percurrunt. Sed quæri potest cum per Salomonem dicitur: *Generatio præterit, et generatio advenit, terra vero in æternum stat* (Eccl. i, 4), cur beatus Job omnia humiliari asserat et auferri? Quod tamen facile discutimus, si terra et cælum vel qualiter transeat, vel qualiter maneat distinguamus. Utraque namque hæc per eam quam nunc habent imaginem transeunt, sed tamen per essentiam sine fine subsistunt. Hinc namque per Paulum dicitur: *Præterit enim figura hujus mundi* (I Cor. vii, 31). Hinc per semetipsam Veritas dicit: *Cælum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt* (Matth. xxiv, 35). ^h Hinc ad Joannem angelica voce perhibetur: *Erit cælum novum, et terra nova* (Apac. xxi, 4). Quæ quidem non alia condenda sunt, sed hæc ipsa renovantur. Cælum igitur et terra et transit et erit quia et ab ea, quam nunc habet, specie per ignem tergitur, et tamen in sua semper natura servatur. Unde per Psalmistam dicitur: *Mutabis ea, et mutabuntur* (Psal. ci, 27). Quam quidem ultimam commutationem suam ipsis nobis nunc vicissitudinibus nuntiant, quibus nostris usibus indesinenter al-

^e Duo Laudun., *et non erat*.

^f 1. Laud., *nostra*.

^g Editi et nonnulli Mss., *et omnia transitoria comprehendendo dijudicans, ipsa pene incomprehensibiliter exerescat*. Quod vix potest intelligi. Locum hunc obscurum et vitiatum restituimus maxime ex duob. Laudun.

^h In recent. Ed., *hinc per Joan., mendose*.

ternant. Nam terra a sua specie hiemali ariditate deficit, vernali humore viridescit. Caelum quotidie caligine noctis obducitur, et diurna claritate renovatur. Hinc ergo hinc fidelis quisque colligat et interire hæc, et tamen per innovationem refici, quæ constat nunc assidue velut ex defectu reparari [*Vet. et Rec. VI*]. Inter hæc igitur vir sanctus cum pravorum cursum conspiciat, quanta quandoque animadversione deficient innotescit, dum protinus subdit :

CAPUT X.

110. — *Et sicut summitates spicarum conterentur.*

12. *Mali divites etsi ad opprimendos justos concordet, ab invicem cupiditatibus sejuncti sunt.* — Spicarum quippe summitates, aristæ sunt. Aristæ autem conjunctæ in spica prodeunt, sed crescendo paulisper, a se hirsutæ et rigidæ disjunguntur. 540 Sic nimirum sic ad hujus mundi gloriam pravi divites surgunt. Naturæ enim sibi communiione conjuncti sunt, sed contra se vicissim crescendo dividuntur. Alius quippe alium despiciat, et alter in alterum invidiæ facibus ignescit. Qui ergo ex tumore mentis a charitatis unitate se separant, quasi aristarum more contra se rigidi stant. Quid ergo pravos hujus mundi divites dixerim, nisi aristas quasdam generis humani? Qui dum contra se superbiunt, sed bonorum vitam unanimiter affligunt, adversum se quidem divisi sunt, sed tamen concorditer grana deorsum premunt.

13. *Reprobi aristarum more nunc eriguntur; electi ut grana latent.* — Nunc igitur aristæ ad alta a prosilunt, grana latent, quia et reproborum potentia eminet, et electorum gloria non apparet. Illi se honorum fastibus ostendunt, isti in humilitate se deprimunt. Sed triturae tempus adveniet, quod et aristarum rigiditatem frangat, et solida grana non conterat. Tunc quippe superbia iniquorum comminuitur, tunc electorum vita quanta integritate fulgeat declaratur, quia cum injusti deficiunt, ex hac ipsa aristarum contritione agitur ut grana appareant quæ latebant. Cumque aristæ franguntur, granorum candor ostenditur, quia iniquis in supplicia æterna cadentibus, sanctorum justitia quanta veritate candeat demonstratur. Unde recte quoque per Joannem dicitur : *Cujus ventilabrum in manu sua est, et permundabit aream suam; et triticum quidem recondet in horreo suo, paleas autem comburet igni inextinguibili* (*Matth. III, 12; Luc. III, 17*). Beatus igitur Job pravorum elatio quanta animadversione frangatur aspiciat, eosque aristis pereuntibus comparans dicat : *Sicut spicarum summitates conterentur, quia nimirum rigiditas superbiorum triturae ultimæ fortitudine frangitur, quæ nunc electorum vitam despiciens elevatur.* Sequitur :

CAPUT XI. [*Rec. VII.*]

VERS. 25. — *Quod si non est ita, quis me arguere*

^a Norm. et alii, *proficiunt.*

^b 1 Laud., *ille se bonorum factis ostendit.* Vindoc., *illi se honoribus ostentant.* Gilot., *hon. fascibus.*

^c Vindoc., *purgabit.*

^d Turon., duo Laud. et pene omnes ita habent. Consentiant vet. Excusi, recentioribus habentibus,

poterit esse mentitum, et ponere ante Deum verba mea?

14. *Justi si delinquant, ab improbis minime corripiendi.* — Si ita non est ut loquitur, profecto de falsitate hunc omnes arguere possunt. Cur ergo dicitur : *Si non ita est, quis me arguere poterit esse mentitum, dum scilicet noverimus quod fallacem cuilibet reprehendere licet?* Sed si loquentis sensum subtili interrogatione discutimus, quam sint recta quæ protulit citius invenimus. Justus namque etsi quid unquam delinquendo loquitur, dignum non est ut ab injustis et prave viventibus judicetur. Unde sanctus vir amicorum superbiam deprimens, non solum si ita est, verum etiam si ita non est ut protulit, nequaquam se reprehendi posse confidit, quia nimirum illi recte redarguere falsa possunt, qui falsa agere nesciunt. Nam correptionis ausum contra fallaciam perdant, qui adhuc fallaciter vivunt. Ait ergo : *Quod si ita non est, quis me poterit arguere esse mentitum?* Ac si aperte dicat : *Ita sunt cuncta ut protuli, quæ tamen si ita non essent, a vobis redargui nequaquam possem, quia dum adhuc propriæ succumbitis, alienam reprehendere fallaciam non valetis.*

15. *Judicia nostra coram supremo judice ponderanda.* — Ubi et apte subditur : *Et ponere ante Deum verba mea.* Quisquis enim dicta fallacia veraciter reprehendit, audita cogitans, atque hæc ex regula veritatis pensans, verba ante Deum ponit : quia apud se in conspectu veritatis examinat, quid foris contra fallaciam decernat. Ante Deum quippe verba ponere est considerato intimo judice, exteriora dicta pensare. Vir igitur sanctus ab amicis superbientibus verba sua ante Deum poni posse non æstimat. Ac si aperte dicat : *Idcirco quæ loquor ponere ante judicem non valetis, quia ejus vobis faciem peccantes absconditis.* Quod tamen et ex typo sanctæ Ecclesiæ nil obstat intelligi, quæ cum de infirmis suis ab hæreticorum irrisione reprehenditur, ipsam irrisionis eorum astutiam dedignatur, quia tolerabilis Deo est ut in infirmitate quis atque ignorantia cum humilitate jaceat, quam cum elatione alta comprehendat. Sed quia sanctus vir multa contra eos protulit qui fugitiva potestate superbiunt, et ventosis honoribus intumescunt Baldad Subites ex ejus correptione proficiens, apud quem vera sit potentia agnoscit, dicens :

CAPUT XII [*Vet. VII, Rec. VIII.*]

CAP. XXV, VERS. 2 — *Potestas et terror apud eum est, qui facit concordiam in sublimibus suis.*

16. *Deus solus potens et metuendus.* — Ac si aperte dicat : *Solus corda mortalium veraciter terret, qui ex divinitatis suæ potentia veraciter hæc possidet.* Humana enim potentia quem terrorem incutit, quæ jure ejusdem potentiae quando careat nescit? Recte autem dicitur : *Qui facit concordiam in sublimi*

in horrea sua.

^a Laudun., Ebroic. et alii, *si ita non est, mentitum me arguere quis potest?*

[†] 1 Laud., *dicta fallaciæ; duo Ebroic. et Germ., dictam fallaciam.*

bus suis, quia multa sibi met inferius dissident, sed ad concordem supernorum plenitudinem currant; et ex internæ pacis causa agitur, ut sæpe ea quæ sunt exterius sine pace disponantur. Nam bonos omnipotens Deus ad meritum provehit, cum contra eorum vitam malos sævire permittit. Atque in concordia componuntur summa, dum confunduntur infima, quia inde in cœlestibus electos suos angelorum choris sociat, unde in terrenis et infimis a reproborum mores suis nubibus adversantes portat.

17. *Qui angeli summe concordēs inter se configere dicantur.* — Sed inter hæc libet inquirere si pax in sublimibus summa retinetur, quid est quod per angelum Danieli dicitur: *Ego veni propter sermones tuos: princeps autem regni Persarum restitit mihi viginti et uno diebus; et ecce Michael, unus de principibus primis, venit in adiutorium mihi* (Dan. x, 13). Et paulo post: *Nunc revertar ut prælior adversum principem Persarum. Cum enim egrederer, apparuit princeps Græcorum adveniens* (Ibid., 20). Quos itaque alios principes gentium, nisi angelos appellat, qui sibi resistere exœvoti potuissent? Quæ ergo esse pax in sublimibus potest, si inter ipsos quoque angelicos spiritus præliandi certamen agitur, qui semper conspectui veritatis assistunt? Sed quia certa angelorum ministeria dispensandis singulis quibusque gentibus sunt prælata, cum subjectorum mores adversum se vicissim præpositorum spirituum opem mereantur, ipsi qui præsuunt spiritus contra se venire referuntur. Is namque angelus qui Danieli loquebatur captivis Israelitici populi in Perside constitutis prælatus agnoscitur. Michael autem eorum qui ex eadem plebe in Judææ terra remanserant præpositus invenitur. Unde et ab hoc eodem angelo paulo post Danieli dicitur: *Nemo est adiutor meus in omnibus his, nisi Michael princeps vester* (Ibid. 21). De quo et hoc, quod præmisimus, dicit: *Et ecce Michael unus de principibus primis venit in adiutorium mihi* (Ibid., 13). Qui dum nequaquam simul esse, sed venire in adiutorium dicitur, 542 aperte ei populo prælatus agnoscitur, qui captivus in alia parte tenebatur. Quid est ergo angelum dicere: *Ego veni propter sermones tuos, princeps autem regni Persarum restitit mihi* (Ibid., 13), nisi sua subditis opera nuntiare? Ac si aperte dicat: *Precum quidem tuarum merita exigunt ut Israeliticus populus a iugo suæ captivitatis exuatur, sed est adhuc quod in eodem populo Persarum domino purgari debeat, ut de ereptione filius Persarum princeps mihi jure contradicat, quamvis preces tuas eorum quoque lacrymæ qui in Judæa relictis sunt adjuvent.* Unde hoc quoque quod diximus subjungit: *Michael princeps vester venit in adiutorium mihi.* Comque ut adversus principem Persarum prælior egre-

ditur, Græcorum sibi princeps adveniens apparet. Qua ex re innuitur quod adversum Græcos quoque aliquid Judæa commiserat, quorum profecto causa ereptioni illius resistebat. Prophetæ igitur preces angelus exaudit, sed Persarum princeps resistit, quia etsi jam vita justi deprecantis ereptionem populi exigit, ejusdem tamen populi adhuc vita contradicit, ut quia necdum hi qui in captivitatem fuerant ducti plene purgati sunt, jure eis adhuc Persæ dominantur. Michael adjuvat, sed Græcorum princeps ad prælium venit, quia mereri quidem veniam tam longa oppressorum captivitas poterat, sed ereptionis eorum beneficio hoc quoque quod in Græcos deliquerant obviabat. Recte ergo dicitur quod contra se angeli veniunt, quia subjectarum sibi gentium vicissim merita contradicunt. Nam sublimes spiritus eisdem gentibus principantes nequaquam pro injuste agentibus decernant; sed eorum facta juste judicantes examinant. Cumque uniuscujusque gentis vel culpa vel justitia ad supernæ curiæ consilium ducitur, ejusdem gentis præpositus vel obtinuisse in certamine, vel non obtinuisse perhibetur. Quorum tamen omnium una victoria est sui super se opificis voluntas summa, quam dum semper aspiciunt, quod obtinere non valent nunquam volunt. Bene ergo dicitur: *Qui facit concordiam in sublimibus suis.* Sequitur:

CAPUT XIII [Rec. IX].

VERS. 3. — *Nunquid est numerus militum ejus?*

18. *Angelorum numerus etsi Deo finitus, hominibus est infinitus.* — In cognitione humanæ rationis supernorum spirituum numerus non est, quia quanta sit illa frequentia invisibilis exercitus nescit; de quo per Danielelem dicitur: *Millia millium ministrabant ei, et decies millies centena millia assistebant ei* (Daniel., vii, 10). Supernorum civium numerus infinitus et delinitus exprimitur, ut qui Deo est numerabilis, esse hominibus innumerabilis demonstraretur. Quamvis aliud est assistere, aliud ministrare. Assistent enim illæ procul dubio potestates, quæ ad quædam hominibus ventienda non exeunt. Ministrant vero hi qui ad explenda officia munitiorum veniunt, sed tamen ipsi quoque contemplatione ab intimis non recedunt. Et quia plures sunt qui ministrant, quam hi qui principaliter assistunt, assistentium numerus quasi definitus, ministrantium vero indefinitus ostenditur.

Vel. VIII] 19. *Dei milites cur dicantur.* — Angelicos vero spiritus recte Dei milites dicimus, quia decertare eos contra potestates aereas non ignoramus. Quæ tamen certamina non labore, sed imperio peragunt, quia quidquid agendo contra immundos spiritus appetunt, ex adiutorio cuncta regentis possunt. De hac namque 543 militia, nascente rege nostro, scriptum est: *Subito facta est cum angelo multitudo militiæ cæ-*

Editi poster.

^a Deest jure in 1 Laud.

^c 1 Laud., spiritus nescit.

^e In 1 Laud. simpliciter, infinitus exprimitur.

^b Sic nostri Mss., non ut legitur in Vulgat., infinitus.

^a Recent. Ed., mentes, reluctantibus Mss. et vet. Exc. Paulo infra legimus, subjectorum mores... præpositi. sp. opem. mer.

^b 2 Laud. et Bellovac., adversus principem terrarum.

^c Norm. plerique, servituti.

^d Pratell. et alii Norm. ita habent, quod melius quidem legitur quam, unde ereptionem, ut habent

testis (Luc., 13). Cui tamen militiæ electorum quoque hominum numerus jungitur, qui per sublime mentis desiderium, a terrenæ conversationis servitute liberantur. De quibus per Paulum dicitur: *Nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus* (II Tim., 11, 4). Qui licet nunc pauci appareant, in invisibili tamen patria innumerabiles regnant, quia etsi ex comparatione pravorum pauci sunt, in congregationis suæ frequentia metri nequaquam possunt. Quia vero eorumdem militum virtus non propriis viribus, sed supernæ gratiæ infusione roboratur, recte subjungitur:

CAPUT XIV.

IBID. — *Et super quem non surget lumen illius?*

20. *Non propriis viribus, sed gratiæ dono fortes sunt.* — Lumen quippe Dei est gratia præveniens. Quæ si in nostro corde nequaquam gratuito consurgeret, profecto mens nostra in peccatorum suorum tenebris obscura remaneret. Unde et subditur:

CAPUT XV [Rec. X].

VERS. 4. — *Nunquid justificari potest homo comparatus Deo aut apparere mundus natus de muliere?*

21. *Nemo justus nisi Dei illustratione, non comparatione.* — Versus iste superius a beato Job dicitur, et nunc in ejus exprobratione replicatur. Omnis namque vir justus Dei illustratione justus est, non comparatione. Humana quippe justitia, auctori comparata, injustitia est, quia etsi in ipsa sui conditione homo persisteret, creatori non posset æquari creatura (Job. 1x, 2). Cui tamen ad graviora defectus pondera, accessit et culpa, quam serpens insidians intulit, et mulier infirmata persuasit (Genes. 111, 6). Unde nunc quia homo per mulierem culpæ subditam nascitur, reatus primi infirmitas in prole propagatur. Et quia in radice putruit humani generis ramus, in conditionis suæ viriditate minime subsistit. Unde recte nunc dicitur: *Nunquid justificari potest homo comparatus Deo, aut apparere mundus natus de muliere?* Ac si aperte diceretur: Ne contra auctorem suum homo superbiat, consideret unde huc venit, et intelligat quid sit. Sed ecce nonnulli per donum spiritus adjuti contra infirmitatem suæ carnis eriguntur, virtutibus emicant, signorum quoque miraculis coruscant; nullus tamen est qui sine culpa vitam transeat, quousque carnem corruptionis portat. Unde adhuc subditur:

CAPUT XVI.

VERS. 5. — *Ecce etiam luna non splendet, et stellæ non sunt mundæ in conspectu ejus.*

22. *Nemo ita justus, ut in carne corruptibili omni peccato careat.* — Quid per lunam, nisi cuncta simul Ecclesia; quid per stellæ, nisi singulorum bene viventium animæ designantur? qui inter pravorum hominum conversationes, dum magnis virtutibus eminent, quasi in tenebris noctis lucent. Unde per Paulum quoque discipulis dicitur: *Inter quos lucetis*

sicut luminaria in mundo (Philipp. 11, 15). Quia enim sancta Ecclesia lunæ appellatione exprimitur, propheta testatur, dicens: *Elevatus est sol, et luna stetit in ordine suo* (Habac. 111, 11). Elevato enim sole, in suo ordine luna statuitur, quia ascendente ad cosos Domino, sancta protinus Ecclesia in prædicationis auctoritate roboratur. Et quia stellarum nomine electi signantur, rursus Paulus insinuat, dicens: *Stella enim a stella differt in claritate* (I Cor. xv, 41) [Vet. IX.] Luna ergo non splendet, et stellæ non sunt mundæ in conspectu ejus, quia nec sancta Ecclesia virtute propria tot miraculis emicat, nisi hanc prævenientis gratiæ dona perfundant, nec singulorum bene viventium mentes a peccatorum maculis mundæ sunt, si remota pietate judicentur, quia apud districti judicis oculos, sua unamquemque corruptibilitas inquinat, nisi hanc quotidie gratia parcentis tergat. Electorum quippe animus prodire ad libertatem justitiæ nititur, sed adhuc compede infirmitatis tenetur; et culpas quidem subigere perfecte desiderat, sed quousque corruptione carnis astringitur, ejus vinculis, etiam cum non vult, ligatur. Hinc itaque colligat quanto peccatorum pondere pressi sint qui contra hæc decertare negligunt, si plene culpam nec illi superant, qui contra hanc viriliter pugnant. Unde et postquam dictum est: *Ecce etiam luna non splendet, et stellæ non sunt mundæ in conspectu ejus*, protinus additur:

CAPUT XVII.

VERS. 6. — *Quanto magis homo putredo, et filius hominis vermis?*

23. *Si sanctiores maculæ non sunt expertes, quot sordent qui carnis spurcitiis inmerguntur.* — Ac si aperte diceretur: Si ipsi quoque esse sine contagio non valent, qui inter præsentis vitæ tenebras virtutibus lucent, quanto reatu iniquitatis obstricti sunt qui adhuc carpaliter vivunt? Si a peccato esse liberi nequeunt qui jam in cælestibus desideriis conversantur, qui peccatorum pondera tolerant qui, carnis suæ voluptatibus dediti, adhuc putredinis jugum portant? Hinc Petrus ait: *Si justus vix salvabitur, impius et peccator ubi parebunt* (I Pet. iv, 18)? Hinc per Isaiam dicitur: *Super humum populi mei spinæ et vepres ascendent, quanto magis super omnem domum gaudii civitatis exsultantis* (Isai. xxxii, 13)? Humum quippe populi sui Dominus electorum omnium mentem vocat, super quam spinas ac vepres ascendere perhibet, quia nec ipsam quoque esse absque punctionibus vitiorum videt. Domus vero gaudii civitatis exsultantis est mens pravorum, quæ dum ventura supplicia conspiciere negligit, in carnis voluptatibus se deserens, inaniter hilare. Ait ergo: *Super humum populi mei spinæ et vepres ascendent, quanto magis super omnem domum gaudii civitatis exsultantis?* Ac si aperte

^a Aliter, non surgit, ut legitur in Laud., Norm., etc.

^b 2 Laud., justitia non est.

^c Deest in prole in 1 1 and.

^d Gemet., Ulic. et alii, ecce enim et ita infra.

^e Gil. et Guss., nisi hunc. Melius in Mss. et al. Ed. nisi hanc, sc. corruptibilitatem.

^f Alii Ed., colligant, invitis Mss.

^g Deest omnem in Gemet.

te dicat : Si et illorum mentem vitia depriment, qui se pro cœlestis patriæ desiderio affligunt, quibus a culpis substrati sunt qui sine ulla formidine sese in carnis voluptate derelinquunt?

24. *Primus homo putredo, cujus filii vermes.* — Notandum vero in sermone suo quantum Baldad ordinem conditionis nostræ tenuit et nativitatis, qui hominem non vermem, sed putredinem, filium vero hominis vermem vocat. Primus namque humani generis parens, homo, non filius hominis, ex quo quisquis prodiit, non solum homo, sed filius quoque hominis fuit. Sicut ergo ex homine filius hominis, ita ex putredine nascitur vermis. Unde recte homo putredo, filius vero hominis vermis vocatur. Primus quippe homo putredo, non vermis, quia etsi per mortem putruit, non tamen ex putredine per nativitatem venit. Qui autem hominis est filius, vermis dicitur, quia jam ex mortalium corporum corruptione propagatur.

25. Igitur quia amicorum verba finita sunt, beatus Job altiori acimine prosecutionis innititur, ejusque dicta tam sunt valida, quam extrema, quia et sic usus esse b jurisperitorum solet, ut argumentum, quo adversariis suis eminere se prævident, ad prosecutionis conclusionem servant. Sequitur :

CAPUT XVIII [*Vet. X, Rec. XI*].

CAP. XXVI, VERS. 1, 2. — 545 *Respondens autem Job, dixit : Cujus adjutor es? c nunquid imbecillis? et sustentas brachium ejus, qui non est fortis?*

26. *Imbecillum adjuvare velle, charitatis; potentem, elationis est.* — Adjuvare imbecillum, charitatis est; adjuvare potentem velle, elationis. Quia igitur amici ejus hæreticorum speciem tenentes, quasi adjuvantes Deum, sapientiam suam ostendere conabantur, justo Baldad reprehenditur, ut dicatur : *Cujus adjutor es? nunquid imbecillis? et sustentas brachium ejus, qui non est fortis?* Ac si aperte dicat : Dum eum juvare niteris, sub cujus magnitudine succumbis, omne quod impendis solatium, de ostentatione est, non de pietate.

27. *Quo sensu Deum adjuvare dicimur.* — Sed inter hæc sciendum est, quod plerumque etiam Deum, qui videlicet imbecillis non est, humiliter agentes adjuvamus. Unde et per Paulum dicitur : *Adjutores enim Dei sumus (I Cor. III, 9)*. Nam cum ei quem ipse per internam gratiam infundit nos exhortationis voce concurrimus, hoc quod ille per spiritum agit intrinsecus nos exterius ministerio vobis adjuvamus, et tunc solum nostra exhortatio ad perfectionem ducitur, cum in corde Deus fuerit qui adjuvetur. Unde et alias dicit : *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus (Ibid., 7)*. Plantare quippe et rigare, adjuvare est. Quod utrumque vacuum erit ministerium, si in corde Deus non dat incrementum. Sed qui de sensu suo alta sapiunt, esse humiliter Dei adjutores nolunt, quia dum se Deo utiles

a Vindoc., *culpsis prostrati*.

b I Laud. habet, *jurisperitorum et jurisperitis*.

c Duo Laud., *nunquid imbecilli*.

A esse æstimant, a fructu se utilitatis alienant. Unde et Veritatis voce discipulis dicitur : *Cum feceritis omnia quæ præcepta sunt vobis, dicite : Servi inutiles sumus, quod debuimus facere fecimus (Luc. XII, 10)*. Sequitur :

CAPUT XIX.

VERS. 3. — *Cui dedisti consilium? forsitan illi, qui non habet sapientiam?*

28. *Stulto consilium dare, charitatis, sapienti, ostentationis; ipsi sapientiæ, perversitatis est.* — Dare stulto consilium, charitatis est; dare sapienti, ostentationis; dare vero ipsi Sapientiæ, perversitatis. Et quia hi quos tenere hæreticorum speciem diximus per locutionem suam ostentationi potius quam utilitati serviebant, recte adhuc contra Baldad subditur :

B *Ibid.* — *Et prudentiam tuam ostendisti plurimam.*

Omnis cui prudentia recta est, plurima non est, quia, juxta Pauli vocem, non plus appetit sapere quam oportet sapere (Rom. XII, 3). Cui vero est plurima, non est recta, quia dum ultra modum tenditur, in quolibet latere culpæ doctatur. Prudentiam vero suam plurimam ostendunt qui videri præ aliis prudentiores appetunt. Unde sit plerumque ut cum moderate sapere nesciunt, etiam fatua loquantur. Pro qua re ipse adhuc excessus prudentiæ subjungitur, ut dicatur .

CAPUT XX.

VERS. 4. — *Quem docere voluisti? nonne eum, qui fecit spiramentum?*

29. *Quanta Baldad insipientia, divinæ sapientiæ suam præferentis.* — Per spiramentum vivimus, per prudentiam sapientes sumus. Prius autem nostrum est vivere, postmodum sapere, quia ut sapientes esse valeamus, prius agitur ut simus. Qui ergo vitam dedit, ipse procul dubio et prudentiam contulit. Baldad autem, quia beatum Job flagellatum pro culpa credit, occultum Dei judicium, quod humiliter venerari debuit, superba nisus est temeritate penetrare. Ipsi ergo se per prudentiam prætulit, cujus judicium non intelligendo judicavit. Ipsi se per prudentiam prætulit, a quo vivendi spiraculum accepit; 546 ac si plus ipso esset sapiens a quo habebat ut esset. Sed quia beatus Job, sanctæ Ecclesiæ typum tenens, pauca in superbiorum correptione protulit, quos tenere hæreticorum speciem non ignoravit, sicut superius dixit : *Disputare cum Deo cupio, prius vos ostendens fabricatores mendacii, et cultores perversorum dogmatum (Job. XIII, 3)*; repente se ad doctrinam erigit, et contra elatorum imperitiam scientiæ suæ latitudinem per sententias d expandit, dicens :

CAPUT XXI [*Vet. XI, Rec. XII*].

VERS. 5. — *Ecce gigantes gemunt sub aquis.*

30. *Angeli et homines superbi, ignorantia abyssos involuntur.* — Dignum quippe erat ut per increpationem prius tumorem sapientiæ terrenæ retunderet, et per doctrinam postmodum ad plena mysteriis verba

d Corrupte in Edit. Gilot., Vaticana, et quibusdam aliis, *expandit*.

transiret. Gigantes enim vel apostatas angelos, vel A
superbos quoque homines, nil obstat intelligi. Hinc enim per prophetam dicitur: *Mortui non vivent, gigantes non resurgent* (Isai. xvi, 16). Quos namque mortuos nisi peccatores nominat? Et quos gigantes nisi eos qui de peccato etiam superbiunt appellat? Illi autem non vivunt, quia peccando vitam justitiæ perdidit. Isti etiam resurgere post mortem nequeunt, quia post culpam suam inflati per superbiam, ad poenitentiae remedia non recurrunt. Hinc rursus scriptum est: *Vir qui erraverit a via doctrinae, in castra gigantum commorabitur* (Prov. xxi, 16); quia quisquis iter rectitudinis deserit, quorum se numero nisi superbiorum spirituum jungit? Bene autem contra elatos dicitur: *Ecce gigantes gemunt sub aquis*. Ac si aperte diceretur: Cur de scientia homo superbiat, cum B ignorantiae abyssus et ipsos superbissimos angelorum spiritus premat?

34. *Qui caeteris praesse ambiunt, iisdem supponuntur.* — Si autem gigantum nomine potentes hujus saeculi designantur, in aquis possunt populi figurari, Joanne attestante, qui ait: *Aquae enim sunt populi* (Apoc. xvii, 15). Bene autem contra superbientem dicitur: *Ecce gigantes gemunt sub aquis*, quia elati omnes dum in hac vita assequi b honorum celsitudinem cupiunt, sub ponderibus populorum gemunt. Nam quanto quisque hic alterius erigitur, tanto curis gravioribus oneratur; eisque ipsis populis mente et cogitatione supponitur, quibus superponitur dignitate. Et bene his verbis breviter indicatur quia omnis superbia eo ipso in imo jacet quo in alta se erigit, ut C inde magis cunctis supposita sit, unde cunctis expetit superesse. Homo quippe in sublimibus elevatus, tantis super se sustinet, quantos suppositos regit. Hi autem qui talibus sociantur, ipsi etiam laboris eorum participatione deprimuntur. Nam cum eis laborem etiam tolerant ponderis, dum pariter gloriam affectant honoris. Unde cum diceret: *Ecce gigantes gemunt sub aquis*, protinus adjunxit:

CAPUT XXII.

IBID. — *Et qui habitant cum eis.*

32. *Faciliorem vitiiis viam aperiunt majores cura. Desideratae dignitates absque peccato ministrari non possunt.* — Ac si dicat: Pariter gemunt qui eorum gloria ex c delectatione sociantur. Ipsa autem occupatio saecularium dignitatum tanto facilibus vitiiis D premitur, quanto majoribus curis gravatur. Humanus namque animus videre et devitare peccata utinam valeat vel quietus. Quia ergo vitiiis desideratas rerum celsitudines absque peccatis ministrari non posse, et quia divinae irae non absconditur quidquid illicitum perpetratur, apte secutus adjunxit:

a Gilol., ut in Vulgata, non vivant... non resurgant.

b Geru. et Norm., honorem celsitudinis.

c 2 Laud., dilectione.

d Geru., Corb. Geru. et 2 Laud., habent inferus.

e Utic. et plerique, autem, uti legitur in Vulgata.

f 2 Laud., inferi vero et perditionis nomen.

CAPUT XXIII.

VERS. 6. — *Nudus est d infernus coram illo, et nullum est operimentum perditioni.*

33. *Iræ divinae nullum peccatum absconditur.* — Quod Paulus Apostolus quoque ait: *Omnia 547* e enim nuda et aperta sunt oculis ejus (Hebr. iv, 13). f Inferni vero et perditionis nomine diabolum omnesque damnationis ejus socios designavit. Quis vero ille sit coram quo infernus est nudus, sequitur dicens:

CAPUT XXIV [Rec. XIII].

VERS. 7. — *Qui extendit Aquilonem super vacuum.*

34. *Corda divino amore vacua diabolus replet.* — Aquilonis nomine, in sacro eloquio appellari diabolus solet, qui ut torporis frigore gentium corda constringeret, dixit: *Sedebo in monte testamenti, in lateribus Aquilonis* (Isa. xix, 13). Qui super vacuum extenditur, quia illa corda possidet quae divini amoris gratia non replentur. Sed tamen omnipotenti Deo suppetit etiam vasa diaboli eunctis virtutibus vacua suae gratiae munere implere, in eisque t divini timoris soliditatem ponere, quos nulla conspiciat rectitudinis actione roborari. Unde apte subjungitur:

CAPUT XXV.

IBID. — *Et appendit terram h super nihilum.*

35. *Ecclesia super gentiles et Judæos ad nihilum peccatum reductos fundata.* — Quid enim terrae nomine nisi sancta Ecclesia designatur; quae dum verba praedicationis suscipit, fructum boni operis reddit? De qua per Moysen dicitur: *Audiat terra verba ex ore meo, expectetur sicut pluvia eloquium meum* (Deut. xxxii, 2). Et quid per nihilum, nisi gentiles populi designantur? De quibus per prophetam dicitur: *Omnes gentes velut nihilum et inane reputatae sunt* (Isai. xl, 17). In eo ergo nihilo terra suspenditur, quod prius vacuum ab Aquilone tenebatur, quia illa corda gentilium repleta sunt charitate Dei, quae pressa prius fuerant torpore diaboli. [Vet. XII.] Potest vero et per hoc vacuum Judaeae infidelitas et per terram, sicut diximus, sanctae Ecclesiae fructificatio designari. Vir ergo sanctus Judaeae pereuntis casum aspiciat, i et gentilitatis merita ad veniam redeuntis cernat, ac dicat: *Qui extendit Aquilonem super vacuum, et appendit terram super nihilum.* Nam quia Judaeorum corda fide vacua diabolo sunt subdita, extendit Aquilonem super vacuum. Quia vero nullis i existentibus meritis sicut dictum est: *Pro nihilo salvos facies eos* (Psal. lv, 8), super gentes Dominus fundavit Ecclesiam suam, quae per prophetam nihilum sunt vocatae, apte secutus adjunxit: *Appendit terram super nihilum.* Hoc vero quo ordine factum sit, mirifica subdeus ratione contextit. Ait enim:

e In vet. Edit. et pene omnibus, divini amoris. contra fidem Mss. Anglic., Norm., Corb. Geru., etc.

f Norm., super nihili, et ita infra.

i Vindoc., et gentilitatis veniam ad merita.

j Pratell., Ebroic. et alii Norm., praecedentibus meritis

CAPUT XXVI [Rec. XIV]

VERS. 8. — *Qui ligat aquas in nubibus^a suis, ut non erumpant pariter deorsum.*

36. *Nubium nomine designati Apostoli et prædicatores.* — Quid hoc loco aquam nisi scientiam, quid nubes nisi prædicatores appellat? Nam quia in sacro eloquio aliquando aqua scientia dicitur, Salomone attestante didicimus, qui ait: *Aqua profunda verba est ore viri, et torrens redundans fons sapientiæ* (Prov. xviii, 4). Aqua signari scientiam David propheta testatur, dicens: *Tenebrosa aqua in nubibus aeris* (Psal. xvii, 12). Id est, occulta scientia in prophetis, qui ante adventum Domini, dum occultis sacramentis gravidi, mysteria immensa gestarent, intuentium oculis eorum intelligentia caligabat. Nubium vero nomine quid hoc in loco aliud quam prædicatores sancti, id est apostoli, designantur, qui per mundi partes circumquaque transmissi, et verbis roborant pluere, et miraculis coruscare? Quos Isaïas propheta longe ante intuens, dixit: *Qui sunt tui qui ut nubes volant?* Quia igitur vir iste, prophætico plenus spiritu, in hac locutione sua ad laudem Dei incepti nascentis Ecclesiæ desiderat exordiri, studet ejus ordinem ab apostolorum prædicatione narrare, qui curaverunt summopere rudibus populis plana et ^b capabilia, non summa atque ardua prædicare. Nam si scientiam sanctam, quæ hic aquæ nomine designatur, ut hauriebant corde, ita ore fundarent, immensitate ejus auditores suos opprimerent potius quam rigarent. Unde religata intrinsecus scientia, ut non pariter deorsum erumperet, auditores suos distillatione verborum nutriens, nubes illa loquebatur, dicens: *Non potui loqui vobis quasi spiritalibus, sed quasi carnalibus, tanquam parvulis in Christo lac vobis potum dedi, non escam* (I Cor. iii, 1, 2). Quis enim ferre potuisset, si raptus ad tertium cælum, raptus in paradysum, etiam arcana verba audiens quæ loqui homini non liceret, tam immensos supernæ scientiæ sinus aperiret (II Cor. xii, 2)? Aut cujus non virtutem auditoris opprimeret, si ea quæ intrinsecus haurire poterat, in quantum carnis lingua sufficeret, extrinsecus inundans aquæ hujus immensitas emanasset

37. *Rudes auditores non inundatione sed distillatione scientiæ sunt irrigandi.* — Ut vero auditores rudes non inundatione scientiæ, sed moderata prædicationis distillatione foveantur, ligat Deus aquas in nubibus, ut non erumpant pariter deorsum, quia doctorum prædicationem temperat, ut auditorum infirmitas, ^c dictorum rore nutrita convalescat. Quod bene in Evangelio mystica descriptione narratur, dum dicitur: *Ascendit Jesus in naviculam Petri, et*

A rogavit ut a terra reduceret pusillum, et ita sedens prædicabat turbis (Luc. v, 3). Per navem Petri quid aliud quam commissa Petro Ecclesia designatur? De qua ut Dominus turbis confluentibus prædicet, eam a terra paululum reduci jubet. Quam nec in altum duci, et tamen a terra præcipit removeri, profecto significans prædicatores suos rudibus debere populis, nec alta nimis de celestibus, nec tamen terrena prædicare. Aqua itaque ligatur in nubibus, quia prædicatorum scientia infirmorum mentibus loquens quantum sentire valet docere prohibetur.

[Vet. XIII]. 38. *Infirmis mentibus tegenda est altior scientia.* — Nam plerumque si auditorum cor verbi immensitate corrumpitur, lingua docentium indisciplinatis ^d poena multatur. Unde scriptum est: *Si quis aperuerit cisternam et foderit, et non operuerit eam, cecideritque bos vel asinus in eam, dominus cisternam reddet pretium jumentorum* (Exod. xxi, 33). Quid est enim aperire cisternam, nisi intellecta valido Scripturæ sacre arcana penetrare? Quid autem per bovem et asinum, mundum scilicet et immundum animal, nisi fidelis quisque et infidelis accipitur? Qui ergo cisternam fodit, cooperiat, ne illud bos vel asinus ruat, id est, qui in sacro eloquio jam alta intelligit, sublimes sensus coram non capientibus per silentium tegat, ne per scandalum mentis aut fidelem parvulum, aut infidelem, qui credere potuisset, interimat. Ex morte enim jumentorum debet pretium, quia illud scilicet ^e admisisse convincitur, unde ad agenda pœnitentiam reus tenetur. ^f Operienda est itaque cisterna, quia coram parvulis ^g 349 mentibus tegenda est alta scientia, ne unde cor docentium ad summa attollitur, inde infirmitas auditorum ad ima dilabatur. Dicatur igitur recte: *Qui ligat aquas in nubibus, ut non erumpant pariter deorsum.* Pariter namque aquæ erumperent, si coram infirmis auditoribus, quanta est scientia ex ore loquentis emanaret, si simul se omnis plenitudo prædicationis effunderet, et nil sibi cum proficientibus reservaret. Dignum quippe est ut qui prædicat audientis modum consideret, quatenus ipsa prædicatio cum auditoris sui incrementis crescat. Sic quippe agere unusquisque prædicator debet, sicut cum illo divinitus agitur, ut nequaquam cuncta quæ sentit infirmis insinuet, quia et quotusque ipse carne mortalitatis infirmus est, ea quæ superna sunt cuncta non sentit. Prædicare ergo rudibus non debet quantum cognoscit, quin et ipse de supernis mysteriis cognoscere non valet quanta sint. Hinc est enim quod Paulus apostolus, postquam mysteriis celestibus interfuit, dicit: *Vidimus nunc per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem* (I Cor. xiii, 12). Unde et continuo hic sequitur:

^a Deest suis in Norm. et Germ.

^b 4 Laud., capitalia.

^c Vitiose in posterioribus Edit., doctorum rore.

^d Omnes Norm., culpa.

^e Vindoc., amississe. Ita etiam duo Laud. et Germ.

^f Post *tenetur*, in Edit. Basil. 1514, Paris. 1518, et sequent. legitur: *Quisquis namque ad alta scientiæ fluentia perveniens, cum hæc apud bruta audientium*

corda non contexerit, poenæ reus addicitur, si per verba ejus in scandalum sive munda, sive mens immunda capiatur. Quæ verba frustra quærentur in omnibus Mss. nostris. Absunt etiam ab Edit. Paris. 1495 et antiquioribus aliis. In cæteris e margine in textum transierunt.

^g 4 Laud., et nil si proficientibus reservant.

CAPUT XXVII [Rec. XV].

VERS 9. — *Qui tenet vultum solii sui, et expandit super illud nebulam suam.*

39. *In hac vita gloria Dei ex parte tantum cognoscitur.* — In vultu solet cognitio demonstrari. Solii ergo ejus vultus tenetur, quia a nobis in hac vita regni ejus gloria non quanta intrinsecus habetur agnoscitur. Super quo recte expandi nebula dicitur, quia sicut est illa coelestis regni gloria non videtur. Nam corpus quod corrumpitur, aggravat animam, et deprimit terrena inhabitatio sensum multa cogitantem (Sap. ix, 15), & videndo ergo eo nebula aspergimur, quia ipsa nostrae ignorantiae obscuritate caligamus. Unde recte per Psalmistam dicitur: *Caligo sub pedibus ejus, et ascendit super cherubim, et volavit, volavit super pennas ventorum, et posuit tenebras latibulum suum* (Psal. xvii, 10). Caligo namque est ei sub pedibus, quia non ^a in ea claritate ab inferioribus cernitur, qua in superioribus dominatur. Ascendit enim super cherubim, et volavit. Cherubim quippe plenitudo scientiae dicitur. Proinde super plenitudinem scientiae ascendisse perhibetur, et volasse, quia majestatis ejus celsitudinem scientia nulla comprehendit. Volavit igitur, quia longe in altum ab intellectu nostro se rapuit. Volavit super pennas ventorum, quia scientiam transcendit animarum. Qui posuit tenebras latibulum suum, quia dum caligine nostrae infirmitatis obscuramur per ignorantiam nostram nobis absconditur, ne a nobis modo in aeterna et intima claritate videatur. Unde ei et in Canticis canticorum a sponsa dicitur: *Fuge, dilecte mi, fuge* (Cant. viii, 14). [Vet. XIV.] Fugit nos, dicimus, quoties inanti nostrae id quod reminisci volumus non occurrit. ^b Fugit nos, dicimus, quando id quod volumus memoria non tenemus. Sancta ergo Ecclesia postquam mortem ac resurrectionem Domini, ascensionemque describit, clamat ei prophético plena spiritu: *Fuge, dilecte mi, fuge*. Ac si diceret: Tu qui ex carne comprehensibilis factus es, ex divinitate tua intelligentiam nostri sensus excede, et in teipso nobis incomprehensibilis permare. Tenet ergo vultum solii sui, quia majestatis suae potentiam mortalibus abscondit.

40. *Ipsa angelorum ministeria minime cognita.* — Sed si ejus solum angelicas virtutes accipimus, ipsis quippe velut aedii regiae praesidet, sui nobis **550** solii vultum tenet, quia quando in hac mortali carne **D** subsistimus, quae quantaque sint illa Angelorum ministeria non videmus. Et expandit super illud nebulam suam, quia procul dabit et cor nostrum ad quae videntur oblectat, et tamen occulta moderatio agitur, ut ipsa requisitionis eae immensitate reprimatur. Unde scriptum est: *Dedit abysus vocem suam, ab altitudine phantasiae suae* (Habac. iii, 10). Exclamare enim mens humana in admiratione compellitur, dum in altitudine considerationis in requisitionibus suis

^a Germ. et Corb. Germ., non ea claritate.

^b Ita restitimus ex omnibus Mss., cum prius legeretur in Ed., *fugit nos, dicimus, quoties id quod reminisci volumus memoria*, etc.

A eo ipso quo latius extenditur, angustatur. Vel certe, quia solum Dei ipsi nos sumus, vultum solii sui non immerito tenere dicitur, dum nostra scientia progredi ad altiora prohibetur. Super quod solum suum suam nebulam Deus aspergere dicitur, quia invisibilibus manens, occulta super nos judicia exerit, ut et fiat in promptis quod videre possimus, et tamen origo facti lateat in abditis, ut cur fiat, nescire debeamus. Unde et apte subditur:

CAPUT XXVIII [Rec. XVI].

VERS 10. — *Terminum circumdedit aquis, usque dum finiantur lux et tenebrae.*

41. *Perfecta aeternitatis scientia, nulli tribuitur quandiu vivimus.* — Quia plerumque in sacro eloquio, ut supra diximus, aquarum nomine populi designantur, aquas Dominus termino circumdat, ^c quia humani generis ita scientiam moderatur, ut quousque vicissitudines alternantium temporum transeant, perfecte ad cognitionem claritatis intimae non peringat. Sin vero lucis nomine justos accipimus, tenebrarum vero appellatione peccatores (unde et Paulus dicit: *Eratis aliquando tenebrae, nunc autem lux in Domino* [Ephes. v, 8]), hoc ipsum quod diximus sentiri nil obstat, quia perfecta aeternitatis scientia nulli tribuitur, quousque cursus justorum injustorumque finiatur. Sed quia mirum non est carnales populos superna nescire, sanctus vir in ejusdem divinae potentiae admiratione se erigit, et quod ipsam quoque angelorum perfectorumque hominum ^d scientiam transeat, intuetur dicens:

CAPUT XXIX [Rec. XVII].

VERS 11. — *Columnae caeli contremiscunt, et pavent ad nutum ejus.*

42. *Columnae caeli sunt vel angeli, vel summi Ecclesiae praedicatores, vel etiam Ecclesiae ipsae.* — Quid aliud columnas caeli quam vel sanctos angelos, vel summos Ecclesiae praedicatores appellat? Super quos in caelestibus crescens universa spiritalis fabricae structura surrexit, sicut alias sancta Scriptura testatur, dicens: *Qui vicerit, faciam illum columnam in templo Dei mei* (Apoc. iii, 12). Nam quisquis in Dei opere recta intentione firmatur, columna in structura fabricae spiritalis erigitur, ut in hoc templo, quod est Ecclesia, positus, et utilitati sit et decori. Eos vero Job columnas caeli quos Apostolus columnas vocat Ecclesiae, dicens: *Petrus, et Jacobus, et Joannes, qui videbantur columnae esse, aetras dederunt mihi* (Galat. ii, 9).

43. Possumus etiam columnas caeli et ipsas Ecclesias non inconvenienter accipere, quae multae unam catholicam faciunt toto terrarum orbe diffusam. Unde et septem Ecclesiis scribit Joannes apostolus, ut unam catholicam septiformis gratiae plenam spiritu designaret (Apoc. i, 4; ii, 29). Et de Domino novimus dixisse Salomonem: *Sapientia aedificavit sibi domum,*

^c f Laud., quia humanum genus ita scientia moderatur.

^d In poster. Vulgatis, scientia transeat, quod videtur sensu carere. Locum hunc correximus ex Mss., praesertim Germ. Corb. Germ. et Normae,

excidit columnas septem (Prov. ix, 1). Qui ut id de septem Ecclesiis se dixisse innotesceret, secutus etiam sacramenta ipsa diligenter inseruit, dicens: Immolavit victimas, miscuit vinum, et proposuit mensam, 551 misit ancillas suas, a ut vocarent ad arcem et mœnia civitatis: Si quis est parvulus, veniat ad me (Ibid.). Immolavit enim Dominus victimas, seipsum offerendo pro nobis. Miscuit vinum, præceptorum suorum poculum ex narratione historica et intelligentia spiritali contemperans. Unde alias dictum est: *Calix in manu Domini, vini meri, plenus b est misto (Psal. LXXIV, 9). c* Et posuit mensam, id est Scripturam sacram, quæ fessos ad se atque a sæculi oneribus venientes pane verbi nos reficit, et contra adversarios sua refectione nos roborat. Unde et alias ab Ecclesia dicitur: *Posuisti in conspectu meo mensam, adversus eos qui tribulant me (Psal. xxii, 5). Misit ancillas suas, apostolorum videlicet animas, in ipso suo initio infirmas, ut vocarent ad arcem et mœnia civitatis, d quia dum internam vitam denuntiant, ad alta nos mœnia supernæ civitatis levant, quæ profecto mœnia nisi humiles non ascendunt. Unde illic ab eadem Sapientia subditur: Si quis est parvulus, veniat ad me (Prov. ix, 4). Ac si aperte dicat: Quisquis se apud se magnum æstimat, aditum sibi mei accessus angustat, quia tanto ad me altius pertingitur, quanto uniuscujusque mens apud severius humiliatur.*

[*Vet. XV.*] 44. *Judicia Dei nemo potest indagare.* — Sed quantalibet quisque virtute proficiat, quantalibet scientia exrescat, penetrare non sufficit quo nos conditor moderamine judiciorum regat. Dicit ergo: *Columnæ cæli contremiscunt, et pavent ad nutum ejus, quia in plerisque nec ipsi pertingere ad voluntatis ejus celsitudinem prævalent qui ejusdem voluntatis præmia denuntiantes vident. Quod, sicut superius diximus, de sanctis quoque angelis nil obstat intelligi, quia ipsæ quoque virtutes cælestium, quæ hunc sine cessatione conspiciunt, in ipsa sua contemplatione contremiscunt. Sed isdem tremor ne eis pœnalis sit, non timoris est, sed admirationis. Quia vero quantus pavor sit admirationis ejus intulit, nunc ordinem nostræ salutis narrat. Sequitur:*

CAPUT XXX [*Rec. XVIII*].

Vers. 12. — *In fortitudine illius repente maria congregata sunt, et prudentia ejus percussit superbum. D*

45. *Incarnatione Domini mundus presso tumore domitus.* — Quid aliud maris nomine quam præsens sæculum designatur, in quo corda hominum terrena quærentium diversis cogitationum fluctibus intumescunt? qui elatione superbiæ concitati, dum alterna intentione se impetunt, quasi e adversante se unda

collidunt. Sed jam in fortitudine illius maria congregata sunt, quia incarnato Domino discordantia sæcularium corda concorditer credunt. Jam Petrus in mari ambulat, quia nimirum Christi prædicatoribus illa quondam tumida humili auditu corda substracta sunt ut recte etiam in Evangelio hujus mundi mansuetudinem figuraverit, quod procellosa maris aqua Domini pedibus, presso tumore, calcata est. Sed quoniam modo id actum sit aperitur, dum dicitur: *Et prudentia ejus percussit superbum.*

46. *Deus maluit prudentia percutere diabolum, quam fortitudine. Incarnationis œconomia.* — Quis hic superbus alius appellatur, nisi ille qui dixit: *Ascendam super altitudinem nubium, similis ero Altissimo (Isai. xiv, 14)?* Et de quo voce Dei dicitur: *Qui factus est ut nullum timeret, et ipse est rex l super omnes filios superbiæ (Job. xli, 25).* De quo etiam huic sententiæ 552 David propheta concordat, dicens: *Tu humiliasti, sicut vulneratum, superbum (Psal. LXXXVIII, 11).* Sed quamvis simplici naturæ divinitatis non sit aliud esse, et aliud sapere, nec aliud sapere, et aliud fortem esse, quippe quia ipsa fortitudo quæ sapientia, et ipsa sapientia quæ divinitatis essentia est, vigilanter tamen intuendum puto quod vir ista prophético plenus spiritu superbum diabolum prudentia Dei potius maluit dicere quam fortitudine esse percussum. Non enim ait fortitudo, sed prudentia ejus percussit superbum. Nam quamvis, sicut dictum est, propter naturam simplicem, Dei fortitudo sapientia sit, Dominus tamen diabolum, quantum ad faciem spectat, non virtute; sed ratione superavit. Ipse namque diabolum in illa nos parentis primi radice supplantans, sub captivitate sua quasi juste tenuit hominem, qui, libero arbitrio conditus, ei injusta suadenti consensit. Ad vitam namque conditus in libertate propriæ voluntatis, sponte sua factus est debitor mortis. Delenda ergo erat talis culpa, sed nisi per sacrificium deleri non poterat. Quærendum erat sacrificium, sed quale sacrificium poterat pro absolventis hominibus inveniri? Neque enim justum fuit ut pro rationali homine brutorum animalium victimæ cæderentur. Unde ait Apostolus: *Necesse est ergo exemplaria cælestium his mundari, ipsa autem cælestia hostiis quam istis (Hebr. ix, 23).* Ergo si bruta animalia propter rationale animal, id est pro homine, dignæ victimæ non fuerunt, requirendus erat homo qui pro hominibus offerri debuisset, ut pro rationali peccante rationalis hostia mactaretur. Sed quid, quod homo sine peccato inveniri non poterat, et oblata pro nobis hostia quando nos a peccato mundare potuisset, si ipsa hostia e peccati contagio non careret? Inquinata quippe inquinatos mundare non potuisset.

adversantes se undæ, quod etiam habet. Bellov.

^l Utic. et alii, *super universos.*

⁸ Omnes Mss. nostri habent *peccati contagio, in primis Corb. Germ., German., tres Regii, Belvac., duo Laud., Norm., etc. Vet. autem Editiones peccati contagione, ex quo corrupte irrepsit in Gussanvil. peccati cogitatione.*

^a 1 Laud., *ut vocaret.*

^b Plurimi Mss. carent verbo *est.*

^c Norm., *et proposuit mensam, quod sacrum textum repræsentat ad amissim.*

^d Editi, *quia dum æternam, Mss. Turon., Laud., Germ., Corb. Grem., Norm., etc., internam præ se ferentibus.*

^e Turon. et Genet., *adversanti se undæ; 2 Laud.,*

Ergo ut rationalis esset hostia, homo fuerat offendendus, ut vero a peccatis mundaret hominem, homo, et sine peccato. Sed quis esset sine peccato homo, si ex peccati commistione descenderet? Proinde venit propter nos in uterum virginis Filius Dei, ibi pro nobis factus est homo. Sumpta est ab illo natura, non culpa. Fecit pro nobis sacrificium, corpus suum exhibuit pro peccatoribus victimam sine peccato, quæ et humanitate mori, et justitia a mundare potuisset. [Vet. XVI.] Hunc ergo cum post baptismum vidit antiquus hostis, mox tentationibus impetiit, et per diversos aditus ad interiora ejus molitus b irrepere, victus est, atque ipsa c inexpugnabilis mentis ejus integritate prostratus (Matt. iv, 1 seq.).

47. *Diabolus frustra tentato interius Christo, eum exterius aggressus est.* — Sed qui ad interiora non valuit, ad ejus se exteriora convertit, ut quia mentis virtute victus est, eum quem decipere tentatione non valuit, carnis saltem videretur morte superare, atque, ut ante nos dictum est, permissus est in illud quod ex nobis mortalibus Mediator acceperat. Sed ubi potuit aliquid facere, tibi ex omni parte devictus est; et unde accepit exterius potestatem Dominicæ carnis occidendæ, inde interior potestas ejus qua nos tenebat occisa est. Ipse namque interius victus est, dum quasi vicit exterius; et qui nos jure debitores mortis tenuit, jure in nobis jus 553 mortis amisit, quia per satellites suos ejus carnem perimendam appetiit, in quo nil ex culpæ debito invenit. Dominus ergo noster pro nobis mortem solvit indebitam, ut nobis mors debita non noceret. Bene itaque dictum est: *Prudentia ejus percussit superbum*, quia antiquus hostis per excessum præsumptionis suæ eum etiam perdidit quem iniquæ persuasionis lege possedit; et dum audacter eum in quo nihil sibi competeat appetiit, jure illum quem quasi juste tenebat amisit. Prudentia itaque non virtute percussus est, qui dum ad tentandum Deum solvitur, ab homine possidendo religatur, ut inde eum qui sub ipso erat perderet, unde cum illo qui super ipsum est congruere præsumisset. Occiso autem carne Domino, quæ prædicatores ejus virtutum gloria sit secuta, narratur, cum subditur:

CAPUT XXXI [Rec. XIX].

Vers. 13. — *Spiritus ejus ornavit caelos.*

48. *Infirmis apostolorum eorumque principis, ante acceptum Spiritum sanctum.* — Quos caelos, nisi eos de quibus scriptum est: *Cæli enarrant gloriam Dei* (Psal. xviii, 1)? Quos tunc ornavit Spiritus, cum replevit. Quod Luca referente didicimus, qui ait: *Factus est repente de cælo sonus, tanquam adveniens spiritus vehementis, et replevit totam domum ubi erant sedentes. Et apparuerunt illis dispersitæ linguæ tanquam ignis, seditque d super singulos eorum. Et re-*

pleti sunt omnes Spiritu sancto, et cœperunt loqui variis linguis, prout Spiritus sanctus dabat eloqui illis (Act. ii, 2). Ex eo ergo acceperunt ornamenta virtutis, quos immensa ante possederat fœditas timoris. Scimus enim, c ille apostolorum, id est cœlorum primus, ante acceptam hujus Spiritus gratiam, quoties dum mori timuit, vitam negavit. Qui non pœnis, non afflictionibus, non terribili potestate cujusquam, sed unius mancipii sola est interrogatione prostratus. e Et quidem mancipium ne ævus firmior terribile demonstraret, ancilla est inquirente tentatus (Math. xxvi, 70). Rursusque ut talis sorus infirmitas etiam officii sui dejectione vilesceret, non ab ancilla tantummodo, sed ab ostiaria est ancilla requisitus (Joan. xviii, 25). Ecce quam vilis est ad tentandum persona requisita, ut aperte proderetur quanta eum timoris infirmitas possideret, qui nec ante vocem ostiaris ancillæ subsisteret.

[Vet. XVII.] 49. *Petri fortitudo eo accepto.* — Sed jam hic paulo ante timidus, qualis post adventum Spiritus exstiterit videamus. Certe, Luca testante didicimus contra sacerdotes ac principes quanta Dominum auctoritate prædicavit. Nam cum facto miraculo, quæsiō fuisset exorta (Act. iv, 14), et sacerdotum principes, seniores, ac scribæ in apostolorum persecutione concurrerent, eos in mediostatuentes in qua virtute miraculum fecerint percunctari e curaverunt. Quibus repletus Spiritu sancto Petrus dixit: *Principes populi et seniores, si nos hodie dijudicamur in benefacto hominis infirmi, in quo iste salvus est factus, notum sit omnibus vobis, et omni plebi Israel, quia in nomine Jesu Christi Nazareni, quem vos crucifixistis, quem Deus suscitavit a mortuis, in hoc ista stat coram vobis b salvus* (Ibid. 8). Cumque erga hæc persequentium furor excresceret, eosque sacerdotes ac principes Jesum prædicare prohiberent, contra iram principum qua auctoritate Petrus exereverit indicatur, cum illic protinus 554 subditur: *Petrus vero et apostoli dixerunt: Obedire oportet Deo magis quam hominibus* (Ibid., 1, 9). Sed cum auctoritatem prædicantium, resistentium præcepta non premerent, ad flagella pervenitur. Nam subditur: *Tunc principes sacerdotum cæsis denuntiaverunt ne loquerentur in nomine Jesu, et dimiserunt eos* (Ibid., v, 40). Sed quia apostolorum virtutem premere nec flagella valuerunt, patenter ostenditur, cum protinus subinfertur: *Et illi quidem ibant gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati* (Ibid., 41). Mox etiam post flagellorum gaudia quid agerent indicatur: *Omni autem die in templo et circa domos non cessabant docentes et evangelizantes Christum Jesum.* Ecce ille paulo ante timidus, jam linguis loquitur, coruscat miraculis, infidelitatem sacerdotum ac principum libera voce increpat, ad præ-

a Gemet., mundare debuisset.

b Vindoc., et 4 Laud., irrupere.

c Gemet. et alii, inexpugnabilis.

d Plerique Mss., supra singulos.

e Addunt Vulgati quæd, contra Mss. auctoritatem,

stante alias integro sensu.

f Norm., Et quidem mancipii ne, etc.

g 4. Laud., cœperunt.

h Duo Laud., ævus.

dicandum Jesum, exemplum auctoritatis cæteris præstat, ne in nomine ejus loqui debeat verberibus prohibetur, nec tamen compescitur. Contemnit flagella cædentium, qui paulo ante requirentium verba timuerat; et qui ancillæ vires requisitus expavit, vires principum cæsus premit. Sancti enim Spiritus jam virtute solidatus, hujus mundi altitudines libertatis calce deprimebat, ut in imo esse ^a cerneret quidquid contra creatoris ^b gratiam altum tumeret.

[*Vet. XVIII.*] 50. *Quibus donis et virtutibus, effuso in se Spiritu sancto, fulserint apostoli.* — Hæc sunt ornamenta cælorum, hæc sunt dona Spiritus, quæ diversis manifestari virtutibus solent, quas occultæ dispensationis munere divisa Paulus enumerat, dicens: *Alii quidem per Spiritum datur sermo sapientis, alii autem sermo scientiæ secundum eundem spiritum, alii fides in eodem spiritu, alii gratia sanctorum in uno spiritu, alii operatio virtutum, alii prophetia, alii discretio spirituum, alii genera linguarum, alii interpretatio sermonum* (1 Cor. xii, 8, 9, 10). Quæ mox generali definitione concludens, ait: *Hæc autem omnia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult.* De his etiam caelis in psalmo dictum est: *Verbo Domini cæli firmati sunt* (Psal. xxxii, 6). De his quoque ornamentis spiritus subditur: *Et spiritu oris ejus omnis virtus eorum.* Bene itaque dicitur: *Spiritus ejus ornavit cælos*, quia prædicatores sancti nisi remissa Paracliti dona perciperent, nullo fortitudinis decore claruissent. Sed quia sanctis apostolis virtutum gratia decoratis, vitæ prædicatio contra infidelium corda convaluit, et antiquus hostis obsessas infidelium mentes prædicatorum vocibus expulsus reliquit, post ornamenta cælorum apte subjungitur.

CAPUT XXXII [Rec. XX].

Ibid. — *Et obstetricante manu ejus, eductus est coluber tortuosus.*

51. *Serpens antiquus Dei manu ex peccatorum cordibus quasi ex cavernis suis, ejectus est.* — Quis enim colubri appellatur nomine, nisi antiquus hostis, et lubricus, et tortuosus, qui decipiendo homini colubri ore locutus est? De quo per prophetam dicitur: *Leviathan serpentem, vectem tortuosum* (Isai. xxvii, 1). Qui idcirco loqui serpentis ore permissus est, ut ex ipso vase ejus homo cognosceret qualis esset qui intus habitaret. Serpens quippe non solum tortuosus est, sed etiam lubricus. Quia ergo in rectitudine veritatis non stetit, tortuosum animal intravit. Quia vero suggestioni ejus, ^d si primæ non resistitur, repente totus ad interna coram dum 555 non sentitur illabatur, verba ad hominem per animal lubricum fecit. Cavernæ vero hujus colubri corda fuerunt

^a Ita Mss. Germ., Corb. Germ., Anglic., Norm., Laud., etc., ubi in Excusis legitur *decerneret*.

^b Anglic., *gloriam*.

^c 2 Laud., *Leviathan serpentem vectem leviathan serpentem tortuosum*.

^d Ita Germ., Corb. Germ., Turon., Laud., Norm., etc. Vulgati, *si primo non resistitur*.

^e Ita Mss. At Editi *sanctos homines*.

A iniquorum. Quæ quia ad pravitatem propriam traxit, quasi in eorum habitatione requievit. Sed obstetricante manu Domini, tortuosus coluber de propriis cavernis expulsus est, quia dum nobis divina gratia medetur, is qui nos tenuerat antiquus a nobis hostis ejicitur, sicut incarnata Veritas dicit: *Nunc princeps hujus mundi ejicietur foras* (Joan. xii, 31). Unde jam nunc ^e sanctos omnes non tenendo possidet, sed tentando persequitur. Nam quia non in eis intrinsecus regnat, contra eos pugnat extrinsecus; et quia intus dominium perdidit, bella molitur foris. Ille enim eum de carnalibus hominum cordibus expulit, qui propter homines ad incarnationem venit; dumque corda infidelium tenuit, quasi manum ad latibula serpentis misit. Unde recte per prophetam dicitur: *Delectabitur infans ab ubere ^f super foramine aspidis; et in caverna reguli ^g qui ablactatus fuerat manum suam mittet. Non nocebunt, et non occident in universo monte sancto meo* (Isai. xi, 8). Quem namque infantem ab ubere, vel eum qui ablactatus fuerit ^h nisi Dominum appellat? Quid vero foramine aspidis et cavernis reguli nisi corda signavit iniquorum? Quia antiquus hostis dum totum se in eorum consensum contulit, quasi in foramine proprio coluber tortuosus, sinus astutiæ colligendo glomeravit. Quem et aspidis nomine appellat occulte sævientem, et reguli aperte ferientem. Manum ergo suam Dominus in foramine reguli atque aspidis misit, quando iniquorum corda divina potestate tenuit; et comprehensum exinde aspidem, vel regulum, id est captivum diabolum traxit, ut in monte sancto ejus, ⁱ quod est Ecclesia, electis fidelibus non noceret.

52. *Diabolus leoni comparatus.* — Hinc namque in Canticis canticorum sponso veniente dicitur: *Coronaberis de capite Amanæ, de vertice Sanir et Hermon, de cubilibus leonum* (Cant. iv, 8). Quid enim aliud leonum nomine quam dæmonia designantur, quæ ira contra nos atrocissimæ crudelitatis insæviunt? Et quia peccatores ad fidem vocati sunt, quorum quondam corda leonum cubilia fuerunt, dum vicisse mortem Dominus eorum confessione creditur, quasi de leonum cubilibus coronatur. Remuneratio quippe victoriæ corona est. Toties ergo ei coronam fideles offerunt, quoties hunc vicisse mortem ex resurrectione consistunt. Leo ergo de cubilibus suis pellitur, quia, obstetricante manu Domini, tortuosus coluber in cavernis quas tenuerat habitare prohibetur. Nam victus a fidelium cordibus exiit, qui super hæc antea sceptro perfidiæ regnavit.

53. *Primus Christi adventus in humilitate, secundus in terrore.* — Ecce in paucis brevibusque sententiis sanctus vir adventus dominici ordinem retulit, pon-

^f Pratell., Utic. et alii Norm., *super foramen... et in cavernam*.

^g Gemet., *qui ablactatus fuerit... non nocebunt nec que occident*. Ita etiam Laud.

^h In omnibus Editis, *nisi Deum*, invitit Mss.

ⁱ Ita, cum Laud., Norm. et pene omnibus Mss. vet. Edit., ubi recentioribus editoribus magis placuit, *quæ est Eccl.*

dera expressit, quid ex ejus incarnatione fieri potuit admirando narravit. [Vet. XIX, Rec. XXI.] Sed qui mira fecit in tromilitate veniens, considerari non potest cum quanto terrore venturus est, in majestatis suæ fortitudine apparens. Ordo primi adventus illius pensari et conspici in tantum potuit, in quantum ad redimendos carnales veniens, divinitatis suæ magnitudinem carnalibus oculis temperavit. Quis vero ejus celsitudinis terrorem ferat, cum secundi adventus potentia per 556 ignem judicium exercens, in potestatis suæ majestate canduerit? Unde vir sanctus adventum illius narrat primum, sed lassatur ad secundum, dicens :

CAPUT XXXIII

VERS. 14. — *Ecce hæc ex parte dicta sunt viarum ejus; et cum vix parvam stillam sermonum ejus audierimus, quis poterit tonitruum magnitudinis illius intueri?*

54. *Terribilis judicii Dei descriptio.* — Quid hoc loco viarum nomine nisi actiones Domini appellat? Unde et per prophetam Dominus dicit: *Non enim sunt viæ meæ sicut viæ vestræ* (Isai. LV, 8). Adventum ergo Domini narrans, vias Dei ex parte retulerat, quia alia ejus actio fuit, qua nos condidit, alia qua redemit. Ea itaque quæ de Domini actione narravit, extremi judicii comparatione levigans, ait: *Ecce hæc ex parte dicta sunt viarum ejus.* Quod et parvam stillam sermonum ejus appellat, quia quidquid altum, quidquid terribile in hac vita positi de ejus consideratione cognoscimus ex immensitate cælestium secretorum, velut tenuis ad nos gutta superni liquoris emanat: *Et quis poterit tonitruum magnitudinis ejus intueri?* Ac si aperte dicat: Si humilitatis ejus admiranda vix ferimus, sonorum atque terribilem majestatis ejus adventum qua virtute toleramus? Hunc tonitruum adventus illius etiam Psalmista insonat, dicens: *Deus manifeste venit, Deus noster, et*

non silebit; ignis in conspectu ejus ardebit, et in circuitu ejus tempestas valida (Psal. XLIX, 3). Hinc Sophonias propheta denuntiât, dicens: *Juxta est dies Domini magnus, juxta et velox nimis. Vox diei Domini amara, tribulabitur tibi fortis. Dies iræ dies illa, dies tribulationis et angustiae, dies calamitatis et miserie, dies tenebrarum et caliginis, dies nebulæ et turbini, dies tubæ et clangoris* (Sophon. I, 14).^b Terrorem ergo districti examinis, quem Sophonias tuham, beatus Job tonitruum appellat. Quem Joel quoque considerans ait: *Conturbentur omnes habitatores terræ, quia venit dies Domini, quia prope est dies tenebrarum et caliginis, dies nubis et turbini: Magnus enim dies Domini, et terribilis valde, et quis sustinebit eum* (Joel. II, 1)? Sed quam incomprehensibilis sit atque inconsiderabilis illa magnitudo, qua in secunda ostensione venturus est, bene utcumque perpendimus, si primi adventus pondera sollicita consideratione pensamus. Certe ut nos a morte redimeret, mori Dominus venit, et defectum nostræ carnis in suo corpore pœnasque toleravit. Qui priusquam ad crucis patibulum perveniret, teneri, conspui, illudi, et alapis cædi se pertulit. Ecce ad quanta propter nos venire probra consensit; et tamen priusquam se teneri permitteret, persecutores suos requisivit, dicens (Joan. XVIII, 4): *Quem quæritis?* Cui illico responderunt: *Jesum Nazarenum.* Quibus cum repente diceret, *Ego sum,* vocem solummodo mitissimæ responsionis edidit, et armatos persecutores suos protinus in terram stravit. Quid ergo facturus est, cum judicaturus venerit, qui una voce hostes suos perculit, etiam cum judicandus venit? Quod est illud judicium quod immortalis c exeret, qui in una voce non potuit ferri moriturus? Quis ejus iram toleret, cujus et ipsa non potuit mansuetudo tolerari? Consideret ergo vir sanctus, et dicat: *Cum vix parvam stillam sermonum ejus audierimus, quis poterit tonitruum magnitudinis illius intueri?*

^a Editi vet. et recent., *horrendum.* Infra soli recent. *insinuat,* pro *insonat,* ut habent Mss. Anglic., Norm., Laud., Hellovac., etc.

^b Paulo aliter locus hic exstat in antea Vulg. Illum autem restituumus ex Mss. pene omnibus.

^c Gemet, *exercet.*

557 LIBER DECIMUS OCTAVUS.

(Continet expositionem capitulum XXVII et XXVIII libri Job usque ad versum 21 dimidiatum, secundum multiplices sensus.)

[Rec. I.] 1. *Scripturæ sacræ obscuritas ad altio rem ejus sensum investigandum nos movet.* — Plerumque in sacro eloquio sic nonnulla mystica describuntur, ut tamen juxta narrationem historicam prolata videantur. Sed sæpe dicta talia in eadem historica narratione permista sunt, per quæ superficies historie enuncta cassatur: quæ dum nil historicum resonant, aliud in eis inquirere lectorem cogunt. His enim dictis quæ aperta credimus, cum interjecta aliqua obscurius invenimus, quasi quibusdam stimulis pungimur, ut ad aliqua altius intelligenda vigilemus, et

obscurius prolata sentiamus, ea etiam quæ aperte dicta putavimus. Cum ergo beatus Job de sermone Domini et de magnitudine tonitruum loqueretur, eisdem verbis protinus subinfertur:

'CAUT PRIMUM [Vet. I, Rec. II].

CAP. XXVII, VERS. 1. — *Addidit quoque Job, assumens parabolam suam, et ait.*

2. *Loquendi genus Job parabolicum et mysticum.* — Quo profecto versu ostenditur hujus sanctissimi viri dicta quam mystice sint prolata, dum parabola, id est similitudo assumpta narratur ab eo qui nihil inferius

per comparationem vel similitudinem loquitur. Absit enim ne hoc loco parabolam illud musicæ ^a organum sentiamus. Neque enim fas est credere quod in afflictione pœnarum musicis uteretur, cum per Scripturam suam veritas dicat: *Musica in luctu importuna narratio est* (Eccli. xxii, 6). Nomina: ergo parabola, ecce ^b textu ipso loquente jam discimus, ne justa textum tantummodo ejus verba pensemus. Ad eam itaque similitudinem cuncta trahenda sunt qua figurate Ecclesia designatur. Et in ipso quidem locutionis exordio dicta aperte prolata sunt, sed subjunctis obscurioribus implicantur. Nam plana, ut solet, locutione inchoat, sed verba sua per mysticos sensus grava narratione consumat. Itaque ait:

CAPUT II [Rec. III].

VERS. 2. — *Vivit Deus, qui abstulit iudicium meum, et Omnipotens qui ad amaritudinem adduxit animam meam.*

3. *Contra verba detrahentium sapientia, contra persequentium gladios patientia necessaria.*—3. Quibus nimirum verbis beatus Job et sua narrat, et sanctæ Ecclesiæ tempora afflictæ significat, in quibus aperta infidelium perverbia premitur, et persecutionis amaritudine perturbatur. Duobus namque modis Ecclesia tentari ab adversariis solet, ut videlicet persecutionem aut verbis patitur, aut gladiis. Sancta vero Ecclesia summopere habere ^c sapientiam et patientiam studet. Sed exercetur ejus sapientia cum tentatur verbis, exercetur ejus patientia cum tentatur gladiis. Nunc vero de ea persecutione loquitur, in qua non gladiis, sed falsis assertionibus lacesitur. Multos autem novimus qui cum in hac vita aliqua adversa patiuntur, Deum esse credunt. Nonnulli vero Deum esse æstimant, sed res humanas minime curare. De illis quippe per David dicitur: *Dixit insipiens in corde suo, Non est Deus* (Psal. xiii, 1). Isti vero ^d apud eum dicunt: **558** *Quomodo scit Deus, et si est scientia in excelso* (Psal. lxxii, 11)? Et rursus: *Et dixerunt, non videbit Dominus, nec intelliget Deus Jacob* (Psal. lxxxiii, 7). Vir ergo iste sanctæ Ecclesiæ typum gestans in ipsa afflictionis suæ amaritudine constitutus, contra utrosque respondit. Nam quia essentiali vita habet, mors non habet, ut Deum esse fateretur, ait: *Vivit Deus*. Ut vero eum res humanas curare perhiberet, subdidit: *Qui abstulit iudicium meum, et ad amaritudinem adduxit animam meam*. **D** Ista etenim quæ patitur, non casu se perpeti, sed Deo omnia disponente testatur; nec tentatori suo

^a Nullum novimus organum musicum ita nunc aut olim appellatum. Aliqua tamen sic dicta conjicere licet propter figuram parabolicam linea nimirum parabolica descriptam.

^b Recent. Ed., ex textu, ab antiquioribus Excusis et Mss. recedentes. Germ. habet, ergo parabolam ecce textu ipso loquente jam discimus.

^c 2 Laud., sapientiam et scientiam studet.

^d Forasse, apud Psalmistam. In Eddis legitur apud se; sed legendum apud eum ex Mss. Norm., Laud., Turon., Germ., Corb. Germ., etc.

^e 1 Laud., irrui.

^f Viudoc., justa a Domino et in diabolo voluntas injusta.

A amaritudinis suæ potestatem tribuit, sed auctori.

4. *Diabolus nullam, nisi Deo permittente tentandi potestatem habet.*—Scit namque quia diabolus licet afflictionem justorum semper appetat, tamen si ab auctore nostro potestatem non accipit, ad tentationis articulum nullatenus convalescit. Unde et omnis voluntas diaboli injusta est, et tamen permittente Deo omnis potestas justa. Ex se enim tentare quoslibet injuste appetit, sed eos qui tentandi sunt, prout tentandi sunt, non nisi tentari Deum juste permittit. [Vel. II.] Unde etiam in libris Regum de diabolo scriptum est: *Quia spiritus Domini malus irruerat in Saul* (I Reg. xviii, 10). Ubi juste quæritur: si Domini, cur malus; et si malus, cur Domini dicatur? Sed duobus verbis comprehensa est et potestas ^f justa in diabolo, et voluntas injusta.

B Nam et ipse dicitur spiritus malus per nequissimam voluntatem; et idem spiritus Domini per acceptam justissimam potestatem. Bene ergo dicitur: *Vivit Deus, qui abstulit iudicium meum, et Omnipotens qui ad amaritudinem adduxit animam meam*, quia etsi hostis sævit, qui ferire appetit, creator tamen est qui eum ^g ad aliquid prævalere permittit. Sed quia sanctus vir ad aliquid invocat a Dei vita se constrinxit, ^h audiamus quid sese constringendo subjungit. Sequitur:

CAPUT III [Rec. IV].

VERS. 34. — *Quia donec superest halitus in me, et Spiritus Dei in naribus meis, non loquentur labia mea iniquitatem, nec lingua mea meditabitur mendacium.*

5. *Cum omne mendacium iniquitas sit, ne quidem licet vitam cujuslibet mendacio defendere.*—Quod prius iniquitatem, hoc postmodum repetens mendacium dicit. Nam et omne mendacium iniquitas est, et omnis iniquitas mendacium, quia profecto ⁱ ab æquitate discrepat quicquid a veritate discordat. Sed inter hoc quod ait, loqui, et postmodum subdit, meditari, magna distantia est. Nonnunquam enim pejus est mendacium meditari, quam loqui. Nam loqui plerumque præcipationis est, meditari vero studiosæ pravitatis. Et quis ignoret in quanta distantia culpa distinguitur ^j utrum præcipatione aliquis, an studio mentiatur? Sed vir sanctus, ut perfecte adhæreat veritati, nec studio se perhibet, nec præcipatione mentiri. Summopere enim cavendum est omne mendacium, **559** quamvis nonnunquam sit aliquod mendacii genus culpæ levioris, si quisquam ^k præstando mentitur. **D** Sed quia scriptum est: *Os quod mentitur, occidit animam* (Sap. i, 11). Et: ^l *Perdes omnes qui loquuntur mendacium* (Psal. v, 7), hoc quoque ^m mendacii ge-

^g 1 Laud., aliquot prævalere.

^h Norm., videamus.

ⁱ Viudoc., ab iniquitate non discrepat.

^j 1 Laud., utrum distinctione.

^k Editi omnes, vitam præstando. At deest vitam in Mss. Corb. Germ., Turon., Laudun., Germ., Norm., etc., itaque hic præstare significat benefacere. Sic etiam sumitur apud Isidorum, Gregorii, fere synchronum, in Synonymis, c. 10, de mendacio, nec casu nec studio loquaris falsum, nec ut præstes mentiri studeas. Sic profertur hic locus c. 23, q. 2, c. 16, omne genus.

^l Duo Laud., perdes eos.

^m Norm., mendacium.

us perfecti viri summopere fugiunt, ut nec vita cu-
juslibet per eorum fallaciam defendatur, ^a ne suæ
animæ noceant, dum præstare vitam carni nituntur
alienæ; quanquam hoc ipsum peccati genus facillime
credimus relaxari. Nam si quælibet culpa (22, q.
2, c. 20), sequenti solet pia operatione purgari;
quanto magis hæc facile abstergitur, quam mater
boni operis pietas ipsa comitatur?

6. Respondetur objectioni ex obstericum *Ægyptia-
rum mendacio petiæ.*—Nonnulli vero ex obstericum
fallacia conantur asserere hoc mendacii genus non
esse peccatum, maxime quod illis mentientibus scrip-
tum est: *Quia ædificavit illis Dominus domos (Exod.
1, 21)*. In qua magis recompensatione cognoscitur
quid mendacii culpa mereatur. Nam benignitatis ear-
um merces, quæ eis in æterna potuit vita retribui,
^b pro admista culpa mendacii, in terrenam est recom-
pensationem declinata, ut in vita sua quam mentiendo
lueri voluerunt ea quæ fecerunt bona recipere, ^c et
ulterius quod expectarent mercedis suæ præmium
non haberent. Nam si subtiliter perpendatur,
amore vitæ præsentis mentitæ sunt, non inten-
tione mercedis. Parcendo quippe conatæ sunt infan-
tione vitam tegere; mentiendo, suam.

7. *In vet. test. mendacium levior erat culpa, quam
in novo.*—Et licet in testamento veteri nonnulla
possint talia reperiri, pene nunquam tamen hoc vel
tale genus mendacii a perfectis admissum studiosus
ibi lector inveniet, quamvis mendacium quamdam
tenere veritatis imaginem videatur, et sub veteri
forsitan testamento minoris culpæ esse potuit, in
quo per taurorum hircorumque victimas sacrificium
non fuit ipsa veritas, sed umbra veritatis. Nam in
testamento novo præceptis altioribus manifestata per
carnem Veritate proficimus; justumque est ut facta
quædam quæ in illo populo umbræ veritatis deservie-
rant deseramus. [*Vet. III.*] Si quis vero per testa-
mentum vetus vult suum tueri mendacium (22, q. 2,
c. 19), quia minus illic quibusdam fortasse nocuerit,
dicat necesse est rerum alienarum raptum, et retri-
butionem injuriæ, quæ infirmis illic concessa sunt,
sibi nocere non posse. Quæ omnia cunctis liquet
quanta admadversione Veritas insequitur, quæ nobis,
jam significationis suæ umbra postposita, in vera
carne declaratur. Sed quia sanctus vir nec loqui se,
nec meditari mendacium spondet, hæc ipsa in qui-
bus veritati congruit ^d exsequendo subjungit:

CAPUT IV.

VERS. 5.—*Absit a me ut justos vos esse judicem, do-
nec deficiam, non recedam ab innocentia mea.*

8. *Peccatoribus adulari quam noxium.*—Ab inno-
centia quippe recederet, si bona de malis æstimaret,
Salomone attestante, qui ait: *Qui justificat impium,
et qui condemnat justum, uterque abominabilis est ante
Deum (Prov. xvii, 15)*. Sunt namque nonnulli (*Dist.*

^a Norm., ne suæ vitæ noceant, dum præstare carni
nituntur alienæ. Germ., ne suæ animæ noceant, dum
præstari carni nituntur alienæ.

^b Ita Germ., Laudun., Norman., Turon., Corb. At
Editi, pro admissa.

PATROL. LXXXVI.

A XLVI, c. 2) qui dum male facta hominum laudibus ef-
ferunt, augent quæ increpare debuerunt. Hinc enim
per prophetam dicitur: *Væ qui consunt pulvillus sub
omni cubito manus, et faciunt cervicalia sub capite uni-
versæ ætatis (Ezech. xiii, 18)*. Ad hoc quippe pulvil-
lus ⁵⁶⁰ ponitur, ut mollius quiescat. Quisquis
ergo male agentibus adulatur, pulvillum sub capite,
vel cubito jacentis ponit, ut qui corripit ex culpa de-
buerat, in ea fultus laudibus molliter quiescat. Hinc
rursum scriptum est: *Ipse ædificabat parietem, illi au-
tem linciebant eum (Ibid. xiii, 10)*. Parietis quippe no-
mine peccati duritia designatur. Ædificare ergo pa-
rietem est contra se quempiam obstacula peccati con-
struere. Sed parietem lincunt, qui peccata perpetran-
tibus adulantur, ut quod illi perverse agentes ædifi-
cant, ipsi adulantes quasi nitidum reddant. Sed sanctus
vir sicut mala de bonis non æstimat, ita judi-
care bonâ de malis recusat, dicens: *Absit a me ut
justos vos judicem, donec deficiam, non recedam ab in-
nocentia mea*. Ubi aperte subjungit:

VERS. 6.—*Justificationem meam quam cepit tenere,
non deseram.*

Cœptam namque justificationem desereret, si in
peccantium laudem declinaret. Sed quia tunc verius
a peccatis alienis absistimus, cum prius nos a pro-
priis custodimus, cur de eis peccare pertimescat, rati-
onis causas insinuat, cum subjungit:

CAPUT V [Rec. V].

IBID.—*Neque enim reprehendis me cor meum in omni
vita mea.*

C 9. *Audientes præcepta divina nec facientes coarguit.*
—Ac si aperte dicat: Pro vobis non debeo ad culpam
pertrahi, qui peccare in propriis formidavi. Sciendum
vero est quod quisquis a præceptis dominicis discor-
dat opere, quoties ea audit a corde suo reprehenditur
atque confunditur, quia id quod non fecerit memo-
ratur. Nam in quo se errasse considerat, ipsa se la-
tenter conscientia accusat. Unde David propheta de-
precatur, dicens: *Tunc non confundar, dum ^e respicio
in omnia mandata tua (Psal. cxviii, 6)*. Graviter nam-
que unusquisque confunditur quando mandata Dei vel
legendo, vel audiendo respicit, quæ vivendo contemp-
sit. Hinc enim Joannis voce dicitur: *Si cor nostrum
non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad Deum; et
quidquid petierimus ab eo, accipiemus (Joan. iii, 21)*;
ac si diceret: Si id quod præcipit facimus, id quod
petimus obtinebimus.

10. *Oratione actio, et actione oratio fulciatur.*—Valde
namque apud Deum utraque hæc sibi necessario con-
gruunt, ut et oratione operatio, et operatione fulcia-
tur oratio. Hinc enim Jeremias ait: *Scrutemur vias
nostras, et quæramus, et revertamur ad Dominum. Leve-
mus corda nostra cum manibus ad Deum in caelos (Thren.
iii, 40)*. Vias etenim nostras scrutari est cogitationum in-
terna discutere. Corda vero cum manibus levat, qui ora-

^e 2 Laud., et alterius quod, etc.

^d 1 Laud., et sequendo conjungat.

^e In Edit. deest in, quod exhibent Mss. Germ.,
Norm., duo Laud., Turon., Corb. Germ.

tionem suam operibus roborat. Nam quisquis orat, sed operari dissimulat, cor levat, et manus non levat. Quisquis vero operatur, et non orat, manus levat, et cor non levat. Juxta ergo Joannis vocem, tunc cor fiduciam in oratione accipit, cum sibi vitæ pravitas nota contradicit. De qua recte fiducia a sancto viro nunc dicitur: *Neque enim reprehendit me cor meum in omni vita mea.* Ac si aperte dicat: Nequaquam se fecisse reminiscitur unde in suis precibus confundatur. [Vet. IV.] Sed quæri potest quo pacto a corde suo reprehendi se denegat, qui se peccasse superius accusat, dicens: *Peccavi, quid faciam tibi, o custos* **561** *hominum (Job. vii, 20)?* Vel certe: *Si justificare me voluero, os meum condemnabit me (Job. ix, 20).*

11. *Quædam peccata vitari nequeunt.* — Sed sciendum est quod sunt peccata quæ a justis vitari possunt, et sunt nonnulla quæ etiam a justis vitari non possunt. ^a Cujus enim cor in hac corruptibili carne consistens in sinistra cogitatione non labitur, vel si usque ad consensus fovem non mergatur? Et tamen hæc ipsa prava cogitare peccare est. Sed dum cogitationi resistitur; a confusione sua animus liberatur. Mens ergo justorum etsi libera est a perverso opere, aliquando tamen corrumpitur in perversa cogitatione: ^b Et in peccatum ergo labitur, quia saltem in cogitatione declinatur; et tamen unde semetipsam postmodum flendo reprehendat, non habet, quia ante se reparat, quam per consensus cadat. Recte ergo is qui peccatorem se confessus est, nequaquam se a suo corde reprehendi constitetur, quia etsi qua illicita fortasse cogitando defuit ^c unquam rectitudini, fortè tamen mentis certamine restitit cogitationi. Sequitur:

CAPUT VI [Rec. VI].

VERS. 7. — *Sicut impius inimicus meus, et adversarius meus quasi iniquus.*

12. *Ecclesia pro infideli habet, quem intra se positum, pravis moribus videt.* — In sacro eloquio sicut, et quasi, aliquando non pro similitudine ponitur, sed pro veritate. Unde est illud: *Vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeniti a Patre (Joan. i, 14).* Unde et hic quoque sicut, et quasi, pro affirmatione potius quam pro similitudine dictum videtur. Inter impium vero et iniquum, hoc distare nonnunquam solet, quia omnis impius iniquus, non tamen omnis iniquus est impius. Impius namque pro infideli ponitur, id est a pietate religionis alienus; iniquus vero dicitur, qui pravitate operis ab æquitate discordat, vel si fortasse Christianæ fidei nomen portat. Beati igitur Job voce typica sancta Ecclesia, quæ alios rectæ fidei contradicentes tolerat. Impium se habere fatetur inimicum. Quia vero alios sub prætextu fidei intus positos in pravis operibus patitur, iniquum suum adversarium detestatur. Si autem sicut, et quasi, oportet magis ut pro similitudine positum sentiamus, sancta

A Ecclesia eos quos viventes carnaliter intra se tolerat de similitudine impiorum notat. Intus quippe ei inimicus est, qui fidelem se dum affirmat verbis, moribus negat. Et quia eum velut ^d infidelem æstimat qui illam specie tenus intus positus vitio prævæ actionis impugnat, recte dicit: *Sicut impius inimicus meus, et adversarius meus quasi iniquus.* ^e Ac si aperte dicat: A me etiam fide discrepat, qui mihi opere non concordat. Sequitur:

CAPUT VII [Rec. VII].

VERS. 8. — *Quæ enim spes est hypocritæ, si avaræ rapiat, et non liberet Deus animam ejus?*

13. *Hypocrita avarus est et raptor.* — Hypocrita, qui Latina lingua dicitur simulator, justus esse non appetit, sed videri. Et hinc avarus raptor est, quia dum inique agens desiderat de sanctitate venerari; laudem vitæ rapit alienæ. Studium vero esse hypocritarum solet ut et quod sunt: supprimant, et hoc quod non sunt esse se hominibus innotescant, quatenus mensuram suam per æstimationem transeant; et ^f præire se cæteros actionis nomine ostendant. Refugiunt videri quod sunt, et ante oculos hominum superducta quadam innocentiae honestate se vestiunt. **562** Unde recte per Evangelium vocè nostri Redemptoris increpantur, cum eis dicitur: *Væ vobis, hypocritæ, quia similes facti estis sepulcris detestatis, ^g quæ a foris quidem apparent hominibus spectiosa, intus vero sunt plena ossibus mortuorum, et omni spurcitia. Ita et vos foris quidem apparetis hominibus justis, intus vero pleni estis avaritia et iniquitate (Math. xxiii, 27; Luc. xi, 39).* [Vet. V.] Quo contra omnes veraciter sancti non solum gloriam supra modum suum omnino non appetunt, sed etiam hoc ipsum videri refugiunt quod esse meruerunt. Unde ille prædicator egregius veritatis, contra pseudoapostolos loquens, dum virtutes eximias operationis suæ pro discipulorum eruditione narraret (II Cor. xi, 13, seq.), dum tot se pericula tolerasse coacervata persecutione describeret, et post hæc usque ad tertium cælum, rursumque in paradysum raptum se esse memoraret, ubi tanta cognoscere potuisset, quanta loqui omnino non posset (Ibid. xii, 2), erat de se adhuc fortasse admirabiliora locuturus, sed ab humana laude alta se consideratione temperans, subdit: *Parco autem, ne quis me existimet supra id quod videt in me, aut audit aliquid ^h ex me (Ibid. xii, 6).* Habebat ergo adhuc dicendum de se aliquid, qui parcat dicere; sed egit utrumque doctor egregius, ut et loquendo quæ egerat discipulos instrueret, et tacendo sese intra humilitatis limitem custodiret. Nihil namque esset ingratus, si de se discipulis tota recitaret, et fortasse nimis incautus, si de se tota vel discipulis proderet. Sed mirabiliter, ut dictum est, egit utrumque, ut loquendo erudiret vitam audientium, et tacendo custodiret suam.

^a Vindoc., quis enim in hac corruptionis carne.

^b Sequentia usque ad, et tamen unde, desunt in Bellov.

^c Ebroic., Prat., Germ., nonnunquam.

^d 2 Laud., velut fidelem, sed male.

^e Hæc usque ad, sequitur, desunt in Vindoc.

^f 2 Laud., præire se bonos.

^g In Norm., Germ. et plerisque, docet a, et legitur, quæ foris.

^h Gemet., Uic. et alii, de me.

14. *Sancti aliquando se laudant innoxie.* — Sciendum vero est quod sancti viri quolibet de se aliquid sequentibus innotescant, morem creatoris sui imitantur. Nam Deus, qui nos prohibet ne proprio ore laudemur, per Scripturam sacram laudes suas loquitur, non quia ipse eis indiget, qui proficere laudibus nescit, sed dum suam nobis magnitudinem narrat, nostram ad se imperitiam sublevat; et bona sua loquendo nos edocet, quem omnino homo non cognosceret, si de se tacere voluisset. Ideo ergo laudes suas indicat, et valeamus cum audientes cognoscere, cognoscentes amare, amantes sequi, sequentes adipisci, adipiscentes vero ejus visione perficere. Unde Psalmista ait: *Virtutem operum suorum annuntiabit populo suo, ut det illis hereditatem gentium* (Psal. cx, 6). Ac si aperte dicat: Ideo fortitudinem suae operationis insinuat, ^b ut eam qui audiverit donis ditescat. Morum ergo sui creatoris imitantes sancti viri, nonnuquam quadam de se, ut audientes instruant, non ut ipsi proficiant, manifestant; et tamen in his alta se consideratione custodiant, ne dum alios a terrena intentione erigunt, ipsi in terrenae laudis appetitione mergantur. Quorum plerumque dicta ^c imitantur hypocritae, sed ditorum sensum penitus ignorant, quia quod justus agit ad utilitatem proximi, hoc ipsi faciunt ad extensionem nominis sui. Sanctus autem vir hypocritas intuens, nequam gloriam futuram appetere, sed cupere praesentem temere ait: *Quae enim spes est hypocritae?* quia dum praesentia diligit, futura minime sperat. Scriptum namque est: *Quod enim videt quis, quid sperat* (Rom. viii, 24)? Ideo ergo alii hypocrita ad aeterna praemia per spem minime tenditur, quia quod alio querendum **563** fuerat, hic se tenere gloriatur. Cuius quia culpa prolata est, etiam poena subjungitur, cum protinus subinfertur:

CAPUT VIII.

VERS. 9. — *Nunquid clamorem ejus audiet Deus, cum venerit super illum angustia?*

15. *Qui Deum non audit in lege loquentem, orans in extremis a Deo non audietur.* — Clamorem ejus angustiae tempore Deus non audit, quia tranquillitatis tempore in praeceptis suis ipse clamantem Dominum non audit. Scriptum quippe est: *Qui avertit aurem suam ne audiat legem, oratio ejus erit execrabilis* (Prov. xxviii, 9). Sanctus itaque vir intuens ^d quia omnes qui nunc operari recta contemnunt extremo se tempore ad petitionis verba convertunt, dicit: *Nunquid clamorem ejus audiet Deus?* Quibus profecto verbis vocibus nostri Redemptoris obsequitur, qui ait: *Novissime veniunt et fatuae virgines, dicentes: Domine, Domine, aperi nobis. Et responde-*

tur eis: Amen dico vobis, nescio vos (Matth. xxv, 11); ^f quia tanto magna tunc exercetur severitas, quanto nunc major misericordia ^g prorogatur; et districte tunc judicium non correctis exerit, qui pietatem nunc delinquentibus patienter impendit. Hinc etenim propheta ait: *Querite Dominum dum inveniri potest, invocare eum dum prope est* (Isai. lv, 6). ^h Modo enim non videtur, et prope est; tunc videbitur, et prope non erit. Necdum in judicio apparuit, et si quaeritur, invenitur. Nam miro modo cum in judicio apparuerit, et videri potest, et non potest inveniri. [Vet. VI.] Hinc Salomon sapientiam refert et suaviter blandientem, et terribiliter judicantem, dicens: *Sapientia foris praedicat, in plateis dat vocem suam* (Prov. i, 20). Cujus vocem quoque insinuat, subdens: *Usquequo parvuli diligitis infantiam, et stulti ea quae sibi sunt noxia ⁱ cupiunt, et imprudentes odibunt scientiam* (Ibid., 22)? *Convertimini ad correctionem meam; et proferam vobis spiritum meum, et ostendam verba mea* (Ibid., 23). En qualibus verbis expressa est dulcedo vocantis. Videamus nunc quibus insinuat modis severitas increpantis, ut in fine quandoque se exerceat districtio punientis. *Quia vocavi, inquit, et non respondistis; extendi manum meam, et non fuit qui aspiceret; ^j despexistis omne consilium meum, et increpationes meas neglexistis* (Ibid., i, 24). Dicat jam qualiter feriat, quos ad se nullatenus revertentes tanta longanimitate sustentat. *Ego quoque in interitum vestro fidebo et subsannabo, cum vobis quod timebatis attulerit, ^k cum irruerit repentina calamitas, et interitus quasi tempestas ingruerit, quando venerit super vos tribulatio et angustia. Tunc invocabunt me, et non exaudiam; mane consurgent, et non invenient me* (Ibid., i, 26). Ore itaque sapientissimi Salomonis cuncta de superno judicio diligenter expressa sunt, quia et prius dulciter vocat, et postmodum terribiliter increpat, et ad extremum intractabiliter damnat. Bene ergo dicitur: *Nunquid clamorem ejus audiet Deus, quando venerit super illum angustia?* Quia viximum omnis hypocrita tunc remedium in clamore non invenit, qui nunc tempus congruum clamoris perdit. De cujus adhuc pravitate subjungitur:

CAPUT IX [Rec. VIII].

VERS. 10. — *Aut poterit in Omnipotente delectari?*

16. *Utrique amoris Dei et mundi, uno in corde se non capiunt.* — Qui enim terrenarum rerum amore vincitur, in Deo nullatenus delectatur. Esse quidem sine delectatione anima nunquam potest, nam aut infimis **564** delectatur aut summis, et quanto altiori studio exercetur ad summa, tanto majori fastidio torpescit ad infima; quantoque acriore cura inardescit ad infima, tanto tepore damnabili frigescit a

^a Germ., 2 Laud. et Corb. Germ., annuntiant.

^b Aliter, ut cum qui audierit. Nostris Mss. habent eam, non eum.

^c Prateh et Gem., mirantur.

^d Prat., Gemet. et Beccensis, quia omnis qui.... contemnit.... convertit.

^e Beccensis et Gemet., venient.

^f 2 Laud., quia tanta tamque magna tunc.

^g 1 Laud. et Germ., prerogatur.

^h In Edit. Rom. Sixti V et Gilot. omittitur, modo enim non videtur et prope est, quod tamen legitur in omnibus nostris Mss.

ⁱ Becc. et alii Norm., cupiunt.... odium scientiam.

^j In Germ. et in 2 Laud. olim desperatis.

^k Addunt Pratel., Gemet. ac alii, super eos repentina, etc.

summis. Utraque enim simul et æqualiter amari non possunt. Unde Joannes apostolus sciens inter spinas amorum sæcularium supernæ charitatis messem germinare non posse, priusquam æterni amoris semina proferat, de audientium cordibus sancta verbi manu amorum sæcularium spinas eradicat, dicens: *Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt* (1 Joan. 11, 15). Moxque subjungit: *Quia si quis diligit mundum, non est charitas Patris in eo*. Ac si aperte dicat: Utrique se amores in uno corde non capiunt; nec in eo seges supernæ charitatis pullulat, in quo illam spinæ infimæ delectationis necant. Atque illas ex hac infima delectatione nascentes enumerat pun-
 ciones, dicens: *Quia omne quod in mundo est, concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, et superbia vitæ, quæ non est ex Patre, sed ex mundo est; et mundus transit, et concupiscentia ejus* (Ibid. 11, 16). Delectari ergo in Deo hypocrita non valet, quia in ejus mente desideria superna non prodeunt, quam profecto spinæ terreni amoris premunt. De quo apte subditur:

CAPUT X.

IBID. — *Et invocare Deum omni tempore?*

17. *Hypocrita Deum non invocat, nisi in angustiis positus.* — Tunc quippe hypocrita Deum invocat, cum hunc terrenarum rerum tribulatio angustat. Nam cum in hoc sæculo effectum quæsitiæ felicitatis invenerit, auctorem qui hanc ipsam felicitatem tribuit non requirit. Quia vero, ut prædiximus, esse ars docentium debet ut in auditorum suorum mentibus prius studeant perversa destruere, et postmodum recta prædicare, ne bonum sanctæ prædicationis semen plena malis corda non capiant; unde ad Jeremiam dicitur: *Ecce constitui te hodie super gentes et regna, ut evellas et destruas, et disperdas et dissipas, et ædifices, et plantes* (Jerem. 1, 10) (prius itaque jubetur ut destruat, et postmodum ædificet; prius ut evellat, et postmodum plantet, quia nequaquam rectæ veritatis fundamentum ponitur, nisi prius erroris fabrica destruat); beatus Job postquam causas universalis Ecclesiæ amicorum suorum dictis quasi contra hæreticorum verba respondit, eorumque elationem multimoda responsione destruxit, jam docere se perhibet, ut videlicet aperte videatur in his quæ subdidit recta plantare, in his vero quæ præmisit evulsisse perversa. Sequitur:

CAPUT XI [Rec. IX].

VERS. 11. — *Docebo vos per manum Dei, quæ Omnipotens habet, nec abscondam.*

18. *Sancti Deo suam sapientiam tribuunt, superbi sibi.* — Sic beatus Job loquitur verbis suis, ut aliquid signet ex nostris. Nam sancta Ecclesia docens, in quantum cognoscere expedit, nihil veritatis abscondit. Quia enim manus Dei vocatur Filius (Omnia quippe per ipsum facta sunt (Joan. 1, 3), per manum

^a Norm. et Corb. Germ., ut recta quidem.

^b Ita in omnibus Mss. In Vindoc. tamen legitur, *præparavit se*. In Edivis autem: *Et non paruit, et non fecit secundum voluntatem ejus, plagis vapulabit multis. Qui autem non cognovit et fecit digna plagis, vapulabit*

A Dei docere se perhibet eos quos in propria sapientia remanere fatuos videt. Ac si aperte dicat: Ego ex me aliquid nescio; sed quidquid de veritate sentio, hoc ex ejusdem Veritatis largitate comprehendo. Vos idcirco recta non sapius, quia hanc eandem vestram sapientiam non Dei manus, sed vobismetipsis datis. Nam hostes sanctæ Ecclesiæ, si quid veri aliquando sentiunt, id propriis 565 viribus tribuunt; et tanto magis se privant superna sapientia, quanto illam quasi ex suo ingenio habere privatam volunt. Quibus aliquando datur ad iudicium suum ^a ut recte quidem aliqua sciant, sed ex ipsa hæscientia obligatiores ad pœnam fiunt. Unde apte subditur:

CAPUT XII [Vet. VII].

VERS. 12. — *Ecce vos omnes nostis, et quid sine causa vana loquimini?*

19. *Quibusdam datur ad iudicium ut recte nonnulla sciant.* — Scriptum est: *Servus qui cognovit voluntatem domini sui, et non præparavit, et non fecit secundum voluntatem ejus, vapulabit multis. Qui autem non cognovit, et non fecit digna, plagis vapulabit paucis* (Luc. 12, 47). Rursumque scriptum est: *Scienti igitur bonum et facere, et non facienti, peccatum est illi* (Jac. 1, 47). Ad majoris ergo culpæ cumulum hostes suos sancta Ecclesia perhibet et scire quod sequi debeant, et sequi nolle quod sciant. De quibus alias dictum est: *Descendant in infernum viventes* (Psal. 115, 16). Vivi sunt qui sentiunt quæ erga illos fiunt. Mortui enim nec sciunt omnino, nec sentiunt. Mortui itaque qui non sentiunt pro nescientibus, viventes vero qui sentiunt pro scientibus poni solent. Viventes ergo in infernum descendere est scientes sentientesque peccare. [Rec. X.] Sequitur, *VERS. 13.* — *Hæc est pars hominis impii apud Deum, et hæreditas violentorum, quam ab Omnipotente et suscipient. Quam profecto partem hæreditatemque protinus insinuat, cum subjungit:*

CAPUT XIII.

VERS. 14. — *Si multiplicati fuerint filii ejus, in gladio erunt, et nepotes ejus non saturabuntur pane.*

20. *Hæretici sacræ Scripturæ vim inferentes a Deo ferendi.* — Non absurde impii vocantur hæretici, qui per errorem pravi dogmatis a cognitione sunt veritatis alieni, quos sequenti verbo etiam violentos appellat, quippe qui Scripturæ sacræ sententiis recta dogmata continentes ad intellectum pravum conantur violenter inflectere. Violenti ergo sunt, et si non rebus hominum, ^e certe sensibus præceptorum. Filii autem violentorum sunt sequaces hæreticorum, qui dum eorum errori consentiunt, quasi ex eorum prædicatione generantur. Sed multiplicati in gladio erunt, quia quamvis modo immensa multitudo in perdita libertate succrescant, venturi tamen iudicis sententia feriuntur. Unde per Moysen Dominus dicit: *Gladius paucis*. Lectio nostra Vulgatæ concinit. Germ. habet, *et fecit digna plagis, vapulabit.*

^e Deest *facere* in 2 Laud.

^d Becc. et alii Norm., *suscipiunt.*

^e Ebroic. et alii Norm., *certe sententia.*

meus manducabit carnes (Deut. xxxii, 42). Dei enim gladius carnes ^a comedit, quia in extremo iudicio eius sententia eos qui carnaliter sapiunt occidit. Quia re quærendum est cur dicatur quod hanc partem alique hæreditatem suam pravi ab Omnipotente percipiunt. Sed recte considerantibus liquet quia eisi a seipsis habuerunt injuste agere, supernæ tamen æquitati suppetit injuste acta juste iudicare, ut divina sententia ordinet in pœnam quos inordinata sua actio traxit ad culpam. De quibus apte subjungitur: *Et nepotes ejus non saturabuntur pane.*

21. *A veritatis cognitione jejulant Scripturam legentes ad quæstionem, non ad refecionem.* — Nepotes quippe hæreticorum sunt qui de errantium filiorum prædicatione nascuntur. Quos nequaquam panis satiat, quia dum in sacri verbi palulo plus quærunt sentire ^b quam capiunt, semper a veritatis cognitione jejulant; et prædicamenta doctrinæ quæ student ad quæstionem quærere, **566** habere non valent ad refecionem. Quia vero nonnullos ex iisdem hæreticis sancta Ecclesia colligit, nonnullos in malitia sua pertinaces relinquit, protinus additur:

CAPUT XIV

VERS. 15. — *Qui reliqui fuerint ex eo, sepelientur in interitu.*

22. *In errore morientium pœna.* — Ex eo videlicet hæreticorum populo derelicti sepeliuntur in interitu, quia dum ad lucem veritatis non redeunt, profecto in pœna perpetua, intelligentia terrena deprimuntur. Et quia nonnunquam dum auctor errantium plebium rapitur ad pœnam, seductæ plebes reformantur ad veritatis scientiam, et tunc ad veram cognitionem redeunt subditi, cum ad æterna supplicia perveniant hi ^c qui male fuerant prælati, apte subjungitur:

Idem. — *Et viduæ illius non plorabunt.*

23. *Erroris doctoribus ad pœnam raptis, deceptæ plebes sæpe respiciunt.* Quas viduas ejus accipimus, nisi subjectas plebes morte illius feliciter destitutas? Quia sæpe, ut dictum est, dum prædicator erroris ad æterna supplicia rapitur, subjectæ plebes illius ad cognitionis veræ gratiam revertuntur. Illis enim plebibus perversus prædicator quasi maritus præfuit, quia male eis conjunctus in hæserat corruptor mentis. Nequaquam ergo viduæ, vel destitutæ plorant, quia morte pravi doctoris viam veritatis inveniunt, ex cujus interitu affligi posse videbantur. Vel certe non plorant viduæ, quia in suo errore remanentes, dum sanctum fuisse æstimant prædicatorem suum, spe falsa ne loquant consolantur. Sequitur:

CAPUT XVI [Vet. VIII, Rec. XI].

VERS. 16, 17. — *Si comportaverit ^d sicut terra magnum, et sicut lutum præparaverit vestimenta, ^e præ-*

^a Vind., *devorat.*

^b 1 Laud., *quam sapiunt.*

^c 1 Laud., *qui mali fuerant.*

^d 2 Laud., *sicut terra.*

^e Plerique, *præparavit*, quod infra repetitur.

^f Laud., *dividit.*

^g In Germ. et in poster. Editis, *promissi.* Melius in

A parabit quidem, sed justus vestietur illis, et argentum innocens ^f dividet.

24. *Catholici hæreticos eisdem Scrip. sacræ testimoniis quæ proferrunt, debellant.* — Argentum intelligi sacri eloquii claritas solet, sicut alias dicitur: *Eloquia Domini eloquia casta, argentum igne examinatum* (Psal. xi, 7). Et quia nonnulli eloquium Dei non interiorius per exhibitionem, sed exteriorius per ostensionem habere concupiscunt; idcirco per prophetam dicitur: *Disperierunt omnes involuti argento* (Sophon. i, 11). Illi nimirum qui eloquio Dei non interiori refectione se replent, sed exteriori ostensione se vestiunt. Unde et horum argentum, id est hæreticorum eloquium, terræ est comparatum, quia de Scriptura sacra ut aliquid sciant ex appetitu terrenæ laudis elaborant. Qui etiam sicut lutum præparant vestimenta, quia fluxe et inquinabiliter ea quibus se tueri volunt Scripturæ sacræ contextunt testimonia. Præparabit quidem, sed justus vestietur illis, quia vir recta fide plenus, quæ sanctis solet ad justitiam deputari, ea ipsa Scripturæ sacræ quæ hæreticus affert testimonia colligit, et erroris ejus pertinaciam inde convicit. Contra nos namque dum sacræ legis testimonia apportant, secum nobis afferunt unde vincantur. Unde et David typum Domini, Goliath vero hæreticorum superbiam signans, hoc rebus locuti sunt quod nos verbis aperimus. Goliath quippe cum gladio, David vero cum pera pastoralis venit ad prælium. Sed eundem Goliath David superans suo gladio occidit, quod nos quoque agimus, ^g qui promissi David **567** membra ex ejus fieri dignatione meruimus. Nam cum superbientes hæreticos ^h et sacræ Scripturæ sententias deferentes, eisdem verbis atque sententiis quas proferunt vincimus, quasi elatum Goliath suo gladio detruncamus. Justus ergo vestitur eis vestimentis quæ præparat injustus, quia vir sanctus eisdem sententiis ad veritatem utitur, quibus se perversus quisque doctum ostendere contra veritatem conatur.

25. *Verbum Dei discrete debet exponi, et singulis aptari. Et argentum innocens dividet.* — Argentum innocens dividere, ⁱ est eloquia Domini minute discreteque exponere, et unicuique quid digne congruat coaptare. Nam eloquium Domini, quod hic argentum, vel vestimenta, hoc alibi spolia nominatur. Quod etiam Psalmista testatur per comparisonem, dicens: *Lætabor ego super eloquia tua, sicut qui invenit spolia multa* (Psal. cxviii, 162). Quæ spolia idcirco vocata sunt, quia ad fidem Domini gentilitate transeunte, Judæi sacris eloquiis, quibus induti fuerant, exuuntur. [Vet. IX.] De hac quoque argenti vel spoliolum divisione alias dicitur: *Benjamin lupus rapax, mane ^j comedit prædam, vespere dividet*

aliis Mss. et vet. Excusis, *promissa David*, scilicet Christi membra.

^h Vindoc., *ex sacræ scripturæ verbis sententias deferentes.*

ⁱ 2 Laud., *est eloquia Domini minuta (et in margine, minuta) discrete exponere.*

^j Laudun., *comedit... dividit.*

spolia (*Genes. XLIX, 27*). Quibus profecto dictis Paulus apostolus designatur, de Benjamin stirpe progenitus, qui mane prædam comedit, quia in primordiis suis fideles quos potuit rapiens crudelitati propriæ satisfecit. Vespere spolia divisit, quia fidelis postmodum factus sacra eloquia exponendo distribuit.

23. *Discernenda sunt quæ salubriter ab hæreticis dicta.* — Quamvis hoc argentum quod dividit innocens intelligi et aliter potest. Hæretici namque, ut facile valeant perversa suadere, dictis suis quædam recta permiscunt, ut animos audientium ex rectis sensibus trahant, ex perversis feriant. Qui in præceptis Dei, quia sana insanaque locutione variantur, bene in Evangelio decem leprosum sunt specie designati (*Luc. XVII, 12*), quorum coloris sano dum vitiosus candor aspergitur, immoderato hoc candore fœdantur. Unde admonemur *non plus sapere, quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem* (*Rom. XII, 3*). Qui etiam quia necdum Deum diligunt, de quo male sentiunt, nec proximum, a quo dividuntur, decalogi præceptis adversi sunt, atque ideo ad deprecandum Dominum decem veniunt. Pro eo autem quod sanis insana miscuerunt, coloris diversitate variantur. Sed quia in ejus præceptis offenderunt, id illum unde offenderant vocant dicentes: *Jesu præceptor* (*Luc. XVII, 13*); unde et mox curari meruerunt. Ergo quia vir catholicus quæ ab eis recte, vel quæ prave sentiuntur, intelligit, argentum innocens dividit, id est quæ ab eis salubriter, vel quæ pestifere fuerint dicta discernit. Sequitur:

CAPUT XVII.

VERS. 18. — *Ædificavit sicut tinea domum suam.*

27. *Hæresum magistrum mentes quas occupant corrumpunt.* — Tinea sibi domum corrumpendo ædificat. Nec meliori potuit comparatione hæreticus demonstrari, qui locum suæ perditionis non nisi in mentibus quas corruperit facit, qui etiam sequaces suos ab æterno igne liberis esse pollicetur. Spondet quippe eis refrigerium quietis æternæ; sed verba ejus soliditatem non habent, quia plenitudine veritatis carent. Unde subjungitur: *Et sicut custos facit umbraculum.* Umbraculum namque custodis nullo fundamento solidatur, sed tempore nox transeunte destruitur. Et promissa ab hæreticis requiritur. 568 cum tempore destruitur, quæ post hanc vitam nullatenus invenitur. Et quia sæpe hæretici in contemptu universalis Ecclesiæ potentum sæculi patrociniis fulciuntur, eisque divites protectione atque administratione quanta prævalent opulari non cessant, ipse etiam quilibet contra conditorum suum rebus temporalibus intumescens sancti viri nunc sententia tangitur, atque ab speciali hæreticorum interitu ad generalem elatorum omnium definitionem sermo derivatur, cum subditur:

CAPUT XVIII.

VERS. 19. — *Dives cum dormierit, nihil secum auferet; aperiet oculos suos, et nihil inveniet.*

^a In Mss. Germ. et Norm., *dives quilibet.*

^b Germ., Laud., Norm., etc., *auferet, aperit*, quod infra repetitur.

^c Gemet., *dormitaverunt.*

28. *Bona temporalia nobis servando amittimus, pauperibus erogando servamus.* — Cui nimirum sententiæ Psalmista concinens dicit: *Turbati sunt omnes insipientes corde; dormierunt somnum suum, et nihil invenerunt omnes viri divitiarum in manibus suis* (*Psal. LXXV, 6*). Ut enim in sua manu divites post mortem quidquam inveniant, eis ante mortem dicitur divitias suas in quorum manibus ponant: *Facite vobis amicos de mammona iniquitatis, ut cum defeceritis, recipiant vos in æterna tabernacula* (*Luc. XVI, 9*). Dives cum dormierit, nihil secum auferet [*Rec. XII*]. Res suas cum moreretur secum tolleret, si ad petentis vocem cum viveret sibi tulisset. Nam terrena omnia quæ servando amittimus, largiendo servamus; patrimoniumque nostrum retentum perditur, manet erogatum. Diu enim cum rebus nostris durare non possumus, quia aut nos illas moriendo deserimus, aut illas nos viventes quasi deserunt pereundo. Agendum ergo nobis est ut res absolute perituras, in non pereuntem cogamus transire mercedem.

[*Vet. X.*] 29. *Peccatoris oculos mors aperit, ut fugere a se bona temporalia videat, pœnamque succedere.* — Sed mirandum valde est quod dicitur: *Cum dormierit, aperiet oculos suos, et nihil inveniet.* Ut dormiamus quippe, oculos claudimus, et evigilantes aperimus. Sed hac in re, quia homo ex anima constat et corpore, cum unius rei somnus dicitur, alterius vigiliæ demonstrantur, quia cum corpus obdormiscit in morte, tunc anima evigilat in vera cognitione. Et dormit ergo dives, et oculos aperit, quia cum carne moritur, ejus anima videre cogitur, quod providere contempsit. Tunc profecto in vera cognitione evigilat, tunc nihil esse conspiciat quod tenebat. Tunc se vacuum invenit, quæ plenam rebus præceteris se hominibus esse lætabatur. Dormit, et nihil secum auferit, nihil nimirum de rebus quas tenuit. Nam culpa rerum simul ducitur, quamvis hic omnium, pro quibus culpa perpetrata est, relinquuntur. Est ergo nunc, et acceptis rebus tumeat, acæque super cæteros extollat, gloriatur se habere quod proximus non habet. Veniet quandoque tempus ut evigilet, et tunc cognoscat quam vacuum fuerit quod in somno tenuerat. Sæpe namque contingit dormienti inopi ut se per somnium divitem videat, atque ex eisdem rebus animum extollat, lætetur se habere quod non habuit, jamque dedignari querat a quibus dedignatum esse se doluit. Sed repente evigilans, evigilasse se doleat, qui interim divitiarum imaginem vel dormiens tenebat. Gemit enim protinus sub paupertatis pondere, et inopis suæ angustiis premitur; et eo pejus, quo ad tempus brevissimum, vel vacuus dives fuit. Sic sic nimirum hujus mundi sunt divites, qui rebus acceptis tumeat. Bene operari de sua abundantia nesciunt, 569 quasi dormientes sunt divites; sed paupertatem suam evigilantes inveniunt, quia nihil secum ad illud judicium quod permaneat ferunt, et quanto nunc ad breve

^d Primus Laud., *penditur.*

^e Ebroic., *cogitatione.*

^f Plerique, *vacuum invenit qui plenum, etc.*, et quidem optimo sensu.

tempus sublimius elati sunt, tanto contra se in perpetuum gravius ingemiscunt. Dicat ergo: *Aperiet oculos quos, et nihil inveniet*, quia illic aperit ad supplicia, quos hic ad misericordiam clausos tenebat. Aperit oculos suos, et pietatis fructum non invenit, quos hic clausos tenuit cum ^a invenit. Tardè quoque illi oculos aperiunt, qui, teste Sapientia, damnationis suæ tempore dicturi referuntur: *Quid nobis profuit superbia, divitiarum jactantia quid contulit nobis? Transierunt omnia illa tanquam umbra, et tanquam nuntius percurrens* (Sap. v, 8). Villa et fugitiva fuisse quæ tenebant, jam amissa cognoscunt, quæ quandiu aderant stultis eorum cordibus et magna et mansura videbantur. Sero dives aperuit oculos (Luc. xvi, 23), quando Lazarum requiescentem vidit, quem jacentem ante januam videre contempsit. Intellexit ibi quod hic facere noluit; in damnatione sua cognoscere compulsus est quid fuit quod perdidit, quando indigentem proximum non agnovit. De quo adhuc subditur:

CAPUT XIX.

VERS. 20. — *Apprehendet eum quasi aqua inopia, nocte opprimet eum tempestas.*

50. *Stupenda reprobis divitis post mortem inopia.* — Videamus nunc inopiam ardentis divitis, cujus tanta abundantia fuit epulantis. Ait enim: *Pater Abraham, miserere mei, et mitte Lazarum, ut intingat extremum digiti sui in aquam, et refrigeret linguam meam quia cruciatur in hac flamma* (Luc. xvi, 24). Quibus verbis nobis non hoc innotescitur, quia illic in tanto ardore una tunc ad sufficientiam refrigerii aquæ stilla requiratur, sed quod is qui de abundantia peccaverit, illic æstuante nimis cremetur inopia. Videmus enim in verbis divitis ex subtilissimo Dei iudicio quam digna tali culpæ pœna responderit. Agente namque inopia, ^c illic usque ad minima petenda compulsus est, qui hic, agente tenacia, usque ad minima neganda pervenit. Quid retribuere subtilius, quid districtius potest? Guttam aquæ petit, qui micam panis negavit. Apprehendit ergo eum quasi aqua inopia. Non immerito aquæ tunc illa inopia comparatur, ^d quia in inferno cruciatur, qui susceptos in profundis absorbens, solet lacus nomine designari. Unde per prophetam quoque humani generis voce dicitur: *Lapsa est in lacum vita mea* (Thren. iii, 53). Ereptorum vero exultatione cantatur: *Domine Deus meus, clamavi ad te, et sanasti me; Domine, abstraxisti ab inferis animam meam, salvasti me a descendantibus in lacum* (Psal. xxix, 5).

[Vet. XI.] 51. *Divini iudicii turbo, qua non putat hora, ideoque nocte, eum opprimet.* — *Nocte opprimet eum tempestas.* ^f Quid hoc loco noctem, nisi absconditum tempus repentini exitus appellat? Tempestatis vero nomine, iudicii turbinem designat. Quod etiam Psalmista testatur, dicens: ^g *Deus nu-*

nifeste veniet, Deus noster, et non silabit; ignis in conspectu ejus ^h ardebit, et in circuitu ejus tempestas valida (Psal. xlix, 3). De qua tempestate etiam Sapientia per Salomonem dicit: *Ego quoque in interitum vestro ridebo, et subsannabo, cum vobis quod timebatis quæ venerit, cum irruerit repentina calamitas, et interitus quasi tempestas ingruerit* (Prov. i, 26). Et quia ipsa venturi exitus ignorantia nox vocatur, nocte opprimet eum tempestas, id est turbo eum divini **570** iudicii dum ignorat apprehendet. Hinc est namque quod per semetipsam Veritas dicit: *Si sciret paterfamilias qua hora sur veniret, vigilaret utique, et non quæreret perfodi domum suam. Et vos estote parati, quia qua hora non putatis Filius hominis veniet* (Matth. xxiv, 43). Hinc etiam contra malum servum dicitur: **B** *Si autem dixerit malus servus ille in corde suo: Moram facit dominus meus venire, et cœperit percutere conservos suos; manducet autem et bibat cum ebriis; veniet dominus servi illius in die qua non sperat, et hora qua ignorat* (Ibid., 48). Hinc Paulus discipulis dicit: *Vos autem, fratres, non estis in tenebris, ut vos dies illa tanquam sur comprehendat. Omnes enim vos filii lucis estis, et filii diei: non sumus noctis neque tenebrarum* (I Thess. v, 4). Illic superbienti diviti Dei voce dicitur: *Stulte, hac nocte animam tuam repetunt a te; quæ autem præparasti, cujus erunt* (Luc. xii, 20)? Nocte animam reddere perhibetur qui, mortem non prævidens, in tenebris cordis abstrahitur. Ait ergo: *Nocte opprimet eum tempestas.* Quia enim non vult agere bona quæ videt, Jprehenditur interitus sui tempestate quam non videt. De quo adhuc subditur.

CAPUT XX.

VERS. 21. — *Tollet eum ventus urens, ⁱ et auferet.*

52. *Auferetur a diabolo, qui merito dicitur ventus urens* — Quis hoc loco ventus urens, nisi malignus spiritus vocatur, qui desideriorum flammam in corde excitat, ut ad æternitatem suppliciorum trahat? Perversum ergo quemlibet ventus urens tollere dicitur, quia insidiator malignus spiritus, qui viventem quemque accendit ad vitia, morientem trahit ad tormenta. Nam quia ventus urens immundus spiritus solet intelligi, qui malæ suggestionis flatu ad terrena desideria iniquorum corda succendit, Jeremias propheta testatur, dicens: *Ollam succensam ego video, et faciem ejus a facie Aquilonis* (Jerem. i, 13). Olla namque succensa est cor humanum, secularium curarum ardoribus, desideriorumque anxietatibus fervens. Quæ a facie Aquilonis succenditur, id est diaboli suggestionibus inflammatur. Ipse enim vocari nomine Aquilonis solet, qui dixit: *Sedebo in monte testamenti, in lateribus Aquilonis, ascendam super altitudinem nubium* (Isai. xlv, 13). Ad hujus igitur urentis venti uniuscujusque electi mens adustione temperatur, quando in ea vitiorum fervor exstinguitur, et de-

^a Ita Bellovac., Norm. ac vet. Edit. In poster. Ed., viveret.

^b 2 Laud., ut refrigeret.

^c Utic., illuc usque.

^d Pratel. ac cat. Norm., quæ in inferno cruciatur quæ susceptos, etc.

^e Ita Germ., Laud., Bellovac., Corb. Germ., Norm. et alit. ubi Editi, et salvasti me.

^f Utic., Pratel., etc., quid hic.

^g 1 Laud., Deus manifestus.

^h Gemet. et plur., exardescet.

ⁱ Omittitur et auferet in 1 Laud., Germ. et Norm.

sideriorum carnallium flamma frigescit. Unde et sancta Ecclesia in sponsi sui laudibus læta clamat: *Sub umbra illius a quem desideraveram sedi* (Cant. II, 3). De hujus ardoris temperie ei per Isaiam promittente Domino dicitur: *Pfo saliuca b ascendet abies, et pro urtica crescet myrtus* (Isai. LV, 13). Pro saliuca namque in ea ascendit abies, dum in sanctorum corde pro abjectione terrenæ cogitationis altitudo supernæ contemplationis exoritur. Urtica vero igneæ omnino naturæ est. c Myrtus autem temperativæ fertur esse virtutis. Pro urtica igitur crescit myrtus, cum justorum mentes a prurigine et ardore vitiorum ad cogitationum temperiem tranquillitatemque perveniunt, dum jam terrena non appetunt, dum flammæ carnis desideriiis cœlestibus exstinguunt.

[*Vet. XII.*] 33. *Mentis refrigerium Mariæ datum.* — Propter hoc quoque mentis refrigerium cœlestis datum Mariæ dicitur: *Virtus Altissimi obumbrabit tibi* (Luc. I, 35). Quamvis hac in re per obumbrationis 571 vocabulum incarnandi Dei utraque potuit natura signari. Umbra enim a lumine formatur et corpore. Dominus autem per divinitatem lumen est, qui, mediante anima, in ejus utero fieri dignatus est per humanitatem corpus. Quia ergo lumen incorporeum in ejus erat utero incorporandum, ei quæ incorporeum concepit ad corpus dicitur: *Virtus Altissimi obrumbabit tibi*; id est, corpus in te humanitatis accipiet incorporeum lumen divinitatis. Sed jam de iniquo quolibet quod cœpimus exsequamur. Tollit ergo eum ventus urens, quia videlicet malignus spiritus eum quem nunc succenderit igne perversæ concupiscentiæ, rapit postmodum ad flammam gehennæ. Sequitur:

CAPUT XXI.

IBID. — *Et velut turbo rapiet eum de loco suo.*

34. *Quis sit iniquorum locus.* — Locus perversorum est temporalis vitæ delectatio et carnis voluptas. Quasi turbine igitur unusquisque de loco suo rapitur, cum a cunctis suis delectationibus extremo territus die separatur. De quo extremo die apte mox subditur:

CAPUT XXII [Rec. XIII].

VERS. 22. — d *Emittet super eum, et non parcat.*

35. *Deus electos flagellat hic ut parcat, reprobos ut punire incipiat. Omnis percussio divina, aut purgatio vitæ præsentis est, aut initium pœnæ sequentis.* — Peccatorem Deus quoties feriendo corrigit, ad hoc flagellum emittit, ut parcat. Cum vero ejus vitam in peccato permanentem feriendo concludit, flagellum emittit, sed nequaquam parcat. Qui enim flagellum

A emittit ut parceret, ad hoc emittit quandoque ne parcat. In hac namque vita Dominus tanto magis studet ut parcat, quanto magis expectando flagellat, sicut ipse voce angeli ad Joannem ait: *Ego quos amo, arguo et castigo* (Apoc. III, 19). Et sicut alias dicitur: *Quem diligit Dominus castigat, flagellat autem omnem filium quem recipit* (Hebr. XII, 6). Econtra autem de flagello damnationis scriptum est: *In operibus manuum suarum comprehensus est peccator* (Psal. IX, 17). De quo per Jeremiam Dominus dicit, dum incorrigibiliter delinquentes populos videt, quos non jam sub disciplina filios, sed sub districta e percussione intuetur ut hostes: *Plaga inimici percussit te, castigatione crudeli* (Jerem. XXX, 14). Et quod hic dicitur: *Non parcat*; ibi quoque verbis aliis declaratur: *Quid clamas f super contritione tua? insanabilis est dolor tuus* (Ibid., 15). Unde hoc semper electi provident, ut ante ad justitiam redeant, quam sese ira judicis inextinguibiliter accendat, ne ultimo flagello s deprehensit simul eis finiatur vita cum culpa. Flagellum namque tunc diluet culpam, cum mutaverit vitam. Nam cujus mores non mutat, non expiat actiones. Omnis ergo divina percussio, aut purgatio in nobis vitæ præsentis est, aut initium pœnæ sequentis. Propter eos enim qui ex flagello proficiunt dictum est: h *Qui fingis dolorem in præcepto* (Psal. XCIII, 20). Quia dum flagellatur iniquus, i et corrigitur; audire præceptum noluit, audit dolorem. Dolor ergo in præcepto fingitur ei qui a malis operibus quasi præcepti vice, dolore cohibetur. De his vero quos damnant flagella et non liberant, dicitur: *Percussisti eos, nec doluerunt; attrivisti eos, et renuerunt accipere disciplinam* (Jerem. V, 5). His flagella ab hæc vita inchoant, et in æterna percussione perdurant. Unde per Moysen Dominus dicit: *Ignis exarsit ab ira mea, et ardebit i usque ad inferos deorsum* (Deut. XXXII, 22). Quantum ad præsentem etenim percussione spectat, recte 572 dicitur: *Ignis exarsit k ab ira mea* (De Pœnit., d. 3, c. 43). Quantum vero ad æternam damnationem, apte mox subditur: *Et ardebit usque ad inferos deorsum.* Licet a quibusdam dici soleat illud quod scriptum est: l *Non judicat Deus bis in idipsum* (Nahum. I, 9). Qui tamen hoc quod per prophetam de iniquis dicitur, non attendunt: *Et duplici m confusione conterere eos* (Jerem. D XVII, 18). Et quod alias scriptum est: *Jesus populum de terra Ægypti salvans, secundo eos qui non crediderunt, perdidit* (Judæ, v). Quibus tamen si consensus præbeamus, quamlibet culpam bis feriri non posse, hoc ex peccato percussis n atque in peccato

in vet. Edit. In poster. legitur *ne ultimo flagello deprehensit simul eis*, etc.

h Vindoc., qui fingis laborem vel dolem.

i Vindoc., et non corrigitur.

j Bec. et alii Norm., ad inferna.

k Vindoc., in ira meu.

l Becc. et alii Norm., non judicabit.

m Sic Laudun., Bellovac., Norm., Corb. Germ., Germ., non, contritione, ut est in Editis.

n Vindoc., id est in peccato suo.

a Germ. et plerique, quam desideraveram.

b Germ. et duo Laud., ascendit . . . crescit.

c Laud., Corb. Germ., Norm. et plerique, myrtum namque . . . ferunt. Vet. Edit., Myrtum namque semper fertur esse virtutis.

d Laud. hic et infra, emittit . . . parcat. In 2 Laud. utraque lectio sic annotatur emittit . . . parcat.

e Norm., percussione inimicos intuetur. Corb. Germ. et Germ., hostes intuentur.

f Additur in Norm., ad me super.

g Sic in utroque Laud., Norm. et aliis, nec non

no morientibus debet æstimari, quia eorum percussio hic cœpta illic perficitur, ut incorrectis unum flagellum sit quod temporaliter incipit, sed in æternis suppliciis consummatur, quatenus eis qui omnino corrigi renuunt jam præsentium flagellorum percussio sequentium sit initium tormentorum. *Emitte ergo super eum, et non parces.* Sequitur :

CAPUT XXIII [Vet. XIII].

IBID. — *De manu ejus fugiens fugiet.*

36. *Ferientis manum sola emendatione evadimus.* — Hæc etenim de manu fugit ferientis, qui suæ pravitatem corrigit actionis. Vel certe quia in sacro eloquio manus operatio solet intelligi, de manu percussis fugit qui, dum pravi interitum conspiciunt, vias pravitatis relinquunt. Unde adhuc subditur :

CAPUT XXIV.

VERS. 23. — *Stringet super eum manus suas.*

37. *In aliorum pœna quid nobis timendum sit concipimus.* — Manus quippe stringere est vitæ suæ opera in rectitudine confirmare. Unde etiam Paulus ait : *Remissas manus et dissoluta genua erigite* (Hebr. XII, 12). Dum itaque alienum interitum conspiciunt, revocantur ad cor, ut recogitent suum; et unde alius ad tormenta ducitur, a tormento alius inde liberatur. Stringit ergo super eum manus suas, quia conspiciunt in aliena pœna quid timeat; et dum delinquentem sic percussum conspiciunt, dissoluta sua opera justitiæ vigore constringit. Sicque fit ut qui iniquus vivens multos ad culpam traxerat delectatione peccati, quosdam moriens a culpa revocet terrore tormenti. Quod etiam provenire bonis Psalmista testatur, dicens : *Lætabitur justus cum viderit vindictam impiorum, manus suas lavabit in sanguine peccatorum* (Psal. LVII, 11). In peccatorum morientium sanguine justi lavantur manus, quia dum eorum pœna conspiciuntur, conspicientis vita mundatur. Sequitur :

CAPUT XXV

IBID. — *Et sibilabit super illum, intuens locum ejus.*

38. *Sicque a peccato compescimur.* — Quid in sibilu, nisi intentio admirationis exprimitur? Si vero in sibilu alia fortasse significatio quaeritur moriente peccatore, hi qui interitum ejus aspiciunt, os in sibilu stringunt, dum ad ea quæ contempserant verba spiritalia convertuntur, ut jam credere et prædicare incipiant quæ prius dum iniquum florere cernerent non credebant. Nam sit plerumque ut infirmorum animus eo magis de auditu veritatis trepidet, quo florere contemptores veritatis videt. Sed dum justa ultio injustos subtrahit, alios a pravitare compescit. Unde per Salomonem dicitur : *Multato pestilente, sapientior erit parvulus* (Prov. XXI, 11). Vir igitur sanctus postquam potentum pœnas qui extolluntur in sæculo sufficienter explevit, **573** rursus ad hæreticorum superbiam, qui extolluntur in eloquio, verba convertit. Nam sequitur :

^a Laud. et Norm., *stringit.*

^b Vindoc., *de audacia veritatis.*

^c Germ., Corb.; Germ., Gemet. et alii Norm., *re-*

CAPUT XXVI [Vet. et Rec. XIV].

CAP. XXVIII, VERS. 1. — *Habet argentum, venarum suarum principia : et auro locus est in quo conflatur.*

39. *Hæretici ad sacras paginas veterumque patrum libros provocandi.* — In argento eloquium, in auro vitæ vel sapientiæ claritas designari solet. Et quia hæretici sic de eloquii sui nitore superbiunt, ut nulla sacrorum librorum auctoritate solidentur (qui libri ad loquendum nobis quasi quædam argenti venæ sunt, quia de ipsis locutionis nostræ originem trahimus), eos ad sacræ auctoritatis paginas revocat, ut si vere loqui desiderant, inde sumere debeant quid loquantur. Et ait : *Habet argentum, venarum suarum principia.* Ac si aperte dicat : Qui ad veræ prædicationis verba se præparat, necesse est ut causarum origines a sacris paginis sumat, ut omne quod loquitur ad divinæ auctoritatis fundamentum revocet, atque in eo ædificium locutionis suæ firmet. Ut enim prædiximus, sæpe hæretici dum sua student perversa astruere, ea proferunt quæ profecto in sacrorum librorum paginis non tenentur. Unde et discipulum suum prædicator egregius admonet, dicens : *O Timothee, depositum custodi, devitans profanas vocum novitates* (1 Tim. VI, 20); quia dum laudari hæretici tanquam de excellenti ingenio cupiunt, quasi nova quædam proferunt, quæ in antiquorum Patrum libris veteribus non tenentur; sicque fit ut dum videri sapientes desiderant, miseris suis auditoribus stultitiæ semina spargant.

40. *Sola Ecclesia catholica martyres habet.* — Bene autem subditur : *Et auro locus est in quo conflatur.* Ac si aperte dicat : Vera fidelium sapientia, cui universalis Ecclesia locus est, tribulationem volis persequentibus patitur, sed a cunctis peccatorum sordibus persecutionis vestræ igne purgatur. Unde scriptum est : *In igne probatur aurum et argentum, homines vero receptibiles in camino humilitationis* (Eccli. II, 5). Quo in loco potest hoc quoque convenienter intelligi, ut de sua hæretici increpari stulta passione videantur. Nam sæpe pro Jesu Christi Domini ac redemptoris nostri nomine multa patiuntur, seseque eisdem passionibus ejus fieri martyres sperant. Quibus sancti viri voce nunc dicitur : *Auro locus est in quo conflatur.* Nam juxta hoc quod jam et ante nos dictum est (A Cypr., de unitate Eccl., et alibi), quisquis extra unitatem Ecclesiæ patitur, pœnas pati potest, martyr fieri non potest, quia auro locus est in quo conflatur. Quid itaque ad hæc, hæretici, dicitis? Conflari per afflictionem carnis, vel etiam per martyrium vultis, sed locum in quo debeatis conflari nescitis. Audite quid sancti prædicatoris voce dicitur : *Auro locus est in quo conflatur.* Hunc ergo conflationis locum quaerite, hanc fornacem, qua aurum apte purgari valeat invenite.

41. *Quidquid extra Ecclesiam toleratur, crucial,*

ceptabiles. Et quidem dicimus *acceptabiles*, non *acceptibiles.*

non purgat. — Una est Ecclesia: i qua ^a qui conflagri A
valuerit ab omni etiam potest peccatorum sorde pur-
gari. Si quid pro Deo amaritudinis, si quid tribula-
tionis extra hanc positi sustinetis, incendi potestis
tantummodo, non purgari. Dicat Jeremias, dicat quo-
modo conflationis vestrae ignis omni virtute sit va-
cuus: *Frustra conflagavit conflator, malitiarum enim eorum
non sunt consumptae* (Jerem. vi, 29). Ecce ignis ex-
terius conflagans, et durae passionis admovet poenam,
574 et tamen erroris non excoquit culpam, et tor-
menta crudelium dat poenarum, et bonorum non facit
incrementa meritorum. Hujus etiam conflationis ignis
qui extra catholicam toleratur Ecclesiam, quam nul-
lius omnino virtutis sit, Paulus Apostolus insinuat,
dicens: *Si tradidero corpus meum ^b ut ardeat, chari-
tatem autem non habeam, nihil mihi prodest* (I Cor.
xiii, 3). [Vet. XV.] Alii quippe prava de Deo sentiunt;
alii recta de auctore tenent; sed unitatem cum fra-
tribus non tenent. Illi errore fidei, isti vero schisma-
tis perpetratione divisi sunt. Unde et in ipsa prima
parte decalogi utrarumque partium culpae reprimuntur,
cum divina voce dicitur: *Diliges Dominum Deum
tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota
virtute tua* (Deut. vi, 5). Atque mox subditur: *Diliges
proximum tuum sicut teipsum*. Qui enim de Deo per-
versa sentit, liquet profecto quia Deum non diligit.
Qui vero de Deo recta sentiens a sanctae Ecclesiae
unitate divisus est, constat quia proximum non
amat, quem habere socium recusat.

42. Quia deest charitas tam schismaticis quam haereticis. — Quisquis ergo ab hac unitate matris Eccle-
siae, sive per haeresim de Deo perversa sentiendo, C
seu errore schismatis proximum non diligendo divi-
ditur, charitatis hujus gratia privatur, de qua hoc
quod praemisimus Paulus ait: *Si tradidero corpus
meum ut ardeam, charitatem autem non habeam, nihil
mihi prodest* (I Cor. xiii, 3). Ac si aperta voce dice-
ret: *Extra locum suum conflationis mihi ignis adhi-
bitus tormento me cruciat, mundatione non purgat.*
Hunc omnes sanctae pacis amatores summo studio
locum quaerunt, hunc quaerentes inveniunt, hunc
invenientes tenent, scientes peccatorum remissio vel
ubi, vel quando, vel qualibus detur. Ubi quippe,
• nisi in catholicae matris sinu? Quando, nisi ante ven-
turi exitus diem? Quia, *ecce nunc tempus acceptabile,
ecce nunc dies salutis* (II Cor. vi, 2). Et: *Querite* D
*Dominum dum inveniri potest, invocate eum dum pro-
pe est* (Isai. lv, 6). Qualibus, nisi conversis, qui ad
parvulorum imitationem, magistra humilitate ^d for-
mantur? Quibus dicitur: *Sinite parvulos venire ad
me; talium enim est regnum caelorum* (Matth. xix, 14).

^a Editi, qui conflagri voluerit. In Mss. Germ., Laud., Corb. Germ. et aliis, constanter legitur valuerit. Quemadmodum supra, apte purgari valent.

^b Ita Germ., Laudun., Corb. Germ., Norm. alii-
que Mss. hic et deinceps; Editi vero, ardeam.

^c Ita Germ., Bellöv., Laudun., Corb. Germ., Norm., etc., ubi Editi. habent, in Ecclesiae matris.

^d Laudun., armantur.

^e Corb. Germ., Bellovac., Germ., Vindoc., Lau-
dun., Gemet. et alii Norm., ad virtutum summa, vel

Et: *Nisi conversi fueritis, et effloremini sicut parvuli,
non intrabitis in regnum caelorum* (Matth. xviii, 3).
[Rec. XV.] Quia ergo non nisi in catholica Ecclesia
veri martyres fiunt, dicitur recte: *Aut locus est in
quo conflagatur, quia non clarescet anima in fulgore
aeternae pulchritudinis, nisi, ut ita dicam, prius hic
arserit in officina charitatis.*

43. Deus alios salvat per innocentiam, alios per
paenitentiam. — Pensandum praeterea est quod oc-
culto consilio omnipotens Deus quosdam ab ipsis
exordiis suis innocentes custodiens, usque ^e ad vir-
tutum provehit summa, ut aetate crescente, simul in
eis proficiat et annorum numerositas, et celsitudo
meritorum. Alios vero in exordiis suis deserens, sca-
turientibus vitis ire per abrupta permittit. Plerum-
que tamen etiam eos respicit, et ad sequendum se
sancti amoris igne succendit, atque inolit in eo-
rum cordibus praeignis vitiorum vertit in fervorem
virtutum, et eo magnis ignescunt ad desiderium re-
quirendae pietatis Dei, qui magis erubescunt memo-
riam iniquitatis suae, sicut saepe contigit ut in pugnae
certamine miles ante ducis sui 575 oculos constitu-
tus, hostili virtuti turpiter cedat, et enerviter praebens
terga feriat: qui tamen hoc ipsum quod
^f turpiter gessit erubescens, ante ducis sui oculos ma-
iores ex ipsa verecundia vires sumit, ^g tantoque post
fortia exercet, quantum et praesentem gloriam virtu-
tis peragat, et ^h praeteritam ignominiam debilitatis
teget. Sic ergo nonnunquam quidam in Dei servitio
ⁱ ex antea acris debilitate roborantur, eosque ad
custodienda mandata et futurorum trahit desiderium,
et impellit memoria praeteritorum, ut hinc ad ventu-
ra amor provocet, illinc de praeteritis verecundia in-
stiget. [Vet. XVI.] Quos tamen adversarii Ecclesiae
dum summis praeditos virtutibus viderint, eisque in
praesenti vita unde derogent quia invenire nequa-
quam possunt, accusare illos de praeteritis moluntur,
sicut Moysen nostrum Manichaeus impellit, in quo se-
quentium virtutum gratiam, transacti homicidii cona-
tur culpa laedere. In quo non attendit postmodum
quam patiens ad sustinendum, sed prius quam praec-
epts ad ferendum fuerit. Talibus ergo adversariis
beatus Job subtilissima consideratione obvians, post-
quam dixit: *Habel argentum ranarum suarum princi-
pia, et auro locus est in quo conflagatur,* apte subdidit: D
CAPUT XXVII [Rec. XVI].

VERS. 2. — Ferrum de terra tollitur.

44. Non est intueundum quid per se sint Ecclesiae
doctores, sed quid per gratiam evaserint. — Solent haer-
etici de justitiae suae contra nos elatione gloriari,
atque opera sua ostentationis inflatione jactare, nos
ad virtutum summam. In omnibus tamen Editis legi-
tur virtutum culmen.

^f Ita omnes Mss. nostri, praeter Germ. et Corb. Germ., in quibus ut in Editis legitur, turpiter cessit.

^g Germ., t. broic. et alii Norm., tantumque post for-
tiorum... quantis et praesentis gloriam virtutis peragat.

^h Corb. Germ., et praeteritae ignominiam debilitatis.

ⁱ Vindoc., et antea praeteritaque debilitate acris roborantur.

que iniquos, ut diximus, aut esse, aut fuisse criminantur. Per humillimam ergo confessionem, et veracem defensionem contra eos vir sanctus loquitur, dicens: *Ferrum de terra tollitur*. Ac si aperte dicat: Fortes viri, qui acutissimis linguarum gladiis in hac acie defendendæ fidei ferrum sunt, aliquando terra in infimis actionibus fuerunt. Peccanti quippe homini dictum est: *Terra es, et in terram ibis* (Genes. III, 12). Sed de terra ferrum tollitur (Dist. I, c. 18), cum fortis propugnator Ecclesiæ a terrena quam prius tenuit actione separatur. Non ergo in eo debet despici quidquid fuit, qui jam cepit esse quod non fuit. An non Matthæus in terra inventus est, qui terrenis negotiis implicatus a telonii usibus serviebat (Matth. IX, 9)? Sed de terra ^b sublatus, in fortitudinem ferri convalluit, cujus videlicet lingua quasi acutissimo gladio Evangelii administratione Dominus infidelium corda transfixit; et qui infirmus prius despectusque fuerat per terrena negotia, fortis postmodum factus est ad cœlestia prædicamenta. Unde adhuc subjungitur:

CAPUT XXVIII [Rec. XVII].

Idem. — *Et lapis solutus calore, in æs vertitur.*

45. *Gratiæ infusione cor emollitur ad amorem, et roboratur ad operationem.* — Tunc lapis calore solvitur, cum cor durum atque a divini amoris igne frigidum eodem divini amoris igne tangitur, et in fervore spiritus liquatur, ut ad sequentem vitam desideriorum æstu ardeat, quam prius audiens insensibilis manebat. [Vet. XVII.] Ex quo ardore scilicet, et emollitur ad amorem, et roboratur ad operationem, ut sicut prius durus fuerat in amore sæculi, ita se postmodum sortem exerat in amorem Dei; et quod ante audire renuebat, jam et credere et prædicare incipiat. *Lapis ergo solutus calore, 576 in æs vertitur*, quia dura mens superni amoris igne liquefacta ad veram fortitudinem commutatur, ut peccator, qui prius insensibilis existerat, postmodum et per auctoritatem fortis et per prædicationem ^o sonorus fiat. Quod bene per Isaiam dicitur: *Qui confidunt in Domino, mutabunt fortitudinem* (Isai. XL, 31). Fortitudinem mutamus, cum conversi tanta virtute præsens sæculum fugimus quanta hoc ante quærebamus. ^d Quia autem male ab adversariis catholicorum moribus ante acta vita reputatur, recte subditur:

CAPUT XXIX.

Vers. 5. — *Tempus posuit tenebris et universorum finem ipse considerat.*

46. *Deus electorum et reproborum finem intuetur, Bona facit et ordinat; mala non facit, sed ordinat.* — Ipse posuit tempus tenebris, iniquis videlicet mo-

rum, quo iniqui esse desistant. Unde eis per Apostolum dicitur: *Eratis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino*. Sicut aliis quoque discipulis isdem doctor egregius dicit: *Nox præcessit, dies autem appropinquavit*. *Abjiciamus ergo opera tenebrarum, ^o et induamus nos arma lucis; sicut in die honeste ambulemus*. (Ephes. V, 8; Rom. XIII, 12). Unde et in Canticis canticorum ^f Ecclesia veniente dicitur: *Quæ est ista quæ progreditur quasi aurora surgens* (Cant. VI, 9)? Aptè enim Ecclesia auroræ comparata describitur, ^g quæ per cognitionem fidei a peccatorum suorum tenebris in clara luce justitiæ commutatur. *Tempus ergo posuit tenebris, et universorum finem ipse considerat*. Universorum nomine, et electos voluit et reprobos comprehendere. Nam bona faciens et ordinans Deus, mala vero non faciens, sed ab iniquis facta ne inordinate ^h eveniant ipse disponens, considerat universorum finem, et patienter tolerat omnia, atque intuetur electorum terminum, quod ex malo mutantur ad bonum. Intuetur etiam reproborum finem, quod do malo opere ⁱ dignum se trahantur ad supplicium. Vidit finem persequentis Sauli, quo prostratus diceret: *Domine, ^l quid me vis facere* (Act. IX, 6)? Vidit finem quasi obsequentis discipuli, quod pro commissæ scelere guttur laqueo stringeret, sequo et peccantem puniret, et deterius puniendo deciperet. Vidit Ninivitas delinquentes, sed consideravit finem delinquentium ^k poenitentiam correctorum. Vidit quoque Sodomam delinquentem, sed consideravit finem ardoris luxuriæ, ignem gehennæ. Vidit gentilitatis finem, quod possessa iniquitatum tenebris, quandoque fidei luce claresceret. Vidit etiam Judææ terminum, quod ab ea luce fidei quam tenebat obduratæ perfidiæ se tenebris cæcicaret. Unde adhuc congrue subditur:

CAPUT XXX [Rec. XVIII].

Idem. Vers. 4. — *Lapidem quoque caliginis et umbram mortis dividit terrenus a populo peregrinante.*

47. *Probos et malos ignis in extremo judicio dividet.* — ¹ Quid durus ille perfidia Judæorum populus, qui auctorem vitæ per fidem videre noluit, quem per prophetiam prædixit, nisi lapis caliginis fuit? quia et crudelitate durus existit, et infidelitate nebulo-
eus. Qui alio quoque vocabulo umbra mortis dicitur. Umbra quippe talis exprimitur, qualis ejus rei, de qua trahitur, fuerint lineamenta. Quis autem mortis nomine, nisi diabolus vocatur? De quo ^m per quamdam ministri sui significationem **577** dicitur: *Et nomen illi mors* (Apoc. VI, 8). Cujus ille populus umbra existit, quia iniquitatem illius sequens, ejus

mus, dignum retrahantur ad supplicium.

^l Duo Laud., *quid me jubet facere*.

^k Ita cum Corb. Germ., Laud. ac Norm., etc., vet. Editi. At poster., *pœnitentia*.

¹ Vindoc. et ¹ Laud., *quid durus ille perfidus Judæorum populus*.

^m Fortasse correctius in Gemet., *per quamdam ministerii sui significationem*. Diaboli scilicet ministerium est, mortem inferre. In vet. Ed., pro *ministri*, legitur *mysterii*.

^a Germ., ¹ Laud., Corb. Germ., *telonei*.

^b ¹ Laud., Germ. Corb., Germ., *tullus*. De hac voce vide I, III, num. 22.

^c Bell. vac. et ¹ Laud., *sonorosus*.

^d Becc., *quia autem mala*.

^e Laud. et Norm., *et induamur arma*.

^f ¹ Laud., *Ecclesiæ venientis*.

^g ¹ Laud., *quæ per cogitationem*.

^h Norm., *veniant*.

ⁱ ² Laud., *dignum se trahunt ad supplicium*. Pri-

in se imaginem expressit. Quid vero torrentis nomine, nisi ille a conspectu tremendi iudicis per ultimum examen egrediens, atque electos et reprobos dividens ignis vocatur? Unde et per prophetam dicitur: *Fluvius igneus rapidusque egrediebatur a facie ejus* (Dan. vii, 10).

[*Vet. XVIII, Rec. XIX.*] 48. *Peregrini sunt in mundo electi omnes.* — Quis autem in hoc mundo peregrinatur populus, nisi qui ad sortem electorum currens, habere se patriam novit in cœlestibus; et tanto magis se illic sperat invenire propria, quanto hic cuncta quæ prætereunt esse a se deputat aliena? Peregrinus itaque est populus, omnium numerus electorum, qui hanc vitam quoddam sibi exsilium deputantes, ad supernam patriam tota cordis intentione aspirant, de quibus Paulus dicit: *Confidentes quia peregrini et hospites sunt super terram* (Hebr. xi, 13). Qui enim hæc dicunt, significant se patriam inquirere. Hanc peregrinationem idem quoque Apostolus tolerabat, cum diceret: *Dum sumus in corpore, peregrinamur a Domino. Per fidem enim ambulamus, et non per speciem* (II Cor. v, 6). Hujus peregrinationis ærumnas satagebat evadere, cum dicebat: *Desiderium habens dissolvi, et cum Christo esse* (Philip. i, 23). Et rursus: *Mihi vivere Christus est, et mori lucrum* (Ibid. i, 21). Hujus peregrinationis pondus grave sentiebat Psalmista, cum diceret: *Heu me! quia incolatus meus prolongatus est: habitavi cum habitantibus Cedar, multum incola fuit anima mea* (Psal. cxix, 5). Ab hac eripi quantocius anhelabat, cum supernis desideriis flagrans diceret: *Sititit anima mea ad Dcum vivum; quando veniam et apparebo ante faciem Dei* (Psal. xli, 3)? Sed hoc desiderium nesciunt qui cor in terrenis voluptatibus desigunt. Dum enim sola quæ sunt visibilia diligunt, profecto invisibilia, vel si credunt esse, non diligunt, quia dum nimis se exterius sequuntur, etiam mente carnales fiunt. Simul enim in hac vita uterque populus currit, sed non simul ad perpetuam pervenit, quia *Lapidem caliginis et umbram mortis dividit torrens a populo peregrinante.* Ac si aperte dicat: *Eos quos modo vel infidelitas excæcat, vel crudelitas obdurat, flammarum fluvius a conspectu æterni iudicis exiens, ab electorum tunc populo separat, ut tunc a bonis ignis districti examinis dividat quos nunc in suis concupiscentiis tenebræ vitiorum excæcant.*

49. *Irrigatio prædicationis tanquam torrens dividit bonos a malis.* — Potest fortasse in torrentis nomine ipsa irrigatio sanctæ prædicationis intelligi, juxta id quod per Salomonem dicitur: *Oculum qui subsannat patrem, et qui despicit partum matris suæ, effodiant illi corvi de torrentibus* (Prov. xxx, 17). Perversi quippe dum divina iudicia reprehendunt, subsannant

A patrem. Et quilibet hæretici dum prædicationem sanctæ Ecclesiæ secunditatemque illius deridendo contemnunt, quid aliud quam partum matris despiciunt? Quam non immerito eorum quoque matrem dicimus, quia de ipsa exeunt, qui contra ipsam loquuntur; Joanne attestante, qui ait: *A nobis exierunt, sed non erant ex nobis; nam si fuissent ex nobis, mansissent utique nobiscum* (I Joan. ii, 19). Corvi vero de torrentibus veniunt, cum prædicatores veri ad defensionem sanctæ Ecclesiæ a sacrorum librorum fluentis procedunt. Qui etiam recte corvi vocati sunt, quia nequaquam de justitiæ suæ luce superbiunt, **578** sed per humilitatis gratiam peccatorum in se nigredinem consententur. Unde etiam ab electorum Ecclesia dicitur: *Nigra sum, sed formosa* (Cant. i, 4). Et Joannes ait: *Si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus* (I Joan. i, 8). Qui videlicet corvi subsannantis oculum effodiunt, quia pravorum ac perveracium hominum intentionem vincunt. Ex hoc itaque testimonio, si hic quoque torrens prædicationis debet intelligi, *Lapidem caliginis et umbram mortis dividit torrens a populo peregrinante,* qui sanctorum prædicationis obduratas mentes reproborum deserit, et ad pia humilium se corda convertit. Unde adhuc subditur:

CAPUT XXXI [Vet. XIX].

VERS. 4. — *Eos quos oblitus est pes egentis hominis, et invidiosus.*

50. *Judæis relictis, ad gentiles defluxit.* — Quis hoc loco alius accipitur egens homo, nisi ille de quo per Paulum dicitur: *Qui propter nos egenus factus est, cum dives esset* (II Cor. viii, 9)? Cujus videlicet egentis hominis pes sancti prædicatores fuerunt, per quorum profecto præsentiam gentilitatem circumiens, mundum perambulavit universum. De quibus per prophetam dicitur: *Et inambulabo in eis* (Levit. xxvi, 12; II Cor. vi, 16). An pes ejus non erat, qui tentus in compedibus dicebat: *Pro quo legatione fungor in catena* (Ephes. vi, 20)? Sed eorum qui umbra mortis et lapis caliginis exstiterunt, pes hominis egentis oblitus est, quia in ipso initio nascentis Ecclesiæ, dum sancti apostoli cœlorum regnum Judææ prædicare voluissent, videntes quod ei nihil omnino proficerent, ad prædicandum gentibus defluerunt, sicut ipsi in suis Actibus dicunt: *Vobis oportebat primum loqui verbum Dei; sed quoniam repellitis illud, et indignos vos judicatis æternæ vitæ, ecce convertimur ad gentes* (Act. xiii, 46). De quibus et per Psalmistam dicitur: *Transferentur montes in cor maris* (Psal. xlv, 3), quia repulsi a Judæa apostoli in hoc gentilitatis sæculum translati sunt. Qui sunt ergo qui immensa duritia pro obscuritate cordis, quasi quidam lapis caliginis et umbra mortis, a peregrinante sanctorum populo dividuntur, nisi

^a Duo Laud. et Corb. Germ., propter vos.

^b Gem., et ambulabo.

^c Duo Laud. et Corb. Germ., deflexerunt.

^d 1 Laud., convertemur.

^e 2 Laud., Germ., Norm. et alii, transferuntur.

^f Elegantius in recent. Ed., in hoc gentilitatis sæculum; verum in Mss. Germ., Turon., duob. Laud., Corb. Germ., Norm., etc., legitur sæculum, vel sæculo; vet. Ed. Paris., solo. Basil., populo.

hi quos pes egentis hominis est oblitus, id est quos A prædicatores Domini, videlicet a per humanitatem pauperis, pro superbiam suam tumore reliquerunt, eorumque omnino oblitus sunt, dum prædicationis suae semina ad solam fructificationem gentium transtulerunt? Quos recte quoque et invios vocat, quia dum in infidelitate sua obdurati sunt, verbis vitæ ad cor viam præbere noluerunt. Sed Judæa hæc, quæ sic obduravit, vel qualis dudum fuerit, vel quid post perulerit, audiamus. Sequitur :

CAPUT XXXII.

VERS. 5. — *Terra de qua oriebatur panis, in loco suo igne subversa est.*

51. *Synagoga quæ legis scripturarumque panem ministrabat, invidia conflagrans, destructa est.* — Panem Judæa dare consueverat, quæ legis verba profe- B rebat. Quam videlicet legem, quia intelligere jam reprobis atque explanare non poterant, propheta Jeremias in lamentis deplorat, dicens : *Parvuli petierunt panem, et non erat qui frangeret eis (Thren. iv, 4).* Sed hæc terra in loco suo igne subversa est, quia ædelium signa conspiciens, invidiam se face concremavit. Quia enim b semper invidia de superbia nasci solet, in loco suo igne periit, quæ idcirco arsit invidia, quia superbiam non reliquit. Terra ergo quæ prius panem habuit, post igne subversa est, quoniam synagoga, quæ 579 mandata Dei per legem protulit, nascentem Ecclesiam persequens, invidiam se igne consumpsit. An non æmulationis suæ facibus ardebat, cum Redeemptoris nostri signa conspiciens, per quosdam suos diceret : *Quid facimus, quia hic C homo multa signa facit?* vel certe : *Videtis quia nihil proficimus, ecce totus mundus post eum vadit (Joan. xi, 47).* Videbant unde converti debuerant, atque exinde perversiores fiebant. Quærebant extinguere quem cernebant mortuos vivificare. In ore tenebant legem, sed legis persequerentur auctorem. *Terra ergo de qua oriebatur panis, in loco suo igne subversa est,* quia Judæa in semetipsa et prius habuit legem quæ reficeret, et post invidiam quæ concremaret. De cujus adhuc descriptione subjungitur :

CAPUT XXXIII.

VERS. 6. — *Locus sapphiri lapides ejus, et glebæ illius aurum.*

52. *Auget Judæorum casum, donorum et gratiarum quibus prius ornati sunt, copia.* — Auget reatum culpa sequentis præconium gloriæ præcedentis. Nam uniuscujusque casus tanto majoris est criminis, quanto priusquam caderet majoris potuit esse virtutis. Dicatur ergo Judæa, dicatur quid fuerit, et præcedentium magnitudinem virtutum crescat ad cumulum sequentium delictorum. *Locus sapphiri lapides ejus, et glebæ illius aurum.* Quid enim hoc loco per lapides, nisi sanctorum ac fortium mentes accipimus? ¶ *Vet. XX.* In Scriptura etenim sacra aliquando lapi-

des in malo, aliquando vero in bono accipi solent. Nam cum lapis pro insensibilitate ponitur, dura per lapides corda signantur. Unde et per Joannem dicitur : *Potens est Deus de lapidibus istis suscitare filios Abraham (Math. iii, 9).* Qui videlicet nomine lapidum corda gentilium designat, dura tunc atque insensibilia per infidelitatem. Et per prophetam Dominus pollicetur, dicens : *Auferam cor lapideum de carne vestra, et dabo vobis cor carneum (Ezech. xi, 19).* Rursum per lapides mentes fortium designari solent. Unde et per Petrum sanctis dicitur : *Et vos tanquam lapides vivi superædificamini e domus spiritales (I Petr. ii, 5).* Et per prophetam Dominus venienti Ecclesie pollicetur, dicens : *Ecce ego sternam per ordinem lapides tuos, et fundabo te in sapphiris, et ponam jaspidem propugnacula tua, et portas tuas in lapides sculptos; et omnes terminos tuos in lapides desiderabiles, universos filios tuos doctos a Domino (Isai. liv, 11).* Stravit namque in illa per ordinem lapides, quia in ea sanctas animas meritum diversitate distinxit. Fundavit eam in sapphiris, qui scilicet lapides coloris aerei in se similitudinem tenent, quia robur Ecclesie in animabus cœlestia appetentibus solidatur. Et quoniam jaspis viridis est coloris, jaspidem propugnacula ejus posuit, quia illi contra adversarios pro sancte Ecclesie defensione objecti sunt, qui, internis desideriis virentes, d nulla teporis reprobis ariditate marcescunt. Portas vero ejus posuit in lapides e sculptos. Hi quippe portæ sunt Ecclesie, per quorum vitam atque doctrinam intrat in eam multitudo credentium. Qui pro eo etiam quod magnis operibus pollent, et id quod loquentes asserunt, viventes ostendunt, non puri, sed sculpti lapides esse memorantur. In quorum enim vita recta operatio cernitur, quasi in eisdem ipsis exprimitur quod egerunt. Ubi omnem quoque sanctorum numerum generali collectione concludens, subdidit : *Omnes terminos tuos in lapides 580 desiderabiles (Ibid. liv, 12).* Et, tanquam si audientes ista peteremus ut hos lapides quos diceret indicaret, adjunxit : *Universos filios tuos doctos a Domino.* Quia igitur de Judæa nunquam sancte animæ, quæ cœlestem vitam ducerent defuerunt, dicitur : *Locus sapphiri lapides ejus.* Et quia magna vitæ ac sapientiæ claritate per fidem fulsit, adjungitur : *Et glebæ illius aurum.* Quid per glebas, nisi collectiones singulorum ordinum ac multitudines designantur? Glebæ autem ex humore et pulvere constringuntur. Omnes ergo qui, rore gratiæ infusi, ex mortis debite se pulverem esse veraci cognitione confessi sunt, dum vitæ virtute clarescerent, quasi aureæ in illa glebæ jacuerunt. Glebas hæc terra habuit in prophetis, glebas in doctoribus, glebas in Patribus antiquis, qui magna se infusione gratiæ in professionis et operis unanimitate tenuerunt. Dicat ergo : *Eg-*

a Ita Mss. At Editi omnes, per humilitatem.

b 2 Laud., saepe.

c Norm. et plerique, in domos spirituales.

d In 1 Laud., nulla temporis reprobis; quam lectio-

nem ex parte secuti sunt plerique Editores. Nostrum tamen, quæ Mss. fere omnium est, longe anteponenda.

e Laud., sculptos, et infra, sculpti lapides.

glebæ illius aurum, quia in ea multitudo spiritualium tanto majori virtute claruit, quanto se in Deum ac proximum a majori unanimitate constrinxit.

53. *Aurum quo fulgebant, perfidiæ tenebris obscuratum.* — Sed hoc aurum perfidiæ est postmodum tenebris obscuratum. Cujus profecto nigredinem Jeremias propheta inueniens deplorat, dicens: *Quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus (Thren. iv, 1)? Aurum namque obscuratum est, quia in eis antiquus ille fidei atque innocentie splendor, irruente perfidia, malitiæ se nocte fuscavit. Quia igitur quid fuit audivimus: Locus scilicet sapphiri lapides ejus, et glebæ illius aurum, nunc jam dilectus ille Deo populus cur tanta hæc hona perdidit audiamus. Sequitur:*

CAPUT XXXIV [Vet. XXI].

VERS. 7. — *Semitam ignoravit avis, nec intuitus est oculus vulturis.*

54. *Humilitatis Christi vias ignorantes, ejus mortis fructum amiserunt.* — Quis hoc loco avis nomine, nisi ille signatur, qui corpus carneum quod assumpsit, ascendendo ad æthera libravit? Qui apte quoque etiam vulturis appellatione exprimitur. Vultur quippe dum volat, si jacens cadaver conspicit, ad esum se cadaveris depouit; et plerumque sic in morte capitur, dum ad mortuum animal de summis venit. Recte ergo mediator Dei et hominum redemptor noster vulturis appellatione signatur, qui mansens in altitudine divinitatis suæ, b quasi a quodam volatu sublimi cadaver mortalitatis nostræ conspexit in infimis, et sese de cælestibus ad ima submit. Fieri quippe propter nos homo dignatus est, et dum mortuum animal petiit, mortem apud nos qui apud se erat immortalis invenit. Sed hujus vulturis oculus fuit ipsa intentio nostræ resurrectionis, quia ipse ad triduum mortuus, ab æterna nos morte liberavit. Ille ergo perfidus Judæam populum mortalem vidit; c sed quemodo morte sua nostram mortem destrueret, minime attendit. Conspexit quidem vulturæ, sed oculos vulturis non aspexit. Qui dum humilitatis ejus vias quibus nos ad alta sublevavit considerare noluit, semitam avis ignoravit. Neque enim pensare studuit quod ejus nos humilitas levaret ad cælestia et mortis ejus intentio reformaret ad vitam. *Semitam igitur ignoravit avis, nec intuitus est oculus vulturis, quia etiam vidit eum quem in morte tenuit, videre noluit d quanta vitam nostram gloria de ejus morte sequeretur. Unde et ad crudelitatem quoque persecutionis exarsit, verba vitæ 58] reci-*

a Vind., majori unitate constrinxit. 1 Laud. habet construxit, pro constrinxit.

b It. 1 Laud., Norm. et pler. In omnibus Editis omittitur a.

c Plurimi, sed quod morte... non attendit

d Germ., Corb. Germ., Norm., quanta vitæ nostræ gloria.

e Hunc locum In Edit. corruptissimum restituumus ex Mss. Corb. Germ., Anglic., Norm., Parisiensib., Laud., Balvac., etc. Prius legebatur: in cunctis Latinis Codicibus institores positos reperimus. In Græcis vero negotiatores invenimus. Hæc quæ re colligi valet

A pere renuit, prædicatores regni cælorum prohibendo, sæviendo, feriendo repulit. Qui scilicet repulsi Judæam ad quam missi fuerant deserentes, in gentilitatis collectionem dispersi sunt. Unde adhuc subditur:

CAPUT XXXV [Rec. XX].

VERS. 8. — *Non calcaverunt eam filii institorum, nec pertransiit per eam læna.*

55. *Apostoli eorumque successores Judæam deseruerunt et gentilium conversioni insudarunt.* — In cunctis Latinis Codicibus institores positos reperimus, in Græcis vero negotiatores invenimus. Ex quæ re colligi valet quod in hoc loco pro institoribus institores scriptores quique ignorando posuerunt. Institores enim negotiatores dicimus, pro eo quod exercendo operi insistunt. Sed uerque sermo licet in voce dissonet, in intellectu non discrepat, quia omnes qui fidelium mores instituunt, spiritale negotium gerunt, ut cum prædicationem suis auditoribus præbent, ab eis fidem et opera recta percipiant, sicut de sancta Ecclesia scriptum est: *Sindonem fecit et vendidit (Prov. xxxi, 24)*; de qua et paulo post illic dicitur: *Vidit quod bona est negotiatio ejus (Ibid. xxxi, 18)*. Qui hoc loco institores nisi prophetæ sancti vocati sunt, qui synagogæ mores ad fidem instituere curaverunt prophetaudo? Quorum nimirum filii sancti apostoli nuncupantur, qui ut Deum hominem crederent, ad eandem fidem ex eorum sunt prædicatione generati. De quibus Ecclesiæ per Psalmistam dicitur: *Pro patribus tuis nati sunt tibi filii, constituas eos principes super omnem terram (Psal. xlii, 17)*. Sed quia repulsi apostoli a synagogæ sinibus sunt egressi, rec. e nunc dicitur: *Non calcaverunt eam filii institorum.* Calcarent quippe eam institorum filii, si prædicatores sancti ejusdem synagogæ vitia calce virtutis premerent. Si autem institores f eosdem sanctæ Ecclesiæ prædicatores accipimus, institorum filios pastores et doctores, qui apostolorum e viam secuti sunt, nil obstat intelligi. Qui Synagogam minime calcaverunt, quia dum eorum patres, id est apostoli, ab illa repulsi sunt, ipsi quoque ab ejus vocatione cessaverunt.

[Vet. XXII.] 56. *Synagoga relicta, gentibus colligendis Ecclesia studuit.* — Per quam videlicet Synagogam læna non pertransiit, quia sancta Ecclesia collectioni gentium dedita nequaquam se e ad illum Judææ populum diutius occupavit. Recte autem Ecclesia læna nuncupatur, quia male viventes in vitis,

quod hoc in loco pro negotiatoribus institores scriptores ignorando posuerunt. Quo pacto erraverunt qui pro negotiatoribus institores posuerunt, cum utraque vox idem sonet? Sed legendum institores, ut vitiosa tupe legebatur in Lat. Codicib. Libri Job; sic autem Gregorium legisse manifestum est tam ex Mss. consensu (si Germ. excipias, in quo syllaba media tu ubique deleta est) quam ex his verbis, *Omnes qui fidelium mores instituunt, etc.*

f Gemet. ac pl., ejusdem sanctæ Ecclesiæ.

g Sic Laudun., Vindoc., Corb. Germ.; Norm. Editi cum Germ., vitam secuti sunt.

ore sanctæ prædicationis interficit. Unde et ipsi primo pastori quasi hujus lænæ ori dicitur: *Macta et manduca* (Act. x, 15). Quod mactatur quippe a vita occiditur, id vero quod comeditur, in comedentis corpore commutatur. Macta ergo et manduca dicitur, id est a peccato eos in quo vivunt interfice, et a seipsis illos in tua membra converte. Et quia hæc Ecclesia corpus est Domini, ipse etiam Dominus Jacob voce leo vocatur ex se, læna vocatur ex corpore, dum ei sub Judæ specie dicitur: *Ad prædam, fili mi, ascendisti, requiescens accubuisti ut leo, et quasi læna*; 582 ^a *quis suscitabit eum* (Genes. xlix, 9)? Hæc igitur læna nequaquam dicitur, quia ^b per Judæam non transiit, sed non pertransiit. Apostolis namque prædicantibus prius ex illa tria millia, postmodum quinque millia crediderunt. Ecclesia itaque per Syagoga transiit, sed non pertransiit, quia ex illa ad fidem paucos rapuit, sed tamen illum infidelem populum a perfidia funditus non exstinxit. Sed, quod sæpe jam diximus, repulsa ab infidelitate Judæorum, deflexit ad vocationem gentium. Unde adhuc de eadem læna dicitur:

CAPUT XXXVI.

VERS. 9. — *Ad silicem extendit manum suam, subvertit a radicibus montes.*

57. *Quarum duritiam emollivit, et superbiam stravit.* — Manum quippe ad silicem extendit, quia ad duritiam gentium suæ brachium prædicationis misit. Unde et idem beatus Job passionis suæ historiam præsciens gentibus innotescendam, dicit: *Scribantur hæc stylo ferreo in plumbi lamina, c vel certe aculpantur in silice* (Job. xix, 24). Qui vero hoc in loco montes, nici hujus sæculi potentes accipimus, qui pro terrena substantia ^d altum timent? De quibus Psalvista ait: *Tange montes, et fumigabunt* (Psal. cxliii, 5). Sed montes a radicibus sunt eversj, quia, prædicante sancta Ecclesia, summæ hujus sæculi potestates in adoratum, omnipotentis Dei ab intima cogitatione ^e ceciderunt. Radices enim montium cogitationes sunt intimæ superbiorum. Et a radicibus montes cadunt, quia ad colendum Deum potestates sæculi ab imis cogitationibus prosternuntur. Recte etenim per radicem cogitatio occulta signatur, quia per hoc quod intus non cernitur, erumpit quod videatur foris. Unde et in bonam partem per prophetam dicitur: *Emittet id quod salvatum fuerit de domo Juda, et quod reliquum est, mittet radicem deorsum, et faciet fructum sursum* (Isai. xxxvii, 31). Ac si aperte diceretur: In imis cogitatio nascitur, ut in summis retributio reddatur.

^a Duo Laud. et alij, *quis suscitavit eum.*

^b Sic legimus in 2 Laud., Bellov., Ebroic., Pratel., etc. In Editis et in Germ. omittitur *non*, et interpunctio notata est magno senescus utmano, qui ex nostra restitutione sit optimus. Explicat sanctus Doctor hæc *pertransiit per eam læna*, cujus nomine Ecclesiam dicit esse intelligendam. Et quamvis de hac læna non possit asseri quod per Judæam non transierit (transiit enim conversis ad fidem primum tribus, postmodum quinque Judæorum millibus), at non pertransiit, quod sufficit ad loci hujus interpretationem. Distinguit ergo sanctus Gregorius inter transire et per-

transire. A Dicit ergo: *Ad silicem extendit manum suam, subvertit a radicibus montes*, quia dum duritiam gentium sancta prædicatio petiit, superbiorum altitudinem funditus stravit. Quia vero eos quos a cogitationibus terrenis evacuat donis cœlestibus replet, et quos infimis curis exhaurit supernis rigat fluentis, mox subditur:

CAPUT XXXVII.

VERS. 10. — *In petris rivos excidit.*

58. *In saxeis gentilium cordibus Deus fluvios prædicationis aperuit.* — Id est, in duris gentilium cordibus fluvios prædicationis aperuit, sicut per prophetam quoque de irriganda dicitur ariditate gentilium: *Posuit desertum in stagnum d aquarum, et terram sine aqua in exitus aquarum* (Psal. cvi, 35). Atque in Evangelio promittit Dominus, dicens: *Qui credit in me, sicut dicit Scriptura, flumina aquæ vivæ de ventre ejus fluent* (Joan. vii, 38). Quod promissum tunc audivimus, etiam nunc completum videmus. Ecce enim in sanctis prædicatoribus, et non ex Judæa progenitis, per cunctam Ecclesiam toto orbe diffusam, fluenta cœlestium mandatorum ubertim manant ore gentilium. Quia enim in petris rivos aperuit, ex duris quoque 583 cordibus fluvius sanctæ prædicationis emanavit. Sequitur:

CAPUT XXXVIII.

100. — *Et omne pretiosum vidit oculus ejus.*

59. *Vitis Deo est mundus, et pretiosæ animæ quæ elegit.* — Sciendum magnopere est quia tanto unaquæque anima fit pretiosior ante oculos Dei, quanto præ amore veritatis despectior fuerit ante oculos suos. Hinc ad Saul dicitur: *Nonne cum parvulus esses in oculis tuis, caput te constitui in tribus Israel* (I Reg. xv, 17)? Ac si aperte diceret: Magnus mihi fuisti, quia despectus tibi; sed nunc quia magnus tibi es, factus es despectus mihi. Unde et per prophetam dicitur: *Væ qui sapientes cetis in oculis vestris, et coram vobismetipsis prudentes* (Isai. v, 21). Tanto ergo sit quisque vilior Deo, quanto pretiosior sibi; tanto pretiosior Deo, quanto propter eum vilior sibi: *Quia humilia respicit, et alta a longe cognoscit* (Psal. cxxxvii, 6). [Vel. XXXIII.] *Omne itaque pretiosum vidit oculus ejus.* In Scriptura sacra videre Dei, ^b aliquando pro eligere ponitur, sicut in Evangelio scriptum est: *Cum esses sub ficu, vidi te* (Joan. i, 48); id est, positum te sub umbra legis elegi. Vidit ergo pretiosum quia humilia elegit: *Infirma enim mundi elegit Deus, ut confunderet fortia* (I Cor. i, 27); vidit pretiosum, cum humanam animam de se abjecta sapientem gra-

transire.

^c In Editis, vel *celte*. Sequimur Mss. Anglic., Norm., Gallic. Vide quæ observavimus l. xiv, c. 53; n. 64.

^d Ita Bellovac., Laud., Norm. et alij; Editi, in *altum*.

^e 3 Laud. aliam hanc loci. annotat, *transiunt*.

^f Gemet., Germ., Corb. Germ. et alij, *et mittit*.

^g Laud., Corb. Germ. et Norm., *aqua*.

^h Corb. Germ., Norm., 1 Laud. et Germ., *abjecta præ, habent, aliquando eligere ponitur.*

tiæ suæ illustratiōne respexit. De qua videlicet anima ^a per prophetam dicitur: *Si separaveris pretiosum a vili, quasi os meum eris (Jerem. xv, 19)*. Vili quippe Deo est mundus præsens, pretiosa vero ei est anima humana. Qui ergo pretiosum a vili separat, quasi os Domini vocatur, quia per eum Deus verba sua exerit, qui ab amore præsentis sæculi loquendo ^b quæ potest, humanam animam evellit. Et quia novi Testamenti doctores ad hoc usque perducti sunt, ut occultas quoque allegoriarum caligines in veteri Testamento rimentur, recte subditur:

CAPUT XXXIX [Rec. XXI].

VERS. 11. — *Profunda quoque fluviorum scrutatus est, et abscondita produxit in lucem.*

60. *Deus doctoribus sacris profunda et abscondita legis ac prophetarum revelavit.* — Quid namque hic aliud flumina nisi antiquorum Patrum dicta nuncupantur? Quis enim pensare sufficiat quam vehemens fluvius, dum legem conderet, ^c ex pectore Moysi erupit: quam vehemens fluvius ex David corde defluxit; quanta a Salomonis ore atque omnium prophetarum fluminum fluente manarunt? Sed horum fluminum Judæa speciem tenuit, dum litteræ superficiem servans, eorum profunda nescivit. Nos vero qui veniente Domino in eis interna spiritalia quærimus, eorum profunda rimamur. Quod ipse Dominus facere dicitur, quia id nos agere ipso donante prævaleamus. Per nos ergo qui non litteram quæ occidit, sed spiritum qui vivificat sequimur, profunda fluviorum Dominus scrutatur, et abscondita in lucem producit, quia dicta legis, quæ caliginosa nimis historia obscurat, nunc expositio spiritalis illuminat. Unde et loquens in parabolis per Evangelium Veritas discipulis præcepit, dicens: *Quod dico vobis in tenebris, dicite in lumine; et quod in aure auditis, prædicate super tecta (Mat'h. x, 27)*. ^d Aperte namque dicta exponentium fecerunt nobis esse jam conspicuas sententias antiquorum Patrum. Unde Isaias propheta plana sanctæ Ecclesiæ expositionis verba conspiciens, et non allegoriarum tenebris obscura, exclamavit dicens: *Locus fluviorum rivi latissimi et patentes. (Isai. xxxiii, 21)*. Testamenti enim veteris dicta quasi angusti et clausi rivi fuerant, qui immensas scientiæ suæ sententias collectione obscurissima constringebant. At contra doctrina sanctæ Ecclesiæ rivi et lati et patentes sunt, quia ejus dicta et inventibus multa sunt et quærentibus plana. Ait ergo: *Profunda fluviorum scrutatus est, et abscondita produxit in lucem.* Quia dum suis expositoribus intelligentiæ spiritum infudit, antiquas ^e prophetantium obscuritates aperuit. Et hoc jam sancta Ecclesia per spiritum agnoscit, quod Synagoga prius per litteram intelligere omnino non valuit. Unde et Moyses cum populo loqueretur (*Exod. xxxiv, 35*), faciem velabat, ut videlicet designaret quod ille Judæorum populus

A legis verba cognosceret, sed ejusdem claritatem legis omnimodo non videret. Unde recte et per Paulum dicitur: *Usque in hodiernum enim diem cum legitur Moyses, velamen est positum super eorum eorum (II Cor. iii, 15)*. Sed quia dicta Dei nullatenus sine ejus sapientia penetrantur (nisi enim qui spiritum ejus acceperit, ejus nullo modo verba cognoscit), sanctus vir de investiganda eadem Dei sapientia verba subjungit, dicens:

CAPUT XL [Vet. XXIV, Rec. XXII].

VERS. 12-15. — *Sapientia vero ubi invenitur, et quis est locus intelligentiæ? Nescit homo pretium ejus, nec invenitur in terra suaviter viventium. Abyssus dicit, Non est in me, et mare loquitur: Non est mecum. Non dabitur aurum obryzum pro ea, nec appendetur argentum in commutatione ejus.*

61. *Sapientiæ Dei locus et pretium assignari non possunt.* — Notandum prius est quod duo ^f sibi proposuit, et duo subdit respondendo. Ad id namque quod superius dixit: *Sapientia vero ubi invenitur, et quis est locus intelligentiæ?* Isto versu respondit: *Abyssus dicit: Non est in me, et mare loquitur: Non est mecum.* Ad id vero quod dixerat: *Nescit homo pretium ejus, nec invenitur in terra suaviter viventium*, inferiorem versum reddidit, dicens: *Non dabitur aurum obryzum pro ea, nec appendetur argentum in commutatione ejus.* Ad utraque ergo respondit, sed augendo quod objecerat, non solvendo. Cum sapientiæ namque locum quæreret, ac deinde inferius responderet: *Abyssus dicit: Non est in me*, non ubi esset, sed ubi non esset indicavit. Rursus cum ab homine ejus pretium diceret ignorari, atque ad hoc inferius redderet: *Non dabitur aurum obryzum pro ea*, non quid esset ejus pretium, sed quid non esset ostendit. Cunctis autem liquet quod neque hæc humana sapientia vel teneri loco, vel emi divitiis potest. Sed vir sanctus, mysticis sensibus plenus, ^g ad alia nos intelligenda transmittit, ut non creatam sed creantem sapientiam requiramus. Nam nisi in verbis istis allegoriarum secreta rimemur, ea utique quæ sequatur omnino sunt digna despectu, si ex sola historica narratione pensetur. Paulo post namque dicit: *Non adæquabitur ei aurum vel vitrum.* Et cum, sicut novimus, vitrum longe atque dissimiliter auro sit vilius, cur post auri nomen, metalli utique pretiosi, pro immensa laude vitrum quoque dixit sapientiæ non æquari? Ipsa ergo litteræ difficultate compellimur, ut ad sententias horum verborum mysticas vigilemus. Vir itaque sanctus quam sapientiam contemplantur, nisi eam de qua Paulus apostolus dicit: *Christum Dei virtutem, et Dei sapientiam (I Cor. i, 24)*? De qua per Salomonem scriptum est: *Sapientia ædificavit sibi domum (Prov. ix, 1)*; et de qua Psalmista ait: *Omnia in sapientia fecisti (Psal. ciii, 24)*. Hujus nimirum ^h sapientiæ homo pretium nescit, namque.

^a Germ., duo Laud., Norm. et alii, per prophetam dicit.

^b 2 Land., quam potest humanam animam.

^c 1 Laud., ex pectore Moysi ore erupit.

^d Corb. Germ., Beccensis, Utic. et alii, aperta

^e Germ. et Norm., prophetarum.

^f Vindoc., duo ibi.

^g Vindoc., ad aliam nos intelligentiam.

quia nihil dignum aestimatione illius invenit. Non autem hoc sapientiae pretium et esse dicitur ^a et nesciri, sed idcirco nesciri, quia deest: eo scilicet loquendi genere, quo in angustiis quisque deprehensus, cum remedium subventionis non invenit, fateri solet quia quid faciat nescit.

62. *Nullius boni operis merito debetur.* — Hujus ergo sapientiae pretium nescire, est digni operis meritum quo illam percipiat non invenire. Ad hoc namque pretium damus, ut ejus vice rem quam appetimus possidere ^b debeamus. Quid autem nos dedimus ut hanc sapientiam, quae Christus est (Rom. xi, 6), percipere mereremur? Gratia quippe redempti sumus. Illa namque sola opera male vivendo dedimus, quibus si justa retributio servaretur, non Christus, sed supplicia redderentur. Sed aliud homo per justitiam meruit, aliud per gratiam accepit. ^c Testetur Paulus, priusquam mens illius semen gratuita veritatis acciperet, quibus sentibus premeretur erroris: *Qui prius, inquit, sui blasphemus, et persecutor, et contumeliosus; sed misericordiam consecutus sum, quia ignorans feci in incredulitate (I Tim. i, 13).* Testetur pro qualibus Christus mori dignatus est: *Cum adhuc, inquit, peccatores essemus, secundum tempus Christus pro impiis mortuus est (Rom. v, 8).* Qui ergo veniente sapientia impii inventi sumus, quid boni operis dedimus, quo accipere eandem sapientiam mereremur? Hujus itaque sapientiae homo pretium nescit, quia quisquis a brutis animalibus rationis intellectu discretus est, quoniam quod suis meritis non sit salvatus intelligit, nihil se dedisse boni operis ut ad fidem veniret agnoscit. Quasi enim ad percipiendam sapientiam pretium dare est cognoscendum Deum ^d actionis suae mercede praevinire.

63. *Gratia gratis datur, non ex meritis.* — Non esse hujus sapientiae pretium cognoverat, qui dicebat: ^e *Quis prior dedit illi, et retribuatur ei? (Rom. xi, 35).* Hinc iterum scriptum est: ^f *Gratia salvi facti estis per fidem, et hoc non ex vobis, sed Dei donum est; non ex operibus, ut ne quis gloriatur (Ephes. ii, 8).* Hinc de semetipso iterum loquitur, dicens: *Gratia Dei sum id quod sum (I Cor. xv, 10).* Ex cujus nimirum aspiratione gratiae, quia virtutum opera protinus in corde generantur, ut ex libero quoque arbitrio subsequatur actio, cui post hanc vitam retributio aeterna respondeat, illico adjecit: *Et gratia ejus in me vacua non fuit (Ibid. xv, 10).* [Vet. XXV.] Sed sunt nonnulli ^g qui sanos se suis viribus exsultant, suisque

præcedentibus meritis redemptos se esse gloriantur. Quorum profecto assertio invenitur sibi metipsis contraria, quia dum et innocentes seasserunt, et redemptos, hoc ipsum in se redemptionis nomen evacuant. Omnis namque qui redimitur, ex aliqua procul dubio captivitate liberatur. Unde ergo quilibet iste redemptus est, si prius non fuit sub culpa captivus? Liquet itaque quia multum desipit quisquis hæc sapit. Homini quippe meritum superna gratia non ut vaciat invenit, sed postquam venerit, facit; atque et ad indignam mentem veniens Deus, dignam **586** sibi exhibet veniendo; et facit in ea meritum quod remuneret, qui hoc solum invenerat quod puniret.

[Rec. XXIII.] 64. *Prædestinationis gratuita exemplum in latrone salutem consecuto.* — Libet inter hæc mentis oculos ad illum latronem reducere, ^h qui de fauce diaboli ascendit crucem, de cruce paradisum. Intueamur qualis ad patibulum venerit, et a patibulo qualis abscessit. Venit reus fraterno sanguine, venit cruentus, sed interna gratia est mutatus in cruce; et ille qui mortem fratri intulit, morientis Domini vitam prædicavit, dicens: *Memento mei, Domine, dum veneris in regnum tuum (Luc. xxiii, 42).* ⁱ In cruce clavi manus ejus pedesque ligaverant, nihilque in eo a pœnis liberum nisi cor et lingua remanserant. Inspirante Deo totum illi obtulit, quod in se liberum invenit, ut juxta hoc quod scriptum est: *Corde crederet ad justitiam, ore confiteretur ad salutem (Rom. x, 10).* In corde autem fidelium tres summopere manere virtutes testatur Apostolus, dicens: *Nunc autem manent fides, spes, charitas (I Cor. xiii, 13).* Quas cunctas subita repletus gratia et accepit latro, et servavit in cruce. Fidem namque habuit, qui regnaturum ^k Dominum credidit, quem secum pariter morientem vidit: spem habuit qui regni ejus aditum postulavit, dicens: *Memento mei, Domine, dum veneris in regnum tuum (Luc. xxiii, 42).* Charitatem quoque in morte sua vivaciter tenuit, qui fratrem et collatorem pro simili scelere morientem, et de iniquitate sua arguit, et ei vitam ^l quam cognoverat prædicavit dicens: *Næque tu times Deum, qui in eadem es damnatione. Et nos quidem juste; nam digna factis recipimus; hic vero ^m nihil mali gessit (Ibid., 40).* Ille qui talis ad crucem venit ex culpa, ecce qualis a cruce recedit ex gratia. Confitebatur ⁿ Dominum, quem videbat secum humana infirmitate morientem, quando negabant

^a 1 Laud., et nescire, sed idcirco nescire.

^b Vindoc., valeamus.

^c Ita elegantius in Laud., Norm., et aliis, quam testatur, ut legitur in Ed.

^d Vindoc., per actionis suae mercedem pervenire. 2 Laud., mercedem prævenire.

^e Laud., quis prius dedit ei?

^f Laud., gratis salvi. Vindoc., gratia enim estis salvati.

^g Ita Vindoc., Corb. Germ., Turon., Norm. In Edil., qui salvos se; at Laud., quia nosse suis viribus, etc., errore amanuensium, qui ex quia sanos se

conflarunt quia nosse.

^h Adjecimus, diaboli, desideratum in Editis, inventumque in mss. Vindoc. et 2 Laud. In Utic. super has voces, de fauce, scriptum fuit de judicio.

ⁱ Deest Domine in plerisque et ita infra.

^j Laud. et Bellovac., in cruce clamavit.

^k Gemet., Deum.

^l Vulgati, quam non cognoverat. Deest negatio in Corb. Germ., Vindoc., Bellov., Laud., Norm., et aliis Mss.

^m Bellov., nihil male gessit.

ⁿ Gemet., Prat. et alii, Deum.

apostoli eum quem miracula viderant divina virtute A facientem.

[*Vet. XXVI.*] 65. *Error eorum qui salvari hominem propriis viribus astruunt.* — Sed hi qui salvari hominem propriis viribus ^a astruunt, eandem confessionem hominis ab ipsius esse hominis virtute suspicantur. Quod si ita esset, in Dei laude Psalmista non diceret: *Confessio et magnificentia opus ejus* (*Psal. cx, 5*). Ab eo itaque accipimus recta confiteri, a quo nobis ^b et magna datur operari. Quia ergo nil boni operis dedimus quo hanc sapientiam percipere mereremur, dicatur recte: *Nescit homo pretium ejus*, quoniam quisquis jam ratione utitur, tanto altius sub hujus sapientiæ intellectu se despicit, quanto ejusdem sapientiæ verius interna cognoscit, ut indignum se ad hanc pervenisse videat, per quam gratuito agitur ut dignus fiat. De qua bene mox subditur.

CAPUT XLI [*Rec. XXIV*].

Vers. 13. — *Nec in terra suaviter viventium.*

66. *Quisquis hujus vitæ voluptatibus pascitur, ab æternæ sapientiæ intellectu separatur.* — Quid hoc in loco terræ signatur nomine, nisi anima humana? De qua Psalmista dicit: *Anima mea sicut terra sine aqua tibi* (*Psal. cxlii, 6*). Hæc autem sapientia inveniri in terra suaviter viventium non valet, quia quisquis adhuc hujus vitæ voluptatibus pascitur, ab æternæ sapientiæ intellectu separatur. Nam si verè saperet, expulsus ab internis gaudiis, de ea in quam **587** cecidit, exsili sui cæcitate lugeret. Illic namque per Salomonem dicitur: *Qui apponit scientiam, apponit et dolerem* (*Eccle. i, 18*), quia quanto plus homo cœperit scire quid perdidit, tanto plus lugere incipit corruptionis suæ sententiam quam invenit. Considerat namque unde quo lapsus est; quod a paradisi gaudiis ad ærumnas vitæ præsentis, ab angelorum societatibus venit ad curas necessitatum; pensat in quot jam periculis jacet, qui prius sine periculo stare contempsit; lugeat exilium quod damnatus patitur, et suspirat ad cœlestis gloriæ statum, quo perfrui securus posset si peccare noluisset. Quod bene Psalmista considerans, ait: *Ego dixi in pavore meo: Projectus sum a vultu oculorum tuorum* (*Psal. xxx, 23*). Contemplatus quippe interna gaudia visionis Dei, et socialem frequentiam angelorum persistentium, reduxit oculos ad ima, vidit quo **D** jaceret, qui ad hoc conditus fuerat, ut in cœlestibus stare potuisset; pensavit ubi esset, et quo deesset ingemuit; projectamque se a vultu oculorum Dei doluit, quia in comparatione lucis intimæ graviores senserat exsili sui tenebras quas tolerabat [*Vet. XXVII*]. Hinc est quod ad animum suum ex præsentis vita ^c nullius gratiæ consolationem admittit,

^a Gemet., asserunt.

^b In Germ. Corb. Germ. et in Editis, et magna dantur operari. Mas. Anglic. et nostri habent datur.

^c Laud. et Bellov., nullius gratiam consolationis.

^d In Germ., Taron., Norm. et pler., metalla.

^e Becc. et Utic. duplicem hic lectionem exhibent, voluptatem et voluntatem.

dicens: *Negavi consolari animam meam* (*Psal. lxxvi, 3*). Nam plerumque hujus sæculi divites solent mentis tædio affecti, bona temporaliter accepta conspicerere, et tristitiam delinire. Cum enim mœrore quodam se tangi sentiunt, equos aspiciunt, auri argenti-que sui ^d vascula contemplantur, prædia circumveunt. Cumque per hæc temporalia oculos libenter trahunt, obortum animæ mœrorem vincunt. Unde eis et in Evangelio Veritas dicit: *Væ vobis divitibus, qui hic habetis consolationem vestram* (*Luc. vi, 24*). Sed sanctus vir qui hoc lugeat, quia ab æternis gaudiis cecidit, consolationem de temporalibus non admittit, dicens: *Negavi consolari animam meam*. Ac si aperte dicat: Qui de temporalium amissione non lugeo, de temporalium abundantia consolari nequaquam possum. Cui tanquam si nos audientes ista diceremus: Quid igitur quæris, qui consolari in his quæ mundi sunt renuis? Illico adjecit: *Memor sui Dei, et delectatus sum* (*Psal. lxxvi, 4*). Ac si aperte dicat: Terrenarum rerum me nec abundantia refovet, auctoris autem mei quem adhuc videre non valeo. vel sola memoria delectat. Hæc est igitur amaritudo sapientiam, quia dum spe in alta erecti sunt, nullis hic gaudiis animum sternunt. Hinc enim scriptum est: *Cor sapientium ubi tristitia est, et cor stultorum ubi lætitia* (*Eccle. vii, 5*). Hinc Jacobus dicit: *Miseri estote, et lugeate, et plorate, et risus vester in luctum convertatur, et gaudium in mœrorem* (*Jac. iv, 9*). Hinc per semetipsum Veritas attestatur, dicens: *Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur* (*Matth. v, 5*). Inveniri ergo sapientia in eorum terra non potest, qui suaviter vivunt, quia tanto verius stulti sunt, quanto majora perdentes, in minimis lætantur. Hinc Petrus eandem pravorum stultitiam reprehendit, dicens: ^e *Voluptatem existimantes dici delicias, coinquinationis et maculæ* (*II Pet. ii, 13*). Hinc Salomon ait: *Risum deputavi errorem, et gaudio dixi: Quid frustra deciperis* (*Eccle. ii, 2*). Dicat itaque vir sanctus de sapientia: *Nec invenitur in terra suaviter viventium*, quia nimirum qui in **588** hoc mundo suaviter vivunt ^f ita adhuc stulti sunt, ut hoc ipsum quoque nesciant, unde ceciderunt. Sequitur:

CAPUT XLII [*Rec. XXV*].

Vers. 14. — *Abyssus dicit, Non est in me.*

67. *A Dei sapientia sunt alieni, qui secundum carnem mundumque sapiunt.* — Quid hoc loco abyssum nisi corda hominum vocat? quæ et per lapsum fluida et per duplicitalis sunt caliginem tenebrosa. Quæ nimirum abyssus non esse in se hanc sapientiam profitetur, quia iniqua mens dum esse sapiens carnaliter appetit, stultam se ad spiritalia ostendit. Nam quis, teste Paulo, *Sapientia hujus mundi stultitia est apud*

^f Germ., voluntatem existimantes Dei, delicias coinquinationis. Corb., Germ., voluntatem existimantes dici, delicias coinquinationis. Bellov., delicta coinquinationis, secundum textum Græcicum, coinquinationes.

^g Utic., Becc., Gemet., Prat., Ebroic., ita ad hæc stulti sunt.

Deum (I Cor. iii, 19), tanto quisque amplius intus A stultus sit, quanto conatur exterius sapiens videri. De hac abysson per Joannem dicitur: *Vidi angelum descendentem de caelo, habentem clavem abyssi, et catenam magnam in manu sua; et apprehendit draconem serpentem antiquum, qui est diabolus, et satanas, et ligavit eum per annos mille, et misit in abyssum, et clausit, et signavit super illum, ut non seducat amplius gentes, donec consumantur mille anni* (Apoc. xx, 1). Millenario etenim numero non quantitatem temporis, sed universitatem, qua regnat Ecclesia, designavit. Antiquus autem serpens ligatus catena in abyssum mittitur, quia religatus a bonorum cordibus, apud reproborum mentes reclusus, eis atrocior dominatur. Qui paulo post quoque de puteo abyssi educi describitur, quia de iniquorum cordibus nunc occulte saevientibus, tunc accepta contra Ecclesiam potestate, in vim aperte persecutionis B erum, et. Haec itaque abyssus, in qua nunc diabolus servatur occultus, non esse in se sapientiam dicit, quia alienam se a vera sapientia iniquis operibus ostendit. Dum enim malitiam quisque tegit in corde, ore autem blandimenta exhibet, dum cogitationes suas duplicitate obnubilat, dum puritatis verba quasi fatuitatem devitat, dum vias simplicis innocentiae declinat, quasi habere se abyssus Dei sapientiam recusat. Et quia huic mundo meates deditæ praesentis vitae curis et sollicitudinibus perturbantur, et idcirco ejusdem sapientiae tranquillitate perfrui nequaquam possunt, recte subjungitur:

CAPUT XLII.

189. — *Et mare loquitur: Non est mecum.*

68. *Ea non fruuntur, qui terrenis distrahuntur curis.* — Quid enim maris nomine nisi saecularium d mentium amara inquietudo signatur? Quae dum se vicissim inimicitias impetunt, quasi adversantes se undae collidunt. Recte etenim mare vita saecularium dicitur, quia dum procellosis actionum motibus concitatur, ab internae sapientiae quiete atque stabilitate disjungitur. Quo contra bene per prophetam dicitur: *Super quem requiescet spiritus meus, nisi super humilem et quietum, et tremementem sermones meos* (Isai. lxvi, 2)? A terrenis autem mentibus tanto longius spiritus fugit, quanto apud has quietem non invenit. Hinc est enim quod de quibusdam per Psalmistam dicitur: *Contritio et infelicitas in viis eorum, et viam pacis non cognoverunt* (Psal. xlii, 3). A qua nimirum contritione perturbationis nos Dominus revocat, dicens: *Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego vos reficiam; tollite jugum meum super vos, et discite a me, quia mitis sum et humilis corde, et invenietis requiem animabus*

^a Norm., quia relegatus. Editi omnes cum aliis *hss.*, religatus.

^b Germ., Gemet., 1 Laud. et Corb. Germ., erumpit. 2 Laud. utraque lectionem suppeditat.

^c Aliter cum Germ. et Corb. Germ., dum vias simplices innocentiae.

^d 2 Laud., mentium amaritudo signatur.

vestris (Matth. xi, 28). Quid enim in hac vita laboriosius quam terrenis desideriis aestuare? ~~589~~ aut quid hic quietius quam hujus saeculi nihil appetere? [Vet. XXVIII.] Hinc est quod Israeliticus populus custodiam Sabbati accepit in munero (Exod. xvi, 29); hinc e contra est Aegyptus muscarum multitudine percussa (Exod. viii, 21). Populus namque qui Deum sequitur accipit sabbatum, id est requiem mentis, ut nullo in hac vita desideriorum carnalium appetitu fatigetur. Aegyptus vero quae hujus mundi speciem tenet muscis percutitur. Musca enim nimis insolens et inquietum animal est. In qua quid aliud quam insolentes curae desideriorum carnalium designantur? Unde alias dicitur: *Muscae morientes perdunt suavitatem unguenti* (Eccl. x, 1), quia cogitationes superfluae, quae assidue in animo carnalia cogitante et nascuntur et deficiunt, eam suavitatem quae unusquisque intrinsecus per spiritum unctus est perdunt, quoniam integritate ejus perfrui non permittunt. Aegyptus ergo muscis percutitur, quia eorum corda qui terrenam vitam diligunt, dum desideriorum suorum inquietudinibus feriuntur, turbis cogitationum carnalium ad ima depressa sunt, ut ad quietis intimae desiderium non leventur. Unde cum mira ope pietatis ad cor veritas venit, prius ab eo cogitationum carnalium aestus ejicit, et post in eo virtutum dona disponit. Quod bene nobis sacra Evangelii historia innuit, in qua dum ad resuscitandam filiam principis invitatus Dominus duceretur, protinus additur: *Et cum ejecta esset turba, intravit, et D tenuit manum ejus, et surrexit puella* (Matth. ix, 25).

Foras ergo turba ejicitur, ut puella suscitetur, quia si non prius a secretioribus cordis expellitur importuna saecularium multitudo curarum, anima quae intrinsecus jacet mortua non resurgit. Nam dum se per innumeras terrenorum desideriorum cogitationes spargit, ad considerationem sui sese nullatenus colligit. In his itaque inquietudinum fluctibus habitare sapientiam non posse cognoscens, ait: *Et mare loquitur: Non est mecum.* Nullus quippe eam et plene recipit, nisi qui ab omni se abstrahere actionum carnalium fluctuatione contendit. Unde et alias dicitur: *Sapientiam scribe in tempore otii, et qui minoratur actu, ipse percipiet eam* (Eccl. xxxviii, 25). Et rursum: *Vacate et videte, quoniam ego sum Deus* (Psal. lv, 11).

[Vet. XXIX.] 69. *Nisi eis non terreno studio serviat.* — Sed quid est quod plerisque antiquorum patrum novimus hanc sapientiam et intrinsecus vaciter tenuisse, et curas mundi extrinsecus solemniter ministrasse (Genes. xlii, 43, etc.)? An percognitione hujus sapientiae Joseph privatam dicimus, qui famis tempore totius Aegypti curas suscipiens, non

^e 2 Laud., quam unusquisque... unctus habet, perdunt.

^f Deest dum in Norm., Germ., 2 Laud. et Corb. Germ.

^g Gemet., plane.

^h Norm. et pl., quoniam ego sum Dominus.

solum Ægyptiis alimenta præbuit, sed vitam quoque exterorum advenientium ministerii sui arte servavit? An ab hac sapientia Daniel alienus existit, qui a Chaldæorum rege in Babilonia princeps magistratum effectus, tanto majoribus curis occupatus est, quanto et sublimiori dignitate omnibus prælatus (Dan. ii, 48)? Cum igitur constet plerumque etiam bonos non terreno studio terrenis curis implicari, patenter agnoscimus quia sic nonnunquam cives Jerusalem angarias solvunt Babiloniæ, sicut sæpe cives Babiloniæ impendunt angarias Jerusalem. Nam sunt nonnulli qui verbum vitæ pro sola sapientiæ ostentatione prædicant, eleemosynarum opem pro appetitu vanæ gloriæ subministrant. Et quidem Jerusalem videntur esse quæ agunt, sed **590** tamen Babiloniæ cives sunt.

70. *Deo soli vacare cupiendum est, et curis externis ex Dei voluntate serviendum.* — Sic itaque aliquando contingit ut qui solam cœlestem patriam diligunt, terrenæ patriæ curis subjacere videantur. Quorum tamen ministerium a pravorum operibus plerumque in actu, nonnunquam vero ante supernum judicem in sola cogitatione discernitur. Pleni quippe superna sapientia discernunt qualiter debeant ^a et ad aliud vacare intrinsecus, et ad aliud extrinsecus occupari ut si forte occulta Dei ordinatione aliquid eis non appetentibus de hujus sæculi curis imponitur, cedant Deo quem diligunt, et præ amore ejus intrinsecus solam illius desiderant visionem; præ timore vero ejus impositam sibi extrinsecus humiliter ^b expleant actionem, ut et vacare Deo appetant ex gratia dilectionis, et rursus curas superimpositas ex conditione expleant servitutis. Cumque occupationes extrinsecus perstrepunt, intrinsecus in amore pacatissima quies tenetur; ^c atque occupationum tumultus exterius perstrepenles dispensat interius præsidens judex ratio, et tranquillo moderamine ea quæ circa se minus sunt tranquilla disponit. Sicut enim vigor mentis frenandis præest motibus carnis, sic sæpe superimpositos tumultus occupationis bene regit amor quietis, quia exteriores curæ si perverso amore non appetuntur, non confuso, sed ordinato animo ministrari queunt. Sancti etenim viri nequaquam eas appetunt, sed occulto ordine sibi superimpositas gemunt; et quamvis illas per meliorem intentionem fugiant, tamen per subditam mentem portant. Quas quidem summopere, si liceat, vitare festinant; sed timentes occultas dispensationes Dei, tenent quod fugiunt, et exercent quod vitant. Intran enim ad cor suum, et ibi consulunt quid velit occulta voluntas Dei; seseque subditos debere esse summis ordinationibus cognoscentes, humiliant cervicem cordis jugo divinæ dispensationis. Quisquis vero talis est, quilibet tumultus versentur extrinsecus, nunquam ad ejus interiora perveniunt. Itaque agitur

^a Turon. et Norm., et aliud extrinsecus operari, et ad aliud vacare intrinsecus: ut si, etc.

^b Duo f.b. sic et Prat., exhibeant.

^c Ita legimus in Mss. Turon., Bellov., Laud., Vind., Norm., etc., Germ. habet atque occupatione...

ut aliud intrinsecus voto, aliud extrinsecus teneatur officio; et hac sapientia non jam turbulenta atque confusa, sed tranquilla corda repleantur. Bene ergo de ea dicitur quia *Abyssus dicit: Non est in me, et mare loquitur: Non est mecum.* Ac si aperte diceretur: Perturbatæ mentes sæcularium eo ipso clamant, quoniam a vera sapientia longe divise sunt, quo quietæ non sunt. Quia vero hæc Dei sapientia manens cum Patre autæ sæcula incarnanda erat in fine sæculorum, ut ad redimendum genus humanum non sanctos angelos, non justos homines mitteret, sed in manifestatione ^d visionis per semetipsam veniret, recte subjungitur:

CAPUT XLIV [Rec. XXVI].

B VERS. 15. — *Non dabitur aurum obryzum pro ea.*

71. *Angeli ab omni labe mundi, non homines.* — Quid namque per aurum obryzum nisi sancti angeli designantur? Qui recte et aurum vocantur, et obryzum: aurum, quia fulgent claritate justitiæ; obryzum, quia nullum habuerunt unquam contagium culpæ. Homines vero justii quoad in hac carne corruptibili mortaliter vivunt, aurum quidem esse possunt, obryzum omnino non possunt, quia corpus quod corrumpitur aggravat animam, et deprimit terrena inhabitatio sensum multa cogitantem (Sap. ix, 15). **591** Nam quamvis in hac vita ex magna justitiæ claritate resplendeant, nequaquam tamen ad purum peccatorum sordibus carent; Joanne Apostolo attestante, qui dicit: *Si dixerimus quia peccatum non habemus, nosmetipsos seducimus, et veritas in nobis non est* (I Joan. i, 8); et affirmante Jacobo, qui astruit, dicens: *In multis enim offendimus omnes* (Jac. iii, 2). Propheta etiam deprecante, qui ait: *Ne intres in judicium cum servo tuo, quia non justificabitur in conspectu tuo omnis vivens* (Psal. cxlii, 2). Aurum ego obryzum illi nuncupantur, qui in ea qua conditi sunt innocentia perdurantes, et fulgent claritate justitiæ, et nullis vel minimis maculantur sordibus culpæ.

[Vet. XXX.] 72. *Nullus tamen angelorum ad redimendum hominem missus est, aut sufficit.* — Sed quia pro hac sapientia nullus angelorum redemptor humani generis mittendus fuit, ne quis spem in his, quos in adjutorium hominum sæpe apparuisse didicimus, angelis poneret, dictum est: *Non dabitur aurum obryzum pro ea.* Ac si aperte diceretur: Per semetipsam sapientia manifestabitur, ut humanum genus a culpa redimatur. Nullus vice ejus angelus mittitur, quia per creatorem necesse est ut creatura liberetur. Unde et in Evangelio Dominus dicit: *Si vos filius liberaverit, vere liberi eritis* (Joan. viii, 36).

^e Sed vir sanctus, spiritu ejusdem sapientiæ repletus, quosdam in Judæa prævidit non esse defuturos qui spem in legislatore ponerent, et suæ salutis auctorem perstrepenles. In Eeditis legitur: *atque occupationem tumultus exterius perstrepenles.*

^d Vindoc., visitationis.

^e 2 Laud., sed vir spiritu. Gemet. ac alii pro repletus habent plenus; deest sanctus.

Moysen putarent, sicut et ^a cuidam sanato maledicentes dicunt: *Tu discipulus sis ejus, ^b nos enim Moysi discipuli sumus* (Joan. ix, 28). Unde adhuc congrue subinfertur:

CAPUT XLV.

IsrD.—*Nec appendetur argentum in commutatione ejus.*

73. *Eorum qui Moysen aut quempiam sanctorum, suæ salutis euctorem putant, insania.* — Quia enim argento sæpe eloquia divina designantur possunt argenti vocabulo etiam ejusdem eloquii scriptores intelligi, quorum vita inter turbas hominum respicitur luce virtutum. Sed quia lex peccata indicare potuit, non auferre, non quiquam veterum patrum, non legislator Moyses humani generis redemptor existit. Argentum ergo in commutatione hujus sapientiæ non appenditur, quia quilibet sancti esse potuerunt, in comparatione unigeniti Filii Dei nullius meriti fuisse pensantur, qui nisi hujus sapientiæ servos se esse cognoscerent, sancti nullatenus fuissent. Ad hoc quippe illi missi sunt, ut in cordibus hominum viam huic sapientiæ prædicando præparent, neque ut pro ea, sed per eam subjectos populos regerent. Quia enim certum erat quod per accessum temporum deficientis sæculi languores excrescerent, actum est ut æterna Dei sapientia in fine sæculorum per semetipsam veniret ad grandem hunc et nimiam infirmitatis ægrotum, id est per totum mundum jacens languidum genus humanum, ut transmissis prius prædicatoribus, quasi quibusdam visitoribus, tanto postmodum ^c major veniret potentia medici, quanto magis morbus crevisset ægroti. Quia vero nullus vice ejus ad salvandos nos mittitur, dicatur recte: *Nec appendetur argentum in commutatione ejus*, quoniam vita justorum prædicantium quantalibet sanctitatis luce polleat, adventum nobis supernæ sapientiæ per suam presentiam non commutat. Sed fuere multi gentilium qui, mundi hujus sapientum disciplinis dediti, ea quæ sunt inter homines honesta servarent, et salvandos servata honestate se crederent, nec jam mediatorem Dei et hominum quærerent, cum quasi sufficientem sibi philosophorum doctrinam tenerent. In quorum despectu mox subditur:

CAPUT XLVI [Rec. XXVII].

Vers. 16.—*Non ^d confretur tinctis Indiæ coloribus.*

74. *Quantum præstet Dei sapientia, fucata nitore*

^a Deest sanato in Prat., Becc., Utic. In 2 Laud. voci sanato appositum est, explicationis gratia, *cæco*.

^b Plerique Norm., *nos autem*.

^c In Mss. Bellov., Corb., Germ., Laud., Norm., etc., necnon in vet. Ed., ita legitur. In Germ. et in posterioribus ed., *feret*, sed mendose. Sane medici Dei fieri non potuit major potentia, quæ cum infinita sit, non capit majus aut minus.

^d Germ. et Gemet., *non confertur*.

^e Turon., *fuscantur*. 2 Laud. habet *fuscantur* et *fucantur*. Germ., *fuscantur*, *fuscatio*; hic et pluries infra.

^f Turon., *et puritate conspicua*.

^g Norm., *fucare*.

A sermonis philosophiæ. — Quid enim per Indiam quæ nigrum populum mittit, nisi hic mundus accipitur, in quo vita hominum per culpam obscura generatur. Tincti autem colores indiæ, sunt hujus mundi sapientes; qui quamvis per infidelitatem et plerumque per actionem fœdi sint, ante humanos tamen oculos superductiæ honestatis colore ^e fucantur. Sed cœterna Dei sapientia tinctis Indiæ coloribus non confertur, quia quisquis hanc veraciter intelligit, ab his hominibus quos mundus sapientes coluit quam longe distet agnoscit. Ipsaque ejus mandatorum verba ab hujus mundi sapientibus didicerunt, qui dum intendunt eloquentiæ, eorum dicta quasi pulchra apparent specie, et fucatione tincturæ; et cum virtute rerum careant, aliud se esse quam sunt verborum compositionibus, quasi superductis coloribus, mentiuntur. At contra, doctrina sapientiæ et prædicatione pulchra est, ^f et pura veritate conspicua; nec aliud se per fallaciam præterdit exterius, et aliud reservat interius; neque in dictis suis pulchra videri appetit nitore sermonis, sed integritate veritatis. In mandatis igitur suis Dei sapientia non confertur tinctis Indiæ coloribus, quia dum fucata eloquentiæ ornamenta non habet, quasi vestis sine tinctura placet. Quam fucationem tincturæ bene Paulus depexerat, cum dicebat: *Quæ et loquimur non in doctis humanæ sapientiæ verbis, sed in doctrina spiritali* (1 Cor. ii, 13). Malebat quippe hanc sapientiam sola puritate veritatis ostendere, non autem eloquii tinctione ^g fucare. Sequitur:

CAPUT XLVII.

IsrD.—*Nec lapidi sardonycho pretiosissimo, vel sapphiro.*

75. *Christo nullus aut hominum aut angelorum comparandus.* — Sardonychum, vel sapphirum, ^b lapides pretiosos non esse quis nesciat? Et dum multi alii pretiosi sint lapides, qui longe istos æstimatione magnitudinis antecellant, cur sapphirus vel sardonychus potissimum pretiosus non innotuit, cum uterque lapis iste aliorum lapidum comparatione vilissimus sit? nisi ut eos lapides qui pretiosi describuntur, dum pretiosos non esse cognoscimus, in eorum intelligentia aliud exquiramus. Sardonychus quippe terræ rubræ similitudinem tenet, sapphirus vero ^d æream habet speciem. Possunt ergo in sardonycho per terram rubram homines, ^f in sapphiro au-

^b Addimus *non*, ex Mss. Germ., Corb. Norm., Laud., etc., adjiciendam quoque negationem probat integer contextus, in quo scopus sancti Gregorii est ostendere sardonychum et sapphirum non esse pretiosos lapides, sed, ut ipse ait, vilissimos, si cum aliis lapillis pretiosis conferantur; mentem clare aperit his verbis: *dum pretiosos esse cognoscimus, sardonychum videlicet et sapphirum*. Deest tamen negatio in omnibus Ed. præterquam in edit. Paris. 1495, et aliis fortasse antiquioribus.

^c In 2 Laud., Germ., Corb., Germ. et aliis, vulgo *æream*; et ita deinceps.

^d Turon., *in sapphiro vero qui aeris tenet speciem, visionem angeli designari*.

tem per herbam visionem angeli designari. Nam cum rubræ terræ speciem lapis sardonychus habeat, non immerito hominem designat, quia et Adam, qui primus est conditus, Latino sermone terra rubra nominatur. Quid est ergo quod dicitur, quia hæc sapientia lapidi sardonycho, 593 vel sapphiro non confertur, nisi quod is qui est Dei virtus, et Dei sapientia, mediator scilicet Dei et hominum, homo Christus Jesus, tanta magnitudine excellat omnia, ut ei nec in terra primi homines, nec in cælo angeli comparentur? Unde et per Psalmistam, dicitur: *Quis in nubibus æquabitur Domino, aut quis similis erit Deo inter filios Dei (Psal. LXXXVIII, 7)?*

[*Vet. XXXI.*] 76. *Quantum apostoli cælibes antecelant veteris testamenti patres conjugatos.* — Possunt autem per sardonychum lapidem patres testamenti veteris, per sapphirum vero prædicatores exprimi testamenti novi. Illi quippe quamvis magnam iustitiæ vitam tenerent, carnali tamen propagationi serviebant. Quia igitur constat quod quædam terrena agerent, non immerito per sardonycham lapidem, qui, ut prædiximus, terræ rubræ tenet speciem, designantur. Per sapphirum vero, qui ætherei est coloris, testamenti novi congrue prædicatores accepimus, qui carnalis propaginis desideria postponentes, cælestia sola sectati sunt. Unde et propheta, conspicuus cuncta carnis desideria sanctos apostolos spiritali ardore transcendere, admiratus ait: *Qui sunt hi qui ut nubes volant (Isai. LX, 8)?* Ac si aperte dicat: Nos per terram gradimur, qui adhuc conjugii implicamur, et propagandæ soboli opera carnis impendimus; isti vero in terra non ambulant, sed ut nubes volant, qui dum cælestia appetunt, de terrenis desideris nihil tangunt. Ait ergo quia Dei sapientia sardonycho, vel sapphiro lapidi non confertur, ac si patenter insinuet, dicens: Ei qui homo inter homines cernitur, nec in antiquis quisquam, nec in novis patribus æquatur, quia ex Deitate habet quod in humanitate quemquam similem non habet. Unde adhuc subditur:

CAPUT XLVIII.

Vers. 17. — Non adæquatur ei aurum vel vitrum.

77. *Beati fulgebunt in cælo tanquam aurum, translucébunt ut vitrum.* — Quis hoc sanum sapiens juxta litteram sentire dignetur? Vitrum quippe, ut superius diximus, auro longe est vilius; et postquam dictum est quod aurum huic sapientiæ non adæquatur, adhuc quasi crescendo subjungitur quod ei quoque nec vitrum possit æquari. Sed ipsa nos littera ab historico intellectu deficiens, ad indagandum allegoriæ mysterium mittit. Auri namque metallum novimus potiori metallis omnibus claritate fulgere. ^a Vitri vero naturæ est

^a Ita restituimus ex duob. Laud., Germ., Norm., etc. Prius legebatur, *vitri vero natura est, ut extrinsecus visu pura, intrinsecus perspicuitate prluceat.*

^b Ita Ed rec., Germ. vero, Gemet., Prat., 2 Laud. et alii passim Mas., auro mundo simili, etc. Corb. Germ., auro mundum similes, etc. Editi, vet., auro mundo similis, etc.

A ut extrinsecus visum, pura intrinsecus perspicuitate luceat. In alio metallo quidquid intrinsecus continetur absconditur; in vitro vero quilibet liquor qualis continetur interius, talis exterius demonstratur, atque, ut ita dixerim, omnis liquor in vitreo vasculo clausus patet. Quid ergo aliud in auro vel vitro accipimus, nisi illam supernam patriam, illam beatorum civium societatem, quorum corda sibi invicem et claritate fulgent, et puritate translucent? Quam Joannes in Apocalypsi conspexerat, cum dicebat: *Et erat structura muri ejus ex lapide jaspide; ipsa vero civitas b aurum mundum similis, vitro mundo (Apoc. XXI, 18).* Quia enim sancti omnes summa in ea beatitudinis claritate fulgebant, ^c instructa auro dicitur.

B 78. *In eorum vultu intimi animi sensus conspiciuntur.* — Et quoniam ipsa eorum claritas vicissim sibi in alternis cordibus patet, et cum uniuscujusque vultus attenditur, simul et conscientia penetratur, 594 hoc ipsum aurum vitro mundo simile esse memoratur. Ibi quippe uniuscujusque mentem ab alterius oculis, membrorum corpulentia non abscondit, sed patebit animus, patebit corporalibus oculis ipsa etiam corporis harmonia, sicque unusquisque tunc erit conspicibilis alteri, sicut nunc esse non potest conspicibilis sibi. [*Vet. XXXII.*] Nunc autem corda nostra quandiu in hac vita sumus, quia ab altero in alterum videri non possunt, non intra vitrea, sed intra lutea vascula concluduntur, cui scilicet luto per passionem mentis inhærere Propheta formidabat, cum diceret: *Eripe me de luto, ut non inhæream (Psal. LXVIII, 15).* Quod nimirum ^d habitaculum corporum Paulus domum terrestrem nominat, dicens: *(Scimus quoniam si terrestris domus nostra hujus ^e habitationis dissolvatur, quod ædificationem ex Deo habemus, domum non manufactam æternam in cælis (II Cor. v, 1).* In hac itaque terrestri domo quousque vivimus, ipsum, ut ita dicam, corruptionis nostræ parietem mentis nullatenus penetramus, et vicissim in aliis videre occulta non possumus. ^f Unde sancta Ecclesia sponsi sui speciem videre in divinitate desiderans, nec tamen valens, quia æternitatis illius formam quam intueri concupiverat ab ejus oculis assumpta humanitas abscondebatur, in Canticis canticorum mœrens dicit: *En ipse stat post parietem nostrum (Cant. II, 9).* Ac si aperte dicat: Ego hunc in divinitatis suæ jam specie videre desidero, sed adhuc a visione illius per assumptæ carnis parietem excludor. Quousque itaque in hac corruptibili carne vivimus, cogitationes nostras in alterutrum non videmus. Unde rursum per eundem Paulum dicitur: *Quis scit hominum quæ sunt hominis, nisi spiritus hominis qui in ipso est [I Cor. II, 11]?* Et rursum: *Nolite judicare ante tempus, donec veniat*

^e Vindoc., *constructa.* 2 Laud., Gemet. et Edit. Barthol. an. 1404, *instructa auro.*

^d Furon., *habitaculum corporeum.*

^e Germ., *quin si terrestris domus habitationis.* 2 Laud., *inhabitationis.*

^f Vindoc. *Unde et sponsa in divinitate Dominum videre desiderans.*

Dominus, qui et illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium (I Cor. iv, 5). Illa itaque civitas quæ sua vicissim singulis corda manifestat, ex auro dicitur similis vitro mundo, ut designetur auro clara, vitro perspicua.

79. *Quomodo sancti Deo similes sint et dissimiles.* — Sed quamvis in ea sancti omnes tanta claritate fulgeant, tanta perspicuitate transluceant, ei tamen sapientiæ de coelis imagine habent omne quod sunt, æquari non possunt. Bene ergo dicitur: *Non adæquabitur ei aurum vel vitrum.* Ad hoc enim sancti omnes ad illa gaudia æterna perveniunt, ut esse Deo similes possint, sicut scriptum est: *Cum apparuerit, similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est* (I. Joan. iii, 2)? Et tamen scriptum est: *Domine Deus virtutum, quis similis tibi* (Psal. lxxxviii, 9)? Et iterum: *Aut quis erit similis Deo inter filios Dei?* Unde ergo similes, et unde non similes, nisi quia huic sapientiæ et similes erunt ad imaginem et tamen non erunt ad æqualitatem? Aspiciendo quippe æternitatem Dei, sit eis ut æterni sint; et dum visionis ejus donum percipiunt, ex perceptione beatitudinis imitantur quod vident. Et similes ergo sunt, quia beati sunt; et tamen creatori similes non sunt, quia creatura sunt. Et habent itaque quamdam Dei similitudinem, quia non habent finem; et tamen incircumscripti æqualitatem non habent, qui habent circumscriptionem. Dicatur igitur recte: *Non adæquabitur ei aurum vel vitrum,* 595 quia quantalibet sancti claritate et perspicuitate fulgeant, aliud est homines esse sapientes in Deo, atque aliud esse hominem sapientiam Dei. Quam profecto sapientiam ille veraciter agnovit, qui mediatori Dei et hominum aliquem comparare sanctorum minime præsumpsit. Unde et subditur:

CAPUT XLIX [Vet. XXXIII].

IBID. — Nec commutabuntur pro ea vasa auri excelsa et eminentia.

80. *Sancti omnes pertranseundi, ut ad Christum Deum et hominem perveniantur.* — Excelsum quippe vas auri Elias exstitit, excelsum vas auri Jeremias, excelsa atque eminentia auri vasa priores patres fuere. Sed hæc Dei sapientia, ut a carnali nos conversatione redimeret, apparuit in carne, et qui illam veraciter non agnovit, mediatorum Dei et hominum, hominem Jesum Christum unum esse ex prophetis putavit quem electorum oculi fide tenuerunt Deum, cum viderunt hominem. Unde ab eos sanctis discipulis dicitur: *Quem dicunt homines esse Filium hominis* (Matth. xvi, 13)? Cui cum protinus responderent: *Alii Joannem Baptistam, alii Eliam, alii vero Jeremiam, aut unum ex prophetis* (Ibid., 14), de suo mox sensu requiruntur: *Vos autem quem me esse dicitis* (Ibid., 15)? Cui protinus Petrus totius Ecclesiæ voce respondens, ait: *Tu es Christus Filius Dei vivi* (Ibid., 16). Quia igitur juxta

^a Plerique, perluceant.

^b Germ., Bellov., Norm., etc. *Domine, quis similis tibi, omisso Deus virtutum.*

^c Germ. et 1, Laud., *quem me dicunt esse homines.*

^d Plerique, alii autem Eliam.

^e Ita, cum duob. Laud., Germ., Bellov., Norm.,

Pauli vocem Christum movimus Dei virtutem, et Dei sapientiam (I Cor. i, 18, 30), Petrus pro hac sapientia vasa auri excelsa et eminentia commutare voluit, quia de illa non aliud quam erat intellexit. Magnum quippe, ut dictum est, vas auri Joannes, magnum vas auri Elias vel Jeremias fuit. Sed quisquis eundem Deum quemlibet eorum esse credidit, vas auri excelsum et eminentis pro sapientia commutavit. Ecclesia vero pro hac sapientia, vasa auri excelsa et eminentia non commutat, quia Christum Filium Dei non unum esse prophetarum, sed unum prophetarum Dominum credit. Ipsam quippe ad se venisse sapientiam videns, noluit se in illis aureis vasis figere, sed in eam studuit fide certissima pertransire. Unde in Cantico canticoorum dicit: *Invenimus me vigiles qui custodiunt civitatem. Num quem diligit anima mea vidistis? Paululum cum pertransissem eos, inveni quem diligit anima mea* (Cant. iii, 3). Quos enim vigiles qui custodiant civitatem, nisi priores Patres vel prophetas accipimus, qui studuerunt ad custodiam nostram sanctæ prædicationis voce vigilare? Sed cum Redemptorem suum Ecclesia quæreret, in ipsis antiquis prædicatoribus spem figere noluit, quæ dicit: *Paululum cum pertransissem eos, inveni quem diligit anima mea* (Ibid., iii, 4). Illum quippe invenire non posset si istos pertransire nolisset. In istis se custodibus infideles fixerant, qui Christum Dei Filium unum quemlibet esse illorum credebant. Voce igitur ac fide Petri inventos vigiles sancta Ecclesia transit, quæ prophetarum Dominum unum quemlibet ex prophetis credere contempsit. Dicatur ergo: *Nec commutabuntur pro ea vasa auri excelsa et eminentia*, quia electi quique sanctorum vitam et venerantur ex sublimitate, et tamen non suscipiunt ad errorem. Quos enim puros homines esse sciunt, Deo homini omnino non conferunt. Unde adhuc subditur:

CAPUT L.

Vers. 18. — Nec commemorabuntur in comparatione ejus.

596 81. *Omnes caelestes cives sancti et justii, sed participatione divinæ sapientiæ, non comparatione.* — Omnes enim supernæ patriæ electi, sancti quidem et justii sunt; sed participatione sapientiæ, non comparatione. Quid enim sunt homines Deo comparati? Lumen autem sapientia, lumen et servi sapientiæ vocari solent. Sed illa lumen illuminans, isti lumen illuminatum, sicut scriptum est: *Erat lux vera quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum* (Joan. i, 9). Istis autem tantummodo dicitur: *Vos estis lux mundi* (Matth. v, 14). Justitia quidem sapientia, justitia et servi sapientiæ nuncupantur; sed illa justitia justificans, isti autem justitia justificata. De Deo quippe, qui sapientia est, dicitur: *Ut sit ipse justus et justificans* (Rom. iii, 26); isti vero dicunt: *Ut nos efficeremur justitia Dei in ipso* (II Cor. v, 21).

vet. Editi; a quibus deflectentes Vatic. et Gussau v. habent *omnium prophetarum.*

^f Germ., duo, Laud., Gemet., Corb. Germ. ac pl., hic et infra, *dilexit.*

^g Norm., non suspiciunt. Vindoc., non suspiciantur.

Aliter ergo venerandum est lumen illuminans, aliter lumen illuminatum; aliter iustitia justificans, aliter iustitia justificata. [Vet. XXXIV.] Sapientia vero est, et sapit; nec habet aliud esse, aliud sapere; servi autem sapientiæ esse quidem sapientes possunt, nec tamen hoc habent esse quod sapere; nam esse possunt, et sapientes non esse. Habet vitam sapientia, sed non aliud habet, et aliud est, quippe cui hoc est esse quod vivere. Servi autem sapientiæ cum habent vitam, aliud sunt, et aliud habent, quippe quibus non est hoc ipsum esse quod vivere; nam possunt juxta aliquid esse, nec vivere. Aliud quippe illis est esse, aliud vivere, quia in ipso parente primo ^a essentialiter habuere per initium, vitam per accessum; quoniam prius de terra factus est homo, ^b et postmodum, sicut scriptum est: *Inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ, et factus est homo in animam viventem* (Genes. ii, 7). Sapientia vero habet essentialiter vitam; sed hoc quod habet, ipsa est. Proinde incommutabiliter vivit, quia non ex accidenti, sed essentialiter vivit. Sola ergo cum Patre et sancto Spiritu veraciter est, cujus essentialiter comparatum esse nostrum, non esse est. Huic si conjungimur, sumus, vivimus, sapimus; huic si comparatur, nec sapimus, nec vivimus omnino, nec sumus.

82. *Sancti quanto magis Deum cognoscunt, tanto sibi vilescunt.* — Hinc est quod sancti omnes, quando in Dei visione proficiunt, quanto magis divinitatis ^c interna conspiciunt, tanto magis se nihil esse cognoscunt. Nusquam quippe legitur quod Abraham cinerem et pulverem se esse professus est, nisi cum habere Dei meruit colloquutionem. Ait enim: *Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis et cinis* (Genes. xviii, 27). Esse enim se aliquid fortasse crederet, si veracem essentialiter quæ super ipsum est minime sensisset. At vero ubi ad incommutabilem contemplandum super se raptus est, impletus tanta contemplationis potentia, dum videret illum, nil se esse nisi pulverem vidit. Hinc est etiam quod Propheta repletus eadem sapientia, exclamat: *Memento, Domine, quod pulvis sumus* (Psal. cii, 15). Qui rursus ejusdem incommutabilitatem essentialiter contemplatus, ait: *Omnia sicut vestimentum veterascent, et sicut opertorium ^d mutabis ea, et mutabuntur; tu autem idem ipse es, et anni tui non deficiunt* (Psal. ci, 27, 28). Hinc ad Moysen dicitur: *Ego sum qui sum; et dices filiis Israel: Qui est misit me ad vos* (Exod. iii, 14, 15). Solus quippe veraciter est, qui solus incommutabiliter permanet. Nam omne quod modo sic, et modo aliter est, juxta non esse est. Permanere enim in statu suo non potest. Atque 597 aliquo modo ad non esse itur, dum ab eo quod fuerat semper ad aliud per momenta temporum ducitur. Ut ergo in partici-

^a Aliter, *Habuere esse per initium.*

^b Germ., 2 Laud., Corb. Germ., Beccens. et alii, et postmodum scriptum est: *Inspiravit in faciem ejus et factus est, etc.*

^c Laud., in terra. Corb., Germ., æterna.

^d Edii, *Omnes... veterascent... mutabis ea.* Corb. Germ., *omnia veterascent... mutabis eos.*

^e Ulic. et Beccens., præter hanc lectionem, istam

partione illius essentialiter aliquid sumus, cognoscamus nosmetipsum, quia prope nihil sumus. Bene itaque dicitur: *Nec commemorabuntur in comparatione ejus*, quia vasa auri excelsa et eminentia, quæ ex participatione sapientiæ nobis veneranda sunt, in comparatione sapientiæ etiam memoranda non sunt. Quia vero hæc sapientia humanis cordibus latenter infunditur, sicut de sancto Spiritu quoque dictum est: *Spiritus ubi vult spirat, et vocem ejus audis, et nescis unde veniat, aut quo vadat* (Joan. iii, 8), idcirco subjungitur:

CAPUT LI.

IBID. — *Trahitur enim sapientia de occultis.*

83. *Dei sapientia ex occultis revelata. Ecclesia cum deessent aperti hostes, tentari cœpit a suis.* De occultis sapientia trahitur, quia cum sit invisibilis, non nisi invisibiliter invenitur. Quæ recte quoque trahi dicitur, quia sicut flatum trahimus, ut corpus vivat, sic ab intimis sapientiæ spiritus ducitur, ut ad vitam anima subsistat. Unde Psalmista ait: *Os meum aperui, et attraxi spiritum* (Psal. cxviii, 151). Quæ nimirum sapientia, ^e humana carne cum anima rationali suscepta, dum ab intimis apparuisset in promptu, mundus hic quia auctorem suum invisibilem videre non potuit, quem visibilem conspexit hominem, eum quoque et invisibilem agnovit Deum. Conversa est ab infidelitatis suæ tenebris superba prius sua aversione gentilitas, ostensis signis atque prodigiis crevit fides; propagata autem fide, in veneratione omnium sanctæ Ecclesiæ culmen emicuit. Cui cum deessent aperti adversarii, tentari cœpit a suis. Nam multæ quoque in ea hæreses exortæ contra eam duri certaminis bella paraverunt. Exercenda quippe est hoc tempore per laborem, quæ sequenti tendit ad remunerationem. Quæ ex re factum est ut in ea nonnulli prodirent, qui mediatorem Dei et hominum, hominem Christum Jesum purum hominem creatum dicerent, sed ex gratia deificatum; tantumque ei sanctitatis tribuerent, quantum de sanctis cæteris, ejus videlicet famulis, agnovissent. Quos beatus Job, prophetiæ spiritu afflatus, sententiæ suæ definitione redarguit, dicens:

CAPUT LII [Vet. XXXV].

Vers. 19. — *Non adæquabitur ei ^f topasium de Æthiopia.*

84. *Refelluntur qui Christum tanquam purum hominem cæteris sanctis similem docent.* — Quid Æthiopicam, nisi præsentem mundum accipimus? quæ coloris nigredine designat ^g peccatorem populum, scditate meritorum. Aliquando vero Æthiopiæ nomine specialiter gentilitas designari solet, infidelitatis prius nigra peccatis. Quam veniente Domino habebant: *numana carne, anima mediante, suscepta, quam exhibent etiam Germ., Prætel., Ebroic., 2 Laud.*

^f 4 Laud. habet semper, *topadium.*

^g In Ed., *peccatorem populum scditatemque meritorum.* Secuti sumus Mss. Germ., Norm., duos Laud., Corb. Germ., etc.

ecus propheta vidit timore perterritam, et ait : *Tanacula Æthiopiū expavescent, tabernacula terræ Madian (Habac. III, 7).* David quoque propheta videns quod ad Judæam redimendam veniret Dominus, sed ante gentilitas crederet, et postmodum Judææ sequeretur, sicut scriptum est : *Donec plenitudo gentium introiret, et sic omnis Israel salvus fieret (Rom. XI, 25);* dicit : *Æthiopia præveniet manus ejus Deo (Psal. LVII, 32);* id est, priusquam Judæa credat, salvandam se offert omnipotenti Deo peccatis nigra gentilitas. Topazium vero pretiosus lapis est; et quia Græca lingua *κρυσ* omne dicitur, pro eo quod omni colore resplendet, topazium ^a quasi topantium vocatur. Dum vero **598** in Deum conversa gentilitas credidit, ex ea multi ita sunt dono sui Spiritus locupletati, ut quasi multis coloribus, sic multis virtutibus luceant. Sed ne acceptis quisquam virtutibus extollatur, a sancto viro nunc dicitur : *Non adæquabitur ei topazium de Æthiopia.* Ac si aperte dicat : Nullus sanctorum quibuslibet virtutibus plenus, ex ista tamen nigredine mundi ^b collectus, æquari ei potest, de quo scriptum est : *Quod nascetur ^c ex te sanctum, vocabitur Filius Dei (Luc. I, 35).* Nos quippe etsi sancti efficitur, non tamen sancti nascimur, quia ipsa naturæ corruptibilis conditione constringimur, ut cum Propheta dicamus : *Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, et ^d in delictis peperit me mater mea (Psal. I, 7).* Ille autem solus veraciter sanctus natus est, qui ut ipsam conditionem naturæ corruptibilis vinceret, ex commistione carnalis copulæ conceptus non est.

35. Nestorii insaniam contra Christum. Quem etsi purum hominem, meritis assecutum esse ut Deus fieret, docuit. Refellit. Modus Incarnationis Verbi. Christus aliud ex Patre, aliud ex matre, non alius. — Huic se sapientiæ quasi quoddam topazium de Æthiopia æquari voluit, cum quidam hæresiarches dixit : Non invideo Christo Deo facto, quoniam si volo, et ipse possum fieri. Qui Jesum Christum Dominum nostrum, non per mysterium conceptionis, sed per profectum gratiæ Deum putavit, perversa allegatione astruens eum purum hominem natum, sed, ut Deus esset, per meritum profecisse, atque ob hoc æstimans et se et quoslibet alios posse ei cœquari, qui filii Dei per gratiam fiunt, non intelligens, non attendens, quia non adæquabitur ei topazium de Æthiopia. Aliud est enim natos homines gratiam adoptionis accipere, aliud unum singulariter per divinitatis potentiam Deum ex ipso conceptu prodiisse. Nec æquari potest gloriæ Unigeniti habitæ per naturam alia accepta per gratiam; *Mediator quippe Dei atque hominum, homo Christus Jesus (I Tim. II, 5),* non sicut iste hæreticus desipit, alter in humanitate, alter in Deitate est. [*Vet. XXXVI.*] Non purus

A homo conceptus atque editus, post per meritum ut Deus esset accepit, sed nuntiante angelo, et ^e adveniente Spiritu, mox Verbum in utero, mox intra uterum Verbum caro, et manente incommutabili essentia, quæ ei est cum Patre et cum sancto Spiritu cœterna, assumpsit intra virginea viscera unde et impassibilis pati, et immortalis mori, et æternus ante sæcula temporalis posset esse in fine sæculorum, ut per ineffabile sacramentum, conceptu sancto, et partu inviolabili, secundum veritatem utriusque naturæ, eadem virgo et ancilla Domini esset et mater. Sic quippe ei ab Elisabeth dicitur : *Unde hoc mihi, ut veniat mater Domini mei ad me (Luc. I, 43)?* Et ipsa Virgo concipiens dixit : *Eccæ ancilla Domini; fiat mihi secundum verbum tuum (Ibid., I, 38).* Et B quamvis ipse aliud ex Patre, aliud ex Virgine, non tamen alius ex Patre, alius ex Virgine, sed ipse est æternus ex Patre, ipse temporalis ex matre; ipse qui fecit, ipse qui factus est; ipse speciosus forma præ filiis hominum per divinitatem, et ipse de quo dictum est : *Vidimus eum, et non erat aspectus, et non est species ei neque decor (Isai. LIII, 2),* per humanitatem. Ipse ante sæcula de Patre sine matre, ipse in fine sæculorum de matre sine patre. ^f Ipse templum, ipse conditor templi; ipse auctor operis, ipse epus auctoris; manens unus ex utraque et in utraque natura, nec naturarum copulatione confusus, nec naturarum **599** distinctione geminatus. Sed quia non hæc tractanda suscepimus, ad exponendi ordinem redeamus.

C **36. Superius dictorum recapitulatio.** — Notandum nobis est quod sanctus vir, ut longe distare ab hac sapientia angelos demonstraret, dicit : *Non dabitur aurum obryzum pro ea.* Qui ut antiquos etiam Patres sacri eloquii tractatores inferiores ostenderet, adjunxit : *Nec appendetur argentum in commutatione ejus.* Ut philosophorum quoque sapientiam huic monstraret longe subesse, intulit : *Non conferetur tinctis Indiæ coloribus.* Atque subjunxit : *Nec lapidi sardonycho pretiosissimo, vel sapphiro.* Ut in illa quoque superna civitate nullum pervenire ad æqualitatem Unigeniti demonstraret, addidit : *Non adæquabitur ei aurum vel vitrum.* Ut prophetas quoque ei subesse ostenderet, adjunxit : *Nec commutabuntur pro ea vasa auri excelsa et eminentia, nec commemorabuntur in comparatione ejus.* Trahitur enim sapientia de occultis. Ad extremum vero ut ipsos quoque in Ecclesia hæreticos increparet, qui a gentilitatis errore venientes, fidem quam percipiunt, per superbiam scindunt, addidit : *Non adæquabitur ei topazium de Æthiopia.* Ac si patenter insinuet, dicens : Hi qui ex peccati nigredine ad conversionem veniunt, ^g æquari Deo homini non possunt, quamvis multis colorum virtutum verbum carnem.

^f In Germ. et in poster. Ed., *ipse conditoris templi.* Non legitur *conditoris* in Corb. Germ., Turon., duob. Laud., Norm. et aliis, nec in vet. Ed., sed in posterioribus tantum.

^g In Edit., *æquari Deo omnino, pro homini, ut le-*

^a 1. Laud., Germ., Corb. Germ., quasi topantium.

² Laud., quasi topantium.

^b Vind. c., infectus.

^c Deest ex te in 2 Laud.

^d 2 Laud., et in delictis.

^e Vind., et adveniente Spiritu sancto mox intra ute-

libus resplendere videantur. Quorum ut superbia A refutetur, apte subiungitur :

CAPUT LIII.

IBID. — *Nec tincturæ mundissimæ componantur.*

87. *Vere humiles et sancti sunt qui suis meritis nihil tribuant.* — Tincturæ enim mundissimæ ^a vocantur hi qui veraciter sunt humiles et veraciter sancti, qui sciunt quidem quia ex semetipsis virtutum speciem non habent, sed hanc ex dono gratiæ supervenientis tenent. Tincti enim non essent si sanctitatem naturaliter habuissent. Sed mundissimæ tincturæ sunt, quia humiliter custodiunt supervenientem in se virtutum gratiam quam acceperunt. Hinc est enim quod sponsi voce de sancta Ecclesia dicitur : *Quæ est ista quæ abscondit dealbata* (Cant. vi, 9; iii, 6)? Quia enim sancta Ecclesia celestem vitam naturaliter non habet, sed superveniente Spiritu, pulchritudine donorum componitur, non alba, sed dealbata memoratur. Et notandum quod superius cum dixisset : *Non conferetur tinctis Indiæ coloribus*, eodem colore non intulit mundos. Hoc vero in loco ut tincturam veracium virtutum ab illa philosophorum fucatione distingueret, tincturas dicens, addidit mundissimas. Tincturæ enim mundissimæ recte nominantur hi qui prius per prava opera fœdi fuerant, superveniente tamen spiritu, nitore gratiæ vestiuntur, ut longe aliud appereant esse quam erant. Unde etiam baptisma, id est tinctio, dicitur ipsa nostra in aquam descensio. ^b Tingimur quippe, et qui prius indecori eramus deformitate vitiorum, accepta fide reddimur pulchri gratia ^c et ornamento virtutum. Sequitur :

CAPUT LIV [Rec. XXVIII].

VERS. 20, 21. — *Unde ergo sapientia ^d venit, et quis est locus intelligentiæ? Abscondita est ab oculis omnium viventium.*

88. *Quandiu mortaliter vivimus, Deum non in propria natura, sed per quasdam imagines videmus, nisi prius carnali vitæ, funditus extincto ejus amore, moriamur.* — Pensandum magnopere est quod a sancto viro requiritur unde sapientia veniat. Ab eo etenim venit a quo orta est. Sed quia ab invisibili et coæterno Patre nascitur, ^e ejus via occulta est. 600 Unde et per prophetam dicitur : *Generationem illius quis ^f enarrabit* (Isai. LIII, 8)? Locus vero intelligentiæ ejus, est mens humana, quam hæc Dei sapientia dum repleverit, sanctam facit. Quia ergo et invisibilis est de quo prodiit, et incertum nobis est in cujus mente intellecta requiescat, recte nunc dicitur : *Unde ergo sapientia venit, et quis est locus intelligentiæ* [Vel. XXXVII]? Sed hoc valde mirum est quod protinus subinfertur : *Abscondita est ab oculis omnium viventium.* Sapientia quippe quæ Deus est, si omnium

gitur in duob. Regiis, totidem Sangerm., duob. Laud., Bellovac. et Norm. Certe sanctus Gregorius disserit de sapientia carne vestita, scilicet de Deo homine.

^a Vindoc., *coquantur*.

^b Mss., *tingimur*.

^c Vindoc., *et ornamentis virtutum omnium*.

viventium oculis occulta esset, hæc protul dubio sanctorum nemo vidisset. Sed ecce hinc sententiam Joannem audio concordantem, qui ait : *Deum nemo vidit unquam* (I Joan. iv, 12). Rursumque eum testamenti veteris patres intueor, multos horum, teste ipsa sacræ lectionis historia, Deum vidisse cognosco. Vidit quippe Jacob Dominum, qui sit : *Vidi Dominum facie ad faciem, et salva facta est anima mea* (Genes. xxxii, 30). Vidit Moyses Deum, de quo scriptum est : *Loquebatur Dominus ad Moysen facie ad faciem, sicut loqui solet homo ad amicum suum* (Exod. xxxiii, 11). Vidit isdem Job Dominum, qui dicit : *Auditu auris audivi te, nunc autem oculus meus videt te* (Job. xlii, 5). Vidit Isaias Dominum, qui ait : *Anno quo mortuus est rex Ozias, vidi Dominum sedentem super solium excelsum et elevatum* (Isai. vi, 1). Vidit Michæas Dominum, qui ait : *Vidi Dominum sedentem super solium suum, et omnem exercitum cæli assistentem ei a dextris et a sinistris* (III Reg. xxi, 19). Quid est ergo quod tot testamenti veteris patres Deum se vidisse testati sunt, et tamen de hac sapientia quæ Deus est, dicitur : *Abscondita est ab oculis omnium viventium*; et Joannes ait : *Deum nemo vidit unquam* (I Joan. iv, 12), nisi hoc quod patenter datur intelligi, quia quandiu hic mortaliter vivitur, videri per quasdam imagines Deus potest, sed per ipsam naturæ suæ speciem non potest, ut anima, gratia spiritus afflata, per figuras quasdam Deum videat, sed ad ipsam vim ejus essentiæ non pertingat? Hinc est enim quod Jacob, qui Deum se vidisse testatur, hunc non nisi in angelo vidit (Exod. xxxiii, 11). Hinc est quod Moyses, qui eum Deo facie ad faciem ^g loquebatur, sicut loqui solet homo cum amico suo, ei inter ipsa verba suæ locutionis dicit : *Si inveni gratiam in conspectu tuo, ostende mihi temetipsum manifeste, ut videam te* (Exod. xxxiii, 15). Certe enim si Deus non erat cum quo loquebatur, ostende mihi Deum diceret, et non ostende temetipsum. Si autem Deus erat cum quo facie ad faciem loquebatur, cur se petebat videre quem videbat? Sed ex hac ejus petitione colligitur quia eum sitiebat per incircumscriptæ naturæ suæ claritatem cernere, quem jam cœperat per quasdam imagines videre, ut sic superna essentiæ mentis ejus oculis adesset, quatenus ei ad æternitatis visionem nulla imago creata temporaliter interesset. Et viderunt ergo patres testamenti veteris Dominum, et tamen juxta Joannis vocem : *Deum nemo vidit unquam* (Joan. iv, 12); et juxta beati Job sententiam, sapientia quæ Deus est, abscondita est ab oculis omnium viventium, quia in hac mortali carne consistentibus, et videri potuit per quasdam circumscriptas imagines, et videri non potuit per incircumscriptum lumen æternitatis.

^d Duo Laud. et Germ., *veniet*, et ita deinceps

^e Vid., *ejus vita*.

^f I Laud., *enarravit*.

^g Norm. et Corb. Germ., *loquitur... ad amicum suum, ei in ipsis verbis suæ claritatem*. Germ., *loquitur... ei in ipsa verba*.

[*Vet. XXXVIII.*] 89. Sin vero a quibusdam potest in hac adhuc 601 corruptibili carne a viventibus, sed tamen inestimabili virtute crescentibus, quodam contemplationis acuminis æterna Dei claritas videri; hoc quoque a beati Job sententia non abhorret, qui ait: *Abcondita est ab oculis omnium viventium; quoniam quisquis sapientiam, quæ Deus est, videt, hanc vitæ funditus moritur, ne jam ejus amore teneatur. Nullus quippe eam vidit, qui adhuc carnaliter vivit, quia nemo potest Deum simul amplecti et osculum. Qui enim Deum videt, eo ipso moritur, quo vel intentione cordis, vel effectu operis ab hujus vitæ delectationibus tota mente separatur. Unde adhuc ad eundem quoque Moysen dicitur: Non enim videbit me homo, et vivet (Exod. xxxiii, 21). Ac si aperte diceretur: Nullus unquam Deum spiritaliter videt, et mundo carnaliter vivit.*] Unde Paulus quoque apostolus, qui adhuc Dei invisibilia, sicut ipse testatur, ex parte cognoverat (*I Cor. xiii, 12*), jam hanc mundo totam se mortuam esse perhibebat, dicens: *Mihi mundus crucifixus est, et ego mundo (Galat. vi, 14)*. Sicut enim jam longe superius diximus, non sufficit ut diceret, *Mundo crucifixus sum*, nisi etiam præmitteret, *Mihi mundus crucifixus est*, ut non solum se mundo mortuum, sed etiam mundum sibi mortuum esse testaretur, quatenus nec ipse mundum, nec ipsum jam mundus appeteret. Si enim duo fortasse in uno loco sint, quorum unus vivus, alter vero sit mortuus, etsi mortuus viventem non videt, vivus tamen mortuum videt. Prædicator autem Dei ut ostenderet quia per abjectionem qua se humiliando dejecerat, talis jam factus esset, ut nec ipse mundum, nec mundus ipsum concupisceret, non solum ait se mundo crucifixum, ut ipse mundi gloriam quam appeteret tanquam mortuus non videret, sed etiam mundum sibi asseruit crucifixum, in quo tanta se humilitate dejecerat, ut et ipse mundus tanquam ad eum mortuus Paulum humilem atque despectam jam videre nequaquam posset.

90. *Refelluntur qui Deum a beatis videri tantum in claritate, non in sua natura asserunt.* — Sciendum vero est quod fuere nonnulli qui Deum dicerent etiam in illa regione beatitudinis in claritate quidem sua conspici, sed in natura minime videri. Quos nimirum minor inquisitionis subtilitas sedebat. Neque enim illi simplici et incommutabili essentiae aliud est claritas et aliud natura, sed ipsa ei natura sua claritas, ipsa claritas natura est. Quis enim suis dilectoribus hæc Dei sapientia se quandoque ostenderet, ipse pollicetur, dicens: *Qui diligit me, diligitur a Patre meo; et ego diligam eum, et manifestabo me ipsum illi (Joan. xiv, 21)*. Ac si patenter dicat: *Qui in vestra me cernitis, restat, ut in mea me natura videatis.* Hinc rursus ait: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt (Math. v, 8)*. Hinc Paulus

A dicit: *Nunc videmus per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem. Nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscam sicut et cognitus sum (I Cor. xiii, 12)*.

[*Vet. XXXIX.*] 91. *Refelluntur et qui angelos divinæ visionis expertes somniant.* — Sed quia de Deo per primum Ecclesiæ prædicatorem dicitur: *In quem desiderant angeli prospicere (I Pet. i, 12)*, sunt nonnulli qui nequaquam Deum videre vel angelos suspicantur, et tamen dictum per Veritatis sententiam b scimus: *Angeli eorum in cælis semper vident faciam Patris mei qui in cælis est (Math. xviii, 10)*. Nunquid ergo aliud veritas, aliud prædicator insonat veritatis? Sed c si sententia utraque confertur, quia sibi nequaquam discordet agnoscitur. Deum 602 quippe angeli et vident, et videre desiderant; et situnt intueri et intuentur. Si enim sic videre desiderant ut effectu sui desiderii minime perfruantur, desiderium sine fructu anxietatem habet, et anxietas poenam. Beati vero angeli ab omni poena anxietatis longe sunt, quia nunquam simul poena et beatitudo conveniunt. Rursum cum eos dicimus Dei visione satiari, quia et Psalmista ait: *Satiabor dum manifestabitur gloria tua (Psal. xvi, 15)*, considerandum nobis est quoniam satietatem solet fastidium subsequi. Ut ergo recte sibi utraque conveniant, dicat veritas: *Quia semper vident*; dicat prædicator egregius: *Quia semper videre desiderant.* Ne enim sit in desiderio anxietas, desiderantes satiantur; ne autem sit in satietate fastidium, satiati desiderant. Et desiderant igitur sine labore, quia desiderium satietas comitatur; et satiantur sine fastidio, quia ipsa satietas ex desiderio semper accenditur. Sic quoque et nos erimus quando ad ipsum fontem vitæ venerimus. Erit nobis delectabiliter impressa sitis simul atque satietas. Sed longe abest ab ista siti necessitas, longe a satietate fastidium, quia et sitientes satiabinur, et satiati sitiemus. d Videbimus igitur Deum, ipsumque erit præmium laboris nostri, ut post mortalitatis hujus tenebras, e accessu ejus luce gaudeamus.

92. *Quo sensu Deus lucem habet inaccessibilem.* — Sed cum ejus lucem dicimus f accessam, obstat animo quod Paulus dicit: *Qui lucem habitat inaccessibilem, quem vidit nullus hominum, sed nec videre potest (I Tim. vi, 16)*. Et rursus audio quod Psalmista ait: *Accedite ad eum, et illuminamini (Psal. xxxiii, 6)*. Quomodo ergo accedendo illuminamur, si ipsam lucem qua illuminari possumus non videmus? Si vero accedendo ad eum ipsam qua illuminamur lucem vimus, quomodo inaccessibilis esse perhibetur? Qua in re pensandum est quod inaccessibilem dixit e ised omni homini humana sapienti. Scriptura quippe sacra omnes carnalium sectatores, humanitatis nomine notare solet. Unde isdem apostolus quibusdam discordantibus dicit: *Cum enim sit inter vos zelus et contentio, nonne carnales estis, et secundum hominem*

a Viduoc., consistentibus.

b Corb. Germ. et Bellou., discimus.

c Norm., si sibi sententia.

d Norm., Videbimus igitur Deum ipsum præmium laboris. 2 Laud., Deum ipsum, quod erit præmium.

e 1. Laud., accessa.

f Idem, accessam.

g Germ., sed omni homini; sed humana. Norm. e Corb. Germ., sed homini; homini, sed humana sapienti. 1 Laud., sed homini humana sapienti.

ambulatis (I Cor. iii, 3, 4)? Quibus paulo post sub-
jicit: *Nonne homines estis?* Et unde alias testimonium
protulit, *Quod oculus non vidit, nec auris audiit, nec
in cor hominis ascendit quæ præparavit Deus diligentibus se (I Cor. ii, 2).* Et cum hoc hominibus dixisset
absconditum, mox subdidit: *⁴ Nobis autem revelavit
Deus per spiritum suum (Ibidem);* ipsum se ab homi-
nis vocatione discernens, qui raptus supra hominem
divina jam saperet. Ita etiam hoc loco cum lucem
Dei inaccessibilem perhiberet, ut ostenderet quibus,
subdidit: *Quem vidit nullus hominum, sed nec videre
potest.* More suo homines vocans omnes humana
sapientes, quia qui divina sapiunt, videlicet supra
homines sunt. Videbimus igitur Deum, si per cœles-
stem conversationem supra homines esse mereamur.
Nec tamen ita videbimus sicut videt ipse seipsum.
Longe quippe dispariliter videt creator se, quam
videt creatura creatorem. Nam quantum ad immen-
sitatem Dei, quidam nobis modus figitur contempla-
tionis, quia eo ipso pondere circumscribimur, quo
creatura sumus.

[*Vet. XL.*] ^b 95. *Non videmus Deum sicut ipse se
conspicit.* — Sed profecto non ita conspiciamus Deum

^a 1 Laud., *robis autem.*

^b Germ., Bellov., Corb. Germ. et Norm., *sic pro-*
fecto.

^c Ita Mss. Norm., Corb. Germ. et alii non pauci,
quos sequuntur vet. Ed. In poster. vulgatis cum

A sicut ipse conspicit se, sicut non ita requiescimus **603**
in Deo quemadmodum ipse requiescit in se. Nam visio
nostra vel requies erit utcumque similis visioni
vel requie illius, sed æqualis non erit. Ne enim ja-
ceamus in nobis, ut ita dicam, contemplationis penna
nos sublevat, atque a nobis ad illum erigimur intuen-
dum, raptique intentione cordis, et dulcedine con-
templationis, aliquo modo a nobis in ipsum, et
jam hoc ipsum ire nostrum minus est requiescere, et
tamen sic ire perfecte requiescere est. Et perfecta
ergo requies est, ^c quia Deus cernitur; et tamen ada-
quanda non est requie illius, qui non a se in alium
transit **604** ut quiescat. Est itaque requies, ut ita
dicam, similis atque dissimilis, quia quod illius requies
est, hoc nostra imitatur. Nam ut beati atque æterci
simus in æternum, imitamur æternum. Et magna nobis
est æternitas, imitatio æternitatis. Nec exsortes sumus
ejus quem imitari possumus, quia et videntes ^d parti-
cipamur, et participantes imitamur. Quæ nimirum
visio nunc fide inchoatur, sed tunc in specie perfici-
tur, quando cœternam Deo sapientiam, quam modo
per ora prædicantium quasi per decurrentia flumina
sumimus, in ipso suo fonte biberimus.

Germ. pro quia Deus legitur qua Deus cernitur. Et
infra quia non a se. Veteres quoque Editi habent hic,
quia non a se.

^d Plur., *participamus.*

LIBER DECIMUS NONUS.

*Ab extrema parte vers. 21 cap. xxviii usque ad vers. 21 sequentis cap. exclusive perductæ
expositione, varii sensus non minus docte quam pie aperiuntur, maxime de Christo et
Ecclesia.*

[*Vet. et Rec. I*] 1. Quid mirum si æterna Dei sa-
pientia conspici non valet, quando ipsa quoque invi-
sibilia quæ per eam condita sunt humanis oculis com-
prehendi non possunt? In rebus ergo creatis discernimus
creatorem omnium quanta humilitate veneremur, ut
in hac vita usurpare sibi de omnipotentis Dei specie
mens humana nil audeat, quod solum electis suis
præmium in subsequenti remuneratione servat. Unde
bene postquam dictum est: *Abscondita est ab oculis
omnium viventium, illico subinfertur:*

CAPUT PRIMUM.

CAP. XXVIII, VERS. 21. — *Volucres quoque cæli
latet.*

2. *Volucres cæli aliquando in malam partem acci-
piuntur, aliquando in bonam.* — In Scriptura enim
sacra volucres aliquando in malo, aliquando in bono
dantur intelligi. Per volucres quippe nonnunquam
potestates aeræ designantur, bonorum studiis ad-
versæ. Unde Veritatis ore dicitur: *Quoniam senem
quod secus viam cecidit, venerunt volucres, et comede-
runt illud (Matth. xiii, 4; Luc. viii, 5);* quia nimirum
maligni spiritus humanas mentes obsidentes, dum
cogitationes noxias ingerunt, verbum vitæ a memoria
evellunt. Hinc rursus cuidam diviti superba sapienti

C dicitur: *Vulpes foveas habent, et volucres cæli nidos;
Filius autem hominis non habet ubi caput suum reclinet
(Matth. viii, 20; Luc. ix, 58).* Vulpes valde fraudu-
lenta sunt animalia, quæ in fossis vel specubus se
abscondunt; cumque apparuerint, nunquam rectis
itineribus, sed tortuosis anfractibus currunt. Volu-
cres vero, ut novimus, alto volatu se in aera suble-
vant. Nomine ergo vulpium dolosa atque fraudulenta,
nomine autem volucrum, hæc eadem superba dæmo-
nia designantur. Ac si dicat: *Fraudulenta et elata
dæmonia in corde vestro, id est in cogitatione super-
biæ inveniunt habitationem suam; Filius autem ho-
minis ubi caput suum reclinet non habet, id est,
humilitas mea requiem in superba mente vestra non
invenit. Quasi enim quodam volatu volucris illa prima
se extulit, quæ per elatam cogitationem dixit: In cæ-
lum conscendam, super astra cæli exaltabo solium
meum, sededo in monte testamenti, in lateribus Aquilo-
nis, ascendam super altitudinem nubium, et ero similis Al-
tissimo (Isai. xiv, 13).* Ecce quam alta superbe volando
petiit. Quem etiam volatum et primis hominibus per-
suasit. Ipsi quippe volando quasi super se ire conati
sunt, quando eis dictum est, ut gustarent, et essent
sicut dii (*Genes. iii, 5, 19*). Cumque similitudinem

divinitatibus appetunt, immortalitatis munera perdiderunt (*Ibid.*, 19). Qui in terram moriendo non assent, si super terram humiliter stare voluissent.

3. At contra in bono volucres poni solent, sicut in Evangelio Dominus cum similitudinem regni cœlestis ex grano sinapis denuntiaret, dixit: *Cui simile est regnum Dei, et cui simile æstimabo illud? Simile est grano^a sinapis, quod acceptum homo misit in hortum suum, et crevit, et factum est in arborem magnam, et volucres cœli requieverunt in ramis ejus* (*Matth.* XIII, 31). Ipse quippe est granum sinapis^b qui in horti sepultura plantatus, arbor magna surrexit. Granum namque fuit cum moreretur, arbor cum resurgeret. Granum per humilitatem carnis, arbor^c per potentiam majestatis. Granum, quia *vidimus eum, et non erat aspectus* (*Isai.* LIII, 2); arbor autem, quia *speciosus forma præ filiis hominum* (*Psal.* XLIV, 3). [*Vet.* II.] Hujus arboris rami sancti prædicatores sunt. Et videamus quam late tendantur. Quid enim de eis dicitur? *In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum* (*Psal.* XVIII, 5). In istis ramis volucres requiescunt, quia sanctæ animæ, quæ quibusdam virtutum pennis a terrena cogitatione se sublevant, in eorum dictis atque consolationibus ab hujus vitæ fatigatione respirant. Hoc igitur in loco postquam de sapientia dictum est: *Abscondita est ab oculis omnium viventium*, recte subjungitur: *Volucres quoque cœli latet*, quia in hac corruptibili carne constituti, naturæ ejus potentiam ipsi quoque videndo non penetrant, qui jam per meritum sanctæ contemplationis volant. Ubi apte subjungitur:

CAPUT II [*Rec.* II].

VERS 22. — *Perditio et mors dixerunt: Auribus nostris audivimus famam ejus.*

4. Superbi angeli divinam sapientiam, quia ea non fruuntur, minime vident. —^d Qui perditionis et mortis nomine nisi maligni spiritus designantur? qui inventores mortis et perditionis extiterunt, sicut de ipso eorum principe sub ministri ejus specie per Joannem dicitur: *Et nomen illi mors* (*Apoc.* VI, 8). Cui subjecti omnes superbix spiritus de hac sapientia quæ Deus est 605 dicunt: *Auribus nostris audivimus famam ejus*; quia nimirum visionem illius plena beatitudine habere nequiverunt. Videre quippe perfecte cœternam Deo sapientiam, hoc est quod habere. Unde ad Joannem de munere vincens dicitur: *Dabo illi calculum candidum, et in calculo nomen novum scriptum, quod nemo scit, nisi qui accipit* (*Apoc.* II, 17). In hac enim vita scire aliquid vel videre possumus,

^a Norm., sinapi, et ita infra.

^b Turon., quod... plantatum.

^c Idem, per omnipotentiam majestatis.

^d 2 Laud., quid perditionis... designatur. 1 Laud. utramque lectionem retinet.

^e Locum hunc fœde corruptum in Editis et plerisque Mss. restitimus ope Mss. Norm., sc. duorum Ebroic., Gemet., Prateil., Beccens., Ulic., Sag. In Edit. poster. sic legitur: *quod non accipimus habere. Nomen vero novum in calculo scriptum, id est in æterno præmio notitiam Dei humanis mentibus inusitatum scire*

etiam quod non accepimus; • habere vero nomen novum in calculo scriptum, est in æterno præmio notitiam Dei humanis sensibus inusitatum, quam scire non potest nisi qui accipit, habere. Quia itaque, ut diximus, videre Deum, hoc est quod habere, ideo iniqui spiritus hanc sapientiam non vident, quia repulsi per superbiam nequaquam eam habere poterunt. Ad lucem quippe ejus clausurunt oculos cordis, superfluis ejus radiis repugnantes, sicut intelligi etiam de eisdem malignis spiritibus potest, quod scriptum est: *Ipsi rebelles fuerunt t̄ lumini* (*Job.* XXIV, 13). Famam ergo sapientiæ malignis spiritibus audisse, sed eandem sapientiam non vidisse, est et ejus potentiam ex virtute illius cognovisse, et tamen sub ea humiliter stare noluisse. Unde et Veritatis voce de ipso malignorum spirituum capite dicitur: *Ille homicida erat ab initio, et in veritate non stetit* (*Joan.* VIII, 44). Sequitur:

CAPUT III [*Rec.* III].

VERS. 25. — *Deus intelligit viam ejus, et ipse novit locum illius.*

5. *Homines latuit quando per carnem Sapientia ventura esset ad homines; vel quomodo foris apparens invisibilis apud Patrem permaneret.* — Hæc cœterna Deo sapientia aliter viam habet, atque aliter locum. Locum vero si quis intelligat, non localem. Nam teneri corporaliter non potest Deus; sed, ut dictum est, locus intelligitur non localis, Locus sapientiæ Pater est, locus Patris sapientia, sicut ipsa Sapientia attestante dicitur: *Ego in Patre, et Pater in me.* C Aliter ergo ipsa sapientia habet viam, atque aliter locum. Viam per humanitatis transitum, locum vero per flatum divinitatis. [*Vet.* III.] Inde enim non transit. s̄ unde æterna est; sed inde transit, unde propter nos apparuit temporalis. Sic namque in Evangelio scriptum est: *Quia egrediens ab Jericho Dominus transibat; duo autem cæci sedentes juxta viam clamaverunt, dicentes: Domine, miserere nostri fili David* (*Joan.* XIV, 10, 11; *Matth.* XX, 29, 30). Ad quorum vocem, sicut illic scriptum est, stetit Jesus, et lumen reddidit. Quid est autem transeundo audire, stando lumen restituere, nisi quod per humanitatem suam nobis miserum est, qui per divinitatis suæ potentiam a nobis mentis nostræ tenebras exclusit? Quod enim propter nos natus et passus est, quod resurrexit, ascendit in cœlum, quasi transit Jesus, quia hæc nimirum actio temporalis est. Sed stans eos tetigit et illuminavit, quia non sicut illa dispensatio temporalis, ita verbi æternitas transit, quæ in se manens innovat omnia. Stare enim Dei, est incom-

nemo potest, nisi qui hanc etiam acceperit habere. Quis hæc Œdipus explicare potest? Vitium tamen pene omne ex punctorum et commatum annotatione derivatur. Favere videtur huic lectioni Codex Sigerin., sed interpolatus hoc in loco, et obelis confixus, qui corruptionis sunt indicia. Nostram lectionem perfectè præsentant vet. Ed. Basil. et Paris. 1518, nisi quod pro est in iis legitur id est, quod discrimen ad evitandum sensum sufficit.

t̄ Germ., 2 Laud. et Corb. Germ., luminis.

s̄ Gemet., unde cœterna est.

mutabili cogitatione mutabilia cuncta disponere. Qui ergo voces petentium transiens audivit, stans lumen reddidit, quia etsi propter nos temporalia pertulit, inde tamen nobis lucem tribuit, unde habere mutabilitatis transitum nescit. Quia igitur quando per carnem appareret hominibus incertum fuit, **606** recte nunc dicitur: *Deus intelligit viam ejus, et ipse novit locum illius.* Ac si aperte diceretur: Humanæ cogitationi occulta sunt, vel quando per carnem ad homines sapientia veniat, vel quomodo apud Patrem invisibilis, etiam cum foris apparuerit, persistat.

6. *Ejusdem adventus et mansio in cordibus hominum ignorantur.* — Quamvis hoc intelligi et aliter potest. Nam via ejus non inconvenienter accipitur hoc ipsum quod venit ad cor, seseque nobis intrinsecus infundit. Locus vero ejus sit cor, ad quod veniens permanet. De hac quippe via illius dicitur: *Vox clamantis in deserto, parate viam Domino* (*Math. iii, 3*); id est, in corde vestro venienti Sapientiæ aditum reserate, sicut alias dicitur: *Iter facite ei qui ascendit super occasum* (*Psal. lxxvii, 5*). Super occasum fuit ascendere, ipsam mortem quam pertulerat resurgendo superasse. Ait ergo: *Ei qui ascendit super occasum, iter facite*; id est, resurgenti Domino in vestris cordibus per fidem viam præbete. Hinc Joanni per spiritum dicitur: *Præbibus ante faciem Domini parare vias ejus* (*Luc. i, 76*). Quisquis etenim prædicando a sordibus vitiorum corda audientium mundat, venienti sapientiæ viam præparat. Habet ergo viam ista sapientia, habet et locum: Viam qua venit, locum quo manet, sicut ipsa ait: *Si quis diligit me, sermonem meum servabit; et Pater meus diliget eum, et ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus* (*Joan. xiv, 23*). Via est igitur qua venit, locus quo manet. ^b Sed quo venit, quæ ubique est? An venire est sapientiæ per illuminationem mentis nostræ indicare præsentiam majestatis suæ? Et quia hominibus incertum est vel in cujus cor veniat, vel in quo postquam venerit permanendo requiescat, recte nunc dicitur: *Deus intelligit viam ejus, et ipse novit locum illius*, quia solius divinæ visionis est cernere, vel quibus modis intellectus sapientiæ ad cor hominis veniat, vel cujus mens intellectum vitæ, quem perceperit, mortiferis cogitationibus non amittat. Et quia hæc eadem sapientia per humanitatis gratiam manifestata in cunctis mundi partibus electorum fuerat ^D corda repletura, recte subditur.

CAPUT IV [Vet. IV].

Vers. 24. — *Ipse enim fines mundi intuetur, et omnia quæ sub cælo sunt respiciit.*

Deus nos respiciendo per gratiam reformat. — **7.** Respicere quippe Dei est ea quæ amissa ac perdita

^a Germ. et 2 Laud., *viam Domini.*

^b Ita Mss. At in poster. Editis, *sed quando venit quæ ubique est.* At præferenda est nostra lectio, nam quando non ad locum sed ad tempus pertinet; hic vero de loco agitur.

^c Gemet., *qui ambulat.*

^d 1 Laud., *maturitate solita graves.* Alter Laud., *maturitate vel inditata graves.*

A fuerant ad suam gratiam reformare. Unde scriptum est: *Rex qui sedet in solio iudicii, dissipat omne malum intuitu suo* (*Prov. xx, 8*). Respicendo namque levitatis nostræ mala coercuit, et magna merita maturitatis dedit. Unde adhuc subditur:

CAPUT V [Rec. IV].

Vers. 25. — *Qui fecit ventis pondus,*

8. *Animas vagas figit et gravitate donat.* — Velocitate enim ac subtilitate ventorum in Scriptura sacra solent animæ designari, sicut per Psalmistam de Deo dicitur: *Qui ambulat super pennis ventorum* (*Psal. ciii, 3*); id est, qui transgreditur virtutes animarum. Fecit ergo ventis pondus, quia dum superna sapientia replet animas, eas ^d maturitate iudita grævas reddit; non illa gravitate qua dicitur: *Filii hominum usquequo gravi corde* (*Psal. iv, 3*)? Aliud namque est gravem esse per consilium, aliud per **607** peccatum; aliud est gravem esse ^f per constantiam, aliud per culpam. Ista enim gravitas pondus habet oneris, illa virtutis. Pondus ergo accipiunt animæ, ut ab intentione Dei non jam levi motu desiliant, sed in eum fixa ^e constantiæ gravitate consistent. Adhuc ille populus leviter movebatur, de quo per prophetam dicitur: *Abiit vagus in viam cordis sui; viam ejus vidi, et dimisi eum* (*Isai. lvii, 17*). Grave autem consilium cordis omnem inconstantiam vagationis expellit. Et quoniam sunt animæ quæ levi motu nunc ista, nunc illa desiderant, omnipotens Deus, quia ipsas leve fluctuationes mentium non leviter pensat, vagationem cordis relinquendo dijudicat. Sed cum per gratiam respicit vagam mentem, in consilii stabilitatem figit. Recte ergo nunc dicitur: *Qui fecit ventis pondus*, quia cum leves motus animi misericorditer dignatur aspicere, hunc protinus ad constantiæ maturitatem format. Vel certe ventis pondus facere est concessam hic electis de virtutibus gloriam, permista infirmitate temperare. Unde et subditur:

CAPUT VI.

Ibid. — *Et aquas appendit mensura.*

9. *Virtutes electorum permixta, ne extollantur, infirmitate temperat.* Aquæ in Scriptura sacra aliquando Spiritum sanctum, aliquando scientiam sacram, aliquando scientiam pravam, aliquando tribulationem, aliquando defluentes populos, aliquando ^h mentes fidem sequentium, ⁱ designare solent. Per aquam quippe sancti Spiritus infusio designatur, sicut in Evangelio dicitur: *Qui credit in me, sicut dicit Scriptura, flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ* (*Joan. vii, 38*). Ubi evangelista secutus adjunxit: *Hoc autem dixit de Spiritu, quem accepturi erant credentes in eum.* Rursum per aquam sacra scientia designatur, sicut dicitur: *Aqua sapientiæ salutaris potabit eos*

^e Laud. et Germ., *graves corde.*

^f Turon., *per conscientiam.*

^g Bellov. et 1 Laud., *constantia suavitare.*

^h Ita Corb. Germ., Bellov., Turon., Vindoc., 1 Laud. In Norm., *fidei documenta sequentium.* In Germ. et Excusis, *bonorum fidei prædicamenta sequentium.*

ⁱ Germ., *designari.*

(*Eccli.* xy, 5). Per aquam quoque prava sententia appellari solet, sicut apud Salomonem mulier, quam typum hereseos tenet, callidis suasionibus blanditur dicens: *Aqua furivum dulciores sunt* (*Prov.* ix, 17). Aquarum etiam nomine nonnunquam solent tribulationes intelligi, sicut per Psalmistam dicitur: *Salvum me fac, Deus, quoniam intraverunt aquae usque ad animam meam* (*Psal.* XLVIII, 2). Per aquam populi designantur, sicut per Joannem dicitur: *Aquae vero sunt populi* (*Apoc.* xvii, 15). Per aquam quoque non solum fluxus decurrentium populorum, sed etiam horum mentes, fidei praedicamenta sequentium, designantur, sicut propheta ait: *Beati qui seminatis super omnes aquas* (*Isai.* xxxii, 20) Et per Psalmistam dicitur: *Vox Domini super aquas* (*Psal.* xlviii, 3) Hoc ergo in loco quid aquarum nomine nisi electorum corda signantur, quae per intellectum sapientiae auditum jam superius vocis acceperunt? De quibus recte dicitur: *Et aquas appendit mensura*. [*Vet. et. Rec. V*]. Quia sancti ipsi qui a sancto sublevante Spiritu ad summa rapiuntur, quando in hac vita sunt, ne aliqua elatione superbiant, quibusdam tentationibus reprimuntur, ut nequaquam tantum proficere valeant quantum volunt, sed ne extollantur superbia, sit in eis ipsarum quaedam mensura virtutum.

40. *Quod confirmatur exemplo Eliae Jezabelem fugientis.* — Hinc est enim quod Elias dum tot virtutibus **608** in alta profecisset, quadam mensura suspensus est, dum Jezabel postmodum quamvis reginam, tamen mulierculam fugit (*III Reg.* xix, 3). **C** Perpendo quippe hunc mirae virtutis virum, ignem de caelo trahere, ^b et secundo quinquagenarios cum suis omnibus petitione subita concremare, verbo caelos a pluviis claudere, verbo caelos ad pluvias aperire, suscitantes mortuos, ^c ventura quoque providentem; et ecce rursus animo occurrit, quo pavore ante unam mulierculam fugerit. Considero virum ^d timore percussus de manu Dei mortem petere, nec accipere; de manu mulieris mortem fugiendo vitare. Querebat enim mortem dum fugeret, dicens: *Sufficit mihi, tolle animam meam; neque enim melior sum quam patres mei* (*Ibid.* xix, 4). Unde ergo sic potens, ut tot illas virtutes faciat? unde sic infirmus, ut ita feminam pertimescat, nisi quia aquae appenduntur mensura, ut ipsi sancti Dei homines et multam valeant per potentiam Dei, et rursus quadam mensura moderati sint per infirmitatem suam? In illis virtutibus Elias quid de Deo acceperat, in istis infirmitatibus ^e quid de se esse poterat, agnoscebat. Ista potentia virtus fuit, ista infirmitas custos virtutis. ^f In

illis virtutibus ostendebat quid acceperat, in istis infirmitatibus hoc quod acceperat custodiebat. In miraculis monstrabatur Elias, in infirmitatibus servabatur.

41. *Et Pauli mortem declinantis, aut Satanæ tentationes patientis.* — Sic Paulum video fluminum et latronum, civitatis et solitudinis, maris ac terræ pericula sustinentem (*II Cor.* xi, 26), frenantem jejuniis ac vigiliis corpus, sustententem frigoris et nuditatis ærumnam, ad ecclesiarum custodiam vigilantem se ac pastoraliter ^g exercentem, ad tertium caelum raptum, rursusque eum in paradisum raptum (*Ibid.*, xii, 4), et audisse arcana verba quae non licet homini loqui; et tamen Satanæ angelo ad tentandum conceditur (*Ibid.* xii, 7), orat ut eximi debeat, et non exauditur. Cujus cum ipsa initia ^h conversationis aspicio, perpendo quod ei superna pietas caelos aperit, seseque illi Jesus de sublimibus ostendit. Qui lumen corporis ad tempus perdidit, lumen cordis in perpetuum accepit. Ad Ananiam mittitur (*Act.* ix, 7), vas electionis vocatur; et tamen de civitate eadem quam post visionem Jesu ingressus fuerat fugiens recedit, sicut ipse testatur dicens: *Damasci praepositus gentis Arethæ regis custodiebat civitatem Damascenorum, ut me comprehenderet; et per fenestram in sporta ⁱ dimissus sum per murum, et sic effugi manus ejus* (*II Cor.* xi, 32). Cui licenter dicam: O Paule, in caelo jam Jesum conspicias, et in terra adhuc hominem fugis? In paradisum duceris, secreta Dei verba cognoscis, et adhuc a Satanæ angelo tentaris? Unde sic fortis, ut ad caelestia rapiaris? Unde sic infirmus, ut in terra hominem fugias, et adhuc a Satanæ angelo adversa toleres, nisi quia ipse qui te sublevarat rursus subtilissima te mensura moderatur, ut et in miraculis tuis nobis praedices virtutem Dei, et rursus in timore tuo reminisci nos faciat infirmitatis nostrae? Quae tamen infirmitas ne in desperationem nos pertrahat cum pulsas, dum de infirmitate tua Dominum rogares, **609** quia auditus non es, nobis quoque locutus es quid audisti: *Sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur* (*II Cor.* xii, 9).

[*Vet. VI.*] 42 *Custos virtutis est infirmitas.* — Aperta ergo voce Dei ostenditur quia custos est virtutis infirmitas. Tunc quippe bene interius custodimur, cum per dispensationem Dei tolerabiliter tentamur exterius, aliquando vitiiis, aliquando pressuris. Nam eis quoque quos viros novimus fuisse virtutum, tentationes atque certamina non desuere vitiorum. Hinc est enim quod ad consolationem nostram isdem praedicator egregius de se quadam talia proferere dicit in Vatic. et Gussanv.

^g Corb., Germ., Beccens. et Ulic., *quid desesse*; in aliis melius *quid de se poterat*.

^h Vindoc., *in illis caelestibus*.

ⁱ Vulgati recent. cum Germ., *exercentem*. Sequitur M. s. Turon., Vind., Norm., etc., et antiquiores Excusos.

^h Vind., *conervationis*.

ⁱ Laud. et Norma., *dimissus*.

^j Plerique, *aperte*.

^a Germ., *qui suo lerante Spiritu*. Deest etiam *sancto* in 1 Laud. et Corb. Germ.

^b In omnib. Mss. Germ., Norm., Laud., Vindoc., Corb. Germ., etc., ita legitur, non: *et secundo quinquaginta viros... petitione subdita*, ut est in Editis post. In sola Gussanv. habetur *quinquaginta viros*, pro *quinquagenarios*.

^c In aliis Ed., *ventura quoque*, quod in nullis Mss. invenimus.

^d In omnib. Mss. nostri; non, *timore percussus*,

gnatur, dicens: *Videō aliam legem in membris meis, A* *vocabitur in regno cælorum. Qui autem fecerit, et docuerit sic, magnus vocabitur in regno cælorum (Matth. v, 19).* Regnum cælorum videlicet Ecclesiam præsentem appellat, de qua scriptum est: *Et colligent de regno ejus omnia scandala (Matth. xiii, 41).* In superno etenim regno scandala quæ ex eo colligi debeant non habentur. Qui ergo solvit opere, et sic docet voce, in isto regno cælorum erit minimus, in illo nec minimus. Viam autem procellis sonantibus posuit, cum prædicatoribus suis ad corda hominum terrore venturi iudicii percussa aditum fecit. Prius itaque lex ponitur, ut post modum via pandatur, quia illa vox cor audientis penetrat, quæ hoc quod ore sonuerit, opere conservat. [VET. VH.] Tunc autem cum legem pluvis et viam procellis sonantibus poneret, hanc sapientiam Deus vidit, enarravit, præparavit, et investigavit. Usitata sacri eloquii locutione videre Deus dicitur, videre nos facere, sicut justo viro Dominus dicit: *Nunc cognovi quod timeas Deum (Genes. xxi, 12).* Et Israelitæ præmonentur: *Tentat vos Dominus Deus vester, ut sciat si diligitis eum (Deut. xiii, 3);* id est, ut scire vos faciat. Tunc ergo cum legem pluvis poneret, hoc est mandatum custodiæ prædicatoribus daret, hanc incarnatam sapientiam videri et enarrari a prædicatoribus, præparari et investigari ab auditoribus fecit. Sibi quippe illam præparat, quisquis illam bene vivendo in diem iudicii propitiam parat. Et notandum quod de ea quatuor dicta sunt. Ait enim: *Vidit, enarravit, præparavit, investigavit.* Vidit namque, quia species est; enarravit, quia verbum; præparavit, quia remedium; investigavit quia occultum. Sed hoc quod æterna Dei sapientia species Patris et Verbum dicitur, quando ab humana mente penetratur? Quis namque intelligat, vel verbum sine tempore, vel speciem sine circumscriptione? Dicendum ergo erat aliquid quod de illa homo cognosceret in se. Unde apte subditur:

CAPUT VII.

VERS. 26, 27. — *Quando ponebat pluvis legem, et viam procellis sonantibus, tunc vidit illam, et enarravit, et præparavit, et investigavit.*

43. *Verbi Dei præconibus lex posita, ut opere impleant quod prædicant. Hanc legem servantibus ad hominum corda aditus patet. — Solent per pluvias prædicantium dicta signari. Unde per Moysen dicitur: Expectetur sicut pluvia eloquium meum (Deut xxxii, 2). Quorum videlicet verba cum blande persuadent, pluviz sunt; cum vero terribilia de venturo iudicio intonant, sonantes procellæ. Et notandum quod pluvis lex ponitur, ut via procellis sonantibus aperiat. Lex quippe est ipsis prædicatoribus posita, ut vivendo impleant quod loquendo suadere festinant. Nam loquendi auctoritas perditur, quando vox opere non adjuvatur. Hinc enim per Psalmistam dicitur: Peccatori autem dixit Deus: Quare tu enarras justitias meas, et assumis testamentum meum per os tuum? Tu vero odisti disciplinam, et projecisti sermones meos post te (Psal. xlix, 16). Sermones etenim Dei post se prædicator projicit, cum hoc quod dicit facere contemnit. Quando autem dictis ejus alter obediat, dum ipse respuit opere quod prædicat voce, et dissimulat audire quod narrat? De ista prædicationis lege scriptum est: Qui solverit unum de mandatis istis minimis, 610 et docuerit sic homines, minimus*

^a Ita Germ., Norm., Laud., Corb. Germ., et pene omnes. In Ed., et ad alta sustollit.

^b Vatic. et Gussanv., pondere... tentationis, reluctantibus Mss. Germ., Corb. Germ., Norm., Laud., Turon., quibus consentiunt alii Editi.

^c Plurimi desperet.

VERS. 28. — *Et dixit homini: Ecce timor Domini ipsa est sapientia, et recedere a malo intelligentia.*

44. *Deum timens ejus sapientiam possidere incipit, et in se cognoscit, quem in ipsius natura cognoscere non potest. — Ac si aperte diceretur: Ad temetipsum homo revertere, cordis tui secreta perscrutare. Si Deum te timere deprehendis, profecto constat quia hac sapientia plenus es. Quam si adhuc cognoscere non potes quid sit in se, iam cognoscis interim quid sit in te. Quæ enim apud se ab angelis metuitur, apud te timor Domini vocatur, quia hanc habere te certum est, si timere te Deum incertum non est. Hinc etiam per Psalmistam dicitur: Initium sapientiz, timor Domini (Psal. cx, 10); quia tunc penetrare cor inchoat, cum hoc extremi iudicii pavore pertur-*

CAPUT VIII [Rec. VI].

VERS. 28. — *Et dixit homini: Ecce timor Domini ipsa est sapientia, et recedere a malo intelligentia.*

44. *Deum timens ejus sapientiam possidere incipit, et in se cognoscit, quem in ipsius natura cognoscere non potest. — Ac si aperte diceretur: Ad temetipsum homo revertere, cordis tui secreta perscrutare. Si Deum te timere deprehendis, profecto constat quia hac sapientia plenus es. Quam si adhuc cognoscere non potes quid sit in se, iam cognoscis interim quid sit in te. Quæ enim apud se ab angelis metuitur, apud te timor Domini vocatur, quia hanc habere te certum est, si timere te Deum incertum non est. Hinc etiam per Psalmistam dicitur: Initium sapientiz, timor Domini (Psal. cx, 10); quia tunc penetrare cor inchoat, cum hoc extremi iudicii pavore pertur-*

^d Gemet., retrorsum, aliis Norm. cum Germ. et Corb. Germ., post te, retinentibus.

^e Non legitur sic in nostris Mss., nisi in Germ.

^f Deest ore in Mss. pl.

^g In recent. Excusis, videre Dei quam lectionem e quibus Mss. deprømpserint Editores, ignoramus.

bat. Ad parvitatem igitur nostram divinus sermo se attrahit: ^a sicut pater cum parvulo filio loquitur, ut ab eo possit intelligi, sponte balbutit. Quia enim naturam sapientiæ penetrare non possumus quid sit in se, ex condensatione Dei audivimus quid sit in nobis, cum dicitur: *Ecce timor Domini, ipsa est sapientia*. Sed quia ille veraciter vim divini timoris intelligit, qui se a cunctis pravis operibus custodit, recte subditur: *Et recedere a malo, intelligentia*. Ea igitur quæ sequuntur, quia prophetiæ spiritu plena sunt, ipsa sacræ historiæ verba testantur, cum dicitur:

CAPUT IX [Vet. VIII], Rec. VII].

Cap. XIX, vers. 1. — *Addidit quoque Job, assumens parabolam suam, ^b et dixit.*

15. *Job ultima Ecclesiæ tempora præannuntiat, quibus carnales et hæreticos passura est.* — Quia enim parabola similitudo nominatur, aperte constat quod per exteriorum verborum formam mysteria loquitur, qui ad loquendum parabolam assumpsisse memoratur. Cum etenim sua narrat, quæcunque sunt sanctæ Ecclesiæ ventura denuntiat; et per hoc quod ipse patitur, indicat quid illa patiatur. Nonnunquam vero sic suæ historiæ verba permiscet, ut nil allegoricum insonet; nonnunquam vero sic suos dolores loquitur, ac si ex voce dolentis Ecclesiæ loquatur. In hac vero ultima sui parte sermonis ultimum tempus designat Ecclesiæ, quando adversarios suos, id est carnales quosque, vel hæreticos atque gentiles, quos nunc studet sapientiæ auctoritate comprimere, effrenata jactantia elatos cogitur ^c irrita tolerare. Unde in hoc quoque sermone dicitur: *Nunc autem derident me juniores tempore, quorum non dignabar patres ponere cum canibus gregis mei (Job xxx, 1)*. Et ipsa ordinis ratio exposcit ut per verba beati Job ultima extremi sanctæ Ecclesiæ designentur dies, quando, persecutione crescente, apertas hæreticorum voces tolerare compellitur, cum motus cordis sui, quos nunc intra cogitationum sinus contegunt, tunc in voce manifestati erroris aperiunt. Nunc enim, sicut per Joannem dicitur (Apo. xx, 3), draco in abyso clausus tenetur, quia diabolica malitia in eorum subdolis cordibus occultatur. Sed sicut illic ^d dictum est, educetur draco de puteo abyssi, quia quod modo præ timore tegitur, tunc contra Ecclesiam publice de ^e iniquorum cordibus omne serpentinum virus aperitur. Nunc enim abscondit se sub blandiente lingua, ^d sapiens conscientia, et malitia calliditatis, quasi quadam se tegit abyso simulationis; nunc Dominus, sicut Psalmistæ voce dicitur, *Congregat sicut ^f in utre aquas maris (Psal. xxxii, 7)*. Uter quippe carnalis est

cogitatio. Aquæ ergo maris in utre congregatæ sunt, cum amaritudo perversæ mentis non erumpit exterius in vocem prævæ libertatis. Veniet profecto tempus, quando contra hanc perversi atque carnales aperta voce prædicent quod nunc occulta cogitatione moliantur. Veniet tempus, quando catholicam Ecclesiam non solum injustis vocibus, sed etiam crudelibus plagis premant.

16. *Duobus modis Ecclesia persecutionem patitur, verbis et gladiis.* — Ab adversariis namque suis duobus modis Ecclesia persecutionem patitur, scilicet aut verbis, aut gladiis. Sed cum verbis persecutionem sustinet, exercetur ejus sapientia; cum vero gladiis, exercetur ejus patientia. Sed verborum persecutiones ab hæreticis nunc etiam quotidie toleramus, cum ipsi hæretici linguis nobis subdolis, et falsa humilitate blandiuntur. Persecutiones vero gladiatorum juxta finem mundi secuturæ sunt, ut grana cælestibus horreis recondenda tanto verius a peccatorum paleis exuantur, ^g quanto arctius affliguntur. Tunc electi omnes qui in illa fuerint tribulatione comprehensi ^h reminiscuntur horum temporum in quibus nunc Ecclesia fidei pacem tenet, et superba hæreticorum colla comprimit, non potentatu culminis, sed jugo rationis. Reminiscuntur nostri, qui quiesca fidei tempora ducimus; **612** qui etsi in bellis coarctamur gentium, non tamen ⁱ in dictis expugnamur patrum. Beatus ergo Job sanctæ Ecclesiæ typum tenens, quæ tunc in illis angustiis invenitur; et tamen nostræ, ut dixi, quietis reminiscitur, sua transacta narrat, et aliis ventura denuntiat, dicens:

CAPUT X [Rec. VIII].

VERS. 2. — *Quis mihi tribuat, ut sim juxta menses pristinos?*

17. *Etsi gravia jam passa sit Ecclesia, longe graviora passura est.* — Multa enim talia sancta Ecclesia doloribus pressa dictura est. Tantis quippe illam futurum est tribulationibus angustari, ut hæc tempora cum magno suspirio desideret quæ nos cum magno dolore toleramus. Dicat ergo, dicat per vocem beati Job: *Quis mihi tribuat ut sim juxta menses pristinos?* Quia enim statutus dierum numerus vocantur, quid aliud nomine signat mensium, nisi collectiones animarum? Dies quippe dum colliguntur in mensibus, subtrahuntur, quia et in hoc tempore sancta Ecclesia, dum veritatis luce splendentis animas colligit, in inimicis abscondit. Aliquando etiam mensis pro perfectione ponitur, sicut propheta ait: *Erit mensis ex mense (Isai. Lvi, 23)*; perfectio videlicet eis in requie, quibus nunc perfectio fuerit in operatione. [Vet. IX.] Reminiscatur ergo perfectionis pri-

^a Germ. et Vulgati poster., *sicut cum pater cum parvulo filio loq... balbutit*. Redundantem voculam cum expunxit Mss. pene omnibus adhaerentes

^b Abest et dixit a plurimis Mss.

^c Buo Laud., *in risu tolerare*.

^d Editi, *invisis* Mss. *scriptum est*.

^e Turon., *iniquorum ore*.

^f 2 Laud., *in utrem*.

^g Ita Germ., Corb., Germ., Laudunenses et pene omnes Mss., quos sequuntur vet. Ed. Posterioribus autem Editoribus magis placuit *acrius*, quod legitur in Gilot., Vatic., Gussanv.

^h Turon., *reminiscuntur*, et infra *reminiscuntur nostri*.

ⁱ Vind., *in judicis*.

stinæ, reuertat ad memoriam quanta a prædicatione A sua collectis animabus reportabat lucra, et angustata tribulationibus dicat: *Quis mihi tribuat, ut sim iuxta menses pristinos? In quibus profecto mensibus qualis fuerit, enumerando subiungit, dicens:*

CAPUT XI.

VERS. 2, 3. — *Secundum dies, quibus Deus custodiebat me, quando splendebat lucerna ejus super caput meum, et ad lumen ejus ambulabam in tenebris.*

18. — *Tunc multi infirmi cadent, fortibus ob eorum carum dolentibus.* Tunc quippe videt ex se, persecutione cogente, infirmorum multos cadere, quos nunc ut mater intra pacis sinum parvulos fovet, et b intra tranquillas fidei cunas continet, quia admisti fortibus, ipsa fidei tranquillitate nutriuntur. Tunc vero tales B multi casuri sunt, et per viscera charitatis, quidquid in damno parvulorum sustinet, se perpeti animus perfectorum dolet. Infirmorum etenim damna ad corda fortium per compassionem transeunt. Unde per Paulum dicitur: *Quis infirmatur et ego non infirmor? quis scandalizatur, et ego non uror (II Cor. xi, 29)?* Tanto enim quisque perfectus est, quanto perfecte sentit dolores alienos. Unde sancta Ecclesia infirmis tunc cadentibus c angustata, cum horum reminiscitur temporum, jurè dictura est: *Secundum dies quibus Deus custodiebat me*, quia se tunc in illis æstimat cadere, quæ se nunc in istis d respicit custodiri. Bene autem dicitur: *Quando splendebat lucerna ejus super caput meum, et ad lumen ejus ambulabam in tenebris.* Lucernæ enim nomine, lumen signatur sacre Scripturæ, de qua ipse Ecclesiæ pastor dicit: *Habemus firmiorem propheticum sermonem, cui bene facitis attendentes, quasi lucernæ lucenti in caliginoso loco, donec dies illucescat, et lucifer oriatur in cordibus vestris (II Pet. i, 19).* Et Psalmista ait: *Lucerna pedibus meis verbum tuum, Domine (Psal. cxviii, 105).* Quia autem e principale nostrum mens est, appellatione capitis mens vocatur. Unde per Psalmistam dicitur: *Impinguasti in oleo caput meum (Psal. xxii, 5).* Ac 613 si aperte dicat: *Charitatis pinguedine replesti mentem meam.* Nunc ergo lucerna super caput Ecclesiæ splendet, quia sacra eloquia tenebras nostræ mentis irradiant, ut in hoc caliginoso vitæ præsentis loco, dum verborum Dei lucem percipimus, quæ sunt agenda videamus. Nunc ad lumen f ejus in tenebris ambulat, quoniam sancta universalis Ecclesia, etsi alienæ occulta cogitationis non penetrat, g quia quasi faciem non cognoscit in nocte, tamen ponit gressus boni operis, directa lumine supernæ locutionis. Sequitur:

a Plurimi cum Germ. et Corb. Germ., *prædicationis suæ.*

b Turon., *in tranquilla fidei cuna.*

c Plurimi, cum Germ. et Corb. Germ., *angustata.*

d Norm., *respicit stare.* Laud., *respicit custodire.* Vindoc., *quia tunc se in illis æstimat eadem, quæ se nunc in istis æstimabat custodiri; obscure sane; et ut*

CAPUT XII [Rec. IX].

VERS. 4. — *Sicut fui in diebus adolescentiæ meæ, quando secreto Deus erat in tabernaculo meo.*

19. *Varia Ecclesiæ ætates. Infantia, adolescentia, senium. In fine tamen multos susceptura est filios.* — Sicut uniuersusque hominis, sic sanctæ Ecclesiæ ætas describitur. Parvula quippe tunc erat, cum a nativitate recens verbum vitæ prædicare non poterat. Hinc enim de illa dicitur: *Soror nostra parvula est, et ubera non habet (Cant. viii, 8),* quia nimirum sancta Ecclesia priusquam proficeret per incrementa virtutis, infirmis quibusque auditoribus præbere non potuit ubera prædicationis. Adulta vero Ecclesia dicitur, quando Dei verbo copulata, sancto repleta Spiritu, per prædicationis ministerium in aliorum conceptione h selatur, quos exhortando parurit; convertendo parit. De hac ejus ætate Domino dicitur: *Adolescentulæ dilexerunt te (Cant. i, 3).* Uniuersæ quippe Ecclesiæ, quæ unam catholicam faciunt, adolescentulæ vocantur, non jam vetustæ per culpam, sed novellæ per gratiam; non senio steriles, sed ætate mentis ad spiritalem congruæ fecunditatem. Tunc ergo, cum in diebus illis Ecclesiæ, quasi quodam senio debilitata, per prædicationem filios parere non valet, reminiscitur fecunditatis antiquæ dicens: *Sicut fui in diebus adolescentiæ meæ.* Quamvis post eosdem dies quibus deprimitur, jam tamen circa ipsum finem temporum grandi prædicationis virtute roboratur. Nam susceptis ad plenum gentibus, omnem Israeliiticum populum, qui tunc inventus fuerit, in fidei sinum trahit. Scriptum quippe est: *Donec plenitudo gentium introiret, et sic omnis Israel salvus feret (Rom. xi, 25).* Sed ante illa tempora erunt dies in quibus ab adversariis paululum videbitur oppressa, cum et horum dierum h reminiscitur, dicens: *Sicut fui in diebus adolescentiæ meæ, quando secreto Deus erat in tabernaculo meo.*

20. [Vet. X]. *Qui mandata Dei meditantur, habet Deum inhabitantem. Sancti se foris intusque circumspiciunt.* — Quid hoc loco tabernaculum, nisi habitationem mentis accipimus? Quia per omne quod cogitando agimus, in consilio nostri cordis habitamus. Quisquis autem mandata Dei tacitus cogitat, secreto illi Deus in tabernaculo est. Habitationem etenim cordis sui ante Dei esse oculos viderat, qui dicebat: *Et meditatio cordis mei in conspectu tuo semper (Psal. xviii, 15).* Exteriora namque opera patent oculis hominum, longe vero incomparabiliter interiores ac subtilissimæ cogitationes nostræ patent oculis Dei. *Omnia enim, sicut scriptum est, nuda et aperta sunt oculis ejus (Hebr. iv, 13).* Et sæpe in exteriori opere ante oculos hominum inordinati appa-

censemus, mendose.

o Ita quoque appellatur supra, l. xiii, num. 5.

f Deest ejus in Germ., Corb. Germ. et plurimis aliis.

g Omittitur quia in duob. Laud.

h Ita Germ., Corb. Germ., Laud., Norm., Belov., etc., ubi Editi habent *fecundatur.*

rere metumus, et in interiori cogitatione illius respectum non metumus, quem videntem omnia non videmus. Multo enim magis intrinsecus Deo quam extrinsecus hominibus conspicibiles sumus. Unde et sancti omnes foris **614** se intusque circumspiciunt, et vel reprehendendo se exterius, vel iniquos se interius videri invisibiliter timent. Hinc est quod animalia quæ per prophetam videntur, in circuitu et intus plena oculis esse memorantur (*Ezech. 1, 18; 2, 12*). Quisquis enim exteriora sua honeste disponit, sed interiora negligit, in circuitu oculos habet, sed intus non habet. Sancti vero omnes, quia et exteriora sua circumspiciunt, ut bona de se exempla fratribus præbeant, et interiora sua vigilanter attendunt, quia sese irreprobabiles interni iudicis obtutibus parant, et oculos in circuitu et intus habere perhibentur; magisque se, quo Deo placeant, in sua interna componunt, sicut per Psalmistam quoque de sancta Ecclesia dicitur: *Omnis gloria ejus a filie regis ab intus (Psal. XLIV, 14)*. Sed qua exteriora sua etiam irreprehensibilia custodit, jure de ea subdidit: *In fimbriis aureis circumamicta b varietate*, ut et pulchra sibi intus sit, et aliis foras; et se provehens per internam gloriam, et alios erudiens per exteriora operum exempla. Beatus igitur Job dicat ex se, dicat ex persona universalis Ecclesie: *Quando secreto Deus erat in tabernaculo meo*. Ut enim demonstret quantum intus profecerit, secreto Deum fuisse in suo tabernaculo perhibet. Ut etiam ostendat rectitudinis opera quantum extrinsecus custodivit, adjungit.

CAPUT XIII.

VERS. 5. — *Quando erat Omnipotens mecum, et in circuitu meo pueri mei.*

21. *Sanctis intus Deo vacantibus, mali sola exteriora quarunt. Religionem non habent, sed simulant.* — Omnes autem qui divina præcepta metunt, Dei tabernaculum fiunt. Unde, ut supra jam diximus (*Num. 6*), per semetipsam Veritas dicit de eo qui illius mandata custodit: *Ego et Pater c venimus, et mansionem apud eum faciemus (Joan. XIV, 23)*. Quod contra perversi quique dum interna non appetunt, in suis se cogitationibus foras fundunt. Unde eis per prophetam dicitur: *Redite prævarcatores ad cor (Isa. XLVI, 8)*. Et rursus: *Væ qui cogitatis inutile (Michæ. II, 4)*. In actionibus quippe suis videntur homines, quos corporaliter vident, et Deum sibi præsentem non æstimant esse, quem non vident. Quod contra in laude justi dicitur, dum Ægypti regem contemneret, et Dei mandatis obediret: *Quia invisibilem tanquam videns sustinuit (Hebr. XI, 27)*. Perversum quippe terræ principem quasi non vidit, quem ab oculis sui cordis abiecit. Regem

A vero invisibilem tanquam videns sustinuit, quia ab ejus^d timoris intuitu mentis oculus non deflexit. Sancta itaque Ecclesia in magnis tunc tribulationibus deprehensa, cum multos a Deo conspicit prava cogitatione discedere, videt profecto mentis eorum habitaculum discedente Deo vacuum remanere, et jure deplorans dicit: *Quando secreto Deus erat in tabernaculo meo. [Vet. XI.]* Quibus verbis non immerito etiam simulatio religionis plangitur, quia nonnulli etiam nunc Christiani esse non appetunt, sed videri. His videlicet Deus in publico est, non in secreto. Sed sancta Ecclesia Deum in secreto habere desiderat, quia illos vere fideles respicit, quos ad fidei vitam corde pleno permanere cognoscit. Quæ juxta exteriorem quoque vigoris sui rectitudinem dicit: *Quando erat Omnipotens mecum, et in circuitu meo pueri mei*. Pueri scilicet vocantur, qui cælestibus mandatis inserviunt. Unde per prophetam Dominus dicit: *Ecco ego et pueri mei quos mihi dedit 615 c Deus (Isa. VIII, 18)*. Et rursus in Evangelio: *Pueri, nunquid t pulmentarium habetis (Joan. XXI, 5)*? Nunc ergo in circuitu ejus sunt pueri, quia in cunctis fere gentibus reperiuntur qui cælestia mandata custodiunt, et spiritualis disciplinæ regulis obsequuntur. Qui profecto tunc ad obsequium puori deerunt, quando pravi qui reperti fuerint spiritualia ejus mandata contemnunt. Sequitur:

CAPUT XIV [Rec. X].

VERS. 6. — *Quando lavabam pedes meos butyro.*

22. *Pedes Domini prædicatores, quos ungit et mundat.* — Quia Christum et Ecclesiam unam esse personam crebro jam diximus, illum videlicet hujus corporis caput, hanc autem illius capitis corpus, aliter hæc verba juxta vocem capitis accipi, atque aliter juxta vocem corporis debent. Quos ergo pedes Domini, nisi sanctos prædicatores accipimus? De quibus dicit: *c Et inambulabo in eis (Levit. XXVI, 12)*. Butyro ergo pedes lavantur, quia prædicatores sancti bonorum operum pinguedine replentur. Etenim, ut supra jam diximus (*Lib. I, n. 30*), vix ipsa prædicatio sine aliquo transitur admissio. Nam quilibet prædicans, aut ad quantulumcumque indignationem trahitur, si contemnitur; aut ad aliquantumcumque gloriam, si ab audientibus veneratur. Unde et apostolis pedes loti sunt, ut a quamlibet parvo contagio in ipsa prædicatione contracto, quasi a quodam itinere collecto pulvere mundarentur. Et beatus Jacobus dicit: *Nolite plures magistri fieri, fratres mei (Jac. III, 1)*. Et paulo post: *In multis enim offendimus omnes (Ibid., 2)*. Pedes ergo lavantur butyro, quia pinguedine boni operis infunditur atque mundatur collectus pulvis de gloria prædicationis. Vel certe butyro pedes lavantur, dum sanctis prædicato-

^a Corb. Germ., duo Laud., Germ., Norman. omnes, etc., *filie regum*. In Vulgata et textu Hebr., *regis*.

^b Ita cum Bellovo. et laudat Codd. vet. Ed., ubi recent. habent *varietatibus*.

^c Editi addunt *meus*. In omnibus Mss. nostris, nisi in Germ. et Corb. Germ., minime legitur.

^d Vindoc., *amoris intuitu*.

^e Norm., *Dominus*.

^f Turon., *pulmentum*.

^g Ita Laud., Germ., Corb. Germ., Norm. et alii Edit. poster., et *ambulabo*.

ibus debita ab audientibus stipendia conferuntur, et quos fatigat injunctus prædicationis labor exhibita a discipulis pinguedo boni operis fovet, non quod ideo prædicent ut alantur, sed ideo alantur ut prædicent; id est, ^a ut prædicare subsistant, non ut in intentionem sumendi victus transeat ^b actio prædicatoris, sed ad utilitatem prædicationis deserviant ministeria sustentationis. Unde a bonis prædicatoribus non causa victus prædicationis impenditur, sed causa prædicationis accipitur victus. Et quoties prædicantibus necessaria ab audientibus conferuntur, non solent de rerum munere, ^c sed de conferentium gaudere mercede. Unde per Paulum dicitur: *Non quæro datum, sed requiro fructum* (Phil. iv, 17). Datum quippe est res ipsa quæ impenditur; fructus vero dati est, si benigna mente futuræ mercedis studio aliquid impendatur. Ergo datum in re accipimus, fructum in corde. Et quia discipulorum suorum Apostolus mercede potius quam munere pascebatur, nequaquam datum, sed fructum se querere fatetur. Unde et subdidit protinus, dicens: *Habeo autem omnia, et abundo* (Ibid., 18). Butyro ergo lavantur pedes, cum prædicatoribus sancti, ut diximus, ipsa prædicatione fatigati, auditorum suorum bonis operibus foveantur. Fessos namque pedes butyro unxerat ille qui audiebat: *Viscera sanctorum requieverunt per te, frater* (Philem. 7). Hoc butyro unctus fuerat pes qui in catena tenebatur, dicens: *Det misericordiam Dominus Onesiphori domui; quia sæpe me refrigeravit, et catenam meam non erubuit* (I Tim. ii, 16). Si ergo ex voce capitis hæc verba pensamus, **616** recte pedes, sicut dictum est, prædicatores accipimus.

[Vet. XII.] 23. *Pedes Ecclesiæ sunt inferiores ministri, qui terrena curant.* — Si autem sentire ista ex voce solius corporis debemus, nimirum pedes Ecclesiæ sunt inferiorum operum ministri, qui dum ad usus necessarios ea quæ sunt exterius exercent, per extremum ministerium velut pedes terræ inhærent. Sed debent hi qui præsent, qui doctrinæ studio invigilant, solerti cura occupatorum corda requirere, eisque eam quam ipsi ^d vacando percipiunt, crebræ admonitionis voce, infusionem pinguedinis ministrare. Nam quia in uno corpore invicem pro se membra sollicita sunt, sicut illorum ministeriis ^e nostra extrema fulciuntur, ita necesse est ut nostris studiis illorum interiora repleantur. Quando igitur sancti doctores quibusdam ad extrema ministeria deditis, unctionem dominicæ incarnationis prædi-

^a 1 Laud., ut prædicatores subsistant. Alter, ut prædicationi insistant.

^b Corb. Germ., 1 Laud. et Norm., actio prædicationis.

^c Vindoc. et 2 Laud., sed de confitentium.

^d 1 Laud., vocando.

^e Nonnulli Editi, nostra externa, quod melius respondet sequentibus, illorum inferiora, sed Mss. sequimur ac veteres Edit., non conjecturis indulgemus. Lectionem nostram confirmat vox, extrema, sæpius infra repetita.

cant, butyro cloquii pedes lavant. Solent etiam pedes ipsa itineris asperitate lacerari. Unde et omnino difficile est in terrenis actionibus hujus vitæ iter agere, et nulla ex labore itineris vulnera sustinere. Cum ergo vigilantes præpositi, auditores suos curis exterioribus intentos ad cor revocant, ut quæ inter ipsa licita opera admiserint mala cognoscant, et quæ cognoverint desinant, pedes butyro lavant, quia eorum vulneribus ^f poenitentiae unguenta subministrant. Reminiscatur igitur tunc Ecclesia vehementer afflicta, quomodo pacis suæ tempore per exhortationis verbum, membra in se etiam extrema mundabat, et dicat: *Quando lavabam pedes meos butyro.* Quod de beato Job admirabiliter libet intueri, qui inter tot curas rerum, inter tot affectus pignorum, inter tot studia sacrificiorum, subjectis suis quamlibet extremis, bona sequentis vitæ prædicabat, ut eos de coelestibus imbueret, qui sibi ad terrena opera deservirent. Quid ad hæc nos episcopi dicimus, qui commissis nobis verbum vitæ impendere non curamus, quando conjugatum virum prohibere non valuit ^g ab officio prædicationis vel sæcularis habitus, vel magna occupatio facultatis? [Rec. XI]. Sed servata veritate historiarum, ad sanctæ Ecclesiæ jam verba redeamus, quæ per beatum Job, id est per os membri sui loquitur, quanta sint quæ tempore extremo patietur, cum transactorum suorum reminiscitur, cum per eam videlicet verbi pinguedinem operantium ^h vita lavaretur. Quæ ipsam quoque prædicatorum suorum vigilantiam plenius exæquens, subdit:

CAPUT XV.

111b. Et petra fundebat mihi rivos olei.

24. *In Ecclesia rivi olei sunt vel sacra dogmata, vel sancti Spiritus gratia.* — Quia petra nomine Christus accipitur, prædicator egregius fatetur, dicens: *Petra autem erat Christus* (I Cor. x, 4). Quæ videlicet petra nunc ad usum sanctæ Ecclesiæ olei rivos fundit, quia in ea loquens Dominus, prædicamenta unctionis intimæ emanat. De hac petra olei rivi exiit, liber Matthæi, liber Marci, liber Lucæ, et liber Joannis. In diversis hujus mundi partibus quod prædicamenta edidit, tot petra hæc per ora apostolorum omnium olei rivos fudit. Toties adhuc de petra hæc olei rivi funditur, quoties a sancto Spiritu ungentis mentibus auditorum ea quæ in libris veteribus de Christo dicta sunt explanantur. Et rivi vocantur olei, **617** quia decurrunt et unguunt. In quibus ⁱ quiaquis tingitur ungitur, quisquis ungitur ia-

^f Gemet., poenitentiae lamenta.

^g Ita omnes Mss. Norm. et vet. Ed. In 2 Laud., a verbo prædic. Germ., Corb. Germ. et Editi recent., a butyro prædicationis.

^h Bellov., vita laberetur.

ⁱ Ita Germ., Gemet., cum aliis Norm., duo Laud., Turon. et vet. Excusi. In posterior. omittitur primum ungitur. Operæ pretium non est monere in Mss. legi, tingitur, ungitur; pro tingitur, ungitur.

terius impinguatur [Vet. XIII]. De qua nimirum A pinguedine Psalmista ait : *Sicut adipe et pinguedine repletur anima mea* (Psal. LXX, 6). Potest nomine olei ipsa sancti Spiritus unctio designari, de qua per prophetam dicitur : *Computrescit jugum a facie olei* (Isai. x, 27). Jugum quippe a facie olei computrescit, quia dum sancti Spiritus gratia unguimur, a captivitatibus nostræ servitutis liberamur : dumque maligni spiritus dominatio superba repellitur, jugum conteritur, quo a libertatis nostræ colla premebantur. De hoc rursus oleo scriptum est : *Vinea facta est dilecto b meo in cornu flos olei* (Isai. v, 4). Filius quippe olei, fidelis populus dicitur, c qui ad fidem Dei interna sancti Spiritus unctione generatur. Multis ergo tunc sancta Ecclesia tribulationibus depressa, dona Spiritus, et mira quæ nunc habet prædicamenta, ad memoriam revocet, et suum silentium deplorat, dicens : *Petra fundebat mihi rivus olei*. Quibus verbis congrue subjicit :

CAPUT XVI.

VERS. 7-10. — *Quando procedebam ad portam civitatis, et in platea parabant mihi cathedram. Videbant me juvenes, et abscondebantur, et senes assurgentes stabant. Principes cessabant loqui, et digitum superponebant ori suo. Vocem suam cohibebant duces, et lingua eorum gutturi suo adhærebant.*

25. *Bona opera et doctrinæ cathedra, Ecclesiæ insignia sunt.* — Mos veterum fuit ut seniores in porta consisterent, et causas introeuntium judicarent, quatenus tanto esset pacificus urbis populus, quanto ad hanc discordes ingredi non liceret. Sed nos sacram historiam venerantes, hæc egisse beatum Job pro cultu justitiæ certum tenemus, atque ad indaganda allegoriæ mysteria ducimur. Quid ergo per civitatis portam, nisi bona quæque actio designatur, per quam anima ad conventum regni cœlestis ingreditur? Unde et Propheta ait : *Qui exaltas me de portis mortis, ut annuntiem omnes laudationes tuas in portis filię Sion* (Psal. ix, 15). Portæ quippe mortis sunt actiones pravæ, quæ ad interitum trahunt. Quia autem Sion speculatio dicitur, portas Sion, actiones bonas accipimus, per quas supernam patriam ingredimur, ut Regis nostri gloriam contemplemur. Quid vero per cathedram, nisi magisterii auctoritas designatur? Græca autem d voce platea pro latitudine ponitur. Nunc ergo sancta Ecclesia ad civitatis portam procedit, quia ut aditum cœlestis regni percipiat, in sanctis se actionibus exerit. Cui in platea paratur cathedra, quia in magnæ auctoritatis latitudine sui

a In Utic. olim legebatur *captivitatibus*.

b Deest meo in pler.

c 2 Laud., quia *fides Dei de interna sancti Spiritus unctione generatur*.

d Editi, *lingua*, in vitis Mss.

e Ita Germ., Corb. Germ., 1 Laud., Bellov., Norm., etc. In Vulgatis additur *super*, quod supplendum putaverunt qui his edendis operam dederunt. At jam monuimus, l. 1, n. 25, ab antiquis usurpatum *cathedram sedere*. In 2 Laud. habetur, *cathedra sedet*. li-

magisterii exhibet libertatem. Quæ enim recta quæ sentit publica voce prædicat, quasi in platea e cathedram sedet, cum nullum de sua prædicatione metuit, nullius pressa terroribus, se sub silentio abscondit. An non in publico ad docendum præsidet, quam simul et sentiendi veritas, et docendi potestas fulcit? Sed cum ad portam procederet, et in platea cathedram sederet, quid a levibus, quidve a gravibus ageretur, adjungit dicens :

CAPUT XVII.

VERS. 8. — *Videbant me juvenes, et abscondebantur, et senes assurgentes stabant.*

618 26. *Ecclesiæ vigorem, et rectitudinem imperfecti formidant; diligunt perfecti.* — Si historiam intendimus, quæ dixit credimus; si allegoriæ, quæ prædixit videmus. Juvenes namque dici solent qui nulla consilii f gravitate deprimuntur. Senes vero non eos Scriptura sacra vocare consuevit, qui sola quantitate temporum, sed morum grandævitate maturi sunt. Unde per quemdam sapientem dicitur : *Senectus enim venerabilis est, non diuturna, neque numero annorum computata. Cani autem sunt sensus hominis, et ætas senectutis vita immaculata* (Sap. iv, 8). Unde recte quoque Dominus ad Moysen dicit : *Congrega mihi septuaginta viros de senioribus Israel, quos tu nosti quod senes populi sunt* (Num. xi, 16). In quibus quid aliud quam senectus cordis requiritur, cum tales jubentur eligi qui e senes esse sciuntur? Si enim senectus in eis corporis quæreretur, a tantis sciri poterant, a quantis videri. Dum vero dicitur : *Quos tu nosti quod senes populi sunt*, profecto liquet quia senectus mentis, non corporis, eligenda nuntiatur. [Vet. XIV.] Sanctam ergo Ecclesiam vident nunc juvenes, et absconduntur, senes vero ei assurgentes assistunt, quia vigorem ejus atque rectitudinem immaturi formidant, grandævi glorificant. b Leves quique sunt, fugiunt; graves vero atque perfecti hanc vitæ suæ meritis assurgendo venerantur. Disciplinam quippe illius perfecti diligunt, imperfecti reprehendunt. Vident ergo hanc juvenes et absconduntur, quia deprehendi in suis occultis actionibus metuunt. Senes vero assurgentes stant, quia perfecti quique ex humilitate indicant, quantum in bona operatione profecerunt. Sed quia hæc de suis loquitur, narret quoque qualiter ab exteris timeatur :

CAPUT XVIII.

VERS. 9, 10. — *Principes cessabant loqui, et digi-*

dem Mss. paulo infra habent *cathedram sederet, vel cathedra sederet*.

f Excusi cum Germ., *gravitate fulciuntur*, reluctantibus Mss. Norm., Vindoc., Laud., Turon., Corb. Germ.

g Vindoc., *si senes*.

h Poster. Editi cum Germ., *levis quique*. Alii, *leves quique sunt, aut leves quippe sunt qui fugiunt*. Sequimur Mss. Norm., Laudun., Corb. Germ., etc.

lum superponebant ori suo. Vocem suam cohibebant duces, et lingua eorum gutturi suo adhererat.

27. *Hæretici silere coacti S. Gregorii temporibus. Hæretici in culpa concordant, in sententiis discrepant. In Ecclesiæ adversis, hæretici libere prædicant.* — Qui hoc loco alii duces intelligi vel principes possunt nisi hæreticæ pravitatis auctores? De quibus per Psalmistam dicitur: *Effusa est contentio super principes eorum, et seduxerunt eos in invio, et non in via* (Psal. cvii, 40). Ipsi etenim dum dispensationem Dei perverse interpretari non metuunt, profecto plebes subditas non in eam viam quæ Christus est, sed in invium trahunt. Super quos recte quoque affusa contentio dicitur, quia suis sibi vicissim allegationibus contradicunt. Arius quippe tres personas in divinitate suscipiens, tres etiam deos credidit. Quem contra Sabellius unum Deum suscipiens, unam credidit esse personam. Inter quos sancta Ecclesia rectum prædicationis suæ tramitem indeclinabiliter tenens, et unum Deum prædicans, tres personas contra Sabellium asserit, et tres personas asserens, unum Deum contra Arium confitetur. Quia autem in sacro eloquio Manichæus virginitatem laudari comperit, conjugia damnavit. At contra ^a Jovinianus quia concedi conjugia cognovit, virginitatis munditiam despexit. Unde fit ut semper hæreticis perversa intelligentia confusis, vicissim sibi eorum nequitia et in culpa concordet, et in sententia discrepet. At contra sancta Ecclesia per medias utrarumque partium lites **619** ordinata pace graditur, et sic scit superiora bona suscipere, ut noverit etiam inferiora venerari, quatenus nec summa æquet infimis, nec rursus ima despiciat, cum summa veneratur. Nunc ergo hæreticarum plebium principes, auctoritatem sanctæ Ecclesiæ perpendentes, cessant loqui, et quasi ori suo digitum superponunt, dum falsis querelis non ratione vocis se reprimi, sed virtutis manu significant. Vocem suam duces cohibent, quia nimirum hi qui post se errantes populos trahere conantur, ne loqui perversa nunc audeant, et auctoritatis frenantur pondere, et virtute rationis. Quorum lingua suo gutturi adhæret, quia etsi perversa loqui libera voce non audeant, intus tamen apud se contegunt cuncta quæ contra ^b veram fidem proponere falsa moliuntur. Horum ergo temporum, sequenti tribulatione deprehensa, reminiscens Ecclesia deplorat, dicens: *Quando procedebam ad portam civitatis, et in platea parabant cathedram mihi. Videbant me juvenes, et abscondebantur, et senes assurgentes stabant. Principes cessabant loqui, et digitum superponebant ori suo. Vocem suam duces cohibebant, et lingua eorum gutturi suo adhererat.* Ac si aperte dicat: Cum prædicare mihi ^c voce publica licuit, omnis me qui veritati non fuit subjectus expavit. Illo namque tempore cum sancta Ecclesia adversitate

A premitur, pravis quibusque prædicatoribus licentia locutionis datur. [Vet. XV.] Quod longe ante Jeremias intuens, ait: *Sed et lamias nudaverunt mammam, lactaverunt catulos suos* (Thron. iv, 3). Quid namque lamias, nisi hæreticos appellat, humanam quidem faciam, sed belluina per impietatem corda gestantes? Qui tunc mammam nudavit, cum errorum suum libere prædicant. Tunc catulos lactant, quia male sequaces parvulorum animas dum perversa insinuant, ad impietatem nutriendo confirmant. Sequitur:

CAPUT XIX [Rec. XII].

VERS. 11. — *Auris audiens beatificabat me, et oculus videns testimonium reddebat mihi.*

B 28. *Ecclesiæ testimonium reddere debemus bene vivendo.* — Dum beatificari se ab audientibus, sibi que testimonium reddi a videntibus fatetur beatus Job, qualis in sermone, qualis in opere fuerit, ostenditur. Neque enim aut in opere jam perfectus est, cui adhuc linguæ pravitas contradicit; aut in sermone laudabilis, qui hoc ^d quod loquitur opere non ostendit. Ut igitur beatus Job amicorum suorum increpationibus exactus utraque se habuisse perhibeat, sese et audientibus et videntibus venerationi fuisse manifestat. Quod si ad vocem sanctæ Ecclesiæ referamus, ille ejus verba beatificat, quia ea quæ audierit opere consummat. Ille ei testimonium reddit, qui exemplis ^e vitæ illi bene vivendo respondet. Sanctam etenim Ecclesiam ille veraciter videt, cujus testatur vita quia videt. Ad hoc namque bonorum intra eam recitudo cernitur, ut quique hanc viderint, a suis pravitatibus corrigantur. Necdum ergo intra sanctam Ecclesiam videt bonos, qui non est emendatus a malis. Sed unde ei testimonium reddatur, ostenditur cum subjungit:

CAPUT XX.

VERS. 12, 13. — *Eo quod liberassem pauperem vociferantem, et pupillum cui non erat adjutor. Benedictio perituri super me veniebat, et cor viduæ consolatus sum.*

29. *Ecclesia filios suos et pascit et protegit.* — Magnæ misericordiæ ista sunt opera, liberare **620** vociferantem pauperem, pupillo adjutorium ministrare, perituum eripere, cor viduæ consolari. Superius enim dictum est quid exhibuit per doctrinam. D Ait namque: *Auris audiens beatificabat me.* Nunc autem narrat quæ per misericordiam impendit, dicens: *Eo quod liberassem pauperem vociferantem, et pupillum ^f cui non erat adjutor.* Vox quippe cum opere sibi necessario concordat. Hæc beatus Job et exhibuit subditis, et tamen per sanctam Ecclesiam exhibenda signavit. ^g Quæ utrumque nunc incessabiliter exercet, ut videliceet filios suos et loquendo pascat, et defendendo protegat, quatenus et per

^a 1 Laud., Jovianus. Germ., Jobianus.

^b Alii, cum Corb. Germ., fidem rectam.

^c Plerique Mss., voce libera.

^d Gemet. et alii, quod os loquitur.

^e Gemet. et Germ., vitæ illius,

^f Laud. et Norw., cui non esset.

^g Plur., quæ utraque.

verba bonos satiet, et per patrocinia tueatur a malis. Bene autem scriptum est: *Germinet terra herbam vi-ventem, et facientem semen, et lignum a fructiferum faciens fructum juxta genus suum (Genes. 1, 11)*. Quod sic est veraciter factum, ut significaret aliquid veraciter faciendum. Per terram quippe figuratur Ecclesia, quæ et verbi nos pabulo reficit, et patrocinii umbraculo custodit; quæ et loquendo pascit, et opitulando protegit, ut non solum herbam refectionis proferat, sed et cum fructu operis arborem protectionis.

[*Vet. XVI.*] 30. *In Ecclesiæ rectoribus nec vigor sit rigidus, nec mansuetudo dissoluta.* — Perpendendum quoque video his qui plebium gubernationibus præsumunt, quod superius dicens: *Videbant me juvenes, et abscondebantur*; nunc astruit: *Cor viduæ consolatus sum*. Quanta disciplina regiminis, ut ante eum juvenes abscondantur; quanta mansuetudo pietatis, ut per eum viduarum corda consolentur! Sunt namque (*Dist. 45, can. sunt namque*) nonnulli ita districti, ut omnem etiam mansuetudinem benignitatis amittant, et sunt nonnulli ita mansueti, ut perdant districti jura regiminis. Unde cunctis rectoribus utraque summopere supt tenenda, ut nec in disciplinæ vigore benignitatem mansuetudinis, nec rursus in mansuetudine districtiorem deserant disciplinæ, quatenus nec a compassione pietatis obdurescant, cum contumaces corrigunt; nec disciplinæ vigorem molliant, cum infirmorum animos consolantur. Regat ergo disciplinæ vigor mansuetudinem, et mansuetudo ornet vigorem, et sic alterum commendetur ex altero at nec vigor sit rigidus, nec mansuetudo dissoluta.

31. *Pietatis opera corporaliter et spiritaliter exhibentur ab Ecclesia.* — Hæc autem quæ supra diximus pietatis opera sancta Ecclesia et corporaliter exhibet, et spiritaliter exhibere non cessat. Nam pauperem vociferantem liberat, eum peccatori veniam deprecanti eas quas commiserat culpas relaxat. De talibus quippe pauperibus dicitur: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum (Matth. v, 3)*. Et talium pauperum clamor est Psalmistæ voce dicentium: *Cito nos anticipet misericordia tua, quia pauperes facti sumus nimis (Psal. LXXVIII, 8)*. Pupillum vero cui non est adjutor liberat, dum unusquisque, mortuo antiquo patre diabolo, ad sanctæ Ecclesiæ sinum currens, in ea exhortationis adjutorium invenit, qui jam desideria mundi persequentis fugit. Potest pupilli nomine fidelis quisque etiam propter mortem boni patris intelligi, cujus ad tempus visioe destitutus est, quamvis solatio destitutus non est. Benedictio etiam perituri super eam venit, cum peccatoris interitum prævenit, et cum sanctis exhorta-

tionibus a culpæ fovea reducit. Unde scriptum est: *Qui converti fecerit peccatorem ab errore viæ suæ, salvabit animam ejus a morte, et operiet multitudinem peccatorum (Jac. v, 20)*. Si enim magnæ mercedis est a morte eripere carnem quandoque morituram, quanti est meriti a morte animam liberare, in cælesti patria sine fine victuram? Cor autem viduæ consolatur, dum fideli cuique animæ qui æternas Domini retributiones narrat, quasi viri sui bona ad memoriam revocat. Cui quia spiritaliter anima juncta est, eo mortuo vidua dicitur, sed sanctæ Ecclesiæ vocibus ex ejus resurrectione refovetur. Magnam ergo consolationem cor viduæ suscipit, quando fidelis anima in verbis Ecclesiæ de adventu illius aliquid, cui spiritaliter est conjuncta, cognoscit. Sequitur:

CAPUT XXI.

Vers. 14. — *Justitia indutus sum, et vestivi me sicut vestimento.*

32. *Nulla bona opera sunt, si pravis quibusdam maculentur.* — Vestimento utique cum vestimur, ex omni parte circumdamur. Ille ergo justitia sicut vestimento vestitur, qui se undique bono opere protegit, et nullam partem actionis suæ peccato nudam relinquit. Nam qui in aliis actionibus justus est, in aliis injustus; quasi hoc latius cooperuit, illud nudavit, nec jam bona sunt opera, quæ subortis aliis pravis operibus inquinantur. Hinc enim per Salomonem dicitur: *Qui in uno offenderit, multa bona perdet (Eccle. ix, 18)*. Hinc et Jacobus dicit: *Quicumque totam legem servaverit, offendat autem in uno, factus est omnium reus (Jac. ii, 10)*: Quam videlicet sententiam suam ipse diligenter exposuit, cum subjunxit: *Qui enim dixit, Non mæchaberis, dixit et, Non occides. Quod si non mæchaberis, occidas autem, factus es transgressor legis (Ibid., 11)*.

[*Vet. XVII.*] 33. *Hinc adhibenda undique custodia et vigilantia. Frustra munila sunt cætera, cum vel unus hosti panditur aditus.* — Cordis ergo oculis circumquaque porrectis, undique nobis adhibenda custodia est. Unde recte quoque per Salomonem dicitur: *Omni custodia serva cor tuum, quia ex ipso vita procedit (Prov. iv, 23)*. Dicturus enim custodia, præmisit omni, ut videlicet unusquisque hinc inde se diligenter inspiciat, et quandiu in hac vita est, contra spirituales inimicos in acie se positum sciat, ne mercedem quam per has actiones colligit, per alias amittat, ne hinc hosti fores obstruat, et aliunde aditum pandat. Si qua etenim civitas contra insidiantes inimicos magno valletur aggere, fortibus cingatur muris, ex omni parte insonni muniatum custodia, unum vero in ea foramen tantummodo immunitum per negligentiam relinquatur; inde procul dubio hostis in-

a Norm., pomiferum.

b Al., quippe.

c Nonnulli, mansuetudini benignitatem.

d 4 Laud., salvavit.

e Germ. et Norm., et operit.

f Germ. et 2 Laud., et vestivi me sicut vestimentum; et sic infra.

g Ulic. et alii, Jacob dicit, qui totam legem.

h 1 Laud. et Turon., custodiam præmisit omnem.

i Deest ex omni parte in pler.

greditur, qui undique exclusus videbatur. Phariseus namque ille, qui in templum oraturus ascendit, civitatem mentis suæ quanta munitione vallaverit, audiamus: *Jejuno, inquit, bis in sabbato, decimas de omnium quæ possideo* (Luc. xviii, 12). Qui præmisit: *Gratias ago tibi*, magna certe munimina adhibuit. Sed videamus ubi insidiant hosti immunitum foramen reliquit: *Quia non sum sicut publicanus iste* (Ibid., 11). Ecce civitatem cordis sui insidiantibus hostibus per elationem aperuit, quam frustra per jejunium et eleemosynas clausit. Incassum munita sunt cætera, cum locus unus, de quo hosti patet aditus, munitus non est. Gratias recte egit, sed perverse se super publicanum extulit. Civitatem cordis sui extollendo prodidit, quam abstinendo et largiendo servavit. Victa est per abstinendam gula, destructa ventris ingluvies, superata est **622** largitate tenacia, avaritia depressa. Quibus hoc laboribus actum credimus? Sed o quot labores uno vitio percussi ceciderunt, quanta bona unius culpæ gladio sunt perempta! Unde magnopere oportet et bona semper agere, et ab ipsis nos bonis operibus caute in cogitatione custodire, ne si mentem elevant, bona non sint, quæ non auctori militant, sed elationi.

[Rec. XIII]. 34. *Maxime cavendum a superbia.* — De qua re non inordinate agimus, si ex libris, ^a licet non canonicis, sed tamen ad ædificationem Ecclesiæ editis, testimonium proferamus. Eleazar namque in prælio elephantem feriens stravit, sed sub ipso quem exstinxit occubuit (1 Mach. vi, 46). Quos ergo iste significat quem sua victoria oppressit, nisi eos qui vitia superant, sed sub ipsa quæ subigunt, superbiendo succumbunt? Quasi enim sub hoste quem prosternit moritur, qui de culpa quam superat elevatur. Pensandum ergo magnopere est quia bona prodesse nequeunt, si mala quæ subrepunt non caventur. Perit omne quod agitur, si non sollicitè in humilitate custoditur. Unde bene quoque de ipso primo parente dicitur: *Posuit eum Dominus in paradiso voluptatis, ut operaretur et custodiret* (Genes. ii, 15). Operatur quippe qui agit bonum quod præcipitur, sed quod operatus fuerit non custodit, cui hoc subrepat quod prohibetur. Beatus igitur Job, quia ex omni parte bono se opere texerat, dicat: *Justitia indutus sum, et vestivi me sicut vestimento.* Ubi protinus subditur:

CAPUT XXII [Vet. XVIII].

IBID. — *Et diademate, iudicio meo.*

35. *Iusti sollicitè attendunt, quid Deo, quid proximo debeant.* — Justorum iudicia recte diademati comparantur, quia per magni operis gloriam ad retributionis ^b ducunt coronam. Quæ nimirum iudicia secum quotidie introrsus agunt, quid Deo, quid proximo de-

^a Hoc est, canoni hebræorum non insertis, quod non sint Hebræice scripti. Qua de re consule præfat. gener., ubi de doctrina sancti Gregorii disseritur.

^b Norm. et pl. *ducuntur.*

^c Germ., Norm., Laud., Turon., etc., ita habent;

beant, solerter aspiciunt, atque ad agenda bona se vehementer accendunt, et de perpetratis malis districtè redarguunt. Unde bene quoque per Solomonem dicitur: *Cogitationes justorum iudicia* (Prov. xii, 5). ^c Intus quippe ab omni strepitu sæculari ad corda sua redeunt, ibique ascendunt tribunal mentis, atque ante oculos se et proximum statuunt, deducunt ad medium regulam testamenti, qua dicitur: *Quæ vultis ut faciant vobis homines, et vos eadem facite illis* (Matth. vii, 12). ^d Transferunt in se personam proximi, et sollicitè attendunt quid sibi si ita essent fieri vel non fieri juste voluissent, sicque districto jure ante iudicio causam suam et proximi juxta tabulas divinæ legis in foro cordis examinant. Bene ergo dicitur: *Cogitationes justorum iudicia*, quia ipse eorum intimus motus cordis, quasi quædam libra est iudiciariæ potestatis. Quibus peractis, quia retributionem inferius non requirunt, recte eorum iudicia diademati comparantur. Diadema quippe in superiori parte corporis ^e ponitur. Justorum ergo iudicium diadema dicitur, quia per hoc non in terrenis et infimis, sed sursum remunerari concupiscunt. Sequitur

CAPUT XXIII [Rec. XIV].

VERS. 13, 16. — *Oculus sui cæco, et pes claudo. Pater eram pauperum, et causam quam nesciebam, diligentissime investigabam.*

36. *Bona opera etsi humilitate occultanda, necessitate tamen aliquando publicanda.* — Inter hæc lectoris animus forsitan quærat cur beatus Job suas tam ^c subtiliter virtutes enumeret. **623** Sanctorum quippe virorum est bona quæ fecerint occultare, ne contingat eos lapsum elationis incurrere. Unde per semetipsam Veritas dicit: *Attendite ne justitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis* (Matth. vi, 1). Illic est etiam quod duos cæcos juxta viam sedentes illuminans, præcepit dicens: *Videte ne quis sciat* (Matth. ix, 30). De quibus illico scriptum est quia illi abeuntes diffamaverunt eum per totam terram illam. Sed querendum nobis est quid sit hoc quod ipse Omnipotens, cui hoc est velle quod posse, et taceri virtutes suas voluit, et tamen ab his qui illuminati sunt quasi invitus indicatur, nisi quod servis suis se sequentibus exemplum dedit, ut ipsi quidem virtutes suas occultari desiderent, et tamen, ut alii ^d eorum exemplo proficiant, prodantur inviti, et facta quidem sua occultando seipsos custodiant, sed dum produntur inviti, bona ad proximos suos exempla transmittant. Occultentur ergo studio, necessitate publicentur; et eorum occultatio sit custodia propria, eorumque publicatio sit utilitas aliena. Rursum quia scriptum est: *Neque accendunt lucernam, et ponunt eam ^e sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt. Sic luceat lux vestra*

at in Editis, pro *intus* legitur *iusti*, aut *isti*.

^d Quidam. Ed. *transferunt se in personam proximi*.

^e Vindoc., *portatur*.

^f 2 Laud., *sub modium*.

coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum qui in cœlis est (Math. v, 15). Aliquando sancti viri et coram hominibus compelluntur bona facere, aut eadem hominibus sua facta narrare; sed ad eum finem omnia referentes, ut non ipsi eisdem operibus, sed Pater eorum qui in cœlis est debeat glorificari. Dum enim sancta prædicant, ipsi prædicatio eorum fortasse despicitur, quorum vita nescitur. Compelluntur ergo vitam suam dicere, ut auditorum suorum valeant vitam mutare. Et facta sua referunt, ut venerationi sint; venerari appetunt, ut reverenter audiantur. Scriptum quippe est: *Cum elevarunt animalia de terra, elevabuntur pariter et rotæ* (Ezech. i, 19), quia videlicet cum auditorum mentes prædicantium a vitam suscipiunt, necessario utique etiam vim prædicationis admirantur.

[*Vet. XIX*]. 37. *Quod sanctus Paulus exemplo suo comprobavit. Qui cum imitantur non elationi serviunt, sed humilitati.* — Hinc est ergo quod prædicatores boni et honorem propter elationem fugiunt, et honorari tamen propter imitationem volunt. Sic nimirum Paulus apostolus discipulis loquens, et honorem fugit, et tamen quantum esset honorandus ostendit. Nam cum Thessalonicensibus diceret: *Neque enim aliquando fuimus in sermone adulationis, sicut scitis, neque in occasione avaritiæ, Deus testis est* (I Thess. ii, 5), securus adjunxit: *Neque querentes ab hominibus gloriam, neque a vobis, neque ab aliis, cum possimus oneri vobis esse, ut Christi apostoli, sed facti sumus parvuli in medio vestrum* (Ibid., 6, 7). Rursus Corinthiis, honorem fugiens, dicit: *Non enim nosmetipsos prædicamus, sed Jesum Christum Dominum nostrum, nos autem servos vestros per Jesum Christum* (II Cor. iv, 5). Quos tamen videns falsorum apostolorum persuasionibus a veræ fidei tramite deviare, eis se summo opere quantum esset venerandus ostendit, dicens: *In quo quis audeat, in insipientia dico, audeo et ego. Hebræi sunt, et ego. Israelitæ sunt, et ego. Semen Abraham suus, et ego. Ministri Christi sunt, et ego. Ut minus sapiens dico, plus ego* (II Cor. xi, 21-23). Quibus etiam subjungit quod ei quoque tertii cœli secreta patuerint, quod raptus etiam paradisi arcana penetrarit. Ecce honorem fugiens servum se discipulorum prædicat. Ecce honorem pro utilitate audientium quærens falsis apostolis vitæ suæ merita superponit. Egit quippe doctor egregius ut dum ipse qualis esset agnosceretur, et vita et lingua male prædicantium, ejus comparatione vilesceret. Illos videlicet commendaret, si se absconderet: cumque se non os-

tenderet, errori locum dedisset. Miro igitur modo et humilitatis exhibet gratiam, et utilitatis quærit incrementa, ut et servum se discipulorum prædicet, et adversariis potiore demonstraret. Ostendit discipulis quid humilitatis acceperit, ostendit adversariis quid sublimitatis. * Innotescit contra adversarios quid habent ex munere, innotescit discipulis qualis apud se maneat in cogitatione, innotescit adversariis qualis foris appareat in operatione. Sancti ergo viri cum coguntur bona narrare quæ faciunt, non elationi serviunt, sed utilitati. Unde beatus Job amicis suis se injuste increpantibus, atque idcirco nescientibus bona sua, loquendo aperit, ut nimirum discerent non contra ejus vitam † increpantes erigi, sed hanc tacentes imitari, quamvis, ut supra jam diximus, hunc ad memoriam facta sua reducere, in vecta ab increpantibus desperatio compellebat. Nam inter tot dolores vulneris et verba desperationis, cum bona quæ fecit narrat, quasi collapsum verbis et verberibus ad spem animum reformat. Dicat ergo bona quæ fecit, ut non cogatur inter tot mala de se desperare quæ audit. *Oculus sui cæco, et pes claudo.*

38. *Justitiæ opera præmitti debent operibus misericordiæ. Qui eleemosynas largitur, nec abstinere a peccato, rem suam Deo tribuit, et seipsum peccato.* — Cum sancti operis exempla pensamus, intuendum nobis prius est, quam rectus narrandi ordo servetur, ut ante justitiæ, et post misericordiæ opera describantur. Ille quippe bene agit quæ pia sunt, qui scit prius servare quæ justa, ut collatus in proximis rivus misericordiæ de justitiæ fonte ducatur. [*Vet. XX*]. Nam multi proximis quasi opera misericordiæ impendunt, sed injustitiæ facta non deserunt. Qui si veraciter proximis misericordiam facere student, sibi ipsis prius debuerant juste vivendo misereri. Unde scriptum est: *Miserere animæ tuæ placens Deo* (Eccli. xxx, 24). Qui ergo misereri vult proximo, a se trahat necesse est originem miserendi. Scriptum namque est: *Diliges proximum tuum sicut teipsum* (Math. xix, 19). Quomodo ergo alteri miserendo pius est, qui adhuc injuste vivendo sit impius sibi metipsum? Unde per quemdam sapientem dicitur: *Qui sibi nequam est, cui bonus erit* (Eccli. xiv, 5)? Ad exhibendam quippe misericordiam ut indigentibus plene exterioris valeat impendi, duo sibi necessaria congruunt, id est homo qui præbeat, et res quæ præbeatur. Sed longe incomparabiliter melior est homo quam res. Qui itaque indigenti proximo exteriori substantiam præbet, sed vitam suam a nequitia non custodit, rem

Germ., Laud., Norm., Corb. Germ. et plerique, cum vet. Ed., vitam suscipiunt.

* Norm., Corb. Germ. et plur., nec requirentes.

† Beccrens., Uic., Prat. et Corb. Germ., honori esse, ut etiam legitur in plur. Editis. In Vulgata legitur oneri esse, cui respondet textus Græcus, alteri tamen lectioni non omnino contrarius, vox enim Græca βῆρος, significat non solum onus, pondus, sed etiam gravitatem, auctoritatem. Erasmus vertit: cum possemus in auctoritate esse.

‡ Alii, ostenditur.

* Ita Laud., Bellov., Turon., Corb. Germ., Vindoc., quos sequuntur vet. Edit. Paris. 1495 et Basil. 1514. In Paris. 1518, legitur: innotescit adversariis quam fortis appareat in operatione; innotescit discipulis quia habet ex genere, quod vitiosum est. In recent. Edit., melius, innotescit discipulis qualis apud se maneat in cogitatione, innotescit adversariis qualis foris appareat in operatione. Lectionem hanc exhibent Germ., Uic., aliiq. Norm.

† Deest increpantes in Norm.

suam Deo tribuit, et se peccato. Hoc quod minus est A obtulit auctori, et hoc quod majus est servavit iniquitati. **625** Bene itaque per beatum Job prius dicitur: *Justitia indulus sum, a et vestivi me sicut vestimento; et sicut diademate. iudicio meo.* Ac deinde subjungitur: *Oculus sui cæco, et pes claudo.* Quia tunc est apud Deum oblatio veræ rectitudinis, cum de radice justitiæ prodeunt rami pietatis. Sed quia in ipso misericordiæ opere plus solet apud internum iudicem animus pensari quam factum, notandum quod b cæco oculum fuisse se asserit, pedem claudo. Hæc etenim dicens, profecto indicat quia et illi per semetipsum manum præbuerat, et hunc portando sustinebat. Ex qua re colligitur, super egenos ac debiles quantum misericordiæ illius viscera fundebantur. Unde et subditur: *Pater eram pauperum,*

59. *Ecclesia cæcos illuminat, claudos sustentat.* — Quæ videlicet verba si ad vocem sanctæ Ecclesiæ typica interpretatione referamus, ipsa est oculus cæco, quia per verbum lucet, ipsa pes claudo, quia per adiutorium continet. Cæcos enim prædicando illuminat, claudos vero opitulando sustentat. Cæcus quippe est qui adhuc quo pergat non videt; claudus autem est, qui non potest ire quo videt. Crebro namque peccatum aut ignorantia aut infirmitate perpetratur, ut vel nesciat homo quid velle debeat, vel non omne quod voluerit possit. Quo contra recte per Psalmistam dicitur: *Dominus illuminatio mea et salus mea (Psal. xxvi, 1).* Quia enim Dominus et scientiam et virtutem præbet, et contra ignorantiam illuminationis, et contra infirmitatem salus vocatur. Hinc etiam de iniquis dicitur: *Fiant viæ illorum tenebræ, et lubricum (Psal. xxxiv, 6),* ut scilicet per tenebras c quo ire debent non videant, qui etsi recta viderent, in eis tamen per lubricum stare non possent. d Isti itaque per lubricum inter bona claudicant, illi per tenebras quæ bona sequantur ignorant. Sancta itaque Ecclesia extremis tribulationibus deprehensa, antiquorum reminiscitur temporum, quando et docendo illuminare consererat, et adjuvando firmare, et præcedentis membri sui ore loquitur, dicens: *Oculus sui cæco, et pes claudo.*

[*Vet. XXI.*] 40. *Cæci sunt gentiles, claudi vero Judæi.* — Quæ quia duos in se populos collegit, Judaicum scilicet atque gentilem, recte etiam potest cæco gentilis, claudo autem Judaicus populus designari. Gentilis quippe quasi oculos non habuit, quia non accepta lege non vidit quo ire debuisset. At contra Judaicus habens oculos, claudus fuit, quia legem quidem sciendo tenuit, sed in ea gressum recti operis non tetendit. Si enim gentilis populus cæcus minime fuisset, propheta non diceret: *Populus qui sedebat*

in tenebris, vidit lucem magnam (Isai. ix, 2). Rursum si Israeliticus populus a bono opere minime claudicasset, nequaquam voce Domini Psalmista dixisset: *Filii alieni mentis sunt mihi, filii alieni e inveterati sunt, et claudicaverunt a semitis suis (Psal. xvii, 46).* Qui nimirum populus claudus idcirco nominatur, qui sanum gressum in operatione non habuit, quippe qui utroque pede uti noluit, dum unum Testamentum recepit, aliud sprevit. Quem cum ad se venientem sancta Ecclesia suscipit, quia ei jam Vetus tenenti, etiam Novum Testamentum inserit, ad dirigendos gressus illius, quasi alterum pedem jungit. Qui fidelis sanctæ Ecclesiæ populus adhuc recte subjungit: *Pater eram pauperum, 626* quia videlicet humiles, qui pauperes spiritu dicti sunt, ex ejus prædicatione generantur. Sed oportet ut in his omnibus ipsa historiæ subtiliter verba pectemus. At enim:

CAPUT XXIV.

Vers. 16. — *Pater eram pauperum, et causam quam neciebam diligentissimè investigabam.*

41. *Præstat bonum opus ex affectu favore, quam ex præcepto.* — Plerumque enim multa homines pauperibus largiuntur, non quia eosdem pauperes diligunt, sed quia si minime tribuant, iram iudicis superni formidant; qui si Deum non metuerent, quæ habent dare nolissent. Et quidem in bono opere primus incipientium gradus est ut qui adhuc proximum sicut se nescit diligere, jam tamen incipiat iudicia superna formidare. Quia igitur aliud est bonum opus ex præcepto, aliud vero etiam ex affectu facere, sanctus vir ut mentem nobis suæ operationis insinuet, dicat: *Pater eram pauperum.* Non enim patronum se, vel proximum, vel adiutorem pauperum, sed patrem se esse testatur, quia nimirum e magno obaritalis officio studium misericordiæ veritè in affectum naturæ, ut eos quasi filios careret per amorem, quibus quasi pater præerat per protectionem. Quia igitur vis misericordiæ illius naturam fuerat imitata, patrem se pauperum fuisse commemorat. Ubi etiam subdit:

CAPUT XXV.

vers. 1. — *Et causam quam neciebam diligentissimè investigabam.*

42. *Etsi nulla bona opera negligenda, minora tamen potioribus postponi debent.* — In quibus videlicet verbis pensanda sunt omnia quam distincte narrentur, quod nulla ab eo merces prætermittitur. Justus quippe est in actionibus suis, pius in infirmitatibus proximorum, strenuus in negotiis pauperum. Qui enim æternæ retributionis bonæ cogitat, necesse est ut ad

a 1 Laud., et vestivi me sicut vestimentum. In Bellov., et vestivi me.

b Germ., Bellov. et Norm., cæci oculum.... pedem claudit.

c Germ. 1 Laud. et Corb. Germ., quo; 2 Laud., qua ire non videant, qui etsi recta viderint... stare non possint. Ita quoque Norm.

d lidem Mss., præter Germ., iste... claudicat, ille... ignorat.

e Germ., duo Laud., Corb. Germ. et Norm., inveteraverunt.

f Duo Laud., Corb. Germ. et Norm., non ergo.

g Gemet., magna charitatis officio.

onem se causam ætæ mercedis extendat. Hinc enim per Salomonem dicitur : *Qui Deum timet, nihil negligit* (Eccle. vii, 19). Hinc etiam Paulus ait : *Ad omne opus bonum parati* (II Tim. ii, 21). Sed inter hæc sciendum est quia aliquando in actionibus nostris minora bona præmittenda sunt pro utilitate majorum. Nam quis ignoret esse boni operis meritum, mortuum sepelire? et tamen cuidam qui ad sepeliendum patrem se dimitti poposcerat dictum est : *Sine ut mortui sepeliant mortuos suos, tu autem vade et annuntia regnum Dei* (Luc. ix, 60). Postponendum namque erat obsequium huius ministerii officio prædicationis, quia illo carne mortuos in terram conderet, isto autem anima mortuos ad vitam resuscitaret. Per prophetam quoque primatibus synagogæ dicitur : *Querite iudicium, subvenite oppresso* (Isai. i, 17). Et tamen Paulus apostolus dicit : *Contemptibiles qui sunt in Ecclesia, illos constituite ad iudicandum* (I Cor. vi, 4). Auditores etenim suos ad virtutem sapientiæ, ad linguarum genera, ad prophetiæ quoque indaganda mysteria succendebat, dicens : *Æmulamini spiritualia, magis autem ut prophetetis* (I Cor. xiv, 1). Sed quia spiritualia dona non caperent, si terrena eos negotia depressissent, longe ante præmisit, dicens : *Contemptibiles qui sunt in Ecclesia, illos constituite ad iudicandum* (I Cor. vi, 4). Ac si aperte dicat, qui minoris meriti sunt in Ecclesia, et nullis magnorum donorum virtutibus pollent, ipsi de terrenis negotiis iudicant, quatenus per quos magna nequeunt, bona minoræ suppleantur. Quos et contemptibiles nominat, et tamen sapientes vocat, cum dicit : *Sic non est sapiens inter vos quisquam, qui possit iudicare inter fratrem suum* (Ibid., 5)? Qua ex re quid colligitur, nisi ut hi terrenas causas examinent, qui exteriorum rerum sapientiam perceperunt? Qui autem spiritualibus donis ditati sunt, profecto terrenis non debent negotiis implicari, ut dum non coguntur inferiora bona disponere, exercitati valeant bonis superioribus deservire.

[*Vet. XXII.*] 43. *Qui per se non possunt, per alios officia charitatis exercere tenentur.* — Sed curandum : magno opere est ut hi qui donis spiritualibus emicant nequaquam proximorum infirmantium negotia funditus deserant, sed hæc aliis quibus dignum est tractanda committant. Unde Moyses quoque ac populum viros pro se septuaginta constituit, ut quanto se ab exterioribus causis absconderet, tanto ardentius interna penetraret. Sicque fit ut summi viri magis ad spiritualia dona proficiant, dum eorum mentes res infirmæ non conculcant; et rursum viri in Ecclesia ultimi sine bono opere non vivant, dum in rebus exterioribus inveniunt recta quæ agant. Sancta quippe Ecclesia sic consistit unitate fidelium, sicut corpus nostrum unitum est compage membrorum. Alia namque sunt membra in corpore quæ intueendæ luci deser-

^a I Laud., in terram concederet. Germ., mortuos sepeliret.

^b Vindoc., æmulamini dona meliora.

^c Germ. et poster. Editi, alia quæ a terreno actu.

viunt, et alia quæ a terræ tactu minime disjunguntur. Oculus quippe luci intenditur, et ne cæcari valeat, et pulvere custoditur. Pes vero tunc suum officium recte peragit, cum suscipiendum terræ pulverem non refugit. Quæ tamen corporis membra vicissim sibi ista officia impartiendo copulantur, ut pes oculis curat, et oculus pedi prospiciat.

44. *Membra Ecclesiæ, et si officio distincta, sunt charitate conjuncta.* — Sic itaque sic sanctæ Ecclesiæ membra debent et officio esse distincta, et charitate conjuncta, ut summi viri eorum visum provideant, qui in terrenis negotiis vacant, quatenus velut ad lumen oculorum pes ambulet, et rursum quidquid terrenis negotiis implicati agunt, hoc ad maiorem utilitatem referant, ut pes cuius via prospiciatur, non sibi tantummodo, sed etiam oculis gradiatur. Quia itaque sibi invicem alterna administratione conveniunt, miro modo agitur, ut qui electi quique vicissim sibi impendendo quod valent faciunt, eorum stant opera etiam quæ facere ipsi non possunt.

45. *Necessitate suadente, contemplatio intermittenda, ut proximi utilitati servietur.* — Sed inter hæc sciendum est quia cum proximorum causis exterioribus qui apte deserviant desunt, debent hi quoque qui spiritualibus donis pleni sunt eorum infirmitati condescendere terrenisque illorum necessitatibus, in quantum decenter valeant, charitatis condescensione servire. Nec tædere animum debet, si sensus ejus contemplationi spiritualium semper intentus aliquando dispensandis rebus minimis quasi minoratus inflectitur, quando illud Verbum per quod constant omnia creata, ut prodesset hominibus, assumpta humanitate, voluit paulominus ab angelis minorari. Quid ergo mirum si homo se propter hominem attrahit, dum creator hominum et angelorum formam hominis propter hominem suscepit? Nec tamen minoratur sensus cum sic attrahitur, quia tanto subtilius superiora penetrat, quanto humiliter pro amore conditoris nec inferiora contemnit. Quid indignum nobis vel difficile est, si supra infraque animum ducimus, qui eadem manu corporis lavamus faciem, qua etiam calceamus pedem? Beatus igitur Job 628 quia cum magna ageret minima non despexit, dicat : [*Vet. XXIII.*] *Et causam quam nesciebam diligentissime investigabam.*

46. *In iudiciis non simus præcipites. Majora crimina tardius credenda; sed cum agnoscuntur, citius puniendum.* — Qua in re notandum video ne ad profereandam sententiam unquam præcipites esse debeamus, ne temere indiscussa iudicemus, ne quælibet mala audita nos moveant, ne passim dicta sine probatione credamus. Quod profecto perpetrare pertimescimus, si auctoris nostri subtilius facta pensamus. Ipse quippe ut nos a præcipitata sententiæ prolatione compesceret, cum omnia quæda et aperta sint oculis Nostram lect. confirmant Mss. Corb., Germ., Norm., duo Laud., Vindoc., Turon. et vet. Editi.

⁴ Gemet., Utic. et Boccens., eorum vitam.

⁵ Omittitur, ab, in pler.

ejus, mala tamen Sodomæ noluit audita judicare, qui ait : *Clamor Sodomorum et Gomorrhæorum multiplicatus est, et peccatum eorum aggravatum est nimis; descendam et videbo utrum clamorem qui venit ad me opere compleverint, an non est ita, ut sciam* (Genes. XVIII, 20). Omnipotens itaque Dominus (2, q. 1, c. *Deus omnipotens*) et omnia sciens, cur ante probationem quasi dubitat, nisi ut gravitatis nobis exemplum proponat, ne mala hominum ante præsumamus credere quam probare? Ecce per angelos ad cognoscenda mala descendit, moxque facinorosos percutit; atque ille patiens, ille mitis, ille de quo scriptum est : *Tu autem Domine, cum tranquillitate judicas* (Sap. XII, 18), ille de quo scriptum est rursum : *Dominus patiens est redditor* (Eccli. V, 4); tanto crimine involutos inveniens, quasi patientiam prætermisit, et diem extremi judicii expectare ad vindictam noluit, sed eos igne judicii, ante judicii diem prævenit. Ecce malum quasi cum difficultate credidit cum audivit, et tamen sine tarditate percussit, cum verum cognoscendo reperit, ut nobis videlicet daret exemplum, quod majora crimina et tarde credenda sunt cum audiuntur, et citius puniendæ sunt cum veraciter agnoscuntur. Hujus ergo diligentiae beatus Job sollicitudinem gereus, ait : *Et causam quam nesciebam, diligentissime investigabam.* Quæ scilicet verba etiam per vocem Ecclesiæ ad interpretationem typicam possumus non inconvenienter referre. Ipsa quippe per electos suos cum mala carnalium judicat, hoc quod nescit investigat, quia mala quæ nescit operando investigat per judicium corrigendo. Sancta itaque Ecclesia cum injustorum fuerit ad tempus improbitate compressa, reminiscitur dicens : *Causam quam nesciebam diligentissime investigabam.* Ac si aperte dicat : Mala quæ in electis meis agendo non noveram, in iniquis hominibus districte judicando plectebam. Et quia nunc virtute prædicationis suæ diabolum conterit, atque ex ejus ore uniuscujusque quem suscipit animam rapit, sequitur dicens :

CAPUT XXVI [Rec. XV].

VERS. 17. — *Conterebam molas iniqui, et de dentibus illius auferedam prædam.*

47. *Ecclesia diabolo prædam eripit, cum aliquem ab errore aut peccato revocat.* — O qualem de ore diaboli prædam tulit, quando ipsum raptorem Saulum convertendo rapuit quando adhuc spirans minarum, acceptis epistolis, pergebat Damascum, et dum persequendo fideles congregaret prædam diabolo, cognoscendo fidem ipse aggregatus est Christo (Act. IX, 2)! Toties ex iniqui dentibus Ecclesia prædam tulit, quoties ex erroris morsu animam prædicando

^a Gemet. ac plur. Norman., et Gomorrhæ.

^b Vindoc., per prælatos suos.

^c Ita Mss. Anglic. et nostri, præter Corb. Germ., ubi ut in Ed. tum vet. tum recentioribus legitur, congregaret plebem.

^d Plurimi Mss., contrivit... confregit.

diripuit. Quis namque iniquus verius dei potest, quam diabolus? Cujus molas conterimus, quoties disserendo contra ejus insidias occulta illius machinamenta **629** monstramus; ac si de ejus dentibus prædam tollimus, quia mentem quam jam ad peccatum frangendo inordinerat, ad salutem vitæ convertendo revocamus. [Vet. XXIV.] Per molas quippe occultæ ejus insidiæ, per dentes vero aperta jam culpæ perpetratio demonstratur. De quibus nimirum mollis ac dentibus per Psalmistam scriptum est : *Deus vero conteret dentes eorum in ore ipsorum, molas leonum confringet Dominus* (Psal. LVII, 7). Sed sanctus vir ante se asserit molas conterere, ut post de dentibus illius prædam potuisset auferre, quia tunc veraciter prædam de ejus dentibus tollimus, cum prius molas illius conterere scimus. Prius enim necesse est occulta consillorum illius machinamenta prodere, ut auditoris nostri animam valeamus postmodum ab aperto lapsu revocare. Hujus iniqui molas ipse summus pastor Ecclesiæ prædicando conterebat, cum diceret : *Sobrii estote et vigilate, quia adversarius vester diabolus tanquam leo rugiens circuit, quærens quem devoret; cui resistite fortes in fide* (I Petr. V, 8). Contra hunc leonem sancta Ecclesia, quia ejus insidias conspicit, fidei caulas munit. Cujus toties molas frangit, quoties hæreticorum argumenta destruit; totiesque ab ejus dentibus prædam diripit, quoties ab errore quempiam prædicando convertit. Et quia plerique justorum tunc erunt qui se ecclesiasticæ pacis tempore ab hoc mundo exituros esse crediderunt, beatus Job dum sua narrat, voces quoque justorum sequentium indicat, dicens :

CAPUT XXVII [Rec. XVI].

VERS. 18. — *Dicebamque : In nidulo meo moriar, et sicut palma multiplicabo dies.*

48. *Ejus filii, si pace sui desiderant, in ejus nido et sinu remaneant.* — Quid hoc loco per nidi nomen exprimitur, nisi tranquilla quies fidei, qua unusquisque infirmus nutritur? Multitudo quippe illa bonorum, quæ persecutionum temporibus fuerit deprehensa, nutrimentorum suorum dies quasi in nido, sic in loco quietis, explorare se credit. Nam nisi sancta Ecclesia infirmos quosque filios nunc in nido pacis enutrit, Psalmista non diceret : *Etenim passer invenit sibi domum, et turtur nidum, ubi reponat pullos suos* (Psal. LXXXIII, 4). Jam quippe domum invenit sibi passer, quia æternum cœli habitaculum noster Redemptor intravit. Et turtur invenit nidum, quia sancta Ecclesia amore conditoris affecta, crebris gemitibus utitur, et velut nidum sibi, id est pacatissimam fidei quietem construit, in qua crescentes filios quasi plumescentes pullos, quousque ad superiora

^e Hebraico כולל sicut arena. Attamen נרל quibusdam Hebræis phœnix est. Et quia φαεινὴ Græce significat palmam, hinc interpretes verterunt sicut palma. Aliis placet eo loci mentionem injectam phœnicis avis famosissimæ, sed fabulesissimæ.

evolent, charitatis gremio calefactos fovet. Igitur quia tunc erunt qui pacis tempore se ad superna migrare, id est a nido evolare crediderunt, eorum vox beati Job voce prævenitur, cum ait : *Dicebamque : In nidulo meo moriar.* Quia vero hoc ipsum sibi pacis otium ex multorum dierum longitudine promittebant, recto subjungit, dicens : *Et sicut palma multiplicabo dies.* Palma enim tarde proficit, sed diu in viriditate subsistit. Cum multis autem difficultatibus sancta Ecclesia ad fidei statum venit, et pro collectione plurimorum in ejusdem fidei gloria diutius stare concipiscit. **630** Sicut palma ergo multiplicare se dies credidit, quæ, emergente subitæ tentationis articulo, pacis suæ gratiam et tarde a fidelibus adeptam, et citius ab infidelibus interceptam dolet.

[*Vet. XXV.*] 49. *Cur justî palmæ comparantur.* — Nec immerito justorum vita palmæ comparatur, quia scilicet palma inferius tactu aspera est, et quasi aridis corticibus obvoluta; superius vero et visu fructibus pulchra; inferius corticum suarum involutionibus angustatur, sed superius amplitudine pulchræ viriditatis expanditur. Sic quippe est electorum vita, despecta inferius, superius pulchra; in imo ista quasi multis corticibus obvolvitur, dum innumeris tribulationibus angustatur, in summo vero illa quasi pulchræ viriditatis foliis amplitudine retributionis expanditur. Habet quidem aliud palma quo a cunctis arborum generibus differt. Omnis namque arbor in suo robore juxta terram vasta subsistit, sed crescendo superius angustatur, et quando paulisper sublimior, tanto in altum subtilior redditur. Palma vero minoris amplitudinis ab imis inchoat, et juxta ramos ac fructus ampliori robore exurgit; et quæ tenuis ab imis proficit, vastior ad summa succrescit. Quibus itaque alia arbusta nisi terrenis mentibus inveniuntur esse similia, inferius vasta, superius angusta? quia nimirum omnes hujus sæculi dilectores in terrenis rebus fortes sunt (*Dist. 47, c. 3*), in cœlestibus debiles. Nam pro temporali gloria usque ad mortem desudare appetunt, et pro spe perpetua ne parum quidem in labore subsistunt. Pro terrenis lucris quaslibet injurias tolerant, et pro cœlesti mercede vel tenuissimi verbi ferre contumelias recusant; terreno judici toto etiam die assistere fortes sunt, in oratione vero coram Domino vel unius horæ momento lassantur. Sæpe nuditatem, dejectionem, fa-

mem, pro acquirendis divitiis atque honoribus tolerant, et earum rerum se abstinentia cruciant ad quas adipiscendas festinant; superna autem laboriose quærere tanto magis dissimulant, quanto ea retribui tardius putant. Hi itaque quasi aliarum arborum more deorsum vasti sunt, sursum angusti, quia fortes in inferiora subsistunt, sed ad superiora deficiunt. At contra ex qualitate palmarum designatur proficiens vita justorum, qui nequaquam sunt in terrenis studiis fortes, et in cœlestibus debiles; sed longius atque distantius studiosos se Deo exhibent quam sæculo fuisse meminerunt. Nam cum quibusdam per prædicatorem nostrum dicitur : *Humanum dico, propter infirmitatem carnis vestræ; sicut enim exhibitis membra vestra servire immunditiæ et iniquitati ad iniquitatem, ita nunc exhibete membra vestra servire justitiæ in sanctificationem* (*Rom. vi, 19*); eorum procul dubio infirmitati condescenditur, ac si eis aperit diceretur : Si nequaquam amplius potestis, saltem tales estote in fructu honorum operum, quales fuistis dudum in actione vitiorum, ne debiliores vos habeat sancta libertas charitatis, quos in carne validos habuit usus terrenæ voluptatis.

[*Vet. XXVI.*] 50. *Non vero palmæ comparantur qui cum bene cœperint, minime perseverant.* — Sunt vero nonnulli qui cum cœlestia appetunt, atque hujus mundi noxia facta derelinquunt, ab inchoatione sua quotidie inconstantia pusillanimitate deficiunt. Quibus hos nisi arbustis reliquis similes dixerim qui nequaquam tales superius surgunt quales inferius oriuntur? Hi quippe ad conversionem venientes non tales quales cœperunt perseverant, et quasi more arborum inchoatione vasti sunt, sed tenues crescunt, quia paulisper per augmenta temporum patiuntur detrimenta virtutum. Sensim quippe in eis desideria superna languescunt; et qui robusta ac fortia proposuerant, debilia atque infirma consumant; dumque ætatis augmento proficiunt, quasi flexibiles crescunt. Palma vero, sicut dictum est, vastioris in summitate est quam esse cœperit quantitatis ex radice, quia sæpe electorum conversio plus finiendo peragit quam proponit inchoando; et si tepidius prima inchoat, ferventius extrema consummat, videlicet semper inchoare se æstimat, et idcirco infatigabilis in novitate perdurat. Hanc scilicet justorum constantiam propheta intuens, ait : *Qui con-*

^a Ita cum Mss. Norm., Laud., Turon., Vindoc., Bellov., vet. Ed., cujus lectionis loco in Germ. et in Ed. recent. habetur *palmæ vero minor ab imis*. Corb. Germ. habet *minoris altitudinis*.

^b Deest enim in plerisque.

^c Gemet., *servire justitiæ Deo in sanctificationem*.

^d Illic multum variant Codices mss. et Editi. Turon. habet : *ne debiliores vos habeat sancta libertas, quos, etc.* Norman. cum 4 Laud., *ne... libertas aeris quos*. Corb. Germ., *nec debiliores... libertas aeris quos*. Vindoc., *ne debiliores vos habeat sancta libertas, eis quos in carne validos habent usus terrenæ voluptatis*. Codex Bellov. hic est corruptus. Vetus Ed.

Paris., *ne debiliores... sancti libra operis, quos*. Germ. et Edit. Basil., *sancta libertas hæredes quos*. Gilot. ita habet. In omnibus Mss. legitur *quos, non quam*, ut in Ed. Gussanv. Gratianus etiam legit *quos*, ut videre liquet dist. 47, c. Omnes.

^e Germ., duo Laud., Gemet., alique Norm., in *conversatione vententes*. Corb. Germ. et Prat., in *conversationem*.

^f Sic duo Laud., Corb. Germ., Norm., etc. Editorum vero non eadem est lectio. In vet. ut in ms. Germ. legitur : *vastior in summitate est quam esse cœperit qualitatis ex radice*. Poster. eadem habent, dempta voce *qualitatis*, quam Corb. Germ. servavit.

fidunt in Domino, mutabunt fortitudinem suam, assumment pennas ut aquilæ, current et non laborabunt, ambulabunt et non deficient (Isai. xl, 31). Mutant quippe fortitudinem, quia fortes student esse in spiritali opere, qui dudum fuerant fortes in carne. Assumunt autem pennas ut aquilæ, quia contemplando volant. Currunt et non laborant, quia velocibus magna celebritate prædicant. Ambulant et non deficient, quia intellectus sui velocitatem retinent, ut tardioribus condescendant. In cunctis vero bona quæ accipiunt quanto aliis libenter accommodant, tanto ipsi incommutabiles in novitate perdurant; et qui tennes a radice inchoationis exeunt, fortes in culminis perfectione convalescunt. Dicat itaque beatus Job ex persona sua, dicat ex voce sanctæ Ecclesiæ ^a pro his quos pacis tempore ad se conversos habuerat, atque in bonis moribus perseveraturos credebat: *Dicebamque: In nidulo meo moriur, et sicut palma multiplicabo dies.* ^b Quasi enim palma multiplicare se dies credidit, quæ mentes fidelium ad extremum usque robustiores exsurgere putabat. Cum enim multorum corda ^c persecutionibus cœperint lassata mollescere, dolet jam in se quasi ad debilitatem tendere, quos mirabatur fortia proposuisse. Et ^d quia mente semper spiritali scientiæ intendit, recte subiungitur

CAPUT XXVI.

VERS. 19. — *Radix mea aperta est secus aquas.*

51. *Spiritali scientiæ semper intendit Ecclesia.* — Juxta aquas enim radix aperitur, quando ad percipienda veritatis fluentia latenter cogitatio mentis expanditur. Ut enim in superiori libro jam diximus (Lib. viii, n. 81), solet in særo eloquio radicis nomine occulta cogitatio designari. Radicem igitur nostram secus aquas aperimus, cum infusioni intimæ cogitationem tacti cordis intendimus. [Vet. XXVII.] Quæ scilicet verba ^e si ad vocem sanctæ Ecclesiæ ducimus, radix illius ipsa debet incarnatio Redemptoris intelligi. Quæ juxta aquas aperta est, dum Deus invisibilis per assumptionem humanitatis suæ patuit aspectibus visionis nostræ. Creator quippe qui in divinitate videri **632** non poterat, assumpsit a nobis unde videretur a nobis. Radix ergo secus aquas aperitur, quia auctor humani generis per humanitatem suam hominibus demonstratur. Unde recte quoque per Psalmistam dicitur: *Et erit tanquam lignum quod plantatum est secus decursus aquarum* (Psal. i, 5). Decursus quippe aquarum sunt quotidiani transitus deficientium populorum. Et de semetipsa Veritas dicit: *Si in ligno viridi hæc faciunt, in arido quid fiet*

^a In recent. Ed. omissam particulam pro supplementis ex Mss. et vet. Vulg.

^b Vitiose in Gilot., Vatic., Gussanv., quasi enim palinam. Eimend. ex antiq. Cod. sive Mss. sive ex-cusis.

^c Al., persecutionis tempore.

^d Gemet., quia semper mentem spiritualem, etc. Turon., mentes, etc.

^e Viudoc., si a voce sanctæ Ecclesiæ.

^f I Laud., per resurrectionem fiet.

(Luc. xiiii, 51)? Lignum ergo secus decursus aquarum est, quia fructum et protectionem sui nobis umbraculi proferens, apparuit creator in carne, ut humanum genus ^f per resurrectionem figeret, quod per defectum quotidie ibat in mortem. Sequitur:

CAPUT XXIX.

IBID. — *Et vos morabitur in messione mea.*

52. *Ejus messio rori gratiæ tribuenda.* — Sabaudis, dicebam. Messio enim sanctæ Ecclesiæ non inconvenienter accipitur, cum perfectæ animæ a corporibus abstractæ, velut maturæ segetes a terra de-eisæ, ad cœlestia herrea ^g demigrant; quod quia non nostra virtute, sed cœlesti gratia largiente agitur, bene ait: *Et ros morabitur in messione mea.* Ros namque desuper cadit, messis deorsum colligitur. Ergo ros moratur in messione, quia gratia desuper veniens agit ut digni simus qui de inferioribus colligamur. Ipsa quippe nos desuper infundente, fructum honorum operum ferimus. Unde recte quoque per Paulum dicitur: *Gratia Dei sum id quod sum, et gratia ejus in me vacua non fuit* (I Cor. xv, 10). Si enim ^h quærat quid sit ros desuper veniens, ait: *Gratia Dei sum id quod sum.* Si intuemur messem sub rore crescentem, ait: *Et gratia ejus in me vacua non fuit, sed abundantius illis omnibus laboravi.* Sequitur:

CAPUT XXX.

VERS. 20. — *Gloria mea semper innovabitur, et arcus meus in manu mea instaurabitur.*

53. *Ecclesia deflet filios quos ad veterem vitam redire cognoscit.* — Subaudis dicebam. Superiori quippe sententiæ conjungitur quod locutione continua subinfertur, cum ait: *Dicebamque: In nidulo meo moriur, et sicut palma multiplicabo dies.* Ac deinde subiungitur: *Radix mea aperta est secus aquas, et ros morabitur in messione mea. Gloria mea semper innovabitur, et arcus meus in manu mea instaurabitur.* Cunctis vera scientibus liquet quod ad vetustam vitam vitia pertinent, virtutes ad novam. Hinc enim Paulus dicit: *Exuentes vos veterem hominem cum actibus suis, et induentes novum* (Coloss. iii, 9). Hinc rursus ait: *Vetus homo noster simul crucifixus est* (Rom. vi, 6). Hinc Psalmista ex typo humani generis loquens, inter malignos spiritus deprehensus dicit: *In veteravi inter omnes inimicos meos* (Psal. vi, 8). A fervore etenim mentis vel inter spirituales inimicos, vel inter carnales ⁱ quosque proximos, ipso alicui modo vivendi usu ^j veterascimus, et assumptæ novitatis speciem fuscamus. A qua tamen vetustate quotidie ^k si

^g Corb. Germ., et duo Laud., demigrantur.

^h Norm., quærat vos desuper veniens, gratia. Corb. Germ. et Germ., si enim quaramus ros desuper veniens.

ⁱ I Laud., quoque.

^j Germ., Corb. Germ. et Laud., veterascimus.

^k Ita duo Laud., Corb. Germ., Bellovac., Norm., etc., quibus consentiunt vet. Ed. At recentioribus magis placuit lectio quam exhibet Germ., si studio circumspectionis invigilamus,

studia circumspectionis invigilent, orando, legendo, bene viveo renovamur, quia vita nostra dum lacrymis lavatur, bonis operibus exercetur, sanctis meditationibus tenditur, ad novitatem suam sine coactione reparatur. Beatus igitur Job sic sua narrat, ut nostra significet, quia sancta Ecclesia cum fideles suos conspiciat ad vitæ veteris **633** culpas redire, eos quos novitatem mentis intactur perdere, cogit ut plorare. Prædicator quippe egregius discipulis suis dicit: *Quæ est enim vestra spes, aut gaudium, aut verba gloriæ? nonne vos ante Dominum (1 Thess. II, 19)?* Sancta ergo Ecclesia quasi amissam gloriâ deplorat, cum fideles suos ad vitam veterem redire considerat. Ait enim: *Dicebam: Gloria mea semper innovabitur*, quia eos quos in se novæ vitæ militare treddit, vetustis desideris servire cognoscit.

[Vers. XXVIII.] **54. Quot significantur in sacris Scripturis, arcus nominis.** — Arcus autem nomine in sacro eloquio aliquando malorum insidiæ, aliquando dies iudicii, aliquando vero ipsa eadem sacra eloquia designantur. Per arcum quippe insidiæ figurantur, sicut per Psalmistam dicitur: *Intendunt arcum suum, rem amaram (Psal. LXXIII, 4)*. Per arcum quoque dies extremi iudicii designatur, sicut per eundem rursus Psalmistam dicitur: *Ostendisti populo tuo dura, potasti nos vino compunctionis; dedisti metuentibus te significationem, ut fugiant a facie arcus (Psal. LII, 5)*. In arcu enim quanto longe trahitur chorda, tanto de eo districtior exit sagitta. Sic nimirum sic extremi iudicii dies quanto longe differtur ut veniat, tanto cum venerit de illo districtior sententia procedit. Idcirco autem diversis nunc cladibus percussitur, ut his correcti paratores tunc inventi valeamus. Unde illic præmissum est: *Ostendisti populo tuo dura, flagella videlicet sæculi, quæ secutiurum gravius iudicii diem præcurrunt. Potasti nos vino compunctionis, ut terrena gaudia in lacrymas verterentur. Dedisti metuentibus te significationem, ut fugiant a facie arcus.* Ac si aperte diceret: Hoc tempus misericordiæ est, illud tempus iudicii erit. Per lata ergo hujus temporis flagella significas quomodo tunc percussurus es quando non parcens iudicas, qui sis districto modo percussis quando parcis.

55. Ipsa Script. sacra arcus est Eccles. — Aliquando autem per arcum etiam sacra Scriptura signatur. Ipsa quippe arcus est Eccles. ipsa arcus est Domini, de qua ad corda hominum sicut ferientes agitur, sic terrentes sententia veniunt. Unde recte quoque per Psalmistam dicitur: *Arcum suum tetendit et paravit illum, et in ipso paravit vasa mortis, sagittas suas ardentibus effecit (Psal. VII, 13)*. Arcum namque suum Dominus tetendit; quia cunctis peccatoribus per Scripturam sacram divinas exhibuit. In

quo arcu scilicet vase mortis preparat, quia secundum eloqui sui sententiam eos qui nunc corrigi negligunt reprobos damnat. In quo etiam sagittas suas ardentibus effecit, quia in eos quos per terrorem corrigit, accensas verborum sententias emittit. De hoc prædicatorum arcu per Isaiam dicitur: *Cum sagittis et arcu b ingrediuntur illud (Isai. VII, 24)*, quia nimirum sancti apostoli ad feriendam gentilis vitæ duritiam cum districtis verborum spiculis venerunt. Quid igitur hoc in loco arcus nomine nisi sacrum eloquium debet intelligi? In chorda etenim Testamentum Novum, in cornu vero Testamentum Vetus accipitur. In arcu autem dum chorda trahitur, cornu curvatur; sic in hoc eodem sacro eloquio dum Testamentum Novum legitur, duritia Testamenti Veteris emollitur. Ad ejus namque spiritalia et blanda præcepta illius **634** litteræ se rigor inclinat, quia Testamentum Novum, dum quasi quodam bonæ operationis brachio trahitur, in Testamento Veteri severitatis jura flectuntur. Nec indecenter dicimus chordam Testamento Novo congruere, quod de incarnatione dominica certum est exstitisse. Quasi ergo chorda trahitur, et cornua curvantur, quia dum in Testamento Novo incarnatio mediatoris agnoscitur, ad spiritualitatem intelligentiam rigor Testamenti Veteris inclinatur. Ait igitur sanctus vir: *Dicebam: Gloria mea semper innovabitur, et arcus meus in manu mea instaurabitur.*

50. Hoc arcu recte utitur, qui divina eloquia intelligent, opere perficit. — Arcus in manu est Scriptura sacra in operatione. In manu etenim arcum tenet qui divina eloquia quæ intellectu cognoscit operatione perficit. Instauratur ergo arcus in manu, dum quicquid de sacro eloquio studendo cognoscitur, vivendo completur. Hinc etiam Salomon dum fortes spiritualis pugne describeret bellatores, ait: *Omnes tenentes gladios, et ad bellum doctissimi (Cant. III, 8)*. Quid namque in divina Scriptura per gladium figuretur, Paulus aperuit, dicens: *Et gladium spiritus, quod est verbum Dei (Ephes. VI, 17)*. [Ver. XXIX.] Salomon autem non ait: Omnes habentes gladios, sed tenentes, quia videlicet verbum Dei non est mirabile solummodo scire, sed facere. Habet quippe, sed non tenet gladium, qui divinum quidem eloquium novit, sed secundum illud vivere negligit. Et doctus esse ad bella jam non valet, qui spirituali quem habet gladium minime exercet. Nam resistere tentationibus omnino non sufficit, qui hunc verbi Dei tenere gladium male vivendo postponit. Sancta itaque Ecclesia, quæ subsequenti persecutione deprimitur, malorum abundantiam et honorum inopiam pensans, beati Job vocibus damna sua prænuntiet, dicens: *Dicebamque: In nidulo meo moriar, et sicut palma*

^a Vindoc., in novitate militare.

^b Germ., Gomet. ac alii, ingrediuntur. Corb. Germ., ingrediuntur.

^c Laud. et Corb. Germ. sicut in hoc eodem.

^d Recent. Ed., jam non valet. Repugnat sensus,

nullique quorum copiam habuerimus fayerit Mss. Lectionem nostram exhibent Cod. Laud., Tyroni, Vindoc., Norm., Corb. Germ., necnon vet. Excusi.

^e Vindoc., tribulatione.

Multiplicabo dies. Radix mea aperta est secus aquas, et ros morabitur in messione mea. Gloria mea semper innovabitur, et arcus meus in manu mea instaurabitur. Quæ videlicet cuncta considerans, ^a nequaquam spe cassa fallebatur. Nam perfecti quique multos nunc ejus conspiciunt ^b adjuutores, sed pensant procul dubio quod emergente persecutionis articulo, ex his plerique hostes illius fiunt, qui esse pacis tempore ejus cives videntur. Non autem de omnibus ita desperant, sed tamen plerumque contingit ut hi de quibus ^c majorem fidei fiduciam habuerant, ipsi ejusdem fidei hostes ^d atrociores fiant, ut eos tunc videant contra sacra eloquia agere, ex quorum se operatione crediderant hæc eadem sacra eloquia ad præ-

A dicationis gratiam restaurare. Quæ tamen tempora jam nunc inchoasse ingemiscimus, cum multo intra Ecclesiam positos cernimus, qui aut nolunt operari quod intelligunt, aut hoc ipsum quoque sacrum eloquium intelligere ac nosse contemnunt. A veritate etenim avertentes auditum, ad fabulas convertuntur, dum omnes quæ sua sunt quærunt, non quæ sunt Jesu Christi (Philip. II, 21). Scripta Dei ubique reperta opponuntur oculis, sed hæc cognoscere homines dedignantur. Pene nullus quærit scire quod credidit. Multitudo ergo bonorum præcedentium arcum suum destrui ^e doleat, quæ sacrum eloquium restaurari semper per studium subsequendum credebatur.

^a 1 Laud., neque se peccasse fallebatur.

^b Duo Laud., auditores; quod olim scriptum in Utic. Sic etiam habent vet. Ed.

^c Prætel., Gemet. et nonnulli, majorem spei fid.

At legendum videtur fidei, quia paulo post legitur, ipsi ejusdem fidei.

^d Vindoc., acriteros.

^e Ita Mss. et vet. Ed. In recent., dolebat.

LIBER VIGESIMUS.

Explicantur fusius quinque ultimi versus cap. XXIX lib. Job, cum integro cap. XXX, maxime de hæreticis et carnalibus Ecclesiam vexantibus.

CAPUT PRIMUM.

635 1. *Scriptura sacra cæteris libris anteponenda.* — Quamvis omnem scientiam atque doctrinam Scriptura sacra sine aliqua comparatione transcendat, ut taceam quod vera prædicat, quod ad coelestem patriam vocat; quod a terrenis desideriis ad superna amplectenda cor legentis immutat; quod dictis obscurioribus exercet fortes, et parvulis humili sermone blanditur, quod nec sic clausa est ut pavesci debeat, nec sic patet ut vilescat, quod usu fastidium tollit, et tanto amplius diligitur quanto amplius meditatur; quod legentis animum humilibus verbis adjuvat, sublimibus sensibus levat, quod aliquo modo cum legentibus crescit, quod a rudibus lectoribus quasi recognoscitur, et tamen docilis semper nova reperitur; ut ergo de rerum pondere taceam, scientias tamen omnes atque doctrinas ipso etiam locutionis suæ more transcendit, quia uno eodemque sermone dum narrat textum, prodit mysterium, et sic scit præterita dicere, ut eo ipso noverit futura prædicare, et non immutato dicendi ordine, eisdem ipsis sermonibus novit ^a et anteacta describere, et agenda nuntiari, sicut hæc eadem beati Job verba sunt, qui dum sua dicit, nostra prædicat; dumque lamenta propria per sermonem indicat, sanctæ Ecclesiæ causas per intellectum sonat. Ait enim:

CAPUT II.

CAP. XXIX, VERS. 21-23. — *Qui me audiebant, expectabant sententiam, et intenti tacebant ad consilium meum. Verbis meis addere nihil audebant, et super*

illos stillabat eloquium meum. Expectabant me sicut pluviam, et os eorum aperiebant, quasi ad imbrem serotinum.

2. *Fideles Ecclesiam docentem audiunt, ejus verba secuturi, non judicaturi.* — Hanc etenim apud beatum Job fuisse subjectorum reverentiam indubitanter credimus. Sed, sicut jam sæpe diximus, sancta Ecclesia, hæreticorum, vel carnalium tribulationibus pressa, præteritorum reminiscitur temporum, in quibus omne quod ab ea dicitur cum metu a fidelibus auditur, et adversariorum suorum proterviam deplorans, dicit: [Rec. II.] *Qui me audiebant, expectabant sententiam, et intenti tacebant ad consilium meum.* Ac si aperte dicat: Non ut hi protervi ac tumidi, qui dum veritatis verba suscipere renunt, prædicationis meæ sententias quasi docendo præcurrunt. Cujus nunc discipuli intenti ad ejus consilium tacent, quia verba ejus non audent impugnam, sed credere. Ut enim protervi ex ipsis possint, ea procul dubio non judicaturi, sed secuturi audiunt.

3. *Ejus doctrinæ nihil addunt. Secus hæretici.* — De quibus recte subjungitur: *Verbis meis addere nihil audebant,* quia nimirum tunc hæretici cum contra hanc libertate pessima fuerint effrenati, dictis ejus addere aliquid præsumunt, cum prædicamentorum ejus rectitudinem quasi emendare moliantur, Quæ adhuc de bonis auditoribus subdit: *Et super illos stillabat eloquium meum.*

4. *Prædicatores ad auditorum captum debent se contrahere.* — In hac stillatione eloquii quid aliud

^a Germ., Corb. Germ. et Cod. ms. Vallis Claræ ad quem sequentes libros Moral. recognovimus, et

alii habent, et acta. Laudatum Codicem hac nota deinceps designabimus: Val. Clar.

quam mensura sanctæ prædicationis accipitur? quia oportet **636** ut exhortationis gratia singulis juxta capacitatem ingenii conferatur. Per hoc ergo quod dicitur: *Verbis meis addere nihil audebant*, reverentia laudatur audientium. Per hoc vero quod subditur: *Et super illos stillabat eloquium meum*, indicatur dispensatio magistrorum. Debet enim subtiliter is qui docet perspicere, ne plus studeat quam ab audiente accipitur prædicare. Debet enim ad infirmitatem audientium semetipsum contrahendo descendere, ne dum parvis sublimia, et idcirco non profutura loquitur, se magis curet ostendere quam auditoribus prodesse. [Vet. II.] Jubente autem Domino, non solum phialæ ad mensam tabernaculi, sed etiam cyathi præparantur (Exod. xxxvii, 16). Quid enim per phialas nisi larga prædicationis, quid vero per cyathos nisi minima et tenuis de Deo locutio designatur? In mensa igitur Domini et phialæ præparantur et cyathi, quia videlicet in doctrinasacri eloquii, non solum exhibenda sunt magna et arcana quæ debriant, sed etiam parva et subtilia quæ quasi per gustum notitiam præstant. Hujus ergo discretissimæ dispensationis suæ sancta Ecclesia extremis pressa temporibus reminiscatur, et dicat: *Super illos stillabat eloquium meum*.

5. *Eorum doctrinæ tanquam pluvie serotinæ excipiendæ humiles os aperiant.* — Ubi apte quoque subjungitur: *Expectabant me sicut pluviam, et os suum aperiebant quasi ad imbrem serotinum*. Verba quippe sanctæ prædicationis sicut pluviam sustinemus, cum vera humilitate ariditatem nostri cordis agnoscimus, ut potu sanctæ prædicationis irrigemur. Unde Deo recte per Psalmistam dicitur: *Anima mea sicut terra sine aqua tibi* (Psal. cxii, 6). His doctrinæ fluentis infundi propheta nos admonet, dicens: *Sitientes, venite ad aquas* (Isai. lv, 1). Qui dum in extrema parte jam sæculi verba sanctæ prædicationis accipimus, quasi ad imbrem serotinum os cordis aperimus. Nam si os in corde non esset, Psalmista non diceret: *Labia dolosa in corde, et corde locuti sunt mala* (Psal. xi, 3). Os igitur cordis per verbis intendimus ultimæ prædicationis, hocvelut serotinis aperimus fluentis. Quæ nimirum prædicationis ex ejus ad nos sacrificio prodiit, qui per Psalmistam dicit: *Elevatio manuum mearum sacrificium vespertinum* (Psal. cxl, 2). Quia enim Redemptor noster juxta mundi finem vim persequentium pertulit, semetipsum pro nobis sacrificium vespertinum dedit. De hoc imbre serotino aliàs scriptum est: *Dabo vobis pluviam temporivam et serotinam* (Jerem. v, 28). Temporivam quippe pluviam dedit, quia electis suis priori tempore legis intellectum contulit. Serotinam quoque pluviam tri-

buit, quia prædicari diebus ultimis incarnationis suæ mysterium fecit. Quod quia sancta Ecclesia quotidie annuntiare non desinit, ora cordis audientium velut ex imbre serotino infundit. Sequitur:

CAPUT III [Rec. III].

VERS. 24. — *Si quando ridebam ad eos, non credebant, et lux vultus mei non cadebat in terram.*

637 6. *Prælati sic se gravem exhibeat, ut non sit odiosus; sic hilarem, ut vilis non sit.* — Hoc si juxta historiae verba percipimus, credi necesse est quod vir sanctus talem se exhibuerit subditis, ut etiam ridens timeri potuisset. Sed cum superius patrem se pauperum, viduarum vero consolatorem fuisse perhibet, magna valde discretionem res indiget, quomodo in tanto terrore regiminis, tanta quoque affuerit lenitas, et mansuetudo pietatis. Sine magna enim benignitatis lenitate non fuit hoc, quod se patrem pauperum et viduarum consolatorem dicit. Sed rursus sine magna severitate non potuit etiam ridens timeri. Quia in re quid aliud docemur, nisi quod talis debet esse dispensatio regiminis, ut is qui præest ea se circa subditos mensura moderetur, quatenus et aridens timeri debeat, et iratus amari? ut eum nec nimia lætitia vilem reddat, nec immoderata severitas odiosum. Sæpe enim subjectos frangimus, dum plus justo vigorem justitiæ tenemus. Qui profecto vigor jam justitiæ non erit, si se sub justo moderamine non custodit. Et sæpe a disciplinæ metu resolvimus subditos, si nostro regimini hilaritatis frenam laxamus, quia dum nos quasi licenter lætos aspiciunt, audacter ipsi ad illicita resolvuntur. [Vet. III.] Sed ut rectoris vultus etiam lætus debeat timeri, necesse est ut ipse vultus sui conditoris sine cessatione timeat. Illi etenim menti difficile de lætitiâ creditur, quæ quod se pro amore Domini continue affligat a subditis scitur. Qui enim incessanti æstu spiritualis desiderii superna appetit, valde de eo in dubium venit hoc, quod aliquando ante homines hilarescit. Unde et isdem beatus Job non longe post dicturus: *Semper enim quasi tumentes super me fluctus timui Deum* (Job. xxxi, 25). Sic quippe metuebat judicem suum, quasi subimminentes impetus fluctuum, jamjamque moriturus, Cujus ergo in mentem mæror divini timoris infunderat, recte hilaritati illius subditi non credebant, quia cogebantur ridenti non credere, cujus cor in timore conditoris noverant quam continua mœstitia tenebat.

7. *Lux nostra in terram cadit, cum terrena concupiscimus.* — Hoc quoque juxta historiam non inconvenienter accipitur, quod protinus subinfertur: *Et lux vultus mei non cadebat in terram*. [Rec. IV.] Scriptum quippe est: *Oculi stultorum in finibus terræ* (Prov.

^a Licet barbara videatur hæc vox, ab ea tamen abstinendum esse non censuimus, quia in omnibus Mss. Corb. Germ., Norm., Laud., Turon., Vindoc., etc., reperitur; cujus loco in Germ. et in Ed. legitur, *temporaneam*, et in Ed. vet. Barthol. et Basil., *temperaneam*.

^b Turon., Ebroic. et alii Norm., *rigorem*, et infra, *rigor jam inest*.

^c Ita Gemet., Utic. et al. Mss. In Editis, *valde de ea*. In Corb. Germ., *Quæ enim.... valde de ea*.

^d Nonnulli Ed., *quasi tumentes*. Alii, *quasi imminentes*. Lectioni nostræ suffragantur quotquot nobis suppetant Mss.

^e Germ., Corb. Germ. et Gemet., *ita mentem mæror*.

xvii, 24). Rursumque per eundem Salomonem dicitur: *Oculi sapientis in capite ejus (Eccle. ii, 14)*. Paulus quoque ait: *Caput viri Christus (I Cor. xi, 3)*. Oculi ergo sapientis in capite ejus sunt, dum Redemptoris sui semper opera quæ imitari debeat, contemplatur. Lux ergo vultus ejus in terram non cecidit, quia ea quæ terrena sunt per concupiscentiam non aspexit.

8. *Sancti nunquam securi sunt. Grave periculum est incauta securitas.* — Sed quia superficiem historiarum sub brevitate discussimus, quid in his de intellectu mystico lateat ^a perpendamus. Unam esse personam Christum et Ecclesiam plerumque jam diximus, et sæpe vox capitis ad vocem corporis, sæpe vox corporis ad vocem capitis transit. Qui enim sunt in carne una, nil obstat ut convenienter etiam in voce una. Dicat ergo ex voce capitis de electis suis, dicat Ecclesia: *Si quando ridebam ad eos, non credebant*. Ridere etenim Dei est sanctorum vias prosequenti favore prosperari, sicut de his quoque per usum dicitur, quos in hoc sæculo felicitatis **638** blandimenta comitantur: *Arrisit illis tempus*. Unde e contrario, ira appellatur Domini, a bonis actionibus infirmari, sicut scriptum est: *Ne quando irascatur Dominus, et pereatis de via justa (Psal. ii, 12)*. Si igitur irasci Dominus perhibetur, cum viam justitiæ homines perdunt, recte arridere Dominus dicitur, cum bona nostra opera favor gratiæ supernæ comitatur. [Res. V.] Sed electi quique quandiu in hac vita sunt, securitatis sibi confidentiam non promittunt. Horis enim omnibus contra tentamenta suspecti, occulti hostis insidias metuunt, ^b qui etiam tentatione cessante; vel sola graviter suspitione turbantur. Nam sæpe multis grave periculum incauta securitas fuit, ut callidi hostis insidias non tentati, sed jam prostrati cognoscerent. Vigilandum quippe semper est, ut mens continue sollicita nunquam relaxetur intentione superna, ne laboriosa deserens, in cogitationibus fluxis, quasi in quibusdam mollibus stramentis jacens, venienti corruptori diabolo mens se resoluta prostituat. Semper vero est ad certamen adversarii erigendus animus; semper contra occultas insidias cautela providenda. Hinc etenim Habacuc propheta ait: *Super custodiam meam stabo (Hab. ii, 1)*. Hinc rursus scriptum est: *Statue tibi speculam; pone tibi amaritudines, qui evangelizas Sion (Jerem. xxxi, 21)*. Hinc per Salomonem dicitur: *Beatus vir qui semper est pavidus; qui autem mentis est durus, corruet in malum (Prov. xxviii, 14)*. Hinc iterum dicit: *Uniuscujusque ensis super femur suum, propter timores nocturnos (Cant. iii, 8)*. Nocturni quippe timores sunt insidiarum tentationis occultarum. Ensis autem super femur est custodia vigilans, carnis illecebras premens.

^a 2 Laud., *inqutramus*, cui lectioni aliam addit, *perpendamus*.

^b Norm., *qui etiam si tentationes cessant..... suspitione turbantur*. Nostri Mss. ubique habent *suspicio, suspitionem*, pro *suspicio suspitionem*. Verum quæ sanctus Gregorius hic docet de vigilantia, insinuat alibi. maxime l. vi, epist. 22, juxta antiquum episto-

Ne ergo nocturnus timor, id est occulta et repentina tentatio subrepat, semper necesse est ut femur nostrum superpositus custodiæ ensis premat. [Vet. IV.] Sancti etenim viri sic de spe certi sunt, ut tamen semper sint de tentatione suspecti; quippe quibus dicitur: *Servite Domino in timore, et exsultate ei cum tremore (Psal. ii, 11)*, ut et de spe exsultatio, et de suspitione nascatur tremor. Quorum voce iterum Psalmista dicit: *Lætetur cor meum, ut timeat nomen tuum (Psal. lxxxv, 11)*. ^c Qua in re notandum quod non ait: *Lætetur ut securum sit, sed, Lætetur ut timeat*. Meminerunt namque, quamvis eorum actio prosperetur, quia adhuc in hac vita sunt; de qua per eundem Job dicitur: *Tentatio est vita humana super terram (Job. vii, 1)*. Meminerunt rursus quod scriptum est: *Corpus quod corrumpitur aggravat animam, et deprimit terrena inhabitatio sensum multa cogitantem (Sap. ix, 15)*. Meminerunt et metuunt, et cortitudinem sibi in se promittere non præsumunt; sed positi inter gaudium spei, et tentationis metum, confidunt, et timent; confortantur, et titubant; ^d certiorantur, et suspecti sunt. Bene ergo per vocem electi membri sub figura nostri capitis dicitur: *Si quando ridebam ad eos, non credebant*, quia Redemptori nostro quasi arridenti non credimus, dum multis jam ejus donis testantibus; et gratiam favoris ejus accipimus, et tamen adhuc sub ejus judicio de nostra infirmitate titubamus.

9. *S. Paulus jam ad tertium calum raptus a timore liber non fuit.* — Videamus qualiter Paulo et arridetur **639** jam per supernam gratiam, et ipse adhuc quasi non credit per suspitionis metum. Jam e celo illi Dominus loquens, ejusque interius oculos aperiens, exterius claudens, potentiam suæ majestatis ostenderat (*Act. ix, 4*); jam de eo Ananiæ dixerat, *Vas electionis mihi est (Ibid. ix, 15)*, jam ad tertium calum super se raptus fuerat (*I Cor. xii, 2*); jam in paradysum ductus arcana verba quæ dicere non posset audierat; et tamen adhuc timidus dicit: *Castigo corpus meum, et in servitum redigo, ne forte aliis prædicans ipse reprobus efficiar (I Cor. ix, 27)*. Ecce arridenti sibi divinæ gratiæ et jam credit per spem, et necdum tamen credit per securitatem. Nam quia bene hæc verba Redemptoris nostri vocibus congruunt, etiam subjuneta testantur, cum dicitur: *Et lux vultus mei non cadebat in terram*. Quid namque terra, nisi peccator vocatur, cui prima sententia dictum est: *Terra es, et in terram ibis (Genes. iii, 19)*? Lux ergo vultus Domini in terram nequam cadit, quia visionis ejus claritas peccatoribus non apparet. Scriptum namque est: *Tollatur impius, ne videat gloriam Dei (Isai. xxvi, 10)*. Quasi enim lux in terram caderet, si in extremo judicij ve-

larum ordinem.

^c Corb. Germ., Bellov., Gerin. et Norm., *qui notandum quod*. 2 Laud., *ubi notandum*.

^d Germ., Turon., Vind., Corb. Germ., duo Laud., Val. Cl., omnes Norm. jta. habent, *non certificantur*, ut legitur in Ed.

^e 2 Laud., *et servitui redigo*.

nens, ^a claritatem majestatis suae peccatoribus aperiret.

10. *Infirmis fortia non predicanda.* — Quod si hæc verba ex sanctæ Ecclesiæ voce suscipimus, non incongrue intelligere poterimus lucem vultus ejus in terram non cadere, quia occupatis in terrenis actionibus ^b votat summa contemplationis suæ mysteria prædicare. Dicit enim ^c infirmis fortia prohibet, ne dum incapabilia audiunt, prædicationis verbis quibus sublevari debuerant opprimantur. Lux quippe ipsa corporea, quæ oculos sanos irradiat, infirmos obscurat; et dum lippientibus oculis claritas solis intenditur, plerumque eis cæcitas ex luce generatur. Sancta itaque Ecclesia oppressa persecutionis tempore, memor autem præteritæ discretionis suæ, dicat: *Lux vultus mei non cadebat in terram.* Sed quia ex ejus capite hæc verba intelligere cœpimus, in ipso adhuc quod sequitur exsequamur. Nam subditur:

CAPUT IV [Rec. VI].

VERS. 25. — *Si voluisssem ire ad eos, sedebam primus,*

11. *In carnalium corde Christus ultimus sedet, in corde justorum primus.* — Quia in corde reproborum priori loco actiones carnis sunt, et posteriori actiones animæ, in eorum procul dubio cogitationibus Christus non primus, sed ultimus sedet. Sed electi quique quia ea præ omnibus quæ æterna sunt cogitant, et posteriori cura, ac minima, si qua sunt temporalia disponunt, quibus et magistra voce Veritatis dicitur: *Quærite primum regnum Dei et justitiam ejus,* ^c *et hæc omnia adjicientur vobis* (Matth. vi, 33), in eorum corde Dominus primus sedet. Ubi apta præmittitur: *Si voluisssem ire ad eos.* Quia enim, sicut scriptum est (Ephes. i, 5), omnia operatur secundum consilium voluntatis suæ; non secundum nostrum meritum, sed quia ipse ita vult, visitatione sua nos Dominus illustrat. Itaque et cum vult venit; et cum venerit, primus sedet, quia et adventus ejus in corde nostro gratuitus est, et appetitus ejus desiderii, in cogitatione nostra æqualis cæteris desideriis non est. Sequitur:

CAPUT V [Rec. VII].

IBID. — *Cumque sederem quasi rex circumstante exercitu, oram tamen mœrentium consolator.*

12. *Christus in nobis sedens quasi rex mœrentes consolatur. Idem præstat Ecclesia.* — Quasi rex Dominus sedet in corde, quia circumstropentes regit animorum motus in nostra cogitatione. In mente quippe quam inhabitat, ^d dum torpentia excitat, inquieti frenat, frigida accendit, accensa moderatur, emollit rigida, fluxa restringit; ex ipsa hæc diversitate cogitationum quasi quidam illum exercitus circumstat. Sive certe quasi rex sedet circumstante exercitu,

quia præsentem illum mentibus electorum circumstat turba virtutum. Qui etiam mœrentium consolator est, ex ea promissione qua dicit, *Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur* (Matth. v, 5). Et rursus, *Iterum videbo vos, et gaudet cor vestrum; et gaudium vestrum nemo tollet a vobis* (Joan. xvi, 22). Ea vero quæ de sanctæ Ecclesiæ capite diximus, nil obstat, si ad vocem quoque ejusdem Ecclesiæ referamus. In ea quippe ordo doctorum quasi rex præsidet, quem fidelium suorum turba circumstat. Quæ scilicet multitudo fidelium recte quoque exercitus dicitur, quia in procinctu bonorum operam indesinenter quotidie contra tentationum bella præparatur. [Ver. V.] Corda quoque mœrentium sancta Ecclesia consolatur, ^d dum præsentis peregrinationis ærumna afflictas mentes electorum pensat, et has æternæ patriæ ^e promissione lætificat. Considerat etiam quod cogitationes fidelium divino sint timore percussæ; et quos de Deo conspicit districta audisse ut timeant, agit quoque quatenus et mansuetudinem pietatis ejus audiant ut præsumant.

13. *Spem mœcet et metum, ne incaute de misericordia confidamus, aut desperate justitiam timeamus.* — Sic namque sancta Ecclesia fidelibus suis de pietate et justitia Redemptoris in prædicatione serie spem mœcet et metum, quatenus nec incaute de misericordia confidant, nec desperate justitiam timeant. Nam verbis sui capitis formidantes refovet, dicens: *Nolite timere, pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum* (Luc. xii, 32). Atque iterum præsumentes terret cum dicit: *Vigilate et orate, ut non intretis in tentationem* (Marc. xiv, 38). Rursum formidantes refovet, dicens: *Gaudete quia nomina vestra scripta sunt in cælo* (Luc. x, 20). Sed in semetipsis præsumentes deterret, cum ait: *Videbam satanam sicut fulgur de cælo cadentem* (Ibid., x, 18). Formidantes refovet, cum dicit: *Oves meæ vocem meam audiunt; et ego cognosco eas, et sequuntur me, et ego vitam æternam do eis; et non peribunt in æternum, et non rapiet eas quisquam de manu mea* (Joan. x, 27). Sed in semetipsis præsumentes deterret, dicens: *Dabunt signa magna et prodigia, ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi* (Matth. xxiv, 24). Formidantes refovet, dicens: *Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit* (Ibid., 13). Præsumentes deterret, dicens: *Cum venerit Filius hominis, putas inveniet fidem in terra* (Luc. xviii, 8)? ^f Metuentes refovet, cum latroni dicit: *Hodie mecum eris in paradiso* (Luc. xxiii, 43). Sed terret præsumentes, dum Judas ex apostolatus gloria in tartarum labitur. De quo per sententiæ definitionem dicitur: *Duodecim vos elegi, et unus ex vobis diabolus est* (Joan. vi, 70). Formidantem refovet, cum dicit: *Si dimiserit vir uxorem suam, et recedens*

^a Al., majestatem claritatis.

^b Norm., viat summa. Ita etiam Germ. et 2 Laud.

^c 1 Laud., infirmis.

^d Laud., Germ. et Norm., dum per præsentis peregrinationis ærumnam. Corb. Germ., dum in præsentis

peregrinationis ærumnam.

^e Turon., consolations.

^f Idem Codex cum duob. Laud., Val. Cl. et Norm., metuens relevatur..... terretur præsumens. Corb. Germ. et Germ., metuens relevatur..... terretur præsumens.

ab eo duxerit virum alterum, nunquid revertetur ^a ad A
eam ultra? Nunquid non contaminata, et polluta erit
mulier illa? Tu autem fornicata es cum amatoribus
^b tuis multis; tamen revertere ad me, dicit Dominus
(Jerem. III, 1). Sed præsumentem deterret, cum di-
cit: Quid clamas super contritione tua? insanabilis est
dolor tuus (Jerem. XXX, 12). Formidantem refovet,
dicens: Ergo saltem amodo voca me: pater meus, dux
641 virginitatis meae tu es (Jerem. III, 4). Sed præs-
umentem deterret, dicens, Pater tuus Amorrhæus,
et mater tua ^c Chetea (Ezech. XVI, 3). Formidantem
refovet, cum ait: Revertare, adversatrix Israel, et non
avertam faciem meam a vobis, quia sanctus ego sum,
dicit Dominus, et non irascar in perpetuum (Jerem. III,
12). Sed præsumentem deterret, cum prophetam
suum ab intercessione prohibet, dicens: Non assu-
mas pro eis laudem et orationem, ^d quia non exaudiam in
tempore clamoris eorum ad me in tempore afflictionis,
quia si steterint coram me Moyses et Samuel, non est
anima mea ad populum istum (Jerem. VII, 16). [Rec.
VIII.] Sancta itaque Ecclesia auditorum suorum
mentem et de misericordiæ benignitate sublevari, et
de iudicii districtione perturbat, quatenus in prædi-
catione sua dum bene utrumque permiscet electi ejus
nec de exhibita justitia præsument, nec de præterita
iniquitate desperent.

14. In bonis pastoribus sociantur benignitas et au-
ctoritas, misericordia et disciplina. — Sed hoc quod
ait: Cum sederem quasi rex circumstante exercitu,
eram tamen merentium consolator; sciendum nobis
est quod valde lectorem ædificare etiam juxta histo-
riam potest, si perpendat quomodo bonis rectoribus
permista sit et regendi auctoritas, et benignitas con-
solandi. Ait enim: Cumque sederem quasi rex circum-
stante exercitu, ecce auctoritas regiminis: Eram ta-
men merentium consolator; ^e ecce ministerium pie-
tatis. [Vet. VI.] Disciplina enim (Dist. 45, cap. Di-
sciplina) vel misericordia multum destituitur, si una
sine altera teneatur. Sed circa subditos suos inesse
rectoribus debet ^f et juste consolans misericordia,
et pie sæviens disciplina. Hinc est quod semivivi
illius vulneribus, qui a Samaritano in stabulum du-
ctus est, et vinum adhibetur et oleum (Luc. X, 33,
34), ut per vinum mordeantur vulnera, per oleum
foveantur, quatenus unusquisque qui sanandis vul-
neribus præest, in vino morsum districtionis adhi-
beat, in oleo mollitiem pietatis; per vinum munden-
tur putrida, per oleum sananda foveantur ^g. Miscenda
est ergo lenitas cum severitate, faciendumque quod-
dam ex utraque temperamentum, ut neque multa

asperitate exulcerentur subditi, neque nimia beni-
gnitate solvantur. Hoc nimirum illa tabernaculi arca
significat, in qua cum tabulis virga simul, ac manna
est (Hebr. IX, 4), quia cum Scripturæ sacræ scientia
est in boni rectoris pectore, si est virga districtionis,
sit et manna dulcedinis. Hinc etiam David ait: Virga
tua et baculus tuus ipsa me consolata sunt (Psal. XLII,
4). Virga etenim percutimur, et baculo sustentamur.
Si ergo est districtio virgæ quæ feriat, sit et conso-
latio baculi quæ sustentet. Sit itaque amor, sed non
emolliens; ^h sit vigor, sed non exasperans; sit zelus,
sed non immoderate sæviens; sit pietas, sed non plus
quam expediat parcens. Intueri libet in Moysi
pectore misericordiam cum severitate sociatam. Vi-
deamus amantem pie, et districte sævientem. Certe
B cum Israeliticus populus ante Dei oculos pene inveni-
abilem contraxisset offensam, ita ut ejus rector
audiret: Descende, peccavit populus tuus (Exod.
XXXII, 7); ac si ei divina mox diceret: Qui in tali
peccato lapsus est, jam mens non est, atque subjun-
geret: Dimitte me, ut irascatur furor meus contra
eos, et deleam eos, faciamque te in gentem magnam;
ille semel et iterum pro populo cui præerat 642
obicem se ad impetum Dei irascentis opponens, ait:
Aut dimitte eis hanc noxam; aut si non facis, dele me
de libro tuo quem scripsisti (Ibid. XXXII, 32). Pense-
mus ergo quibus visceribus eundem populum ama-
vit, pro cuius vita de libro vitæ deleri se petiit. Sed
tamen iste, qui tanto ejus populi amore constringitur,
contra ejus culpas pensomus quanto zelo recti-
tudinis accendatur. Mox enim ⁱ ut petitione prima,
ne delerentur, culpæ veniam obtinuit, ad eundem
populum veniens, ait: Ponat vir gladium ^j suum su-
per femur suum. Ite et redite de porta usque ad por-
tam per medium castrorum, et occidat unusquisque
fratrem, et amicum, et proximum suum. Cecideruntque
in die illo quasi viginti tria millia hominum (Ibid.,
XXXII, 27). Ecce qui vitam omnium etiam cum sua
morte petiit, paucorum vitam gladio exstinxit. Intus
arsit igne amoris, foris accensus est zelo severitatis.
Tanta fuit pietas, ut se pro illis coram Domino mortî
offerre non dubitaret; tanta severitas, ut eos quos
divinitus feriri timuerat, ipse iudicii gladio feriret.
Sic amavit eos quibus præfuit, ut pro eis nec sibi
parceret; et tamen delinquentes sic persecutus est,
quos amavit, ut eos etiam Domino parcente proster-
neret. Utrobique legatus fortis, utrobique mediator
admirabilis, causam populi apud Deum precibus,
causam Dei apud populum gladiis allegavit. Intus
amans, divinæ iræ supplicando obstitit; foris sæviens,
utramque lectionem.

^a Corb. Germ., Norm., Bellovac., Laud., ita habent cum vet. Ed. Gilot. Ia Vatic. et Gussanv. legitur ad eum.

^b Deest tuis in 4 Laud., Corb. Germ., Norm. ac aliis.

^c Germ., Utic., Beccensis, Corb. Germ., Cethæa.

^d In Vulgatis, quia non exaudiam clamorem eorum in tempore. In hæsinus Mss. Turon., Vindoc., Bellov., duob. Laud., omnibus Norm., Germ. et Corb. Germ.

^e Germ. et Turon., ecce mysterium. 2 Laud. habet

^f In duobus Germ., 2 Laud., Vindoc., Turon., Norm., et juste consulens.

^g Eadem fere scribit epist. 25, lib. 1.

^h Al., sit rigor. In Germ., Bellov., Corb. Germ., Turon., Vindoc., etc., legitur, sit vigor.

ⁱ Deest, ut, in Germ., 2 Laud., Corb. Germ. et aliis non paucis.

^j Deest, suum, in Germ., Corb. Germ. et plerisque.

culpam feriendo consumpsit. Succurrit citius omnibus, ostensa morte paucorum. Et idcirco omnipotens Deus fidelem famulum suum citius exaudivit agentem pro populo, quia vidit quid super populum acturus esset ipse pro Deo. In regimine ergo populi utrumque Moyses miscuit, ut nec disciplina deesset misericordiae, nec misericordia disciplinae. Unde hic quoque juxta utramque virtutem dicitur: *Cumque sederem quasi rex circumstante exercitu, eram tamen mœrentium consolator*. Sedere quippe circumstante exercitu, vigor est ac disciplina regiminis; mœrentium vero corda consolari, ministerium pietatis. Sed quia inter hæc necesse est ut expositionis sermo ad spiritalem intelligentiam recurat, sancta Ecclesia, ab adversariis suis extremis temporibus pressa, reminiscitur transacti jura regiminis; reminiscitur et quanta, afflictis exhibuerit beneficia pietatis. Cujus videlicet disciplina et misericordia tunc a levibus irridetur. Unde et subditur:

CAPUT VI [Vet. VII, Rec. IX].

CAP. XXX, VERS. 1. — *Nunc autem derident me juniores tempore.*

15. *Omnes hæretici Ecclesia sunt juniores.* — Omnes hæretici, ætati universalis Ecclesiae^a comparati, juniores tempore congrue vocantur, quia ipsi ab ea, non autem ipsa egressa est ab illis. Unde recte quoque per Joannem dicitur: *A nobis exierunt, sed non erant ex nobis; nam si fuissent ex nobis, permansissent utique nobiscum* (I Joan. II, 19). Juniores ergo tempore sanctam Ecclesiam irrident, cum hi qui ab ea egressi sunt doctrinae ejus verba despiciant, de quibus adhuc subditur:

IBID. — *Quorum non dignabar patres ponere cum canibus gregis mei.*

^b Quis est grex sanctae Ecclesiae, nisi multitudo fidelium? ^c Vel qui alii hujus gregis canes vocantur, **643** nisi doctores sancti, qui eorumdem fidelium custodes exstiterunt? Qui dum pro Domino suo diurnis nocturnisque vigiliis intenti clamaverunt, magnos, ut ita dixerim, latratus prædicationis dederunt. De quibus eidem Ecclesiae per Psalmistam dicitur: *Lingua canum tuorum ex inimicis^d ab ipso* (Psal. LXVII, 24). Nonnulli quippe ab idolorum cultibus revocati, facti sunt prædicatores Dei. Lingua ergo carum Ecclesiae ex inimicis prodit, quia conversos

^a Taron. et Germ., *computati*. Sic legebatur in Corb. Germ. antequam secunda manus emendasset, et scripsisset comparati.

^b Taron., *quid est grex*.

^c Vindoc., *vel qui hujus gregis canes vocantur, nisi prædicatores sancti, qui eorumdem fidelium custodes exstiterunt, et magnos ut ita dicam latratus, etc.*

^d Omititur, *ab ipso*, in Bellov., Corb. Germ. et plur.

^e Bellov., *quia inveciores*.

^f Al., *de Domino*.

^g Germ., *Eutyctius*. Corb. Germ., *Euthices*. Gemet.,

A gentiles Dominus etiam prædicatores facit. Unde Judæorum tarditas, qui pro Deo loqui noluerunt, increpante propheta, reprehenditur, qui ait: *Canes muti, non valentes latrare* (Isai. LVI, 10).

16. *Eorum duces, etiam in his quæ bene gesta videntur, reprobati.* — Patres vero hæreticorum dicimus, eos videlicet quos hæresiarchas vocamus; [de quorum perversa prædicatione, id est locutionis semine, sequentes sunt populi in errore generati. Sancta ergo Ecclesia cum canibus gregis sui hæreticorum patres ponere dedignatur, quia inventores errorum dijudicando respicit, eosque inter veros patres numerare contemnit. Qui etsi quosdam visi sunt a gentilitatis errore revocasse, quorundam mores ad honesta agenda docuisse, pro eo tamen^f quod de Deo recta non senserunt, eos cum canibus gregis sui non ponit, quia cum rectis prædicatoribus non ponit, quia cum rectis prædicatoribus non ascribit. Liquet enim quod Arius, Photinus, Macedonius, Nestorius, ^g Eutyctes, Dioscorus, Severus, multique his similes, docendo atque suadendo conati sunt patres videri; sed errores eorum sancta universalis Ecclesia^h districta severitate dijudicans, eos inter custodes gregis sui non numerat, quos ejusdem gregis unitatem dissipantes damnat. De quibus voce Pauli Ephesii dicitur: *Scio quia post discessum meum ingredientur ad vosⁱ lupi graves, non parcentes gregi* (Act. XX, 29). Et quia nonnunquam hæretici quanto magis in perfidia et errorem dilabuntur, ^j tanto amplius in exteriori sese operatione custodiunt, ita ut agere præ cæteris magna videantur, sancta universalis Ecclesia cuncta eorum opera despiciat, quæ ex auctoritate fidei non prodire perpendit. Unde recte quoque beati Job voce subjungitur:

CAPUT VII.

VERS. 2. — *Quorum virtus manuum erat mihi pro nihilo: et vita ipsa putabantur indigni.*

17. *Quia charitatem Dei et proximi deseruerunt. Quidam hæretici miracula fecerunt. Hæretici vita indigni, quod sub nomine Christi contra Christum militent.* — Virtus quippe in manu est magnitudo in operatione. Sed virtus manuum hæreticorum sanctae Ecclesiae pro nihilo ducitur, quia nullius esse meriti conspicit, vera fide perditâ, quidquid operantur. Charitatem quippe Dei et proximi deserunt, qui et de Deo falsa sentiunt, et a proximis jurgando dividuntur. Sed virtutem manuum sine charitate te-

Utic., Becc., Pratell. aliique Norm. et Val. Cl., *Eutyctius*. Ita haberi in plerisque Mss. existimamus; verum a paucis collatoribus observatum quod hæc diversa lectio parvi momenti videretur.

^h Corb., Germ., 2 Laud. et Turon., *districta veritate*. Bellov., *districta virtute*.

ⁱ Bellov., *lupæ graves*, fortasse quod *gravis* idem esse putaretur ac *gravidæ* et *fetæ*. Porro non lupi, sed lupæ hoc modo graves sunt. Verum Græce legitur *βαρῆς*, alio sensu.

^j In Gemet., 2 Laud. et Corb. Germ., *quasi tante amplius*.

statur prædicator egregius nil valere, qui ait : Si distribuero omnes facultates meas in cibos pauperum, et si tradidero corpus meum ut ardeam, charitatem autem non habeam, nihil mihi prodest (I Cor. xiii, 3). [Vet. VIII.] Nonnunquam vero hæretici signa quoque ac miracula faciunt, sed ut hic præmia afflictionis suæ abstinentiæque recipiant, videlicet laudes, quas quærunt. Unde et Redemptoris voce dicitur : Multi mihi dicent in illa die : **644** Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, et in nomine tuo demonia ejecimus, et in nomine tuo virtutes multas fecimus? Et tunc constebor illis quia nunquam novit vos; discedite a me qui operamini iniquitatem. Quia nimirum sententia quid datur intelligi, nisi ut hominibus charitatis humilitas, non autem debeant virtutum signa venerari? Unde nunc sancta Ecclesia, etiam si qua fiant hæreticorum miracula, despicit, quia hæc sanctitatis specimen non esse cognoscit. Probatio quippe sanctitatis non est signa facere, sed unumquemque ut se diligere, de Deo autem vera, de proximo vero meliora quam de semetipso sentire. Nam quia vera virtus in amore est, non autem in ostensione miraculi, veritas demonstrat, quæ ait : In hoc cognoscent omnes quia mei discipuli estis, si dilectionem habueritis ad invicem (Joan. xiii, 35). Qui enim non ait : In hoc cognosceretur quia mei discipuli estis, si signa feceritis, sed ait : Si dilectionem habueritis ad invicem, aperte indicat quia veros Dei famulos non miracula, sed sola charitas probat. Testimonium ergo superni discipulatus est donum fraternæ dilectionis. Quam videlicet dilectionem, quia omnes hæretici habere refugiunt, dum ab universalis Ecclesiæ unitate dividuntur, jure de eis dicitur : Quorum virtus manuum erat mihi pro nihilo. Et quia ad eadem signa quæ exhibent nulla humilitate concordant, recte subditur : Et vita ipsa putabantur indigni. Vel certe omnes hæreticos sancta Ecclesia vita ipsa fatetur indignos, quia nimirum sub nomine Christi militant contra nomen Christi. De quibus adhuc subditur :

CAPUT VIII [Rec. X].

VERS. 3. — *Egestate et fame steriles.*

18. *Curiose divina scrutantes, egestate et sterilitate laborant.* — Omnes hæretici, dum in sacro eloquio plus secreta Dei student perscrutari quam capiunt, fame sua steriles fiunt. Neque enim ea quærunt ex quibus semetipsos ad humilitatem erudiant, mores in tranquillitate disponant, patientiam servant, longanimitatem exhibeant; sed ea solummodo quæ eos doctos atque loquaces demonstrent, illa scire appetunt ex quibus singulariter eruditi videantur.

^a Norm., Corb. Germ., cum 2 Laud. et al., ardeat. Melius ex textu Græco et Vulg., ut ardeam, sive comburam.

^b Ed., quia non novi vos. Legitur nunquam in omnibus nostris Mss.

^c Germ., Becc., Utic., Corb. Germ. et non pauci, speciem.

^d Germ. et recentiores Editores, vera cognoscere. Redundat cognoscere, abestque a cæt. Mss. et antiq.

A Plerumque enim audacter de natura divinitatis tractant, cum semetipsos miseri nesciant. Egestate ergo ac fame sua steriles fiunt, quia ea perscrutari desiderant, ex quibus bonæ vitæ germina non producant. Ultra se quippe sunt quæ perscrutantur, dumque ad hoc tendunt quod comprehendere nequeunt, ea cognoscere negligunt ex quibus erudiri potuerant. Quam bene eorum audaciam prædicator egregius refrenat, dicens : Non plus sapere quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem (Rom. xii, 3). Hinc Salomon ait : Prudentiæ tuæ pone modum (Prov. ixiii, 4). Hinc rursus dicit : Mel invenisti, comede quod sufficit tibi, ne forte saturatus evomas illud (Prov. xxv, 16). Dulcedinem quippe spiritualis intelligentiæ qui ultra quam capit comedere appetit, etiam quod comederat evomit, quia dum summa intelligere ultra vires quærunt, etiam quæ bene intellexerat amittit. Hinc rursus dicit : Sicut qui mel multum comedit, non est ei bonum, sic qui **645** perscrutator est majestatis, opprimetur a gloria (Ibid., 27). Gloria quippe invisibilis coaditoris, quæ moderate inquisita nos erigit, ultra vires perscrutata premit. Itaque hæretici, quia de subtili intelligentia quanto amplius repleri ambiunt, tanto amplius inanescunt, bene de eis dicitur : Egestate et fame steriles. Immoderatis namque ausibus cognitionis superæ scientiam quo plus appetunt, plus amittunt.

[Vet. IX.] 19. *Humiles cœlestia intelligunt, aut non intellecta venerantur.* — At contra, hi qui in sancta Ecclesia veraciter sunt humiles, et veraciter docti, norunt de secretis cœlestibus et quædam considerata intelligere, et quædam non intellecta venerari, ut et quæ intelligunt veneranter teneant, et quæ necdum intelligunt humiliter expectent. Unde tibi per Moysen dicitur : Ut comedentes agnum, quidquid de eo reliquum fuerit igni comburamus (Exod. xii, 10). Agnum quippe comedimus, cum multa dominicæ humanitatis intelligendo recondimus in ventrem mentis. Ex quo quædam nobis remanent, quæ comedi nequeunt, quia multa adhuc de illo restant, quæ intelligi nequaquam possunt. Quæ tamen igne comburenda sunt, quia ea quæ capere de illo non possumus, humiliter sancto Spiritui reservamus. Quæ plerumque humilitas ea etiam electorum sensibus aperit, quæ ad intelligendum impossibilia esse videbantur. Nam perversæ hæreticorum mentes dum sibi superbe intellectum tribuunt, quasi certas dare sententias etiam de incognitis præsumunt. Unde fit ut ipsa eos elatio, quæ intus apud semetipsos elevat, a veritate foras repellat, vixque in dietis Dei exteriora capiant, qui se secreta spiritalia penetrasse singulariter putabant. Unde hic quoque subditur :

Vulg.

^a Bellöv., quam acceperunt.

^r Norm., satiatas.

^s Bellöv., qui ultra comedit quam capit.

^h Plerique, scrutator.

ⁱ Ita Corb., Germ., Norm., Turon., Laud. ac vet. Ed. Magis placuit recent. Edit., de sublimitate intelligentiæ; quæ lectis est Germ.

CAPUT IX [Rec. XI].

VERB. 3, 4. — *Qui rodebant in solitudine, aequalentes calamitate et miseria; et mandebant herbas, et arborum cortices.*

20. *Hæretici non medullam Scripturæ sacræ comedunt, sed corticem rodunt.* — Rodi solet quod comedi non potest. Hæretici autem quia Scripturam sacram intelligere sua virtute moliantur, eam præcul dubio apprehendere nequaquam possunt; ^a quam dum non intelligunt, quasi non edunt. Et quia per superuam gratiam non aduti hæc comedere nequeunt, quasi quibusdam illam nisibus rodunt. Exterioris quippe illam contrectant, ^b cum quidem conantur, sed non ad ejus interiora perveniunt. Qui quia ab universalis Ecclesiæ societate disjuncti sunt, non quolibet rodere, sed in solitudine memorantur. Ad quam nimirum solitudinem, quia prædicatores falsi sequaces suos traherent, longe ante Veritas præmonuit, dicens: *Si dixerint vobis: Ecce in deserto est, nolite exire (Matth. xxiv, 26).* Qui recte perhibentur calamitate et miseria squalidi, quia, et morum sunt pernicie, et sensuum pravitate despecti. Qui herbas quoque et arborum cortices mandunt, quia elationis suæ obice repulsi, in sacro eloquio magna et intima percipere nequeunt, sed vix in illo quædam tenera et exteriora cognoscunt. Per herbas quippe dicta planiora, per arborum cortices Patrum eloquia exteriora signantur. Qui ergo ea scire appetunt ex quibus docti nequaquam sint, sed esse videantur, dum in sacris voluminibus vim charitatis erga Deum ac proximum medullitus non exquirunt, quasi ex herba et cortice pascuntur, quia vel ima, **646** vel exteriora sunt, quæ mentes superbientium nutriunt. Vel recte herbas mandere est de Scriptura sacra minima præcepta servare, majora contemhere. Quos bene Veritas increpat, dicens: *Væ vobis, Scribæ et Pharisæi hypocritæ, qui decimatis mentam, et anethum, ^c et ruminum, et teliquis quæ graviora sunt legis (Matth. xxiii, 23).* Qui arborum quoque cortices mandunt, quia sunt nonnulli qui in sacris voluminibus solam litteræ superficiem venerantur, nec quidquam de spiritali intellectu custodiunt, cum nihil in verbis Dei amplius nisi hoc quod exterius audierint esse suspicantur. Quos tamen in cunctis erroribus suis inanis gloriæ appetitus possidet, eosque honoris ambitus captivos tenet, et plerumque per ipsa quæ loquuntur nihil aliud quam terrena lucra appetunt. De quibus per Paulum dicitur: *Hujusmodi enim Christo Domino non serviunt, sed suo ventri (Rom. xvi, 18).* Unde recte quoque subjungitur:

CAPUT X [Rec. XII]

VERB. 4. — *Et radix juniperorum erat cibus eorum.*

^a Gemet. ac alii Norm., *quam quia nondum intelligunt... hanc edere nequaquam possunt, quasi quibusdam nisibus rodunt.*

^b Idem Codices et Germ., *cum quiddam.* Ex antiq. Ed. alii habent *cum quædam*; alii, *cum quoddam*; alii, *cum quidam.*

A 21. *Sola temporalia lucra quarunt.* — Arbor namque juniperi pro foliis punctiones habet. Sic quippe sunt hirsuta quæ profert, ut spinis similia contrectantem pungere valeant. Spina vero est omne peccatum, quia dum trahit ad delectationem, quasi pungendo-lacerat mentem. Unde justis voce et poenitentis dicitur: *Conversus sum in arumna mea dum confringitur spina (Psal. xxxi, 4),* quia scilicet mens ad lamentum vertitur, ut peccati punctio poenitendo frangatur. In translatione vero alia non confringi, sed configi spina perhibetur, quod videlicet ab eodem sensu non dissonat, quia poenitentis animus ad luctum ducitur, dum perpetrata culpa in memoria sua retinetur [Vel. X]. Quid ergo per radicem juniperi nisi avaritia designatur, ex qua peccatorum omnium spinæ producuntur? De qua per Paulum dicitur: *Radix omnium malorum est cupiditas (I Tim. vi, 10).* Ipsa quippe latenter oritur in mente, sed punctiones peccatorum omnium patenter producit in opere. Quas videlicet punctiones ab hac radice surgentes, statim prædicator egregius insinuat, cum subdit: *Quam quiddam appetentes erraverunt a fide, et inseruerunt se doctoribus multis (Ibid., 10).* Qui enim multos dolores dixit, quasi nascentes innouit ex hac radice punctiones. In juniperis ergo peccata, in radice vero juniperorum quid aliud quam avaritiam, id est, materiam intelligimus peccatorum? Quia igitur plerumque hæretici sola in verbis suis exteriora lucra sectantur, nec ignorant quia perversa asserunt, sed erroris prædicamenta non deserunt, dum sumptus percipere ^C quasi doctorum volunt, bene de eis sancti viri nunc voce dicitur: *Et radix juniperorum erat cibus eorum,* quia dum totis mentis suæ sensibus avaritiam cogitant, quasi eo alimento vescuntur, de quo nasci præcul dubio peccatorum sequentium punctiones solent. Qui si quando in sacro eloquio quædam quasi prudenter inveniunt, quæ dum non intelligunt, pro suis esse assertionibus suspicantur, mox miseris auditoribus suis, quorum non animas, sed substantias appetent, hæc voceferantes asserunt. Unde congrue subinfertur:

CAPUT XI [Rec. XIII].

VERB. 5. — *Qui de convallibus ista rapientes, cum singula reperissent, ad ea cum clamore currunt.*

D 22. *Obcuras Scripturæ sacræ Patrumque sententias ad se detorqueant et trahant.* — De convallibus illa rapiunt, quia hæc de humilibus dictis Patrum sæperbo spiritu colligunt. **647** Quæ dum ^b pro suis se partibus invenisse gloriantur, ad ea cum clamoribus currunt, quia videlicet omne quod sentiunt appetitu laudis ad aures hominum diffamare conantur. Sequitur:

^c Gemet. et Turon., *et ciminum,* quos secuti sunt vet. Ed. Duo Laud. et Corb. Germ., *cyminum.*

^d Germ., Bæc. et plerique Norm., *quasi doctores.*

^e Corrupte in Ed. Gilot., Vatic., Guss., *pro suis se patribus,* alioquin legendum esset quos, non quæ, sed legentis Mss. Cod. non erit ambigendi locus.

CAPUT XII

VERS. 6. — *In desertis habitabant torrentium, et in cavernis terræ, vel super glaream.*

23. *Hæretici latebris et instabilitate sunt insignes.* — Torrentes dicimus rivus qui aquis hiemalibus colliguntur, qui certis etiam temporibus arescunt. Jure itaque inventores perversorum dogmatum torrentes vocantur, quia a calore charitatis frigidi, quasi in torpore temporis hiemalis excreseunt, quia non perpetua plenitudine profluunt, sed Catholicorum allegationibus ^a quasi æstivis solibus exsiccantur. Et quidem inventores perversorum dogmatum contra sanctam Ecclesiam exorti, fervore jam veritatis extincti sunt, sed tamen eorum discipuli ea quæ illi docuerunt tenere ac defendere ^b non desistunt. Hi ergo qui illorum sequuntur errores, in desertis torrentium habitant, id est in eorum prædicatione confidunt, quorum eloquia Catholicorum jam responsione et ratiocinatione siccata sunt. [Vet. XI.] Quid vero aliud cavernas terræ quam occultas hæreticorum prædicationes accipimus? Sic enim hæretici inter se clandestinis conventiculis coeunt, ut errori suo reverentiam, quam ex ratione non valent, præbeant ex occultatione, et infirmis animabus pravitatis sermo tanto reverendus appareat, quanto secretus. Unde apud Salomonem mulier ex typo hæreseos ^c suadet dicens: *Aquæ furtivæ dulciores sunt, et panis absconditus suavior* (Prov. ix, 17). Quæ occulta scilicet prædicamenta detestatur Veritas, dicens: *Si quis vobis dixerit: Ecce hic est Christus, aut ecce illic, nolite credere.* Et rursus: *Si dixerint vobis: Ecce in deserto est, nolite exire: ecce in penetralibus, nolite credere. Sicut enim ^d fulgur exit ab Oriente, et paret usque in Occidentem, ita erit et adventus Filii hominis* (Matth. xxiv, 25, 26). Hoc itaque illic in penetralibus, quod hic dicitur in cavernis: In cavernis ergo hæretici habitant, quia plerumque errorem suum secretis prædicationibus occultant, ut quo se doctioribus prudentioribusque non indicant, eo ad se vehementius imperitos trahant. Unde bene etiam subinfertur: *Vel super glaream.* Glaream quippe illos minutissimos lapides dicimus ^e quos aqua fluvialis trahit. Doctores igitur perversorum dogmatum super glaream habitant, quia illas hominum mentes trahunt, quæ nulla gravitatis stabilitate solidantur, quas velut de loco semper ad locum flumina errorum ducunt. Unde et prædicator egregius, cum auditores suos non temporaliter duci, sed forti cuperet gravitate solidari, admonuit dicens: *Ut jam non simus parvuli fluctuantes, nec circumferamur omni vento doctrinæ* (Ephes. iv, 14). Sancta itaque Ecclesia ab adversariis ad modicum depressa, cum sibi audaces

^a Al., quasi æstibus solis.

^b Gemel., conantur.

^c Germ., vadit dicens.

^d In utroque Laud. et in aliis vetustioribus Cod., fulgor.

^e In Editis, quos aqua fluvialis. Mss. Vindoc., Germ., Turon., Laudun., Norm., etc., habent fluvialis.

A errantium mentes insultare conspexerit; quæ eorum conversatio fuerit, ad memoriam reducit, dicens: *In desertis habitabant torrentium, et in cavernis terræ, vel super glaream.* Quia enim eorum perversa prædicatio, amisso igne charitatis, ex frigore mentis convaluit, profecto in torrentium desertis habitavit. Quia vero aperta et libera non fuit, in cavernis latuit. Quia autem plebem non fixam, sed mobilem tenuit, non super petram, ~~648~~ sed super glaream mansit; d quibus adhuc subditur:

CAPUT XIII [Rec. XIV].

VERS. 7. — *Qui inter hujusmodi lætabantur, et esse sub sentibus delicias computabant.*

24. *In rebus pessimis exultant et delectantur.* — Quid nomine sentium nisi eas quas jam supra diximus (Num. 21 hujus lib.) punctiones peccatorum intelligimus? Quia autem perversæ mentes gaudent in iniquitatibus, quas flere debuerunt, omnes hæretici tanto se ^f inani lætitia extollunt, quanto magis ad pejora convalescunt; atque esse sub sentibus delicias deputant, quia inde perversam mentem ad gaudium sublevant, unde spinas peccatorum portant. Nam si quando ad errorem suum valuerint quempiam trahere, sese per lætitiâ jactant; atque unde sibi peccata quotidie, etiam alios perdendo, congregant, inde se esse quasi duces ad justitiam exultant. Bene ergo dicitur: *Qui inter hujusmodi lætabantur, et esse sub sentibus delicias computabant.* Trahunt enim quos valent ad perditionem suam, ^g et sub peccatis esse, vel culpis culpas addere credunt se virtutum opulentiam cumulare.

CAPUT XIV [Rec. XV].

VERS. 8. — *Filii stultorum et ignobilium, et in terra penitus non parentes.*

25. *Parentes hæreticorum stulti et ignobiles.* — Eorum videlicet filii, qui fuerunt errorum magistri. Filii igitur dicuntur, non de eorum semine, sed de imitatione generati, qui docendo perversa, stulti fuerunt per ignorantiam; vivendo nequiter, ignobiles per actionem. Qui Redemptori nostro nulla sapientia, nulla vitæ cognitione conjuncti sunt. De quo Salomonis voce in laude sanctæ Ecclesiæ dicitur: *Nobilis in portis vir ejus* (Prov. xxxi, 23). Hi itaque quia perversa errantium exempla secuti sunt, filii stultorum et ignobilium esse memorantur. Recte autem subjungitur: *Et in terra penitus non parentes,* quia dum hic videri aliquid appetunt, nimirum a terra viventium exsortes fiunt.

26. *Eadem de carnalibus dici possunt quæ de hæreticis.* — Sed hoc quod in hæreticorum typo diximus, omnino nil obstat si etiam de perversis atque carnalibus, quamvis in recta fide positis, sentiamus. Neque

^f Vindoc., inani gloria.

^g Locum hunc restituumus ope Mss. et vet. Edit. In Mss. Germ. et in Edit. Gilot. aliisque sequentibus legitur: *Et se sub peccatis esse... non credunt, sed virtutum, etc.*, sensu plane contrario iis quæ legimus in Mss., cæt. Anglic., Norm., Laud., Turon., etc.

enim sancta electorum Ecclesia solos sibi adversarios deputat qui ab ejus fide positi extra dissentiunt, sed eos quoque qui vitam illius male vivendo interiorum premunt. Contempletur igitur ærumna irruentis adversitatis afflicta, quomodo prosperitatis suæ tempore iniquorum et ^a intra se viventium pravitate gravata sit. Contempletur quod exigentibus meritis quorundam, non injuste in illa vita turbata sit omnium, et dicat: *Qui rodebant in solitudine, squalentes calamitate et miseria.* Sicut in prima hujus operis parte præfatus sum, ^b per virtutem contemplationis nonnunquam solet intelligi solitudo mentis. Sed hoc in loco cum solitudo per objurgationem dicitur, quid aliud quam boni destitutio demonstratur? Unde et sub Judææ typo Jeremias peccatoris animam deplorat, dicens: *Quomodo sedet sola civitas plena populo* (Thren. 1, 1)? Sed cum per beatum Job de pravis dicitur: *Rodebant in solitudine*, libet intueri hoc etiam quod per Psalmistam dictum est: *Inimici ejus terram lingent* (Psal. LXXI, 9).

649 27. [Vet. XII.] *Alii adulatione, alii aperta vi avaritiæ student.* — Duo quippe sunt genera hominum ambitioni suæ servientium: unum videlicet quod semper ad avaritiam blandimentis utitur linguæ; aliud vero quod aperta vi intendit rapinæ. Nam rodimus, cum aliquid exterius forti adnisi atterimus. Lambitur enim quando hoc quod edi facile non potest, impressa linguæ lenitate gustatur. Omnes igitur etiam sub specie fidei prave viventes, qui aliena appetunt, sed ea quæ appetunt rapere nequam possunt, blandis autem sermonibus et quasi mollitie dulcedinis concupita abstrahere conantur, quid aliud quam terram lingunt? quia terrena quæque quæ virtute nequeunt auferre, mollitie linguæ molliuntur. Qui vero in hoc mundo aliqua potestate suffulti sunt, et concupiscentes aliena, blandiri quidem ex fraude despiciunt, quia etiam injusto robore possunt implere quod volunt, hi hoc quod appetunt non lambunt, sed rodunt, quoniam propinquorum vitam fortitudine virium velut adnisi dentium demoluntur. Conspiciat itaque sancta Ecclesia veras divitiarum æternæ patriæ; conspiciat frequentiam supernarum civium; conspiciat in electis suis ^d cultum mentis, et innumerabilium bona virtutum, atque ab eis ad pravorum vitam omni bono destitutam, mentis oculum revocet; et ex florum comparatione videat qualiter ista cunctis virtutibus sit vacua, quia superna deseruit, et inflata concupivit. Videat quomodo plerumque id quod appetit, si fortasse prævaleret, etiam violenter rapit. Videat tales ^e quasi intra se positos diu tolerasse, atque ex eorum culpis usque ad bonorum quoque pericula ac detrimenta pervenisse, et dicat: *Qui rodebant in solitudine.* Ac si aperte

A conqueratur, dicens: *Aliena etiam violenter rapiendo non roderent, nisi prius ipsi in interioribus suis soli ac vacui a virtutum cultura remanerent.* Bene autem eorum qualitatem explicat, dicens: *Squalentes calamitate et miseria.* Ægra namque caro si studiose curari negligitur, squalore desuper ducto in infirmitate deterius gravatur: et dum calamitati ægritudinis negligentia miseria additur, gravior molestia oborto squalore toleratur.

28. *Naturæ necessitatibus plus æquo servientes, ejus infirmitates augemus.* — Natura igitur humana bene condita, sed ad infirmitatem vitio propriæ voluntatis lapsa, in calamitatem cecidit, quia pressa innumeris necessitatibus, nihil in hac vita nisi unde affligeretur invenit. Sed cum eisdem naturæ nostræ necessitatibus plerumque ^f plus quam expedit deservimus, mentisque curam negligimus, ex miseria negligentia infirmitati nostræ addimus squalorem culpæ. Necessitates namque naturales hoc habere valde periculosum solent, quod sæpe in eis minime discernitur quid circa illas per utilitatis studium et quid per voluptatis vitium agatur. Crebro enim occasione seductionis inventa, dum necessitati debita reddimus, voluptatis vitio deservimus, et infirmitatis velamine ante discretionis oculos excusatio nostra se palliat, ac quasi sub patrocínio explendæ utilitatis occultat. Infirmitatem vero naturæ nostræ per negligentiam relaxare, nihil est aliud quam calamitati miseriam addere, ac vitiorum squalorem ex eadem miseria multiplicare. Unde sancti viri in omne quod agunt studiosissima intentione discernunt, **650** ne quid plus ab eis naturæ suæ infirmitas, quam debetur exigat, ne sub necessitatis tegmine in eis vitium voluptatis excrescat. Aliud enim ex infirmitate, aliud ex tentationis suggestionem sustinent; et quasi quidam rectissimi ^g arbitri inter necessitatem voluptatemque constituti, ^h hanc consolando sublevant, illam premento frenant. Unde fit ut et si infirmitatis suæ calamitatem tolerant, tamen ad squalorem miseriarum per negligentiam non descendant. Hoc ipsum enim esse in calamitate, est necessitates naturæ ex carnis adhuc corruptibilis infirmitate sustinere. Quas videlicet necessitates cupiebat evadere, qui dicebat: *De necessitatibus meis eripe me* (Psal. XXIV, 17). Sciebat enim plerumque voluptatum culpas ex necessitatum occasione prorumpere; et ne quid sponte illicitum admitteret, hoc ipsum satagebat evelli, quod nolens ex radice tolerabat.

29. *Carnales, dum necessitati obsequi videntur, voluptati serviunt. Utinam pravis mora sua sola sufficeret.* — At contra pravi gaudent in eis corruptionis suæ necessitatibus, quia nimirum eas ad usum voluptatum retorquent. Cum enim reficiendis cibo cor-

annotavit in terra, pro intra.

^f Sag., Gemet., Ebroic. et alii Norm., *plusquam necesse est.*

^g Corb. Germ., duo Laud. et Germ., *arbitres*, quod aliquando in aliis vet. Cod. invenimus pro *arbitri*.

^h Corb. Germ. et Laud., *hanc consulendo*. Vindoc., *hanc solvendo sublevant*

^a Pratel. ac Gemet., *intra servientium.*

^b Laud., Corb., Germ., Norm., etc., *pro virtute.*

^c Plurimi, *æternæ gloriæ.*

^d Vindoc., *culmen mentis.*

^e Vindoc., *quasi interpositos*. Corb. Germ., Norm. et Laud., *videat tales se quasi intra positos*. Germ., *videat tales esse quasi in terra positos*. Gilot. ad marg.

poribus naturæ servant, per delectationem gulæ in voluptatis ingluvie distenduntur. Cum tegendis membris vestimenta quærunt, non solum quæ tegant, sed etiam quæ extollant expetunt; et contra torporem frigoris, non solum quæ per pinguedinem muniant, sed etiam quæ per molliem delectent; non solum quæ per molliem tactum mulceant, sed etiam quæ per colorem oculos seducant. Necessitatis igitur causam in usum voluptatis vertere, quid est aliud quam calamitati suæ squalorem miseræ sociare? Pressa itaque tempore adversitatis Ecclesia, reminiscatur eorum ex quorum merito talia sustinet, et dicat: *Qui rodebant in solitudine, squalentes calamitate et miseria.* Calamitate scilicet non squalerent, si insitis necessitatibus voluptatum miseriam non superadderent. Quas videlicet necessitates ex parentis primi culpa meruimus. Hi vero qui calamitati suæ miseriam adjungunt, ex cruciatu pœnæ ad augmenta prorumpunt culpæ. Sed utinam tales cum ad melius permutari despiciunt, ita perversa agerent, ut non ea etiam aliis propinarent. Utinam illis mors sua sola sufficeret, et non virulentis persuasionibus alienam etiam vitam necarent. Invident enim alios esse quod non sunt, dolent alios adipisci quod perdunt. Nam si qua forte in aliorum actibus exoriri bona conspiciunt, mox ea manu pestiferæ exprobrationis evelunt. Unde et sequitur [Vet. XIII]: *Et mandebant herbas, et arborum cortices.*

30. *Incipientes et in bono proficientes pervertere conantur.* — Quid enim per herbas nisi tenera ac terræ proxima bene inchoantium vita, et quid per arborum cortices nisi exteriora opera eorum qui jam sublimia appetunt designantur? Pravi namque cum recta incipientes aspiciunt, aut irridendo, aut quasi consulendo contradicunt. Cum vero jam quosdam pensant ad summa proficere, quia eorum profectus funditus dissipare nequeunt, a quibusdam illos suis operibus divertunt. Herbas itaque eis et arborum cortices mandere, est vel studia bene inchoantium, vel operationes quorundam jam more arborum ad superiora tendentium pestiferis persuasionibus quasi quibusdam malitiæ suæ dentibus dissipare. Herbas mandant reprobi cum infirmorum initia irridendo consumunt. Arborum quoque cortices mandunt cum manu perversi consilii a vita recte crescentium tegmen bonorum operum subtrahunt. Hos autem in quibusdam actibus velut arbores exspoliant; illos vero velut herbas, quia despicientes trahunt, quasi quæ calcant comedunt. Quorundam jam fortitudinem in alta surgentem ex parte demoluntur; quorundam vero teneritudinem et adhuc in imis positam penitus conterunt. Dicat igitur: *Mandebant herbas, et arborum cortices,* quia pravis irri-

sionibus in nonnullis exteriora opera, in nonnullis autem per spem virentia corda dissipabant.

31. *Aliqui sola virtutis specie, quasi cortice vescuntur.* — Vel certe herbas mandere est, levia quædam ac tenera de antiquis patribus imitari. Arborum vero cortices edere est eorum opera superficialis tenere, sed intentionem rectam in eisdem operibus non tenere. Sunt enim nonnulli, qui dum presentis mundi gloriam ejusdem mundi actionibus adipisci non possunt, speciem sanctitatis appetunt, habitam venerationis sumunt, imitatores antiquorum patrum videri concupiscunt, et quædam quidem perva ac levia peragunt, sed eorum fortia, et quæ ex solius charitatis radice prodeunt, imitari contemnant. Hi videlicet herbas edunt, quia magna negligunt, et vilibus satiantur. Plerumque tamen etiam quædam quasi robustiora opera exercent, sed intentionem rectam in eisdem operibus non tenent. Quibus profecto arborum cortices mandere est exteriores electorum actus assumere, et intentionem bonam in bonis actibus non habere. Dum enim pro humana laude recta opera exquirent, sed imitari cor recte operantium negligunt, ex solis arborum corticibus replentur. Toto namque desiderio presentis vitæ gloriam, vel abundantiam quærunt. Unde et recte subjungitur: *Et radia juniporum erat cibus eorum.*

32. *Prava actio quæ delectat in culpa, pungit in pœna.* — Intus enim quamvis per fidem positi, dum plerumque avaritiæ cogitationibus servant, quasi illud comedunt, unde in extremo vitæ suppliciorum aspera proferuntur. Qui dum frugem divini eloquii non concupiscunt, sed ad rerum temporalium ambitum servant, nequaquam pane tritici, sed radice juniperi satiantur. Ipsa quippe eos ab imis atque infimis oborta occupant, quæ illos more juniperi postmodum ex duritia retributionum velut ex asperitate foliorum pungant. Contemnentes namque Deum hic, minime sentiunt quantum sit mali quod agunt. Adhuc enim juniperi radicem comedunt, sed hujus radicis quam sint rami asperi non attendunt, quia nimirum prava actio modo quasi ex radice delectat in culpa, sed postmodum quasi ex ramis pungit in pœna. Ubi et bene subjungitur: *Qui de convallibus ista rapientes, cum singula reperissent, ad ea cum clamore currebant.*

33. *In presentis vitæ convalle, magno clamore pro vili stipe sæpe litigatur.* — In comparatione videlicet supernorum, omnis præsens vita convallis est. Hi autem quia sublimia montium, id est fortia acta sanctorum contemplari nesciunt, semper in oblectatione infima quasi in convallibus conversantur et dum quodlibet lucrum vel parvi stipendii inveniunt, cum

^a Gemet. aliique Norm. ac 1 Laud., *calamitatis pœna.*

^b Rec. Ed., si in istis Mss. Bellov., Turon., omnes Norm., Val. Cl., etc., habent *insitis*, quos sequimur cum antiquis Excusis. Germ., si naturæ necessitatibus. Corb. Germ., si inusitatis necessitatibus.

^c Gilot. et alii Edit. recentiores, *recte credentium*,

reluctantibus omnibus Mss. Anglic. et nostris (præter Germ.) nechon vet. Edit.

^d Gemet. et Utic., *exteriora bona.*

^e Ita cum Mss. Corb. Germ., Norm., Laud., Turon., Val. Cl., vet. Ed. Placuit recentioribus vocem *retributionum* mutare in *tribulationum*, quam magis convenire putarunt

652 clamore currunt, quia hoc abstrahere etiam jurgando moliantur. In convalle enim repertis singulis cum clamore currere, est subortis causarum occasione etiam pro parva stipe ligare. Plerumque autem quem sancium bona actio ostendat, oborta terreni commodi occasio examinat. Videas namque nonnullos jam sublimia agere, jam in abstinentiæ, jam in doctrinæ opere patrum præcedentium exempla sectari; sed cum repente præsentis vitæ lucrum quasi fructum convallis invenerint, ad hoc cum clamore currunt, quia dirupta ad illud superductæ sanctitatis tranquillitate prosiliunt.

[*Vet. XIV.*] **34.** *Multi virtutis præmium, non virtutem quærunt.* — Possunt quoque per herbas atque arborum cortices non solum, ut prædictum est, honorum opéra, sed in hac vita consolationes ac prosperitates intelligi. Sæpe enim omnipotens Deus electos suos cum donis interioribus ditat, exterioribus etiam honoribus sublevari. Cumque eos præferendo cæteris honorabiles reddit, latius imitabiles ostendit; et nunquam prævieorum quidem vitam despiciunt, sed felicitatem in hoc mundo assequi concupiscunt. Quia igitur blandimenta hic transitoria consolationis quærunt, herbas comedunt, quia in cogitationibus suis exteriorum eorum gloriam meditantur, arborum cortices mandunt. Et quoniam in his omnibus soli avaritiæ tota intentione deserviunt, radice juniperi replentur. Quæ cuncta de convallibus rapiunt, quia ex amore hujus infimæ et corruptibilis vitæ immensis cupiditatibus inardescunt. ^a Et cum singula reperiunt, ad ea cum clamoribus currunt, quia videlicet sanctorum patrum, quorum merita adipisci non quærunt, loca atque regimina apprehendere satagunt; et cum tranquille nequeunt hæc plerumque assequi, etiam dirupta concordia pace moliantur.

35. *Quæ justi despiciunt, ea maxime concupiscunt.* — Qui pro eo quod longe a patrum præcedentium actione disjuncti sunt, recte subjungitur: *In desertis habitabant torrentium, et in cavernis terræ, vel super glaream.* In bona etenim parte recte torrentes, sanctos prædicatores accipimus, qui dum in præsentis vitæ divinis nobis eloquiis influunt, aquarum multitudine quasi in hieme colliguntur. Qui et æstivo sole adveniente se subtrahunt, quia cum æternæ patriæ lux emicuerit, prædicare cessabunt. Horum torrentium deserta sunt vitæ temporalis commoda. ^d Ea namque deserunt, et ad lucra se cælestia ^b adipiscenda convertunt. Cuncta autem hæc torrens ille reliquerat, qui dicebat: *Propter quod omnia detrimentum feci, et arbitror ut necora* (*Phil. III, 8*). Sed quia pravorum mentes ea in hac vita adipisci appetunt, quæ despicientes justi derelinquunt, in-de-

^a Vitiose in Ed., et cum singula rapiunt. Legendum esse reperitur suadet textus Jyb, cum singula reperissent, et probant Mss. Germ., Turon., Laud., Norm., Val. Cl., Corb. Germ., etc.

^b Turon., appetenda.

^c Omittitur in pl. Ed. terræ, sed reperitur in Mss. Anglic. et nostris, necnon in vet. Ed. Paris. 1495, neque redundat, comparantur enim latibula conscientia cavernis terræ.

A *sertis torrentium habitare referuntur.* Illa enim quæ sanctis indigna sunt, ipsi percipere pro illigiti concupiscunt. Cavernæ autem terræ sunt cogitationes pravæ, in quibus se ab humanis oculis abscondunt. Pravi quippe ut sunt ab hominibus videri festinant, dumque aliud quam sunt simulant, sese in conscientia suæ latibulis ^c quasi in terræ cavernis occultant. Qui cuncta hæc non agerent, nisi in hoc æterna et solida vita desperarent, nisi in hoc incerto temporaltatis animum figerent. Unde bene subditur: *Vel super glaream.*

653 36. *Fluxis inhaerentes, ad ima devolvuntur.* — Glarea namque est vitæ præsens, quæ indesinenter ad terminum suum ipso defectu mutabilitatis, quasi impulsu fluminis ducitur. Super glaream itaque habitare, et fluxui vitæ præsentis inhaerere; et ibi intentionem ponere, ubi gressum nequeat fixo stando solidare. Est aliud in glaream quod nequaquam debeat tacendo præteriri, quia cum pes in ejus superficie ponitur, ipsa ejus volubilitate labitur, atque ad ima ^d devolvitur. Cui videlicet rei in bello discrepat vitæ pravorum, quia cum pro amore mundi aliqua student licita atque honesta agere, quasi platum in superficie pedem ponunt; sed repente pes ad ima labitur, quia eorum actio dum plura semper appetit, usque ad iniqua et illicita descendit. Cum ergo sancta Ecclesia hujus temporis contraria tolerat, ad vitam carnalium, quos adversarios sibi etiam in prosperis sustinuit; per memoriam recurrit, et quorum meritis hæc paliatur agnoscat, dicens: *In desertis habitabant torrentium, et in cavernis terræ, vel super glaream.* Quia enim patrum doctrinam destituti sunt, in desertis torrentium, quia in occultis se cogitationibus tegunt, in cavernis terræ, quia vero in presentis sæculi mobilitate intentionem suam figere appetunt, super glaream habitare referuntur. Sed utilissimi tales, quia peccata nolunt impugnare tentantia, stendo tergerent vel comitissa l utinam mala sua saltem perpetrata cognoscere, atque sterili scilicet eophinthum stercoris, id est infructuosæ menti pinguedinem lamentationis admoventur l.

[*Vet. XV.*] **37.** *Malum quod agimus venio mentis obicem ponit.* — Sed habet hoc plerumque humanus animus proprium, quod mox ut in culpam labitur, a sui adhuc longius cognitione separetur. Hoc ipsum namque malum quod agit mentis se obicem ante oculum rationis interserit. Unde fit ut anima prius voluntatis tenebris obsessa postmodum bonitatis jam nec quod quærat agnoscat. Quanto enim magis malis adhæret, tanto minus intelligit bona quæ perdit. Lux quippe veritatis quia subtiliter reproborum culpas examinat, quo habita negligitur, eo permittit ^e di-

^d Duo Laud., devoratur; sed, ut putamus, corrupte; menda autem Codd. aliquando annotamus, ut quales sint palam fiat, neve ab omni errore immunis credantur. Utramque lectionem exhibet Corb. Germ.

^e In Ed., districtus iudex; quod, licet magni momenti non sit, immutandum tamen judicamus, propter unanimes Mss. consensus.

strictius judicans, ut nec amissa requiratur; et cum ab actu repellitur, fugit a sensu, ut cujus quasi facies in opere contemnitur, ejus per recordationem jam nec terga videantur. Hinc itaque est quod reprobi subjecti stendis sceleribus gaudent, de quibus per Salomonem dicitur: *Qui lætantur cum malefecerint; et exsultant in rebus pessimis* (Prov. 11, 14). Hinc est quod lacrymarum causas tripudiantes peragunt; hinc est quod mortis suæ negotium ridentes exsequuntur. Unde hic quoque apte subjungitur: —

CAPUT XV [Rec. XVI].

VERS. 7. — *Qui inter hujuscemodi lætabantur, et esse sub sentibus delicias computabant.*

38. *In transitoriis lætantes, gravibus curis assignantur.* — Inter hujuscemodi lætantur, quia nimirum attendunt transitoria quæ percipiunt, et intueri negligunt permanentia bona quæ perdunt. Cumque amore temporalium flagrant, veram lætitiã volentes ignorant. Quam si studioso cognoscere quærent, quam stenda sint gaudia quæ appetunt viderent. Sed dum meliora scire contemnunt, sola sibi velut summa eligunt, quæ visibiliter oculis fugaci seductione blandiuntur. Visibilia scilicet sequentes ^a cor figunt; et tanto extrinsecus **654** gaudent, quanto recordationem sui intrinsecus non habent. Miscentur tamen eorum gaudiis plerumque tribulationes, atque ex rebus ipsæ ex quibus superbiunt flagellantur. Neque enim sine gravibus curarum molestiis possunt temporalia quæ appetunt, vel non habita quæerere, vel quæsitã servare, inter æquales præstantiorem gloriam appetere, a minoribus reverentiam plus quam oportet exigere, et minus quam debent eandem majoribus exhibere; plerumque potentiam ^b per impotentiam ostendere; semper prava agere, et tamen ne opinionem pravitatis habeant, formidolose custodire. Hæc profecto omnia miseros pungunt, sed easdem punctiones ipso rerum temporalium victi amore non sentiunt. Unde et recte nunc dicitur: *Et esse sub sentibus delicias computabant*, quia peccatorum delectationibus pressi, ex affectu vitæ præsentis quam sint aspera quæ patiuntur ignorant.

39. *Delicias æstimant manere sub sentibus.* — Lætantur itaque, sed sub sentibus, quia rebus quidem temporalibus gaudent, sed tamen dum dispensare sine tribulatione eadem temporalia non valent, ea cura punguntur miseri qua premuntur. Manent sub sentibus, et hoc ipsum delicias æstimant, quia et dura quidem ex præsentis vitæ amore tolerant, et tamen affectu nimis cupiditatis obligati, laborem ejusdem tolerantis voluptatem putant. Unde recte Jeremias totius in se humanæ conversationis speciem sumens, per lamentum queritur, dicens: *Inebriavit me absyn-*

thio (Thren. iii, 15). Ut enim in superiori jam parte prædiximus (Lib. vii, n. 25), ebrius quisque quod patitur nescit. Qui vero absynthio debriatur, et hoc quod sumpsit amarum est, et tamen non intelligit eandem amaritudinem qua repletur. Humanum igitur genus recto Dei judicio ^c in voluptatibus suis sibi dimissum, atque per easdem voluptates spontaneis tribulationibus traditum, absynthio est ebrium, quia et amara sunt quæ pro hujus vitæ amore tolerat, et tamen eandem amaritudinem cæcitate cupiditatis quasi insensibilitate ebrietatis ignorat. Mundi enim gloriam sitiens, dum multas pro ea tribulationes reperit, amarum est quod bibit. Sed quia hoc nimis inbianter sumpsit, ejusdem amaritudinis malum discernere jam præ ipsa ebrietate non sufficit. [Vet.

B XVI.] Amant enim perversi homines pro hujus mundi gloria etiam tribulationes, cunctisque pro ea sudoribus libenter serviunt, et gravium laborum jugo devotissimæ colla submittant. Quod bene sub Ephraïm specie Osee prophetante describitur, qui ait: *Ephraim vitula docta diligere trituram* (Osee x, 11). Vitula enim trituræ laboribus assueta, relaxata plerumque ad eundem laboris usum etiam non compulsã revertitur. Ita pravorum mens hujus mundi servitiis dedita, et rerum temporalium fatigationibus assueta, etiamsi sibi libere vacare liceat, subesse tamen ^d terrenis laboribus festinat, et usum miseræ conversationis trituram laboris quærit, ut a jugo mundanæ servitutis cessare non libeat, etiam si liceat. Quod videlicet jugum Dominus ^e a discipulorum cervice solvebat, cum dixit: *Attendite vobis, ne forte graventur corda vestra in crapula et ebrietate* (Luc. xxi, 34), illico adjunxit: *Et in curis hujus vitæ; et superveniat in vos repentina dies illa.* Et rursus: *Venite ad* **655**

me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos. Tollite jugum meum super vos, et discite a me, quia mitis sum et humilis corde (Matth. xi, 28). ^f Quid est enim Domino mitem se in magisterio atque humilem dicere, nisi relictis exercendæ elationis difficultatibus plana quædam bene vivendi itinera demonstrare? Sed quia pravorum mentes plus per aspera elationis quam per blanda humilitatis ac mansuetudinis delectantur, esse sub sentibus delicias deputant. Dura enim præ amore sæculi quasi quædam mollia ac delectabilia ferre parati sunt, **D** dum ip hac vita rerum culmina apprehendere conantur.

40. *Asperitate laboris magis, quam quietis dulcedine, delectantur.* — Cessationem Dominus a mundi laboribus imperat, sanctæ quietis dulcedinem persuadet; et tamen vasana iniquorum mens plus se assequi aspera carnaliter quam tenere blanda spiri-

^a Corb. Germ., Bellov., Laud. et Germ., fortasse rectius, *cor fugiunt*. Priorem tamen lect. retinimus, cui etiam Mss. Norm. et plerique suffragantur. Val. Cl. habet, *a corde fugiunt*.

^b Ed., *per injustitiam*. Elegantius in nostris Mss., *per impotentiam*.

^c Gemet. habet *voluntates pro voluptates*, hic, et infra.

^d Ita Mss. At duo Germ. ac Editi, *terrenis sudoribus... et usu miseræ*.

^e Corb. Germ. et Vulgat., *a discipulorum service sublevabat*; sequimur cæt. Mss.

^f Ed., *quid est enim Dominum*. Stylum Gregorianum magis sapit: *quid est... Domino*, ut legitur in Laud. duob., Germ., Norm., etc.

tualiter gaudet, plus acerbitate fatigationis quam quietis dulcedine pascitur. Quod aperte in semetipso nobis Israeliticus populus ostendit (*Exod. xvi, 3*), qui dum refectionem mannae desuper perciperet, ab *Aegypto* ollas carniū, pepones, porros, cepasque concupivit. Quid enim signatur in manna, nisi esca gratiae, suave sapiens, ad refectionem interioris vitae bene vacantibus desuper data? Et quid per ollas carniū, nisi carnalia opera, vix tribulationum laboribus quasi ignibus excoquenda? Quid per pepones, nisi terrenae dulcedines? Quid per porros ac cepas exprimitur, quae plerumque qui comedunt, lacrymas emittunt, nisi difficultas vitae praesentis, quae a dilectoribus suis et non sine luctu agitur, et tamen cum lacrymis amatur? Manna igitur deserentes, cum peponibus ac carnibus porros cepasque quaesierunt, quia videlicet perverae mentes dulcia per gratiam quietis dona despiciunt, et pro carnalibus voluptatibus laboriosa hujus vitae itinera, etiam lacrymis pleza, concupiscunt; contemnunt habere ubi spiritualiter gaudeant, et desideranter appetunt, ubi et carnaliter gemant. Horum itaque recordiam veridica voce Job reprehendat, quia nimirum perverso iudicio, perturbata tranquillibus, dura lenibus, aspera mitibus, transitoria aeternis, suspecta securis anteponunt. ^b Horum recordiae sancta Ecclesia recordetur, cum saevis extrinsecus adversitatibus premitur, quos intra se velut fideles continuit, sed eorum vitam adversantem fidei diu toleravit, et dicat: *Qui inter hujuscemodi laetabantur, et esse sub sentibus delicias computabant*, quia nimirum mala quae agunt ex iniquorum praecedentium pravitate didicerunt. Unde et recte subjungitur:

CAPUT XVI [Vet. XVII].

Vers. 8. — *Filii stultorum et ignobilium.*

41. *Duplex est stultitia; alia summæ nobilitati conjuncta.* — Sciendum nobis est quod alii intra sanctam Ecclesiam vocantur stulti, sed tamen nobiles, alii vero sunt stulti et ignobiles. Stulti namque dicuntur, sed esse ignobiles nequeunt, qui carnis prudentiam contemnentes, profuturam sibi stultitiam appetunt, et ad novitatem internæ prolis virtutis nobilitate sublevantur; qui stultam sapientiam mundi despiciunt, et sapientem Dei stultitiam concupiscunt. Scriptum quippe est: **656** *Quod stultum est Dei, sapientius est hominibus* (*I Cor. i, 25*). Hanc nos stultitiam Paulus comprehendere admonet, dicens: *Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc saeculo, stultus fiat, ut sit sapiens* (*Ibid., iii, 18*). Hanc stultitiam qui perfecte secuti sunt, voce sapientiae audire meruerunt: *Vos qui secuti estis me, in regeneratione cum sederit Filius hominis in sede majestatis suæ, se-*

^a In Edit. Rom. Sixti V, nisi carnalia onera vitae, quod etiam legitur in Gilot. Mss. Anglic. et nostri habent vix, quod melius sapit.

^b Norm., horum recordiam.

^c In Germ. et Ed., et ad nobilitatem, omnibus aliis Mss. nostris reclamantibus.

^d Plerique Mss. Norm., sc., Prat., Becc. et Utic., super sedes duodecim.

debitis et vos^a super duodecim thronos, judicantes duodecim tribus Israel (*Math. xix, 28*). Ecce relinquentes temporalia gloriam potestatis aeternae mercati sunt. Quid itaque in hoc mundo stultius quam sua deserere? Et quid in aeternitate nobilius quam cum Deo iudices venire? Horum scilicet iudicum nobilitas Salomone attestante memoratur, cum hoc quod jam praefatus sum dicitur: *Nobilis in portis vir ejus, quando sederit cum senatoribus terrae* (*Prov. xxxi, 23*). Valde quippe nobiles considerat, quos senatores vocat. Hanc in se nobilitatem Paulus aspexerat, cum cognationi conditoris per spiritum junctus dicebat: *Genus ergo cum simus Dei, non debemus aestimare auro, vel argento^f aut lapidi sculpturae artis, et cogitationi hominis divinum esse simile* (*Act. xvii, 29*).

B Genus videlicet Dei dicimur, non ex ejus natura editi, sed per spiritum illius, et voluntarie conditi, et adoptive recreati. Tanto ergo ad hanc nobilitatem quisque erigitur, quanto per acceptam imaginem ad similitudinem illius ex imitatione renovatur.

42. *Alia ignobilis, qua superna sapientia relinquitur.* — At contra sunt stulti et ignobiles, qui dum supernam sapientiam, semetipsos sequentes, fugiunt, in sua ignorantia quasi in abjectae prolis vilitate sopiuntur. Quo enim id ad quod conditi sunt, non intelligunt, eo etiam cognationem acceptae per imaginem generositatis perdunt. Stulti sunt ergo et ignobiles, quos ab aeternae hereditatis consortio repellit servitus mentis. Scriptum quippe est: *Omnis qui facit peccatum, servus est peccati* (*Joan. viii, 34*). Et voce egregii praedicatoris dicitur: *Sapientia hujus mundi, stultitia est apud Deum* (*I Cor. iii, 19*). Qui ergo dum terrena saperent ab intima generositate repulsi sunt, stulti simul et ignobiles fuerunt. Quorum dum plerique actus imitantur, filii stultorum et ignobilium fiunt; dumque eos sensibus ac moribus sequuntur, et stulti sunt, quia veram sapientiam non intelligunt, et ignobiles, quia nulla spiritus libertate renovantur. Sed hi quamvis iniquorum actus exerceant, plerumque tamen in hac vita occupant loca justorum, atque eorum se filios aestimant quorum per honoris concupiscentiam officia exterius administrant. ^h Quos sancta correctio ad cognitionem sui revocat, ut, videlicet, in pravis desideriis positi, quorum sint filii attendant. Non enim eorum sunt filii quorum loca tenent, sed quorum opera exercent. Dicatur igitur recte: *Filii stultorum et ignobilium*. Ubi apte subjungitur:

CAPUT XVII.

IBID. — *Et in terra penitus non parentes.*

43. *Stulti sunt et ignobiles, quos Deus nescire pro-*

^a Gemet., Ebroic., Germ. pr., cum cognitioni.

^f 4 Laud. et Val. Cl., aut lapidibus.

^g Val. Cl., cognationem acceptam. Plerique Norm., cognitionem. Germ. prius, cognationem, sed ex emendatione cognitionem.

^h Ed., quos sancta Ecclesia per correctionem ad. Seculi sumus Mss. duos Germ., Norm., Laud., Val. Cl., etc. In nonnullis Editis, et a cogitatione.

fitatur, *Multū veritatem cognoscendo premunt, non tangunt.* — Sicut enim plerique in terra sunt, et a cognitione hominum abiectione vilitatis suae quasi quadam superductione velaminis absconduntur, ita sunt nonnulli in Ecclesia qui dum se abiectioni preciorum operum subdunt, divino conspectui noti non sunt. Quibus et quandoque dicendum est: *Amen dico vobis, nescie vos (Math. xxv, 12).* Esse ergo in terra et apparere, **657** est in fide recta per virtutem operis nobilitatem mentis ostendere. Esse vero in terra et penitus non apparere, et in Ecclesia quidem fide consistere, sed nil dignum fidei in opere demonstrare. Hi itaque intra sanctam Ecclesiam divinitatis oculis et videntur per iudicium, et tamen per bonae vitae meritum non videntur, quia ea quae confidendo tenent, vivendo non exhibent. De quibus Paulus dicit: *Confitentur se nosse Deum, factis autem negant (Tit. 1, 16).* Hi in sancta Ecclesia fidem quam tenere se asserunt premunt potius quam venerantur, dum sua magis illius nomine quam ejus adipisci lucra concupiscunt. [Vet. XVIII]. Electi autem dum servare fidei meritum rectis operibus curant, ad auctoris sui notitiam etiam inter reproborum tumultus appropinquant. Quod bene in Evangelio muliere sanguinis fluxu laborante signatum est, de qua cum Dominus diceret: *Quis me tetigit (Luc. viii, 45)?* Petrus ^a ratiocinando respondit: *Turbae te comprimunt et affligunt, et dicis: Quis me tetigit?* Sed ^b audire causas verae rationis meruit, cum ei Dominus dixit: *Tetigit me aliquis, nam et ego novi virtutem exisse de me.* Ecce turbae premebant Dominum, sed tamen sola tetigit quae ad illum humiliter venit, quia nimirum multi etiam in sancta Ecclesia reprobi veritatem cognoscendo premunt, quam bene vivendo tangere negligunt. Premunt, et longe sunt, quia divinam notitiam ^c professionibus sequuntur, moribus fugiunt. Premunt, inquam, sed longe sunt, quia eidem fidei, quam loquendo astruunt, ^d agendo contradicunt. Sicut ergo hoc testimonio docemur quia nonnulli Dominum tangendo non tangunt, ^e ita nonnulli Dominum tangendo etiam cum videntur, quia oculis ejus obtutibus et ad damnationis supplicium apparent, et ad electionis meritum non apparent. Dicatur igitur recte: *Et in terra penitus non parentes,* quia etsi illos specie tenus Ecclesia tenet, eos tamen intra illam conditor quasi non vidit quos ignoravit. Qui tranquillitatis tempore fidem verbo tenus tenent, quia eandem fidem florere generaliter vident. Sed cum repentina contra illam procella adversitatis oboritur, mox ab ea negatione publica disjunguntur, et quidquid prius quasi venerantes tenuerant, contra hoc postmodum deridentes pugnant. Unde apte subditur:

^a Gemet., *rationando.*

^b Val. Cl., *audire rationem.*

^c Gemet., *professionibus astruunt.* Germ., *divinam notitiam professi vobis sequuntur.*

^d Editi posteriores, *agendo male; deest male in omnibus nostris Mss.*

^e Editi., *ita nonnulli videntur a Domino etiam cum non videantur.* Mss. Laud., Val. Cl., Germ., Norm.,

CAPUT XVII [Reg. XVII].

VERB. 9. — *Nunc in eorum canticum versus sum, et factus sum eis proverbium.*

44. *Iniquis crescentibus, fides in opprobrium, et veritas in crimen erit.* — Quibus videlicet verbis illud sanctae Ecclesiae tempus exprimitur, quo publice a reprobis irridetur, quando iniquis crescentibus, in opprobrium fides, et veritas erit in crimen. Tanto quippe despectior unusquisque erit, quanto justior esse potuerit; tanto abominabilis, quanto laudabilis. Sancta itaque electorum Ecclesia afflictionis tempore proverbium pravis efficitur, quia cum hos mori per tormenta conspiciunt, ab eis similitudinem maledictionis sumunt. Quo enim transitoriam mortem vident, sed permanentem vitam non vident; tanto magis deridendo mala praesentia fugiunt, quanto per intellectum intrinsecus ad bona permanentia non pertingunt. Sed ea quae ^f subjuncta sunt, quia obscurioribus sententiis **658** implicata non sunt, debemus sub brevitate transcurrere, ut ad ea in quibus laborandum est valeamus citius pervenire. Sequitur:

CAPUT XIX.

VERB. 10. — *Abominantur me, et longe fugiunt a me, et faciem meam conspuere non verentur.*

45. *Iniquorum irrisionibus non deiecit sed erigitur et crescit Ecclesia.* — Longe a sancta Ecclesia fugiunt omnes iniqui non passibus grossuum, sed qualitatibus morum; ^g longe fugiunt non loco, sed merito; dum, crescente superbia, aperta eam exprobratione contemnunt. Faciem namque ejus conspuere est non tantum in absentia bonis detrudere, sed unumquemque justum etiam in praesentia confutare. Quos tunc pravi dum aperte irridendo despiciunt, in eorum contumellis fluxa verba quasi defluentes salivas emittunt. [Vet. XIX.] Sed scit sancta Ecclesia in passionibus crescere, atque inter opprobria honorabilem vitam tenere; scit nec de adversis ^h deijci, nec de prosperis gloriari; novit contra prospera mentem suam in deiectione sternere, novit contra adversa animum ad spem superni culminis exaltare; scit bona sua misericordiae Redemptoris, scit mala sua justitiae tribuere iudicis; quod et bona illo largiente habeat, et mala illo permittente patiat. Unde et mox de Domino subjungit, dicens:

CAPUT XX.

VERB. 11. — *Pharetram enim suam aperuit, et affixit me.*

46. *Deo permittente, licet occulto iudicio, mala se perpeti novit.* — Quid per pharetram Dei, nisi occultum consilium designatur? Sagittam vero de pharetra Dominus jacit, quando de occulto consilio apertam sententiam emittit. Quia epim flagellatur quisque, cognoscimus; sed qua ex causa flagellum

Corb. Germ., *Inhaesimus.*

^f Norm., *subjecta sunt.*

^g Germ., Ulic. et Turon., *longe sunt.* Utraque lectio est in Corb. Germ., ubi tamen fugiunt praefertur.

^h Mss. habent, *deici, hic et alibi; ut infra, de pharetra Dominus cecit, pro jacit.*

veniat, ignoramus. Cum vero post flagella vitæ correctio sequitur, etiam ipsa consilii virtus aperitur. Pharetra igitur clausa est consilium occultum. Sed aperta pharetra affligimur, quando per id quod post flagellum sequitur quo consilio flagellamur videmus. Cum peccata Dominus videt, et tamen manum ad vindictam non commovet, quasi clausam pharetram tenet, sed feriendo indicat quantum ei in nobis duplici hoc quod diu videndo toleravit. Sancta itaque electorum Ecclesia tribulationibus pressa dicat: *Pharetram enim suam aperuit, et affixit me.* Quæ adversariorum voces insolentes sustinens, dum cernit quod ejus prædicatio non admittitur, quorundam duritiam deserens, prædicationis suæ verba moderatur. Perpendens etenim persecutores suos ad exhortationis suæ vocem deteriores existere, magis eligit tacere. Cumque indignos qui audiant conspiciat, prædicationem suam obducto silentio astringit. Unde apte subjungit :

CAPUT XXI.

INTRO. — *Et frenum posuit in os meum.*

47. *A prædicatione feriendam est, cum ii qui verbum Dei excipiunt, inde pejores fiunt.* — Frenum sibi apud quosdam positum cognoverant, qui dicebant: *Vobis oportebat primum loqui verbum Dei, sed quoniam repelitis illud, et indignos vos judicatis æternæ vitæ, ecce convertimur ad gentes (Act. xiii, 46).* Frenum silentii sibi superimpositum sancti viri apud dura reproborum corda conspiciunt, qui per Prophetam dicunt: *Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena (Psal. cxxxvi, 4)?* Frenum ponit etiam Paulus admonuit, qui discipulo præcepit, dicens: *Hæreticum post primam et secundam correptionem devota, sciens quia subversus est qui ejusmodi est, et delinquit proprio judicio condemnatus (Tit. iii, 10).* Sancti quippe doctores **659** plerumque alta consideratione resistentium corda conspiciunt, et dum ea derelicta divinitus vident, afflicti gementesque conticescunt. An non aliquando frenum Salomon doctoribus imponit, qui dicit: *Noli arguere derisorem, ne oderit te (Prov. ix, 8).* Sed si ab increpatione idcirco reticemus, quia contra nos insurgere derisoris odia formidamus, non jam lucra Dei, sed nostra quaerimus. Qua in re sciendum est quod nonnunquam cum redarguuntur pravi, deteriores existunt. Ipsi ergo ^b et non nobis parcimus, si ab eorum redargutione pro eorum amore cessamus. Unde necesse est ut aliquando toleremus tacendo quod sunt, quatenus in nobis ^c discant bene vivendo quod non sunt. Quia igitur sancta Ecclesia, quæ verba sua semper per charitatem exerit, ea etiam nonnunquam ex charitate restringit, dicat: *Frenum posuit in os meum.* Ac si aperte fateatur, dicens: *Quia in quibusdam propectum non vidi prædicationis, ab eis impetum temperavi, ut vitam meam saltem per patientiam disce-*

^a Gemet., Gerin. ac plur., *sed quoniam reputastis illud, et indignos vos judicastis.*

^b Ita plerique Mss. et vet. Ed., quibus contradicunt Germ. et posteriores Ed., detracta negatione.

^c Corb. Germ. et Ed., *discant vivendo.* Gilot. ta-

rent, cum verba mea admittere per oblatam prædicationem nollent. [*Vet. XX.*] Sed plus nobis hoc plerumque in tribulationibus dolet, quod eas ab illis patimur, in quibus germano amore confidebamus. Unde et subditur :

CAPUT XXII [*Rec. XVIII.*]

VERS. 12. — *Ad dextram orientis calamitates meæ illico surrexerunt.*

48. *Pro sinistra gentiles, pro dextera Judæi intelligendi.* — Ad sinistram quippe calamitates surgerent, si a quibuslibet extra religionem positus, et aperte Christum negantibus, persecutionis adversa sustineret. Cum vero ab aliquibus quasi fidelibus tentationem cruciamentorum patitur, quasi ad dexteram illi calamitates oriuntur, quia hi qui sub Christi nomine militant Christi in ea nomen impugnant. Ipso enim locutionis usu pro dextro habere ^d dicimus quod pro magno pensamus, pro sinistro vero id quod despiciamus; quod Zacharias aperte insinuat, dicens: *Et ostendit mihi Jesum sacerdotem magnum, stantem coram angelo Domini, et Satan stabat a dextris ejus, ut adversaretur ei (Zach. iii, 1).* Qui ut patientius hoc quod præmisit ostenderet, secutus adjunxit: *Et dixit Dominus ad Satan: Increpet Dominus in te, Satan, qui elegit Jerusalem. Nunquid non est iste torris erutus de igne? Et Jesus indutus erat vestibus sordidis (Ibid., 2).* Sordidis enim vestibus Jesus ^e indutus erat, quia quamvis alienus ab omni peccato, tamen in similitudinem venit carnis peccati. Cui venienti Satan a dextris stetit. Pro magno namque Dominus Judaicum populum, et pro nihilo gentes habere videbatur. Sed postquam incarnatus apparuit, gentilitas quæ pro sinistro habita fuerat credidit; Judaicus vero populus ad perfidiam declinavit. Satan ergo illi a dextris stetit, quia illum ei populum rapuit, qui dudum dilectus fuit. Sed quia ipse Judaicus populus, modo perditus, in fine est quandoque crediturus, propheta testante, qui ait: *Reliquiæ salvæ fiunt (Isa. x, 21),* Satan a dextris suis Dominus removet, dicens: *Increpet Dominus in te, Satan (Zach. iii, 1).* Et ejusdem populi liberationem indicans, subdit: *Quia eligit Jerusalem (Ibid., 2).* Qui nimirum populus, quia ad gehennæ incendia, perfidia duce, defluebat, sed **660** dum ad fidem reducit ab eodem æterni ignis incendio liberatur, statim de eo illic subditur: *Nunquid non est iste torris erutus de igne?*

49. *Et Ecclesie fidem sectantes, a quibus ipsa aliquando vim patitur.* — Sicut ergo illic pro dextera plebs Judaica, ita hoc in loco dextræ vocabulo fidelis populus sanctæ Ecclesie designatur. Unde et venturus iudex hædos ad sinistram, agnos ad dexteram ponet (*Matth. xxv, 33*). Sed cum sanctam Ecclesiam adversitatis tempore ipsi quoque laceasunt qui fideles esse videbantur, ei procul dubio calamitatem annotavit nostram lectionem in margine, exstatque tam in Anglic. Mss. quam in aliis nostris.

^d Germ., Utic., Corb. Germ., Baec. et plur., *dicimur.*

^e *idem, indutus dicitur.*

tates ad dextram surgunt. [Vet. XXI.] Bene autem hæc ipsa dextra Orientis vocatur. De ipso quippe ejusdem capite scriptum est: *Oriens est nomen ejus* (Zach. vi, 12). Nam quia ab Oriente lux surgit, recte Oriens dicitur cujus justitiæ lumine nostræ injustitiæ nox illustratur. Ad Orientis ergo dextram calamitates surgunt, quia hi quoque ad persecutionem prosiliunt, qui electa membra Redemptoris nostri esse credebantur. Quas videlicet calamitates recte illico asserit surgere, quia dum non erant extranei qui persequuntur, ab eis repente mala et illico fiunt. Si vero dextra hi qui veraciter fideles sunt appellantur, calamitates ad dextram Orientis surgunt, quia crumpente persecutionis articulo, crudeles pravorum impetus justii patiuntur. Sequitur:

CAPUT XXIII [Rec. XIX].

IBID. *Pedes meos subverterunt, et oppresserunt quasi fluctibus semitis suis.*

50. *Ejus extrema membra quasi pedes quandoque subvertuntur.* — Quid per pedes Ecclesiæ, nisi extrema illius membra signantur? Quæ dum ad opera terrena deserviunt, tanto celerius ab adversariis falli possunt, quanto sublimia minus intelligunt. Hos itaque pedes adversarii subvertunt, videlicet cum extrema membra illius ad sui dogmatis errorem trahunt. Subversi pedes viam tenere nequeunt, cum infirmi quique persecutorum suorum vel promissionibus persuasi, vel minis terri, vel cruciatibus fracti, ab itinere recto deviant. Bene autem adversariorum semitis fluctibus comparantur, cum dicitur: *Et oppresserunt quasi fluctibus semitis suis*, quia scilicet vita pravorum insolenti inquietudine molesta ad obruendam, ut ita dixerim, navem cordis quasi tempestas illabatur. De qua videlicet tempestate per Salomonem dicitur: *Quasi tempestas transiens non erit impius* (Prov. x, 25). Cumque infirmus quisque perversos florere conspicit, hunc in perversitatis pelagus unda miseræ imitationis mergit. Sequitur:

CAPUT XXIV.

VERS. 13. — *Dissipaverunt itinera mea, insidiati sunt mihi, et prævaluerunt, et non fuit qui ferret auxilium.*

51. *Oculis hostium insidiis ejus viæ dissipantur, Deo ad tempus utiliter deserente.* — Dicat hæc beatus Job de malignis spiritibus, videlicet hostibus oculis; dicat universa Ecclesia de pravis persequentibus, scilicet adversariis apertis. Ipsi quippe ejus itinera

^a Editi recent., *nostræ justitiæ*. 1 Laud. et Val. Cl., *cujus justitia nox illustratur*, omissis cæteris. Alter Laud. deficit usque ad xxx librum Moral. Secuti sumus Mss. Corb. Germ., Anglic., uno tantum excepto. Norman. omnes, Turonensem, Germ. et alios plur., ad quos factæ sunt veteres omnes Editiones. Utic., pro *illustratur*, habet *illuminatur*.

^b Ibidem postq. Ed., *juxta quam videlicet calamitates*. Nostra lectio est Mss. Corb. Germ., Vindoc., Turon. et aliorum supra laud., quibus consentiunt antiq. Excusi.

^c Turon. et plur. Norm., *semitis meis*; sed mendose.

dissipant, cum in quorundam infirmorum mentibus, veritatis vias callida persuasione perturbant. Ipsi insidiantes prævalent, cum eos quos aperte ad malum trahere nequeunt, bona simulando pervertunt. Sed mirum valde est quod subijcit: *Non fuit qui ferret auxilium*, cum de divino adjutorio Psalmista clamet: *Adjutor in opportunitatibus, in tribulatione* (Psal. ix, 10); **661** et: *Sperent in te, qui noverunt nomen tuum, quoniam non derelinques quærentes te, Domine.* Et cum rursus scriptum sit: *Quis speravit in Domino, et confusus est; permansit in mandatis ejus, et derelictus est? Et quis invocavit illum, et desepit eum* (Eccli. ii, 11, 12)? Qua itaque ratione nunc dicitur: *Non fuit qui ferret auxilium*, nisi quia omnipotens Deus eos quos in æternum diligit aliquando ad tempus relinquit? Unde scriptum est: *Ad punctum in modico dereliqui te, et in miserationibus magnis congregabo te. In momento indignationis abscondi faciem meam parumper a te, et in misericordia sempiterna misertus sum tui* (Isai. liv, 7). Hinc etiam Psalmista deprecabatur, dicens: *Non me derelinquas usquequaque* (Psal. cxviii, 8). Derelinqui igitur sese ad modicum posse utiliter noverat, qui ne usquequaque relinqueretur petebat. Sanctos etenim suos Dominus veniendo adjuvat, relinquendo probat; donis firmat, tribulationibus tentat. Unde recte quoque per quemdam sapientem dicitur: *In primis elegit eum, timorem et metum et probationem et inducit super illum, et excruciat illum in tribulatione doctrinæ suæ, donec tentet illum in cogitationibus illius* (Eccli. iv, 18). Justii quippe animam gratia vocat, tentatio interrogat. Et omnipotens Deus electorum suorum adversarios temporaliter permittit excrescere, ut per malorum sævitiam purgetur vita bonorum.

52. *Utilitati justorum militat etiam potestas pravorum.* — Nunquam quippe Dominus adversos bonis esse permetteret, nisi etiam quantum prodesse videret. Nam dum Injusti sæviunt, Justii purgantur, et utilitati innocentium militat vita pravorum, dum hanc et premedo humiliat, et humiliando semper ad melius format. Unde recte quoque per Salomonem dicitur: *Qui stultus est, serviet sapienti* (Prov. xi, 29). Et tamen sæpe conspicimus sapientes subesse, stultos vero arcem domini tenere; sapientes serviliter obsequi, stultos tyrannica elatione dominari. Quomodo igitur definitione divinæ sententiæ sapienti stultus servit, dum plerumque hunc jure temporalis domini comprimit? Sed sciendum est quia contra

^d Norm., Corb. Germ., Val. Cl., Germ. et Laud., *deviantur*.

^e Gemet., *itinera sua*.

^f In Val. Cl., Germ., Norm., Corb. Germ. et plur., *in te omnes qui*.

^g Germ., Val. Cl. et plur. Norm., *inducit... excruciat illum*; totus hic Ecclesiastici contextus et verba sancti Gregorii usque ad hæc verba, *unde recte... qui stultus est*, desunt in Mss. Corb. Germ.

^h Ita Germ., Bellov., Vindoc., Laud., Val. Cl., Norm. Editi vero, *adversus bonos eos sævire permitteret*.

ⁱ Ebroic., Gemet. et alii, *divinæ sapientiæ*.

sapientis vitam, dum stultus præeminens terrorem potestatis exercet, dum hunc laboribus fatigat, contumeliis lacerat, profecto hunc ab omni vitiorum ruginè urendo purgat. Stultus ergo sapienti etiam dominando servit, quem ad meliorem statum premendo provehit. Sic nonnunquam ^a pupillis dominis ad disciplinæ magisterium servi præsumunt, terrent, premunt, feriunt, et tamen esse servi nullo modo desistant, quia ad hoc ipsum ordinati sunt, ut proficientibus dominis, etiam feriendo famulentur. Quia igitur mala reproborum bonos, dum cruciant, purgant, utilitati justorum militat etiam potestas iniquorum. Sed plerumque justis tribulatione ^b deprehensi, tardam manum subvenientis æstimant, cum se persequentium immanitas paulo longius angustat. Et concita quidem sunt ereptoris remedia, sed hoc quod ab ereptore citius agitur, dolenti tardum videtur. Cumque adesse postulationi auxilium queritur, si vocem non statim sequitur, quia desit æstimatur. Unde sane dicitur: *Et non fuit qui ferret auxilium*. Quia videlicet in voce ipsa vis passionis exprimitur, quia supernum auxilium, etsi adest quantum ad ordinatam providentiam **662** protectoris, deesse tamen creditur quantum ad concita vota patientis. Sequitur:

CAPUT XXV [Vet. XXII, Rec. XX].

VERS 14.—*Quasi rupto muro et aperta janua irruerunt super me, et ad meas miseras devoluti sunt.*

53. *Lugendus animæ status, quando in eam hostes irruunt, rupto fidei muro, vel destructa disciplinæ maceria.* — Quid hoc loco muri nomine nisi Redemptor humani generis appellatur? De quo pro sanctæ Ecclesiæ ædificatione per prophetam dicitur: *Ponetur in ea murus et antemurale* (Isai. xxvi, 1). Ipse enim nobis murus est, qui ad corda nostra pertingere malignorum spirituum cursum vetat. Qui nostræ quoque fidei etiam antemurale posuit, quia priusquam se per carnem ostenderet prædicatores sui mysterii prophetas misit. Recte quippe antemuralis nomine vocantur, quia dum subsequenti prædicaverunt Dominum, quasi ante murum steterunt. Sed quasi murus rumpitur cum pravorum persuasionibus fides quæ in Redemptore nostro est in quorundam corde dissipatur. Cumque perversis in hac vita potestas triboitur, quid aliud quam janua erroris aperitur? Quasi rupto ergo muro, et aperta janua, super bonos irruunt mali, cum, accepta temporaliter potestate, perversi ipsa quoque in quorundam corde destruere munimina fidei conantur. De quibus apte dicitur: *Et ad meas miseras devoluti sunt*, quia videlicet prius ad suas. Nisi enim perverse vivendo, ad suas ante miseras caderent, nequaquam ad eas postmodum et alios suaderent. Sed post suas reprobi et ad nostras miseras devolvuntur, quando ad ea

A mala in quibus jam ipsi implicati sunt etiam quosdam nobis unitos trahunt.

54. Potest quoque intelligi muri nomine munitio disciplinæ; Salomone attestante, qui ait: *Per agrum hominis pigri transivi, et per vineam viri stulti; et ecce totum repleverant urticæ, operuerant superficiem ejus spinæ, et maceria lapidum destructa erat* (Prov. xxiv, 30). Per agrum enim hominis pigri atque per vineam viri stulti transire est cujuslibet vitam ^c negligentis inspicere, ejusque opera considerare. Quam urticæ, vel spinæ replent, quia in corde negligentium prurientia terrena desideria et punctiones pullulant vitiorum, quippe quia scriptum est: *In desideriis est omnis otiosus* (Prov. xxviii, 19, sec. LXX). Maceria lapidum destructa erat, id est, disciplina patrum ab ejus corde dissoluta. ^d Nam quia destructa maceria lapidum, dissolutam esse disciplinam vidit, protinus illic secutus adjunxit: *Quod cum vidissem, posui in corde meo, et exemplo didici disciplinam* (Prov. xxiv, 32). Quasi rupto ergo muro hostis ingreditur, cum vel malignorum spirituum, vel pravorum hominum persuasionem callida, disciplinæ munimina in corde dissipantur. Sed cum ejusdem disciplinæ vigor in corde reproborum solvitur, ante eorum oculos cuncta honorum opera despectui habentur, nihilque esse æstimant quicquid de virtutibus electorum vident. Unde et subditur:

CAPUT XXVI.

VERS 15.—*Redactus sum in nihilum.*

55. *Despectis veris bonis, carnalis fluxus, cum quibus pereunt, innituntur.* — Apud æstimationem quippe malorum in nihilum redigimur, quando ea quæ ipsi quasi summa diligunt bona temporalia non tenemus. Despectis namque supernis promissionibus, terrena desiderant; et si quando in eorum mente aliquid de appetitu æternitatis oritur, suborta citius transitoria **663** delectatione dissipatur. Unde et statim subjungitur:

IBID.—*Abstulisti quasi ventus desiderium meum.*

Fidelis quippe populus se pati denuntiat, quod eos quos diligit pati dolet. Ventus ergo desiderium tollit, cum res quælibet transitoria æternitatis appetitum destruit. Unde adhuc congrue subinfertur:

IBID.—*Et velut nubes pertransiit salus mea.*

Nubes quippe in alto eminet, sed hanc ad cursum flatus impellit. Sic nimirum, sic sunt temporalia iniquorum bona. Velut in alto quidem per honoris celsitudinem degere videntur; sed ad cursum vitæ quotidie, quasi quibusdam mortalitatis suæ flatibus impelluntur. Salus ergo ut nubes transit, quia perverorum gloria, ^e quo alta est, fixa non est. Sed expletis desideriis acibusque infirmantium, ad electorum vocem sermo convertitur, cum protinus subinfertur:

structam maceriam lapidum dissolutam, etc.

^f Recent. Excusi, *abstulit*, contra Mss. fidem, et repugnantibus vet. Ed. necnon textu Hebraico et Vulgata.

^g Ed., *quæ alta est*, elegantius legitur in Mss. quos expressimus, *quo alta est*. Germ., *quo apta est*.

^a Plur., *pupillis domini*. Melius *dominis*, cum paulo post legamus *ut proficientibus dominis*.

^b Vindoc. et Val. Cl., *depressi*.

^c Gemet., *negligentius*.

^d Ita Germ., Bellov., Turon., Laud., Val. Cl., Corb. Germ. et Norin. At prius Editi, *Nam quia de-*

CAPUT XXVII.

VERS 16. — *Nunc autem in memetipso marcescit anima mea, et possident me dies afflictionis.*

56. *Nunc in se marcescunt electi, sed in Deo virent.* — Electorum quippe anima nunc marcescit, quia in illa postmodum æterna exultatione viridescit. Modo eos dies afflictionis possident, quia dies lætitiæ post sequuntur. Scriptum quippe est : *⁠a Timenti Deum bene erit in extremis (Eccli. 1, 13, 19).* Et rursum de Ecclesia dicitur : *Ridebit in die novissimo (Prov. xxxi, 25).* Nunc enim tempus afflictionis est bonis, ut sequatur eos exultatio quandoque sine tempore. Hinc ab eis alias dicitur : *Humiliasti nos in loco afflictionis (Psal. xliii, 20).* Locus namque afflictionis est vita præsens. Justi ergo hic, id est in loco afflictionis, humiliati sunt, quia in æterna vita, id est in loco gaudii sublimantur. Cum vero marcescere animam diceret, recte etiam præmisit, *In memetipso,* quia in nobismetipsis quidem *b* afficitur, sed in Deo mens nostra refovetur; tantoque a viriditate gaudii longe fit, quanto adhuc ab auctoris repulsa lumine *c* ad se recedit. Tunc vero ad veræ lætitiæ viriditatem pervenit, quando per æternæ contemplationis gratiam sublevata etiam semetipsam transit. Sed hæc quæ allegorica indagazione transcurrimus, oportet ut per omnia etiam juxta historiam teneamus. Quæ tamen nunc idcirco prætereo, quia hæc aperta esse legendibus non ignoro. Diebus autem persecutionis ultimæ, quia *d* multi sunt qui pereunt, et pauci qui salvantur; idcirco vir sanctus passionis suæ tempore et pauca de bonis, et multa de perversis loquitur. Unde et mox ad eorum personam qui corruunt, verba convertit; sicque sua insinuat, *e* ut cadentibus possint congruere quæ narrat. Nam sequitur

CAPUT XXVIII [Rec. XXI, Vet. XXIII].

VERS 17. — *Nocte os meum perforatur doloribus, et qui me comedunt non dormiunt.*

57. *Sæviente persecutione, fortes et qui in corpore Ecclesiæ sunt velut ossa deficiunt.* — Si ipsi historiæ intendimus, patet causa, quoniam sancti viri corpus per sinus ulcerum scaturiens vermium multitudo lacerabat. Si vero allegoriæ mysterium perscrutamur, quid per ossa nisi fortes quique in sanctæ Ecclesiæ corpore designantur? **664** Qui quasi suo robore membra continent, dum mores infirmantium stabiliter portant. Sed cum tribulationis ultimæ contra eam fervor excreverit, in nocte os illius perforatur doloribus, quia nonnunquam tormentis victi, etiam ipsi ad perfidiam defluunt, qui ad fidem alios tenere vi-

a Becc., Utc. et plur., *timenti Dominum.*

b Sic Prat., Corb. Germ., Gemet., Turou., Val. Cl. et Germ. In Laud., *affigitur.* Vet. Editi, *afficimur;* poster., *affigimur.*

c Ita Mss. et antiq. Excusi. At recent. habent, *ad se redit.*

d Nonnulli, *multi qui pereunt, pauci sunt, etc.*

e Excusi, *ut audientibus.* Corb. Germ., Vindoc., Turou., Germ., Laud., Val. Cl., Norm., nostram lectionem præseferunt; quam in marg. Gilot. annotavit.

f Ita Anglic., Val. Cl., Pratell. et alii plurimi; sicque legendum constat, tum ex loco Job qui expli-

A debantur. Ait ergo : *Nocte os meum perforatur doloribus.* Ac si aperte dicat : Tribulationis tenebris pressi, ita afflictione *f* terebrantur, ut et ipsi qui in me habebant vigorem fortitudinis, quasi jam quoddam habeant foramen timoris. Bene autem dicitur : *Et qui me comedunt non dormiunt,* quia maligni spiritus, qui carnales quosque de Ecclesia consumunt, tanto magis quiescere a tentatione nesciunt, quanto nullo carnis pondere gravantur. Sed persecutores sanctæ Ecclesiæ quia valde perversi sunt, essent utinam pauci. Sequitur :

CAPUT XXIX [Rec. XXII].

VERS 18. — *In multitudine eorum consumitur vestimentum meum, et quasi capitio tunicæ succinzerunt me.*

B 58. *Qui Ecclesiæ velut vestimentum adherent, nonnunquam ab ea, vi tormentorum, separantur.* — Si historiæ intendimus, quid aliud vestimentum beati Job quam ejus corpus accipimus? cujus videlicet vestimentum consumitur dum caro cruciatur. Juxta allegoriæ vero mysterium, vestimentum est sanctæ Ecclesiæ fidelium vita. Nam sicut tota simul Ecclesia vestimentum Christi, ita fideles quique ejusdem Ecclesiæ vestimenta deputantur. Si enim sancta Ecclesia vestimentum Christi non esset, Páulus profecto non diceret : *Ut exhiberet sibi gloriosam Ecclesiam, non habentem maculam ⁠s neque rugam (Ephes. v, 27);* id est, nec per peccatum habentem maculam, nec per duplicitatem rugam, quia et per justitiam munda est, et per simplicem intentionem *h* tensa. Quæ igitur abluta est ne habeat maculam, tensa est ne habeat rugam, utique vestis est. Sicut ergo indumentum Christi tota generaliter Ecclesia dicitur, sic indumentum sunt Ecclesiæ singulorum animæ, quæ ab errore conversæ eandem Ecclesiam credendo eique fideliter inhærendo circumdant. De quibus eidem Ecclesiæ per prophetam Dominus dicit : *Vivo ego, quia omnibus his velut ornamento vestieris (Isai. xlii, 18).* Sed cum procella sævæ persecutionis oboritur, plerique fidelium ab ejus amore separantur, qui ei sedulo inhærerere videbantur. Dicat ergo : *In multitudine eorum consumitur vestimentum meum,* quia dum multi sunt qui cruciant, destruuntur plurimi qui ei connexionione amoris inhærebant.

D 59. *Reprobi vitam fidei et prædicationis vocem, in Ecclesia extinguere conantur.* — Bene autem subditur : *Et quasi capitio tunicæ succinzerunt me.* Tunicæ quippe capitium collum circumdat induentis. Collum vero si stringitur, vocis usus et vitalis flatus necatur : *os meum perforatur,* tum ex his verbis : *quia jam quoddam habeant foramen timoris.* Alludit videlicet sanctus Gregorius ad superiorem vocem *terebratur* seu *perforatur.* In Edit. Barthol. 1494, Paris. 1495, Gilot., Vatic., Gussauv., legitimus *tenebrantur.* In Paris. 1518 et Basil. 1514, crassiori errore, *terebantur.* Germ. et Corb. Germ. habent *tenebrantur.*

s Al., *aut rugam.*

h Sic legitur non solum in Mss., sed etiam in Vet. Edit., aliis habentibus *tersa,* nec recte, ut ex his verbis patet : *quæ igitur abluta est, ne habeat maculam, tensa est ne habeat rugam, ubi tertia minime congruit.*

Sanctam ergo Ecclesiam reprobis quasi capitis tunicæ constringunt, quia in ea persecutionibus suis vitam fidei, et prædicationis vocem extinguere conantur. Hoc quippe conari persecutores ejus specialiter sapient, ut ab ea ante omnia verbum prædicationis tollant. Unde et hi qui sanctæ fidei primordiis resistebant, cæcis Apostolis denuntiabant, dicentes: *Præcipiendo præcepimus vobis ne doceretis in nomine isto, et ecce replestis Jerusalem doctrina vestra* (Act. v, 28). Corpus ergo sanctæ Ecclesiæ quasi capitis tunicæ cinxerant, qui constrictis prædicatoribus, velut ejus collum prementes, in ea claudere iter vocis volebant. Sed electi quique persecutionis suæ tempore paratiore sunt mori quam tacere. Qui dum in morte corporaliter corruunt, a stultis quibusque et carnalibus despecti ac viles æstimantur, quia cum videre reprobis nequeunt quæ electi bona spiritaliter teneant, quos carnaliter extinguere conspiciunt, infelices arbitrantur. Unde et subditur:

CAPUT XXX.

VERS. 19. — *Comparatus sum luto, et assimilatus sum favillæ et cineri.*

60. *Hanc tanquam lutum, favillam et cinerem conculcant.* — In reprobis quippe iudicio, sancta electorum Ecclesia luto comparatur, quia temporaliter conculcata despicitur. Favillæ assimilatur et cineri, quia dum bona ejus interiora non vident, ad sola hæc mala pervenisse æstimant, quæ in ea exhiberi corporaliter vident. ^a Fidelis autem electorum populus, cum multos ex se cadere conspicit, optat, si obtinere valeat, adversitatis suæ tempora mutari. Hujus quia oratio differtur, gemitus augetur, Unde adhuc subditur:

CAPUT XXXI. [Vet. XXIV].

VERS. 20. — ^b *Clamabo ad te, et non exaudies; eto, et non respicias me.*

61. *Ecclesiæ liberari postulantis oratio non continuo exauditur. Qua ratione.* — Sancta quippe Ecclesia persecutionis suæ tempore fide stat, desiderii clamat. Sed dolet se quasi non respici, dum sua videt in tribulationibus vota differri. Alto namque consilio omnipotens Deus, cum sancti ejus adversariorum persecutionibus comprimuntur, eumque assiduis ut liberentur interpellationibus clamant, differre solet voces petentium, ut merita patientium crescant, quatenus eo magis exaudiantur ad meritum, quo citius non exaudiantur ad votum. Unde alias scriptum est: *Deus meus, clamabo per diem, nec exaudies, et nocte* (Psal. xxi, 3). Atque ipse utilitas de exau-

diendi mora mox subditur, cum illic protinus subinfertur: *Et non ad insipientiam mihi* (Ibid.). Ad multiplicandam quippe sanctorum sapientiam proficit quod postulata tarde percipiunt, ut ex dilatione crescat desiderium, ex desiderio intellectus augeatur. Intellectus vero cum intenditur, ejus in Deum ardentior affectus aperitur. Affectus autem ad promerenda cælestia tanto fit capax, quanto fuerit expectando longanimis. Sed tamen inter hæc sanctorum patientiam dolor urget ad vobem, et animi dilati proficiant, metuunt ne deficientibus viribus despecti reprobandur. Sequitur:

CAPUT XXXII [Rec. XXIII].

VERS. 21. — *Mutatus es mihi in crudellem, et in duritiam manus tuæ adversaris mihi.*

62. *De Deo nihil dignum dicere aut cogitare possumus.* — Longe ab hac sententia vetus translatio dissonat, quia quod in hæc de Deo dicitur, hoc in illa de adversariis ac persecutoribus memoratur. Sed tamen quia hæc nova translatio ex Hebræo nobis Arabicoque eloquio cuncta variis transfudisse prohibetur, credendum est quidquid in ea dicitur, et oportet ut verba illius nostra expositio subtiliter rimetur. Ait ergo: *Mutatus es mihi in crudellem, et in duritiam manus tuæ adversaris mihi.* ^c In Scriptura sancta cum de Deo aliquid indignum dicitur, movetur legentis animus, velut si aliquando de Deo aliquid dignum dicitur. Pene omne quippe quod de Deo dicitur, eo ipso jam indignum est, quo potuit dici. Nam cujus laudi non sufficit obstupescens conscientia, quando sufficit loquens lingua? Sanctus autem Spiritus hoc ipsum hominibus intelligentibus insinuans, quam sint ineffabilia summa ^e et divina, his etiam verbis nonnunquam de Deo utitur quæ apud homines habentur in vitio, ut ex his quæ indigna videntur hominibus, et tamen dicuntur de Deo, admoneantur scire homines quod nec illa jam Deo digna sint quæ, dum digna habentur apud homines, digna putantur Deo.

63. *Quo sensu dicitur zelari, irasci, poenitere, miserari, præcivire. Deo nihil præteritum est aut futurum. Res non ideo videntur a Deo quia sunt, sed ideo sunt quia videntur.* — Dicitur enim Deus zelare, sicut scriptum est: *Dominus zelotes nomen ejus* (Exod. xxxiii, 4). Dicitur iratus, unde scriptum est: *Iratus est Dominus contra Israel* (Num. xxxii, 43). Dicitur Deus poenitens, sicut scriptum est: *Poenitet me fecisse hominem super terram* (Genes. vi, 7). Et rursus: *Poenitet me quod constituerim Saul regem in Israel* (1 Reg. xv,

^a Ita melius Mss. quam *Editi*, in quibus legitur *fidelis tamen*.

^b Recent. Ed. *clamo... et non exaudis*. Sequimur Mss. Germ., Bellov., Laud., Val. Cl., Norm. Corb. Germ. ac Edit. antiquissimas.

^c Hinc liquet ad mentem sancti Gregorii librum Job inter Arabes commemoratis prius arabice scriptum fuisse. Cæterum Job in Arabia vixisse constat; hinc vicini Sabæi in ejus domum irruerunt, Job 1, 45. Moyses autem diu commoratus apud Madianitas, qui Arabibus accensentur, totam historiam didicit. Vide infra, l. xxxv, cap. olim 45, nunc num. 45.

^d Restituimus hunc locum ex Mss. Anglic., Norm., Laud., Bellov., etc., cum prius legeretur, in Gilot., Vatic., Gussanv., *aliquid indignum*. Ita tamen legitur in Germ. et Corb. Germ. Lectionem nostram confirmat integer contextus, ex quo liquet mentem sancti Doctoris esse ostendere mortales nihil de Deo cogitare vel loqui posse tanta majestate dignum.

^e Omititur conjunctiva particula in plur., legiturque, *summa divina*. Germ., *summa etiam verba divina*, nonnunquam de Deo utitur.

^f *Deest super terram* in Gemet. et plerisque.

^g Laud., *regem Israel*.

11). Dicitur misericors, sicut scriptum est: *Misericors et miserator Dominus, patiens et multum misericors* (Psal. lxxxv, 15). Dicitur præsciens, sicut de illo ait Apostolus: *Quos præscivit, et prædestinavit conformes fieri imaginis Filii sui* (Rom. viii, 29), dum nec zelus, nec ira, nec pœnitentia, nec proprie misericordia, nec præscientia esse possit in Deo. Hæc namque omnia ab humanis in illum qualitatibus tracta sunt, dum ad nostræ infirmitatis verba descenditur, ut, quasi quibusdam nobis gradibus factis, et juxta nos positis, per ea quæ nobis vicina conspiciamus ad summa ejus ascendere quandoque valeamus. ^a Zelari enim dicitur qui cum cruciati mentis castitatem custodit uxoris. Irasci dicitur qui fervore animi contra puniendum vitium accenditur. Pœnitere dicitur cui id quod fecit displicet, et e contra mutando aliquid aliud facit. Misericors dicitur qui pietate ad proximum permovetur. Misericordia autem a misero corde vocata est, eo quod unusquisque intueatur quempiam miserum, atque ei compatiens, dum dolore animi tangitur, ipse cor miserum facit, ut eum a miseria liberet cui intendit. Præscire dicitur qui unamquamque rem antequam veniat videt, et id quod futurum est priusquam præsens fiat prævidet. Deus ergo quomodo zelans est, qui in custodienda castitate nostra nullo mentis cruciatu tangitur? Quomodo irascitur, qui in ulciscendis vitiis nostris nulla perturbatione animi commovetur? Quomodo est pœnitens, qui id quod semel fecerit se fecisse nequaquam dolet? Quomodo habet misericordiam, qui cor nunquam miserum habet? Quomodo est præsciens, dum nulla nisi quæ futura sunt præsciuntur? Et scimus quia Deo futurum nihil est, ante cujus oculos præterita nulla sunt, præsentia non transeunt, futura non veniunt, quippe quia omne quod nobis fuit et erit, in ejus conspectu præsto est; et omne quod præsens est, ^b scire potest potius quam præscire. Et tamen dicitur zelans, dicitur iratus, dicitur pœnitens, **667** dicitur misericors, dicitur præsciens, ut quia castitatem animæ uniuscujusque custodit, humano modo zelans vocetur, quamvis mentis cruciatu non tangatur. Et quia culpas percutit, dicitur irasci, quamvis nulla animi perturbatione moveatur. Et quia ipse immutabilis id quod voluerit mutat, pœnitere dicitur quamvis rem mutet, consilium non mutet. Et cum miseræ nostræ subvenit, misericors vocatur, quamvis miseris subveniat, et cor miserum nunquam habeat. Et quia ea quæ nobis futura sunt videt, quæ tamen ipsi semper præsto sunt, præsciens dicitur, quamvis nequaquam futurum prævideat, quod præsens videt. Nam et quæque sunt, ^c non in æternitate ejus ideo

A videntur quia sunt, sed ideo sunt, quia videntur. Dum ergo ad verba mutabilitatis nostræ descenditur, ex eis quibusdam gradibus factis ascendat qui potest ad incommutabilitatem Dei, ut videat sine zelo zelantem, sine ira irascentem, sine dolore et pœnitentia pœnitentem, sine misero corde misericordem, ^d sine prævisionibus præscientem. In illo enim nec præterita, nec futura reperiri queunt, sed cuncta mutabilia immutabiliter durant, et quæ ^e in seipsis simul existere non possunt, illi simul omnia assistunt, nihilque in illo præterit quod transit, quia in æternitate ejus modo quodam incomprehensibili, cuncta volumina sæculorum transeuntia manent, currentia stant.

[Vet. XXV.] **66.** *Deus crudelis videtur, quando, etsi juste feriendo, non parcit.* — Sicut ergo accipimus sine zelo zelantem, sine ira irascentem, ita a sancto viro etiam sine crudelitate dici potuit crudelis. Crudelis quippe dicitur qui districte feriendo non parcit, ut videlicet hoc loco crudelis districte feriens possit intelligi, et ulciscendæ culpæ non parcens. Unde Isaias quoque cum videret ultimi judicii diem non jam cum venia, sed cum districtione esse venturum, ait: *Ecce dies Domini veniet crudelis, et indignationis plenus, et iræ furorisque ejus, ad ponendam terram in solitudine, et peccatores ejus conterendos de ea* (Isai. xiii, 9). Sanctus igitur vir ut hanc eandem crudelitatem sibi potius assereret congruere posse, quam Deo, ait: *Mutatus es mihi in crudelem.* Ac si aperte dicat: Qui in teipso crudelitatis nihil **C** habes, mihi quem respirare ^a a percussione non sinis, crudelis videris. Ita enim Deus crudelis esse non potest, sicut nec mutari ullatenus potest. Sed quoniam in Deo nec crudelitas, nec mutabilitas unquam venit, dum mihi dicit, quod in semetipso Deum nec crudelem nec mutabilem sentiat ostendit. Nam dum circa nos quædam prospera et adversa variantur, in eo quod nos mutamur quasi ejus circa nos mutatum animum suspicamur. Ipse vero in se incommutabilis permanens, aliter atque aliter in cogitatione sentitur hominum, pro qualitate meritorum. Nam et lux solis cum nequaquam est sibi metipso dissimilis, infirmis aspera, sanis autem oculis lenis videtur, eorum videlicet immutatione, non sua. Unde, ut prædiximus, dicens: *Mutatus es*, adjunxit, *Mihi*, ut ipsa **D** hæc crudelitas atque immutatio non sit in qualitate judicis, sed in mente patientis. Quod verbis quoque aliis retexit, dicens: *Et in duritia **668** manus tuæ adversaris mihi.* ⁱ Manus etenim Dei dura creditur cum, voluntati nostræ contraria, hoc quod ei in nobis displicet feriendo persequitur et flagella ingeminat cum dolentis anima clementiam expectat. Quæ

^a Editi poster. cum Germ., *zelare.*

^b Laud., *sciri potest potius quam præsciri.* Quam lectionem sequeretur, si in pluribus Mss. exstaret.

^c Ita Corb., Germ., Vindoc. et Val. Cl. Consentit Ed. Paris. 1495. In aliis legitur *ab æternitate*, quod habent Germ., Utic. et alii Norm.

^d Genet., Corb. Germ., Laud. et alii, *sine provisionibus.*

^e Vindoc., *a seipsis.*

^f Germ., Utic. et alii Norm., *et indignatione, plenus.*

^g Germ., Vindoc., Pratel. et pl., *in solitudinem.*

^h Vulgati *a persecutione*, quod durius sonat de Deo dictum, nec in membranarum nostris reperitur.

ⁱ Vindoc., *manus etenim Dei, ira Dei.*

tamen juxta allegoriæ mysterium bene sanctæ Ecclesiæ verbis congruunt ex vocibus infirmorum, qui plerumque se plus feriri æstimant quam mereri putant, et quasi crudelitatem arbitrantur judicis distributionem æquissimam sectionis, quia et cum vulnus ægri medicinali ferramento abscinditur, medicus crudelis vocatur, qui tamen per secantis manus duritiam adversatur vulneri, sed concordat salutem. Sequitur :

CAPUT XXXIII [Rec. XXIV].

VERS. 22. — *Elevasti me, et quasi super ventum ponens, elisisti me valide.*

65. *Super ventum sedet, qui transitoriis successibus lætatur. Adversitas non dejicit, quem prosperitas non corrumpit.* — Quia præsentis vitæ gloria quasi in alto cernitur, sed nulla stabilitate solidatur, velut elevatus super ventum ponitur, qui prosperitate transitoria lætatur, quoniam ad hoc solum hunc fugitivæ felicitatis aura sublevar, ut repente deterius in infimis sternat. Quia enim sancta Ecclesia cunctis in honore est, infirmi quique in ea qui transitoriis successibus lætatur, quo nisi super ventum positi videntur elevati? quia subsequente persecutionis tempore, dum prosperitatis aura pertransit, eorum protinus elevatio corrui, et repente cadentes discurrunt, quia elevati prius in ventum sederunt. Quæ videlicet verba etiam sancti viri personæ specialiter congruunt, non ad id quod erat, sed ad id quod esse videbatur. Neque enim mentem illius prosperitas fugitiva levaverat, quam inter tot rerum affluentias miro semper virtutis pondere premebat; sed juxta hanc quod videri exterius potuit, qui in suis humilis, in alienis oculis elevatus fuit, et quasi super ventum positus, elisus est valide, quia rebus exterioribus solutus, unde æstimabatur surgere, videbatur inde cecidisse. Quem videlicet casum sanctus vir in mente non pertulit, quia nulla adversitas dejicit, quem prosperitas nulla corrumpit. Qui enim veritati inhæret, vanitati nullo modo succumbit, quia dum forti pede cogitationis intus intentionem fixerit, omne quod foras mutabiliter agitur, ad arcem mentis minime pertingit. Sequitur :

CAPUT XXXIV [Vet. XXVI, Rec. XXV].

VERS. 23. — *Scio quia morti trades me, ubi constituta est domus omni viventium.*

66. *Nemo mortem effugit; pauci voluptatum foveam et interitum. Elias mortem distulit, non evasit.* — In superiori hujus operis parte (*Supra, lib. XII, cap. 6, Edit. Gussanv. novæ, n. 13*) tractatum est quod ante adventum Domini ad inferni receptacula etiam justi descenderent, quamvis non in suppliciis, sed in requie servarentur. Quod nunc testimoniis edocere

^a Magis placuit recent. Edit. quando, invitis Mss. Germ.; quod cælum hoc solum hanc, etc.

^b Sic Turon., Germ. et Norm., cujus loco Editi habent *successibus*. Ita quoque secunda manu scriptum in Corb. Germ., ubi prius legebatur *successionibus*.

^c Al., in vento sederunt. Gilot. et plurimi Excusi, in ventum se dederunt.

^d Germ., Laud. et Val. Cl., trades me, et ita sem-

A negligimus, quia in ea jam sufficienter probatum putamus. Hoc ergo quod dicitur: *Scio quia morti trades me, ubi constituta domus est omni viventium*; recte beato Job etiam juxta historiam congruit, dum nimirum constat quia ante Redemptoris gratiam ad inferni claustra etiam ^a justi ducerentur. Ipsa quippe inferni receptio domus omnium viventium dicitur, quia nullus huc venit qui ante Mediatoris adventum non ^b illuc ipsa corruptionis suæ conditione pertransiit, nullus huc venit qui ad carnis mortem ejusdem corruptionis suæ gressibus non tetendit. De qua videlicet morte per Psalmistam dicitur: *Quis est homo qui vivit, et non videbit mortem* (*Psalm. LXXXVIII, 49*)? Nam etsi ad cælum raptus Elias esse perhibetur, mortem tamen distulit, non evasit. De ipso quippe ore veritatis dicitur: *Elius quidem venturus est, et restituet omnia* (*Matth. XVII, 11*). Veniet enim restitutus omnia, quia ad hoc nimirum huic mundo restituitur, ut et prædicationis munera impleat, et carnis debitum solvat. Quæ tamen sancti viri sententia juxta allegoriæ mysterium sanctæ Ecclesiæ vocibus ex persona congruit infirmorum, qui fidem verbo tenus tenent, sed contra præcepta fidei suis desideriis famulantur. Ait etenim: *Scio quia morti trades me, ubi constituta domus est omni viventium*. Quia enim ^c multos in se voluptatibus deditos conspicit, eorumque jam interitum præscit, pensat quod in via vitæ præsentis suis quidem desideriis serviunt, sed tamen ad mortis domum perveniunt omnes qui in ea carnaliter vivunt. Sunt vero nonnulli qui in voluptatum suarum foveam corruunt, sed tamen per lamenta pœnitentiæ ab imis citius pedem reducant, quos supernæ percussione verbera ad eruditionem potius quam ad extinctionem secant. Ex quibus apte subjungitur :

CAPUT XXXV.

VERS. 24. — *Verumtamen non ad consumptionem eorum emittis manum tuam: et si corruerint, ipse salvabis.*

67. *Nonnulli a Deo percussi ad eruditionem non ad extinctionem a peccato liberantur.* — In quibus profecto verbis hoc solerter debet intelligi, quod beatus Job, dum sua narrat, in se alios transfiguratur. Velut enim de se specialiter dicebat: *Elevasti me, et quasi super ventum ponens elisisti me valide; scio quia morti trades me, ubi constituta est domus omni viventium*; et tamen non de se, sed de aliis adjugit: *Verumtamen non ad consumptionem eorum emittis manum tuam*. Dum enim de se loquens ratiocinando causas de aliis subdit, ^b quam multorum personas in se significat ostendit. Manum itaque suam Dominus ad consumptionem peccantium non emittit, cum feriendo a peccatorum affertur textus hic in consequentibus.

^a Post Editi cum Germ., *descenderent*; quod idem sonat; ejus tamen loco reponendum censuimus *ducerentur*, propter Mss. et vet. Edit. consensum.

^b Deest, in se, in Excusis rec. Supplevimus ex Mss. Corb. Germ., Laud., Bellovac., Norm., quibus concinunt vet. Vulgati.

^c Deest, quasi, in pler. Norm.

^d Al., quia multorum.

catis corripit, et corruentes salvat, dum cadentes ad A descendendo infirmis intulit, quoniam quibusdam culpam in salutem corporis vulnerat, ut prostrati exterius, interius surgant, quatenus jacentes corpore ad interiorum statum redeant, qui stantes exterius a statu mentis jacebant. Sequitur :

CAPUT XXXVI [Roc. XXVI].

Vers. 25. — *Flebam quondam super eo qui afflictus erat, et compatiebatur anima mea pauperi.*

68. *Eleemosyna ex mentis affectu quo fit, potissimum estimanda. Largiorem non faciat rerum abundantia, sed compassio.* — Quamvis vera compassio est passioni proximi ex largitate concurrere, nonnunquam tamen, cum exteriora quæque abunde ad largiendum suppetunt, celerius dantis manum dationem invenit quam animus dolorem. Unde scire necesse est quia ille perfectè tribuit, qui cum eo quod afflicto porrigit afflicti quoque in se animum sumit, ut prius in se dolentis passionem transferat, et tunc contra dolorem illius per ministerium concurrat. Nam sæpe, ut prædiximus, largiorem muneris rerum facit abundantia, et non virtus compassionis. Qui enim afflicto perfectè compatitur, 670 plerumque et hoc indigenti tribuit, a in quo ipse si dederit angustatur. Et tunc plena est cordis nostri compassio, cum malum inopiæ pro proximo suscipere non metimur, ut illum a passione liberemus.

69. *Pietatis formam Christus nobis dedit, et docuit Paulus.* — Quam videlicet pietatis formam Mediator nobis Dei et hominum dedit. Qui cum posset nobis etiam non moriendo concurrere, subvenire tamen moriendo hominibus voluit, quia nos videlicet minus amasset, nisi et vulnera nostra susciperet; nec vim nobis suæ dilectionis b ostenderet, nisi hoc quod a nobis tolleret ad tempus ipse sustineret. Passibiles quippe mortalesque hinc reperit, et qui nos existere fecit ex nihilo, revocare videlicet etiam sine sua morte potuit a passione. Sed ut quanta esset virtus compassionis ostenderet, fieri pro nobis dignatus est c quod esse nos noluit, ut in semetipso temporaliter mortem susciperet, quam a nobis in perpetuum fugaret. An non in divinitatis suæ divitiis nobis invisibilis permanens, miris nos potuit virtutibus ditare? [Vet. XXVII.] Sed ut ad internas divitias rediret homo, foras apparere dignatus est pauper Deus. Unde et prædicator egregius, ut ad largitatis gratiam viscera nostræ compassionis accenderet, dixit: *Propter nos egenus factus est, cum dives esset (II Cor. viii, 9).* Qui sic etiam dicit: *Non ut aliis sit remissio, vobis autem tribulatio (Ibid., 13).* Hæc procul dubio con-

inopiam ferre non valentibus tolerabilius est minus tribuere quam post largitatem suam ex inopiæ angustia murmurare. Nam ut ad magna largiendi studia audientium mentes accenderet, paulo post intulit, dicens: *Hoc autem dico: Qui parce seminat, parce et metet (II Cor. ix, 6).* Plus autem nonnunquam esse dicimus compati ex corde, quam dare, quia quisquis perfectè indigenti compatitur, minus æstimat omne quod dat. Nisi enim dantis manum bona voluntas vinceret, idem prædicator egregius discipulis non dixisset: *Qui non solum facere, sed et velle coepistis ab anno priori (II Cor. viii, 10).* Facile quippe est in bono opere obedire d etiam nolentem. Sed hæc magna in discipulis virtus exstiterat, eos bonum quod illis B præceptum est et ante voluisse.

70. *Exteriora largiens, aliquid de suo, compassionem impendens, aliquid dat de seipso.* — Quia itaque vir sanctus apud omnipotentem Deum aliquando majus datum noverat mentis esse quam muneris, dicat: *Flebam quondam super eo qui afflictus erat, et compatiebatur anima mea pauperi.* Exteriora etenim largiens, rem extra semetipsum præbuit. Qui autem fletum et compassionem proximo tribuit, ei aliquid etiam e de semetipso dedit. Idcirco autem plus compassionem quam datum dicimus, quia rem quamlibet plerumque dat etiam qui non compatitur, nunquam autem qui vere compatitur quod necessarium proximo conspiciat negat.

71. *Ecclesia filiis suis poenitentibus compatiens, lacrymas et orationes jungit.* — Quæ nimirum sententia bene quoque sanctæ Ecclesiæ vocibus congruit: quæ dum afflictos quosque per lamenta poenitentiae conspiciat, f suos ei oratione continua fletus jungit, et toties egeno 671 compatitur, quoties menti virtutibus nudatae interventionis suæ precibus opitulatur. Super afflictum quippe compatientes plangimus, quando aliena damna nostra deputamus, et culpas delinquentium nostris mundare fletibus nitimur. Quod videlicet agentes, plus plerumque nobis quam his pro quibus agitur subvenimus, quia e apud intimum arbitrum et gratiam charitatis aspirantem, commissa quæque perfectè diluit propria, qui pure plangit aliena. Persecutionis igitur ultimæ sancta Ecclesia tribulatione deprehensa, reducat ad memoriam pacis tempore bona quæ gessit, dicens: *Flebam quondam super eo qui afflictus erat, et compatiebatur anima mea pauperi.* Quæ internæ lucis gaudia æterna desiderans, sed tamen adhuc dilata, quia malis exterioribus premitur, sancti viri vocibus adjungat:

a Germ. et Excusit, in quo ipse qui dedit. Mutavimus qui in si, propter cæt. Mss. consensum.

b Germ., Gemet. ac alii Norm., infunderet.

c Vatic. et al. recent., quod esse nos voluit, sed reclamantibus Mss. et contra sancti Gregorii mentem; ait enim Christum mortem, ut evaderemus, in se suscepisse, hoc est fieri voluisse quod nos esse noluit. Nostram lect. habent etiam pl. vet. Ed.

d Excusi etiam volentem. Mss. Corb. Germ., Anglic., Norm., Laud., Germ., Val. Cl., Bellov., habent nolentem; sicque legendum probant verba seq.: sed hæc

magna in discipulis virtus exstiterat, eos bonum quod illis præceptum est, et ante voluisse. In Paris. Edit. an. 1586 hanc lectionem habes in margine annotatam.

e Val. Cl., de semetipso, gratia charitatis aspirante, dedit.

f Plurimi, suos eis; quod etiam annotavit Gilot. in margine.

g Corb. Germ., Laud. et Germ., apud intimum arbitrum. Val. Cl., apud mitissimum arbitrum. In Edit. Basil. 1514 annotatum arbitrum in margine.

CAPUT XXXVII [Rec. XXVII].

Vers. 26. — *Expectabam bona, et venerunt mihi mala; prætolabor lucem, et eruperunt tenebras.*

72. *Electorum, Ecclesiamque dolor, etiam tempore pacis, a suis persecutionem tolerantium.* — Fideles enim populus expectat bona, sed mala suscipit; prætolatur lucem, et tenebras incurrit, quia per remunerationis gratiam interesse jamjamque angelorum se gaudiis sperat, et tamen hic diutius dilatus, manus persecutorum tolerat; et qui se quantocius æstimat æternæ lucis retributione perfui, hinc adhuc compellitur persecutorum suorum tenebras pati. Quæ videlicet mala persecutorum minus dolerent, si ab infidelibus adversariisque consurgerent. Sed eo deterius mentem electorum cruciant, quo ab illis vaniant, de quibus bona præsumebant. Unde adhuc subditur:

Vers. 27. — *Interiora mea effervuerunt absque ulla requie.*

Sanctæ quippe Ecclesiæ interiora a effervescere est ipsos quoque quos per amorem fidei velut viscera ante gestaverat in persecutionis atrocitate tolerare. Qui secreta prius illius cognoscentes, quanto sciunt tibi magis doleat, tanto deterius ab afflictione ejus minime quiescunt. Quos tamen et pacis suæ tempore graviter tolerat, quia suis prædicationibus eorum mores contrarios pensat. Gemit enim, cum eorum vitam sibi dissimilem conspicit. De quibus et apte subjungitur:

Ibid. — *Prævenere me dies afflictionis.*

[Vet. XXVIII.] Scit namque sancta electorum Ecclesia quod persecutione ultima, mala multa passura sit; sed hanc afflictionis suæ dies præveniunt, quia malorum vitam intra se graviter etiam tempore pacis portat. Nam quamvis diebus ultimis aperta infidelium persecutio sequatur, hanc tamen et priusquam appareat, hi qui in ea verbo tenus fideles sunt, prævis moribus antecurrunt. Sequitur:

CAPUT XXXVIII [Rec. XXVIII].

Vers. 28. — *Mærens incedebam, sine furore consurgens in turba clamavi.*

73. *Sancti in honoris culmine humilitatem, in rebus lætis mœrorem servant. Contra prosperitatem intus dunticant. Omne quod sine Dei visione abundat, inopia est.* — Notandum sollicite juxta historiam video quod sanctus vir, qui paulo superius dixit: *Elevasti me*, inferius adjungit: *Mærens incedebam*. Miro enim ordine, uno eodemque tempore convenire in actibus honorum solet et foris honor culmine, ^b et intus afflictæ mœror humilitatis. Unde sanctus quoque vir elevatus rebus et honoribus mærens incedebat, quia etsi hunc prælatum hominibus gloria potestatis ostenderat, **672** interius tamen mœrore suo secretum sacrificium Domino contriti cordis offerebat. *Sacrificium quippe Deo est spiritus contribulatus* (Psal. L, 19). Sciunt autem electi quique consideratione intima cōstita exterioris excellentiæ tentamenta pugnare.

^a Germ., Gemet. et alii vetust., *effervescere*.

^b Ita cum Corb. Germ., Turon., Gemet., aliisque

A Qui si ad exteriorem felicitatem suam cor apponerent, justi profecto non essent. Sed quia cor humanum non potest de ipsis prosperitatibus rerum quantalacunque gloria nullo modo tentari, contra ipsam prosperitatem suam sancti viri intrinsecus dimicant, non dico ne in elatione, sed ne in ejus saltem amore succumbant. Cui valde succubuisse est, captivam mentem ejus desideriis subdidisse. Quis autem terrena sapiens, temporalia amplectens, beatum Job inter tot prospera lætum non crederet, cum ei suppleret salus corporis, vita filiorum, incolunitas familiaris, integritas gregum? Sed quia in his omnibus non gauderet, ipse sibi testis est, qui ait: *Mærens incedebam*. Sancto enim viro adhuc in hac peregrinatione posito omne quod sine visione Dei abundat inopia est, quia cum sibi omnia electi adesse vident, gemunt/quod omnium auctorem non vident; eisque totum hoc minus est, quia adhuc species unius deest; sicque eos foris exultat gratia supernæ dispensationis, ut tamen intus sub disciplina teneat mœror magistræ charitatis. Per quam videlicet discunt ut de his quæ exterius accipiunt, apud semetipsos semper amplius humiliantur, mentem sub jugo teneant disciplinæ, nunquam ex potestatis licentia ad impatientiam erumpant. Unde et apte subjungitur: *Sine furore consurgens in turba clamavi*. Sæpe namque seditiosorum tumultus hominum, præpositorum suorum mentem lacebant, sui que ordinis limitem inordinatis motibus excedunt.

74. *Amica potestati pene semper impatientia est, quam superant boni.* — Et plerumque qui præsumunt, nisi in ore cordis Spiritus sancti freno teneantur, in iratæ retributionis atrocitatem prosiliant, quantumque prævalent agere, tantum sibi in subditis æstimant licere. Amica etenim potestati pene semper impatientia est; ei que etiam malis subjectæ imperat, quia quod ipsa sentit, potestas exsequitur. Sed sancti viri plus se interius patientiæ jugo subjiciunt, quam foris hominibus præsumunt; et eo veriore principatum foris exhibent, quo humiliorem Deo intrinsecus famulatum tenent; atque idcirco sæpe plus quosdam tolerant, quo se de eis ulcisci amplius possunt; ac ne unquam ad illicita transeant, plerumque nolunt pro se exsequi etiam quod licet; subjectorum strepitus sufferunt, per amorem increpant quos per mansuetudineam **D** portant. Unde nunc recte dicitur: *Sine furore consurgens in turba clamavi*, quia nimirum boni contra tumultus insolentium clamorem habent, et furorem non habent, quoniam eos quos clementer tolerant docere non cessant. Sed hæc quæ juxta historiam de uno diximus, juxta allegoriam necesse est ut de diversis electis Ecclesiæ sentiamus. Ipsa quippe in electis suis etiam per prospera incedit mærens, quia nil sibi vere prosperum deputat, quousque bonum quod singulariter quærit apprehendat. Fideles quippe illius temporali quidem pace perfruuntur, sed perpetuo aspirant; honorantur, et afflictus sunt; Norm., vet. Edit. At in recent. legitur *afflictus mæror*.

quia plerumque ibi videntur in culmine, ubi cives non sunt. **673** Ipsa etiam in turba sine furore con-surgit, et clamat, quia pravorum vitam studio rectæ æmulationis, non autem vesania furoris insequitur. Irascitur et amat, sævit et tranquilla est, quatenus infirmos suos corrigat ex æmulatione, faveat ex pietate. Sequitur :

CAPUT XXXIX [Rec. XXIX].

VERS. 29. — *Frater sui draconum, et socius struthionum.*

75. Nulla vera sanctitas, nisi quæ inter malos probata fuit. — Quid draconum nomine nisi malitiosorum hominum vita signatur? De quibus et per prophetam dicitur : *Trazerunt ventum quasi dracones* (Jerem. xiv, 6). Perversi etenim quique ventum quasi dracones trahunt, cum malitiosa superbia inflantur. Qui autem struthionum appellatione intelligi, nisi simulatores solent? Struthio etenim pennas habet, et volatum non habet; quia simulatores quique speciem sanctitatis habent, sed virtutem sanctitatis non habent. Visio quippe eos bonæ actionis decorat, sed à terra minime penna virtutis levat. Electus itaque sanctæ Ecclesiæ populus, quia pacis suæ tempore intra se quosdam malitiosos ac simulatores patitur, dicat : *Frater sui draconum, et socius struthionum.* Quod beati quoque Job vocibus specialiter congruit, qui ad culmen magnæ fortitudinis bonus inter malos fuit. [Vet. XXIX.] Nullus quippe perfectus est, qui inter proximorum mala patiens non est. Qui enim æquanimitè aliena mala non tolerat, ipse sibi per impatientiam testis est^a quia a boni plenitudine longe distat. Abel quippe esse renuit (7, q. 4, c. *Adversitas*, § 3, p. Abel), quem Cain malitia non exercet (*Genes.* iv, 3 seq.).

76. *Mali inter bonos hic permisti, cur?* — Sic in tritura aræ grana sub paleis premuntur, sic flores inter spinas prodeunt, et rosa quæ redolet crescit cum spina quæ pungit. Duos namque filios habuit primus homo, sed unus electus alter reprobus fuit (*Genes.* iv, 1, 2). Tres quoque filios Noe arca continuit, sed duobus in humilitate persistentibus, unus ad patris irrisionem ruit (*Ibid.*, ix, 18). Duos Abraham filios habuit, sed unus innocens, alius vero fratris persecutor fuit (*Ibid.*, xvi, 15; xxi, 9). Duos quoque Isaac filios habuit, unus in humilitate servatus, alter vero et priusquam nasceretur reprobatus est (*Ibid.*, xxv, 24 seq.). Duodecim Jacob filios genuit, sed ex his unus per innocentiam venditus, cæteri vero per malitiam venditores fratris fuerunt [*Ibid.*, xxxvii, 27]. Duodecim quoque apostoli in

^a Vindoc., quia ab omni plenitudine legis distat. Germ., quia ab omni plenitudine longe distat.

^b Ita Norm., Bellov., Corb. Germ., Laud. et Val. Cl. In Vind., impudica conv. Editi cum Germ., injusta conversatione,

^c Rec. Ed., hinc Joannes per angelum Pergami Ecclesiæ. In Mss. Turon., Bellov., Laud., Corb. Germ., Germ., etc., non, per angelum Joannes, sed, angelus per Joannem loquitur; idque sacro textui et rationi magis congruit.

sancta Ecclesia sunt electi, sed ne improbatu remanerent, unus eis admistus est, qui eos persequens probaret. Sic namque justo peccator cum malitia jungitur, sicut in fornace auro palea cum igne sociatur; ut quo ardet palea, purgetur aurum. Hi ergo veraciter boni sunt, qui in bonitate persistere etiam inter malos possunt. Hinc etiam sponsi voce sanctæ Ecclesiæ dicitur : *Sicut liliū inter sivas, sic amica mea inter filias* (Cant. ii, 2). Hinc ad Ezechielem Dominus dicit : *Fili hominis, increduli et subversores sunt tecum, et cum scorpionibus habitas* (Ezech. ii, 6). Hinc Petrus vitam beati Lot glorificat, dicens : *Et justum Lot oppressum a nefandorum injuria conversatione eripuit* (II Pet. ii, 7). Aspectu enim et auditu justus erat, habitans apud eos qui de die in diem animam justi iniquis operibus cruciabant. Hinc Paulus discipulorum vitam glorificat, et glorificando **674** confirmat, dicens : *In medio nationis pravæ et perversæ, inter quos lucetis sicut luminaria in mundo, verbum vitæ continentis* (Philip. ii, 15). ^c Hinc per Joannem angelus Pergami Ecclesiæ attestatur, dicens : *Scio ubi habitas, ubi sedes est Satanæ, et tenes nomen meum, et non negasti fidem meam* (Apoc. ii, 13). Beatus igitur Job ut ostendat eum fortitudinis fuerit, insinuet cum quibus vixit, dicens : *Frater sui draconum, et socius struthionum.* ^d Quia minus esset quod ipse bona ageret, nisi et ad bonitatis suæ cumulum ab aliis mala toleraret. Sequitur :

CAPUT XL [Rec. XXX].

VERS. 30. — *Cutis mea denigrata est super me, et ossa mea aruerunt præ caumate.*

77. *Propter infirmorum casum, fortes zeli sui igne aduruntur.* — Hæc juxta historiam pensare negligimus, quia videlicet sermonis virtus patet ex pœna passionis. Sed quia, ut sæpe jam diximus, plerumque beatus Job sic narrat gesta, ^e ut gerenda prænuntiet, bene hoc sanctæ Ecclesiæ vocibus congruit, quæ dolorem persequentiis ultimæ ^f in infirmis graviter sentit. Cumque ab illa alii pereunt, valentiores quique mœrore cruciantur. Exterior quippe causa ejus est terrena dispensatio, interior vero cura cœlestis. Cutis ergo nomine infirmi signantur, qui nunc in ea exteriori utilitati deserviunt. Per ossa vero fortes ejus figurati sunt, in quibus corporis illius tota compago solidatur. Quia igitur aut provocati muneribus, aut persecutionibus afflicti, multi in ea ab statu fidei infirmi cadunt, eamque ipsi postquam ceciderunt persequuntur, quid aliud quam cutis suæ nigredinem patitur, ut in ipsis postmodum fœda appareat, in quibus prius pulchra videbatur? Dum enim hi qui prius exteriora bene dispensare

^d Plerique Norm., quia minus essent bona, quæ ipse ageret.

^e Turon., ex persona passionis.

^f Gilot. et plur. Ed., ut gerendo. In Gussanv. legitur pronuntiet, quod mendum typographicum esse censeremus, nisi in vet. Paris. et Basil. etiam occurreret. Mss. vero miro consensu habent prænuntiet, et ita legendum sermonis series probat.

^g Laud., in infirmis, sed mendose. Hic sanctus Gregorius opponit infirmos, fortibus.

consueverant contra electos Dei postmodum sa-
viunt, quasi cutis Ecclesie anteaetate justitiae colorem
perdidit, quae ad nigredinem iniquitatis venit. Quod
Jeremias etiam sub praecipui metalli specie deplorat,
dicens: *Quomodo obscuratum est aurum, mutatus est
color optimus (Thren. iv, 1)?* Perversi ergo dum ab
ejus sacramentis exeunt, plerumque inter reprobos
locum honoris sumunt, ut ipsi contra sanctam Eccle-
siam ex auctoritate saeviant, qui hanc atrociori quasi
sciendo contemnunt. Unde et cum diceret: *Cutis
mea denigrata est, addidit, super me, quia hos quos
prius ad decorem justitiae quasi candidos habuit, post
deterius nigros portat. Sed cum cutis ad nigredinem
vertitur, fortes qui in illa sunt zelo fidei contabe-
scunt. Unde apte subjungit: Et ossa mea auerunt
prae caumate. Sic namque et priori tempore os for-
tissimum sanctae Ecclesiae quadam ariditate tædii
Paulus aestuabat, cum quibusdam cadentibus diceret:
*Quis infirmatur, et ego non infirmor? quis scandaltza-
tur, et ego non uror (II Cor. xi, 29)?* Cutis ergo de-
nigratur, et ossa prae caumate arescunt, quia dum
infirmi ad iniquitatem prosiliunt, fortes quique zeli
sui igne cruciantur, Sequitur:*

CAPUT XLI [Vet. XXX, Rec. XXXI].

VERS. 31. — *Versa est in luctum cithara mea, et
organum meum in vocem flentium.*

78. Verbi divini ministri, cum despiciuntur, sileant,
et ad penitentiae luctum confugiant. Abstinenciam di-
cretio moderetur. Vitia carnalis extinguantur, non
caro. — Quia organum per fistulas, et cithara per
chordas sonat, potest per citharam recta operatio,
675 per organum vero sancta praedicatio designari.
Per fistulas quippe organi ora praedicantium, per
chordas vero citharae intentionem recte viventium
non inconvenienter accipimus. Quae dum ad vitam
aliam per afflictionem carnis tenditur, a quasi exte-
nuata chorda in cithara per intuentium admiratio-
nem sonat. Siccatur etenim chorda, ut congruum in
cithara cantum reddat, quia et sancti viri castigant
corpus suum, et servituti subjiciunt (I Cor. ix, 27),
atque ab infimis ad superiora b tenduntur. Pensan-
dum quoque est quod chorda in cithara si minus
tenditur, non sonat; si amplius, raucum sonat, quia
nimirum virtus abstinentiae aut omnino nulla est, si
tantum quisque corpus non edomat quantum valet;
aut valde inordinata est, si corpus atterit plus quam
valet. Per abstinentiam, quippe carnis vitia sunt ex-
stinguenda, non caro; et tanto quisque sibi debet

a Angl. et Norm., quasi extenta; quam lectionem
flagitate videntur repetita hic verba tenditur, tendun-
tur. At vero in optimae notae Mss. legitur extenuata,
maxime in Germ., Laud. et Corb. Germ., ideoque
vocem illam retinendam censemus, ut verisimilius
usurpatam a sancto Gregorio, posteaque a sciolis
mutatam; quod extenta chorda, loco melius con-
gruere videretur. Sane si prius lectum fuisset extenta
chorda, nemini venisset in mentem, hac voce ex-
puncta, scribere, extenuata chorda. Favent huic le-
ctioni quae infra loquitur: tendendo extenuat. Exte-
nuando tendit.

b Ita Corb. Germ., Norm., Laud., Val. Cl. et
Germ. Excusi, tendunt.

A moderamine praesse, ut et ad culpam caro non su-
perbiat, et tamen ad effectum rectitudinis in ope-
ratione subsistat. Intueri inter haec egregium praedi-
catorem libet, quanta arte magisterii fidelium ani-
mas velut in cithara chordas tensas, alias amplius
tendendo extenuat, atque alias a tensione sua re-
laxando conservat. Aliis etenim dicit: *Non in co-
mensationibus et ebrietatibus, non in cubilibus et impu-
diciis (Rom. xiii, 13).* Et rursus ait: *Mortificate
membra vestra quae sunt super terram (Coloss. iii, 5).*
Et tamen praedicatori charissimo scribit, dicens:
*Noli adhuc aquam bibere, sed modico vino utere, pro-
pter stomachum tuum, et frequentes tuas infirmitates
(I Tim. v, 23).* Illas ergo chordas extenuando ten-
dit, ne non tensae omnimodo non sonent; hanc vero
a tensione temperat, ne dum plus tenditur, minus
sonet.

79. Duplex exhortationis modus, alius verbis, alius
operibus. — Sive autem sancti praedicatores in Ec-
clesia, seu quilibet simplices et abstinentes, prout
vires accipiunt, in ea proximis suis canticum bonae
exhortationis reddunt. Nam et prudentes quique ad
praedicationis fructum solerter invigilant, atque ut
alios ad vitam pertrahant, sono magnae persuasionis
elaborant; et qui in ea tardioris ingenii videntur,
ex ipso suae vitae merito in quantum se posse conspi-
ciunt, exhortationis erga alios 676 auctoritatem
sumunt, atque ad caelestem patriam quos valent tra-
here non desistunt. Sed sancta Ecclesia extremis
persecutionibus pressa, cum verba sua a reprobis
persecutionibus pressa, cum verba sua a reprobis
contemni considerat, amoris sui gratiam ad sola la-
menta formatur, quia nimirum deflet quos exhor-
tando trahere non valet. Dicat ergo: *Versa est in
luctum cithara mea, et organum meum in vocem flen-
tium.* Ac si aperte fateatur dicens: Pacis quidem
meae tempore per alios parva more citharae, per alios
vero more organi magna et sonora praedicabam, sed
nunc in luctum cithara, et organum in vocem flen-
tium versum est, quia dum me contemni conspicio,
eos qui praedicationis tantum non audiunt deploro.
Haec per quosdam sancta Ecclesia in fine factura est,
haec per quosdam in suis jam exordiis fecit. Pri-
mus quippe martyr Stephanus Judaeis persequentibus
prodesse praedicando conatus est, quos tamen
post verba praedicationis, dum videret ad jaciendos
lapides convolasse, fixis genibus orabat, dicens:
*Domine Jesu, ne statuas illis hoc peccatum (Act. vii,
59).* Quid ergo huic, qui diu et parva et magna nar-

a Recent. Editi, ad affectum. Legendum est ad ef-
fectum, sive rationem sive mss. Cod. consulamus,
Turon., Germ., Laud., Norm., Corb. Germ., etc.

d Turon., quos orando; ita quoque olim in Corb.
Germ., nunc legitur, exhortando.

e Sic ibidem brevius in Mss. Turon., Bellovac.,
Germ. et Norm. legitur, quam in Editis, sed nunc
versa est in luctum, etc. In Corb. Germ. adhuc bre-
vius, sed nunc in luctum citharae et organum ver-
sum est.

f Corb. Germ., Norm. et Germ., canticum: et ita
infra, pro, cantus, cantum.

g Germ., Bellovac., Corb. Germ. et plur., maxime
Norm., martyr quippe Stephanus; omisso, primus.

raverat, nisi jam cum citharæ atque organi cantus silabat atque in luctum versa fuerant, quia eos quos prædicando non traxerat, amando sebat? Quod nimirum quotidie sancta Ecclesia agere non desistit, quæ prædicationis verbum pene ubique contulisse jam conspiciat. Alii namque loqui dissimulant, alii recta audire contemnunt. Sed electorum mens dum tacere tantum prædicationis conspiciat, gemens ac tacita ad fletus redit. Dicit ergo: *Versa est in luctum cithara mea, et organum meum in vocem fletum,*

A quia electus quisque quo sanctæ prædicationis vox silabit, eo damna Ecclesiæ gravius plangit.

Hucusque beatus Job descripsit mala quæ pertulit, hoc vero ex loco incipit narrare subtilius bona quæ fecit. Sed doloris verba historica atque allegorica expositione transcurrimus, virtutum vero opera ex magna parte juxta solius historiarum textum tenemus, ne si hæc ad indaganda mysteria trahimus, veritatem fortasse operis vacuare videamur.

LIBER VIGESIMUS PRIMUS.

Exponitur cap. xxxi lib. Job, ad versum 24 exclusive, et laudatis prius castitate, humilitate, misericordia, multa de occasione peccati fugienda potissimum docentur.

CAPUT PRIMUM.

1. *In explicandis sacris Scripturis, nec solus historicus sensus sequendus est, nec semper allegoricus.* — Intellectus sacri eloquii inter textum et mysterium tanta est libratione^a pensandus, ut utriusque partis lance moderata, hunc neque nimis discussionis pondus deprimat, neque rursus torpor incuriæ vacuum relinquat. Multæ quippe ejus sententiæ tanta allegoriarum conceptione sunt gravidæ, ut quisquis eas ad solam tenere historiam nititur, earum notitia per suam incuriam privetur. Nonnullæ vero ita exterioribus præceptis inserviunt, ut si quis eas subtilius penetrare desiderat, 677 intus quidem nihil inveniat, sed hoc sibi etiam quod foris loquuntur abscondat.

2. *Probatur prior propositio.* — Unde bene quoque narratione historica per significationem dicitur: *Tollens Jacob virgas populeas virides, et amygdalinas, et ex platanis, ex parte decorticavit eas; detractisque corticibus, in his^b quæ exspoliata fuerant candor apparuit; illa vero quæ integra erant viridia permanserunt, atque in hunc modum color effectus est varius (Genes. xxx, 37).* Ubi et subditur: *Posuitque eas in canalibus in quibus effundebatur aqua, ut cum venissent greges ad bibendum, ante oculos haberent virgas, et in aspectu earum conciperent. Factumque est ut in ipso calore coitus oves intuerentur virgas, et parerent maculosas et varias, et diverso colore respersas (Ibid., 38, 39).* Quid est enim virgas virides, amygdalinas, atque ex platanis ante gregum oculos ponere, nisi per Scripturæ sacræ seriem antiquorum Patrum vitas atque sententias in exemplum populis præbere? Quæ nimirum quia juxta rationis examen rectæ sunt, virgæ nominantur. Quibus ex parte corticem subtrahit, ut in his quæ exspoliantur, intus candor appareat; et ex parte corticem servat, ut sicut fuerant exterius,

B in viriditate permaneant; variusque virgarum color efficitur, dum cortex ex parte subtrahitur, ex parte retinetur. Ante considerationis enim nostræ oculos præcedentium patrum sententiæ quasi virgæ variæ ponuntur. In quibus dum plerumque intellectum litteræ fugimus, quasi corticem subtrahimus, et dum plerumque intellectum litteræ sequimur, quasi corticem reservamus. Dumque ab ipsis^c cortex litteræ subducitur, allegoriæ candor interior demonstratur, et dum cortex relinquitur, exterioris intelligentiæ virentia exempla monstrantur. Quas bene Jacob in aquæ canalibus posuit, quia et Redemptor noster in libris eas sacræ scientiæ, quibus nos intrinsecus infundimus, fixit. Has aspicientes arietes cum ovibus coeunt, quia rationales^d nostri spiritus, dum in earum intentione defixi sunt, singulis quibusque actionibus permiscetur, ut tales fetus operum præcreent, qualia exempla præcedentium in vocibus præceptorum vident; et diversum colorem proles boni operis habeat, quia et nonnunquam^e subtracto litteræ cortice, acutius interna considerat, et reservato nonnunquam historiæ tegmine, bene se in exterioribus format.

3. *Probatur altera.* — Nam quia divini sententiæ aliquando interius rimandæ sunt, aliquando exterius observandæ, per Salomonem quoque dicitur: *Qui fortiter premit ubera ad eliciendum lac, exprimit butyrum; et qui vehementer^f emungit, elicis sanguinem (Prov. xxx, 33).* Ubra quippe fortiter premimus, cum verba sacri eloquii subtili intellectu pensamus, qua pressione dum lac. quærimus, butyrum invenimus, quia dum nutriti vel tenui intellectu quærimus, ubertate internæ pinguedinis unguimur. Quod tamen nec nimie nec semper agendum est, ne dum lac queritur ab uberibus, sanguis sequatur. Plerumque etenim quidam dum verba sacri eloquii plus quam

^a Ebroic., Ulic. ac plur., suspensus.

^b Sic, præunte Vulgata, legitur in Mss. Corb. Germ., Norm., Germ., Laud., Val. Cl., etc., quibus consentiunt veteres Edit. In veteri tamen Ed. Basil. habes, *quæ integræ erant, virides*. Idem legitur in Gilot. Arrisit magis Romani Editoribus sub Sixto V et Gussanv., *quæ exspoliata fuerant... illæ vero integræ... virides*. Deinde, *et parerent maculosas et varias, et div. col. respersas*.

^c In Laud. perantiquo, *cortis*; quod fortasse olim in usu erat pro *cortice*; hinc in casibus flexis, *corticis, cortici*, etc., non *corticeis, corticis*.

^d Vindoc., *nostri sensus*.

^e Germ. et Gemet., *subtrahit litteræ cortice*.

^f Vindoc. et vet. Ed. Paris., *emulget*. Teron., *emulgit*. Corb. Germ., *emulgetur*. Laud., Germ. et Val. Cl., *emulgitur*. Norman., *emungitur*, et ita infra.

debent discedant, **678** in carnalem intellectum cadunt. Sanguinem quippe elicit, qui vehementer exangit, quia carnale efficitur hoc quod ex nimia spiritus discussione sentitur. Unde necesse est ut boni Job opera, quæ inter increpantium amicorum verba idcirco narrat ne afflicta mens illius in desperatione deficiat, juxta pondus historię perserutemur, ^a ne si hæc animus plusquam necesse est spiritaliter investiget, a verborum ejus uberibus sanguis nobis pro lacte respondeat. Si quando vero quædam mystica in sacrorum operum narratione permiscet, ad hæc necesse est ut mens concita redeat, ad quæ hanc ipse, ut datur intelligi, ordo loquentis vocat. Nam sanctus vir postquam ea quæ sibi per flagellum Domini fuerant inflicta narravit, nunc per ordinem propriæ enumerando virtutes, qualis ante flagellam fuerit innotescit; sic vite suæ historiam texens, ^b ut ei perrarum aliquid quod allegorice intelligi possit interserat, quatenus et ex magna parte historica sint quæ memorat, et tamen aliquando per hæc eadem ad spiritalem intelligentiam consurgat. ^c Quæ itaque fortitudine ab omni lapsu exteriora sua custodiæ laterioris disciplina constrinxerit, insinuat dicens:

CAPUT II.

CAP. XXXI, VERS. 1. — *Pepigi fœdus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine.*

4. *Ne mens illicita concupiscat, cohibendi sunt sensus exteriores qui sunt aditus mentis. Intueri non decet quod concupiscere non licet.* — Cum sit invisibilis anima, nequaquam corporearum rerum delectatione tangitur, nisi quod inherens corpori quasi quædam egrediendi foramina ejusdem corporis sensus habet. Visus quippe, audiens, gustus, odoratus, et tactus, quasi quædam vite mentis sunt, quibus foras veniat, et ea quæ extra ejus sunt substantiam concupiscat. Per hos etenim corporis sensus quasi per fenestras quædam exteriora quæque anima respicit, respiciens concupiscit. Hinc etenim Jeremias ait: *Ascendit mors per fenestras nostras, ingressa est domos nostras* (Jerem. ix, 21). Mors quippe per fenestras ascendit, et domum ingreditur, cum per sensus corporis concupiscentia veniens, habitaculum intrat mentis. Quod contra hoc quod jam sæpe diximus de justis per Isaiam dicitur: *Qui sunt hi qui ut nubes volant, et quasi columbæ ad fenestras suas* (Isai. lx, 8)? Justus namque volare ut nubes dicti sunt, quia a terrenis contagiis sublevantur; et quasi columbæ ad fenestras suas sunt, quia per sensus corporis exteriora quæque intentione non respiciunt rapacitatis, eosque foras non rapit concupiscentia carnalis. Quisquis vero per

^a Val. Cl., *ne si hæc animum.... spiritaliter investigata pulsent, ex verborum, etc.*

^b Norm., *ut ei perraro.*

^c Genet., *qua utique fortitudine*

^d Germ., *per fenestras suas. Uticensis, Beccens. et alii, per fenestras vestras... domos vestras..... et domos ingreditur, cum. Val. Cl. habet quoque, et domos ingreditur. Legi debet ex Vulgata, cæterisque versionibus, et ex textu Heb., fenestras nostras, etc.*

^e Editi, *insidiantii morti. Sic legendum suadet locus huius qui explicatur supra: ascendit mors per fenestras nostras; verum contradicunt Mss. Anglic. et*

has corporis fenestras incaute exterius respicit, plerumque in delectationem peccati etiam nolens cadit; atque obligatus desideriis, incipit velle quod noluit. Præceps quippe anima dum ante non providet, ne incaute videat quod concupiscat, cæca post incipit desiderare quod vidit. Unde et Prophetæ mens, quæ sublevata sæpe mysteriis intennis intererat, quia alienam conjugem incaute vidit, obtenebrata postmodum sibi illicite conjunxit (*II Reg. xi, 2*). Sanctus autem vir, qui acceptis corporis sensibus, velut subjectis **679** ministris quidam æquissimus iudex præest, culpas conspicit antequam veniant, et velut ^e insidiantii hosti fenestras corporis claudit, dicens: *Pepigi fœdus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine.* Ut enim cogitationes cordis caste servare potuisset, fœdus cum oculis pepigit, ne prius incaute aspiceret quod postmodum invitius amaret. Valde namque ^f est quod caro deorsum trahit, et semel species formæ cordi ^g per oculos illigata vix magni luctaminis manu solvitur. Ne ergo quædam lubrica in cogitatione versemus, providendum nobis est; quia intueri ^h non decet quod non licet concupisci. Ut enim munda mens in cogitatione servetur a lascivia ⁱ voluptatis suæ deprimendi sunt oculi, quasi quidam raptores ad culpam. Neque enim Eva lignum vetitum contigisset, nisi hoc prius incaute respiceret. Scriptum quippe est: *Vidit mulier quod bonum esset lignum ad vescendum, et pulchrum oculis, aspectuque delectabile; et tulit de fructu illius, et comedit* (Genes. iii, 6). Hinc ergo pensandum est quanto debeamus moderamine erga illicita visum restringere nos qui mortaliter vivimus, si et mater viventium per oculos ad mortem venit. Hinc etiam sub Judææ voce, quæ exteriora videndo concupiscens bona interiora perdiderat, propheta dicit: *Oculus meus prædatus est animam meam* (Thren. iii, 51): Concupiscendo enim visibilia, invisibiles virtutes amisit. Quæ ergo interiorum fructum per exteriorum visum ^j perdidit, per oculum corporis pertulit prædam cordis. Unde nobis ad custodiendam cordis munditiam exteriorum quoque sensuum disciplina servanda est. Nam quantalibet virtutis mens polleat, quantalibet gravitate vigeat, carnales tamen sensus puerile quiddam exterius perstrepunt, et nisi interioris gravitatis pondere et quasi juvenilli quodam vigore refrenentur, ad fluxa quæque et levia mentem enervem trahunt.

5. *Exemplum Job non solum carnis, sed etiam cordis et mentis luxuriam refrenantis. Per Moysen luxuria perpetrata, per Christum etiam cogitata damnatur. Qui cæli civis est luxuriam deserat, non timore, sed*

nostrum, qui præ se ferunt insidiantii hosti. Germ. tamen et Corb. Germ. habent insidiantii morti.

^k Placuit recentioribus editoribus addere grave, cum in Mss. et prioribus Excusis simpliciter legatur, valde namque est quod.

^l Germ. et Val. Cl., *per oculos illata.*

^m Germ. et Norm., *non debet, quod etiam habent nonnulli Editi.*

ⁿ Germ., Genet., Utic. ac Pratel., *voluntatis suæ.*

^o Gilot. in margine pro diversa lectione, *protulit, quod etiam habent aliquæ vet. Editi.*

charitate. — Videamus igitur quomodo beatus Job id quod in eo fluxum ac puerile caro sapere potuit, juvenill sapientiz vigore restrinxit. Ait enim: *Pepigi fœdus cum oculis meis.* Et quia non in se actionem tantummodo, sed et cogitationem luxuriæ extinxit, secutus adjunxit: *Ut ne cogitarem quidem de virgine.* Sciebat nimirum luxuriam esse in corde refrenandam, sciebat, per sancti Spiritus donum, quod Redemptor noster veniens legis præcepta transcendere, et ab electis suis non solum luxuriam carnis, sed etiam cordis aboleret, dicens: *Scriptum est: Non adulterabis; ego autem dico vobis, quoniam omnis qui viderit mulierem ad concupiscendum eam, jam mœchatus est eam in corde suo (Matth. v, 27).* Per Moysen quippe luxuria perpetrata, per auctorem vero munditiæ luxuria cogitata damnatur. Hinc est enim quod discipulis primus Ecclesiæ pastor dicit: *Propter quod succincti lumbos mentis vestræ, sobrii perfecte sperate in eam quæ offertur vobis gratiam (1 Pet. i, 13).* Lumbos enim carnis succingere est luxuriam ab effectu refrenare. Carnis vero mentis succingere est hanc etiam a cogitatione restringere. Hinc est quod angelus, qui Joannem alloquitur (*Apoc. i, 13*), zona aurea super mamillas cinctus **680** esse perhibetur. Quia enim Testamenti Novi munditia etiam cordis luxuriam frenat, angelus qui in eo apparuit in pectore cinctus venit. Quem bene zona aurea stringit, quia quisquis supernæ patriæ civis est, non jam timore supplicii, sed amore charitatis immunditiam deserit. Malum vero luxuriæ aut cogitatione perpetratur, aut opere. Callidus namque hostis noster cum ab effectu operis expellitur, secreta polluere cogitatione molitur. Unde et serpenti a Domino dicitur: *Pectore et ventre repes (Genes. iii, 14).* Serpens videlicet ventre repit, quando hostis lubricus per humana membra sibimet subdita usque ad expletionem operis luxuriam exercet. Serpens autem repit pectore, quando eos quos in opere luxuriæ non valet polluit in cogitatione. Alius itaque luxuriam jam perpetrat actione, hanc serpens repit ex ventre. Alius autem perpetranda versat in mente, hinc serpens repit ex pectore. Sed quia per cogitationem ad explenda opera pervenitur, recte serpens prius pectore, et postmodum repere ventre describitur. [*Rec. III.*] Unde beatus Job, quia disciplinam etiam in cogitatione tenuit, una custodia serpentis pectus ventremque superavit, dicens: *Pepigi fœdus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine. [Vet. III.]* Quam nimirum cordis munditiam quisquis adipisci non appetit, quid aliud quam ejusdem a se munditiæ auctorem repellit? Unde et beatus Job protinus subdit:

CAPUT III.

Vers. 2. — *Quam enim partem Deus haberet in me desuper, et hæreditatem Omnipotens de excelis?*

6. *Ut Dei hæreditas simus, in nobis peccatum non*

^a Recent. Edit., *adversarius noster... secreta polluere cogitationis molitur.* Nostram lect. habent antiqui Cod. tam excusi quàm extatili manu; si tamen excipias Corb. Germ., cui hoc, M. d. concludunt.

A. regnet. Nihil prodest vel superba castitas, vel humilitas non casta. — Ac si aperte dicat: Si mentem in cogitatione polluo, ejus qui munditiæ auctor est, esse hæreditas nequaquam possum. Nulla enim bona sunt cætera, si occulti judicis oculis castitatis testimonio non approbantur. Omnes quippe virtutes in conspectu conditoris vicaria ope se sublevant, ut quia una virtus sine alia vel nulla est omnino, vel minutas, vicissim sua conjunctione fulciantur. Si enim vel castitatem humilitas deserat, vel humilitatem castitas relinquat, apud auctorem humilitatis et munditiæ prodesse quid prævalet vel superba castitas, vel humilitas inquinata? Sanctus igitur vir ut ab auctore suo in bonis reliquis possideri mereatur, cordis munditiam custodiens, dicat: *Pepigi fœdus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine. Quam enim partem haberet Deus in me desuper, et hæreditatem Omnipotens de excelis?* Ac si aperte fateatur, dicens: ^b Habere me possessionem suam excelsum conditor renuit, si mens mea ante conspectum illius in infimis desideriis tabescit.

7. *Cogitatio immunda non inquinat cum pulsatur, sed cum per delectationem subjugatur. In carne corruptibili sufficit peccatum non regnare.* — Sed inter hæc (*De penit., dist. 2, c. 23*) sciendum est aliud esse quod animus de tentatione carnis patitur, aliud vero cum per consensum delectationibus obligatur. Plerumque enim cogitatione prava pulsatur, sed renititur; plerumque autem cum perversum quid concipit, hoc intra semetipsum etiam per desiderium volvit. Et nimirum mentem nequaquam cogitatio immunda inquinat cum pulsatur, sed cum hanc sibi per delectationem subjugat. Hinc etenim prædicator egregius dicit: *Tentatio vos non apprehendat, nisi humana (1 Cor. x, 13).* Humana quippe tentatio est, **681** qua plerumque ^c in cogitatione tangimur etiam nolentes, quia ut nonnunquam et illicita ad animum veniant hoc utique in nobismetipsis ex humanitatis corruptibilis pondere habemus. Jam vero dæmoniaca est, et non humana tentatio, cum ad hoc quod carnis corruptibilitas suggerit per consensum se animus astringit. Hinc iterum dicit: *Non regnet peccatum in vestro mortali corpore (Rom. vi, 12).* Peccatum quippe in mortali corpore nequaquam non esse, sed regnare prohibuit, quia in carne corruptibili non regnare potest, sed non esse non potest. Hoc ipsum nanque ei de peccato tentari peccatum est, quo quia quædam vivimus perfecte omnimodo non caremus; sancta prædicatio quoniam hoc expellere plene non potuit, ei de nostri cordis habitaculo regnum tulit, ut appetitus illicitus etsi plerumque bonis nostris cogitationibus occulte se quasi fur inserit, saltem si ingreditur, non dominetur. Vir igitur sanctus dicens: *Pepigi fœdus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine,* nequaquam vult intelligi quia ejus animus

^b Ita cum Corb. Germ., Norm. et aliis Mss., vet. Edit. In recent., *habere in me.*

^c Recent. addiderunt turpi, reclamantibus Mss. et vet. Excusis.

culpa in cogitatione non contingit, sed quia nunquam hunc ex consensu superavit. Nam velut integerrimam possessionem Dei mentem suam contra adversarii deprædationem vindicat, qui protinus adjungit: *Quam enim partem haberet Deus in me desuper, et hæreditatem Omnipotens de excelsis?* Ac si aperte dicat: Carne quidem mortali corruptionis conditioni subjaceo, sed auctori unde servo, si ei integrum a consensu culpæ animum non defendo? Sequitur:

CAPUT IV [Vet. et Rec. IV].

Vers. 3. — *Numquid non perditio est iniquo, et alienatio operantibus iniquitatem.*

8. *Justi per asperum iter ad salutis patriam, reprobi per amœna prata ad foveam tendunt.* — Festina consolatio bonorum est consideratus finis malorum. Dum enim ex eorum interitu malum conspiciunt quod evadunt, leve existimant quidquid adversi in hac vita patiuntur. Eant ergo nunc reprobi, et delectationum suarum desideria compleant, in finis sui damnatione sensuri sunt quia mortem male viventes amaverunt. Transitorio autem verberere affligantur electi, ut a pravitate flagella corrigant quos paterna pietas ad hæreditatem servat. Nunc etenim flagellatur justus, et verberere disciplinæ corrigitur, quia ad æternæ hæreditatis patrimonium præparatur. In suis autem voluptatibus relaxatur injustus, quia tanto ei temporalia bona suppetunt, quanto æterna denegantur. Injustus ad debitam mortem currens, effrenatis voluptatibus utitur, quia et vituli, qui mactandi sunt in liberis partibus relinquuntur. At contra justus a delectationis transitorie^b jucunditate restringitur, quia et nimirum vitulus ad laboris usum vitæ deputatus sub jugo relinetur. Negantur electis in hac vita bona terrena, quia et ægris, quibus spes vivendi est, nequaquam a medico cuncta quæ appetunt conceduntur. Dantur autem reprobis bona quæ in hac vita appetunt, quia et desperatis ægris omne quod desiderant non negatur. Perpendant igitur justi quæ sint mala, quæ c iniquos manent, et nequaquam eorum felicitati invadeant quæ percurrit. Quid est enim quod de eorum gaudiis admirentur, quando et ipsi per iter **682** asperum ad salutis patriam, et illi quasi per amœna prata ad foveam tendunt? Dicat ergo vir sanctus: *Numquid non perditio est iniquo, et alienatio operantibus iniquitatem?* Quod videlicet alienationis verbum durius sonaret, si hoc interpres in suæ linguæ voce tenuisset. Quod enim apud nos alienatio, hoc apud Hebræos anathema dicitur. Tunc ergo alienatio erit reprobis, cum ab hæreditate districti judicis se anathema esse conspiciunt, quia hic eum perversis moribus contempserunt. Floreant igitur iniqui, a flore æternæ hæreditatis alieni; justi vero semetipsos so-

lenter inspiciant, et in cunctis actionibus suis a Domino se videri pertinescant. Unde et apte mox subditur:

CAPUT V.

Vers 4. *Nonne ipse considerat vias meas, et cunctos gressus meos dinumerat?*

9. *Minutissimæ cogitationes, et tenuissima verba quæ parvi pendimus, in judicio Dei non prætermittentur. Per gradus culpæ, crescit ordo sententiæ condemnatorie.* — Quid viarum nomine, nisi actiones denuntiat? Hinc enim per Jeremiam dicitur: *Bonas facite vias, vestras et studia vestra* (Jerem. vii, 5). Quid vero gressuum appellatione, nisi vel motus mentium, vel profectus accipimus meritorum? Quibus profecto gressibus ad semetipsam nos Veritas vocat, dicens: *Venite, ad me omnes, qui laboratis, et onerati estis* (Matth. xi, 28). Ad se quippe venire nos Dominus præcipit, nimirum non gressibus corporis, sed profectibus cordis. Ipse namque ait: *Veniet hora quando neque in monte hoc, neque in Jerosolymis adorabitis Patrem* (Joan. iv, 21). Et paulo post: *Veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu et veritate, nam et Pater tales quærit qui adorent eum* (Ibid., 23). In corde ergo esse gressus insinuat, quando et ut veniamus vocat et tamen motu corporis nequaquam nos ad alia transire denuntiat. [Vet. V.] Sic autem Dominus uniuscujusque considerat vias, sic dinumerat gressus, ut ne minutissimæ quidem cogitationes ejus judicio ac verba tenuissima, quæ apud nos usu viluerunt, indiscussa remaneant. Hinc enim dicit: *Qui irascitur fratri suo, reus erit judicio. Qui dixerit fratri suo: Racha, reus erit concilio. Qui dixerit: Fatue, reus gehennæ ignis* (Matth. v, 22). Racha quippe in Hebræo eloquio^d vox interjectionis est, quæ quidem animum irascentis ostendit, nec tamen plenum verbum iracundiæ exprimit. Prius ergo ira reprehenditur sine voce, postmodum vero ira cum voce, sed necdum pleno verbo formata; ad extremum quoque cum dicitur: *Fatue ira redarguitur, quæ cum excessu vocis expletur etiam perfectione sermonis.* Et notandum quod in ira perhibet reum esse judicio; in voce iræ, quod est racha, reum concilio; in verbo vocis quod est fatue, reum gehennæ ignis. Per gradus etenim culpæ crevit ordo sententiæ, quia in judicio adhuc causa discutitur, in concilio autem jam causæ sententia definitur, in gehenna vero ignis ea quæ de concilio egreditur sententia expletur. Quis igitur humanorum actuum Dominus subtili examine gressus enumerat, ira sine voce, judicio; ira in voce, concilio; ira vero in voce atque sermone, gehennæ ignibus mancipatur. Hanc subtilitatem considerationis ejus propheta aspexerat, cum dicebat: *Fortissime, magne, potens Dominus exercituum; nomen tibi, magnus*

^a Hinc amovimus, *O quanta consolatio ægrotis, et quantus mæror (al., metus) sanis*, quæ in Mss. non inveniuntur, et ex margine procul dubio in textum Excusorum irrepserunt. Sane explicatio textus Job ab istis verbis incipit: *festina consolatio*, etc., quæ non coherent cum his: *o quanta*, etc. Hanc sententiam aliquis in margine annotaverat, quam postea Editores minus caute textui inseruerunt.

^b Antiq. Excusi post Mss. plerosque, *jocunditate*.
^c Germ., Corb. Germ., Laud., Val. Cl., Turon. et Norm., *iniquis permanent*.

^d Ed., *vox indignantis*. In omnibus Anglic., Norm., Corb. Germ., Turon., Vindoc., Germ., Laud., etc., legimus, *vox interjectionis*.

^e Deest Dominus in recent. Editis, etsi in Mss. et antiquioribus Excusis habeatur.

consilio, incomprehensibilis cogitatu, cujus oculi aperti **683** sunt, super omnes vias filiorum Adam, ut reddas unicuique secundum vias suas, et secundum fructum ^a adventionum ejus (Jerem. xxxii, 18).

10. Nulla sine mercede bona, nulla mala sine pana. — Sic easdem vias Dominus subtili examinatione considerat, ut in unoquoque nostrum nec ea quæ remuneret bona prætereat, nec mala, quæ videlicet displicent, sine increpatione derelinquat. Hinc est enim quod angelum Ecclesiæ Pergami et in quibusdam laudat, et in quibusdam redarguit dicens: *Scio ubi habitas, ubi sedes est satanæ, et tenes nomen meum, et non negasti fidem meam* (Apoc. ii, 13, 14). Et paulo post: *Sed habeo adversum te pauca, quia habes illic tenentes doctrinam Balaam. Hinc ^b angelo Ecclesiæ Thyatiræ dicitur: Novi opera tua, et charitatem tuam, et fidem, et ministerium, et patientiam tuam, et opera tua novissima plura prioribus; sed habeo adversum te ^c pauca, quia permittis mulierem Jezabel, quæ se dicit prophetem, docere et seducere servos meos, et fornicari, et manducare idolothytum* (Ibid., 19). Ecce bona memorat, nec tamen resecanda mala sine penitentia relaxat, quia scilicet sic singulorum vias considerat, sic gressus enuumerans pensat, ut subtili examine perpendat vel quantum quisque ad bona proficiat, vel quantum ad mala devians suis profectibus contradicat. Incrementum quippe meritorum, quod bonæ vitæ studiis augetur, plerumque mali admistione retrahitur; et bonum quod animus operando construit, hoc alia perpetrando pervertit. Unde sancti viri tanto se subtilius in cogitatione constringunt, quanto a superno iudice districtius considerari conspiciunt. Mentem quippe discutiunt, invenire si qua dereliquerint quærunt, ut tanto fiant irreprehensibiles iudici, quanta semetipsos quotidie et sine cessatione reprehendunt. Nec tamen hac de re jam gaudia securitatis sumunt, quia ab illo se videri considerant qui in eis et illa videt quæ videre ipsi in semetipsis non valent. Et quidem beatus Job perfectionis vitam inter veteres tenuit; sed quia ejus intentio ad Redemptoris adventum propheticum spiritaliter erumpit in illius præceptis, pensat ipse quam multa de perfectione minus habeat. Unde et subdit:

CAPUT VI [Vet. VI, Res. V].

Vers. 5, 6. — *Si ambulavi in vanitate, et festinavi in dolo pes meus, appendat me in statera justa, et sciat Deus simplicitatem meam.*

11. Sancti merita sua in Christo tanquam in statera carent appendere, ut quod minus habent, agnoscant. —

^a Additur in Germ. et in recent. Ed., manusum. Non exstat in cet. Mss. aut vet. vulgatis. Absert etiam a textu Jeremiæ.

^b Omiserant Excusi Ecclesiæ, quod legitur in Mss. præter quam in Germ. et Corb. Germ.

^c Deest pauca in Laud. et Corb. Germ., Uuc., Becc. et aliis Norm.

^d Corb. Germ. et Laud., scire Dei.

^e Corb. Germ. et Laud., pro vobis. Antiquarius legens, vobis relinquens exemplum ut sequamini, etc., existimavit prius etiam esse scribendum, Christus pro

^a Scire Deus dicitur scire nos facere, unitate nostræ locationis modo, qui latum diem dicimus, ex quo contingit ut latemur. Hinc est enim quod ad Abraham Dominus dicit: *Nunc cognovi quod times Deum* (Genes. 22, 12). Neque enim creator temporum quidquam cognovit ex tempore; sed cognoscere ejus est ex ejustibet causæ emergentis articulo nobis cognitionem præbere. Quis vero statera nomine nisi Mediator Dei et hominum designatur? In quo equa lance omnia merita nostra pensantur, et in cujus præceptis agnoscimus quid in nostra vita minus habeamus. In hac autem statera appendimur, quoties ad vitæ ejus exempla provocamur. Hiuc namque scriptum est: *Christus ^e pro nobis passus est, vobis relinquens exemplum, ut sequamini **684** vestigia ejus, qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus. Qui cum malediceretur, ^f non maledicebat; cum pateretur, non comminabatur* (I Pet. ii, 21). Hinc per Paulum dicitur: *Per patientiam ^g curramus ad propositum nobis certamen, aspicientes ^h in auctorem fidei et consummatorem Jesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusione contempta* (Hebr. xii, 1). Ad hoc itaque Dominus apparuit in carne, et humanam vitam admonendo excitaret, exempla præbendo accenderet, moriendo redimeret, resurgendo repararet. Cum ergo nulla in se beatus Job jure redarguenda reperit, ad excedentem omnia Redemptoris vitam mentis oculos tendit, ut in illa cognoscat ipse quid minus habeat, cum dicit: *Si ambulavi in vanitate, et festinavi in dolo pes meus, appendat me in statera justa, et sciat Deus simplicitatem meam.* Ac si aperte dicat: Si qua unquam leviter, si qua perniciose perpetravi, Dei et hominum Mediator appareat, ut in ejus vita cognoscam an ego veraciter simplex fuerim. Qui enim, ut diximus, suorum temporum viros excoecerat, Mediatorem Dei et hominum querebat, ut in illo passus agnosceret si vitam simplicem vere tenuisset. Dicat ergo: *Appendat me in statera justa, et sciat Deus simplicitatem meam.* Quod est scire me faciat. Ac si patenter fateatur, dicens: Quantum ad humanæ vitæ modum, ⁱ nulla in me reprehendenda jam video; sed nisi Mediator Dei et hominum cum subtilioris vitæ præceptis appareat, quantum adhuc a vera simplicitate discrepem, non cognosco. Rectus vero ordo servatur, si prius in vanitate, et postmodum pes in dolo ^d festinasse dicatur. Vanitas quippe ad levitatem, dolus vero ad malitiam pertinet. Et nonnulli plerumque ad quædam post malitiosa perveniunt, quia prius levia non declinant, Sequitur.

vobis, etc. In textu Græco legitur: *Christus pro nobis, passus est, nobis relinq. ex. ut sequamini.* Quod verbum flagitare videtur ut prius legatur, vobis relinquens. Consule criticos ad hunc locum.

^f Utic., Becc. et alii, non renaledicebat. Quod textui Græco respondet nisi malueris vertere: *maledicta non recessit.*

^g Norm., Corb. Germ., Laud. et Germ., curramus propositum.

^h Plerique Norm., in auctore... et consummatore.

ⁱ Vindoc., nullus me reprehendat jam video.

CAPUT VII [Vet. VII].

Vers. 7. — *Si declinavit gressus meus de via.*

12. *A via declinamus, quoties errori consentimus. — Toties gressus de via declinat, quoties postea cogitatio iter rectitudinis per consensum relinquit erroris. Quasi vero tot gressus extra viam ponimus, quot perversis desideriis a celestis vitæ delectatione separamur. Ut enim præfati sumus, adhuc carnis corruptibilis pondere gravati, nequaquam valeamus sic vivere, ut nulla nos possit culpæ delectatio pulsare! Sed aliud est nolentem tangi, aliud consentientem animum perimi. Sancti autem viri tanto vigilantiori se circumspeditione custodiunt, quanto se pulsari sinistra^a motibus vel transitoria delectationis dedignantur. Unde et adhuc subditur :*

CAPUT VIII [Rec VI].

Im. — *Si secutus est oculus meus cor meum.*

13. *Cordi illicita concupiscenti oculus famulari denegat. Tentatio aliquando per oculos trahitur, aliquando intrinsecus concipitur. Qui exteriori negligenter utitur, interiori oculo juste cæcatur. — Ecce iterum per interioris vigoris custodiam ad exteriorum membrorum disciplinam redit, ut si quid fortasse cor illicitum concupisceret, pressus disciplinæ magisterio oculus videre recusaret. Sicut enim sæpe tentatio per oculos trahitur, sic nonnunquam concepta intrinsecus compellit sibi extrinsecus oculos deservire. Nam plerumque res quælibet innocenti mente respicitur, sed ipso conspectu animus concupiscentiæ gladio confoditur. Non enim, ut exempli causa jam diximus, 685 David Uriæ conjugem ideo studiose respexit, quia concupierat, sed potius ideo concupivit quia incaute respexit. Fit vero rectæ retributionis examine^b ut qui exteriori negligenter utitur, interiori oculo non injuste cæcetur. Sæpe autem intrinsecus concupiscentia dominatur, et illecebratus animus ad usus suos sensus corporeos famulari more tyrannidis exigit, suisque voluptatibus oculos servire compellit, atque, ut ita dicam, fenestras luminis ad tenebras aperit cæcitatibus. Unde sancti viri cum sinistra pulsari delectatione se sentiunt, ipsa per quæ formæ species ad mentem ingreditur disciplinæ magisterio lumina restringant, ne præva cogitationi visio lenocinata famuletur. Quæ si unquam subtiliter custodiri negligitur, cogitationis immunditia protinus ad operationem transit. Unde et mox subditur :*

CAPUT IX [Rec. VII].

Im. — *Et si in manibus meis adhæsit macula.*

14. *Ne culpa ad opus prodeat, intus ubi nascitur, extinguatur. — Sanctus ergo vir sciens quod plerumque prava cogitatio per oculos veniat ad mentem, paulo superius dixit : *Pepligi fœdus cum oculis meis,**

^a Turon., *moribus vel transitorie dedignantur*. Ita etiam habent Val. Cl., Germ. et Norm., releata tamen voce *motibus*.

^b Vindoc., *ut qui exteriora negligenter intuetur, interiori oculo non injuste cæcetur*.

^c Ita cum Norm., Turon., Laud., Val. Cl., Corb. Germ., vet. Editi; in quibus tamen legitur *oculus... constrictus, pro oculis constrictæ*. Recentiores post

*A ut ne cogitare quidem de virgine. Perpendens etiam quod nonnunquam in mente oritur, sed huic obortæ oculi perversæ famulantur, ait : *Si secutus est oculus meus cor meum*. Ac si aperte dicat : *Nec passim videre volui quæ concupiscerem, nec videndo unquam secutus sum quæ concupivi*. Dicat ergo : *Si secutus est oculus meus cor meum*, quia et si quid unquam illicitum mens ejus, ut videlicet humana, concepit, altioris disciplinæ magisterio constrictos sequi se per illicita sibi que famulari oculos voluit. Pensemus ad hæc conscientias nostras, et quanti culminis vir iste fuerit, ex nostri cordis dejectione videamus. Ecce si qua illicita aliquando cogitavit, quia ea citius intra arcana cordis gladio sancti vigoris extinguit, pervenire illa usque ad opera non permisit. Unde, ut præmisimus, illico subjungit. *Et si in manibus meis adhæsit macula*. Quando enim macula in manibus, id est culpa actionibus inhæret, quam censura disciplinæ non sinebat in cogitatione proficere? Neque enim culpa ad opus prodire permittitur, si intus ubi nascitur extinguitur. Si autem tentationi in corde nascenti festine non resistitur, hac eadem qua nutritur mora roboratur; et existens foris in operibus, viuci vix prævalet, quia ipsam intus membrorum dominam mentem captivam tenet. Quia vero vir sanctus superiora omnia sub conditione intulit, si hæc unquam perpetraverit, sententia se maledictionis astringit, dicens :*

CAPUT X [Rec. VIII].

Vers. 8. — *Seram, et alius comedat, et progenies mea eradicetur.*

15. *Serit jejunus prædicator, et alius comedit, quando quæ docet non operatur. — More sacri eloquii serere dicimus, verba vitæ prædicare. Hinc etenim propheta ait : *Beati qui seminatis super omnes aquas* (Isai. xxii, 30). Sanctæ quippe Ecclesiæ prædicatores super omnes aquas seminare conspexit, quia cunctis late populis verba vitæ, quasi celestis panis grana, tradiderunt. Comedere autem est bonia operibus satiari. Unde per semetipsam Veritas dicit : *Mens cibis est ut faciam voluntatem ejus qui misit me* (Joan. iv, 34). Si ergo ea quæ protulit facere prætermisit, ait : *Seram, et alius comedat*. Ac si aperte dicat : *Quod os meum loquitur, non ego, sed alter oporetur*. Prædicator quippe 686 qui a suis vocibus moribus deserat, jejunus serit quod alius manducet, quia suo semine ipse non pascitur, quando a verbi sui rectitudine prava actione vacuatur, [Vet. VIII.] Et quis plerumque discipuli incassum boni audiunt, cum ex magistri vitæ operum exemplo destruantur, recte subjungitur : *Et progenies mea eradicatur*.*

16. *Ejus progenies eradicatur, quia quos per verbum gignit, per exemplum necat. — Doctoris enim progenem proprio Marte sic locum humo mutaverunt : constrictus sè per illicita ducere, ubique famulari oculus voluit.*

^d Val. Cl., et etiam foris. Corb. Germ., Ebræic. ac Prat., et etiam foras.

^e Prat., *Sanctæ quippe Ecclesiæ prædicatores.... seminare conspexit*.

nies eradicatur quando is qui per verbum nascitur A per exemplum necatur, quia quem lingua vigilans gignit, vitæ negligentia occidit. Neque enim torpentis nobis est mente transeundum quod apud Salomonem mulier filium, quem vigilans lactare consueverat, dormiens interemit (*III Reg. III, 19*), quia nimirum magistri vigilantes quidem scientia, sed vita dormientes, auditores suos quos per vigilias prædicationis nutriunt, dum quod dicunt facere negligunt, per somnum torporis occidunt, et negligendo opprimunt quos alere verborum lacte videbantur. Unde plerumque dum ipsi reprehensibiliter vivunt, et habere discipulos vitæ laudabilis nequeunt, et alienos sibi attrahere conantur, quantenus dum bonos se habere sequaces ostendunt; apud judicia hominum excusent mala quæ agunt, et quasi persubditorum vitam mortiferam tegant negligentiam. Unde illic mulier filium quia exstinxit proprium, quæsitivum alienum. Sed tamen veram matrem Salomonis gladius invenit, quia videlicet cujus fructus vivat, vel cujus intereat, extremo examine ira districti iudicis demonstrat. Ubi et illud est solerter intuendum, quod vivens filius prius dividi præcipitur, ut soli postmodum matri reddatur, quia in hac vita quasi partiri conceditur vita discipuli, dum ex illa nonnunquam alter apud Deum meritum; alter vero apud homines laudem habere permittitur.

17. *Amisissis propriis filiis, alienos vivere invidet.* — Sed falsa mater eum quem non genuit, occidi non metuit, quia arrogantes magistri et charitatis ignari, si plenissimum nomen laudis ex alienis discipulis consequi nequeunt, eorum vitam crudeliter insequuntur. Invidiæ enim face succensi, nolunt aliis vivere, quos se conspiciunt non posse possidere. Unde illic perversa mulier clamat: *Nec meus sit, nec istius* (*Ibid., 26*). Ut enim diximus, quos sibi obsequi non vident ad gloriam temporalem; eos aliis invident vivere per veritatem. Vera autem mater satagit ut ejus filius saltem apud extraneam sit et vivat, quia concedunt veraces magistri ut ex eorum discipulis alii quidem magisterii laudem habeant, si tamen integritatem vitæ iidem discipuli non amittant. Per quæ pietatis viscera hæc eadem vera mater agnoscitur, quia omne magisterium in examine charitatis approbatur; et sola recipere totum meruit, quæ quasi totum concessit, quia fideles præpositi, pro eo quod ex bonis discipulis suis non solum aliis laudem non invident, sed utilitatem eis etiam profectus exorant, ipsi et integros et viventes filios recipiunt, quando in supremo examine ex eorum vita perfectæ retributio-

nis gaudia consequuntur. Hæc paucis per excessum diximus, ut auditorum progenies a per doctorum negligentiam qualiter exstinguitur monstrarem, quia quisquis juxta hoc quod loquitur non vivit, quos verbo genuit a stabilitate rectitudinis opere evellit. Sed beatus 687 Job, quos prædicatione vigilans edidit, nequaquam actione dormiens exstinxit, atque ideo fidenter dicit: *Si quominus prædicta complevi, Seram; et alius comedat, et progenies mea eradicetur.* Qui adhuc se de iniquatione pravi operis discutens, subdit:

CAPUT XI [*Vet. et Rec. IX*].

Vers. 9. — *Si deceptum est cor meum super muliere, et si ad ostium b amici mei insidiatus sum.*

18. *In sacris litteris adulterium et fornicatio aliquando distinguuntur, aliquando idem sonant. Utrumque prohibitum. Ab utriusque vel cogitatione Job abstinuit.* — Quamvis nonnunquam a reatu adulterii requaquam discrepet culpa fornicationis, cum Veritas dicat: *Qui viderit (D. 32, q. 5, cap. 13) mulierem ad concupiscendum eam, jam mæchatus est eam in corde suo (Matth. v, 28).* (c Quia enim Græco verbo mæchus adulter dicitur, cum non aliena conjux, sed mulier videri prohibetur, aperte Veritas ostendit quia etiam solo visu cum turpiter vel inupta concupiscitur, adulterium perpetratur.) Tamen plerumque ex loco, vel ordine concupiscentis discernitur, quia scilicet sic hunc in sacro ordine studiosa concupiscentia, sicut illum adulterii inquinat culpa. In personis tamen non dissimilibus idem luxuriæ distinguitur reatus, in quibus fornicationis culpa, quia ab adulterii reatu discernitur, prædicatoris egregii lingua testatur, qui inter cætera asserit, dicens: *Neque fornicarii, neque idolis servientes, neque adulteri, regnum Dei possidebunt (I Cor. vi, 9).* d Quod enim disjuncto reatui sententiam subdit, quam valde a se dissideat ostendit. Per hoc ergo quod dicitur: *Si deceptum est cor meum super muliere, neque cogitasse vir sanctus de fornicationis macula demonstratur.* Per hoc autem quod subicit: *Et si ad ostium amici mei insidiatus sum, patenter innotescit quod a reatu adulterii liber fuit.* Sed ad hæc fortasse aliquis dicat: *Quid de se mirum sanctus vir asserit, si non solum ab adulterii crimine, verum etiam a fornicationis iniquatione se liberum servavit?* Hæc autem parvipendimus, si virtutum ejus tempora minime pensamus. Necdum enim ad restrictionem carnis revelatæ gratiæ districtior censura processerat, quæ non solum corporis, sed et cordis lasciviam reprehendit. Necdum multorum continentium castitatis bona

quod, ante, tamen plerumque, quæ abundat in Germ. et in Editis, et quæ contra cæt. Mss. solum est addita.

d Sanavimus etiam hunc locum in Germ., Corb. Germ. et in Editis corruptissimum, maxime ope Mss. Norm. Nullum sane legitimum sensum extundere potuimus ex his quæ exhibent Vulgati; quod enim disjunctæ reatui sententiæ subdit, etc. E contra patet nostræ lect. sensus, scilicet fornicarios et adulteros in verbis Apostoli distingui.

a Val. Cl., per doctorem vitam.

b Corrupte in Germ. et in Ed. recent., tum hoc loco, tum infra, inimici mei. In textu Hebr. ejusque versionibus omnibus legitur ad ostium amici, vel socii, aut proximi mei. Idem habetur in omnib. Mss. Anglic., Norm., Laud., Vindoc., Corb. Germ., Turon., Val. Cl. et in vet. Ed. Mirari subit tam crassum errorem sic propagatum fuisse, contra Codicum Mss., sive S. Scripturæ, sive Moralium fidem.

c Hic medemur obscuritati textus, eumque restituumus adhibita parentesi, et detracta particula

imitanda prodierant, et tamen beatus Job exempla A munditiæ, quæ non acceperat, tradebat. A multis autem nunc etiam post prohibitionem Dei carnis immunditia perpetratur. Hinc ergo colligendum est, a cum tanta culpa nunc etiam post præceptum in gravibus delinquitur, cum quanta laude antea a gravibus abstinencebatur. Qui si hoc unquam fecerit, eandem culpam verti sibi expetit in pœnam, dicens :

CAPUT XII.

VERS. 10. — *Scortum alterius sit uxor mea, et super illam incurventur alii.*

19. *Luxuriæ crimen usque ad perditionem vorat, omnesque virtutes destruit. Nemo hic sine peccato.* — Et quia plerumque hoc quod faciendo non perpendimus quam grave sit, patiēdo pensamus ejusdem vim facinoris quod se pati, si reus sit, debere denun- B tiam, exprimendo manifestat, dicens :

VERS. 11, 12. — *Hoc enim nefas est et iniquitas maxima; ignis est usque ad perditionem devorans, et omnia eradicans genimina.*

688 Hoc inter peccatum distat et crimen, quod omne crimen peccatum est, non tamen omne peccatum crimen est. Et in hac vita multi sine crimine, nullus vero esse sine peccatis valet. Unde et prædicator sanctus, cum virum dignum gratia sacerdotali describeret, nequaquam dixit : Si quis sine peccato; sed, Si quis sine crimine est (Tit. 1, 6). Quis vero esso sine peccato valeat, cum Joannes dicat : Si dixerimus quia peccatum non habemus, nosmetipsos seducimus, et veritas in nobis non est (1 Joan. 1, 8). In qua videlicet peccatorum et criminum distinctione pen- C sandum est quia nonnulla peccata animam polluunt, b quam crimina extinguunt. Unde beatus Job crimen luxuriæ definiens, ait : *Ignis est usque ad perditionem devorans*, quia nimirum reatus hujus facinoris non solum usque ad iniquationem maculat, sed usque ad perditionem vorat. Et quia quamlibet alia fuerint bona opera, si luxuriæ scelus non abluatur, immensitate hujus criminis obruuntur, secutus adjunxit : *Et omnia eradicans genimina*. Genimina quippe sunt animæ operationes bonæ. Cui tamen si perverso ordine caro dominatur, igne luxuriæ omnia bene prolata concremantur. Nulla quippe ante omnipotentis Dei oculos justitiæ pietatisque sunt opera, quæ corruptionis contagio monstrantur immunda. Quid enim prodest si pie quisquam necessitati compatitur pro- D ximi, quando impie c semetipsum destruit habitationem Dei? Si ergo per cordis münditiæ libidinis flamma non exstinguitur, incassum quælibet virtutes oriuntur, sicut per Moysen dicitur : *Ignis exarsit ab ira mea, et ardebit usque ad inferos deorsum; comedit*

a Laud., Val. Cl. et Norm. sic habent; at in Germ., Corb. Germ. et in Editis legitur : *cum quanta culpa... cum tanta*, etc.

b Germ., Laud., Corb. Germ., Val. Cl. et plerique Norm., nam crimina extinguunt.

c In Corb. Germ., prima manu, Turon., Laud., Germ., Norm., etc., ita legitur, Corb. Germ., secunda manu et Vulgatis habentibus in semetipso destruit.

terram, d et nascentia ejus (Deut. xxxii, 22). Ignis quippe terram atque ejus nascentia comedit, cum libido carneum, atque per hanc omnia bene acta consumit. Nam quidquid prodit ex fruge rectitudinis, hoc nimirum concremat flamma corruptionis. Dicit ergo : *Ignis est usque ad perditionem devorans, et omnia eradicans genimina*, quia si corruptionis malo non resistitur, et illa procul dubio pereunt quæ bona videbantur. Sed solent nonnullos ad humilitatem vitia sternere, atque ad tumorem mentis virtutes elevare. [Vet. I.] Quærendum ergo nobis est, si beatus Job in tanta castitatis münditia etiam humilis fuit. Sed sanctus vir cum alta virtutum teneat, quam de se humilia sentiat, repente aperit, cum subjungit :

CAPUT XIII.

VERS. 13. — *Si contempsi judicium subire cum servo meo e et ancilla mea, cum disceptarent adversum me.*

20. *Mira Job in tanta vitæ innocentia humilitas.* — Qui enim judicari cum servis ancillisque non renuit, liquido indicat quod contra nullum unquam proximum apud se tumidus fuit. Inter hæc autem libet intueri, vitam suam in omnibus quanta vir sanctus discretionem custodivit. Non enim longe superius dixit : *Videbant me juvenes, et abscondebantur, et senes assurgentes stabant; principes cessabant loqui, et digitum superponebant ori suo; vocem suam cohibebant duces, et lingua eorum gutturi suo adhærebat.* (Reg. X.) Nunc vero ait : *Si contempsi judicium subire cum servo meo e et ancilla mea, cum 689 disceptarent adversum me.* Quis digne considerare valeat hujus viri tam sublimia virtutum moderamina? In quo tanta est auctoritas regiminis, ut ad silentium restringantur duces : tanta humilitas cordis, ut ex æquo ad judicium venire permittantur ancillæ. Ecce apparet miro modo in potestate principibus f potior, in certamine servis æqualis ; in cœtu principum memor regiminis, in certamine famulorum memor conditionis. Se quippe sub vero domino famulum conspicit, ideoque cordis altitudine se super famulos non extollit. Unde et protinus subdit :

CAPUT XIV.

VERS. 14. — *Quid enim faciam cum surrexerit ad judicandum Deus? et cum quæsierit, quid respondebo illi?*

21. *Qui aliis præsumt, Deo se subesse semper attendant.* — Qui venturum judicem cogitat, indesinenter quotidie rationum suarum in melius causas parat; s qui æternum Dominum tremore cordis intuetur, jura temporalis domini super subjectos moderari compellitur. Perpendit enim nil esse quod temporaliter præeat cæteris, quando illi ad reddendam rationem subest qui sine fine dominatur. Sæpe namque

d Corb. Germ. et Laud., et nascentias, quod infra repetitur.

e Utic., Becc., Gemet., et ancillis meis; atque ita semper legitur in hujus textus retractione.

f Laud., Corb. Germ., Val. Cl., Turon. Viudoc., Norm., ita habent; cujus vocis loco legitur, Dominus potentior, in Germ. et Vulgatis.

g Editi, quia dum æternum. Sequimur Mss, Germ., Val. Cl., Norm., Corb. Germ., etc.

transitoria potestas animum per abrupta elationis rapit. Et quia eo quisque extollitur, quo se esse super aliquos videt, illum oportet qui super se est semper aspiat, ut ejus metu qui supra omnia est crescentem intrinsecus animi tumorem premat. ^A Intuetur enim qui sub ipso sint, sed consideret sub quo ipse sit, ut ex consideratione veri domini, decrescat tumor falsæ dominationis. Unde beatus Job, quia ejus iudicium qui super omnia est metuit, hic ad temporale iudicium famulis æqualis venit, dicens: *Si contempsi iudicium subire cum servo meo et ancilla mea, cum disceptarent adversum me. Quid enim faciam cum surrexeris ad iudicandum Deus? et cum quaesieris, quid respondebo illi?* Qui ut semper cor in humilitate deprimat, nequaquam in eisdem famulis conspicit, quod sibi status est dispar, sed quod natura communis. Unde etiam subdit:

CAPUT XV [Vet. XI].

Vers. 15. — *Nunquid non in utero fecit me, qui et illum operatus est, et formavit in vulva unus?*

22. *Cogitent æqualitatem conditionis, non potestatem ordinis? et plus prodesse quam præesse studeant.* — Potentibus viris magna est virtus humilitatis, considerata æqualitas conditionis. Omnes namque homines natura æquales sumus; sed accessit dispensatorio ordine, ut quibusdam prælati videamur. Si igitur hoc a mente deprimimus quod temporaliter accessit, invenimus citius quod naturaliter sumus. Plerumque enim se animo accepta potestas objicit, eumque tumidis cogitationibus fallit. Manu ergo humilitatis considerationis deprimendus est tumor elationis. Si enim apud semetipsam mens descendit de vertice culminis, citius planitiem invenit naturalis æqualitatis. Nam, ut præfati sumus, omnes homines natura æquales genuit, sed variante meritorum ordine, alios aliis dispensatio occulta postponit. Ipsa autem diversitas, quæ accessit ex vitio, recte est divinis iudiciis ordinata, ut quia omnis homo iter vitæ æque non graditur, alter ab altero regatur. Sancti autem viri cum præsent, non in se potestatem ordinis, sed æqualitatem conditionis attendunt, nec præesse gaudent hominibus, sed prodesse. Sciunt enim quod antiqui patres nostri, non tam reges hominum quam pastores pecorum fuisse memorantur. Et cum Noe Dominus illisque ejus diceret: **690** *Creavisti et multiplicavisti et implete terram*, subdit: *Et terror vester ac tremor sit super cuncta animalia terræ* (Genes. ix, 1, 7). Non enim ait: Sit super homines, qui futuri sunt; sed, *Sit super cuncta animalia terræ.*

23. *Homo irrationalibus animalibus, non autem cæteris hominibus natura est prælatus.* — Homo quippe animalibus irrationalibus, non autem cæteris hominibus natura prælatus est; et idcirco ei dicitur, ut ab animalibus: non ab homine timeatur, quia contra naturam superbire est, ab æquali velle timeri, quamvis plerumque a subditis etiam sancti viri timeri ap-

petunt, sed quando ab eisdem subditis Deum minime timeri deprehendunt, ut humana saltem formidine peccare metuant; qui divina iudicia non formidant. Nequaquam ergo præpositi ex hoc quæsito timore superbiunt, in quo non suam gloriam, sed subditorum iustitiam quærunt. In eo enim quod metum sibi a perverse viventibus exigunt, quasi a non hominibus, sed brutis animalibus dominantur, quia videlicet ex qua parte bestiales sunt subditi, ex ea etiam debent formidini jacere substrati.

24. *Nulla cogente vitii corrigendi necessitate, prælati metui refugiant, et pluris æstimari.* — Cum vero deest vitium quod corrigatur, non de excellentia potestatis, sed de æqualitate conditionis gaudent; et non solum ab eis metui, sed etiam plus quam necesse est honorari refugunt. Neque enim leve se perpeti damnum humilitatis credunt, si ab eis pro merito fortasse ordinis pluris æstimentur. Hinc est enim quod primus pastor Ecclesiæ, cum, adorante se Cornelio, super se sibi honorem videret oblatum ad æqualitatem conditionis suæ citius recurrit, dicens: *Surge, et ipse ego homo sum* (Act. x, 26). Quis enim nesciat quod conditori suo homo debeat et non homini prosterni? Quia ergo humiliari sibi plus quam debuit proximum vidit, ne ultra humanitatis metas mens intumesceret, esse se hominem recognovit, quatenus illati sibi honoris elationem frangeret ex considerata æqualitate conditionis. Hinc a Joanne angelus adoratus, creaturam se esse cognovit, dicens: *Vide ne feceris; conservus tuus sum, et fratrum tuorum* (Apoc. xix, 10; xxii, 9). Hinc propheta, cum ad videnda sublimia rapitur, filius hominis vocatur (Ezec. iii, 1), ut ductus ad coelestia, hominem se esse mominerit. Ac si eum divina vox verbis apertioribus admoneat dicens: *Memento quid sis, ne de his ad quæ raperis extollaris, sed altitudinem revelationis tempora memoria conditionis.* Ex eo ergo colligendum est quanta communis naturæ memoria in corde deprimi debeat terrenæ potestatis tumor, si ex humanitatis vocabulo agitur, ne cogitationis elatio ex secretis caelestibus generetur. Cujus videlicet humanitatis bene beatus Job semper recordationem tenuit, qui ait: *Nunquid non in utero fecit me, qui et illum operatus est, et formavit in vulva unus?* Ac si aperte dicat: *Cur non æque debeamus in cujuslibet negotii iudicio discuti, qui per conditoris potentiam sumus æqualiter facti?* Sed quia castitatis ejus atque humilitatis acta cognovimus, nunc liberalitatis opera cognoscamus. Sequitur:

CAPUT XVI [Vet. XII, Rec. XI].

Vers. 16. — *Si negavi quod volebant pauperibus, et oculos viduæ exspectare feci.*

25. *Liberalitas Job pauperibus dantis ad eorum ventum. Qui extra metas inopie petunt, obtinere non merentur.* — Per hæc dicta vir sanctus ostenditur, ut solum ad inopiam pauperibus, sed etiam ad habendi desiderium deservisse. Sed quid si ipsa vellent **691**

^a Editi male, *intueatur*; repugnant enim exemplaria Mss. et sancti Gregorii propositum, qui ut ad humilitatem nos provocet, hortatur ad considerandum,

non qui subsint, sed qui præsit nobis.

^b Vindoc., Val. Cl. et Germ., et *replete*.

pauperes quæ fortasse accipere non expediret? An quia in Scriptura sacra dici pauperes humiles solent, ea sola æstimanda sunt quæ accipere pauperes volunt, quæ humiles petunt? Et procul dubio oportet ut incunctanter detur quicquid cum vera humilitate requiritur; id est, quod non ex desiderio, sed ex necessitate postulatur. Nam valde jam superbire est, extra metas inopiæ aliquid desiderare. Unde et superbe petentibus dicitur: *Petitis et non accipitis, et quod male petatis* (Jac. 1v, 3). Quia ergo illi sunt veraciter pauperes, qui inflati per superbiam spiritum non sunt, quos aperte Veritas exprimit, cum dicit: *Beati pauperes spiritu* (Matth. v, 3); recte nunc per sanctum virum dicitur: *Si negavi quod volebant pauperibus*, quoniam qui ea volunt quæ profecto liquet quod eis non expediunt, eo ipso quod superbiam abundant spiritum, jam pauperes non sunt. Sed beatus Job dum pauperes humiles appellat, quicquid ab eo accipere pauper voluit, non negavit, quia veraciter quisque humilis quod non potuit oportere, nec voluit.

26. *Munificentia Job non solum ex munere, sed ex dandi celeritate pensanda.* — Sed cum largitatem mentis suæ indicat, quia ad votum se pauperibus concurrisse manifestat, necesse est ut quaramus ne humen misericordiam dationis tarditate fuscaverit. Unde subjungit: *Et oculos viduæ expectare feci.* Potentem se viduam expectare noluit, ut non solum ex munere, sed etiam ex celeritate muneris, bonorum operum merita auget. Unde alias scriptum est: *Ne dicas amico tuo, vade et revertere, cras dabo tibi, cum statim possis dare* (Prov. 11, 28). Sed nonnulli solent exterius multa largiri, communis autem vite gratiam repellentes habere pauperes socios in domestica conversatione refugiunt. Unde beatus Job, ut non solum se insinuet exterius multa præbuisse, sed apud se quosque inopes etiam in domestica conversatione recepisse, protinus adjungit:

CAPUT XVII [Rec. XII].

VERS. 17. — *Si comedi buccellam meam solus, et non comedit puillus ex ea.*

27. *Inopes hospitio recipiendi et ad mensam adhibendi.* — Scilicet pietati se præjudicium facere æstimans, si solus comederet quod Dominus omnium communiter creasset. Quæ profecto communio conversationis esse cum talibus intra domesticos parietes debet, ex quibus æternæ proficiant merita retributionis. Unde sanctus vir non quemlibet, sed ad manducandum socium pupillum se habuisse perhibet. Sed tanta hæc pietatis viscera utrum a se-

* Sic legimus in vet. Ed. et in Mss. Corb. Germ., Turon., Laud., Germ., Val. Cl., Norm. et pl. Recentiores Editores ex levi conjectura locum hunc sic mutarunt: *ea sola æstimanda* (Gussany., æstimandi) sunt accipere pauperes, quæ humiles petunt.

† Placuit Editoribus, verbo oportere sublato, accertare in ejus locum obtinere, quod sane melius sonat. Verum ne ipsi obsequamur obstant Mss., præsertim Laud., Germ., Norm. et Corb. Germ.

‡ In Germ., Norm., Laud., Corb. Germ. et aliis, et si oculos; supra tamen ubi idem textus profertur, legitur simpliciter, et oculos.

metipso habuerit, an conditoris sui gratia sit consecutus, innotescat. Sequitur:

CAPUT XVIII [Rec. XIII].

VERS. 18. — *Quia ab infantia mea crevit mecum miseratio, et de utero matris meæ egressa est mecum.*

28. *Sancti bona sua non sibi, sed Deo tribuunt. Quidam dum ætate crescunt, ab innocentia decrescunt.* — Miseratio etenim etsi ejus fuerit arbitrii, ut cum ipso proficeret, liquet tamen quia ejus arbitrii non fuit ut cum ipso de utero exiret. Constat ergo quia suæ virtuti nil tribuit, qui profecto testatur quia hoc ex conditionis munere accepit. Bonum igitur quod a conditione habuisse se intimat, liquet procul dubio quia ad laudem conditoris narrat, indicans ab ipso se accepisse ut pius esset, a quo accepit ut esset; quia sicut suo opere in utero conditus non fuit, ita nec sua virtute ab utero pius fuit. Sed pensandum nobis est, quod asserit: *Crevit mecum.* Nonnulli enim quoad ætatem crescunt, ab innocentia decrescunt. Electis vero cum foris ætas corporis, intus, si dici liceat, crescit ætas virtutis. Sequitur:

CAPUT XIX [Vet. XIII, Rec. XIV].

VERS. 19, 20. — *Si despezi prætereuntem, eo quod non habuerit indumentum, et absque operimento pauperem; si non benedixerunt mihi latera ejus, et de vellibus ovium mearum calefactus est.*

29. *Misericordiam in pauperes comitetur humilitas. Qui præmissis probis eleemosynam tribuunt, vix pro illata injuria satisfaciunt.* — Quod pauperem non despexit, virtutem humilitatis exhibuit; quod autem operuit, pietatis. Duæ quippe istæ virtutes ita sibi met esse connexæ debent, ut vicario semper opere fulciantur; quatenus nec humilitas, cum veneratur proximum, largitatis gratiam deserat, nec pietas cum largitur innumescat. Erga indigentiam itaque proximi humilitatem pietas fulciat, humilitas pietatem, ut cum indigentem rebus necessariis naturæ tuæ consortem videris, nec per impietatem desinas tegere, nec per superbiam negligas venerari quem tegis. Nam sunt nonnulli qui mox ut ab egenis fratribus fuerint necessaria postulati, post dona largituri, in eos prius contumeliosa verba jaculantur. Qui etsi rebus ministerium pietatis perficiunt, verbis tamen gratiam humilitatis perdunt; ita ut plerumque videatur quia illatæ jam injuriæ satisfactionem solvunt, cum post contumelias dona largiuntur. Nec magni est operis quod postulata tribuunt, quia ipso dationis suæ munere vix eundem excessum sermonis legunt. Quibus bene per Ecclesiasticum librum dicitur: *Omni dato non des tristitiam verbi mali* (Eccl. xviii, 16). Et rursum: *Ecce*

† Norm., sed tamen hæc... an a conditoris sui gratia... innotescat.

* Ed., ex conditoris. Lectionem nostram habent Germ.; Norm. omnes, Turon., Corb. Germ., Laud., etc., et infra, quod a conditione, ubi in Ed. legebatur quod a conditore.

† Norm., ut vicaria semper ope se fulciant. Ita quoque Laud., Corb. Germ. et Val. Cl., sed in Turon. et Germ. legitur. ut vicaria se per opera fulciant.

‡ In Gilot. et aliis recentiorib. Edit., adde verbum. Veteres Ed. consentiunt Mss., habentque, ecce verbum.

verbum super datum bonum, et utraque cum homine A ipso deterior fiat, quo se indigenti proximo meliorem putat. Minus quippe inops est qui vestem non habet quam qui humilitatem. Unde necesse est ut cum naturæ nostræ consortes exteriora non habere conspiciamus, quam multa nobis desint bona interiora pensemus; quatenus sese super inopes cogitatio non elevet, cum solerter videt quia nos tanto verius quanto et interius indigentis sumus.

31. [Etiam incognitis erogetur eleemosyna. — Et quia sunt nonnulli qui pietatis suæ viscera tendere usque ad incognitos nesciunt, sed solis quos per assiduitatem notitiæ didicerint miserentur, apud quos nimirum plus familiaritas quam natura valet, dum quibusdam necessaria non quia homines, sed quia noti sunt, largiuntur, bene nunc per beatum Job dicitur: Si desepi prætereuntem, eo quod non habuerit indumentum. Ignoto enim proximo miseram se indicat, quem prætereuntem vocat, quia videlicet apud piam mentem plus natura valet quam notitia. Nam et unusquisque qui indiget, eo ipso quo homo est, ei jam incognitus non est. Sequitur:

CAPUT XX [Rec. XV].

VERS. 21.— Si levavi super pupillum manum meam, d etiam cum viderem me in porta superiorem.

32. Sancti libenter injuriam patiuntur, et quæ sibi debentur cavent districtius exigere. — Mos apud veteres fuit ut ad portam seniores sederent, qui certantium jurgia judiciaria examinatione ^o discernere; quatenus urbem, in qua concorditer oporteret vivere, discordes minime intrarent. Unde et per prophetam Dominus dicit: Constituite in porta iudicium. (Amos. v, 15). Hoc itaque loco quid portæ nomine exprimitur nisi id quod agebatur in porta? Sicut enim pugnare castra dicimus, pro eo quod pugnatur ^f ex castris; ita iudicium, quod in porta agi consueverat, porta nominatur. In porta ergo se superiorem videt, qui se melioris partis esse in iudicio æquitatis merito conspicit. Beatus igitur Job, quia nec tunc contra pupillum ^o manum exeruit, cum se etiam pro justitiæ meritum potiore vidit, nobis timoris regulam insinuans, dicit: Si levavi super pupillum ^o manum meam, etiam cum viderem me in porta superiorem. Ac si patenter dicat: Neque tunc utilitatis meæ negotia virtute contra pupillam exsequi volui, quando me in iudicio etiam ex justitiâ potiore vidi. [Vet. XV.]

Sancti etenim viri quando cum personis minoribus contentionum negotia subeunt, dum gravare vel in minimis timent, ipsi contra justitiâ gravari nequaquam refugiant. Sciunt quippe quia omnis humana justitiâ injustitiâ esse ^h reprehenditur, si divinitus districte iudicetur. Unde hoc quod sibi competit cavent vehementer exigere, ne eorum actus supernam

^a Vindoc., favere.

^b Norm., quod Joannes. Germ., quibus Joannes dicit.

^c Gemet., benedixerunt me.

^d Deest etiam in Laud et pler. Norm.

^e Locus hic varie torquetur in Mss. Vindoc. et Corb. Germ. habent, distinguere. Turon. et Gerin., distringerent. Pratel., Becc., Utic. et pler. Norm., disjungerent.

^f Norm., in castris.

^o Ita Corb. Germ., Laud. et pl. Norm., ubi Editi cum Germ. habent manum exercuit; et paulo post, potentiorum pro potiorum, ut legitur passim in Mss., præsertim Corb. Gerin., Norm., Turon., Germ., Laud., et Val. Cl.

^h Al., deprehenditur ut est in recent. Excusis, in-vitis Mss.

rectitudinem contingat subtiliter examinare. Sed ut inveniri justi in divino examine valeant, plerumque apud humana judicia gravari se et injuste patiuntur. Bestus autem Job vitæ suæ celsitudinem narrans, et multa sunt et mira quæ dixit. Sed quia plerumque humana mens renuit bona credere, quæ nescit operari, maledicti sibi sententiam protinus subjicit, si qua horum quæ dixerat opere non implevit, dicens :

CAPUT XXI [Rec. XVI].

VERS. 22. — *Humerus meus a junctura sua cadat, et brachium meum cum ossibus suis coneratur.*

33. *Concordia in societate, sine patientia perseverare non potest.* — Quia operatio corporea per humerum ac brachium agitur, bona quæ ore protulit, si opere non implevit, cadere sibi humerum et conteri brachium exoptat. Ac si aperte dicat: ^a Si ea quæ dixi operari renui, ipsum quod mihi ad operandum datum est corporis membrum perdam, ut videlicet cadat a corpore, quod exercere nolui ad utilitatem. Si vero hæc maledicti sententia ad spiritualem est intelligentiam referenda, liquet profecto quod brachium corpori per humerum jungitur. Et sicut per brachium bona operatio, ita per humerum socialis vitæ conjunctio designatur. Unde propheta quoque intuens sanctos universalis Ecclesiæ populos Deo concorditer servituros, ait: *Et servient ei^b in humero uno* (Sophon. III, 9). In eo ergo quod dicit: *Si levavi super pupillum manum meam, etiam cum viderem me in porta superiorem*, miram virtutem patientiæ servasse se asserit, qui gravari se a personis minimis, nec contra hoc quod sibi juste competere poterat, declinavit. Quod tamen si minime fecerit, adjungit: *Humerus meus a junctura sua cadat.* Quia nimirum qui patientiam servare contemnit socialem vitam citius per impatientiam deserit. A junctura etenim humerus cadit, cum adversitatis aliquid ferre animus non valens, fraternam concordiam relinquit; et quasi membrum separatur a corpore, cum is qui operari bona poterat a bonorum omnium abscinditur universitate. Neque enim unquam servari concordia nisi per solam patientiam valet. Crebro namque in humana actione nascitur, unde mentes hominum vicissim ^c a sua unitate ac dilectione separantur; et nisi ad adversa toleranda se animus præparet, procul dubio humerus corpori non inhæret. Hinc etenim Paulus ait: *Invicem onera vestra portate, et sic adimplebitis legem Christi* (Galat. VI, 2). Hinc per semetipsam Veritas dicit: *In patientia vestra possidebitis animas vestras* (Luc. XXI, 19).

[Vet. XVI.] 34. *Sine patientia charitati conjuncta bona opera pereunt.* — Recto autem, humero cadente, subjungitur: *Et brachium meum cum ossibus suis coneratur*: **695** quia nimirum cuncta nostra operatio,

^a Ebroic., Gemet. ac alii Norm., si bona quæ, hic Laud. habet ipsud quod mihi, pro ipsum.

^b Al. humero uno.

^c Gemet., a suavitate.

^d Editi addiderunt *fulla*, quod abest a Mss. Laud., Val. Cl., Norm., etc. Germ. habet, *virtutibus connexa*. Corb. Germ., *virtutibus plena*.

^e Gussanv., Vatic. et al. recent., *pergit operari*.

A cum quibuslibet videatur esse ^d virtutibus, solvitur, nisi per charitatis vinculum patientia conservetur. Sua enim bona ^e perdit operari qui aliena mala renuit perpeti. Fervore quippe iracundi spiritus læsus quisque a dilectione resilit, et cum se exterius gravari non tolerat, intus se per amissum ^f lumen charitatis obscurat; nec videt jam quo tendat pedem boni operis, qui oculum perdidit dilectionis. Sed sancti viri humerus a junctura sua non cadit, quia videlicet ejus dilectio a socialis vitæ concordia per impatientiam non recedit. Ejusque brachium minime frangitur, quia omnis ejus operatio in conjunctione humeri, id est in charitatis connexionem custoditur. Sed qua consideratione bona hæc tanta egerit, atque a malis omnibus sese abstinerit, adjungit dicens.

CAPUT XXII [Rec. XVII].

VERS. 23. — *Semper enim quasi tumentes super me fluctus timui Deum, et pondus ejus ferre non potui.*

35. *Timoris Dei quanta vis ad omnium contemptum persuadendum. Extremi judicii signa prævia.* — A pavore tantæ similitudinis pensemus, si possumus, quanta in sancto viro fuerit vis timoris. Fluctus etenim cum tumentes desuper imminet, cumque eam quam deferunt mortem minantur, nulla tunc navigantibus rerum cura temporalium, nulla carnis delectatio ad mentem reducitur; ea ipsa quoque ex navi projiciuntur, pro quibus longa navigia sumpserunt; cunctæ res in despectum mentis veniunt, amore vendi. Quasi ergo tumentes super se fluctus Deum metuit, qui dum veram vitam desiderat, omnia despicit quæ hic possidens portat. Nam velut tempestate deprehensi pondus navis abjicimus, quando ab oppressa mente desideria terrena removemus. Fitque ut ^g sublevata navis enatet, quæ mergebatur onerata, quia nimirum curæ quæ in hac vita depriment mentem in profundum trahunt. Quæ videlicet mens tanto altius inter tentationum fluctus attollitur, quanto sollicitius ab hujus sæculi cogitatione vacuatur. Est vero et aliud quod de maris concussione debeat solerter intueri. Tempestas quippe cum oritur, prius lenes undæ, et postmodum volumina majora concitantur; ad extremum fluctus se in alta erigunt, et navigantes quosque ^h ipsa sua altitudine subvertunt. Sic sic nimirum extrema illa properat, quæ universum mundum **696** subruat tempestas animarum. Nunc enim bellis et cladibus quasi quibusdam undis sua nobis exordia ostendit, et quanto ad finem quotidie propinquiores efficimur, tanto graviora irruere tribulationum volumina videmus. Ad extremum vero commotis omnibus elementis, supernus judex veniens finem omnium apportat, quia videlicet tunc tempestas fluctus in cælum levat. Unde et dicitur; *Adhuc*

Sed contra sancti Gregorii mentem, qui docet *cessare bona operari qui aliena pati recusat*, et contra fidem Mss. Anglic. et Norm., necnon Corb. Germ., Turon., Germ., Laud., etc., quibus consentiant vet. Edit.

^f Val. Cl. *lumen claritatis*.

^g Gemet., alique pl., *relevata navis*.

^h Laud. et Val. Cl., *ipsa validudine*.

modicum, et ego movebo non solum terram, sed etiam **A** *velut invenisse. Sed inter hæc pensandum est quia beatus Job ista de se loquitur laudatus et flagellatus. Si igitur saltem ad meritum profectum ita percussus est qui sic timuit, quomodo feriendus est qui contemnit? Quomodo depressura sunt Dei iudicia eos qui se elevant, si et illos ad tempus deprimunt qui hæc semper in humilitate formidant? Quomodo pondus Dei poterit ferre qui despicit, si hoc et ille in verbere pertulit qui per timorem prævidit? Unde summo opere formidandum nobis est illud tantæ distractionis examen. Constat autem quia in hac vita cum percutit, si percussione correctio sequitur, disciplina patris est, non ira iudicis; amor corrigentis est, non districtio punientis. Ex ipso ergo præsentis verbere iudicia æterna pensanda sunt. Hinc etenim perpendere summopere debemus quomodo feratur illa quæ reprobatur, si ferri modo vix valet ejus ira quæ purgat.*

36. *Judicium extremum sancti formidant; quanto magis expavescere debent peccatores. Bene autem subditur: Et pondus ejus ferre non potui, quoniam qui extremi iudicii adventum intenta mente considerat, profecto videt quia tantus pavor imminet, quantum non solum tunc videre, sed se etiam nunc prævidere pertimescat. Consideratione namque tanti terroris metu animus palpitat, et intentionis suæ oculos declinans, intueri quod prævidet recusat. Bene ergo dicitur: Et pondus ejus ferre non potui, quia cum **B** *supernæ majestatis vim ad iudicium venientis terroremque tanti examinis considerando animus conatur exquirere, mox ad semetipsum refugiens, sese expa-**

^a Val. Cl., quæ nondum ferunt.

LIBER VIGESIMUS SECUNDUS.

Quod supererat capituli xxxi libri Job explicatur, commendanturque præsertim animi demissio et moderatio, patientia, charitas, et erga subditos sollicitudo.

CAPUT PRIMUM.

1. *Ad cavendam desperationem, licet recte a se gestorum recordari. —* ^a *Quod a me sæpe jam dictum est, hoc me crebro repetere onerosum non est, quia et prædicator egregius dicit: Eadem vobis scribere mihi quidem ^b non pigrum, vobis autem necessarium (Phil. iii, 1). Beatus Job idcirco gestas virtutes narrat, quia inter increpationis verba et percussioneis verbera deprehensus, a spei fiducia mentem suam labefactari considerat. Multa quippe et egisse se mala ab increpantibus amicis audierat, et ne verbis pariter et flagellis pressa in desperationem mens corruat, hanc per suarum virtutum memoriam ad spem reformat, ut nequaquam se debeat in calamitate dejicere, quæ tranquillitatis suæ tempore se meminerat tam sublimia egisse. Quia igitur intentionis ejus **697** causam diximus, restat ut auditas virtutes illius subtiliter perpendamus.*

2. *Una virtus sine aliis, aut nulla est, aut minima. —* Hoc autem primum sciendum est, quia quisquis virtute aliqua pollere creditur, tunc veraciter pollet, cum vitis ex alia parte non subjacet. Nam si ex alio vitis subditur, nec hoc est solidum, ubi stare putabatur. Unaquæque enim virtus tanto minor est, quanto desunt cæteræ: Nam sæpe quosdam pudicos quidem vidisse nos contigit, sed non humiles; quosdam vero quasi humiles, sed non misericordes; quos-

^a Recent. Ed., quod ante sæpe. Sequitur Mss. et vet. Rxc.

^b Prætel. Codex elegantissimus et emendatissimus, Utic. ac Becc. optimæ quoque notæ, non pigrum, quod derivatur a piget.

^c Hic in varia abeant mss. Cod. In Turou. et Germ. legitur: quia superbia se intrinsecus corrumpente se-

metipsum diligens a div. timore fornicatur. Val. Cl., fornicatur semetipsum dividens a div. amore. Vindoc., semetipsum diligens a div. amore fornicatur; quod etiam habent Norm. et Corb. Germ.

^d Corb. Germ., Norm. et plur. cum vet. Ed., prudentia, temperantia, fortitudo, atque justitia, tanto perfectæ sunt singulæ.

dam quasi misericordes, sed nequaquam justos; quosdam vero quasi justos, sed in se potius quam in Domino confidentes. Et certum est quia nec castitas in ejus corde vera est, cui humilitas deest, quippe et quia superbia se intrinsecus corrumpente fornicatur, si semetipsum diligens, a divino recedit amore. Nec humilitas vera est cui misericordia juncta non est, quia nec debet humilitas dici, quæ ad compassionem fraternæ miseriæ necesse inclinari. Nec misericordia vera est quæ a rectitudine justitiæ existit aliena, quia quæ potest per injustitiam pollui, necesse procul dubio sibi metipsum miserari. Nec justitia vera est quæ fiduciam suam non in conditore omnium, sed in se fortasse, aut in rebus conditis ponit, quia dum a creatore spem subtrahit, ipse sibi principalis justitiæ ordinem pervertit. Una itaque virtus sine aliis, aut omnino nulla est, aut imperfecta. Ut enim, sicut quibusdam visum est, de primis quatuor virtutibus loquar, ^d prudentia, temperantia, fortitudine, atque justitia; tanto perfectæ sunt singulæ, quanto vicissim sibi metipsum conjunctæ. Disjunctæ autem perfectæ esse nequaquam possunt, quia nec prudentia vera est quæ justa, temperans et fortis non est, nec perfecta temperantia quæ fortis, justa et prudens non est, nec fortitudo integra quæ prudens, temperans et justa non est, nec vera justitia quæ prudens, fortis et temperans non est.

metipsum diligens a div. timore fornicatur. Val. Cl., fornicatur semetipsum dividens a div. amore. Vindoc., semetipsum diligens a div. amore fornicatur; quod etiam habent Norm. et Corb. Germ.

^d Corb. Germ., Norm. et plur. cum vet. Ed., prudentia, temperantia, fortitudo, atque justitia, tanto perfectæ sunt singulæ.

3. *Omnes in Job conueniunt.* — Beatus itaque Job, A quod non unam sine alia, sed coniuictas in se virtutes habuerit, enumerando singulas innotescit. Nam bona pudicitiam inuaniens, dicit: *Si deceptum est oculus meum super mulierem* (Cap. XXI, 9). Atque ut eidem pudicitiam demonstraret humilitatis gratiam nullatenus defuisse, post cetera subiungit: *Si contempsi cubire iudicium cum seruo meo* (Vers. 13). Qui ut humilitati suae ostenderet misericordiam fuisse coniuictam, paulo post dicit: *Si negari quod volebam pauperibus* (Vers. 16). Atque ut misericordiam suam ostenderet de iustitiae radice descendere, paulo superius praemittit, dicens: *Si ambulavi in vanitate, et festinaui in dolo pes meus* (Vers. 5). Atque ut monstraretur quam fuerit ad cuncta pavidus, et ad omnia circumspiciens inferius asserit, dicens: *Semper enim quasi sumentes super me fluctus iunxi Dominum* (Vers. 25). Qui scilicet in prosperis positus, atque abundantia rerum fultus, a si spem aut in suis actibus aut in circumstantiis rebus poneret, profecto iustus non esset. Sed quando iste vir sanctus in se spem posuit, qui aperte dicit: *Ecce non est auxilium mihi in me* (Job. vi, 13)? [Vet. et Rec. II.] Quid ergo nunc superest, nisi ut ipsas quoque divitias qua mente possederit innotescat? Ait enim:

698 CAP. XXXI, VERS. 24. — *Si putavi aurum robur meum, et obryzo dissi, fiducia mea.*

CAPUT II.

4. *Non in labentibus diuitiis, sed in Deo solo confidendum.* Obryzum dicimus b obrude aurum. Sanctus ergo vir nec aurum robur, nec sibi esse obryzum, C id est rudis auri molem fiduciam credidit, quia spem a atque delectationem suam in solius gratia conditoris figens, neque de quantitate auri, neque de specie peccavit. De creatore quippe desperasse fuerat, spem in creatura posuisse. In rebus autem dubiis spem fixerat dives ille, qui dicebat: *Animas, habes multa bona a reposita in annos plurimos, requiesce, comede, bibe, epulare. Sed hunc superna vox increpat, dicens: Scilicet, hac nocte animam tuam repetunt a te; quae autem parasti, cuius erunt* (Luc. xii, 19, 20)? Eadem enim nocte sublatus est, qui in rerum sibi abundantia multa tempora fuerat praestolatus, ut scilicet qui in longum sibi subsidia colligendo prospiceret, subsequentem diem vel unum minime videret. Quasi in aquis enim defluentibus fundamentum ponere est in rebus labentibus spei fiduciam velle solidare. Stante enim in perpetuum Deo, transeunt omnia. c Quid ergo a stante fugere est, nisi transeuntibus rebus inhaerere? Quis namque unquam decurrentium fluminum tumidis f vorticibus raptus manere ipse fixus potuit, deorsum unda defluente? Quisquis ergo defluere deuitat, superest ut quod defluit fugiat, ne per hoc quod amat in hoc cogatur pervenire e quod vitat.

a Pratell. et alii Norm., si spem in suis actibus poneret, profecto iustus non esset.

b Turon., Laud., Val. Cl., Norm., ruda aurum... rudem auri instem.

c Gemet. alique Norm. ac Turon.; atque dilectionem.

Qui enim rebus labentibus inhaeret, illo videlicet trahitur, quo tendit quod tenet. Prius itaque curandum est ne quis temporalia diligat, ac deinde ne in eisdem temporalibus quae non ad delectationem sibi, sed ad usum retinet, fiduciam ponat, quoniam coniuictus decurrentibus mox statum suum animam perdit. Nam vitae praesentis fluctus trahit quem levat, et valde demens est qui in unda volvitur, et plantam figere conatur. Sed sunt plerique qui etsi in rebus transeuntibus fiduciam nequaquam ponunt, cum tamen sibi ad usus necessarios abunde adsunt, mente tacita laetantur. Qua in re dubium non est, quia tanto quisque minus dolet quod desint aeterna, quanto magis gaudet quod adsint temporalia; et qui minus dolet quod desint temporalia, certius exspectat ut adsint aeterna. Hoc itaque de terrenis rebus gaudium beatus Job non se habuisse testificans, subiungit dicens:

CAPUT III [Vet. III].

VERS. 25. — *Si laetatus sum super multis divitiis meis, et quia plurima reperit manus mea.*

5. *Sancti bonorum temporalium onus aut largiendo partiantur, aut contemnendo totum deponunt.* — Sancti quippe viri in hujus peregrinationis aerumna, quoniam eam quam appetunt adhuc creatoris sui speciem contemplari minime sinuntur, omnem praesentis vitae copiam inopiam deputant, quia videlicet nil extra Deum sufficit menti quae veraciter Deum quaerit; et plerumque eis ipsa sua abundantia fit vehementer onerosa, quia hoc ipsum graviter tolerant, quod festinantes ad patriam in itinere multa portant. Unde fit ut haec cum indigentibus proximis devote partiantur, quatenus dum sumit iste quod non habet, deponat ille quod amplius habebat; nec conviator vacuus ambulet, nec eum quem retardare in via poterat nimium onus gravet. Electi ergo de multa abundantia minime 699 laetantur, quam videlicet pro amore caelestis patrimonii aut largiendo dispergunt, aut despiciendo deserunt. Sequitur:

CAPUT IV.

VERS. 26-28. — *Si vidi solem cum fulgeret, et lunam incedentem clare; et laetatum est in abscondito cor meum, et osculatus sum manum meam ore meo, quia est iniquitas maxima, et negatio contra Deum altissimum.*

6. *Sensus coercent, et continuo studio intra mentem suam se colligunt.* — Incertum non est quod utraque haec luminaria humanis ministeriis deputata, caeli militiae vocantur. In quorum cultum multos novimus, scriptura teste, cecidisse, sicut scriptum est: *Adoraverunt universam militiam caeli* (IV Reg. xvii, 16). Et quia sol et luna aliter videntur ad usum, aliter ad venerationem, eo more quo a cultoribus suis venerari solent, solem et lunam beatus Job nequaquam

d Plur., posita.

e-Norm., Corb. Germ. et Germ., quid ergo nisi a stante fugere est, transeuntibus inhaerere.

f Germ., omnes Norm., Laud., Corb. Germ. et Val. Cl., et verticibus.

g Vindoc., quod nocet.

vidisse se perhibet, nec lætatum fuisse cor suum, nec osculatam manum ore suo. In qua videlicet osculatione, quid aliud quam gratia venerationis exprimitur? Quod si fecisset unquam, hoc iniquitatem maximam et Dei negationem vocat. Sed postquam tanta de se locis superioribus virtutum culmina narravit, ^a quid nunc mirum memorat, si solem ac lunam non se adorasse manifestat? Unde pensandum est quod postquam in auro non habuisse fiduciam, nec in multis divitiis lætatum se fuisse testatur, adhuc ad sublimiora ducitur, ut tanto nos magis erudiat, quanto de se aliqua subtilius narrat. Ait enim: *Si vidi solem cum fulgeret, et lunam incedentem clare, et lætatum est in abscondito cor meum.* Quid hoc in loco videre dicitur, nisi desideranter intueri? Unde Psalmista ait: *Iniquitatem* ^b *si conspexi in corde meo, non exaudiat Deus* (Psal. lxxv, 18). Quæ nimirum iniquitas in ore exprimi non posset, si non conspiceretur in corde. Sed aliud est videre per iudicium, aliud per appetitum. Beatus ergo Job fulgentem solem, et clare incedentem lunam nequaquam vidisse se perhibet, ut se demonstret præsentis lucis speciem non appetisse. Ac si post despectum terrenæ suæ abundantiae patenter insinuet: Quid dicam, quia nequaquam in auro lætatus sum, qui in ipsa quoque luce corporea delectatus non sum? Sancti etenim viri postquam omnia præsentis vitæ oblectamenta despiciunt, præ illius lucis internæ dulcedine, ab hac exteriori animum luce quasi a tenebris avertunt: multumque secum intrinsecus contendunt, ne hujus lucis, quæ fulget extrinsecus, delectatione rapiantur. Lux quippe visibilis si incaute diligitur, a luce invisibili cor cæcatur, quia quanto extra se inhians animus funditur, tanto amplius in internis obtutibus reverberatur. Unde solertes quique ne corporeis sensibus nimis ad exteriora dilabantur, continuo studio intra mentem suam occulta custodiæ disciplina se colligunt, ut tanto magis inveniantur interius integri, quanto minus sunt exterius fusi. Hoc enim vigore disciplinæ intra mentis suæ se arcana constrinxerat, qui exterioris vitæ appetitum fugiens, dicebat: *Diem hominis non concupivi*, ^c *tu scis* (Jerem. xvii, 16). Quod ergo apud prophetam dicitur: *Diem hominis non concupivi, tu scis*, hoc de semetipso beatus Job verbis aliis asserit, quia fulgentem solem et lunam incedentem clare non viderit, atque ex his in cordis abditis lætatus non sit, quia nimirum gaudere non poterat de his quæ per delectationis desiderium non videbat.

[*Vet. IV.*] 7. *Cavent ne suæ prudentiæ innitantur.* — Si vero cuncta hæc quæ juxta historiam tractando **700** discurremus per allegoriæ quoque mysteria perscrutemur, quid hoc in loco aurum accipimus, nisi præclari intellectus ingenium; quid obryzum, nisi mentem? quæ dum igne amoris excoquitur, semper in se servat claritatem pulchritudinis quotidiana in-

^a Laud., quod nunc nimirum memorat.

^b Prat. et alii Norm., si asperi... non exaudiet Deus.

^c Deest tu scis in Utic., Pratel. ac plur.

A novatione fervoris. Nescit enim mens per torporem ^d veterascere, quæ studet per desiderium semper inchoare. Hinc namque per Paulum dicitur: *Renovamini spiritu mentis vestræ* (Ephes. iv, 23). Hinc Psalmista, qui ad perfectionis jam culmen pervenerat, quasi inchoans dicebat: *Dixi, nunc cæppi* (Psal. lxxvi, 11), quia videlicet si lassescere ab inchoatis bonis nolumus, valde necesse est ut inchoare nos quotidie credamus. Nec abhorret a rationis ordine quod aure dicimus ingenium designari, quia sicut in ornamento aurum supponitur, ut gemmarum desuper ordo disponatur, ita clara sanctorum ingenia divinis muneribus humiliter substernuntur, et distincta super se gratiarum dona percipiunt. Et nisi quid simile aurum cum sapientia haberet, quidam sapiens minime dixisset: *Sapientia absconsa, et thesaurus invisus, quæ utilitas in utriusque* (Eccli. xx, 32; xli, 17)? Sancti autem viri robur suum aurum non deputant, quia quantolibet ingenio fulgeant, nihil se esse ex suis viribus pensant. Et cum sentire omnia valenter possunt, prius intelligere semetipsos cupiunt, quatenus lumen ingenii more solis prius illustret locum in quo oritur, et postmodum cætera, ad quæ procedendo dilatatur, ne si intendendo cognoscendis aliis semetipsos nesciant, ibi solis radius ubi oritur obtenebrescat. Ingenii itaque virtutem ad cognoscendam propriam infirmitatem dirigunt, atque ex infirmitatis suæ melius cognitione convalescunt. Aurum ergo robur non creditur, si in accepto ingenio fiducia non habetur. Quod bene Salomon admonens, ait: *Habe fiduciam in Domino* ^e *in toto corde tuo, et ne innitaris prudentiæ tuæ* (Prov. iii, 5). Dicat ergo: *Si putavi aurum robur meum, et obryzo dixi, fiducia mea.* Ac si aperte fateatur, dicens: Nec quæ veraciter intellexi, meo ingenio tribui, nec menti propriæ, si qua egisse me bona contigit, hæc principaliter deputavi. Qui adhuc subtilius humilitatem nobis sui cordis insinuans, adjungit dicens:

CAPUT V [Rec. III].

Vers 25. — *Si lætatus sum super multis divitiis meis, et quia plurima reperit manus mea.*

8. *Multa in sacris litteris intelligere periculosum, nisi intellecta custodiantur.* — Quid multas divitias appellatas per significationem ^f credimus, nisi abundantia acumina consiliorum? Quæ quærentis manus invenit, cum hæc cogitatio tractantis gignit. Ilas etenim Salomon sapientiæ divitiis contemplatus ait: *Corona sapientium divitiis eorum* (Prov. xiv, 24). Qui quia divitias non metalla terrena; sed prudentiam nominat, illico per contrarietatem subdit: *Fatuitas stultorum imprudentia* (Ibid., 24). Si enim coronam sapientium terrenas divitias diceret, procul dubio fatuitatem stultorum paupertatem potius quam imprudentiam fateretur. Sed dum fatuitatem stultorum imprudentiam subdidit, sapientium divitias quia pru-

^d Germ., Lauu. et Corb Germ., veterescere.

^e Corb. Germ., Laud., Germ. et plor., ex toto corde.

^f Vindoc., dicimus.

dentiam dixerit, indicavit. Has in se Paulus scientiæ divitiis contemplatus, et contemplationem suam consideratione humanæ fragilitatis humilians, ait: *Habemus thesaurum istum in vasis fictilibus* (II Cor. IV, 7). Multas itaque apud nos divitias reperimus, cum dona abundantis intelligentiæ, sacra eloquia investigando percipimus, atque in his plura, nec tamen sibi met diversa sentimus. Non est autem secunda lætitia **701** in divinis paginis vel fortia, vel multa cognoscere, sed cognita custodire. Nam qui bene intelligit, ^a quid intelligendo debeat agnoscit. ^b Quanto enim intellectu latius extenditur, tanto ad explenda opera enixius ligatur. Unde in Evangelio Veritas dicit: *Cui multum datum est, ^c multum quæretur ab eo; et cui commendaverunt multum, plus repetent ab eo* (Luc. XII, 48).

[*Vet. V.*] **9.** *Intelligentia data, est quasi pecunia mutuo accepta, cum senore reddenda.* — Deputemus igitur intelligentiam datam quasi pecuniam mutuam, quia quo plus nobis creditur ex benignitate, eo debitores amplius tenemur in opere; et plerumque eadem intelligentiæ accepta pecunia, cum ad usuras auditoribus datur, amittitur, nisi caute tribuatur. Neque enim negligenter intuendum est in Regum volumine, quod prophetarum filii cum in Jordane ligna cæderent, uni eorum securis ex manubrio in profundum lapsa disparuit (IV Reg. VI). Ferrum quippe in manubrio est donum intellectus in corde. Ligna vero per hoc cædere est prave agentes increpare. Quod nonnunquam dum fluxe agitur, dum lapsus vanæ gloriæ in accepta eadem ^d scientia non vitatur, ferrum in aqua perditur, quia ex dissoluto opere intelligentia fatuatur. Quam profecto intelligentiam ad hoc novimus dari, ut ante dantis oculos ex bona debeat actione restitui. Unde recte is qui ferrum amiserat clamabat: *Heu! heu! heu! domine mi, et hoc ipsum ^e mutuo acceperam* (IV Reg. VI, 5). Habent enim hoc electi proprium, ut si quando eis in sua scientia ^f furtiva vanæ gloriæ culpa subrepat, ad cor velociter redeant, et quidquid in se ante districti iudicis oculos damnabile inveniunt, lacrymis insequantur. Qui flentes non solum caute inspicunt mala quæ commiserunt, sed ex accepto munere quæ reddere etiam bona ^g debuerunt, quia nimirum tanto se amplius peccatores sentiunt, quanto ex neglectis bonis quæ agere poterant debitores tenentur. Recte ergo qui ferrum perdidit, clamabat: *Heu! heu! heu! et hoc ipsum mutuo acceperam.* Ac si dicat: Illud per dissolutionem negligentiam perdidit, quod ut per bona

^a Editi, *quid intelligendo operari debeat.* Abest operari a Turon., Germ., Laud., Corb. Germ., Val. Cl. et Norm. omnibus; aliundeque sensus integer est, ommissa hac voce.

^b Prat. ac alii Norm., *quanto enim intellectus latius extenditur.*

^c Laud., *plus quæritur... plus petent.* Ita quoque in Val. Cl. et Norm., si voculam excipias *plus*, cuius loco legitur, *multum*, in Norm.

^d Recent., *sapientia*, contra Mss. et vet. Excusorum fidem.

^e Laud., Corb. Germ. et Germ., *mutuum acce-*

A opera redderem ex ^a gratia creditoris accepi. Sed nunquam Deus mentem deserit quæ in peccatis se veraciter agnoscit. Unde et mox Eliazus veniens, lignum deorsum mittit, et ferrum in superficiem attollit, quia videlicet Redemptor noster pie nos respiciens, cor peccatoris humiliat, et ei quam amiserat intelligentiam reformat, lignum mergit, et ferrum relevat, quia cor affligit, et scientiam reparat. Unde bene in alia translatione dicitur quod confregit lignum atque jactavit, et sic ferrum sustulit. Lignum namque confringere est cor ab elatione conterere. Lignum ad ima jactare est elatum cor in cognitione, ut diximus, propriæ infirmitatis humiliare. Atque illico ferrum ad superficiem redit, quia ad usum exercitationis prius intelligentia recurrit.

B **10.** *Hinc de dono sibi credito justi plus timent quam gaudeant.*—Igitur quoniam donum intellectus quod accipitur vix cum tot difficultatibus custoditur (curandum quippe est ne otio torpeat, curandum ne in exercitatione operis vitio elationis evanescat), sancti viri minime exsultant cum cognoscunt **702** quæ faciunt, sed cum faciunt quæ cognoverant; et si intelligendo congaudent muneri largitoris, mœrenes tamen considerant debitum operis, ut videlicet actione persolvant quod eis prærogatum est in cognitione. Stultus namque est debitor qui gaudens pecuniam mutuam accipit, et tempus quo reddere debeat non attendit. Moderatur autem lætitia accipiendi, quando solerti providentia etiam constitutum tempus reddendi cogitatur. Quia igitur viri justi in his quæ vigilanter intelligunt secunda lætitia non extolluntur, dicatur recte: *Si lætatus sum super multis divitiis meis, et quia plurima reperit manus mea.* Ac si aperte diceretur: Nequaquam me in eo locupletem ex justitia credidi, quo recta quæ agere debui etiam multa cognovi, nec intelligentia cor extulit, quia illud consideratio debite operationis pressit. [*Vet. VI.*] Sciendum vero est, quod plerumque contingit, ¹ ut cum intelligentiæ altitudo percipitur, circa semetipsum animus valde sollicitus ab elationis lapsu teneatur. Sed cum mira quæ intelligit etiam operari cœperit, eo ipso nonnunquam quo foras ostenditur labitur, atque in suis actibus se cæteros præire gloriatur. Beatum igitur Job sicut intelligentiæ aurum non extulit, nec lumen quoque ante humanos oculos miræ **D** operationis elevavit. Unde et apte subjungit:

CAPUT VI. [Rec. IV].

VERS. 26. — *Si vidi solem cum fulgeret.*

41. *Ad bonorum operum suorum fulgorem non peram.*

¹ Norm., *furtive vanæ gloriæ culpa subripitur.* Ita etiam Germ. Corb., Germ., Val. Cl. et Laud., mutato *furtive* in *furtiva*.

² Post debuerunt in Germ. et Norm. additur *attendunt, quia*, etc.

³ Editi, *conditoris*, quod etiam legitur in nonnullis Mss. Vindoc., Corb. Germ., Laud., Val. Cl., habens *creditoris*, quod Gilot. pro diversa lect. annotavit.

⁴ Vindoc., *ut cum intelligentia cor extollit, altitudo percipitur.*

exsultant. Non absolute debitor qui multa reddit, sed qui omnia. — Sol quippe in fulgore est bonum opus in manifestatione. Scriptum namque est: *Lucet lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent patrem vestrum qui in caelis est (Matth. v, 16)*. Et rursus: *Sint lumbi vestri praecincti, et lucernae ardentes (Luc. xii, 35)*. Quod enim hoc in loco fulgentis sole, id in Evangelio lucernis ardentibus designatur. Bonum quippe opus cum in medio perfidorum lucet, lucerna ardet in nocte; cum vero in Ecclesia resplendet, sol fulget in die. Bonum opus si adhuc tale est, quod soli mali mirantur, lucerna videlicet in nocte est; si autem ita proficit, ut mirari a bonis ac perfectioribus possit, nimirum sol est in die. Bonum opus cum per activam vitam corporis lucescit, quasi lucernae more, lumen ex testa resplendet. Cum vero per solam virtutem mentis in contemplatione attollitur, quasi more solis de caelo veniens lux videtur. Quia igitur multa beatus Job hospitalitatis ac misericordiae de se bona narraverat, quae profecto tanto adhuc minima, quanto et corporaliter noverat gesta, ad virtutum spiritualium culmen mentis oculum revocans, perfectionis suae meminit, et lucem exemplorum, quam de se aliis tribuit, solem vocavit. [Reg. V.] Sunt vero nonnulli qui cum bona aliqua faciant, iniquitatum suarum protinus obliviscuntur, et cordis oculum in consideratione bonorum operum quae exhibent figunt; atque eo se jam sanctos existimant, quo inter bona quae agunt malorum suorum, in quibus et fortasse adhuc implicati sunt, memoriam declinant. Qui scilicet si districtiorem judicis vigilantem attenderent, plus de malis suis metuerent quam de imperfectis bonis exsultarent, **703** plus inspicere quod de his quae adhuc eis agenda sunt debitorum tenentur, quam quod operantes quaedam jam debiti partem solvant. Neque enim absolutus est debitor qui multa reddit, sed qui omnia; nec ad bravium victoriae pervenit qui in magna parte spectaculi velociter currit, si juxta metas veniens in hoc quod est reliquum desit. Nec ad quolibet destinata loca pergentibus inchoando prodest longum iter carpere, si non etiam totum valeant consummare. Qui ergo aeternam vitam quaerimus, qui aliud quam quaedam itinera agimus, per quae ad patriam festinamus? Sed quid prodest quod carpinus tam multa, si ea quae ad perveniendam restant, negligimus reliqua?

12. *Non quid itineris jam peractum sit, consideremus, sed quid supersit peragendum.*—More itaque viatorum, nequaquam debemus aspicere quantum jam iter egimus, sed quantum superest ut peragamus, ut paulisper fiat praeteritum quod indesinenter et timide adhuc attenditur futurum. Amplius igitur de-

bemus inspicere quae bona necdum fecimus, quam ea quae jam nos fecisse gaudemus. Sed habet hoc humana infirmitas proprium, ut plus ei intueri libeat quod sibi in se placet quam quod sibi in se displicet. Aeger quippe oculus cordis, dum laborare in consideratione sua metuit, quasi quoddam stratum delectationis in animo, ubi molliter jaceat, requirit; atque idcirco quae commoda de peractis bonis sit assecutus intelligit, sed quae damna de neglectis patitur nescit. Plerumque enim hoc vitio tentantur etiam electi. Plerumque eorum cordi suggeritur ut bona quaeque quae fecerunt ad animum revocent, et securitatis jam laetitia exsultent. Sed si vere electi sunt, ab eo in quo sibi placent mentis oculos divertunt, omnem in se de peractis bonis laetitiam deprimunt, et de his quae se minus egisse intelligunt tristitiam requirunt, indignos se aestimant, et pene soli bona sua non vident, quae in se videnda omnibus ad exemplum praebent. Hinc est quod Paulus, dum expleta in se bona postponeret, et sola adhuc reliqua quae essent explenda cogitaret, dixit: *Ego me non arbitror apprehendisse (Philip. iii, 13)*. Hinc est quod ut posset se de bonis quae agebat humiliare, studebat ad animum praeterita mala reducere, dicens: *Qui prius sui blasphemus, et persecutor, et contumeliosus (I Tim. i, 13)*.

[Vet. VII.] 13. *Quando bona a se facta in memoriam revocari, aut narrare liceat.*—Qui et si aliquando dixit: *Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi (II Tim. iv, 7)*? Intuendum summopere est quia illud eo tempore intulit quo jam ex corpore diacesurum se esse cognovit. Ibi quippe praemisit dicens: *Ego enim jam delibor, et tempus meae resolutionis instat (Ibid., 6)*. Tunc ergo ad memoriam perfectionem reduxit operis, cum jam praevit ad largitatis spatium minime subesse tempus operationis. Sicut enim, dum vivimus, debemus bona nostra a memoria repellere, ne extollant, ita appropinquante exitu, plerumque ea ad memoriam iterum revocamus, ut videlicet fiduciam praebent, et desperatum timorem premant. Qui etsi Corinthiis bona sua enumerando narravit, **704** illos confirmare studuit, non se ostendere. Nam quia eadem bona non in se attenderet, patefacta tribulatione propriae tentationis edocuit qua expressa subjunxit: *Propter quod placeo mihi in infirmitatibus meis (II Cor. xii, 10)*. Ut ergo discipulos instrueret, de se summa referebat; ut vero se in humilitate custodiret, considerationis oculum non in virtutibus suis, sed in infirmitatibus fixerat. Habent itaque proprium sancti viri, ut bona quidem quae agunt videant; et tamen cum peregerint, ab eorum memoria oculos avertant. Unde recte per beatum Job dicitur: *Si vidi solem cum fulgeret*. Ac si aperte diceret: *Opus meum etiam cum aliis exem-*

^a Ita Corb. Germ., Norm., Turon., Germ., Laud. In recentioribus, in corporibus lucescit, vet. Excusis lectionem Mss. retinentibus.

^b Val. Cl., sed qui juxta metas. Ita etiam Corb. Germ., Norm., Germ., omisso que.

^c Val. Cl. et Laud., ut pergamus.

^d Turon., de negligentibus.

^e Editi cum Corb. Germ., fuisse revocamus. Germ. abjecit adverbium, Mss. Anglic. et aliis nostris habentibus iterum, et optimo quidem sensu.

^f Turon., non in se, sed in Domino attendens.

plorum lucem tribueret, ad presumptionis gratiam non attendi, quia dum de eo extolli timui, ab intuentu eo oculos averti. Sequitur :

CAPUT VII.

LIB. — Et lunam incedentem clare.

14. *Fama ex bonis operibus non aucupanda.*—Post pramissum solem, apte quoque incedentem clare lunam subdidit, quia videlicet post opus bonum, fama laudabilis sequitur, per quam celebre nomen in hac presentis vite nocte possidetur. Si autem verum est quod quidam putant, illustrationem lunam per occultum circulum a radio solis accipere, ut possit lucem nocturnis cursibus exhibere, ab hujus significationis ordine hæc quoque suspicio non abhorret. Fama quippe a bono opere vires accipit, ^a et favoris gratiam quasi claritatem luminis aspergit. Est et aliud in luna quod per similitudinem bona spargenti famæ conveniat. Lux namque ejus etiam in tenebrarum tempore iter ambulantiibus ostendit, quia et dura de aliena vita lux laudis emicat, alios ^b ad exercitium boni operis illustrat; cumque illius opinio clara cognoscitur, huic quasi pergenti in itinere exempli lumen præbetur. Sed nonnunquam opus quod, ab aliena opinione sumitur minus mundo desiderio in animo formatur. Nam infirmæ mentes cum bona de aliis audiunt, aliquando se ad operationem rectam non amore virtutis, sed delectatione laudis accendunt. Et profecto liquet quia sicut ^c natura solis est ut quæque attigerit accendat et siccat, ita lunaris ignis est proprium ut quicquid contigerit exurat quidem, sed exurendo humidum reddat. Ad vitam igitur bonam alios ^d pro amore Dei affectus recti operis, alios vero amor laudis inflammat. Sed cum recti operis affectu accendimur, quasi per ignem solis a vitiorum humore siccamur. Eum vero quem ad opus bonum laudis amor provocat, concupita fama, quasi luna, attingit, quia videlicet ejus animum et accendit et resolvit. Accendit scilicet ad exercitium operis, resolvit vero ad concupiscentiam favoris: Plerumque tamen ad exercenda bona opera aliena nos utiliter exempla persuadent. Et cum mente humili opinionis alienæ bona suscipimus, nostra vel ad melius bona producimus, vel ad bonum mala permutamus. Cumque nos de vita proximi famæ splendor irradiat, mens nostra, ut prædiximus, ^e quæ ad obtinendum virtutis iter se dirigit, quasi in lunæ lumine gressus ^d ponit. Sed sicut ex aliena opinione proficimus, sic plerumque, si famæ nostræ ^f laudibus intendimus, a virtute vacuumur, **705** quia cum delectatur animus

^a Vindoc., et splendoris gratiam.

^b Ita cum Mss. Corb. Germ., Norm., Laud., Val. Cl. et vet. Edit. In recent. vero, ad exercenda bona operis. Germ. totum hunc locum sic contrahit, quia et dum de aliena vita lux quæ illius opinione clara cognoscitur ostenditur, huic quasi pergenti ex itinere, etc.

^c Recent., naturæ solis est. Mss. et antiq. Ed. contradicentibus.

^d Turon., Germ., Corb. Germ., cum pl. Norm., per amorem.

^e Vindoc., quæ ad obtinendas virtutes ita se dirigit.

A in hoc quod de se extrinsecus haberi considerat, illud obliviscitur ad quod introrsus anhelabat.

[Vet. VIII.] 15. *Intelligentia, bona opera, laudes, humilitati Job (quod raro accidit) nihil nocuerunt.* —

Quia igitur sanctum virum intelligentia scientiam non corrumpit, de multis divitiis gaudere desepxit. Quia vero eum magnitudo operis non inflavit, solem fulgentem non vidit. Quia autem illum ^e nec fama laudis extalit, clare incedentem lunam minime attendit. Sunt enim nonnulli qui eo in elationem corruunt, quo per subtilem intelligentiam vel qua non faciunt bona cognoscunt. Hi nimirum super multis divitiis lætantur, cum quælibet somma intelligendo reperiunt, atque in elatione ipsis inventionibus corrumpuntur. Sunt vero nonnulli quos intelligentia quidem non elevat, sed exhibita operatio exaltat. Qui dum actiones suas respiciunt, apud mentem suam sibi cæteros dedigando postpouunt. Hi videlicet etsi in multis divitiis non gaudent, solem tamen fulgentem vident ^b quia de sole boni operis magnitudine quasi alios despiciendo tument. Et sunt nonnulli quos nec operatio propria extollit; sed cum laudari ab hominibus pro hac eadem bona operatione cœperint, ipsis hominum favoribus devicti, quasi magnos se quosdam in sua cogitatione conspiciunt, atque a cordis custodia dissolvuntur. Hi profecto etsi fulgentem solem videre noluerunt, lunam tamen clare incedentem respiciunt, quia inter hujus vitæ tenebras dum in opinionis suæ claritate animum defigunt, humilitatis gratiam quasi ex nocturno lumine amittunt; et intuentes lunam, se non vident, qui semetipsos nescire incipiunt, dum mentis oculos in transitorium favorem defigunt.

16. *Varii ad virtutem progressus et gradus. Quid in uno quoque metuendum.* — Sic autem profectus est hominum, sicut incrementa esse conspiciamus arborum. Vis quippe futuræ arboris prius in semine est, postmodum in ortu, atque ad extremum producit in ramos. Sic nimirum sic uniuscujusque virtus succrescit operantis. Seminatur namque in intelligentia, oritur in operatione, atque ad ultimum convalescit usque ad profectus magni latitudinem. Sed cum quemlibet sua intelligentia extollit, arbor quæ oriri poterat in semine putrescit. Cum autem post operationem bonam elationis peste corrumpitur, quasi jam orta siccatur. Cum vero neque intelligentiæ, neque operatio corrumpit, ⁱ sed excrecente magnitudine, dum favor laudantium sequitur, atque a statu suo bene operantis animum evertit, linguarum ventos

^f Editi fere omnes, laudibus intiamus. Inhæsimus Mss. Corb. Germ., Turon., Laud., Germ., Vindoc., Norm. et Ed. Paris. 1495, ubi legitur, intendimus.

^g Corb. Germ., Val. Cl., Ebroic., alii Norm. et Germ., nec fama laudabilis.

^h Verba hæc, usque ad despiciendo tument inclusive, desunt in Germ., Vindoc., Corb. Germ. et Norman.

ⁱ Norm., sed excrecente magnitudine validum facit; olim tamen legebatur in Utic. et Berc., ut hic legitur. In vet. Ed. habet: sed excrecentem magnitudinem dum favor... sequitur.

arbor pertulit, et omne quod in ea robustum creverat tempestas famæ radicibus evulsit. Quo enim arbor altius ad superiora surrexerit, eo ventorum vim vehementius sentit, quia quo plus quiaque in bonis operibus attollitur, eo ampliori ab ore laudantium flatu fatigatur. Si itaque adhuc arbor in semine est, metuendum est ne ipsa scientiæ cognitione putrescat. Si jam ad virgultum prodiit, curandum est ne hanc manus elationis tangat, atque a viriditate suæ actionis arefaciat. Si autem valenti robore jam ad alta se sublevat, valde formidandum est, ne hanc admotæ laudis ventus gravior radicibus evellat.

[Vet. IX.] **706** 47. *Periculo ex fama et humanis laudibus, Deus permittit opponi detractones.* — Sed inter hæc sciendum est quia ne immoderatis ^a laudibus eruarum, plerumque miro rectoris nostri moderamine etiam detractationibus lacerari permittimur, ut cum nos vox laudantis elevat, lingua detrahentis humiliet, quia et arbor sæpe quæ unius venti impulsu ita impellitur, ut pene jam erui posse videatur, alterius et diverso venientis flatu erigitur, et quæ hac ex parte inflexionem pertulit, ab alia ad statum redit. Unde et illa arbor alte radicata quasi inter adversantes ventos fixa steterat, quæ dicebat: *Per gloriam et ignobilitatem, per infamiam et bonam famam* (II Cor. vi, 8). Sæpe enim laus bene agentis auribus insolenter admota, dum foris sermonibus perstrepat, intus quamdam menti ^b per tacitum, elationis tempestatem gignit: fitque ut hoc, quod animus de humanis favoribus gaudet, non facile exterius ostendat, sed tamen corruptionis vim non tenuiter interius sentiat. Et sunt nonnulli quos ita laus inflat, ut usque ad verba elationis pertrahat. Quidam vero, ut prædiximus, hoc ipsum patefacere quod elevantur erubescunt, atque auditis suis præconiis extolluntur; sed tamen usque ad elationis verba non exeunt, et gaudere se in talibus non ostendunt. Unde beatus Job, quia noverat arrogantem se non solum nullo modo in verbis, sed etiam in cogitatione quoque tacita minime fuisse, postquam dixit: *Si vidi solem cum fulgeret, et lunam incedentem clare*, illico subdidit:

CAPUT VIII.

Vers. 27. — *Et lætatum est in abscondito cor meum.*

18. *De suis laudibus vel tacite lætari vetitum.* — Qua videlicet attestazione quid nobis inhuitur, nisi quod magno metu et circumspectione opus est, ne mens nostra unquam de suis laudibus vel tacita lætetur? Quisquis enim ^c quasi claritatem lunæ famæ suæ magnitudinem conspiciat, sibi in occulto mentis gaudium facit, cui iste nisi auctori se prætulit, cuius dono ut bene operaretur percepit, et tamen in ejus munere de gratia suæ laudis hilarescit? De-

^a Pro *eruarum* in Ed. legitur *erigamur*. Fortasse antiquarius parum gnarus, cum putaret verbo *erueri* significari tantum *eripere*, mutavit *eruarum* in *erigamur*. Primum legitur in Mss. Turon., Laud., Val. Cl., Vindoc., Norm., duob. Sangerm., id est Germ. et Corb. G.

^b Ita duo Sangerm., Norm., Laud., Val. Cl. et pl.,

A specto enim honore conditoris, semetipsum plus amare convincitur, ejus præconiis lætatur. Quamvis nonnunquam etiam sancti viri de bona sua opinione gaudeant; sed cum per hanc ad meliora proficere audientes pensant, non jam de opinione sua, sed de proximorum gaudent utilitate quia aliud est favores quærere, et aliud de profectibus exsultare. Qua in re necesse est ut cum audientium utilitati non proficit, mentem nostram fama laudabilis non elevet, sed fatiget. Cum enim humanæ linguæ attestazione laudamur, ^d occulta pulsatione requirimus quid de nobisipsis sentiamus. Superba etenim mens etiam cum de se falsa bona dicuntur exsultat, quia non apud Deum qualiter vivat, sed apud homines qualiter innotescat, excogitat. Judicium enim de se omnipotentis Dei despiciens, et solummodo hominum quærens, inter auditas laudes extollitur, et quæ hoc solum quæsierat, quasi de bravio operis lætatur. At contra, si cor veraciter humile est, bona quæ de se audit, aut minime recognoscit, et quia falsa dicuntur metuit; aut certe si adesse ea sibi veraciter scit, eo ipso formidat ne ab æterna Dei retributione sint perdita, quo hæc considerat hominibus divulgata, **707** pavetque vehementer ne spes futuri muneris in mercedem permutetur transitorii favoris.

19. *Sancti suis laudibus cruciantur.* — Qua ex re agitur ut electorum animus magno laudum suarum igne crucietur, atque ab omni torporis sui rubigine mœrore cogitationis excoquatur. Cauta enim consideratione trepidat, ne aut de his in quibus laudatur et non sunt majus Dei judicium inveniat, aut de his in quibus laudatur et sunt competens præmium perdat. Unde plerumque fit ut sicut injustus ex laude sua polluitur, ita vir justus audita sua laude purgetur. Nam dum bona quæ egit ab hominibus proferri cognoscit, subtile contra se, ut dictum est, extremi judicii examen metuit, ac trepidus ad conscientiam recurrit, et quidquid illic inest reprehensibile corrigit. Dum enim bona sua innotuisse formidat, subtilitatem secutori examinis pertimescens, si qua in se finalia occulta sunt amputat. Pavet namque si saltem talis Deo non ostenditur qualis ab hominibus putatur, et neque contentus est ut in quo potuit innotescere, in hoc debeat remanere. Jam enim de bonis suis quasi retributionem sibi factam æstimat, nisi cis et alia quæ ab hominibus nesciuntur adjungat. Unde bene per Salomonem dicitur: *Sicut probatur in confatorio argentum, et in fornace aurum, ita probatur homo ore laudantis* (Prov. xxvii, 21). Argentum quippe vel aurum, si reprobum est, igne consumitur; si probum vero, igne declaratur. Sic nimirum est et sensus operantis. Nam qualis sit, in eo quod laudatur ostenditur. Si enim se auditis suis laudibus extollit, quid iste aliud quam

ad quos accedit. Ed. Paris. 1495, in qua legitur, *per tacitam elationis tempestatem*. In cæteris omisso *per*, legitur, *tacitam . . . tempestatem gignit*.

^c Laud. et Val. Cl., quasi claritate lunæ.

^d Turon., *occulta dispensatione*. In Gemet. pro *requirimus* lego *requirimus*.

aurum vel argentum reprobum fuit, quem videlicet A fornax linguæ consumpsit? Si autem favores suos audiens, ad superni iudicii considerationem redit, ac ne de his apud a occultum arbitrum gravetur metuit, quasi expurgationis igne ad magnitudinem claritatis excrecit, et uade incendium trepidationis sustinet, inde clarius fulget. Beatus igitur Job, quia nequaquam de operatione se prætulit, fidenter dicit: Si vidi solem cum fulgeret. Quia vero hunc b a iudicii interioris intuitu fama laudabilis non divertit, adjungit: Et lunam incedentem clare. Quia autem opinionis suæ gratia animum devinci, nec tacita cogitatione permisit, protinus subdidit: Et si lætatum est in abscondito cor meum. [Vet. X.] Et quia plerumque inconsiderata mens, dum transitorio favori non renittitur, ad hoc usque pertrahitur, ut laudet ipsa B quod facit, conditioni quæ præmissa est quasi congrue subinfertur:

CAPUT IX.

IBID. — Et osculatus sum manum meam ore meo.

20. Deo, non sibi, sua bona opera tribuunt. Gratia præveniens. — Per manum quippe operatio, per os autem locutio designatur; sicut per Salomonem dicitur: Abscondit piger manum suam c sub axilla sua, et laborat si ad os suum porrigat eam (Prov. xix, 24). Pigo labor est manum suam ad os porrigere, quia desidiosus quisque prædicator nec hoc vult operari quod dicit. Manum quippe ad os porrigere est voci suæ opere concordare. Manum ergo suam osculatur ore suo, qui laudat quod facit, et testimonio propriæ locutionis sibi virtutem tribuit operis. Quia in re quis C despiciatur, nisi is qui ipsa operandi munera largitur? Unde bene per egregium prædicatorem dicitur: Quid autem habes, quod non accepisti? Si autem 708 accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis (1 Cor. iv, 7)? Sancti autem viri sciunt post primi parentis lapsum de corruptibili stirpe se editos, et non virtute propria, sed præveniente superna gratia ad meliorem se vota vel opera commutatos; et quidquid sibi mali inesse cognoscunt, de mortali propagine sentiunt meritum; quidquid vero in se boni inspicunt, immortalis gratiæ cognoscunt donum, eique de accepto munere debitores fiunt, qui et præveniando dedit eis bonum velle quod noluerunt, et subsequendo concessit bonum posse quod volunt. Unde bene per Joannem dicitur: Adoraverunt viventem in sæcula D sæculorum, mittentes coronas suæ ante thronum Domini (Apo. iv, 10). Coronas namque suas ante thronum Domini mittere est certaminum suorum victorias non sibi tribuere, sed auctori, ut ad illum referant gloriam laudis, a quo se sciunt vires accepisse certaminis. Beatus ergo Job, quia sic bona quæ operatus est narrat, ut tamen hæc suæ operationi non tribuat, sed ad auctoris laudem recurat, ma-

a Laud., duo Sangerm. et Val. Cl., occultum arbitrem; quod jam non semel observavimus.

b Val. Cl., a iudicis interioris. Vindoc., quia vero hunc audius interioris intuitu fama laudabilis.

c Laud., Norm., duo Sangerm. et plur. sub axilla sua. Quam lectionem exhibent vet. Edit.

num suam ore suo osculatum fuisse se denegat. Ac ai patenter dicat: Ego mea opera tanquam mea non profero, quia auctoris sui gratiam negare convincitur, quisquis sibi tribuit quod operatur. Unde et protinus subdit:

CAPUT X.

VERS. 28. — Quæ est iniquitas maxima, et negatio contra Deum altissimum.

21. Deum negat qui de viribus suis præsumit. — Licet etenim quia illum negat, cujus despecta gratia, sibi vires boni operis arrogat. Quod recte quoque et iniquitas maxima vocatur, quoniam omne peccatum quod ex infirmitate est spem nequaquam perdit, quia a superno iudice veniam requirit. Præsumptio autem virtutis propriæ tanto gravius in desperatione est, quanto longius ab humilitate. Cumque vires sibi tribuit operis, ad adiutorium non recurrit auctoris; fitque ut eo gravius peccator pereat, quo et ipsum hoc, quia est peccator, ignorat. Sequitur:

CAPUT XI [Rec. VI].

VERS. 29. — Si gavisus sum ad ruinam ejus qui me oderat, et exultavi quod invenisset eum malum.

22. Dei discipulos nos facit solâ charitas. Charitatis argumenta et signa. — Omnipotentis Dei nos esse discipulos, sola custodia charitatis probat. Hinc est enim quod per semetipsam Veritas dicit: In hoc cognoscent omnes, quia mei discipuli estis, si dilectionem habueritis ad invicem (Joan. xiii, 35). Quæ nimirum dilectio si cor nostrum veraciter replet, duobus modis ostendi solet, scilicet si et amicos in Deo, et inimicos diligimus propter Deum. Sed sciendum est quia inimici dilectio tunc veraciter custoditur, cum nec de profectu addicimur, nec de ruina illius lætamur. Nam sæpe in dilectionis imagine erga inimicum animus fallitur, sequè hunc diligere æsumat, si ejus vitæ contrarius non existat. Sed dilectionis vim occulte et veraciter aut d profectus inimici, aut casus interrogat. Hac etenim de re ad plenum semetipsam mens hominis nescit, nisi eum quem sibi adversarium credit in defectu vel profectu mutasse modum sui status invenerit. Si enim de prosperitate addicitur, et de calamitate se odientis lætatur, constat quia non amat quem non vult esse meliorem, eumque etiam stantem voto persequitur, quem cecidisse gra- D tulatur.

[Vet. XI] 709 23. Qui possumus illæsa charitate de inimici ruina lætari, aut de ejus gloria dolere. Quid hac in re cavendum. — Sed inter hæc sciendum est quia evenire plerumque solet ut non amissa charitate et inimici nos ruina lætificet, et rursus ejus gloria sine invidiæ culpa contristet, cum et ruente eo quosdam bene erigi credimus, et proficiente illo plerosque injuste opprimi formidamus. Qua in re mentem no-

d Hic toties legitur profectus, profectu et similia, in Mss. duob. Sangerm. et Norm., quoties in Editis legitur profectus, profectu; etiam ubi vocis defectus oppositio ad scribendum profectus suadere videbatur: in defectu vel profectu mutasse modum. Et infra, nec ejus jam defectus nec profectus addicit.

stram nec ejus jam defectus ^a erigit, nec ejus profectos addicit, si recta nostra cogitatio non quid in ipso, sed quid de ipso circa alios agatur attendit. Sed ad hæc servanda valde est necessarium subtilissimæ discretionis examen, ne cum nostra odia exsequimur, fallamur sub specie utilitatis alienæ. Si enim de inimici morte gaudendum omnino non esset, Psalmista non diceret: *Lætabitur justus, cum viderit vindictam impiorum* (Psal. LVII, 11). Sed aliud est impium, aliud vero inimicum perpeti. Nam sunt plerique inimici qui non sunt impii; et sunt nonnulli impii, qui nobis specialiter non videntur inimici. Humana autem mens omnem quem inimicum tolerat, etiam impium et iniquum putat, quia ejus culpas apud cogitationem suam livor accusator exaggerat. Quibuslibet vero flagitiis prematur, minus iniquus creditur, si adversarius minime sentitur. Qua in re discernendum est aliud esse quod nobis, aliud vero quod sibi et cæteris noster inimicus nocet. Nam si aliis bonus est, sine nostra forsitan culpa esse non potest nobis malus; nec omnino jam de ejus ruina gaudendum est, ^b cuius nos solus certum est adversa tolerasse. Cum vero nosq̄ ac multorum hostis perimitur, de ereptione proximorum potius quam de inimici interitu necesse est ut animus lætetur.

24. *Condolendum est miseris perentis, et congaudendum justitia judicis.* — Oportet namque ut perente adversario subtiliter pensare debeamus, et quid debemus ruinæ peccatoris, et quid justitiæ ferientis. Nam cum perversum quemque Omnipotens percussit, et condolendum est miseris perentis, et congaudendum justitiæ judicis, ut nobis et in lætu sit pœna morientis proximi, et rursus in gaudium veniat exhibita æquitas judicantis Dei, quatenus nec perenti homini existamus adversarii, nec judicanti Deo laviamur ingrati. Beatus igitur Job, quia cuncta in adversitate odia perfecte calcavit, dicat: *Si gœvius sum ad ruinam ejus qui me oderat, et exsultavi quod invenisset eum malum*; qui videlicet et inimicum diligens, dum adversario ruenti condoluit, in malis illius ipse ad bonum crevit, ut inde iste ad benignitatem cresceret, unde illum mala quæ merebatur invenissent.

Quia vero sæpe nonnulli eos quos sibi adversarios æstimant maledictione feriunt, quoniam virtute nequaquam possunt; in quibus patenter apparet quæ mala si possent facerent, qui ea quæ facere nequeunt ^D imprecari minime desistunt; beatus Job ostendens se a culpa etiam maledictionis alienum, secutus adjunxit:

CAPUT XII.

Vers. 30. — *Non enim dedi ad peccandum guttur meum, ut expeterem maledicens animam ejus.*

^a Omititur erigit in Mss. Norm., et legitur ut in superiori nota expressimus, optimo sane sensu; significat enim sanctus Doctor mentem nostram nulli quandoque reatui subjacere aut addici, si deficiente vel proficiente inimico, vel lætemur vel doleamus. Vet. Ed. pro *addicit* habent *afficit*. Cæterum quid significet *addicit* et *addicere* apud Gregorium et alios jam observavimus, l. II, c. 9, num. 15. Vide P. Chrysol., serm. 74, et Ennod., dict. 22.

25. *A maledictis abstinendum.* — Peccaret quippe si hoc optaret a Deo fieri, quod ipse facere, vel omnino non posset, vel, si posset, minime deceret. Nam qui maledictionibus ⁷¹⁰ inimicum impetant, quid aliud in illo facere Deum volunt, nisi quod ipsi facere aut hæqueant, aut erubescunt? Mortem namque adversario exoptant, quam et si possunt inferre metuant, ne aut perpetrati homicidii rei teneantur, aut iniqui appareant etiam cum sint. Quid est ergo Deo dicere: *Occide quem odi*, nisi apertis ei vocibus clamare: Hoc fac meo adversario, quod me in illum facere nec peccatorem decet? In quibus profecto verbis pensandum nobis est, ubi iste vir legerat: *Diligite inimicos vestros* (Luc. VI, 27, 35); ubi legerat: *Benedicite, et nolite maledicere* (Rom. XII, 14); et rursus: *Non reddentes malum pro malo, nec maledictum pro maledicto* (I Petr. III, 9). Sed exterius non audita supernæ gratiæ præcepta servabat, quia hæc in mente illius sancti Spiritus afflatus scribebat. Cui tamen minus esset quod positos extra diligeret, nisi et interius viventes secumque quotidie conversantes etiam familiares adversarios toleraret. Unde subjungit:

CAPUT XIII [Res. VII].

Vers. 31. — *Si non dixerunt viri tabernaculi mei: Quis det de carnibus ejus, ut saturemur?*

26. *Domesticos et familiares nobis adversantes patienter tolerare debemus. Altaris sacrificium. Adversa patienda sunt exterius fortiter, et interius clementer.* — Quæ nimirum sententia potest quoque per mysterium ex voce Redemptoris intelligi. Viri quippe ejus tabernaculi de carnibus illius satorari cupierunt, vel Judæi scilicet persequentes, vel gentiles credentes, quia et illi moliti sunt corpus illius, quasi consumendo, exstinguere, et isti esurientem mentem suam desiderant ^a per quotidianum immolationis sacrificium de ejus carnibus satiari. [Vet. XII.] Sed nunc solius historiæ virtutem sequentes, pensemus quanta fortitudine sancti viri animus extra intraque sollicitas ad omnia ^d partitur. Qui si injuste agentibus aut unquam per silentium cederet, aut per rectitudinem non contraheret, profecto adversarios non habuisset. Sed in eo quod vias vitæ tenuit, exoptatores suæ mortis invenit. Foris patentes adversarios pertulit, intus latentes. Minor est autem virtus certaminis foris quempiam videre mala quæ superet, et intus quod toleret non habere. Perfectæ autem magnitudinis laus est adversa perpeti ei exterius fortiter, et interius clementer. Nam sunt nonnulla quæ in ipso quoque familiarium conversatione corrigi nequeunt sine culpa corrigentis; atque ideo cum vel corrigentem

^b Norm., *ejus non solum... tolerare.*

^c Ita omnes Mss. nostri, *Edibus habentibus, quotidianæ immolationis sacrificio.*

^d In vet. Ed. Paris, et Basil. aliisque recentioribus, *paratur*, quæ am lectionem deserere cogunt Mss. duo Sangerm., Turon., Vindoc., Norm. omnes, Laud., Val. Cl., etc. *Partitur* hic sumitur *passive*; nam dicitur *partio*, cujus passivum est *partior*. Edit. Barthol. habet *patitur*.

inquinant, * vel non omnino hæc agentem gravant, magna magisterii arte dissimulanda sunt, ipsaque hæc dissimulatione toleranda. Quæ contra nos illatâ citius a corde laxamus, si nostra circa proximos errata cognoscimus. Unde bene quoque per Salomonem dicitur : *Cunctis sermonibus qui dicuntur ne accommodes cor tuum, ne forte audias servum tuum maledicentem tibi. Scit enim tua conscientia, quia et tu crebro maledixisti aliis (Eccle. vii, 22, 23).* Dum enim pensamus quales erga alios fuimus, esse circa nos tales alios minus dolemus, quia aliena injustitia in nobis vindicat quod in se juste nostra conscientia accusat. Sequitur :

CAPUT XIV [Rec. VIII].

VERS. 32. — *Fortis non mansit peregrinus, ostium meum viatori patuit.*

27. *Misericordiæ in parcendo succedat misericordia in largiendo.* — Quia, teste Paulo, charitas patiens et benigna 711 describitur (I Cor. xiii, 4), per patientiam aliena mala æquanimiter tolerat, per benignitatem quoque bona misericorditer impendit sua. Unde beatus Job et patienter domesticos maledicentes pertulit, et viatores atque peregrinos apud se benigne suscepit : illis morum exempla tribuens, istis exteriorum ope concurrens ; illis per mansuetudinem non concitus ad irascendum, istis per misericordiam ad subveniendum paratus. Vir enim sanctus Redemptorem generis humani per prophetiæ spiritum intuens, prædicamenta quoque illius in opere servabat, quibus nos admonet, dicens : *Dimittite, et dimittetur vobis ; date, et dabitur vobis (Luc. vi, 37).* ^b Dare namque nostrum ad res pertinet quas exterius habemus, dimittere autem ad relaxandum dolorem quem interius ex aliena culpa contraximus. Sed sciendum est quia qui dimittit, et non dat, etsi non plene operatus est, mellorem tamen partem misericordiæ tenuit. Qui autem dat, et minime dimittit, omnino misericordiam nullam facit, quia ab omnipotente Deo munus ex manu non accipitur, quod corde obligato in malitia profertur.

28. *Eleemosynæ meritioræ conditiones.* — Mundari etiam debet prius animus qui eleemosynam præbet, quia omne quod datur Deo ex dantis mente pensatur. Cuncta itaque malitiæ macula ab interiori nostro homine cogitationis immutatione tergenda est, quia fratri iudicis placare nescit oblatio, nisi ex munditia placeat offerentis. Unde scriptum est : *Respexit Deus ad Abel et ad munera ejus, ad Cain autem et ad munera ejus non respexit (Genes. iv, 4, 5).* Neque etenim

sacrum eloquium dicit : *Respexit ad munera Abel, et ad Cain munera non respexit ; sed prius ait quia respexit ad Abel, ac deinde subjunxit, Et ad munera ejus.* Et rursum dicit quia *non respexit ad Cain, ac deinde subdidit, Nec ad munera ejus.* Ex dantis quippe corde id quod datur accipitur. Idecirco nob Abel ex munetibus, sed ex Abel munera oblata placuerunt. Prius namque ad eum legitur Dominus respexisse qui dabat, quam ad illa quæ dabat. Unde bene beatus Job dicturus nobis in hospitalitatis gratia largitatem suam, prius circa adversarios protulit patientiam et benignitatem suam : * quod de ruina non exsultavit inimici, quod verbis maledicis persecutores suos non impetiit, quod sævientes intrinsecus æquanimiter toleravit, et tunc demum hospitalitatis suæ munificentiam protulit ; ut auditio scilicet ^c narrationis ejus ordine, discamus quia exteriora munera ex interna cordis munditia conduntur, ut virtutum ejus contextio lectorem doceat qualis apud se esse debeat, cum exteriora bona aliis subministrat.

29. *In bonis operibus cavenda elatio.* — Sed quis se inter tanta virtutum culmina sanctum esse non crederet ? Quis non utcumque ipsis tot meritis tentaretur, ut si quando ut homo delinqueret, delictum suum hominibus nollet innotesci ; et leve esse crederet, si quid in minimis 712 peccaret ; culpamque suam mallet * silentio tegere quam voce confessionis aperire ? Sæpe namque contingit ut elatus virtutibus animus, dum multa bona in æstimatione proximorum de se spargi cognoverit, agnosci non velit si quid est quod reprehensibiliter facit. Quas videlicet erroris tenebras idcirco mens tolerat, quia cordis oculum tumor gravat. Unde beatus Job inter tot eximia facta virtutum, qui tam summus exstitit in operatione, ad demonstraret quam humilis fuerit in mente, protinus adjunxit :

CAPUT XV [Vet. XIII, Rec. IX].

VERS. 53. — *Si abscondi quasi homo peccatum meum, et celavi in sinu meo iniquitatem meam.*

30. *Humilitatis argumentum est culpam suam confiteri ; superbiam, excusare. Peccata excusando, graviora reddimus.* — Hæc sunt namque veræ humilitatis testimonia, et iniquitatem suam quemque cognoscere, et cognitam voce confessionis aperire. At contra, usitatum humani generis vitium est, ^e et latend. peccatum committere, et commissum negando abscondere, et convictum defendendo multiplicare. Ex illo quippe lapsu primi hominis hæc augmenta nequitie ducimus, ex quo ipsam radicem traximus culpæ. Sic namque

* In recent. Editis, contrario sensu, vel omnimodo ; cui lectioni repugnant Ed. vet. et Mss., tum Angl., tum nostri.

^b In hâdem Editis, *date namque ad res.* Admittimus, nostrum, ex Mss. nostris fore omnibus, et ex antiquioribus Excusis.

^c Laud., Corb. Germ., Norm. et pl., *quod ruinæ non exsultavit.* Germ., secunda manu *quod in ruina.*

^d Plerique, *narrationis suæ ;* fortasse contra grammatice leges ; at liquet Gregorium talibus præceptis scrupulose non obtemperasse : duo Sangerm. nullum habent pronomen adjectum.

* Pooter. Ed., *silentio tenere.* In Ed. Barthol. et Remb., et in omnibus Mss. nostris, *tegere, ex quo, mutato g in n, facile fuit efficere tenere.*

^e Hic intrum est Mss. dissidium. Germ., Turon. et Corb. Germ., a prima manu habent, *et libendo peccatum, quod etiam lego in omnibus Norm., uno ex Ebroicensibus dempto, in quo legitur et ad libitum peccatum committere.* Laud., Corb. Germ., secunda manu, et Val. Cl., *et libendo peccatum, quam lect. sequanter Ed. vet. Barthol., Paris. et Basil. vindoc. et blande peccatum committere.*

ille dum lignum vetitum contigisset, abscondit se a facie Domini inter ligna paradisi. In qua absconsione, scilicet quia Deum latere non poterat, non latendi effectus describitur, sed affectus notatur. Qui, cum argueretur a Domino, quod de ligno vetito contigisset, illico respondit : *Mulier quam dedisti mihi sociam ipsa mihi dedit de ligno, et comedi* (*Genes. III, 12*). Ipsa quoque mulier inquisita respondit, dicens : *Serpens decepit me, et comedi* (*Ibid., 13*). Ad hoc quippe requisiti fuerant, ut peccatum quod transgrediendo commiserant confitendo delerent. Unde et serpens ille persuasor, qui non erat revocandus ad veniam, non est de culpa requisitus. Interrogatus itaque homo est ubi esset, ut perpetrata culpam respiceret, et confitendo cognosceret quam longe a conditoris sui facie abesset. Sed adhibere sibi utrique defensionis solatia quam confessionis elegerunt. Cumque excusare peccatum voluit vir per mulierem, mulier per serpentem, auxerunt culpam, quam tueri conati sunt : oblique Adam Dominum tangens, quod ipse peccati eorum auctor extiterit, qui mulierem fecit ; et Eva culpam ad Dominum referens, qui serpentem in paradiso posuisset. Qui enim ore diaboli fallentis audierant : *Eritis sicut dii* (*Ibid., 5*), quia Deo esse similes in divinitate nequiverunt, ad erroris sui cumulum Deum sibi facere similem in culpa conati sunt. Sic ergo reatum suum dum defenderè moluntur, addiderunt ut culpa eorum atrocior discussa fieret quam fuerat perpetrata.

31. *Multi Adamum imitantur, velut arborum foliis peccatum abscondere cogitantem. Peccator e sepulcro exit per confessionem.* — Unde nunc quoque humani generis rami ex hac adhuc radice amaritudinem trahunt, ut cum de vitio suo quisque arguitur, sub defensionum verba quasi sub quædam se arborum folia abscondat, et velut ad quædam excusationis suæ opaca secreta faciem conditoris fugiat, dum non vult **713** cognosci quod fecit. In qua videlicet occultatione non se Domino, sed Dominum abscondit sibi. Agit quippe ne omnia videntem videat, non autem ne ipse videatur. Quo contra cuique peccatori jam exordium illuminationis est humilitas confessionis, quia sibi metipsi jam parcere renuit, qui malum non erubescit confiteri quod fecit ; et qui defendendo accusari potuit, accusando se celerrime defendit. Unde et mortuo Lazaro, qui mole magna premebatur, nequaquam dicitur : *Revivisce, sed : Veni foras* (*Joan. XI, 43*). Ex qua scilicet resurrectione, quæ gesta in illius est corpore, signatur qualiter nos resuscitemur in corde, cum videlicet mortuo dicitur : *Veni foras*, ut nimirum homo in peccato suo mortuus, et per molem malæ consuetudinis jam sepultus, quia intra conscientiam suam absconsus facit

^a Val. Cl., *abisset.*

^b Gus. anv., *notati sunt*, quam lectionem nullis in Mss. aut veteribus Edit. invenimus, alias a sensu abhorrentem. Neque tamen mendum est typographicum ; nam vera lectio, *conati sunt*, ibidem ad marginem rejecta legitur.

^c Val. Cl., *sub defensionum verbo, quasi sub quodam*

A per nequitiam, a semetipso foras exeat per confessionem. Mortuo enim *Veni foras* dicitur, ut ab excusatione atque occultatione peccati ad accusationem suam ore proprio exire provocetur. Unde David propheta, ^f ab illa tanti morte facinoris reviviscens, ad vocem Domini quasi foras exiit, dum, per Nathan correptus, quod fecerat accusavit (*II Reg. XII, 13*).

32. *Occultandi peccati culpa vehementer excrevit.* — Quia igitur hæc occultationis culpa in humano genere vehementer excrevit, bene beatus Job cum diceret : *Si abscondi peccatum meum*, interposuit : *quasi homo*. Hominis quippe esse propriam conspicit, quod ex parentis veteris imitatione descendit. Ubi apte subditur : *Et celavi in sinu meo iniquitatem meam*. [*Vet. XIV, rec. X.*] Scriptura etenim sacra plerumque sinum ponere pro mente consuevit, sicut voce Ecclesiæ de persecutoribus nostris, qui nobis natura quidem conjuncti sunt, sed vita disjuncti, per Psalmistam dicitur : *Redde vicinis nostris septuplum in sinu eorum* (*Psal. LXXVIII, 12*). Ac si aperte diceret : In mente sua recipiant hoc quod in nostris corporibus sævientes operantur, ut dum nos exterius ex parte puniunt, ipsi interius perfecte puniantur. Quia igitur sinus secretum mentis accipitur, in sinu iniquitatem celare est hanc in conscientie latibulis occultare, nec per confessionem detegere, sed per defensionem velare. Quo contra Jacobus dicit : *Confitemini alterutrum peccata vestra, et orate pro invicem, ut salvemini* (*Jac. V, 16*). Salomon quoque ait : *Qui abscondit scelera sua, non dirigitur ; qui autem confessus fuerit, et dereliquerit ea, misericordiam consequetur* (*Prov. XXVIII, 13*).

33. *Ficta est peccati confessio sine humilitate. Sinceræ confessionis indicia.* — Sed inter hæc sciendum est quod plerumque homines et culpas confitentur, et humiles non sunt. Nam multos novimus qui arguente nullo peccatores se esse confitentur ; cum vero de culpa sua fuerint fortasse correpti, defensionis patrocinium quærunt, ne peccatores esse videantur. Qui si tunc cum id sponte dicunt peccatores se esse veraci humilitate cognoscerent, cum arguuntur ab aliis, esse se quod confessi fuerant non negarent. Qua in re indicia veræ confessionis sunt, si cum quisque se peccatorem dicit, id de se dicenti etiam alteri non contradicit. Nam quia scriptum est : *Justus in principio accusator est sui* (*Prov. XVIII, 17*), non magis peccator, sed justus videri appetit, cum peccatorem **714** se quisque nullo arguente confitetur, sed confessionis veritatem probat, cum alter malum quod fecimus increpat. Quod si superbe defendimus, liquet quia peccatores nos ex nobis fecte dicebamus. Unde summopere curandum est ut mala quæ fecimus, et sponte fateamur, et hæc aliis arguentibus non ne-

se arborum folio. Plerique Norm., *sub defensionum verbis, quasi sub quibusdam arborum foliis*.

^d Laud. et Val. Cl., *cognitoris*.

^e lidem Mss., *accusare... accusando se celeberrime defendit*.

^f Et., præter. Barthol., *ab illa tanti mole facinoris, a quibus recedere cogunt nos Mss.*

gemus. Soperbiæ quippe vitium est ut quod de se A fateri quisque quasi sua sponte dignatur, hoc sibi dici ab aliis dedignetur

34. *Job in peccati confessione humilitas. Sæpe gravioris certaminis est peccata confiteri quam vitare.* — Beatus itaque Job quantæ fuerit humilitatis ostendit, qui se et inter adversarios noverat vivere, et tamen non verebatur culpas voce confessionis aperire. Sed notandum quod superius virtutes suas loquitur, inferius peccatum fatetur. Hinc enim liquido demonstrat quam vera de bonis suis dixerat, qui noluit tacere de malis. Modo virtutes suas indicat, modo culpam, quia et perpetraverit peccatum, et non tacerit, manifestat. Unde certissime apparet quantæ munditiæ in omnipotentis Dei oculis fuerit, qui et vitavit mala; ne committeret, et tamen quæ B eum committere contigit, hominibus non abscondit, quatenus ei et justitiæ sit gloria declinasse peccatum, et justitiæ custodia quod non potuit declinare prodidisse. Videatur vir iste cuilibet magnus in virtutibus suis, mihi certe sublimis apparet etiam in peccatis suis. Mirentur in eo * qui volunt castitatis continentiam, mirentur integritatem justitiæ, mirentur viscera pietatis; ego in eo non minus admiror confessionem humillimam peccatorum quam tot sublimia gesta virtutum. Scio enim quod per infirmitatis verrecundiam plerumque gravioris est certaminis commissa peccata prodere quam non admissa vitare, et b unumquodque malum quamvis robustius vitetur, tamen humillius proditur. Beatus ergo Job, qui, tot magnis operibus fultus, confiteri culpam non erubuit, ostendit in virtutibus quam humilis fuit. Sed quia ex C humilitate vera secunda semper auctoritas nascitur, ut tanto foris nil metuat, quanto ad rerum culmina animus per elationis desiderium non anhelat, expressa confessione peccati, recte subjungitur :

CAPUT XVI.

VERS. 34. — *Si expavi ad multitudinem nimiam, et despectio propinquorum terruit me; et non magis tacui, nec egressus sum ostium.*

35. *Cordis a terrenarum rerum cupiditate liberi mira securitas. Quæ tamen a custodiæ disciplina non eximit.* — Magna est securitas cordis, nil concupiscentiæ habere sæcularis. Nam si ad terrena adipiscenda cor inbiat, securum tranquillumque esse nullatenus potest, quia aut non habita concupiscit ut habeat, aut adepta metuit ne amittat; et dum in adversis sperat prospera, in prosperis formidat adversa, huc illucque quasi quibusdam fluctibus volvitur, ac per modos varios rerum alternantium mutabilitate versatur. Si vero semel in appetitione supernæ patriæ forti stabilitate animus figitur, minus rerum temporalium per-

turbatione vexatur. A cunctis quippe externis motibus eandem intentionem suam quasi quemdam secretissimum recessum petit, ibique * incommutabili inhærens, et mutabilia cuncta transcendens, ipsa jam tranquillitate quietis suæ in mundo extra mundum est. Excedit profecto ima omnia intentione summorum, 715 et cunctis rebus quas non appetit libertate quadam se superesse sentit, nec tempestatem rerum temporalium intus sustinet, quam intuetur foris. quia terrena omnia, quæ concupita opprimere mentem poterant, despecta subterjacent. Unde bene per prophetam dicitur : *Statue tibi speculam (Jerem. xxxi, 21)*, ut dum quisque specularum summa, supereminet infimis. Hinc etiam Habacuc dicit : *Super custodiam meam stabo (Habac. ii, 1)*. Stat quippe super custodiam suam, qui per solertiam disciplinæ terrenis desideriis non succumbit, sed supereminet, ut dum semper stantem appetit æternitatem, infra sit ei omne quod transit.

36. *Quia carnis infirmitates et perturbationes non excludit. Sancti Dei dono imperturbabiles, propria infirmitate perturbationibus subjacent.* — Tamen quia sanctus vir quantalibet virtute profecerit, eum in hac vita positum adhuc extrinsecus carnis infirmitas premit, ut scriptum est : *Quaquam in imagine Dei ambulet homo, tamen vane conturbatur (Psal. xxxviii, 7)*, plerumque agitur, ut et turbetur exterius, et imperturbabilis perduret interius; et quod vane conturbari potest, de infirmitate carnis sit, quamvis quod in imaginè Dei ambulat, de virtute mentis, quatenus et roboretur intus divino adjutorio, et tamen adhuc foris sarcina prematur humana. Unde bene Habacuc iterum unam sententiam protulit ad utraque d servientem. Ait enim : *Et introivit tremor in ossa mea, et subtus me turbata est virtus mea (Habac. iii, 16)*. Ac si diceret : Non mea virtus est in qua superius * raptus imperturbabilis maneo, † et mea virtus est in qua inferius turbor. Ipse ergo super se imperturbabilis est, ipse sub se perturbabilis, quia super se ascenderat, in quantum rapiebatur ad summa; et sub semetipso erat, in quantum adhuc reliquias trahebat in infima. Ipse super se imperturbabilis est, quia in Dei jam contemplationem transierat; ipse sub se perturbabilis, quia sub semetipso adhuc infirmus homo remanebat. Huic sententia David propheta concinens, ait : *Ego dixi in excessu mentis meæ : Omnis homo mendax (Psal. cxv, 2)*. Cui responderi potest : Si omnis homo, et tu, falsaque jam erit sententia quam mendax ipse protulisti. Si vero ipse non es mendax, vera jam sententia non erit, quia dum tu verax es, non omnis homo cognoscitur mendax. Sed notandum est quod præmittitur : *Ego*

* Omittitur qui volunt in Mss. Utic., Becc., Prat. et Corb. Germ.

b Idem, unumquodque enim malum.

c Ita Norm., duo Sangerm., Laud., Val. Cl. et al., quos sequitur Edit. Barthol. an. 1494, et Paris. 1495. In Basil. 1514, et sequentibus legitur *incommutabiliter inhærens*. Sane suspecta mihi est hæc Editorum lectio : nam vel sanctiores incommutabili Deo ad-

hærentes dici non possunt in hac vita, *incommutabiliter* Deo inhærerere, Vide supra, l. v, num. 57, 58, 60, et l. viii, num. 49 et 50.

d Vindoc., sequentem.

e Anglic., captus.

f In Edit., *sed meæ infirmitatis est*. Nostra lectio est Mss. Angl., Norm., Laud., Val. Cl., duor. Sangerm.

dium in excessu mentis meæ. Per excessum ergo mentis etiam semetipsum transit, cum de hominis qualitate definit. Ac si patenter dicat: De falsitate omnium hominum inde veram sententiam protuli, unde ego ipse super hominem fui. In tantum vero et ipse mendax, in quantum homo; in tantum autem omnino non mendax, in quantum per excessum mentis super hominem.

37. *Hæc internas quieti et contemplationi non efficiunt.* — Sic itaque sic perfecti omnes, quamvis adhuc aliquid turbulentum de infirmitate carnis tolerent, jam tamen intrinsecus tranquillissimo secreto perficiuntur per contemplationem mentis, ut quidquid acciderit exterius, in nullo turbet interius. Unde beatus Job a securitatem sanctæ mentis ostendens, postquam de se tot virtutum prædicamenta protulit, hoc quod præmissimus secutus, adjunxit. [Vet. XVI, Rec. XI.] *Si espavi ad multitudinem miriam, et despectio propinquorum 716 terruit me; et non magis tacui, nec egressus sum ostium.* Ac si apertius dicat: Turbatus contra me extrinsecus alio, ipse in me intrinsecus imperturbabilis mansi. Quid namque in hoc loco ostium nisi os debemus accipere? b Per hoc quippe quasi egredimur, dum verbis quibus possumus secreta nostri cordis aperimus; et quales intus manemus in conscientia, tales foras egredimur per linguam.

38. *Sancti commotionis tempore silent.* Secus alii. *Silendum, nisi loquendo altis prodesse possimus.* — Sunt vero nonnulli qui omnino despici metuunt, ac ne viles fortasse judicentur, sapientes videri appetunt. Hi coguntur ostium egredi, quia pulsati contumeliis, quam magni apud se lateant loquentes denuntiant. Dumque per impatientiam victi quædam de se quæ nesciebantur prodant, tanquam per oris ostium egrediuntur. Unde beatus Job dicturus quod oris ostium non fuisset egressus, bene præmisit: *Tacui, quia videlicet impatientia turbatus a domo conscientiæ exisset, si tacere nescisset.* [Rec. XII.] Sancti etenim viri in commotionis tentatione semetipsos ostendere omnino refugiunt, et cum audientibus prodesse nequeunt, etiam despici facientes volunt, ne de sapientiæ suæ ostentatione gloriantur. Cumque aliquid dicunt prudenter, non quærunt gloriam suam, sed auditorum vitam. Cum vero conspiciunt quia auditorum vitam loquendo lucrari non possunt, tacendo abscondunt scientiam suam. c Ad imitandam quippe vitam Domini, quasi ad quoddam nobis propositum signum currimus. Ipse enim, quia Herodem vidit non profectum quærere, sed signa vel scientiam velle mirari, requisitus ab eo tacuit, et quia constantè tacuit, ab eo irritus exivit. Scriptum namque est: *Herodes autem, viso Jesu, gavisus est d valde; erat enim cupiens*

A *ex nullo tempore videre eam, eo quod audires multa de illo, et sperabat signam aliquod videre ab eo fieri* (Luci xxiii, 8). Ubi et subditur: *Interrogabat autem illum multis sermonibus; at ipse nihil illi e respondebat.* Tacens vero Dominus quàm sit despectus ostenditur, cum illo protinus subinfertur: *Sprevit illum Herodes cum emerit suo, et illius.* Quod videlicet factam oportet nos audientes discere, ut quoties auditores nostri nostra volunt quasi laudanda cognoscere, non autem sua perversa mutare, omnino taceamus, ne si ostentationis studio verbum Dei loquimur, et illorum culpa quæ erat esse non desinat, et nostra quæ non erat fiat.

[Vet. XVII.] 39. *Unde scribi queat utrum auditores ex prædicatorum doctrina proficiant. Quid sit loqui ex Deo et coram Deo.* — Dicat fortasse aliquis: Unde novimus quo corde quis audiat? Sed multa sunt quæ audientis animum produunt, maxime si auditores nostri et semper laudant quod audiunt, et nunquam quod laudant sequuntur. Hanc inanem loquendi gloriam prædicator egregius fugerat, cum dicebat: *Non enim sumus sicut plurimi, adulterantes verbum Dei; sed ex sinceritate, sicut ex Deo, coram Deo in Christo loquimur.* Adulterari namque verbum Dei, est aut aliter de illo sentire quam est, aut ex eo non spirituales fructus, sed adulterinos fetus quærere laudis humanæ. Ex sinceritate vero loqui, est nil in eloquio extra quam oporteat quærere. 717 Sicut ex Deo autem loquitur qui scit non se a se habere, sed ex Deo accepisse quod dicit. Coram Deo vero loquitur qui in omnî quod dicit, non humanos favores appetit, sed omnipotentis Dei præsentia intendit; non suam, sed auctoris gloriam requirit. Qui autem scit quidem ex Deo se accepisse quod dicit, et tamen dicendo proficiant gloriam quærat, sicut ex Deo loquitur, sed non coram Deo, quia eam quem cordi suo non proponit cum prædicat quasi absentem putat. Sed sancti viri et ex Deo loquuntur, et coram Deo, quia et ab eo se sciunt habere quod dicunt, et ipsum suis sermonibus adesse judicem e auditoremque considerant. Unde fit et cum se a proximis despici agnoscent, suaque diæ vitæ audientium non prodesse, abscondant quantæ virtutis sint, ne si secretum cordis inutiliter sermo prolatus aperiat, ad iracundiam gloriam prorumpat.

D 40. *Job ad suas virtutes narrandas, nec superbia nec impatientia coegit.* — Beatus igitur Job inter obstinatas mentes non appetens ex virtutis suæ patefactione clarescere, ait: *Si despectio propinquorum terruit me, et nihil magis tacui, nec egressus sum ostium.* Qui enim per humilitatem solidus nequaquam despici timuit, hunc et foras lingua ejectione impatiëntia non evicit. Ubi bene præmittitur: *Si espavi ad multitudinem*

a Ed., securitatem in se esse mentis ostendens; legimus, securitatem sanctæ mentis, etc., in Vindoc., Laudun., Val. Cl., Norm. omnibus, duob. Sangerm.

b Recent., hac lectione, quæ est Mss. et vet. Edit., relicta, habent per os.

c Ita Turon., Vindoc., Laud., Norm. omnes, duo Sangerm. In Editis, ad imitandum quippe viam.

d Deest valde in plur.

e Al., respondit.

f Gemet. et duo Sangerm., sprevit autem illum.

g Editi, adiutoresque, quibus prætulimus Codices manu exaratos Angl., Norm., Laud. et duo Sangerm.

nem nimiam, ut cujus constantiæ fuerit agnoscat, quia videlicet nequaquam terrèt exterius numerus hominum, quem non devastat interius turba vitiorum. In hac etenim vita, qui nulla prospera appetit, nulla procul dubio adversa pertimescit.

41. *Quæ de se narrat Job, de Christo sunt intelligenda.* — Quæ scilicet verba si ad intellectum mysticum pertrahimus, in eis citius operationem nostri Redemptoris invenimus. Ipse quippe ad multitudinem nimiam non expavit, qui persecutores suos cum gladiis et fustibus venientes una tantum responsione percussit, dicens: *Ego sum* (Joan. xviii, 6). Ipsum despectio propinquorum non terruit, qui nos ab æternis suppliciis liberans, palmas in facie æquanimiter accepit. Ipse tacuit, et ostium egressus non est, qui sub ipsa jam hora passionis cum humanitatis infirma pateretur, divinitatis suæ potentiam ^a exercere noluit. Mediatori quippe Dei et hominum quasi egredi ostium fuisset, si cum teneretur ut homo, ^b majestatis suæ potentiam voluisset ostendere, et per divinitatis magnitudinem susceptæ carnis infirma transire. Ut enim apertus homo mori posset, Deus mansit occultus: *Quia si cognovissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent* (I Cor. ii, 8). Non est ergo egressus ostium, qui et requisitus a Pilato tacuit; atque inter persecutorum manus et corpus passioni obtulit quod pro electis assumpserat, et resistentibus noluit demonstrare quod erat. Unde etiam per Psalmistam dicitur: *Posuerunt me in abominationem sibi, traditus sum, et non egrediebar* (Psal. lxxxvii, 9). Cum enim despiceretur quia homo videbatur, egressus fuisset, si occultam majestatem suam ostentare voluisset. Sed quia infirmitatem prodidit, potentiam abscondit; in eo quod persecutoribus suis incognitus mansit, ad eos minime exiit. Qui tamen ad electos exit, quia divinitatis suæ suavitatem quærentibus aperit. Unde ei per prophetam dicitur: *Existi in salutem populi tui, ut salvos facias christos tuos* (Habac. iii, 15). Sequitur:

CAPUT XVII [Vet. XVIII, Rec. XIII].

718 VERS. 35. — *Quis mihi tribuat adjutorem, ut desiderium meum Omnipotens audiat?*

42. *Nemo suis meritis intrinatur. Quærendus adjutor et Mediator Christus.* — Sanctus vir postquam tot virtutum suarum sublimia gesta narravit, sciens quod suis meritis ad summa pervenire nequeat, adjutorem quærit. Et quem nimirum nisi unigenitum Dei Filium contempletur, qui humanam naturam in hac mortalitate laborantem dum suscepit adjuvit? Ipse quippe adjuvit hominem factus homo, ut quia puro homini via redeundi non patebat ad Deum, via redeundi fieret per hominem Deum. Longe quippe distabamus a justo et immortalis, nos mortales et injusti. Sed inter mortalem et justum et nos mortales et injustos apparuit Mediator Dei et hominum

mortalis et justus, qui et mortem haberet cum hominibus, et justitiam cum Deo, ut quia per ima nostra longe distabamus a summis, in seipso uno jungeret ima cum summis, atque ex eo nobis via redeundi fieret ad Deum, quo summis suis ima nostra copularet. Hunc ergo beatus Job per totius Ecclesiæ significationem loquens, Mediatorem requirit, qui cum dixisset: *Quis mihi tribuat adjutorem*, apte subdidit: *Ut desiderium meum Omnipotens audiat*. Sciebat quippe quod ad requiem liberationis æternæ humanæ preces nisi per advocatum suum audiri non possent. De quo per Joannem apostolum dicitur: *Si quis peccaverit, advocatum habemus apud Patrem Jesum Christum justum, et ipse est propitiatio pro peccatis nostris; non pro nostris autem tantum, sed etiam pro totius mundi* (Joan. ii, 1, 2). De quo Paulus apostolus dicit: *Christus Jesus, qui mortuus est pro nobis, imo qui et resurrexit, qui est ^c in dextera Dei, qui etiam interpellat pro nobis* (Rom. viii, 34). Unigenito enim Filio pro homine interpellare est apud coæternum Patrem seipsum hominem demonstrare, eique pro humana natura rogasse est eandem naturam in divinitatis suæ celsitudine suscepisse. Interpellat igitur pro nobis Dominus, non voce, sed miseratione, quia quod damari in electis noluit, suscipiendo liberavit. Adjutor ergo quæritur ut desiderium exaudiat, quia nisi pro nobis interpellatio Mediatoris intercederet, ab aure Dei procul dubiostrarum precum voces silerent.

43. *Non verba sed desideria cordis Deus exaudit.* — Notandum quoque est quod nequaquam dicitur preces, sed *desiderium meum Omnipotens audiat*. Vera quippe postulatio non in oris est vocibus, sed in cogitationibus cordis. Valentiores namque voces apud secretissimas aures Dei non faciunt verba nostra, sed desideria. Æternam eteniam vitam si ore petimus, nec tamen corde desideramus, clamantes tacemus. Si vero desideramus ex corde, etiam cum ore conticescimus, tacentes clamamus. Hinc est, quod in eremo populus vocibus perstrepat, et Moyses a strepitu verborum tacet; et tamen silens aure divinæ pietatis auditur, cum dicitur: *Quid clamas ad me* (Exod. xiv, 15)? Intus ergo in desiderio est clamor secretus, qui ad humanas aures non pervenit, et tamen auditum conditoris replet. Hinc est quod Anna ad Templum pergens, ore quidem tacuit, et tamen tot sui desiderii voces emisit (I Reg. i, 13). Hinc in Evangelio Dominus dicit: *Intra in cubiculum tuum, et clauso ostio ^d tuo, ora Patrem tuum ^e in abscondito, et Pater tuus, qui videt in abscondito, reddet tibi* (Matth. vi, 6). 719 Clauso quippe ostio petit in cubiculo, qui, tacente ore, in conspectu supernæ pietatis fundit affectum mentis. Et vox auditur in abscondito, cum per sanctæ desideria silenter clamatur. Unde recte quoque per Psalmistam dicitur: *Desiderium pauperum*

^a Laud. et Val. Cl., *exercere noluit*;

^b Genet., *majestatem suæ potentie*;

^c Norm., *ad dexteram Dei*.

^d Deest tuo in plur., et redundare videtur.

^e Laud., *in abscondito*.

rum exaudivit Dominus; ^a præparationem cordis eorum **A** audiuit auris tua (Psal. xix, 17). Sed beatus Job quem sibi in exaudiendo desiderio adiutorem quærat, subjunctis verbis aperit, dicens :

CAPUT XVIII [Vet. XIX].

IBID. — Et librum scribat ipse qui judicat.

44. *Querendus adjutor Christus, qui est legislator et judex. Ezechielis de eo vaticinium.* — Quia enim timentis adhuc populo lex est transmissa per servum, diligentibus vero filiis Evangelii gratia est collata per Dominum, qui ad redemptionem nostram veniens novum nobis testamentum condidit, sed de ejusdem nos testamenti mandato discutiens, quandoque etiam judex venit, necessarium non est ut per expositionem clarescat quia librum scribit ipse qui judicat. Ipsa enim per se Veritas dicit : *Pater non judicat quemquam, sed omne judicium dedit Filio* (Joan. v, 22). Erit ergo tunc auctor judicii, qui nunc est conditor libri, ut tunc districtus exigit quod modo mansuetus jubet. Sic namque quotidie conspicimus quod magistri pueris elementa literarum blandientes imponunt, sed hæc ab eis sævientes exigunt; et quæ dant cum mansuetudine, cum verbere requirunt. Blanda namque nunc sonant eloquii divini mandata, sed erunt aspera in exactione sentienda. Mansueta modo est admonitio vocantis, sed tunc districta ventura est justitia judicis, eo quod certum est quia nihil vel minimi mandati ^b sine discussione prætereat. Quo videlicet constat quia librum scripsit ipse qui judicat. Quem scilicet librum Novi Testamenti, quia ipse per se humani generis Redemptor in extremo conderet, bene Ezechiel propheta denuntiat, dicens : *Ecce sex viri veniebant de via portæ superioris, quæ respicit ad Aquilonem, et uniuscujusque vas interitus in manu ejus. Vir quoque unus in medio eorum vestitus lineis, et atramentarium scriptoris ad renes ejus* (Ezech. ix, 2). Quid namque aliud in sex viris venientibus nisi sex ætates humani generis designantur? ^c Qui de via portæ superioris veniunt, quia a conditione paradisi, sicut ab ingressu mundi, a superioribus generationibus evolvuntur. Quæ porta ad Aquilonem respicit, quia videlicet mens humani generis vitis aperta, nisi calorem charitatis deserens torporem mentis appeteret, ad hanc mortalitatis latitudinem non exisset. *Et uniuscujusque vas interitus in manu ejus*, quia unaquæque generatio singulis quibusque ætatibus evoluta, ante Redemptoris adventum in sua operatione habuit, unde poenam damnationis sumpsit. *Vir quoque unus in medio eorum vestitus lineis*, quia Redemptor noster, etiam de sacerdotali tribu juxta carnem parentes habere dignatus, vestitus lineis venire perhibetur. Vel certe quia linum de terra, non autem sicut lana de corruptibili

carne nascitur, quia indumentum sui corporis ex matre virgine, non autem ex corruptione commistionis sumpsit, profecto ad nos vestitus lineis venit. *Et atramentarium scriptoris ad renes ejus.* In renibus posterior corporis pars est. Et quia ipse Dominus postquam pro nobis **720** mortuus est, et resurrexit, et ascendit in cælum, tunc Testamentum Novum per apostolos scripsit, vir iste ^d atramentarium ad renes habuit. Qui enim scripturam Testamenti Novi postquam discessit condidit, atramentarium quasi a tergo portavit. Hoc ergo atramentarium viro lineis vestito inhærere considerat, qui dicit : *Et librum scribat ipse qui judicat.* Sed cur, beate Job, ab eo qui judex est, librum scribi desideras? Sequitur :

CAPUT XIX [Vet. XX, Rec. XIV].

VERS. 36. — *Ut in humero meo portem illum, et circumdem illum quasi coronam mihi.*

45. *Scriptura sacra humero portanda per operationem, ut sicut corona circumdatur per remunerationem.* — Librum quippe in humero portare, est Scripturam sacram operando perficere. Et notandum quam ordinate describitur, et prius in humero ^e portari, et postmodum sicut corona circumdari, quia videlicet sacri eloquii mandata, si modo bene portantur in opere, post nobis coronam victoriæ exhibent in retributione. Beatus autem Job cur scribi librum a judice postulat, qui ad Testamenti Novi pervenire tempora non valebat? Sed sicut sæpe jam dictum est, electorum vocibus utitur, atque ex eorum significatione postulat, quod profuturum eis per omnia prævidebat. Ipse namque per spiritum, hunc apud se librum jamdudum tenebat, quem per gratiam aspirationis acceperat et vivendo cognoscere et prævidendo nuntiare.

Sed inter hæc sciendum est quia cum ejusdem sacri eloquii præcepta cogitamus, cumque mentem a vitæ corruptibilis amore divertimus, quasi quibusdam cordis passibus ad interiora properamus. Nemo autem influa deserens, repente fit summus, quia ad obtinendum perfectionis meritum, dum quotidie mens in altum ducitur, ad hoc procul dubio velut ^f ascensionis quibusdam gradibus pervenitur. Unde hic quoque apte subjungitur :

CAPUT XX.

VERS. 37. — *Per singulos gradus meos pronuntiabo illum.*

46. *Varii sunt gradus ad perfectionem. Ut ad Deum proficiamus a nobis deficiendum.* — De his quippe meritorum gradibus per Psalmistam dicitur : *Ambulabunt de virtute in virtutem* (Psal. lxxxiii, 8). De his iterum ^g sanctam Ecclesiam contemplatus, ait : *Deus in gradibus ejus dignoscitur, dum suscipit eam* (Psal. xlviij, 4). Neque enim, sicut dictum est,

in Editis etiam antiquioribus *portare*, manifesto errore, et tamen, reluctantibus cæt. Mss., in omnibus recentioribus Edit. propagato.

^f In iisdem vulgaris, *ascensionis cujusdam.* Melius in Mss., *quibusdam.*

^g Turon., *sancta Ecclesia contemplata ait.*

^a Duo Sangerm., Laud., Val. Cl., Norm., vet. Ed. Paris., desideria.

^b Germ. et plerique Norm., *indiscussum.* Laud. et Corb. G., *in discussione prætereat.*

^c Norm. et Laud., *quæ de via.*

^d Vindoc., *atramentarium quasi in renibus.*

^e In Germ. et Corb. Germ., prima manu, necnon

repente ad summa pervenitur, sed ad virtutum celsitudinem per incrementa mens ducitur. Hinc namque est quod Propheta idem iterum dicit: *Exercitatus sum, et defecit paulisper spiritus meus* (Psal. LXXVI, 4). Quid est itaque, quod ait: *Spiritus meus, nisi spiritus hominis, videlicet spiritus elationis?* Et quia per occultam gratiam ad amorem Dei temperata desuper mensura proficimus, quanto in nobis quotidie de Dei spiritu virtus crescit, tanto noster spiritus deficit. Qui spiritus erroris, quia non a nobis subito penitus amputatur, bene paulisper defecisse perhibetur. Tunc vero in Deo plene proficimus, cum a nobis ipsis funditus defecerimus. Hæc itaque crescentium mensuræ virtutum, sancti viri vocibus gradus dicuntur. Electus etenim quisque a rudimenti sui prius teneritudine inchoat, ad robusta postmodum et fortia convalescit. Quod aperte in Evangelio demonstrat Veritas, dicens: *Sic 721 est regnum Dei; quemadmodum si jaciatur sementem in terram, et dormiat, et exurgat nocte ac die, et semen germinet, et incre-scat, dum nescit ille* (Marc. iv, 26). Cujus nimirum seminis incrementa denuntians, adjungit: *Ultero enim terra fructificat, primum herbam, deinde a spicam, deinde plenum frumentum in spica*. Cujus profectus quoque etiam finem subrogat, dicens: *Et b cum ex se produxerit fructus, statim mittit falcem, quoniam venit tempus messis*. Ecce Veritatis voce per qualitates frugum distincta sunt incrementa meritum. Ait enim: *Primum herbam, deinde spicam, deinde plenum frumentum in spica*. An non herba adhuc tunc fuerat Petrus cum ab ancillæ ore subito unius flatu sermonis inflexus est, jam quidem per devotionem viridis, sed adhuc per infirmitatem tener. Plenum vero frumentum in spica inventus est quando persequentibus principibus resistebat, dicens: *Obedire oportet magis Deo quam hominibus* (Act. v, 29). Plenum vero frumentum c in spica inventus est, quando d in tritura persecutionis tot verbera pertulit, et tamen nequaquam palearum more imminutus est, sed granum integrum mansit. Paulisper quippe in unaquaque anima, ut ita dicam, internæ gratiæ humor exuberat, ut herba in frugem crescat. Nemo ergo quemlibet proximum, cum adhuc herbam videt, de frumento desperet. Ad herbarum quippe foliis, quæ huc illucque molliter defluunt, surgentia frugum grana solidantur.

[Vet. XXI.] 47. *Diversi profectuum gradus per Daniælem expressi*. — Bene autem Daniel propheta, loquente ad se Domino, dum positionem nobis sui corporis insinuare studuit, hæc meritum incrementa signavit. Ait enim: *Audivi vocem verborum e vjjs, et audiens jacebam consternatus super faciem*

a Al., spicas, hic et infra.

b Val. Cl., plerique Norm. et Sangerm., cum se produxerit fructus.

c Non legitur in spica in Utic. et plur.

d Val. Cl., in tortura.

e Deest ejus in Utic., Becc., Prat. et Sangerm.

f Corb. Germ., Val. Cl. et plerique Norm., cum terrenæ.

g In Taron. et Corb. Germ., ad ejus præcepta.

A meam, vultusque meus hærebat terræ. Et ecce manus tetigit me, et erexit me super genua mea, et super articulos manuum mearum, et dixit ad me: Daniel vir desideriorum, intellige verba quæ ego loquor ad te, et stâ in gradu tuo; nunc enim missus sum ad te. Cumque dixisset mihi sermonem istum, steti tremens, et ait ad me: Noli metuere (Dan. x, 9). Quam videlicet positionem sui corporis, dum verba intrinsecus loquentis audiret, nequaquam nobis tanta cura exprimeret, si a mysteriis vacare cognovisset. In Scriptura enim sacra justî viri non solum quod dicunt propheta est, sed etiam plerumque quod agunt. Vir itaque sanctus internis mysteriis plenus per positionem quoque corporis exprimit virtutem vocis, et per hoc quod primum in terra prostratus jacuit, per hoc quod se postmodum in manuum suarum articulis et in genibus erexit, per hoc quod ad extremum erectus quidem sed tremens constitit, in semetipso nobis omnem ordinem nostri profectus innotescit. Verba enim Dei in terra jacentes audimus, cum in peccatis positi, et terrenæ pollutioni conjuncti, sanctorum voce spiritalia præcepta cognoscimus. Ad quæ præcepta quasi super genua et super 722 manuum nostrarum articulos erigimur, quia a terrenis contagiis recedentes, quasi jam ab infimis h mentem levamus. Sicut enim totus terræ inhæret qui consternatus jacet, ita qui in genibus et manuum suarum articulis incurvatur, inchoante profectu ex magna jam parte a terra suspenditur. Ad extremum vero voce dominica erecti quidem, sed trementes assistimus, cum, a terrenis desiderii: perfecte sublevati, verba Dei quo plenius cognoscimus plus timemus. Adhuc enim quasi in terra jacet, qui ad cœlestia erigi terrenorum desiderii negligit. Quasi sublevatus autem adhuc manibus et genibus incumbit, qui quædam jam c ntagia deserit, sed quibusdam adhuc terrenis operibus non contradicit. Jam vero ad verba Dei erectus assistit, qui perfecte mentem ad sublimia erigit, et per immunda desideria incurvari contemnit.

48. *A timore ad amorem et charitatem perveniendum*. — Bene autem trementem se stetit indicat, quia examen subtilitatis internæ, quo plus ad illud proficitur, amplius formidatur. Ubi apte divina voce subjungitur: *Noli metuere*, quia cum plus ipsi quod timeamus agnoscimus, plus nobis de Deo per inter-D nam gratiam infunditur quod amemus; quatenus et contemptus noster paulisper transeat in timorem, et timor transeat in charitatem, ut quia quærenti nos Deo per contemptum resistimus, per timorem fugimus, et contemptu quandoque et timore postposito, solo ei amore jungamur. Paulisper enim i etiam timorem ejus discimus, cujus solius dilectioni inhæ-

h In German., Corb. Germ., Regio, et al., ventrem levamus. Sic quoque legitur in Editis etiam vetust. Prætulimus tamen aliam lect., mentem levamus, quæ est Mss. Anglic. et Norm.

i Corb. Germ. et Vindoe., etiam timere didicimus, eique vi solius dilectionis inhæremus. Ita quoque Laud., Val. Cl. et Turon., mutato præterito didicimus in præsens discimus. At Norm., cum timore descisimus eique, etc.

remus. Appositis igitur quasi quibusdam gradibus profectus nostri, mentis pedem prius per timorem in imo ponimus, et postmodum per charitatem ^a ad alta amoris levamus, ^b ut ab eo quo quisque timet, reprimatur ut timeat, et ab eo quod jam metuit, sublevetur ut presumat. Hinc autem virtutum gradus non magis laboris ^c est prehendere, cum ab una ad alteram transitur.

49. *Singularum virtutum gradus sunt varii. Fidei incrementa.* — Sed subtilissima disputatione res indiget, cum mens pensare nititur, in una eademque virtute quibus profectus sui gradibus elevetur. Ut enim prima elementa virtutum, fidem scilicet et sapientiam, loquar, obtineri singula perfecte nequeunt, nisi ad hæc distinctis ordinatisque modis, quasi quibusdam gradibus, ascendamus. Ipsa enim fides, quæ ad bona alia perfecte capessenda nos imbuat, plerumque in exordiis suis et nutat, et solida est; et jam certissime habetur, et tamen de ejus fiducia adhuc sub dubitatione trëpidatur. Pars namque ejus prius accipitur, ut in nobis postmodum perfecte compleatur. Si enim certo gradu in credentis mente non proficeret, requisitus in Evangelio pater sanandi pueri non dixisset: *Credo, Domine, adjuva incredulitatem meam* (Marc. ix, 25). Adhuc ergo ascendebat ad fidem quam jam perceperat, qui uno eodemque tempore clamabat se et jam credere, et adhuc ex incredulitate dubitare. Hinc est etiam quod Redemptori nostro a discipulis dicitur: **723** *Auge nobis fidem* (Luc. xvi, 5), ut quæ jam accepta per initium fuerat, quasi per augmenta graduum ad perfectionem veniret.

[Vol. XXII.] 50. *Sapientia bonorum operum magistra, per incrementa tribuitur. Diversi ejus gradus.* — Ipsa quoque sapientia, quæ esse bonorum operum solet magistra, anhelanti menti per incrementa tribuitur, ut ad eam procul dubio magni moderaminis gradibus ascendatur. Quod bene Ezechiel propheta figurata narratione denuntiat, qui de eo viro quem in excelso monte viderat narrat dicens: *Mensus est cubitos mille, et transduxit me per aquam usque ad talos. Rursumque mensus est mille, et transduxit me per aquam usque ad genua. Et mensus est mille, et transduxit me per aquam usque ad renes. Et mensus est mille ^d torrentem, quem non potui pertransire, quoniam intumuerunt aquæ profundæ torrentis, qui non potest transvadari* (Ezech. xlvi, 3, 4). Quid namque millenario numero nisi collati muneris plenitudo signatur? Vir itaque qui apparuit mille cubitos metitur, et propheta per aquas usque ad talos ducitur, quia Redemptor noster cum nobis ad se conversis boni exordii plenitudinem tribuit, dono spiritualis sapientiæ prima nostri operis vestigia infundit. Aquam quippe usque ad talos venire est jam nos per acceptam sapientiam desideratæ rectitudinis vestigia tenere. Qui

^a Ita Corb. Germ., Norm., Laud., Val. Cl. et vet. Edit. Legitur *amare*, in Germ. et in Ed. recent.

^b Val. Cl., ut ab eo quod quis quietum sentit, et reprimatur.

^c Norm., Vindoc. et Val. Cl., est *perpendere*. Corb.

A rursum mille metitur, et propheta usque ad genua per aquam ducitur, quia cum boni operis plenitudo tribuitur, ad hoc usque nostra sapientia augetur, ut in pravis jam actibus minime fluctatur. Hinc namque per Paulum dicitur: *Remissas manus et dissoluta genua erigite, et grassus rectos facile pedibus vestris* (Hebr. xii, 12). Aqua ergo ad genua pervenit cum nos percepta sapientia perfecte ad boni operis rectitudinem stringit. Qui iterum metitur mille, et propheta per aquam usque ad renes ducitur, quia videlicet tunc in nobis plenitudo operis exerescit quando in nobis percepta sapientia omnem quoque, in quantum est possibile, delectationem carnis extinxerit. Nisi enim carnis delectatio esset in renibus, Psalmista minime dixisset: *Ure renes meos, et cor meum* (Psal. xv, 2). Aqua igitur ad renes venit cum dulcedo sapientiæ etiam incentiva carnis interimit, ^e ut ea quæ urere mentem poterant delectationis incendia frigescant. Qui adhuc mensus est mille, torrentem videlicet, quem propheta pertransire non potuit, de quo etiam dicit: *Quoniam intumuerunt aquæ profundæ torrentis, qui non potest transvadari*. Percepta namque perfectione operis ad contemplationem venit. In qua scilicet contemplatione dum mens in altum ducitur, sublevata videt in Deo, quia non potest penetrare quod videt, et quasi tangit aquam torrentis, quam pertransire non valet, quia et intuetur speculando quod libeat, et tamen hoc ipsum perfecte non valet intueri quod libet. Propheta ergo quandoque ad aquam pervenit, quam non pertransit, quia ad contemplationem sapientiæ cum ad extremum ducimur, ipsa ejus immensitas, quæ ex se hominem sublevat, ad se humano animo plenam cognitionem negat, ut hanc et tangendo amet, et tamen nequaquam pertransendo penetret.

51. *His emensis, ad contemplationem pervenitur.* — Beatus igitur Joh hæc incrementa virtutum **724** quia distincte hominibus sperno munere tribui conspexit. gradus vocavit, quoniam per ipsos ascenditur ut ad coelestia obtinenda veniatur. Sacri itaque libri, id est divini eloquii, memoriam faciens, dicit: *Per singulos gradus meos pronuntiabo illi*, quia nimirum ille ad doctrinam Dei veraciter ascendit, qui ad obtinendam hæc gradibus sanctæ operationis eruperit. Et quasi per singulos gradus suos libram pronuntiat, qui percepisse se ejus scientiam non per verba tantummodo, sed etiam per opera demonstrat. Unde adhuc subditur:

Vers. 37. — *Et quasi principi offeram eum.*

Omne enim quod offerimus, in manibus tenemus. Venienti ergo ad iudicium principi libram offerre est verba præceptorum illius in actione tenuisse. Sequitur:

CAPUT XXI [Vol. XXIII, Rec. XV].

Vers. 38-40. — *Si adversum me terra mea clamat, Gerin. et Laud., est pendere.*

^d Val. Cl. et Gemet., *torrentemque non potui*.

^e Val. Cl., ut ea quæ virilem mentem promebant, delectationis, etc.

et cum ipsa sulci ejus deflent; si fructus ejus comedi
absque pecunia, et animam agrorum ejus affixi;
pro frumento oritur mihi tribulus, et pro hordeo
spina.

52. De prælatorum injustitia et erratis, minus perfecti clamant et non dolent; perfecti vero tacent et lugent. Perfecti tanto magis de alienis damnis dolent quanto minus de suis. — Quid est clamare terram, deflere sulcos, et fructus proprios emendo comedere? Cui unquam necesse est sua emere? Quis clamantem audivit terram? Quis sulcos deflentes vidit? Et cum sulci terræ semper ex terra sint, quid est quod pronuntiatione distincta et clamasse terra, et sulci ejus cum ea deflesse denegantur? Cum enim nihil sit aliud sulcus terræ quam terra, magnæ distinctionis ratione non caret, dum subjungit: *Et cum ea sulci ejus deflent.* Qua videlicet in re quia ordo historię deficit, esse nobis intellectus mysticis quasi apertis jam foribus ostendit. Ac si patenter clamat: Quia rationem litteræ defectibus cognoscitis, nimirum restat ut ad me sine dubitatione redeatis. Omnis enim qui vel privato jure domesticam familiam regit, vel pro utilitate communis fidelibus plebibus præest, in hoc quod jura regimini in commissis sibi fidelibus possidet, quid aliud quam terram incolendam tenet? Ad hoc quippe divina dispensatione cæteris unusquisque præparatur, ut subjectorum animus, quasi a sabacta terra, prædicationis illius semine fecundetur. Sed terra contra possessorem clamat, si contra eum qui sibi præest aliquid justum vel privata domus, vel sancta Ecclesia murmurat. Clamare quippe terram est contra regentis injustitiam rationabiliter subjectos dolere. Ubi recte subjungitur: *Et cum ea sulci ejus deflent.* Terra enim, etiam nullis operibus excolta, plerumque ad usum hominis aliquid alimentum proferat, exarata vero fruges ad satietatem parit. Et sunt nonnulli qui nullo lætationis, nulla exhortationis vermere proscissi, quædam bona, quamvis minima, tamen ex semetipsis proferunt, quasi terra necdum exarata. Sunt vero nonnulli qui, ad audiendum semper aliqua rationandum sanctis prædicationibus ac meditationibus intenti, a priori mentis dupitis, quasi quodam linguæ vomere scissi, samina exhortationis accipiunt, et fruges boni operis per sulcos voluntariæ afflictionis reddunt. Sæpe vero contingit ut hi qui presunt injusta aliqua faciant, atque ut ipsi subjectis nocent qui prodere debuissent. **725** Quæ dum rudes quique conspiciunt, commoti contra reterem murmurant, nec tamam valde proximis per

compassionem dolent. Cum vero hi qui jam aratro lectionis attriti sunt, atque ad frugem boni operis excolti, gravari vel in minimis innocentes aspiciunt, per compassionem protinus ad lamenta convertuntur, quia velut sua plangunt ea quæ proximi injuste patiuntur. Perfecti namque cum semper de spiritalibus moveantur, tanto sciunt de alienis corporalibus damnis ingemiscere, quanto jam edocti sunt non dolere de suis. Omnis ergo qui præest, si perversa in subditis exercet, contra hunc terra clamat, et sulci deflent, quia contra ejus injustitiam rudes quidem populi in murmurationis vocibus erumpunt, sed perfecti quique pro pravo ejus opere sese in fletibus affligunt, quodque imperiti clamant et non dolent, hoc probatoris vitæ subjecti deflent et tacent. Cum clamante ergo terra sulcos plangere est per hoc unde multitudo fidelium juste contra rectorem queritur uberius vitæ homines ad lamenta pervenire. Sulci itaque et ex terra sunt, et tamen a terræ vocabulo distinguuntur, quia hi qui in sancta Ecclesia mentem suam labore sanctæ meditationis excolunt, cæteris fidelibus tanto meliores sunt, quanto per accepta semina fecundiores operum fruges reddunt. Et sunt nonnulli qui, sanctis plebibus prælati, vitæ quidem stipendia ex ecclesiastica largitate consequuntur, sed exhortationis ministeria debita non impendunt. Contra quos adhuc exemplum sancti vjri recte subjungitur, cum ab eo protinus subinfertur:

CAPUT XXII [Rec. XVI].

VERS. 39. — *Si fructus ejus comedi absque pecunia.*

53. Quantum peccent prælati, qui bona ecclesiastica muti comedunt. Quantum sollicitudinem sibi subditis debeant qui præsumunt. — Fructus etenim terræ absque pecunia comedere est ex Ecclesia quidem sumptus accipere, sed eidem Ecclesiæ prædicationis pretium non præbere. De qua videlicet prædicatione auctoris voce dicitur: *Oportuit te committere pecuniam meam nummulariis, et veniens ego recepissim usque quod meum erat cum usura (Matth. xxv, 27).* Terram igitur fructus absque pecunia comedit, qui ecclesiastica commoda ad usum corporis percipit, sed exhortationis ministerium populo non impendit. Quid ad hæc nos pastores dicimus, qui adventum districti judicis præcurrentes, officium quidem præconis suscipimus, sed alimenta ecclesiastica muti manducamus? Exigimus quod nostro debetur corpori, sed non impendimus quod subjectorum debemus cordi. Ecce vir sanctus tot in hoc sæculo pignoribus obstrictus, inter occu-

^a Corb. Germ., Norm., Germ. et Laud., *substrata terra.*

^b Editi, *aliquid injustum*; at contra sancti Gregorii mentem; loquitur enim sanctus Doctor de justis querelis contra præpositorum injustitiam, ut palam sit ex sequentibus. Cæterum lectioni postre consentiunt Cod. Anglic., Norm., Laud. et Sangerm.

^c Utic. scissa, quod etiam prius legebatur in Beccensi; scissa referri potest ad duritiam mentis, de qua supra.

^d Val. Cl., *aratro actionis.* Laud., *aratro sulcationis.*

^e Val. Cl., *cum semper de defectibus non moquantur corporalibus, tanto sciunt de alienis damnis ingemiscere.* Laud., *moveantur non corporalibus, tanto sciunt, etc.*

^f Depravatus est hic locus in Germ. et recent. Editis, maxime defectu negationis, quam supplevimus ex nostris Mss. et Anglic.; alias sublata particula non, deficit antithesis, et sermonis gratia. In vet. Vulgatis legitur *non deflent pro non dolent.*

^g Al., *a terra.*

^h Laud., *exercitationis.*

ⁱ Laud., *prædicationis fructum.*

pationes innumeras liber ad studium prædicationis fuit. Qui fructus terræ nunquam sine pecunia comedit, quia nimirum subditis verbum bonæ admonitionis reddidit, a quibus fructus corporeæ servitutis accepit. Hoc namque debet omnipotenti Deo omnis qui præest populo, hoc qui multis, hoc qui paucioribus præest, ut sic debita ministeria a subditis exigat, quatenus ipse etiam quid semper admonitionis debeat sollicitus attendat. Omnes namque qui sub dispensatione conditoris vicario nobis ministerio jungimur sub uno ac vero Domino, quid nobis aliud **726** nisi invicem servi sumus? Cum igitur is qui subest servit ad obsequium, restat procul dubio ut is qui præest serviat ad verbum. Cum is qui subest jussis obtemperat, oportet ut is qui præest curam sollicitudinis ac pietatis impendat. Sicque fit ut dum studiosè nunc servire nobis invicem per charitatem nitimur, quandoque cum vero Domino communi exultatione dominemur. [Vet. XXIV.] Sed sunt nonnulli qui in eo quod officium prædicationis exhibent, aliis invident bonum quod habent, atque ideo jam veraciter non habent. Quibus recte per Jacobum dicitur: *Quod si zelum amarum habetis inter vos, et contentiones sunt in cordibus vestris, non est ista sapientia desursum descendens, sed terrena, animalis, diabolica* (Jac. III, 14). Unde hic quoque cum dictum est: *Si fructus ejus comedit absque pecunia*, recte subjungitur:

CAPUT XXIII.

IBID. — *Et animam agricolarum ejus affixi.*

54. *Ecclesiarum rector sibi in prædicatione cooperantibus non invidet.* — Agricolarum quippe hujus terræ sunt hi qui, minori loco positi, quo valent zelo, quanto possunt opere, ad eruditionem sanctæ Ecclesiæ in prædicationis gratia cooperantur. Quos videlicet terræ hujus agricolas hoc est non affligere, eorum laboribus non invidere, ne rector Ecclesiæ dum soli sibi jus prædicationis vindicat, etiam aliis recte prædicantibus invidia se mordente contradicat. Pia etenim pastorum mens, quia non propriam gloriam, sed auctoris quærit, ab omnibus vult adjuvari quod agit. Fidelis namque prædicator optat, si fieri valeat, ut veritatem quam solus loqui non sufficit ora cunctorum sonent. Unde cum Josue duobus in castris remanentibus atque prophetantibus vellet obsistere, recte per Moysen dicitur: *Quid æmularis pro me? Quis tribuat ut omnis populus prophetet, et det eis Dominus spiritum suum* (Num. XI, 29)? Prophetare quippe omnes voluit, qui bonum quod habuit aliis non invidit: Quia igitur beatus Job cuncta hæc suspensa intulit, et si ea minime fecerit sententia se maledictionis adstringit, sequitur:

CAPUT XXIV [Rec. XVII].

VERS. 40. — *Pro frumento oriatur mihi tribulus, et pro hordeo spina.*

55. *Prælati sua auctoritate male utentibus oritur*

^a Laud., quasi suavia mentis alimenta præparamus.

^b Defectu duarum vocularum non et sed luxatus erat hic locus in superioribus Ed. Erroris admo-

pro frumento tribulus, et pro hordeo spina. — Ac si aperte dicat: Si injustam quid erga subditos gessi, si exegi debita, et ipse quod debui non impendi, si exercitationem boni operis aliis invidi, pro bonis quæ in æternum reficiunt, retribuuntur mihi in judicio mala quæ pungunt. Pro frumento quippe tribulus, et pro hordeo spina oritur, cum in retributione ultima, de qua remuneratio laboris quæritur, punctio doloris invenitur. Et notandum quod sicut a frumento hordeum distat, quamvis utrumque reficiat, sic a tribulo spina, quamvis sit utrumque quod pungat, quia tribulus mollior, et ad pungendum semper durior est spina. Ait ergo: *Pro frumento oriatur mihi tribulus, et pro hordeo spina.* Ac si patenter dicat: Egisse quidem et magna me et minima bona scio, sed si non ita est, pro bonis magnis mala minima, et pro bonis minimis mihi respondeant mala majora. Quamvis hoc intelligi et aliter potest. In frumento quippe spiritale opus, quod mentem reficit, in hordeo autem terrenarum rerum dispensatio **727** figuratur. In qua sæpe dum servire infirmis atque carnalibus cogimur, quasi sua jumentis alimenta præparamus, atque ipse nostrorum usus operum quasi more hordei habet aliquid de admistione palearum. Et plerumque contingit ut rector qui præest, dum injusta contra subditos exercet, dum nullo bonos blandimento refovet, dum, quod gravius est, bene operantes quosque ex invidia affligit etiam quædam bona aliquando faciat, ac si frumentum serat, seseque in dispensandis terronis rebus ^b nonnunquam non avaritiæ studio, sed pro utilitate carnalium misceat, et sic ejusdem laboris fructum velut messem hordei expectet. Sed subjecti quique pro eo quod in maximis gravantur, gaudere in ejus bonis minimis nequeunt, ^c quia nec hoc opus coram Deo placet, quod alterius operis injustitia polluit, nec ipsa terrenarum rerum dispensatio pro utilitate subditorum suscipi creditur, quando is qui præest anhelare per avaritiam videtur. Unde fit ut ad ipsa etiam pauca bona, quæ fieri inter multa mala considerant, non laudes, sed gemitus reddant; atque infirmantes murmurent, dum perpendunt pari operis non esse quod vident. Ait ergo: *Si adversum me terra mea clamat, et cum ipsa sulci ejus deflent; si fructus ejus comedit absque pecunia, et animam agricolarum ejus affixi; pro frumento oriatur mihi tribulus, et pro hordeo spina.* Ac si aperte dicat: Si magna quæ debui sollicite non feci, **728** punctiones murmuris a subjectis recipiam, etiam de bono quod feci. Si neglexi exhibere quod soveat, juste in querelam prosiliens eorum lingua me pungat.

56. *Prælati a malis exemplis præbendis, subditi a temerariis judiciis caveant.* — Qua in re semper sollicita consideratione pensandum est, ne aut hi qui præ sunt exempla mali operis subjectis præbeant, eo-

nuerunt Mss. Anglic. et nostri, necnon vet. Ed. Paris. et Basil.

^c Norm. et Laud., quia nec opus placet quod alterius operis.

rumque vitam suæ gladio pravitatis extinguant; aut hi qui alieno regimini subjacent, facile judicare audeant facta rectorum, atque per hoc quod de his qui sibi prælati sunt murmurant, non humano, sed ei qui cuncta disponit divino ordini contradicant. Illis namque dicitur: *Oves meæ his quæ conculcata pedibus vestris fuerant pascebantur, et quæ pedes vestri turbaverant, hæc bibebant* (Ezech. xxiv, 19). Oves enim turbata pedibus bibunt cum subjecti ea ad exemplum vivendi appetunt quæ prælati quique pravo opere pervertunt. At contra a prælatis hi audiunt:

Nos enim quid sumus? Nec contra nos est murmur vestrum, sed contra Dominum (Exod. xvi, 8). Qui enim contra superpositam sibi potestatem inurmat, liquet quod illum redarguit qui eandem homini potestatem dedit. Tandem beati Job plenas mystica virtute sententias, in quibus contra amicorum verba respondit, Deo largiente digessimus; nunc superest ut ad Eliu verba veniamus, quæ tanto graviori circumspectione pensanda sunt, quanto et per juventutis audaciam spiritu ferventiore proferuntur.

Pars quinta,

CONTINENS LIBROS SEX.

LIBER VIGESIMUS TERTIUS.

Exponuntur cap. xxxii et xxxiii usque ad versum 22, ubi, silente Job, Eliu junior multa recta et sana, sed non recte et sana intentione edisserit.

CAPUT PRIMUM.

729 Quo Dei consilio, quibusve modis Job probatus fuerit. — Prælationem hujus operis toties necessario repeto, quoties hoc in distinctione voluminum locutionis meæ pausatione succido, ut cum legendi exordium sumitur, prius ipsa memoriæ lectionis causa renovetur, et tanto robustius surgat doctrinæ ædificium, quanto ex considerata causæ origine studiosius ponitur in mente fundamentum. Beatus Job, Deo soli sibi que cognitus, in tranquillitate ad nostram notitiam perducendus tactus est verbera, ut odorem suarum virium tanto latius spargeret, quanto more aromaticum melius ex incensione fragraret. Noverat in bonis pie subditos regere, et a malis se districte custodire. Noverat bene uti rebus habitis, sed nesciebamus si patiens permaneret ablatis. Noverat quotidiana Deo pro sanis pignoribus sacrificia solvere, sed incertum erat si ei gratiarum sacrificium et orbatus immolaret. Ne quid ergo vitii salus tegetet, dignum fuit ut hoc dolor aperiret. Data itaque est contra sanctum virum hosti callido tentandi licentia. Qui dum bona ejus multis cognita interimere appetit, etiam bonum patientiæ quod latebat ostendit; et quem se angustare persequendo credit, flagellis auctum et in exemplo dilatavit. Nec sine gravi arte exercuit licentiam quam accepit. Nam combussit greges, extinxit familias, obruit hæredes, percussit salutem corporis, et ad intorquendum gravioris tentationis jaculum, linguam servavit uxoris (Job. i, ii, ix, etc.), quatenus

B sancti viri forte ac solidam pectus et per damna rerum dolore sterneret, et per verba conjugis maledictione perforaret. Sed quot vulnera sæviens intoluit, tot sancto viro nesciens victorias ministravit. Nam fidelis Dei famulus, uno eodemque tempore inter vulnera et verba deprehensus, et dolentem carnem æquanimiter pertulit, et desipientem conjugem prudenter increpavit. Antiquus itaque hostis, quia vinci se in domesticis doluit, protinus exteriora requisivit. Amicos namque ejus de locis singulis, quasi pro exercenda charitate commovit, eorumque ora sub specie consolationis aperuit; sed per hæc jacula increpationis intorsit, quæ eo durius cor secure audientis infigerent, quo inter ostensæ et non servatæ charitatis tenebras improvide vulnerarent. Post hos quoque ad contumelias etiam Eliu junior excitatur, ut tranquillitatem tantæ mansuetudinis saltem dedignata levitas perturbaret ætatis. Sed contra tot antiqui hostis machinas stetit invicta constantia, stetit æquanimitas infracta. Nam uno eodemque tempore verbis adversantibus opposuit prudentiam, rebus vitam. Nemo igitur sanctum virum, quamvis de illo aperte post flagella scriptum sit: *In omnibus his non peccavit Job labiis suis* (Ibid., ii, 10), saltem postmodum in contentione amicorum æstimet inter verba deliquisse. Satan quippe tentationem illius expetiit; sed Deus, qui hunc laudaverat, in seipso ejus intentionem certaminis accepit. Quisquis ergo beatum Job deliquisse in suis sermonibus queritur,

eti Dionysii, a dcc circiter annis descripto, quoties hoc in distinctionem... succedo. Deficit Codex Germ. usque ad 34, et Corb. Germ. usque ad 28, exclusive.

^b Vindoc. et Norm., tanto largius. Colbert. habet, flagraret pro fragraret.

^c Turon. et Norm., improvisa vulnerarent.

^a Ex his verbis patet divisio totius operis in superioribus Editionibus neglecta; cujus tamen sunt vestigia quædam in vet. Ed. in quibus ad hunc librum præmittitur, vel: *Incipit quinta pars Moral., vel, totius operis pars quinta.* In vet. Basil. legitur: *quoties ad hoc in distinctione voluminum locutionis meæ pausatione succedo.* In Colbertino alias monast. sen-

quid aliud quam Deum, qui pro illo proposuit, et perdidisse consistet?

2. *Antiqui Patres arboribus fructiferis similes. Eorum fructus fuit Christum signare, et Ecclesiam.* — Quia vero antiqui Patres fructiferis arboribus similes, non solum pulchri sunt per speciem, sed etiam utiles per ubertatem, sic eorum vita pensanda est, ut cum miramur quæ sit viriditas in historia, inveniamus et quanta sit ubertas in allegoria; quatenus cum blandum est quod in foliis redolet, cognoscamus et quam dulce sit quod in fructibus sapit. Nullus quippe supernæ adoptionis gratiam habuit, nisi qui hanc per cognitionem Unigeniti accepit. Dignum itaque est ut ipse in eorum vita et lingua resplendeat, qui eos ut resplendere mereantur illustrat. Nam cum in tenebris **731** lucerna lumen accenditur, prius lucerna eadem, quæ videri cætera efficit, videtur. Unde necesse est ut si vere intendimus illuminata cernere, studeamus mentis oculos ad ipsum illuminans lumen aperire. Quod et in eisdem beati Job sermonibus, etiam remotis allegoriarum umbris, quasi depressis altæ noctis tenebris, corusci more pertranseuntis intermicat, cum dicitur: *Scio quod Redemptor meus vivit, et in carne mea videbo Deum (Job. xix, 25).* Hec nimirum in nocte historiarum, Paulus lumen invenerat, eum dicebat: *Omnes in Moysa baptizati sunt in nube et in mari, et omnes eandem escam spiritalem manducaverunt, et omnes eundem potum spiritalem biberunt. Bibeant autem de spiritali consequente eos petra, petra autem erat Christus (I Cor. x, 2).* Si igitur Redemptoris speciem petra tenuit, cur non figuram illius beatus Job insinuet, qui eum quem vota protulit etiam passione signavit? Unde et non immerito Job videlicet dolens dicitur, quia illius in se imaginem exprimit de qua per Isaiam longe ante annuntiatur quod delapsus postros ipse portavit (*Isai. lxxviii, 4*). Sciendum quoque est quod Redemptor noster unam se personam cum sancta Ecclesia, quam assumpsit, exhibuit. Be ipse enim dicitur: *Qui est caput, Christus (Ephas. iv, 15).* Rursumque de ejus Ecclesia scriptum est: *Et corpus Christi, quod est Ecclesia (Coloss. i, 24).* Beatus igitur Job, qui Mediatoris typum eo verius tenuit quo passionem illius, non loquendo tantummodo, sed etiam patiendo prophetavit, cum in dietis factisque suis expressioni Redemptoris innititur, repente ad significationem corporis aliquando deviat, ut quod Christum et Ecclesiam unam personam credimus, hoc etiam unius personæ actibus significari videamus.

3. *Uxor Job, carnales Ecclesie; amici, hæreticos adumbrant.* — Uxor vero ejus, quæ eum ad maledicendum provocat, quid aliud quam pravitatem carnalium signat? Qui intra sanctam Ecclesiam incor-

^a Turon., deliquisse.

^b Membranzæ Baluzianæ ætate sancti Gregorii non multum inferiores, in quibus pauca supersunt ex Moralibus, Colbert., Vindoc., Norm., Domini contemptus.

A rectis moribus positi, eo durius vitam fidelium quæ vicinior preceperunt, quia dum vitari a fidelibus quasi fideles nequeunt, tanto gravius quanto et interior tolerantur, [*Vet. II.*] Amici vero ejus, qui quasi dum consulunt invehuntur, hæreticorum figuram expriment, qui sub specie consulendi agunt negotium seducendi, Unde et ad beatum Job dum pro Domino verba faciunt, a Domino reprobandur, quia videlicet omnes hæretici dum Deum defendere nituntur offendunt. Unde eis apte et ab eodem viro sancto dicitur: *Disputare cum Deo cupio, prius vos ostendens fabricatores mendacii, et cultores perversorum dogmatum (Job. xiii, 3, 4).* Constat ergo eos hæreticorum typum gerere, quos sanctus vir redarguit cultui perversorum dogmatum deservire. Quia igitur Job interpretatur dolens, que nimirum dolore vel Mediatoris passio, vel sanctæ Ecclesiæ labor exprimitur, quæ multiplici præsentis vitæ fatigatione cruciatur, amici quoque ejus ex vocabulo nominis meritum suæ indicant actionis. Nam Eliphaz Latina lingua dicitur ^b Dei contemptus. Et quid aliud hæretici faciunt, nisi quod dum falsa de Deo sentiunt, eum superbiendo contempnunt? Baldad interpretatur vetustas sola. Bene autem omnes hæretici in his quæ de Domino loquuntur, dum non intentione recta, sed appetitione temporalis gloriæ videri prædicatores appetant, vetustas sola nominantur. Ad laqueandum quippe, non zelo novi hominis, **732** sed vitæ veteris pravitate concitantur. Sophar quoque Latino sermone dicitur dissipatio speculæ, vel ^c speculationem dissipans. Mentem namque fidelium ad contemplanda superna se erigunt; sed dum hæreticorum verba pervertere recta contemplantes appetunt, speculam dissipare conantur. In tribus itaque amicorum Job nominibus tres in hæreticis perditionum casus exprimiuntur, Nisi enim Deum contempserent, nequaquam de illo perversa sentirent; ^d et nisi vetustatem contraherent, in novæ vitæ intelligentia non errarent; et nisi speculationem honorum destruerent, nequaquam eos superna judicium tam districto examine pro verborum suorum culpa reprobarent. Contempnendo igitur Deum, in vetustate se retinent; sed in vetustate se retinendo, pravis suis sermonibus speculationi regiarum nocent.

4. *Eliu figura doctorum fidelium sed superborum.* — Post hæc quoque Eliu junior in beati Job exprobratione subjungitur, ex cujus personâ videlicet species quarundam doctorum fidelium sed tamen arrogantium designatur. Cujus verba non facile intelligimus, nisi ea ex subsequenti dominica correctione pensemus. Ait namque de illo Dominus: *Quis est isto involvens sententias sermonibus imperitis (Job. xxxviii, 2)?* Cum vero dicit sententiæ, sed non addit protinus quales, vult procul dubio bonas intelligi

^e Vindoc., Pratel., etc., speculam dissipans.

^d Norm., et nisi vetustates contraherent. Quæ hic legimus de hæreticis, iisdem pene verbis habentur in præf. generali, cap. 7.

Nam cum sententiæ nominantur, nisi etiam a malæ dicantur, malæ sentiri non possunt. In bono enim semper sententias accipimus quæ sine reprobationis adiectione ponuntur, sicut scriptum est: *Sapientior sibi videtur piger, septem viris loquentibus sententias* (Prov. xvi, 16). Quod vero dicitur, quia ejus sententiæ imperitis sermonibus involvuntur, hoc sumptuose ostenditur, quia ab eo cum elationis fatuitate proferuntur. Magna quippe in eo imperitiæ est humiliter dicere nescire quod dicit, et veritatis sensibus elationis verba miscere.

[*Vet. III.*] 5. *Aliquando mala bene, et bona male dicuntur.* — Omne enim quod dicitur quadripartita potest qualitate distingui: si aut malæ male, aut bona bene, aut malæ bene, aut bona malæ dicantur. Male enim malum dicitur, cum res perversa suadet, sicut scriptum est: *Benedic Deo, et morere* (Job. ii, 9). Bonum bene dicitur, cum recte recta prædicantur, sicut Joannes ait: *Agite pœnitentiam, appropinquavit enim regnum cœlorum* (Matth. iii, 2). Malum bene dicitur, quando per os dicentis idcirco vitium exprimitur, ut reprobetur, sicut Paulus ait: *Feminae eorum immutaverunt naturalem usum in eum qui est contra naturam* (Rom. i, 26). Quo loco exsecranda quoque virorum facinora subdidit; sed honeste inhonesta narravit, ut multos ad honestatis formam inhonesta narrando revocaret. Male autem bonum dicitur, cum rectum aliquid recto studio non profertur, sicut illuminato cæco Pharisæi dixisse perhibentur: *Tu sis discipulus ejus* (Joan. ix, 28). Quod maledictionis utique dixerunt studio, non orationis voto. Vel sicut Caiphas ait: *Expedit unum hominem mori pro populo, ut non tota gens pereat* (Joan. xi, 50). Bonum quippe, sed non bene locutus est, quia dum crudelitatem necis appetit, redemptionis gratiam prophetavit. Hoc igitur modo Eliu quoque dicere non bene bona reprehenditur, quia in his quæ veraciter loquitur arroganter inflatur. Qui in ea speciem arrogantium signat, quo per sensum rectitudinis in tumoris verba se elevat.

733 6. *In amicorum Job reconciliatione, agnoscenda hæreticorum conversio. Eorum sacrificia Deo non placent, sed quæ ab Ecclesia offeruntur.* — Sed quid est quod tres amicos reconciliari per septem sacrificia, divina vox præcipit; Eliu vero sub unius tantummodo sententiæ increpatione derelinquit, nisi quod nonnunquam hæretici, divinæ gratiæ largitate perfusi, ad unitatem sanctæ Ecclesiæ redeunt? Quod bene ipsa amicorum reconciliatione signatur, pro quibus tamen beatus Job exorare præcipitur, quia nimirum hæreticorum sacrificia accepta Deo esse non possunt, nisi pro eis universalis Ecclesiæ manibus offerantur, ut ejus meritis remedium salutis

inveniant, quam verborum suorum jactis impugando feriebant. Unde et septem pro eis sacrificia memorantur oblata, quia dum septiformis gratiæ Spiritum constantes accipiunt, quasi septem oblationibus expiantur. Hinc in Joannis Apocalypsi per septenarium Ecclesiarum numerum, universalis Ecclesia designatur (Apoc. i, 14). Hinc per Salomonem de sapientia dicitur: *Sapientia edificavit sibi domum, excidit columnas septem* (Prov. ix, 1). Ipso ergo sacrificiorum numero reconciliati hæretici quid prius fuerint expriment, qui perfectioni septiformis gratiæ non nisi redeundo junguntur. Bene autem tauros pro se et arietes obtulisse describuntur. In tauro quippe cervix superbiæ, in ariete autem ducatus gregum sequentium designatur. Quid itaque est pro eis tauros arietesque mactare, nisi eorum superbum ducatum interficere, ut de se humilia sentiant, et post se corda innocentium jam non seducant? Cervice enim tumentum ab Ecclesiæ universitate resillerant, et infirmos post se populos quasi sequentes greges trahebant. Veniant igitur ad beatum Job, id est revertantur ad Ecclesiam, et septenario sacrificio tauros et arietes mactandos offerant, qui ut universali Ecclesiæ conjungantur, humilitate interveniente, interficiantur quidquid prius tumidum de superbo ducatu sapiebant.

[*Vet. IV.*] 7. *Non reconciliantur qui recte prædicando, vanæ gloriæ serviunt, sed sæpissime reprobantur.* — Eliu vero per quem vanæ gloriæ amatores signati sunt, intra sanctam Ecclesiam constituti, qui ea quæ recte sentiunt humiliter proferre contemnunt, nequaquam per sacrificium reconciliari præcipitur quia arrogantes quidem, sed tamen fideles, pro eo quod jam intus sunt, per septem sacrificia revocari non possunt. Quos tamen sub Eliu specie sententiæ divina redarguit, atque in eis non veritatis sententiæ, sed elationis mentem ac verba reprehendit. Quæ nimirum reprehensio quid aliud signat, nisi quod eos intra positos supernæ distinctionis increpatione vel per flagellum corrigit, vel per justum examen sibimetipsis relinquit? Tales quippe intra sanctam Ecclesiam recta quidem prædicant, sed tamen, Deo judice, audire merentur adversa, quia per ea bona quæ non propria proferunt; non auctoris sui gloriam, sed propriam laudem quærunt. Unde hoc quoque caute pensandum est, quod divina voce de Eliu dicitur: *Quis est iste* (Job. xxxviii, 2)? Prima quippe exprobratio est talis interrogatio. Nam *Quis est iste* non dicimus, nisi de eo utique quem nescimus. Nescire autem Dei reprobare est; unde quibusdam quos reprobat in fine dicturus est: *Nescio vos unde sitis, discedite a me omnes operarii iniquitatis* (Luc. xiii, 27). Quid est ergo de hoc

^a In Editis, *male dicuntur*, sed mendose: mens sancti Gregorii est, sententias in bonam semper partem accipiendas, nisi aliquid addatur quo reprobentur.

^b Deest *hominem* in tribus Norm., in Baluz. et Colb.

^c In omnibus Editis et in nonnullis Mss. vitiatum

est sensus, mutatione voculæ *qui* in *quia*. Similia lege præfat. sancti Gregorii num. 18, ubi non *quis*, sed *qui* occurrit.

^d Additur in Editis, *etiam*, sed non legitur in Mss., nec aliunde requiritur.

^e Subjicitur in Vulgatis *tumida*. Abest a Mss., eodem sensu remanente.

arrogante requirere: *Quis est iste?* nisi aperte dicere: **A** Ego arrogantes nescio, id est eorum vitam in sapientiae meae virtute non approbo, quia dum laudibus humanis inflantur, a vera gloria aeternae retributionis inaneant. Cujus dum sententias minime respuit, sed tamen eum ipsum qui illas protulit reprehendit, quasi aperte insinuat, dicens: *Novi quae dicit, sed ignoro qui dicit, quia veraciter prolata approbo, sed eum qui de bonis quae profert extollitur non agnosco.*

8. Optimi praedicatoris imago eximia. Bona vix sine periculo innotescunt. Qui sapit, studeat esse sapiens, non videri. — Ut vero apertius ostendamus in elationis jaectantia Eliu quam turpiter defluat, formam prius ostendere boni praedicatoris debemus, quatenus ex statu hujus rectitudinis monstratur liquidus **B** tortitudo quam prava sit incurvationis. Sanctae universalis Ecclesiae spiritalis quisque praedicator in cunctis quae dicit ^a solerti cura se inspicit, ne in eo quod recta praedicat vitio se elationis extollat; ne vita a lingua discordet; ne pacem, quam in Ecclesia nuntiat, in seipso, dum bene dicit, et male vivit, amittat. Sed studet summopere contra maledicos rumores adversantium et defendere loquendo quod vivit, et ornare vivendo quod dicit. Nec in his omnibus suam, sed auctoris gloriam quaerit; atque omnem ^b sapientiae gratiam, quam ut loqueretur accepit, non suis se aestimat meritis, sed eorum intercessionibus pro quibus loquitur accepisse. Sicque dum se infra dejicit, superest, quia suae nimirum magis ^c mercedi proficit, quod bona quae exercere praevalet alienis meritis reddit. Indignum se omnibus judicat, etiam cum dignius cunctis vivat. Scit enim, quod bona quae innotescunt hominibus, sine periculo esse vix possunt. Et quamvis sapientem se esse sentiat, vellet tamen esse sapiens, nec videri, atque hoc sibi omnimodo quod loquendo proditur pertimescit; et si liceat, tacere appetit, dum esse ^e multis tutius silentium cernit, eosque esse feliciores putat, quos intra sanctam Ecclesiam locus inferior per silentium occultat; et tamen ut sanctam Ecclesiam defendat, quia ad loquendum vi charitatis impellitur, ex necessitate quidem officium locutionis suscipit, sed ex magno desiderio otium ^d taciturnitatis quaerit. Hoc servat voto, illud exercet ministerio. Hanc autem dicendi formulam arrogantes ignorant. Neque enim **D** loquuntur quia causae eveniunt, sed causas evenire appetunt ut loquantur. Quorum nunc Eliu speciem signat, qui in locutione sua immense se vitio elationis exaltat. Igitur finitis beati Job sermonibus, subditur:

CAP. XXXII, VERS. 7. — *Omiserunt autem tres viri isti respondere Job, eo quod justus sibi videretur.*

^a Turon., *solerti curare inspicit.*

^b Vindoc., Ebroic. et alii Norm., *sapientiae gloriam.*

^c Ita Baluz., Colb., Norm. et vet. Edit. Paris. ac Basil. Recent. habent *multo tutius*. In iisdem Norm., Vindoc. et aliis, *eosque esse feliciores*. Ubi in Editis babes, *eosque se feliciores.*

[*Vet. V, Rec. II.*] Hoc quod de eo dicitur: **E**o quod justus ^e sibi videretur, sacrae hujus scriptor historiae ad amicorum judicium retulit, non autem beatum Job de elationis tumore reprobavit. Sequitur:

CAPUT II.

VERS. 2. — *Et iratus, indignatusque est Eliu filius Barachel Buzites, de cognatione Ram.*

9. Per Eliu, ejusque patrem et cognationem, signatur superbi verae fidei tenaces. — Bene haec ipsa vel ejus, vel parentis, vel loci, vel cognationis nomina notam propriae exprimunt actionis. Eliu quippe interpretatum sonat, Deus meus iste, vel Deus Dominus. Per quem, sicut superius diximus (*Nam. 7*), designatur recta **735** fides arrogantium ^f intra Ecclesiam positurum. Unde eis et hoc ipsum ejus etiam nomen congruit. Nam quamvis juxta dominica praeccepta non vivant, Deum tamen dominum esse recognoscunt; quia in veritate carnis etiam formam Deitatis intelligunt, sicut per Prophetam dicitur: *Scitote quod Dominus ipse est Deus* (*Psal. xcix, 3*). Barachel vero interpretatum dicitur ^g benedictio Dei, Buzites autem contemptibilis. Quod arroganter praedicantibus bene utrumque concordat, quia in praedicationis facundia benedictionem quidem gratiae divinae percipiunt, sed in elatis suis moribus esse eam contemptibilem ostendunt. Ipsa quippe quae acceperunt bona, eo despicabilia faciunt, quo nequaquam eis bene uti noverunt. Aptae autem etiam de cognatione Ram dicitur. Ram quippe interpretatur excelsus. Excelsus namque est fidelium populus, qui hujus vitae infirma et abjecta contemnit. Excelsi sunt qui dicere cum Paulo noverunt: ^h *Nostra conversatio in caelis est* (*Philip. iii, 20*). Eliu itaque de cognatione Ram dicitur, quia unusquisque praedicator arrogans intra universalem Ecclesiam positus, sanctis populis fidei veritate sociatur, quamvis ab eorum vita elationis pravitate disjungatur. Sequitur:

CAPUT III [Rec. III].

VERS. 2, 3. — *Iratus est autem adversus Job, eo quod justum se diceret coram Deo. Porro adversus amicos ejus indignatus est, eo quod non invenissent responsonem rationabilem, sed tantummodo condemnassent Job.*

10. Hi simul haereticos premunt recte praedicando, et Ecclesiam superbiendo. — Solerter intuendum est quod beatum Job ideo reprehendit quod coram Deo se justum esse dixerit; amicos vero ejus ideo redarguit, quod condemnantes eum responsonem contra illum rationabilem non dederunt. Istis namque indicis aperte colligitur quod per eum species amatorum vanae gloriae designatur. Job quippe de praesumpta justitia, amicos vero ejus de stulta re-

^d Baluz., et Colb., *taciturnitas.*

^e Norm. et Vind., *sibi esse videretur.*

^f Unus ex Ebroic., *contra sanctam Ecclesiam*. Vindoc. et alii Norm., *intra sanctam Ecclesiam.*

^g Vindoc. et plerique Norm., *benedictio Domini.*

^h Vindoc., *nostra autem conversatio.*

sponsione redarguit. Cuncti enim vanæ gloriæ sectatores, ^a dum se omnibus præferunt, alios quidem de fatuis sensibus, alios autem de indignis meritis reprehendunt; id est, alios censent nihil scire, alios non bene vivere. Et quamvis juste omnes extra Ecclesiam positos prava sentire redarguant, tamen etiam eos qui intus sunt pro vitæ despectu contemnunt, et contra illos ex magnitudine recte sentiendi, contra istos vero quasi ex merito bene vivendi superbiunt. [Vet. VI.] Bene autem Eliu modo beatum Job, modo amicos ejus increpare perhibetur, quia amatores vanæ gloriæ aliquando intra sanctam Ecclesiam constituti, et adversarios premunt, dum vera prædicant, et ejusdem sanctæ Ecclesiæ moribus contradicunt, dum de ipsa prædicatione gloriantur. Premunt adversarios virtute dicti, premunt sanctam Ecclesiam qualitate dicendi. Illos prædicatione veritatis, istam vitio elationis impugnant. Sequitur:

Vers. 4, 5. — *Igitur Eliu exspectavit Job loquentem, eo quod seniores essent qui loquebantur. Cum autem vidisset ^b quod tres respondere non potuissent, iratus est vehementer.*

11. *Non nisi post hæreticorum certamina prodire acuti sensus et perplexior indago verborum.* — Quamvis sancta Ecclesia sit procul dubio adversariis suis antiquior, quia de illa ipsi, non autem exiit ipsa de illis, sicut de eis per Joannem 736 dicitur: *Ex nobis exierunt, sed non erant ex nobis (I Joan. 11, 19)*; recte tamen eisdem adversariis Eliu junior fuisse describitur, quia nimirum ^c post exorta hæreticorum bella, esse intra sanctam Ecclesiam fastu scientiæ inflati arrogantes cœperunt. Cum enim graviora hostiani prodire certamina, tunc sunt profecto subtiliora sensuum spicula requisita, tunc argumentorum obstacula, tunc perplexior indago verborum. Quæ sæpe viri ferventes ingenio, dum congrue inveniunt, arroganter intumescunt; et, quod per elationis vitium plerumque contingit, iisdem acutis sensibus quibus hostem feriunt, prosternuntur, dum in his quæ recte de Deo sentiunt, non Dei, sed suam gloriam quærunt. Unde Eliu quoque multa quidem recte loquitur, et tamen divina voce, ac si perversa dixerit, increpatur. Cum vero dicitur quia Eliu exspectavit Job loquentem, eo quod seniores essent qui loquebantur, aperte beato Job non pro sua, sed pro amicorum reverentia honorem reservasse monstratur, quia videlicet arrogantes intra positi eandem sanctam Ecclesiam, quam defendunt, despiciant; et plerumque contingit ut plus ingenia male sapientium quam simplicem vitam innocentium venerentur, plus reservent linguas extra loquentium quam meritis intra positorum, quamvis utrisque ex diverso obviant, cum et ab illis recitudine sensuum, et a sancta Ecclesia morum pravitate discordent. Sequitur:

^a Norm. et Vindoc., *dum se in omnibus præferunt.*

^b Baluz., Colb., Prat., *quod respondere non potuissent*; omittitur, *tres.*

^c Turon., *post exorta inimicorum bella.* Series sermonis postulat ut legatur *hæreticorum*, non *inimicorum*.

CAPUT V.

Vers. 6, 7. — *Respondensque Eliu filius Barachel Buzites, dixit: Junior sum tempore, vos autem antiquiores; idcirco demisso capite veritus sum indicare vobis meam sententiam. Sperabam enim quod ætas prolixior loqueretur, et annorum multitudo doceret sapientiam.*

12. *Tacere, sæpe est sapere.* — Cuncta hæc, quæ ab eo per tumorem superbiæ proferantur, cursim potius perstringenda sunt quam attentius exponenda. Quæ enim soliditate gravitatis carent, expositionis subtilitate non indigent. Sed solum puto breviter intinandum quod Eliu quoad ætatis suæ respectu tacuit, sapientior fuit; cum vero in aliis annorum multitudinem, semetipsum præferens, despicit, quam pueriliter desipiat ostendit. Nam contra ejus sententiam et ætas prolixior loquitur, et per annorum multitudinem sapientia docetur, quia etsi longævitas sensum non præbet, ^d usu tamen vehementer exercet. Sequitur:

CAPUT VI [Rec. IV].

Vers. 8. — *Sed, ut video, spiritus est in hominibus, et inspiratio Omnipotentis dat intelligentiam.*

13. *Quatuor species tumoris in arrogantibus: prima, bonum a semetipso habere se credere; secunda, sibi pro suis meritis datum. Gratia non datur pro meritis. Tertia bonum aliquod falso sibi tribuere; quarta sibi soli, despectis cæteris, illud vindicare.* — Hæc recte diceret si eandem intelligentiam sibi præ cæteris non arrogaret. Neque enim prava condemnatio est ex eo bono quod communiter datur private gloriari, scire bonum unde acceperit, et uescire quomodo bono uti debeat quod accepit. [Vet. VII.] Quatuor quippe sunt species quibus omnis tumor arrogantium demonstratur, cum bonum aut a semetipsis habere se æstiment, aut si sibi datum desuper credunt, pro suis se hoc accepisse meritis putant; aut certe cum jactant se habere quod non habent; aut, despectis cæteris, singulariter videri appetunt habere quod habent. A semetipso enim bonum se habere jactabat, cui per Apostolum dicitur: *Quid autem habes quod non accepisti, 737 quid gloriaris quasi non acceperis (I Cor. 14, 7)*? Rursum ne dari nobis bonum gratiæ pro nostris præcedentibus meritis crederemus, idem Apostolus admonet, dicens: *Gratia estis salvati per fidem, et hoc non ex vobis, ^e sed Dei donum est, non ex operibus, ut ne quis gloriatur (Ephes. 11, 8).* Qui etiam de semetipso ait: *Qui prius sui blasphemus, et persecutor, et contumeliosus; sed misericordiam consecutus sum (I Tim. 1, 13).* Quibus verbis aperte declarat quod gratia ^f non pro meritis tribuatur, dum ex seipso docuit et quid de malitia meruit, et quid de benevolentia accepit. Rursum nonnulli jactant se habere quod non habent, sicut divina voce

^d Editi, *usum tamen... exercet.* Melius in Mas., *usu.*

^e Vindoc., *Dei enim donum est, omisso, sed.* Deest etiam in Norm., Baluz. et Colb.

^f Norm. et Vind., *non meritis tribuatur.* Utrumque Augustinianum sensum sapit.

per prophetam de Moab dicitur : ^a *Superbiam ejus, et arrogantiam ejus ego novi, et quod non sit ^b juxta eam virtus ejus (Jerem. XLVIII, 29).* Et sicut angelo Ecclesiae ^c *Laodiceae dicitur : Quia dicitis quod dives sum, et locupletatus, et nullius ego; et nescis quia tu es miser, et miserebilis, et pauper, et caecus, et nudus (Apoc. III, 17).* Rursum nonnulli, despectis caeteris, videri appetunt singulariter bonum habere quod habent. Unde et Pharisaeus idcirco de templo absque justificatione descendit (Luc. XVII, 14), quia bonorum operum merita sibi quasi singulariter tribuens, oranti publicano se praetulit. Sancti quoque apostoli ab hoc elationis vitio revocantur, qui de praedicatione redeuntes, cum elati dicerent : *Domine, in nomine tuo etiam daemonia nobis subjecta sunt (Luc. X, 17),* ne de hac miraculorum singularitate gauderent, illic eis respondit Dominus, dicens : *Videbam Satanam velut fulgur de caelo cadentem (Ibid., 18).* Ipse quippe singulariter elatus dixerat : *Super astra caeli exaltabo solium meum, et sedeo in monte testamenti, in lateribus Aquilonis, similis ero Altissimo (Isai. XIV, 13).* Et mire Dominus, ut in discipulorum cordibus elationem premeret, mox judicium ruinae retulit, quod ipse magister elationis accepit, ut in auctore superbiae discerent quid de elationis vitio formidarent. In hac itaque arrogantiae quarta specie crebro humanus animus labitur, ut id quod habet habere se singulariter gloriatur. In qua tamen similitudine diabolicae vicini appropinquat, quia quisquis bonum se habere singulariter gaudet, quisquis videri sublimior caeteris quaerit, illum videlicet imitatur, qui despecto bono societatis angelorum, sedem suam ad Aquilonem ponens, et Altissimi similitudinem superbe appetens, per iniquum desiderium quasi ad quoddam culmen conatus est singularitatis erumpere. Eliu ergo quamvis dari a Domino sapientiam confitetur, in hac tamen elationis specie labitur, ut sapientiosem se caeteris gaudeat, et quasi de singulari bono sese inaniter extollat. Quod verbis sequentibus indicat, dicens :

CAPUT VII.

VERS. 9-12. — *Non sunt longaevi sapientes, nec senes intelligunt judicium. Ideo dicam : Audite me, ostendam vobis ^d ego meam sapientiam. Expectavi enim sermones vestros, audiivi prudentiam vestram, donec disceptaretis sermonibus ; et donec putabam vos aliquid dicere, considerabam.*

14. *Quidam superbe tacent ; et senes audiunt, non ut discant, sed ut judicent.* — Quantum ad intentionem litterae spectat, loquens Eliu indicat quam superbe tacuerit. Cum enim dicit : *Expectavi enim sermones vestros, et putabam vos aliquid dicere,* aperte declarat se ad verba senum judicantis potius studio quam discentis voto tacuisse. Quamvis haec melius vitam **738** arrogantium designant, qui aliquando intra sanctam Ecclesiam positi, cum ejusdem san-

^a Pl. miss., *superbiam Moab.*

^b Editi etiam veteres, *juxta eam.* Vindoc., Baluz., Colb., Norm., *juxta eam,* nimirum superbiam et arrogantiam. Ita quoque legitur in Vulgata, juxta textum Hebraicum.

ctae Ecclesiae adversarios conspiciunt, non in eis annos temporum, sed intentionem solent pensare verborum. Nam quantolibet sint eisdem arrogantibus antiquiores haeretici, eos audacter comprimunt, in quorum verbis dogmata perversa reprehendunt. Sequitur :

CAPUT VIII [Vet. VIII].

VERS. 12, 13. — *Sed, ut video, non est qui arguere possit Job, et respondere ex vobis sermonibus ejus. Ne forte dicatis : Invenimus sapientiam, Deus projecit eum, non homo.*

15. *Deus in hac vita solatia aliquando concedit, nullo vitae aeternae detrimento.* — Saepe haeretici per hoc quod esse et hominibus despicibiles solent, cum a cunctis fere gentibus sanctam Ecclesiam venerari conspiciunt, opinionem ejus quibus valent obtreactionibus lacerare contendunt, dicentes : Idcirco illi cuncta temporalia suppetunt, quia ei praemia aeternorum munerum subtrahuntur. Quorum vocibus Eliu obviat, dicens : *Ne forte dicatis : Invenimus sapientiam, Deus projecit eum non homo.* Ac si arrogantes intra sanctam Ecclesiam sed tamen fideles contra haereticos dicant : Per hoc quod sanctam Ecclesiam in honore hominum florere temporaliter cernitis, projectam eam a Domino non credatis. Scit enim Redemptor ejus, et in hoc itinere solatia venienti tribuere, et pervenienti ad aeternam patriam superna praemia reservare. Incassum igitur dicitis quia Deus eam et non homo projecit, cum venerari illam a cunctis fere hominibus videtis, quia sic ei terrae gloriae adjumentum tribuitur, ut per hoc multiplicius etiam ad caelestia subvehatur. Sequitur :

CAPUT IX.

VERS. 14. — *Nihil locutus est mihi, et ego non secundum vestros sermones respondebo illi.*

16. *Superbi, cum corripuntur, non audiunt, aut dissimulant.* — Quid est ; quod ait : *Nihil locutus est mihi ?* Nunquid sancta Ecclesia per praedcatores justos cum intra se arrogantes conspiciat, erudire ac redarguere praetermittit ? Exercet haec, et quotidie exercere non cessat. Sed Eliu, qui loquentem publice beatum Job audierat, dicat : *Nihil locutus est mihi,* quia nimirum omnes arrogantes voces quidem sanctae Ecclesiae audiunt, sed sibi eas dici dissimulant, quando elationis vitium emendare contemnunt. Nec se de superbia redargui aestimant, quia esse se humiles putant, qui etiam redargui despiciunt, dum sapientiores se et ipsis redarguentibus arbitrantur. Quod vero ait : *Et ego non secundum sermones vestros respondebo illi,* bene beato Job non secundum sermones eorum respondere se dicit. Arrogantes enim intra sanctam Ecclesiam positi respondent contra eam, sed non sicut haeretici exteriori constituti. Neque enim contradicunt ei prava praedicando, sed perverse vivendo, quia nec de Deo, ut haeretici,

^c Norm., *Laudiciae.* Vet. Ed., *Laodicea.*

^d Prætel., *ego etiam.* Baluz. et Corb., *meam sapientiam.* Qui Codicem habent infra ; *donec disceptaremini pro disceptaretis.*

indigna sentiunt, sed de se plus quam necesse est, A talantur. Arrogantes enim cum scientiam accipiunt, digna suspicantur. Sequitur :

Vers. 15. — *Extimuerunt, nec responderunt ultra, abstuleruntque a se eloquium.*

[*Vet. IX.*] Bene ad Eliu verba amici Job extimuisse referuntur, quia nonnunquam arrogantes Ecclesiae defensores, quamvis ordinem dicendi non teneant, tamen adversarios ipsa dictorum virtute perturbant. Sequitur :

CAPUT X.

Vers. 16. — **739** *Quoniam igitur expectavi, et non sunt locuti; steterunt, nec responderunt ultra.*

17. *Errantes dum redarguant, suam sapientiam ostentare tantum cupiunt, non alius prodesse. Secus boni predicatorum.* — Finis esse locutionis sapientium solet, ut eo usque dicant quo adversariis silentium imponant. Non enim se ostendere, sed prava docentes compossere cupiunt. Postquam vero de amicis Job dictum est : *Extimuerunt, nec responderunt ultra, abstuleruntque a se eloquium*; Eliu subjungens, ait : *Expectavi, et non sunt locuti; steterunt, nec responderunt ultra.* Et illis jam silentibus, adhuc verba multiplicat, quia videlicet vir arrogans, et formam in se arrogantium intuentis, non adversariorum dicta superare, sed suam sapientiam ostentare festinat. Unde et sequitur :

Vers. 17. — *Respondebo et ego partem meam, et ostendam scientiam meam.*

Hanc enim partem suam omnis arrogans aestimat, et scientiam non tam habeat quam ostendat, quia minime omnes elati scientiam non habere appetunt, sed ostendere. Quo contra bene per Moysen dicitur : *Vas quod non habuerit operculum, nec ligaturam desuper, immundum erit (Nam. xix, 15).* Tegmen quippe operculi, vel ligatura, est censura disciplinae, qua quisquis non premitur, quasi vas immodum pollutumque reprobatur. An non vas sine operculo Eliu fuerat, qui hanc esse partem suam aestimaverat, si ostenderet scientiam quam habebat? Quasi enim vas sine operculo, vel ligatura, polluitur, qui per studium ostentationis patens, nullo velamine taciturnitatis operitur. [*Vet. X.*] Prædicatores autem sancti partem suam reputant, si intus quidem ipsi de sapientia sua gaudeant, foris autem alios ab errore compescant; neque a se ipsis ita loquendo exeunt, ut gaudium mentis in ostensione ponant D disertæ locutionis, sed bonum scientiæ in cordis secreto meditantur, et ibi gaudent ubi hoc percipiunt, non ubi inter tentationum laqueos innotescere compelluntur, quamvis cum bonum quod accipiunt innotescit, media interveniente charitate, ex profecto audientium, et non ex propria ostensione gra-

talantur. Arrogantes enim cum scientiam accipiunt, nihil se accepisse aestimant, si hanc eos occultam habere contingat. Nusquam quippe suum gaudium, nisi in ore hominum ponunt. Unde et fatuæ virgines in vas suis oleum non sumpsisse referuntur (*Matth. xxv, 3*), quia arrogantes omnes cum se ab aliquibus fortasse vitis continent, bonum gloriæ intra conscientias habere non possunt. In vase autem proprio sumpserat Paulus oleum, qui dicebat : *Gloria nostra hæc est, testimonium conscientiarum nostrarum (II Cor. i, 12).* Inane ergo vasculum ferre est intus corde vacuo b foris humani oris iudicium querere. Eliu itaque, quia gloriam dum exterius querit intra vas oleum non habet, dicit : *Respondebo et ego partem meam, et ostendam scientiam meam.* Unde et hoc ipsum, quod de fervore vanæ gloriæ intus patitur, verbis sequentibus aperit, dicens :

CAPUT XI [Rec. V].

Vers. 18-20. — *Plenus sum sermonibus, et coarctat me spiritus uteri mei. En venter meus quasi mustum absque spiraculo, quod lagunculæ novas dirumpit. Loquar, et respirabo paululum; apertam labia mea, et respondebo.*

18. *Locutionis eorum celsitudinem, non utilitatis intentionem imitantur superbi.* — Nonnunquam arrogantes viri, dum prædicatores **740** sanctos magna eloqui ac pro locutione sua venerari conspiciunt, locutionis eorum celsitudinem et non c utilitatem intentionis imitantur; neque hoc amant quod illi appetunt, sed hoc summo opere appetunt quod clari hominibus ostendantur. Nam sæpe contingit ut sapientes viri cum se non audiri considerant, ori suo silentium d indicant; sed plerumque dum conspiciunt quod iniquorum facinora ipsis tacentibus et non corripientibus crescunt, vim quamdam spiritus sui sustinent, ut in locutionem apertæ correptionis erumpant. Unde propheta Jeremias cum prædicationis sibi silentium indixisset, dicens : *Non recordabor ejus, neque loquar ultra in nomine illius*; illico adjunxit : *Et factus est in corde meo quasi ignis exarsuans, claususque in osibus meis, et defeci, ferre non sustinens; audivi enim contumelias multorum (Jerem. xx, 9).* Pro eo enim quod se minime audiri conspexit, silentium appetiit; sed cum crescentia mala cerneret, in eodem silentio non permansit. Quia enim foris tacuit, ex tædio locutionis intus ignem pertulit de zelo charitatis. Inflammantur quippe corda justorum, cum non correpta crescere conspiciunt acta malorum, eorumque culpæ se participes credunt quos in iniquitate crescere silendo permittunt. David propheta postquam sibi silentium indixerat, dicens : *Posui ori meo custodiam, dum consisteret peccator adversum me; obmutui, et*

tionem, et fortasse melius.

^a Verbum addicere pro simpliciter, condemnare, sæpe usurpatum jam monuimus I, II, n. 15 et alibi. Laudatis scriptoribus addidimus Petrum Chrysol., qui serm. 74 ita loquitur : *Addicitur mors, quæ in nos tendens incurrit in iudicem.* Et Ennodium qui sic in illi dictione 22, ut hostem sulciat, socios addicit

* Recentioribus Edit. placuit addere, *silentii*, explicationis gratia. Antiquiores Excusi, quos sequimur, carent hoc additamento, et Mss. religiosius inhzrent.

^b Vulgati, *humani favoris*. Nostra lectio est Mss. *Vindoc.*, *Norman.*, etc. Baluz. et Colb. habent *humano ore*.

^c *Vindoc.*, *Pratel.*, *Utic.* et alii, *utilitatis inten-*

humiliatus sum, et silui a bonis (Psal. xxxviii, 2), in ipso suo silentio, isto zelo charitatis exarsit, qui illico subdidit: Et dolor meus renovatus est, concaluit cor meum intra me, et in meditatione mea exardescet ignis (Ibid., 3). Intus ergo cor concaluit, quia dilectionis ardor per admonitionem locutionis exterius emanare recusavit. Ignis in meditatione cordis exarsit, quia increpatio delinquentium a correptione oris refrixit. Charitatis enim zelus consolatione admirabili augendo se temperat, quando contra iniquorum opera per vocem correptionis emanat, ut et quos corrigere non valet, increpare non desinat, ne se participem delinquentium ex consensu taciturnitatis addicat.

[*Vet. XI.*] 19. *Nonnulla vitia virtutes mentiuntur.* — Sed quia sæpe nonnulla vitia virtutes se esse mentiuntur, sicut effusio nonnunquam misericordia, et tenacia nonnunquam parcimonia, et crudelitas aliquando iustitia vult videri, ita plerumque mentem ad loquendi impetum, vanæ gloriæ anxietas nequaquam se intra silentium capiens, quasi zelus charitatis inflammat, atque appetitæ ostensionis vis ad effrenationem locutionis impellit, et quasi sub studio consulendi libido erumpit apparendi. Non enim curat loquendo quid prosit, sed quid appareat; nec studet ut malum quod cernit corrigat, sed bonum quod sentit ostendat. Unde Eliu quoque spiritu elationis extensus, et sese intra silentii claustra non capiens, ait: *Plenus sum sermonibus, et coarctat me spiritus uteri mei. En venter meus quasi mustum absque spiraculo, quod lagunculas novas dirumpit.*

20. *Elationis inflatio, zelum ex afflatu Spiritus sancti quandoque imitatur.* — Quod si intelligere spiritualiter debemus, hoc loco videlicet ventrem sinum cordis appellat. In musto vero sancti Spiritus fervor accipitur, de quo in Evangelio Dominus dicit: *Vinum novum mittunt in utres novos (Matth. ix, 17). Ex quo dum repente repleverunt apostoli (Act. ii, 4), dum linguis omnibus 741 loquerentur, a Judæis nescientibus, sed tamen vera attestantibus, dictum est: Hi musto pleni sunt (Ibid., 13). Lagunculas vero infirmas ipsa humanitate conscientias, vel certe hæc terrena corporum vascula, non inconvenienter accipimus, de quibus Paulus apostolus ait: *Habemus thesaurum istum in vasis fictilibus (II Cor. iv, 7). Eliu autem, quia, sicut superius diximus, sic inflatione elationis extenditur, ac si ad loquendum per charitatis gratiam ardore Spiritus sancti accendatur, sensus sui spiritum in eo quod a tacuit, quasi musto absque spiraculo comparavit. Et bene ait: Quod lagunculas novas dirumpit; quia sancti Spiritus fervor non solum veteri, sed etiam nova vita vix capitur. Mustum ergo lagunculas novas dirumpit, quia fervoris ejus potentia etiam spiritualia corda transcendit. Loquar, et respirabo paululum; aperiam labia mea, et respondebo. Bene ait: Respirabo, quia sicut labor justorum est**

^a Baluz et Colb., *docuit*, manifesto errore.

^b Turon., Colb. et Norm., *a quinquagenario*. Et infra, *per quinquagenarium*. Ita quoque legitur in vet.

videre prava, nec corrigere; ita gravis est labor arrogantium, si quod sapiunt non ostendunt. Vim quippe intrinsecus æstuantem ferre vix possunt, si omne quod sentiunt paulo tardius innotescunt. Unde necesse est ut cum res bona agitur prius ejus elatio in corde vincatur, ne si a radice miseræ intentionis prodeat, amarus nequitiae fructus producat.

[*Vet. XII, Rec. VI.*] 21. *Qui adhuc vitiis subjacent, alios regere non præsumant.* — Hi ergo qui adhuc vitiorum bello subjacent nequaquam per prædicationis usum præesse magisterio cæterorum debent (*Dist. 44, cap. Non liceat*). Hinc est enim quod, juxta divinæ dispensationis vocem ab anno vigesimo et quinto Levitæ tabernaculo serviunt, sed a ^b quinquagesimo custodes vasorum fiunt. Quid enim per annum quintum ac vigesimum, in quo flos juventutis oboritur, nisi ipsa contra unumquodque vitium bella signantur? Et quid per quinquagesimum, in quo et jubilæi requies confinetur, nisi interna quies edomito bello mentis exprimitur? Quid vero per vasa tabernaculi, nisi fidelium animæ figurantur? Levitæ ergo ab anno vigesimo et quinto tabernaculo serviunt, et a quinquagesimo custodes vasorum fiunt, ut videlicet qui adhuc impugnantium vitiorum certamina per consensum delectationis tolerant, aliorum curam suscipere non præsumant; cum vero tentationum bella subegerint, quo apud se jam de intima tranquillitate securi sunt, animarum custodiam sortiantur. Sed quis hæc tentationum prælia sibi perfecte subigat, cum Paulus dicat: *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ, et captivum me ducentem in lege peccati (Rom. vii, 23)?* Sed aliud est bella fortiter perpeti, aliud bellis exeviter expugnari. In istis exercetur virtus, ne extolli debeat; in illis omnimodo exstinguitur, ne subsistat. Qui igitur scit fortiter tentationem ferre certaminis, et cum tentatione concutitur in alta arce præsidet quietis, quia etiam apud semetipsum sub seipso esse contentiones vitiorum conspicit, quibus nulla fractus delectatione consentit. Sequitur:

CAPUT XII.

Vers. 21, 22. — *Non accipiam personam viri, et Deum homini non æquabo. Nescio enim quandiu subsistam, et si post modicum tollat me factor meus.*

D 22. *Vitæ præsentis tempus breve est, quia non permanet.* — Recta consideratio, quod Deum homini idcirco non æquat, quia quandiu hic subsistat, vel quando ad Dei judicium tollatur, ignorat. Et bene ait: 742 *Post modicum tollat me factor meus*, quia quamlibet longum fuerit tempus vitæ præsentis, eo ipso breve est, quo permanens non est. Neque enim dignum est ut diutinum judicetur, quidquid sine circumscriptur. Sed inter has sententias quas ex veritate solidas profert, ad verba rursus elationis erumpit, dicens:

Ed. Paris. et Basil., ac paulo post: *Et a quinquagenario custodes, etc.*

CAPUT XIII [Rec. VII].

CAP. XXXIII, VERS. 12. — *Audi igitur, Job, eloquia mea, et omnes sermones meos ausculta. Ecce aperui os meum, loquatur lingua mea in faucibus meis.*

23. *Superbi sanam doctrinam non sane prædicant, quod insolescant.* — Pensemus de qua elatione descendit, quod beatus Job audire se admonet, quod os aperuisse se perhibet, quod linguam suam ^a in faucibus loqui promittit. Hoc enim habet proprium doctrina arrogantium (*Dist. 46, cap. Hoc habet*) ut humiliter nesciant inferre quod docent, et recta quæ sapiunt recte ministrare non possint. In verbis enim eorum proditur quod cum docent, quasi in quodam sibi videntur ^b summitatis culmine residere, eosque quos docent ut longe infra se positos veluti in imo respiciunt, quibus non consulendo loqui, sed **B** vix dominando dignantur. Recte autem his per prophetam Dominus dicit: *Vos autem cum austeritate imperabatis eis, et cum potentia (Ezech. xxxiv, 4). Cum austeritate enim et potentia imperant, qui subditos suos non tranquille ratiocinando corrigere, sed aspere inflectere dominando festinant.*

[*Vet. XIII.*] 24. *Vera doctrina elationem fugit.* — At contra vera doctrina tantò vehementius hoc elationis vitium fugit per cogitationem, quanto ardentius verborum suorum jaculis ipsum magistrum elationis insequitur. Cavet enim ne eum magis elatis moribus prædicet, quem in corde audientium sacris sermonibus insectatur. Humilitatem namque, quæ magistra est omnium materque virtutum, et loquendo dicere, et vivendo ^c conatur ostendere, ut eam apud discipulos veritatis plus moribus quam sermonibus eloquatur. Unde Paulus Thessalonicensibus loquens, quasi culminis proprii apostolatus oblitus, ait: *Facti sumus parvuli in medio vestrum (1 Thess. II, 7).* Unde Petrus apostolus, cum diceret: *Parati semper ad satisfactionem omni poscenti vos rationem de ea quæ in vobis est spe (1 Pet. III, 15),* in ipsa doctrinæ scientia qualitate docendi asseruit esse servandam, subdeus: *Sed cum modestia et timore, conscientiam habentes bonam (Ibid., 16).* Hoc autem quod discipulo Paulus ait: *Præcipe hæc, et doce cum omni imperio (1 Tim. IV, 14; Tit. II, 15);* non dominationem potentia, sed auctoritatem suadet vitæ. ^d Cum imperio quippe docetur quod prius agitur quam dicatur. Nam doctrinæ subtrahit fiduciam, quando conscientia præpedit linguam. Non ergo ei potestatem elatæ locutionis, sed bonæ fiduciam insinuavit actionis. Unde etiam de Domino scriptum est: *Erat enim docens, sicut potestatem habens, non sicut Scribæ et Pharisei (Matth. VII, 29).* Singulariter namque ac

^a Colb., Vindoc. et Norm., in faucibus suis.

^b Editi, culmine sublimitatis. Sequimur Baluz., Colb. et Norm.

^c Norm., Baluz. et Colb., conatur, et infra, eloquantur.

^d Vind., Norm. et alii, cum omni quippe imperio.

^e Deest, solus, in Norm.

^f Vindoc. et pler. Norm., nosse.

^g Ita Baluz., Colb., Norm. et vet. Ed. Paris. et Basil. Alii habent, typho. Observat noster Mabillon-

A principaliter ^e solus ex potestate bona locutus est, quia ex infirmitate mala nulla commisit. Ex divinitatis quippe potentia habuit id quod nobis per humanitatis suæ innocentiam ministravit.

[*Vet. XIV, Rec. VIII.*] 25. *Quid prædicatoribus, ut elationem fugiant, considerandum.* — Nos enim, quia infirmi homines sumus, cum de Deo hominibus loquimur, debemus primum ^f meminisse quod sumus, ut ex propria infirmitate pensemus quo docendi ordine infirmis fratribus consulamus. Consideremus igitur quia aut tales sumus, **743** quales nonnullos corrigimus; aut tales aliquando fuimus, etsi jam divina gratia operante non sumus, ut tanto temperantius humili corde corrigamus, quanto nosmetipsos verius in his quos emendamus agnoscimus. Si autem tales nec sumus, nec fuimus, quales adhuc illi sunt quos emendare curamus, ne cor nostrum forte superbiat, et de ipsa innocentia pejus ruat, quorum mala corrigimus, alia eorum bona nobis ante oculos revocemus. Quæ si omnino nulla sunt, ad occulta Dei judicia recurramus, quia sicut nos meritis nullis hoc ipsum bonum quod habemus accepimus, ita illos quoque potest gratia supernæ virtutis infundere, ut excitati posterius etiam ipsa possint bona quæ nos ante accepimus prævenire. Quis enim crederet quod per apostolatus meritum Saulus lapidatum Stephanum præcessurus erat (*Act. VII, 57*), qui in morte ejus lapidantium vestimenta servabat? His ergo primum cogitationibus humiliari cor debet, et tunc demum delinquentium iniquitas **C** increpari. Sed hunc, ut sæpe dictum est, locutionis modum Ehu ignorare ostenditur, qui in locutione sua elationis ^g typo quasi potentia cujusdam auctoritatis inflatur, dicens: *Audi igitur, Job, eloquia mea, et omnes sermones meos ausculta. Ecce aperui os meum, loquatur lingua mea in faucibus meis.*

26. *Nonnulli modestiam solum simulant.* — In faucibus vero loqui est silenter dicere, et non clamoribus vociferari. Quibus verbis arrogantes intra sanctam Ecclesiam positos signat. Hi enim velut in faucibus loqui dicuntur, quando non contra adversarios extra viventes clamant, sed quosdam intra sinum sanctæ Ecclesiæ quasi vicinos ac juxta positos increpant. Sæpe vero arrogantes eandem quam tenent arrogantiam se fugere ostendunt; et dum sic cuncta agunt, ut nullum lateant, hæc private singulis quasi ^h latenter narrant: quatenus non solum de sensu intelligentiæ, sed de ipso apud homines etiam arrogantia contemptu gloriantur. Unde nunc dicitur: *Loquatur lingua mea in faucibus meis.* Ac si aperte dicatur: Quæ contra te prudenter sentio, ecce

ⁱ Plerique, silenter.

olenter narro. Aliquando autem ^a in tantam impudentiæ elationem prosiiliunt, ut aliis tacentibus ipsi soleant laudare quod dicunt. Unde subiungit :

CAPUT XIV.

VERS. 5. — *Simplici corde* ^b *meos sermones mei, et sententiam puram labia mea loquentur.*

27. *De simplicitate falso gloriantur.* — Magnæ virtutis laus est simplicitas locutionis. Quam quia arrogantes non habent, habere se hanc sollicitius asserunt, ut securius audiant. Et pure se locutores deuotiant, quæ duplicitatis suæ malitiam deprehendi formidant. Sæpe autem et falsis vera permiscunt, ut inde eorum mendacio citius credatur, unde inesse eis assertio veritatis agnoscitur. Quia igitur Eliu et pure se locuturum perhibuit, et dicta sua appellando sententias favore præcurrit, eodem jam sententiam quam promisit adiungit, dicens :

CAPUT XV [Vet. XV, Rec. IX].

VERS. 4. — *Spiritus Dei fecit me, et spiraculum Omnipotentis vivificavit me.*

28. *Doctrina inordinate prolata sterlescit et fœdat.* — Subditurus vera, præmissis elata; et dicturus **744** hoc quod recte saperet, ante innotuit quantum tumeret. Sic nimirum, sic arrogantium mentes insanunt, ut et in eis quæ recte sentiunt elationis suæ tortitudine depraventur. Unde fit ut etiam eorum recta auditores nequaquam instruant, quia profecto illos per ea quæ tumide sentiunt, non ad sui reuerentiã, sed ad contemptum vocant. Dumque dictis prudentibus stultitiæ verba miscentur, quia stultitia ab audiente despicitur, etiam prudentia non tenetur. Hinc enim per Moysen dicitur : *Vir qui fluxum seminis sustinet immundus erit* (Leuit. xv, 16). Quid est enim sermo, nisi semen? Qui dum ordinate emittitur, audientis mens quasi concipientis uterus ad boni operis prolem fetatur. Si vero importune defluit, emittentem polluens, generandi virtutem perdit. ^c Nam si sermo semen non esset, de prædicante Paulo nequaquam Athenienses dicerent : *Quia vult sibi seminiverbius hic dicere* (Act. xvii, 18)? De quo et Lucas dicit : *Ipse enim erat dux verbi* (Act. xiv, 14). Semen ergo usui propaginis dicatum incompetentem fluens cætera membra coinquinat, cum sermo per quem in audientium sensibus nasci scientia debuit, si inordinate prodeat, etiam quæ recte senserit fœdat. Unde Eliu quoque etiam quæ recte potest sentire commaculat, dum cui vel quid loquatur ignorat; et quasi fluxum seminis sustinet, ^d cum linguam utilitati congruam per verba vanæ locutionis movet. Bono autem ordine et factum se astruit, et animatum. Per spiritum factum, et per

A spiraculum se narrat animatum. Facto quippe Adam, scriptum est : *Inspiravit in faciem ejus spiraculum vite, et factus est homo in animam viventem* (Genes. ii, 7). Sed hæc quæ recte astruit utrum recte exequatur audiamus. Sequitur :

CAPUT XVI.

VERS. 5. — *Si potes, responde mihi et adverens faciem meam consisto.*

29. *Insuper plus justo sibi arrogantium jactantis.* — Ecce dum narrat ordinem veræ conditionis, in factum subito superbæ elationis erumpit, atque aliis verbis hoc idem replicat, dicens :

VERS. 6. 7. — *Ecce et me sicut et te fecit Deus, et de eodem luto ego quoque formatus sum. Veruntamen miraculum meum non te terreat, eloquentia mea non est tibi gravis.*

Quid est hoc, quod Eliu ordinem veræ conditionis agnoscit, et modum rectæ locutionis ignorat? Quid est, quod se beato Job et conditus exequatur, et locutus exaltat, nisi hoc, quod arrogantes omnes eunctis quidem hominibus se æqualiter conditos meminerunt, sed per fastum scientiæ auditores suos æquales sibi vel esse vel credere dedignantur, eisque se per naturæ conditionem conferant, sed per tumorem scientiæ superponunt? Æquales quidem se judicant existisse nascendo, sed non æquales remansisse vivendo. ^e Atque in eo quod æquales quasi vivendo jam non sunt, illud ad majus miraculum revocant, quod æquales nascendo fuerant. Unde inflatus Eliu dicit : *Ecce et me sicut et te fecit Deus, et de eodem luto ego quoque formatus sum. Veruntamen miraculum meum* **745** *non te terreat, et eloquentia mea non sit tibi gravis* [Vet. XVI]. Habent hoc etiam arrogantes proprium, quod prius quam dicant, mira se dicere semper existimant, et locutionem suam admirando præveniunt, quia vel in acutis sensibus ipsa elatio quanta sit fatetas ignorant. Notandum quoque est quod Paulus, dum mire Hebræos admoneret, adiunxit : *Rogo autem vos, fratres, ut suffertis verbum solatii; etenim per paucis scripsi vobis* (Hebr. xiii, 22). Eliu autem laantia protulit, et quasi consolando subjunxit : *Miraculum meum non te terreat, et eloquentia mea non sit tibi gravis.* Ille dicta sua verbum solatii, hic vero eloquentiam, et miraculum vocat. Ecce quam distincti saporos prodeant fructum ex diversa radice cogitationum. Ille de magnis humiliter sentit, iste de minimis se inanis tergit. Quid ergo inter hæc, nisi hoc solerter est intuendum, ^f quod et ascensuri in imo se esse considerant, et casuri semper in præcipitiis stant? Salomone attestante, qui ait : *Anteruinam exaltatur cor,*

^a Vindoc., in tantam impudentiam elationis.

^b Deest meo in Norm.

^c Hic admonet Gossanvillanus in Mss. Vaticanis, Inter ista verba, virtutem perdit; et, nam si sermo, atque quæ sequuntur: in mente quippe audientium, semen secuturæ cogitationis est addita æqualitas locutionis, quia dum per aures sermo concipitur, cogitatio in mente generatur. Quid significet, addita æqualitas locutionis, prorsus me latet. Assumentum hoc uou legitur in Mss. nostris, imo nec in Excusis, nec

in ipsa Edit. Romana Sixti V ad mss. Cod. Valcanos præsertim adornata.

^d Vindoc., qui linguam. Ita etiam Ebrois., Baluz. et Colb. Plerique Norm., cui linguam.

^e Ebroic., atque ideo quod æquales ... jam sunt.

^f Ebroic. et alii Norm., quod et ascensura... et casura. Baluz., ascensura... et chariera semper in præcipitiis stant, corrupta et contrario sensu. Colb., ascensura... et casura semper in præcipitiis (forta præcipitiis) stant.

et ante gloriam humiliatur (Prov. xvi, 18). Sequitur: A

VERB. 8-11.—*Dixisti ergo in auribus meis, et vocem verborum a tuorum audiui.*

[*Rec. X.*] Atque eandem vocem subjungens, ait: *Mundus sum ego, et absque delicto immaculatus, et non est iniquitas in me. Quia querelas in me reperit, ideo arbitratus est me inimicum tibi. Posuit in nervo pedes meos, custodisti omnes semitas meas.* Moxque contra hæc verba quæ beatum Job dixisse narravit sententiam suam proferens, ait:

CAPUT XVII.

VERB. 12.—*Hoc est ergo in quo non es justificatus.*

30. *Student magis increpare, quam consolari.*—Profecto beatus Job veraciter dixerat quod absque culpa fuerit flagellatus. Hoc enim ipse de se, quod de illo ad diabolum, Dominus dixit: *Communisti me adversus eam, ut affligerem illum frustra* (Job. 11, 3). Sed Eliu non credidit, cessante culpa, potuisse eum etiam pro gratia flagellari. Nesciebat enim flagellis ejus non doleri vitium, sed meritum augeri, et pro eo quod sine delicto se dixerat flagellatum, hac eum sententia increpat, dicens: *Hæc est ergo in quo non es justificatus.* Habent enim hoc arrogantes proprium, ut plus arguere appetant quam consolari; et quæque hominibus evenire cognoscunt, ex solis evenisse iniquitatibus arbitrentur. Nesciunt quippe occulta judicis subtiliter querere, atque id quod non intelligent hominiter perscrutari, quia eos sæpe a secretis investigationibus judiciorum Dei ipsa scientiæ suæ elatio dejicit, dum extollit.

31. *Obstaculum est veritatis tumor mentis. Veræ scientiæ effectus.*—Obstaculum namque veritatis est tumor mentis, quia dum inflat obnubilat. Qui et si quando scientiam videntur adipisci, quasi de quadam rerum cortice, et non de secretis dulcedinis medulla pascuntur; micantibusque ingenis sæpe exteriora tantummodo attingunt, sed interni gustum saporis ignorant, videlicet foris acuti, sed intus cæci sunt. Neque id de Deo sentiunt, quod dulces interiori sapiat, sed quod excussam exterius sonet. Qui etsi secreta quedam intelligendo percipiunt, eorum dulcedinem experiri non possunt; et si noverant quomodo sunt, ignorant, ut dixi, 746 quomodo sapiant. [*Vet. XVII.*] Et sit plerumque ut fortiter dicant, sed tamen juxta ea quæ dicunt vivere nesciant. Unde bene quidam sapiens dixit: *Nisi autem deus hæc dicere ea sententia* (Sap. viii, 15). Sententia quippe a sensu vocata est. Et recta quæ intelligit, non ex sola scientiâ, sed etiam ex sententia dicere appetit, qui nequaquam tantummodo sciendo dicere, sed sentiendo desiderat experiri quod dicit. Sed mens arrogantium dieterum suorum sensum non penetrat, quia ab interno gustu, recte judicio ^b in eos favores

reliquitur, quos foris amat. Vera autem scientiâ afficit, non emollit; nec superbientes quos repleverit, sed lamentantes facit. Quæ quisque cum repletus fuerit, primo loco se scire appetit; et jam sui conscius, tanto per illam robustius seipit quanto se infirmum in illa verius recognoscit; atque ampliore viam hujus scientiæ ipsa ei humilitas aperit; dumque inboestilitatem suam conspicit, ipsa ei cognitio secretorum sublimium absconditos sinus pandit, quæ cognitione pressus, subtilior redditur, ^c quo ad occulta rapiatur. Eliu ergo in flagellis beati Job idcirco veracem rationem non invenit, quia eam querere humiliter nescit; et increpare potius quam consolari paratior, dicit: *Hæc est ergo, in quo non es justificatus.*

32. *Superbi sæpe alios increpando, mentiuntur.*—Notandum quoque est quod beatus Job in nervo pedem suum positum dixit, sed nequaquam mundum se hoc modo, quo ei obijcit, absque peccato, vel immaculatum, et sine iniquitate fuisse memoravit. Sed Eliu, dum cum austeritate studuit increpare quæ dicta sunt, mentiens addidit quæ dicta non sunt. Qui enim semper increpare appetant, et nunquam fovere, multa plerumque increpando mentiuntur. Nam ut arguere docte videantur, fingunt nonnunquam quæ redarguant; et cum ipsi equino more in cursum suæ ostentationis inferveant, in subjectorum invectionibus ex fictis sibi iniquitatibus campum parant. Sciendum præterea est, sicut et superius dixi (Num. 31), quod arrogantes viri inflatis suis sermonibus sæpe fortia dicta permisceant, nec considerant aliquando ^d quid vivant, sed pensant studiosè quid doceant. Quorum nunc Eliu speciem tenet, qui non recte vivere appetit, sed docere. Quia ergo sciens sed arrogans loquitur, taceamus jam quid timidum vivit, et audiamus quid solidum dicit. Post tot itaque elationis verba, tandem scientiam suam ostendere inchoans, ait:

CAPUT XVIII.

VERB. 12.—*Respondedo tibi quod major sit Deus homine.*

33. *Quod a Deo nobis meliore patimur, justum credamus.*—Dicatur fortasse ab aliquo: Quis istud vel eum non auct ignorat? Sed nimirum hæc sententia vitis creditur, ei non ex ipsa intentionis suæ radice penetrat. [*Vet. XVIII.*] Flagellato videlicet loquebatur, qui et percussioneis verbera acceperat, et causas verberum nesciebat. Idcirco ergo intulit: *Respondedo tibi quod major sit Deus homine, et flagellatus homo considerans quia illo major est Deus, in omne quod patitur ejus judicio se postponat, ^e quo se minorem esse non dubitat; et quod a meliore patitur, justum credat, etiam si ejusdem justitiæ causas ignorat.* Quisquis etiam pro peccato percussus, nisi murmurando renitatur, eo ipso jam justus esse 747 in-

acculta capiatur, obscuro, ne dicam, nullo sensu.

^d Recent. i d., quid vivant, quod sensu caret. Melius in Mss. Angli., Norm., Vindoc., Baluz., etc., quid vivant, hoc est qua ratione vitam componant et instituant; quod etiam habent vet. Ed.

^e Ita melius Mss. quam cui se minorem, ut legitur in Ed.

^a Abest tuorum a Baluz., Colb. et plur.

^b Editi, in eos favores redigitur. Prelucensibus Mss. Angli., Norm., Baluz., Colb., etc., mutavimus redigitur in reliquitur; ex quo exquisitior sensus sequitur. Significat enim arrogantium mentes ad humanos favores quibus inhænt tanquam ad scopulorum altitudinem.

^c Vindoc., Baluz., Colb. et plur. Norm., qui ad

choat, quo ferientis justitiam non accusat. Homo namque sub Deo est conditus, et ad conditionis ordinem redit, quando sibi æquitatem judicis sui, etiam quam non intelligit, anteponebat. Bene ergo dicitur: *Respondebo tibi quod major sit Deus homine*, ut considerata potentia creatoris, deseruet amor mentis per memoriam conditionis. Unde David propheta, cum percussione ponderare in excessum vocis erumpere cogeretur, ad considerationem conditionis suæ se recolligens, ait: *Obmutui, et non aperui os meum, quoniam tu fecisti me (Psal. xxxviii, 3)*. Pensavit enim conditionis suæ ordinem, et justitiam percussione invenit, quia qui benigne eum qui non erat condidit, eum profecto qui erat non nisi juste percussit. Sequitur:

CAPUT XIX [Rec. XI].

VERS. 13, 14. — *Adversus eum contendis, quod non ad omnia verba responderit tibi. Semel loquetur Deus, et secundo idipsum non repetet.*

34. *In Scriptura sacra quidquid scire nos decet, docet Deus.* — Afflicti cordis est proprium ut in omne quod appetit, et tamen rerum ordinem contrarium sentit, si possit fieri, cur ita, vel non ita sit, divinis sibi responderi vocibus velit, ut Deum de cuncta rerum controversia consulat, et responsionis ejus cognita ratione conquiescat. Eliu autem prævidens quod scripturam sacram Dominus conderet, ut in ea vel publicis vel occultis cunctorum quæstionibus responderet, ait: *Adversus eum contendis, quod non ad omnia verba responderit tibi. Semel loquetur Deus, et secundo idipsum non repetet.* Ac si diceret: Deus singulorum cordibus privatis vocibus non respondet, sed tale eloquium construit, per quod cunctorum quæstionibus satisfaciat. [Vet. XIX.] In scripturæ quippe ejus eloquio causas nostras singuli si requiramus, invenimus, nec opus est ut in eo quod specialiter quisque tolerat responderi sibi divina voce specialiter quærat. Ibi enim nobis omnibus in eo quod specialiter patimur commuiter respondetur, ibi vita præcedentium fit forma sequentium. Ut enim unum e pluribus proferamus, ecce dum passione aliqua vel molestia carnis afflictor, scire fortasse occultas causas passionis ejusdem vel molestiæ optamus, quatenus in eo quod patimur ex ipsa rerum scientia consolemur. Sed quia de specialibus tentationibus nostris nequaquam nobis singulis specialiter respondetur, ad Scripturam sacram recurrimus. Ibi videlicet invenimus quod Paulus carnis infirmitate tentatus audivit: *Sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur (II Cor. xii, 9)*. Quod idcirco illi in infirmitate propria dictum est, ne singillatim nobis omnibus diceretur. In Scriptura igitur sacra vocem Dei, afflicto Paulo, audivimus, ne cum fortasse affli-

^a Vindoc. et Pratel., *cognitionis suæ.*

^b Ita legendum ex Mss. Anglic. et nostris. In Edit., *semel loquitur.... non repetit.* Nostra lectio Hebraico textui magis concinere videtur, in quo futurum usurpatur, *sed ubi.* Attamen Hieronymus vertit, *semel loquitur.* Carterum sanctum Gregorium tegi se loquetur, patet ex his quæ leguntur infra, num. 35, quod autem non ait locutus est, sed loquetur, non videlicet tempus præteritum, sed futurum ponens.

gimur, singuli audire eam privatam consolationem quaeremus. Non ergo Dominus ad omnia verba nobis respondet, quia *semel loquetur, et secundo idipsum non repetet*; id est, in his quæ per Scripturam sacram ad patres nostros protulit, nos erudire curavit. Dicant itaque sanctæ Ecclesiæ doctores, dicant etiam arrogantes, cum in ea laborare quosdam pessillanimitate conspiciunt, quia nobis Deus ad verba omnia non respondet, quia *semel loquetur Deus, et idipsum secundo non repetet*; id est, cogitationibus vel tentationibus singulorum non jam passim per prophetarum voces, non per angelica officia satisfacit, quia in Scriptura sacra quidquid potest singulis evenire comprehendit, atque in illa per exempla præcedentium etiam vitam sequentium informare curavit.

35. *Loqui Dei est Verbum genuisse.* — Quamvis quod ait: *Semel loquetur Deus, et secundo idipsum non repetet*, hoc intelligi subtilius potest, quod Pater unigenitum consubstantiali sibi Filium genuit. Loqui enim Dei est Verbum genuisse. Semel autem loqui Dei est Verbum aliud præter unigenitum non habere. Unde et apte subditur: *Et secundo idipsum non repetet*, quia videlicet hoc ipsum Verbum, id est Filium, non nisi unicum genuit. Quod autem non ait, *Locutus est, sed loquetur*, non videlicet tempus præteritum, sed futurum ponens, liquet omnibus quia Deo nec præteritum tempus congruit, nec futurum. Tanto ergo in eo quodlibet tempus ponitur libere, quanto nullum vere. Neque enim quodlibet libere dici poterat, si saltem unum proprie diceretur. Indo itaque dici in Deo tempus audacter quoslibet licet, unde in eo dici proprie nullum licet. Verbum namque Pater sine tempore genuit.

36. *Hanc generationem mirari debemus, non scrutari.* — Et quis digne fari queat illam ineffabilem nativitatem, quod de æterno natus est cœternus, quod existens ante sæcula genuit æqualem, quod gignente natus posterior non est? Quæ videlicet nos mirari possumus, sed intueri minime valemus. Illius autem nativitatis vim jam mirari posse, aliquatenus videre est. Sed quomodo videmus quod nequaquam comprehendimus? Est autem quod de usu carnis trahere ad sensum spiritus debemus. Nam si quis in tenebris clausis oculis jaceat, atque ante eum subitum lucernæ lumen erumpat, clausi ejus oculi ipso adventu luminis feriuntur, ut patescant. Cur ergo turbati sunt, si clausi nihil viderunt? Nec tamen aliquid perfectum fuit, quod videre clausi potuerunt. Nam si perfecte totum vidissent, cur aperti quærent quod viderent? Sic itaque, sic sumus, cum de incomprehensibili nativitate intueri aliquid conamur. Eo ipso enim quo fulgoris admiratione percutitur

^c Ita cum Colb., Turon., Norm., etc., vel. Ed. Paris. In Ed. aliis, *Discant igitur sancti doctores Ecclesiæ. discant et arrogantes, cum intra eam laborare.*

^d Deest Dei in Utic. et pler. Norm.

^e In Ed., *nec futurum.* Contrario sensu legitur sed in Mss. Anglic., Norm., Colb. et aliis.

^f In Editio audaciter.

^g Mss. Norm. et nonnulli, *quod fulgore admirationis... quod videre non valet.*

animus, et quasi videt quod videri non valet, velut in tenebris positus, vim lucis oculis clausis videt. Quia vero **749** hæc divinæ naturæ secreta admiratio non facile occupatis per terrena desideria mentibus innotescit, ^b apte Dei locutio qualiter ad nos fiat insinuat, dicens :

CAPUT XX [Vel. XX, Rec. XII].

VERS. 15.—*Per somnium in visione nocturna, quando irruit sopor super homines, et dormiunt in lectulo.*

37. *Vox Dei auditur quando tranquilla mente ab operibus sæcularibus quiescitur.* — Quid est quod per somnium nobis locutio divinitatis innotescit, nisi quod Dei secreta non cognoscimus, si in terrenis desideriis vigilemus? In somnio enim exteriores sensus dormiunt, et interiora cernuntur. Si ergo interna contemplari volumus, ab externa implicatione dormiamus. Vox videlicet Dei quasi per somnium auditur, quando tranquilla mente ab huius sæculi actione quiescitur, et in ipso mentis silentio divina præcepta pensantur. Cum enim ab externis actionibus mens sopitur, tunc plenius mandatorum Dei pondus agnoscitur. Tunc verba Dei mens vivacius penetrat, cum ad se admittere curarum sæcularium tumultus recusat. Male autem homo vigilat, quando eum sæcularium negotiorum æstus insolenter inquietat. Aurem quippe cordis terrenarum cogitationum turba dum perstrepat claudit, atque in secretario mentis, quanto minus curarum tumultuantium sonus compescitur, tanto amplius vox præsentis iudicis non auditur. Neque enim perfectæ homo sufficit ad utraque divisus, sed dum sic interius erudiri appetit, ut tamen exterius implicetur, unde exterius auditum aperit, inde interius obsurdescit. Moyses admistus Ægyptiis quasi vigilabat, et ideo vocem Domini in Ægypto positus non audiebat (*Exod. ii, 11, 12, seq.*). Sed extincto Ægyptio, postquam in desertum fugit, illic dum quadraginta annis deguit, quasi ab inquietis terrenorum desideriorum tumultibus obdormivit; atque ideo divinam vocem percipere meruit, quia per supernam gratiam quanto magis ab appetendis exterioribus torpuit, tanto verius ad cognoscenda interiora vigilavit. Rursus Israelitici populi turbis prælatus, ut legis præcepta percipiat, in montem ducitur, atque ut interna penetret, ab externis tumultibus occultatur (*Exod. xix, 3*).

[Vel. XXI,] 38. *Qui exterioribus ministeriis deserviunt, studiöse ad cordis secreta refugiant.* — Unde et sancti viri qui exterioribus ministeriis deservire offi-

^a Post videt legitur in Editis : *Eliu namque ait : Semel loquitur Deus. David vero Verbi unigeniti natiuitatem intuens, ait : Semel locutus est Deus : Quia enim unigenitus Filius idem Verbum Patris et perfectione natus dicitur, et pro æternitate semper nasci perhibetur, sacra Scriptura libere dicere de Deo consuevit, quia locutus est, et loquitur. In eo enim quod perfectum Verbum genuit, et locutus est Pater; in eo autem quod semper gignit, utique loquitur, quamvis hoc quod perfectum dicimus proprie non dicamus. Neque enim quod factum non est proprie dicitur esse perfectum, sed ejus plenitudinem per quamdam angustiam nostræ locutionis exorimimus, sicut etiam de Patre Dominus di-*

ciis necessitate coguntur, studiöse semper ad cordis secreta refugiant; ibique cogitationis intimæ cacumen ascendunt, et legem quasi in motibus percipiunt, dum, postpositis tumultibus actionum temporalium, in contemplationis suæ vertice supernæ voluntatis sententiam perscrutantur. Hinc est quod idem Moyses crebro de rebus dubiis ad tabernaculum redit, ibique secreto Dominum consulit, et ^c quid certi decernat agnoscit. Relictis quippe turbis ad tabernaculum redire, est, postpositis exteriorum tumultibus, secretum mentis intrare. Ibi enim Dominus consulitur, et quod foris agendum est publice, intus silenter auditur. Hoc quotidie boni rectores faciunt, cum se res dubias discernere non posse cognoscunt, ad secretum mentis, velut ad quoddam tabernaculum revertuntur; divina lege perspecta, quasi coram posita arca, Dominum consulunt, et quod prius intus tacentes audiunt, hoc foris postmodum agentes innotescunt. Ut enim exterioribus officiis inoffense deserviant, ad secreta cordis recurrere incessabiliter curant; et sic votem Dei quasi per somnium audiunt, dum in meditatione mentis **750** ^d a carnalibus motibus abstrahuntur. Hinc est quod sponsa in Canticis canticorum sponsi vocem quasi per somnium audierat, quæ dicebat : *Ego dormio, et cor meum vigilat (Cant. v, 2)*. Ac si diceret : Dum exteriores sensus ab huius vitæ sollicitudinibus sopio, vacante mente vivacius interna cognosco. Foris dormio, sed intus cor vigilat, quia dum exteriora quasi non sentio, interiora solerter apprehendo.

39. *Non nisi obscure et quasi in visione nocturna, divina et interna contemplamur.* — Bene ergo Eliu ait quia per somnium loquitur Deus, atque apte subdidit, *In visione nocturna*. Nocturna enim visio apparere contemplatione mentis sub quibusdam imaginibus solet. In diurna autem luce certius cernimus, in nocturna vero visione cunctanter videntur. Et quia sancti omnes quando in hac vita sunt divinæ naturæ secreta quasi sub quadam imaginatione conspiciunt, quia videlicet necdum sicut sunt ea manifestius contemplantur, bene Eliu, postquam dixit Deum nobis per somnium loqui, subdit : *In visione nocturna*. Nox quippe est vita præsens, in qua quando vivimus, per hoc quod interna conspiciamus, sub incerta imaginatione caligamus. Propheta namque ad videndam Dominum quadam se premi caligine sentiebat, dicens : *Anima mea desideravit te in nocte (Isai. xxvi, 9)*. Ac si diceret : In hac obscuritate vitæ præsentis videre te appeto, sed adhuc infirmitatis nubilis cir-

cit : Estote perfecti, sicut et Pater cælestis perfectus est. Sed desiderantur in omnibus Mss. Norm., Turon., Vindoc., Colb., Baluz. Codex hic et multis in locis est exesus aut mutilus. Esse assumentum mihi persuadetur non solum Mss. Cod. silentio, sed etiam sermonis serie, quæ hac longa parenthesis videtur abrupta. Etenim his verbis, *quo fulgoris admiratione*, etc., succedere debet immediate : *Quia vero hæc divinæ naturæ secreta admiratio.*

^b Plerique Norm. et Vind., *aperte Dei locutio.*

^c Norm. et Colb., *quid certius.*

^d Al., *a carnalibus sensibus*, ut legitur in Vindoc., Norm. et aliis, a Gussanv. visis.

conscribor. David quoque hujus noctis ^a caliginem A vitans, claritatem veri luminis præstolatus ait: *Mane astabo tibi, et videbo (Psal. v, 5)*. Adhuc ergo in nocte minus se videre conspicit, qui ad videndum Deam futurum mane concupiscit. Quia vero, ut diximus, ab exteriori actione cessare dormire est, bene Ebraeus subdit: *Quando irruit sopor super homines*. Quia autem sancti viri cum exteriori actioni non deserviunt, intra mentis ^b cubilla conquiescunt, apte subjungit: *Ei dormiunt in lectulo*. Sanctis enim viris dormire in lectulo est intra mentis suæ cubile quiescere. Unde scriptum est: *Exultabunt sancti in gloria, latabuntur in cubilibus suis (Psal. cxxix, 5)*. Dicatur ergo, quod *semel nobis loquitur Deus per somnium in visione nocturna, quando irruit sopor super homines, et dormiunt in lectulo*, quia nimirum tunc secreta divinitatis agnoscimus, cum ab hujus mundi tumultuosa concupiscentia intra mentis nostræ cubilla segregamur. Quia vero, ut sæpe jam diximus, aurem cordis tumultus secularium negotiorum claudit, et quies secretæ considerationis aperit, apte subjungit:

VERS. 16. — *Tunc aperit aures virorum, et erudiens eos instruit disciplina.*

40. *Qui ab exterioribus operibus cessant, ad compunctionem erudiuntur.* — Cum enim ab exterioribus actionibus sopiuntur, aperta aure interni examinis causas audiunt. Qui dum subtiliter vel flagella publica, vel judicia occulta considerant, semetipsos afflicere stando non cessant. [Rec. XIII.] Unde benedictum est. *Et erudiens eos instruit disciplina*, quia consideranti mentis, et sese per pœnitentiam laceranti, quasi quædam plagæ percussione sunt lamenta compunctionis. Unde etiam Salomon fecte vim percussione utriusque conjungens ait: *Livor vulneris abstergit mala, et plagæ in secretioribus ventris (Prov. xx, 30)*. Per livorem quippe vulneris, disciplinam insinuat corporeæ percussione. Plagæ vero in secretioribus ventris sunt interna mentis vulnera, quæ per compunctionem fiunt. 751 Sicut enim venter cibis repletus extenditur, ita mens pravæ cogitationibus dilatata sublevatur. Abstergunt igitur mala, et livor vulneris, et plagæ in secretioribus ventris, quia et disciplina exterior culpas diluit, et extensam mentem compunctio pœnitentiæ ultione transfigit. Sed hoc inter se utraque hæc differunt, quod plagæ percussione dolent, lamenta compunctionum sapiunt. Illæ affligentes eruciant, ista reficiunt, dum affligunt. Per illas in afflictione mœror est, per hæc in mœrore lætitia. Quia tamen ipsa compunctio mentem lacerat, eandem compunctionem non incongrue disciplinam vocat.

41. *Quatuor modis justi in compunctione afficiuntur; quod exemplo Pauli ostenditur et Davidis.* —

^a In Ed., *caliginem videns*. Lectionem Mss. Anglic., Norm., Vindoc., etc., expressimus.

^b Ebraic., *cubilla*.

^c Deest hoc in Mss. Norm. et Colb.

Quatuor quippe sunt qualitates quibus justi viri anima in compunctione vehementer afficitur, cum aut malorum suorum reminiscitur, considerans ubi fuit; aut judiciorum Dei sententiam metuens, et secum quærens, cogitat ubi erit; aut cum mala vitæ præsentis solerter attendens, mœrens considerat ubi est, aut cum bona supernæ patriæ contempletur, quæ quia needum adipiscitur, lugens conspicit ubi non est. Malorum suorum Paulus meminerat, et ex eis se in quibus fuerat affligebat, cum diceret: *Non sum dignus vocari apostolus, quia persecutus sum Ecclesiam Dei (I Cor. xv, 9)*. Rursum divinum iudicium subtiliter pensans, in futuro male esse metuebat, dicens: *Castigo corpus meum, et servituti subjicio, ne forte aliis prædicans, ipse reprobus efficiar (I Cor. ix, 27)*. Rursum mala præsentis vitæ pensabat, cum diceret: *Dum sumus ^c in hoc corpore, peregrinamur a Domino (II Cor. v, 6)*. Et: *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ, et captivum me ducentem in lege peccati, quæ est in membris meis. Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus (Rom. vii, 23)*. Et rursum bona æternæ patriæ considerabat, dicens: *Videmus nunc per speculum in ænigmate; tunc autem facie ad faciem. Nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscam, sicut et cognitus sum (I Cor. xiii, 12)*. Atque iterum: *Scimus quoniam si terrestris domus nostra hujus habitationis dissolvatur, quod ædificationem ex Deo habemus, domum manufactam, æternam in cælis (II Cor. v, 1)*. Cujus domus bona vitæ tuens, Ephesiis dicit: *Ut scialis quæ sit spes vocationis ejus, et quæ sit divitiæ gloriæ hereditatis ejus in sanctis, et quæ sit supereminens magnitudo virtutis ejus in nos, qui credidimus (Ephes. ii, 18)*. Mala vitæ præsentis beatus Job considerans, ait: *Tentatio est ^d vita humana super terram (Job. vi, 1)*. Unde David quoque, ait: *Universa vanitas omnis homo vivens (Psal. xxxviii, 6)*. Et quanquam in imagine Dei ambulet homo, tamen vane conturbabitur. Qui rursum æternam patriam contempletur, et hæc mala pensans in quibus erat, atque illa bona considerans in quibus adhuc non erat, ait: *Hæc me! quia incolatus meus prolongatus est (Psal. cxix 5)*. Et, *Ego dixi in pavore meo; projectus sum a vultu oculorum tuorum (Psal. xxx, 23)*. Sublevatus in extasi, quod nostri interpretes pavorem ^e proprie vocaverunt, a vultu oculorum Dei vidit se esse projectum. Post interni quippe luminis visionem, quæ in ejus anima per contemplationis gratiam radio claritatis emicuit, ad semetipsum rediit; et cognitione perccepta, vel quibus illic bonis decesset, vel quibus malis 752 hic adesset, invenit. Neque enim quis præsentis vitæ mala sicut sunt conspiciere prævalet, si bona æternæ patriæ per contemplationis gustum contingere needum valet. Unde et a vultu oculorum Dei projectum se esse cognovit. Sublevatus quippe

^d Colb., *Utique et alii, vita hœminis*.

^e In Editis additur particula *non*, quæ omittitur in Mss. Anglicanis et nostris.

vidit quod de se nōc videre non posse ad se relapsus ingemuit.

42. *Compunctionis effectus in perfectis.* — Perfectam scilicet animam ista compunctio afficere familiaris solet, quæ omnes imaginationes corporeas insolenter sibi obvias a discutit, et cordis oculum figere in ipso radio-incircumscriptæ lucis intendit. Has quippe figurarum corporalium species ad se intus ex infirmitate corporis trahit. Sed perfecte compuncta hic summopere invigilat, ne cum veritatem querit, eam imaginatio circumscriptæ visionis illudat, cunctasque sibi obvias imagines respicit. Quia enim per illas infra se lapsa est, sine illis super se ire conatur; et postquam per multa indecenter sparsa est, in unum se colligere nititur, ut si magna vi amoris prævalet, esse unum atque incorporeum contempletur.

43. *Contemplationis sapor non nisi raptim mentem afficit.* Hinc pii gemitus, delectationis tamen expertes. — Unde aliquando ad quamdam inusitatam dulcedinem interni saporis admittitur, ac raptim aliquo modo ardenti spiritu afflata renovatur; tantoque magis inhiat, quanto magis quod amet degustat. Atque hoc intra se appetit quod sibi dulcia sapere intrinsecus sentit, quia videlicet ejus amore dulcedinis sibi coram se viluit; et postquam hanc, utcumque percipere potuit, quid sine illa dudum fuisset invenit. Cui inhærere conatur, sed ab ejus fortitudine sua adhuc infirmitate repellitur; et quia ejus munditiam contemplare non valet, flere dulce habet, sibi que ad se cadenti infirmitatis suæ lacrymas sternere. Neque enim mentis oculum potest in id quod intra se raptim conspexerit figere, quia ipso vetustatis suæ usu deorsum ire compellitur. Inter hæc anhelat, æstuat, super se ire conatur, sed ad familiares tenebras suas victa fatigatione relabatur. Quia ergo sic affecta anima contra semetipsam grave certamen tolerat semetipsam, et quia omnis hæc de nobis controversia, cum nos afficit, quamvis delectatione permista, non modicum dolorem parit, Eliu, postquam dixit Deum nobis per somnium loqui, et locutione ejus nostras aures aperiri, non immerito eandem apertionem aurium disciplinam vocat, quia eo magis nos afficiendo conterit, quo magis ad nos per occultam ejus inspirationis gratiam internæ intelligentiæ sonus erumpit. Neque enim fieret extrinsecus quisque quod est, si non intrinsecus potuisset sentire quod nondum est. Namque cum nosmetipsos inspicimus bene conditos, sed ad persuasionem diabolicam pestifera consensione deceptos, in nobismetipsis attendimus aliud esse quod fecimus, aliud quod facti sumus; conditione nos integros, sed culpa

vitiatos. Proinde compuncti appetimus vitare quod fecimus, ut ad id quod facti fuimus reformemur. Unde et apte sequitur:

CAPUT XXII [Al. XXI].

VERS. 17. — *Ut avertat hominem ab his quæ fecit, et liberet eum de superbia.*

44. *Compunctione avertimur a peccatis prius perpetratis, et a superbia liberamur.* — Quid enim homo de seipso nisi peccatum fecit? 753 Et scriptum est: *Initium omnis peccati superbia* (Eccl. x, 15). Bene ergo dicitur quia homo cum ab his quæ fecit avertitur de superbia liberatur. Contra conditorem quippe superbiere est præcepta ejus peccando transcendere, quia quasi a se jugum dominationis ejus excutit, cui per obedientiam subesse contemnit. At contra qui id quod fecit vitare appetit, id quod a Deo factus est recognoscit, et ad conditionis suæ ordinem humiliter redit, dum sua opera fugiens, talem se qualis a Deo factus est diligit. Quia vero per hanc intelligentiam gloria sempiterna recipitur, supplicia æterna vitantur, apte subjungitur:

CAPUT XXIII [Rec. XIV].

VERS. 18. — *Eruens animam ejus de corruptione, et vitam illius, ut non transeat in gladium.*

45. *Sic eruitur anima a corruptione et a divini iudicii gladio.* — Omnis quippe peccator ab hac corruptione vitiorum illuc ad gladium compellitur transire pœnarum, ut unde hic inique delectatus est, inde illic iuste crucietur. Notandum est ergo quod Deus nobis per somnium loquens, prius nos a corruptione, et postmodum a gladio liberat, quia nimirum illius vitam illic eripit ab ultione supplicii, cujus hic mentem subtrahit a delectatione peccati. Neque enim illic habet quod formidare debeat de gladio sententiæ, quem hic post emendationem suam pollutio non corruerit culpæ. Bene ergo dicitur: *Eruens animam ejus de corruptione, et vitam illius, ut non transeat in gladium.* De corruptione namque ad gladium transire est post peracta vitia ad toleranda supplicia pervenire. Sequitur:

CAPUT XXIV [Vet. XXIII, Rec. XV].

VERS. 19. — *Increpat quoque per dolorem in lectulo, et omnia ossa ejus marcescere facit.*

46. *In præsentī vita, omnis quam nobis paramus requies tentationibus turbatur. In quolibet recessu vivere sine tentationibus non possumus.* — In Scriptura sacra lectus, sive grabatus, seu stratum, aliquando voluptas carnis, aliquando repausatio in bonis operibus, aliquando requies temporalis accipitur. Quid est enim quod in Evangelio sanato cuidam Dominus dicit: *Surge, tolle grabatum tuum, et vade in domum tuam* (Joan. v, 8), nisi quod per graba-

redundat affligit, sed etiam sensum tollit. Hinc delevimus, secuti Mss. Colbert., Norm., Vindoc., etc.

^a Ebraic. et alii Norm., de proprio.

^b Ita cum Vindoc., Colbert., etc., vet. Edit. In recent., qui per inobedientiam.

^c Hic in Editis additur, esse, quod expunximus adhærentes Mss.

^d Norm., seu stratus, et ita infra.

^a Vindoc. et Norm., decuit

^b Ebraic. et Vindoc., atque ad hoc intrare appetit.

^c Idem cum Utic., Pratel. et Decc., percipere meruit.

^d Ita Norm., cum Vindoc., Colb. et al., ubi Editi habent: quia ejus munditiæ contemparari non valet.

^e Huc revocavimus semetipsam, quæ vox in Editis exciderat, licet sensum exquisitiorem efficiat.

^f Editi recent., cum nos afficit affligit. Non solum

tum *Joypuas* corporis designatur? Et jubetur utique ut hoc sanus portet, ubi infirmus jacuerat, quia nimirum omnis qui adhuc vitii delectatur, infirmus jacet in voluptatibus carnis. Sed sanatus hoc portat ubi infirmus jacuerat, quia divino adjutorio ereptus a vitiiis, ejusdem carnis contumelias postmodum tolerat, in cujus prius desideriis requiescebat. Rursum per lectum vel stratum repausatio in bonis operibus designatur. Unde in apostolorum Actibus Petrus apostolus dicit: *Ænea, sanet te Dominus Jesus Christus; surge, et sterne tibi* (Act. ix, 34). Quid est dicere, *Surge*, nisi, mala quæ perpetrasti, derelinque? Et quid est dicere, *Sterne tibi*, nisi, mercedis causas in quibus requiescere debeas operare? ut et deserat surgendo quæ fecit, et inveniatur sternendo quod fecerit. Quod utrumque Propheta breviter comprehendit, dicens: *Declina a malo, et fac bonum* (Psal. xxxvi, 27). Declinare quippe a malo est ab eo quo jacuit surgere; bonum vero facere, est mercedis opera, in quibus requiescere debeat, præparare. Qui enim declinat a malo, sed bona adhuc non facit, surrexit quidem ab eo quo jacuit, sed ubi requiescere debeat, nondum stravit. Et rursum lectus vel stratum requies temporalis accipitur, sicut scriptum est: *Universum stratum ejus versasti in infirmitate ejus* 754 (Ps. xl, 4). Cum enim quisque curis sæcularibus fatigatus deserere per divinam gratiam hujus mundi itinera laboriosa compungitur, cogitare solet quomodo præsentis vitæ desideria fugiat, et ab ejus laboribus requiescat, sibi quæ mox desideratæ quietis ordinem quærit, et velut quoddam stratum, sic a cunctis laboribus cessationis locum invenire concupiscit. Sed quia in hac vita adhuc homo positus, in cujuslibet ordinis loco, in cujuslibet secreti recessu vivere sine tentationibus nullatenus potest, plerumque in id quod ad requiem construitur, major dolor tentationis invenitur. Unde recte per Prophetam dicitur: *Universum stratum ejus versasti in infirmitate ejus*. Ac si diceret: Omne quod hic sibi paravit ad requiem, hoc ei mutasti occulto judicio ad perturbationem. Quod pio quidem Dei consilio agitur, ut hujus peregrinationis tempore electorum vita turbetur.

[Vet. XXIV.] 47. *Hic optimo Dei consilio affligimur, ne viam pro patria diligamus.* — Via quippe est vita præsens, qua ad patriam tendimus; et idcirco hic occulto judicio frequenti perturbatione conterimur, ne viam pro patria diligamus. Solent etenim nonnulli viatores, cum amœna fortasse in itinere prata conspiciunt, pergendi moras innectere, et a cœpti itineris rectitudine declinare, eorumque gressus tardat pulchritudo itineris, dum delectat. Electis ergo suis ad se pergentibus Dominus hujus mundi iter asperum facit, ne dum quisque vitæ præsentis requie, quasi amœnitate via pascitur, magis eum diu pergere, quam citius pervenire delectet; ne,

^a Deest infirmus in Pratel., Beccensi, Utic. et aliis.

^b In iisdem membranis, recessu vivere sine tentatione.

dum oblectatur in via, obliviscatur quod desiderabat in patria. Quia ergo in hac vita omnis nostra, quam fortasse paravimus, requies turbatur, recte dicitur: *Increpat quoque per dolorem in lectulo*, id est, in præsentis vitæ requie vel tentationis nos stimulis vel flagelli afflictione conturbat. Nam sæpe humanus animus quamlibet brevi tempore sine tentatione in bonis studiis fuerit, mox de eisdem studiis in quibus quiescendo se exerit, de ipsis virtutibus quibus multiplicari nititur, dum proficere se sentit, elevatur. Unde pio rectoris nostri moderamine, impulsu tentationis afficitur, ut in eo ipsa profectus sui elatio comprimitur. Quapropter postquam dixit: *Increpat quoque per dolorem in lectulo*, apte subjunxit [Rec. XVI]: *Et omnia ossa ejus marcescere facit.*

48. *Per tentationem cognoscimus, quid ex viribus propriis, quid divino ex munere possimus.* — Ossa ipsa Scriptura sacra virtutes accipimus, sicut scriptum est. *Dominus custodit omnia ossa eorum, unum ex eis non conteretur* (Psal. xxxiii, 21). Quod utique non de ossibus corporis, sed de viribus dicitur mentis. Nam certe novimus quod et multorum martyrum corporaliter ossa contracta sunt, et persecutores Domini, latronis illius, cui dictum est, *Hodie mecum eris in paradiso* (Luc. xxiii, 43), sicut latronis alterius in cruce crura frægerunt. Cum ergo increpat per dolorem in lectulo, omnia ossa facit marcescere, quia cum in ea requie quam nobis ab hoc sæculo præparamus flagello tentationis afficimur, qui fortasse de virtutibus nostris inflari potuimus, cognitæ infirmitatis nostræ tædio extenuamur. Cum enim sicut cupimus ad Deum proficimus, si profectum nostrum tentatio nulla pulsaret, alicujus nos fortitudinis esse crederemus. Sed quia nobiscum superna dispensatione agitur, ut infirmitatis nostræ quia proficientes obliviscimur, 755 tentati recolamus, et in profecta nostro quid de divino munere, et in tentatione cognoscimus quid de propriis viribus sumus. Quæ nos profecto tentatio ad plenum raperet, nisi protectio superna servaret. Sed pulsat, nec frangit; impellit, nec movet; quatit, nec dejicit, ut de nostra infirmitate sentiamus esse quod quatimur, et de divino munere esse quod stamus. Et quia sæpe anima alicujus boni sibi conscia, cum virtutes suas sibi ad memoriam revocat, quadam delectatione pascitur, et quasi gratulatione propriæ plenitudinis impinguatur, bene dicitur quod tentatione pulsante marcescunt ossa, quia dum propria infirmitas tentatione interrogante cognoscitur, omnis illa nostrarum virium, velut pinguis viridisque gratulatio, subito anxietatis mœrore siccat, et qui nos alicujus esse momenti bona nostra pensando credidimus, pulsati paulo amplius perituros nos jam jamque formidamus. Tunc omne honorum nostrorum gaudium vertitur in pavorem pœnarum. Tunc iniquos nos esse deprehendimus, qui sanctos paulo ante credebamus. Tabescit

^c Omittitur Dei in Pratel.

^d Ebroic. et Vindoc., sed de virtutibus.

^e Norm. et Vindoc., quod patimur.

mens, stupent oculi, omne quod prius prosperum a
arridebat evanescit; lux ipsa fastidio est, et solæ se
in animo tenebræ mœroris effundunt; nihil quod
delectet aspicitur, triste est quidquid occurrit. Unde
et apte sequitur:

CAPUT XXV [Rec. XVII].

Vers. 20. — * *Abominabilis ei fit in vita sua panis,
et animæ illius cibus ante desiderabilis.*

49. *Per panem in Scriptura sacra multa significan-
tur: 1° Christus; 2° gratia; 3° sacra doctrina; 4° hæ-
reticorum prædicatio; 5° subsidium vitæ præsentis;
6° jucunditas humanæ delectationis.* — Ac si aperte
dicat: Afflicta mens sibi in amaritudinem verti con-
siderat quidquid se antea blande libenterque satia-
bat. [Vet. XXV.] In Scriptura enim sacra panis b ali-
quando ipse Dominus, aliquando spiritualis gratia, B
aliquando divinæ doctrinæ eruditio, aliquando hære-
ticorum prædicatio, aliquando subsidium vitæ præ-
sentis, aliquando jucunditas humanæ delectationis
accipitur.

In pane Dominus signatur, sicut ipse in Evangelio
dicit: *Ego sum panis vivus, qui de cælo descendit*
(Joan. vi, 51).

Rursum per panem gratia doni spiritualis accipitur,
sicut per prophetam dicitur: *Qui obturat aures
suas, ne audiat sanguinem, et claudit oculos suos, ne
videat malum, iste in excelsis habitabit: munimenta
saxorum sublimitas ejus, panis ei datus est* (Isai.
xxxiii, 15). Quid est enim obturare aures suas, ne
audiat sanguinem, nisi peccatis suadentibus, quæ de
sanguine et carne nascuntur, non præbere consen-
sum? Et quid est, ne malum videat, oculos claudere,
nisi omnè quod rectitudini adversum est non appro-
bare? Iste in excelsis habitabit, quia quamvis eum
adhuc caro in inferioribus retinet, mentem jam in
sublimibus fixit. Munimenta saxorum sublimitas
ejus, quia c qui abjecta desideria terrenæ conversa-
tionis calcat, ad supernam patriam per præceden-
tium patrum exempla se subleat. Et quia per con-
templationis donum gratia spirituali satiatur, apte
subjungitur: *Panis ei datus est*, id est refectionem
spiritualis gratiæ percipit, quia se a bonis infimis cœ-
lestia sperando suspendit. Hinc etiam de sancta Ec-
clesia per David Dominus dicit: *Pauperes ejus satura-
bo panibus* (Psal. cxxxi, 15), quia in illa mentes
humilitum positæ spiritualium implentur refectione D
donorum.

Rursum per panem divinæ doctrinæ eruditio 756
designatur, sicut per prophetam dicitur: *Qui habita-
tis in terra Austri, cum panibus occurrите fugienti* (Isai.
xxi, 14). In terra quippe Austri habitant qui in san-
cta Ecclesia positi superni Spiritus charitate perflan-
tur. Fugit autem qui hujus mundi mala evadere
concupiscit. Qui ergo in terra Austri habitat, fu-
genti cum panibus occurrat, id est, is qui jam san-

cto Spiritu intra Ecclesiam plenus est eum qui mala
sua evadere nititur eruditionis alloquio consoletur.
Fugienti scilicet cum panibus occurrere est inveniendi
æterna supplicia doctrinæ sacre escas offerre, et
modo tumorem terrore comprimere, modo pavorem
exhortatione refovere. Quia panis refectionis Scripturæ
sacre non inconvenienter accipitur, per eundem
prophetam Judæis solam litteram servantibus dicitur:
Quare appenditis argentum, et non in panibus
(Isai. lv, 2)? Ac si diceret: Pensatis sacra eloquia,
sed non in refectione, quia dum solam litteræ speci-
ciem custoditis, de spiritali intelligentia pinguedi-
nem internæ refectionis amittitis. Unde illic apte
subjungitur: *Et laborem vestrum non in saturitate*
(Ibid.).

[Vet. XXVI.] Rursum per panem hæreticorum
prædicatio designatur, sicut per Salomonem mulier
hæreticæ ecclesiæ typum gestans, et stultos convo-
cans, dicit: *Panes occultos libenter edite* (Prov. ix,
17). Vel, sicut in nostra translatione scriptum est:
*Aquæ furtivæ dulciores sunt, et panis absconditus sua-
rior.* Sunt enim nonnullæ hæreses quæ aperte me-
tuunt prædicare quod sentiunt, et apud infirmorum
mentes verba sua tanto magis d condunt, quanto
quasi amplius reverenter abscondunt. Unde non im-
merito dicitur: *Panes occultos libenter edite.* Miseris
enim cordibus occulta hæreticorum verba eo magis
sapiunt, quo cum reliquis communiter non ha-
bentur.

Rursum per panem subsidium præsentis vitæ ac-
cipitur, sicut Jacob ad Laban transiens, ait: *Dominus*
*Deus, si dederis mihi panem ad manducandum, et ve-
stem ad induendum* (Genes. xxviii, 20). Et sicut in
Evangelio Dominus turbis se sequentibus dicit:
*Queritis me, non quia vidistis signa, sed quia manduca-
stis ex panibus, et saturati estis* (Joan. vi, 26). De
septem enim panibus fuerat satiati. Et per eorum
personam Dominus illos intra sanctam Ecclesiam de-
testatur, qui per sacros ordines ad Dominum propin-
quantes, non in eisdem ordinibus virtutum merita,
sed subsidia vitæ præsentis exquirunt; nec cogitant
quid vivendo imitari debeant, sed quæ compendia
percipiendo satientur. Satiatos quippe de panibus
Dominum sequi est de sancta Ecclesia temporalia
alimenta sumpsisse. Et non pro signis e est Domi-
num, sed pro panibus quærere, ad religionis offi-
cium, non pro augendis virtutibus, sed pro requi-
rendis subsidiis inhiare.

Rursum per panem jucunditas humanæ delectatio-
nis accipitur. Unde Jeremias propheta dum synago-
gæ perditos mores desleret, dixit: *Omnis populus
ejus gemens et querens panem: dederunt pretiosa
quæque pro cibo ad refocillandam animam* (Thren. i,
11) Gemens enim populus quærit panem, dum prava
hominum multitudo affligitur, quia non ad votum de

* Vindoc., *abominabilis illi fuit.*

b Illic in Edit. Gussanv. est magna lacuna, quam
ope Mss. et vet. Edit. agnovimus.

c Omnes Editi, mendose, *objecta.*

d Turon., *condunt.*

e Merique Norin., *est Dominum quærere, sed pro
panibus ad religionis officium:*

presentis vitæ jucunditate satiatur. Sed et pretiosa A
quæque pro cibo dat, quia virtutes mentis in appetitum delectationis transitorie inclinat. Et refocillare animam **757** nititur, quia peruersis suis desiderijs satisfacere conatur. Unde bene mox ex voce illius electæ multitudinis subdit: *Vide, Domine, et considera quia facta sum vilis (Thren. 1, 11)*. Vilis quippe plebs Dei efficitur, quando pravorum numero crescente, in eis non summa et cælestis, sed abjecta et terrena sectatur.

[*Vet. XXVII.*] **80.** *Quidquid sapit, ut tentationis amarescit.* — Ellu itaque quid aliud panem quam presentis vitæ delectationem vocat? Qui postquam vim tentationis expressit, illico subdidit: *Abominabilis est sibi in vita sua panis, et animæ illius cibus ante desiderabilis*, quia videlicet omne quod prius de ipsa prosperitate vivendi dulcè sapiebat, postmodum per vim tentationis amarescit. Nonnunquam vero quidquid gaudij, quidquid virtutis favere videbatur, subito in patore tentationis amittitur, et quasi evacuatus eisdem virtutibus tristis animus solo mœrore possidetur. Cum enim paulo vehementius impulsu tentationis afficitur, quia exere vim solitæ fortitudinis non valet, eam jam velut perditam dolet, sequè ex se vacuum sentiens, infirmitatem suam ^a ex ipsa sua inanitate cognoscit. Unde ab omni mox jucunditate quasi frangitur; et escas prioris lætitiæ respiciens, eo quem solum libenter appetit luctu satiatur. Unusquisque enim cùm sibi bene vivendi prosperitas aridet hilarescit, atque ipsa hilaritas animum velut desiderabilis cibus reficit. Sed cum tentatione paulo C
amplius imminente pulsatur, a mente ejus per mœroris fastidium gaudium omne respulitur, quæ prius eodem gaudiò quasi satiata lætabatur. Quia igitur homo tentatus ab ore cordis omnem cibum respuit delectationis, ^b nihilque eum aliud quam semetipsum et cognoscere et flere delectat, bene dicitur: *Abominabilis est sibi in vita sua panis, et animæ illius cibus ante desiderabilis*.

81. *Tentationum et flagellorum utilitas.* — Sed, sicut superius diximus (*Num. 48*), ideoque moderamine occultæ dispensationis ita tentari permittimur, ut qui ex divino munere in virtute proficimus, etiam quid sumus ex propria infirmitate memoremur; et qui ex perceptione muneris opera virtutis inferimus, ex infirmitatis nostræ memoria sacrificium humilitatis offeramus. Aliquando autem post profectum virium non solum tentant vitia, sed etiam flagella castigant. Cum autem tentamur vitijs, pia dispensatione nobiscum agitur, ne his virtutibus quibus proficimus exollamur. Cum vero flagellis atterimur, malis increpantibus admonemur ne mundo blandiente seducamur. Vitia dum nos tentant, proficientes in nos

virtutes humiliant; flagella dum tentant, surgentes in corde hujus mundi voluptates eradicant. Per tentantia vitia discimus ^c quid de nobis simus, per ferientia flagella cognoscimus quid de hoc mundo sagianus. Per illa restringimur, ne intrinsicè extollamur, per ista comprimimur, ne quid extrinsecus appetamus. In hac ergo vitâ dum sumus, et flagellis atteri, et aliquando tentari vitijs necesse est. Sive enim in laboribus flagellorum, seu in certamine vitiorum, non solum nobis nostra infirmitas innotescit, sed etiam in quanta virtute profecerimus agnoscimus. (*Rec. XVIII.*) Nemo quippe vires suas in pace cognoscit. Si enim bella desunt, **758** virtutum experimenta non procedunt. Imprevidus miles est, qui fortem se in pace gloriatur. [*Vet. XXVIII.*] Quia ergo sæpe virium merita per flagellorum adversa patescunt, aptè Elia subjungit, dicens:

CAPUT XXVI.

Vers. 21. — *Tabescet caro illius, et ossa quæ lecta fuerant nudabuntur.*

32. *Nemo quantum profecerit, nisi inter adversa cognoscit.* — Cum enim flagellis prementibus omnis exterior voluptas atteritur, internæ fortitudinis ossa nudantur. Quid autem hoc loco carnis nomine nisi ipsa delectatio carnalis accipitur? Vel quid per ossa nisi virtutes animæ designantur? Tabescit ergo caro, et ossa nudantur, quia dum flagellis arguentibus carnalis delectatio extenuatur, ea quæ dudum quasi sub carne latuerant virtutum fortia patescunt. Nemo quippe quantum profecerit nisi inter adversa cognoscit. Cum enim adsunt prospera, ^d cerni virium documenta non possent. Unde alias scriptum est: *In die mandavit Dominus misericordiam suam, et nocte declaravit (Psal. xli, 9)*; quia videlicet unusquisque superni doni gratiam in tranquillitate quietis percipit, sed quantum perciperit, in adversitate perturbationis ostendit. Tabescat ergo caro, ^e ut nudentur ossa. Feriamur ^f paternis correptionibus, ut quantum proficimus agnoscamus. Flagellis enim Domini pinguedo carnalis delectationis atteritur, sed virtutum nostrarum ossa patescunt. Decus nostrum exterius ipsa hujus mundi adversitate sedatur, sed quid in nobis intrinsicè latebat ostenditur. Cæsis namque apostollis denuntiatum est ne loquerentur ultra in nomine Jesu, sed magna exultatione gavisi sunt, D
quod digni habitus sunt ^g pro nomine Jesu contumeliam pati, sulisque adversariorum cum fiducia responderunt: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus (Act. v, 29)*. Ecce inter adversa validius fidelis robur emicuit; ecce concisa est integritas carniæ, sed patefacta sunt ossa virtutum. Hinc de eis per Sapientiam dicitur: *Deus tentavit illos, et invenit illos dignos se (Sap. iii, 5)*. ^h Tentati sunt quippe adver-

^a Edit. Rom. Sixti V, ex ipsa sua vanitate. Habent Mss. Anglic. et nostri, *inanitate*.

^b Ita Ebroic., Vindoc. et alii. At Editi, *nihilque est*.

^c Mss. Norm. quod de nobis, per ferientia flagella quid de hoc mundo sentiamus.

^d Vindoc. et pler. Norm., cerni virtutum documenta.

^e Pler., et nudentur.

^f Editi, paternis perturbationibus; quod in nullis Mss. legimus.

^g Taron. et Norm., pro nomine ejus contumelias pati.

^h Vindoc., tentati sunt... in adversitate plagarum, sed digni inventi sunt in nuditate ossium. Baluz. et Colb., ossuum.

sitate plagarum, sed digni inventi sunt nudatione ossium. Nam quia hæc eorum illa tentatio est quæ ex flagellis adhibetur, illis aperte declaratur, dum sequitur: *Tanquam aurum in fornace probavit illos, et quasi holocausti hostiam accepit illos* (Sap. 11, 6). Quia ergo uniuscujusque vires non nisi per adversa patefunt, bene dicitur: *Tabescet enim caro ejus, et ossa quæ tecta fuerant nudabuntur*. Tabescit enim caro, dum omne quod fluxum infirmumque est flagellis atteritur. Nudantur ossa, dum per hæc in nobis etiam quod validum latet aperitur. Quia vero, sicut et superius dictum est, in ipsa adversitate tentationis non solum detegitur robor fortitudinis, sed etiam cognoscitur infirmitas humanitatis, et tentatus quisque ostendit quidem quantum de Deo profecerit, sed in ipsis flagellorum afflictionibus etiam quantum de semetipso sit infirmus agnoscit, quia non tantummodo nudantur ossa, sed etiam tabescit caro, apte subjungitur:

CAPUT XXVII [Rec. XIX].

VERS. 22.— *Appropinquabit corruptioni anima ejus, et vita illius mortiferis.*

53. *A corruptela, cum magis imminere videtur in tentatione, liberamur.* — Tentati enim uniuscujusque justæ animæ corruptioni appropinquare dicitur quando, ne eam virtus possit extollere, per flagella compellitur quid 759 sit ex propria infirmitate ^a sentire. Corruptioni videlicet appropinquat, quia ex suis se viribus ^c perditioni proximum non ignorat, ut hæc quod a perditione longe est, non sibi, sed Domino tribuat. Appropinquat vero mortiferis, quia ex infirmitate carnis proximum se peccatis mortem ferentibus respicit, a quibus divino munere tanto magis longe sit, quanto se eis proximum ex suis meritis deprehendit. Per contemplationem conditionis suæ David corruptioni appropinquaverat, cum dicebat: *Memento, Domine, quod pulvis sumus: homo sicut fenum dies ejus* (Psal. cii, 15). Per contemplationem quoque infirmitatis propriæ Paulus mortiferis appropinquaverat, cum dicebat: *Video altam legem in membris meis, repugnantem legi mentis meæ, et captivum me ducentem in lege peccati, quæ est in membris meis. Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus* (Rom. vii, 25)? Corruptioni ergo ^e et mortiferis appropinquare est, considerata infirmitate hu-

manitatis suæ, peccatorem se ex suis meritis cernere, atque apud se arrogantiam ex propriis viribus non habere. Quid enim sumus, si a conditoris nostri protectione deseramus? Quæ nimirum protectio minus necessaria creditur, si semper habeatur. Sed utiliter plerumque subtrahitur, ut sibi metipso homo quam sine illa nihil sit ostendatur. Manus igitur Dei aliquando nos nobis per adversa insinuat, quæ etiam nescientes nos in prosperis portat. Qua destituti dum cadere incipimus, et tamen adjuti retinemur, et doctrina sit quod in lapsu trepidamus, et custodia quod in statu permanemus.

760 54. *Nunquam de viribus nostris præsumendum.* — Nemo ergo se alicujus virtutis æstimet, etiam cum quid fortiter potest, quia si divina protectio deserat, ibi repente enerviter obruitur, ubi se valenter stare gloriabatur. Quid est enim quod vir Dei contra altare Samaritæ ad prophetandum directus præsentis regis auctoritatem liberæ vocis exercuit, ejusdemque regis extensum brachium ^f in rigorem mirabiliter astrinxit, quod tamen mox misericorditer saluti restituit (III Reg. xiii, 4)? cujus in domo invitatus comedere noluit, quia ne in via comederet, prohibitionis dominicæ præcepta servavit? Qui tamen in eadem via et seductus comedit, et pastus interiit. Qua in re quid subtili consideratione colligimus, quid, ut ita dixerim, ^g formidando suspicamur, nisi quod forsitan apud semetipsum tacitus præceptis dominicis regem se contempsisse gloriahatur? ^h Unde ab interna nox soliditate quassatus est; et inde ei in opere culpa subrepsit, unde gloria in corde surrexit, ut prophetæ falsi verbis deceptus disceret, quia nequaquam propriæ fortitudinis fuerit, quod ad regis verba restitisset. Bene autem ex ejus ore mortis sententiam accepit, cujus seductione a vitæ præcepto deviauit, ut inde poenam veraciter sumeret, unde culpam negligenter admisisset. Quia igitur unumquemque electum suum divina gratia tunc magis erudiendo custodit, cum quasi percutiens deserit, dicatur recte: *Appropinquabit corruptioni anima ejus, et vita illius mortiferis*, ut quo se suis viribus vicinum morti per adversa considerat, eo in cunctis quæ fortiter egerit, ad divinæ spei munimen fugient solidius vivat.

^a Al., non enim tantummodo.

^b Baluz., Utic. et al. Norm., *appropinquavit*; et ita infra.

^c Vindoc. æ plerique, *cognoscere*.

^d Ebroic. et Vindoc., *corruptioni proximum*.

^e Al., *vel mortiferis*.

^f Pler. Editi, *miserabiliter*. At Mss. Baluz., Colb., Turon., Vindoc., Norm., Angliæ. et vet. Ed. Basil., *mirabiliter*.

^g Ita Mss. et vet. Ed. In recent. habes: *formidandum suspicamus nisi quod forsitan quia*. In Baluz., pro *suspicamur*, legitur *suspiciamus*, et in Colb., *suscipiamus*. Sed mendis crassissimis scaten hi Codices vetustissimi, quod tantæ antiquitatis pondus et preteritum multum elevat.

^h Revocavimus ex Mss. *unde*, cujus omissione mutilus est sensus in aliis editis.

LIBER VIGESIMUS QUARTUS.

Exponuntur undecim versus posteriores cap. XXXIII, et octodecim priores cap. XXXIV, præclaræque de Christo mediatore, de contemplatione, de conversionis ordine, de pastoralis officio docentur.

CAPUT PRIMUM.

1. *Cuncti, etiam electi, tentationibus obnoxii sunt.* — Eliu vim supernæ dispensationis insinuans, de ^a electi uniuscujusque percussione intulit, dicens: *Appropinquabit corruptioni anima ejus, et vita illius mortiferis.* Et dum tentatione hominem demonstrat unum, in qua tentatione sit positum humanum genus ostendit universum; dumque narrat quid specialiter agatur in singulis, liquido intimat quid generaliter agatur in cunctis. Sic enim tentationem expressit quorundam, proprie singulorum, ut possit intelligi et universaliter omnium. Cunctum quippe electorum genus in hac vita hujus tædio laboris afficitur. Unde et mox huic generali pestilentiaæ generale subintulit remedium medicinaæ, dicens:

CAPUT II.

CAP. XXXIII, VERS. 23, 24. — *Si fuerit pro eo angelus loquens unum de similibus, ut annuntiet hominis æquitatem, miserebitur ejus.*

[*Rec. II.*] 2. *Christus Deus et homo pro hominibus Deum interpellat. Incarnationis æconomia.* — Quis enim est iste angelus, nisi ille qui per prophetam dicitur: *Magni consilii angelus (Is. ix, 6, sec. LXX)?* Quia enim Græca lingua evangelizare denuntiare dicitur, semetipsum nobis annuntians Dominus angelus vocatur. Et bene ait: *Si fuerit pro eo angelus loquens*, quia, sicut ait Apostolus, etiam interpellat pro nobis (*Rom. viii, 34*). Sed quid pro nobis loquatur, audiamus: *Unum de similibus.* Mos medicinaæ est ut aliquando similia similibus, aliquando contraria contrariis curet. ^b Nam sæpe calida calidis, frigida frigidis; sæpe autem frigida calidis, calida frigidis sanare consuevit. Veniens ergo ad nos desuper medicus noster, tantisque nos inveniens languoribus pressos, quiddam nobis simile, et quiddam contrarium apposuit. Ad homines quippe homo venit, sed ad peccatores justus. Concordavit nobis veritate naturæ, sed discrepavit a nobis ^c vigore justitiæ. Viciosus enim homo corrigi non poterat nisi per Deum. Videri autem debuit qui corrigebat, ut præbendo imitationis formam, anteactæ malitiæ mutarent vitam. Sed videri ab homine non poterat Deus; ergo homo factus est, ut videri potuisset. [*Vet. II.*] Justus igitur atque invisibilis Deus, apparuit **761** similis nobis homo visibilis, ut dum videtur ex simili, curaret ex justo; et dum veritate generis concordat conditioni, virtute artis obviaret ægritudini.

3. *Dominus in carne veniens, nec culpam ex vitio, nec pœnam ex necessitate suscepit.* — Quia ergo in

A carne veniens Dominus, non culpam nostram ex vitio, non pœnam ex necessitate suscepit (nulla enim labe peccati pollutus, reatus nostri teneri conditione non potuit, atque ideo mortem nostram omni necessitate calcata, cum voluit, sponte suscepit), recte dicitur quod pro tentato homine iste angelus unum de similibus loquitur, quia nec ita natus ut reliqui, nec ita mortuus, nec ita resuscitatus. Non enim coeperante coitu, sed Spiritu sancto superveniente conceptus est (*Luc. 1, 33*). Natus autem materna viscera et secunda exhibuit, et incorrupta servavit. Rursum nos omnes cum nolimus morimur, quia ad solvendæ pœnæ debitum culpæ nostræ conditione coarctamur; ille autem, quia nulli admistus est culpæ, nulli ex necessitate succubuit pœnæ. Sed quia culpam nostram ^d dominando subdidit, pœnam nostram miserando suscepit, sicut ipse ait: *Potestatem habeo ponendi animam meam, et potestatem habeo iterum sumendi eam (Joan. x, 18)*. Qui etiam præmisit: *Nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a meipso*. Rursum non ut reliqui suscitatus est, quia nostra; resurrectio in sæculi finem dilata est, illius vero die tertio celebrata. Et nos quidem per illum resurgimus, nam ipse per se. Neque enim qui Deus erat sicut nos ab alio ut resuscitari potuisset indigebat. In eo ergo ejus resurrectio distat a nostra, quod non per nosmetipsos resurgimus, sicut ipse. Pro eo enim quod simpliciter homines sumus, superiori adjutorio ut resurgere valeamus indigemus. Ille autem ejusdem resurrectionis vim cum Patre et Spiritu sancto Deus exhibuit,

B quam tamen solus in humanitate percepit. [*Vet. III.*] Quia igitur Dominus vere natus, vere mortuus, vere suscitatus, in omnibus tamen distat a nobis magnitudine potentiaæ, sed sola concordat nobis veritate naturæ, bene dicitur, quia pro nobis angelus iste unum de similibus loquitur. Cum enim in conciliis operationibus suis immensa nos virtute transcendat, in uno tamen a nobis, id est in formæ veritate non discrepat.

4. *Pro nobis Patri loquitur, cum se nobis similem ostendit.* — Per hoc pro nobis Patri loquitur, per quod semetipsum nobis similem ostendit. Loqui quippe ejus, vel interpellare, est ipsum se pro hominibus hominem demonstrare. Et bene cum dixisset: *Unum de similibus ^e loquitur*, illico adjunxit: *Ut annuntiet hominis æquitatem*. Quia nisi ille hominibus similis fieret, æquus homo ante Deum non apparet. Inde quippe annuntiat æquitatem nostram, unde suscipere dignatus est infirmitatem nostram. Omnes

quod habent Editi.

^a Turon., *damnando*.

^b Pratell. et alii Norm., *nemo tollit*.

^c Vindoc. et Norm., *loquens*.

^a Colb. et Baluz., *elati*; manifesta hallucinatione.

^b Utic., Pratell., Ed. vet. Paris. et Basil., *nam sæpe calida calidis, sæpe autem frigida calidis, etc.*

^c Sic Vindoc.; Baluz., Colb. et Norm., *pro rigore*,

videlicet nos inimica illa persuasio in culpæ contagio ab ipsa radice polluerat (*Genes. iii, 5*), nullusque erat qui apud Deum pro peccatoribus loquens, a peccato liber appareret, quia ex eadem massa edios æque cuictos par reatus involerat (*Rom. v, 11*). Proinde venit ad nos Unigenitus Patris, assumpsit ex nobis naturam, non perpetrans culpam. Sine peccato quippe **762** esse debuit, qui pro peccatoribus intervenire potuisset, quia nimirum alienæ pollutionis contagia non tergeret, si propria sustineret. Bene ergo dicitur quia in eo ^a quod similis nobis apparuit, æquitatem hominibus annuntiavit. Intercedens enim pro peccatoribus, semetipsum justum hominem qui pro aliis indulgentiam mereretur ostendit. Sequitur :

CAPUT III] *Rec. III*].

VERS. 24. — *Miseretur ejus, et dicet : Libera eum, ut non descendat in corruptionem, inveni in quo ei propitiis.*

5. *Solus Christus nos liberavit, Deumque propitiavit. Fortitudo ex humilitate.*—Mediator Dei et hominum, homo Christus Jesus in eo miseretur homini, quo formam hominis sumpsit (*I Tim. ii, 5; Philipp. ii, 7*); qua misericordia pro redempto homine dicit Patri : *Libera eum, ut non descendat in corruptionem*. Sicut jam supra diximus, ^b dicere ejus est *Libera hominem*, naturam hominis assumendo liberam demonstrare. Ex ea quippe carne quam sumpsit, etiam hanc ostendit liberam quam redemit. Quæ redempta videlicet caro nos sumus, ^c qui cognitione nostri reatus astringimur. Sed Mediatoris tanti æquitatē liberamur, sicut ipse ait : *Si vos Filii liberaverit, vere liberi eritis* (*Joan. viii, 36*). Et bene pro hoc redempto homine dicitur : *Non descendat in corruptionem*. [*Vet. IV.*] Superius enim dictum fuerat : *Appropinquabit corruptioni anima ejus*; postmodum dicitur : *Non descendat in corruptionem*. Ac si diceret : Quia cognoscendo infirmitatem suam, esse se corruptioni proximum non ignorat, idcirco ad corruptionis interitum non descendat. Ad corruptionem enim juste descenderet, si suis viribus longe se a corruptione esse judicaret. Sed quia corruptioni appropinquavit humiliter, debet ab ea misericorditer liberari : ut eo contra impugnantia vitia fortis sit, quo se suis meritis agnoscit infirmum. Quisquis enim supra se extollitur, ipso elationis suæ pondere gravatur; et eo se in infimis mergit, quo, in superbæ vitium prouens, ab eo qui vere excelsus est elongavit; atque inde magis ima appetit, unde se conjunctum summis æstimavit; sicut per prophetam extollenti se animæ dicitur : *Quo pulchrior es descende, et dormi cum in-*

circumcisis [*Ezech. xxxii, 19*]. Omnis enim qui fœditatem infirmitatis suæ considerare negligit, sed per elationis fastum virtutis suæ gloriam attendit, unde pulchrior est, inde descendit, quia extollendo se de suis meritis, inde ^d in ima interitus corruit, unde gloriosum se esse judicavit. Qui descendens cum incircumcisis dormit, quia in æterna morte cum cæteris peccatoribus deficit. Quia ergo homo iste humiliter corruptioni se propinquum esse cognovit, bene de eo dicitur : *Libera eum, ut non descendat in corruptionem*, ut eo magis evadat pœnam, quo oculos suos ^e non advertit ad culpam. Quia vero nullus erat cujus meritis nobis Dominus propitiari debuisset; Unigenitus Patris, formam infirmitatis nostræ suscipiens, solus justus apparuit, ut pro peccatoribus ^f intercederet (*Phil. ii, 7*).

6. *Nullus hominum coram Deo intercessor justus pro hominibus apparuit.*—Et bene pro redemptio homine isto loquens angelus dicit : *Inveni in quo propitiis ei*. Ac si aperte **763** Mediator Dei et hominum dicat : Quia nullus hominum fuit qui coram Deo intercessor justus pro hominibus appareret, memetipsum ad propitiandum hominibus hominem feci, et dum me hominem exhibui, ^g in quo juste hominibus propitiarer inveni. Et quia infirmitatem suscipiens Dominus, dum pœnam nostram moriendo toleravit, corruptionem nostram resurgendo mutavit, bene iste angelus mortalitatis nostræ flagella subjungit, eorumque miseretur, dicens :

CAPUT IV.

VERS. 25. — *Consumpta est caro ejus a suppliciis; revertatur ad dies adolescentiæ suæ.*

7. *A Deo recedentes, nihil nisi quo affigeremur, invenimus.*— In illo quippe primo homine a Deo recedente repulsi a paradisi gaudiis, in hanc moralis vitæ ærumnam cecidimus, et quam gravem culpam serpentis suasionem commisimus (*Genes. iii, 23*), ^h pœna nostræ ultionis sentimus. Huc enim lapsi, nihil extra Deum, nisi quo affigeremur, invenimus. Et quia per oculorum visum carnem secuti sumus, de ipsa carne, quam præceptis Dei præposuimus, flagellamur. In ipsa quippe quotidie gemitum, in ipsa cruciatum, in ipsa interitum patimur, ut hoc nobis ⁱ mira dispositione Dominus in pœnam verteret, per quod fecimus culpam; nec aliunde esset interim censura supplicii, nisi unde fuerat causa peccati, ut ejus carnis amaritudine homo erudiretur ad vitam, cujus oblectatione superbæ pervenit ad moriem.

8. *A carnalis vitæ suppliciis Christus nos eruit, et innovavit.*— Quia ergo innumeris humanum genus

Baluz. habet, *cogitatione, pro cognitione.*

^d Editi, in ima deterius. Colb., in una interius. Sequimur Mss. Baluz., Vindoc., Norm.

^e Editi, non avertit a culpa, quo nihil insulsius, et a mente sancti Doctoris magis alienum. Lectio nostra est Mss. Angl. et Gallic.

^f Vindoc., Pratel. et alii, *intercedens.*

^g Ebroic., in quo justo homine hominibus propitiarer inveni.

^h Pratel., *pœnæ nostræ ultione sentimus.*

ⁱ Vindoc., Norm. et al., *mira dispensatione.*

^a Supplevimus ex Mss. Anglic. et nostris voculam, nobis, ab Editis exulantem.

^b Locus hic in Editis poster. ita habetur : *dicere ejus est liberare hominem, naturam hominis liberam demonstrare.* Quibus nihil obscurius. Ope Mss. et vet. Edit. eum sic restituimus, ut omnia pateant; sensus enim est, Christum tunc dixisse Patri de homine lapso, *libera eum*, quando naturam humanam assumendo liberam demonstravit.

^c Sic cum Colb., Ebroic. cæterisque Norm. veteres Edit., ubi in recentioribus legitur, *qui conditione.*

carnalis vitæ supplicis premebatur, sed Redemptore nostro veniente, et vitia corruptionis nostræ et tormenta deleta sunt, dicatur de redempto homine: [Vet. V, Rec. IV.] *Consumpta est caro ejus a supplicis; revertatur ad dies adolescentiæ suæ.* Ac si diceret: Mortalitati suæ pœna in quadam vetustatis suæ senectute dejectus est; revertatur ad dies adolescentiæ suæ, id est prioris vitæ integritate renovetur, ^a ut non in eo remaneat quo lapsus est, sed ad hoc redemptus redeat ad quod percipiendum conditus fuit. Scriptura enim sacra sæpe adolescentiam pro novitate vitæ ponere consuevit. Unde venienti sponso dicitur: *Adolescentulæ dilexerunt te (Cant. 1, 3);* id est, electorum animæ gratia baptismatis renovatæ, quæ non in vitæ veteris usu deficiunt, sed novi hominis conversatione decorantur. Senectutem quippe veteris hominis inter vitia tabescentem dessebat ille qui ait: *Inveteravi inter omnes inimicos meos (Psal. 71, 8).* Et contra alius gaudere in virtutibus admonens, dicit: *Lætare, juvenis, in adolescentia tua (Eccle. 11, 9).* Ac si diceret: Fortis quisque gaudeat in renovatione suâ; id est, lætitiâ suam non in vitæ veteris voluptate, sed in conversationis novæ virtute constituat. Quia vero ad hoc novitatis robur non nostris viribus, ^b sed Redemptore interveniente revocamur, pro hoc flagellato homine deprecans angelus dicat: *Revertatur ad dies adolescentiæ suæ.* Et quia dum Redemptor noster Patrem pro nobis interpellat, nos quoque ^c vitæ pristinæ torpore discusso, ^d ad sitim orationis accendimur, apte de hoc homine redempto subjungitur:

CAPUT V.

VERS. 26. — *Deprecabitur Deum, et placabilis ei erit.*

9. *Christus pro nobis orans ad orandum nos accendit.* — Prius enim postulare angelum, et postmodum hominem dicit, quia nisi ante ipse Dominus 764 per incarnationem suam interpellans Patrem, vitam nostram peteret, nunquam se insensibilitas nostra ad postulanda ea quæ æterna sunt excitaret. Sed incarnationis ejus præcessit oratio, ut torporis nostri evigilatio subsequatur. [Vet. VI, Rec. V.] Quia vero post tentationes, sæpe post immensas amaritudines menti nostræ in occulto gaudio lux veritatis erumpit; bene de hoc tentato homine et deprecante subjungitur:

CAPUT VI.

IBID. — *Et videbit faciem ejus in juvencio.*

10. *Duplex compunctio, una tristitiæ, altera lætitiæ lacrymas eliciens. Ex hac ineffabile gaudium oritur.* — Superius dictum est (Jab. XXIII, n. 40 et seq.), quomodo Deus innotescens afficit, nunc vero dicitur quomodo dum innotescit exhibeat. Aliter enim quisque compungitur, cum, interna intuens, malorum suorum pavore terretur; aliter vero compungitur,

^a Recens. Edm., ut nemo maneat qua. Mas. Vindoc., Turon., Ebroic. aliosque Norm. secuti sumus.

^b Vindoc., Ebroic. et pl., sed mediatore interveniente renovamur.

^c Pratel. ac Vindoc., vitæ veteris.

^d cum, gaudia superiora conspiciens, spe quadam et securitate roboratur. Illa compunctio afflicta et tristes, hæc vero lætas lacrymas movet. Jubilum namque dicitur, quando ineffabile gaudium mente concipitur, quod nec abscondi possit, nec sermonibus aperiri; et tamen quibusdam motibus proditur, quamvis nullis proprietatibus exprimat. Unde David propheta intuens electorum animas tantum gaudium mente concipere quantum sermone non valent aperire, ait: *Beatus populus, qui scit jubilationem (Psal. LXXXVIII, 16).* Non enim ait, Qui loquitur; sed, Qui scit, quia sciri quidem jubilatio intellectu potest, ^e sed dicto exprimi non potest. Sentitur per illam quippe, quod ultra sensum est. Et cum vix ad hoc contemplandum sufficiat conscientia sentientis, quomodo ad hoc exprimendam sufficiat lingua dicentis? Quia ergo cordibus nostris lux se veritatis insinuans, modo districtam justitiam prætendendo contristat, modo interna gaudia aperiendo lætificat; post tentationum amaritudines, post tribulationum luctus, apte subjungitur: *Videbit faciem ejus in júbilo.*

11. *Ad illud non pervenitur nisi prius purgata ignis tribulationis mente.* — Menti enim nostræ de consideratione cæcitas suæ prius ignis tribulationis immititur, ut omnis vitiorum ærugo concremetur; et tunc mundatis oculis cordis illa lætitiâ patriæ celestis aperitur, ut prius purgemus lugendo quod fecimus; et postmodum manifestius contemplerur per gaudia quod quæramus. Prius a mentis acie exurente tristitia interposita malorum caligo detergitur, et tunc resplendente raptim coruscatione incircumscripti luminis illustratur. Quo utcumque conspecto, in gaudio cujusdam ^f securitatis absorbetur, et quasi post defectum vitæ præsentis ultra se raptâ, in quadam novitate aliquo modo recreatur. Ibi mens ex immenso fonte infusione superni roris aspergitur; ibi non se sufficere ad id quod raptâ est contempletur, et veritatem sentiendo, videt quia quanta est ipsa veritas, non videt. Cui veritati tanto magis se longe existimat, quanto magis appropinquat, quia nisi illam utcumque conspiceret, nequaquam eam conspiceri se non posse sentiret.

12. *Animus in contemplatione luce divina reverberatus ad se relabatur. Contemplatio non est solida et permanens visio.* — Admisus ergo animi, dum in illam intenditur, immensitatis ejus coruscante circumstantia reverberatur. Ipsa quippe cuncta implens, cuncta circumstat; et Idcirco mens nostra nequaquam se ad comprehendendam incircumscriptam circumstantiam 765 dilatat, quia eam inopia suæ circumscriptionis angustat. Unde et ad amotivum citius labitur, et prospectis quævis quibusdam veritate vestigiis, ad sua ima revocatur. Hæc ipsa tamen per contemplationem facta non solida et permanens visio, sed, ut ita dixerim, quasi quoddam visiois initium,

^d Ebroic., Vindoc. et pl., ad statum orationis.

^e Vindoc., cum gaudia æterna.

^f Vindoc., sed dicitur; abest, sed, a Colla. et Balus.

^g In Ed. Rom. Sixti V., amaritudinis; pro quo Mas. Anglic. et nostri habent, securitatis.

Dei facies dicitur. [Vet. VII.] Quia enim per faciem A quemlibet agnoscimus, non immerito cognitionem Dei, faciem ejus vocamus. Unde Jacob postquam cum angelo ^a luctatus est, ait: *Vidi Dominum facie ad faciem* (Genes. xxxii, 30). Ac si diceret: Cognovi Dominum, quia me cognoscere ipse dignatus est. Quam cognitionem plenissime fieri Paulus testatur in fine dicens: *Tunc cognoscam sicut et cognitus sum* (I Cor. xii, 12). Quia ergo post laborum certamina, post tentationum fluctus, sæpe ^b in excessu anima suspenditur, ut cognitionem divinæ præsentiae contempletur, quam tamen præsentiam et sentire possit, et explere non possit, recte post tot labores de hoc tentato homine dicitur: *Videbit faciem ejus in júbilo*. Quia vere unusquisque quanto amplius cælestia contempletur, tanto magis a terrena operatione corrigitur, bene post gratiam contemplationis, justitiam subdit operationis, dicens:

CAPUT VII.

IBID. *Et reddet homini justitiam suam.*

13. *Qua ratione justitia, nostra dicitur.* — Justitia nostra dicitur, non quæ ex nostro nostra est, sed quæ divina largitate sit nostra, sicut in Dominica oratione dicimus: *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie* (Matth. vi, 11; Luc. xi, 3). Ecce et nostrum dicimus; et tamen, ut detur oramus. Noster quippe sit, cum accipitur, qui tamen Dei est, quia ab illo datur. Et Dei ergo est ex munere, et noster sit veraciter per acceptionem. Ita ergo hoc loco homini suam justitiam Dominus reddit, non quam ex semetipso habuit, sed quam conditus ut haberet accepit, et in qua lapsus perseverare noluit. Illam ergo justitiam reddet Deus homini, ad quam conditus fuit, ut inhæ- rere Deo libeat, ut minuscum ejus sententiam pertimescat, ut serpentis callidi blandis jam promissionibus non credat.

14. *Quotidie diabolus verba Dei de cordibus hominum sonatur evellere.* — Quod enim in paradiso egit (Genes. iii, 5), hoc quotidie antiquus hostis agere non desistit. Verba quippe Dei de cordibus hominum motifera evellere, atque in eis ficta promissionis suæ blandimenta radicare; quotidie id quod Deus minatur levigat, et ad hoc credendum quod falsum promittit invitat. Falso enim pollicetur temporalia, ut mentibus hominum ea supplicia leviget quæ Deus minatur æterna. Nam cum præsentis vitæ gloriam spondet, quid aliud dicit quam, *Gustate, et eritis sicut dii*? [Vet. VIII.] Ac si aperte dicat: Temporalem concupiscentiam tangite, et in hoc mundo sublimes apparet. Et cum timorem divinæ sententiæ amovere conatur, quid aliud loquitur quam id quod primis hominibus dixit: *Cur præcepit vobis Deus, ut non comederetis de omni ligno paradisi* (Genes. iii, 1)? Sed quia divino munere redemptus homo justitiam recepit, quam dudum conditus amisit, robustiorem se jam contra blandimenta callidæ persuasionis exercet,

^a Baluz. et Colb., locutus est.

^b Idem, sæpe in excelis.

^c Colbert. et Baluz., ratione distinguit.

quia experimento didicit quantum obedire esse debeat præcepto. Et quem tunc culpa duxit ad poenam, nunc poena sua restringit a culpa, ut tanto magis delinquere metuat, quanto cogente supplicio et ipse jam quod perpetravit accusat. Unde et sequitur:

CAPUT VIII [Ret. VII].

VERS. 27 — *Respiciet homines, et dicit: Peccavi.*

766 15. *Qui sanctorum Patrum exempla respicit, peccatorem se intelligit, quod justitiæ est initium.* — Se peccatorem non cognosceret, si justitiam non haberet. Nemo quippe tortitudinem suam, nisi cum rectus esse cæperit, deprehendit. Nam qui omnino perversus est, neque hoc potest videre quod est. Qui vero peccatorem se intelligit, jam ex parte aliqua justus esse inchoavit, atque id quod non justus fecerat, ex eo quod justus est accusat. Quia accusatione sua Deo inhære inchoat, dum rectum contra se judicium proferens, hoc in se quod illi sentit displicere condemnat. Recepta ergo justitia sua dicit homo iste: *Peccavi*. Et notandum quod præmittitur: *Respiciet homines*; et tunc deinde subjungitur: *Et dicit, Peccavi*. Ideo enim nonnulli peccasse se nesciunt, quia homines non attendunt. Nam si considerarent homines, citius agnoscerent quantum peccando infra homines cecidissent. Et quamvis Scriptura sacra aliquando homines ponere solet humana sapientes, sicut ait Apostolus: *Cum enim sit inter vos zelus et contentio, nonne carnales estis* (I Cor. iii, 3)? et paulo post subjicit, dicens: *Nonne homines estis?* nonnunquam tamen homines dicit eos quos a bestiis ^e ratio distinguit, id est quos non atteri bestiali passionum motu demonstrat. Quibus per prophetam Dominus dicit: *Vos autem greges pascuæ meæ homines estis* (Ezech. xxxiv, 31), quia illos nimirum Dominus pascit, quos voluptas carnis jumentorum more non afficit. At contra hi qui carnali affectioni succumbunt, non jam homines, sed jumenta nominantur, sicut de quibusdam in peccato suo morientibus per prophetam dicitur: *Computruerunt jumenta in stercore suo* (Joel. i, 17). Jumenta quippe in stercore suo computrescere est carnales homines in fetore luxuriæ vitam finire. Non enim esse homines, sed jumenta declarantur, de quibus per prophetam dicitur: *Unusquisque ad uxorem proximi sui hinniebat* (Jerem. v, 8). Et de quibus propheta alius dicit: ^d *Ut carnes asinorum, carnes eorum; et fluxus equorum, fluxus eorum* (Ezech. xxiii, 20). Unde et per David; dicitur: *Homo cum in honore esset, non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus, et similis factus est illis* (Psal. xlvii, 13). Cum ergo vocentur homines hi qui justitiæ ratione suffulti sunt, et irrationabilia jumenta nominantur hi qui carnali delectationi deserviunt, recte de hoc poenitente dicitur: *Respiciet homines, et dicit: Peccavi*. [Vet. IX.] Ac si dicatur: Sanctorum virorum exempla conspiciat, atque eorum comparatione se poenans, iniquum se esse deprehendit. Qui enim

^d Turon., ut carnes jumentorum; in Colb., Baluz et aliis, asinorum.

plenissime intelligere appetit qualis est, tales nimirum debet conspiciere qualis non est ut ex bonorum forma metiatur, quanto ipse deserto bono deformis est. Ex his quippe quibus plenissime bona adsunt, perpendit recte, quæ sibi minus sunt, atque in illorum pulchritudine conspiciat fœditatem suam, quam in semetipso et potest perpeti, et sentire non potest. Lucem namque debet conspiciere, qui vult de tenebris judicare, ut in illa videat quid de tenebris æstimet, per quas videre præpeditur. Peccator namque si incognita vita justorum semetipsum conspiciat, peccatorem se nullatenus comprehendit. Videre enim se non potest, quia, fulgorem lucis nesciens, cum semetipsum conspiciat, quid aliud quam teuebras attendit? Justorum ergo debemus vitam conspiciere, ut subtiliter deprehendamus nostram. Illorum videlicet species, quasi quædam forma nobis imitanda proponitur.

767 16. *Justi libri sunt, ex quibus judicabimur.* — *Viva lectio est vita bonorum; unde et non immerito lidem justi in sacro eloquio libri nominantur, sicut scriptum est: Libri aperti sunt, et alius liber apertus est, qui est vitæ, et iudicati sunt mortui ex his quæ scripta erant in libris (Apoc. xx, 12).* Liber namque vitæ est ipsa visio advenientis iudicis. In quo quasi scriptum est omne mandatum, quia quisquis eum viderit, mox, teste conscientia, quidquid non fecit intelligit. Libri etiam aperti referuntur, quia justorum tunc vita conspiciatur, in quibus mandata cœlestia opere impressa cernuntur. Et iudicati sunt mortui ex his quæ scripta erant in libris, quia in ostensa vita justorum, quasi in expansione librorum legunt bonum quod agere ipsi noluerunt, atque ex eorum qui fecerunt comparatione damnantur. Ne ergo unusquisque tunc videns eos quod non fecit defleat, nunc in eis quod imitetur attendat. Quod quidem facere electi non cessant. ^b Meliorum namque vitam considerant, et deterioris usus conversationem mutant.

[*Vet. X.*] 17. *Et lilia inter quæ pasci debemus.* — Unde sponsi voce sanctæ Ecclesiæ in Canticis canticorum dicitur: *Duo ubera tua sicut duo hinnuli capræ gemelli, qui pascuntur in liliis, donec aspiret dies, et inclinentur umbræ (Cant. iv, 5).* Quæ enim sunt duo ubera, nisi ex Judæa ac gentilitate veniens uterque populus, qui in sanctæ Ecclesiæ corpore per intentionem sapientiæ arcano est cordis infixus? Ex quo populo hi qui electi sunt idcirco capræ hinnulis comparantur, quia per humilitatem quidem parvos sese ac peccatores intelligunt, sed eis per charitatem currentibus, si qua obstacula de impedimento temporalitatis obviant, transeunt, et datis contemplationis saltibus, ad superna conscendunt. Qui ut hæc agant præcedentium sanctorum exempla conspiciunt. Unde et in liliis pasci referuntur. Quid enim per lilia, nisi illorum vita declaratur, qui veraciter dicunt:

^a Ita Baluz., Colh., Norm. At Editi post proponitur habent quia viva lectio est vita bonorum; unde. Sed obscurior sit sensus additione voculæ quia, et mutata punctuatione. Hac voce (punctuatio), licet minus usitata, aut etiam recens conflata, uti coget aliquando

Christi bonus odor sumus Deo (II Cor. ii, 15)? Electi ergo ut assequi summa prævaleant, conspecta odorifera et candida justorum vita, satiantur. Jam quidem videre Dominum sitiunt, jam de ejus contemplatione satiari charitatis æstibus inardescunt. Sed quia in hac vita positi necdum valent, per præcedentium interim Patrum exempla pascuntur. Unde et apte illic tempus de ipso liliorum pasto definitur, dum dicitur: *Donec aspiret dies, et inclinentur umbræ.* Tandem quippe recti justorum exemplis indigemus, donec præsentis mortalitatis umbras, æterno die aspirante, transeamus. Cum enim hujus temporalitatis umbra, transacta hac mortalitate, fuerit inclinata, quia ipsius diei internum lumen cernimus, nequaquam jam appetimus ut ad amorem ejus per aliorum exempla flagremus. Nunc autem quia necdum eum intueri possumus, summopere necesse est ut eorum qui illum perfecte secuti sunt conspectis actionibus ^d incitemur. Intueamur ergo quam pulchra est agilitas sequentium, et videamus quam turpis sit ^e nebulosa pigrorum. Statim namque, ut bene agentium gesta respicimus, nosmetipsos confusione intima ulciscente judicamus: mox verecundia mentem concutit, mox juste sævlens reatus addicit; et vehementer hoc etiam displicet, quod adhuc fortasse turpiter libet.

18. *Justus templum Dei est, ex cujus conspectu de iniquitatibus nostris confundimur.* — Unde bene per Ezechielem dicitur: *Fili hominis, 768 ostende domui Israel templum, ut confundantur ab iniquitatibus suis, et metiantur fabricam, et erubescant ex omnibus quæ fecerunt (Ezech. xliii, 10).* Templum quippe Dei filiis Israel ad confusionem ostenditur, quando uniuscujusque justis anima, quam inspirando Deus inhabitat, quanta sanctitate fulgeat, ad confusionem suam peccatoribus demonstratur, ut in illa bonum quod negligunt videant, et in seipsis malum quod operantur erubescant. Metiri vero fabricam est pensare subtiliter justorum vitam. Sed dum metitur fabricam, necesse est ut ex cunctis quæ fecimus erubescamus, quia bonorum vitam quanto subtilius pensando discutimus, tanto severius in nobis omnia inique gesta reprobamus. Bene autem prophetæ dicitur ut ostendat templum. Quia enim justorum rectitudinem considerare peccator dissimulat, saltem hanc ex voce prædicantis agnoscat. Templum quippe peccatoribus ostendere est sponte sua considerare nolentibus rectorum opera narrare. Qui itaque, sicut diximus, perducere ad summa desiderant, semper necesse est ut meliorum propectibus intendant, quatenus tanto districtius in se culpas judicent, quanto in illis altius quod admirentur vident.

19. *Ipsi justis ex aliorum sanctorum consideratione proficiunt.* — Sed quid ista de peccantibus dicimus, cum ipsos quoque operatores justitiæ tantæ provbi dispensatione videamus (I Cor. xii, 8, 9, 10 et 11)?

necessitas, ne circumlocutionibus detur locus.

^b Editi, reluctantibus Mss., meliorem.

^c Turon., nisi illorum vita comparatur.

^d Turon., incitemur.

^e Idem Codex, tepitudo pigrorum.

Alius namque donum scientiæ accipit, et tamen ad virtutem miræ abſtinentiæ non pertingit. Alius magna abſtinentiæ virtute accingitur, nec tamen in ſumma ſcientiæ contemplatione dilatatur. Alius per prophetiæ ſpiritum valet omnia ventura prænoſcere, ſed tamen per curationis gratiam non valet præſentis moleſtiæ mala ſublevare. Alius per curationis gratiam mala præſentis moleſtiæ ſublevat, ſed tamen quia prophetiæ ſpiritum non habet, quid ſequatur ignorat. Alius indigentibus multa jam propria largiri poteſt, ſed tamen injuſte agentibus obviare libere non poteſt. Alius injuſte agentibus audacter pro Deo obviat, ſed tamen indigentibus quæ habet tribuere omnia recuſat. Alius jam et ab otioſo ſe ſermone reſtringens, linguæ laſciviam ſuperat, ſed tamen adhuc inſurgentes iræ ſtimulos perfecte non calcat. Alius inſurgentem iram jam perfecte edomat, ſed tamen adhuc linguam in lætitiâ relaxat. Quid eſt hoc, quod iſte eo bono indiget quo alius pollet; et ille, cum multis polleat, abunde aliis bonum addeſſe conſiderat quod ſibi deeſſe ſuſpirat, niſi quod mira nobiſcum diſpenſatione agitur, ut per hoc quod alter habet, et iſte non habet, ^a unus altero melior oſtendatur, quatenus tanto ardentius ad humilitatem quiſque proficiat, quanto ex bonis quæ non habet inferiorem ſe habentibus penſat? Sicque fit ut dum ille in iſto, atque hic in illo reſpicit quod admiretur, diſtincta bona et ab altitudine elationis reprimant, et ad ſtadium profectus accendant. Magna namque ſollicitudine ad curam noſtræ meliorationis accingimur, quando id virtutis in aliis cernimus, quod non habemus. Unde Ezechiel propheta, cum volantiâ animalia deſcripſiſſet, adjunxit: *Et audivi poſt me vocem commotionis magnæ: Benedicta gloria Domini ^b de loco ſancto ſuo, et vocem alarum animalium percutientium* **769** *alteram ad alteram* (Ezech. iii, 12). Quid namque alas animalium, niſi virtutes debemus ſentire ſanctorum? Qui dum terrena deſpiciunt, ad cœleſtia volando ſublevantur. [Vet. XI.] Unde recte etiam per Iſaiam dicitur: *Qui confiſunt in Domino, mutabunt fortitudinem, aſſument pennas ut aquilæ* (Iſai. xl, 31). Volantiâ itaque animalia aliſ ſuis ſe viciffim feriunt, quia ſanctorum mentes in eo quod ſuperna appetunt, conſideratis invicem alternis virtutibus excitantur. Ala enim ſua me percutit, qui exemplo ſanctitatis propriæ me ad melius accendit. Et ala mea vicinum animal ferio, ſi aliquando alteri opus bonum quod imitetur oſtendo.

20. *Quod exemplo ſanctorum apoſtolorum Pauli et Petri confirmatur.* — Sed quia ſanctorum vitam ſignificari iſtis animalibus diximus, libet in ipſo volatu animalium oculos mentis attollere, et quanta viciffim alarum percuffione ſe excitent, ſubtili conſideratione penſare. Paulus namque, cum cæterorum ſanctorum ſollicitudinem in prædicatione robuſtius laborando tranſcenderet, ut ab elatione ſe premeret,

^a Ebroic. et alii, unus alteri melior.

^b Vindoc. et Baluz., de loco ſuo.

^c Pratel. et alii, peccavi; ſequitur, et vere deliqui.

et vires ſuas in humilitatis gremio nutrit, crudelitatis ſuæ antiquæ non immemor, apoſtolorum omnium innocentiam contemplatus, ait: *Ego enim ſum minimus apoſtolorum, qui non ſum dignus vocari apoſtolus, quia perſecutus ſum Eccleſiam Dei* (I Cor. xv, 9). Et tamen eorundem omnium apoſtolorum primus, quaſi accepti principatus oblitus, ac ſi minus ipſe aliquid ſaperet, in Paulo ſapientiam miratur, dicens: *Sicut et chariſſimus frater noſter Paulus ſecundum datam ſibi ſapientiam ſcripſit vobis, ſicut et in omnibus epistoſis, loquens in eis de his in quibus ſunt quædam difficilia intellectu* (II Petr. iii, 15). Ecce Paulus in apoſtoſis miratur innocentiam, ecce apoſtolorum princeps miratur in Paulo ſapientiam. [Vet. XII.] Quid eſt hoc, niſi quod ſancti viri, dum virtutum conſideratione viciffim ſibi alios præferunt, volantiâ animalia alarum percuffione ſe tangunt, ut eo ad volatum ſe altius excitent, quo humilius alter in altero quod admiretur videt? Hinc itaque colligendum eſt quanta debemus ſollicitudine meliorum vitam conſpicere nos, qui in inſimis jacemus, ſi et hi qui jam tanta ſanctitate ſublimes ſunt, ut per humilitatis gremium ad majora proficiant, adhuc quærunt in aliis quod imitantes admirentur.

21. *Reprobi ad deteriorum exempla ſemper convertuntur.* — Sed hæc reprobi neſciunt, quia mentis oculos ſemper in inſimis præmunt, qui et ſi quando in viam Domini veniunt, non ad meliorum veſtigia, ſed ad intuenda ſemper deteriorum exempla vertuntur. Neque enim eorum vitam conſiderant, quibus ſe humiliando poſtponant, ſed quibus ſuperbiendo ſe præferant. Deteriores namque reſpiciunt, quibus meliores ſe eſſe gloriantur; et idcirco proficere ad meliora non poſſunt, quia hoc ſibi ſufficere æſtimant, quod peſſimos antecedunt. O miſeri, viam pergunt, et in terga reſpiciunt. Per ſpem quidem, quaſi ante ſe pedem proferunt, ſed per conſiderationem pravorum hominum poſt ſe oculos tendunt. Recti videri appetunt, ſed ad inveniendos ſe tortam regulam ſumunt. Si enim ſemetipſos quales ſunt cognoscere appetunt, non deteriorum conſpicere, ſed meliorum exempla debuerant. Idcirco ergo peccatores ſe eſſe non intelligunt, quia homines non attendunt. Nam ſi homines attenderent quantum **770** peccando diſtarent a bonis hominibus, invenirent. De hoc ergo poenitente qui idcirco honorum exempla conſiderat ut ſibimetipſi quantum a bono reſceſſit innoſceſcat bene dicitur:

CAPUT IX.

VERS. 27. — *Reſpiciet homines et dicit: Peccavi et vere deliqui, et ut eram dignus non recepi.*

22. *Dum ſe ficle peccatores eſſe conſitentur, de conſeſſione peccati ornari volunt, non humiliari.* — ^d Peccatores ſe eſſe plerumque conſitentur etiam qui ſe peccaſſe non credunt. Nam sæpe contingit ut paſſim ſe homines iniquos eſſe fateantur, ſed cum pec-

^d Pratel., Vindoc., Turon., peccatores ſe conſitentur etiam qui ſe eſſe non credunt.

cata sua veraciter aliis arguentibus audiunt, defendunt se summopere, atque innocentes videri conantur. Unusquisque ergo cum talis est, si deliquisse se dicit, vere non dicit, quippe qui peccatorem se non ex cordis intimo, sed verbotenus asserit. Quia enim scriptum est: *Justus in principio accusator est sui* (*Prov. xviii, 17*), iste de confessione peccati ornari voluit, non humiliari; per accusationem suam humilis appetiit videri, non esse. Nam si confitendo peccatum esse humilis veraciter appeteret, de perpetracione peccati arguentes se alios non impugnaret. Itaque justus vitam suam judicans per exempla meliorum ex cordis intimo cognoscit se esse quod dicit. Ait enim: *Peccavi, et vere deliqui*. Atque de eo ipso quod tolerat flagello subjungit: *Et ut eram dignus non recepi*.

23. *Qui pro peccatis flagellatur, minus se percussam quam mereatur, agnoscat. Pœna nos interrogat, si vere culpam agnoscamus.* — Unusquisque enim in flagello positus minus adhuc peccata sua considerat, si vel tantum vel amplius se percussam quam merebatur existimat. Iste autem, quia quanto majorum exempla considerat, tanto districtiori examinatione se pensat, minus se percussam quam merebatur agnoscit, quia in illorum justitia conspicit quam gravis sibi culpa fuerit quod erravit; et idcirco hoc quod patitur districtum esse non sentit, quia districte novit pensare quod fecit. Valde autem facile est ut peccatorem se quisque, cum nihil pro peccato suo patitur fateatur. Secure videlicet iniquos nos dicimus, cum vindictam nullam de iniquitate sentimus. Nam peccatores nos quidem in tranquillitate loquimur, sed cum de peccatis ipsis flagello interveniente corripimur, murmuramus. Pœna ergo nos interrogat, si veraciter cognoscimus culpam. Vir itaque justus, quia culpam suam districte considerat, etiam in flagello positus dicit: *Et ut dignus eram non recepi*. Sequitur:

CAPUT X.

VERS. 28. — *Liberavit enim animam suam, ne pergeret in interitum*.

24. *Gratiæ prævenientis et libertatis arbitrii subsequenti concordia.* — Quia præveniente divina gratia in operatione bona, ^a nostrum liberum arbitrium sequitur, nosmetipsos liberare dicimur, qui liberanti nos Domino consentimus. Unde Paulus, cum diceret: *Abundantius illis omnibus laboravi* (*1 Cor. xv, 10*), nē labores suos sibi tribuisse videretur, illico adjunxit: *Non autem ego, sed gratia Dei mecum*. Quia enim prævenientem Dei gratiam ^b in se per liberum arbitrium fuerat subsecutus, apte subjungit, *Mecum*: ut et divino muneri non esset ingratus, et tamen a merito liberi arbitrii non remaneret extraneus. De hoc autem qui liberatori suo semetipsum cognoscendo

^a In Edit. Vatic., Gilot. et plerisque etiam antiquioribus, *nostrum liberum arbitrium sequimur*. At in Mss. Turon.: Norm., etc., legimus, *sequitur*.

^b Editi, etiam ipse per liberum arbitrium. Repugnant Mss. Anglic. et Gallic. a quibus nostram lectionem accipimus.

A consensit, recte dicit: *Liberavit animam suam, ne pergeret in interitum*. Sequitur:

IBID. — *Sed vivens lucem videret*.

Lucem scilicet veritatis quam corde mortuus videre non posset. Vel certe, quia Dominus dixit: *Ego sum lux mundi* (*Joan. viii, 12*), videbunt lucem etiam mortui, 771 quando omnes injusti eum venire ad iudicium in humanitatis forma conspexerint. Sed vivens tunc lucem respicit, qui liberis oculis cordis in forma eum divinitatis attendit. Sequitur:

CAPUT XI. [Rec. VII].

VERS. 29. — *Hæc omnia operatur Deus tribus vicibus per singulos*.

25. *Tribus vicibus electi prius mœrorum, posterius B gaudio affici solent.* — De hoc tentato flagellatoque homine dictum superius fuerat: *Abominabilis ei fit in vita sua panis; et appropinquavit corruptioni animæ ejus, et vita illius mortiferis*. Inferius vero subæxum est: *Deprecabitur Deum, et placabilis ei erit; et videbit faciem ejus in jubilo, et liberavit animam suam, ne pergeret in interitum, sed vivens lucem videret*. In his itaque jam collectis coacervatisque sentiis, et supra mœrorum amaritudinis, et infra ^c subjuncta est lætitiæ securitatis; moxque post hæc dicitur: *Hæc omnia operatur Deus tribus vicibus per singulos*. Ac si diceret: Quod semel de uno dixi, hoc tribus vicibus per singulos agitur. Sed solerter intuendum est quæ tres istæ vices sint quibus unusquisque homo anxietate mœrorum afficitur, et post mœrorem protinus ad securitatem lætitiæ revocatur. Id enim superius, sicut jam dixi, narraverat, quod et gravis prius mœrorum afficit, et magna postmodum lætitiæ attollit. Igitur si vigilanter intendimus, has tres vices mœrorum et lætitiæ in uniuscujusque electi animo istis alternari modis invenimus, id est ^d conversione, tentatione et morte.

26. 1. *In conversione, cum hinc spiritus vocat, hinc caro revocat.* — In prima quippe quam diximus conversionis vice gravis mœrorum est, cum sua unusquisque peccata considerans, curarum sæcularium vult compedes rumpere, et viam Dei per spatium securæ conversationis ambulare; desideriorum temporalium onus grave abjicere, et ^e leve jugum Domini libertate servitute portare. Cogitanti enim ista occurrit illa familiaris sua delectatio carnalis, quæ inveterata dudum, quanto eum diutius tenuit, tanto artius astringit, atque a se tardius abire permittit. Et quis ibi mœrorum, quæ anxietas cordis, quando hinc spiritus vocat, hinc caro revocat; hinc amor novæ conversationis invitatur, hinc usus vetustæ perversitatis impugnat; hinc desiderio ad cœlestem patriam flagrat, et hinc in semetipso carnalem concupiscentiam tolerat, quæ eum etiam aliquo modo invitum de-

^c Vindoc. et pler. Norm., *subjecta est*.

^d Baluz., Colbert., Anglic., Norm., etc., hic et infra habent, *conversatione, conversationem, conversationis, pro conversione, etc.*, fortasse ob vocum illarum affinitatem.

^e Al., *lens*.

lectat? Recte ergo de hoc amarescente homine dici potest: *Abominabilis ei fit in vita sua panis; et oppropinquavit corruptioni anima ejus, et vita illius mortiferis.* Sed quia divina gratia diu nos istis difficultatibus affligi non permittit, ruptis peccatorum nostrorum vinculis citius nos ad libertatem novæ conversationis consolando perducit, et præcedentem tristitiam subsequens lætitia refocet; ita ut conversi unusquisque animus eo magis ad votum suum perveniendo gaudet, quo magis se pro illo meminit laborando doluisse. Fit cordi immensa lætitia, quia ei quem desiderat, jam per spem securitatis propinquat, ut recte de hoc dici debeat: *Deprecabitur Deum, et placabilis ei erit; et videbit faciem ejus in jubilo.* Vel certe: *Liberavit animam suam ne pergeret in interitum, sed vivens lucem videret.*

27. 9. *In tentationum exercitiis. Acriores sunt post conversionem tentationum stimuli.*—At ne conversus quisque jam sanctum se esse credat, et quem morroris pugna superare non valuit, ipsa postmodum securitas sternat, dispensante Deo 772 permittitur et post conversionem suam tentationum stimulis fatigetur. Jam quidem per conversionem Rubrum mare transitum est; sed adhuc in eremo vitæ præsentis ante faciem hostes occurrunt. Jam peccata præterita velut extinctio Ægyptios post targa relinquitur; sed adhuc nocentia vitia, quasi alii hostes obviant, ut ad terram promissionis pergentibus ceptum iter intercludant, Jam priores culpæ, velut insequentes adversarii, sola divina virtute prostrate sunt, sed tentationum stimuli, quasi hostes alii contra faciem veniunt, qui et cum nostro labore superantur. *Conversio videlicet securitatem parit, mater autem negligentie solet esse securitas.* Ne ergo securitas negligentiam generet, scriptum est: *Fili, accedens ad servitutem Dei, sta in justitia et timore, et præpara animam tuam ad tentationem (Eccli. ii, 1).* Non enim ait, ad requiem, sed ad tentationem, quia hostis noster adhuc in hac vita nos positos, quanto magis nos sibi rebellare conspiciat, tanto amplius expugnare contendit. Eos enim pulsare negligit, quos quieto jure possidere se sentit. Contra nos vero eo vehementius incitatur, quo ex corde nostro quasi ex jure propriæ habitationis expellitur. Hoc enim in seipso Dominus sub quadam dispensatione figuravit (*Math. iv, 1*), qui diabolum non nisi post baptismum se tentare permisit, ut signum nobis quoddam futuræ conversionis innueret, quod mensuræ ejus postquam ad Deum proficerent, tunc acriores tentationum insidias tolerarent. Post primam igitur vicem mæroris atque lætitiæ, quam unusquisque per studium conversionis agnoscit, hæc secunda suboritur, quia ne securitatis negligentia dissolvatur, impulsu tentationis afficitur. Et quidem quisque in ipso conversionis initio magna plerumque excipitur dulcedine con-

solationis, sed durum laborem postmodum experitur probationis.

[*Vet. XIII.*] 28. *Tres conversionis gradus.*—Tres quippe medi sunt conversorum, inchoatio, mediætas, atque perfectio. In inchoatione autem inveniunt blandimenta dulcedinis, in medio quoque tempore certamina tentationis, ad extremum vero perfectionem plenitudinis. Prius ergo illos dulcia suscipiant, quæ consolentur; postmodum amara, quæ exerceant; et tunc demum suavia atque sublimia, quæ confirmant. Nam et spensam suam vir quisque prius dulcibus blandimentis fovet, quam tamen jam conjunctam asperis increpationibus probat, probatam vero securis cogitationibus possidet. Unde et plebs Israelitica, cum despondente se Deo ad sacras mentis B huptias ex Ægypto vagaretur, quasi arbarum vicia prius accepit blandimenta signorum; conjuncta autem, probationibus exerceatur in eremo; probata vero, in repermissionis terræ virtutis plenitudine confirmatur. Ante igitur in miraculis degustavit quod appeteret, postmodum in labore tentata est si custodire noverit quod gustasset; ad extremum quoque planius accipere meruit, quod laboribus probata custodiit. Ita ergo vitam unusquisque conversi, et inchoatio blanda permulcet, et aspera mediætas probat, et plena post perfectio roborat.

29. *Initia conversionis pacatissima excipiunt graves tentationes.* Nam sæpe conversi quique in ipso adhuc aditu inchoationis suæ, vel tranquillitatem pacatissimam carnis, vel dona prophetiæ, vel prædicamenta doctrinæ, 773 vel signorum miracula, vel gratiam curationis accipiunt (*I Cor. xii, 10*); post hæc autem duris tentationum probationibus fatigantur, a quibus tentationibus adhuc, cum inciperent, valde liberos se esse crediderunt. Quod divinæ gratiæ dispensatione agitur, ne in inchoatione ipsa tentationum c asperitate tangantur, quia si eorum initia amaritudo tentationis exciperet, tam facile ad ea quæ reliquerant redirent quam nec longius discesserant; nam contemptis prius vitiiis, quasi juxta positus replicarentur [Quasi reimplicarentur, seu iterum implicarentur]. Unde et scriptum est: *Cum emisisset Pharaon populum, non eos duxit Dominus per viam terræ Philistiim, quæ vicina est, reputans ne forte pœniteret eum, si vidisset adversum se bella consurgere, et reverteretur in Ægyptum (Exod. xiii, 17).* Ex Ægypto itaque exeuntibus e vicino bello subtrahuntur, quia derelinentibus sæculum quædam prius tranquillitas ostenditur, ne in ipsa sua teneritudine atque inchoatione turbati, ad hoc territi redeant d quod evaserunt. Prius ergo suavitatem securitatis sentiunt, prius pacis quiete nutriuntur; post cognitam vero dulcedinem, tanto jam tolerabilius tentationum certamina sustinent, quanto in Deo altius cognovere quod ament. Unde et Petrus prius in montem duci-

^a Ebroic. et Vindoc., ante faciem.

^b Perlique, experitur tentationis.

^c Editi plerique, adversitate frangantur. Optime quantum ad sensum. Lectionem tamen hæc dese-

rere coacti sumus communi consensu Mss. Nour., Vindoc., Baluz., Colb., etc., quos sequitur vetus editio Parisiensis.

^d Turon., quod devicerunt

tur, prius claritatem transfigurationis Dominicæ contemplatur (*Marc. ix, 1*), et tunc demum tentari ancilla interrogante permittitur (*Matth. xxvi, 70*), ut per tentationem factus sibi ex infirmitate conscius, ad illud flendo et amando recurreret quod vidisset; et cum eum timoris unda in peccati pelagus raperet (*Matth. xiv, 24*), esset prioris dulcedinis anchora quæ retineret. Sæpe autem tam diutina sunt tentationum certamina, quam longa inchoationum fuerant blandimenta. Sæpe vero majus datur in inchoatione dulcedinis, minus autem in labore probationis. Sæpe minus in inchoatione dulcedinis, majus in labore probationis. Nunquam vero laborem tentationis dispar sequitur perfectio firmitatis, quia juxta summam certaminis remuneratur quisque plenitudine perfectionis. Plerumque autem in eo quisque conversus labitur, quod dum quibusdam donis gratiæ, dulcedine inchoationis excipitur, confirmationem accepisse se perfectionis arbitratur, et plenitudinis consummationem æstimat, quæ adhuc blandimenta esse inchoationis ignorat. Unde fit ut dum subita tentationis procella tangitur, despectum se Deo et perditum suspicetur. Qui si inchoationi suæ non passim crederet, adhuc in prosperis positus, mentem ad adversa præpararet, et vitii venientibus postmodum tam firmiter resisteret quam ea etiam sagacius prævidisset. Quæ quidem tranquillius si prævidet tolerat. Eorum tamen omnino certamina, etiamsi prævideat, non declinat, quia cursus nostri itineris nequaquam peragitur sine pulvere tentationis.

30. *Cur tentationes post conversionem aciores quam ante videantur.*—Plerumque autem conversus quisque talibus tentationum stimulis agitatur, qualibus ante conversionis gratiam nunquam pulsatum se esse reminiscitur, non quia tunc hæc eadem radix tentationis deerat, sed quia non apparebat. [*Vet. XIV.*] Humanus quippe animus multis cogitationibus occupatus, sæpe sibi melipsi aliquo modo manet incognitus, ut omnino quod tolerat nesciat, quia dum per multa 774 spargitur, ab interna sui cognitione removetur. Si autem Deo vacare appetat, et ramos multimodæ cogitationis abscedat, tunc libere conspicit, quod de intima radice carnis procedit. Carduus namque si nascatur in via, itinerantium b pedibus teritur, atque ipso usu transeuntium ejus superficies ne appareat c confricatur. Sed quamvis desuper fruticantes spinæ non appareant, subter tamen radix occulta perdurat. Si autem eum transeuntium pedes terere et calcare cessaverint, mox in superficiem surgendo progreditur, et per spinam prodit in publicum quidquid in radice vivebat occultum. Ita et in corde sæcularium sæpe occulta quædam tentationum radix non facile apparet exurgere, quia velut in via acionum sita transeuntium teritur pede cogitationum,

a Idem Cod. cum Baluz. et Colb., qui usus nostri itineris.

b Vindoc. et Norm., pedibus conculcatur.

c Ita Norm., Vindoc., Turon., Baluz., Colb.; editis habentibus, confringitur, non alia ratione quam quod huic loco magis congruere videatur.

A et per innumeras curas quasi multis itinerantibus premitur, ne videatur. Si autem per conversionis gratiam a via cordis curarum turba removetur, ut nulla actionum insolentia conterat, nullus cogitationum tumultus premat, tunc quod occultum latebat agnoscitur, tunc de radice vitiorum pungit libere spina tentationum. Contra quam bene viventis manu agitur ut, in quantum potest fieri, non tegatur occulta, sed radicitus evellatur. Quod donec fiat, uniuscujusque conversi animum ita hæc spina conturbat, ut sæpe percussione subita pene superari se sentiat, ejusque vulnus metallitus inflictum exitialiter pertimescat.

[*Vet. XV.*] 31. *Tentationes, cum ob assiduitatem despiciuntur, periculosæ. Deus tentationibus probat, non reprobat.*—Pleramque vero ipsi tentationum stimuli, dum in usum veniunt, dilatantur, et non quidem aciores, sed longiores existunt. Minus autem dolent, sed magis inficiunt, quia dum menti diutius adhærent, tanto fiunt minus pavendi, quanto magis assueti. Inter hæc ergo d deprehensa mens huc illucque distenditur, et multiplicibus tentationum æstibus dissipatur, et sæpe hinc inde provocata, cui tentanti vitio obviet, vel quod primum impugnet, ignorat. Unde plerumque evenit ut dum nimis insurgentia vitia cruciant, dum repugnantis animum jamjamque quasi in lapsum desperationis inclinant, conversus quisque hanc ipsam sublimitatis viam, quam sibi ad remedium eligit, expavescat, et quasi in summo eductus titubat, qui in imo solidius stabat. Ita vero circumfremetibus tentationum motibus angustatur, ut recte de eo dici debeat: *Abominabilis ei fit in vita sua panis, et animæ illius cibus ante desiderabilis.* Vel certe: *Appropinquavit corruptioni anima ejus, et vita illius mortiferis.* Sed quia misericors Deus probari nos permittit tentationibus, non reprobari, sicut scriptum est: *Fidelis autem Deus, qui non patitur vos tentari e supra id quod potestis, sed faciet cum tentatione etiam proventum, ut possitis sustinere (I Cor. x, 13),* citius nobis consolationis ope succurrit, et surgentes tentationum stimulos mitigat, impugnantisque se cogitationum motus interna pace tranquillat. Moxque anima immensam de spe celestium lætitiarum percipit, dum devictum malum respicit, quod toleravit, ut jure de hoc tentato liberatoque homine dici debeat: *Videbit faciem ejus in jubilo; et, liberavit animam suam, ne pergeret in interitum, sed vivens lucem videret.* Istitis itaque duabus vicibus, id est conversionis et probationis, per mœrorem 775 lætitiarumque transactis, superest tertia, cujus et mœrorem adhuc sustineat, et gaudia consequatur.

[*Vet. XVI.*] 32. *Tertia vice justi ex pavore mortis et timore extremi judicii auxiliantur.*—Post conversionis namque certamina, post probationis ærumnam, restat adhuc dura tentatio, quia venire

d Ita quoque Baluz., Colb., Vindoc., Elbroic. alique Norm., quibus consentiant vet. Ed. Paris. et Basil. At in recent. legitur depressa.

e Baluz., Colb., Pratel., supra quam potestis. Vindoc., fidelis autem est Deus.

non potest ad pœnœ gaudia libertatis, nisi prius debitum solverit humanæ conditionis. Conversus autem quisque sibi caute sollicitus, tacite secum considerare non cessat, æternus iudex quam districtus adveniat, suumque terminum quotidie prospicit, et ante severitatem tantæ justitiæ quas rationes vitæ suæ sit positurus attendit. Etsi cuncta prava opera, quæ intelligere potuit, devitavit, venturus tamen coram districto iudice, illa magis quæ in semetipso non intelligit, pertimescit. Quis enim considerare valeat quanta mala per momenta temporum ipsis inconstantibus cogitationum motibus perpetramus? Facile est enim opera perversa vitare, sed nimis difficile est ab illicita cogitatione cor tergere. Et tamen scriptum est: *Væ vobis qui cogitatis inutile* (Mich. 11, 1). Et rursum: *In die cum iudicabit Dominus occulta hominum* (Rom. 11, 16). Qui etiam præmisit: *Inter se invicem cogitationum accusantium, aut etiam defendentium* (Ibid., 15). Et rursum: *Labia dolosa in corde, et corde locuti sunt mala* (Psal. 11, 3). Et rursum: *Etenim in corde iniquitates operamini in terra* (Psal. 117, 3). Humana autem anima semel æternitatis statum deserens, ad fluxum temporalitatis delapsa, hanc mutabilitatem alternantium motionum, quam dum caderet volens appetiit, dum conatur surgere, cogitur invita tolerare. Inde quippe punita est unde delectata, quia inde conversa habet laborem certaminis, unde perversa appetiit gaudium voluptatis. [Vet. XVII.] Sæpe ergo electis etiam nolentibus in cogitatione subreptur quod in se quidem solerter inspiciunt, et ante Dei oculos quanti sit reatus attendunt; et cum de his omnibus semper iudicia districta pertimescant, tunc tamen hæc vehementer metuunt, cum ad solventem humanæ conditionis debitum venientes, districto iudici appropinquare se cernunt. Et fit tanto timor acrior, quanto et retributio æterna vicinior. Ante oculos autem cordis nihil inane tunc transvolat de phantasmate cogitationis, quia subductis e medio omnibus, se et illum tantummodo considerant, cui appropinquant. Crescit pavor vicina retributione justitiæ, et urgente solutione carnis, quanto magis districtam iudicium jam-jamque quasi tangitur, tanto vehementius formidatur. Et si ea quæ sciunt nunquam se prætermisisse meminerunt, formidant tamen illa quæ nesciunt, quia videlicet semetipsos dijudicare et comprehendere omnino non possunt, atque urgente exitu, subtiliori terrentur metu. Unde Redemptor noster solutioni carnis appropinquans, et membrorum sanorum servans speciem, factus in agonia, cœpit prolixius orare (Luc. 22, 44). Quid enim pro se ille cum in agonia esset peteret, qui in terris positus cœlestia cum potestate tribuebat? Sed appropinquante morte, nostræ mentis in se certamen expressit, qui vim quamdam terroris ac formidinis patimur, cum per solutionem carnis æterno propinquamus iudicio. Ne-

que enim tunc cujuslibet anima immerito terretur, quando post pusillum hoc invenit, quod in æternum mutare non possit.

[Vet. XVIII.] 53. *Quid imminente morte sit formidandum.* — Consideramus quippe quod viam vitæ presentis nequaquam sine culpa transire potuimus, consideramus etiam quia nec hoc quidem sine aliquo reatu nostro est, quod laudabiliter gessimus, si remota pietate iudicemur. Quis enim nostrum vitam præcedentium patrum valeat vel superare, vel assequi? Et tamen David dicit: *Ne intres in iudicium cum servo tuo, quia non justificabitur in conspectu tuo omnis vivens* (Psal. cxxii, 2). Paulus cum diceret: *Nihil mihi conscius sum*, caute subjunxit: *Sed non in hoc justificatus sum* (I Cor. iv, 4). Jacobus dicit: *In multis enim offendimus omnes* (Jac. iii, 2). Joannes dicit: *Si dixerimus quia peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, et veritas in nobis non est* (I Joan. 1, 8). Quid ergo facient tabulæ, si tremunt columnæ? Aut quomodo virgulta immobilia stabunt, si hujus pavoris turbine etiam cædri quantuntur. Solutioni ergo carnis appropinquans, nonnunquam terrore vindictæ etiam iusti anima turbatur. Cui et si quid tranquillum in hac vita sapere potuit, mortis articulo interveniente concutitur, ut jure dici debeat: *Abominabilis fit ei panis in vita sua, et anima ejus cibus ante desiderabilis*. Vel certe propter pavoris pœnam hoc, quod illic subditur: *Appropinquavit corruptioni anima ejus, et vita illius mortiferis*.

34. *Iustorum animæ hoc pavore a levibus culpis purgantur.* — Sed quia iustorum animæ a levibus quibusque contagiis ipso sæpe mortis pavore purgantur, et æternæ retributionis gaudia jam ab ipsa carnis solutione percipiunt, plerumque vero contemplatione quadam retributionis internæ etiam priusquam carne expolentur hilarescunt, et dum vetustatis debitum solvunt, novi jam muneris lætitia perfruuntur, recte dicitur: *Videbit faciem ejus in jubilo*. Vel certe: *Liberauit animam suam, ne pergeret in interitum, sed vivens lucem videret*. Iusti itaque anima in jubilo faciem Dei conspiciunt, quia tantum de lætitia interna percipiunt, quantum capere vel assumpta vix possit. Ibi igitur lucem vivens videt, quia spiritalem oculum in radios æterni solis insigit. Ibi lucem vivens videt, quia omni jam mutabilitatis vicissitudine atque obumbratione calcata, veritati æternitatis inhæret; eoque inhærendo quem cernit, ad similitudinem incommutabilitatis assurgit, atque in semetipsam auctoris sui inconversibilem speciem dum respicit assumit. Quæ enim ad mutabilitatem per semetipsam lapsa est, ad immutabilitatis statum immutabilitatem videndo formatur. Igitur Eliu de afflicto hoc liberatoque homine, quia prius mœroris amaritudinem et postmodum gaudia consolationis expressit, apte subjunxit: *Hæc omnia operatur Deus tribus vicibus per singulos, videlicet conversionis, probationis, et*

^a Vindoc., *facile est autem opera a perversa vanitate, sed nimis difficile est ab illicita cogitatione cor tergere.*

^b Pratel. et alii, *locuti sunt*. In Vindoc. omittitur hic versus: *labia dolosa, etc.*

^c Al., *districto iudicio*.

^d Pratel., *pro se ille cum agonia peteret*

^e Vindoc., *virgulta immutabilia*.

^f Idem Codex, *vivendo formatur*.

nortis, quia per tria hæc, et duris primum stimulis A
mœroris afficitur, et magnis postmodum securitatis
gaudiis refovetur. Et quia electi uniuscujusque mens
iisdem tribus vicibus, id est vel labore conversionis,
vel tentatione probationis, vel formidine solutionis
atteritur, atque ipsa attritione purgata liberatur, apte
subjungitur :

CAPUT XII [Vet. XIX].

VERS. 30. — *Ut revocet animas eorum a corruptione,
et illuminet luce viventium.*

35. *Lux prærens, morientium est; lux æterna, vi-
ventium.* — Lux quippe morientium est, quam cor-
poreis oculis cernimus. Qui autem adhuc hæc mundo
vivunt, luce morientium tenebrescunt. Illuminantur
autem luce viventium, qui, despecto temporali lu-
mine, ad splendorem internæ claritatis recurrunt, B
777 ut ibi vivant, ubi verum lumen sentiendo vi-
deant, ubi non aliud lumen, atque aliud vita, sed
ubi ipsa lux vita sit, ubi sic nos lux exterius circum-
scribat, ut interius impleat; sic interius impleat, ut
inexterna scripta exterius circumscribat. Illuminan-
tur ergo hæc luce viventium, quam tanto tunc sub-
tilius conspiciant, quanto nunc ad illam parius vi-
vunt.

36. *Superbi veris et mysticis inania et tumida solent
permiscere.* — Magna Eliu se valde fortia protulit,
sed hoc unusquisque arrogans habere proprium so-
let, quod dum vera ac mystica loquitur, subito per
tumorem cordis quadam inania et superba permiscet.
Foris enim placere appetit in hoc quod veraciter
sentit; et inde mox inanescit a vero, unde a per elationis
typum recedit ab intimo. Quia enim appro-
bati doctus exterius querit, intus plenitudinem qua
docebatur amittit. Unde et Eliu, quem tenero arro-
gantium typum sæpe jam diximus, postquam multa
sapientiæ profunda digessit, subito post easdem sen-
tentias veraces ac mysticas fastu scientiæ inflatus
extollitur, cuius mox inflationis merito ejus sensus
ad inania verba derivatur. Nam subdidit, dicens :

CAPUT XIII.

VERS. 31-33. — *Attende, Job, et audi me, et tace
dum ego loquor. Si autem habes quod loquaris, respon-
de mihi: loquere, volo enim te apparere justum. Quod
si non habes, audi me; tace, et docebo te sapientiam.*

37. *Quando aliquid humiliter loquuntur, diu in eju-
dem humilitatis specie non perseverant.* — Qualem se D
apud se habeat hæc locutione manifestat, qua dicit:
Attende, Job, et audi me, et tace dum ego loquor.
Immensa enim superbia est, a seniore sibi reveren-
tiam exigere, et silentium imperare meliori se. [Vet.
XX.] Quia autem prædicatores justi dum quoslibet
corripunt, sæpe per humilitatis gratiam ad cogita-
tionum suarum intima revertuntur, atque in eo ipso
quod corripunt, ne quid fortasse fallanter exqui-

^a Baluz., Colbert. et al., per elevationis typhum.

^b Edit. Basil. 1514, Vaticana, Gilot., ad cognitionem suarum. Nostram lectionem credimus ex Mss. Anglic., Norm., Turon., etc.

^c Anglic., Norm. et alii, ut si quid pro se ipsi jus-
tius

runt, correptisque licentiam tribuunt * ut si quid pro
seipsis justius sentiant fateantur, hoc nonnunquam
etiam arrogantes imitari appetunt. Paulisper enim in
verbis elatione postposita, quasi eorum quos corri-
piant, ^d si forte reperire poterint, justitiam qua-
runt, non quia ita sentiunt, sed quia ornari per hu-
militatis speciem concupiscunt. Metuunt enim * ne
superbi ac tumidi, quia sunt, esse videantur. Unde
Eliu statim subdidit, dicens: *Si autem habes quod lo-
quaris, responde mihi; loquere, volo enim te apparere
justum.* Sed quia hæc ex corde non protulit, audire
quod quæsierat non expectavit. Nam illico subjunxit:
*Quod si non habes, audi me; tace, et docebo te sapien-
tiam.* Qui enim veraciter querunt audire quod
justum est, æquanimiter expectant audire quod qua-
runt. Eliu autem, quia veraciter requisitionis verba
non protulit, dici quod quæsierat non permisit, sed
mox quod intrinsecus gestabat erupit, qualemque se
in oculis suis habebat ostendit, dicens: *Tace, et do-
cebo te sapientiam.* Arrogantes enim viri quando ali-
quid humiliter sonant, diu in ejusdem humilitatis spe-
cie non perdurant. Cum fortasse querunt ut audiant,
mox loquendo obviant ne doceantur, quia superfi-
ciem vocis quam protulerant citius ostentationis in-
tentio 778 ^f comprimit, quæ ex radice cordis exurgit,
atque eandem humilitatis formam specie tenus sum-
ptam eo celerius probant quia aliena est, quo illam
diutius tenere non possunt. Ecce Eliu justitiam cum
requirit ut discat, promittit quia doceat. Ecce quasi
requirendo quod justum est aliquid planum sonue-
rat lingua; sed mox celare non potuit hoc quod æ-
tum tumebat conscientia. Nam repente subjunxit:
Tace, et docebo te sapientiam. Quia vero arrogantes
omnes in eo quod proferunt typho superbiæ inflan-
tur, et, velut in alto positi sic doctorum speciem su-
munt ac si eorum verba dignatione quadam super
indignos homines cœlitus effundantur, bene a scri-
ptore hujus historiæ versus interponitur, quo dicatur :

CAPUT XIV [Vet. XXI, Rec. VIII].

CAP. XXXIV, VERS. 1. — *¶ Pronuntians quoque
Eliu, etiam hæc locutus est.*

38. *Justi ex radice humilitatis loquuntur; secus ini-
qui.* — Quid enim per hujus pronuntiationis vocabu-
lum, nisi inflatio elationis ostenditur, ut verba, quæ
de alta superbiæ radice veniebant, cum quadam qua-
si altitudine et distinctione procederent. Ita videli-
cet prædicare omnes arrogantes solent? Cum quodam
enim fastu proferunt hoc quod singulariter intellexis-
se se credunt; et fortasse tunc humilitatem prædi-
cant, cum per elationis typhum exempla superbiæ
ostentant. Unde fit ut eorum prædicatio concors sibi
manere non possit, quia id quod rectum loquentes
seminant, perverse tumentes impugnant. Humilibus

^d Al.; si forte reperiri poterit.

^e Turon., ne superbia tumidi.

^f Baluz. et Colb., corrupit.

^g Ita Mss. passim et vet. Edit. In recent. legitur :
pronuntians itaque.

namque auditoribus verba sua non compatiendo, sed vix dedignando largiuntur. Longe quippe se in altum positos æstimant, et super eosdem auditores suos quasi præcedentes doctrinæ respectum vix de summo dignanter inclinant. At contra verba justorum ex radice veniunt humilitatis, ut fructum valeant ferre pietatis: et quidquid salubre potuerint, non tumendo, sed compatiendo subministrant. ^b Per verba quippe charitatis vel se in auditoribus suis, vel auditores suos in se ita transformant, ac si et illi per istos hoc quod audiunt doceant, et isti per illos hoc quod docendo proferunt discant. Eliu ergo typum arrogantium tenens, et ^c cum pronuntiationis ostentatione inchoans, quid dicat audiamus. Sequitur:

CAPUT XV.

VERS. 2, 3. — *Audite, sapientes, verba mea, et eruditi auscultate me. Auris enim verba probat, et guttur escas gustu dijudicat.*

39. *Superbi doctores non quærunt auditores suos sapientes efficere, sed suam sapientiam ostentare.* — Ac si diceret: Sicut nec auris escas, nec guttur verba cognoscit; ita nec stultus quisque sententiam sapientis intelligit. Sapientes ergo atque eruditi audite quod dico, qui potestis ea quæ fuerint dicta cognoscere. Videamus igitur quantum tumeat, qui verba sua non nisi a sapientibus audiri decenter existimat. Verus autem sapientiæ prædicator dicit: *Sapientibus et insipientibus debitor sum (Rom. 1, 14).* At contra arrogans in prædicatione sua aures tantummodo sapientium expectat, quia non ideo prædicat ut possit qualibet sapientes efficere, sed ideo sapientes quærat, ut possit quod senserit superbiendo monstrare. Sicut enim superius dictum est, non illos appetit erudire, sed se ostendere; nec intuetur quam justis qui audiunt fiant, sed ipse quam doctus ^d, cum a doctis auditor **779** appareat. [*Vet. XXII.*] Quia vero prædicationem arrogantium nullus admitteret, si non et aliquid de humilitatis imagine permitterent, bene Eliu postquam per tumida verba se extulit, rursum quasi ad æqualitatis concordiam condescendit, dicens:

CAPUT XVI.

VERS. 4. — *Judicium eligamus nobis, et inter nos videamus quid sit melius.*

40. *Humilitatem quandoque præ se ferunt, sed fictam.* — Sed utrum hoc iudicium ex humili corde quæsierit, facile cognoscimus, si subsequentiæ ejus verba pensemus. Sequitur:

VERS. 5, 6. — *Quia dixit Job: Justus sum, et Deus subvertit iudicium meum. In iudicando enim me mendacium est; et violenta sagitta mea absque ullo peccato.*

^a Locus subobscurus in Editis, nec clarior in Mss. Ebroic. et aliis, ubi legitur: *quasi procedentis doctrinæ respectum, etc.*

^b Ebroic. et Vindoc., *vi quippe charitatis. Tutordensis, via quippe charitatis.*

^c Pratal., *cum pronuntiatione inchoans.*

^d Omittitur a doctis in Edit. Rom. et aliis seq. suppletivum ex Mss. Anglic., Norm., Vindoc., Colbert. et Baluz.

Justos falsorum criminum insimulant. — Hæc beatum Job dixisse queritur, quæ tamen quia minime dixerit, requisita sacræ historiæ verba testantur. Sed qui iudicium æque quæsierat, ex culpa quam fluxit, protinus sententiam promulgat. Nam sequitur:

VERS. 7, 8. — *Quis est vir, ut est Job, qui bibit subsannationem quasi aquam, qui graditur cum operantibus iniquitatem, et ambulat cum viris impiis?*

[*Rec. IX.*] Ecce iudicium quærens iudicium protulit, et post allegationem suam nulla beati Job expectata sententia, eum damnatione dignum ex reproborum societate iudicavit. Ait enim: *Quis est vir, ut est Job? Ut utique subaudiamus, nullus.* Atque subiungit: *Qui bibit subsannationem quasi aquam.* Aqua autem cum bibitur, ita liquide sumitur, ^e et ad sorbendum nulla sui pinguedine retardetur. Subsannationem vero ut aquam bibere est Deum sine aliquo obstaculo cogitationis irridere, ut in eo quod superbit lingua vel conscientia, nulla trepidatio contradicat. Hæc autem ejus sententia super beatum Job quantum a tramite veritatis exorbitet, illa Domini attestatione cognoscimus, qua ad diabolum dicit: *Nunquid considerasti servum meum Job, quod non sit ei similis in terra (Job. 1, 8)?* Ecce quem Veritas dicit absque comparatione justum, eum Eliu asserit ^f absque comparatione peccatorem. Sed hæc esse propria arrogantium prædicatorum solent, ut etiam afflictos auditores suos magis districto corripere appetant, quam blande refovere. Plus enim student, ut mala objurgando increpent, quam bona laudando confirmant. Superiores quippe ^g videri desiderant, et magis gaudent cum eorum animum ^h ira elevat, quam cum charitas exæquat. Semper invenire optant quod increpando rigide feriant. Unde scriptum est: *In ore stulti virga superbia (Prov. XIV, 3),* quia videlicet percutere rigide scit, sed compati humiliter nescit.

41. *Sancti prædicatorum, cum alios corrupturi sunt, blandimenta præmittant. Ut parvi medici, prius palpant, postea feriunt.* — ⁱ Solent etiam prædicatorum justis auditores suos objurgando corripere, solent in eorum vitia districta increpatione sævire. Unde scriptum est: *Verba sapientium quasi stimuli, et sicut clavi in altum defixi (Eccl. XII, 11).* Recte autem eorum verba clavi vocati sunt, quia culpas delinquentium nesciunt palpare, sed pungere. An Joannis verba clavi non erant, cum dicebat: *Progenies viperarum, quis vobis demonstravit fugere ab ira ventura (Math. III, 7)?* An verba Stephani clavi non erant, cum dicebat: *Vos 780 semper Spiritui sancto resistitis (Act. VII, 51).* An verba Pauli clavi non erant, cum dicebat:

^e Vindoc., *ut ad absorbendum.*

^f In Vindoc. deest *absque*, sed vitiosus, et contra saneti Gregorii mentem, cuius scopus est dicere eundem Job quem Deus justis omnibus prætulit ab Eliu iniquorum omnium nequissimum iudicatum.

^g Norm., Vind. et alii, *si videri desiderant.*

^h Male in Edit. Rom. et aliis, *ita elevat.*

ⁱ Hæc omittuntur in Baluz

O insensati Galatas, quis vos fascinavit (Galat. III, 1)? ^A Et rursus cum Corinthiis diceret: *Cum enim sit inter vos zelus et contentio, nonne carnales estis, et secundum hominem ambulatis (I Cor. III, 3)?* Sed necesse est ut caute videamus quia prædicatores justi in ipsis quos corrigunt, cum ex parte alia fortasse aliquid bonæ operationis inveniunt, ad eadem oburgationis verba cum quanta dispensatione descendunt. Ecce Paulus Corinthios docens, eosque in culpa divisionis aspiciens exorsus est, dicens: *Gratias ago Deo meo semper pro vobis, in gratia Dei, quæ data est vobis in Christo Jesu, quia in omnibus divites facti estis in illo (I Cor. I, 4).* Multum profecto laudavit quos in Christo divites in omnibus dixit. Et ecce adhuc blandimenta multiplicat, dicens: *In omni verbo et in omni scientia, sicut testimonium Christi confirmatum est in vobis (Ibid., 5).* Testimonium Christi confirmatum est in vobis, dixit, ac si opere peregrissent quod doctrina didicerant. Et mox in laudis consummatione subjunxit: *Ita ut nihil vobis desit in ulla gratia, expectantibus revelationem Domini nostri Jesu Christi.* Quæso te, Paule, istis tot favoribus jam quo tendas insinues. Et ecce paulo post sequitur: *Obsecro vos autem, fratres, per misericordiam Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, et non sint in vobis schismata. Significatum est enim mihi de vobis, fratres mei, ab his qui sunt Chloes, quia contentiones inter vos sunt. (Ibid., 10).* De quibus contentionibus paulo post subdidit, dicens: *Cum enim sit inter vos zelus et contentio, nonne carnales estis, et secundum hominem ambulatis (I Cor. III, 3)?* ^A Ecce quibus laudibus ad aperta correptionis verba descendit; ecce in corde audientium quam blanda favoris manu viam districtæ increpationis aperuit. Prius namque superbiorum brachia studuit per blandimentorum vincula religare, ut postmodum potuisset vulnus superbiæ ferro correptionis incidere. Erant profecto in Corinthiis et quæ laudari debuissent, erant et quæ argui. Peritus itaque medicus prius sana membra, quæ circa vulnus erant, laudando palpavit, et postmodum putridum sinum vulneris feriendo transfixit. Habet ergo in sanctis prædicatoribus ad utraque aptum doctrinæ regula pondus suum, ut et recta ^b faventes nutriant, et perversa animadvertentes abscindant.

[*Vet. XXIV, Rec. X.*] ^{42.} *Aliud est percutere cum justitia stimulat, aliud cum inflat superbia. Quis in correptione servandus modus. Hunc ignorant superbi.* Nonnunquam vero etiam prædicatores justi rigide feriunt. Sed aliud est cum justitia stimulat, aliud cum superbia inflat. Justi cum severe corrigunt, internæ dulcedinis gratiam non amittunt. Nam sæpe pro inquietudine refrenanda pravorum duritiam

^a Vindoc., Prætel. et alii, *ecce quod laudibus ad aperta correptionis.* Hæc omittuntur in Baluz. et Colb.

^b Editi, male, *recta facientes nutriant;* omnes enim Mss. habent, *faventes, aut, foventes nutriant.*

^c In Vulgatis, *districti rigoris.* Sequimur Vindoc., Turon., Norm., Colb., et Baluz.

^d Editoribus placuit, *pavescere,* quod legitur in Baluz. Colb., Ebroic., Vindoc., Turon., etc., mutare

*districti vigoris assumunt, sed intus charitatis igne liquefiunt, atque eorum amore ardent, in quos aspera correptione sæviant; seque etiam eis intrinsecus in secreto cordis humiliant, quos foris duris animadversionum stimulis quasi despiciendo castigant. Plerumque autem et non despiciendo despiciunt, et non desperando desperant, ut tanto eos celerius a culpa ^e pavescere ac resillire faciant, quanto jam quasi viciniis mortis foveam ostendant. Sæpe etiam quodam decenti moderamine **781** suas culpas coram discipulis indicant, ut illi audientes discant quomodo semetipsos de suis actionibus subtiliter reprehendant. Tanta autem dispensatione se temperant, ut neque cum se erigunt intrinsecus rigidi sint, neque rursus cum se humiliant extrinsecus remissi, quia et in disciplina humilitatem custodiunt, et in humilitate disciplinam. Paulus disciplinam tenuit, cum Corinthiis diceret: *Cum enim sit inter vos zelus et contentio, nonne carnales estis, et secundum hominem ambulatis (I Cor. III, 3)?* Sed humilitatem in disciplina non perdidit, quia deprecando præmisit, dicens: *Obsecro vos, fratres, per misericordiam Dei, ut idipsum dicatis omnes, et non sint in vobis schismata (I Cor. I, 10).* Rursus humilitatem tenuit, cum eisdem Corinthiis loquens paulo latius fortasse quam voluerat, semetipsum reprehendit, dicens: *Factus sum insipiens (II Cor. XII, 11).* Sed disciplinam in hac humilitate non perdidit, quia illico adjunxit: *Vos me cogistis.* Exemplum magnæ humilitatis exhibuit, cum discipulis dixit: *Non enim nosmetipsos prædicamus, sed Jesum Christum Dominum nostrum, nos autem servos vestros per Christum (II Cor. IV, 5).* Sed in hac humilitate ^f disciplinæ justitiam non amisit, qui eisdem delinquentibus dicit: *Quid vultis, in virga veniam ad vos (I Cor. IV, 21)?* et cætera. Sciunt ergo prædicatores sancti utroque moderamine artem magisterii temperare, et cum delinquentium reatus inveniunt, sciunt modo severe corripere, modo humiliter deprecari. Sed cum arrogantes viri eos imitari appetunt, sumunt ab eis aspera verba correptionis, et sumere ab eis veraciter nesciunt preces humilitatis. Magis enim terribiles ^g possunt esse quam mites; et idcirco discunt unde se erigant, et discere negligunt, ut animum submittant. Cumque admonere delinquentes placide nesciunt, nimio rigoris usu per invocationis iracundiam, etiam contra recte agentes effrenantur. Quorum iste Ellu speciem tenens, beatum Job non refovet, sed oburgat, dicens: *Quis est vir, ut est Job, qui bibit subannationem quasi aquam, qui graditur cum operantibus iniquitatem, et ambulat cum viris impiis? [Vet. XXV.]* Et quia aliena semper est a veritate superbia, mox et ad falsa prorumpit, dicens:*

in reviviscere.

^e Vindoc. et pler. Norm., *obsecro autem vos.*

^f Al., *disciplinam justitiæ.*

^g Ita Ebroic. et alii Norm., Vindoc., Baluz. et Colb. In Edit. Paris. 1495 legitur *magis enim terribiles, si possunt, volunt esse quam mites.* Optime sane si Mss. addere aut detrudere liceret. Corrupte in Basil. 1514 et Paris. 1518, *terribiles quos possunt, volunt,* etc. In aliis Vulgatis, *terribiles volunt esse quam.*

CAPUT XVII.

VERS. 9.—*Dixit enim: Non placebit vir Deo, etiamsi eucurrerit cum eo.*

43. *Aliena semper est a veritate superbia.* — Quod profecto quia minime dixerit, quisquis beati Job verba legit agnoscit. Sed qui idcirco loquitur, ut semetipsum ostendendo superbiat, quid mirum si in altero fingit quod reprehendat? Quomodo enim veritati cohæreat in verbis increpationis, quem intra semetipsum longe ab eadem veritate dirimit tumor mentis? Sequitur:

VERS. 10. — *Ideo viri cordati audite me.*

Ecce iterum fastu superbiæ inflatus, eos tantummodo, qui quasi digne intelligendo, se assequi valeant quærit, et sic quod sentiebat erumpit, dicens:

CAPUT XVIII.

VERS. 10 et 11. — *Absit a Deo impietas, et ab Omnipotente iniquitas. Opus enim hominis reddet ei, et juxta vias singulorum restituet eis.*

782 44. *Deus in hac vita non semper reddit singulis juxta opera.* — Bene dixit, quia in omnipotente Deo iniquitas vel impietas non est. Sed in hac vita nequaquam semper hoc agitur, quod subjungit, quia juxta opus suum singulis et juxta vias proprias reddit. Nam et multos illicita et perversa perpetrantes gratuito prævenit, atque ad opera sancta convertit, et nonnullos rectis actibus deditos flagello interveniente corripit, ^a ac sic placentes quasi displiceant affligit, Salomone attestante, qui ait: *Sunt justis quibus multa eveniunt, quasi opera egerint impiorum; et sunt impii qui ita securi sunt, ac si iustorum facta habeant (Eccle. viii, 14).* Quod nimirum omnipotens Deus inæstimabili pietate dispensat, ut et justos flagella crucient, ne opera extollant, et injusti saltem sine poena hanc vitam peragant, quia ad tormenta quæ sine fine sunt male agendo festinant. Nam quia aliquando justis nequaquam juxta opera flagellantur, hac ipsa historia quam tractamus ostenditur. Neque enim idem beatus Job pro culpa fuerat flagellatus, qui ante flagelli stimulum ipso judice attestante laudatus est. Verius ergo Eliu diceret, si dixisset: Quia in omnipotente Deo impietas atque iniquitas non est, etiam cum juxta vias proprias hominibus reddere non videtur. Nam et quod a nobis non intelligitur, ex occulti judicii non injusta lance profertur. Quia vero prædicatores arrogantes, dum multa inania spargunt, etiam sæpe vera ac solida proferunt, Eliu D recte subjungit:

CAPUT XIX [Vet. XXVI].

VERS. 12. — *Vere enim Deus non condemnabit frustra, nec Omnipotens subvertet judicium.*

45. *Iusta Dei judicia, etsi occulta.* — Ad diabolum Dominus dicit: *Commovisti me adversus eum, ut affligerem eum frustra (Job. ii, 3).* Eliu autem dicit: *Quia non condemnabit Dominus frustra.* Quod utique discor-

^a Mendose in Excusis, ac si.

^b Pler. Norm. et Vindoc., cui non debebat vitium, sed meritum augebat. Corrupte in Baluz., quod non debebat... augebat. Huic tamen consentit Colbert. Cod., quem ex priori descriptum crederemus, nisi

A dare dictis Veritatis creditur, nisi subtili consideratione pensetur. Aliud namque est damnare, aliud affligere. Affligit ergo juxta aliquid frustra, sed frustra non damnat. An non juxta aliquid frustra Job afflixerat, ^b cum non debebatur vitium, sed meritum augebatur? Frustra enim condemnare non potest, quia damnatio fieri non ex parte ad aliquid potest, quæ videlicet in extremo punit omne quod hic quisque inique commiserit. Nec omnipotens Deus subvertit judicium, quia etsi minus recta videntur esse quæ patimur, recte tamen ^c in occulto examine discernuntur. Sequitur:

CAPUT XX [Rec. XI].

VERS. 13. — *Quem constituit, alium super terram, aut quem posuit super orbem, quem fabricatus est?*

46. *Quem per se condidit mundum, per se quoque regit.* — Ut videlicet subaudias nullum. Per se quippe mundum regit, quem per se condidit; nec eget alienis adiutoris ad regendum, qui non eguit ad faciendum. Sed hæc idcirco colliguntur, ut liquido indicet quia omnipotens Deus, si per semetipsum regere non negligit quod creavit, quod bene creavit utique bene regit, quia quod pie condidit impie non disponit; et qui necdum facta curavit ut essent, quæ sunt facta non deserit. Quia ergo præsens est in regimine qui auctor existit in creatione, ideo curam nostri non præterit. Unde et apte subjungit:

CAPUT XXI.

VERS. 14. — *Si diraxerit ad eum cor suum, spiritum illius et flatum ad se trahet.*

783 47. *Curva hominum coram, cum vult, ad se erigendo, dirigit.* — Curvum cor est cum ima appetit, dirigitur cum ad superna sublevatur. Si ergo homo cor suum ad Dominum dirigit, spiritum et flatum illius Dominus ad se trahit. Spiritum videlicet pro internis cogitationibus, flatum vero qui per corpus trahitur, ^d pro externis actionibus ponit. Deo ergo spiritum hominis et flatum a se trahere est ad conversionem sui desiderii et interiora nostra et exteriora commutare, ut nihil jam menti exterius libeat, nihil caro inferius, vel si appetit, adipisci conetur; sed omne quod homo est ad eum videlicet a quo est et interius desiderando ferveat, et exterius se edomando constringat. Unde et apte subjungit:

CAPUT XXII [Rec. XII].

VERS. 15. — *Deficiet omnis caro simul, et homo in cinerem revertetur.*

48. *Tunc caro deficiet, et homo in cinerem per humilitatem revertitur.* — Simul enim omnis caro deficit, quando jam nullis suis moribus servit, quia præsidens spiritus cuncta ejus fluxa restringit, et quodam districtiois suæ gladio omne quod in illa male vivebat, interfecit. Hoc nimirum disciplinæ gladio semetipsuum Jeremias interfecerat, cum dicebat: *Postquam convertisti me, egi penitentiam; et postquam ostendi in quibusdam, licet paucis et minutissimis, discreparet.*

^c Al., in occultis.

^d Vitiose in Rom. Ed., pro æternis actionibus.

ait mihi peronesti femur meum (Jerem. XXI, 19). Quid enim in femore, nisi voluptas carnis accipitur? Et quid est quod ait: *Postquam ostendisti mihi, percussi femur meum*, nisi quod postquam superna spiritaliter vidit, omne quod in se inferius carnaliter vivebat extinxit, ut quanto magis summa patescerent, tanto amplius ima quæ tenerat non liberent? Nam quanto incipit quisque superius vivere, tanto et inchoat inferius interire. Juxta affectum namque carnalis operationis omnis caro Pauli simul interiorat, cum dicebat: *Vivo autem jam non ego, vivit vero in me Christus* (Galat. II, 29).

[*Vet. XXVII.*] 49. *Peccator mortalitatis suæ obliviscitur, secus justus.* — Bene etiam Eliu hoc loco subdidit: *Et homo in cinerem revertetur*. In peccato enim quisque positus mortalitatis suæ obliviscitur, et terram se esse non meminit, dum adhuc per superbiam inflatur. Post conversionis vero suæ gratiam, cum humilitatis spiritu tangitur, quid esse se aliud quam cinerem recordatur? Jam in cinerem David reversus fuerat, cum dicebat: *Memento, Domine, quod pulvis sumus* (Psal. CII, 15). Abraham in cinerem reversus fuerat, dicens: *Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis et cinis* (Genes. XVI, 27). Et si viventem carnem necnon in terra mors solverat, hoc tamen apud se erant, quod se futuros absque dubitatione prævidebant. Hinc alias dicitur: *Auferes spiritum eorum, et deficient, et in pulverem suum revertuntur* (Psal. CIII, 29). Qui autem spiritus, nisi spiritus superbiæ nominatur? Tollatur ergo spiritus eorum ut deficient, id est subducto superbiæ spiritu, nihil se de se esse cognoscat. Et revertantur in pulverem, id est humiliantur ex infirma conditione. Propter hunc pulverem, ad cujus memoriam qui semetipsos considerant revocantur, per Sapientiam dicitur: *Iusti fulgebunt, et sicut scintillæ in arundinato discurrent* (Sap. III, 7). Sancti enim viri dum peccatoribus permiscerentur, eos exemplorum suorum igne succendunt, et atque omne quod nitent, in cinerem redigunt, quia pietatis flamma consumpti, dum infirmitatem conditionis suæ conspiciunt, nihil aliud quam favillam se esse cognoscunt, ut a superbiæ suæ duritia resoluti, per penitentiam dicant id quod supra protulimus: *Memento, Domine, quia pulvis sumus* (Psal. CII, 15). 784 Bene ergo dicitur quia cum ad se spiritum hominis Dominus trahit, deficiet omnis caro simul, et homo in cinerem revertetur. [*Res. XIII.*] Hæc Eliu et veræ sunt et magna, quæ dicit; sed quia male mox ex eo quod bene sensit intumuit, verbis sequentibus prodit, dicens:

CAPUT XXIII [*Vet. XXVIII.*].

VERS. 16. — *Si habes ergo intellectum, audi quod dicitur, et ausculta vocem eloquii mei.*

50. *Superbi plus videndo caligant et cæcutiunt. Quo magis superbiæ vitium patimur, minus videmus.* — Habent hoc proprium omnes arrogantes, ut cum for-

Hic, prælucentibus Mss. Colb., Baluz., Vindoc., Ebroic. et aliis Norm., emendavimus excusos in quibus legitur: *per omne quod nitent in cinerem re-*

tasse acutum aliquid sentiant, iade mox ad vitium elationis erumpant, sensusque omnium in sui comparatione despiciant, seque in suo judicio aliorum meritis anteponan. Quibus contingit miseris ut plus videndo tenebrescant, quia dum subtilia attendunt, semetipsos intueri nesciunt; et quo intelligentiam acutius percipiunt, eo per superbiam deterius cadunt. Qui bene quidem subtilia conspicerent, si in eo quod proferunt se viderent. Superius namque Eliu dixerat: *Si habes quod loquaris, responde mihi: loquere, volo enim te apparere justum* (Job XXXIII, 32). Nunc autem ait: *Si habes intellectum, audi quod dicitur*. Ecce quomodo paulisper elatio per verborum incrementa proficit. Superius dubitavit si posset beatus Job proferre quod justum est; nunc vero discutit si hoc quod dicitur saltem possit audire. Ibi dicit: *Si habes quod loquaris, responde mihi*. Ac si diceret: Dic aliquid, si tamen dignus poteris esse qui dicas. Hic autem ait: *Si habes intellectum, audi quod dicitur*. Ac si aperte dicat: Audi me, si tamen dignus poteris esse qui audias. Ipsi sunt quotidiani defectus, qui in cordibus reproborum sunt, quibus indesinenter ad deteriora descendunt, quia dum minora incaute negligunt, ad majora perniciose prorumpunt. Jam et hoc de superbia fuerat, quod beatum Job id quod justum est loqui posse dubitabat. Sed dum hanc in semetipso considerare negligit, ad nequiora pervenit, ut non solum posse ab eo dici quod justum est dubitet, sed etiam dicentem se justa ab eo intelligi posse desperet. Unde vitium superbiæ ab ipsa mox radice secandum est, ut eum latenter oritur, tunc vigifanter abscidatur, ne propectu vigeat, ne usa roboretur. Difficile enim in se quisque inveteratam superbiam deprehendit, quia nimirum hoc vitium quanto magis patimur, tanto minus videmus. Sic quippe in mente superbia, sicut in oculis caligo generatur. Quo se hæc latius dilatat, eo vehementius lumen angustat. Paulisper ergo elatio in præcordiis crescit, et cum se vastius extenderit, oppressæ mentis oculum fonditus claudit, ut captivos animas typum elationis et pati possit, et tamen id quod patitur videre non possit. Sed quia arrogantes viri aliquando, ut diximus, recta non recte sentiunt, et bona inventa non vident, sed hæc bene proferre contemnunt, Eliu post elationis typum, quo dixerat: *Si habes intellectum, audi quod dicitur*, subdit dicens:

CAPUT XXIV [*Vet. XXXI.*].

VERS. 17. — *Nunquid qui non amat iudicium sanarè potest? Quomodo tu eum qui justus est in tantum condemnas?*

51. *In omnibus quæ dicimus attendendum; quid, cui, quando et quomodo dicatur.* — Bonam quidem sententiam protulit, sed beato Job proferenda non fuit. In omni enim quod dicitur summopere intendum est quid dicatur, cui dicatur, quando dicatur, quomodo dicatur. Eliu autem attendit quid diceret,

dicit.

^b Turon., *cautius percipiunt.*

sed cui diceret non attendit. Beatus quippe Job amabat iudicium, **785** quia causas suas cum Domino pensare subtiliter aoverat. Nec condemnauerat eum qui justus est, sed cur sine peccato percussus fuerat in dolore positus cum humilitate requirebat. Amat iudicium quisquis vias suas subtiliter discutit, et secretarium cordis ingressus, quid Dominus ipsi tribuat, quid ipse Domino debeat pensat. Quod beatus Job quomodo non fecerat, qui tam crebra sacrificia in expiatione filiorum etiam pro cogitationibus offerebat? Quia ergo Eliu dixit quod is qui iudicium non amat sanari non possit, arguens beatum Job quod iudicium non amaret, et quia eum qui justus est condemnasset, illico ejusdem justus, id est Domini, iustitiam subdit, dicens :

CAPUT XXV [Rec. XIV].

VERB. 18. — Qui dicit regi, apostata; qui vocat duces impios.

52. *Apostata est qui aliis præest non ut prosit, sed ut dominetur.* — Sæpe novimus quod plerique qui præsent inordinatum sibi metum a subditis exigunt, et non tam propter Dominum quam pro Domino venerari volunt. Intus enim se tumore cordis extollunt, cunctosque subditos in sui comparatione despiciunt, nec condescendendo ^b consulunt, sed dominando ^c premunt, quia videlicet alta cogitatione se erigunt, et æquales se illis quibus eos præesse contingit non agnoscunt. Contra hunc tumorem per Ecclesiasticum librum dicitur : *Ducem te constituerunt; noli extolli, sed esto in illis quasi unus ex illis (Eccli. xxxii, 1).* Hunc tumorem Dominus per prophetam in pastoribus increpans ait : *Vos autem cum austeritate imperabatis eis, et cum potentia (Ezech. xxxiv, 4).* Ipsa enim bona quæ subditis dicuntur dominando potius quam consulendo proferunt, quia videlicet quidquam eis quasi ex æquo dicere semetipsos existimant deiecit. Singularitate enim gaudent culmine, et non æqualitate conditionis. Sed quia hæc tamentia corda rectorum subtiliter Dominos pensat, bene contra eos dicitur : *Qui dicit regi, apostata.* Unusquisque enim superbus rector toties ad culpam apostasie dilabitur, quoties, præesse hominibus delectatus, honoris sui singularitate lætatur. Sub quo enim sit non considerat, et quod æqualibus quasi non sit æqualis exultat. Unde autem hæc vitiorum radix pertululit in corde regentium, nisi ex imitatione illius qui, despectis angelorum societatibus, dixit : *Ascendam super altitudinem nubium, et similis ero Altissimo (Isai. xiv, 14)?* Quia ergo unusquisque rector quoties extollitur in eo quod ceteros regit, toties per lapsum superbiæ a summi rectoris servitio separatur; et cum æquales sibi subditos despicit, ejus super se dominantem sub quo omnes æquales sunt non agnoscit, recte dicitur : *Qui dicit regi, apostata.*

[Vet. XXX.] 53. *Impius est, si suæ superbiæ*

^a Al., in expiationem.

^b Turon., consolantur.

^c Baluz. et Colb., presumunt.

^d Pratel., cum possemus.

^e Ita Baluz., Colb. et Norm., quos vet. Ed. se-

A exemplo, subditos in præceptis trahat. — Quia vero cum dominando præsent, exemplo suæ superbiæ subditos ad impietatem trahunt, apte subjungitur. *Qui vocat duces impios.* Ad viam namque pietatis ducerent, si subditorum oculis humilitatis exempla monstrarent. [Rec. XV.] Dux autem est impius, qui a tramite veritatis exorbitat; et dum ipse in præceptis ruit, ad abrupta sequentes invitat. Dux est impius, qui per tumoris exempla viam ostendit erroris. Paulus dux esse impietatis metuebat, cum potestatis suæ celsitudinem reprimebat, dicens : *Nec quærentes ab hominibus gloriam, neque a vobis, neque ab aliis, cum possimus oneri esse, 786 ut Christi apostoli, sed facti sumus in medio vestrum parvuli (I Thessal. ii, 6).* Parvulus in medio eorum factus fuerat, quia timebat **B** ne si inter discipulos honorem suæ celsitudinis vindicaret, exempla elationis ostenderet. Timebat nimirum ne dum ipse sibi potestatem pastoralis potentæ quæreret, grex subditus per abrupta sequeretur, et ad impietatem sequentes duceret, qui pietatis officium suscepisset.

54. *Sibi subditis virtutum splendore præluceat. Eorum culpas prudenter et humiliter corrigat.* — Unde necesse est ut is qui præest quæ exemplis subditis præbeat solerter attendat; et tantis se sciat vivere, ^e quantis præesse; ac vigilantè inspiciat ne in eo quod prælatus est intumescat; ne jura debitæ potestatis immoderatus exigat; ne disciplinæ jus mutetur in rigorem superbiæ; et unde a perversitate subditos restringere poterat, inde magis intuentium corda pervertat; ne, ut dictum est, impietatis dux per officium pietatis existat. Non autem debet hominum ducatum suscipere, qui nescit homines bene vivendo præire; ne qui ad hoc eligitur ut aliorum culpas corrigat, quod reserare debuit, ipse committat. Hinc inde ergo se qui præsent ^f circumspectant, ut sibi et subditis vivant, ut bonum quod faciunt, et intra sinum mentis abscondant, et tamen ex eo ad provestum sequentium exempla rectæ operationis impartiant, ut subditorum animadvertentes culpas corrigant, nec tamen per vim ejusdem animadversionis intumescant, ut quædam leniter correpta tolerant, nec tamen disciplinæ vincula eadem lenitate dissolvant, ut quædam tolerando dissimulent, nec tamen ea crescere dissimulando permittant. Laboriosa sunt ista, et nisi divina gratia fulciat, ad custodiendum difficilia. Recte vero de adventu districti iudicis per Sapientie librum dicitur : *Horrendo et cito apparebit, quoniam iudicium durissimum est his qui præsent fact (Sap. vi, 6).* Quia ergo plerumque per potestatem regimur ad culpam prorumpitur elationis, atque apud districtum iudicem ipsa elatio impietas æstimatur, bene de Domino per Eliu dicitur : *Qui vocat duces impios.* De ipso quippe ducatu dum superbiunt, exemplo suo subditos ad impietatem trahunt.

quantur. Recentioribus Editoribus magis placuit quantis præest.

^f Al., circumspectant.

^g Pratel. et alii, in iis qui.

55. *Alios iudicans, superno judici assidue se sistat. A Potestas accepta non honor, sed onus aestimanda. Ambitus infinita mala. Cura pastoralis nec cupiditate amplectenda, nec formidine deferenda.* — Unde magno opere curandum est ut qui regendis hominibus praefertur, apud se intra secretarium mentis in cathedra praesideat humilitatis. Cumque iudicanti ei a caeteris ^a foris assistitur, vigilantu oculo incessanter aspiciat, cui quandoque iudici ipse de his iudicandis assistat, ut quanto nunc ante eum quem non videt, sollicitius trepidat, tanto eum cum viderit securior cernat. [Rec. XVI.] Penset ergo qui ad satisfaciendum districto iudici de sua tantummodo anima fortasse vix sufficit, quia quot regendis subditis praest, reddendae apud eum rationis tempore, ut ita dicam, ^b tot solus animas habet. Quae nimirum cogitatio, si assidue mentem excoquit, omnem superbiae tumorem premit. Et rector providus tanto jam neque rex apostata, neque

^a Deest foris in iisdem Cod.

^b Anglic. et Pratel., aliique Norm., *tot solus animas debet.*

^c In Ed. Gussanv., *salubriter lenis*, quod mendum

dux impius vocabitur, quanto ei cogitatione sollicita potestas quae accepta est, non honor, sed onus aestimatur. Nam cui esse nunc iudicem libet, huic videre tunc iudicem non libet. Numerari enim culpae nequeunt, quae habendae potestatis amore perpetrantur. Tunc solum vero **787** potestas bene geritur, cum non amando, sed timendo retinetur. Quae ut ministrari recte valeat, oportet primum ut hanc non cupiditas, sed necessitas imponat. Percepta autem nec pro formidine debet deseri, nec ex libidine amplecti; ne aut peius quis quasi ex humilitate superbiat, si divinae dispensationis ordinem fugiendo contemnat; aut eo jugum **788** superni rectoris abiciat, quo eum super caeteros privatum regimen delectat. Potestas ergo cum percipitur, non ex libidine amanda est, sed ex longanimitate toleranda, ut inde tunc ad iudicium ^e salubriter levis sit, unde nunc ad ministerium patienter gravis innotescit.

typographicum esse putamus. Legitur enim in omnibus libris tam manu, exaratis quam Excusis, et legi debet *levis*, ut opponatur *gravi*.

LIBER VIGESIMUS QUINTUS.

In explicatione capitis xxxiv, a versu 19 ad 30, de reproborum poena occultisque Dei iudiciis disseritur.

CAPUT PRIMUM.

1. *Error illorum qui in hominibus quod habent, non quod sunt, attendunt.* — Ipsa humanae ^a conditionis qualitas indicat quam longe rebus caeteris praestat. Nam collata homini ratio asserit quantum omnia quae vel vita, vel sensu, vel ratione carent, natura rationalis antecedit. Et tamen, quia ab internis atque invisibilibus oculis claudimus, et visibilibus pascimus, plerumque hominem non ex eo quod ipse est, sed ex his quae circa ipsum sunt veneramus. Cumque non intuemur quid ipse sit, sed quid possit in acceptione personarum, non ex personis, sed ex rebus adjacentibus ducimur. Sicque fit ut is quoque apud nos intus in despectionem veniat, qui foris honoratur, quia dum pro his quae circa illum sunt honorabilis habetur, rebus suis in examine nostro postponitur. Sed omnipotens Deus vitam hominum ex sola qualitate interrogat meritum; et saepe inde plus punit, unde hic maiora ad ministerium contulit, Veritate attestante, quae ait: *Cui multum datum est, multum quaeretur ab eo* (Luc. xii, 48). Unde bene nunc per Eliu dicitur:

CAPUT II.

CAP. XXXIV, VERS. 19. — *Qui non accipit personam*

^a In Recent. Excusis, *compunctionis*. Nostrae lectioni suffragantur praeter vet. Edit. mss. Baluz., Turon., Vindoc., Norm. et Longipontanus, in quo undecim libri posteriores Moral. leguntur. Favet insuper ratio; agit enim sanctus Gregorius de humanae conditionis dignitate, at de compunctione nihil dicit.

^b Pratel., *multum quaeritur*.

C *principum, nec cognovit tyrannum, cum disceptaret contra pauperem.*

2. *Non est acceptio personarum apud Deum.* — Potest autem per principem vel tyrannum quisque superbus intelligi; per pauperem vero humilis designari. Tyrannum ergo disceptantem contra pauperem non cognoscit, quia superbos omnes vitam nunc humilium deprimentes, in iudicio nescire se perhibet, dicens: *Nescio vos unde sitis* (Luc. xiii, 25). Et quia sic potenter cum vult destruit, sicut cum voluit potenter creavit, apte ratiocinando subiungitur:

IBID. — *Opus enim manuum ejus sunt universi.*

[Rec. II.] Atque mox subditur:

CAPUT III.

VERS. 20. — *Subito morientur, et in media nocte curvabuntur populi, et pertransibunt.*

3. *Iniquorum omnium mors subita, quia non praevisa.* — Quamlibet sero de hac vita tollantur iniqui, subito et repente tolluntur, quia finem suum cogitando praevidere nesciunt. Subitum est homini, quod ante cogitare non potuit. Subito ^e dives ille tultus est, qui horrea quae praeparabat deseruit, et inferni locum quem ^d non praevidebat invenit. Ad aliud exercebat animam per cogitationem, sed ad aliud emisit per

^e Vindoc. et Pratel., *dives ille sublatus est*; Vet. Ed., etc., *dives ille raptus est*. In Colb., *ille stultus raptus est*. In recent. Ed., *dives ille stultus raptus est*. Ubi procul dubio Editores in Mss. legerunt *stultus* pro *tultus*, cujus vocis significationem fortasse non intelligebant. Sic tamen legitur in Baluz. De hac voce jam diximus l. iii, num. 22.

^d Baluz. et Colb., *non praeparabat*.

sententiam; aliud dum viveret contemplatus est, aliud dum moreretur expertus. Reliquit enim diu tractata temporalia, et inopinata invenit æterna. Unde ei propter hanc ignorantiam cæcitatibus suæ bene per divinam sententiam dicitur: *Hac nocte repetunt animam tuam a te* (Luc. xii, 20). In nocte quippe ablata est, quæ in obscuritate est cordis amissa. In nocte ablata est, quæ considerationis lucem habere noluit, ut quod poterat pati prævideret. Unde bene discipulis futuram cogitantibus Paulus apostolus dicit: *Vos autem fratres, non estis in tenebris, ut vos dies illa tanquam fur comprehendat. Omnes enim vos filii lucis estis, et filii diei; non sumus noctis neque tenebrarum* (I Thess. v, 4). Dies enim exitus tanquam fur in nocte comprehendit, quando stultorum animas futura non prævidentes eiecit. Unde hic quoque apte subjungitur: *Et in media nocte curvabuntur populi, et pertransibunt*. In media nocte curvati pertranseunt, a qui obacuritate suæ negligentiam humiliati rapiuntur. Tunc curvabuntur per sententiam judicis, qui nunc curvari negligunt per humilitatem cordis. Electi autem ne invitati curventur in morte, sponte curvantur in humilitate. Unde sanctæ Ecclesiæ de conversa prole persecutorum dicitur: *Venient ad te curvi filii eorum, qui humiliaverunt te* (Isai. lx, 14).

4. *Vita hominis post peccatum, transitus est: secus ante peccatum.* — Et bene de morientibus populis non ait: *Transibunt, sed pertransibunt*, quia etiam vivendo temporaliter quotidie ad finem tendimus, et præsentem vitam quasi quamdam viam subigendo transimus. Hoc ipsum enim b morituros vivere quasi ad mortem ire est. Et quot dies vitæ peragimus, quasi in itinere ad locum propositum tot passibus propinquamus. Ipsa quippe augmenta detrimenta sunt temporum, quia vitæ nostræ spatia quanta esse cœperint, incipiunt jam tanta non esse. [Vet. II.] Primus vero homo ita conditus fuit, ut manente illo decederent tempora, ne cum temporibus ipse transiret. Stabat enim momentis decurrentibus, quia nequaquam ad vitæ terminum per dierum incrementa tendebat. Stabat tanto robustius quanto semper stanti c arctius inhærebat. At ubi vetitum contigit, mox 789 offenso creatore cœpit ire cum tempore. Statu videlicet immortalitatis amisso, cursus eum mortalitatis absorbit (Genes. iii, 4). Et dum juventute ad senium, senio traheretur ad mortem, trans-eundo didicit stando quid fuit. Cujus nos quia de propagine nascimur, radicis amaritudinem quasi in virgulto retinemus. Nam quia ex illo originem ducimus, ejus cursum nascendo sortimur, ut eo ipso quotidiano momento quo vivimus incessanter a vita transeamus, et vivendi nobis spatium unde crescere creditur, inde decrescat. Quia ergo ad summam moriendi quotidie tendimus per incrementa vivendi,

a Vindoc., qui in obscuritate.

b Turon., morituris vivere.

c Ita Turou., Vindoc., Baluz., Colb. et plerique Norm. Editi mutarunt arctius in ardentius.

d Baluz., Colb., Ebroic. et Prat., patientia prærogata.

A bene de morientibus nequaquam *transibunt* dicitur, sed *pertransibunt*, quia transeunt etiam dum vivunt, sed pertranseunt dum moriuntur: Sequitur.

CAPUT IV [Rec. III].

Ibid. — *Et auferent violentum absque manu.*

5. *Iniquos non prævisa Dei manus ad supplicium rapit.* — Subaudis divina judicia. Absque manu vero auferent eum qui manu violentus fuit. Absque manu auferent, quia videlicet subito exitu urgente invisibiliter rapitur, qui visibiliter rapiebat. Vidit ipse quos rapuit, sed quis illum in morte rapit non videt. Absque manu ergo violentus auferitur, quia et raptorem suum non intuetur, et tamen ducitur. Quem tanto sequitur districtior sententia, quanto peccanti ei magna est d patientia prorogata, quia divina severitas eo iniquum acrius punit, quo diutius pertulit. Sæpe vero evenit, ut dum peccatores superna clementia exspectat, in majorem cordis cæcitatem prosiliant. Unde scriptum est: *An ignoras, quia benignitas Dei ad penitentiam te adducit? Tu autem secundum duritiam tuam et cor impenitens, thesaurizas tibi iram in die iræ, et revelationis justii judicii Dei* (Rom. ii, 4). Et ecce dum violentus quisque quos valuerit rapit, dum invalidos opprimit, et dum diu omne quod nequiter concupiscit exercet, quia non subito percutitur, sed ejus in finem pœna differtur, nequissima ejus actio a Deo videri non creditur. Unde apte postquam ejus narravit interitum, illico de Domino adjungit, dicens:

CAPUT V.

VERS. 21. — *Oculi enim ejus super vias hominum, et omnes gressus eorum considerat.*

6. *Stulte et impie peccator ex Dei patientia cogitat, sua flagitia aut non videri a Deo, aut approbari. Oculos aperiet pœna, quos culpa clausit.* — Tunc enim nequaquam considerare credebatur, quando violentus iste omne malum quod poterat inulte perpetrabat. Æstimabatur Deus o injusti acta non cernere, quia differebat justo damnare; et magna ejus patientia quasi quædam negligentia putabatur. Iniquus quoque ipse toties se in peccatis suis non videri a Deo credit, quoties inulte peccavit. Cui per quemdam sapientem dicitur: *Ne dicas, peccavi, et quid accidit mihi triste* (Eccli. v, 4)? Emendare non vult nequitiam, pro qua dignam non pertulit pœnam; et quo pie exspectatus est, eo est ad peccandum nequiter instigatus; f et patientiæ supernæ longanimitatem despiciens, unde corrigere culpam suam debuit, inde cumulavit, sicut per eundem Job dicitur: *Dedit ei Deus locum penitentiam, et ille abutitur eo in superbia* (Job xxiv, 23). Sæpe etiam, quia pœnam quam meretur repente non suscipit, hoc ipsum Deo non æstimat displicere quod facit. [Vet. III.] Eat itaque nunc, e et ad quas-

o Ita Turon., Baluz., Colb., Vindoc., Longip., Normanni, ubi Editi habent, injuste acta.

f Al., et patientiam supernæ longanimitatis, ut est in Baluz. et Colb.

g Pratel., et ad quemlibet, blasphemiam præsumendo.

libet blasphemias presumendo prorumpat; ^a voluptatam suarum nequitias impleat, aliena rapiat, innocentium oppressione **780** satietur, et quia needum percutitur, vias suas a Domino aut non videri aestimet, aut quod pejus est, approbari! Veniet profecto, veniet aeterna et repentina percussio; ^b et tunc cognoscat a Deo cuncta conspici, quando se improviso exitu viderit pro cunctorum retributione damnari. Tunc in poena sua oculos aperiet, quos diu tenuit clausos in culpa. Tunc considerasse omnia verum iudicem sentiet, quando malorum suorum meritum jam evadere sentiendo non possit. Iniquus ergo qui diu exspectatus est, idcirco est repente sublatus, quia *oculi Domini super vias hominum, et omnes gressus eorum considerat*. Ac si diceret: Quia ea quae diu patienter conspiciat, quandoque inulta non deserit. Nam ecce subito violentum rapuit, et mala eius quae exspectando pertulit animadvertendo rescavit. Nemo igitur dicat humana facta Deum non cernere, cum iniquum quempiam iniquitates suas libere prospicit cumulare. Subito enim tollitur, qui diu toleratur.

7. Gressus hominis quos Deus considerat, qui sint. — Gressus vero hominum vocat, vel singulas operationes quibus innitimur, vel alternantes motus intimae cogitationis quibus quasi passibus, vel longe a Domino recedimus, vel pie Domino propinquamus. Ad Deum enim quasi tot gressibus ^c mens accedit, quot bonis motibus proficit. Et rursum tot gressibus longe fit, quot malis cogitationibus ^d deterescit. Unde plerumque contingit ut needum procedat in opere motus mentis, et tamen perfecta jam culpa sit ex ipso reatu cogitationis, sicut scriptum est: *Manus in manu non erit innocens malus* (Prov. xi, 21). Manus enim ^e manus iungi solet, quando quiescit in otio, et nullas eam usus laboris exercet. *Manus ergo in manu non erit innocens malus*. Ac si diceret: Et cum manus cessat ab iniquo opere, malus tamen non est innocens per cogitationem. Quia ergo novimus quod districtae omnia non solum facta, sed saltem cogitata pensentur, quid faciemus de incessu mali operis, si sic subtiliter Deus iudicat gressus cordis? Ecce occulta mentis nostrae itinera nullus hominum videt, et tamen ante Dei oculos tot gressus ponimus quot affectus movemus. [Vet. IV.] Toties ante illum labimur quoties a recto itinere infirmitate cogitationis pede claudicamus. Nisi enim in conspectu eius isle assiduus nostrarum mentium lapsus iucresceret, per prophetam scilicet non clamaret: *Auferite malum cogitationum vestrarum ab oculis meis* (Isai. i, 16). Haec nimirum dicens, vim coopertae nostrae malitiae quasi ferre se non posse testatur. Quae cooperta illi esse non potest, quia videlicet importune ejus conspectui ingeritur quidquid a nobis illicitum occulte cogitatur

^a Turon., voluntatum suarum. Ita etiam Baluz. et Colb.

^b Pratel., et tunc cognoscat; et infra, aperit. sentit, quod etiam legitur in Baluz. et Colb.

^c Omittitur mens in Baluz. et Colb.

^d Sic legendum cum Baluz., Colb., Norm., etc.,

A *Omnia enim, sicut scriptum est, nuda et aperta sunt oculis ejus* (Hebr. iv, 13). Unde hic quoque apte subjungitur:

CAPUT VI [Rec. IV].

Vers. 22. — *Non sunt tenebrae, et non est umbra mortis, ut abscondantur ibi qui operantur iniquitatem.*

8. Nemo iudicio Dei qui nihil aut obliviscitur aut ignorat, absconditur. — Quid per tenebras, nisi ignorantiam, et quid per umbram mortis, nisi oblivionem studuit designare? De quorundam quippe ignorantia dicitur: *Tenebris obscuratum habentem intellectum* (Ephes. iv, 18). Et rursum de oblivione quae in morte contingit scriptum est: *In illa die peribunt omnes cogitationes eorum* (Paul. cxlv, 4). Quia ergo **791** per mortem funditus oblivioni traditur quid **B** quid vivendo cogitatur, quasi quaedam umbra mortis oblivio est. Sicut enim agit mors interveniens non esse quod fuit in vita, ita interveniens agit oblivio non esse quod fuit in memoria. Recte itaque umbra ejus dicitur, quia velat de ipa exprimitur, dum vim illius sopiando sensus imitatur. Deus autem quia mala hominum nec cogitata ignorat, nec perpetrata obliviscitur, nisi ab ejus oculis ponitendo deleatur, congrue dictum est: *Non sunt tenebrae et non est umbra mortis, ut abscondantur ibi qui operantur iniquitatem*. Ac si diceret: Idcirco ejus iudicio nullus absconditur, quia nullatenus potest aut non videre quod facimus, aut oblivisci quod videt.

9. Omnis mutabilitatis Deus est experis. Non homo, non angeli. — Quamvis intelligi tenebrae vel umbra mortis, etiam aliter possunt. Omnis namque immutatio velut quaedam mortis imitatio est. Id enim quod mutat quasi ab eo quod erat interficit, ut desinat esse quod fuit, et incipiat esse quod non fuit. Lumen igitur verum, creator videlicet nostrer, quia nulla mutabilis vicissitudine tenebrescit, nullis naturae suae defectibus obumbratur, sed ejus esse sine mutabilitate fulgere est, tenebrae vel umbra mortis dicitur ei non inesse. Unde alias scriptum est: *Apud quem non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio* (Jac. i, 17). Et unde rursum Paulus apostolus dicit: *Qui solus habet immortalitatem, et lucem habitat inaccessibilem* (I Tim. vi, 16). [Vet. V.] Sed cum cuncti noverimus quod et humana anima et angelici spiritus sint s immortalis instituti, cur ab Apostolo **D** solus Deus immortalitatem habere perhibetur, nisi quia solus Deus vere non moritur, qui solus unquam mutatur?

10. Humana quippe anima in lapsum non caederet, si mutabilis non fuisset; quae a paradisi quoque gaudiis expulsa, si mutabilis non esset, ad vitam nunquam rediret. In hoc ipso vero quod ad vitam redire nititur, defectus suos cogitur alternante semper mutabilitate tolerare. Quia ergo ex nihilo est con-

non decrevit, ut habent Editi. De hac voce vide supra, l. xv, num. 71.

^a Viudoc. et Pratel., in manu iungi.

^b Pratel., tenebrae ejus.

^c Viudoc. et Pratel., immortales constituti.

^d Viudoc., Baluz., Colb., minime rediret.

data ex se nihilominus infra se tendit, nisi ad boni desiderii statum artificis sui manu teneatur. Ex eo itaque quod creatura est, deorsum ire habet. Virtute namque propria in præceps posse se ire considerat, sed ad creatorem suum amoris manu se retinet, ne cadat, quousque ad immutabilitatem transeat, et eo vere immortaliter, quo immutabiliter vivat.

11. Ipsi quoque angelici spiritus mutabiles ex natura sunt conditi, quatenus aut sua sponte caderent aut ex arbitrio starent. Sed quia humiliter elegerunt ei inhærere, a quo creati sunt, a hanc ipsam in se mutabilitatem suam standi jam immutabilitate vicerunt: ut hoc ipsum merito transcenderent, quod naturæ suæ ordine mutabilitati subesse potuissent. Quia ergo solius divinæ naturæ est umbras ignorantiae mutabilitatisque non perpeti, dicitur recte, *Non sunt tenebræ, et non est umbra mortis, ut abscondantur ibi qui operantur iniquitatem.* [Vet. VI.] Lux enim æterna, quæ Deus est, quanto incommutabiliter **792** fulget, tanto penetrabiliter videt; et neque occulta nescit, quia cuncta penetrat, neque penetrata obliviscitur, quia incommutabilis durat. Proinde quoties indignum aliquid corde concipimus, toties in lucem peccamus, quia ipsa nobis et non sibi præsentibus præsto est, et perverse gradientes in ipsam impingimus, a qua per meritum longesumus. Cum vero nos videri non credimus, in sole clausos oculos tenemus. Illum videlicet nobis abscondimus, non nos illi. Nunc ergo dum possumus, a conspectu æterni iudicis et male cogitata, **b** et pejus perpetrata deleamus; revochemus ante oculos cordis quidquid perverse egimus per nequitiam præsumptionis. Nihil sibi nostram blandiat infirmitas, atque in his quæ recolit, semetipsam delicate non palpet, sed quanto sibi mali sit conscia, tanto in se benignius sit severa, proponat contra se futurum iudicium, et quæque in se sentit districte ferienda per sententiam iudicis, hæc in se pie feriat per poenitentiam conversionis. Unde apte postquam violenti hujus poena descripta est, sequitur:

CAPUT VII [Rec. V].

VERS. 23. — *Neque enim ultra in hominis potestate est ut veniat ad Deum in iudicium.*

12. *Dei iudicium prævenire debemus nosmetipsos d* iudicando. — Versus iste tanto majore disputatione indiget, quanto hoc quod dicit, si negligitur, acrius dolet. Hic nimirum non illud iudicium designatur, quod per æternam retributionem punit, sed quod

^a Hic Gussanv. admonet in Ms. Vaticano 1 addi sequentia: *Acceperunt ex visione rectoris sui in se ipsis sine defectu persistere. Ex eo tamen eis standi ars mira conficit, quo dum sciunt quid de propria positione possunt, considerant rectoris sui gubernationi quid debeant. Et quanto facilius sentiunt se posse mutabiliter labi, tanto se ad amorem rectoris sui arctius ne labantur astringunt. Positione propria ad præceps posse se ire cognoscunt, sed ad creatorem suum amoris manu se retinent, ne cadant. Hanc ipsam. Hoc aditamentum etsi a stylo Gregoriano non abhorreat,*

A mente conceptum * per conversationem diluit. Ad illud quippe venire non desiderat, quisquis se per illud damnari formidat. Dum ergo dicitur: *Neque enim ultra in hominis potestate est, ut veniat ad Deum in iudicium*, profecto ostenditur esse quoddam iudicium quod quandoque etiam a damnatis ac reprobis desideretur. Et quod est illud, nisi hoc, de quo Paulus apostolus dicit: *Si nosmetipsos dijudicaremus, non utique iudicaremur (1 Cor. xi, 31)?* et de quo per prophetam dicitur: *Non est iudicium in gressibus eorum (Isai. lix, 8)*; et de quo David ait: *Honor regis iudicium diligit (Psal. xcvi, 4)*; videlicet qui jam Deum honorat ex fide, sollicitè iudicet quid ei debeat in operatione. Unde rursus scriptum est: *Judicaris coram Domino, et exspecta eum (Job. xxxv, 14)*. Coram Domino scilicet iudicatur, qui corde Dominum conspicit, et actus suos sub ejus præsentia, sollicita inquisitione discernit. Quem tanto ^d quis securius exspectat, quanto quotidie vitam suam suspectus examinat. Qui enim ad extremum ejus iudicium venit, non jam coram illo, sed ab illo iudicatur. De hoc quoque mentis iudicio obliviscenti animæ per prophetam Dominus dicit: *Reduc me in memoriam, ut iudicemur simul; narra si quid habes, ut justificeris (Isai. xliii, 26)*.

[Rec. VI.] 13. *Judicii hujus ordo. Accusat conscientia, ratio iudicat, timor ligat, dolor cruciat.* — Debet enim uniuscujusque mens et causas suas apud Dominum, et causas Domini contra se sollicita inquisitione * discutere; debet caute pensare, vel quæ ab eo bona perceperit, vel quæ mala bonis illius perverse vivendo responderit. Quod electi quidem quotidie facere omnino non cessant. Unde bene Salomon ait: *Cogitationes justorum, iudicia (Prov. xii, 5)*. **793** Accedunt enim ad secretarium iudicis intra sinum cordis: considerant quam districte quandoque feriat qui diu patienter exspectat; metuunt in his quæ se egisse meminerunt, et puniunt flendo quod perpetrasse se intelligunt; timent subtilia Dei iudicia, etiam de his quæ in semetipsis intelligere fortasse non possunt. Vident enim videri divinitus quod ipsi in se per humanitatem non vident; conspiciunt districtum iudicem, qui quo tardius venit, eo severius percutit. Sanctorum etiam patrum residere conventum cum eo pariter contemplantur, eorumque vel exempla, vel dicta se contempsisse reprehendunt, atque in hoc secreto interioris iudicii, ipsa mentis suæ executione constricti, poenitendo feriant quod superbiendo commiserunt. Ibi namque adversum se quidque se impugnat, enumerant: ibi ante oculos

nullis in Codicibus sive manu exaratis, sive excusis comparet; ne in ipsis quidem Romanis editis.

^b Mendose in Gussanv., et prius perpetrata. Opponentur hic malum et pejus; cogitatio mala, et actio peior. Superius etiam legitur, curat, pro, durat.

^c Pratel. et alii, per conversionem; quod etiam legitur in vet. Edit. Paris. et Basil.

^d Baluz., quis securus. Quod optime respondet alteri membro, suspectus examinat. At in aliis Mss. legitur securus.

* Turon., discutere. Debet autem pensare.

suos omne quod defleant, coacervant; ibi quicquid per iram districti iudicis decerni possit, intuentur; ibi tot patiuntur supplicia, quot pati timent; nec deest in hoc iudicio mente cencepto omne ministerium, quod punire reos suos plenius debeat. Nam conscientia accusat, ratio iudicat, timor ligat, dolor excruciat. Quod iudicium eo certius punit, quo interius sævit, quia videlicet ab exterioribus non accedit. Unusquisque enim cum causam huius examinis contra se aggredi cœperit, ipse est actor qui exhibet, ipse reus qui exhibetur; odit se qualem fuisse se meminit, et ipse qui est, per semetipsum insequitur illum qui fuit, atque ab ipso homine adversus semetipsum fit quædam rixa in animo, parturiens pacem cum Deo. Hanc cordis rixam Dominus requirebat, cum per prophetam diceret: *Attendi et auscultavi, nemo quod bonum est loquitur, nullus est qui agat penitentiam super peccato suo, dicens: Quid feci (Jerem. viii, 6)?* Ista cordis humani rixa placatus est, cum prophetæ suo de Achab rege semetipsum reprehendente loqueretur, dicens: *Vidisti Achab humiliatum coram me? Quia igitur humiliatus est mei causa, non inducam malum in diebus ejus (III Reg. xxi, 29).*

14. *Hoc iudicium quod mali declinant, iusti semper exercent, quam utiliter subeamus. Sic a peccati vetustate renovamur.* — Quia ergo nunc in potestate est internum mentis nostræ contra nos subire iudicium, recognoscendo accusemus nosmetipsos, et quales fuimus pœnitendo torqueamus; non cœsemus dum licet iudicare quod fecimus, audiamus caute quod dicitur: *Neque enim ultra in hominis potestate est, ut veniat ad Deum in iudicium.* Reproborum namque esse proprium solet, semper prava agere, et nunquam quæ egerint retractare. Omne enim quod faciunt cæca mente pertranseunt, factumque suum nisi cum puniti fuerint, non agnoscunt. At contra electorum est actus suos quotidie ab ipso cogitationis fonte discutere, et omne quod turbidum profluit ab intimis exsiccare [Vet. VII]. Sicut enim non sentimus quomodo crescunt membra, proficit corpus, mutatur species, nigredo capillorum albescit in canis (hæc quippe omnia nobis nescientibus aguntur in nobis), ita mens nostra per momenta vivendi ipso curarum usu a semetipsa permutatur, et non agnoscimus, nisi vigilantia custodia ad interiora nostra residentes, proventus nostros quotidie defectusque pensemus. Hoc ipsum enim in hac mortali vita consistere, quasi ad vetustatem ire est, 794 et cum indiscussa mens relinquitur, in quodam senio torporis sopitur, quia sui negligens, propositum robur insensibiliter perdens, a forma prioris fortitudinis dum nescit senescit. Unde et per prophetam sub

^a Librarii vicio in Turon. legitur *auctor*. Legendum est enim *actor*, qui opponitur *reo*.

^b In Ebroic., Pratel., Uic., Turon., Baluz., Colb., ita legitur, non *placata est*, ut habetur in omnibus Edit. etiam vet. una excepta Parisiensi vetustiori. Ex atenta lectione textus liquet corruptam esse lectionem hæc excusorum.

A Ephraim specie dicitur: *Comederunt alieni robur ejus, et nescivit; sed et cani effusi sunt in eo, et ipse ignoravit (Osæe ii, 9).* Cum vero semetipsam quærit, et subtiliter pœnitendo se discutit, ab ipsa hac vetustate sua lota lacrymis et incerore incensa renovatur, et quæ jam pene inveterata cœ frixerat, per subministrata interni amoris studia novum calet. Unde Paulus apostolus usu mortalis vitæ veterascentes discipulos admonet, dicens: *Renovamini spiritu mentis vestræ (Ephes. iv, 23).*

[Rec. VII.] 15. *Ut hoc agamus, nos admonent exempla SS. Patrum et divina præcepta.* — Sed ad hæc agenda valde exempla patrum et sacri eloqui præcepta nos adjuvant. Si enim sanctorum opera inspiciamus, et divinis iussionibus aurem præbamus, alia nos contemplata, alia audita succedunt, et cor nostrum torpore non constringitur, dum imitatione provocatur. Unde bene ad Moysen dicitur: *Ignis in altari semper ardebit, quem nutriet sacerdos, subjiciens mane lingua per singulos dies (Levit. vi, 12).* Altare quippe Dei est cor nostrum, in quo jubetur ignis semper ardere, quia necesse est ex illo ad Dominum charitatis flammam indesinenter ascendere. Cui per singulos dies sacerdos ligna subjiciat, ne exstinguatur. Omnis enim Christi fide præditus membrum utique summæ sacerdotis effectus est, sicut cunctis fidelibus Petrus apostolus dicit: *Vos autem genus electum, regale sacerdotium (I Pet. ii, 9).* Et sicut Joannes apostolus dicit: *Fecisti nos Deo nostro regnum et sacerdotes (Apoc. ii, 6).* Sacerdos ergo in altari ignem nutriens, quotidie ligna subjiciat, id est fidelis quisque, ne in eo charitatis flamma deficiat, in corde suo tam exempla præcedentium quam sacræ Scripturæ testimonia congerere non desistat. Nam quæsi quædam fomenta igni dare est in excitatione charitatis vel exempla patrum vel præcepta dominica ministrare. Quia etenim interna novitas nostra ipsa quotidie huius vitæ conversatione veterascit, ignis iste adhibitis lignis nutriendus est, ut dum per usum se nostræ vetustatis extenuat, per patrum testimonia et exempla reviviscat. Et bene illic præcipitur ut mane ligna per dies singulos congerantur. Hæc quippe non fiunt, nisi cum nox cœtatis exstinguitur. Vel certe quia mane prima pars diei est, postpositis cogitationibus vitæ præsentis, hoc primo loco quisque fidelium cœgitet, ut quod in se jamjamque quasi deficit, quibus valet nisibus studium charitatis inflammet. Ignis enim iste in altari Domini, id est in corde nostro citius exstinguitur, nisi solerter adhibitis exemplis patrum et dominicis testimoniis reparatur.

16. *Ita charitatis igne succensi, holocaustum Deo sumus.* Bene autem illic subjungitur: *Et imposito*

^c Turon. et alii a Gussanv. visi, *frigerat*.

^d Gusanv., Gilot. et al. recent., *indesinenter ascendere*. Emendantur ex Mss. Norm., Vindoc., etc., quos sequuntur vet. Edit.

^e Nonnulli Ed., *et sacerdotium*.

^f Pratel. ac Vindoc., *congregare*.

^g Ebroic. et Pratel., *in exercitationem*

holocausto desuper adolebit adipēs pacificorum (Levit. vi, 12). Nam quisquis in se ignem hunc charitatis accendit, semetipsum utique holocaustum desuper imponit, quia omne vitium quod in se male vivebat exurit. Cum enim cogitationum suarum interna considerat, et vitam reprobam per immutationis gladium nacta, in ara se sui cordis imposuit, et igne charitatis **795** incendit. De qua hostia pacificorum adipēs redolent, ^a quia interna novæ charitatis impinguatio pacem inter nos et Deum faciens, odorem de nobis suavissimum reddit. Quia vero eadem charitas in cordibus electorum inextinguibilis manet, apte illic subditur : *Ignis est iste perpetuus, qui nunquam deficiet de altari* (Ibid., 13). Nunquam profecto de altari ignis iste deficiet, quia etiam post hanc vitam eorum mentibus fervor charitatis accrescit. **Eterna** quippe contemplatione agitur, ut omnipotens Deus quo magis visus fuerit, eo amplius diligatur.

[*Vet. VIII.*] **17. Divinis præceptis et sanctorum exemplis adjuti, libertatem consequimur.** — Quod autem divinis admonitionibus et præcedentium exemplis adjuti de hujus vitæ profundo liberamur, bene etiam propheta Jeremia in puteum misso signatum est, qui ut levetur ex puteo, funes ad eum et panni veteres deponuntur (*Jerem. xxxviii, 11*). Quid enim funibus nisi præcepta dominica figurantur? ^b Quæ quia nos in mala operatione positos, ^c et convincunt, et eripiunt, quasi ligant et trahunt, coerciunt et levant. Sed ne ligatus his funibus dum trahitur incidatur, simul etiam panni veteres deponuntur, quia ne divina præcepta nos terreant, antiquorum patrum nos exempla confortant, et ex eorum comparatione facere nos posse præsumimus, quod ex nostra imbecillitate formidamus. Si ergo levare de hoc profundo festinamus, ligemur funibus, id est præceptis dominicis astringamur. Intersint etiam panni veteres, cum quibus melius teneantur funes; id est, præcedentium confortemur exemplis, ne infirmos nos ac timidos præcepta subtilia vulnerent dum levant. Quasi quosdam pannos veteres Paulus apostolus subungebat, cum levandis discipulis suis præceptis spiritalibus exempla veterum ^d commodaret, dicens : *Justi ludibria et verbera experti, insuper et vincula et carceres : lapidati sunt, secti sunt, tentati sunt, in occisione gladii mortui sunt* (*Hebr. xi, 36*). Et paulo post : *Habentes itaque tantam impositam nobis gravitatem, deponentes omne pondus, et circumstantes nos peccatum, per patientiam curramus ad propositum nobis certamen* (*Hebr. xii, 1*). Et iterum : *Mementote præpositorum vestrorum, qui vobis locuti sunt verbum Dei; quorum intuentes exitum conversationis, imitamini fidem* (*Hebr. xiii, 7*). Superius vi-

A delicet, dum spiritalia præcepta loqueretur, quasi funes miserat, postmodum vero memorans exempla majorum, quasi veteres pannos adbibebat.

18. A rebus exterioribus ad cor redeundum. — Excitati ergo tot vocibus præceptorum, adjuti tot comparationibus exemplorum, ad corda nostra redeamus, discutiamus omne quod agimus, et quidquid in nobis divinæ rectitudinis regulam offendit, accusemus, ut apud districtum judicem ipsa nos accusatio excuset. In hoc enim mentis nostræ judicio tanto citius absolvimur, quanto nos districtius reos tenemus. Nec ad hæc agenda ^e præmittenda sunt tempora, quibus vacat, quia ad hæc agenda post hujus vitæ tempora non vacat. Vacue quippe non dicitur : *Neque enim ultra in hominis potestate est ut veniat ad Deum in judicium*. Idcirco namque memoramur quod tunc non possumus, **796** ne nunc quod possumus negligamus. Sed ecce negotia occupant quæ nobis incessanter apposita a considerandis nobismetipsis mentis nostræ oculum declinant. In istis namque visibilibus quæ intuetur cor nostrum extra se spargitur, et quid de se intrinsecus agatur obliviscitur dum extrinsecus occupatur. Divina autem vox terribilibus sententiis suis quasi quibusdam clavis illud pungit ut evigilet, ut homo occulta super se judicia quæ pressus torpore dissimulat, terrore saltem pulsatus expavescat. Ut enim superius diximus, ipso usu vitæ veteris mens male assueta deprimitur, ^f et in hæc quæ spectat exterius quasi dormiens sopitur : quæ postquam semel se ad appetenda visibilia foras fudit, a contemplandis invisibilibus intus evanuit. Unde nunc necesse est ut quæ per visibilia spargitur de invisibilibus judiciis feriat; et quia in iis se exterioribus male delectata prostravit, saltem percussa requirat quod deseruit. Ecce autem Scriptura sacra terrore quodam torpentia corda transfigit, ne in his inhæreant quæ exterius defluunt, sed quæ interius æterna perdiderunt. Indicat quid sententia occulta decernitur; ne immoderate a nobis hæc publica cogitentur. Dicit quid super nos agatur de nobis, ut ab hoc publico temporalitatis colligamus oculum cordis ad secretum internæ dispositionis. [*Vet. IX.*] Nam postquam multa narrata sunt de pœna malorum, subito infertur occultum judicium, quod pie super nos justequè disponitur, quomodo **D** alii perdunt quod tenere videbantur, et alii accipiunt quod alii ex meritis perdunt. Ait enim :

CAPUT VIII.

Vras. 24. Conteret multos et innumerabiles, et stare faciet alios pro eis.

19. Alii perdunt quod tenere videbantur, alii prius perditum recipiunt. In exteriora respici reprobationis

Gregorio comparationem.

^d Ebroic. et alii Norin., *commendaret.*

^e Vindoc., Ebroic. et alii Norm., *perdenda sunt.*

^f Ebroic. et Pratel. quos sequuntur vet. Ed. Paris. et Basil., *et in his quæ expectat*, quod verbum non infrequenter in Mss. usurpat pro *spectat*. In Baluz. et Colb. leg. *ut hæc quæ expectat.*

^a Norm. et Vindoc., *quia interna novæ vitæ impinguatio*. Legitur tamen in Vindoc., *impugnatio*, manifesto antiquarii errore.

^b Vindoc. et Norm., *quæ quasi nos.*

^c Omnes Editi quotquot consulimus habent, *et convincunt*, crasso errore. Nam legendum esse *et convincunt*, ut est in Mss. Utic. et Pratel., obscurum esse non potest attendenti ad institutam a sancto

signum; sicuti prædeterminationis, ad interiora trahit. — Hoc quoties agit. Sed quia adhuc finis partium utrarumque non cernitur, minus timetur. Nunquam enim culpam suam reprobi nisi in pœna cognoscunt. Et quia pœna differtur, culpa despicitur. Labuntur verò a statu iustitiæ, et locum vitæ, illis cadentibus, alii sortiantur. Sed eo lapsus suum negligunt, quo interitum qui se in æternum maneat non attendunt. Si enim ad illud quod illic passuri sunt oculos suos mitterent, hoc ^a quod hic faciunt timerent. Cunctis autem liquet quod in illa extrema requisitione examen publicum facturus est omnipotens Deus, ut alios ad tormenta deserat, alios ad participationem regni cœlestis admittat. Sed hoc nunc secreto iudicio quotidie agit, quod tunc ^b publico demonstratur. Nam iuste ac misericorditer singulorum corda vel examinans, vel disponens, alios in exteriora respuit, alios ad ea quæ sunt intrinsecus trahit; hos accendit interna appetere, illos pro voluptatibus suis deserit exteriora cogitare; horum mentem ad superna erigit, illorum superbiam in infimis desideris mergit. Aliena autem corda humanis oculis clausa sunt, et nescitur qui repellitur, ^d quia penetrari nequeunt quæ ab unoquoque cogitantur. Nam sæpe corde perverso necdum processit usque ad effectum operis deliberatio cogitationis, et adhuc fortasse per habitum intus astringitur; qui jam **797** mente foris vagatur. Sed talis quilibet iste tunc ante oculos interni iudicis cecidit; cum ab appetendis interioribus per desiderium exiit. Nonnunquam vero alii post malæ operationis usum ad spem cœlestem subito amore reviviscunt; et qui in perversa actione se sparserant, ad sinum internæ retractationis semetipsos increpando recolligunt. Hos adhuc respicientes homines quales dudum in opere noverant, tales putant. At contra illi per ^e districtam considerationis examen vitam suam qualem fuisse recolunt insequuntur; sciturque quid fuerint, sed quid jam cœperint esse nescitur. In hoc ergo utroque genere hominum sæpe contingit ut et ii qui videntur stare humano iudicio jam in conspectu æterni iudicis jaceant; et qui adhuc coram hominibus jacent, jam in conspectu æterni iudicis stent. Quis enim hominum æstimare potuisset Judam vivendi sortem etiam post ministerium apostolatus amittere (*Luc. xxiii, 40*)? Et quis e contra latronem crederet causam vitæ etiam in ipso articulo mortis invenire? Occultus autem iudex præsidens, et utrorumque corda discernens, alterum pie statuit, alterum iuste confregit. Illum districte exterius repulit, hunc introrsus misericorditer traxit. Unde bene etiam per prophetam casuros alios passionis suæ tempore atque alios resurrecturos annuntians, ait: *Potum meum cum fletu*

^a Edit. Rom: Sixti V, mendose, quod hic fugiunt.

^b Recent. Ed., in publico. Expunximus in, quædam Mss. et vet. Vulgatis; sicque elegantius hoc membrum alteri responderet, hoc nunc secreto iudicio.

^c Idem Extus, istorum per superbiam. Abundat per, abestque a Mss. Vindoc., Norm., etc., nec non

temperantiam (*Psal. ci, 10*). Potus quippe ab exterioribus interiora trahitur, fletus autem ab interioribus exteriora emanat. Potum ergo bominis cum fletu temperare est alios ab exterioribus introrsus trahere, alios ab interioribus in exteriora reprobare. [*Vet. X, Rec. VIII.*] *Conteret ergo multos et innumerabiles, et stare faciet alios pro eis.*

20. *Reprobatio prius intus agit, et postea extrinsecus ostenditur. Electorum numerus certus et definitus.*

— Sicut autem superius diximus, hæc contritio prius intus agit, ut post extrinsecus ostendatur. Hæc contritio nonnunquam adhuc quorundam exteriora quasi sana sunt, sed jam interiora putuerunt. Scriptum namque est: *Ante ruinam exaltatur cor* (*Prov. xvi, 18*). Ibi ergo feriuntur, ubi superbiunt. Unde

B scriptum est: *Contrivi cor eorum fornicans et recedens a me* (*Ezech. vi, 9*). Interior enim fornicari est exteriora vetitis delectari. Magna autem contritio cordis est hæc eadem elatio superbientis. Eo quippe ipso ab integritate salutis corrui, quo jactantia cujuslibet virtutis intumescit. Superbientes enim Deum despiciunt, et relictâ creatôris sui gloria, propriam quaerunt. Quibus jam hoc ipsum cecidisse est, amissa superioris sui potentia, in se venisse. Conteruntur etiam, quia, relictis cœlestibus, terram quaerunt. Quæ autem major poterit esse contritio quam deserto creatore creaturam quaerere; desertis supernis gaudiis, infimis rebus inhærere? Unde bene per Prophetam dicitur: *Humiliat autem peccatores usque ad terram* (*Psal. cxlvi, 6*). Amisissis enim cœlestibus, terrenum est

C omne ^f quod sitiunt; et dum plus videtur cogitantur, minus est quod appetunt. De quibus recte per Jeremiam dictum est: *Recedentes a te, in terra scribentur* (*Jerem. xvii, 13*). At contra de electis dicitur: *Concede, quia nomina vestra scripta sunt in caelis* (*Luc. i, 20*). Ista ergo contritio prius verpi in mente, et postmodum procedat in opere; prius fundamenta cogitationis concutit, ut postmodum fabricam operationis alfidat. Unde summa est cura **798** salvandum ut illie vitetur ubi oritur. Scriptum namque est: *Omni custodia serva cor tuum, quoniam ex ipso vita procedit* (*Prov. iv, 23*). Et rursum scriptum est: *Ex corde exeunt cogitationes malæ* (*Matth. xv, 18*). Intus ergo vigilandum est ne mens dum extollitur cadat. Intus servemus omne quod foris agimus. Si enim semel medullam cordis elationis putredô consumpserit, citius corrui corlex vacuâ externæ visionis.

Notandum vero est quia dum affis cadentibus instandum alii solidari perhibentur, electorum numerus certus et definitus ostenditur. Unde etiam Philadelphie Ecclesie per angelum dicitur: *Tene hanc habes, ne alius accipiat coronam tuam* (*Apoc. iii, 11*).

[*Vet. XI.*] **21.** *Doctrina Ecclesie de prædeterminatione*

a vet. Vulgatis.

^d Editi, quia penetrare nequeunt, quæ sensu carent. Legendum ut in Mss. Vindoc., Uic., Prætel., etc., penetrari.

^e Ebroic. et alii, districtæ conversationis.

^f Longip., quod sentiunt.

et reprobatione spem nutrit humilium, et elationem superbiorum premit. Innumerabiles sunt reprobi. — Hac ergo sententia, qua narratur aliorum erigi, aliorum autem vita infringi, et spes nutritur humilium, et elatio premitur superbiorum, dum et illi bona possunt amittere de quibus superbiunt, et isti ea percipere quæ quia non habebant contempnuntur. Formidamus igitur in his quæ accepimus, nec eos qui illa necdum assecuti sunt a desperemus. Quid enim sumus hodie novimus, quid autem post paululum possimus esse nescimus. Illi vero quos fortasse despiciamus, et tarde possunt incipere, et tamen vitam nostram ferventioribus studiis anteire. Timendum itaque est ne etiam nobis cadentibus surgat, qui a nobis stantibus irridetur; quamvis stare jam non novit, qui non stantem novit irridere. Hunc autem superborum judiciorum metum Paulus apostolus discipulorum cordibus incutiens, ait: *Qui se existimat stare, videat ne cadat (I Cor. x, 12)*. Quod autem dicens: *Conterit multos*, illico adjunxit, *Innumerabiles*, vel multitudinem exprinere studuit reprobiorum, quæ humanæ rationis numerum transit; vel certe indicare voluit quod omnes qui perant intra electorum numerum non habeantur, ut eo sint innumerabiles, quo extra numerum currunt. Unde Propheta intuens tantos hoc Ecclesiæ tempore specie tenus credere, quantos nimirum certam est electorum numerum summamque transire, ait: *Multiplicati sunt super numerum (Psal. xxxix, 6)*. Ac si diceret: multis Ecclesiæ inrantibus, etiam hi ad fidem specie tenus veniunt qui a numero regni celestis excluduntur, quia electorum summam sua videlicet multiplicitate transcendunt. Unde et per Jeremiam prophetam dicitur: *Edificabitur civitas Domino a turre Ananel usque ad portam anguli, et exibat ultra normam mensuræ (Jerem. xxxi, 38)*. Civitatem quippe esse Domini sanctam Ecclesiam nullus ignorat. Ananel vero Dei gratiâ interpretatur. In angulo autem duplex paries jungitur. Civitas ergo Domini a turre Ananel usque ad portam anguli ædificari perhibetur, quia sancta Ecclesia a celsitudine supernæ gratiæ inchoans, usque ad ingressum susceptiōnemque construitur ærorumque populorum, Jûdaici videlicet atque gentilis. Sed quia in ea crescens multitudine etiam reprobi colliguntur, apte subditur: *Et exibat ultra normam mensuræ, quæ usque ad eos quoque extenditur, qui normam justitiæ transeunt, intra mensuræ cœlestis numerum non sunt*. Unde per Isaiam quoque eidem Ecclesiæ dicitur: *Ad dexteram enim et ad levam dilatabitur, et semen tuum gentes hereditabit (Isai. lrv, 3)*. In tanta quippe multitudine gentium ad dexteram extenditur, dum quosdam justificandos suscipit. Ad levam quoque dilatatur, dum ad se quosdam etiam

in iniquitate permansuros admittit. Propter hanc multitudinem, quæ extra electorum numerum jacet, in Evangelio Dominus dicit: *Multis sunt vocati, pauci vero electi (Matth. xx, 16)*. Sed quia hoc quod selectis aliis alii conterantur, de meritis patientis est, non de iniquitate puniuntur: *Non enim iniquus Deus, qui inserit iram, apte subjungitur (Rom. ix, 6)*.

CAPUT IX [*Rec. IX*].

VERS. 25. — *Novit enim opera eorum, et idcirco inducet noctem, et conterentur.*

22. *Deus peccatorem aliquando punit execratione.* — Sciendum summopere est quod iniquus quisque duobus modis in nocte conteritur, vel cum exterioribus pœnæ tribulatione percutitur, vel cum occulta sententia interitus cæcatur. In nocte conrult; cum per extremum judicium vivendi lumen in perpetuum amittit. Unde scriptum est: *Ligate ei manus et pedes, et mittite eum in tenebras exteriores (Matth. xxii, 13)*. Tunc enim coactus in tenebras exteriores mittitur, quia tunc in interioribus excæcatur volentarie. Rursum in nocte iniquus conteritur, cum peccatorum præcedentium confusione tannitatus, veritatis lumen non invenit, et quid deinceps agere debeat non agnoscit. [*Vet. XII.*] Omne quippe peccatum, quod tamen citius pœnitendo non tergitur, aut peccatum est et causa peccati, aut peccatum et pœna peccati. Peccatum namque quod pœnitentia non diluit ipso suo pondere mox ad aliud trahit. Unde fit ut non solum peccatum sit, sed peccatum et causa peccati. Ex illo quippe vitio culpa subsequens oritur, et ex quo cæcata mens ducitur ut pejus ex alio ligetur. Sed peccatum quod ex peccato oritur, non jam peccatum tantummodo, sed peccatum est et pœna peccati, quia justo judicio omnipotens Deus cor peccantis obnubilat, ut præcedentis peccati merito etiam in aliis cadat. Quem enim liberare noluit, deserendo percussit. Non ergo immerito pœna peccati dicitur, quod justa desuper irrogata cæcitate, ex præcedentis peccati ultione perpetratur. Quod videlicet agitur dispositione superius ordinata, sed inferiori iniquitate confusa, ut et præcedens culpa et sit causa subsequentis, et rursus culpa subsequens sit pœna præcedentis. Quod bene in infidelibus et lubricis Paulus quasi quoddam semen erroris aspexerat, cum dicebat: *Qui cum cognovissent Deum, non sicut Deum glorificaverunt, aut gratias egerunt; sed evanuerunt in cogitationibus suis (Rom. i, 21)*. Sed quod ex hujus erroris semine pullulavit, illico adjungit, dicens: *Propter quod tradidit illos Deus in desideria cordis eorum, in immunditiam, ut contumeliis afficiant corpora sua in sententia (Ibid., 24)*. Quia enim cognoscentes Deum peccatum superbiæ intelligendo commiserunt, cæcantur etiam ne intelligant quod committunt. Et qui intelligentiam suam sequi nolunt

^a Ita Balz., Colb., Longip., Norm. ac vet. Edit. In recentioribus legitur *despiciamus*. Gussanvillæus hanc variam lectionem exhibet, quam unde prompserit ignoramus: *nec de his eos qui illa necdum assecuti sunt, desperentur.*

^b Vindoc., *multitudine.*

^c Vindoc., Ebroic. et alii Norm., *non tenentur.*

^d Tur., Longip., Norm., *intrante quippe multitudine.*

^e Pratel., *in tenebras.*

^f Longip., *ex quo provocata mens.*

^g Vindoc., *sic causa peccati subsequentis.*

^h Al., *in immunditia.*

in peccato et causa peccati, et ipsum lumen intelligentiæ perdunt in peccato et pœna peccati. Prioris ergo peccati merito peccatorum subsequentiæ fovea legitur, ut qui malum sciens perpetrat, deinceps iuste in aliis etiam nesciens cadat.

23. *Culpæ culpis puniuntur, ut ex vitiorum incremento supplicia augeantur.* — Hoc quippe agitur, ut culpæ culpis feriantur, quatenus supplicia fiant peccantium ipsa incrementa vitiorum. Nam quia omnipotens Deus ad pœnitentiam tempus indulget, quod tamen humana malitia ad usum suæ iniquitatis intorquet, **800** nimirum iusto Dei iudicio augeri culpa permittitur, ut ad feriendum altius quandoque cumuletur. Hinc enim rursum de quibusdam Paulus apostolus dicit: *Ut impleant peccata sua semper (1 Thess. II, 16).*

^a Hinc voce angeli ad Joannem dicitur: *Qui nocet, noceat adhuc; et qui in sordibus est, sordescat adhuc (Apoc. XXI, 11).* Hinc David ait: *Appone iniquitatem super iniquitatem eorum, ut non intrent in justitiam tuam (Psal. LXVIII, 28).* [*Vet. XLIII.*] Hinc rursum de Domino ab eodem Psalmista dicitur: *Immissiones per angelos malos viam fecit semitæ iræ suæ (Psal. LXXVII, 49).* Cor quippe Dominus prioribus meritis aggravatum iuste permittit etiam subsequentibus malignorum spirituum persuasionibus falli, quod cum digne in culpa trahitur, reatus ejus in pœna cumulatur. Unde et iræ suæ Dominus viam de semita fecisse perhibetur. Latior enim est via quam semita. Ex semita vero iræ suæ viam facere est iræ causas districte iudicando dilatare, ut qui illuminati agere recte noluerunt, iuste cæcati adhuc faciant, unde amplius puniri mereantur. Hinc per Moysen dicitur: *Nondum completa sunt peccata Amorrhæorum (Genes. xv, 16).* Hinc per eundem Moysen Dominus dicit: *Ex vinea enim Sodomorum vitis eorum, et propago eorum ex Gomorra (Deut. XXXII, 32).* *Uva eorum uva fellis, et botrus amaritudinis in ipsa. Furor draconum vinum eorum, et furor aspidum insanabilis. Nonne hæc omnia congregata sunt apud me, et signata in thesauris meis? In die ultionis reddam eis (Ibid., 33, 34).* Quam multa eorum mala narravit, et tamen illico adjungit: *In tempore quo lapsus fuerit pes eorum (Ibid., 35).* Ecce atrocissima illorum facinora describuntur, et tamen ad ultionis diem adhuc subsequens lapsus aspicitur, quo eorum culpæ cumulentur. Habent jam quidem unde ferri mereantur; sed sustinetur tamen adhuc peccatum crescere, ut peccantes possit atrocior pœna cruciare. Jam meretur supplicium peccatum et causa peccati; sed expectatur adhuc, ut augmentum supplicii subroget peccatum, et pœna peccati.

24. *Idem peccatum aliquando pœna est et causa peccati. Deus excæcat a cæcitate non liberando.* — Plerumque vero unum atque idem peccatum, et peccatum est ut et pœna et causa peccati. Quod melius ostendemus si res ipsas ad medium deducamus. Effrenata enim ventris ingluvies in fervorem luxuriæ plenitudinem carnis instigat. Perpetrata autem luxuria sæpe

^a Vindoc., hinc voce angelica in Apocalypsi Joannis dicitur.

A aut perjurio, aut homicidio legitur, ne humanarum legum ultione puniatur. Ponamus ergo ante oculos quod quidam voracitatis sibi frena laxavit, qua voracitate superatus adulterii facinus admisit; deprehensus autem in adulterio, latenter virum adulteræ, ne ad iudicium traheretur, occidit. Hoc itaque adulterium, inter voracitatem et homicidium positum, de illa videlicet nascens, hoc generans, peccatum est et pœna et causa peccati. Peccatum profecto est per semetipsum; pœna vero peccati est, quia culpam voracitatis auxit; causa autem peccati est, quia subsequens etiam homicidium genuit. Unum ergo idemque peccatum est et pœna præcedentis, et causa culpæ subsequentis, quia et transacta dum exaggerat damnat, et adhuc sequentia quæ damnari debeant seminat.

B Igitur quia peccatis præcedentibus cæcatur oculus cordis, ipsa cæcitas quæ peccantis animum ex antea cæcitate culpæ damnatione confundit merito nox vocatur, quia per hanc ab oculis delinquentis **801** lumen veritatis absconditur. Bene itaque dicitur: *Novit enim opera eorum, et idcirco inducet noctem, et conturbentur,* quia, ut sæpe dictum est, præcedentia nimirum mala faciunt, ut ad peccandum iterum tenebris subsequentibus involvantur, ut eo jam lumen justitiæ videre non possint, quo illud et quando poterant videre noluerunt. Inducere autem noctem Dominus dicitur, non quod ipse tenebras inferat, sed quod obscura corda peccantium misericorditer non illustret, ut hoc ipsum in nocte cæcasse sit a cæcitate tenebris liberare noluisse. Sequitur:

CAPUT X [*Rec. X.*]

VERS. 26. — *Quasi impios percussit eos in loco videntium.*

25. *In Ecclesiæ sinu inique viventes, divina ultio quasi impios percussit. Quasi quid significat in Scripturis. Ecclesia locus est videntium.* — In Scriptura sacra quasi aliquando pro similitudine, aliquando pro veritate poni consuevit. Pro similitudine enim quasi ponitur, sicut Apostolus dicit: *Quasi iris es, semper autem gaudentes (II Cor. VI, 10).* Pro veritate vero ponitur, sicut Joannes ait: *Vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeniti a Patre (Joan. I, 14).* Hoc autem loco nihil differt utrum pro similitudine an pro veritate sit positum, quia quolibet dicatur ordine, aperte

D prava malorum vita signatur. Impios vero Scriptura sacra proprie infideles appellat. Hæc namque distantia peccatores ab impiis discernuntur, quia cum omnis impius sit peccator, non tamen omnis peccator est impius. Peccator enim dici etiam qui in fide pius est potest. Unde Joannes ait: *Si dixerimus quia peccatum non habemus, ipsi nos seducimus (I Joan. I, 8).* Impius vero proprie dicitur qui a religionis pietate separatur. De talibus enim Propbeta ait: *Non resurgent impii in iudicio (Psal. I, 5).* [*Vet. XIV.*] Locus autem videntium sancta Ecclesia vocatur. In ipsa enim recte consistitur, ut lumen verum, quod

^b Deest omnia in Pratel., Colb., Baluz.

Deus est, videatur. Unde ad Moysen dicitur: *Est locus penes me, et stabis supra petram^a cum transeat mea majestas* (Exod. xxxiii, 21). Et post paululum: *Auferam manum meam et videbis posteriora mea* (Ibid., 23). Per locum quippe Ecclesia, per petram Dominus, per Moysen vero multitudo plebis Israeliticæ figuratur, quæ Domino in terra prædicante non credidit. Ipsa ergo in petra stetit, terga Domini transientis aspiciens, quia videlicet post passionem ascensionemque dominicam, intra sanctam Ecclesiam deducta, fidem Christi percipere meruit; et cujus præsentiam non vidit, ejus posteriora cognovit. Dicitur ergo de his, quos intra sanctam Ecclesiam divina ultio invenit in iniquitatibus perdurantes, dicatur de his quorum vitam Paulus apostolus notat, *Qui confitentur se nosse Deum, factis autem negant* (Tit. i, 16): *Quasi impios percussit eos in loco identium*. Ibi quippe stabant, ubi Deum videre videbantur. Ibi tenebras dilexerunt, ubi lumen veritatis aspicitur. Et quamvis apertos habuerunt oculos in fide, tenuerunt tamen eos clausos in opere. Unde bene et de Judæa dicitur: *Speculatores ejus cæci* (Isai. lvi, 10), quia videlicet non videbant opere quod professione cernebant. Unde etiam de Balaam scriptum est: *Qui cadens apertos habet oculos* (Num. xxiv, 16). Cadens quippe in opere apertos tenuit oculos in contemplatione. Ita ergo hi etiam oculos aperientes in fide, et non videntes in opere, intra Ecclesiam positi pia specie, extra Ecclesiam inventi sunt impia conversatione. De quibus alias bene scriptum est: *Vidi impios sepultos, qui cum^c adviverent, in loco sancto erant, et laudabantur in civitate quasi justorum operum* (Eccl. viii, 10).

§ 26. Multos falsos Christianos Ecclesiæ paz abscondit. Quidam ex professione Christianæ religionis gloriam quærunt. — Multos enim peste propriæ pravitatis obsessos sub Christiano nomine ipsa tranquillitas ecclesiasticæ pacis abscondit. Quos tamen si levis persecutionis aura pulaverit, mox extra aream velut paleas tollit. [Vet. XV.] Quidam vero idcirco Christianitatis vocatione signantur, quia Christi nomine sublimiter exaltato, pene omnes jam videri fideles aspiciunt; et pro eo quod hoc vocari alios cernunt, ipsi non videri fideles erubescunt, sed esse negligunt quod dici gloriantur. Rem enim virtutis intimæ ad decorem sumunt visionis externæ; et qui ante supernum judicem nudi conscientie infidelitate consistunt, ante humanos oculos professione sancta verbo tenus palliantur.

27. Fideles qui nequiter vivunt sæpe divino judicio fidei jacturam faciunt. Multi in domo fidei, sine fide moriuntur. Iis vero fidelium societas in supplicii cumulum cedit. — Nonnulli autem fidem medullitus tenent, sed vivere fideliter nullatenus curant. Insequuntur

enim moribus quod credulitate venerantur. Quibus divino judicio sæpe contingit ut per hoc quod nequiter vivunt, et illud perdant quod salubriter credunt. Incessanter namque se pravis actionibus polluunt, et super hoc vindictam justii retribui posse diffidunt; et sæpe cum bene vivere negligunt, etiam persequente nullo usque ad perfidiam dilabuntur. Nam qui imminere districtum judicium non credunt, qui inulte se peccare suspicantur, quod pacto vel esse vel dici fideles possunt? Fidem quippe perdidisse, est incorrectis malis operibus digna supplicia reddi posse non credere. Quia ergo digna fidei opera servare contemnunt, etiam fidem perdunt, quam tenere videbantur. Super quos bene per Prophetam sub Jerusalem specie inimicorum destruentium verba memorantur, a quibus scilicet dicitur: *Exinanite, exinanite usque ad fundamentum in ea* (Psal. cxxxvi, 7). Paulus quippe ait: *Fundamentum aliud nemo potest ponere præter id quod positum est, quod est Christus Jesus* (I Cor. iii, 11). Inimici ergo destruentes usque ad fundamentum Jerusalem exinaniunt, quando perversi spiritus a corde fidelium, destructo prius ædificio boni operis, soliditatem quoque exhauriunt religionis. Sicut enim supra fundamentum fabrica, sic super fidem opera construuntur. Usque ad fundamentum ergo exinanisse est everso bene vivendi opere etiam robur fidei dissipasse. Hiuc etiam ad Judæam per Jeremiam dicitur: *Filii quoque Memphis^e et Taphneos constupraverunt te usque ad verticem* (Jerem. ii, 16). Usque ad verticem quippe constuprari est post malæ operationis usum etiam in ipsa fidei sublimitate corrumpi. Cum enim nequissimi spiritus uniuscujusque animam in pravis operibus involvunt, sed integritatem fidei vitiare non possunt, quasi adhuc inferiora membra polluunt, sed ad verticem non pertingunt. Quisquis autem in fide corrumpitur, jam usque ad verticem constupratur. Malignus enim spiritus quasi ab inferioribus membris usque ad summa pertingit, quando activam vitam polluens, castam celsitudinem fidei diffidentie morbo corrumpit. Quia igitur cuncta hæc humanis oculis absconsa sunt, sed divinis obtutibus patent, et multi in hac domo fidei sine fide moriuntur, dicatur recte: *Quasi impios percussit eos in loco videntium*. Pios enim se in Ecclesia hominibus ostendunt; sed quia divina judicia latere non possunt quasi impii feriuntur. Quibus hoc magis **§ 23** ad supplicii cumulum crescit, quod unusquisque eorum in Ecclesia fidelibus admistus veritatem fidei sciendo contemnit; atque eo gravior ultio sequitur, quo per exempla rectorum etiam bene vivendi eos scientia comitatur. Quot enim eis modo recti ac fideles fratres ostenduntur, tot in venturo judicio testibus impugnantur. Sciunt ergo quod sequi negligunt. Unde et apte subjungitur:

vivo, sed rarius usurpatur.

^d Uti. et Pratel., qui est Christus Jesus.

^e Vindoc. et Norm., et Taphnis. Baluz. et Colb., et Tamnis.

^a Vindoc. et Pratel., cum transibit. Baluz., cum transiet.

^b Pratel., quia confitentur.

^c Ita Mss. Baluz., Colb., Pratel., etc. In Vulgatis, adhuc viverent. Advivo idem significat ac simpliciter

CAPUT XI [*Vet. XVI, Rec. XI*].

VERB. 27. — *Qui quasi de industria recesserunt ab eo.*

26. Peccatum aut ignorantia, aut infirmitate, aut studio, quod gravius, perpetratur. Aliud bonum non facere, aliud nec amare, aliud odisse. — Sciendum quippe est quod peccatum tribus modis committitur (*De pœnit., dist. 2, can., Sciendum*). Nam aut ignorantia, aut infirmitate aut studio perpetratur. Et gravius quidem infirmitate quam ignorantia, sed multo gravius studio quam infirmitate peccatur. Ignorantia Paulus peccaverat, cum dicebat: *Qui prius fui blasphemus, et persecutor, et contumeliosus; sed misericordiam consecutus sum, quia ignorans feci in incredulitate (I Tim. 1, 13)*. Petrus vero infirmitate peccavit, quando in eo omne robur fidei quod Domino perhibuit una vox puella concussit, et Deum quem corde tenuit voce denegavit (*Luc. xxii, 57*). Sed quia infirmitatis culpa vel ignorantie eo facillius tergitur, quo non studio perpetratur, Paulus quæ ignoravit sciendo correxit, et Petrus motam et quasi arescentem jam radicem fidei lacrymis rigando solidavit. Ex industria vero peccaverunt illi de quibus ipse magister dicebat: *Si non venissem et locutus fuisset eis, peccatum non haberent; nunc autem excusationem non habent de peccato suo (Joan. xv, 22)*. Et paulo post: *Et viderunt, et oderunt me et Patrem meum (Ibid., 24)*. Aliud est enim bona non facere, aliud bonorum odisse doctorem; sicut aliud est præcipitatione, aliud deliberatione peccare. Sæpe enim peccatum præcipitatione, committitur, quod tamen consilio et deliberatione damnatur. Ex infirmitate enim plerumque solet accidere amare bonum, sed implere non posse. Ex studio vero peccare est bonum nec facere nec amare. Sicut ergo nonnunquam gravius est peccatum diligere, quam perpetrare, ita nequius est odisse justitiam quam non fecisse. Sunt ergo nonnulli in Ecclesia qui non solum bona non faciunt, sed etiam persequuntur; et quæ ipsi facere negligunt, etiam in aliis detestantur. Morum peccatum scilicet non ex infirmitate vel ignorantia, sed ex solo studio perpetratur, quia videlicet si vellent implere bona, nec tamen possent, ea quæ in se negligunt saltem in aliis amarent. Si enim ea ipsi vel solo voto appetent, facta ab aliis non odissent; sed quia bona eadem audiendo cognoscunt, vivendo despiciunt, animadvertendo persequuntur, recte dicitur: *Qui ex industria recesserunt ab eo*. Unde et apte subjungitur:

CAPUT XII.

INTRO. — *Et omnes vias ejus intelligere noluerunt.*

29. *Quam graviter delinquant, qui sua ignorantia impunitatem peccandi quærunt. Aliud est nescisse, aliud scire noluisse.* — Non enim ait: Infirmitate non intelligunt, sed, intelligere noluerunt, quia sæpe

^a Utic, et al. Norm., hic et deinceps, quia quasi de industria; quod etiam habes in vet. Ed.

^b Baluz. et Colb., videndo.

^c Utic. et Pratel., et non faciens digna, plagis vapulabit paucis. Quæ lectio non solum recedit a Vulgata, sed etiam contra Græcym textum pugnat.

^d Baluz. et Colb., investigando fuerat, si occulta

quæ facere despiciunt, etiam scire contemnant. Quia enim scriptum est: *Servus nesciens voluntatem domini sui, et faciens digna plagis, vapulabit paucis; et servus sciens voluntatem domini sui, et non faciens juxta eam, plagis vapulabit multis (Luc. xii, 47)*; impunitatem peccandi existimant remedium nesciendi.

30. Qui nimirum sola superbie caligine tenebescunt, atque ideo non discernunt quia aliud est nescisse, aliud scire noluisse. Nescire enim ignorantia est; scire noluisse, superbia. Et tanto magis excusationem non possunt habere quia nesciant, quanto magis eis etiam nolentibus opponitur quod cognoscant. Unde per Salomonem dicitur: *Nunquid non sapientia clamitat, et prudentia dat vocem suam, in summis excelsisque verticibus super viam in mediis stans semitis (Prov. viii, 1)*? Transire fortasse per viam vite temporalis cum ejus ignorantia poteramus, si hæc eadem sapientia in semitæ angulis constitisset.

30. *Via divina sapientie per Incarnationem omnibus patent. Vias Dei intelligere, quid sit. Lumen intelligentie humilitas aperit, superbia claudit.* — Investiganda fuerat, si occultari voluisset. Sed postquam incarnationis suæ mysteria publice ostendit, postquam humilitatis exempla superbientibus præbuit, semetipsam nobis quasi transeuntibus in mediis semitis fixit, ut videlicet in eam, quam quærere nolumus, impingamus; et quam transeuntes videre negligimus, tangamus offendentes. Dicitur itaque: *Et omnes vias ejus intelligere noluerunt*. Via quippe est incarnata sapientie omnis actio quam temporaliter gessit. Vias ejus sunt vivendi ordines, quos ad se venientibus stravit. Tot itaque ad se venientibus vias præbuit, quot bene vivendi exempla monstravit. Humilitatis ejus vias Propheta aspexerat, cum suspirabat, dicens: *In mandatis tuis me exercebo, et considerabo vias tuas (Psal. cxviii, 15)*. Hinc rursum de unoquoque justo dicitur qui curat ut per dominica exempla gradiatur: *A Domino gressus hominis diriguntur, et viam ejus cupit nimis (Psal. xxxvi, 25) [Vet. XVII]*. Quia ergo superbi quique humilitatis dominicæ facta contemnant, recte dicitur: *Vias ejus intelligere noluerunt*. Vias enim istæ visione despectæ sunt, sed intellectu reverendæ. Aliud quippe est in eis quod cernitur, aliud quod expectatur. Quid enim in hac vita aliud quam dejectionem, sputa, ludibria, mortemque intuentium oculis ostendit? Sed per hæc infirma transitur ad summa, per hæc dedecora quæ præcedunt æterna nobis et gloriosa pollicentur. Viderunt ergo superbi vias Dei, sed intelligere noluerunt, quia dum abjecta quæ in se illæ ostendunt despiciunt, perdidit ista sublimia quæ promittunt. Vias itaque Dei intelligere est et humiliter tolerare transitoria, et perseveranter expectare mansura, ut exemplo Domini cœteram esse voluisset.

^e Ita Ebroic. et alii Norm., Vindoc., Baluz., Colbert. in vet. Ed. legitur: quia dum abjecta quæ in se illo ostendit, despiciunt, perdidit ista sublimia quæ promittuntur. At recent., perdidit justo sublimia quæ promittit.

quæstatur gloria opprobriis temporalibus comparata, et non quod hic quisque tolerat, sed in id quod expectat intendat. Ad hæc ergo superbi clausos oculos tenuerunt, quia dum in gloria præsentis vitæ superbiunt, humilitatis Domini celsitudinem non vident. Lumen enim intelligentiæ humilitas aperit, superbia abscondit. Nam secretum quoddam pietatis est, et tanto minus ad illud animus pervenit, quanto magis intumescit, quia eo ipso foras repellitur, quo insanius afflatur. Sequitur :

CAPUT XIII [Rec. XII].

VERS. 28. — *Ut pervenire facerent ad eum clamorem egeni, et audiret vocem pauperum.*

31. *Clamor pauperum ad Deum quando perveniat.*

Fictus est pastor qui prædicatione neglecta, curis secularibus occupatur. Confessionis necessitas. — Cum enim isti superbiunt, clamant ad Deum hi qui ab ipsis superbiuntibus opprimuntur. Vel certe idcirco dicitur quod ad Deum fecerunt clamorem pauperum 805 pervenire, quia istis cadentibus, in eorum locum pauperes, id est spiritu humiles subrogantur. Et quia hoc eorum casu factum est, ipsi fecisse referuntur, eo videlicet locutionis genere, quo pugnare castra dicimus, quia pugnatur ex illis. Vel certe quia cuncta quæ superius dicta sunt referri etiam ad rectores Ecclesiasticos possunt, qui relicto prædicationis studio, sub occasione regiminis, terrenis negotiis involvuntur, apte subjungitur : *Ut pervenire facerent ad eum clamorem egeni, et audiret vocem pauperum*; quia nimirum dum ipsi curis secularibus occupati prædicationis officium deserunt, gregem subditum in querelarum prorumpere clamorem compellunt, ut quasi jure unusquisque subjectus de vita sicuti pastoris immurmuret, cur teneat magistri locum, qui non exercet officium. Quamvis fortasse melius per tumorem potentium superbia Judæorum, et per clamorem pauperum desideria gentium figurantur, sicut, attestante Veritate, per epulantem splendide divitem Judæus populus designatur; copiam scilicet legis non ad necessitatem salutis, sed ad pompam elationis assumens, atque in præceptorum verbis non semetipsum ordinate reficiens, sed jactanter ostendens; et per vulneratum Lazarum, qui interpretatur adjutus, forma populi gentilis exprimitur, quem divinum adjutorium tanto magis erigit, quanto minus de suarum virium facultate confidit. Qui pauper et plenus vulneribus esse describitur, quia gentilitas corde humilis peccatorum suorum aperuit confessiones. Nam sicut in vulnere ab internis trahitur virus in cute, ita in confessione peccati, dum in publicum secreta panduntur, quasi mali humores a visceribus intimis foras prorumpunt. Illis ergo peccantibus, pauperum clamor auditur, quia dum Judæi contra Deum superbiunt, ad Deum vota gentilium pervenerunt. Unde et mox hæc ipsa immensa ac profunda judicia perhorrescens, non ea curat ra-

tionem discutere, sed admiratione venerari, atque ait :

CAPUT XIV [Rec. XIII].

VERS. 29. — *Ipsa enim concedente pacem, quis est qui condemnet? ex quo absconderit vultum suum, quis est qui contempletur eum?*

32. *Cur unus vocetur et trahatur, alter repellatur, nemo discutiat.* — Nemo ergo discutiat cur, stante Judaico populo, dudum in infidelitate gentilitas jacuit; et cur, ad finem gentilitate surgente, judaicum populum infidelitatis culpa prostravit. Nemo discutiat cur alius trahatur ex dono, alius repellatur ex merito. Si enim gentilitatem mirari assumptam, *Ipsa concedente pacem, quis est qui condemnet?* Si Judæam obstupescis perditam, *ex quo absconderit vultum suum, quis est qui contempletur eum?* Itaque consilium summæ et occultæ virtutis satisfactio sit aperte rationis. Unde et in Evangelio, Dominus, cum de hujus rei causa loqueretur, ait : *Confiteor tibi, Pater Domine celi et terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis. Ita, pater (Matth. xi, 25).* Atque mox (atque rationem quamdam absconsionis ac revelationis adjungens, ait : *Quia sic fuit placitum apte te.* Quibus nimirum verbis exempla humilitatis accipimus, ne temere discutes superna consilia de aliorum vocatione, aliorum vero repulsione præsumamus. Cum enim intulisset utrumque, non mox rationem reddidit, sed sic Deo placitum dixit, 806 hoc videlicet ostendens, quia injustum esse non potest quod placuit justo. Unde et in vinea laborantibus mercedem reddens, cum quosdam operarios inæquales in opere æquaret in præmio, et plus in mercede quæreret qui labori amplius insudasset, ait : *Nonne ex denario convenisti mecum? Volo autem et huic novissimo dare sicut et tibi; an non licet mihi quod volo facere (Matth. xx, 13)?* In cupctis ergo quæ exterius disponuntur, aperta causa rationis est occultæ justitiæ voluntatis. Dicatur itaque : *Ipsa enim concedente pacem, quis est qui condemnet? ex quo absconderit vultum suum, quis est qui contempletur eum?* [Vet. XIX.] Et quia sic minima sicut maxima, sic singula Deus judicat sicut cuncta, apte subjungitur :

CAPUT XV.

IBID. — *Et super gentem, et super omnes homines.*

33. *Deus minimis providet ut maximis; et singulis ut universis.* — Ac si aperte admodum intendens, quia hoc judicium, quod super unam gentem describitur, etiam super omnes homines invisibili examinatione celebratur, ut alius eligatur, alius repellatur occulte, sed nullus injuste. Hoc ergo quod in maximis fieri cernimus, etiam in nobis singulis caute timeamus. Sic enim intenduntur divina judicia super unam animam, sicut super unam urbem; sic super unam urbem, sicut super unam gentem; sic super unam gentem, sicut super universam generis humani multitudinem; quia et sic intendit Dominus singulis,

^a Longip. et Pratel., alique Norm., *inflatur.*

^b Pratel., *qui ipsis superbiuntibus.*

^c Pratel. et nonnulli Norm., *in infidelitatis culpa.*

^d Vindoc., Ebroic. et alii Norm., *quæ exterius opponuntur.*

ac si vacet a cunctis; et sic simul intendit omnibus, ac si vacet a singulis. Qui enim omnia administrando implet, regit implendo; nec universis deest, cum disponit unum; nec uni deest, cum disponit universos, cuncta scilicet naturæ suæ potentia quietus operatur. Quid ergo mirum quia non angustatur intentus, qui operatur quietus? Dicatur itaque quia hoc subtile iudicium exercet et super gentem, et super omnes homines. [Rec. XIV.] Quia igitur de specie^b transivit ad genus, nunc de genere se convertit ad speciem, et quid Judæa proprie mereatur, ostendit dicens:

CAPUT XVI [Vet. XX].

Vers. 30.— *Qui regnare facit hominem hypocritam propter peccata populi.*

34. *Qui malis prælatis subjacent, id suæ culpæ tribuant. Propter peccata populorum regnaturus est Antichristus.* — Verum namque regem super se Judæa regnare noluit, et idcirco exigentibus meritis hypocritam accepit, sicut ipsa quoque Veritas in Evangelio dicit: *Ego veni in nomine Patris mei, et non accepistis me; si alius venerit in nomine suo, illum accipietis* (Joan. v, 43). Et sicut Paulus ait: *Pro eo quod charitatem veritatis non receperunt, ut salvi fierent, ideo mittet illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio* (II Thess. ii, 10). In eo ergo quod dicitur: *Qui regnare facit hominem hypocritam propter peccata populi*, potest ipsum omnium hypocritarum caput Antichristus designari. ^c Seducor quippe ille tunc sanctitatem simulat, ut ad iniquitatem trahat. Sed propter peccata populi regnare permittitur, quia nimirum tunc ipsi sub illius regimine præordinantur, qui ejus dominio digni ante sæcula præsciuntur, qui peccatis subsequentibus exigunt, ut sub illo^d iudiciis præcurrentibus disponantur. Quod ergo tunc Antichristus super impios regnat, non est ex injustitia judicantis, sed ex culpa patientis; quamvis plerique et principatum illius non viderunt, et tamen ejus principatui peccatorum suorum conditione deerviunt, quia et quem dominantem sibi minime conspiciunt, eam proculdubio perverse vivendo venerantur. An non **807** ejus membra sunt, qui per affectate sanctitatis speciem appetunt videri quod non sunt? Ille namque principaliter hypocrisim sumit, qui cum sit damnatus homo, ^e et nequam spiritus, Deum se esse mentitur. Sed proculdubio ex ejus nunc corpore prædeunt, qui iniquitates suas sub tegmine sacri honoris abscondunt, ut professione videri appetant, quod esse operibus recusant. Quia enim scriptum est: *Omnis qui facit peccatum, servus est peccati*, ^f quanto nunc liberius peragunt perversa quæ volunt, tanto ejus servitio obnoxius obligantur (Joan. viii, 34).

^a Pratel., cum disponit universum. In Baluz. et Colb. legitur, nec universo deest... cum disponit universum.

^b In Turon., transitur ad genus.

^c In Turon. deest seductor.

^d Baluz., iudiciis.

^e Edit. Rom. Sixti V, et nequaquam spiritus. Ita quoque Gilot., qui tamen in margine pro varia lect.

A Sed nullus, qui talem rectorem patitur, eum quem patitur accuset, quia nimirum sui fuit meriti perversi rectoris subiacere ditioni. Culpam ergo proprii magis, accuset operis quam injustitiam gubernantis. Scriptum namque est: *Dabo tibi reges in furore meo* (Osæ xiii, 11). Quid ergo illos nobis præesse depicimus, quorum super nos regimina ex Domini furore suscipimus? Si igitur irascente Deo secundum nostra merita rectores accipimus, in illorum actione ^g colligimus, quod ex nostra æstimatione pensemus. Quamvis plerumque et electi subiaceant reprobis. Unde et diu David Saulem pertulit (I Reg. xviii, 11); sed subsequente culpa adulterii proditur, quia dignus tunc fuit qui tanta præpositi asperitate premeretur.

35. *Ob delicta gregis aliquando bonus pastor pervertitur.* — Sic ergo secundum merita subditorum tribuuntur personæ regentium, ut sæpe qui videntur boni, accepto mox regimine, permutentur; sicut Scriptura sacra de eodem Saule intulit, quia cor cum dignitate mutavit. Unde scriptum est: *Cum esses parvulus in oculis tuis, caput te constituit in tribubus Israel* (I Reg. xv, 17). Sic pro qualitatibus subditorum disponuntur acta regentium, ut sæpe^h pro malo gregis etiam vere boni delinquant vita pastoris. Ille enim, Deo attestante, laudatus, ille supernorum mysteriorum conscius David propheta, timore repentina elationis inflatus, populum numerando peccavit, et tamen vindictam populus, David peccante, suscipit (II Reg. xxiv, 9). Cur hoc? quia videlicet secundum meritum plebium disponuntur corda rectorum. C Justus vero iudex peccantis vitium ex ipsorum animadversione corripuit, ex quorum causa peccavit. Sed quia ipse scilicet sua voluntate superbiens, a culpa alienus non fuit, vindictam culpæ etiam ipso suscepit. Nam ira sæviens, quæ corporaliter populum percussit, rectorem quoque populi intimo cordis dolore prostravit. Certum vero est quod ita sibi invicem et rectorum merita connectantur et plebium, ut sæpe ex culpa pastorum deterior fiat vita plebium, et sæpe ex plebium merito mutetur vita pastorum.

[Vet. XXI.] 36. *Subditi prælatos etiam malos tolerent, si salva fide possint. Humilitas recti magistra.* — Sed quia rectores habent iudicem suum, magna cautela subditorum est non temere vitam iudicare regentium. Neque enim frustra per semetipsum Dominus æs nummulariorum fudit, et cathedras vendentium columbas evertit (Matth. xxi, 21); nimirum significans quia per magistros quidem vitam iudicat plebium, sed per semetipsum facta examinat magistrorum. Quamvis etiam subditorum vitia, **808** quæ a magistris modo vel dissimulantur iudicari, vel nequeunt, ejus procul dubio iudicio reservantur. Igitur

annotavit, et nequam Spiritus. Sic legitur in quinque Mss. Anglic. et nostris, necnon in Edit. Basil. 1503.

^f Gussanv., quanto non liberius, reluctanter Mss. et al. Vulgatis.

^g Turon., Vindoc., Norm., legimus.

^h Vindoc., Ebroic., aliique Norm., pro merito gregis.

dum salva fide res agitur, virtutis est meritum, si quidquid prioris est toleratur. Debet tamen humiliter suggeri, si fortasse valeat quod displicet emendari. Sed curandum summopere est ne in superbiam transeat justitiæ inordinata defensio, ne dum rectitudo incaute diligitur, ipsa magistra rectitudinis humilitas amittatur; ne eum sibi præesse quisque despiciat, quem fortasse contingit ut in aliqua actione reprehendat. Contra hunc tumorem superbiæ, subditorum mens ad custodiam humilitatis edomatur, si infirmitas propria incessanter attenditur. Nam vires nostras veraciter examinare negligimus; et quia de nobis fortiora credimus, ideo eos qui nobis prælati sunt districte judicamus. Quo enim nosmetipsos minus agnoscimus, eo illos quos reprehendere nitimur plus videmus. Singula hæc mala sunt, quæ sæpe a subditis in prælatos, sæpe a prælatis in subditos committuntur, quia et omnes subditos hi qui præsumunt minus quam ipsi sunt sapientes arbitrantur, et rursum qui subjecti sunt rectorum suorum actiones judicant, et si ipsos regimen habere contingeret, se potuisse agere melius putant. Unde plerumque fit ut et rectores minus prudenter ea quæ agenda sunt videant, quia eorum oculos ipsa nebula elationis obscurat; et nonnunquam is qui subjectus est hoc cum prælatu fuerit faciat, quod dudum fieri subjectus arguebat; et pro eo quod illa quæ judicaverat perpetrat, saltem quia judicavit erubescit. Igitur sicut prælatis curandum est ne eorum corda astinatione singularis sapientiæ locus superior extollat, ita subjectis providendum est ne sibi rectorum facta displiceant.

[Vet. XXII.] 37. Pastores mali honorandi, non imitandi. — Si autem magistrorum vita jure reprehenditur, oportet ut eos subditi, etiam cum displicent, venerentur. [Rec. XV.] Sed hoc est solerter intuendum, ne aut quem venerari necesse est, imitari appetas, aut quem imitari despicias, venerari contemnas. Subtilis enim via tenenda est rectitudinis et humilitatis, ut sic reprehensibilia magistrorum facta displiceant, quatenus subditorum mens a servanda magisterii reverentiæ non recedat. Quod bene in Noë debriato exprimitur, cujus nudata verecundiora boni filii aversi veniendo texerunt (Genes. ix, 21). Aversari quippe dicimur quod reprobamus. Quid est ergo quod filii verecunda patris superjecto dorsis pallio aversi venientes oporiunt, nisi quod bonis subditis sic præpositorum suorum mala displicent, ut tamen hæc ab aliis occultent? Operimentum aversi deferunt,

^a Longip., immutetur. Baluz., corrupte, ametur.

^b Vulgati, communia hæc mala sunt. Nostram lectionem continent Mss. Vindoc., Turon., Ebroic. aliique Norm. ad quam præferendam potissimum nos impellit, quod vix communia, si prius lecta fuisset hæc vox, mutari potuisset in singula; prior enim apertior videtur posteriore. Sciolus itaque non probans singula hæc mala sunt (fortasse quod non intelligeret) scribendum putavit communia hæc mala sunt. Optima tamen est prior lectio, qua significatur singulorum esse vitia quæ Gregorius insectatur. In Baluz. et Colb. nihilominus exstat communia hæc mala sunt.

^c Vindoc., Ebroic. et alii Norm., regimen tenere. Baluz. et Colb., regiminis curam gerere.

quia judicantes factum, et venerantes magisterium, nolunt videre quod tegunt.

[Rec. XVI.] 38. Pastores temporalibus vacantes contemnere, est Deum accusare. Potestas regiminis ministrari non potest sine studio curæ temporalis. — Sunt vero nonnulli qui si parum quid de spiritali conversatione inchoant, cum rectores suos temporalia agere et terrena considerant, mox ordinem supernæ dispositionis accusant, quod nequaquam bene ad regendum prælati sint, per quos conversationis infirmæ exempla monstrantur. Sed hi nimirum dum temperare se a rectorum suorum reprehensione negligunt, culpæ suæ exigentibus meritis, usque ad reprehensionem conditoris excedunt: cujus profecto dispensatio inde ab humilibus rectorum agnoscitur, unde ab elatis non recta judicatur. Quia enim potestas regiminis ministrari non potest sine studio curæ temporalis, aliquando omnipotens Deus mira dispensatione pietatis, ut teneræ spiritalium mentes a terrena cura disjunctæ sint, onus regiminis duris ac laboriosis cordibus injungit, ut tanto illæ ab hoc mundo securius lateant, quanto hæc in terrenis sollicitudinibus libenter elaborant. In exhibitione quippe suscepti oneris pro ipsis quoque utilitatibus subditorum duræ viæ sunt mundanæ servitutis.

39. Quantum debeamus his qui a temporalium cura, ipsis vacando, nos liberant. — Et sæpe, ut dictum est, misericors Deus quo suos tenere diligit, eo illos sollicite ab externis actionibus abscondit. Nam et plerumque paterfamilias ad eum laborem servos dirigit, a quo subtiles filios suspendit; et inde filii sine vexatione decori sunt, unde servi in pulvere sædantur. Quod quam recte in Ecclesia divinitus agitur, ipsa tabernaculi constructione signatur. Ad Moysen quippe divina voce præcipitur ut ad tegenda interiorum sancta sanctorum ex bysso, cocco atque hyacintho vela texantur, jussumque est ut ad protegendum tabernaculum, vela cilicina et pelles extenderet, quæ nimirum vel pluvias, vel ventos, vel pulverem tolerarent (Exod. xxvi, 4). Quid ergo per pelles et cilicia, quibus tabernaculum tegitur, nisi grossas hominum mentes accipimus, quæ aliquando in Ecclesia occulto Dei judicio, quamvis duræ sint, præferuntur? Quæ quia servire curis temporalibus non timent, oportet ut tentationum ventos et pluvias de hujus mundi contrarietatibus portent. Quid vero per hyacinthum, coccum, byssumque signatur, nisi sanctorum vita tenera, sed clara? Quæ dum caute in

^d Post hæc verba in Baluz. legitur explicit lib. xv. Nec lib. xxvi incipit nisi ab his verbis: nunquid a te Deus expetit, etc.

^e Ita Colb., Turon., et Norm. Edit. vet., verecundia; Recent., verecunda. Ed. tamen Paris. 1495 habet verecundiora.

^f Veteres Edit., conversationis infirmæ.

^g Turon., exeunt.

^h Gussauv., aliique Ed., non recte judicatur.

ⁱ Editi recent., duræ viæ sunt. Aliam lectionem, quam anteposimus, habent Mss. Tur., Vindoc., Colb., Longip., Ebroic., aliique Norman., necnon vet. Ed.

^j Ita Vindoc., Turon., Colb., Pratel. et alii Norm., Recent. Editi, a quo subtilius filios.

tabernaculo sub ciliciis et pellibus absconditur, sua ei integra pulchritudo servatur. Ut enim in interioribus tabernaculi byssus fulgeat, coccus coruscet, hyacinthus exeruleo colore resplendeat, desuper pelles et cilicia imbres, ventas et pulverem portant. Qui igitur magnis virtutibus in sanctæ Ecclesiæ sinu proficiunt, præpositorum suorum vitam despiciere non debent, cum vacare eos rebus exterioribus vident, quia hoc quod ipsi securi intima penetrant, ex illorum adiumento est qui contra procellas huius sæculi exterioribus laborant. Quam enim candoris sui gratiam retineret, si byssum pluvia tangeret? Aut quid fulgoris atque claritatis coccus vel hyacinthus ostenderet, si hæc susceptus pulvis sædaret? Sit ergo desuper textura cilicij fortis ad pulverem, sit inferius color hyacinthinus aptus ad decorem. Ornent Ecclesiam qui solis rebus spiritualibus vacant, tegant Ecclesiam, quos et labor rerum corporalium non gravat. Nequaquam ergo contra rectorem suum exteriora **§ 10** agentem murmuret is qui intra Ecclesiam sanctam jam spiritualiter fulget. Si enim tu secrete interius ut coccus rutilas, cilicium quo protegeris cur accusas?

[*Vel. XXIII.*] 40. *Prava prælatorum exempla Deus ordinat in pœnam superbiorum subditorum: Dum maledicere videntur prophetæ, prædicant.* — Sed a quibusdam * queritur quia dum saltem pro utilitate subditorum rectores nimium temporalibus curis inserviunt, plerique in Ecclesia eorum exemplo detrescunt. Quod verum valde esse quis abneget, cum curari a pastoribus terrena quam coelestia sollicitus videt? Sed neque hæc iniusta sunt, si, ut superius diximus, res præsentium juxta subditorum merita disponuntur. Occulte namque et sponte perpetratae culpæ exigunt ut prava et a pastoribus exempla præbeantur, quatenus justo iudicio is qui de via Dei superbus exorbitat, in via qua graditur etiam per ducatum pastoris offendat. Unde per prophetam quoque

* Fortasse legendum queritur, passive sumptum: frequenter Gregorius hoc modo usurpat verba dependentia, qualia meditari, iustitio lib. xx; Intueri, lib. xxi, num. 35. Itaque sic a quibusdam queritur, sic

præpugnantis studio dicitur, non maledicentis voto: *Obscurentur oculi eorum, ne videant, et dorsum eorum semper incurva* (Psal. lxxviii, 24). Ac si dicat: Qui humanæ vitæ actionibus quasi prævidendis itineribus præsumunt, veritatis lucem non habeant, ut et qui sequuntur subditi, iniquitatum suarum oneribus incurvati, omnem statum rectitudinis amittant. Quod factum procul dubio in Judæa novimus, cum in ipso nostri Redemptoris ^b adventu pharisæorum turba atque sacerdotum a vero lumine mentis oculos clausit, et per præpositorum exempla gradiens in infidelitatis tenebris populus erravit.

41. *Quæ senau Deus faciat regnare hypocritam.* — Sed quæri rationabiliter potest quomodo hoc in loco dicitur quod regnare hypocritam Dominus facit, cum de hac re specialiter per prophetam conqueritur, dicens: *Ipsæ regnaverunt, et non ex me; principes exstiterunt, et non cognovi* (Osai. viii, 4). Quis enim recte sentiens dicat quia facit Dominus quod minime cognoscit? Sed quia scire Dei approbare est, nescire reprobare; unde quibusdam quos reprobare dicit: *Nescio vos unde sitis, discedite a me omnes operarii iniquitatis* (Luc. xiii, 25); et aliquando facere Dei est id quod fieri prohibet, irascendo permittere; unde et regis Ægypti cor se obdurare asseruit (Exod. iv, 24), quia videlicet obdurari permisit; miro modo hypocritas Dominus et regnare facit et nescit: facit sinendo, nescit reprobando. Unde necesse est ut ad omne quod in hac vita ^c concupiscitur prius voluntas interna requiratur. Quam cum humani cordis auris percipere appetit, sciat quia hæc non verbis, sed rebus sonat. Locus ergo regiminis cum regendus offertur, in se prius necesse est ut quisque discutiat, si loca vita congruit, si ab honore actio non dissentit, ne justus omnium rector eo post in tribulatione preces non audiat, quod ipsa quoque ejus, de qua tribulatio oritur, exordia honoris ignorat.

forsitan intelligendum, quidam queruntur.

^b Longip., aspectu.

^c Turon., respicitur.

LIBER VIGESIMUS SEXTUS.

Exponit sanctus Dōctor septem ultimos versus cap. xxxiv, et caput xxxv ex integro, cum uno et viginti prioribus versibus cap. xxxvi. Ubi latissime in sensus tum allegoricos tum morales occurrit.

CAPUT PRIMUM.

1. **§ 11** *Fictæ ac veræ humilitatis indicia.* — In locutionibus suis hoc arrogantes viri habere inter alia proprium solent, quod ab auditoribus suis ne quid fortasse inordinatum dixerint tunc requirunt, cum se laudabiliter aliquid dixisse cognoscunt. Hæc videlicet faciunt, non quod de dictis suis ambigant,

D sed quod ab audientium iudicio favores querant. Nam inveniri facile poterit quo animo percunctantur, si quisquam enim eorum bona laudat, etiam mala reprehendat. Certum quippe est quia sicut inflantur laudibus, ita correptionibus inflammantur; ^a et cum a quolibet se vel juste reprehendi conspiciunt, mox in malis suis fomitem defensionis exquirunt. Quo-

^a In Ed., et a quolibet se vel juste reprehendi despiciunt. Nostram lectionem longe meliorem suppeditant Mss. Vindoc., Ebroic. aliique Norin.

modo ergo de bonis suis humiliter ambigunt, qui mala sua defendere etiam perverse moliantur? Ille est enim vere humilis in bonis, qui non est defensor in malis. Nam qui de malis suis arguitur, et contra verba arguentis accenditur, quando de bonis suis quasi humiliter titubat, per humilitatis vocem ornari appetit, non deceri. Eliu itaque vitam arrogantium signans, postquam multa interna et sublimia intulit, ecce in verbis formam humilitatis assumit, et aequitate proposita, sub quadam discipulatus imagine beatum Job alloquitur dicens :

CAPUT II.

CAP. XXXIV, VERS. 31, 32. — *a* Quia ego locutus sum ad Deum, te quoque *b* non prohibebo. Si erravi, tu doce me; si iniquitatem locutus sum, ultra non addam.

3. *Humilitatis larva cito abjicitur.* — Sicut sæpe contingit ut bona loquantur et mali, multa Eliu fortia paulo superius se dixisse meminerat, et securus idcirco ne fortasse erraverit requirebat. Neque enim requireret, si se errasse credidisset. Est namque, ut dixi, propria arrogantium fraus ut tunc de errore requirere studeant, quando se noverint non errasse. Qui rursus requirere vel argui de errore despiciunt, si quando se errasse veraciter præcognoscunt. Non enim esse, sed videri humiles appetunt; et tunc requiringo speciem humilitatis assumunt, quando de ipsa magis requisitione laudantur. Sed quia omnino difficile est ut elatio quæ regnat in corde non erumpat in vocem; auditores arrogantium si eorum dicta paulisper taciti expectant atque considerant, citius corda illorum subsequenti verba manifestant. Diu quippe morari non possunt in ipsa humilitatis imagine, quam specie tenus sumunt. Superbis enim mentibus humilitas alta est, et cum ejus formam concendere ambiunt, lassatis animi gressibus quasi a clivosis atque asperis itineribus dilabuntur. Alienum est scilicet quod videri appetunt, et idcirco ejus imaginem diu inhærent nequaquam possunt. Grave pondus æstimant, cum eam saltem specie tenus portant, et quousque §12 hanc abjiciant, vim quamdam in corde patiuntur, quia videlicet elationis usui male dominantis deserviunt, atque ejus imperio semetipsos quales sint prodere compelluntur, ne diu possint videri quod non sunt. Unde Eliu quoque postquam de errore duceri se petiit, postquam iniquitatem non se ultra locuturum promisit, subito ab humilitatis specie ad verba *c* tumidæ causationis exsilivit. Nam subdidit, dicens :

CAPUT III.

VERS. 33. — *Nunquid a te Deus expetit eam, quia displicuit tibi?*

a Vindoc., quia ergo ego, Colb., quia ergo locutus.

b Pratel., non prohibebo. Ita etiam Colb.

c Ed., tumidæ excusationis. Lectio quam sequimur est Mss. Anglic., Norm., Vindoc., Colb., aliorumque quos consuluit Gussany.

d Sic optime Mss. veteresque Editt. In Gilot. 1571. aliique seq., etiam in Gussany, crassissimo errore legitur: Unde et ab eodem ad beatum Job dicitur :

3. *Sancti humanum judicium non metunt, sed divinum, ad quod etiam provocare simulant mali.* — Ac si diceret: Ego coram Domino rationes positurus sum cur modo iniquitas mea a te reprehenditur, quæ constat quod in judicio a te non requiratur. Recti viri cum injuste ab hominibus impetuntur, ad supernum judicium recurrunt. [Vel. et Rec. II.] *d* Unde et ab eodem beato Job dicitur: *Ecce in celo testis meus, et conscius meus in excelsis* (Job. xvi, 19). Et quia ei placere summopere cupiunt, ejus solius testimonium requirunt. Perversi quoque, quia justorum vitam deserunt, sed nonnunquam eloquia sequuntur, cum de suis male gestis increpantur, hoc assumunt in argumentum defensionis, quod justis proferant *e* in testimonium puritatis. Unde eis et *B* consuetudo jam facta est, ut si quis eos de factis suis arguat, Dei magis judicium quam hominum quærant. A Deo enim et cum se damnandos noverint, judicari non metunt, et judicari ab hominibus erubescunt. Proponunt ergo majus quod non metunt, ut hoc minus declinare valeant quod erubescunt. Scriptum quippe est: *Unusquisque nostrum pro se rationem reddet Deo* (Rom. xiv, 12). Quia ergo tunc damnatio uniuscujusque manifesta est, exinde modo iniqui colligunt, ut etiam perversa uniuscujusque actio sit secunda; ne modo eam quilibet justus arguendo diseutiat, a qua constat quod in judicio alienus existat. At contra piorum conscientie grandæ sibi conferri præmium credunt, cum de quibusdam modo suis actionibus illicitis arguuntur. Proponunt etenim ante oculos cordis quia districtum Dei judicium tanto verius tunc super eos mitigabitur, quanto nunc acrius arguente homine prævenitur; et temporalem iram super se *f* lucrum computant, per quam se æternam posse evadere non ignorant. Eliu ergo typum cunctorum arrogantium tenens, et magis eligens æterna invectione percuti, quam temporaliter increpari, dicat: *Nunquid a te Deus expetit eam, quia displicuit tibi?* Quia vero esse culpabiliores solent hi qui loqui in contentione inchoant, quam qui respondent, subdidit, dicens :

CAPUT IV.

[119]. — *Tu enim cepisti loqui, et non ego.*

4. *Frustra se innocentes putant, qui pulenti dure respondent.* — Eo se innocentem credidit, quo pulsatus erupit; §13 nimirum pasciens quia innocentia non tempore defenditur, sed ratione. Quid enim ejus defensionibus adminiculatur, quod etsi tacenti nulla intulit, recte tamen inchoanti præva respondit? Postquam vero in verbis elationis *g* ostenditur, ecce iterum sub requisitionis velamine palliatur, atque infert, dicens :

Ecce in celo. Quæ verba sunt ipsius Job.

e Ita post Mss. antiqui Editt. A recentioribus sie mutatum, cum testimonio puritatis, quod alteri membro minime respondet: in argumentum defensionis.

f Plerique Norm., lucrum putant.

g Pratel., extenditur; sed legendum ostenditur, propter antithesim alterius verbi, palliatur.

IBID. — *Quod si quid melius nosti, loquere.*

Quamvis dum non ait : Quia melius nosti, sed, *Si quid melius nosti, loquere*, nimis hoc ipsum super-
bisse est, de melioris scientia dubitasse. Hoc tamen,
quod beato Job locum loquendi tribuit, humilitatem
se^a exhibuisse indicavit. Sed, sicut supra dictum
est, quia in actione arrogantium omne quod super-
ducto sermone legitur, prorumpente rursus inten-
tione elationis aperitur, citius Eliu innotuit qua
mente beatum Job loqui postulavit. Nam sequitur :

CAPUT V [Rec. III].

VERS. 34, 35. — *Viri intelligentes loquantur mihi, et vir sapiens audiat me. Job autem stulte locutus est, et verba illius non sonant disciplinam.*

5. *Mentiri non licet humilitatis gratia.* — Ecce dum quasi humiliter beato Job loqui tribuit, quid intrin-
secus gestaret ostendit, dicens : *Viri intelligentes lo-
quantur mihi*; dedignatus videlicet si beatus Job lo-
qui præsumeret, qui quasi ejus intelligere verba non
posset. Et quia non solum ad loquendum, sed etiam
ad audiendum, beatum Job indignum fuisse judica-
vit, illico adjunxit : *Vir sapiens audiat me.* Ac si di-
ceret : Huic loqui injuste conceditur, qui etiam au-
dire verba sapientium non meretur. Atque mox
aperte, quam despecta de illo sentiat, manifestat,
dicens : *Job autem stulte locutus est, et verba illius
non sonant disciplinam.* Sine disciplina locutum bea-
tum Job credidit, quia justum se in suis operibus
fuisse memoravit. Verum fortasse Eliu diceret, si ea
quæ beatus Job de seipso narraverat, non de illo
hæc eadem ipse disciplinæ auctor existimasset. **C**
Innocenter enim Job se asseruit flagellatum, quem
Deus etiam perhibuit frustra percussum (*Job. II, 5*).
Quid ergo vox percussi superbum sonuit, quæ a sen-
tentia ferientis nullatenus discrepavit? ^b lucaute sunt
humiles (*22, q. 2, c. Incaute*), qui se mendacio illa-
queant, dum arrogantiam vitant; imo mentiendo
superbiunt, quia contra veritatem se erigunt quam
relinquunt. Qui enim, necessitate cogente, vera de
se bona loquitur, tanto magis humilitati jungitur,
quanto et veritati sociatur. An Paulus humilis non
fuit, quando emulatione veritatis contra falsos apo-
stolos tot de se discipulis fortia gesta narravit (*1 Tim.*
II, 7; Act. XX, 18, 19)? Qui nimirum veritati inimi-
cus existeret, si abscondendo virtutes proprias, præ-
dicatores errorum prævalere permisisset.

Sed quia arrogantes viri in eo quod bonorum dicta
superbe examinant, verborum magis superficiem
quam^c rerum ordinem pensant, Eliu beati Job sen-
tentias disciplinam credidit non sonasse. [*Vet. III.*]
Quia vero sæpe asperitas superiorum usque ad du-

ritiam maledictionis extenditur, illico contra beatum
Job, quasi ad Deum faciens verba, subjungit :

CAPUT VI [Rec. IV].

VERS. 36. — *Pater mi, probetur Job usque ad finem.*

814 6. *Superbi afflictis compati nesciunt. In cor-
reptione sic tumentia premenda sunt, ut cruenta so-
veantur.* — Ecce hoc^d quod de arrogantium timore
conceperat in verbis etiam maledictionis exaltat. Sed
fortasse benevolæ vim probationis optaret, si stetisse
eum in probatione judicasset. Ut ergo aperte malitia
ejus crudelitatis appareat, probari eum adhuc per
flagella deprecatur, quem inter flagella lapsum fuisse
jam queritur. Præmisit quod sensit, ut apertius co-
gnosci debeat quod optavit. Adhuc feriri postulat
quem jam peccasse sub manu ferientis accusat. Prop-
ria hæc arrogantium vota sunt, ut vitani dolentium
examinari acrius deprecentur, quia quanto sibimet-
ipsis justiores sunt, tanto alienis doloribus duriores
existunt. Nesciunt enim in se passionem alienæ in-
firmitatis trahere, et sicut suæ, ita etiam proximi
imbecillitati misereri. Quia enim de se alta sentiunt,
idcirco humilibus nullatenus condescendunt. Eliu
beatum Job pro culpa percussum credit, atque ideo
exhibenda ei pietatis viscera nec inter tot dolores
æstimavit. Viri autem veraciter sancti cum flagellari
quempiam etiam pro culpa cognoscunt, etsi, quædam
ejus inordinata corripiunt, ad quædam tamen dolen-
tia compatiuntur; et sic sciunt tumentia premere, ut
sciant etiam cruenta refovere, quatenus in eis^e cum
dura emolliantur, infirmitas roboretur. [*Vet. IV, Rec.*
V.] At contra arrogantes viri quia charitatis vis-
cera non habent, non solum non compatiuntur etiam ju-
stis dolentibus, sed eos insuper sub specie justæ in-
crepationis affligunt; et vel si qua in eis sunt parva
mala exaggerant, vel ea quæ vere bona sunt male
apud se interpretando commutant.

7. *Sancti doctores delinquentium vitia exaggerare
solent. Quid sit cordis parietem fodere.* — Quamvis
etiam^f casti doctores sæpe exaggerare soleant delin-
quentium vitia, et ex quibusdam signis publicis
occulta rimari, ut possint ex minimis majora cogno-
scere. Unde ad Ezechielem dicitur : *Fili hominis,
fode parietem (Ezech. VIII, 8)*. Ubi mox subdidit :
^g *Et cum fodissem parietem, apparuit ostium unum,
et dixit ad me : Ingredere, et vide abominationes pes-
simas, quas isti faciunt hic. Et ingressus vidi; et ecce
omnis similitudo reptilium, et animalium abominatio,
et universa idola domus Israel depicta erant in pariete
(Ibid., IX, 10)*. Per Ezechielem quippe præpositorum
persona signatur, per parietem duritia subditorum. Et

^a Recent., invitis Mss., exhibuisse judicavit.

^b Ita Mss. nostri et Edit. pene omnes. In Gussanv.,
incauti sunt humiles. Gratianus, loco indicato, dupli-
cem exhibet lectionem, *incaute sunt humiles*, et, *in-
cauti sunt homines*.

^c Ita Vindoc., Baluz., Colb., Ebroic., aliique Norm.,
non rerum cardinem, ut habes in Editis.

^d Pratel., quod quasi de arrogantia.

^e Turon., Baluz., Colb., et pler. Norm., cum dura

emolliunt. Vet. Edit. Paris. et Basil., quatenus in eis
dura emolliantur, infirma roborentur.

^f Sic legitur in Mss. Baluz., Colb., Vindoc., Tu-
ron., Norm., quos sequuntur prioris Edit. At poste-
rioribus Editoribus visum est pro casti sufficere sancti.
Quamvis dici possint casti doctores, qui eloquia Dei
casta non adulterantur.

^g Al., et cum perfodissem.

quid est parietem fodere, nisi asperis correptionibus A duritiam cordis aperire? Quem cum perfodisset, apparuit ostium, quia cum cordis duritia asperis correptionibus aperitur, quasi quaedam janua ostenditur, ex qua omnia in eo qui corripitur cogitationum interiora videantur. Unde et bene illic sequitur: *Et dixit ad me: Ingredere, et vide abominabiles pessimas, quas isti faciunt hic.* Quasi ingreditur ut abominabiles aspiciat, qui discussis quibusdam signis exterius apparentibus, ita corda subditorum penetrat, ut cuncta ei quae illi cogitantur innotescant. Unde et subdidit: *Et ingressus vidi; et ecce omnis similitudo reptilium, et animalium abominatio.* In reptilibus, cogitationes omnino terrenae signantur; in animalibus vero, jam quidem aliquantulum a terra suspensae, sed adhuc terrenae mercedis praemia requirentes. Nam reptilia toto ex corpore terrae B 815 inhaerent; animalia autem ventre a terra suspensa sunt, appetitu tamen gulae ad terram semper inclinantur. Reptilia itaque sunt intra parietem, quando cogitationes voluntur in mente quae a terrenis desideriis nunquam levantur. Animalia quoque sunt intra parietem, quando et si qua jam justa, si qua honesta cogitantur, appetendis tamen lucris temporalibus honoribusque deserviunt; et per semetipsa quidem jam quasi a terra suspensa sunt, sed adhuc per ambitum quasi per gulae desiderium sese ad ima submitunt. Unde et bene subdidit: *Et universa idola domus Israel depicta erant in pariete.* Scriptum quippe est: *Et avaritia, quae est idolorum servitus (Coloss. iii, 5).* Recte ergo post animalia idola describuntur, quia C etsi honesta actione quasi a terra se erigunt, ambitione tamen inhonesta semetipsos ad terram deponunt. Bene autem dicitur: *Depicta erant*, quia dum exteriorum rerum ininsecus species attrahuntur, in corde quasi depingitur quidquid fictis imaginibus cogitatur.

[Vet. V.] 8. *Reactor animarum in scrutandis cordis piaculis pia severitas. Qui a correptione cessat, damnari metuat.* — Notandum itaque est quia prius foramen in pariete, ac deinde ostium cernitur, et tunc demum occulta abominatio demonstratur, quia nimirum uniuscujusque peccati prius signa forinsecus, deinde janua apertae iniquitatis ostenditur, et tunc demum omne malum quod intus latebat aperitur. Idcirco ergo solent etiam sancti doctores graviter minuta discutere, ^a ut ab extremis exterioribus ad occulta possint majora pervenire. Verba asperae increpationis movent, ut spinas mortiferae cogitationis eradicent; et haec cum agunt, charitatis amore saevit, non inflatione elationis intumescunt. Mori enim pro ipsis parati sunt, quos quasi usque ad mor-

tem saevientes affligunt. Servant in cogitatione quod diligunt, sumunt in specie quod persequuntur. Bona praedicantes insinuant, mala autem caventes praenuntiant, non ut Eliu desiderantes exorant. Erga commissos sibi ita nonnunquam in correptione fervent, ac si de tranquillitate nihil habeant; sed ita in dilectione tranquilli sunt, ac si nullus eos fervor accendat. Valde enim metuunt ne si a pravorum correptione cessaverint, ipsi pro eorum damnatione puniantur; et cum ad verba invectionis b inflamman-

tur, inviti quidem ad haec veniunt, sed tamen haec defensionem sibi apud districtum judicem praeparant. 9. *Corripiendorum et erudiendorum ad poenitentiam et pietatem delinquentium ordo.* — Unde et eidem rursus c Ezechiel dicitur: *Fili hominis, sume tibi laterem, et pones eum coram te, et describes in eo civitatem Jerusalem, et ordinabis adversus eam obsidionem, et aedificabis munitiones, et comportabis aggerem, et dabis contra eam castra, et pones arietes in gyro. Et tu sume tibi sartagine ferream, et pones eam murum ferreum inter te et inter civitatem (Ezech. iv, 1, seq.).* Cujus enim Ezechiel nisi magistrorum speciem tenet? cui dicitur: *Sume tibi laterem, et pones eum coram te, et describes in eo civitatem Jerusalem.* Doctores quippe sancti sibi laterem sumunt, quando terrenum cor auditorum ut doceant apprehendunt. Quem laterem coram se ponunt, quia tota illud sollicitudinis intentione custodiunt. In quo et civitatem Jerusalem 816 jubentur describere, quia praedicando terrenis cordibus curant summopere quanta sit supernae pacis visio demonstrare. Cui bene etiam dicitur: *Et ordinabis adversus eam obsidionem, et aedificabis munitiones.* Sancti enim praedicatores obsidionem circa laterem in quo Jerusalem civitas descripta est ordinant, quando terrenae menti, sed jam supernam patriam requirenti, quanta eam in hujus vitae tempore vitiorum impugnet adversitas demonstrant. Cum enim unumquodque peccatum quomodo menti insidietur ostenditur, quasi obsidio circa Jerusalem civitatem voce praedicatoris ordinatur. Sed quia non solum insinuant quomodo mentem insidiantia vitia expugnent, sed etiam quomodo custoditae virtutes roborent, recte subjungitur: *Et aedificabis munitiones.* Munitiones quippe sanctus praedicator aedificat, quando quae virtutes quibus vitiis obviat, D insinuare non cessat. Et quia virtutibus crescentibus plerumque bella tentationis augentur, recte adhuc additur: *Et comportabis aggerem; et dabis contra eam castra, et pones arietes in gyro.* Aggerem namque comportat, quando praedicator quisque molem crescentis tentationis indicat. Et contra Jerusalem castra erigit, quando rectae intentioni audientium d hostis callidi

infra, *Jezechiel.*

^d Hic in diversa abeunt Mss. Longip. habet: *hostes callidos circumspiciens quasi*, etc. Turon., quando rectae intentioni audientium patefacit, et quasi incomprehensibiles insidias praedicit. Baluz., Colb. et Norm., *hostis callidi circumspicias et quasi incomprehensibiles*, etc. In vet. Edit. Paris. et Basil., *incircumspectus et quasi*, etc.

^a Ita Mss. Anglic., Norm., Baluz., Colb., Vindoc., Turon., etc. In vet. Edit. Paris., *ut ab extremis erroribus*. In recent. Vulgatis, *ut ab externis erroribus*. Praefrenda Mss. lectio, in qua stilus videtur ad ea quae praecesserunt: *notandum itaque est quia prius foramen, etc.*

^b Vindoc. et Pratel., *se inflammant*.

^c In Turon. et nonnullis vetust. Mss., *Jezechiel*. Ac

circumventiones quasi incomprehensibiles insidias A
prædicat. Atque in gyro arietes ponit, quando tenta-
tionum aculeos in hac vila nos undique circumdan-
tes, et virtutum murum perforantes innotescit.

10. *Quid et quantum zelus ad id necessarius.*—Ubi bene additur: *Et tu sume tibi sartagine ferream, et pones eam murum ferreum inter te et inter civitatem* (Ezech. iv, 3). Per sartagine namque fritura, per ferrum vero fortitudo ostenditur. Quid autem ita magistri atque doctioris mentem quam zelus Domini frigit et excruciat? Unde et Paulus hujus sartagine incendebatur fritura, cum diceret: *Quis infirmatur, et ego non infirmor? et quis scandalizatur, et ego non uror.* (II Cor. xi, 29)? Et quia quisquis zelo Dei contra peccantes accenditur, forti in perpetuum custodia munitur, ne ex neglecta prædicationis et regimini B
nis cura damnetur; recte dicitur: *Pones eam murum ferreum inter te et inter civitatem* (Ezech. iv, 3). Sarlago enim ferrea murus ferreus inter prophetam et civitatem ponitur, quia cum nunc fortem zelum doctores exhibent, eundem zelum postmodum inter se et auditores suos fortem munitionem tenent, ne tunc ad vindictam de-tituti sint, si nunc fuerint in correptione dissoluti. Hanc sartagine propheta idem, ut inter se et auditores suos murum sumeret, audiebat, cum ei divina vox præmitteret, dicens: *Si tu annuntiaveris impio, et ille non fuerit conversus ab impietate sua, et a via sua impii, ipse quidem in impietate sua morietur, tu autem animam tuam liberasti* (Ezech. iii, 19). Hanc sartagine inter se et discipulos murum Paulus posuerat, cum dicebat: *Mundus sum a sanguine omnium vestrum; non enim subterfugi quominus annuntiare omne consilium Dei vobis* (Act. xx, 26). Nunc ergo doctores necesse est ut appetant C
zeli ardoribus frigi, ne cogantur post de torpore negligentiae igne gehennæ cruciari.

[Vet. VI.] 11. *Qua discretionem exercendus. Ex occulto odio non prodeat.*—Sed aliud est quod injustis et subditis, aliud 817 quod justis et non subditis debemus. Ad illorum nos correptionem atque custodiam reddendam rationum debet timor accendere; ad istorum vero venerationem ipsa considerata æquitas inclinare. Sed arrogantes viri, quia hujus formam discretionis ignorant, hoc justis et non subditis exhibent, quod a bonis prædicatoribus fieri et injustis et subditis vident. Qui cum ad fervorem invectionis injuste prosiliunt, etiam per verba maledictionis excedunt. Quia enim nequaquam proximos sicut se diligunt, proximis optare non desinunt quod ipsi sibi eventire pertimescunt. Unde Eliu occultum odium in manifestatione maledictionis exsudans, ait: *Pater mi, probetur Job usque ad finem, ne desinas ab homine iniquitatis.* Hominem iniquitatis vocat, quem Deus justum præ omnibus superna at-

^a Sic Vindoc., Baluz., Colb., Norm. At Excusi, in iniquitate.

^b Vindoc. et Ebroic., aliique Norm., zeli fervoribus.

^c Turon., quod justis et subditis... quod injustis et non subditis.

testatione denuntiat. Et quia multa adhuc sub hac Indiscretionem subjuncta sunt, breviter ea æstimo transcurranda. Dicta enim quæ gravitate carere, inventa expositione non indigent. Sequitur:

CAPUT VII [Rec. VI].

VERS. 37. — *Qui addidit super peccata sua blasphemiam.*

12. *Etiam eos adumbrat, qui cum pro veritate loqui videantur, a veritate sunt alieni.*— Accusat enim et pro peccatis flagellar meruisse; et post flagella peccaste. Longe vero aliter Dominus judicat, qui et frustra flagellatum insinuat, et bona duplicia post flagella restituit (Job. ii, 3). Pœna enim debetur culpe; non præmium. Beatus ergo Job sine culpa locutus ostenditur, quem post locutionem præniæ B
subsequuntur (Job. xlii, 10). Eliu itaque, quia pro Domini defensionibus loquens, de beato Job aliud quam Dominus sentit, quasi dom pro veritate verba multiplicat, a veritate discordat. Sequitur:

CAPUT VIII.

INTRO. — *Inter nos interim constringatur, et tunc ad iudicium provocet sermonibus suis Deum.*

13. *Non solum incepta dicere student, sed multa.*— Ac si diceret: Ex nostra assertionem cognoscat quia nequaquam divinæ examinationi sufficiat. Et quia arrogantes viri non solum student incepta dicere, sed etiam multa; versus qui sequitur, bene de illo frequenter infertur.

CAPUT IX [Vet. et Rec. VII].

CAP. XXIV, VERS. 1. — *Igitur Eliu hæc verbum locutus est.*

14. *Superborum immitibus loquacitas.*— Omnis qui multa loquitur, in locutione sua semper incipere studet, quatenus inchoatione ipsa suspensos auditores faciat, et eo attentius taceant, quo quasi novum audire aliquid expectant. Eliu vero alia sentens, alia incessanter exorditur, ut immensa loquacitas per subjuncta semper initia continetur. Sequitur:

CAPUT X.

VERS. 2. — *Nunquid aqua tibi videtur tua cogitatio, ut dices: Justior sum Deo?*

15. *Innocentes quam injuste soleant accusare.*— Quia beatus Job justior se Deo non dixerit, omnis qui textum historiarum legit, agnoscit, sed ait: *Proponat æquitatem contra me, et perveniet ad victoriam iudicium meum* (Job. xxxiii, 7). Vitam suam videlicet pensans, et causas percussione ignorans, ut sæpe jam dictum est, pro diluendis peccatis se credit et non pro augendis meritis flagellari; et ideo iudicium suum ad victoriam pervenire confisus est, quia culpam in se, pro qua debuisset percuti, non invenit. Quod quidem de illo et Dominus ad diabolum dixit: *Commovisti me adversus eum, ut affligerem eum frustra* (Job. ii, 3). Quid ergo hæc loquendo peccavit, qui verbis istis divinæ de se et occulte senten-

^a Vindoc., Pratel. et plerique Norm., istorum vero venerationi.

^b Colb., Pratel. et alii à Gussanv. appellati sic habent. Ipse tamen Gussanv. cum recentioribus hæc prætulit lectionem, invenire pertimescunt.

ut etiam **818** **819** **820** **821** **822** **823** **824** **825** **826** **827** **828** **829** **830** **831** **832** **833** **834** **835** **836** **837** **838** **839** **840** **841** **842** **843** **844** **845** **846** **847** **848** **849** **850** **851** **852** **853** **854** **855** **856** **857** **858** **859** **860** **861** **862** **863** **864** **865** **866** **867** **868** **869** **870** **871** **872** **873** **874** **875** **876** **877** **878** **879** **880** **881** **882** **883** **884** **885** **886** **887** **888** **889** **890** **891** **892** **893** **894** **895** **896** **897** **898** **899** **900** **901** **902** **903** **904** **905** **906** **907** **908** **909** **910** **911** **912** **913** **914** **915** **916** **917** **918** **919** **920** **921** **922** **923** **924** **925** **926** **927** **928** **929** **930** **931** **932** **933** **934** **935** **936** **937** **938** **939** **940** **941** **942** **943** **944** **945** **946** **947** **948** **949** **950** **951** **952** **953** **954** **955** **956** **957** **958** **959** **960** **961** **962** **963** **964** **965** **966** **967** **968** **969** **970** **971** **972** **973** **974** **975** **976** **977** **978** **979** **980** **981** **982** **983** **984** **985** **986** **987** **988** **989** **990** **991** **992** **993** **994** **995** **996** **997** **998** **999** **1000**

ut etiam **818** **819** **820** **821** **822** **823** **824** **825** **826** **827** **828** **829** **830** **831** **832** **833** **834** **835** **836** **837** **838** **839** **840** **841** **842** **843** **844** **845** **846** **847** **848** **849** **850** **851** **852** **853** **854** **855** **856** **857** **858** **859** **860** **861** **862** **863** **864** **865** **866** **867** **868** **869** **870** **871** **872** **873** **874** **875** **876** **877** **878** **879** **880** **881** **882** **883** **884** **885** **886** **887** **888** **889** **890** **891** **892** **893** **894** **895** **896** **897** **898** **899** **900** **901** **902** **903** **904** **905** **906** **907** **908** **909** **910** **911** **912** **913** **914** **915** **916** **917** **918** **919** **920** **921** **922** **923** **924** **925** **926** **927** **928** **929** **930** **931** **932** **933** **934** **935** **936** **937** **938** **939** **940** **941** **942** **943** **944** **945** **946** **947** **948** **949** **950** **951** **952** **953** **954** **955** **956** **957** **958** **959** **960** **961** **962** **963** **964** **965** **966** **967** **968** **969** **970** **971** **972** **973** **974** **975** **976** **977** **978** **979** **980** **981** **982** **983** **984** **985** **986** **987** **988** **989** **990** **991** **992** **993** **994** **995** **996** **997** **998** **999** **1000**

mini qui similis tui est nocere impietas tua; et filium hominis adjuvabit iustitia tua. Sed inter hæc illud est solerter intuendum, quod ait: *Suspice caelum, et intueri, et contemplare æthera quod alior te sit.* Hæc enim dicens, nimirum colligit ut considerare debeat quanto minus Deo actione sua aut prosit aut noceat, qui altitudinis caeli atque ætheris prodesse vel nocere non possit. Quamvis in caelo vel æthere possimus supernas potestates accipere, divinis semper obtutibus inhaerentes, ut cum angelicos spiritus longe adhuc a nobis distare conspiciamus, ipsi creatori atque dominatori spirituum a quam longe distamus inferius agnoscamus, corpoream tamen caeli ætherisque materiam hoc loco sentire nil obstat. [Vet. VIII.] Nam si vigilanter exteriora conspiciamus, per ipsa **819** eadem ad interiora revocamur. Vestigia quippe creatoris nostri sunt mira opera visibilis creaturæ. Ipsum namque adhuc videre non possumus; sed jam ad ejus visionem tendimus, si eum in his quæ fecit miramur. Ejus ergo vestigia creaturam dicimus, quia per hæc quæ ab ipso sunt sequendo imus ad ipsum. Unde Paulus ait: *Invisibilia ejus per ea quæ facta sunt intellecta conspiciuntur, sempiterna quoque virtus ejus et divinitas* (Rom. 1, 20). Unde et in libro Sapientiae scriptum est: *Per magnitudinem enim creaturæ et speciem potest intelligibiliter creator videri* (Sap. XIII, 5). Menti enim nostræ peccato suo exterioris sparsæ necdum Deus sicut est interiori innotescit; sed dum facturæ suæ decus foris proponit, quasi quibusdam nobis huiusmodi innotuit, et quæ intus sequamur ostendit, ac mirò modo ipsis formis exterioribus nos ad interiora perducit; innotuit immensa admiratione quod est, miræ hæc exteriori ostendendo quæ non est. Hinc enim de sapientia scriptum est: *In visis ostendit se illis hilariter, et omni providentia occurrit illis* (Sap. VI, 17).

18. *Vix eunt ad Creatorem. Per visibilia a Deo recessimus; per eadem ad Deum reverti debemus.* — Vix quippe ad Creatorem sunt opera considerata creaturæ. Quæ dum facta cernimus, potentiam factoris miramur. In istis visis a sapientia omni nobis providentia occurrit, quæ factoris nobis virtus inquirenda proponitur in omne quod mirabiliter factum videtur; et quocumque se verterit anima, si vigilanter intendit, in hisdem ipsis Deum invenit, per quæ reliquit; ejusque potentiam ex eorum rursus consideratione cognoscit, quorum amore destituit; et per quæ perversa cecidit, per hæc conversa revocatur. Ubi enim lapsi sumus, ibi incumbimus et surgamus; et quasi ibi surgendo manum considerationis figimus, ubi pede amoris lubrici corruentes negligendo jacebamus. Quia enim ab invisibilibus per visibilia cecidimus, dignum est ut ad invisibilia ipsis rursus visibilibus innitiamur, ut quo casu anima venit ad infima, eo gradu revertatur ad summa; atque eisdem quibus corruit passibus surgat, dum, sicut dictum est, ista nos ad Deum bene considerata

CAPUT XI.

Vers. 3. — *Dixisti enim: Non tibi placet quod rectum est, vel quid tibi proderit si ego peccavero?*

16. *Ant falsa loquuntur, aut si vera, at non conscientia.* — Si tota libri series attenditur, nihil horum beatus Job dixisse monstratur. Sed arrogantes viri, sicut et superius diximus, habere hoc proprium solent, ut dum in nimia invectione prodeunt, etiam invehendo mentiantur; et cum non possunt juste reprehendere quæ sunt, reprehendant mentiendo quæ non sunt. Sequitur:

Vers. 4. — *Itaque ego respondebo sermonibus tuis et amicis tuis tecum.*

Dicit superioribus quasi beati Job culpabilia verba narravit, atque ex eis sibi materiam loquendi proponit; sed verbis subsequenter fortis acimine discutit hoc quod sibi ad dicendi materiam fallaciter fluxit. Et fortes quidem sunt sententiæ quæ sequuntur, sed beati Job personæ non congruunt; tantoque eum increpationis hujus tela non feriunt, quanto contra eum injuste mittuntur. Sequitur:

CAPUT XII [Reg. VIII].

Vers. 5-7. — *Suspice caelum, et intueri, et contemplare æthera quod alior te sit. Si peccaveris, quid tibi nocere; et si multiplicatae fuerint iniquitates tuæ, quid facies contra eum? Porro si juste egeris quid dolentis est; aut quid de manu tua accipiet?*

17. *Vestigia Dei sunt creaturæ.* — Quamvis beato Job scienti majora nequaquam dici ista debuerint, vera tamen sunt quæ dicuntur, quod videlicet Deus nec peccata nostra noceant, nec bene gesta coneturant. Unde subsequenter, adjunxit: Vers. 8. — *Ho-*

• Excursus, quanto distamus.

• Recensio: quibusdam se nobis. Abest de a Mss. Colb., Præcl.; etc.

• Idem recentiores, opera considerata creatoris; reluctantibus Mss. Colb., Turom.; Ebroic., etc., necnon vet. Editis.

revocant, quæ nos ab eo male electa dividerunt. Eliu itaque, ut vim considerationis admoveret, atque ex corporeis rebus ostenderet quanto sit homine excel-
 alior Deus, bene intulit: *Suscipe cælum, et intueri, et contemplare æthera quod altior te sit.* Ipsi enim rebus creatis atque corporeis agnoscimus quantum a creatoris nostri sublimitate distamus, quia per omne quod cernimus esse humiles admonemur, ut quasi quædam sit lectio a menti nostræ species considerata creaturæ. Dicat ergo: *Suscipe cælum; et intueri, et contemplare æthera quod altior te sit. Si peccaveris, quid ei nocebit? et si multiplicatæ fuerint iniquitates tuæ, quid facies contra eum? Porro si juste egeris, quid donabis ei, aut quid de manu tua accipiet?* Ac si diceret: Ex ipsis creaturis intellige quas altiores te esse corporaliter vides, quantum a divinæ potentie sublimitate disjungeris; atque ex hac tua considera-
 A tione collige quia Deum nec bene vivendo adjuves, nec rursus malis actionibus graves.

19. *Angelis inferiores sumus, quanto magis Deo!*

— Si vero, sicut superius diximus, in cælo vel æthere supernas potestates accipimus, verbis istis

820 Eliu considerare nos admonet, ut quia ipsi angelici spiritus creatoris nostri potentiam plene contemplari non possunt, de quibus tamen certum est quia nobis eo ipso altiores sunt quo lapsi in infimis non sunt, videlicet colligamus quanto Deo inferiores existimus, qui etiam creaturis sublimibus sed longe illo inferioribus subjacemus. Ac si diceret: Vide quantum a divina celsitudine separaris, a cujus potentia etiam potestates illæ humilitate contremiscent quæ te immensa sublimitate transcendunt, et quanto ipse summo inferior es, qui inferiorem te esse etiam inferioribus deprehendis. Ostendendo vero summam, reducit ad æqualia, atque ait:

CAPUT XIII.

VERS. 8. — *Homini qui similis tui est nocebit impietas tua, et filium hominis adjuvabit justitia tua.*

20. *Homo homini nocere aut prodesse potest, non angelis.* (1, quæst. 4, can. Homini.) — Humana impietas ei nocet, quem pervertendo inquinat. Et rursus eum adjuvat nostra justitia quem a pravis actionibus immutat. Nocere enim vel juvare nesciunt ea quæ vel a bono corrumpere vel a malo permutare non possunt. Supernæ igitur potestates eo lædi vel juvari nequeunt, quo esse jam incommutabiles acceperunt. Sed considerare hæc nequeunt, qui terrenis desiderii implicantur. Sparsis enim foris mentibus ad semetipsas redire difficile est, quia prava itinera semel captas tanto delectabiliter tenent, quanto in eis ompe quod liberit licet. Nullus quippe disciplinæ murus obviat qui constringat, nulla retributionis

^a Al., *mentis nostræ.*

^b Longipont., Pratel. ac alii Norm., quibus assentiunt vet. Ed. Basil., *potestates illæ humilitatæ contremiscunt.*

^c Al., *ostendens, ut legitur in Colb.*

^d Pratel., *semel captos.*

^e Ebroic. et alii, *premit et purgat.*

^f Al., *ad summam.*

^g Plerique Norm., *hæc itaque.*

A prospicitur pœna quæ terreat, sed clausis oculis cordis eo anima præcipitatur in infimis, quo obcuratur a summis; et tanto securius mala temporalia perpetrat, quanto durius bona æterna desperat.

[*Vet. et Rec. IX.*] 21. *Mali bonos premendo purgant.* — Sed ista reproborum nequitia tritura more electorum vitam quasi grana a paleis separans, premit ut purget. Mali enim bonos magis ab hujus mundi desiderii expediunt, dum affligunt; quia dum multa eis hic violenta ingerunt, festinare illos ad superna compellunt. Quod bene de Israelitico populo vocante Moysen et Pharaone rege sævientem signatum est (*Exod. iii, 7*). Tunc namque Moyses ad vocandum missus est, cum jam Pharaon duris operibus ad opprimendum fuerat excitatus, ut Israelitarum mentes Ægypto deformiter inhærentes, alius dum vocaret quasi traheret, alius quasi impelleret dum sæviret; et plebs in servitio turpiter fixa, vel provocata bonis, vel malis impulsa moveretur. Hoc quodidie agitur, dum prædicatis cœlestibus præmiis, sævire in electos reprobi permittuntur, ut si ad repromissionis terram vocati exire negligimus, pressuris saltem sævientibus impellamur, atque hæc Ægyptus, videlicet vita præsens, quæ nos oppressit blandiens, adjuvet premens; et quæ dum fovit, servitutis iugo contrivit, libertatis viam dum cruciat ostendat. Hæc utique causa est quod ab injustis justis sinuntur affligi, ut scilicet dum futura audiunt bona quæ cupiant, patiantur etiam mala præsentia quæ perhorrescant, atque ad faciliorem exitum dum amor provocat, cruciatus impellat. Unde Eliu eisdem labores electorum sub oppressionibus reproborum exsequens, ait:

CAPUT XIV [Rec. X].

821 VERS. 9. — *Propter multitudinem calumniatorum clamabunt et ejulabunt propter vim brachii tyrannorum.*

22. *Peiores sunt qui pravis exemplis, virtutibus nos spoliunt, quam qui exterioribus bonis.* — Calumniatores recte dicere possumus omnes iniq̄os, non solum qui exteriora bona rapiunt, sed etiam qui malis suis moribus, et vitæ reprobæ exemplo interna nostra dissipare contendunt. Illi namque ea quæ nobis extra sunt invadere ambiunt, isti vero nos prædari interioris quærunt. Illi amore rerum, isti non cessant odio sævire virtutum. Illi invident quod habemus, isti quod vivimus. Illi student rapere bona exteriora, quia placent; isti satagunt interiora bona dissipare, quia displicent. Quanto igitur morum vita a rerum distat substantia, tanto gravior calumniator est qui male videndo vim nostris infert moribus, quam qui violenter opprimendo damna ingerit rebus. Nihil

^a In Sacris litteris et in scriptoribus ecclesiasticis, sæpe calumniator est, non qui falsum crimen intendit, sed qui alios vexat et opprimit. Isaia xlvii, 4: *Assur absque ulla causa calumniatus est eum; hoc est, injuste vexavit.* Luc. iii, 14: *Neminem concutiatis, neque calumniam faciatis, et contenti estote stipendiis vestris.* Victor. Utic., l. ii Vaud. Persecut.: *Provincias regni sui variis calumniis et indictionibus onerabat;* pag. 22 novæ Edif. Vide etiam pag. 38 et 40.

iste de nostra sustentatione subtrahit, sed exempla nobis perditionis apposuit. Eo ergo graviores calumniam intulit, quo quietum cor in tentatione commovit. Qui etsi nequaquam nobis actionis suæ opera persuasit, pugnam tamen tentationis ingressit. Gravem igitur de vita ejus calumniam sustinemus, quia nimirum intus patimur quod cum labore vincamus. Et quia in hoc mundo abundat malorum vita quæ cruciet, recte dicitur: *Propter multitudinem calumniatorum clamabunt.*

25. *Alii vitia suadent, alii jubent et tyrannica vi ad ea cogunt.* — Quia vero ea quæ verbis suadere non valent extorquere nonnunquam etiam effrenatis viribus student, apte subjungitur: *Et ejulabunt propter riam brachii tyrannorum.* [Vet. X.] Quisquis enim male vivere suo nos exemplo compellit, adhuc in nobis voce calumnioris utitur; quisquis vero peccatum suadens etiam terrere nos appetit, jam contra nos brachio tyrannidis sævit. Aliud est enim vitia suadere vivendo, aliud jubere terrendo. Dum ergo exempla malæ actionis aspiciamus, quasi adhuc strepitum calumniatoris audimus; dum vero vi peccare cogimur, jam tyrannum in corde sustinemus.

24. *Eorum tamen conatibus resistunt electorum mentes. Ad Deum eundum est, non solum per mollia, sed etiam per aspera.* — Sed robustorum mentes in Deo immobiliter fixæ tanto ista despiciunt, quanto cernunt quod contra præcepta conditoris excrescunt. Aternitatis quippe præmia præstolantes vires ex adversitatibus sumunt, quia crescente pugna gloriosorem sibi non ambigunt manere victoriam. Sic itaque electorum desideria dum præmuntur, adversitate proficiunt, sicut ignis flatu premitur ut crescat; et unde quasi extingui cernitur, inde roboratur. In eo namque ostendimus quanta ad Dominum cupiditate flagramus, si non solum ad eum per tranquilla et mollia, sed etiam per aspera et dura transimus. Hinc namque propheta ait: *Qui perfecit pedes meos quasi cervi (Psal. xvii, 34).* Cervus enim cum montium juga conscendit, a quæque aspiciunt aspera, quæque se obijciunt sentibus illigata, dato saltu transgreditur, et absque ullo cursu sui obstaculo in superiora elevatur. Ita etiam electorum mentes quæque sibi in hoc mundo obsistere atque obviare conspiciunt, contemplationis saltu transcendunt, et more cervorum, despectis terrenarum rerum sentibus, in superna se elevunt. Hinc rursum dicit: *Et in Deo meo transgrediar murum (Ibid., 30).* 822 Murus quippe est omne quod itineri nostro obijcitur, ne ad eum qui diligitur, transeat. Sed murum transgredimur, cum præ amore supernæ patriæ, quæque in hoc mundo fuerint objecta calcamus. Hinc per eundem Prophetam certanti animæ Dominus dicit: *Exaudi vi te in abscondito tempestatis, probavi te ad aquas contradictionis (Psal. lxxx, 8).* Absconditum quippe tempe-

statis est, cum in corde contrito cogitationum tentantium fluctus intumescunt, cum contra amoris sancti studia curarum sæcularium se tumultus illidunt. In abscondito ergo tempestatis auditur, quia clamor deprecantis est hæc ipsa tribulationis fluctuatio. Quia vero omnino non desunt qui bona quærentibus suadere perversa moliantur, aquæ contradictionis sunt populi resistentes. Et quia tunc probatur desiderium cum aliqua ei adversitate resistitur, recte dicitur: *Probavi te ad aquas contradictionis.* His itaque virtutum nisibus robusti ex adversitate proficiunt, sed infirmi sæpe in desideriis suis, si qua eis fuerint, ex adverso objecta, languescunt, et cum valida tribulatione pulsantur, pusillanimitate deficiunt. Unde Eliu beato Job probra pusillanimitatis impingens, præmissis malorum oppressionibus, infirmorum mox pusillanimitates exsequitur, dicens:

CAPUT XV (Rec. XI).

VERS. 10. — *Et non dixit, Ubi est Deus qui fecit me?*

25. *Qui tentatione frangitur, Dei providentiam serio non cogitat.* — Mos sacræ Scripturæ est ut a singulari numero ad pluralem subito transeat, atque a plurali sæpe se ad singularem vertat. Unde Eliu cum diceret: *Clamabunt, et ejulabunt, nequaquam subdidit: Non dixerunt, ubi est Deus: Non dixit ubi est Deus.* A plurali quippe numero in singularem veniens, ad personam subito infirmi uniuscujusque transivit, fortasse quia a singulis melius recognoscitur quidquid ^b dici de eis singulariter auditor, ut ad cor suum qui-que redeat, et in semetipso hoc quod de unoquoque dicitur reprehendat. Singularem igitur numerum tenuit, dicens: *Non dixit, Ubi est Deus qui fecit me.* Quisquis enim adversitatum tribulatione frangitur a quo factus est minime contemplatur. Nam qui quod non erat fecit, factum sine gubernatione non deserit; et qui benigne hominem condidit, nequaquam injuste cruciari permittit; nec sinit neglecte perire quod est, qui hoc etiam quod non fuit ^a creavit ut esset. Cum ergo causam tribulationis nostræ requiramus, et fortasse tardius invenimus, ^d est ista consideratio, quod nihil injuste patiamur, quia si Deo auctore sumus qui non fuimus, Deo regente non affligimur injuste qui sumus. Sequitur:

CAPUT XVI [Vet. XI, Rec. XII].

IBID. — *Cui dedit carmina in nocte*

26. *Ne vincamus, Deus tribulationes consolatione condit.* — Carmen in nocte est lætitia in tribulatione, quia etsi pressuris temporalitatis affligimur, spe jam tamen de æternitate gaudemus. Carmina Paulus in nocte prædicabat, dicens: *Spe gaudentes, in tribulatione patientes (Rom. xii, 12).* Carmen in nocte David sumpserat, qui dicebat: *Tu mihi es refugium a pressura quæ circumdedit me, exultatio mea, redime*

^a Turon., si aspera quæque se obijciunt. Pratel. et alii Norm., quæque se aspera, quæque obijciunt. Ita quoque Baluz. et Colb.

^b Ita Baluz., Colb., Ebroic. aliique Norm. Deest

dici in Editis.

^c Pratel. et nonnulli Norm., curavit ut esset.

^d Pratel., est ista concita ratio; quod etiam legitur in Utic., Baluz. et Colb.

me a circumstantibus me (Psal. xxi, 7).^a Ecce noctem A pressuram nominat, et tamen liberatorem suum inter angustias exultationem vocat. Foris quidem nox erat in circumdatione pressuræ, sed intus carmina **823** resonabant^b de consolatione lætitiæ. Quia enim ad æterna gaudia redire non possumus, nisi per temporalia detrimenta, tota sacræ Scripturæ intentio est^c ut spes manentis lætitiæ nos inter hæc transitoria adversa corroboret. Unde et Ezechiel propheta librum se accepisse testatur, in quo scriptæ erant lamentationes, carmen et væ (Ezech. ii, 9). Quid enim libro hoc, nisi divina eloquia figurantur? Quæ quia nobis lacrymas luctusque præcipiunt, lamentationes in eo scriptæ referuntur. Carmen quoque et væ continent, quia sic de spe gaudium prædicant, d^d ut in præsentî tamen pressuras atque angustias B incident. Carmen et væ continent, quia etsi illic dulcia appetimus, prius necesse est ut hic amara toleremus. Carmen et væ discipulis prædicabat Dominus, cum dicebat: *Hæc locutus sum vobis, ut in me pacem habeatis; in mundo pressuram habebitis* (Joan. xvi, 33). Ac si aperte diceret: Sit vobis de me interius quod consolando reficiat, quia erit de mundo exterius quod sæviendo graviter premat. Quia ergo infirmus quisque cum premitur, a spe gaudii nimia pusillanimitate lassatur, et dum foris adversa tolerat, intus obliviscitur quo gaudebat, bene dicitur: *Non dixit, Ubi est Deus qui fecit me, qui dedit carmina in nocte?* Si enim ista diceret, vim quam patitur temperaret; et per hoc quod mansurum intus quæreret, id quod foris transitorium C sustinet esse intolerabile non æstimaret. Sequitur:

CAPUT XVII [Rec. XIII].

Vers. 11. — *Qui docet nos super jumenta terræ, et super volucres cæli erudit nos.*

27. *Deus nos docet carnis voluptates, et spiritus elationem cavere.* — Jumenta terræ sunt, qui usu vitæ carnalis imā appetunt; volucres vero cæli sunt, qui superbæ curiositatis studio sublimia petseruntur, illi vivendo se deponunt infra quam sunt, isti inquirendo se elevant ultra quam possunt. • Illis in infimis voluptas deficit carnis, istos quasi in superioribus erigit libido curiositatis. Illis per sacra eloquia dicitur: *Nolite fieri sicut equus et mulus, quibus non est intellectus* (Psal. xxxi, 9);^e istorum superbus labor increpatur, dum dicitur: *Altiora te ne quæsieris, et fortiora te ne scrutatus fueris* (Eccli. iii, 22). Illis dicitur: *Mortificate membra vestra, quæ sunt super terram, fornicationem, immunditiam, libidinem, concupiscentiam malam* (Coloss. iii, 5); istis dicitur: *Nemo vos decipiat per philosophiam et inanem fallaciam* (Coloss. ii, 8). Docet igitur nos Deus super jumenta terræ et volucres cæli, quia dum hoc quod sumus agnoscimus, nec carnis nos infirmitas deficit, nec

superbiæ spiritus elevat; nec desinendo imis subjicimur, nec superbiendo de sublimibus inflamur. Qui enim carne labitur, jumentorum appetitu prosternitur; qui vero extollitur mente, more volucrum quasi levitatis penna sublevatur.

[Vet. XII.] 28. *Superbia luxuriæ seminarium. Caro mergit quos superba scientia sublevat. Juste mens amittit carnis dominium si Deo servire denéget.* — Sed si vigilanter intenditur, ut et mentis humilitas, et carnis castimonia teneatur, cito cognoscimus, quia alterum custoditur ex aliero. Nam multis sæpe superbia luxuriæ seminarium fuit, quia dum eos spiritus quasi in altum erexit, caro s in infimis mersit. Hi enim prius secreto elevantur, sed postmodum publice corruunt, quia dum occultis intumescunt motibus cordis, apertis cadunt lapsibus corporis. **824** Sic sic elati justa fuerant retributione ferendi, ut quia superbiendo se hominibus præferunt, luxuriando usque ad jumentorum similitudinem devolvantur. *Nemo quippe cum in honore esset, non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus, et similibus factus est illis* (Paal. xlviij, 13). Quasi scientiæ enim illos in altum penna sublevaverat, de quibus Paulus hoc quod et superius protulimus dicebat:

Quia cum cognovissent Deum, non sicut Deum glorificaverunt, aut gratias egerunt, sed evanuerunt in cogitationibus suis (Rom. i, 21). Quomodo autem in jumentorum, aut plusquam jumentorum voluptatem deciderint, subdidit dicens: *Tradidit eos Deus in desideria^h cordis eorum, in immunditiam* (Ibid., 24). Ecce caro mersit quos superba scientia sublevavit, et a volatu volucrum ultra appetitum lapsi sunt jumentorum; atque inde sub se prostrati sunt, unde super se ire videbantur. Curandum itaque est, et omni custodia mens a superbiæ tumore servanda. Non enim ante oculos Dei vacuæ transvolant cogitationes nostræ; et nulla momenta temporis per animum transeunt sine statu retributionis. Intus ergo videt Deus quod mentem elevat, et idcirco permittit foris invalescere quod deponat. Intus prius extollitur, quod foris postmodum luxuriæ corruptione feriatur. Occultam videlicet culpam sequitur aperta percussio, ut malis exterioribus interiora puniantur et cor publice corruat, quod latenter tuncbat. Hinc quippe per Osee contra Israelitas dicitur: *Spiritus fornicationis in medio eorum, et Dominum non cognoverunt* (Ose. v, 4). Qui ut ostenderet quod causa libidinis ex culpa proruperit elationis, mox subdidit dicens: *Et respondebit arrogancia Israel in faciem ejus* (Ibid., 5). Ac si diceret: Culpæ quæ per elationem mentis in occulto latuit per carnis luxuriam in aperto respondit. Proinde per humilitatis custodiam servanda est munditia castitatis. Si enim ple spiritus sub Deo premitur, caro illicite super spiritum non levatur. Habet quippe spiritus commissum sibi domi-

periora.

^e Vindoc., istorum superbia increpatur.

^s Ebroic. et alii Norm., in infima.

^h Ita Pratel., Baluz., Colb. In Excusis legitur, cordis sui.

^a Vindoc., ecce de nocte pressuram nominat.

^b Turon., de consolatione justitiæ.

^c Al., ut spe manentis, quod habet Colb.

^d Vindoc., ut tamen præsentis pressuras.

^e Pratel. et alii, illos in infima. . . istos quasi in su-

piam carnem, si tamen sub Domino recognoscit iura legitimæ servitutis. Nam si auctorem suum superbiendo contempnit, iure et a subjecta carne prælium suscipit. Unde et ille primus inobediens mox ut superbiendo peccavit, pudenda contexit (*Genes. iii, 7*). Quia enim contumeliam spiritus Deo intulit, mox contumeliam carnis invenit. Et quia auctori suo esse subditus noluit, jus carnis subditæ quam regebat amisit, ut in seipso videlicet inobedientia suæ confusio redundaret, et superatus disceret, quid elatus amisisset.

[*Yer. XIII.*] 29. *Si cordis humilitatem negligamus, Deus carnis integritatem despiciit.* — Nullus ergo postquam superna appetere coeperit, si carnis voluptate prosternitur, a tunc se victum judicet, cum aperte superatur. Si enim plerumque virus libidinis de radice nascitur elationis, tunc caro vincit, cum spiritus latenter intumuit: jam tunc anima per originem culpæ in petulantiam jumentorum cecidit, cum effereudo se, more volucrum, ultra quam debuit evolvit. Hinc est enim quod longa continentia repente solvitur, hinc quod plerumque et usque ad senium virginitas servata vitatur. Quia enim negligitur **825** humilitas cordis, rectus iudex despiciit etiam integritatem corporis; et quandoque per apertum malum reprobos annuntiat, quos dudum reprobos in occulto tolerabat. Nam qui diu seryatum bonum subito perdidit, apud semetipsum intus aliud malum tenuit, b ex quo aliud subito erupit per quod ad omnipotentem Deo etiam tunc alienus existit, quando se ei per munditiam corporis inhaerere monstravit. Quia igitur mentis elatio ad pollutionem pertrahit carnis, reproborum cor a volatu volucrum ad petulantiam mergitur jumentorum. Sancti autem viri ne appetitu bestiali ad luxuriæ voraginem devolvantur, sollicitè cogitationes mentis a superbiæ volatu custodiunt; ac ne in infima desipiendo corruant, omne quod sublimiter sapiunt, humiliter premunt. Rectè itaque dicitur: *Qui docet nos super jumenta terræ, et super volucres cæli erudit nos.* Subaudis, hoc quoque non dixit.

30. *In adversis deficiamus, quia prosperis uti moderate nescimus.* — Hoc itaque quod jumentis ac volucris antecellit, eum non dicit in tribulatione memorari; ac si diceret: Infirmus quisque idcirco nequaquam se in perturbatione corroborat, quia et in tranquillitate non temperat; et ideo nescit adversa tolerare, quia constitutus in prosperis cogitatione se non novit a volatu volucrum premere, nec carnales motus a jumentorum ingluvie sublevare. Sed hoc beato Job tanto inconvenienter dicitur, quanto vita ejus inter alta et infima mirabiliter temperatur.

a Vindoc., tunc se justum judicet; quæ lectio in superficie optima. Præstat tamen altera, cujus sensus est eos qui carnis voluptate prosternuntur non tunc cœpisse vel tantum quando aperto lapsu superati sunt, sed prius mentis elatione, quæ libidinis radix est, fuisse defectos. Id minime intelligens aliquis sciolus, absurdumque, imo impium censens dicere eam qui in luxuriam labitur pro victo non reputandum esse, scribendum putavit: *nullus*.....

A Quod quidem intelligi et aliter potest: *Qui docet nos super jumenta terræ, et super volucres cæli erudit nos.* Nam sicut jumentorum vocabulo signatur vita hominum carnis adhuc motibus subditorum, ita appellatione volucrum figuratur elatio spirituum superbiorum, ut per jumenta quidem terreni homines, per volucres vero dæmonia designentur. Unde cum semina Domini juxta viam diceret cecidisse, subjungit: *Venerant volucres cæli, et comederunt ea* (*Matth. xiii, 4*), nimirum per volucres signans aereas potestates.

31. *Sancti dum Deo se subdunt, cuncta transitoria superant et despiciunt.* — Sancti autem viri, quia nec infima hominum exempla appetunt, nec rursus dæmoniaca subtilitate falluntur, et super jumenta terræ, et super cæli volucres virtute eruditionis excrescunt. Super jumenta enim terræ edocti sunt, quia quidquid in imis potest ambiri despiciunt. Super volucres quoque cæli eruditi sunt, quia omnes e immundorum spirituum insidias comprehendunt. Super jumenta terræ edocti sunt, quia nihil in hac vita quod præterit quaerunt. Super volucres cæli eruditi sunt, quia potestates aereas, quas adhuc per carnis infirmitatem tolerant, jam vitæ meritis calcant. Paulus jam super jumenta terræ edoctus fuerat, dicens: *Multi enim ambulant.* Et paulo post: *Quorum finis interitus, quorum deus venter est, et gloria in confusione ipsorum, qui terrena sapiunt. Nostra autem conversatio in cælis est* (*Philip. iii, 18, 19*). Et rursus super volucres cæli eruditum se noverat, cum dicebat: *Nescitis quoniam angelos judicabimus* (*I Cor. vi, 3*)? Sub se jumenta cernebat, quia videlicet in terra adhuc positus d calcabat mores hominum qui in infimis conversantur. Et rursus volatum volucrum meritorum dignitate transcenderat, quia subiturus cælestia iudicaturum se angelos non ignorabat. In illis immundorum infima, in istis superbiorum summa **826** calcabat. [*Yer. XIV.*] Mentles quippe sanctorum transitoria cuncta despiciunt, et sub se labi quidquid superbit, quidquid præterit, contemplantur; et quasi in quodam rerum vertice constitutæ, tanto sibi omnia subesse concipiunt, quanto semetipsas verius auctori omnium subdunt; atque inde cuncta transcendunt, unde creatori cunctorum vera se humilitate substernunt. Dicat ergo: *Qui docet nos super jumenta terræ, et super volucres cæli erudit nos.* Ac si diceret: Infirmus pusillanimitate victus ista non dixit, et idcirco eum e adversitas temptationis perculit, quia tranquillitatis tempore hæc cuncta transeuntia nulla perfectione superavit. Hujus enim vitæ adversa non perhorresceret, si perfectionis merito etiam secunda calcasset. Sequitur:

tunc se justum judicet; expuncta voce victum.

b Vindoc., ex quo ad aliud.

c Pratel. et alii Norm., malignorum spirituum insidias. Nonnulli fortasse maluerunt scribere *malignorum* quam *immundorum*, quod potius sit malignorum quam immundorum spirituum insidias struere.

d Vindoc., Ebroic. et alii Norm., calcabat mentes.

e Pratel., adversitatis tentatio.

CAPUT XVIII [Rec. IV].

VERS. 12. — *Ibi clamabunt, et non exauget propter superbiam malorum.*

32. *Iusti permittuntur opprimi ut purgentur, et ut oppressorum nequitia consummetur.* — Ibi videlicet in tribulatione, ut e contra de gaudio scriptum est: *Filii servorum tuorum inhabitabunt ibi (Psal. ci, 29)*. Sed videtur incertum utrum dicat: Propter superbiam malorum non exaudiet; an, propter superbiam malorum clamabunt. Intelligi autem melius potest, si non exaudiri potius propter malorum superbiam, quam clamare referantur. Nam quod propter malorum superbiam clamant, jam supra dictum est, eo versu quo dicitur: *Propter multitudinem a violentorum clamabunt*. A'iquid ergo nobis hoc versu innuitur quod paulo subtilius attendatur, quia sæpe oppressi quidam dum clamaverint, ex se quidem merentur audiri, sed tamen eorum desideria propter opprimentium superbiam differuntur. Justus quippe Deus suos permittit temporaliter opprimi, et violentorum malitiam nequiter augeri, ut dum horum vita in purgatione teritur, illorum nequitia consummetur. [Vet. XV.] Plerumque vero accidit, ut iusti in tribulatione deprehensi, supernum solatium etiam temporaliter percipiant, quod tamen non temporaliter implorant. Salvati enim non propter se, sed propter adversariorum salutem concupiscunt, ut dum illos omnipotens Deus ab immensis periculis facto quodam miraculo liberat, virtutem suam ipsis etiam persecutoribus innotescat; atque inde adversarios ad æternitatem redimat, unde suos temporaliter salvat, sicut Propheta quoque vocem martyrum suscipiens, ait: *Propter inimicos meos eripe me (Psal. lxxviii, 19)*. Ac si diceret: Propter me quidem eripi de temporali tribulatione non appeto, sed tamen eripi propter adversarios meos concupisco, ut dum mea vita salvari mirabiliter cernitur, ipso miraculorum visu inimicorum duritia convertatur. Sicut ergo sæpe Dominus suorum vitam temporaliter pro inimicorum conversione eripit, ita sæpe suorum voces propter damnationem persequentium non exaudit, ut videlicet inde reatum suum cumulent, unde prævaluisse se nequiter gaudent. Nam qui invisibilia despiciunt, moveri nonnunquam visibilibus miraculis possunt. Sed idcirco cum iustis plerumque nil mirum visibiliter agitur, quia eorum adversarii illuminari invisibiliter non merentur. Dicatur ergo: *Ibi clamabant, et non exaudiet propter superbiam malorum*. Ac si diceret: Reatus opprimentium ^b audire voces prohibet oppressorum. Nec eripiuntur visibiliter iusti, **827** ^c quia salvari invisibiliter non merentur iusti. Unde rursus per Prophetam dicitur: *Cum viderit*

^a In superioribus ubi locus hic Job exponitur, pro violentorum legitur calumniatorum. Utramque interpretationem pati potest Hebraicus textus. Aliquæ versiones habent propter potentiam, propter violentiam.

^b Al., *audiri*.

^c Edit. Rom. Sixti V, et nonnullæ, quia salvari visibiliter non merentur, mendose. Mss. Anglic., Norm., Viudoc., etc., veteresque Edit., habent invi-

Asapientes morientes, simul insipiens et stultus peribunt (Psal. xlviii, 11). Quos enim visibiliter mori conspiciunt, invisibiliter vivere posse non credunt; atque eo reatum infidelitatis suæ cumulant, quo visa morte fidelium de æternitate desperant. Igitur violenti quique inde ^d deterius deficiunt, unde contra vitam innocentium exterius convalescunt; tantoque illos intima veritas a se foras eijcit, quanto eos contra suos temporaliter quod volunt posse permittit.

33. *Malorum pena gravior, est prosperitas. Manifestum est reprobationis indicium.* — Quisquis itaque bonorum vitam persequitur, tunc pejore ultione damnatur, cum nulla ei adversitate resistitur; et tunc fortioris iræ periculis subjacet, cum prospere peragat quod nequiter concupiscit, quia videlicet vindicta superni iudicii ad futura eum supplicia reservando deseruit, cui hic in malo obviare contempsit. Hinc enim per Prophetam Dominus dicit: *Dimisi eos secundum desideria cordis eorum, et ibunt in voluntatibus suis (Psal. lxxx, 13)*. Hinc rursus dicitur: *Non est virga Dei super illos (Job. xxi, 9)*. Hinc etiam de ipso eorum capite scriptum est: *Faciet et prosperabitur (Dan. viii, 12)*. Hinc rursus de eodem dicitur: *Et dolus in manu ejus dirigitur (Dan. viii, 25)*. In manu quippe Antichristi dolus dirigitur, ^e quia in hoc quod contra bonos proposuerit implere temporaliter nulla adversitate præpeditur. Hinc rursus per Salomonem dicitur: *Prosperitas stultorum perdet illos (Prov. i, 32)*. [Vet. XVI.] Manifestum ergo perditionis indicium est, quando affectatis iniquitatibus subsequens favet effectus, et nulla contrarietas impedit quod mens perversa conceperit. Nam sæpe pravorum hominum dum tardantur vota, mutantur; et dum difficultatem perfectionis sentiunt, reatum malæ actionis agnoscunt; et quibus prius invidis contradicitur, volentes postmodum hoc quod conceperant, adversantur. Quia igitur malos cum deserit Dominus prævalere permittit, et unde superbiorum nequitia perficitur, inde humilium longanimitas consummat, dicatur recte: *Ibi clamabunt, et non exaudiet propter superbiam malorum*. Sequitur:

CAPUT XIX [Rec. XV].

VERS. 13. — *Neque enim frustra audiet Deus, et Omnipotens singulorum causas intuebitur.*

34. *Desideria sanctorum eo cumulatiùs exaudiuntur, quo tardius.* — Notandum quod duo sunt dicta, quia et clamantem non frustra audit, et tamen quod patitur respicit, et exaudire voces dissimulat, et quod unusquisque tolerat non ignorat. Nemo ergo qui tardius auditur credat quod a superna cura negligatur. Sæpe enim nostra desideria, quia celeriter non sunt, exaudiuntur; et quod impleri concite

sibiliter.

^d Ita Viudoc., Turon., Baluz., Colb., Pratei. alii que Norm., necnon vet. Ed. In recent., *interius*.

^e Viudoc., Baluz., Colb. et pler. Norm., *et ibunt in voluptatibus suis*. Prior lectio concinit magis textui Hebr. et Vulgata, *in adinventionibus suis*.

^f Sic Baluz., Colb., Ebroic. alii que Norm. Deest in in recentioribus Ed.

petimus, et ipsa melius tarditate prosperatur. Sæpe A vox nostra eo perficitur quo differtur; et cum super-
ficetenus petitio negligitur, vota nostra altius in
cogitationum radice complentur: sicut et semina
messium gelu pressa solidantur; et quo ad superfi-
ciem tardius exeunt, eo ^a ad frugem multipliciora
consurgunt. Desideria itaque nostra ditatione exten-
duntur, ut proficiant; proficiunt, ut ad hoc quod
perceptura sunt convalescant; exercitantur in certa-
mine, ut **828** majoribus cumulentur præmiis in
retributione, labor protrahitur pugnæ, ut crescat
corona victoriæ. Suos ergo Dominus cum velociter
non exaudit, quo repellere creditur trahit. Internus
quippe est medicus, et peccatorum in nobis contagia
quæ inesse medullitis reprobatur secatur, abscondit virus
patredinis ferro tribulationis; et quo voces ægri B
audire dissimulat, eo ægritudinis finem procurat.
Hinc enim Propheta ait: *Deus meus, clamabo per
d'eam, et non exaudies; et nocte, et non ad insipientiam
mihî (Psal. xxi, 3).* Ac si diceret: Nequaquam
mihî ad insipientiam proficit quod die ac nocte cla-
mantem me continue non exaudis, quia unde me in
temporali tribulatione quasi deseris, inde ad æter-
nam sapientiam plus erudis. Hinc etiam dicit: *Adjutor
in opportunitatibus, in tribulatione (Psal. ix, 10).*
Tribulationem quippe dicturæ, opportunitates præ-
misit, quia sæpe et tribulatione conterimur, et ta-
men opportunum nondum est ^b ut ad desiderium
ereptionis adjuvemur. Bicatur ergo: *Neque enim
frustra audiet Deus, et Omnipotens singulorum causas
intuebitur. [Vet. XVII.]* Sed quia plerumque non-
nulli et ipsa adjutorii tarditate franguntur, apte sub-
jungit:

CAPUT XX [Rec. XVI].

VERS. 14. — *Etiã cum dixeris: Non considerat,
judicare coram illo, et exspecta eum.*

35. *Desperationis procella ingruente, ad memoriam
revocanda sunt Dei beneficia.* — Fortasse enim dum
clamor noster quasi negligitur, spes quæ cordi in-
erat infirmatur; et superna adjutoria defutura credi-
mus, quia tardius impetramus; ac pene inconside-
rata Deo esse ingemiscimus, quæ inulta toleramus.
Sed cum ista nos desperationis procella conturbat,
concussa mens citius in portum spei se collocat, si
causas suas cum Domino subtiliter pensat, si bona
ejus ad memoriam revocat, si mala quæ bonis ejus D
reddidit apud semetipsam callide non excusat, si
perpendit quid ab eo juste meruit et quid clementer
accepit, si vitam suam vivaciter discutit, si ante Dei
oculos omne quod agit examians semetipsam sibimet
non abscondit, si factam se quæ non erat meminit,

^a Baluz., ad frugem multipliciorem.

^b Ed., ut desiderio ereptionis. Melius in Mss. Tu-
ron., Vindoc., Colb., Norman., ut ad desiderium,
hoc est, ut secundum desiderium.

^c Longip., quid causæ tu et vivendo contulisti, vel
quæ.

^d Vindoc., si in hac vita procella tribulationum.

^e Vindoc., Ebroic. et alii, qui ad portum fidei.
Baluz. et Colb., quia ad portum.

^f Vindoc. et Pratel., longanimitè exspectamus.

si illuminatam se atque sublevatam quæ in tenebris
jacebat agnoscit. Hæc ergo in semetipsa cuncta
recolligens, dum bona accepta considerat, adversa
quæ tolerat non accusat; nec desperatione frangitur,
quæ tantorum munerum consolatione roboratur,
quia spem de futuris recipit, dum transacta be-
neficia recognoscit. Dicat itaque: *Etiã cum dixeris:
Non considerat, judicare coram illo, et exspecta eum.*
Ac si diceret: Cum idcirco Deus considerare non
creditur, quia tarde miseretur, intima cogitationis
ingredere, atque illic coram ejus oculis causæ tuæ
judicium suscipe; et ^o quæ ipse vivendo contulisti,
vel quæ misericorditer percepisti, discerne; et tunc
ad spei fiduciam redis, dum bona tantæ benignitatis
erubescis, quatenus inter adversa fidenter exspectas
quem et post delicta propitium recolis. Speranda
etenim fuerant superna adjutoria, etiam si nulla
beneficia præcessissent, Sciendumque quia Deus
hominem quem benigne condidit inique non spernit.

33. *Qui præterita munera considerat, futura non
desperat.* — Pensandum est igitur quanti est periculi
transacta munera cernere, et futura desperare; **829**
quanti est periculi ^d si in hac procella tribulationum
desperationis naufragio frangimur, ^e qui ad portum
spei velut immensis funibus præteritis donis liga-
mur. Dicatur itaque recte: *Judicare coram illo, et
exspecta eum.* Nam qui semetipsum coram Deo non
judicat, eum dum affligitur non exspectat. Cujus
enim bona præcessisse dissimulat, adjutoria subsequi
posse desperat; et cum præteritorum obliviscitur,
etiam subsequentium largitate fraudatur. Sed ecce
dum nos affligimur, dum consolationis gratiam ^f lon-
ganimitè sustinemus, mali ad pejora prorumpunt,
atque eo ^g iniquitatis exaggeratione proficiunt, quo
sine verberè relinquuntur. Et tamen omnipotens
peccantes misericorditer exspectat, tempus ad pœni-
tentiam tribuit, quod non conversis ad gravioris
reatus testimonium vertit; patienter iram retinet,
quam quandoque irtractabiliter effundit. Unde
apte subjungitur:

CAPUT XXI [Vet. XVIII, Rec. XVII].

VERS. 15. — *Nunc enim non infert furorem suum,
nec ulciscitur valde scelus.*

37. *Deus hic diu tolerat quos in æternum est damna-
turus.* — Diu quippe Deus tolerat ^h quem in perpe-
tuum damnat; et furorem nunc inferre dissimulat,
quia effundendum sine fine in posterum servat. Ele-
ctorum namque est hic conteri, ut ad præmia de-
beant æternæ hæreditatis erudiri. Nostrum est hic
flagella percipere, quibus servatur de æternitate gau-
dere. Hinc enim scriptum est: *Flagellat omnem fi-*

^g Hic variant Mss. et Editi. Alii enim habent, *ag-
gregatione*, ut Turon. et vet. Edit. Paris. ac Basil.,
quibus pleræque consentiunt; alii, *exaggeratione*, ut
legitur in Vindoc., Longip., Baluz., Colb., Ebroic.,
cæterisque Norm. et in Edit. Paris. 1605.

^h Hic vitata est Ed. Vatic. 1589 duarum vocula-
rum, *quem et quia* transpositione; nimirum legitur:
*diu quippe Deus tolerat, quia in æternum damnat; et
furorem... dissimulat, quem, etc.*

*hunc quem recipit (Hebr. xi, 6). Hinc ad Joannem dicitur : Ego quot anno arguo et castigo (Apoc. iii, 19). Hinc Petrus ait : Tempus est ut incipiat iudicium de domo Dei (I Petr. iv, 17). Ubi mox admirando subiungit : Si autem primum a nobis, qui finis eorum qui non credunt Dei Evangelio (Ibid., 17)? Peccata quippe nequaquam divina severitas inulta remanere permittit, sed ira iudicii a nostra hic correptione inchoat; ut in reproborum damnatione conquiescat. Eant ergo nunc reprobi, et voluptatum suarum desideria inulta iniquitate consumment; atque eo temporalia flagella non sentiant, quo æterna eos supplicia expectant. Bene autem inulta eorum nequitia Cham peccante signata est; cui a patre dicitur : *Maledictus Chanaan puer, servus erit fratribus suis (Gen. ix, 25). Chanaan videlicet Cham filius. Et quid est quod Cham peccante Chanaan ejus filius sententiam ultionis accipit? Quid est quod non in se, sed in posteritate percussit, nisi quod reproborum nequitia hic quidem inultas proficiunt, sed in posterum feruntur? Uicatur ergo : Nunc enim non infert furorem suum, nec ulciscitur valde scelus.**

38. *Eos tamen aliquando hac in vita ferire inchoat.* — Notandum vero est quod subintulit, *Valde*, quia etsi quedam longanimitèr tolerat, quedam tamen etiam in hac vita flagellat et hic nonnunquam ferire inchoat, quod æterna damnatione consummat. Ergo et nonnulla percussit, et nonnulla inulta derelinquit, quia si nulla resicaret, quis Deum res humanas curare crederet? Et rursus, si hic cuncta percuteret, extremum iudicium unde **830** restare? Quedam igitur feruntur, ut factoris nostri super nos sollicitudinem formidemus; quedam vero inulta servantur, ut adhuc iudicium restare sentiamus. Bene ergo dicitur : *Nec ulciscitur valde scelus*, quia dum exiguum quiddam de iniquitate percussit, in conversis mentibus æterni jam iudicii sententia propinatur.

39. *Aliud est rectum dicere, aliud recte.* — Totum itaque hoc ab Eliu rectum dicitur, si recte diceretur. Scit enim quid loqui debeat, sed cui loquatur ignorat. Verè sunt namque quæ dixit, sed a beati Job increpationibus aliena, quia tanto hac correptione non eguit, quanto nec aliqua pusillanimitate peccavit. [Vet. XIX.] Sed quia iustis viris solet occasio esse virtutum elatio superbiorum, occulto iudicio cum beato Job agitur, ut post flagella poenarum etiam per verba arrogantium crescat. Ecce enim tanto magis a superbiorum ministro despicitur a quanto a magistra veritate intrinsecus idem refovetur. Nam Eliu postquam tot fortia se dixisse cognovit, quid elationis gestaret aperuit, atque beatum Job alta de se

* Locum hunc in Editis et in quibusdam Mss. interpolatum restitimus ope Cod. Colb., Baluz., Vindoc., Ebroic., Pratel., Utic, aliorumque Norm. In Editis legitur, *quanto a veritate intrinsecus, id est humilitatis magistra refovetur*. Verba hæc : *id est humilitatis magistra*, explicationis gratia videntur addita. In Turon. Cod., corrupte : *quanto magis auctoritate intrinsecus refovetur*. Hæc incertus est amanensis legens aut forsitan a dictante excipiens, quod postea

A sentiendo despexit, dicens :

CAPUT XXII.

VERS. 16. — *Ergo Job frustra aperit os suum; et absque scientia verba multiplicat.*

30. *Superbiorum vitia sunt loquacitas, et audiendi impatientia.* — Hæc nimirum inferens; beatum Job et nil scisse asserit, et multa dixisse; et cum ipse quæ sentit loquaciter inferat, hunc de vitio loquacitatis accusat. Sed hoc quoque esse proprium arrogantium vitium solet, ut et pauca credant quæ ipsi multa dixerint, et multa credant quæ ipsis pauca dicuntur. Quia enim sua dicere semper volunt, aliena audire non possunt; vim se pati existimant, si ea quæ immoderate sentiunt immoderatus non effundant. Et quævis beatus Job ad ejus verba taceret, Eliu tamen de locutione illius, quæ amicis respondèrat, causam invectionis invenit, **B** ut sibi exhibere latius ejus silentium posset, atque ut ipse inulta respondeat, illum verba multiplicasse confirmat. Nam et tunc inulta prolixæ locutionis exorditur; et quasi adhuc nil dixerit, inchoare conatur. Unde subditur :

CAPUT XXIII [Vet. XX, Rec. XVIII].

CAP. XXXVI, VERS. 1, 2. — *Addens quoque Eliu, etiam hæc locutus est : Sustine me paululum, et indicabo tibi.*

41. *Ex multiloquio suam doctrinam metiuntur. Dum sese ostentant, pro Deo loqui fingunt.* — Multa jam dixerat, et sustineri adhuc paululum sperat, quia videlicet arrogantes grave se damnum perpeti iudicant, si scientiam suam loquendi brevitate constringant. Tanto enim semetipsos credunt doctiores ostendere, quanto se potuerint multiplicitate loquacitatis aperire. Sed quia sæpe sibi sentiunt silentii reverentiam non deferri, Domini nonnunquam potentiam de quo quasi loquuntur insinuant, ac sub prætextu illius sibi silentium exigunt, quod minime merentur; et dum specietenus Deum proferunt, auditum sibi ex reverentia ejus exigentes, se student magis ostendere quam illius facta prædicare. Unde et Eliu subiungit, dicens :

IBID. — *Adhuc enim habeo quod pro Deo loquar.*

831 Quia vero nonnunquam doctores sancti crebro repetunt si qua obscurius dicunt, ut quæ occulta prædicant auditorum cordibus voce hæc iterationis infundant, plerumque hoc appetunt etiam arrogantes imitari, et insolenter ea quæ dixerint replicant, non quo auditorum cordibus insinuare res appetant, sed quo eorum iudicio, videri eloquentes volunt. Unde Eliu subiungens ait :

VERS. 3. — *Repetam scientiam meam a principio.*

Sed quia nominata scientia, tumor cordis in voce

scripsit, auctoritate, pro, a veritate.

* Locus obscurus tam in Mss. quam in Vulgatis. In manu exaratis legitur *posset pro possit* Editorum.

† Ita Turon.; Vindoc., Baluz., Colb., Ebroic., alique Norm. et vet. Ed. Paris. In vulgatis plerisque legitur, *postulat*, loco *sperat*. Vetus Ed. Basil., *paululum* imperat; quod festinans typographus legit, et legendum edidit pro *sperat*.

‡ Pratel., *se potius student*.

claruerat; arrogans aperte cognoscitur, si non citius aliquo velamine pallietur. Unde mox in occultatione suæ arrogantiae Domini justitiam subinferens, ait :

IBID. — *Et operatorem meum probabo justum.*

Ut dum quasi pro Dei justitia loquitur, apud humana judicia quidquid arroganter effluit excusetur. Sequitur :

CAPUT XXIV.

VERS. 4. — *Vere enim absque mendacio sermones mei.*

42. Testimonium a Deo non habentes, ab hominibus quærunt. — Cum ab infirmis auditoribus se intelligi non posse conspiciunt, solent plerumque etiam justi laudare bona quæ dicunt, non quo ipsi suis laudibus inhiant, sed quo auditores suos ad audiendi sollicitudinem accendant, ut dum eorum voce proferuntur, ab illorum cordibus ardentiori affectu rapiantur. Unde **B** Paulus cum mira Corinthiis et multa dixisset : adjunxit *Os nostrum patet ad vos, o Corinthii, cor nostrum dilatatum est (II Cor. vi, 11).* Sed arrogantes dum cor honorum nesciunt, et solas aliquando voces imitantur, efferunt laudando quæ dicunt, non quod eis torpor audientium displicet, sed quod sibi inhianter placent. Justorum vocem imitantes simulant, sed vim vocis ignorant. Vident quod justis proferunt, sed nesciunt quod requirunt. Cum enim ^a sancti doctores laudem prædicationis exaltant, quasi manu vocis ab imis cogitationibus corda audientium levant, ut excussa velociter dictis sequentibus velut in itinere occurrant et tanto ea intelligentiæ amplexu constringant, quanto illa et quasi priusquam cernerent in voce laudantis amaverant. Sed hæc, ut dixi, arrogantes nesciunt. Quia enim foris est quod appetunt, quid sit intus desiderabile sentire non possunt. De electorum quippe Ecclesia scriptum est : *Omnis gloria ejus filia regum ab intus (Psal. xlv, 14).* Et sapientes virgines in vasis oleum portare referuntur (*Math. xxv, 4*). Unde et sanctorum voce dicitur : *Gloria nostra hæc est, testimonium conscientia nostræ (II Cor. i, 12).* Arrogantes autem, quia coram Deo conscientia suæ testimonium non habent, quærunt coram hominibus testimonium vocis alienæ; quam cum tarde reperiunt, ipsi etiam in impudentiam sui favoris erumpunt. Si enim non inveniunt voces hominum, quas inhianter expectant, ipsi scientiam suam laudantes prædicant. Unde et Eliu subdit dicens :

CAPUT XXV.

IBID. — *Et perfecta scientia probabitur tibi.*

43. Cordis elatio licet occulta, inexcusabilis; quanto magis quæ verbis foras erumpit. — Nimirum sensit se magna dicturum, sed tumens corde hoc quod de semetipso vablimiter testificavit tacere non potuit : et idcirco quod rectum sensit laudando præcucurrit : quia jam quidem divino iudicio reus esset, si magna de se saltem sciendo sensisset. Antè subtile enim veritatis examen securi omnino non sumus, etiam si hu-

^a Vindoc., Utic. et alii Norm., *sancti prædicatores.*

^b Prætel., *bonum quod bene dicere appetit.*

^c Turon., *Domino observandi.* In Prætel. et Utic.,

mano **832** iudicio quod in nobis reprehendi debeat non habemus. Nam plerumque negligentius cogitantes elatione pulsamur, quam tamen tacentes premimus. Sed nisi retractatione concitatus tumor occultus in ipso cubili cordis, in quo oritur, suffocatur, eorum districto iudice omne meritum nostræ actionis extinguitur. Hinc ergo pensandum est illa cordis elatio quanta animadversione damnabitur, quæ usque ad audaciam vocis nutritur, si neque hæc est excusabilis quæ in corde latenter uboritur. Considerandum quoque qualis intrinsecus regnat, quæ eo usque servata est, ut etiam foras erumpere non erubescat. Eliu ergo quia magna sensit, semetipsum humiliter temperare nescivit, scientiæ celsitudinem tenuit, humilitatis gratiam recusavit; et dum sequitur bonum ^b quo bene dicere appetit, bonum quo bene vivere potuisset amisit. *Scientia quippe instat, charitas vero ædificat (I Cor. viii, 1).* Sed jam nunc rectum dicat, quod tamen recte dicere ignorat. Nam postquam inflatus animi cogitationes per verba elationis exhalavit, fortem sententiam subdidit, dicens :

CAPUT XXVI [Vet. XXI, Rec. XIX].

VERS. 5. — *Deus potentes non abjicit, cum et ipse sit potens.*

44. Potentia temporalis, etsi bona, elationis tentationi est obnoxia. Qui se videt plus cæteris posse, plus sapere facile credit. Hic Satanæ similitis. — In usu vitæ mortalis quædam ex semetipsis sunt noxia, quædam vero ex his quæ circa ipsa versantur. Ex semetipsis quædam sunt noxia, sicut peccata atque flagitia. Quædam vero nonnunquam nobis ex his quæ circa ipsa sunt nocent, sicut temporalis potentia, vel copula conjugalis. Bonum namque est confugium, sed mala sunt quæ circa illud ex hujus mundi cura succrescant. Unde Paulus ait : *Qui autem cum uxore est cogitat quæ sunt mundi, quomodo placeat uxori (I Cor. vii, 35).* Unde et quibusdam meliora persuadens, eos a conjugio revocat, dicens : *Hoc autem dico, non ut laqueum vobis injiciam, sed ad id quod honestum est, et quod facultatem præbeat sine impedimento ^c Dominum obsecrandi (Ibid., 35).* Dum ergo tenetur quod non nocet, ex rebus juxta positis committitur plerumque quod nocet; sicut sæpe rectum mundemque iter pergitur, et tamen ortis juxta viam vepribus per vestimenta retinemur. In via quidem quædam non offendimus, sed a latere nascitur quo pungamur. Magna est etiam potentia temporalis, quæ habet apud Deum meritum suum de bona administratione regiminis; nonnunquam tamen eo ipso que præminet cæteris, elatione cogitationis intumescit; ^d et dum ad usum cuncta subjacent, dum ad votum velociter jussa complentur, quam omnes subditi si qua bene gesta sunt laudibus efferant, male gestis autem nulla auctoritate contradicunt, dum plerumque laudant etiam quod objurgare debuerunt,

Domino observandi; et ad marg., obsecrandi. Utamque lect. habet Colb.

^d Turon., *et dum usui cuncta.*

seductus ab his ^a quæ infra subduntur, super se animus tollitur; et dum foris immenso favore circumdatur, intus veritate vacuatur; atque oblitus sui, in voces se spargit alienas; talemque se credit, qualem foris audit, non qualem intus discernere debuit; subjectos despicit, eosque æquales sibi naturæ ordine non agnoscit; et quos sorte potestatis excesserit, transcendisse se etiam vitæ meritis credit; cunctis se æstimat amplius sapere, quibus se videt amplius posse. In quodam quippe se constituit culmine apud semetipsum; et qui æqua cæteris naturæ conditione constringitur, **833** ex æquo respicere cæteros dedignatur; sicque usque ad ejus similitudinem ducitur de quo scriptum est: *Omne sublime videt, et ipse est rex super universos filios superbæ (Job. xli, 25)*. Et de cujus corpore dicitur: *Generatio cujus excelsi sunt oculi, et palpebræ ejus in alta surrectæ (Prov. xxx, 13)*. Au ejus similitudinem ducitur, qui singulare culmen appetens, et sociale angelorum vitam despiciens, ait: *Ascendam super altitudinem nubium; similis ero altissimo (Isai. xiv, 14)*. Miro ergo judicio intus foveam dejectionis invenit, dum foris se in culmine potestatis extollit. Apostatæ quippe angelo similis efficitur, dum homo hominibus esse similis dedignatur. Sic Saul ab humilitatis merito in tumorem superbæ culmine potestatis excrevit. Per humilitatem quippe prælatus est per superbiam reprobatus, Domino attestante qui ait: *Nonne cum esses parvulus in oculis tuis, caput te constitui in tribubus Israel (I Reg. xv, 17)*? Parvulum se ante potestatem viderat, sed, fultus temporali potentia, jam se parvulum non videbat. Cæterorum namque comparatione se præferens, magnum se apud se esse judicabat. Miro autem modo cum apud se parvulus, apud Dominum magnus; cum vero apud se magnus, apud Dominum parvulus fuit. Magnos nos Dominus apud nos esse prohibet per prophetam dicens: *Væ qui sapientes estis in oculis vestris, et coram vobismetipsis prudentes (Isai. v, 21)*. Ne magni apud nos esse debeamus, Paulus admonens, ait: *Nolite prudentes esse apud vosmetipsos (Rom. xii, 15)*. Plerumque ergo dum ex subjectiorum affluentia animus inflatur, in luxum superbæ ipso potestatis fastigio lenocinante corrumpitur.

45. *Legitimā potestatem ea est, quæ super culpas, non super homines erigitur. S. Petri exemplum, et S. Pauli.* — Sed aliud est quælibet bona non esse, aliud bona bene habere nescire. Bona namque est ordine suo potentia, sed cauta regentis indiget vita. Igitur bene hanc exercet, qui et retinere illam noverit, et impugnam. Bene hanc exercet, qui scit per illam super culpas erigi, et scit cum illa cæteris æqualitate componi. Humana enim mens plerumque extollitur, etiam cum nulla potestate fulcitur; quanto magis in altum se erigit, cum se etiam ei potestas adjungit? Et ta-

^a Editi, quæ infra subduntur; quod emendavimus ex Mss. Longip., Vindoc., Baluz., Colb., Pratel. aliisque Norm., Giltot tamen ad marginem annotavit infra, relicto in textu infra.

A men corrigendis aliorum vitiis apta executione præparatur. Unde et per Paulum dicitur: *Minister enim Dei est, vindex in iram ei qui malum agit (Rom. xii, 4)*. [Vet. XXII.] Cum ergo potestatis temporalis ministerium suscipitur, summa cura vigilandum est, ut sciat quisque et sumere ex ea quod adjuvat, et expugnare quod tentat; et æqualem se cum illa cæteris cernere, et tamen se peccantibus zelo ultionis præferre. Quam discretionem plenius cognoscimus, si etiam potestatis ecclesiasticæ exempla cernamus. Petrus namque, auctore Deo, Ecclesiæ principatum tenens a bene agente Cornelio, et sese ei humiliter prosternente, immoderatus venerari recusavit, seque illi similem recognovit, dicens: *Surge, ne feceris, et ego ipse homo sum (Act. x, 26)*. Sed cum Ananiæ et Sapphiræ culpam reperit, mox quanta super cæteros potentia excrevisset ostendit (Act. v, 5, seq.). Verbo enim eorum vitam percussit, quam spiritu perscrutante deprehendit; et summum se intra Ecclesiam contra peccata recoluit, quod, honore sibi vehementer impenso, coram bene agentibus fratribus non agnovit. Illic communionem æqualitatis meruit sanctitas actionis, **834** hic zelus ultionis ^b jus aperuit potestatis, Paulus bene agentibus fratribus prælatum se esse nesciebat, cum diceret: *Non quia dominamur fidei vestræ, sed adiutores sumus gaudii vestri (II Cor. 1, 23)*. Atque illico adjunxit: *Fide enim statis*. Ac si diceret: Ideo non dominamur fidei vestræ, quia fide statis. Æquales enim vobis sumus, ubi vos stare cognoscimus. Quasi prælatum se fratribus esse nesciebat, cum diceret: *Facti sumus parvuli in medio vestrum (I Thess. ii, 7)*, et, *Nos autem servos vestros per Jesum Christum (II Cor. iv, 5)*. Sed cum culpam quæ corrigi debuisset invenit, illico magistrum se esse recoluit, dicens: *Quid vultis? in virga veniam ad vos (I Cor. iv, 5)?*

46. *Prælati dum culpas puniunt jure potestatis, æquales se iis qui corriguntur agnoscant per humilitatis custodiam. Ipsi etiam se postponent, quare.* — Summus itaque locus bene regitur, cum is qui præest vitiis potius quam fratribus dominatur. Cunctos quippe natura æquales genuit; ut autem alii ad regendum aliis committantur, non eos natura, sed culpa postponit. Vitiis ergo se debent rectores erigere, quorum et causa præferuntur; et cum delinquentes corrigunt, sollicite attendant, ut per disciplinam culpas quidem jure potestatis feriant, sed per humilitatis custodiam æquales se ipsis fratribus ^c qui corriguntur agnoscant. Quamvis plerumque etiam dignum est ut eosdem quos corrigimus tacita nobis cogitatione præferamus. Illorum namque per nos vitia disciplina ^d vigore feriuntur; in his vero quæ ipsi committimus ne verbi quidem ab aliquo invectione laceramur. Tanto ergo apud Dominum obligatiores sumus quanto apud homines inulte peccamus. [Vet. XXIII.] Disci-

^a Baluz., jus apparuit.

^c Al., quos corrigunt.

^d Sic Norm., Baluz. et alii quos sequuntur. Vet. Ed. In recent. legitur vigore.

plina autem nostra subditos tanto diviño judicio liberes reddidit, quanto hic eorum culpas sine vindicta non deserit. Servanda itaque est in corde humilitas, et in opere disciplina. Atque inter hæc solerter intueendum, ne dum immoderatus custoditur virtus humilitatis, solvantur jura regiminis; et dum prælatus quisque plus se quam decet dejicit, subditorum vitam stringere sub disciplinæ vinculo non possit. Teneamus ergo exterius quod pro aliorum utilitate suscipimus, teneamus interius quod de nostra æstimatione sentimus. Sed tamen decenter quibusdam erumpentibus signis tales nos apud nos esse ipsi etiam qui nobis commissi sunt non ignorent, ut et de auctoritate nostra quod formident videant, et de humilitate quod imitentur agnoscant. Servata autem auctoritate regiminis, ad cor nostrum sine cessatione redeamus, et consideremus assidue quod sumus æqualiter cum cæteris conditi, non quod temporaliter cæteris prælati. Potestas enim quanto exterius eminet, tanto premi interius debet, ne cogitationem vincat, ne in delectationem sui animum rapiat, ne jam sub se mens eam regere non possit, cui se libidine dominandi supponit.

47. *Potestatis humiliter administratæ exemplum in David.* — Bene David regni potentiam regere noverat, qui elationem ejusdem potentis semetipsum prehendendo vincebat, dicens: *Domine, non est exaltatum cor meum (Psal. cxxx 1)*. Quippe in ejus humilitatis augmentum subjunxit: *Neque elati sunt oculi mei*. Atque addidit: *Neque ambulavi in magnis*. Et adhuc subtilissima semetipsum inquisitione discutiens, ait: *Neque in mirabilibus super me*. Omnesque etiam cogitationes suas a fundo cordis exhauriens, **835** subjungit, dicens: *Si non humiliter sentiebam a sed exaltavi animam meam*. Ecce humilitatis hostiam ab intimo cordis oblatam crebro replicat, et iterum atque iterum confitendo offerre non cessat; eamque multipliciter loquens judicis sui oculis ostentat. Quid est hoc? et quomodo istud sacrificium Deo ^b placere cognoverat, quod in conspectu ejus tanta iteratione vocis immolabat, nisi quod vicina esse superbia potentibus solet, et pene semper rebus affluentibus elatio sociatur, quia et sæpe humoris abundantia duritiam dat tumoris?

[*Vet. XXIV.*] 48. *Rara humilitatis et potestatis societas.* — Mirum vero valde est cum in cordibus sublimium regnat humilitas morum. Unde pensandum est quia potentes quique cum humiliter sapiunt, culmen extraneæ et quasi longe positæ virtutis attingunt, et recte hac virtute Dominum quantocius placant, quia illud ei ^c sacrificium humiliter offerunt, quod potentes invenire vix possunt. Subtilissima namque ars vivendi est culmen tenere, gloriam preinere; esse

A quidem in potentia, sed potentem se esse nescire; ad largienda bona potentem se cognoscere, ^d ad respondenda noxia omne quod potenter valet ignorare. Recte itaque de talibus dicitur: *Deus potentes non abjicit, cum et ipse sit potens*. Deum quippe imitari desiderat, qui fastigium potentis alienis intentus utilitatibus, et non suis laudibus elatus administrat, qui prælatus cæteris prodesse appetit, non præesse. Tumoris namque elatio, non ordo potestatis in crimine est. Potentiam Deus tribuit, elationem vero potentis malitia nostræ mentis invenit. Tollamus ergo quod de nostro contulimus, et bona sunt quæ Deo largiente possidemus. Quia epim nequaquam justa potentia, sed actio prava damnatur, apte subjungitur:

CAPUT XXVII [*Rec. XX*].

VERS. 6. — *Sed non salvat impios, et judicium pauperibus tribuit.*

49. *Deus potestatis superbiam non celsitudinem damnat.* — Scriptura sacra plerumque pauperes, humiles vocare consuevit. Unde in Evangelio cum adjectione spiritus nominantur, dum dicitur: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum (Math. v, 3)*. ^e Quia enim divitiis visibiliter potentes ostendunt, apud semetipsos pauperes sunt, qui elati in suis conscientiis non sunt. Eos vero impios vocat, qui aut a fidei pietate disjuncti sunt, aut in hoc quod fideliter credunt pravis sibi moribus contradicunt. Quia ergo omnipotens Deus malitiæ superbiam, non potentis celsitudinem damnat, postquam dictum est: *Deus potentes non abjicit, cum et ipse sit potens*, recte subjungitur: *Sed non salvat impios, et judicium pauperibus tribuit*. Id est, elatos destruit, humiles vero per judicium liberos reddit. Vel certe judicium pauperibus tribuit, quia hi qui nunc nequiter opprimuntur, ipsi tunc super oppressores suos judices veniunt.

50. *Reproborum alii judicantur, alii non judicantur.* — Duæ quippe sunt partes, electorum scilicet, atque reproborum. Sed bini ordines eisdem singulis partibus continentur. Alii namque judicantur et pereunt, alii non judicantur et pereunt. Alii judicantur et regnant, alii non judicantur et **836** regnant. Judicantur et pereunt quibus ^f Dominica inclinatione dicitur: *Esurivi, et non dedistis mihi manducare; sitivi, et non dedistis mihi potum; hospes eram, et non collegistis me; nudus, et non operuistis me; æger et in carcere, et non visitastis me (Math. xxv, 42, 43)*. Quibus præmittitur: *Discedite a me, maledicti, in ignem æternum, qui paratus est diabolo et angelis ejus (Ibid., 41)*. Alii vero in extremo judicio non judicantur et pereunt, de quibus Propheta ait: *Non resurgunt impii in ju-*

^a Turon., *si exaltavi*.

^b Emendat hunc locum Jamezius ex Mss. Anglic., in quibus legit, *placere non noverat*. In Mss. nostris Norm. et in aliis, necnon in Vulgatis veter. aut recentioribus exstat lectio quam exhibuimus.

^c Turon., Prætel., Utic. *sacrificium potentes offerunt*.

^d Turon., *ad repelenda noxia*.

^e Ita cum Baluz., Colb., Ebroic., etc., veteres Ed. In rec. legitur, *quos enim*.

^f Sequimur Baluz., Colb., Vindoc., Utic. et al. Mss., potius quam Editos in quibus exstat, *dominica voce in damnatione*.

^g Ita laudati Mss. et vet. Ed., a quibus recedentes recent. prætulerunt *non resurgent*.

nico (Psal. i, 5). Et de quibus Dominus dicit : *Qui autem non credidit, jam judicatus est* (Joan. iii, 18). Et de quibus Paulus ait : *Qui sine lege peccaverunt, sine lege peribunt* (Rom. ii, 12). Resurgunt ergo etiam omnes infideles, sed ad tormentum, non ad iudicium. Non enim eorum tunc causa discutitur, ^a quia ad conspectum districti iudicis jam cum damnatione suae infidelitatis accedunt. Professionem vero fidei retinentes, sed professionis opera non habentes, redarguantur ut pereant. Qui vero nec fidei sacramenta tenuerunt increpationem iudicis in extrema examinatione non audiunt, quia, praedicti infidelitatis suae tenebris, ejus quem desperaverant invectione redargui non merentur. Illi saltem iudicis verba audiunt, quia ejus fidei saltem verba tenuerunt. Isti in damnatione sua aeterni iudicis nec verba percipiunt, quia ejus reverentiam nec verbo tenus ^b servare voluerunt. Illi legaliter pereunt, quia sub lege positi peccaverunt; istis in perditione sua de lege nihil dicitur quia nihil legis habere conati sunt. [Vet. XXV.] Princeps namque terrenam rempublicam regens, aliter punit civem interiori delinquentem, atque aliter exterius hostem rebellantem. In illo iura sua consulit, eumque sub verbis dignae invectionis addicit; contra hostem vero bella movet, instrumenta perditionis exercet, dignaque ejus malitiam tormenta retribuit, de malo vero ejus quid lex habeat non requirit. Neque enim lege necesse est periri, qui lege nunquam potuit teneri. Ita ergo in extremo iudicio et legalis illum invectione percutit qui ab eo quod professione tenuit, actione declinavit; et ista sine iudicii invectione perimitur, qui lege fidei non tenetur.

51. *Electorum quoque alii iudicium subeant, alii non, sed iudices sedent.* — Ex electorum vero parte alii iudicantur et regnant, qui vitae maculas lacrymis tergant, qui mala praecedentia factis sequentibus redimentes, quidquid illicitum aliquando fecerunt ab oculis iudicis eleemosynarum superductione cooperiunt. Quibus iudex veniens in dextera consistentibus dicit : *Esurivi, et deditis mihi manducare; sitivi, et dedistis mihi bibere; hospes eram, et collegistis me; nudus, et cooperuistis me; infirmus, et visitastis me; in carcere eram, et venistis ad me* (Math. xxv, 35). Quibus praemittit, dicens : *Venite, benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi* (Ibid., 34). Alii autem non iudicantur et regnant qui etiam praeccepta legis ^c perfectione virtutum transcendunt, quia nequaquam hoc solum quod cunctis divina lex praecipit implere contenti sunt, sed

praestantiori desiderio plus exhibere appetunt quam praecceptis generalibus audire potuerunt. Quibus dominica voce dicitur : *Vos qui reliquistis omnia, et secuti estis me, cum sederit Filius hominis in sede maiestatis suae, sedebitis et vos super duodecim thronos, iudicantes duodecim tribus Israel* (Matt. xix, 28). Et de quibus propheta ait : *Dominus ad iudicium veniet cum senioribus populi sui* (Isai. iii, 14). Et de quibus Salomon, ^e cum de sanctae Ecclesiae sponso loqueretur, intulit dicens : *Nobilis in portis vir ejus, quando sederit cum senatoribus terrae* (Prov. xxxi, 23). Hi itaque in extremo iudicio non iudicantur et regnant, quia cum auctore suo etiam iudices veniunt. Delinquentes quippe omnia plus prompta devotione exsecuti sunt ^f quam iuberi generaliter audierunt. Speciali namque iussione paucis perfectioribus, et non generaliter omnibus, dicitur hoc quod adolescens dives audivit : *Vade et vende omnia quae habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in caelo, et veni et sequere me* (Math. xix, 21). Si enim sub hoc praeccepto cunctos iussio generalis astringeret, ^h culpa profecto esset aliquid nos de hoc mundo possidere. Sed aliud est quod per sacram Scripturam omnibus generaliter praecipitur, aliud quod specialiter perfectioribus imperatur. Hi ergo recte sub generali iudicio non tenentur, ⁱ qui et praeccepta generalia vivendo vicerant. Sicut enim non iudicantur et pereunt, qui suadente perfidia ^j lege teneri contemnunt, ita non iudicantur et regnant, qui suadente pietate, etiam ^k ultra generalia divinae legis praeccepta proficiunt. Hinc est quod Paulus, etiam specialia praeccepta transcendens, plus opere exhibuit quam iustitione permissionis accepit (I. Thess. ii, 7). Cum enim accepisset ut Evangelium praedicans de Evangelio viveret, et Evangelium audientibus contulit, et tamen Evangelii sumpibus sustentari recusavit. Cur ergo iste iudicetur ut regnet, qui minus quod servaret accepit, sed majus quod viveret invenit? Dicatur igitur recte : *Iudicium pauperibus tribuit, quia quanto huic mundo magna humilitate despecti sunt, tanto tunc acceptis sedibus majore culmine potestatis excrescunt.* Unde et sequitur :

CAPUT XXVIII [Rec. XXI].

Vers. 7. — *Non auferet a iusto oculos suos, et reges in solio collocat in perpetuum, et illis eriguntur.*

52. *Deus justos tunc magis respicit, cum iniuste affliguntur.* — Abtulisse enim a justis oculos suos fortasse Dominus creditur, quia iniustorum crudelitibus hic sine vindicta lacerantur; sed famulos

quam iubere.

^g Pratel., *vende quae habes.* Baluz. et Colb., *vade, vende... et veni, sequere me.*

^h Idem, *culpa profecto esset.*

ⁱ Al., *quia et praeccepta.*

^j Ita Vindoc., Norm., Baluz., Colb. et vet. Edit. In aliis, *legem tenera.*

^k In edit. Vatic. 1589, Gilot. 1571, et nonnullis, *ultra generalia divinae legis.* Praetulerimus hanc lectionem, *ultra generalia, etc., quae est Mss. Anglic., Norm., Turon., necnon antiquiorum Ed. Paris. et Basil.*

^a Al., *qui ad conspectum.*

^b Vindoc., Pratel. et alii Norm., *servare maluerunt.*

^c Al., *perfectionis virtute.*

^d Turon., *reliquistis omnia vestra.* Pratel., Utic. et pl. Norm. *reliquistis vestra.*

^e Vitiose in Gussanvil., Paris. 1605, Gilot., *cum de sanctae Ecclesiae sponso.* In Ebroic. aliisque Norm., Turon., veteribusque Editis Paris. et Basil. optime legitur, *sponso.*

^f Ita Mss. Longip., Pratel. aliisque Norm., necnon vet. Edit. Paris. 1495 et 1518, ac Basil. 1514. In Gilot. 1571, Vatic. 1589, et Gussanv., corrupte,

suos tunc magis respicit, cum injuste eos nequitia A persequentis affligit. Videns enim quid hic humiliter tolerent, nimirum jam prævidet quid illic eis misericorditer recompenset. Non ergo auferit a justo oculos suos. Ecce iste humiliter ingemiscit, ille superbit et nequitur floret. Iste cor conterit, ille se de gloria iniquitatis extollit. Horum ergo quis divinis obtutibus longe est, qui injustitiam pertulit, an qui eam patientibus irrogavit; qui supernam gratiam inter mœroris tenebras tenuit, an qui inter exteriora gaudia lumen justitiæ intus amisit?

[*Vet. XXVI.*] 53. *Cur sancti, reges in S. Scripturæ vocantur. Sanctos in throno cum Christo sedere est ex ejus potestate judicare.* — Bene autem sancti viri

Scripturæ sacræ testimonio reges vocantur, quia, prælati cunctis motibus carnis, modo luxuriæ appetitum frenant, 838 modo æstum avaritiæ temperant, modo gloriam elationis inclinant, modo suggestionem livoris obruunt, modo ignem furoris extinguunt. Reges ergo sunt, quia tentationum suarum

motibus non consentiendo succumbere, sed regendo præsesse noverunt. Quia igitur ab hac potestate regiminis ad potestatem transeunt retributionis, dicatur recte: *Reges in solio collocat in perpetuum.* Semetipsos enim regendo, ad tempus fatigati sunt, sed in regni erectionis æternæ solio in perpetuum collocantur; et eo illic accipiunt alios digne judicare, quo hic nesciunt sibimetipsis nequitur parcere. Hinc enim alias dicitur: *Donec justitia convertatur in judicium* (*Psal. xciii, 15*). Paulus de se suisque consortibus dicit: *Ut nos efficeremur justitia Dei in ipso* (*I Cor. v, 21*). Justitia ergo in judicium vertitur, quia hi qui nunc juste atque irreprensibiliter vivunt, a tunc judicandi potentiam nanciscuntur. Hinc

Laodiceæ Ecclesiæ Domini dicit: *Qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo, sicut et ego vici, et sedi cum Patre meo in throno ejus* (*Apoc. iii, 21*). Vincens Dominus in throno cum Patre sedisse se asserit, quia post passionis certamina, post resurrectionis palmam, clarior se omnibus quod potestati Patris esset æqualis indicavit, eique se non disparem calcato mortis aculeo innotuit. Unde et Mariæ nequidum credenti se Patri similem, dicit: *Noli me tangere, nondum animascendi ad Patrem* (*Joan. xx, 47*).

Nobis enim in throno filii sedere, est ex ejusdem Filii potestate judicare. Quia enim judicii principatum ex ejus virtute percipimus, velut in throno ejus residemus. [*Vet. XXVII.*] Nec abhorret a vero quod afflatus super duodecim thronos B venturos testatur esse discipulos (*Matth. xix, 28*), hic vero in throno suo perhibet esse sessuros. Per thronos quippe duodecim universale judicium, per thronum vero Filii singulare ædificum judicariæ potestatis ostenditur.

Hoc ergo duodecim thronis, quod uno throno Filii designatur, quia videlicet universale judicium ex Mediatoris nostri interventione percipitur. Dicatur ergo: *Reges in solio collocat in perpetuum.*

54. *Sanctorum sessio est æterna. Prius humiliati, erigentur.* — Aptè autem in perpetuum subdens aperte quid dicat insinuat. Si enim de terreni regni solio diceret, nullatenus in perpetuum subdidisset, quia qui illud arripiunt, profecto non in eo in perpetuum, sed temporaliter collocantur. Bene autem subdidit: *Et illic erigentur.* Ac si intentioni audientis innueret, dicens: Quia a hic humiliati sunt, illic erigentur. Sanctis namque viris iste locus humilitatis est, ut ille sit celsitudinis. Unde alias scriptum est: *Humiliasti eos in loco afflictionis* (*Psal. xliii, 20*). Locus quippe afflictionis est vita præsens. Qui ergo ad æternam patriam tendunt, nunc semetipsos temporaliter in afflictionis loco desipiunt, ut tunc in loco gaudii veraciter sublimentur. Sequitur:]

CAPUT XXIX *Rec. [XXII].*

VERS. 8, 9. *Et si fuerint in catenis, et vinciantur funibus paupertatis, indicabit eis opera eorum, et scelera eorum, quia violenti fuerint*

55. *Catenis ligari se putant sancti, quandiu vivunt.* — Catenæ obligationis sunt ipsa adhuc retentio 839 peregrinationis. Ligatum se his catenis Paulus aspexerat, cum dicebat: *Desiderium habens dissolvi, et cum Christo esse* (*Philip. i, 25*). Paupertatis funibus vinctum se esse cernebat, quando veras divitias intuens, eas etiam discipulis et exorabat, dicens: *Ut sciatis quæ sit spes vocationis ejus, quæ divitiarum gloriæ hereditatis ejus in sanctis* (*Ephes. i, 18*).

Bene autem post ista subditur: *Indicabit eis opera eorum, et scelera eorum, quia violenti fuerint.* Cum enim supernam gloriam inagis amando cognoscimus, tunc mala quæ egimus graviora fuisse sentimus. Unde et Paulus post perceptam gratiam superiorum ea quæ in se studia virtutum crediderat fuisse jam scelera cognoscebat, dicens: *Qui prius sui blasphemus, et persecutor, et contumeliosus; sed misericordiam consecutus sum, quia ignorans feci in incredulitate* (*I Tim. i, 13*). Vel certe: *Sed quæ mihi fuerunt lucra, hæc arbitratus sum propter Christum detrimenta* (*Philip. iii, 7*). Unde et aptè subditur:

CAPUT XXX.

VERS. 10. — *Revelabit quoque aurum eorum, ut corripiat; et loquetur, ut revertantur ab iniquitate.*

56. *Amore celestis gloriæ graviora sunt peccata prius perpetrata.* — Aurem ab iniquitate revelare est intellectum cognitionis aperire. Revelata vero aure unusquisque corripitur, quando intrinsecus æternorum bonorum desiderium percipit, et quæ mala extrinsecus perpetravit agnoscit

a Longip., tunc judicandi potentia utuntur.

b Vindoc. et Norm., sessuros.

c Ebroic. et alii Norm., quia quique illud.

d In recent. Ed., quia qui hic. Redondat qui, abestque a Baluz., Colb., Ebroic. et al. Norm., quibus concinunt antiq. Excusi.

e Pratel. et Utic., humiliasti nos.

f Baluz., Colb., Pratel. et Utic., hic et infra, indicavit. Facilis est ac frequens mutatio litteræ b in v.

g Ita melius legitur in Turon., Vindoc., Pratel., Utic., Colb., Baluz., quam in Editis, enarrabat.

h Utic. et Prat., revelavit... loquitur; quod etiam habent Colb. et Baluz.

Potest vero in catenis et funibus paupertatis pœna etiam temporalis afflictionis intelligi, quia sæpe qui jubentis verba non audiunt, ferientis verberibus admonentur, * ut ad bona desideria saltem pœnæ trahant, quos præmia non invitant. Unde per Prophetam dicitur: *In campo et freno maxillas eorum* ^b *constringe, qui non approximant ad te* (Psal. xxxi, 9). Si vero etiam flagella despiciunt, constat nimirum quod tanto illic gravioris vindictæ supplicia sentiant, quanto hic majoris providentiæ gratiam calcant. Unde et sequitur:

CAPUT XXXI.

VERS. 11, 12. — *Si audierint et observaverint, complebunt dies suos in bono, et annos suos in gloria. Si autem non audierint, transibunt per gladium, et consumentur stultitia.*

57. *Quam severe puniendi, qui a perditis moribus nec flagellis coercentur.* — Per bonum recta actio, per gloriam vero superna retributio designatur. Qui ergo obedire præceptis cœlestibus student, dies suos in bono complent, annos in gloria, quia et cursum præsentis temporis in recto opere, et consummationem suam perficiunt felici retributione. *Si vero non audierint, transibunt per gladium, et consumentur stultitia*, quia et vindicta eos in tribulatione percutit, et finis in fatuitate concludit. [Vet. XXVIII.] Sunt enim nonnulli quos a perditis moribus nec tormenta compescunt. De quibus per prophetam dicitur: *Percussisti eos nec doluerunt; flagellasti eos, et reuerunt accipere disciplinam* (Jerem. v, 3). Et de quibus sub Babylonis specie dicitur: *Curavimus Babylonem, et non est sanata* (Jerem. li, 9). De quibus rursum dicitur: *Inferoci et perdidit populum meum, et tamen a viis suis non sunt reversi* (Jerem. xv, 7). Hi nonnunquam deteriores existunt ex verberere, quia pulsati doloribus, * aut contumaci pertinacia duriores existunt, aut, quod pejus est, in blasphemix etiam exasperationem prosiliunt. Bene ergo dicitur quod per gladium transeunt, et stultitia consumuntur, quia peccata quæ flagellis emendare **840** debebant, flagellis exaggerant. Et hic jam pœnas percussiois sentiunt, et illic justæ retributionis supplicia non evadunt. Fatuitas quippe stultitiæ est quod illos sic iniquitas obligat, ut a culpa eos nec pœna compescat. Sequitur:

CAPUT XXXII [Rec. XXIII].

VERS. 13. — *Simulatores et callidi provocant iram Dei.*

58. *Simulatoris callidi imago.* — Cum simulatores diceret, apte subjungit *et callidi*, quia nisi ingenio calleant, quod videri appetunt congrue simulare non possunt. Sunt enim nonnulla vitia quæ etiam a sensu tardioribus facile perperantur. Elatione namque intumescere, avaritiæ æstibus inhiare, luxuriæ pulsanti

* Editi, *ut ad bona æterna*. Sequimur Mss. Baluz., Colb., Vindoc., Turon., Ebroic. et alios Norm.

^b Pratel. et Utic., *constringes*.

* Al., *aut contumacia pertinaciæ*, ut habet Baluz.

^d Vindoc., Pratel. et Utic., *et vera mala male pre-*

merere, etiam quilibet obtusis sensibus potest; simulationis vero falsitatem exsequi, nisi qui subtilioris ingenii fuerit, non potest. Quisquis enim talis est, ad custodienda duo videlicet continua observatione dividitur, ut callide noverit et occultare quod est, et ostentare quod non est; ^d et vera mala premere, et falsa bona monstrare; nec se aperte in hoc quod videtur extollere, atque, ut majorem gloriam teneat, * sæpe se simulare gloriam declinare. Quia enim ante oculos hominum sequendo eam apprehendere non potest, studet plerumque gloriam tenere fugiendo. Hæc itaque simplicibus minime congruunt, quia si congruunt, jam simplices non sunt.

59. *Iram Dei non solum meretur, sed provocat.* — Bene autem cum diceret: *Simulatores et callidi*, non subdidit, merentur, sed *provocant iram Dei*. Iram quippe Dei mereri, est etiam nesciendo peccare. Provocare vero est mandatis illius sciendo contraire; scire bonum, sed despiciere; facere posse, nec velle. Hi enim perpetracione nequitix intrinsecus tenebrosunt, et ostentacione justitiæ superficie tenus dealbantur. Quibus voce Dominica dicitur: *Vae vobis, Scribæ et Pharisæi hypocritæ, quia similes estis sepulcris dealbatis, quæ foris parent hominibus speciosa, intus vero plena sunt ossibus mortuorum, et omni spurcicia; ita et vos quidem foris apparetis hominibus justis, intus autem pleni estis hypocrisi et iniquitate.* (Math. xxiii, 27). Foris ergo ostendendo servant quæ vivendo intus impugnant. Intus vero mala cogitantes exaggerant quæ foris aliud superducentes occultant. Ante districtum itaque judicem excusacionem jam de ignorantia habere non possunt, quia dum ante oculos hominum omnem modum sanctitatis ostentant, ipsi sibi sunt testimonio quia bene vivere non ignorant. Dicitur igitur recte: *Simulatores et callidi provocant iram Dei*. Quid vero eos ad extremum sequatur, adjungit, dicens:

CAPUT XXXIII.

Ibid. — *Neque clamabunt cum vincti fuerint.*

60. *Etiam percussus peccata confiteri erubescit.* — Omnis iniquus qui cum iniquus sit, sanctus videri non appetit, in flagelli percussione deprehensus, fateri quod iniquus sit non erubescit. Qui vero iniqua agens, humana de se judicia sub specie sanctitatis intercepti, etiam cum flagello percutitur, iniquum se prodere refugit, quia sanctus videri consuevit. Si quando autem graviter coarctatur, iniquum se vix superficie tenus confitetur, quia interna sua detegere veraci confessione confunditur. Quasi liberi vero sumus, cum nulla correptione castigamur; ^f vincimur autem, cum flagello percussiois astringimur. Vincti igitur tanto **841** clamamus altius, quanto in percussione positi peccata nostra veracius confitemur. Apud aures quippe Dei vox valida devota confessio

* Editi, *sæpe se simulat*. Turon., pro *simulare*, habet *demonstrare*.

^f Ebroic. et alii Norm., *quasi vincimur autem*. Melius respondet alteri membro, *quasi liberi vero sumus*.

est. Quia ergo simulatores quosque, etiam cum percussione flagella corripunt, ad confessionem simplicem non perducunt (cognosci enim peccatores refugiunt, quia sancti omnium opinione ferebantur), quamvis eos ad extremum jam flagella feriant, quamvis duci se ad æterna supplicia non ignorent, tales tamen cupiunt apud humana iudicia remanere, quales se studuerant semper ostendere. Deprehensi ergo etiam flagello percussione extremæ, quia confessionem puram vel afflicti exerere negligunt, quasi victi clamare contemnunt. Bene ergo dicitur: *Neque clamabunt cum victi fuerint.*

61. *Hypocrite sanctos se, non quia sunt, sed quia dicuntur, existimant. Vana spe delusi, ad confessionis remedium etiam in extremis non confugiunt. Ab homine longe sæpe distat ejus cor.* — Quinvis intelligi etiam aliter potest. Omnis enim qui, cum iniquus sit, dici sanctus ab hominibus non pertimescit, etsi iniquum se tacita cogitatione reprehendit, tamen dum sæpius sanctum audire se cœperit, hoc quod de se intrinsecus tenebat amittit. Cor quippe exterius fundit, et quia libenter foris falsum de se testimonium recipit, qualem se intus habeat non requirit. Unde fit ut vacuæ laudis fomenta etiam cum defuerint quærat, et oblitus quod est appetat videri quod non est. [Vet. XXIX.] Igitur qui tales sunt, dum justos se ante humana iudicia simulant, dum actiones suas laudibus dignas intuentium oculis ostentant, occulta cum eis justitia agitur, ut quo nituntur foris alios fallere, eo de se intus etiam ipsi fallantur. Nam omnem circa se sollicitæ investigationis oculum perdunt. Vitam enim suam et discutere et perscrutari dissimulant, sed tales se quales audiunt putant, sanctosque se esse, non quia ita vivunt, sed quia ita dicuntur, existimant. Subtile autem Dei iudicium, æque ipsos intueri negligunt, quia fidem sui meriti in attestatione ponunt oris alieni. Cum vero subita percussione feriuntur, iniquos se vel veraciter fateri, vel sicut sunt, deprehendere omnino non possunt, quia videlicet sanctos se humana professione crediderunt. Bene ergo dicitur: *Neque clamabunt cum victi fuerint.* Spe enim vacua tales se ante supernum iudicem venire confidunt, quales se hominibus innotuisse cognoscunt; seque ipsos miseri nec inter tormenta deprehendunt, et dum testimonium falsæ laudis aspiciunt, remedium veræ confessionis amittunt. Etiam victi ducuntur, et non clamant, quia, humanæ laudis importunitate superati, sanctos se miteri et cum in peccatis moriuntur putant. Quibus bene per prophetam dicitur: *Redite, prævaricatores, ad cor (Isai. XLVI, 8).* Si enim ad cor redirent, per exterioris attestationis se verba non funderent. Nam quid viciniis nobis est corde nostro? quid viciniis nobis est ea re quæ intra nos est? Et tamen cum per pravas cogitationes spargitur, a nobis cor

nostrum longius evagatur. Longe ergo prophetas prævaricatorem mittit, cum eum ad cor suum redire compellit, quia quo se exterius fudit, eo ad se unde possit redire vix invenit. Quia vero simulatorum mens pro eo quod ab una æternitatis intentione dividitur, cogitationum multiplicium inundatione vastatur, recte subjungitur:

CAPUT XXXIV.

VERS. 14. — *Moriatur in tempestate anima eorum.*

62. *Tempestate subita hypocritæ moriuntur.* —

Quasi tranquille namque videbantur vivere, cum de sanctitatis curarent laude gaudere. Sed tempestate subita eorum anima moritur, quæ humanæ laudis pessima tranquillitate lætabatur. Plerumque subito inopinata tempestas omne quod aer^b serenum blanditur immutat; et eo periculum vitari non potest, quo nec potuit prævideri. Unde simulatores, qui vitæ suæ custodiam negligunt, in tempestate mori referuntur. Hinc quippe eos turbo subitus internæ percussione ejicit, quos arrogantia externi favoris extollit; et dum amplectuntur in laude quod non sunt, repente in ultione quod sunt. [Vet. XXX.] Bene autem per Salomonem dicitur: *Quomodo probatur in confatorio argentum, et in fornace aurum, sic probatur homo ore laudantis (Prov. XXVII, 21).* Laus quippe sua justos cruciat, iniquos exaltat. Sed justos dum cruciat purgat, iniquos dum lætificat reprobos monstrat. Isti enim sua laude pascuntur, quia auctoris sui gloriam non requirunt. Illi autem qui auctoris gloriam quærent, sua laude cruciantur, ne non sit intus quod foris dicitur, ne, si est etiam quod dicitur, ante Dei oculos ipsis favoribus vacuetur: ne humana laus robur mentis emolliat, eamque in sui delectatione prosternat; et quæ adjumentum debet esse augendi operis, jam retributio sit laboris. Cum vero sua præconia in Dei laudem tendere sentiant, ea etiam desiderabiliter amplectuntur. Scriptum namque est: *Videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum qui in cælis est (Math. V, 16).* Viam se ergo hominibus faciunt, quoties in se aliquid quo Deus cognoscatur ostendunt, quia non student in se humanam laudem^c figere, ^d sed quærent eam per se medios ad auctoris gloriam pertransire. Arrogantes autem humanis laudibus mollia corda prostituunt, quia suis amoribus corrumpuntur. De quibus alias dicitur: *Erunt homines seipso amantes (II Tim. III, 2).* Apte vero hic de hac eorum corruptione subjungitur:

CAPUT XXXV.

1810. — *Et vita eorum inter effeminatos.*

63. *Effeminati sunt qui laudibus humanis corrumpuntur.* — Si enim viriliter viverent, laus transitoria nulla eos corruptione vitaret. Unde electis Propheta persuadet, dicens: *Viriliter agite, et confortetur cor vestrum (Psal. xxx, 25).* Dicens enim *Viriliter agite,*

^a Vindoc., Ebroic. et alii Norm., non spargerent.
^b In Prætel. et Utic. omittitur, serenum. In Editis legitur, aer serenus. Sequimur Baluz., Colb., Turon., etc.

^c Turon., fieri.

^d Longip., sed quærent eam per se melius ad auctoris gloriam pertransire. In Utic., Prætel., Ebroic., per se medios ad auctorem gloriæ pertransire. Ita etiam Colb. et Baluz.

ei confortetur cor vestrum, illico subdidit, quasi se-
zum cordis munitus agravit. ^a Luxuriosi quippe mens
corrumpitur, si rebus transitoriis delectatur. Igitur
simulatorum vita inter effeminatos moritur, quia
laudis luxuria corrupta reperitur, ^b Translatique
vero alia non habetur: *Vita eorum inter effeminatos*,
sed, *Vita eorum vulneretur ob angustia*. Utramque
tamen etsi sermone discrepat, ratione concordat,
quia effeminatorum vitam angeli vulnerant, dum nun-
tium veritatis eam jaculis sanctæ prædicationis impu-
gnant. Quia igitur de damnatione reproborum quid
agatur audivimus, de ereptione humilium quid se-
quatur audiamus:

VERS. 15. — *Eripit pauperem de angustia sua.*

64. *Humiles, cum moriuntur, de angustia liberantur.*
— Pauper de angustia sua eripitur cum unusquisque
humilis de hac peregrinationis suæ afflictione libera-
tur. Nam et assiduis hic tribulationis premitur, ut
ad requirendum veræ consolationis gaudium provocet-
tur. Unde et sequitur:

IBID. — **843** *Et revelabit in tribulatione aurem ejus.*

Aurem in tribulatione revelare est auditum cordis
verberum plagis aperire. Cum enim præcepta despi-
cimus, pia distractione nobiscum agit, ut flagella
timeamus. Aurem itaque cordis tribulatio aperit,
quam sæpe hujus mundi prosperitas claudit. Per Sa-
lomonem namque dicitur: *Aversio parvulorum inter-
ficiet eos, et prosperitas stultorum perdet illos* (Prov.
1, 32). Sequitur:

CAPUT XXXVI [Rec. XXIV].

VERS. 16. — *Igitur salvabit te de ore angusto la-
tissime.*

65. *Peccati consuetudo puteus arctissimus, ex quo
sola gratia nos potest educere.* — Omnis qui vitæ
viam deserens in peccatorum se tenebras dejecit, se-
metipsum quasi in puteum vel foveam mergit. Si
vero diutina perpetratio etiam consuetudine ini-
quitalis opprimitur ne ad superiora jam possit
exurgere, quasi angusto ore putei coarctatur. Unde
David propheta sub specie peccati exorat, dicens:
*Non me demergat tempestas aquæ, neque absorbeat me
profundum, neque urgeat super me puteus os suum*
(Psal. LXXVIII, 16). Quem enim mali operis iniquitas
a bona stabilitate commovit, quasi tempestas aquæ
rapuit; sed si adhuc longa consuetudine non præ-
valuit, non demersit. Jam in puteum cecidit qui hoc
quod divina lex prohibet perpetravit. Sed si adhuc
longa consuetudo non deprimit, nequaquam os suum
puteus coangustavit. Tanto erga facilius egreditur,
quanto minori consuetudine coarctatur. Unde Jere-
mias propheta, dum Judæam iniquitatibus longa
consuetudine obrutam fuisse conspiceret, in lamen-
tibus suis sub ejus specie semetipsum deplorat, dicens:

^a Vindoc., *Luxuriose.*

^b Nimirum LXX Intersp., in qua legitur ἐν χειρὶ ἀγγέλων, in manu angelorum, scilicet sanctorum, for-
tasse propter affinitatem vocum Hebr. *kadosch*, et
kadesch, quarum una sanctorum, altera cinædum signi-
ficat.

^c Ebroic., Vindoc. et alii, *revocare meretur*. Baluz.

A *Lapsa est in lacum vita mea, et posuerunt lapidem su-
per me* (Thren. III, 53). [Vet. XXXI.] In lacum
quippe vitæ labitur cum labe iniquitatis inquinatur.
Lapis vero superponitur cum etiam dura consuetu-
dine mens in peccato devoratur, ut etsi velit exsur-
gere, jam utcumque non possit, quia moles de super
malæ consuetudinis premit. Sed quia divinæ poten-
tiæ subjacet, et post angustiam præcæ consuetudinis
ad bonæ actionis amplitudinem ^e revocatur, idcirco
dicitur: *Salvabit te de ore angusto latissime*. Latissi-
mæ quippe de ore angusto salvatur, qui et post ini-
quitalis jugum ad libertatem boni operis penitendo
reducitur.

66. *Quanta angustia est ab opprimente mala con-
suetudine exurgere velle nec posse.* — Quædam namque
quasi conclusi oris angustia est ^e ab opprimente
mala consuetudine exurgere velle, nec posse;
jam quidem desiderio ad superna tendere, sed adhuc
actu in istis remanere; præire corde, nec tamen
sequi opere, atque in semetipso contradictionem
perpeti semetipsum. Cum vero ita tendens anima
manu gratiæ exaltantis adjuvatur, ab angusto ore ad
latitudinem pervenit, quia, victis difficultatibus, opera
bona perficit quæ concupiscit. David propheta con-
clusionem angusti oris conspexerat, cum dicebat:
*Salvum fecisti de necessitatibus animam meam, nec
conclusisti me in manus inimici* (Psal. xxx, 9). Latissi-
me autem salvatum se noverat, cum subderet, dicens:
Statuisti in loco spatioso pedes meos (Ibid.). In spatio-
so quippe loco pedes stabili sunt, quando et ad con-
gruentiam bonæ tendimus, et nulla difficultate præpe-
dimur. Quasi enim per latum locum quo volumus
pergimus, quia nullis obiectis difficultatibus angus-
tamur.

844 67. *In hunc puteum cecidisse Job immerito cre-
ditus.* — Sed hæc Elii recte diceret, si beato Job
ejus sententia conveniret. Pro culpa enim flagella-
tum credidit, et idcirco eum in os angustum ceci-
disse judicavit. Quo enim validioribus vidit eum pla-
gis affici, eo deterioribus credidit iniquitatibus præ-
gravari, profecto nesciens quod flagella ejus augmentum
essent meriti, non pœnæ peccati. Cum vero eum
in os angustum cecidisse fateatur, ad huc quasi latius
exsequitur in quanta Job profunditate teneatur
dicens:

CAPUT XXXVII [Vet. XXXIII].

IBID. — *Et non habente fundamentum subter se.*

68. *Quem includit puteus arctus malæ consuetudinis,
infernus absorbet, et desperationis abyssus.* — Omne
peccatum fundamentum non habet, quia non ex pro-
pria natura subsistit. Malum quippe sine substantia
est. Quod tamen, utcumque sit, in boni ^f natura coa-
lescit. Igitur os angustum nullum subter se dicitur

et Colb., *revocare idcirco dicitur.*

^d Nonnulli Editi, *quasi conclusionis,*

^e Longip., *ab opprimentis realus mala consuetudine.*

^f In vet. Ed., *natura non coalescit*. Sed contra men-
tem sancti Doctoris: malum enim ex bono prius, et
in bono consistit, ut docet in Enchir., c. 14, sanctus
Augustinus, a quo vix unquam recedit Gregorius.

habere fundamentum, quia peccati inquinatio a sub-
sistendi ius non habet proprium. Quia vero a fundo dicitur
fundamentum, possumus etiam fundamentum pro-
funda positum non inconvenienter accipere, sicut audita
ab aere dicitur, et tamen plerumque ipsa auri audita
nomine designatur. Cum ergo diceret os angustum,
explere profundi voraginem volens, subdidit: *Et non
habente fundamentum subter se.* Quem enim rapit iniquitas,
infernus absorbet. Infernus vero recte fundum non
habere creditur, quia quisquis ab illo rapitur, in im-
menso profundo devoratur. Immensam namque ejus
explere latitudinem volens propheta, ait: *Dilatavit
infernus animam suam, et aperuit os suum absque ullo
termino (Isai. v, 14).* Sicut ergo sine termino dilatatus
dicitur qui ad se plurimos trahit, ita sine fundo altus
non incongrue creditur, quia eos quos in se suscipit,
quasi in quadam abyso suae immensitatis absorbet.
Itaque cum diceret: *Salvabit te de ore angusto
latissime,* apte subjunxit: *Et non habente fun-
damentum subter se.* Ac si diceret: De ore angusto
salvabit quod sub se fundum non habet, quia enim
per peccatum tenditur ad infernum, quem a peccato
salvat, de ore angusto liberat. Quem vero de ore
angusto eripit, ab inferni profundo subducit.

69. Quamvis etiam aliter intelligi potest. Nam si-
cut qui in puteum mergitur a putei profundo retinetur,
ita corruens quasi in quodam fundi loco consistet
anima, si semel lapsa in aliqua se peccati mensura
retineret. Sed cum peccato in quod labitur non
potest esse contenta, dum quotidie ad deteriora de-
jicitur, quasi in puteo quo cecidit fundum non invenit
quo ligatur. Esset enim fundus putei, si fuisset
mensura peccati; unde bene alias dicitur: *Peccator
cum venerit in profundum malorum, contemnit (Prov.
xviii, 3).* Redire namque dissimulat, quia misereri
sibi posse desperat. Sed cum desperando amplius
peccat, quasi puteo suo fundum subtrahit, ne ubi
retineri possit inveniat. Sequitur:

CAPUT XXXVIII.

IBID. — *Requies autem mensae tuae erit plena pinguedine.*

70. *Quem eripit gratia, internae satietatis delectatione replet.*
Requies mensae est refectio satietatis internae; quae
pinguedine plena dicitur, quia in aeternae voluptatis
delectatione praeparatur. Hujus mensae epulas esuriebat
Propheta, cum diceret: *Satiabor dum manifestabitur
gloria tua (Psal. xvi, 15).* Hujus mensae pocula sitiebat,
dicens: *Sitivit anima mea a Deum*

Abest autem particula negativa ab omnibus Mss. quos
consultimus, scilicet Baluz., Colb., Pratel., Ujic.,
Turon., etc.

^a Longip., *subsistendi usum.*

^b Pratel. et Ujic., *non incongrue dicitur.*

^c Vindoc., *putei fundo.*

^d Ebroic., *quia in interna.*

^e Vindoc., Pratel., Ujic., *ad Deum fontem vivum...*
et parebo. Baluz. habet etiam *parebo.*

^f Ita Baluz., Colb., Turon., Ebroic., Pratel., etc.,
quod sic mutarunt Editores: *beatum Job in temporalis
verbere.*

^g Turon., *flagello castigatur.*

^h Longip., *semper studendo.*

*vivum; 845 quando veniam, et apparebo ante faciem
Dei (Psal. xlii, 3)?* Eliu itaque in beato Job tem-
poralia verbera aeternorum volens retributione compo-
sulari, quod jure ei debebatur ex meritis, ex se-
metipso quasi gratuito promittit, dicens: *Requies
autem mensae tuae erit plena pinguedine.* Sequitur:

CAPUT XXXIX [Rec. XXV].

VERS. 47. — *Causa tua quasi impii judicata est,
causam iudiciumque recipies.*

71. *Flagellantur iusti, ut ad majorem vigilantiam
studiantur.* — Bonorum causa justitia est. Quorum
causa quasi impii judicatur, quia corrupt hic justitia
paterno flagello fatigatur, ut ad ampliorem vigilan-
tiam non solum praecipiente mandatorum, sed etiam
verberum percussione doceantur. Sed causam iudi-
ciumque recipiunt, quia ex ea justitia qua modo
vivunt tunc in culmine iudicialis potestatis enites-
cunt, ut tanto tunc potentius cuncta iudicent, quanto
nunc in eis subtilius cuncta iudicantur. Haec Eliu
quasi nova spondendo intulit, quae beatus Job semper
credendo stabiliter tenuit. [Vet. XXXIII.] Habent
perfecto haec propria omnes arrogantes, ut et
malum mentientes exaggerent, et si quod forsitan
bonum dicunt, hoc velut incognitum proferant. Unde
fit ut etiam doctiores se docere audeant, quia vide-
licet se scire talia solos putant. Cum vero ad aliqua
consolationis verba descendunt, statim viluisse se
aestimant, et per increpationis tumidae asperitatem
quasi quoddam sibi ingenium reformant, ut qui
condescendisse blandientes testes visi sunt, exorta
subito increpatione timeantur. Unde et mox Eliu
subdidit, dicens:

CAPUT XL. [Rec. XXVI].

VERS. 18-21. — *Non te ergo superet ira, ut aliquem
opprimas; nec multitudo locorum inclinet te. Depona
magnitudinem tuam absque tribulatione, et omnes ro-
bustus fortitudine. Ne protrahas noctem, ut ascendant
populi pro eis. Cave ne declines ad iniquitatem; hanc
enim cepisti sequi post miseriam.*

72. *Superbi quidquid ab aliis recte fit, carpunt.* — In
plerisque Codicibus, donorum; in paucis vero, sed
antiquioribus, locorum invenimus. Sed quia exposi-
tione non indiget si dicatur: *Nec multitudo donorum
inclinat te,* hoc magis exponi placuit quod cum diffi-
cultate aliquantula videtur aperiri. Haec autem quantae
elationis verba sint, ipse qui ea formavit tumor
ostendit. Sed quia Eliu arrogantium et beatum Job
tenere typum diximus ejectorum, si ea subtilius dis-

¹ Recent. Vulg., *ut qui consendisse blandimentis.*
Sequitur Mss. Turon., Vindoc., Norm., Longipont.,
etc., nec non antiq. Excusos.

² Vindoc., Ebroic. et alii Norm., *tumeant.*

³ Sequentia omittuntur in Editione Gussanv. Sup-
peditantur tamen a Mss. Colb., Baluz., Norm., etc.
Consentiant etiam vet. Editi.

⁴ In quibusdam Bibliorum Mss. pro variante lec-
tione annotatur *vel locorum.* In Bibliis Roberti Ste-
phani, quae ad antiquissimos Codices sunt recognita
in margine legitur *vel villorum.* Nihil simile reperitur
aut in textu hebraeo, aut in LXX, Interpretum trans-
latione, aut in aliis versionibus antiquis.

cernimus, etiam nunc intra Ecclesiam quomodo arrogantibus congruant demonstramus. Sancti viri aliena opera etiam parva mirantur, sua vero etiam magna despiciunt. At contra, arrogantes aliena etiam magna despiciunt, sua vel quæ parva sunt admirantur; et plerumque de suis malis bona æstimant, de alienis autem bonis mala sentire non cessant. Nam dum propriam gloriam quærunt, perniciose student ut quidquid virtutis ab aliis agitur iniquitatis nota laceretur, et bonæ pondus actionis vertunt in maculam criminis. Sæpe enim cum vident ab Ecclesia districte pravos corrigi, quasi queruntur injuste a innocentes affligi, et nitorem disciplinæ ejus commutant appellatione nequitæ. Unde Eliu figuram **846** arrogantium servans, beatum Job quasi admonens, ait: *Non te ergo superet ira, ut aliquem opprimas.* [Vet. XXXIV.] Arrogantes enim iræ motum deputant, ^b quidquid a sancta Ecclesia geritur censura disciplinæ. ^c Et quia humanæ laudis appetitu benigni student semper apparere, nullos censent districtione severitatis corrigendos. Unde et a bonis rectoribus, sicut superius dictum est, opprimi æstimant quos invitos cernunt a vitis coerceri.

73. Ecclesiæ in cunctis mundi partibus potentia temporalis. Hanc immerito Ecclesiæ hostes ei exprobrant. Et si quidam intra ejus sinum sint qui de ipsius gloria superbiant. — Auctore autem Domino, quia in cunctis mundi partibus sancta Ecclesia culmine religionis excrevit, hanc ipsam temporalem potentiam, qua quidem bene utitur, obtrectando in vitium elationis inflectunt. [Rec. XXVII.] Unde Eliu subjungit, dicens: *Nec multitudo locorum inclinet te.* Ac si eidem sanctæ Ecclesiæ humilitatem magis in prosperis conservanti arrogantium voce dicatur: Quia ubique fidei reverentia coleris, cave ne ejusdem ^d reverentiæ fascibus extollaris. Quosdam quippe conspiciunt qui sub religionis obtentu vitio elationis intumescunt, et quod in quibusdam jure reprehendant, hoc injuste ad crimen omnium pertrahunt: nequaquam videlicet perpendentes quod sint in ea qui et despicientes noverint perfecte temporalia regere, et amantes æterna plenius desiderii expectare; et dispensationem potestatis acceptæ peragere, et humilitatis insitæ ministerium custodire, ut nec humilitatis causa curam suscepti regiminis negligant, nec rursus occasione regiminis in eis humilitas intumescat. Etsi ^d quicumque fortasse intra ipsam sunt qui non Dei sed suæ gloriæ sub religionis prætextu deserviunt, studet tamen eos, aut, si valet, districte corrigere, aut, si non valet, æquanimitè tolerare; et vel corrigendo illos quasi filios amplectitur, vel tolerando quasi ab hostibus exercetur. Scit namque quod per eorum

A superbiam laceretur vita justorum, scit quod in ejus crimen extenditur quidquid talium pravitate peccatur, sed notam alieni criminis sustinere tanto minus metuit quanto et caput suum talia tolerasse cogno-scit. De illo quippe scriptum est: *Et cum iniquis deputatus est* (Marc. xv, 28). De illo rursus dicitur: *Languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit* (Isai. LIII, 4). Eant ergo arrogantes, et æstimatione pravorum vitam mordeant innocentium. Scit electorum Ecclesia et illorum facta, ^e et horum verba tolerare, scit pravorum mentes tolerando coniverere. Qui etsi converti nequiverint, eorum tamen ignominiam æquanimitè suffert. Perpendit quippe quia ad duplex ejus præmium proficit quod ex eorum meritis foris despicitur, quorum et intus vita laceratur.

74. Qui temporaliter extollitur, cadit. — Notandum vero quod non ait: *Nec multitudo locorum extollat te*, sed ait: *Nec multitudo locorum inclinet te.* Omnis enim qui temporaliter extollitur eo ipso quo extollitur inclinatur, quia cum se exterius erigit, intus cadit. Eliu itaque casum cordis in elatione intuens, ait: *Nec multitudo locorum inclinet te.* Ac si voce arrogantium sanctæ Ecclesiæ ^f diceretur: Cave ne, si universitatis veneratione extolleris, **847** ab interna intentione curveris. Sequitur:

CAPUT XLI [Rec. XXVIII].

VERS. 19. — *Depone magnitudinem tuam absque tribulatione, et omnes robustos fortitudine.*

75. Apostolis et Ecclesiæ fortibus ad præmia vocatis, Deus eorum vice debiles ad certamina roboravit. —

C Quos alios sanctæ Ecclesiæ robustos accipimus, nisi eos qui ad vincenda mundi hujus desideria et cæptis sublimibus et consummatis profectibus convalescunt? Magnitudo itaque ejus in robustorum suorum vita consistit, quia tunc gloriosior redditur, cum pro defensione veritatis ad mortem usque ab electis illius ^h constanti virtute certatur. Arrogantes igitur viri subductis de hoc mundo apostolis, subductis ad superna martyribus, quia fortasse doctiores valentioresque præpositos ⁱ abunde deesse conspiciunt, quasi solos se remansisse iptra Ecclesiam suspicantur. Unde dum se præferunt, ei velut ^j consulentes illudunt, dicientes: *Depone magnitudinem tuam absque tribulatione, et omnes robustos fortitudine.* Ac si apertis exprobrationibus dicant: Nequaquam te magnitudinem habere confidas, quia subductis prioribus, patribus jam non habes de quorum vita glorieris. Dicunt hæc profecto, nescientes quia omnipotens Deus Ecclesiam suam digna sine administratione non deserit. Nam com fortis ad præmium vocat, eorum vice debiles ad certamina roborat; cum illos suscipiendo remunerat, istis laborum vires, quas remuneret, subministrat.

^a Vet. Edit. Gilot, et Vatic., *nocentes*. Emendatur ex Mss. Anglic., Norm., Turon., Longip.

^b Rec. Excusi, *quidquid a sanctis*. Lectio quam sequimur est Mss. Turon., Longip., Ebroic., Pratel. et aliorum Norm.

^c Vindoc., *Et quia per hum. laudis appetitum*.

^d Vindoc., Pratel., Ut c., ita habent; et quidem elegantius quam legitur in Vulgatis, *reverentiæ fastibus*.

^e Omittitur ipse in Pratel. et Utic.

^f Longip., et bonorum verba.

^g Al., *diceret*.

^h Colb., *incunctanti virtute*.

ⁱ Baluz. et Colb., *abunde esse, male, etsi abunde deesse etiam vix dici possit; sic tamen legitur in Mss. Pratel., Utic. et aliis, nec non in omnibus Excusis.*

^j Baluz., *consolantes*.

De quibus eidem sanctæ Ecclesiæ dicitur : *Pro patribus tuis nati sunt tibi filii, constitues eos principes super omnem terram* (Psal. XLIV, 17). In virtutem quippe antiquorum patrum, hi qui postmodum prælati sunt subrogantur, quia et cum annosa arbusta succiduntur, in eorum robur tenera virgulta succrescunt. Sed arrogantes viri convalere non credunt quos infirmos aliquando noverunt; et permutatos venerari despiciunt, quos despicabiles fuisse meminerunt.

[*Vet. XXXV.*] 76. *In Ecclesia justii multo pauciores quam iniqui. Superbi pastores quæ patres eorum moriendo severunt, hæc exultando metunt.* — Quia vero in ea justiores paucos, iniquos autem numerosiores aspiciunt, sicut et in tritura frugum major est multitudo palearum, etiam justorum vitam ex iniquorum æstimatione contemnunt. Vident profecto quod nonnulli rectores illius, temporali potestate subnixi, ejusdem potestatis elatione pascuntur. Vident quod religionis reverentiam, quam huic mundo patres moriendo servaverunt, hi exultando in terrenis gaudiis metunt; et perpendunt quidem quia robusti sunt, sed non fortitudine. Nam dum temporali potestate fulciuntur, quasi quadam debilitate roborantur. Quanto enim exterius fortes sunt, tanto a cunctis fortitudinis viribus, intus inanescunt. Et idcirco ab arrogantibus ei dicitur : *Depone robustos fortitudine.* Ac si aperte dicatur : Illi tibi veraciter robusti inhæserant, qui in te hoc quod docendo locuti sunt, vivendo tenuerunt; nunc vero hi qui tibi præsidet visione robusti sunt, non fortitudine, quia honorabiles quidem se ostentare non desinunt, sed tanto imbecilliores et contemptibiliores sunt, quanto honoris sui gloriam despici pro veritate pertimescunt. Quod arrogantes quidem de plerisque veraciter sentiunt, sed eo in elationis vitium corruunt, quo omnes quos præesse conspiciunt tales arbitrantur. **848** Neque enim debet plurimorum malum tendere in æstimationem cunctorum, quia etsi iniqui sunt quos cognoscentes dijudicant, nonnulli tamen sancti sunt quos ignorant. Trituræ quippe tempus est, et adhuc grana sub paleis latent. Nullus ergo ex area fructus expectabitur, si hoc solum in ea esse creditur, quod superficie tenus videtur. Igitur quia quos cernunt, despiciunt, et in antiquorum patrum ordinibus hos quos norunt subrogari contemnunt, apte subjungitur :

CAPUT XLII.

VERS. 20. — *Ne protrahas noctem, ut ascendant populi pro eis.*

77. *Nox Ecclesiæ est, cum doctorum et fortium loca indocti ac debiles obtinent.* — Ac si aperte arrogantes dicant : Ignorantiæ tuæ obscuritate non agas, ut in loco fortium numerositatem subroges infirmorum.

^a Ita Turon., Ebroic. aliique Norm., Colbert., etc., quibus consentiunt vet. Edit. Recentioribus magis arri-it seruerunt, haud dubie propter antithesim alterius verbi, metunt; cujus loco Vindoc. et Turon. habent metuunt.

^b Vindoc., robusti inhæreant.

^c Turon., et si adhuc grana.

^d Ebroic., Pratel., Uic., Vindoc., quam consulendo.

PATROL. LXXVI.

Populi quippe nomine designantur, qui quasi vulgari consuetudini dediti, in cunctis quæ appetunt passim vivunt. Noctem vero protrahere est ut pro robustis populi ascendant, si per negligentiam agitur ut doctorum et fortium loca indocti ac debiles sortiantur. Populi pro robustis ascendunt quando hi qui vivere inique didicerunt pastorum loca percipiunt. Quod recte quidem dici poterat si humiliter diceretur. Arrogantes enim, etiam cum bona admonent, superstitionis suæ vitium exercent. Nam plus, sicut et superius dictum est, increpando ferire appetunt quam consolando refovere. Unde mox subjungitur :

VERS. 21. — *Ne declines ad iniquitatem; hæc enim cepisti sequi post miseriam.*

Hoc profecto arrogantes Ecclesiæ miseriam vocant, quod despectam Deo ejus multitudinem suspicantur; et eo illam altiori elatione contemnunt, quo et despectam Deo funditus suspicantur.

His igitur figurata expositione transcurtis, jam nunc inferenda sunt quæ moraliter sentiuntur, ut figura Ecclesiæ cognita, quam expressam generaliter credimus, audiamus etiam quid ex his verbis in singulis specialiter colligamus. Ait itaque :

CAPUT XLIII [Vet. XXXVI].

CAP. XXVI, VERS. 48. — *Non te ergo superet ira, ut aliquem opprimas.*

78. **SENSUS MORALIS.** — *In facienda correctione, subesse debet ira, non præesse.* — Omnis per quem necesse est aliena vitia corrigi semetipsum prius debet solerter intueri, ne dum aliorum culpas ulciscitur, ipse ulciscendi furore superetur. Plerumque enim mentem sub obtenta justitiæ iræ immanitas vastat, et dum quasi sævit zelo rectitudinis, rabiem explet furoris, justeque se facere æstimat, quidquid ira nequiter dictat. Unde et modum sæpe ulciscendi transgreditur, quia mensura justitiæ non frenatur. Dignum quippe est ut cum aliena corrigimus prius nostra metiamur, ut prius mens a sua accensione deferveat, prius intra semetipsam zeli sui impetum tranquilla æquitate componat, nè si ad animadvertenda vitia abrupto furore trahimur, peccatum corrigendo peccemus, et qui culpam dijudicando insequimur, immoderate feriendo faciamus. Non autem jam correctio delinquentis, sed magis oppressio sequitur, si in ultione ira ultra quam culpa meretur extenditur. In correptione quippe vitiorum subesse menti debet iracundia, non præesse, ut executionem justitiæ non dominando præveniat, sed famulando subsequatur, et notum judicium **849** possessa impleat, non possidens præcurrat. Bene itaque dicitur : *Non te ergo superet ira, ut aliquem opprimas.* Quia videlicet si is qui corrigere nititur ira superatur, opprimit ante-

^e In recent. Edit. Cave ne, abest Cave a Mss. Baluz., Colb., Norm., a vet. Excusis.

^f Ita elegantius in Mss. Colb., Baluz., Turon., Vindoc., uno Ebroic., Pratel., Uic., et in vet. Edit. Paris. Aliæ habent, feriendo sæviamus.

^g Baluz. et Pratel., et notum iudicii possessa impleat, non præcurrat. Ita quoque vet. Edit. Paris. et Basil.

quam corrigit. Nam dum plus quam debet accenditur, sub justæ ultionis obtentu ad immanitatem crudelitatis effrenatur. Quod plerumque idcirco evenit, quia corda rectorum minus amori sunt solius creatoris intenta. Nam dum multa in hac vita appetunt, a innumeris cogitationibus disperguntur; et cum subito subditorum culpas reperiunt, digne cum Deo eas judicare nequeunt, quia corda sua in curis transitoriis sparsa^b ad distractionis culmen colligere repente non possunt. Commoti ergo tanto minus ad ulciscenda peccata libram æquitatis inveniunt, quanto eam tranquillitatis suæ tempore non requirunt. Unde cum Eliu diceret: *Non te superet ira, ut aliquem opprimas*, quatenus easdem causas injustitiæ et iræ superantis exprimeret, illico adjuxit:

CAPUT XLIV.

IBID. — *Nec multitudo locorum inclinet te.*

79. *Ex originali peccato inquietata hominis mutabilitas oritur. Cum qualitate rerum non possit, varietas saltem quærit satiari.* — In tot quippe locis inclinamur, in quot supervacuis curis extendimur. Nam sicut locus est corporis spatium corporale, ita locus est mentis unaquæque intentio cogitationis. Quæ dum huc illucque impellitur, si delectatione aliqua cogitationis suæ libenter occupatur, velut in quodam loco ponitur ut quiescat. Nam quoties victi tædio a cogitatione in cogitationem ducimur, quasi fessa mente de loco ad locum migramus. Tot itaque loca culmen mentis inclinant, quot subortæ cogitationes unitatem bonæ intentionis dissipant. Recta etenim mens staret, si uni cui debuerat cogitationi semper inhæreret. Recta mens staret, si non se innumeris motibus fluxa mutabilitate prosterneret. Sed dum nunc ista pertractat, nunc ad alia dilabitur, quasi per locorum multitudinem a statu suæ rectitudinis inclinatur; et dum per plura se tendit, ab una, cui adhærere debuit, intentione se dejicit. Qui tamen mutabilitatis usus ex primæ prævaricationis vitio jam quasi in naturam venit. Nam cum stare animus in semetipso nititur, a semetipso aliquo modo etiam nesciendo derivatur. Humana namque anima ab unaquaque re cui intenditur fastidio impellente removetur. Sed dum inhianter cogitanda appetit, et repente cogitata fastidit, docet quod aliunde pendet, quæ quolibet posita non requiescit. Ad illum quippe suspensa est a quo formata. Et quia ad Deum solum appetendum facta est, omne autem quod infra appetit minus est, jure ei non sufficit quod Deus non est. Hinc est quod huc illucque spargitur, et ab unaquaque re, ut diximus, fastidio impellente removetur. Delectationis videlicet avida, quærit quo pauset, unum vero quem sufficienter habere poterat amisit. Unde nunc per multa ducitur, ut quia qualitate rerum non potest, saltem varietate satiatur.

^a Pratel., in innumeris.

^b Baluz., Colb., Vindoc., Pratel., Utic. et alios Norm., hic sequimur, non Excusos, ubi legitur ad discretionis.

^c Editi, sancti autem viri quia cauta se observatione custodiunt. Redundat quia; omittiturque in Mss.

[*Vet. XXXVII.*] 80. *Sancti adherendo Deo, huic anxietati mœdentur.* — Sancti autem viri causa se observatione custodiunt, ne ab intentione sua mutabiliter dissolvantur, et quia idem esse appetunt, ad cogitationem qua Deum diligunt se solerter astringunt. In contemplatione namque creatoris hoc accepturi sunt, ut una semper mentis stabilitate perfruantur. **850** Nulla eos tunc mutabilitas dissipat, quia scilicet eorum cogitatio sibimetipsi semper indissimilis perseverat. Hoc ergo cum labore nunc conantes imitantur, quod post in munere gaudeantes accipiunt. Cui se Propheta immutabilitati virtute amoris astrinxerat, cum dicebat: *Unam petii a Domino, hanc requiram, ut inhabitem in domo Domini* (Psal. xxvi, 4). Huic Paulus unitati intentione adhæserat, dicens: *Unum autem, quæ retro sunt oblitus, ad ea quæ ante extantus, sequor ad palmam supernæ vocationis Dei in Christo* (Philip. iii, 13). Nam si quid in eorum corde humanitas diffluit, mox hoc discussio severa restringit; et cum quasi pueriliter cogitatio labitur, juvenili mox coercitione refrenatur. Unde fit ut sparsam mentem continuo colligant, et in unâ quantum prævalent cogitatione componant. Quia igitur status mentis cogitationum mutabilitate curvatur, recte ab Eliu dicitur: *Nec multitudo locorum inclinet te.*

81. *Deo ita vacantibus cavenda elatio.* — Sed sæpe dum viri justî animus in ipsa intentionis suæ arce consistit, dum ab omni mutabilitatis se sparsione colligit, dum quidquid in se superflue oboritur premit; ipsa suæ rectitudinis gloria tangitur, et in timore propriæ præsumptionis elevatur. Qui enim magna agit, quamvis de se humilia sentiat, scit tamen magna esse quæ agit. Nam si magna esse nescit, ea procul dubio miame custodit. Quæ dum custodire negligit, aut in eis minus proficit, aut ea funditus amittit. Dum ergo bona nostra opera scire necesse est ut custodiamus, ex ipsa eorum scientia elationis aditus panditur, et ad operantis cor culpæ manus admittitur, qua vastante rapiantur. Mira autem dispensatione agitur, ut conditor noster sublevatum prosperis animum subita concuti tentatione permittat, quatenus semetipsum in infirmitate verius videat, et ab eo quem de virtutibus sumpserat, jam seipso melior elationis fastu descendat. Unde et bene nunc subditur:

CAPUT XLV.

VERB. 19. — *Depono magnitudinem tuam abeque tribulatione, et omnes robustos fortitudine.*

82. *Ne de nobis præsumamus, Deus tentatione nos pulsari permittit.* — Robusti quippe sunt motus cordis, cum nulla nisi quæ virtutis sunt sentiunt. Sed magnitudinem et robustos motus deponimus, quando pulsante vitio cogimur pensare quid sumus. Rob-

Pratel., Utic. et aliis. Baluz. et Colb. habent *esta se.*

^d Pratel. et Utic., *supernæ vocationis Christi.* Conveniunt cum Baluz. et Colb.

^e Deest, *semetipsum* in Ebroic. et aliis Norm.

scos motus deponimus, quando jam non de virtute A
 atollimur, sed in culpa consentiendo obrui de ipsa
 a qua quatititer instruitate formidamus. Multum
 namque de se animus confidit quando sibi ad votum
 vires suppetere cœspicit. Jam sibi fiduciam sanctita-
 tis arrogat, jam se idoneum etiam ad cœneta virtut-
 um culmina quæ sola cogitatione conceperit patat.
 Sed cum hanc tentatio subito oborta transverberat,
 eas quæ natæ de virtutibus fuerant, elatas cogitatio-
 nes funditus turbat. Quasi securam quippe urbem
 Inopinatus hostis ingreditur, et repentino gladio su-
 perborum civitatis colla feriuntur. Nihil ergo tunc nisi
 continuus luctus agitur, b dum capta urbs animi a
 magnatum storum gloria cæde interveniente vacua-
 tur. Unde nunc dicitur: *Depono magnitudinem tuam*
absque tribulatione, et omnes repositos fortitudine. B
 Ac si aperte diceretur: Omne quod Intrinsicis de bonâ
 actione c intumueras SSI reprime, et cordis motus
 quos ex recto opere robustos habueras depono, quia
 jam in ipsa adversitatis tentatione consideras quam
 frustra prius de te magna elatus æstimabas. Quæ vi-
 delicet magnitudo idcirco absque tribulatione depo-
 nenda dicitur, quia nimirum cum per tentationem
 humilitas proficit, prospera est ipsa adversitas quæ
 mentem ab elatione custodit. [Vet. XXXVIII]. Sed
 tamen sine magna tribulatione non agitur, cum tran-
 quilla mens irruente tentatione quasi repentino hoste
 turbatur. Ipsa namque tentationis adversitas dum se
 menti inserit, quasdam in illa tenebras gignit, eam-
 que obscuritate suæ amaritudinis turbat, quæ apte
 se dudum virtutum defecisse irradante clarerat. C
 Unde et apte subjungitur:

CAPUT XLVI.

VERS. 20. — *Ne protrahas noctem ut ascendant po-
 puli pro eis.*

83. *Tentatio tenebras gignit, et procellas excitat.* —
 Nox quippe protrahitur cum saborta de tentatione
 iristitia consolatione concita non finitur. Nox pro-
 trahitur quia mœror animi confusis cogitationibus
 elongatur. Nam dum mens posita in tentatione con-
 siderat quod a virtutis suæ pristina soliditate repel-
 litur, superductis mœroribus, quasi quibusdam tene-
 bris cœcatur, atque ab omni luce gaudii ejus oculus
 clauditur, dum sollicita trepidat ne hoc quod esse
 dudum cœperat funditus amittat. Unde et bene di-
 citur quod in hac nocte pro robustis populi ascen-
 dunt, quia videlicet in hoc mœrore tentationis pro
 robustis motibus indignæ cogitationes et multiplices
 in corde prosiliunt. Nam dum se in perturbatione
 conspiciat d jam pene amisisse quod fuerat, fluctus in
 se innumeris tumultusque coacervat, modo tranquillitatem
 suam quia perdidit dolet; modo ne usque ad
 prava opera corrumpat pertimescit; modo in quo cul-

mine steterat meminit; modo in quo virtutum pro-
 fundo per delectationem jaceat attendit; modo ad res-
 sumendas vires se reparat; modo se eas posse resu-
 mtere quasi victis jam fractusque desperat.

84. *Hac in nocte multiplices cogitationes quasi po-
 puli tumultuantes premunt.* — Cum ergo super addi-
 ctam mentem tam multiplices cogitationes prædent,
 hanc quasi in nocte populi consurgentes præmittit.
 Quos nimirum populos non per se, sed per divini
 protectionis auxilium Propheta subigere se posse
 præsumpserat, cum dicebat: *Protector meus, et in*
ipso sperabo, subjiciens populos sub me (Psal. cxliii;
 2). Sanctis quippe mentibus populi subiguntur, cum
 ab eis per districtæ severitatis præsentiam cogitatio-
 nes stulta dissiliunt, ut non per abrupta phantasma-
 tum rapiant, sed rationi subditæ a corde humiliter
 conquiescant. Quia ergo positus in tentatione ani-
 mus, qui de se in prosperis majora præsumebat,
 tumultus spei desperationisque tolerat, recte nunc
 dicitur: *Ne protrahas noctem, ut ascendant populi*
pro eis. Ac si aperte diceretur: In tentatione depre-
 hensus, citius tenebras mœroris incidit, ne qui in
 tranquillitate S52 de te alta senseras, in perturba-
 tione quoque deterius cogitationum te castigine con-
 fundas. Quod recte Eliu diceret, si tamen cui diceret
 sciret. Nam hæc beato Job tanto minus congruunt,
 quanto ab illo omnia alius sciuntur. Quia vero, ut
 sæpe diximus, arrogantes, dum præsumunt doceri
 quos non debent, usque ad contumeliosa increpa-
 tionum verba dilabuntur, subditur.

CAPUT XLVII [Rec. XXXIX].

VERS. 21. — *Cave ne declines ad iniquitatem; hæc enim*
enim cœpisti sequi post miseriam.

85. *Tunc cavenda est impatientia, quæ in Job im-
 merito impingitur.* — Iniquitatem post miseriam æ-
 quatur, qui post mala a quæ pro correctione sustinet
 ferventi corde impatientia se facibus inflammat.
 Quod beatus Job perpétrasse Eliu credidit, qui eum
 inter flagella positum liberis effari voelibus audivit;
 videlicet nesciens, quia omne quod dixit, non hoc
 de iniquitate impatientiæ, sed de virtute veritatis
 protulit, qui ab interni judicis sententia nec cum se
 justificaret erravit. [Vet. XXXIX.] Sed considerân-
 dum valde est quomodo cum diceret: *Ne declines ad*
iniquitatem, de eadem iniquitate protinus subdidit:
 D *Hanc enim cœpisti sequi post miseriam.*

86. *Superbi in arguendo modum servare nesciunt.* —
 Quid est hoc quod dum ad eam h declinare vetat, de
 ea protinus quasi ad quam declinatum jam fuerit
 damnat, nisi quod arrogantes viri plus videri iudices
 quam consolatores volunt? Unde i et nonnuquam ea
 districtis sententiis feriunt, quæ statim in corde suspi-
 cantur et priusquam certa sit culpa delinquentium,

a Pluraque Edit., quam patimur.

b Turon. et Colb., dum capta urbs a nimia magna-
 torum. In Norm. legitur quoque magnatorum, hic ali-
 quot versus omissi in Baluz

c XV., intumuerat, ut legitur in Pratell.

d Longip., jam pene amisisse quod fuerat credens
 factus, etc.

e Vulgati, Ad supplicium mentem. Emendavimus
 ex Mss. Baluz., Colb., Utic., Pratell., etc. De hac voce
 Gregorius familiari jam diximus lib. II, c. 9, n. 15.

f Pratell., quod non debent.

g Vindoc., quæ pro corruptione.

h Utic. et Pratell.; declinat.

i Colbert. et Baluz., et namquam, sed mendose.

profertur invectio districta verborum; et ante per sententiam percutitur, quam prodeat quod feriat.

87. *Sanctorum discretio in corripiendo.* — Quamvis et justus viri plerumque pravis et occultis cogitationibus arguendo obviant; sed cum easdem cogitationes aliqua quæ præeunt opera demonstrant, plerumque ab auditorum suorum cordibus ea vitia quæ necdum prolata sunt manu correptionis eradicant, sed jam illa subsequi conspiciunt ex aliis quæ præcedunt. Sicut enim corporales medici quasdam ægritudines jam venisse inveniunt, a quasdam vero ne veniant medentur, ita doctores sancti aliquando inventa vulnera saluti restitunt, aliquando vero agunt in men-

a Vindoc., Pratel. et alii, quibusdam vero ne veniant, medentur. Colb., ut ne veniant medentur.

LIBER VIGESIMUS SEPTIMUS.

Duodecim ultimi versus capituli xxxvi exponuntur, cum integro capite xxxvii, ingeniose quæsitis ad astruendam, tum doctrinam, tum ethicen christianam sensibus.

CAPUT PRIMUM.

853 1. *Ex superborum recte dictis sumendum quod prosit, respuendum quod noceat.* — Quisquis de magnis dictis arrogantium sumere scientiam nititur, providere solerter debet, ne hoc quod eorum scientia altum tumet, imitetur, a ne cum virtutum verbis morum vitia colligat, et in eo quod loquendi notitiam assequitur, vivendi se imperitia transfigat. Nos namque cum fortia dicere audimus, sed tamen de dictis fortibus tumere conspiciamus, quasi doctrinæ hortum ingressi, de spinis rosas attingimus. Discreta ergo nobis sollicitudine opus est, et carpere quod redolet, et cavere quod pungit, ne si fortasse improvide dictorum nos legitur, b incauta legentis manus morum spina laceretur. Eliu itaque doctus et arrogans profert aliquando quod redoleat, aliquando quod pungat. Sic igitur sumendum est de ejus doctrina quod fragrat, ut tamen sollicite cavendum sit de elatione quod vulnerat. Qui multa quidem superius moraliter intulit, sed in verbis sequentibus ad sola se prophetiæ areana sustulit. c Ima enim moralitatis deserit, et ad prophetiæ summa conscendit.

2. *Superbi spiritu prophetiæ aliquando replent.* — Nec mirandum quod vir arrogans impleri prophetico spiritu potuit, cum Saul etiam in numero prophetarum fuit (I Reg. x, 6). Sed hoc de Saule cur dicimus, cum ex visione angeli accepisse verba rationalia et asinam noverimus (Num. xxii, 28)? Sed sicut irrationale animal rationis verba edidit, nec tamen ad permutationem naturæ rationalis accessit, ita sæpe quilibet indignus sancta verba per prophetiæ spiritum accipit, sed tamen ad promerendam sanctitatis gloriam non pertingit, ut et supra se loquendo emineat, et infra se vivendo torpescat. Unde nunc Eliu Redemptoris nostri adventum humilem non hu-

a Vetus Edit. Basil., Gilot., Gussanv. et plur., ne cum virtutum flore. Pro, flore, legitur, verbis, in omnibus Mss. nostris, et in vet. Edit. Paris.

b Al., incautis legentibus; ut est in Gilot., Gussanvil. et plur. Edit. Lectio nostra est Mss. Turon.,

tibus ne vulnerentur. In quibus solerter intuendum est, quia sicut certa plerumque cum asperitate redarguunt, ita incertis vitis et cum tranquillitate contradicunt; certa ferientes increpant, incerta præmunientes devitant. Quam quia arrogantes viri discretionis regulam nesciunt, sententiarum suarum jaculis sicut nota, sic incognita; sicut certa, sic etiam incerta configunt. Unde nunc ab Eliu dicitur: *Cave ne declines ad iniquitatem; hanc enim cepisti sequi post miseriam.* Quia vero ea quæ subnexa sunt longiori allegatione protrahuntur, istum libellum hoc sine coustringimus, ne immoderatus extendatur.

B milis conspiciat, et eum prophetando prædicat, quem elatis moribus impugnat, dicens:

CAPUT II.

CAP. XXXVI, VERS. 22. — *Ecce Deus excelsus in fortitudine sua, et nullus ei similis in legislatoribus.*

3. *Christus simul humilis in infirmitate et excelsus in fortitudine ceteros legistatōres longe antecellit.* — Ac si aperte dicat: Qui humilis videbitur in infirmitate, excelsus manet in fortitudine, Paulo hoc etiam attestante, qui ait: *Quia et si crucifixus est ex infirmitate, sed vivit ex virtute Dei (II Cor. xiii, 4).* De quo recte subjungitur: *Nullus ei similis in legislatoribus.* Legislator Moyses, legislator Josue, legislatores etiam prophetae; legislatores cunctos dicere possumus, quos ex lege admonuisse recta populum scimus. Sed huic Mediatori in legislatoribus similis nullus est, quia isti gratuito vocati ex peccatis ad innocentiam redeunt, et ab his quæ in semetipsis experti sunt prædicando alios reducunt. Redemptor autem noster homo sine peccato est, filius sine adoptione, nec perpetravit unquam quod redarguit, et sic mundo ex humanitate loquitur, ut tamen 854 eidem mundo ante sæcula ex divinitate dominetur. Ilunc Mediatorem Dei et hominum quidam legislatoribus similem fuisse crediderunt. Nam requirenti: *Quem dicunt homines esse filium hominis?* responderunt discipuli, dicentes: *Alii Joannem Baptistam, alii Eliam, alii Jeremiam, aut unum ex prophetis (Matth. xvi, 13).*

d Sed nimirum Petro quam excelsus in fortitudine esset aperuit, cum eum veraciter intuens, a legislatorum æqualitate discrevit, dicens: *Tu es Christus Filius Dei vivi (Ibid., 16).* Unde recte de illo sponsa in Canticis canticorum dicit: *In lectulo meo per noctes quæsi vi quem diligit anima mea, quæsi vi illum, et non inveni (Cant. iii, 1).* Et paulo post: *Invenierunt me*

Colb., Longip., Ebroic. aliorumque Norm. et vet. Edit. Paris. et Basil.

c Longip., ad se areana sustollit; legitur etiam sustollit in Pratel. et aliis.

d Corruptissime in Edit. Gilot., Gussanvil. et non

wigiles, qui custodiunt civitatem. De quibus rursum A dicit: *Vulneraverunt me, tulerunt pallium meum. Quos iterum percunctatur, dicens: Num quem diligit anima mea vidistis? Paululum cum pertransissem eos, inveni quem diligit anima mea (Cant. iii, 3).*

4. *Qui in nocte quæritur, sed non nisi transcensis prophetis et patriarchis invenitur. — Dilectus namque per noctes in lectulo quæritur, quia intra secreta cordis cubilia in tribulatione spiritus desideratur. Quem tamen quærens sponsa non invenit, quia electa quæque anima jam quidem amoris ejus facibus flagrat, a sed adhuc quæsitæ negatur species, ut amantis desiderium crescat; et quasi in siti aqua subtrahitur, ut ejusdem sitis æstus augeatur, et quo hanc diutius sitiens desiderat, eo quandoque cum invenerit avidius sumat. Sed hanc quærentem vigiles B* inveniunt, eamque vulnerant, et ejus pallium tollunt, quia unamquamque animam redemptoris sui jam speciem requirentem, cum solliciti doctores inveniunt, hanc per prædicationis verbum celestis amoris b spiculis vulnerant, et si quod ei adhuc de vetusta conversatione tegmen inest, subtrahunt, ut quo exuta ab hujus mundi onere redditur, eo is qui quæritur, ab illa citius inveniatur. Bene autem subditur: *Paululum cum pertransissem eos, inveni quem diligit anima mea. Quia visionis ejus mens avida, nisi prophetarum æstimationem, nisi patriarcharum celsitudinem, nisi cunctorum hominum mensuram transcenderet, eum qui est super homines non inveniret. Transire ergo est vigiles, etiam eos c* quos miratur anima in ejus comparatione postponere. Et tunc is qui quærebatur, cernitur, si homo quidem, sed tamen extra mensuras hominum credatur. Unde bene nunc dicitur: *Nullus ei similis in legislatoribus. Sed is videlicet per infirmitatem carnis nostris obtutibus apparens, dum alios reprobat, alios vocat, mira judicia exhibuit, quæ a nobis et cogitari possint, et comprehendere non possint. Ait 355* namque: *In judicium ego in hunc mundum veni, ut qui non vident videant, et qui vident cæci fiant (Joan. ix, 39). Et rursum: Confiteor tibi, Pater, Domine cæli et terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis (Matth. xi, 25). In quibus nimirum judiciis Judæa repellitur, gentilitas aggregatur. Quod videlicet factum mirari possumus, sed perscrutari nullatenus valemus. Unde D* et bene nunc ab Eliu subditur:

CAPUT III.

VERS. 23. — *Quis poterit scrutari vias ejus? aut quis audet ei dicere: Operatus es iniquitatem?*

5. *Judicia ejus scrutari, multo minus reprehendere non debemus. — Ac si dicat: Cujus perscrutari actio*

nullis, sed nimirum Petrus quam excelsus in fortitudine esset apparuit. Ubi ad Petrum refertur fortitudo, quam in Christo divinitatem commendat sanctus Doctor, aliudens ad hunc locum Job: Ecce Deus excelsus in fortitudine, et nullus ei similis in legislat. In vet. Edit. Basil. Paris. 1518 et nonnullis legitur: Petrus quam excelsus in fortitudine esset (Christus) aperuit, et quidem optimo sensu, quem posteriores Editores

non potest, quo pacto reprehendi potest? Nemo enim bene judicat quod ignorat. Tanto ergo debemus sub ejus judiciis silendo quiescere, quanto et rationem judiciorum illius nos cernimus non videre. Unde et bene subditur:

CAPUT IV [Vet. et Rec. II].

VERS. 24. — *Memento quod ignores opus ejus, de quo cecinerunt viri.*

6. *Angeli et doctores ea, etsi laudent, minime tamen cognoscunt. In Scriptura sacra viri aliquando angeli, aliquando autem perfectæ vitæ homines memorantur. Nam quia aliquando vir angelus dicitur, Daniel propheta testatur, dicens: Ecce vir Gabriel (Dan. ix, 21). Rursum, quia virorum nomine perfectæ vitæ homines exprimentur, in Proverbiis sapientia loquitur, dicens: O viri, ad vos clamito (Prov. viii, 4). De Domino igitur viri canunt, cum ejus nobis potentiam vel superni spiritus, vel perfecti quique doctores innotescunt. Sed tamen opus ejus ignoratur, quia nimirum judicia illius ipsi etiam qui hunc prædicant impenetrata venerantur. Et sciunt ergo quem prædicant, et tamen ejus opera ignorant, quia cognoscunt per gratiam eum a quo facti sunt, sed ejus judicia comprehendere nequeunt, quæ ab illo etiam super ipsos fiunt. Quod enim omnipotens Deus perspicue in sua actione non cernitur, Psalmista testatur, dicens: Qui posuit tenebras latibulum suum (Psal. xvii, 12). Et rursum: Judicia tua abyssus multa (Psal. xxxv, 7). Atque iterum: Abyssus sicut pallium amictus ejus (Psal. ciii, 6). Unde bene etiam per Salomonem dicitur: Sicut ignoras quæ sit via spiritus, et qua ratione compingantur ossa in ventre prægnantis, sic nescis opera Dei, qui fabricator est omnium (Eccl. xi, 5).*

7. *Occultorum Dei judiciorum exemplum in parvulis sine baptismo, vel post baptismum morientibus. — Ut enim unum e multis loquar, duo ad hanc lucem parvuli veniunt, sed uni datur ut ad redemptionem per baptismum redeat, alter ante subtrahitur quam hunc regenerans unda perfundat. Et sæpe fidelium filius sine fide rapitur, sæpe infidelium concessio fidei sacramento renovatur. Sed fortasse aliquis dicat quod hunc Deus acturum prave etiam post baptismum noverat, et ideo eum ad baptismatis gratiam non perducit. Quod si ita est, peccata quorundam proculdubio priusquam sint perpetrata puniuntur. Et quis ista recte sentiens dixerit quia omnipotens Deus, qui alios a perpetratis facinoribus liberat, hæc in aliis etiam non perpetrata condemnet? Occulta itaque sunt ejus judicia; et quanta obscuritate nequeunt conspici, tanta debent humilitate venerari. Dicat ergo: Memento quod ignores opus ejus, de quo cecinerunt viri. Ac si aperte diceret: De quo fortes quique locuti sunt, ejus operæ tuæ mentis oculis absconduntur, quia mensuram tuæ*

præ oscitantia legentes, apparuit pro aperuit corruperunt. Sequimur Mss. Baluz., Colb., Turon., Vindoc., Norm., etc.

a Longip., sed adhuc quæritur species.

b Vindoc., Ebroic. et alii Norm., spiculis figunt.

c Omittunt anima Edit. recentiores, quam vocem revocavimus ex Mss. Baluz., Colb., Ebroic., etc.

notitiæ eo ipso quo humanitate circumscriberis **A** transeunt. Sequitur :

CAPUT V [Rec. III].

856 VERS. 25.—*Omnes homines viaen. eum, unusquisque intuetur procul.*

8. *Deus non nisi procul, etiam ab electis videtur.* — Omnis homo eo ipso quo rationalis est conditus, debet ex ratione colligere eum qui se condidit Deum esse. Quem nimirum jam videre est damnationem illius ^a ratiocinando conspiciere. Cum vero dictum sit: *Omnes homines vident eum*, recte subjungitur: *Unusquisque intuetur procul*. Procul quippe eum intueri est non jam illum per speciem cernere, sed adhuc ex sola operum suorum admiratione pensare. Procul illum hic etiam electi conspiciunt, quia necdum claritatem illius ^b per acumen intimæ visionis **B** apprehendunt. Cui etsi jam per amorem juxta sunt, adhuc tamen ab illo terrenæ inhabitacionis pondere disjunguntur; et quamvis ei bene vivendo inhæreant, a contemplacionis ejus specie longe se esse suspirant. Quem nimirum reprobi etiam cum ad judicium vententem viderint, procul intuentur, quia non eum in divinitatis forma, sed in sola qua et comprehendendi potuit humanitate conspiciunt, quia videlicet eorum oculos reducta tunc ad memoriam sua male gesta reverberant, et dum ejus humanitatem vident, ejus divinitatis claritatem non vident, miro modo ab ejus visione quem conspiciunt longe fiunt. [Vet. III.] Sed cum dicitur: *Memento quod ignores opus ejus*, ac deinde subjungitur: *Omnes homines vident eum*, quem, sicut diximus, videre est **C** transcendentem omnia ejus essentiam ex ratione colligere, valde mirandum est quod et ipsi cernimus, et ejus opus ignoramus. Dubii quippe de ejus essentia non sumus, et tamen in ejus judiciis incerti remanemus. Patet nobis quod summum est, absconditur quod minimum. Minus quippe sunt ejus opera quam ipse; et agentem cernimus, sed in actione caligamus: quia videlicet cur quid fiat incertum est, sed quis sit qui hæc incerta faciat, incertum non est. Dicat ergo: *Memento quod ignores opus ejus, de quo cecinerunt viri: Omnes homines vident eum, unusquisque intuetur procul*, quia eum, cujus judicia minime comprehendimus, esse per rationem videmus; ^c quem tamen adhuc procul cernimus, quia ab ejus fortitudine nubilo infirmitatis nostræ separamur. Sequitur: **P**

CAPUT VI [Rec. IV].

VERS. 26. — *Ecce Deus magnus vincens scientiam nostram.*

9. *De Deo tunc tantum aliquid intelligere incipimus, cum eum nos dignè cognoscere non posse sentimus.* — Superius dixerat: *Ecce Deus excelsus*; nunc iterum

^a Deest ratiocinando in Baluz., Ulic., Pratel. 80 al. Norm.

^b Ebroic. et plur., per acumen illius intimæ.

^c Edit. vet. Paris. et Basil., aliæque posteriores, quem tanto adhuc procul cernimus, quanto ab ejus fortitudine, etc. Lectionem nostram quam Gussanv. in marg. annotavit, suppeditarunt Mss. Baluz., Colb., Vindoc., Longip., Ebroic., aliique Norman.

^d Turon., innumerabilia.

dicit: *Ecce Deus magnus*. Quid est quod de Deo loquens ecce dicit, et ecce repetit, nisi quod ecce dicimus de ea re quam in presenti monstramus? et quia Deus ubique præsens est, eum de illo ecce dicitur, etiam non videntibus adesse memoratur. Bene autem eum vincere scientiam nostram narrat, quæm videri ab omnibus dixerat, quia etiam ex ratione conspicitur, magnitudo tamen illius nulla postri sensus subtilitate penetratur. Quidquid namque de claritate ejus magnitudinis scimus, infra ipsum est; et tanto ab ejus scientia longè repellimur, quanto ejus potentiam nos comprehendisse suspicamur. Nam quamvis in altum mens nostra rapiatur, ejus tamen magnitudinis immensitate transcenditur. Cujus tunc aliquid quasi ex parte cognoscimus, quando eum nos dignè cognoscere non posse septimus. Sequitur:

CAPUT VII.

Ibid. — *Numerus annorum ejus d inestimabilis.*

857 10. *Deus sine spatio immensus, sine initio aut sine æternus.* — Dicere utique æternitatem voluit, et ipsam æternitatis longitudinem annos vocavit. Cum enim brevitate temporis dilatari volumus, momenta per horas, horas per dies, dies per menses, menses autem per annos extendimus. Quia ergo per amplum quiddam digere voluit, sed quid diceret latius non invenit, ^e in Deo annos sine æstimatione numeri multiplicavit, dicens: *Numerus annorum ejus inestimabilis*, ut dum ea quæ apud se sunt prolata multiplicat, æternitatis longitudinem se metiri non posse infirmitas humana cognoscat. Tende itaque oculum in æternitatem, ut videas Deum, vel quando est a principio, vel quousque; ^f et nusquam finis superior, quia esse non incipit; nusquam finis inferior, quia esse non desinit. Intra ipsum omnia coangustantur, ipse vero circa omnia sine spatio extenditur, sine loco dilatatur. Ecce cuncta quæ facta sunt, ea ipsa circumscriptione qua creata sunt, superiori et inferiori sine cinguntur. Legi enim sua, ^g quia a non esse incipiunt, festinant non esse.

11. *Quædam æterna futura sunt, sed non fuerunt.* — Sed quædam mirabiliter acceperunt ut quamvis ea finis superior inchoat, finis tamen inferior non constringat; et licet esse incipient, esse in perpetuum non desistant. Horum vero æternitas idcirco summa est æternitati dissimilis, quia æterna esse cœperunt, cum ad extrema prospicimus, horum finem, qui omnino deest, non comprehendimus; eorum tamen initia cernimus, cum mentem retro revocamus; et dum in eis infra supraque animum ducimus, non capimus omnino quousque sunt, sed videmus ex quo. Deus autem quia quasi quiddam in eo per æternitatem longum est, quod nec initio oritur, nec sine termi-

^e Editi, ideo annos, pro in Deo; legendum esse in Deo persuaserunt Mss. Colb., Baluz., Anglic. et Norman., neenon Codices a Gussanv. viol. ex quibus depromptam lectionem hanc margini inscripsit.

^f Longip., et nusquam invenitur finis superior.

^g Vet. Edit., quia dum esse incipiunt. Gilot. et alii posteriores, quæ ante esse incipiunt. Corruptum hunc locum sanavimus ope Mss., maxime Vindoc., Ebroic. et aliorum Norman.

natur, nec ex quo in semetipso recipit, nec quousque, dicatur ergo: *Numerus annorum ejus inestimabilis*. Per hoc ergo quod annorum illius numerus dicitur, duntaxat ejus esse ostenditur. Per hoc vero quod inestimabilis memoratur, hoc ipsum esse infinitum et incomprehensibile demonstratur. Sed quia humanis mentibus innotescat agnovimus, dum omnes homines vident eum; et quia ejus magnitudinem admirantes cernimus, dum annorum ejus numerus inestimabilis habetur, restat jam ut etiam quid agat audiamus. Sequitur:

CAPUT VIII [Vet. IV, Rec. V].

VERS. 27. — *Qui aufert stellas pluviae^a, et effundit imbres ad instar gurgitum.*

12. *Sancti patriarchae et prophetae stellae fuerunt pluviam generantes.* — Duo in hac vita sunt genera justorum: unum videlicet bene viventium, sed nulla docentium; aliud vero recte viventium, et eadem recta docentium, sicut et in caeli facie aliae stellae prodeunt quas nullae pluviae subsequuntur, aliae prodeunt quae arenam terram magnis imbribus infundunt. Igitur quoties in sancta Ecclesia recte quidam vivunt, sed tamen praedicare eandem rectitudinem nesciunt, stellae quidem sunt, sed in siccitate aeris natae; quia per exemplum bene vivendi lucere caeteris possunt, sed per praedicationis verbum pluere nequeunt. Cum vero in ea quidam et recte vivunt, et aliis eandem rectitudinem verbis praedicationis infuunt, quasi ad proferendas pluvias in caelo stellae producuntur, quae sic vitae suae meritis luceant, ut etiam sermone praedicationis pluant. An non in hoc caelo astrum pluviae Moyses exstitit, **858** qui cum de supernis emicuit, corda peccantium quasi arenam inferius terram sanctae exhortationis pluvia ad ubertatem generum infudit? An non Isaias astrum pluviae ostensus est, qui in eo quod lucem veritatis annuntiatis tenuit, siccitatem infidelium prophetando annuntiatis rigavit? An non Jeremias et prophetae caeteri, velut in caelo positi astra pluviae fuerunt, qui in praedicationis culmine erecti, dum pravitatem peccantium libere increpare ausi sunt, quasi verborum guttis obcaecationis humanae pulverem rigando presserunt? Quorum videlicet animas ab hac corruptibili carne susceptas, quia ex praesenti vita superna judicium auferunt, quasi a caeli facie stellae pluviae subtrahuntur, et ad occultum astra redeunt, dum peractis suis cursibus sanctorum animae in thesauris dispositionis intimae reconducuntur.

13. *His subductis, missi apostoli, qui imbres tanquam gurgites effuderunt.* — Sed quia terra aresceret si subductis stellis pluviae superna funditus fluentia cessarent, recte dicitur: *Qui aufert stellas pluviae, et effundit imbres ad instar gurgitum*. Nam cum prophetas abstulit, eorum vice Dominus apostolus misit, qui in similitudinem gurgitum pluerent, postquam subductis antiquis Patribus exteriora legis praedica-

menta tacuissent. Stellas ergo pluviae abscondit, et ad instar gurgitum imbres fudit, quia dum praedicatores legis ad secreta et intima retulit, per dicta sequentium uberius vis praedicationis emanavit.

[Vet. V.] 14. *Post apostolos, sancti Patres doctrinam sacram auferunt.* — Possunt quoque per stellas pluviae, sancti apostoli designari, de quibus Judaeae reprobatae per Jeremiam dicitur: *Prohibitae sunt stellae pluviarum^b, et serotinus^c imber non fuit (Jerem. III, 3)*. Stellas ergo pluviae Dominus^d abstraxit, atque ad instar gurgitum imbres fudit, quia cum de Judaea praedicantes apostolos abstulit, doctrina novae gratiae mundum rigavit. Quod utrumque factum in Ecclesia potest non inconvenienter intelligi, quia cum solutis corporibus ad secretos supernorum sinus apostolorum animas retulit, quasi a caeli facie stellas pluviae abscondit. Sed ablatis stellis pluviae, in morem gurgitum^e imbres dedit, quia etiam reductis ad superna apostolis, per expositorum sequentium linguas, divinae fluentia scientiae diu abscondita largiori effusione patefecit. Nam quod illi sub brevitate locuti sunt, hoc exponendo isti multipliciter auferunt. Unde et non immerito ipsa expositorum praedicationis gurgitibus comparatur: quia dum multorum praecedentium dicta colligunt, ipsi in eo quod astruunt profundius dilatantur. Nam dum testimonia testimoniis jungunt, quasi ex guttis gurgites faciunt. Quorum verbis dum quotidie gentilitas docetur, quia peccatorum mens caelestem scientiam accipit, quasi stans in terra aqua gurgites ostendit. Sed nequaquam se eisdem apostolis expositores in scientia praeserant, cum exponendo latius loquuntur. Meminisse quippe incessanter debent, per quos ejusdem scientiae inventiones acceperunt. Unde et apte subjungitur:

CAPUT IX.

VERS. 28. — *Qui de nubibus fluunt.*

15. *Nec tamen apostolis hujus doctrinae primis traditoribus praeserendi.* — Hi quippe de nubibus gurgites fluunt, quia si ex sanctis apostolis vis intelligentiae non inciperet, nequaquam per doctorum ora largior manaret. In Scriptura enim sacra aliquando per nubes, **859** mobiles quique homines, aliquando prophetae, aliquando autem apostoli designantur. Per nubes quippe mobilitas humanae mentis exprimitur, sicut Salomon ait: *Qui ventum observat, non seminat; et qui considerat nubes, nunquam metit (Eccle. XI, 4)*. Ventum procul dubio immundum spiritum, nubes vero subjectos ei homines appellat; quos toties huc illucque impellit et revocat, quoties tentationes ejus^f in eorum cordibus suggestionum flatibus alternant. Qui igitur ventum observat, non seminat, quia qui tentationes venturas metuit, cor ad bona opera non proponit. Et qui considerat nubes, non metit, quia is qui ante humanae mutabilitatis terrorem trepidat, mercedis aeternae retributione se privat. Per nubes prophetae figurantur, sicut per Psalmistam dicitur:

^a Vide col. 295 (inter numeros crassiori caractere expressos) in notis.

^b Ibid.

^c Quidam Editi, imber non fuit.

^d Al., abstulit.

^e Ebroic. et alii, imbres fudit.

^f Vindoc., Pratel. et al., in eorum mentibus

^g Pratel., mercede aeternae retributionis.

Tenebrosa aqua in nubibus aeris (Psal. xvii, 12); id est, occulta scientia in prophetis. [Vet. VI.] Per nubes quoque apostoli designantur, sicut per Isaiam dicitur: Mandabo nubibus, ne pluant super eam imbrem (Isai. v, 6). Ipsi igitur stellæ, quia vitæ meritis lucent; ipsi nubes, quia arenam nostri pectoris terram cœlestis intelligentiæ fluentis rigant. Si enim nubes non essent, nequaquam eos intuens propheta dixisset: Qui sunt isti, qui ut nubes volant (Isai. lx, 8)? Imbrum itaque gurgites de nubibus fluunt, quia profundæ prædicationes sequentium intelligentiæ originem a sanctis apostolis acceperunt. De quibus adhuc nubibus apte subjungitur:

CAPUT X.

ISID. — *Quæ prætexunt cuncta desuper.*

16. *Nubes cur apostoli dicantur.* — Nubes cum desuper aerem prætexunt, si in cœlum oculos attolimus, non cœlum, sed ipsas intuemur; nec visus noster æthereas plagas penetrat, quia ei illas ipsa sua infirmitas occultat; et cum de cœlo sol rutilat, prius interfuso aere pascitur, ut post in cœlo solis radios contempletur. Quia ergo carnales homines sumus, cum superna appetere nitimur, quasi in cœlum oculos levamus, et velut in cœlum aciem intendimus, quia, pressi usu rerum corporaliū, a docere spiritalia conamur. Sed quia transire intellectus noster ad divina non sinitur, nisi prius per sanctorum præcedentium exempla formetur, quasi jam cœlum noster oculus suspicit, sed nubes videt, b quia comprehendere ea quæ Dei sunt appetit, sed vix mirari ea quæ hominibus collata sunt potest. Unde et alias dicitur: *Illuminans tu mirabiliter a montibus æternis (Psal. lxxv, 5)*. Qui enim orientem solem contemplari non valet, irradiatos montes aspicit, et quia sol ortus sit deprehendit. Ex æternis ergo montibus nos Deus illuminat, quia per admiratam vitam Patrum præcedentium, radio nos suæ claritatis illustrat. Ecce in studio devotionis dominicæ et charitatis accendimur, sed in hac devotione atque charitate melius harum nubium contemplatione formamur. Quid enim devotius Petro (*Matth. xiv, 29*)? Quid charius Joannē (*Joan. xiii, 23*)? Ille per devotionem fluida maris dorsa calcare non timuit, iste per amorem in ipso auctoris nostri pectore requievit; et qui ad corporalis cœnæ refecionem venerat, spiritale pabulum de sinu Redemptoris sumpsit.

Vet. VII.] 17. Cur propheta et antiqui Patres nubes quoque dicantur. Abraham obedientiam nos docet; Isaac patientiam; Jacob laboriosam vitam; Joseph castitatem; Moyses mansuetudinem; Josue constantiam; Samuel benignitatem; David pietatem et humilitatem. — Sed quia signari per nubes etiam prophetas diximus, necesse est ut adhuc ad medium superiorum Patrum exempla deducamus. Ecce cum præceptis cœlestibus subdi per obedientiam cupimus, 860 con-

a Pratel. et Ulic., doceri.

b Iidem, quia apprehendere.

c Aliqui Mss. et Editi, informamur. Sequimur Mss. Baluz. et Colb.

d Ita Turon., Vindoc., Baluz., Colb., Ebroic. alii-

A sideratis antiquorum patrum vestigiis juvamus. Quid enim Abraham obedientius, qui ad uam vocem dominicam cognatos ac patriam deserit, et pro adipiscenda æterna hæreditate ipsum ferire non trepidat quem senex jam et pene moriturus acceperat hæredem (*Genes. xii, 4*)? Cum patientiæ virtutem apprehendere conamur, præcedentium exempla conspiciamus. Quid enim Isaac patientius, qui ligna portat, de holocausto interrogat, atque post paululum ligatur, et non loquitur; aræ superponitur et non reluctatur (*Genes. xxii, 7*)? Quid ergo isto viro dici patientius potest, qui quasi ad solatium ducitur, et requirit; ad feriendum ligatur, et conticescit; et oblatum holocaustum interrogat, offerendus in holocaustum tacet? Cum accingi ad laborum tolerantiam nitimur, exemplis præcedentibus a sublevamur. Quid enim Jacob laboriosius, qui apud Laban tam longo tempore propinquus jure cognationis, opera exercuit serviutis, et vice obsecutus est famuli, ut perfrueretur præmiis hæredis (*Genes. xxx, 26*)? Cum arcem continentiam et castitatis ascendere nitimur, exemplis præcedentium sublevamur. Quid enim Joseph castius, qui ad desiderium petulantis dominæ, jugo luxuriæ premi non potuit etiam captivus? Et quidem hominibus exstitit servus, sed contra dominantem nequitiam et in servitio liber fuit (*Genes. xxxix, 12*). Cum mansuetudine repleri concupiscimus, præcedentium exemplis adjuvamus. Quid enim Moyse mansuetius, qui commissi sibi populi seditionem tolerat, et tamen irascentem Dominum pro eisdem suis persecutoribus rogat, sequo pro illis divino furori objicit, quia in sancto ejus pectore etiam ex persecutione charitas ignescit (*Exod. xxxii, 32*)? Cum contra adversa mundi d formare mentis constantiam nitimur, præcedentium consideratione fulcimur. Quid enim Josue constantius, qui ad explorandam gentium qualitatem missus, nec proceritatis magnitudinem, nec numerositatis multitudinem expavit. Unde et easdem gentes, quas explorando non timuit, etiam præliando prostravit (*Josue x, 7*). Cum benignitatis culinam apprehendere conamur, præcedentium exemplis instruiamur. Quid enim Samuele benignius, qui de principatu regendi populi dejectus, successorem sibi humiliter requirit, inventumque ungit in regem, unctum mox a patitur persecutorem (*I Reg. x; xii, 1*). A quo ne moriatur, trepidat; et tamen ne ei Dominus irascatur, rogat. Ipse quippe cum mitteretur, ait: *Audiet Saul, et interficiet me (I Reg. xvi, 2)*. Et ei per semetipsam Veritas dicit: *Quousque tu luges Saulem, cum ego abjecerim eum (Ibid., 1)*? Quid ergo isto viro benignius dici potest, qui et hunc non vult divinitus percuti a quo formidat occidi? Cum ad pietatis atque humilitatis celsitudinem tendimus, præcedentium exemplis levamur. Quid enim David misericordius, quid humiliter dici potest, qui a rege reprobo pro victoriis que Norm. Vet. Ed. et Gilot. habent, *firmare mentem per constantiam. Aliæ, firmare mentis constantiam.*

e Ita Vindoc., Pratel. et alii Norm. Vet. Ed. et Gussanv. habent, *tolerat persecutorem.*

contumelias recepit, qui de manu hostili Israeliticam gentem fortis eripuit, et tamen ipse ne moriatur quasi debilis fugit (*I Reg. xvii, 18, 19*); qui et se electum divino iudicio, et persecutorem suum reprobum agnoscit, et tamen eidem persecutori suo crebræ satisfactionis humilitate se subicit, qui persecutoris lanceam tollit, oram chlamydis detruncat, atque ad cacumen montis protinus properat, et uno eodemque tempore quia **861** occidendi potestatem habuerit ostentat, et ne occidatur rogat?

18. *Mora nubium extensa super nos illorum sanctorum vita tegitur.* — Quia ergo in cunctis quæ spiritaliter appetimus exemplis præcedentibus informamur, bene de his nubibus dicitur: *Quæ prætexunt cuncta desuper.* Mora enim nubium extensa super nos patrum vita tegitur, ut ad fructum secundi germinis infundamur. Et quasi intuentes cælum prius nubes aspicimus, quia ante bonorum facta admirando cernimus, et post illa quæ sunt cælestia experiendo penetramus. Sed quia nequaquam harum nubium, id est antiquorum patrum, vita nobis virtusque patesceret, nisi eam nubes aliæ, id est sancti apostoli lumine suæ prædicationis aperirent, ad has nubes quæ prædicando mundum circumeunt sermo redeat, et quid per illas Dominus in mundo egerit ostendat. Sequitur:

CAPUT XI [Rec. VI].

Vers. 20, 30. — *Si voluerit extendere nubes quasi tentorium suum, et fulgurare lumine suo desuper, cardines quoque maris operiet.*

19. *Sancti Dei tentoria sunt, in quibus apud nos habitat et ambulat. Paulo Romam petente, latens in ejus pectore quasi sub tentorio ibat Deus.* — Extendit nubes Dominus, dum ministris suis viam prædicationis aperiens, eos in mundi latitudinem circumquaque diffundit. Bene autem dictum est: *Quasi tentorium suum.* Tentorium quippe in itinere poni solet. Et cum prædicatores sancti in mundum mittuntur, iter Deo faciunt. Unde scriptum est: *Ecce mitto angelum meum ante faciem tuam, qui præparabit viam tuam a ante te (Malac. iii, 1).* Et unde rursus per Psalmistam dicitur: *Iter facite ei qui ascendit super occasum (Psal. lxxvii, 5).* Et rursus: *Deus, cum egredereris coram populo tuo, dum transgredereris per desertum, terra mota est (Ibid., 8).* Deus enim, qui per semetipsum non localiter ubique est, per prædicatores suos in mundi partes localiter ambulat. Unde etiam per prophetam dicitur: *Et ambulabo in eis (Levit. xxvi, 12; II Cor. vi, 16).* Iter quippe per eos agit, dum humanis cordibus eorum se eloquio infundit. Atque in hoc itinere tentoria Dei sunt hæc eadem corda sanctorum, quibus quasi in via quiescendo tegitur, dum per hæc ad mentes hominum veniens, agit quæ disposuit, et non videtur. [Vet. VIII.] Hinc est quod simul omnis synagoga tentorium vocatur, cum cessasse a prædicatione sacerdotes Dominus per Jeremiam

A queritur, dicens: *Non est qui extendat ultra tentorium meum, et erigat pelles meas (Jerem. x, 20).* Hinc rursus de exterminatione ejus dicitur: *Dissipavit quasi hortum tentorium suum, demolitus est tabernaculum suum (Thren. ii, 6).* Quia enim in unius populi cultu tunc Dominus inter homines latuit, eundem sibi populum tentorium vocavit. Unde et recte nunc nubes istæ ejus tentorium dicuntur, quia ad nos Deus per gratiam veniens, intra prædicatorum suorum mentes operitur. An Paulus ejus tentorium non erat, cum a Jerusalem per circuitum usque ad Illyricum ad corda mortalium veniens, in ejus mente Dominus quiescebat (*Rom. xv, 19*)? Nubes quippe erat hominibus, tentorium Deo, quia quem prædicando, infundebat audientibus, hunc invisibiliter in mente retinebat. Idem rursus dum catenis vincitus Romam peteret Paulus occupaturus mundum, latens in ejus pectore quasi sub tentorio ibat Deus (*Act. xxviii, 15*), quia et occultus videri non poterat, et per verba prædicationis proditus iter inchoatæ gratiæ sine cessatione peragebat. Nubes ejus Moyses exstitit, cum priusquam plebi Israeliticæ ducatum præberet, quadraginta annis in deserto **862** permanens, et sublimia appetens, a conversatione populi segregatus vixit. Sed tentorium Dei factus est, cum ad revocandum populum in Ægyptum missus ibat (*Exod. iii, 10*), portans invisibilem in corde veritatem, cum omnipotens Deus, qui patescebat in opere, latebat in corde. Et ubique præsens omnia continens, iter in suo famulo in Ægyptum veniens faciebat. Unde scriptum est: *Invitavit Deus in Ægyptum, ut redimeret sibi populum (Exod. xv, 13, sec. LXX).* Ecce ire dicitur, per cuius incircumscripam præsentiam cuncta continentur, quia is qui ubique ex majestate est quasi in via gressus ponit ex prædicatione.

20. *Deus per sanctos fulgurat, cum edit miracula. Hæc in prædicatoribus necessaria.* — Sed eisdem sanctis prædicatoribus nequaquam ad persuadendum verba sufficiunt, nisi etiam miracula addantur. Unde cum dictum sit: *Si voluerit extendere nubes quasi tentorium suum, recte subjungitur: Et fulgurare lumine suo desuper.* Quid enim sentire fulgura, nisi miracula debemus? de quibus per Psalmistam dicitur: *Fulgura multiplicabis, et conturbabis eos (Psal. cxliiii, 6, sec. LXX).* Per has ergo nubes lumine suo desuper fulgurat, quia per prædicatores sanctos insensibilitatis nostræ tenebras etiam miraculis illustrat.

21. *Extremorum etiam terminorum mundi conversio. Britannia fidei subdita.* — Cumque nubes istæ verbis pluunt, cumque miraculis vim coruscæ lucis aperiunt, extremos etiam mundi terminos in divinum amorem convertunt. Unde recte subditur: *Cardines quoque maris operiet.* Quod faciendum quidem Eliu vocibus audivimus, sed auctore Deo jam factum cernimus. Omnipotens enim Dominus coruscantibus nubibus cardines

^a In Vindoc., Colb., Baluz., omittitur ante te.

^b Longip., quia enim in illius populi cuitum, tunc

Dominus inter homines ambulavit.

^c Vindoc., Pratel. et al, quod futurum quidem.

narris operuit, quia emicantibus prædicatorum miraculis, ad fidem etiam terminos mundi perduxit. Ecce enim pene cunctarum jam gentium corda penetravit; ecce in una fide Orientis limitem Occidentisque conjunxit; ecce a lingua Britanniae, quæ nil aliud noverat, quam barbarum fremere, jam dudum in divinis laudibus Hebræum cœpit Alleluia resonare. Ecce quondam tumidus, jam substratus sanctorum pedibus servit Oceanus, ejusque barbaros motus, quos terreni principes edomare ferro nequiverant, hos pro divina formidine sacerdotum ora simplicibus verbis ligant; et qui catervas pugnantium infidelis nequaquam metuerat, jam nunc fidelis humilium linguas timet. Quia enim perceptis cœlestibus verbis, clarescentibus quoque miraculis, virtus ei divinæ cognitionis infunditur, ejusdem dignitatis terrore refrenatur, ut prava agere metuat, ac totis desideriis ad æternitatis gratiam pervenire concupiscat. Unde hic quoque convenienter adjungitur:

CAPUT XII.

VERS. 31. — *Per hæc enim judicat populos, et dat escas multis mortalibus.*

22. *Per eosdem prædicatores nubibus designatos, et terror infligitur, et esca datur.* — Per hæc nimirum verba prædicatorum, id est guttas nubium, per hæc fulgura miraculorum Deus populos judicat, quia eorum corda territa ad poenitentiam vocat. Nam dum superna audiunt, dum mira opera attendunt, mox ad corda sua redeunt, et se de antea actis pravitatibus affligentes, æterna tormenta pertimescunt. Sed per easdem nubes per quas terror infligitur, etiam esca datur, quia magna prædicatorum dispensatio est, ut sic sciant superbientium mentes affligere, ut etiam afflictas noverint consolationis eloquio nutrire, quatenus et peccantes de æternis suppliciis terreant, et poenitentes de superni regni gaudiis pascant. Unde bene ipse **863** dispensationis ordo servatus est, ut ordinate Eliu diceret quod per has nubes prius judicet populos, et postmodum escas præbet, quia nimirum omnipotens Deus per prædicatores suos prius nos de prava actione corripiens conculcit, et postmodum per spem consolans nutrit. Si enim divina dispensatio per has nubes iudicium modo non ageret, nequaquam eisdem nubibus dixisset: *Accipite Spiritum sanctum; quorum remiseritis peccata, remittuntur eis; et quorum retinueritis, retenta sunt* (Joan. xx, 22). Et rursum, si per eas jejuna nostra corda non pasceret, nequaquam de esurientibus populis discipulis Dominus diceret: *Date illis vos manducare* (Matth. xiv, 16). Quod sic tunc eorum manibus factum credimus, ut hoc eorum verbis quotidie fieri sine cessatione videamus. Quid enim agit, Petrus, cum per epistolas loquitur, nisi ut verbi pabulo

^a Hæc addita sunt diu post vulgatos Morallium libros, cum Angli de quorum conversione hic agitur, non nisi transactis plurimis Gregoriani pontificatus annis, fidem Christianam receperint. Cæterum de Anglorum conversione consule præsertim epist. olim 30 libri vii, ind. 1.

^b Omititur per in Gassanv.

A corda nostra male jejuna satientur? Quid Paulus, quid Joannes per epistolas loquentes operantur, nisi ut mentes nostræ cœlestia alimenta percipiant, et inedia suæ fastidium quo moriebantur vincant? Dicatur ergo: *Si voluerit extendere nubes quasi tentorium suum, et fulgurare lumine suo desuper, cardines quoque maris operiet. Per hæc enim judicat populos, et dat escas multis mortalibus.* Ac si aperte diceret: Si sanctos suos in ministerium prædicationis extendit, eorumque verba miraculis adjuvat, totius mundi limites ad fidem vocat, per quæ et prius superbientes judicat, ^b et post per verbum consolationis nutriens in spe humiles roborat.

[*Vet. IX.*] 23. *Non omnibus fides datur.* — Sed cum escas dare mortalibus diceret, notandum quod non ait, omnibus, sed multis, quia vid licet scriptum est: *Non omnium est fides* (11 Thess. iii, 2). Et quibusdam dicitur: *Propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis* (Joan. viii, 47). Et rursum: *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum* (Joan. vi, 44). Et rursum: *Novit Dominus qui sunt ejus* (11 Tim. ii, 19). Unde in ipsa quoque sancta Ecclesia plurimi fidem tenent, et vitam fidei non tenent; humilitatis dominicæ sacramenta percipiunt, sed humiliari dominica imitatione contemnant; blanda divini eloquii prædicatione communicant, sed apud se immanes in timore perseverant. Unde hic quoque, postquam per cardines maris aggregatæ Ecclesiæ latitudo signata est, apte subjungitur:

CAPUT XIII [Rec. VII].

VERS. 32. — *Immanibus abscondit lucem.*

24. *Superbientibus veritatis cognitio denegatur.* — Immanes quippe sunt, qui se elatis cogitationibus extollunt. Quos contra per Isaiam dicitur: *Væ qui sapientes estis in oculis vestris, et coram vobismetipsis prudentes* (Isai. v, 21). Quos contra etiam Paulus ait: *Nolite prudentes esse apud vosmetipsos* (Rom. xii, 16). Sed his immanibus lux absconditur, quia nimirum superbientibus veritatis cognitio denegatur. Unde per semetipsam Veritas dicit: *Confiteor tibi, Pater Domine cœli et terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis* (Matth. xi, 25): sapientes et prudentes videlicet superbientes vocans. Qui enim non subjunxit: *Revelasti ea stultis, sed parvulis, tumorem se damnasse innotuit, non acumen.* Unde et alias dicitur: *Custodiens parvulos Dominus* (Psal. cxiv, 6). Atque ut ostendatur hæc eadem parvitas quid vocatur, adjungitur: *Humiliatus sum, et liberavit me* (Ibid., 6). Quia ergo sunt multi in Ecclesia, qui **864** parvuli esse despiciunt, etiam in humilitatis loco immanes apud se esse minime desunt. Hos plerumque videas honoribus extolli, voluptatibus perfrui, rerum multipli-

^c Sic legit Gregorius, cum in fonte Hebraico, Vulgata et aliis versionibus legatur *in manibus*, vel quid simile: v. g., *in palmis, in volis*, scilicet manuum aut, per metaphoram, nubium; vox Heb. *chappaim*, significat proprie manus. Vitiosam hæc sancti Gregorii lectionem sequitur Lyranus.

^d Pratel., qui abscondisti.

citare dilatari. Hi sæpe nil præcipue nisi præesse cæteris appetunt, a multis timeri gratulantur; recte vivere negligunt, et rectæ vitæ famam habere concupiscunt; adulationes quærunt, favoribus intumescunt. Et quia in rebus sibi copiose præsentibus prompti sunt, ventura gaudia non requirunt. Cumque eos multiplex actio occupat, etiam a semetipsis alienos demonstrat [Vet. X]. Et tamen si qua fidei tentatio exsurgat, quia in ea saltem specie tenus continentur, hanc verbis, hanc laboribus defendunt, et patriam cœlestem vindicant, nec tamen amant.

25. Multi pro repromissionis terra pugnare, quam minime tamen diligunt. Exemplum Gaditarum et Rubenitarum. — Quos bene apud Moysen filii Ruben et Gad, et dimidia tribus Manasse expriment, qui multa pecora et iumenta possidentes, dum extra Jordanem ea quæ viderant campestris concupiscunt, in repromissionis terra hæreditatem habere noluerunt, dicentes: Terra quam percussit Dominus in conspectu filiorum Israel, a regionis uberrimæ est ad partem animalium; et nos servi tui habemus iumenta plurima precamurque, si invenimus gratiam coram te, ut des nobis famulis tuis eam in possessionem, nec facias nos transire Jordanem (Num. xxxii, 4). Qui igitur iumenta plurima possident, Jordanem transire refugiunt, quia quos multa mundi implicamenta occupant, habitationem cœlestis patriæ non requirunt. Sed ipsa eos quam specie tenus tenent, fides increpat, ne otii delectatione torpescant, atque exemplo suo alios a laboris tolerantia, et studio longanimitatis frangant. Unde eis per Moysen dicitur: Numquid fratres vestri ibunt ad pugnam, et vos hic sedebitis? Cur subvertitis mentes filiorum Israel. (Ibid., 7)? Sed quia erubescunt non defendere quod continentur, pro eadem fide quam professi sunt, ad certamen properant, eamque non sibi, sed proximis vindicant. Unde et ad Moysen dicunt: Caulas ovium fabricabimus, et stabula iumentorum, parvulisque nostris urbes muniamus; nos autem ipsi armati et accincti pergemus ad prælium ante filios Israel (Ibid., 16). Qui mox fortes pro aliis veniunt, et repromissionis terram ab hostibus liberant, et relinquunt; atque ad pascenda armenta extra Jordanem redeunt. Multi quippe quamvis fideles, curis præsentibus occupati, quasi armenta extra Jordanem pascunt, quia contra fidem baptismatis tota mente omnique desiderio rebus perituris inserviunt. Qui tamen ut, diximus, cum fidelis tentatio oritur, defensionum armis accinguntur. Hostes fidei superando trucidant, et hæreditatem terræ repromissionis, id est fructum fidei non amant; sicque pro illa pugnare, ut tamen sua pignora extra illam deponant. Quia enim parvulos foris habent, affectum in ejus habitatione non habent. Unde ad campestris redeunt, quia ab altis cacuminibus montium quasi a spe cœlestium dilabuntur, ut extra repromissionis terram bruta animalia nutriant, quia ad

pascendos variis desideriis irrationabiles animi motus elaborant, quia æternæ lucis quanta sit claritas nesciunt qui transitoriis occupationibus obcæcantur; et dum de terrenis rebus superbiunt, cœlestis sibi luminis aditum 865 claudunt.

[Vet. XI.] Unde recte nunc dicitur: Immanibus abscondit lucem. Sed tamen aliquando hos immanes superna gratia respicit, atque ipsis rerum abundantium occupationibus affligit, eorumque prosperitatibus adversas quidem, sed utiles tribulationes interserit, ut contristati ad cor redeant, atque in perituris rebus quam inaniter occupentur agnoscant. Unde hic quoque postquam subtracta lux dicitur, apte subiungitur:

CAPUT XIV.

IBID. — Et præcipit ei ut rursus adveniat.

26. Veritatis lumen, quod elatis occupatisque mentibus absconditur, afflictis et humilibus revelatur. — Quia veritatis lumen, quod elatis occupatisque mentibus absconditur, afflictis humilibusque revelatur. Lex quippe advenit, cum afflictis mens ipsas quas de perituris rebus tribulationum tenebras tolerat agnoscit, quia nisi aliquid ex lumine interno perciperet, nec hoc ipsum quia lumen perdidit videret. Quod intelligi specialiter etiam de Judæis potest, qui idcirco Redemptori nostro in carne venienti contradicere ausi sunt, quia apud semetipsos immanes existerunt. Sed his immanibus lux absconsa est, quia superbi lumen veritatis dum persequuntur, amiserunt. Sed quia in fine mundi ad fidem recipiendi sunt, recte subiungitur: Et præcipit ei ut rursus adveniat. Unde etiam per Isaiam dicitur: Si fuerit numerus filiorum Israel quasi arena maris, reliquæ salvæ fient (Isai. x, 22). Tunc quippe ad eos lux revertitur, cum ipsi ad confitentem Redemptoris nostri potentiam revertuntur.

27. Deus, ut vult, lumen aut abscondit, aut revelat. — Si autem in manibus, nequaquam per dativum casum unum nomen, sed duas partes orationis accipimus; potest intelligi, quia in manibus lux absconditur, cum apud rectum iudicem iniqui quique in suis operibus cæcantur. Cui tamen præcipitur ut rursus adveniat, quia dum peccatores se suis viribus salvari non posse cognoverint, gratiæ lumen accipiunt, et protectionis intimæ radiis illustrantur, ut majore ardore postmodum cœlestem patriam diligant, quam prius in terrena delectatione flagrabant. Sed hæc cum de cœlesti patria loquimur, cui inesse mira claritate prædita angelorum agmina audimus, cui rerum omnium conditor præsidet, quam visione sua refulcens replet, cui vera hæreditas lux est et defectus ejusdem luminis nullus est, ad nosmetipsos mentem reducimus, et quod terrena gestemus membra cogitamus, pensamus quod, nati in tenebris atque a radiis intimæ lucis alieni, tanto nequius viximus quanto, rebus corporalibus dediti, a spiritualibus

* Ita Turon., Baluz., Colb. In Pratel. et nonnullis, regio uberrima. Mos sequuntur Editi.

^b Turon., gratiam tuam.

^c Viadoc., Pratel. et alii, corda filiorum.

^d Turon., quia cum fide baptismatis.

^e Ebroic., Utic. et alii, vanis desideriis.

^f Ebroic. et plur., convertuntur.

longius degebamus. Qua consideratione permotum A eor ac male sibi conscium trepidat, et tantæ illius quam audit patriæ civem se fieri posse desperat. Unde hic quoque apte subjungitur, quo mens pavida ad fiduciam reducatur. Nam de hac luce mox subditur:

CAPUT XV [Rec. VIII].

VERS. 33. — *Annuntiat de ea amico suo quoa possessio ejus sit, et ad eam possit ascendere.*

28. *Hominibus pene desperantibus celestem gloriam promittit Deus.* — Amicus veritatis est rectæ amator actionis. Unde et ipsa Veritas discipulis dicit: *Vos amici mei estis, si feceritis quæ ego præcipio vobis (Joan. xv, 14).* Amicus quippe a animæ custos dicitur. Unde non immerito qui custodire voluntatem Dei in præceptis illius nititur, ejus amicus vocatur. Hinc est quod rursum eidem discipulis Veritas dicit: *Vos autem dixi amicos, quia omnia quæcunque audivi a Patre meo, nota feci vobis (Ibid., 15).* De hac igitur luce æternæ patriæ amico suo 866 Deus annuntiat quod possessio ejus sit, b ut nequaquam se infirmitatis suæ fragilitate desperet, nequaquam hoc quod creatus, sed quod recreatus est penset, sed tanto certius sciat quia illius lucis claritatem possideat, quanto nunc vitiorum pulsantium tenebras verius calcet. Bene autem in promissione subjungitur: *Et ad eam possit ascendere.* Quid enim difficilius quam homini in terra edito terrena et fragilia membra gestanti, cælorum alta conscendere, supernorum spirituum arcana penetrare?

29. *Christus pacem inter angelos et homines composuit. Æquales nos angelis fecit.* — Sed eorundem spirituum ad nos conditor venit, seque hominem etiam sub ipsis exhibuit, sicut de illo Patri per Prophetam dicitur: *Minuisti eum paulo minus ab angelis (Psal. viii, 6).* Et quia inter nos et eosdem spiritus discordantis vitæ scandalum reperit, mira potentia, mirabiliori etiam pietate summa creans, c ima suscipiens, ima cum summis junxit. Hinc est quod eodem Rege nato, angelorum chori in ejus annuntiatione procedunt, hymnum dicunt, et devicta pravæ vitæ discordia, hos quos dudum despexerant, cives agnoscunt, consono ore prædicantes: *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis (Luc. ii, 14).* Ac si aperte dicant: Quos a nobis malitia disjunxerat, jam nunc in terra nata bonitas jungat. Hinc est quod ante incarnationem ejus in Testamento veteri adorasse homo angelum legitur, nec tamen adorare prohibetur (*Genes. xviii, 2*); sed post Mediatoris adventum, cum se Joannes adorando angelo prostravisset, audivit: *Vide ne feceris, conservus tuus sum et fratrum tuorum (Apoc. xix, 10; xxii, 9).* Quid est enim quod prius æquanimitè se concedebant

a Pratel., Vindoc., Colb., animi custos vocatur.

b Sic Utic., Pratel., Colb., Baluz. Modus est loquendi Gregorio non insolens, paulo enim infra legitur, n. 30, non ergo se desperet.

c Norm. pler., suscipiens ima, cum summis junxit.

d Supplevimus jam, quæ particula deest in Ed.

e Sumitur hic in significatione passiva, quasi di-

adorari, post ab homine angeli recusant, nisi quod prius hominem carnalibus corruptionibus deditum, nec ab eisdem carnalibus corruptionibus redemptum, quo abjectiorem noverant, justius contemnebant; postmodum vero humanam naturam eo jam subjectam habere non poterant, quo hanc in auctore suo etiam super semetipsos ductam videbant? d Neque enim jam debebat in membris subjecta despici, quæ in ipso membrorum capite meruit prælata e venerari. Is ergo qui propter nos minor angelis existit æquales non angelis virtute suæ minorationis fecit. Unde et moriendo docuit mortem non metui, resurgendo de vita confidi, ascendendo de celestis patriæ hæreditate gloriari, ut quo caput præiisse conspiciunt, illuc se subsequi et membra gratulentur. Unde bene ab eodem nostro capite dicitur: *Ubiunque corpus fuerit, illuc congregabuntur et aquilæ (Matth. xxiv, 28).* Unde Petrus ait: *In hæreditatem incorruptibilem, et incontaminatam, et immarcescibilem, conservatam in cælis (I Pet. i, 4).* Unde Paulus dicit: *Scimus quoniam si terrestris domus nostra hujus habitationis dissolvatur, quod ædificationem ex Deo habemus domum non manufactam, æternam in cælis (II Cor. v, 1).*

30. *Solus Christus cælum ascendit, quod solis ejus membris patet.* — Sed si nos quoque, qui editi in terra sumus, cælum conscendimus, ubi est quod rursum Veritas dicit: *Nemo ascendit in cælum, nisi qui de cælo descendit, Filius hominis qui est in cælo (Joan. iii, 13)?* Cui nimirum sententiæ statim obviat C quod hæc eadem Veritas dicit: *Pater, volo ut ubi ego sum, et illi sint mecum (Joan. xvii, 24).* Quæ sibi in verbis suis non discrepat, sed ad inquirenda hæc quasi discordantia studium nostræ mentis inflammat. Omnes enim nos qui in ejus fide nati sumus, 867 ejus procul dubio corpus existimus. Quia igitur mira dispensatione pietatis membrorum suorum Dominus caput factus est, repulsa reproborum multitudine, solus est etiam nobiscum. *Nemo igitur ascendit in cælum, nisi qui descendit de cælo, Filius hominis qui est in cælo (Joan. iii, 13),* quia dum nos unum cum illo jam facti sumus, unde solus venit in se, illuc solus redit etiam in nobis; et is qui in cælo semper est, ad cælum quotidie ascendit, quia qui divinitate super omnia permanet, humanitatis suæ compage sese quotidie ad cælos trahit. f Non ergo se desperet humana fragilitas, unigeniti sanguinem consideret, et in pretio suo conspiciat quæ magna est quæ tanti valet. Perpendat sollicitè quod caput præcessit, et quæ ad vivendum præceptis astringitur, ad sperandum exemplo roboretur; confidat cælos, speret supernam patriam, angelorum se sociam sciat, atque in suo capite prælatam se etiam angelis gaudeat.

ceret: meruit natura humana a Christo assumpta coli. Usurpatur sæpe passive, ut l. xviii, n. 13; l. xix, n. 36.

f Editti, ergo si desperet. Nosiram lect., quæ est Mss. Baluz., Colb., Vindoc., Longip., Norman., Gussanvillæus ad marginem rejecit. Vide supra, n. 28.

Dicatur igitur recte de hac luce æternæ patriæ: *Annuntiat de ea amico suo quod possessio ejus sit, et ad eam possit ascendere.* [Vet. XII.] Sed valde mira sunt ista, valde terribilia, quod homo in terra editus, atque a cœlesti patria exigentibus meritis longe damnatus, non solum ad statum conditionis reducitur, sed etiam gloriosius exaltatur, ut qui paradisum perdidit cœlum recipiat; et non solum hunc debiti sui realus non teneat, sed huic post culpam dona cumulatius excrescant, ut ille contemptor Dei, ille imitator diaboli, si ad fructum penitentiae redeat, usque ad celsitudinem contemplandæ intimæ lucis ascendat. Cujus itaque cor non in hujus pietatis admiratione exiliat? Cujus torpor non in subleuatione tantæ considerationis expavescat? Unde et apte subjungitur:

CAPUT XVI [Rec. IX].

CAP. XXXVII, VERS. 1. — *Super hoc expavit cor meum, et motum est de loco suo.*

31. *Considerata æternæ patriæ luce, mens in ecstasim rapitur.* — Quia pavor dum mentem percutit, hanc a semetipsa alienam reddit, nonnunquam Latini interpretes ecstasim pavorem vocant, sicut per Psalmistam dicitur: *Ego dixi in pavore meo, projectus sum a vultu oculorum tuorum* (Psal. xxx, 23). Ubi videlicet non pavor, sed excessus dici poterat; sed pavor illic pro excessu ponitur, quia sicut in excessu, ita in pavore alienatur animus. Unde hic quoque considerata luce æternæ patriæ, recte subjungitur: *Super hoc expavit cor meum.* Ac si dicat: In admirationis excessu se transtulit, et quia novæ spei spiritu mens afflata est, semetipsam qualis in vetusta cogitatione fuerat reliquit.

32. *Cor, terrenis despectis, ad sola cœlestia suspirat.* — Bene autem dicitur: *Et motum est de loco suo.* Locus quippe humani cordis est delectatio vitæ præsentis. Sed cum divina aspiratione tangitur locus nostri cordis, fit amor æternitatis. Consideratione igitur æternæ patriæ de loco suo animus movetur, quia derelictis infimis, in supernis cogitationibus ponitur. Prius enim quæ essent æterna nesciebat, in præsentium delectatione torpuerat, simulque ipse transiens amore transeuntia tenebat. Sed postquam quæ essent æterna cognovit, postquam supernæ lucis radios raptim contemplando contigit, ^a admiratione summorum sese ab infimis suscitatus elevavit, ut nulla jam ei nisi quæ æterna sunt libeant, et, despectis transeuntibus, sola quæ permanent, requirat. Bene ergo dicitur: *Super hoc expavit cor meum, et motum est de loco suo,* quia pigrum cor, et terrenis dudum cogitationibus deditum, cum repente per excessum ^b se ad summa suspendit, cogitationis infimæ locum mutavit. ^c Sed quia per semetipsam in amore præsentis sæculi prostrata mens dormitat, et nisi

divinæ gratiæ aspiratione pulsetur, in suis delectationibus frigida insensibilisque torpescit, necesse est ut quomodo interna cogitatione tangatur, vel qualiter ad spiritalia ^d sensifietur, adjungat. Sequitur:

CAPUT XVII [Vet. XIII, Rec. X].

VERS. 2. — *Audiet auditionem in terrore vocis ejus, et sonum de ore illius procedentem.*

33. *Deus prius timore judicii nos castigat, postea cœlestis dulcedinis consolatione reficit.* — Mos sacri eloquii est ut cum audire aliquid per auditum insinuat, audiri eundem auditum dicat, sicut Habacuc ait: *Domine, audivi auditum tuum, et timui* (Habac. III, 1). Unde hic quoque dicitur: *Audiet auditionem in terrore vocis ejus.* Notandum vero est quod vox Dei non in gaudio, sed in terrore audiri perhibetur, quia nimirum peccator quisque dum sola quæ terrena sunt cogitat, dum cor oppressum infimis cogitationibus gestat, si repente divinæ gratiæ aspiratione tangitur, hoc ante omnia intelligit, quod cuncta quæ agit districta æterni judicis animadversione puniantur. Auditio igitur vocis Dei prius in terrore fit, ut postea vertatur in dulcedinem, quia ante nos districti judicii timore castigat, ut jam castigatos superuæ dulcedinis consolatione reficiat. Nam cum nos violenta rerum temporalium delectatio possidet, et mentis nostræ oculos in somno torporis premit, ^e si manu subita superni respectus excitamur, diu clausos mox eosdem ad veritatis lucem oculos mentis aperimus, quæ egimus mala meminimus, quam districtus judex contra hæc veniat videmus: ^f versatur n mente quantus ille sit tanti judicis adventus, quæ tunc illa sit hominum angelorumque frequentia; quanta vi contra reprobos et ardentia pugnent elementa, quam terribiliter æterna prodeat de districti judicis ore sententia, qua reprobis ^g dicitur: *Discedite a me, maledicti, in ignem æternum, qui præparatus est diabolo et angelis ejus* (Matth. xxv, 41). Eorundem poena reproborum ante oculos volvitur, et quæ sint gehennæ tenebræ, cum gravi amaritudinis obscuritate pensatur. Quia ergo superbum cor prius terrore concutitur, ut concussum in amore solidetur, recte nunc dicitur: *Audiet auditionem in terrore vocis ejus.* Ubi et bene subjungitur: *Et sonum de ore illius procedentem*

34. *Utrumque præstat spiritus sanctus de ore Domini procedens.* — Sonus de ore Dei est vis timoris de superna irruens aspiratione, quia cum nos de venturis hominus aspirando replet, procul dubio de male gestis præteritis terret. Potest autem per os Dei, unigenitus designari Filius, qui sicut brachium ejus dicitur, quia per eum cuncta Pater operatur, de quo propheta ait: *Et brachium Domini cui revelatum est* (Isai. LIII, 1)? de quo Joannes dicit: *Omnia per ipsum facta sunt* (Joan. I, 3); ita

^a Pratel., Utic et alii, ipsa admiratione.

^b Vindoc., Ebroic., etc., se ad superna.

^c Vindoc., Pratel., Utic., sed dum per semetipsam in amore præsentis sac.... mens dormiat, et nisi divinæ gratiæ aspiratione pulsetur in suis delect.... torpescat, necesse est, etc.

^d Baluz. et Colb., significetur.

^e Pratel. et nonnulli, si manu subito.

^f Longip., versamus in mente. Ibid., Baluz. et Colb., pro judicis, habent judicii.

^g Al., dicit, ut habent Colb. et Baluz.

etiam os dicitur. Hinc est enim quod propheta ait: **A** *Os enim Domini locutum est hæc (Isai. LVIII, 14).* Per quem nobis omnia loquitur, ac si oris nomine patenter diceretur verbum, sicut nos quoque pro verbis linguam dicere solemus, ut cum Græcam, vel Latinam linguam dicimus, Latina vel Græca verba monstramus. Os ergo Domini non immerito ipsum accipimus. **369** Unde et ei sponsa in Canticis canticorum dicit: *Osculetur me osculo oris sui (Cant. I, 1).* Ac si dicat: Tangat me dulcedine præsentis unigeniti Filii redemptoris mei. [Vel. XIV.] Per sonum vero oris potest ejusdem Domini sanctus Spiritus designari. Unde et alias in ejusdem Spiritus significatione scriptum est: *Factus est repente de caelo sonus tanquam advenientis spiritus vehementis (Act. II, 2).* Sonus igitur de ore Domini procedit, cum consubstantialis ei Spiritus ad nos per Filium veniens, surditatem nostram insensibilitatis rumpit, sicut de eodem sono incircumscripto atque incorporeo os Domini loquitur, dicens: *De meo accipiet, et annuntiabit vobis (Joan. XVI, 15).* Potest ergo et per terrorem vocis vis formidinis, et per sonum oris dulcedo consolationis intelligi, quia quos Spiritus sanctus replet, prius eos de terrena actione terrificat, et postmodum spe celestium consolatur, ut tanto post a confidendo de præmiis gaudeant quanto prius sola supplicia conspiciendo metuebant. Hinc est quod de unigeniti Spiritu quasi de hoc oris sono Paulus dicit: *Non enim accepistis spiritum servitutis iterum in timorem, sed accepistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus, Abba pater (Rom. VIII, 15).* Hinc per semetipsam Veritas dicit: *Accipite spiritum sanctum, quorum remisistis peccata, remittuntur eis; et quorum retinueritis, retenta sunt (Joan. XX, 23).* Ecce conversorum terror vertitur in potentatem, quia dum mala sua penitendo panunt, usque ad exercendum iudicium ascendunt; ut hoc in Deo posse accipiant, quod prius de Deo ipsi metuebant. Iudices quippe sunt qui supernam iudicium perfecte timerant, et aliena jam peccata incipient dimittere qui prius formidaverant ne retinerentur sua. Sed quia hoc ipsum iudicium quod spiritaliter agitur modo a carnalibus non videtur, sunt nonnulli qui Deum res humanas curare non aestimant, ^b et eas ferri fortuitis motibus putant. Contra quos recte subditur:

CAPUT XVIII [Reg. XI].

VERB. 5. — *Subter omnes caelos ipse considerat, et lumen illius super terminos terræ.*

35. Dei erga summa et infirma providentia. — Ac si aperte diceretur: Qui summa regit, etiam extrema non deserit, quia sic impenditur maximis, ut tamen hæc eadem cura regimini non præpediatur a parvis. Qui enim ubique præsens, et ubique æqualis est,

^a Ita Baluz., Colb., Longipont., Ebroic. et alii Norm., cujus loco Editi habent, *confitendo*. Annotavit Gussanv., *confidendo*, pro variante lect. in margine. Codices unde sumpta sit non indicant.

^b Longip., et eas fieri fortuitis.

^c Ebroic. aliique Norm. et Longip., nec loqualiter

etiam in dissimilibus sibi ipsi dissimilis non est. **A** que ergo omnia respicit, æque cuncta disponit, qui in omnibus locis præsens, nec localiter ^a tenetur, nec varia curando variatur. Si autem coelos sanctos predicatores accipimus, Propheta attestante qui ait: *Cæli enarrant gloriam Dei (Psal. XVIII, 1),* postquam per sonum oris adventus Spiritus sancti designatur, recte subjungitur: *Subter omnes caelos ipse considerat, et lumen illius super terminos terræ.*

36. Miracula cur in Ecclesiis exordis concessa. — Sunt namque nonnulli qui cum mira apostolorum opera audiunt, quod accepto Spiritu sancto mortuos verbo suscitarent, ab obsessis dæmonia pellerent, umbra infirmitates amoverent (Act. V, 12, seq.), ventura quæque prophetando prædicarent, et unigenitum Verbum Dei, omnium gentium loquentes linguis, prædicarent (Act. II, 4), quia hæc virtutes nunc in Ecclesia non vident, subtractam jam ab Ecclesia supernam gratiam suspicantur, nescientes pensare quod scriptum est: *Adjutor in opportunitatibus, in tribulatione (Psal. IX, 10).* Tunc quippe sancta Ecclesia miraculorum **370** adjutoris indiguit, cum eam tribulatio persecutionis pressit. Nam postquam superbiam infidelitatis edomuit, non jam virtutum signa, sed sola merita operum requirit, quamvis et illa per multos cum opportunitas exigit ostendat. Scriptum quippe est: *Linguae in signum sunt non fidelibus, sed infidelibus (I Cor. XIV, 22).* Ubi ergo omnes fideles sunt, quæ causa exigit ut signa monstrantur? Unde citius fortasse satisfacimus, si quid de ipsa apostolica dispensatione memoremus.

37. Signa non fidelibus, sed infidelibus data. — Paulus namque egregius prædicator ^a Mectem venientem, et plenam infidelibus innotam sciens, patrem Publii dysenteria febribusque vexatum, orando salvavit (Act. XXVII, 8), et tamen agrotanti Timotheo præcepit, dicens: *Medico vino utere propter stomachum tuum et frequentes tuas infirmitates (I Tim. V, 23).* Quid est, Paule, quod agrum infidelem orando ad solutum revocas, et tantum adjutorem Evangelii morem mecti per alimenta curas, nisi quod hiccirco fiunt exteriora miracula ut mentes hominum ad interiora perducatur, quatenus per hoc quod mirum visibiliter ostenditur ea quæ admirabiliora sunt invisibilia credantur? Signo quippe virtutis pater Publii sanandus **D** fuerat, ut mente revivisceret, dum miraculo ad salutem rediret; Timotheo autem adhibendum fors miraculum non erat, quia jam totas vias vivebat. Quid est ergo mirum si, propagata fide, crebro miracula non fiunt, quando hæc ipsi quoque apostoli in quibusdam jam fidelibus non fecerunt? [Vel. XV.] Elevatis ergo caelis, Dominus interiora considerat, quia et ablatis summis prædicatoribus, incessanter etiam infima nostræ infirmitatis curat. Et quasi sub-

tenditur.

^a Baluz. et Colb. habent *Melitimo*. Vindoc., Prætel., Utic., veteres Edit. Basil. 1563 et 1814, Parisiensis 1518, *Mitilensem*, aut *Mitilens*, Paris. 1460 habet *Miletum*, non leviore errore.

ter cœlos lumen illius, terræ terminos respicit, quia post submissam vitam præcedentium etiam peccatorum mores actusque gratiæ suæ illustratione comprehendit. Qui etsi virtutum signa nunc per vitam fidei crebro non exerit, ab eisdem tamen fidelibus per virtutem operum nunquam recedit. Potest etiam lumen illius super terminos terræ ita intelligi, quod prædicatio supernæ gratiæ dum gentes ad fidem colligit, intra semetipsam mundi limites claudit.

38. *Divinæ gratiæ miraculum in conversione peccatorum in extremis postorum.* — Vel certe termini terræ sunt fines hominum peccatorum. Et sæpe contingit ut plerique Deum deserant, et vitæ suæ tempora in desiderii carnalibus expendant; sed tamen superna gratia respecti in extremis suis ad Deum redeunt, quæ sint judicia æterna cognoscunt, cunctaque quæ se perverse egisse meminerint, fletibus puniunt, atque hæc vere se insequi rectis operibus ostendunt. Quibus subsequente justitia, profecto totum dimittitur quod ante deliquerunt. Hinc enim per prophetiæ spiritum Anna dicit: *Dominus judicabit fines terræ* (1 Reg. ii, 10), quia nimirum antea vitam Deum non iudicat, quando posteriora peccatorum respectu supernæ pietatis illustrat. Hinc Moyses ait: *Primogenita asini mutabis ove* (Exod. xiii, 13). Per asinum quippe immunditia, per ovem vero innocentia designatur. Asini ergo primogenita ove mutare, est immundæ vitæ primordia in innocentia simplicitatem convertere, ut postquam illa peccator egit, quæ ut immunda Dominus respuit, ea jam agendo proferat, quæ Dei sacrificio imponat. Quia ergo post prava opera peccator convertitur, et ab actionum suarum tenebris juxta finem aliquando revocatur, recte nunc dicitur: **871** *Et lumen illius super terminos terræ.* Sed gravi luctu afficit eadem gratia, quæ post facinora mentem replet. Nam male gesta ad memoriam reducit, sibi que hominem quam sit iuste damnandas ostendit. Unde fit ut peccatum omne quod se egisse reminiscitur, quotidianis fletibus insequatur; et quo magis valet jam quod justum est cernere, eo ardentius appetit injustum sese gemitibus punire. Unde apte subiungitur:

CAPUT XIX (Rec. XII).

VERS. 1. — *Post eum rugiet sonitus.*

39. *Afflante et lucente gratia, pœnitentis gemitus et rugitus audiuntur.* — Quem enim Dominus illustrando repleverit, ejus vitam proculdubio in lamentum vertit; atque illuminatæ menti quo magis æterna supplicia insinuat, eo hanc a durius de transacta nequitia gemitibus fatigat; et dolet homo quod fuit, quia bonum jam incipit videre quod non fuit; odit qualem se fuisse meminit, amat qualem se esse debuisse cognoscit, et solem jam pœnitentiæ amaritudinem diligit, quia caute considerat in quantis voluptatibus sua delectatione peccavit. Bene ergo dicitur: *Post eum*

A rugiet sonitus, quia cum mentem Deus ingreditur, constat proculdubio quod mox pœnitentiæ gemitus sequatur, ut ei jam salubriter flere libeat, quæ prius de iniquitatibus fienda jucunditate gaudebat. [Vet. XVI.] Sed quo uberius culpa fietur, eo altius cognitio veritatis attingitur, quia ad videndum internum lumen polluta dudum conscientia lacrymis baptizata renovatur. Unde post pœnitentiæ rugitum apte subiungitur:

CAPUT XX [Rec. XIII].

IBID. — *Tonabit voce magnitudinis suæ.*

40. *Vox Dei torpentem peccatorem excitans, tonitruum similis.* — Voce enim magnitudinis suæ Deus tonat, cum se nobis bene jam per lamenta præparatis quam sit magnus in supernis insinuat. Quasi enim de cœlo tonitrus procedit cum nos incuria negligentiaque torpentes respectus gratiæ pavore subito percussit, atque in terra positi sonum de superioribus audimus, quia terrena cogitantes superni terroris sententiam repente pertimescimus, et mens bene jam de summis sollicita trepidat, quæ prius in infimis male secunda torpebat. Sed istius visitationis occultæ quibus modis se nobis insinuet terror ignoratur; neque ipsius mentis acie comprehenditur, cujus ad melius intentio commutatur. Unde apte subiungitur:

CAPUT XXI.

IBID. — *Et non investigabitur, cum audita fuerit vox ejus.*

41. *Quibus modis hæc vox se in aures cordis insinuet ignoratur.* — Vox Domini auditur cum gratiæ ejus aspiratio mente concipitur, cum insensibilitas occultæ surditatis rumpitur, et cor ad studium summi amoris excitarum virtutis intimæ clamore penetratur. Sed istam vocem supervenientis Spiritus, quæ se in aures cordis insinuat, nec ipsa mens quæ per hæc illustrata fuerit investigat. Pensare enim non valet invisibilis virtus quibus sibi meatibus insuat, quibus ad se modis veniat, quibus recedat. Unde et bene per Joannem dicitur: *Spiritus ubi vult spirat; et vocem ejus audis, sed nescis unde veniat, et quo vadat* (Joan. iii, 8). Vocem enim spiritus audire, est vi compunctionis intimæ in amorem invisibilis conditoris assurgere. Sed nemo scit unde veniat, quia ignoratur per ora prædicantium quibus se ad nos occasionibus fundat. Et nemo scit quo vadat, quia cum unam prædicationem multi audiunt, intelligi proculdubio **872** non potest quem deserens abiciat, aut cujus ingrediens in corde requiescat. Una quippe res foris agitur, sed non per hanc uno modo intuentium corda penetrantur, quia qui invisibiliter visibilia modificat, in humanis cordibus causarum semina incomprehensibiliter plantat. Hinc est quod resuscitato Lazaro quidam crediderunt, sed tamen Judæorum pluri ad persecutionis zelum ex hac ipsa resuscitatione commoti sunt (Joan. xi, 45). Unum ergo idem

* Longf., *clarior.*

b. Pratel., *eo altior.*

c. Bazar., Coib. et Longf., *respectus supernæ gratiæ.*

d. Vindoc., Pratel. et alii, *sed fate... terror.*

* Pratel., *spiritus enim ubi vult, etc.*

f. Vindoc., Pratel., Utic., etc., *ita habent; quod minus significat quam multi.* Editorum.

g. Pratel. et al., *resurrectione.*

que miraculum quod aliis lumen fidei præbuit, alios per invidiæ tenebras a lumine mentis excæcavit. Hinc est quod uterque a latro et eandem et suæ mortis similem mortem Redemptoris vidit (*Luc. xxiii, 39*);^b sed eum superbiendo alter contumeliosè lacessere non timuit, quem timendo alter honoravit; atque in una re una utriusque cogitatio non fuit, quia hanc internus arbiter invisibiliter modificando distinxit. Sed hi occultæ aspirationis modi,^c quia comprehendi nostra cogitatione nequeunt, nimirum diviniæ vocis vestigia nesciuntur. Bene ergo dicitur: *Et non investigabitur, cum audita fuerit vox ejus.* Unde et adhuc subjungitur :

CAPUT XXII.

VERS. 5. — *Tonabit Deus voce sua mirabiliter.*

42. *Mirabiliter sonat Deus, quia silenter et occulta vi cœlesti simul cibo reficit.* — Voce sua Deus mirabiliter tonat, quia occulta vi corda nostra incomprehensibiliter penetrat. Quæ dum latentibus motibus premit in timore, et format in amore, quanto ardore sequendus sit aliquo modo silenter clamat, et sit' cujusdam impulsivis nimietas in mente, cum nihil sonet in voce. Quæ tanto apud nos valentius perstrept, quanto et ab omni exteriori strepitu aurem nostri surdescere cordis facit. [*Vet. XVII.*] Unde et anima ad semetipsam mox hoc intimo clamore collecta miratur quod audit, quia vim compunctionis incognitæ percipit. Cujus ipsa admiratio bene apud Moysen manna desuper veniente signatur (*Exod. xvi, 15*). Dulcis enim cibus qui de supernis accipitur manhu vocatur. Manhu enim dicitur *Quid est hoc?* Et quid est hoc dicimus, quando hoc quod cernimus nescientes admiramur. Supernum igitur manna anima percipit, cum per vocem compunctionis elevata novam speciem internæ refectiois obstupescit, ut divina dulcedine repleta jure respondeat, *Quid est hoc?* quia dum ab infima cogitatione suspenditur, ea quæ de supernis conspiciit insolite miratur. Et quia cum hac voce torporis nostri surditas rumpitur,^d vetustæ vitæ protinus usus mutatur, ut anima superno spiritu afflata, et in summis appetat quæ contempserat, et contemnat in infimis quæ appetebat, recte subjungitur :

CAPUT XXIII.

IBID. — *Qui facit magna et inscrutabilia.*

43. *Mira et stupenda in peccatoris conversione Deus operatur.* — Ut enim homo terrenis usibus deditus, iniquis desideriiis pressus, subito ad nova efferveat, atque ad consueta frigescat, exterioribus curis renuntiet, in internis contemplationibus anhelet, quis hanc virtutem supernæ vocis considerare sufficiat? quis considerando comprehendat? Magna sunt quæ per vocem suam Dominus facit, sed minus magna essent

^a Longipont., *latro suis mortibus similem.* Ita etiam Turon., nisi quod, pro *suis mortibus*, mendose legitur *suis moribus.*

^b Pratel., *sed eam (mortem) superbiendo... quam timendo, etc.*

^c Omititur quia in Pratel., Ulic. et aliis.

^d Pratel. et al., *vetustate vitæ protinus.*

A si perscrutari potuissent. *Facit ergo magna et inscrutabilia*, quia ostendit foris perfectionem operis, sed latet intus ipsa qualitas operationis. Voce sua foris etiam per apostolos insonat, sed corda audientium per seipsum interius illustrat, 873 Paulo attestante qui ait : *Ego plantavi, Apollo rigavit, Deus autem incrementum dedit. Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus (I Cor. iii, 6).* Quamvis ergo nostris mentibus supernæ vocis auditum non ipsi præbeant, missi tamen sunt, ut verbis nobis exterioribus condescendant. Unde apte subjungitur.

CAPUT XXIV [*Rec. XIV*].

VERS. 6. — *Qui præcipit nivì ut descendat in terram, et hiemis pluviis, et imbrì fortitudinis suæ.*

44. *Sancti prædicatores quorum conversatio in cœlis est, infirmis tamen fratribus condescendunt.* — Quia Psalmista ait : *Lavabis me, et super nivem dealbabor (Psal. l, 8)*, quid hoc loco nivem, nisi per lucem justitiæ candida accipimus corda sanctorum? Aquæ autem ductæ in superioribus constipantur, ut nives fiant. Sed cum hæ ipsæ nives ad terram veniunt, in aquarum iterum liquorem vertuntur. Aquæ igitur sicut prædicatores mentes : quæ dum ad contemplanda superna se erigunt, altiori intellectu solidantur. Camque in summa consideratione rapiuntur, virtutem confirmationis accipiunt. Sed quia adhuc in terris fraterna dilectione retinentur, semetipsas ab alto intellectu modificant, et infirmis humiliter prædicantes more nivium^f corda arenitiæ liquantæ rigant. Nives ergo ad terram de cœlestibus veniunt, cum sublimia corda sanctorum quæ jam solida contemplatione pascuntur pro fraterna charitate et ad humilia prædicationis verba descendunt. [*Vet. XVIII.*] Sicut enim nix terram cum jacet operit, cum vero liquatur rigat, ita sanctorum virtus et per firmitatem suam apud Deum vitam peccatorum protegit, et per condescensionem suam quasi liquefacta arenitem terram ut fructus proferat infundit. Et quia aqua prius ab infimis trahitur, ut post a superioribus sparsa reddatur, sancti quique etiam cum in virtutum arce consistunt, unde elevati sunt considerant; ne alienæ infirmitatis abjecta contemnant. Quasi ergo aquæ ad terras de quibus sublevatæ sunt redeunt, dum condescendentes justis peccatoribus reminisci non desinunt quod fuerunt. Certe^h aqua in terris adhuc Paulus fuerat, cum legem carnaliter sapiebat; sed ductus ad cœlestia, in nivem versus est; quia quod prius infirmum sapuit ad soliditatem veræ intelligentiæ commutavit; et tamen condescendens fratribus quasi nix lina repetiit, quia et post virtutum culmina quam fuerit indignus agnoscit, dicens : *Qui*

^e Vindoc., Ebroic. aliique Norm., *virtutum confirmationes.*

^f Ebroic., Pratel. et nonnulli alii, *corda armittum.*

^g Turon., *ad humilitatem prædicationis verbo descendunt.*

^h Deest aqua in Pratel.

prius sui blasphemus ^a et persecutor (I Tim. 1, 13), etc. A. Ecce quam clementer suæ imbecillitatis reminiscitur, ut aliorum æquanimitè infirma patiatur. Quasi enim ad terram de qua sumpta fuerat post cælum aqua rediit, dum post tanta suæ contemplationis arcaua peccatorem se Paulus meminit, ut prodesse humiliter peccatoribus possit. Videamus itaque aqua hæc in nivis soliditatem vertenda qualiter trahatur ad summa. Ait: *Sive mente excedimus, Deo* (II Cor. v, 15). Videamus qualiter ad ima nix redeat, ut dum liquatur infundat. Ait: *Sive sobrii sumus, vobis* (Ibid.). Videamus qua manu ducitur, ut et jacens elevari valeat, et sublevata revocari. Ait: *Charitas enim Christi arguet nos* (Ibid., 14). Quia igitur charitas Christi, quæ sanctorum mentes ad superna sublevat, eas pio moderamine pro fraterna dilectione etiam ad humilitatem condescensionis format, recte dicitur: *Qui præcipit nivis ut descendat in terram.* Ubi et apte subjungitur: *Et hiemis pluviis* 874 *et imbrī fortitudinis suæ.*

45. *Hiems est vita præsens, in qua sanctorum prædicatorum abundant pluviæ.* — Hiems quippe est vita præsens, in qua nos etsi jam spes ad superna erigit, adhuc tamen mortalitatis nostræ frigidus torpor astringit, quia scriptum est: *Corpus quod corrumpitur aggravat animam, et deprimit terrena habitatio sensum multa cogitantem* (Sep. ix, 15). Habet autem hæc hiems pluviæ, rectorum procul dubio prædicationes. De quibus videlicet pluviis per Moysen dicitur: *Expectetur sicut pluviæ eloquium meum, et descendant sicut ros verba mea* (Deut. xxxii, 2). Hæc nimirum pluviæ hiemi congruunt, æstate cessabunt, quia cum nunc carnalium oculis vita cœlestis absconditur, necesse est ut sanctorum nobis prædicationibus ^b irroretur. Cum vero æterni iudicii æstus incanduorit, nullus verba prædicantium necessaria tunc habebit, quia, veniente iudice, ad cor suum quisque reducitur, ut sancta jam cum agere non valet sentiat, et rectum quod sequi debuit ex fortitudinis suæ poena cognoscat. Unde bene per prophetam dicitur: *Congrega eos quasi gregem ad victimam, et sanctifica eos in die occisionis* (Jerem. xii, 5). In die enim occisionis sanctificentur reprobi, quia tunc sancta quæ debuerunt agere sentiunt, cum digna pravitate suæ supplicia jam declinare non possunt. Quia autem prædicationes sanctæ cum vita præsentī, id est pluviæ cum hieme cessabunt, recte exeunt animæ, ^c atque ad æternæ felicitatis æstiva properant, sponsi voce suadentis dicitur: *Surge, propera, amica mea, formosa mea, et veni; jam enim hiems transiit, imber abiit et recessit* (Cant. ii, 10). Transiente quippe hieme, imber recedit, quia cum vita

præsens peragitur, in qua nos ignorantia nubilo carnis corruptibilis torpor astrinxerat, omne ministerium prædicationis cessat. Clarius quippe per nos tunc videbimus hoc quod sanctorum vocibus nunc obscuris audimus. Præcipit igitur Dominus nivis, et hiemis pluviis, ut in terram descendant, dum aspiratione sancti spiritus pro corrigendis peccatoribus corda sanctorum ad ministerium prædicationis humiliat. Ubi recte additur: *Et imbrī fortitudinis suæ.*

[Rec. XV.] 46. — *Imber fortitudinis, prædicatio divinitatis; imber infirmitatis, prædicatio humanitatis Christi.* — Imber quippe fortitudinis Dei est prædicatio divinitatis. Nam imber infirmitatis est prædicatio ejus incarnationis, de qua per Paulum dicitur: *Quod infirmum est Dei, fortius est hominibus* (I Cor. i, 25). Et rursum: *Si crucifixus est ex infirmitate, sed vivit ex virtute Dei* (II Cor. xiii, 4). Sic autem sancti viri humanitatis ejus infirma prædicant, ut auditorum suorum cordibus etiam divinitatis fortia infundant. Audiamus per tonitruum nubis, imbrem fortitudinis: *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum* (Joan. i, 1). Audiamus etiam imbrem infirmitatis: *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis* (Ibid., 14). Audiamus imbrem fortitudinis: *Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil. Quod factum est, in ipso vita erat* (Ibid., 3). Audiamus etiam imbrem infirmitatis: *In propria venit, et sui eum non receperunt* (Ibid., 11). Imbrī ergo fortitudinis suæ præcipit ut in terram descendat, quia sanctorum suorum vocibus sic nobis humanitatis suæ infirmā prædicat, ut nobis etiam mira et fortia suæ divinitatis innotescat. Sed cum virtutem nostri conditoris audimus, statim ad corda nostra ^d formidine compellente reducimur, et tantum super nos iudicem perpendicularentes, 875 ^e quæ digne, quæve egimus indigne, pensamus. Unde et bene subjungitur:

CAPUT XXV [Rec. XVI].

Vers. 7. — *Qui in manu omnium hominum signat, ut noverint singuli opera sua.*

47. *Cognoscendo Deum nosmet agnoscimus, et severius judicamus.* — Mala enim quæ agunt homines, pensare contemnunt. Sed cupi virtutem supernæ districtiois audiunt, pravorum operum hoc quod se deprimit pondus agnoscunt. Prædicationis quippe verbis pulsati evigilant, ut pensent ad quæ supplicia sese antiquæ actionis meritum trahat. Dum ergo imber fortitudinis in terram descendit, in manu uniuscujusque signatur, ut sua opera sciat, quia dum virtus incomprehensibilis majestatis agnoscitur, ab unoquoque subtilius sua vita pensatur

gipont., Ebroic. et aliis Normanniæ, *formidine compellente.*

^e Pratel. et alii Norman., *quæ egimus indigne*, omisso *ro* quæ digne; nec immerito, nam urgente timore extremi iudicii mala opera potius quam recte facta menti occurrunt, etc. Retinimus tamen hæc lect. quæ est Excusorum omnium.

^a Vindoc., et persecutor, et contumeliosus; sed misericordiam consecutus sum, quia ignorans feci in incredulitate.

^b Longip., manifestetur.

^c Ebroicensis, alii que Norman. et Vindoc., ad æstiva æterna properant.

^d Recent. Vulg., *fortitudine compellente*. In veteribus Paris. et Basil. legitur ut in Mss. Vindoc., Lon-

48. *Naturali lumine, tanquam lege mentis, pravum et rectum innascuntur.*—Quoq̄ tamen intelligi et aliter potest. Creator namque omnipotens a cunctis insensibilibus irrationabilibusque distinctum rationabilem creaturam hominem condidit, quatenus quod egerit ignorare non possit. Naturæ enim lege scire compellitur, seu pravum sive rectum sit quod operatur. Nam ad iudicium pro actione cur venit, si potuit nescire quod egit? Et ipsi ergo qui præceptis dominicis erudiri contemnunt, vitium bona a mala sint quæ faciunt sciunt. Nam si bona se facere nesciunt, cur de aliquibus factis in ostentatione gloriantur? Rursum si mala se agere ignorant, cur in eisdem factis alienos oculos declinant? Ipsi enim sibi testes sunt, quia sciunt malum esse quod agunt, quod videri ab aliis verentur. Si enim veraciter malum esse non crederent, nequaquam hoc ab aliis videri formidarent. Unde et bene per quendam sapientem dicitur: *Cum sit timida nequitia, dat testimonium condemnationi* (Sap. xvii, 10). Quia dum de facto suo conscientiam pulsans timor redarguit, ipsa sibi testimonium perhibet damnabile esse quod agit. Quo contra per Joannem dicitur: *Si cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus apud Deum* (I Joan. iii, 21). Fugiant ergo iniqui humanos oculos, semetipsos certe fugere non possunt. Quia enim malum quod faciunt noverunt, habent testem conscientiam, habent iudicem rationem suam. In peccato igitur quod committunt prius contra se iudicium suæ rationis inveniunt, et post ad districtiorem æterni examinis perducuntur. Et hoc est fortasse quod per Psalmistam dicitur: *Abyssus abyssum invocat in voce cataractarum tuarum* (Psal. xli, 8). Quia dum miro ordine dispositionis occulta malum non permittitur nesciri quod agitur, et suo se jam iudicio peccator in conscientia condemnat, et post condemnationem propriam ad æterni iudicis sententiam properat. Abyssum ergo abyssum invocare est de iudicio ad iudicium pervenire. Eant ergo prædicatores sancti, redarguant facta peccantium, auditores autem pravi contemnunt verba justorum, defendant quantum voluerint pravitates suas, atque impudenter gestas impudentius defendendo multiplicent: certe ipsi sibi in conscientia testes sunt quia excusabiles non sunt. Eo enim ipso quo rationabilem creaturam Deus hominem condidit, in manu omnium hominum signat, ut noverint singuli opera sua.

876 Sed quia Eliu de pravitate singulorum sententiam protulit, illico ad ipsum pravitatis auctorem, per quem unumquodque malum orboritur, mentis oculos deflectit, ut quia uno hoc versu pravi capitis membra perstrixerat, etiam hoc ipsum membrorum caput sub brevitate describat. Vel certe quia supe-

* Ita cum Turon. et plur. mss. antiquiorib. Excusia, Virocant. habent, cum Utic. et Pratel., distinctam.

^b Turon., conscientia pulsans timor.

^c Ebroic. et alii Norm., Abyssus ergo abyss. invocare, est de jūd., etc.

^d Longipi, virtutes Dei, fortasse pro, virtutes Dei, sc. apostolorum, quos virtutibus comparavit hunc

arius (Num. xix), nobis Dei virtutes intulerat, agit nunc ut contra honorum vitam etiam adversarium pugnationes impotens. Nam sequitur:

CAPUT XXVI [Vet. XIX, Reg. XVII].

Vers. 8. — *Ingredietur bestia latibulum suum, et in antro suo morabitur.*

49. *Diaboli antrum Antichristus, et captivi omnes.* — Quis alius nomine bestia, nisi antiquus hostis accipitur, qui deceptionem primi hominis suscepit, et integritatem vitæ illius male suadendo lapsit? Contra quem propheta vocibus de sancta electorum Ecclesia in antiquum statum restauranda promittitur: *Et mala bestia non transibit per eam* (Isai. xxxv, 9). Sed hinc bestia cum post Redemptoris adventum, post prædicatorum voces, quasi post tonitruum nubium in fine mundi illum damnatum hominem qui Antichristus vocatur iurasit, quid aliud quam latibulum suum ingreditur, et in antro proprio demoretur? Vix quippe illud diaboli antrum ac latibulum bestie est, ut insidians hominibus viam hujus vitæ carpentibus, in illa et per signa lateat, et per malignam occidat. Qui tamen omnium reproborum corda etiam nunc præquam aperta appareat possidet, eaque per occultam malignam quasi proprium antrum tenet, atque ad omne quod nocere hominibus appetit, in eorum se obscuris meptibus abscondit. An Judæorum persequentium corde antrum hujus bestie non fuerunt, in quorum dis consiliis latuit, sed repente vocibus erupit clamor: *Crucifige, crucifige* (Joan. xix, 6)? Et quia ad lacerationem mentis pertingere tentando potuit in Redemptore nostro (Matth. iv, 3), ad mortem carnis anhelavit. Hæc nimirum bestia multa electorum corda tenet, sed hanc ab illis moriens Agnus excussit. Unde et in Evangelio dicit: *Nunc princeps hujus mundi ejicietur foras* (Joan. xii, 31). Qui miro rectoque iudicio dum confessiones humilium illuminans suscepit, superbiorum oculos deserens clausit. Unde ei per Psalmistam dicitur: *Passus tenebras, et facta est nox, in ipsa pertransibunt omnes bestie silvarum; catuli leonum rugientes ut rapiant, et querant a Deo escam sibi* (Psal. ciii, 20, 21). Tenebras quippe Dominus ponit, cum peccatis iudicia rependens, lumen suæ intelligentiæ subtrahit. Et nox efficitur, quia pravorum mens ignorantia suæ erroribus cæcatur. In qua omnes bestie silvæ pertranseunt, dum maligni spiritus sub opacitate fraudis latentes in reproborum corda pravitates suas explendo percurrunt. In qua et catuli leonum rugiunt, quia nequissimarum sed tamen eminentium potestatum ministri spiritus importunis tentationibus insurgunt. Qui tamen a Deo escam expectant, quæ nimirum capere animas nequeunt, nisi iusto iudicio locum Job explanans: *qui præcepit nivis ut descendat in tertam.*

^a Offertur post Redemptoris adv. in Vindoc.

^b Ebroic., Viudoc., etc., et in antro suo demoratur.

^c Vindoc., quo nocere.

^d Pratel., Utic., Ebroic., multa et electorum, quod majorem vim habet; id enim et significat etiam.

prævalere divinitus permittantur. Ubi et apte subjungitur: *Ortus est sol, et congregati sunt, et in cubilibus suis se collocaverunt* (Psal. ciii, 20). Quia veritatis lumine per carnem apparente, a fidelium mentibus excussi, quasi ad cubilia sua reversi sunt, dum sola infidelium corda tenuerunt. **877** Quod igitur illic leonum cubile, hic antrum bestię dicitur.

50. Bonarum mentes diabolus aliquando ingreditur, sed in eis non moratur. — Notandum vero magnopere æstimo quod bestia hæc non solum antrum suum ingreditur, sed in eo etiam morari prohibetur. Aliquando namque etiam bonorum mentes ingreditur, illicita suggerit, tentationibus fatigat, rectitudinem spiritus ad delectationem carnis deflectere conatur, delectationem quoque ad consensum perducere nititur, sed tamen resistente superno adjutorio prævalere prohibetur. Intrare ergo in mentes bonorum potest, sed in eis morari non potest, quia cor justii hujus bestię antrum non est. Quos enim quasi proprium antrum possidet, eorum mentes procul dubio immorans tenet, quia et prius in eis cogitationes usque ad iniqua desideria et post iniqua desideria usque ad nequissima opera perducit. Neque enim student reprobi suggestiones ejus recta iudicii manu repellere, ^b cuius voluntatibus appetunt subdita delectatione servire. Cumque in cordium cordibus pravum quid oritur, mox per studium delectationis entritur; et cum sibi minime resistitur, protinus ex consensu roboratur, statimque consensus ad opus perducitur, opus vero etiam consuetudine gravatur. Recte ergo in antrum suum morari hæc bestia dicitur, quæ tandiu cogitationes reproborum tenet, quousque eorum vitam etiam aculeo pravi operis perforaret. Unde bene ad Judæam Dominus per prophetam dicit: *Quousque morabuntur in te cogitationes nequie* (Jerem. iv, 14)? Neque enim reprehendit cur veniant, sed cur morentur. Et in bona enim corda cogitationes illicitæ veniunt, sed tamen morari prohibentur, quia recti quique ne captivandam domum conscientię præbeant, ab ipso cordis limine hostem fugant. Qui et si quando repentinis suggestionibus usque ad primam vestibulum subripuerit, ad consensus tamen januam non pertingit. Huic nimirum bestię, impulsu subitæ formidinis victus, januam cordis Petrus negando aperuit, sed citius cognoscendo resisit, fletu clausit (*Math. xxvi, 70*). [*Vet. XX.*] Quia vero antiquus hostis persecutorum corda non solum intrando tenuit, sed etiam tenendo possedit, dicitur recte: *Ingreditur bestia latibulum suum, et in antrum suo morabitur*. Quantum namque ^c in Judæorum mentibus demorata sit discimus, cum illorum consilia attestatibne evangelicæ narrationis audimus. In illa namque describitur, cum Redemptorem nostrum vivificare mortuos cernerent, in mortem ejus quanta anxietate crudelitatis

insanirent, quot explere contra illum prava desideria ardentem vellent, sed tamen populum timerent (*Joan. xi, 24, 49*); quot occasiones occidendi quærent, et invenire non possent (*Math. xxvi, 3, 4*); quot ad votum suæ sævitie alienigenarum manibus visi sunt, quia eum quem legaliter interficere ipsi non poterant ferendum gentibus tradiderunt, ut ex sola potestate Romanus præses ageret quod ex sola malitia ut agi debuisset ipsi anhelerent (*Joan. xviii, 28*). Unde et apte subjungitur.

CAPUT XXVII [Rec. XVIII].

Vers. 9. — Ab interioribus egreditur tempestas, et ab Arcturo frigus.

51. Christus q. Judæis et gentilibus persecutionem passus. — Scriptura sacra cum contra Arcturam interiora memorat, diversam Aquilonis partibus Austri plagam designat. Unde in hoc eodem libro scribitur: *Qui facit Arcturam, et Orionem, et interiora Austri* (*Job. ix, 9*). Quia igitur interiora Austri sol ferventior tenet, ^d in Arcturo vero cursum omnimodo non habet, interiorum nomine plebs Judæica, Arcturi autem vocabulo hoc in loco populus gentilis exprimitur. Hi enim qui unum atque invisibilem Deum noverant, ejusdemque legi saltem carnaliter serviebant, quasi sub meridiano sole ferventes in fidei calore tenebantur. Gentiles autem quia nullam scientiam supernæ cognitionis attingerant, velut sine sole frigidi sub Aquilonis remanebant. Quia vero tempestas impellit, frigus autem torpore opprimit, recte nunc dicitur: *Ab interioribus egreditur tempestas, et ab Arcturo frigus*. Ac si aperte diceretur: *A Judæis surgit malitia persequens, et a gentilibus potestas premens*. Neque enim miracula fieri legis præcepta veterant, et tamen Judæi pro eisdem miraculis interimere humani generis Redemptorem quærebant (*Joan. xi, 48*). Unde explere hoc quod coperant non valentes, ad Pilati prætorium concurrerunt, ut ipse hunc perimeret quem injuste ^e perimentem lex nulla cohiberet (*Joan. xviii, 28*). Ab interioribus ergo tempestas atque ab Arcturo frigus prodiit, dum quod Judæa ex invidia petiit, hoc gentilis iudex ex Romana auctoritate perpetravit. Unde bene contra hanc eandem invidiam adhuc subditur:

CAPUT XXVIII [Vet. XXI].

Vers. 10. — Flante Deo concrevit gelu.

52. Judæorum corda invidiæ gelu obduruerant. — Quia quo fidelium cordibus Spiritus sanctus aspiravit, quo majora virtutum miracula contulit, ^f eo in infidelium mentibus gravioribus invidiæ torpor excrevit, atque inde contra Deum plebs infidelis obduruit, unde humilis populus anteactam duritiam, qua se astrinxerat emollivit. Deo enim flante in gelu versi fuerant, qui visis miraculis invidentes dice-

^a Vindoc., Ebroic. et alii, etiam electorum.

^b Sic laudati Codices; et quidem optimo sensu. Veteres tamen Edit. Paris. 1488, 1495, 1518, Basil. 1508, 1514, Gilet. 1571, et Gussanv., etc., habent, *cujus voluptatibus*.

^c Vindoc., in sorum, sc. persecutorum.

^d Prætel., in arcturum.

^e Recent., perimere, mutata lectione tum Mss. tum veterum excusorum.

^f Particula in deest in Excusis, non autem in Mss.

bant: *Ecce totus mundus* ^a *post eum abiit* (Joan. xii, 19). Conspiciabant signs, cernebant per ministros ejus miracula, totum jam mundum secutorum fidei prædicamenta prævidebant; et tamen quo sanctus Spiritus mundum repleverat (Sap. i, 7), eo illorum mentes arctius invidiæ malitia ligabat. Aqua ergo in gelu versa fuerat dum, eunte post Deum mundo, Judæa in invidia pigra remanebat. Sed quia supernæ potestati suppetiit etiam tantæ crudelitatis duritiam solvere atque ad amandum se corda infidelium liquare, post hoc gelu mox bene subditur:

CAPUT XXIX.

IBID. — *Et rursus latissimæ funduntur aquæ.*

53. *Quorundam postea emollita, et in pluviam liquata.* — Post gelu quippe Dominus latissimas aquas fudit, quia postquam Judæorum sævitiam usque ad mortem pertulit, eorum corda protinus ab infidelitatis duritia amoris sui aspiratione liquefecit; ut tanto post desiderabilis ad obediendum currerent, quanto præceptis illius prius obstinatius restitissent. Unde bene per quemdam sapientem dicitur: *Sicut glacies in sereno, sic resolventur peccata tua* (Eccli. iii, 17). Ab hoc frigidi torporis gelu solvi Propheta desideraverat, cum dicebat: *Converte, Domine, captivitatem nostram, sicut torrens in Austro* (Psal. cxxv, 4). De his aquis, id est ad Deum concurrentibus populis, rursus dicitur: *Mitte verbum suum, et liquefaciet ea, sicut flabit spiritus ejus, et fluent aquæ* (Psal. cxlvii, 18). Aquæ de gelu currunt, quia plerique ex duris persecutoribus magni prædicatores fiunt. Gelu igitur in aqua liquatur, cum torpor interni frigoris ad irrigationem **379** vertitur prædicationis. An Paulus gelu non erat, qui acceptis epistolis Damascum pergens (Act. ix, 2), in corde fidelium quasi in terra jactata verbi Dei semina, ne ad perfectionem operum surgerent, restringere quærebat? Sed gelu hoc in aquam rediit, quia quos persequendo prius premere studuit, hos postmodum fluentis sanctæ exhortationis infudit; ut tanto uberior electorum messis exurgeret, quanto hanc imber Dei etiam ab ore persecutoris irrigaret. Unde et bene subditur

CAPUT XXX [Vet. XXII, Rec. XIX].

VERS. 11. — *Fruentum desiderat nubes.*

54. *Electi frumentum sunt, cui Verbi divini imber necessarius.* — Quid enim electi quique sunt, nisi **D** frumenta Dei celestibus horreis recondenda? Quæ nunc in tritura aræ paleas tolerant, quia in hac purgatione sanctæ Ecclesiæ mores contrarios reprobatorum portant, ^a quousque hæc internus agricola ventilabro judicii dirimat, et in superna habitacula electos suos, quasi munda jam grana suscipiens, æternis paleas ignibus tradat. Unde bene per Joannem dicitur: *Cujus ventilabrum in manu sua, et permundabit arcam suam, et congregabit triticum in hor-*

^a Pratel., Utic. et plur., *post eum vadit.*

^b lidem Codices, *flavit.*

^c Gilot., Vatic., Gussanv., *quousque hanc*, sc. Ecclesiam. Vetustiores Edit., post. Mss., præsertim Turon., Vindoc., Pratel., Utic., *quousque hæc*, nimi-

A *rum suum, paleas autem comburet igni incensigibili* (Math. iii, 12). Sed hoc frumentum quousque ad perfectionem fructuum veniat, nubium pluvias expectat ut crescat, quia bonorum mens prædicationum verbis infunditur, ne ab humore charitatis desideriorum carnalium sole sicceatur. Hoc frumentum supernus agricola in mundo surgere ac nubes desiderare conspexerat, cum dicebat: *Messis quidem multa, operarii autem pauci. Rogate autem Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam* (Math. ix, 37). Qui igitur hic frumentum, illic messis, qui vero hic nubes, illic operarii vocantur, quia prædicatores sancti et nubes sunt, et operarii; nubes videlicet per doctrinam, operarii per vitam; nubes quia verbis influunt, operarii quia non desinant agere quod loquuntur. Unde et subditur:

CAPUT XXXI.

IBID., 6. — *Et nubes spargunt lumen suum.*

55. *Nubes sunt sancti prædicatores.* — ^a Nubes enim lumen spargere est prædicatores sanctos exempla vitæ et loquendo et agendo dilatare. Sed quamvis annuntiationis intimæ lumen spargant, non tamen ad convertenda omnium quæ appetant corda perveniunt. Nam sequitur:

CAPUT XXXII.

VERS. 12. — *Quæ lustrant cuncta per circuitum, quocumque eas voluntas gubernantis duxerit.*

56. *Universa lustrant, Deo eorum cursus gubernante.* — Sæpe enim prædicatores sancti exhortari quosdam volunt, sed nequeunt. Sæpe quosdam declinare appetunt, sed tamen internæ investigationis impulsu exhortari eos instantissime compellantur. Videamus nubem Dei quomodo gubernantis mans, et ad ea quæ non appetit, ducitur, atque ab impulsu suo iterum gubernantis manu retinetur. Certe Paulus cum vestimenta sua excutens a Corinthiis discedere vellet, audivit: *Noli timere, sed loquere, et ne timeas, propter quod ego tecum sum, et nemo opponitur tibi ut noceat te, quoniam multus est mihi populus in hac civitate* (Act. xviii, 9). Rursus cum ad Thesalonicensis voluisset ire, retentus est, dicens: *Veni ad vos ego quidem Paulus, et semel et iterum, sed impedivit me Satan* (I Thess. ii, 18). Neque enim per semetipsum Satan præpedire tantum apostoli vias potuit, sed occultæ dispensationis usus, **380** dum adversatur, nesciens deservivit; ut mirum Paulus dum ad alios vellet accedere, nec valeret, eis a quibus recedere non poterat aptius prodesset. Nubes igitur Dei cuncta per circuitum lustrant, quia prædicationis luce mundi fines illuminant. Sed quia divinis nutibus subditæ nequeunt explere quod volunt, ire non possunt, nisi quo est voluntas gubernantis duxerit. Unde et adhuc subjungitur:

rum frumenta.

^d Eadem fere leguntur infra, ad versum, *nanquid scis quando præceperit Deus pluv.* Num. 60.

^e Pratel., *quoniam tecum sum.*

^f Vindoc., Pratel. et alii Norman., *voluimus.*

CAPUT XXXIII.

IBID. — *Ad omne quod præceperit eis super faciem orbis terræ.*

57. *Et internos motus moderante.* — Sæpe enim cum gubernantis voluntate perducuntur; aliter agere appetunt, sed aliter disponuntur. Nam plerumque quosdam auditores suos student blande corrigere, et tamen eorum sermo in asperitatem ducitur. Plerumque quosdam reseccare aspere appetunt, sed tamen eorum ^a vigor per mansuetudinis spiritum refrenatur. Sicut ergo non possunt ire quo volunt, ita etiam nequeunt agere sicut volunt. Quia enim eos interius arbiter tenet cum mittit, ita illos etiam modificans suscipit cum perducit, ut aliquando in cogitatione alia disponant, sed alia in opere peragant; aliquando aliter inchoent, sed aliter consumment. Quia igitur juxta hoc quod sibi præcipitur serviunt, dicatur recte: *Quocunque eas voluntas gubernantis duxerit, ad omne quod præceperit illis super faciem orbis terræ.* Eo enim apertiore viam prædicationis inveniunt, quo ad hanc non suis, sed præceptoris sui nutibus ducuntur. Unde adhuc subditur:

CAPUT XXXIV [Rec. XX].

Vers. 13. — *Sive in una tribu, sive in terra sua, sive in quocunque loco misericordiam suam eas jusserit inveniri.*

58. *Non Judæis tantum, sed etiam gentilibus concessa Evangelii prædicatione.* — Una tribus profecto Juda intelligitur, quæ in Scriptura sacra clara ac multiplex præ cæteris memoratur. Quæ in hoc quod ex se Redemptoris nostri carnem protulit, speciale præ omnibus munus accepit. Terra autem Dei simul omnis Judæa nominatur, quia quæ tunc ei fidei sue fructum protulit, cum totus sub idolorum cultu delapsus gentibus mundus erravit. Locus autem misericordiam Dei est ipsa gentilitas, cujus culpas districtus judex si juste animadverteret, ad reconciliationem gratiæ nunquam veniret. ^b Quæ cum nulla apud Deum merita habuit, reconciliationis tamen gratiam ex sola misericordia accepit. Unde bene per Paulum dicitur: *Gentes autem super misericordia honorare Deum* (Rom. xv, 9). Unde rursus scriptum est: ^c *Qui quondam non consecuti misericordiam, nunc autem misericordiam consecuti* (1 Pet. ii, 10). Nubes ergo suas Deus ducit, sive in una tribu, sive in terra sua, seu in quocunque loco misericordiam suam eas jusserit inveniri, quia prædicatores Veteris Novique Testamenti aliquando soli tribui Judææ contulit, et Israel pene totum ex prava regum gubernatione reprobat. Aliquando et in terra sua has pluere nubes facit, quia eundem Israeliticum populum ad antiquam gratiam ^d post correptionem captivitatemque revocavit. ^e Aliquando de loco suæ misericordiam eas clarescere voluit, quia per prædicatores sanctos etiam

^a Sic Turon., Vindoc., Pratel. et alii Mss. In Excusis legitur *rigor*.

^b Pratel. et Utic., et quæ cum nulla.

^c Iidem Codices, et quæ.... non consecuta miser. nunc autem.... consecuta. Consentient veter. Edit. Nostra lectio magis convenit cum textu Græco

A gentibus virtutum miracula ostendit, ut sola misericordia a jugo erroris abolveret, quos ingenitæ perfidiæ ira deprimebat. [Vet. XXIII.] Sed **881** ecce Eliu, quia futura per propheticum spiritum sensit, quia multa sublimiter protulit, vir arrogans elationis suæ pondere lassatus non valet portare quæ dicit. Nam per jactantiam protinus adjungit:

CAPUT XXXV.

Vers. 14. — *Ausculta hæc, Job; sta, et considera miracula Dei.*

59. *Quid sit Dei miracula stando, quid jacendo considerare.* — Quasi in comparatione sui jacentem vidit, quem ad verba tantæ prædicationis ut staret admonuit. Quamvis et per hoc quod dicit *Ausculta*, gravem beato Job contumeliam irrogat, quia, sicut B jaw de illo et superius diximus (Lib. xii, n. 38, et sæpe deinceps), arrogantia minoris est auditum sibi velle extorquere majoris. Sed licet Eliu bona quæ dicit nesciat pensare cui dicat, nos qui erudiri ^f ab omnibus quærimus, indagare verba doctrinæ illius subtiliter debemus. Nam magna fortassis virtutis arte dicitur: *Sta, et considera miracula Dei.* Sunt nonnulli quippe qui Dei miracula jacentes considerant, quia operationis ejus potentiam non sequentes admirantur. Stare quippe est recte agere. Unde et per Paulum dicitur: *Qui se existimat stare, videat ne cadat* (1 Cor. x, 12). Et sæpe quidem superna judicia mirantur, prædicamenta cælestis patriæ cum audiunt diligunt, mira opera internæ dispositionis obstupescunt, sed tamen amando et vivendo ad hæc eadem C opera assurgere negligunt. Jacentes ergo Dei miracula considerant, qui ejus potentiam sciendo pensant, sed vivendo non amant. Per contemplationem quidem in consideratione oculos tendunt, sed tamen per intentionem sese a terra non erigunt. Unde bene in Balaam exprobrationem dicitur: *Qui cælum apertos habet oculos* (Num. xxii, 16). Multa namque de adventu Redemptoris dixerat, et quæ in novissimis temporibus erant ventura prævidebat, sed tamen ei vivendo assurgere noluit, quem prævidendo prædicavit. Jacens ergo apertos oculos habuit, cum ejus mentem et prophetia ad cælestia tenderet, et avaritia in terra retineret. Jacens apertos oculos habuit, quia eum videre de superioribus potuit, quem prostratus in infimis non amavit. Eliu itaque, qui beatum Job nequaquam credidit vivendo tenuisse quod dixit, quasi admonens dicit: *Sta, et considera miracula Dei.* Quem adhuc de venturis discutit, et quasi de ignorantia humilians adjungit:

CAPUT XXXVI [Rec. XXI].

IBID. 15. — *Nunquid vis quando præceperit Deus pluviam, ut ostenderent lucem nubium ejus?*

60. *Deo afflati prædicatores irrigant et lucent.* — Si nubes sancti prædicatores sunt, pluviam nubium sunt et vulgata.

^d Vindoc., post corruptionem.

^e Pratel., aliquando loco, deest de, quod sensum immutat.

^f Ita Vindoc., Ebroid. et alii. In Editis, male, ab hominibus.

verba prædicationum. Sed nubes cum per aera transvolant, nisi pluviae deorsum veniant, nescitur quantam aquarum immensitatem portant. Nisi cœrus sol inter pluvias erumpat, intelligi non valet quid in eis etiam claritatis lateat, quia nimirum prædicatores sancti si taceant, et nequaquam loquentes ostendant, quanta sit cœlestis spei claritas, quam in cordibus gestant, aut reliquis hominibus similes, aut longe his despectiores videntur. Cum autem aperire per prædicationem cœperint quæ sit superiæ patriæ remuneratio quam intrinsecus tenent; cum persecutione pressi in qua virtutis arce profecerint innotescunt, cum visione despecti loquendo insinuant unde timeantur, ipsæ quæ de nubibus influunt pluviae lucem nobis eardem nubium ostendant. Per verba enim prædicatorum cognoscimus ut in eis claritatem vitæ quam appetunt cum magna humilitate veneremur. **882** Hanc nimium lucem Paulus discipulis ostendebat, cum diceret: *Ut sciatís quæ sit spes vocationis ejus, quæ divitiæ gloriæ hereditatis ejus in sanctis, et quæ sit supereminens magnitudo virtutis ejus in nos qui credimus* (Ephes. 1, 18). Hanc lucem Corinthii per scriptorum verba quasi per pluviae guttas agnoverant, cum dicebant: *Epistolæ graves sunt et fortes, præsentia autem corporis infirma, et sermo contemptibilis* (II Cor. x, 10). Sed plerumque prædicatores sancti ostendere semetipsos ut prosint cupiunt, nec tamen possunt; plerumque latere ut quieti sint appetunt, nec tamen permittuntur. Nemo igitur scit quando lucem nubium pluviae ostendant, quia nemo comprehendit quando Deus virtutem prædicationis præbeat, ut prædicantium gloria clarescat. Dicit ergo: *Nunquid scis quando præceperit Deus pluviam ut ostenderent lucem nubium ejus?* Ac si aperte dicat: *Nunquid si venturos in mundo prædicatores jam conspicias, quando eos ad prædicandum Dominus repletionem sancti Spiritus impellat, quibusve modis eorum vitæ claritatem mundo innotescat apprehendis?* Unde adhuc apè subjungitur.

CAPUT XXXVII [Rec. XXII].

VERS. 16. — *Nunquid nosci semitas nubium magnas, et perfectas scientias?*

61. *Arcta bene vivendi doctrina, non est ampla via, sed semita.* — Habent istæ nubes semitas subtilissimas, scilicet sanctæ prædicationis vias. Angusta quippe porta est, quæ ducit ad vitam (Matth. vii, 14). Hos ergo per semitas astringunt, qui ab intentionis eorum tramite per lata mundi desideria evagando non exiunt. Arcta enim bene vivendi censura non est ampla via, sed semita, in qua prædicator quisque studiose construngitur, quia sub præceptorum custodia sollicite coangustatur. An non quasi quædam angustia est ignotis, in hoc quidem mundo vivere, sed de hujus mundi concupiscentiâ nihil habere, aliena non appetere, propria non tenere, laudes mundi despiciere, et pro Deo opprobria amare, gloriam fugere, despectum sequi, ad-

^a Pratel., nisi pluvia... veniat.

^b Utic. et alii Norman., in quam virtutis arcem

^c Pratel., in æternam retributionem.

antes despiciere, despicientes honorare, mala nocentium ex corde dimittere, et erga eos dilectionis gratiam immobilem in corde retinere? Quæ videlicet omnia semitæ sunt, sed magnæ, quia quanto in præsentî vitâ pro ipsa vivendi custodia angustæ sunt, tanto amplius in æterna retributione dilatantur. Unde et bene subditur: *Et perfectas scientias.*

62. *Perfecta scientia est, scire se nihil esse.* — Perfecta quippe scientia est, et cuncta hæc sollicite agere, et se de suis meritis scire nihil esse. Unde et ipsæ nubes de hac perfecta scientiâ docentur, cum eis voce Veritatis dicitur: *Cum feceritis omnia quæ præcepta sunt vobis, dicitis: Servi inutiles sumus* (Luc. xvii, 10). Perfecta scientia est scire omnia, et tamen juxta quemdam modum scientem se esse nescire, quia etsi jam Dei præcepta novimus, etsi jam virtutem verborum illius ^d sollicita intentione pensamus, etsi jam quæ intellexisse nos credimus agimus, adhuc tamen acta eadem qua distinctione examinis sibi distutenda nescimus, necdum Dei faciem cernimus, ^e necdum deculâ ejus consilia videmus. Quanta ergo est nostra scientia, quæ quibusque mortalitatis pœnitere premitur, ipso suæ inæstimationis nubilo caecatur? De qua bene per Paulum dicitur: *Quis se existimat scire aliquid; nondum cognovit quæmudum oporteat eum scire* (I Cor. viii, 2). In hoc itaque modo dum vivimus, tum perfecte quæ scientia sunt scimus, cum proficentes per intelligentiam, nihil nos **883** perfecte scire cognoscimus. Dicit igitur: *Nunquid nosci semitas nubium magnas, et perfectas scientias?* Ac si aperte dicat: *Nunquid jam summa acta prædicantium conspicias, qui postquam per scientiam ad alta se elevant, deorsum se humiliter per cognitionem suæ ignorantie inclinant? Quod quia solius sancti Spiritus dono agitur, ut humanarum cor non solum de scientia, sed etiam de ipsa suâ ignorantia perfecte doceatur, et calore amoris ad superna ferveat, dum minorâ esse quæ cognovit in infamis pensat, recte subjungitur:*

CAPUT XXXVIII [Rec. XXIII].

VERS. 17. — *Nonne vestimenta tuâ calida sunt, cum perflata fuerit terra Austro?*

63. *Qui Ecclesie inherebat; afflatus sancti Spiritus incallescunt.* — Sæpe beatum Job figuram tactæ Ecclesie tenere jam diximus. Vestimenta verò Ecclesie sunt omnes qui ei fidei adunatione junguntur. De quibus eidem Ecclesie per prophetam Dmianus dicit: *Viso ego, quia omnibus his velut ornamento vestieris* (Isai. xlix, 19). Per Austrum vero, qui nimirum calidos ventus est, non immerito Spiritus sanctus designatur, quo quicquid dura tangitur, ab iniquitatis suæ torpore liberatur. Unde beatus in Canticis canticorum dicitur: *Surgit, Aquilo, et venit. Austro, perflata hortum meum, et fluunt aromata Hisis* (Cant. iv, 16). Aquilo enim jubetur ut surgat, ut nimirum is qui mortalium corda restringit adversarius

^d Vindoc., Pratel. et alii, sollicita consideratione ponderamus.

^e Turon., necdum angusta.

spiritus fugiat. Auster enim venit et hortum perficit, ut ejus aromata diffluant, quia per adventum sancti Spiritus, dum mens hominum repletur, ex ea mox opinio virtutum aspergitur, ut jure jam sanctorum lingua quasi hortus Austro perficitur dicat: *Christi bonus odor sumus Deo* (I Cor. ii, 15). Vestimenta ergo sanctae Ecclesiae calida sunt, dum terra Austro perficitur, quia hi qui ei per fidem inhaerent, ferventibus charitatis studiis inardescunt, dum eorum mens sancti Spiritus afflatu perfunditur. Quod quidem et de eodem beato Job nihil obstat intelligi, quia sic haec generaliter in sancta Ecclesia dicimus, ut tamen per membra ejus singula specialiter teneamus.

64. *Ex doctorum et auditorum concordia mutua in eis ferret charitas.* — Unusquisque enim qui recte vivit, atque hoc et alios docere consuevit, quasi tot vestimenta habet, quot auditores ei concorditer inhaerent. [Vet. XXV.] Natura namque vestimentorum est ut per semetipsa calere non possint, sed adjuncta viventi corpori, dum exhalantes membrorum poros contegunt, emanantem ab intimis calorem preniunt, quo nimirum calore haec eadem vestimenta calefiunt, sed calefacta calorem quem acceperint retinendo ad corpus reddunt. Quid ergo per vestimenta viventi corpori adhaerentia nisi discipulorum vita magistris bene viventibus conjuncta signatur? Quae quasi per poros calorem accipit, quia ad amorem Dei et exempli actionis et impulsu exhortationis ignescit. Quae velot frigus proprium expellit, dum a pristina iniquitate discedit; calorem quem accepit retinet, quia in eo quem praedicando sumpserit fervore convalescit. Doctores autem sancti dum auditores suos in amorem Dei proficere sentiunt, ipsi amplius in doctrinae virtute fervescunt; et quia eos ad summa inardescere et fervescere conspiciunt, ad praedicanda bona caelestis patriae validius succenduntur. Qui et si quando pro eo quod adhuc vitam corruptibilem humanae infirmitatis agunt de qualibet culpa saltem tenuiter in opere, in locutione, in cogitatione tentantur, discipulorum suorum profectum conspiciunt, 884 et ipsi vel in minimis esse reprehensibiles erubescunt, ne qua forte exempla turpitudinis praebent eis quos praedicationis voce ad regulam intimae rectitudinis vocant. Dum ergo verbo doctorum accenduntur auditores, quasi ex viventi corpore vestimenta calefiunt. Sed dum ex profectu auditorum etiam vita docentium proficit, quasi ex calefactis vestimentis calor ad corpus redit. Sed nequaquam sibi doctores tribuant quod per exhortationem suam ad summa proficere auditores vident, quia nisi Spiritus sanctus eorum corda repleat, ad aures corporum vox docentium incassum sonat. Formare enim vocem magistri exterius possunt, sed hanc imprimere interius non possunt: *Neque enim qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus* (I Cor. iii, 7). Dicitur ergo: *Nonne vestimenta tua calida sunt, cum perfusa fuerit terra Austro? Quia nimirum tunc auditores qui*

jam bene viventibus doctoribus inhaerent calorem superni amoris accipiunt, cum per afflatum sancti Spiritus excitantur, ac si aperte beato Job diceret: Incassum tibi tribuis si quos per te profecisse in virtutibus contemplaris, quia hi quos per te incaluisse aestimas, nisi eos Spiritus sancti fervor attingeret, frigidi in sua insensibilitate remanerent. Postquam vero haec fortiter dixit, per arrogantiam leviter motus, irrisiois illico verba subjungit, dicens:

CAPUT XXXIX [Rec. XXIV].

VERS. 18. — *Tu forsitan cum eo fabricatus es caelos, qui solidissimi quasi aere fusi sunt.*

65. *Per caelos quasi aere fuso, sancti angeli, et electorum mentes signantur.* — Possunt per caelos hi qui in caelestibus sunt conditi angelici spiritus designari. Unde et in oratione nostra dicere voce Veritatis instruimur: *Fiat voluntas tua sicut in caelo et in terra.* Ut nimirum voluntas Dei, sicut a superiori creatura agitur, ita in omnibus etiam ab humana infirmitate servetur. De quibus bene dicitur: *Qui solidissimi quasi aere fusi sunt* (Math. vi, 10). Natura namque aëris est, rubigine difficile consumit. Et virtutes angelicae quae in divino amore fixae persisterunt, lapsis superbientibus angelis, hoc in munere retributionis acceperunt, ut nulla jam rubigine subripiendi culpaerum mordeantur, ut in contemplatione conditoris sine felicitatis sine permaneant, et in hoc quod sunt conditae aeterna stabilitate subsistant. Quod bene apud Moysen ipsa de mundi origine historiae verba testantur (Genes. 1, 6), cum et prius factum caelum dicitur, et hoc idem postmodum firmamentum vocatur, quia videlicet natura angelica et prius subtilius est in superioribus condita, et post ne unquam potuisset cadere, mirabiliter confirmata. Possunt etiam per caelos, ut saepe diximus, effectorum mentes exprimi, a cunctis terrenis contagiis intimo amore suspensae. Qui quantumvis corpore degant in infimis, quia tamen corde jam inhaerent supernis, veraciter dicunt: *Nostra conversatio in caelis est* (Phil. iii, 20). Qui solidissimi ut aere fusi sunt, quia ab integritate caepta fortitudinis nulla mutabilitatis rubigine consumuntur. Quibus et fortiter contra adversa durantibus, auctoris vocem dicitur: *Vos testis auctoris mei, qui permansistis mecum in tentationibus meis.* Sed quantumvis doctus et arrogans cum irritere sanctum virum nititur, irrisiois suae sortis dicta perniaceat, a dictis tamen fortibus semper ad supervacua verba rotabitur. Nam iterum deridendo subjungit:

VERS. 19. — *Ostende nobis quid dicamus illi, nos quippe involvitur tenebris.*

885 66. Ac si dicat: Tu, qui jam magna intelligentiae luce perfrueris, docere nos qui ignorantiae tenebris involvitur debes. Qui mox ab irrisione resiliens, despiciendo subjungit:

VERS. 20. — *Quis narrabit ei quae loquor?*

Ac si aperte dicat: Quae ego ei de suis laudibus certe sentiens non audita loquor, quis haec narrare

• Vindob. et Pratol., respicit;

• Iidem Cod. et Ebroic., quem per praedicamenta.

• Utic. et Pratol., natura namque.

• Pratol., subtilis est... condita.

vel postquam audierit potest? Sed quia cum doctrina et arrogantia in unius mentis habitatione configit, a loquentis ore non solum sonat vivendi levitas, sed etiam gravitas sentiendi, postquam Eliu per arrogantiam leviter intumuit, dicens: *Quis narrabit ei quæ loquor?* mox per doctrinam subdidit:

CAPUT XL [Vet. XXVI, Rec. XXV].

IBID. — *Etiā si locutus fuerit homo, devorabitur.*

67. *Hominem de Deo loqui, est cæcum de lumine disserere.* — Omne quod aliquid devorat, hoc introrsus trahens, ab intuentium oculis occultat, et rem quæ videri in superficie potuit in profundum rapit. Homo igitur cum de Deo tacet, per rationem in qua est conditus esse aliquid videtur. At si loqui de Deo cœperit, illico quam sit nihil ostenditur, quia magnitudinis illius immensitate devoratur, et quasi in profundum raptus absconditur, quia fari ineffabilem cupiens, ipsa suæ ignorantie angustia deglutitur. Loquitur enim caro de spiritu, circumscriptus spiritus de incircumscripto, creatura de creatore, temporalis de æterno, mutabilis de immutabili, mortalis de vivificante; et cum in tenebris positus internum lumen sicut est nesciat, homo, de æternitate disserere cupiens, cæcus de luce loquitur. Si ergo locutus fuerit homo, devorabitur, quia si effari homo æternitatem sicut est appetit, etiam hoc sibi subtrahit quod de illa vel tacitus sentit. Sed ecce æternitas tunc hominibus vere innotuit, cum se eis humanitate suscepta monstravit. Quæ quia necdum revelata fuerat, de eisdem hominibus recte subjungitur:

CAPUT XLJ.

VERS. 21. — *At nunc non vident lucem.*

68. *Per Christum lux hominibus affulsit.* — De qua nimirum luce etiam per Prophetam dicitur: *Populus qui sedebat in tenebris, vidit lucem magnam* (Matth. iv, 16; Isai. ix, 2). Sed hæc eadem lux qualiter ab hominibus videatur, insinuat, cum protinus subdit:

IBID. — *Subito aer cogitur in nubes.*

Aer quippe ita ipsa sua tenuitate spargitur, ut nulla firmitate solidetur. Nubes autem tanto firmiores sunt quanto densiores. Quid ergo per aerem nisi mentes sæcularium designantur, quæ, innumeris hujus vitæ desideriiis deditæ, huc illucque more aeris fluidæ dispergantur? Sed aer in nubes cogitur, cum fluxæ mentes per superni respectus gratiam virtutis soliditate roborantur, ut intra sinum cordis recta sentiendo se colligant, et in vanis cogitationibus non liquescant.

69. *Petrus et ceteri apostoli per gratiam in nubes solidati.* — Aer Petrus fuerat, cum per terrena desideria sparsus, cum quasi aura transiens pro vita carnis cura piscationis agitabat (Matth. iv, 18). Aer etiam apostoli omnes existerant, qui jam per legem alta didicerant, sed necdum per fidem firma sapiebant (Ibid.). Subito autem aer in nubes coactus est, quia per respectum supernæ gratiæ fluxa corda piscantium in soliditatem versa sunt prædicatorum, ut eorum infirmæ cogitationes fortia sentiendo dense-

^a Edit. Basil. 1514, qui ambulabat. Aliæ, qui ambulat.

^b Pratel. et Ulic., ad præmia retributionum.

A scerent, ac more nubium aquas scientiæ caperent, et subter jacentem terram verbis prædicationis irrigarent, quo peracto ministerio, ad cœli secreta recurrerent, atque ad æternam requiem finito labore pervenirent. Unde **666** et bene mox subditur:

CAPUT XLII.

IBID. — *Et ventus transiens fugabit eas.*

70. *Irrigato prædicatione Evangelii mundo, nubes illæ a nostris oculis fugatæ.* — Ventus quippe transiens est vita præsens. Ventus ergo transiens nubes fugat, quia mortalis vita percurrens prædicores sanctos a nostris oculis corporaliter occultat. Ventus transiens nubes fugat, quia vitæ temporalis excursus a carne apostolos subtrahit, et eos a terræ superficie in secreta requie quasi in cœlorum cardine abscondit. Sed quia usque ad mortem prædicare non desinunt, et præsentis vitæ spatium more nubium cum verborum pluvia excurrunt, quid eorum laboribus in sancta Ecclesia agatur adjungit, cum protinus subdit:

CAPUT XLIII [Rec. XXVI].

VERS. 22. — *Ab Aquilone aurum veniet.*

71. *A gentilibus Christiana religio potissimum propagata.* — Quid per Aquilonem, nisi peccati frigore constricta gentilitas designatur? quam ille sub jugo suæ tyrannidiis tenuit qui superbiens dixit: *Sedebo in monte testamenti, in lateribus Aquilonis, ascendam super altitudinem nubium, similis ero Altissimo* (Isai. xiv, 13, 14). Quid vero auri nomine, nisi animæ fideles exprimuntur? De quibus per Jeremiam dicitur: *Quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus* (Thren. iv, 1)? Aurum quippe obscuratum doluit, quia in quibusdam claritatem innocentie versam in culpæ nigredinem vidit. Ab Aquilone ergo aurum venire dicitur, quia per respectum gratiæ Redemptoris a gentilitate dudum perfidie torpore frigida intra sanctam Ecclesiam pretiosa Deo vita fidelium multiplicatur. Ab Aquilone etenim aurum venit cum ab ipsis idolorum cultoribus vera in Domino fides clarescit. Sed conversis ad fidem gentibus, Judæa contradicit, et ad præmiorum retributionem cœlestium dedignatur suscipere eos qui dudum fuerant cultores idolorum. Unde post conversionem gentium Petro dicitur: *Quare introisti ad viros præputium habentes, et comedisti cum eis* (Act. xi, 3)? Quo contra recte per Isaiam Dominus dicit: *Dicam Aquiloni: Da; et Austro: Noli prohibere* (Isai. xliii, 6). Sicut enim per Aquilonem gentilitas, sic per Austrum Judæa signatur, quæ quasi meridiano sole incaluit, quia, Redemptore in carne apparente, fervorem fidei prima suscepit. Aquiloni ergo *da* dicitur cum offerre Deo suæ fidei munera gentilitas imperatur. Austro autem jubetur ne prohibeat, quia Hebræis in fide consistentibus præcipitur ne vitam gentium repellendo contemnant. Unde hic quoque quia dictum est: *Ab Aquilone aurum veniet*, apte subjungitur:

IBID. — *Et a Deo formidolosa laudatio.*

72. *De gentium conversione apostoli et alii ex cir-*

^c Vindoc., ne vitam gentium repellendo contemnant.

cum cione fideles Deum laudaverunt. — Sic enim formidolosa laudatio a Deo ^a venire dicitur, ac si ab his qui in parte Dei sunt id est a fidelibus ^b venire diceretur. Auro igitur ab Aquilone veniente, a Deo formidolosa laudatio prodiit, quia dum claritatem suæ fidei gentilitas obtulit, multitudo Hebræorum fidelium divina judicia pertimescendo laudavit. Sed quomodo ab Aquilone veniat aurum, quomodo ab his qui sub Deo sunt formidolosa laudatio erumpat, ipsa nobis historia sacri eloquii ostendit. Scriptum quippe est : *Cornelius. centurio cohortis quæ dicitur Italica, religiosus et timens Deum, cum omni domo sua, faciens eleemosynas multas plebi, et deprecans Deum semper, vidit in visu manifeste, quasi hora diei nona, angelum Dei introeuntem ad se, et dicentem sibi : Corneli. At ille ^c intuens eum, timore correptus dixit : Quis **887** es, Domine? Dixit autem illi : Orationes tuæ et eleemosynæ tuæ ascenderunt in memoriam in conspectu Dei (Act. x, 1 seq.). Aurum ergo ab Aquilone venit, dum in conspectu Dei ex gentibus cum eleemosynis oratio ascendit. Quod cum Petrus fratribus retulisset (*Ibid.*, 12), quomodo vel Cornelius angelum, vel ipse de cælo submitti ad se linteum cum bestiis reptilibus ac volatilibus vidisset, vel quomodo Spiritus sanctus etiam ante baptisma gentilium corda perfuderit, qui nunquam in Judæorum mentibus nisi post aquam baptismatis venit, protinus scriptum est : *His auditis tacuerunt, et glorificaverunt Deum, dicentes : Ergo et gentibus Deus penitentiam ad vitam dedit (Act. xi, 18).* Multitudo ergo fidelium ^d formidolosam Deo laudem obtulit, quæ, salvatis gentibus, a suo se murmure, dona cælestis gratiæ admirando, compressit. Unde ipse quoque Petrus miratur, dicens : *In veritate comperi quod non est personarum acceptor Deus (Act. x, 34).**

73. Et de Judæorum reprobatione timuerunt. — Sed cum gentes fidem suscipiunt, cur ab eis qui jam fideles sunt formidolosa venire laudatio dicitur, cum læta venire potius quam formidolosa debuisset? Sed idcirco conversis gentibus, ab Hebræis jam fidelibus formidolosa laudatio prodiit, quia nimirum juste Judæa repulsa est, dum pie est gentilitas vocata; et damna suæ repulsionis timuit, dum lucra alienæ vocationis vidit. Unde nos quoque quotidie, dum iniquos quosque ad inopinatam vitæ celsitudinem provehî repente conspiciamus, sub oculis Dei judicis timendo gaudemus, ne per occulta judicia quosdam Deus qui digni putantur deserat, qui per hæc ad se eos qui indigni æstimantur vocat. Sequitur :

CAPUT XLV.

Vers. 23. — Digne eum invenire non possumus.

74. De Deo qui magnus est fortitudine, judicio et justitia, digne sentire non possumus. — Et si invenire jam eum possumus, non tamen digne, quia quidquid

in illo sentimus ex fide est, ^f et non ex specie. Hoc tamen quod jam se invenisse considerat adjungit, dicens :

Ibid. — Magnus fortitudine et judicio et justitia, et enarrari non potest.

Magnus quippe est fortitudine, quia fortem adversarium superat, et de domo illius vasa contumeliæ auferens in misericordiæ vasa permutat. Magnus judicio, quia etsi hic electos suos per adversa deprimit, eos quandoque in gloria æternæ prosperitatis extollit. Magnus justitia, quia etsi hic diu tolerat, quandoque tamen reprobos sine termino damnat. Bene autem subditur : *Et enarrari non potest.* ^g Qui enim sentiri digne non valet, quanto minus dici? Sed melius huic utcumque dicimus, si sub considerationis ejus formidine admirando taceamus. Sequitur :

CAPUT XLVI [Rec. XXVII].

Vers. 24. — Ideo timebunt eum viri, et non audebunt contemplari omnes qui sibi videntur esse sapientes.

75. Qui recte prædicant, sed non vivunt, damnationis suæ præcones fiunt. — Hoc loco Eliu viros eos qui ad intelligentiam sunt fortes appellat. Et notandum quod non ait : Et non audebunt contemplari sapientes; sed, *Qui sibi videntur esse sapientes.* Quibus videlicet verbis peritos quidem, sed arrogantes insinuat. Eliu ergo dum multa fortiter sentit, in locutionis suæ fine se tetigit. Viri namque arrogantes et docti cum recte non vivunt, sed tamen recta dicere doctrinæ impulsionibus compelluntur, ipsi damnationis suæ aliquomodo præcones fiunt, quia dum ea quæ agere respuunt prædicantes insinuant, ^h suis **888** se vocibus damnatos clamant. Contra quos bene per Psalmistam dicitur : *Conversi sunt in arcum perversum (Psal. lxxvii, 57).* Arcus quippe perversus ipsum a quo intenditur percutit. In dictis autem suis arrogantium linguæ arcui perverso sunt similes, quia dum contra elationem verba faciunt in suis auctoribus sagittas figunt. Unde summa cura providendum est ne accepta sapientia, cum ignorantie tenebras illuminat, lumen humilitatis tollat, et jam sapientia esse nequeat. Quæ etsi virtute locutionis fulgeat, elationis tamen velamine cor loquentis obscurat.

76. Alia bona summa, alia media. — Alia namque sunt bona summa, alia bona media. Bona enim summa sunt, fides, spes, charitas. Quæ cum veraciter habentur, in malum inflecti non possunt. Bona autem sunt media, prophetia, doctrina, curationum virtus, et cætera (*I Cor. xii, 10*), quæ ita inter utrumque sunt posita, ut aliquando per hæc sola æterna patria, aliquando vero gloria terrena requiratur. Medias ergo has virtutes dicimus, quas ad quodcumque mens appetit inclinamus. Quibus perceptis ita uti animus sicut terrenis divitiis potest. Per terrenas namque divitias alii in gloriæ ostentatione superbiunt, alii erga proxi-

^a Deest venire in Vindoc.

^b Omittitur venire in Pratel., Utic. et Vindoc.

^c Vindoc., intuens in eum.

^d Gussanvil., formidolosa Dei laudem. Errone non solum ex Mss., etc., aliis exaratis, sed etiam ex sermone serie manifestissimo

^e Vindoc., jam Deum.

^f Pratel. et Vindoc., nondum ex specie.

^g Pratel. et Utic., sentiri enim digne non valet; quanto minus dici?

^h Turon., suis se vocibus damnantes.

morum indigentiam ministeria pietatis operantur. Cum per doctrinam igitur atque prophetiam laus exterior quaritur, quasi per corporales divitias terrenae gloriae cultum ambitur. Cum vero doctrina atque prophetia lucrandis animabus impenditur, quasi acceptae divitiarum egenis fratribus largiuntur. Quia ergo saepe per ipsa dona, quae se percipere exsultat, a manu dantis incautus animus elongat, vigilantem provisione curandum est ut et prius subigantur vilia, et post sub circumspectione dona teneantur. Nam si in eis mens incaute se deserit, non per haec adjuta subvehitur, sed quasi pro anteactis laboribus remunerata reprobat. Unde fit etiam ut accepta virtus dum in usu transitoriae laudis assumitur, quia vitio militat, virtus non sit. Quia enim origo virtutis humilitas est, illa in nobis virtus veraciter pullulat, quae in radice propria, id est in humilitate perdurat. A qua humilitate si abscinditur arescit, quia vivificantem se in intimis humorem charitatis perdit.

77. *Mira Davidis in summis humilitas. Pugnando hostes; humilitatem sectando semetipsum vicit.* — Sed quia per hoc quod ab Elia dicitur, *Non audiebunt contemplari omnes qui sibi videntur esse sapientes*; occulta cordis elatio reprobat, intueri libet quanta virtutum munera David perceperat, atque in his omnibus quam forti se humilitate servabat (I Reg. xvii, 56; xviii, 25). Quem enim non extolleret ora leonum frangere, visorum brachia dissipare, despectis prioribus fratribus eligi, reprobo rege ad regni gubernacula ungi, timendum cunctis uno lapide Goliath sternere, a rege proposita, extinctis Allophylis; numerosa praepudia reportare; prothipsum tandem regnum percipere; cunctumque Israeliticum populum sine ulla contradictione possidere (II Reg. iii, 18) Et tamen caeli arcam Dei in Jerusalem revocat (Ibid., vi, 14), quasi oblitus praelatum se omnibus, admistus populis ante arcam saltat. Et quia coram arca saltare, ut creditur, valgi mos fuerat, rex se in divino obsequio per saltum rotat. Ecce quem Dominus cunctis singulariter praetulit, sese sub Domino et exaequando minimis; et adjecta exhibendo contemnit. Non potestas regni ad memoriam reducit; non subjectorum oculis saltando vilesceere metuit, non se honore praelatum caeteris ante ejus arcam qui honorem dederat recognoscit. Coram Deo egit vixit vel extremus; ut illa ex humilitate solidaret quae coram hominibus gesserat fortia. Quid de ejus factis ab aliis sentiat ignoro; ego David plus saltantem stupeo quam pugnantem. Pugnando quippe hostes subdidit, saltando autem coram Domino semetipsum vicit. Quem Michol filia Saul adhaec ex tumore regii generis insana; cum humilitatem despiceret, dicens: *Quam gloriosus fuit hodie rex Israel discooperiens se ante ancillas servorum suorum, et nudatus est, quasi si nudetur unus de scur-*

ris (Ibid., 20), protinus audivit: *Vixit Dominus, quia ludam ante Dominum, qui elegit me potius quam patrem tuum. Ac paulo post ait: Et ludam, et vilior sum plus quam factus sum, eroque humilis in oculis meis* (Ibid., 22). Ac si aperte dicat: *Vilesceere coram hominibus appeto, quia servare me coram Domino ingenuum per humilitatem quero.*

78. *Alii humiliter de se sentiendo, despici metuant; alii despici cupiendo de sua humilitate superbiunt.* — Sunt vero nonnulli qui de semetipsis humilia sentiant, quia in honoribus positi nil se esse nisi pulverem favillamque perpendunt, sed tamen coram hominibus despecti apparere refugiunt, et contra hoc quod de se interius cogitant, quasi rigida exteriori venustate palliantur. Et sunt nonnulli qui viles videri ab hominibus appetunt, atque omne quod sunt dejectos se exhibendo continent: sed tamen apud se introrsus quasi ex ipso merito ostensae vilitatis intumescunt, et tanto magis in corde elati sunt quanto amplius in specie elationem premunt. Quae utraque unius elationis bella magna David circumspectioneprehendit, mira virtute superavit. Quia enim, de semetipso inus humilitate sentiens; honorem exteriori non quaerit insinuat, dicens: *Ludam et vilior sum* (Ibid., 22). Et quia per hoc quod vilem se exteriori praebuit, nequaquam interiori intumescit; adjungit: *Eroque humilis in oculis meis* (Ibid., 22). Ac si dicat: *Qualem me exteriori despiciens exhibeo, talem me et interiori attendo. Quid ergo acturi sunt quos doctrina elevat, si David ex carne sua venturum Redemptorem noverat, ejusque gaudia prophetando nuntiabat, et tamen in semetipso cervicem cordis valla discretionis calce deprimebat, dicens: Eroque humilis in oculis meis?*

890 79. *Dei sapientiam contemplari nequeunt qui sibi sapientes videntur. Sectanda laudabilis famula.* — Bene ergo per Elia dicitur: *Ideo timebunt eum viri, et non audiebunt contemplari omnes qui sibi videntur esse sapientes.* Contemplari enim Dei sapientiam non possunt qui sibi sapientes videntur, quia tanto ab ejus luce longe sunt, quanto apud semetipsos humiles non sunt, quia in eorum mentibus dum tumor elationis crescit, aciem contemplationis claudit; unde se lucere praeter caeteris aestimant; inde se identitate veritatis privant. Si igitur veraciter sapientiam esse atque ipsam sapientiam contemplari appetimus, stultos nos humiliter cognoscamus. Restitutus nostram sapientiam, discamus laudabilem fatalitatem. Nunc quippe scriptum est: *Stulta mundi elegit Deus; ut confundat sapientes* (I Cor. i, 27). Hinc rursus dicitur: *Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc saeculo, stultus fiat; ut sit sapiens* (Ibid., iii, 18). Hinc evangelicae historiae verba testantur quia Zachaeus cum videre praeter turba nihil posset, sycomorae arborem ascendit, ut transeuntem Dominum cerneret.

^a Turon., per ipsam doctrinam quam.

^b Vindoc. et Pratel., egit debilia. Ita quoque vet. Ed. Paris.

^c Vindoc., Pratel., Ulic., coram Deo genium. Vet.

Ed. Paris. et Basil., coram Deo ingenium. Longipont. Cod., quia servari mihi coram Domino regnum.

^d Vindoc., Pratel., et al., viles apparere.

^e Pratel., Ulic., Vindoc., sycomororum arborum.

Syconiortus q̄sippe n̄tus fama dicitur. Psillus itaque Zachaeus sycomorū sibiit, et Dominum vidit (Luc. xix; 4 seq.), q̄bia q̄d̄ mundi stultitiam humiliter eligunt, ipsi Dei sapientiam subtiliter contemplantur. ^aPosthinc n̄m hanc n̄stram ad videndum Dominum turba praepedit; q̄bia infirmitatem humanae mentis, ^bn̄s lucem veritatis intendat; curarum saecularium turbiditas praepedit. Sed prudenter sycomorū ascendimus, si provide eam quae divinitus praecipitur ^cstultitiam mentem tenemus. Quid enim in hoc mundo stultius quam amissa non quærere, possessa sapientibus relaxare, nullam pro acceptis Injuriis injuriam reddere; imo et adiunctis aliis patientiam praebere?

^a Vindoc., pusillanimitatem.

^b Vindoc., Pratel. et al., ne luci veritatis intendat.

^c In h̄s̄dem Cod., stultitiam tenemus, omisso r̄o

Quasi enim sycomorū nos ascendere Dominus praecipit, cum dicit: Qui auferit quae tua sunt ne reptas (Luc. vi, 30): Et rursūm: Si quis te percusserit in dextram maxillam, praeb̄e illi et alteram (Matth. v; 39). Per sycomorū Dominus transiens certit̄at, q̄bia per hanc sapientem stultitiam etsi necesse ut est solide, iam tamen per contemplationis lumen Dei sapientia quasi in transitu videtur. Quam juxta illa verba videre nequeant; qui sibi sapientes esse videntur, quia ^d ad conspiciendum Dominum in elata cogitationum suarum turba deprehensi; adhuc sycomorū arborem non invenerunt.

mente.

^d Vindoc., ad concupiscendum Dominum.

Pars sexta, et ultima,

OCTO LIBROS COMPLECTENS.

LIBER VIGESIMUS OCTAVUS ^a.

Explentur undecim priores versus capituli xxxviii, multiplici sensu, praesertim morali,

§§1 PRÆFATIO.

Nihil gravius nocet animae quam conscia virtus, nisi ^C correctionibus exerceatur. Job maximus, quia solo Deo minor. — Post damna rerum, post funera pignorum, post vulnera corporis, post verba male suadentis uxoris, post contumeliosa dicta consolantium, post suscepta fortiter jacula tot dolorum, ^b de tanta virtute constantiae laudandus a iudice beatus Job fuerat, ^c si jam de praesenti saeculo esset evocandus. At postquam hic adhuc duplicia recepturus est, postquam saluti pristinae restituitur, ut rebus redditis diutius utatur, ne per elationis gladium ipsa illum sua victoria sternat, debet omnipotens Deus increpare per districtam justitiam quem servat ad vitam. Quid enim pejus plerumque animam quam conscia virtus interficit? Quae illam dum consideratione sua inflat, a plenitudine veritatis evacuat; et dum se ad percipienda praemia sufficere suggerit, ^d eam a meliorationis intentione distendit. Justus igitur Job ante flagella exstitit, sed justior post flagella permansit; et laudatus antea Dei voce, postmodum crevit ex verbere. Profecto velut tuda caetilis ex percussione producta in laudem Dei tanto ^e altius elevatus est, quanto majori castigatione percussus. Sed humiliandus erat iste qui; prostratus ulceribus, sic virtutibus stabat. Humiliandus erat, ne tam robustissimum pe-

ctus elationis tela confoderent, quod constabat certe quia et illata vulnera non vicissent. Requiritendus nimirum fuit homo cujus debuisset comparatione superari. Sed quid est quod de eo voce Domini dicitur: ^f Vidisti servum meum Job, quod non sit ei similis v̄r super terram (Job. i, 8; ii, 3)? Cujus ergo comparatione poterat vinci, de quo Deo attestante dicitur quia nullius hominis comparatione possit aequari? Quid itaque agendum est; nisi ut ex persona sua ^{§§2} ipse Dominus suas illi virtutes harkel, et dicat ei: Nunquid producis luciferum in tempore suo, et vesperum super filios terrae consurgere facis? Et iterum: Nunquid aperta sunt tibi portae mortis, et ostia tenebrarū vidisti? Vel certe: Nunquid post ortum tuum praecipisti diluculo, et ostendisti t̄rorē locum suum (Job. xxxviii, 32, 17, 12)? Quis verō ista, nisi Dominus potest? Et tamen interrogatur homo, ut cognoscat quia ista non potest, quatenus v̄r qui tam immensis virtutibus crevit, et nullius hominis exemplo vincitur, ne extolli debeat, Dei comparatione superetur. Sed o quam potenter erigitur qui tam sublimiter humiliatur! O quanta est hominis victoria, ex Dei comparatione perditisse! O quanto hominibus major est qui testimoniis convincitur Deo minor! Multum quippe potens est qui tali interrogatione ostenditur quia potens non est: Sed quia ad

meum Job, mendo forsitan typographico, pro quo tamen graviter excandescit Thomas Jamezius in Romanos Editores. Ad hoc enim gravitate ac severitate censoria; est, inquit, corruptus textus, et fertur a Romanis. Optime sane, nisi ab aliis quam a Romanis error manasset.

^a Liber hic in primo Laudum. inscribitur xxiii.

^b Vindoc., pro tanta virtutum constantia.

^c Corb., Gerui. et Pratel., sed si jam de.

^d Turon., a meliori intentione.

^e Deest altius in Ulc. et Pratel.

^f In Gilot., Vatic. et plurimis aliis, vidi servum

obscura nimis disserenda ducimur, ad ejusdem textus jam verba veniamus :

CAPUT PRIMUM [Vet. et Rec. II].

CAP. XXXVIII, VERS. 1.—Respondens autem Dominus Job de turbine dixit.

1. Quot quibusve modis ad homines loquatur Deus. — Notandum video ^a quia si sano atque incolumi locutio facta diceretur, nequaquam de turbine Dominus locutus fuisse scriberetur. Sed quia flagellato loquitur, de turbine locutus fuisse describitur. Aliter enim Dominus servis suis loquitur, cum eos intrinsecus per compunctionem provehit, aliter cum per distractionem ne extollantur premit. Per blandam enim locutionem Domini amanda dulcedo ejus ^b ostenditur; per terribilem vero potestas ejus metuenda monstratur. In illa persuadetur ^c animæ ut proficiat, in ista reprimatur quæ proficit. In illa discit quod appetat, in ista quod metuat. Per illam dicit : ^d *Gaude et lætare, filia Sion, quia ecce venio, et habitabo in medio tui (Zach. ii, 10)*; **893** per istam dicitur : *Dominus in tempestate ^e veniet, et in turbine viæ ejus (Isai. LXVI, 15)*. Blandus quippe est qui ut in medio inhabitet venit. Cum vero se per tempestatem et turbinem insinuat, nimirum quæ tangit corda perturbat; atque ad edomandam elationem se exerit, quando potens et terribilis innotescit.

2. Aut per angelos loquitur Deus, aut per semetipsum. — Sciendum præterea est ^f quia duobus modis locutio divina distinguitur. Aut per semetipsum namque Dominus loquitur, aut per creaturam angelicam ejus ad nos verba formantur. Sed cum per semetipsum loquitur, ^g sola nobis vi internæ inspirationis aperitur. Cum per semetipsum loquitur, de verbo ejus sine verbis ac syllabis cor docetur, quia virtus ejus ^h intima quadam sublevatione cognoscitur. Ad quam mens plena suspenditur, vacua gravatur. Pondus enim quoddam est quod omnem animam quam replet ⁱ levat. Incorporeum lumen est quod et interiora repleat, et repleta exterius circumscribat. Sine strepitu sermo est, qui et auditum aperit, et habere sonitum nescit. Quod enim de adventu sancti Spiritus scriptum est : *Factus est repente de cælo sonus, tanquam advenientis spiritus vehementis, et replevit totam domum ubi erant sedentes; et apparuerunt illi dispersitæ linguæ quasi ignis, seditque supra singulos* **D** *eorum (Act. ii, 2)*; per ignem quidem Dominus appa-

ruit, sed per semetipsum locutionem interiorius fecit. Et neque ignis Deus, neque ille sonitus fuit, sed per hoc quod exterius exhibuit, expressit hoc quod interiorius gessit. Quia enim discipulos et zelo succensos, et verbo eruditos intus reddidit, foris linguas igneas ostendit. In significatione igitur admota sunt elementa, ut ignem et sonitum sentirent corpora, igne vero invisibili et voce sine sonitu docerentur corda. Foris ergo fuit ignis qui apparuit, sed intus qui scientiam dedit. Et cum reginæ Candacis eunuchus currui præsidens iter caperet, atque ^j Isaiam non intelligens in manibus haberet, in corde uinirum spiritus Philippo dixerat : *Adjunge te ad currum (Act. viii, 29)*. Et cum ad evocandum Petrum timentes Deum milites Cornelius direxisset, in mente procul **B** *dubio a spiritu Petrus audivit : Ecce tres viri quærunte te, surge itaque, descende et vade cum eis (Act. x, 19)*. ^k Spiritum enim Dei quasi quædam nobis verba dicere est occulta vi ea quæ agenda sunt intimare, et cor hominis ignarum, non adhibito strepitu et tarditate sermonis, peritum repente de absconditis reddere. Nam quia auditus ea quæ ad se sunt non simul omnia dicta comprehendit, quippe qui et causas per verba, et particulatim verba per syllabas percipit; visus autem noster in eo quod se dirigit, totum subito et simul apprehendit; Dei locutio ad nos intrinsecus facta videtur, potius quam audiatur, quia dum ^l semetipsum sine mora sermonis insinuat, repentina luce nostræ ignorantie tenebras illustrat. Unde et Baruch, Nerisæ filius, cum requisitus exponeret quemadmodum verba Jeremiæ prophetantis audisset, ait : *Ex ore suo loquebatur quasi legens, et ego scribebam (Jerem. xxxvi, 18)*. Qui enim legens loquitur, alio intepdit, sed alio verbum facit, quia **894** quod videt dicit. Prophetæ ergo Dei, quia ejus verba videtur potius in corde quam audiunt, quasi legentes loquuntur.

3. Quomodo per angelos loqui soleat. Aliquando verbis utendo; aliquando rebus; aliquando simul verbis et rebus; aliquando imaginibus cordis aut corporis oculis ostensis. — Cum vero per angelum voluntatem suam Dominus indicat, aliquando eam verbis, aliquando rebus demonstrat, aliquando simul verbis et rebus, aliquando imaginibus cordis oculis ostensis, aliquando imaginibus et ante corporeos oculos ad **D** *tempus ex aere assumptis, aliquando cœlestibus substantiis, aliquando terrenis; aliquando simul terre-*

^a Hic manu exaratorum non una est lectio. Mss. Anglic. habent : *quia si sano atque incolumi loqueretur ex tranquillitate, dominica locutio facta diceretur; et nequaquam de turbine Dominus locutus fuisse scriberetur. Sed quia flagellato*. In Longip. quoque, Corb. Germ. ac plerisque legitur : *si... loqueretur, ex tranquillitate dominica locutio facta dic.*, ut etiam habent Editi. Simpliorem lectionem secuti sumus quæ est Mss. Vindoc., Ebroic., Pratel., Utic. et aliorum Norm., cæteraque ut additamenta rejecimus.

^b Pratel., exprimitur.

^c ^f Laudun., anima.

^d Vindoc., Laudun., Pratel., Corb. Germ., etc., *lauda et lætare*, ut legitur in Vulgata.

^e Omititur *veniet* in Laudun., Corb. Germ., Pra-

tel., Utic.

^f Al., *quia in duobus modis*.

^g Editi, *sola nobis vis*. Lectio nostra, quæ est Mss. Corb. Germ., Turon., Pratel., etc., meliorem sensum continet.

^h Vindoc., Laud., Pratel. et Corb. Germ., *in intima*.

ⁱ Laud. et Longip., *libet*, pro *levet*. In Edit. Basil. 1514, *lavat*.

^j Vindoc., *librum Isaïæ*.

^k Corb. Germ., Pratel., Ebroic. et alii, *spiritus enim Dei*.

^l Corb. Germ., Ebroic. et alii Norm., *semetipsam*, quod ad locutionem refertur.

renis et cœlestibus. Nonnunquam vero etiam per angelum humanis cordibus ita loquitur Deus, ut ipse quoque angelus mentis obtutibus præsentetur

4. Verbis namque per angelum loquitur Deus, cum nil in imagine ostenditur, sed supernæ verba locutionis audiuntur, sicut dicente Domino; *Pater, clarifica filium tuum, ut et filius tuus clarificet te*, protinus respondetur: *Clarificavi, et iterum clarificabo* (*Joan. xvii, 1*). Neque enim Deus, qui sine tempore vi impulsione intimæ clamat, in tempore per suam substantiam illam vocem edidit, quare circumscriptam tempore per humana verba distinxit, sed nimirum, de cœlestibus loquens, verba sua quæ ab hominibus audiri voluit rationali creatura administrante formavit.

5. Aliquando rebus per angelos loquitur Deus, cum nil verbo dicitur, sed ea quæ futura sunt, assumpta de elementis imagine, nuntiantur; sicut Ezechiel, nil verborum audiens, electri speciem in medio ignis vidit; ut videlicet dum solam speciem aspiceret, quæ essent in novissimis ventura sentiret (*Ezech. i, 4*). Electrum quippe ex auri argentique metallo miscetur, in qua permixtione argentum quidem clarius redditur, sed tamen fulgor auri temperatur. Quid ergo in electro nisi mediator Dei et hominum demonstratur? Qui dum semetipsum nobis ex divina atque humana natura composuit, et humanam per deitatem clariorem reddidit, et divinam per humanitatem nostris aspectibus temperavit. Quia enim virtute divinitatis ejus tot miraculis humanitas fulsit, ex auro crevit argentum; et quod per carnem Deus cognosci potuit, quodque per carnem tot adversa to-

leravit, quasi ex argento temperatum est aurum. Quod bene et in medio ignis ostenditur, quia incarnationis ejus mysterium subsequens iudicii flamma comitatur. Scriptum quippe est: *Pater non judicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio* (*Joan. v, 22*).

[*Vet. III.*] 6. Aliquando per angelos verbis simul et rebus loquitur Deus, cum quibusdam motibus insinuat hoc quod sermonibus narrat. Neque enim Adam post culpam in divinitatis substantia audire Dominum potuit, sed increpationis verba per angelum audivit, de quo scriptum est: *Cum audisset vocem Domini Dei deambulantis in paradiso ad auram post meridiem, abscondit se inter ligna paradisi* (*Genes. iii, 8*). Quid est enim quod post peccatum hominis in paradiso Dominus jam non stat, sed deambulat, nisi quod irruente culpa a se cordis hominis motum demonstrat? Quid est quod ad auram post meridiem, nisi quod lux ferventior veritatis abcesserat, et peccatricem animam culpæ suæ frigora constringebant? Incepit ergo Adam deambulans, ut cæcis mentibus nequitiam suam non solum

^a Editi cum Corb. Germ., neque enim Adam... videre Dominum. Mss. Anglic., Norm., Vindoc., melius, audire Dominum, quod superiora et sequentia clare demonstrant.

^b Laudun., deambulantis in paradiso.

^c Idem, se et corde hominis.

^d Pratel., nobis in terra.

^e Laud., officium ministrandum.

^f In Cod. Laud. deest per angelos.

A sermonibus, sed etiam rebus aperiret, quatenus peccator homo et per verba quod fecerat audiret, et per deambulationem, amisso eternitatis statu, mutabilitatis suæ inconstantiam cerneret, et per auram, fervore charitatis expulso, torporem suum adverteret, et per declinationem solis cognosceret quod ad tenebras propinquaret.

[*Vet. IV.*] 7. Aliquando imaginibus cordis oculis ostensis per angelos loquitur Deus, sicut Jacob subnixam coslo scalam dormiens vidit (*Genes. xxviii, 12*); sicut Petrus liuteum reptilibus ac quadrupedibus plenum in ecstasi raptus aspexit (*Act. x, 11*), qui nisi incorporeis oculis hæc carneret, in ecstasi non fuisset; sicut Paulo in visione noctis vir Macedo apparuit (*Act. xvi, 9*), qui transire eum in Macedoniam rogavit. Aliquando imaginibus et ante corporeos oculos ad tempus ex aere assumptis per angelos loquitur Deus, sicut Abraham non solum tres viros videre potuit, sed etiam habitaculo terreno suscipere, et non solum suscipere, sed eorum usibus etiam cibos adhibere (*Genes. xviii, 2, seq.*). Nisi enim Angeli quædam nobis interna nuntiantes ad tempus ex aere corpora sumerent, exterioribus profecto nostris obtutibus non apparerent; nec cibos cum Abraham caperent, nisi propter nos solidum aliquid ex cœlesti elemento gestarent. Nec mirum quod illic ipsi qui suscepti sunt, modo angeli, modo Dominus vocantur, quia angelorum vocabulo exprimuntur qui exterius ministrabant, et appellatione Domini ostenditur qui eis interioris præerat, ut per hoc præidentis imperium, et per illud claresceret officium ministrantium.

[*Vet. V.*] 8. Varii alti modi quibus Deus loquitur hominibus. — Aliquando cœlestibus substantiis per angelos loquitur Deus, sicut, baptizato Domino, scriptum est quia de nube vox sonuit, dicens: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacuit* (*Matth. iii, 17*). Aliquando terrenis substantiis per angelos loquitur Deus, sicut cum Balaam corripuit, in ore asinæ humana verba formavit (*Num. xxii, 28*). Aliquando simul et terrenis et cœlestibus substantiis per angelos loquitur Deus, sicut ad Moysen in monte cum jussionis suæ verba edidit, ignem rubumque sociavit, atque aliud superius, aliud inferius junxit (*Exod. iii, 2*). Quod tamen tunc solam agitur, cum ex ipsa aliquid conjunctione signatur. Nam per succensum rubum Moysen alloquens, quid aliud ostendit, nisi quod ejus populi ductor foret qui et legis flammam perciperet, et tamen peccati spinam nequaquam vitaret; vel quod ex illo populo exiret qui in igne Deitatis carnis nostræ peccata quasi rubi spinas susciperet, et inconsumptam humanitatis nostræ

^s idem, bene complacuit. In Corb. Germ. omittitur bene.

^h In eodem Laud. omittitur per angelos.

ⁱ Corb. Germ., Pratel. et Utic., doctor.

^j Vet. Edit. Paris. et Basil.; aliusque recentiores, carnis nostræ dolores. Legimus in Mss. Turon., Norman., Laudun., Vindoc., Corb., Germ., peccata, non dolores.

substantiam etiam ipse ipsa divinitatis flamma ser-
varet?

[*Vet. VI.*] 9. *Inspirati quandoque propheta per angelos.* — Nonnunquam vero humanis cordibus etiam per angelos Deus secreta eorum presentia virtutem suam aspirationis infundit. Unde et Zacharias ait: *Et dixit ad me angelus qui loquebatur in me (Zach. 1, 14).* Dum ad se quidem sed in se tamen loqui angelum dicit, liquido ostendit quod is qui ad **896** ipsum verba faceret per corpoream speciem extra non esset. Unde et paulo post subdidit: *Et ecce angelus qui loquebatur in me egrediebatur (Ibid., 11, 3).* Saepe enim non exterius apparent, sed sicut sunt angelici spiritus voluntatem Dei prophetarum sensibus innotescent, ^a atque eos ad sublimia suble-
vant, et quaeque in rebus futura sunt in causis origi-
nalibus praesentia demonstrant. Humanum namque cor ipso carnis corruptibilis pondere gravatum haec ipsam de corpulentiam suam quasi obicem sustinens, interna non penetrat, et grave exterius jacet, quia levantem manuum interiori non habet. Unde fit, sicut dictum est, ut prophetarum sensibus ipsa ut est subtilitas angelicæ virtutis appareat, eorumque mens quo subtilis spiritus tangitur, levetur; et non jam pigra torpensque in imis jaceat, sed repleta intimis afflatibus, ad superna conscendat, atque inde quasi de quodam rerum vertice, quæ infra se ventura sunt videat. Sed ne quis in praedictis Zachariæ verbis angeli designatum nomine vel Patrem, vel Filium, vel Spiritum sanctum putet, si textum Scripturæ sacræ considerat, quod sentit velociter emendat, quæ nunquam Patrem, nunquam Spiritum sanctum, et non nisi per incarnationem suam prædicationem Filium angelum vocat. Unde et in ejusdem Zachariæ verbis aperte ostenditur quod in illo vere angelus, id est creatura, loqueretur, cum dicitur: *Et ecce angelus qui loquebatur in me, egrediebatur (Zach. 11, 3).* Statimque subjungitur: *Et alius angelus egrediebatur in occursum ejus, et dixit ad eum: Loquere ad puerum istum, dicens: Absque muro habitabitur Jerusalem (Ibid., 11, 3).* Non est itaque Deus angelus qui mittitur, cui verba ab angelo quæ dicere debeat jubentur. Sed quia in conspectu conditoris angelica ministeria ordinata graduum positione ^d distincta sunt, ut et pro communi felicitate beatitudinis opificem suum simul videntes gaudeant, et tamen pro dispositione dignitatis aliis aliis subministrent, ad prophetam angelus angelum mittit, et quem secum de Deo gaudere communiter conspicit, et docet, et dirigit, quia eum et per superiorem scientiam virtute cognitionis, et per præstantiorem gratiam culmine potestatis excedit.

10. *Quomodo Deus Job responderit.* — Hæc igitur dicta sunt ut quibus modis loquatur Deus hominibus

^a Laud. et Corb. Germ., atque eos ita ad sublimia.

^b Longip., corruptionem suam.

^c Vindob. et Corb. Germ.; pro incarnationis suæ prædicatione.

^d Laud., destinata et distincta.

A demonstraretur. Cum vero beato Job respondisse Dominus de turbine dicitur, ipsum per semetipsum, an ei per angelum sit locutus ambigitur. Potuerunt quippe per angelum commotiones æris fieri, et hæc ei quæ subijuncta sunt per eum verba mandari. Rursumque potuit et exterius angelus in turbine ærem excutere, et tamen interiori per semetipsum Dominus vim suæ sententiæ cordi ejus sine verbis insonare, ut credatur quod dicta dominica quæ sequuntur ipse jam per verba protulit, qui, repletus Deo, hæc sine verbis audivit. [*Vet. VII, Rec. III.*] Itaque dicitur:

CAPUT II.

Vers. 2. — *Quis est iste involvens sententias sermonibus imperitiis?*

11. *Recte sentientes at superbe loquentes reproban-
tur. Prima angeli stultitia elatio fuit.* — Sicut et superiori parte jam diximus, prima exprobratio est talis interrogatio, qua dicitur: **897** *Quis est iste?* Elin enim arroganter locutus fuerat. Et quis est iste? non dicimus nisi de eo utique quem nescimus. Scire autem Dei approbare est, nescire reprobare. Unde quibusdam quos reprobat dicit: *Nescio vos unde sitis; discedite a me, omnes operarii iniquitatis (Luc. xiii, 25, 27).* Quid est ergo de hoc arrogante requirere *Quis est iste?* nisi aperte dicere: Ego arrogantes nescio, id est eorum vitam in sapientiæ meæ arcæ non approbo? Quia dum laudibus humanis inflantur, a verâ gloria æternæ retributionis inanescunt. In eo vero quod ait, *Sententias*, et non addidit quales, bonas utique accipimus, quas quidem imperitiis asserit sermonibus involutas, quia cum verbis jactantiæ fuerant prolatae. Imperitiæ quippe vitium est rectum non recte sapere, id est cœlestè donum ad appetitum terrenæ laudis inclinare. Sicut enim sæpe contingit ut et bona male et mala bene proferantur, ita Elin arrogans recta non recte protulit, quia humiles in Dei defensione sententias non humiliter dixit. Unde et eorum qui intra catholicam Ecclesiam Inani gloriæ student, non immerito typum tenet: qui dum se præ cæteris peritos credunt, divino judicio de imperitiis redarguantur, quia sicut Apostolus ait: *Si quis se existimat scire aliquid, nondum cognovit quemadmodum oportet eum scire (I Cor. viii, 3).* Quia enim prima stultitia Angeli elatio cordis fuit, verâ sapientiæ efficitur hominibus humilitas suæ æstimationis. Quam quisquis vel magna sapiendo deserit, eo ipso vehementer desipit, quo semetipsum nescit. Unde Elin et sententias protulit et imperitiis sermonibus involutas, quia et de Deo rectum quod diceret noverat, et tamen de semetipso dicta illius elatio stulta et insensabat. Hoc itaque despecto, ad erudien-
dum Job verba vertuntur:

^e Ebroic. et al. Norm., in turbinem.

^f Pratel. et Vindob., qui superantibus iniquitatem.

^g Pratel., Ulic., Vindob. et Corb. Germ., fatuabat. Laudun., fatuebat.

CAPUT III [Rec. IV.]

VERS. 3. — *Accinge sicut vir lumbos tuos.*

12. *Coercenda est luxuria non solum carnis, sed etiam elati cordis.* — Scriptura sacra viros vocare consuevit qui nimirum vias Domini fortibus et non dissolutis gressibus sequuntur. Unde per Psalmistam dicitur: *Viriliter agite, et confortetur cor vestrum* (Psal. xxx, 25). Unde Paulus ait: *Remissas manus et dissoluta genua erigite* (Hebr. xii, 12). Unde et Sapientia in Proverbiis: *O viri, ad vos clamito* (Prov. viii, 4). Ac si aperte diceret: Ego non feminis, sed viris loquor, quia hi qui fluxa mente sunt mea verba percipere nequaquam possunt. Lumbos vero accingere est vel in opere luxuriam ^a vel in cogitatione refrænare. Delectatio namque carnis in lumbis est. Unde et sanctis prædicatoribus dicitur: *Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes* (Luc. xii, 35). Per lumbos enim luxuria, per lucernas autem honorum operum claritas designatur. Jubentur ergo lumbos accingere, et lucernas tenere. Ac si aperte audiant: Prius in vobismetipsis luxuriam restringite, et tunc de vobis aliis bonorum operum exempla monstrate. Sæpe cum beatum Job tanta prædicitur castitate noverimus, cur ei post tot flagella dicitur: *Accinge sicut vir lumbos tuos*, id est, sicut fortis restringe luxuriam, nisi quia alia est luxuria carnis qua castitatem corrumpimus, alia vero luxuria cordis est qua de castitate gloriamur? Dicitur ergo ei: *Accinge sicut vir lumbos tuos*, ut qui **898** prius luxuriam corruptionis vicerat, nunc luxuriam restringat elationis, ne de patientia vel castitate superbiens, tanto pejus intus ante Dei oculos luxuriosus existeret, quanto magis ante oculos hominum et patientis et casti appareret. Unde bene per Moysen dicitur: *Circumcidite præputia cordis vestri* (Deut. x, 16), id est, postquam luxuriam a carne exstinguitis, ^b etiam superflua cogitationum reseccate. Sequitur:

CAPUT IV [Rec. V.]

IBID. — *Interrogabo te, et responde mihi.*

13. *Tribus modis nos interrogat Deus: flagellando; dura præcipiendo; aliqua nobis abscondendo.* — Tribus modis nos conditor noster interrogare consuevit, cum aut flagelli districtione nos percutit, et quanta nobis insit, vel desit patientia ostendit: aut quædam quæ volumus præcipi, et nostram nobis obedientiam vel inobedientiam patefacit; aut aliqua nobis occulta aperit, et aliqua abscondit, et nobis mensuram humilitatis nostræ innotescit. Flagello namque interrogat cum mentem bene sibi per tranquillitatem subditam afflictionibus pulsat, sicut idem

A Job et laudatur attestazione iudicis, ^c et tamen ictibus conceditur percussoris (Job ii, 3, 7), ut ejus patientia tanto verius claresceret quanto inquisita durius fuisset. Præcipiendo autem dura nos interrogat, sicut Abraham terram suam jubetur egredi et pergere quo nesciebat (Genes. xii, 1), in montem unicum filium ducere, et quem ad consolationem ^d senex acceperat immolare (Genes. xlii, 2). Cui nimirum ad interrogationem bene respondentem, id est ad jussionem obedientem dicitur: *Nunc cognovi quia times Deum* (Ibid., 12). Vel sicut scriptum est: *Tentat vos Dominus Deus vester, ut sciat si diligitis eum* (Deut. xii, 3). Tentare quippe Dei est magnis nos jussionibus interrogare. Scire quoque ejus est nostram obedientiam nosse nos facere. [Vet. VIII.]
B Aperiendo vero nobis quædam, atque claudendo quædam nos interrogat Deus, sicut per Psalmistam dicitur: *Palpebras ejus interrogant filios hominum* (Psal. x, 6). Palpebris quippe apertis cernimus, clausis nihil videmus. ^e Quid ergo palpebras Dei, nisi ejus judicia accipimus? Quæ juxta aliquid clauduntur hominibus, et juxta aliquid reserantur, ut homines qui se nesciunt sibi metipsis innotescant, quatenus dum quædam intelligendo comprehendunt, quædam vero cognoscere omnino non possunt, eorum corda sese latentem inquirant, si illos divina judicia vel clausa non stimulant, vel aperta non instant. Hæc enim interrogatione Paulus probatus est, qui post perceptam internam sapientiam, post aperta claustra paradisi, post ascensum tertii cæli, post supernæ locutionis mysteria, adhuc dicit: *Ego me non arbitrari comprehendisse* (Philip. iii, 13). Et rursum: *Ego sum minimus apostolorum, qui non sum dignus vocari apostolus* (I Cor. xv, 9). Et rursum: *Non quia sufficientes sumus aliquid cogitare a nobis, quasi ex nobis; sed sufficientia nostra ex Deo est* (II Cor. iii, 5). Aperiens ergo palpebris Dei interrogatus Paulus recte respondit, qui et superna secreta attingit, et tamen ^f in humilitate cordis sublimiter stetit. Qui rursum cum secreta Dei judicia de repulsione Judæorum et gentium vocatione discuteret, atque ad ea pervenire non posset, quasi clausis Dei palpebris interrogatus est. ^g Sed rectum valde responsum **899** reddidit, qui Deo se in ipsa sua ignorantia scienter inclinavit, dicens: *O altitudo divitiarum sapientiæ et scientiæ Dei, quam incomprehensibilia sunt judicia ejus, et investigabiles viæ ejus! Quis enim cognovit sensum Domini, aut quis consiliarius ejus fuit* (Rom. xi, 35)? Ecce enim absconditis mysteriis quasi clausis palpebris inquisitus placitâ ac rectâ respondit, qui secreti

^a Gilot. et nonnulli Ed., vel in cogitatione laudis appetitum refrænare. Ab hac lectione abstinent Gussavius, quam tamen anobstantiam curavit.

^b Pratel. et alii Norm., superfluum cogitationem. Ita quoque Corb. Germ. et Vindoc. At in Laud. legitur: *superflua, cogitatione reseccate.*

^c Ita inellus in Corb. Germ., Vindoc., Pratel., Ulic., necnon in vet. Edit. At in recentioribus Vulgatis habet conciditur.

^d Legitur semis pro senex in Laudun. et in Corb. Germ.

^e Editi cum Corb. Germ., quid ergo per palpebras. Abstinet per ^a Mss. Laud. et al. veterioribus, quod phrasim Gregorianam magis sapit.

^f Deest ego sum minimus ap vocari apost. in Vindoc.

^g Ita Mss. Ebroic., Pratel., Laudun., Corb. Germ., etc., necnon vet. Ed. Paris. 1488 et 1495, et quidem elegantius quam, in humilitate cordis humiliter stetit, quod in aliis Excusis legitur.

^h Alter Ebroic., sed secretum valde.

aditum pulsans, quia per cognitionem intronitui ad interiora non valuit, per confessionem ante januas a humilis stetit; et quod intus comprehendere non potuit, foris timendo laudavit. Unde nunc quoque beatus Job post interrogationem verberis discutitur interrogatione sermonis, ut quæ sint superna consideret; quæ dum minime comprehendit, ad semetipsum redeat, et quam sit juxta nihilum in supernorum comparatione cognoscat. Audiat itaque: *Interrogabo te, et responde mihi.* Ac si apertius dicatur: *Verbis meis ad sublimia consideranda te excito, et dum ea quæ super te sunt nescire te perspicias, tibi metipsi te notiozem reddo. Tunc enim mihi vere respondes, si quæ ignoras intelligis.* Sequitur:

CAPUT V [Rec. VI.]

VERS. 4-6. — *Ubi eras quando ponebam fundamenta terræ? Indica mihi, si habes intelligentiam. Quis posuit mensuras ejus, si nosti, vel quis tetendit super eam lineam? Super quo bases illius solidatae sunt?*

14. *Per fundamenta Ecclesiæ intelligi debent apostoli; per fundamentum, solus Christus.* — Ecce omnia quasi de mundi origine narratione historice contextuntur. Repente vero subjungitur quod non de mundi, sed de Ecclesiæ dictum conditione videntur. Nam dicitur:

Aut quis dimisit lapidem angularem ejus?

Per hoc enim quod non in mundi origine factum est, et illud superius ostenditur, quia de mundi origine dictum non est. Idcirco namque rebus planis ac patentibus obscura quædam ac dissona permiscuntur, ut per hoc quod ab intellectu litteræ discrepat et illud inquiratur mystice quod dictum juxta litteram sonat. Namque sicut aliis apertis rebus alia clausa cognoscimus, ita aliis clausis compellimur et illa altiori intellectu pulsare quæ aperta credebamus. Dicit ergo: *Ubi eras quando ponebam fundamenta terræ.* [Vet. IX.] In Scriptura sacra quid aliud fundamenta quam prædicatores accipimus? Quos dum primos Dominus in sancta Ecclesia posuit, tota in eis sequentis fabricæ structura surrexit. Unde et sacerdos cum tabernaculum ingreditur (Exod. xxviii, 17) duodecim lapides portare in pectore jubetur, quia videlicet semetipsum pro nobis sacrificium offerens pontifex noster, dum fortes in ipso exordio prædicatores exhibuit, duodecim lapides sub capite in prima sui corporis parte portavit. Sancti itaque apostoli et pro prima ostensione ornamenti lapides sunt in pectore, et pro prima soliditate ædificii in solo fundamenta. Unde David propheta cum sanctam Ecclesiam in sublimibus apostolorum mentibus poni ædificarique conspiceret: *Fundamenta ejus, inquit, in montibus sanctis* (Psal. lxxxvi, 1). Cum vero in sacro eloquio non fundamenta, sed singulari numero fundamentum dicitur, nullus alius nisi ipse Dominus

A designatur, per cujus divinitatis potentiam, autantia infirmitatis nostras corda solidantur. De quo et Paulus ait: *Fundamentum aliud nemo potest ponere, præter id quod positum est, quod est Christus Jesus* (I Cor. iii, 11). Ipse quippe fundamentum fundamentorum est, quia et origo est inchoantium, et constantia **900** robustorum. Quia igitur fundamenta nostra sunt hi qui iniquitatum nostrarum pondera portaverunt, ne beatus Job in superbiam de virtutum suarum potentia sublevetur, in ipsa dominici prima parte sermonis de sanctorum prædicatores commemoratione discutitur, ut quanto illos admirabiles venire conspiceret, tanto in eorum comparatione de se vilius æstimaret. Quod idcirco a Domino jam quasi præteritum describitur, quia quidquid foris futurum est in opere, intus jam factum est in prædestinatione. Dicitur itaque ei: *Ubi eras quando ponebam fundamenta terræ?* Ac si aperte diceretur: *Virtutem fortium considera, meque eorum ante sæcula auctorem pensa; et cum eos quos in tempore condidi mirabiles suspicias, perpende quantum mihi subdi debeas, quem auctorem mirabilium sine tempore esse cognoscis.* Sequitur:

CAPUT VI.

VERS. 4, 5. — *Indica mihi, si habes intelligentiam, quis posuit mensuras ejus, si nosti, vel quis tetendit super eam lineam?*

15. *Ejus nutu sancti prædicatores ad quosdam orbis partes missi, ab aliis repulsi.* — Mensurarum lineæ in terrarum partitione tenduntur, ut dimensionis æquitas ex ipsa linearum tensione teneatur. In campo autem Dominus ad Ecclesiam veniens mensuras terræ lineis mensus est, quia fines Ecclesiæ occulti iudicii subtilitate distinxit. Hujus terræ occultæ mensuræ vel lineæ tendebantur quando prædicatores sancti agente Spiritu in alias partes mundi vocabantur ut irent, ab aliis vero partibus arcebantur ne accederent. Paulus namque apostolus cum Macedoniæ prædicare negligeret, per visum illi apparuit vir Macedo qui diceret: *Transiens in Macedoniam adjuvamos* (Act. xvi, 9). At contra, sicut scriptum est: *Tentabant apostoli ire in Bithyniam, et non permisit eos Spiritus Jesu* (Ibid., 7). Dum ergo prædicatores sancti et vocantur ad Macedoniam, et ab Asia prohibentur, ista occultarum mensurarum linea illic ducta est, hinc reducta. Illic tenditur, ut Macedonia intra sanctæ Ecclesiæ spatia colligatur; hinc attrahitur, ut extra fines fidei Asia relinquantur. Erant quippe tunc in ea qui colligendi non erant, quibus juxta meritum suum perditis, jam nunc Asia intra mensuras Ecclesiæ Deo largiente suscepta est.

16. *Intra mensuras a Christo positas electi, extra reprobi. In Dei non in hominis manu ejus dispositio.* — Intra has ergo mensuras sunt omnes electi, extra has omnes reprobi, etiam si intra fidei limitem esse

^a Ebroic., Pratel, et alii Norm., humiliter stetit.

^b Vitiose Excusi, etiam antiquiores, ire in Asiam, contra Græci textus et Vulgatæ fidem. Mss. Turon., Corb. Germ., Vindoc., Laud., Pratel., etc., habent

ire in Bithyniam. Errori forsitan occasionem dedit quod sequitur: *et ab Asia prohibentur.* Sed hic per Asiam intelligenda est Bithynia quæ pars est Asiæ. ^c Pratel. et alii Norm., hic attrahitur.

videantur. Unde et in Apocalypsi scriptum est : **A**trium quod foris templum est ejice foras, ^a et ne metieris illud (Apoc. xi, 2). Quid enim aliud atrium quam latitudinem significat vitæ præsentis? Et recte foris templum sunt qui per atrium designantur, atque ideo metiendi non sunt, quia angusta est porta quæ ducit ad vitam (Matth. vii, 14), et latitudo vitæ pravorum non admittitur ad mensuras et regulas electorum. Istæ spirituales lineæ occulto judicio tendebantur quando cuidam dicenti : *Magister, sequar te quocunque ieris* (Matth. viii, 19), ejusdem magistri voce responsum est : *Vulpes foveas habent, et volucres cæli nidus, Filius autem hominis non habet ubi caput suum reclinet* (Ibid., 20). Istæ mensuræ et lineæ tendebantur cum cuidam dicenti : *Domine, permitte me primum ire sepelire patrem meum* (Luc. ix, 59), ejusdem magistri voce responsum est : *Sine ut mortui sepeliant mortuos suos; tu autem vade, annuntia regnum Dei* (Ibid., 60). Ecce alius secuturum se promittit, et repellitur: alius relaxandum se postulat, et retinetur. Unde hoc, nisi quia super occulta cordis spatia **901** supernorum judiciorum lineæ tendebantur, ut et hunc intus incomprehensibiles mensuræ constringerent, et ille foris non injuste remāneret? Sed cum nullus nesciat quia Deus hæc occultorum judiciorum lineas tendat, cur ad Job dicitur : *Indica mihi, si habes intelligentiam, quis posuit mensuras ejus, si nosti, vel quis tetendit super eam lineam?* An idcirco requiritur, ut quod nosse, sed tamen prætermittere poterat, memoretur, quatenus pondus secretorum Dei sollicitius penset, ^b dispositionem videlicet hominis non in humanis viribus, sed in manu consistere conditoris, ut dum considerat invisibiliter ista quis agat, suæ virtuti nihil tribuat, nec jam de se audeat aliquid, cum Dei judicia occulta formidat; sed perpendens desuper mensuras et lineas incomprehensibiliter tensas, tanto magis in humilitate formidinis consistat, quanto pendere videt omnia in potestate mentoris. Sequitur

CAPUT VII.

Vers. 6. — *Super quo bases illius solidatæ sunt?*

17. *Bases Ecclesiæ sunt sancti doctores et prophetæ.* — Quid aliud hujus terræ bases quam sanctæ Ecclesiæ doctores accipimus? In basibus quippe columnæ, in columnis autem totius fabricæ pondus erigitur. Non ergo immerito doctores sancti basium **D** nomine designantur, quia dum recta prædicant, et prædicationi suæ vivendo concordant, omne pondus Ecclesiæ fixa morum suorum gravitate sustentant, asperas ab infidelibus tentationes ferunt; et quæque in præceptis Dei velut difficilia a fidelibus formidantur, exemplis operum facilia ostendunt. Unde et bene cum in typo Ecclesiæ tabernaculum figeretur, ad Moysen dicitur : *Facies columnas quatuor, et bases earum vestias argento* (Exod. xxvi, 32). In ar-

^a Laud. et Pratel., et ne metieris.

^b Editi, dispensationem, in vitis Mss. Laud., Vindoc., Pratel., Corb. Germ., etc.

^c Laudun., Pratel. et al. Norm., et bases earum vestias argento.

gento enim quid aliud quam claritas divini sermonis accipitur? sicut scriptum est : *Eloquia Domini eloquia casta, argentum igne examinatum, probatum terræ, purgatum septuplum* (Psal. xi, 7). Bases ergo argento vestitæ quatuor columnas tabernaculi sustinent, quia prædicatores Ecclesiæ divino eloquio decorati, ^d ut cunctis se exemplum præbeant, quatuor evangelistarum dicta et ore et operibus portant

18. Possunt per bases etiam prophetæ signari, quidum primi aperte de dominica incarnatione locuti sunt, quasi quasdam bases eos conspicimus a fundamento consurgere, et superpositæ fabricæ pondera sustinere. Unde ad Moysen rursus Dominus, cum tabernaculi tabulas erigi præcepit, fundi earum bases argenteas jubet (Exod. xxvi, 32). Quid enim per tabulas nisi apostoli extensa in mundum prædicatione dilatati, quid per bases argenteas nisi prophetæ signantur? qui superimpositas tabulas ipsi firmi ac fusiles sustinent, quia apostolorum vita dum eorum prædicatione instruitur, eorum et auctoritate solidatur. Unde et conjunctæ binæ bases singulis tabulis supponuntur, quia dum prophetæ sancti in verbis suis de Mediatoris incarnatione concordant, subsequentes prædicatores Ecclesiæ indubitanter ædificant; et cum a semetipsis non discrepant, illos in se robustius figunt. Nec immerito bases quibus prophetæ signantur, ut ex argento fundi debeant præcipitur. Argenti quippe claritas ex usu servatur, sine usu autem in nigredinem vertitur. Prophetarum quoque dicta ante Mediatoris adventum, quia in **902** usu spiritualis intelligentiæ non erant, dum conspici præ obscuritate non poterant, quasi nigra remanebant. At postquam Mediator veniens ea ante oculos nostros incarnationis suæ manu tersit, quidquid in eis lucis latebat inclaruit, sensusque patrum præcedentium in usum dedit, quia verba rebus exposuit. Sive itaque prophetas, seu doctores extremis temporibus subsequentes, basium appellatione significet, dicat : *Super quo bases illius solidatæ sunt?* subaudis, nisi super me, qui cuncta mirabiliter teneo, et bonis exterioribus intus principaliter originem præsto. Qui enim sibi quod bonum est tribuit, solida basis non est, quia dum fundamento non innititur, ipso suo pondere in ima præcipitatur. ^e Sed cum jam multa de sanctæ Ecclesiæ constructione referantur, audire mens appetit inimicæ nationes qua virtute conjunctæ sunt, id est diversa hujus domus ædificia qua sibi arte concordent. Sequitur :

CAPUT VIII.

IBID. — *Aut quis dimisit lapidem angularem ejus?*

19. *Christus lapis angularis, in quo Judæi gentilesque convenerunt.* — Jam per divinam gratiam omnibus liquet, quem Scriptura sacra angularem lapidem vocet, illum profecto qui, dum in se hinc Judaicum

^d Corb. Germ., Vindoc., Pratel. et al. Norm., ut in cunctis.

^e Sic Laud., Vind., Turon., quos secutæ sunt vet. Edit. In Corb. Germ., Pratel. aliisque Norm. et plurimis, legitur : sed cum tam multa.

illinc gentiē populū suscipit, in una Ecclesiæ fabrica quasi duos parietes jungit, illum de quo scriptum est : *Fecit utraque unum* (Ephes. ii, 14). Qui angularem se lapidem non solum in inferioribus, sed et in supernis exhibuit, quia et in terra plebi Israeliticæ nationes gentium et utramque simul angelis in cœlo sociavit. Eo quippe nato clamaverunt angeli : *In terra pax hominibus bonæ voluntatis* (Luc. ii, 14). In ortu enim Regis nequaquam pro magno offerrent hominibus pacis gaudia, si discordiam non haberent. De hoc lapide per Prophetam dicitur : *Lapidem quem reprobaverunt edificantes, hic factus est in caput anguli* (Psal. cxvii, 22). Hujus lapidis typum Jechonias rex tenuit, quem Matthæus dum quaterdenas generationes describeret, secundo numeravit (Matth. i, 14). Quem enim fini secundæ, ipsum rarisimo initio tertiæ generationis inseruit. Ipse namque in Babyloniam cum Israelitica plebe migratus est, qui dum ab aliis ad alia ducitur, pro utriusque parietis latere non immerito secundo numeratur. Cujus migrationis flexu angularem lapidem designat. Ubi enim ordo a recitidine deflectitur, ut eat in diversum, tanquam angulum facit. Recte ergo numerari his potuit, quia per utrumque parietem quasi duo in se latera ostendit, unde et ejus bene imaginem tenuit, qui in Judæa ortus, gentilitatem colligens, quasi a Jerosolymis Babyloniam venit, atque hanc in semetipso fidei fabricam prius discordiæ studio scissam arte charitatis intexit.

Sed hæc quæ de significatione sanctæ Ecclesiæ dicta sunt placet ut brevitate replicatione moraliter disserantur. Dignum namque est ut per ea quæ beato Job dici cognoscimus ad corda nostra revocemur, quia verba Dei tunc mens verius intelligit cum in eis semetipsam quærit. Ecce enim dicitur :

CAPUT IX.

VERS. 4. — *Ubi eras quando ponebam fundamenta terræ?*

SENSUS MORALIS. — 20. *Quid ex nobis fuerimus semper considerandum, ne quod sumus ex Dei munere, nobis tribuamus.* — Si peccatoris animus pulvis est, qui in superficie attollitur, et tentationis aura rapatur, unde scriptum est : *Non sic impii, non sic, sed tamquam pulvis, quem projicit ventus a facie terræ* (Psal. i, 5), **903** nil obstat terram intelligi animam justam, de qua scriptum est : *Terra enim sæpe venientem super se bibens imbrem, et generans herbam, opportunam illis a quibus colitur accipit benedictionem* (Hebr. vi, 7). [Vet. X.] * Sed hujus terræ fundamentum fides est. Hujus terræ fundamentum jacitur, quando in oculis cordis prima soliditatis causa divinus timor inspiratur. Iste necdum credit æterna quæ

audit; huic cum fides datur, ad ædificium subsequenti operis jam fundamentum ponitur. Ille æterna jam credit, nec tamen metuit, venturi iudicii terrorem despicit, peccatis se carnis et spiritus audenter involvit; huic repente cum futurorum timor infunditur, ut bonæ vitæ surgat ædificium, jam fundamenta construuntur. Posito itaque prosperæ formidinis fundamento, cum virtutum fabrica in slum quæritur, necesse est ut unusquisque proficiens vires suas caute metiatur, ^a ut cum divina constructione magnus esse jam cœperit, semetipsum ^o respiciat sine cessatione quod fuit, quatenus attendens humiliter quod per meritum inventus est, nequaquam sibi arroget quod per gratiam factus est. Unde et nunc beatus Job per supernam vocem ad semetipsum redacitur, et ne de virtutibus gloriari audeat, de anteacta vita memoratur, eique dicitur : *Ubi eras quando ponebam fundamenta terræ?* Ac si justificato peccatori aperte Veritas dicat : *Virtutes a me acceptas tibi non tribuas, ^f noli contra me de meo munere extolli. ^g Recole ubi te inveni quando meo timore prima in te fundamenta virtutum posui. Recole ubi te inveni quando meo te timore solidavi. Ut ergo ego in te non destruiam quod construxi, ipse non cesses considerare quod reperi. Quem enim Veritas nisi aut in flagitiis aut in excessibus invenit? Sed post hæc bene possumus servare quod somus, si nunquam negligimus pensare quod fuimus. Nonnunquam tamen clandestina elatio etiam sollicitis cordibus subreperere solet, ut honorum cogitatio, licet subtilis sit ac pressa, ^h cum valde in virtutibus crescit, oblita infirmitatis propriæ, nequaquam ad memoriam revocet quid in vitis fuerit. Unde et omnipotens Deus, quia sugeri infirmitatem etiam de remediis salutis conspiciet, mensuram ipsis nostris profectibus imponit, ut habeamus quædam virtutum bona quæ nunquam quærivimus, et quæramus quædam, nec tamen habere valeamus, quatenus mens nostra dum hæc non potest habere quæ appellat, et illa se intelligat de semetipsa non habere quæ habet, et per ea quæ adsunt considerentur illa quæ desunt, et per ea quæ utiliter desunt serventur humiliter bona quæ adsunt. Unde et recte ⁱ pro hujus terræ, id est justæ animæ dispensatione subjungitur :*

CAPUT X.

VERS. 4, 5. — *Indica mihi, si habes intelligentiam, quis posuit mensuras ejus, si nosti, vel quis tetendit super eam lineam?*

21. *Quam sapienter Deus dona sua, non omnino omnibus, sed singula singulis distribuat.* — Quis enim nisi conditor noster hujus terræ mensuras

* Turon. et Laud., prius discordiæ studiosam. Corb. Germ., prius discordiæ odio scissam.

^b Corb. Germ., Pratel. et Ulic., quia in superficie.

^c Laud., omissis multis, sed hujus terræ fundamentum jacitur.

^d Laud., et cum divina construit.

^e Vindoc., Ebroic. et al. Norm., perprecipiat.

^f Pratel., noli te contra me... extollere

^g Hæc in Laud. desunt usque ad : *recole ubi te inveni quando meo timore te solidavi.* Vindoc. et Corb., Germ., *recole ubi te inveni quando prima in te,* etc., omissis verbis meo timore.

^h Pratel. et Corb. Germ., cum jam valde.

ⁱ Laudun., per hujus terræ... dispensatione

^j Idem Cod., nisi creditor noster.

ponit (I Cor. xii, 8)? Qui, interni iudicii secreto moderamine, alii sermonem sapientiæ, alii sermonem scientiæ, alii plenam fidem, alii gratiam sanitatum, alii operationem virtutum, alii prophetiam, alii discretionem spirituum, alii genera linguarum, alii **904** interpretationem sermonum tribuit, quatenus in uno eodemque spiritu iste verbo sapientiæ polleat, nec tamen sermone scientiæ, id est doctrinæ, fulciatur, quia sentire atque invenire sufficit etiam quod per discendi studium non apprehendit; ille sermone scientiæ fulgeat, nec tamen in verbo sapientiæ convalescat, quia et explere sufficit a quantum didicit, et tamen ad sentiendum ex semetipso subtile aliquid non assurgit. Iste per fidem elementis imperat, nec tamen per sanitatum gratiam, infirmitates corporum curat; ille orationis ope morbos subtrahit, nec tamen amenti terræ verbo pluvias reddit. Iste operatione virtutum ad præsentem vitam etiam mortuos revocat, et tamen, prophetiæ gratiam non habens, quæ sibi ventura sunt ignorat; ille ventura quæque velut præsentia attendit, et tamen in nulla signorum operatione se exerit. Iste per discretionem spirituum in factis subtiliter mentes conspiciat, sed tamen diversi generis linguas nescit; ille diversi generis linguas examinat, sed tamen in rebus similibus dissimilia corda non pensat. Alius in una lingua quam novit sermonum pondera interpretando prudenter discutit, et tamen reliquis bonis quæ non habet patienter caret.

22. Sic humilitati cavetur et charitati. — Sic itaque creator noster atque dispositor cuncta moderatur, ut qui extolli poterat ex dono quod habet humilietur ex virtute quam non habet. Sic cuncta moderatur, ut cum per impensam gratiam unumquemque sublevat, etiam per disparem alteri alterum subdat, et meliorem quisque dono alio eum qui sibi subicitur attendat, ac licet se præire b et aliis sentiat, eidem tamen quem superat se in aliis postponat. Sic cuncta moderatur, ut dum singula quæque sunt omnium, interposita quadam charitatis necessitudine, fiant omnia singulorum, et unusquisque sic quod non accepit in altero possideat, ut ipse alteri possidentium quod accepit humiliter impendat. [Vet. XI.] Hinc enim per Petrum dicitur: *Unusquisque sicut accepit gratiam, in alterutrum illam administrantes, sicut boni dispensatores multiformis gratiæ Dei* (I Petr. iv, 10). Tunc namque bene multiformis Dei gratia dispensatur, quando acceptum donum c et ejus qui hoc non habet creditur, quando propter eum cui impenditur sibi datum putatur. Hinc per Paulum dicitur: *Per charitatem servite invicem* (Galat. v, 13). Tunc enim nos charitas a iugo culpæ liberos reddit, cum vicissim nos nostro per amorem servitio subicit, cum et aliena bona nostra credimus, et nostra aliis quasi sua offerentes exhibemus. Hinc rursum

a Idem, quantum dicit, quod mendosum esse suspicor.

b Vindoc., ex aliis.

c Laud., et Corb. Germ., et ei qui hoc non habet. Ita etiam vet. Edit. Sequimur Prætel. et plerisque.

A per Paulum dicitur: *Nam et corpus non est unum membrum, sed multa. Si dixerit pes: Quoniam non sum manus, non sum de corpore, a num ideo non est de corpore? Et si dixerit auris: Quoniam non sum oculus, non sum de corpore; num ideo non est de corpore? Si totum corpus oculus, ubi auditus? si totum auditus, ubi odoratus* (I Cor. xii, 14, seq.)? Et paulo post: *Quod si essent omnia unum membrum, ubi corpus? Nunc autem multa quidem membra, unum vero corpus* (Ibid., 19).

23. In corpore Ecclesiæ altus est oculus, alius manus, alius pes, etc. — Quid enim sancta Ecclesia, nisi superni sui capitis corpus est? In qua alius alta videndo oculus, **905** alius recta operando manus, alius ad injuncta discurrendo pes, alius præceptorum vocem intelligendo auris, alius malorum fetorem bonorumque o fragrantiam discernendo naris est. Qui, corporalium more membrorum, dum vicissim sibi t accepta officia impendunt, unum de semetipsis omnibus corpus reddunt; et cum diversa in charitate peragunt, diversum esse prohibent ubi continentur. Si autem unum quid cuncti agerent, corpus utique quod ex multis continetur non esset, quia videlicet multipliciter compactum non existeret, si hoc concors membrorum diversitas non teneret. Quia ergo sanctis membris Ecclesiæ virtutum dona Dominus dividit, terræ mensuras ponit. Unde iterum Paulus dicit: *Unicusque sicut Deus divisit mensuram fidei* (Rom. xii, 3). Et rursum: *Ex quo totum corpus compactum et connexum per omnem juncturam subordinationis, secundum operationem in mensuram uniuscujusque membri, augmentum corporis facit in edificationem sui in charitate* (Ephes. iv, 16)

24. Singula membra assignatis sibi officiis fungantur, non aliena usurpent. — Sed cum miro consilio auctor ac dispositor noster huic illa largitur quæ alii denegat, alii hæc denegat quæ isti largitur, mensuras sibi positas egredi nititur quisquis posse plus quam acceperit conatur, ut si fortasse is cui tantummodo datum est præceptorum occulta disserere tentet etiam miraculis coruscare, aut is quem supernæ virtutis donum ad sola miracula roborat etiam divinæ legis pandere occulta contendat. In præcipitio enim pedem porrigit qui mensurarum suarum limitem non attendit. Et plerumque amittere et quod poterat qui audacter ea ad quæ pertingere non valet arripere festinat. Nam et membrorum nostrorum tunc bene ministeriis utimur cum sua eis officia distincte servamus. Lucem quippe oculis cernimus, vocem vero auribus audimus. Si quis autem mutato ordine voci oculos, luci aures accommodet, huic incassum utraque patent. Si quis odores velit ore discernere, sapes nare gustare, utriusque sensus sibi ministerium, quia pervertit, interimit. Dum enim propriis hæc

d Vet. Edit. Paris. et Basil., Gilot. et Vatic., non ideo. Mendantur ex Mss. Anglic. et nostris.

e Laud., flagrantiam.

f Ibidem, accessa officia.

g Idem Codex, in præcipiti.

usibus non aptantur, et sua officia deserunt, et ad extranea non assurgunt.

25. *Intra mensuras illas David sese continuit, et Paulus.* — Bene itaque David propheta intra acceptas ex divina largitate mensuras pedem cordis preseat, cum dicebat: *Neque ambulavi in magnis, neque in mirabilibus super me (Psal. cxxx, 1).* Super se quippe in mirabilibus ambularet, si apparere magnus ultra quam poterat quæreret. Super se namque in mirabilibus attollitur qui et in his ad quæ non sufficit videri idoneus conatur. Bene intra has mensuras etiam in ipsa Paulus prædicationis suæ se latitudine coarctabat, cum diceret: *Non enim audeo aliquid loqui eorum quæ per me non efficit Christus (Rom. xv, 18).* Tunc autem recte accepta mensura servatur, cum anteposita oculis virorum spiritualium vita respicitur. **B** Unde et sequitur:

CAPUT XI.

Vras. 5. — *Vel quis tetendit super eam lineam?*

26. *A sanctis sumenda est vivendi regula.* — Super hanc enim terram linea tenditur, quando electæ unicuique animæ^a ad sumendam vivendam regulam patrum præcedentium exempla monstrantur, ut ex illorum vita consideret quid in suis actibus servet, quatenus respecto iusti limitis tramite, nec infra minima negligens deficiat, nec ultra maxima **906** superbiens tendat, nec minus conetur explere quam sufficit, nec plus arripiat quam accepit, ne aut ad mensuram quam debet non perveniat, aut eandem mensuram deserens, extra limitem cadat. Angusta quippe porta est quæ ducit ad vitam (*Math. vii, 14*); et ille hanc ingreditur qui in cunctis quæ agit discretionis subtilitate propter hanc sollicitæ coarctatur. Nam qui per voluntates proprias secura mente se dilatat, angustæ sibi portæ aditum damnat. Ut ergo hujus terræ mensura servetur, super eam divinitus linea tenditur, quia ut nostra opera, vel minora proficiant, vel majora moderentur, per sacra eloquia subtilis ante nos sanctorum vita expanditur, et quid nobis quantumque agendum sit ostensa illorum discretionem definitur.

[*Vet. XII.*] 27. *In exemplis Petri proponitur mensura auctoritatis et humilitatis.* — Ecce aliquis vel damna rerum, vel afflictionem corporis metuens, minas terræ potentiæ pertimescit, et contra vim resistentium veritatem defendere non præsumit. Hunc Petrus, quia in timore angustum respicit, ostensa exemplo suorum linea, ad virtutis latitudinem tendit. Ipse quippe flagellatus a principibus populi (*Act. v, 40*), cum idcirco se relaxari conspiceret, ut a prædicatione cessaret; cum prohiberet loqui in posterum, nequaquam saltem in præsens cessit. Nam respondens protinus, dixit: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus (Ibid., iv, 29).* Et rursus: *Non enim possu-*

^a Idem, ad summe vivendi regulam.

^b Sic restituimus ex Mss. Corb. Germ., Laud., Vindoc., Pratel. alisque Norm., a quibus recesserunt Excusi; habent enim: *sed tamen tanto vires persequentium patiendū destruit, quanto..... nullis terribus cedit. Alius plerumque.*

^c Pratel. et al. Norm., *injustis obediitionibus.*

mus quæ vidimus et audivimus non loqui. At ille dudum debilis, et præsentia damna formidans, dum exempla tantæ fortitudinis contemplatur, in auctoritate verbi jam Petri lineam sequitur, jam nil adversitatis metuit, jam resistentes Deo potestates sæculi etiam cum corporis laceratione contemnit. ^b Sed tamen quanto vires persequentium patiendū fortiter destruit, et quanto inter adversa nullis terroribus cedit, tanto plerumque et in his etiam quæ inter fideles positus senserit se cæteris præponit, sua magis consilia eligit, et sibi potius quam aliis credit. Hic nimirum dum, ^c injustis objectionibus non cedens, in virtute se exerit, etiam recta aliorum consilia non recipiens, pedem extra limitem tendit. Hunc Petrus intra mensuram lineam revocat, qui postquam libertate vocis auctoritatem principum pressit, per humilitatem cordis de non circumcidendis gentibus Pauli consilium audivit (*Act. xv, 7*). Sic enim semetipsum contra adversarios ex auctoritate curabat erigere, ut tamen sibi metipsi non crederet in his quæ non recte sentiret, ut et libertate fortitudinis tumentes potestates excederet, et humilitate mansuetudinis obedientiam in recto consilio etiam minoribus fratribus exhiberet, et modo per semetipsum aliis, modo sibi metipsi cum aliis ^d obviaret. In factis igitur Petri quædam ante oculos nostros auctoritatis et humilitatis linea tenditur, ne mens nostra aut per timorem ad mensuram non perveniat, aut per tumorem limitem excedat.

28. *Ejusdem virtutis opera aliquando exercere, aliquando omittere suadet discretio.* — Dictum est quomodo linea tenditur, ne per alterius actionis ^e fortitudinem ad alterius causæ vitium transeat; dicatur nunc quemadmodum in una eademque virtute discretionis lineam deserimus, si hanc et aliquando agere et aliquando postponere nesciamus. Non enim res eadem semper est virtus, quia per momenta temporum sæpe **907** merita mutantur actionum. Unde fit ut cum quid bene agimus, plerumque melius ab ejus actione cessemus, et laudabilis ad tempus deserat quod in suo tempore laudabiliter mens tenebat. Nam si pro nostris bonis minimis, quibus actis proficimus, nec tamen intermissis interimus, majora laborum mala proximis, imminet, necessario nos virtutum augmenta seponimus, ne infirmioribus proximis fidei detrimenta generemus, ne tanto jam quod **D** agimus virtus non sit, quanto per occasionem sui in alienis cordibus fundamenta virtutum destruit.

29. *Discretionis hujus exemplum in sancto Paulo.* — Quam discretionis lineam bene ante intuentium oculos Paulus tetendit, qui et gentiles ad libertatem fidei venientes circumcidi prohibuit (*Act. xv, 2*), et tamen Lystris. ^f atque Iconium transiens, ipse Timotheum, qui gentili patre editus fuerat, circumcidit (*Act. xv.*

^d Laud., *observaret.*

^e Edit. Gilot. et aliz poster., *formidinem*; veteres autem Edit. cum Mss. Corb. Germ., Turon., Laudun., Norman., etc., habent *fortitudinem.*

^f Vindoc., *atque Iconium veniens. Laud., atque Iconia.*

3). Videns enim quod nisi se mandata litteræ servare ostenderet, Judæorum rabiem etiam in eos qui sibi tunc comites aderant excitaret, assertionis suæ vim proposuit, et sine damno fidei se suosque ^a comites a persecutionis immanitate custodivit. Fecit quod fieri fidei amore prohibuit, sed ad fidei ^b retorsit ministerium quod quasi non fideliter fecit. Plerumque enim virtus cum indiscrete tenetur amittitur; cumque discrete intermittitur, plus tenetur. Nec mirum si in incorporeis intelligimus quod agi ^c et in corporeis rebus videmus. Ex studio namque arcus distenditur, ut in suo tempore cum utilitate tendatur. ^d Qui si otium relaxationis non accipit, ferendi virtutem ipso usu tensionis perdit. Sic aliquando in exercitatione virtus, cum per discretionem præmittitur, reservatur, ut tanto post vitia valenter feriat, quanto a percussione interim prudenter cessat. ^e Subtilis igitur discretionis super hanc terram linea tenditur, quando ostensis unicuique animæ exemplis præcedentium patrum, et utiliter ad operationem virtus accenditur, et nonnunquam utilius temperatur

[Vet. XIII.] 30. Cavendum ne discretionis nomine, propriis commodis servietur. — Sed cum parumper ^f ab opere zeli fortitudo seponitur, alta consideratione opus est, ne fortasse nequaquam communis boni consilio, sed timore proprio vel cujuslibet ambitionis studio a virtutis exercitatione cessetur. Quod nimirum cum agitur, jam non dispensationi, sed culpæ servitur. Unde curandum sollicitè est ut cum quis susceptum negotium cum virtutis cessatione dispensat, semetipsum prius in radice cordis ^g inspiciat, ^h ne sibi per hoc aliquid avarus appetat, sibi per hoc soli timidus parcat; et eo fiat pravum quod in opere sequitur, quo non ex recta cogitationis intentione generatur. Unde bene in Evangelio Veritas dicit: *Lucerna corporis tui est oculus tuus. Si oculus tuus simplex fuerit, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem oculus fuerit, totum corpus tuum nequam fuerit, totum corpus tuum tenebrosum erit* (Matth. vi, 22). Quid enim per oculum exprimitur, nisi opus suum præveniens cordis intentio? quæ priusquam se in actione exerceat, hoc jam quod appetit contemplatur. Et quid appellatione corporis designatur, nisi unaquæque actio, quæ intentionem suam quasi intuentem oculum sequitur? *Lucerna itaque corporis est oculus*, quia per bonæ intentionis **308** radium merita illustrantur actionis. **D** *Et si oculus tuus simplex fuerit, totum corpus tuum lucidum erit*, quia si recte intendimus per simplicitatem cogitationis, bonum opus efficitur, etiam si minus bonum esse videatur. *Et si oculus tuus nequam fuerit, totum corpus tuum tenebrosum erit*, quia cum perversa intentione quid vel rectum agitur, etsi splendere coram hominibus cernitur, apud examen tamen ⁱ interni

A **judicis obscuratur. Unde et recte subjungitur: ^j Vide ergo ne lumen quod in te est tenebræ sint. Si lumen quod in te est tenebræ sunt, ipsæ tenebræ ^k quantæ erant (Ibid., 23)? quia si hoc quod bene nos agere credimus, ex mala intentione fuscamus, quanta ipsa mala sunt quæ mala esse etiam cum agimus non ignoramus? Et si ibi nil cernimus, ubi quasi discretionis lumen tenemus, quæ cæcitate in illa offendimus quæ sine discretionem perpetramus? Vigilanti igitur cura per cuncta opera intentio nobis nostra pensanda est, ut nil temporale in his quæ agit appetat, totam se in soliditate æternitatis ligat, ne si extra fundamentum actionis nostræ fabrica ponitur, terra dehiscente solvatur. Unde hic quoque apte subjungitur:**

CAPUT XII.

Vers. 6. — *Super quo bases illius solidatæ sunt?*

31. Bases animæ sunt intentiones. — Bases quippe uniuscujusque sunt animæ intentiones suæ. Nam sicut fabrica columnis, columnæ autem basibus inniuntur, ita vita nostra in virtutibus, virtutes vero in intima intentione subsistunt. Et quia scriptum est: *Fundamentum aliud nemo potest ponere, præter id quod positum est, quod est Christus Jesus* (I Cor. iii, 11), tunc bases in fundamento sunt, cum intentiones nostræ in Christo roborantur. Incassum vero alta super se bases ædificia erigunt, si non ipsæ ^l in fundamenti soliditate consistunt, quia nimirum quamlibet summa opera inaniter faciunt, si intentiones cordium extra æternitatis certitudinem deflectuntur, et vitæ veræ præmia non requirunt, tantoque graviora ruinæ super se damna ædificant, quanto altiora ædificia extra fundamentum portant, quia cum æternæ vitæ præmiis non intendunt, quo plus se quasi in virtutibus erigunt, eo in gloriæ inanis foveam profundius cadunt. Non ergo pensandum est bases quid sustinent, sed ubi sustinentur, quia profecto humana corda divinitus perscrutantur, non solum quæ faciunt, sed quod in operibus quærunt. Unde cum districtum iudicium Paulus describeret, atque actionum bona narraret, dicens: *Qui reddet unicuique secundum opera ejus, his quidem, secundum patientiam boni operis, gloriam et corruptionem* (Rom. ii, 6); quia, nominata boni operis patientia quasi totam electæ actionis fabricam dixerat, subtiliter illico ubi bases ejusdem fabricæ consisterent exquisivit, dicens: *Gloriam et honorem et incorruptionem quærentibus, vitam æternam* (Ibid., 7). Ac si aperte diceret: Et si quidam patientiam boni operis ostendunt, gloriam et incorruptionem non recipiunt, si intentiones cordis, id est bases fabricæ, in fundamento non figunt, quia videlicet Deus vel honestæ vitæ ædificium non inhabitat quod extra se positum non ipse sustentat.

32. Ad spem æternitatis sunt dirigendæ. — Quia

^a Deest comites in Laud., Corb. Germ., Pratel. et al. Norm.

^b Laudun., recurrit.

^c Laud., et in corporibus videmus.

^d Pratel., quia si otium.

^e Editi recent., subtili ergo discretionem.

^f Vindoc. Pratel. etc., ab ore zeli.

Laud., infigat.

^h Longip., ne sibi... avarus appetat, per quod sibi soli timidus parcat.

ⁱ Unus Ebroic., æterni iudicis.

^j Hæc desunt in Vindoc., usque ad si lumen.

^k Laud., quantæ sunt.

^l Recent., in fundamento solidatæ.

igitur intentiones electæ uniuscujusque animæ a spei eternitatis innituntur, recte voce **909** Dominica de hac terra dicitur : ^b *Super quo bases illius solidatæ sunt?* Ac si aperte diceret, Nisi super me. Cui dum justa quæque anima intendit, omne quod temporaliter facit, in me procul dubio non temporaliter construit. Quia vero tunc robustius in fundamento solidamur, cum verba Dei et in exterioribus præceptis sequimur, et in intimis sensibus subtilius intelligendo pensamus, recte subjungitur :

CAPUT XIII [Vet. XIV].

Inc. — *Vel quis dimisit lapidem angularem ejus?*

33. *Christus lapis angularis, quod vitam activam et contemplativam in se conjunxerit.* — Lapis quippe angularis est ad sacra eloquia intellectus duplex. Qui tunc divinitus dimittitur, quando nequaquam districto judicio ignorantæ suæ tenebris illigatur; sed quadam libertate perfruitur, dum in præceptis Dei sufficit vel exsequendo exteriora agere, vel contemplando interna sentire. Ad quod nunquam noster intellectus assurgeret, si ad suscipiendam naturam nostram ipse noster conditor non veniret. Qui aliter angularis lapis dicitur, quia duos in se populos junxit; atque aliter, quia conjunctæ utriusque vitæ, activæ videlicet et contemplativæ, in se exempla monstravit. Ab activa enim via longe contemplativa distat; sed incarnatus Redemptor noster veniens, dum utramque exhibuit, in se utramque sociavit. Nam cum in urbe miracula faceret, in monte vero orando continue pernoctaret, exemplum suis fidelibus præbuit, ut nec contemplationis studio proximorum curam negligant, nec rursus cura proximorum immoderatus obligati contemplationis studia derelinquant; sed sic in utrisque mentem partiendo conjungant, quatenus nec amorem Dei præpediat amor proximi, nec amorem proximi, quia transcendit, abiciat amor Dei. Quia igitur humano cordi quid ageret ignoranti Dei atque hominis Mediator apparuit, qui et agendo transitoria disponderet, et contemplando ostenderet unde cuncta penderent, recte dicitur : *Vel quis dimisit lapidem angularem ejus?* Ac si aperte Dominus diceret : Nisi ego, qui unicum quem sine tempore genui servandis hominibus cum tempore ostendi, in cujus vita ^a discerent etiam diversa vivendi studia non discrepare. Et notandum quod eum non se emisisse, sed dimisisse asserit, quia profecto humanam naturam Filius suscipiens ad ima de sublimibus venit. Cujus incarnationis mysterium quia et electi angeli mirati sunt, qui eodem mysterio redempti non sunt, recte subjungitur :

CAPUT XIV [Rec. VII].

Vers. 7. — *Cum me laudarent simul astra matutina.*

34. *Angeli astra matutina cur appellati.* — Quia enim prima in tempore condita natura rationabilium spirituum creditur, non immerito matutina astra angeli

^a Præter., *speciei æternitatis.*

^b Laud., *super quod.*

^c Ebroic. alique Norm. et Laud., *discernerent.*

^d Præter. et Utic., *ipsa quippe, scilicet astra matutina.*

avocantur. Quod si ita est, dum terra esset invisibilis et incomposita, dum tenebræ essent super abyssum (Genes. 1, 2), venturum diem subsequentis sæculi per lucem sapientiæ existendo prævenerunt. Nec negligenter audiendum est quod additur, *Simul*, quia nimirum astra matutina etiam cum vespertinis Redemptoris potentiam laudant, dum electi angeli etiam cum redemptis in mundi fine hominibus largitatem gratiæ supernæ glorificant. ^a Ipse quippe ut nos ad laudem conditoris accenderent, hoc quod superius diximus, orta per carnem luce, clamaverunt : *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis* (Luc. 11, 14). Simul ergo **910** laudant, quia redemptioni nostræ voces suæ exultationis accommodant. Simul laudant; quia dum nos conspiciunt recipi, suum numerum gaudent repleti. Qui et fortasse ideo matutina astra memorantur, quia sæpe ad exhortandos homines missi sunt; et dum venturum mane nuntiant, ab humanis cordibus præsentis vitæ tenebras fugant. Sed ecce angeli divinam potentiam laudant, quia ipsa eos tantæ claritatis ^b visio dilatat. Nos autem qui redimimur, sed tamen corruptione adhuc carnis gravamur, donum quod percipimus, ^c quæ virtute laudamus? Quomodo enim valebit lingua dicere, quod non sufficit mens nostrâ sentire? Sequitur :

CAPUT XV

Inc. — *Et jubilarent omnes filii Dei.*

35. *Quid sit jubilatio, et cur homines deceat, non angelos.* — Jubilatio quippe dicitur cum cordis festitia oris efficacia non expletur; sed quibusdam modis gradium prodit, quod ipse qui gaudet, nec tegere prævalet, nec explere. Laudant itaque angeli, qui jam tantæ claritatis ^b altitudinem in sublimibus vident. Jubilent vero homines, qui adhuc in inferioribus oris sui angustias sustinent. Quæ quia certo futura Dominus noverat, non tam facienda insinuat, quam facta narrat. Sed quid agimus, quod cum boni de redemptionis suæ mysterio jubilent; malos invidia inflammat; dum electi proficiunt, reprobis ad rabiem furoris excitantur, et bona nascentia, quæ nolunt imitari, persequuntur? Sed tamen inter hæc etiam qui redempti, non relinquunt. Scriptum quippe est : *Fidelis autem Deus, qui non patietur vos tentari supra quam potestis, sed faciet etiam cum tentatione proventum, ut possitis sustinere* (I Cor. x, 13). Novit enim conditor noster, quando exurgere persecutionis procellam solet, quando exurgentem reprimat. Novit pro custodia nostra restringere quod contra nos egredi pro nostra exercitatione permittit, ut sæviens nos diluat procella, et non mergat. Unde et sequitur :

CAPUT XVI [Vet. XV, Rec. VIII]

Vers. 8. — *Quis conclusit ostium mare, quando erumpēbat, quasi de vulva procedens?*

36. *Sæculum contra sanctos sæviens a Deo conclusum. Humilitatis terrenis principibus, per eos Dominus*

^a Sequimur Mss., præsertim Turon., Laud., Ebroic., Præter. aliosque Norm., cum in Excusis legatur, *visio delectat*. In Corb. Germ. legitur *dilatata*.

^b Laud., *quasi virtutem laudamus.*

^c Corb. Germ., Ebroic. et alii Norm., *latitudinem.*

Ecclesiam supra mundi culmen evexit. — Quid enim mare nisi sæculum, quid vulvã, nisi conceptum carnalis cogitationis accipimus? Hoc enim loco vulvæ nomine occulta et multiosa carnalium cogitatio designatur. Quæ vulva non ad profereudam prolem concipit substantiam corporis, sed ad explendam nequitiam causam doloris. De hac vulva cordis iniquum alias dicitur: *Conceptit dolorem, et peperit iniquitatem* (Psal. vii, 15). Per hanc vulvã pravi concipiunt, cum mala cogitant. Per hanc vulvã pariunt, cum mala quæ cogitaverint operantur. Erumpebat ergo mare quasi de vulva procedens, a cum minarum sæcularium fluctus de carnalis cogitationis iniquitate concepti, in sanctæ Ecclesiæ iterum sævirent. Sed tunc ostia, ostiis hoc mare conclusum est, quia contra tumores persequentium sancti viri quasi quædam ostia oppositi sunt, ut eorum miraculis atque reverentia iræ persequentium frangerentur. Humilitatis quippe Dominus terrenis principibus, per eos subactam Ecclesiam supra mundi culmen evexit, et sævientis maris impetus, erecta ejusdem Ecclesiæ potestate, coercuit. Sed huic sæventi mari quid Dominus fecerit, addidimus. Sequitur:

CAPUT XVII [Rec. IX.]

VERS. 9. — **911** Cum ponerem nubem vestimentum ejus, et caligine illud quasi pannis infantie obvolverem.

37. Persecutorum malitiam Deus constrinxit puerilia sapientem. — Mare sævius nube induitur, quia crudelitas persequentium stultitiæ suæ velamento vestitur. Interposita enim caliginè infidelitatis suæ, perspicuam veritatis lucem videre non sufficit; et id quod agit per crudelitatis impulsu, per cæcitatæ suæ meritum non agnoscit. Nam si cognovissent, ut ait Apostolus, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent (1 Cor. ii, 8). Hæc nubes non solum solet infideles extra positos premere, sed quosdam etiam viventes carnaliter intra Ecclesiam tenebrare. Unde sancti viri, qui etiam alienæ negligentie compatiuntur, et se pati æstimant quod perpeti alios sentiunt, Deo orantes dicunt: *Opposuiti nubem, ne transeat oratio* (Thren. iii, 44). Ac si aperte dicant: Menti nostræ terribis voluptatibus assuetæ curarum suarum phantasmata justo judicio objicis, quibus eam in ipsa orationis suæ intentione confundis; et quam desideris infirmis deditam non ignoras, recte cæcitatæ ab intuenda lucis tuæ perspicuitate reverberas, ut cum in te intenditur, ipso a te cogitationum suarum nullo reflectatur; et quæ terrena hæc assidue cogitat quia vult, hæc etiam toleret in oratione cum non vult. Quis igitur ipsa persecutorum nequitia superna dispensatione constringitur, ne contra sanctos viros loquantur voluerit effrenetur, postquam dixit: Cum

A ponerem nubem vestimentum ejus; apte subdidit: *Et caligine illud quasi pannis infantie obvolverem.* Pannus quippe infantie pedes ac brachia constringuntur, ne huius atque illuc dissoluta libertate jactentur. Quia ergo persecutores sanctæ Ecclesiæ instabilitate cordis inquieti, atque huic sæculo dediti, non grandæva, sed puerilis sapiunt, qui quidem obscuritate atque caligine, non intellectu superni iudicii constringuntur, ne tantum persequi valeant quantum vident, pannis infantie referuntur obvoluti, quia, sicut dictum est, puerilia quidem sapiunt, sed divina dispensatione constricti, quo volunt brachia non extendunt, et si cuncta mala leviter perpetrare appetunt, nequaquam tamen implere cuncta quæ appetunt permittuntur. Sequitur:

VERS. 10. — *Circumdedit illud terminis meis.*

B Terminis suis Dominus mare circumdat, quia iras persequentium, iudiciorum suorum dispensatione modificat, ut insani tumida unda fervoris plano frangatur littore occultæ dispensationis. Sequitur:

CAPUT XVIII [Vet. XVI.]

VERS. 10, 11. — *Et posui vectem et ostia, et dixi: Hucusque venies, et non procedes amplius, et hic constringes tumentes fluctus tuos.*

58. Sancti prædicatores tanquam ostia mari sæculi sævienti opposita, tundi fluctibus, non effringi poterunt, Christo eos roborente. Hæc ostia humilibus aperta, et superbis clausa. — Quid per ostia nisi prædicatores sancti, quid per vectem nisi incarnatus Dominus designatur? Qui hæc videlicet ostia contra sævientis maris impetum tanto valentiora opposuit, quanto ea sua observatione roboravit. Quia enim ista sanctæ Ecclesiæ ostia vectis hujus oppositione solidata sunt, poterunt quidem tundi fluctibus, sed effringi nequiverunt, ut ea exterius unda persecutionis illideret, sed nequaquam cordis eorum interna penetraret. Et quia doctores sancti prædicatione quidem sequentibus aperti sunt, auctoritate autem sua resistentibus clausi, non immerito ostia vocantur, id est aperta conversationi humilium, et clausa terroribus superbiorum. Non immerito ostia vocantur, quia et ingressum fidelibus aperiunt, et rursum sese perfidis ne ingrediantur opponunt. Pensemus quale Ecclesiæ ostium existit Petrus, qui investigantem fidem Cornelium recepit, prætio quærentem miracula Simonem repulit. Illi dicens: *In veritate comperi quoniam non est personarum acceptor Deus* (Act. x, 34), secreta regni benigne aperuit. Huic inquires: *Pecunia tua tecum sit in perditionem* (Act. viii, 20), per districtæ damnationis sententiam cælestis aulae aditum claudit. Quid cuncti apostoli nisi sanctæ Ecclesiæ ostia existunt, cum voce Redemptoris sui audiunt: *Accipite Spiritum sanctum; quorum remisistis peccata, remis-*

* Unus Anglic., cum curarum. Cæteri cum Mss. nostris, cum minarum. Edit. Vatic. et plur., cum miseriam.

b Unus ex Ebroic., curarum suarum sæcularium.

c Recent., desiderijs infirmis.

d Laud., Corb. Germ., Pratel., Ulic., ne hac atque illac.

e Turon. et Laud., dispensatione molliciat.

f Vindoc., Corb. Germ., Ebroic. et alii Norm., occultæ dispositionis.

g Laud., apposuit.

h Vindoc., Ebroic. aliique Norman., prædicationem quidem sequentibus aperti sunt, auctoritati autem suæ resistentibus clausi.

i Vindoc., Pratel., Ulic., aperta conversioni.

tuntur eis; et quorum reitrueritis, retenta sunt (Joan. xx, 22)? Ac si illis aperte diceretur: Per vos ingredientur ad me hi quibus vosmetipsos panditis; et repellentur quibus obseratis. Igitur dum mare sævit, Dominus vectem et ostia^a opponit, quia ab amaris et perfidis cordibus dum persecutionis procella se dilatat in mundo, Deus unigeniti sui gloriam prædicatorumque ejus reverentiam exaltat; et dum innocens mysteria divinæ fortitudinis, frangit in impiis fluctus furoris.

39. *Divina providentia persecutionis procella aut prosilit, aut conquiescit.* — Bene autem dicitur: *Hucusque venies, et non procedes amplius.*^b Quia nimirum iudicii occulti mensura est, et quando persecutionis procella prosiliat, et quando conquiescat, ne aut non exagitata electos non exerceat, aut non moderata in profundum mergat. Cum vero notitia lidei usque ad persequentes extenditur, turbati maris tumor sedatur; ibique fluctus suos mare frangit, quia ad cognitionem veritatis veniens, omne quod nequiter egit erubescit. Fracta quippe unda in se reliditur, quia victa nequitia etiam per cogitationem sui cordis accusatur; et quasi ipsam vim quam intulerat recipit, quia de pravitate quam gesserat reatus sui stimulos sentit. Unde quibusdam per Paulum dicitur: *Quem ergo fructum habuistis tunc in illis in quibus nunc erubescitis (Rom. vi, 21)?* Ac si diceretur: Quid se in altum fluctus vestræ pravitatis extulerunt, qui nunc in semetipsis fracti, unde perversos vos inflaverant, conversos inde confundant? Recte itaque dicitur: *Et hic confringes tumentes fluctus tuos.* Quod vero in hac conclusione maris secundo de ostiis dicitur, more sacri eloquii, res semel dicta pro confirmatione replicatur.

40. *Per mare intelligi potest sæculum, cui Deus ostia opposuit, legis et Novi Testamenti præcepta.* — Si autem hoc in loco mare accipere non specialiter turbam persequentium, sed generaliter sæculum debemus, secundo contra hoc mare Dominus ostia opposuit, quia et prius humano generi præcepta legis, et postmodum novæ gratiæ testamentum dedit. Secundo objectis ostiis hujus maris impetum clausit, quia eos quos ad obsequium sui cultus assumpsit, et prius ab idolis data lege coercuit, et post ab intellectu carnali gratia revelata correxit. Secundo mare ostia accepit, quia humanum genus prius Deus ab operibus iniquitatis prohibuit, postmodum vero etiam a cogitationis culpa constrinxit. Videamus quemadmodum prima tumentis mari Dominus ostia imponat. Ecce enim per 913 Legem dicitur: *Non occides, non machaberis, non furtum facies, non falsum testimonium dices (Exod. xx, 13, 14).* Videamus quemadmodum secundis hoc mare Dominus ostiis claudat. Ecce in Evangelio dicit: *Audistis quia dictum est antiquis: Non machaberis; ego autem dico vobis, quoniam*

omnis qui viderit mulierem ad concupiscendum eam, jam machatus est eam in corde suo (Math. v, 27). Rursumque dicitur: *Audistis quia dictum est: Diliges proximum tuum, et odio habebis inimicum tuum; ego autem dico vobis, diligite inimicos vestros, et benefacite his qui oderunt vos (Ibid. v, 43, 44).* Qui igitur prius nequitas operis prohibet, et postmodum culpas cordis exhaurit, nimirum tumentis mari, ne circumducta justitiæ littora transeat, bis ostia imponit.

[*Vet. XVII.*] 41. *Mundo sæ origini adhuc vicino, leges positæ. Cui tamen Deus nondum illuxerat. Sub litteræ caligine quasi pannis infantie obvolutus mundus. Prius timore ligatus, postea libertatem consecutus. Lex vetus imperfecta et infirma.* — Bene autem cum diceret: *Quis conclusit ostiis mare.* Illico et tempus adjunxit, dicens: *Quando erumpebat, quasi de vulva procedens.* Quia videlicet tunc humano generi præceptis legis obviavit, quando adhuc sæculum sæ origini vicinum, quasi ab ortu proprio ad profectum vitæ carpalis exhibat. De vulva quippe procedere est in luce præsentis gloriæ carnaliter apparere. Et recte subjungitur: *Cum ponerem nubem vestimentum ejus.* Quia nimirum Deus hominibus non tunc aperta ostensione se intulit, sed dum eos ab errore perfidiæ eripuit, nec tamen illis claritatem sui luminis patefecit, quasi ex tenebris eos abstulit, sed adhuc nube vestivit, ut et pristina pravitatis acta relinquere, et tamen ventura bona adhuc certius non viderent. Unde et apte subditur: *Et caligine illud quasi pannis infantie obvolverem.* Dum enim rudes populos non aperta spiritus prædicatione edocuit, sed figurata locutione præceptis litteræ astrinxit, adhuc infirma sapientes verborum suorum caligine quasi pannis infantie obvolvit, ut mandatis grossioribus ligati crescerent, ne male liberi in suis voluptatibus perirent. Quos ad viam justitiæ dum non jam claritas, sed adhuc timor astringeret, divina dispensatio quasi pressit ut nutriret. Infirmitas namque populus cum præceptorum pannos nolens pertulit, ad firmiorem statum ex ipsa sua ligatione pervenit. Quia enim timor eum prius a culpa coercuit, competenter postmodum ipse libertatem spiritus exivit. Hos pannos infantie, quos inchoantibus dedit, ipse per prophetam Dominus reprehendit, dicens: *Dedi eis præcepta non bona (Ezech. xx, 25).* Mala enim quasi mala esse desinunt comparatione peiorum, et bona quasi bona non sunt comparatione meliorum. Nam sicut pejus delinquenti Judææ de Sodoma atque Samaria dicitur: *Justificasti sorores tuas in omnibus abominatibus tuis, quas operata es (Ezech. xvi, 51),* ita melioribus Novi Testamenti præceptis subsequentibus præcepta bona quæ rudibus data sunt non bona esse memorantur. Neque enim mentes usui vitæ carnalis inhærentes evehi ab infimis possent, nisi gradatim ducta prædicatione proficerent. Hinc quippe est quod,

^a Turon., apponit.

^b Ita Vindoc., Norman., Laud., Longip. et alii a Gussanvillæo visi; hanc enim lectionem annotavit in margine; at in textu eum cæteris excusis habet,

divini iudicii occulta mensura est.

^c Laud., divina dispensatione quasi pressit.

^d Idem Cod., ad firmiorem statum.

in Ægypto positis pio justoque moderamine latenti A eorum concupiscentiæ condescenditur, et vicinorum suorum vasis aureis argenteisque sublatis, discedere jubentur (Exod. iii, 22). Qui ad Sina montem ducti, accepta lege, mox audiunt: *Non concupisces rem proximi tui* (Exod. xx, 17). Et hinc est 914 quod la eadem lege oculus pro oculo, dentem pro dente præcipiuntur exigere (Exod. xxi, 24), et quandoque tamen, revelata gratia, percussi maxillam alteram jubentur præbere (Matth. v, 3). Quia enim plus semper ira in vindicta exigit quam injuria accepit, dum discunt mala non multiplicius reddere, quandoque discerent ea et multiplicata sponte tolerare. Hinc est quod eundem rudem populum a quibusdam prohibuit, quædam vero ei in usum pristinum servavit, sed hæc ipsa tamen in melioris vitæ figura composuit. Bruta namque animalia idolis in Ægypto mactabant, eique in usum postmodum animalium mactationem retinuit, sed idolorum cultum vetavit, ut dum de usu suo aliquid amitteret, consolaretur ejus infirmitas per hoc quod de usu suo aliquid haberet. Mira autem dispensatione consilii, quod ei Dominus de consuetudine carnali retinuit, hoc in figuram spiritus potentius vertit. Quid enim sacrificia illorum animalium nisi unigeniti mortem designant? Quid sacrificia illorum animalium nisi extinctionem carnalis nostræ vitæ significant? Unde ergo imbecillitati populi rudis condescenditur, inde ei per obumbratas allego- riarum species major fortitudo spiritus nuntiatur. Recte itaque dicitur: *Et caligine illud quasi panis infantia obvolverem*, quia unde ejus teneritudinis infirma pertulit, b inde altam significationum spiritalium nubem fecit.

[Vet. XVIII.] 42. Immoeratis animi motibus opposita novæ vitæ præcepta exemplis Christi roborata.— Quem quia præceptorum limite ab immoderatis animi evagationibus cinxit, recte subjicit: *Circumdedit illud terminis meis*. Et quia hujus humani generis motus misso Mediatore coercuit, apte subjungit: *Et posui vectem et ostia*. Vectem quippe et ostia posuit, quia Redemptore nostro contra culpas delinquentium misso, novæ vitæ prædicamenta firmavit. Clausa namque ostia opposito vecte roborantur. Vectem ergo Deus opposuit, quia contra lascivos motus humani generis unigenitum misit, qui præcepta spiritalia, quæ loquendo docuit, agendo solidavit. Bene autem subditur: *Et dixi: Hucusque venies, et non procedes amplius, et hic confringes tumentes fluctus tuos*. Hoc quippe mare ostia priora transcendenda, quia claustra legis oppositæ humani tumoris unda c transiliebat. At postquam mundus oppositum sibi unigenitum re-

a Turon., Laudun., Pratel., miri.... dispensatione consilii.

b Vindoc., Ebroic. et alii Norm., inae alteram.

c Vindoc., Laud., Corb. Germ., Pratel., saliebat.

d Turon. et Corb. Germ., quia ejus fortitudinem. Pratel. et Corb. Germ. habent *clausus invenit, non clausum*.

e Ita Corb. Germ., Laud. et codices ad quos factæ sunt Edit. Paris. 1495 et 1518, ac Basil., 1514, in Gilot. et aliis poster. legitur *vivendo*, sicut in Mss.

perit, elationis suæ impetum fregit, et transire non valuit, d quia ejus fortitudine furoris sui terminum clausum invenit. Unde recte per Prophetam dicitur: *Mare vidit, et fugit* (Psal. cxiii, 3). Possunt etiam per ostia apertæ passiones ejus non inconvenienter intelligi. Quibus ex occulto vectem posuit, quia eas ex invisibili divinitate roboravit. Contra quas mundi fluctus veniunt, sed fracti dissiliunt, quia superbi e eas videndo despiciunt, sed earum vires experiendo pertimescunt. Nam dum passiones unigeniti humanum genus prius irrisit, postmodum expavit; quasi contra opposita ostia, more elidendi maris, et tumore elatum venit, et fractum virtute dissiluit.

Sed quia idcirco hoc ad beatum Job dicitur, ut de tot virtutibus cordis ejus gloria premeretur, ne sibi B fortasse tribuat f quod se stare sublimer non ignorat, cum quanta ejus ædificatione sint dicta perpendimus, 915 si hæc etiam moraliter disseramus. Dicit itaque:

CAPUT XIX.

Vers. 8. — *Quis conclusit ostiis mare?*

43. *Cor humanum mare fervens, quod Deus solus valet coercere.*— Quid est mare, nisi cor nostrum furore turbidum, rixis amarum, elatione superbiæ tumidum, fraude malitiæ obscurum? Quod mare quantum seviat, attendit quisquis g in se occultas cogitationum tentationes intelligit. Ecce enim jam perversa relinquimus, jam desideriis rectis in hæremus, jam prava opera foris abscindimus; sed tamen latentee intus ea cum qua huc venimus vitæ veteris procella fatigamur, quam nisi respectu judicii et æterni pavore tormenti immensi timoris claustra constringerent, cuncta in nobis penitus superædificati operis fundamenta corruissent. Si enim quod per suggestionem sævit intrinsecus, per deliberationem foras erumpere- ret, vitæ nostræ fabrica funditus eversa jacuisset. In iniquitate namque concepti, et in delicto editi (Psal. i, 7), per insitæ corruptionis molestias pugnam nobiscum huc deserimus, quam cum labore vincamus. Unde et recte de hoc mari dicitur: *Quando erumpebat, quasi de vulva procedens*. Vulva enim pravæ cogitationis adolescentia est. De qua per Moysen Dominus dicit: *Sensus enim et cogitatio humani cordis prona est in malum ab adolescentia sua* (Genes. viii, 21). Corruptionis namque malum, quod unusquisque nostrum ab ortu desideriorum carnalium sumpsit, h in propectu ætatis exercet; et nisi hoc citius divinæ formidinis manus reprimat, omne conditæ naturæ bonum repente culpa in profundum vorat. Nemo igitur sibi cogitationum suarum victoriam tribuat, cum Veritas dicat: *Quis conclusit ostiis mare, quando*

Pratel., Utic. aliisque Norm.

f Turon. et Laud., *Quod se non stare sublimer non ignorat*. Lectionem nostram, quæ est omnium Editorum, habent alii Mss., præsertim Corb. Germ., Pratel., cæterique Norm. Eam confirmat quod in fine hujus libri legitur: *Beatus igitur Job, ne sibi tribuat quod contra procellas cordis fortiter stat*. Quæ verba evertunt lectionem Mss. Laud. et Turon.

g Laud., *occultas cogitationes*.

h Vindoc., Ebroic. et al., in propectu.... se exerciti

erumpere, quasi de valva procedens? Quia nisi ab ipso A
cogitationis primordio cordis fluctus gratia divina retineretur, tentationum procellis mare sæviens terram procul dubio humanæ mentis obruisset; ut salsis fluctibus perfusa aretaret, id est perniciosis carnis voluptatibus delectata deperiret. Solus ergo Dominus ostiis mare concludit, qui pravis motibus cordis elaustra inspiratæ formidinis objicit. Quia vero ea quæ cernimus sequi prohibentur, quia a corporearum rerum delectatione retardimur, a libet etiam ad invisibilia oculos mentis attollere, atque hæc ipsa quæ sequi præcipimur videre. Sed quid agimus? Infirmis illa obtutibus needum patent. Ecce ad eorum amorem vocamur, sed tamen a visione restringimur, quia et si quando aliquid furtim parumque aspiciamus, sub incerto nimis adhuc visu caligamus. Unde apte B
subjungitur :

CAPUT XX [Vet. XIX].

Vers. 9. — *Cum ponerem nubem vestimentum ejus, et caligine illud quasi pannis infantie obvolverem.*

44. *Hoc mare tenebris et caligine obvolvitur.*—Hoc mare tumultuosum, videlicet cogitationibus b fluctuans cor nostrum nube vestitur, quia ne internam quietem pure conspiciat, inquietudinis suæ confusione tenebratur. Hoc mare caligine quasi pannis infantie obvolvitur, quia a contemplandis sublimibus adhuc teneris sensibus suæ infirmitatis ligatur. Videamus Paulum quadam caligine quasi infantie pannis obvolutum, dum ait : *Videmus nunc per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem. Nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscam sicut et cognitus sum* (1 Cor. xiii, 12). Qui si se c ad comprehendenda cælestia infantem non cerneret, ætatis suæ 916 ad hæc comparationem nullo modo præmississet, dicens : *Cum essem parvulus, loquebar ut parvulus, sapiebam ut parvulus, cogitabam ut parvulus.* Tunc ergo ad robur juvenile conscendimus, cum forti sensu eam ad quam tendimus vitam videmus; nunc autem quia intentionis nostræ acies per infirmitatem suam ab interna luce retunditur, mens nostra ligata infantie pannis tenetur. Ubi apte subjungitur :

CAPUT XXI.

Vers. 10. — *Circumdedit illud terminis meis.*

45. *Qui termini huic mafi positi.*—Terminis enim suis Dominus hoc mare circumdat, quia cor nostrum adhuc corruptionis suæ molestia et cura turbulentum D sub mensura contemplationis humiliat, ut licet plus appetat, ultra tamen quam sibi conceditur non ascendat. Vel certe terminis suis Dominus hoc mare circumdat, quia cor nostrum tentationibus tumidum occultis donorum distributionibus mitigat, modo agens ne prava suggestio ad delectationem veniat, modo ne prava delectatio usque ad consensum prorumpat. Qui ergo illicitos motus cordis respicit, et in quibusdam eos usque ad consensum venire prohibi-

a Corb. Germ. et Vindoe., *libet jam*

b Deest *fluctuans* in Corb. Germ., Pratel. e. Vindoe.

c Ita Turon., Corb. Germ., Laud., Utic. et alii Norm., quibus consentit Edit. Paris. 1495. In aliis

bet, in quibusdam vero illos etiam a delectatione restringit, nimirum furenti mari terminos imponit, ut nequaquam in opere exeat, sed intra sinum mentis tentationum submurmurans se unda collidat. Quæ quia tunc valenter restringitur, cum ei delectatione Dei atque inspiratis virtutibus obviatur, recte subjungitur :

CAPUT XXII

Vers. 10, 11. — *Et posui vectem et ostia, et dixi: Hucusque venies, et non procedes amplius; et hic confringes tumentes fluctus tuos.*

46. *Virtutes dissipat illud mare sæviens, nisi charitate firmentur.*—Quid enim moraliter per ostia, nisi virtutes; quid per vectem, nisi robur charitatis accipimus? Hæc itaque ostia, scilicet operationum virtutes, mare sæviens dissipat, nisi eas ex occulto mentis opposita charitas astringat. Facile autem omne virtutum bonum tentatione cordis irruente destruitur, nisi ab intimis fixa charitate solidetur. Unde et Paulus in suis prædicationibus dum quædam virtutum ostia mari tentationis opponeret, illico eisdem ostiis quasi robur vectis adjunxit, dicens : *Super omnia autem hæc charitatem habentes, quod est vinculum perfectionis* (Coloss. iii, 14). Perfectionis enim vinculum charitas dicitur, quia omne bonum quod agitur nimirum per illam ne percat ligatur. A tentatore namque citius quodlibet opus evellitur, si solum a vinculo charitatis invenitur; si autem mens Dei ac proximi dilectione constringitur, cum tentationum motus quælibet ei injusta suggererint, obicem se illis ipsa dilectio opponit, et prævasionis undas virtutum ostiis ac vecte intimi amoris frangit.

[Vet. XX.] Quia ergo Dominus per inspiratæ charitatis fortitudinem nascentia in corde vitia reprimit, insurgentis maris impetum per obserata claustra compescit. Ira fortasse in occulto exasperat; sed ne quieti superna perdat, perturbationi mentis officium lingue subtrahitur, ne usque ad vocem exeat, quod in sinu cordis tumultuosum sonat. Luxuria in occultis cogitationibus d accenditur; sed ne supernam munditiam mens amittat, conceptæ immunditiæ ea quæ famulari poterant membra castigat, ne usque ad corruptionem corporis exhalet fetor cordis. • Avaritiâ stimulat; sed ne cælesti regno mens careat, 917 intra claustra se parcimoniæ contenta propriis ligat, ne in pravo se opere dilatat, et usque ad exteriores actus internæ concupiscentiæ æstus exsudet. Superbia inflat; sed ne veram celsitudinem amittat, considerando quisque quia pulvis est ab altitudine se conceptæ elationis humiliat, certans nimirum ne quod in suggestionem cogitationis tolerat in exercitationem operis erumpat. Bene ergo dicitur : *Posui vectem et ostia, et dixi: Hucusque venies, et non procedas amplius, et hic confringes tumentes fluctus tuos*, quia dum electus quisque et tentatur vitiiis, et tamen facere male sug-

legitur ad contemplanda.

d Corb. Germ., Laudun. et Pratel., *accendit.*

e Corb. Germ., *cordis avaritia.*

f Laud., *intra claustra parcimoniæ contenta propriis ligatur.*

gesta renititur, quasi mare clausum tenetur. Quod
918 etsi in his tumultuosis cogitationum fluctibus
 mentem percussit, statuta tamen bene vivendi littora
 non excedit. Quod mare quidem in timore se erigit,
 sed dum fixa deliberatione cordis illiditur, factum
 reddit. Beatus igitur Job ne sibi tribuat quod contra
 processu cordis fortiter stat, voce divina audiat :

A *Quis conclusit ostia mare, quando erumpbat, quasi de
 vasa procedens, et cætera. Ac si ei aperte diceretur :
 Incassum te exterius in bonis operibus pensas, si non
 me interius, qui in te tentationis undas compeco,
 consideras. Ut enim tu fluctus ferre possis in opere,
 meæ virtutis est, qui fluctus frango tentationis in
 corde.*

LIBER VIGESIMUS NONUS.

*Explicantur capituli xxxviii versus duo supra viginti à 12 ad 33 inclusive; multaque do-
 centur, præsertim de Satanæ artibus et insidiis, de gratia, de prædestinatione, reprobatione
 occultisque Dei judiciis.*

CAPUT PRIMUM

1. *Dei Filius in æterna natiuitate nobis ignotus, na-
 sei voluit in tempore, ut se imitandum præberet. —*
 Dominus Deus noster Jesus Christus in eo quod vir-
 tus et sapientia Dei est, de Patre ante tempora natus
 est (*I Cor. 1, 24*); vel potius quia ^a nec cepit nasci,
 nec desiit, dicamus verius semper natus. Non autem
 possumus dicere semper nascitur, ne imperfectus vi-
 deatur. At vero ut æternus designari valeat et perfe-
 ctus, semper dicamus et natus, quatenus et natus ad
 perfectionem pertineat, et semper ad æternitatem, ut
 quocumque modo illa essentia sine tempore tempo-
 rali valeat designari sermone; quamvis hoc ipso quod
 perfectum dicimus, multum ab illius veritatis expres-
 sione deviamus, quia quod factum non est non potest
 dici perfectum. Et tamen infirmitatis nostræ verbis
 Dominus condescendens, ait: *Estote perfecti, sicut
 et Pater vester cælestis perfectus est (Math. v, 48).*
 In illa itaque natiuitate divina ab humano genere cõ-
 gnosci non poterat; proinde in humanitate venit ut
 videretur, videri voluit ut imitaretur. Quæ carnis
 natiuitas despecta visa est sapientibus mundi; con-
 temperunt namque infirma humanitatis ejus, Deo
 hæc indigna iudicantes. Cui tanto magis homo debi-
 tor fuit, quanto pro illo Deus etiam indigna suscepit.
 Quia enim non cognovit mundus per sapientiam Dei,
 placuit Deo per stultitiam prædicationis salvas facere
 credentes (*I Cor. 1, 21*). Ac si diceret: Cum Deus,
 qui est sapientia, nequaquam per sapientiam suam
 mundus inveniret, placuit ut Deum hominem factum
 per humanitatis stultitiam cognosceret, quatenus
 ejus sapientia ^a ad nostra stulta descenderet, et lu-
 cem supernæ prudentiæ luto sæ carnis illuminata
 nostra cæcitas videret. Natus igitur ex Patre sine
 tempore, ex matre nasci est dignatus in tempore, ut
 per hoc quod ortum suum inter initium finemque
 concluderet, humanæ mentis oculis ortum; qui nec
 initio sumitur, nec sine angustatur; aperiret. Unde
 bene sunt ad beatum Job dicitur :

^a Vindoc., nec cepit esse.

^b Laud. et Corb. Germ., per humanitatis stulta.

^c Ita Turon., Vindoc., Laudun., Corb. Germ.,
 Ebroic. aliique Norm.; Editis habentibus, ad no-
 stram stultitiam.

^d Sic legendum probant tum Mss. Anglic. et no-
 stri, tum ipse contextus Job qui explanatur: nun-
 quid post ortum. In veteribus tamen Edit. in Giliotiana,

CAPUT II [Rec. II.]

VERS. 12. — *Nunquid post ortum tuum præcepti
 diluculo, et ostendisti auroræ locum suum?*

2. *Orto Domino, Ecclesia tanquam aurora a tene-
 bris in lucem versa. —* Subaudis ut ego. Ortus quippe
 divinitatis ejus ante et post non habet. Cui dum sem-
 per esse est per æternitatem, dum omne quod labitur
 circumscribit, intra semetipsum temporum discursus
 claudit. Ortus vera humanitatis ejus, quia et cepit,
 et desiit, et ante et post habere a tempore accepit.
 Sed quia, dum ipse umbras nostræ temporalitatis
 suscepit, lumen nobis suæ æternitatis infudit, ^d recte
 post hunc ortum quem creator sibi in tempore con-
 didit locum suum sine tempore aurora cogovit.
 Quia enim diluculum vel aurora a tenebris in lucem
 vertitur, non hinc illic diluculi vel auroræ nomine
 omnis electorum Ecclesiæ designatur. Ipsa namque
 dum ab infidelitatis nocte ad lucem fidei ducitur, ve-
 lit auroræ more in diem post tenebras splendore su-
 pernæ claritatis aperitur. Unde et bene in Cantici
 canticorum dicitur: *Quæ est ista quæ progreditur
 quasi aurora consurgens (Cant. vi, 9)?* Sancta enim
 Ecclesiæ cælestis vitæ præmia appetens, aurora vo-
 cata est, quia dum peccatorum tenebras deserit, ju-
 stitiæ luce fulgescit.

[*Vet. II.*] **3.** *Quantum vivimus, aurora est, non per-
 fectus dies. —* Habemus tamen subtilius aliquid quod
 considerata qualitate diluculi vel auroræ pendemus.
 Aurora namque vel diluculum noctem quidem præ-
 terfisse nuntiant, nec tamen diem claritatem integram
 ostentant; sed dum illam pellunt, hanc suscipiunt,
 lucem tenebris permistam tenent. Quid itaque in hac
 vita omnes qui veritatem sequimur, nisi aurora vel
 diluculum sumus? quis et quædam jam quæ lucis
 sunt agimus, et tamen in quibusdam adhuc tenebra-
 rum reliquiis non caremus. Per Prophetiam quippe Deo
 dicitur: *Non justificabitur in conspectu tuo omnis vi-
 vens (Psal. cxlii, 2).* Rursumque scriptum est: *In
 multis offendimus omnes (Jac. iii, 2).* Paulus quoque

Vaticana et Gussanv., quibus favet Corb. Germ.
 Mss., legitur recte per hunc ortum. Ubi satis mirari
 non possumus acerbis Jamezii adversus Romanos
 Editores querelas. Quis, inquit ad hunc locum, excu-
 sare poterit extremam supinitatem Romanensium, etc.
 Quasi vero priores ita scripserint; et eadem lectio
 non reperitur in Edit. Basil. 1503 et 1514, in Paris.
 1488, 1495, 1518 et 1571, etc.

ait : *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae, et captivum me ducentem in lege peccati, quæ est in membris meis* (Rom. vii, 23). Ubi ergo lex peccati **919** cum lege mentis contendit, profecto adhuc aurora est, quia lux quæ jam emicuit, necdum prætereuntes funditus tenebras pressit. Adhuc aurora est, quia dum lex carnis legem mentis, et lex mentis legem carnis percutit, inter se vicissim lux et umbra configit. Unde rursum Paulus cum diceret : *Nox præcessit* (Rom. xiii, 12), nequaquam subdidit, Dies venit, sed *Dies autem appropinquavit*. Qui enim post discessum noctis jam non venisse sed appropinquasse diem insinuat, esse se procul dubio ante solem post tenebras adhuc in aurora demonstrat.

4. *Dies erit, cum nullæ peccati tenebræ supererunt.* — Tunc autem plene sancta electorum Ecclesia dies erit, cum ei admista peccati umbra jam non erit. Tunc plene dies erit, quando interni luminis profecto fervore claruerit. Tunc plene dies erit, quando nullam malorum suorum tentantem memoriam abscondet. Unde et bene hæc aurora quasi adhuc in transitu demonstratur, cum dicitur : *Et ostendisti auroræ locum suum.* Cui enim locus suus ostenditur, profecto ex alio ad aliud vocatur. Quid est enim locus auroræ, nisi perfecta claritas a visionis æternæ? Ad quem cum perducta venerit, jam de transactæ noctis tenebris nihil habet. Nunc autem adhuc tentationum molestias sustineus, quia per intentionem cordis ad aliud festinat Ecclesia, ad locum suum tendit aurora. Quem locum si mente non cerneret, in hujus vitæ nocte remaneret. ^b Sed cum quotidie contendit perfici, et in lucem quotidie augeri, locum suum jam conspicit, et plene sibi clarescere solem querit. Locum suum aurora considerat, quando sancta anima ad contemplandam conditoris sui speciem flagrat. Ad locum suum pertingere aurora satagebat, cum David diceret : *Sitivit anima mea ad Deum vivum, quando veniam et apparebo ante faciem Dei* (Psal. xli, 3)? Locum suum veritas auroræ monstrabat, cum per Salomonem diceret : *Quid habet amplius sapiens a stulto; et quid pauper, nisi ut pergat illuc ubi est vita* (Eccl. vi, 8)? Quem profecto locum etiam præcedentibus incarnationem suam patribus post ortum suum Dominus ostendit, quia nisi per prophetiæ spiritum, incarnandum supernæ patriæ regem cognoscerent, bona ejusdem patriæ quam essent desiderabilia non viderent. Locum suum veritas auroræ patefecit, cum Patrem coram discipulis petiit, dicens : *Pater, quos dedisti mihi, volo ut ubi ego sum et illi sint mecum* (Joan. xvii, 24). Locum suum auroræ monstravit, cum diceret : *Ubiunque fuerit corpus, et illic congregabuntur et aquilæ* (Matth. xxiv, 28). Ad hunc locum quem cognoverat pervenire aurora festinabat, cum Paulus

A desiderium habere se diceret dissolvi, et cum Christo esse. : Et rursum *Mihi vivere Christus est, et mori lucrum* (Philip. i, 21). Et rursum : *Scimus quoniam si terrestris domus nostra hujus habitationis dissolvatur, quod ædificationem ex Deo habemus, domum non manufactam, æternam in cælis* (II Cor. v, 4). Bene autem post ortum suum locum proprium auroræ ostendisse se perhibet, quia futuræ retributionis beatitudinem, priusquam per corpus ipse innotesceret, in paucorum intellectu continuit. Cum vero humanæ nativitatæ infirma suscepit, venturæ claritatis notitiam **920** in multitudinis innumeræ amore dilatavit. Sed cum divini operis mysterium sic misericordia peragat, ut tamen et ira comitetur, quatenus oculus arbiter alios respiciens redimat, alios deserens perdat, quia cognovimus quomodo per incarnationem suam electos illuminet, audiamus nunc quomodo reprobos damnet. Sequitur :

CAPUT III [Rec. III].

VERS. 13. — *Nunquid tenuisti concutiens extrema terræ, et excussisti impios ex ea?*

5. *Dominus abjectos et humiles elegit.* — Extrema terræ Dominus tenuit, quia in fine sæculorum ad destitutam jam et alienigenis regibus subditam synagogam venit; atque ex illa impios excussit, quia spiritalia fidei prædicamenta renuentes, etiam a carnalis sacrificii gloria repulit. Vel certe extrema terræ tenuit, quia ex Judæa paucos abjectos et humiles elegit (Matth. iv, 18, seq.). Extrema terræ tenuit, quia legis doctores deserens, piscatores assumpsit. Dumque ejus extrema tenet, ex ea impios excutit, quia dum infirmos fideles roborat, fortes in illa infideles damnat. Recte vero etiam *concutiens* addidit, quia per adventum suum ^f immensa formidine etiam reproborum corda commovit. Concussi quippe fuerant qui dicebant : *Nihil proficimus, ecce totus mundus et post eum abiit* (Joan. xii, 19). Res autem quæ concutitur huc illucque ducta fatigatur. Concussa ergo Judæa fuerat, quæ de Christo per alios dicebat : *Quis bonus est* (Joan. vii, 12). Et per alios resistebat, dicens : *Non, sed seducit turbas* (Ibid.). Per alios dicebat : *Nisi hic esset a Deo, non poterat facere quidquam* (Joan. ix, 33). Atque ad extremum per alios clamat : *Si non esset hic malefactor, non tibi tradidissemus eum* (Joan. xviii, 30). Concussi quidem, sed non prostrati sunt reprobi, cum modo miracula obstupescientes cernerent, modo infirmitatis opprobria despicientes irriderent. An non concussi fuerant, qui dicebant : *Quousque animam nostram tollis? si tu es Christus, dic nobis palam* (Joan. x, 24). Vel certe extrema terræ concussit et tenuit, quia cum infirmæ corda humilium pio timore terruit, nequaquam ea iudicio districto dereliquit. Inde enim multitudo credentium in Deum robustius stetit, unde in se humi-

gregabuntur.

^a Laud., in multitudines innumeras amore dilatavit.

^f Ebroic. et al. Norm., immensa fortitudine. Corb. Germ., in immensa formidine.

^g Laud. et Corb. Germ., post eum vadit.

^a Turon., Corb. Germ., Pratel., Laud. et alii, visionis internæ.

^b Turon., sed dum quotidie augeri locum suum jam conspicit, et plene sibi clarescere solem querit.

^c Laud., et illic sint mecum.

^d Corb. Germ., Pratel., Uffc. et al., illuc con-

lijata trepidavit. Nam quia eum Deus quem concutit A tenet, insinuat per prophetam, dicens : *Super quem requiescet spiritus meus, nisi super humilem et quietum, et trementem sermones meos (Isai. LXVI, 2, sec. LXX)?* Quia eum quem concutit tenet, ^a Salomone attestante intimatur, quia ait : *Beatus vir qui semper est pauidus; qui autem mentis est duræ, corrui in malum (Prov. XXVIII, 14).* Igitur quia extrema Judææ Dominus in apostolis tenuit, atque ex illa Scribas et Phariseos ac pontifices impietatis suæ merito exigente reprobavit, quid adhuc de eorum damnatione subdatur audiamus. Sequitur :

CAPUT IV.

Vers. 14. — *Restituetur ut lutum signaculum, et stabit sicut vestimentum.*

6. *Judæi ab lateritio opere prius liberati, dum terrena sapiunt, iterum ad lateres redierunt.* — Quid aliud Dominus plebem Israeliticam nisi lutum reperit, quam obsequis gentilium deditam in Ægypto servientem lateribus invenit? Quam dum tot miraculis ad terram repromissionis duxit (*Exod. v, seq.*), dum perductam cognitionis suæ scientia implevit, dum tot arcana secretorum ei per prophetiam contulit; quid eam aliud quam servandi mysterii signaculum fecit? ^b Ipsa quippe divina prophetia clausum continuit quiddam de se Veritas 921 in fine revelavit. Sed dum post tot divina secreta, post tot percepta miracula in Redemptoris sui adventu, plus terram quam veritatem dilexit, per sacerdotes dicens : *Si dimittimus eum sic, omnes credent in eum, et venient Romani, et tollent nostrum locum et gentem (Joan. xi, 48),* quasi ad eos quos in Ægypto reliqueret lateres rediit; et quæ facta jam Dei signaculum fuerat, ad hoc se iterum quod deseruerat inflexit; lutumque se post signaculum in oculis veritatis exhibuit, cum per impietatis malitiam accepti verbi mysteria perdidit, et sola terrena sapere quæ inquinant elegit.

7. *Soli litteræ servientes Deo per charitatem adherere noluerunt.* — Ubi apte subjungitur : *Et stabit sicut vestimentum.* Impolita namque et grossiora vestimenta etiam cum induta fuerint, quia induentis membris bene applicata non inhaerent, stare feruntur. Judæa igitur circa veritatis notitiam etiam cum servire videretur, sicut vestimentum stetit, quia per exteriora mandata servire se Domino ostendit, sed adherere ei ^c per charitatis intelligentiam noluit. ^d Dum solam in præceptis Dei litteram tenuit, et nequaquam se per spiritum sensibus intimis junxit, quasi ei qui se induerat non adhæsit. Ubi et apte subjungitur :

CAPUT V.

Vers. 15. — *Auferetur ab impiis lux sua.*

8. *Cognitionem legis amiserunt, quod credere veri-*

^a Corb. Germ., Vindoc., Laud., Pratel., Salomone attestante nos instruit qui ait.

^b Sic Corb. Germ., Taron., Vindoc. et unus Ebroic. in Laud. legitur : *in ipsa quippe divina prophetia.* In Pratel., Uticensi et al. Norm., quos sequuntur Editi, ipsa quippe diu in prophetia.

^c Alter Ebroic., per charitatis indulgentiam.

tati renuerint. — Quia dum credere veritati renuunt, cognitionem legis in perpetuum amittunt; et dum de accepta lege superbiunt, nimirum de scientiæ suæ gloria cæcantur. Scriptum quippe est : *Obscurentur oculi eorum, ne videant (Psal. LXXVIII, 24).* Rursumque scriptum est : *Excæca cor populi hujus, et aures ejus aggravata (Isai. vi, 10).* Et rursum scriptum est : *In judicium ego in hunc mundum veni, ut qui non vident, videant; et qui vident, cæci fiant (Joan. ix, 39).* Et quia semetipsos de legis operibus contra conditionem legis extulerunt, apte subditur :

CAPUT VI.

Idem. — *Et brachium excelsum conteretur.*

9. *Superba legis observatio reprobata.* — Excelsus quippe brachium conteritur, quando, prædicata fidei gratia, superba legis operatio reprobatur, cum dicitur : *Ex operibus legis non justificabitur omnis caro (Rom. iii, 20).*

10. *Extrema Ecclesiæ qui Deus et teneat et concutiat.* — Cuncta tamen hæc intelligi et aliter possunt. Terram quippe Scriptura sacra vocare consuevit Ecclesiam. Extrema igitur terræ Dominus tenet et concutit, quia Ecclesiæ suæ ultima per adventum Antichristi persecutiope immianissima turbari permittit, nec tamen permittendo deserit. Hanc terram aliquando Dominus tenet, et non concutit; aliquando tenet et concutit, quia modo eam tranquilla pace fidei possidet, modo commoveri impetu persecutionis jubet.

11. *In Ecclesiæ persecutionibus falsi Christiani excutimur sicut paleæ.* — Bene autem cum diceret : *Nunquid tenuisti concutiens extrema terræ, illico adjunxit : Et excussisti impios ex ea?* Attestante enim Paulo, plerique in ea sunt qui continentur se nosse Deum, factis autem negant (*Ti. i, 16*). Impios ergo ex ea Dominus excutit, quia hi quos nunc intima vitia possident, tunc in voraginem apertæ infidelitatis cadent; atque in acervum palarum transeunt, cum tentationis illius aura commoventur. Et quamvis se nunc sub specie fidei intra aræ sinum tegant, tunc nimirum extra granorum cumulum districti examinis ventilabro resilient.

[Rec. IV.] 922 12. *In illis signaculum fidei vertitur in lutum.* — Unde et apte subjungitur : *Restituetur ut lutum signaculum.* Ac si aperte diceret : Hi qui nunc videntur in Ecclesiæ sinu signaculum, tunc ante oculos omnium restituentur ut lutum, id est, nequaquam judicia hominum de professione religionis fallunt, ^e sed quod terrena sapiant, demonstrantur. Solet enim Scriptura sacra pro fide appellare signaculum, pro iniquitate lutum. Nam filius junior qui, consumpta substantia, ad patrem rediit (*Luc. xv, 22*), in munere annulum accepit. Gentilis enim populus, qui, immortalitate perditâ, ad Deum poenitendo re-

^d In Mss. Norm., hæc ad superiorem periodum pertinent, sicque legitur : *sed adherere ei per charitatis intelligentiam (al., indulgentiam) noluit, dum solam... lect. tenuit. Et nequaquam se... junxit, quia ei, etc.*

^e Corb. Germ., Laud., Pratel. et al. Norm., sed quam terrena sapiant.

vertitur, per fidei signaculum munitur. Unde et a sponso suo Ecclesie dicitur: *Pone me ut signaculum super cor tuum* (Cant. viii, 6). Idcirco namque signaculum rebus ponitur, ne qua diripientium presumptione semerentur. Sponsus ergo ^a in corde signaculum ponitur quando fidei ejus mysterium in custodia nostrae cogitationis imprimitur, ut ille infidelis servus, nimirum noster adversarius, cum signata fide corda considerat, tentando ea irrumperere non presumat. ^b Per lutum vero terrena contagia demonstrantur, attestante Psalmista qui ait: *Eduxisti me de lacu miseriae, et de luto fecisti* (Psal. xxxix, 3). Quia igitur multi in terrenis contagiis inventi, perducti ad Ecclesiam, caelestis fidei sacramento signantur, et tamen ab iniquis operibus non recedunt, sequae nunc fidei velamine contegunt, sed cum tempus invenerint, quid sint veraciter ostendunt, recte dicitur: *Restituetur ut lutum signaculum*. Quos enim nunc fideles credimus, ipsos tunc fidei hostes invenimus; et quamvis appareant non tentati signaculum, erunt procul dubio tentati lutum. Unde et recte dicitur, *Restituetur*, quia qualis eorum conscientia esse ante fidem potuit, ^c tales eos post modum reproba vita convincit. De quibus apte subjungitur: *Et stabit sicut vestimentum*.

15. *Multis nunc quasi vestimentis ornatur Ecclesia, quibus, flagrante persecutione, nudabitur.* — Tot nunc quasi vestibus sancta Ecclesia induitur, quot fidelium veneratione decoratur. Unde et ei ostensis gentilibus, a Domino per prophetam dicitur: *Vivo ego, dicit Dominus, quia omnibus his velut ornamento vestieris* (Isai. xlix, 18). Multis tamen quasi fidelibus nunc specie tenus induitur, sed pulsante persecutionis impetu, tunc eis exuta nudabitur; de quorum sorte hic dicitur: *Et stabit sicut vestimentum*. Stare vero hoc loco ponitur in peccato persistere. Unde scriptum est: *Et in via peccatorum non stetit* (Psal. i, 1). Vel certe reprobis quisque sicut vestimentum stare dicitur, ut non posse stare monstretur, quia sicut induta vestis in visionis suae specie per corpus tenditur, exuta autem fracta complicatur, ita unusquisque qui a sanctae Ecclesiae tunc statu recesserit, tensus ac decorus quasi dum indueretur fuit, sed exutus postmodum, contractus atque abjectus jacebit. Si vero stare intelligimus perdurare, sicut vestimentum stat quisque reprobis qui in hac vita quam diligit breviter durat. Unde et per Prophetam dicitur: *Omnia sicut vestimentum veterascent, et sicut opertorium mutabis ea, et mutabuntur* (Psal. ci, 28). Haec itaque, quae allego-riarum nobis recta intulit, nunc verbis apertioribus innotescit, subdus:

^a lidem Cod., in cor signaculum

^b Pratel. et Corb. Germ., per lutum vero quia terreni contagia demonstrantur, attestatur proph.

^c Corb. Germ. et Laud., tales eorum et postmodum reproba vita.

^d Corb. Germ., Vindoc., Pratel., Utic., inter tenebras.

^e Luxatus hic locus omissionem verbi diligit, in Edit. Gilot., Vatic. et aliis non paucis, restitutus est ope Mss. Anglic. et Gallican. necnon vet. Edit. Paris et Basil.

CAPUT VII.

VERS. 15. — *Auferetur ab impiis lux sua.*

14. *Credentibus et male viventibus fidei lumen auferetur, maxime persecutionis Antichristi tempore.* — Neque enim eos nunc Dei lumen illustrat, 923 qui iniquitatis suae malitiam fidei nomine palliant. [Vet. III, Rec. V.] Nam dum juxta praedicationem fidei vivere negligunt, et tamen eandem fidem specie tenus venerantur, honorem vitae praesentis ex nomine religionis quaerunt, hocque eis ex fide lucet, quod eos fides coram hominibus refovet. Sunt vero nonnulli, qui aeterna quae audiunt veraciter credunt, et tamen eidem quam tenent fidei male vivendo contradicunt. Habent hi quoque ^d in tenebris lucem suam, quia dum perversa agunt, et tamen de Deo recta sentiunt, ne tenebrescant funditus, ex quadam parte fulgore luminis illustrantur. Qui dum plus terrena quam caelestia, plus quae vident quam quae audiunt, ^e diligunt, pulsante persecutionis articulo, quod rectum credere videbantur amittunt. Quod illo maxime tempore multiplicius agitur, quando, surgente ipso iniquorum capite, in sanctam Ecclesiam persecutione ultima, liberis suis viribus ejus fortitudo grassatur. Ibi tunc cor uniuscujusque ostenditur, ubi quidquid in occultis latebat aperitur; et qui nunc ore sunt pii, et corde sunt impii, publicata malitia corrunt, et lucem fidei quam specie tenus tenerant perdunt. Sed inter haec necesse est ut unusquisque nostrum ad cordis sui secretum redeat, et actionis suae damna pertimescat, ne, exigentibus meritis, per districtam justitiam judiciorum Dei in talium hominum numerum incurrat.

[Rec. VI.] 15. *Jam in membris suis vivit et sevit Antichristus.* — Nemo autem sibi incaute blandiatur, et idcirco ^f se a tali casu extraneum credat, quia ad illius tempestatis procellam pervenire se non existimat. O quanti illius tentationis tempora non viderunt, et tamen in ejus tentationis procella versantur. Cain tempus Antichristi non vidit, et tamen membrum Antichristi per meritum fuit (Genes. iv). Judas saevitiam persecutionis illius ignoravit, ^g et tamen viribus crudelitatis ejus, avaritia suadente, succubuit (Matth. xxvi, 15). Simon divisus longe ab Antichristi temporibus exstitit, et tamen ejus se superbiae, miraculorum potentiam perverse appetendo, conjunxit (Act. viii, 19). Sic iniquum corpus suo capiti, sic membris membra junguntur, cum et cognitione se nesciunt, et tamen prava sibi actione copulantur. Neque enim Pergamus Balaam libros aut verba cognoverat, et tamen ejus nequitiam sequens, ^h voce supernae increpationis audiebat: *Habes illic tenentes*

^f Ita Corb. Germ., Vindoc., Ebroic. aliique Norm. ac vet. Edit. Paris. 1488 et 1495. In Edit. Paris. 1518, et in Basil. 1503 ac 1514, legitur simpliciter: *se a tali extraneum credat*. In recent. habes *occasu*, pro *casu*.

^g Corb. Germ., Ebroic. aliique Norm. et vetus Ed. Paris., et tamen *jure crudelitatis... succubuit*. Laud., et tamen *jure crudelitatis ejus avaritia studentis succubuit*.

^h Vindoc., Laud., Pratel., etc., *socem supernae increpationis*.

doctrinam Balaam, qui docebat Balac mittere scandalum coram filiis Israel, edere et fornicari (Apoc. II, 14). Thyatiræ quoque ecclesiam a Jezabel notitia et tempora et loca dividebant; sed quia eam parvitas reatus ascripserat, inesse ei Jezabel dicitur, atque operibus perversis insistere, angelo attestante, qui ait: *Hebeo adversus te aliqua; quia permittis mulierem Jezabel, quæ se dicit prophetem, docere et educere servos meos, fornicari et manducare de idolothytis (Ibid., 20)*. Ecce quia reperiri poterunt, qui Jezabel vitam reproba actione secuti sunt, Jezabel illis juvenia memoratur, quia videlicet pravum corpus conjugum mores unum faciunt, etiam si hoc loca vel tempora scindunt. Unde fit ut in perversis suis imitatoribus et iniquis quiescat maneat qui jam præteritum, et in suis operatoribus ipsa iniquorum auctor jam appareat. **924** qui necdum venit. Hinc Joannes ait: *Nunc Antichristi multi facti sunt (I Joan. II, 18)*, quia iniqui omnes jam ejus membra sunt, quæ scilicet perverse adita caput suum male vivendo præpulerunt. Hinc Paulus ait: *Ut reveletur in suo tempore; nam mysterium jam operatur iniquitatis (II Thess. II, 6)*. Ac si diceret: Tunc Antichristus manifestus videbitur; nam in cordibus iniquorum secreta sua jam nunc occultus operatur. Ut enim de apertioribus criminibus taceam, ecce alius fratri in corde suo tacitus invidet, et si occasione perierit, eum supplantare contendit; cujus alterius membrum est, nisi ejus de quo scriptum est: *Invidia diaboli mors intravit in orbem terrarum (Sap. II, 24)*? Alius magni meriti esse se aestimans, per tumorem cordis cunctis se præferens, omnes semetipso inferiores credit; cujus alterius membrum est, nisi ejus de quo scriptum est: *Omne sublime videt, et ipse est rex super universos filios superbiæ (Job. XLII, 25)*? Alius mundi hujus potentiam querit, non quo aliis prosit, sed quo ipse alteri subditus non sit; cujus alterius membrum est, nisi ejus de quo scriptum est: *Qui dixit: Sedebo in monte testamenti, in lateribus Aquilonis; ascendam super altitudinem nubium; similis ero Altissimo (Isai. XIV, 18)*? Solus quippe Altissimus ita dominatur super omnia, ut alteri subesse non possit. Quem diabolus imitari perverse voluit, cum suum dominium querens, ei subesse recusavit. Imitatur ergo diabolus quisquis idcirco potestatem suam appetit, quia ei qui sibi est superna ordinatione **D** præpositus subesse fastidit.

Vet. IV., 16. Infidelitatis rei sunt, qui veritatem negant. — Sunt præterea plurima quæ quosdam in ipsa pace Ecclesiæ constitutos infideles esse renuntiant. Video namque nonnullos ita personam potentis accipere, ut requisiti ab eo, pro favore ejus non dubitent in causa proximi veritatem negare. Et quis est veritas, nisi ille qui dixit: *Ego sum via, veritas, et vita (Joan. XIV, 6)*? Neque enim Joannes Baptista

^a Laud., tempora longa dividebant.

^b Idem Cod., et ipse est rex superbiæ, super universos filios.

^c Turon., sic occultum locum dedit timori. Laudun., sic occultis locum dedit timori.

de confessione Christi, sed de justitiæ veritate requisitus occubuit (*Marc. VI, 28*); sed quia Christus est veritas, ad mortem usque idcirco pro Christo, quia videlicet pro veritate, pervenit. Popamus ergo ante oculos quod aliquis percunctatus personam potentis accepit, et ne verbi saltim injuriam pateretur, veritatem negavit. Quid rogo iste faceret in dolore poenarum, qui Christum erubuit inter flagella verborum? Ecce et post hæc ante oculos hominum adhuc Christianus est, et tamen si eum Dominus districte disposuit judicare, jam non est.

17. Et qui corrigere, cum teneantur, negligunt. Non desunt in pace Ecclesiæ Antichristi tentamenta. — Video autem alios, quibus per locum magisterii exhortandi sunt officia arguendique commissa, qui vident aliquid illicitum admitti, et tamen dum quorundam potentum offendere gratiam metuunt, arguere non præsumunt. Quisquis iste est, quid aliud facit, nisi videt lupum venientem, et fugit (*Joan. X, 12*)? Fugit, quia tacuit; tacuit, quia, despecta æterna gratia, temporalem gloriam plus amavit. Ecce ante potentis faciem intra sui se latebras silentii abscondit, et sicut persecutioni publicæ, sic occulto locum dedit timori. Bene de talibus dicitur: *Dilexerunt gloriam hominum magis quam Dei (Joan. XII, 43)*. Quisquis igitur talis est, si hæc districte judicantur, etsi persecutio publica defuit, tamen tacendo **925** Christum negavit. Non ergo desunt vel in pace Ecclesiæ Antichristi tentamenta. Nempe itaque illa persecutionis extremæ tempora quasi sola perhorrescat.

C Apud iniquos namque quotidie res Antichristi agitur, quia in eorum cordibus mysterium suum jam nunc occultus operatur. Et si multi nunc specie tenus intra Ecclesiam constituti simulant se esse quod non sunt, in adventu tamen judicis prodentur quod sunt: de quibus bene Salomon ait: *Vidi impios sepultos, qui etiam cum adhuc viverent, in loco sancto erant, et laudabantur in civitate, quasi justorum operum (Eccl. VIII, 10)*. Igitur postquam de iniquis dictum est, *Restituetur ut lutum signaculum, et stabit sicut vestimentum, et auferetur ab impiis lux sua, quod utique in illa est Antichristi persecutione faciendum, mox, de ejusdem Antichristi ^d perditione nos consolans, ait*

CAPUT VIII.

VERS. 45. — Et brachium excelsum conteretur.

18. Antichristi superbia et casus. Angelus et homo lapsi, quia Deo similes esse per potentiam, non per justitiam, voluerunt. — Quid namque aliud excelsum brachium accipitur, nisi superba Antichristi celsitudo, quæ super reprobos mentes hominum fastu gloriæ sæcularis erigitur, ita ut homo peccator, et tamen aestimari homo despiciens, Deum se super homines mentiatur? Unde et Paulus apostolus dicit: *Ita ut in templo Dei sedeat, ostendens se tanquam sit Deus (II*

^d In Gilot. Edit. ac al. recent., persecutione; forte quod incongruum judicarent Deum nos de Antichristi perditione consolari. Sed sensus est Deum nobis consolationem afferre, prænuntiata futura Antichristi perditione.

Thess. II, 4). Cujus ut tumorem plenius ostenderet, A præmisit: *Qui adversatur et extollitur super omne quod dicitur Deus, aut quod colitur (Ibid.)*. Deus enim dici aliquando et homo potest, juxta quod ad Moysen dicitur: *Ecce constitui te Deum Pharaonis (Exod. VII, 1)*. Deus vero coli purus homo non potest. Quia vero se Antichristus et super sanctos quosque homines, et super ipsius potentiam divinitatis extollit, per exactum sibi nomen gloriæ, et hoc quod Deus dicitur, et hoc quod Deus colitur, transire conatur. Notandum vero est in quantam superbix foveam cecidit, qui in mensura ruinæ qua lapsus est non permansit. Diabolus quippe vel homo a statu conditionis propriæ elata mente corruevit, ut vel ille diceret: *Ascendam super altitudinem nubium, similis ero Altissimo (Isai. XIV, 13)*; vel iste audiens crederet: *Aperientur oculi vestri, et eritis sicut dii (Genes. III, 5)*. Idcirco ergo uterque cecidit, quia esse Deo similis non per justitiam, sed per potentiam concupivit. Sed homo per gratiam liberatus, qui Dei similitudinem perverse appetendo ceciderat, in reatu criminis sui longe Deo imparem se esse cognoscens clamat: *Domine, quis similis tibi (Psal. LXXXVIII, 8)*? Diabolus vero in lapsu sui criminis justus dimissus, in mensura ruinæ suæ minime permansit; sed quanto diutius ab omnipotentis gratia defuit, tanto magis reatum criminis cumulavit. Nam qui ideo cecidit, quia perverso ordine Deo esse similis voluit, eo usque perductus est, ut in Antichristum veniens, videri Deo similis dedignetur, atque eum quem habere non potuit superbus æqualem, damnatus inferiorem putet. Nam cum de illo hoc quod jam præmissimus dicitur: *Extollens se supra omne quod dicitur Deus, aut quod colitur (II Thess. II, 4)*, aperte monstratur quia appetendū dudum Dei similitudinem, quasi juxta Deum erigere se voluit, sed in superbix culpa crescendo, jam se supra omne quod Deus dicitur et colitur extollit. Quia ergo hæc ejus superbia districti judicis erit adventu ferienda, sicut scriptum est: *Quem Dominus Jesus interficiet spiritu oris sui, 926 et destruet Illustratione adventus sui (Ibid., 8)*, recte dicitur: *Et brachium excelsum conteretur.*

9. *Verbi divini, quo plus teritur, virtus magis augetur.* — Cuncta tamen hæc, quæ bis discussa sunt, adhuc intelligi et aliter possunt. Verba enim Dei quasi pigmenta quædam nostri sunt adjutorij. Et si cut pigmentum quanto plus teritur, tanto plus in poculo ejus virtus augetur, ita divina eloquia a quo magis exponendo conterimus, eo audientes amplius quasi bibentes juvamus. [Vet. V.] Quia igitur misericors Deus diu peccata hominum tolerat, et cum jam vicinum finem respicit, plerumque mentes peccantium immutat, recte de se, vim tantæ pietatis insinuans, ait:

^a Gussanvill. ac nonnulli Edit., quo magis exponendo conteruntur, eo audientes..... juvantur. Quod emendavimus ex Mss. Anglic., Norman., Laud. et Corb. Germ.

^b Ita Vindoc., Ebroic. aliique Norm., Laudun., etc.

CAPUT IX.

VERS. 13. — *Nunquid tenuisti concutiens extrema terræ, et excussisti impios ex ea?*

20. *Deus hominem non deserit, et in extremis electos sollicitius purgat.* — Per terram quippe homo infima sapiens designatur, cui peccanti dictum est: *Terra es, et in terram ibis (Genes. III, 19)*. Sed quia pius conditor facturam suam non deserit, mala hominum ^b et per suam sapientiam tolerat, et per eorum quandoque conversionem relaxat. Cum autem dera atque insensibiles mentes respicit, modo eas minis, modo verberibus, modo revelationibus terret, ut qua pessima securitate ^c duruerant, salubri timore mollescant, quatenus vel sero redeant, et hoc ipsam saltem, quod diu expectati sunt erubescant. Sic enim Dominus quia extrema vitæ nostræ plus iudicat, et idcirco electos suos in fine sollicitius purgat. Scriptum quippe est: *Deus judicabit fines terræ (I Reg. II, 10)*. Tanto ergo impensius ultimis nostris invigilat, quanto in ipsis pendere initia vitæ sequentis pensat. Quod quia misericorditer facit, pietate sua in medium deducta, qua etiam sero conversos peccatores recipit, beati Job justitiam erudit, dicens: *Nunquid tenuisti concutiens extrema terræ, et excussisti impios ex ea?* Subaudis ut ergo, qui in suis ultimis sæpe peccatores terrendo concutio, convertendo teneo, atque ab eorum cordibus impios cogitationum motus evello. Et recte beato Job Dominus quomodo juxta finem peccatores convertat insinuat. Ac si aperte dicat: *Misericordiæ meæ potentiam respice, et tuæ justitiæ elationem preme.* Quæ extrema hominis quia, etiam cum convertitur per carnis mortem, illa antiquæ culpæ vindicta comitatur, protinus insinuat, cum dicit:

CAPUT X.

VERS. 14. — *Restituetur ut lutum signaculum, et stabit sicut vestimentum.*

21. *Homo Dei signaculum et imago, in penam superbix, per mortem fit terra et cinis.* — Hominem quippe Dominus, quem ad suam similitudinem condidit, quasi quoddam suæ potentix signaculum fecit. Quod tamen ut lutum restituetur, quia licet æterna supplicia per conversionem fugiat, in ultione tamen perpetrata superbix carnis morte damnatur. Ex luto quippe homo conditus, et mentis accepta ratione, similitudine divinæ imaginis decoratus, elatione cordis intumescens, quod de infimis formatus esset oblitus est. Unde mira conditoris justitia actum est ut quia per sensum intumuit, quem rationabilem accepit, rursus terra per mortem fieret, quam esse se considerare humiliter noluit; et quia peccando Dei similitudinem perdidit, moriendo vero ad limi sui materiam redit, recte dicitur: *Restituetur ut lutum signaculum.* Et quia de corpore dum spiritus vocatur, quodam quasi involucro suæ carnis exiit,

At Editi cum Ms. Corb. Germ., et per suam patientiam tolerat. Fortasse perpendentes tolerare ad patientiam potius pertinere quam ad sapientiam; vocem hanc in alteram mutandam censuerunt.

^c Laudun., duraverant.

927 apte de eodem luto subjungitur: *Et stabit sicut vestimentum.* Lutum namque nostrum sicut vestimentum stare est usque ad resurrectionis tempus inane exutumque perdurare. Sed quia hanc pœnam superbix nec illi transeunt, qui et eandem superbiam vivendo humiliter vincunt; quæ sit superbientium specialis pœna, subjungit dicens:

CAPUT XI.

VERS. 15. — *Auferetur ab impiis lux sua, et brachium excelsum confringetur.*

22. *Mors quæ electos luci restituit, reprobis lucem, nimirum præsentis vitæ gloriam tollit.* — Mors enim carnis, quæ electos luci suæ restituit, lucem suam reprobis tollit. Lux namque superbientis est gloria vitæ præsentis. Quæ ei lux tunc subtrahitur, cum per carnis interitum ad retributionum suarum tenebras vocatur. Ibi tunc excelsum brachium confringitur, quia celsitudo cordis ultra naturæ ordinem violenter arrepta opprimentis se divinæ justitiæ mole dissipatur, ut quia se perverse in brevi exereat, per pondus iudicii in æternum fracta cognoscat. Nullus autem nostrum quid post mortem sequeretur agnosceret, nisi vitæ nostræ conditor ad pœnam usque mortis nostræ veniret. Nisi enim ipse misericorditer infirma peteret, nequaquam nos post suam imaginem perditos juste ad summa revocaret. Unde et recte subjungitur:

CAPUT XII [Rec. VII].

VERS. 16. — *Nunquid ingressus es profundum maris, et in novissimis abyssi deambulasti?*

23. *Dominus non solum in mundum, sed etiam in infernum pro nobis descendit.* — Ac si dicat: Ut ego, qui non solum mare, id est sæculum, per assumptam humanam carnem atque animam petii, sed etiam per eam sponte in morte positam, usque ad ultima inferni, quasi ad maris profunda descendi. Si enim mare, more divini eloqui, sæculum debet intelligi, nihil prohibet profunda maris inferni claustra sentiri. Quod profundum maris Dominus petiit, cum inferni novissima, electorum suorum animas erepturus, intravit. Unde et per prophetam dicitur: *Posuisti profundum maris viam, ut transirent liberati* (Isai. LI, 10). Hoc namque profundum maris ante Redemptoris adventum non via, sed carcer fuit, quia in se etiam bonorum animas, quamvis non in locis pœnalibus, clausit. Quod tamen profundum viam Dominus posuit, quia illuc veniens, electos suos a claustris inferni ad cœlestia transire concessit. Unde et apte illic dicitur: *Ut transirent libertati* (Ibid., 10). Quod vero profundum maris dixerat, hoc, aliis verbis replicans, abyssi novissimum vocat, quia sicut aquarum abyssus nulla nostra visione comprehenditur, ita occulta inferni nullo a nobis cognitionis sensu penetrantur. Qui enim hinc subtrahantur cernimus, sed quæ illos juxta meritum retributio suppliciorum maneat, non videmus.

* Sic Turon., Ebroic. aliique Norman. cum Laud. Pro retributionum Editi habent *rationum*. Ipsi favet Corb. Germ., in quo prius legebatur *orationum*.

[*Vet. VI.*] **24.** *In inferno deambulavit, quia liber ad ligatos venit.* — Vigilanti vero est cura pensandum quod in novissimo abyssi deambulasse se perhibet. Deambulare quippe non constricti, sed liberi est. Quem enim vincula stringunt, ejus nihilominus gressus impediunt. Quia igitur Dominus nulla peccati vincula pertulit, in inferno deambulavit. Liber quippe ad ligatos venit. Unde scriptum est: *Factus sum sicut homo sine adjutorio, inter mortuos liber* (Psal. LXXVII, 5). In novissimis ergo abyssi Domino deambulare est in loco damnationis nihil suæ retentionis invenire, attestante Petro, qui ait: *Solutis doloribus inferni, juxta quod impossibile erat teneri illum ab eo* (Act. II, 24). Vel certe quia deambulando nos cum de loco **928** ad locum ducimur, hic illicque præsentis invenimur; deambulasse in inferno Dominus dicitur, ut electis animabus in locis singulis per divinitatis potentiam præsens fuisse monstraretur. Unde et spiritus sapientiæ mobilis describitur (Sap. VII, 4), ut per hoc quod nusquam deest, ubique nobis occurrere designetur. Quam descensionem suam Dominus tanto mirabilem respicit, quanto eam redempto homini crebrius infundit. Eam namque adhuc replicans subdit:

CAPUT XIII.

VERS. 17. — *Nunquid apertæ sunt tibi portæ mortis, et ostia tenebrosa vidisti?*

25. *Portas mortis, hoc est potestates adversas superavit.* — Portæ enim mortis sunt potestates adversæ. Quas descendens Dominus aperuit, quia earum fortitudinem moriendo superavit. Quæ appellatione quoque alia tenebrosa ostia vocantur, quia dum per occultationis suæ insidias non videntur, deceptis mentibus viam mortis aperiunt. Quæ tenebrosa ostia Dominus videt, quia immundorum spirituum fraudulentam malitiam et respicit et premit. Quos nisi ipse nobis nescientibus videndo prohiberet, et nil de insidiis eorum mens nostra cognosceret, et eisdem insidiis capta deperiret. Quæ tenebrosa etiam nos ostia cernimus, quando supernæ lucis radiis illustramur. Unde et per prophetam dicitur: *Dominus mihi adjutor est, et ego videbo inimicos meos* (Psal. CXVII, 7). Hostes igitur nostros ipse videt, qui suo eos munere nobis visibiles facit. Vel certe tenebrosa tunc ostia Dominus vidit, cum claustra inferni penetrans, crudeles spiritus perculit, et mortis præpositos moriendo damnavit. Quod idcirco hic non adhuc de futuro, sed jam de præterito dicitur, quia hoc quod facturus erat in opere, nimirum jam fecerat in prædestinatione. Quia vero post mortem resurrectionemque ejus crevit Ecclesia, atque in cunctis est gentibus dilatata, apte subjungitur:

CAPUT XIV [Vet. VII].

VERS. 18. — *Nunquid considerasti latitudinem terræ?*

26. *Morte Christi crevit Ecclesia. Tanquam Samson,*

† Laud., Ebroic. et alii Norm., *cogitationis sensum.*

* Laud. et Corb. Germ., in novissima.

plures hostium moriens exstinxit quam vivens. — Dum enim Dominus angustias mortis petiit, fidem suam in gentibus dilatavit, atque ad innumera corda credentium sanctam Ecclesiam extendit. Cui per prophetam dicitur: *Dilata locum tentorii tui, et pelles tabernaculorum tuorum extende, ne parcas, longos fac funiculos tuos, et clavos tuos consolida; ad dexteram enim et ad laevam penetrabis, et semen tuum gentes hereditabit* (Isai. LIV, 2). Quæ latitudo terræ profecto non fieret, nisi ipse prius et vitam quam novimus moriendo despiceret, et vitam quam non novimus resurgendo monstraret. In morte quippe sua nostræ oculos mentis aperuit, et quæ esset vita quæ sequeretur ostendit. Unde et hunc in Evangelio ordinem tenens, discipulis dicit: *Sic oportebat Christum pati; et resurgere a mortuis tertia die, et prædicari in nomine ejus pœnitentiam, et remissionem peccatorum per omnes gentes* (Luc. XXIV, 46). Pauci enim ex plebe Israelitica ipso prædicante crediderunt; innumeri vero gentium populi viam vitæ moriente illo secuti sunt. Superbos namque dum adhuc passibilis viveret pertulit, a passibili vero vita mortuus stravit. Quod bene Samson in semetipso dudum figuraliter expressit (*Judic. xvi, 30*), qui paucos quidem dum viveret interemit; destructo autem templo, hostes innumeros cum moreretur occidit, quia nimirum Dominus ab elatione superbiam paucos cum viveret, plures vero cum templum

929 sui corporis solveretur exstinxit (*Joan. II, 19*); atque electos ex gentibus quos vivendo sustinuit, simul omnes moriendo prostravit. Recte itaque postquam inferna penetrasse se docuit, considerandum mox terræ latitudinem subjunxit: *Nunquid considerasti latitudinem terræ?* Ac si flagellato homini diceret: *Perpende quid pertulit, et pensa quod emi; nec queraris ipse de verberibus; dum nescis quæ te præsentia maneant in retributione.* Inter hæc itaque verba creatoris operæ pretium puto, si a bono communi ac publico parumper oculos flectimus, et quid in singulis nobis latenter agat intuemur. Dicit enim:

CAPUT XV [Rec. VIII].

Vers. 16. — *Nunquid ingressus es profundum maris?*

27. Maris profundum Deus ingreditur, cum peccatoris mentem visitat. — Mare quippe est mens humana, ejus profunda Deus ingreditur quando per cognitionem suam ad lamenta pœnitentiæ ab intimis cogitationibus perturbatur, quando prioris vitæ nequitias ad memoriam reducit, et fluctuantem in confusione sua anisum conculcit. Profundum maris Deus penetrat, quando etiam desperata corda permutat. Ipse enim mare intrat quando cor sæculare humiliat, profundum maris ingreditur quando visitans mentes etiam pressas sceleribus non dedignatur. Unde et recte percontando subjungitur: *Et in novissimis abyssi*

^a Ita Vindoc., Corb. Germ., Pratel., Utic. Consentit Laudan., nisi quod pro *mortuus* mendose legitur *mortuos*. At Edit., a *passibili* vero vita multos dum moreretur stravit.

^b Ebroic. et alii Norm., in confessione sua animum

deambulasti? Quæ enim est abyssus, nisi mens humana, quæ dum semetipsam comprehendere non valet, sese in omne quod est, velat obscura abyssus, latet? Unde bene per prophetam dicitur: *Deus abyssus vocem suam, ab altitudine phantasie sue* (Habac. III, 10), quia dum semetipsam mens humana non penetrat, ex comparatione sui, divinæ naturæ potentiam quam comprehendere non sufficit humiliter laudat.

28. In novissimis abyssi deambulat, cum nequissimorum corda convertit. — In novissimis ergo abyssi Deo deambulare est etiam nequissimorum corda hominum convertere, et desperatas mentes visitationis suæ vestigiis tangendo mirabiliter reformare. Cum enim post immensa scelera, unusquisque compungitur, quid aliud quam in novissimis abyssi Deus deambulat videtur? Quasi in abyso namque Deus deambulat, cum obscuram cor penetrans, fluctos invisibiles vitiorum calcet. Plerumque enim præterita alii plangimus, et aliis presentibus urgemur, ut modo superbia, modo ira, modo luxuria, modo avaritia tentante fatigemur. Sed cum cuncta hæc in corde nostro Dominus occultæ visitationis suæ timore reprimat, quid aliud quam in abyso gressus ponit? Quos gressus mente conspiciamus, quando contra insurgentia vitia quomodo timoris ejus obviam dona pensamus. Hos namque gressus Propheta conspexit, cum dicebat: *Visi sunt ingressus tui, Deus, ingressus Dei mei, regis mei, qui est in sancto ipsis* (*Psal. LXVII, 25*). Qui enim inordinatos motus animi divinorum iudiciorum memoria in se reprimi conspicit, quasi deambulantis in se gressus Domini videt. Dicatur ergo beato Job: *Nunquid ingressus es profundum maris, et in novissimis abyssi deambulasti?* Subaudis ut ego, qui mira misericordia in peccatorum cordibus modo iram, modo luxuriam, modo avaritiam, modo surgentem superbiam calcæ.

930 Ac si ei aperte diceretur: *Si latentia cordis vitia me solum reprimere conspicias, tu extollis de propria justificatione cessabis.* [Vet. VIII.] Et quia cum divinitus visitamur etiam de occultis et illicitis motibus mentis ad confessionem ducimur, recte subjungitur:

CAPUT XVI.

Vers. 17. — *Nunquid apertæ sunt tibi portæ mortis?*

29. Portæ mortis sunt cogitationes prævæ, quas Deo per confessionem pandimus. — Portæ enim mortis sunt cogitationes prævæ, quas Deo pandimus, quando eas in pœnitentia fiendo constemur. Quas etiam non confessas intuetur, sed confessas ingreditur. Tunc quippe viam sibi in portis mortis aperit, quando, solutis prævæ cogitationibus, ad nos post confessionem venit. Quas portæ mortis idcirco vocatæ sunt, quia profecto via ad interitum per iniquas semper cogitationes aperitur. Quod adhuc repetatur, cum subditur:

convertit. In Vindoc. quoque legitur *convertit.*

^c Vindoc., Laud., Pratel., etc., sic enim mare intrat. Corb. Germ., si enim.

^d Ebroic. et alii, quid enim est.

^e Abest semper a Pratel. et nonnullis. Sane abji-

IBID.—*Et ostia tenebrosa vidisti?*

30. *Tenebrosa namque ostia sunt latentia mentis mala.*—Tenebrosa namque ostia sunt latentia mentis mala, quæ et haberi intrinsecus possunt, et tamen ab altero videri non possunt. Quæ tamen Dominus cernit, quando ea occulto respectu gratiæ destruit. Scriptum quippe est: *Rex qui sedet in solio iudicii, dissipat omne malum intuitu suo* (Prov. xx, 8). Et quia omnè vitium angustat, omnis vèro virtus animum dilatat, post destructa vitia recte subiungitur: *Nunquid considerasti latitudinem terræ?* Nisi enim virtus animum dilataret, nequaquam Paulus Corinthiis diceret: *Dilatamini et vos, et nolite jugum ducere cum infidelibus* (II Cor. vi, 13). Solerter vèro intuendum est quod dicitur:

CAPUT XVII.

VERS. 18.—*Considerasti latitudinem terræ?*

31. *Sancti dum exterius angustiis premuntur, intus dilatantur.*—Latitudo namque a bonorum interiorum nequaquam comprehenditur, nisi caute consideretur. Nam plerumque eos exterius inopia humiliat, poenæ cruciatus angustat; sed tamèn inter hæc semper interior fortitudo se usque ad speranda cœlestia dilatat. Angustati apostoli exterius fuerant, quando flagella sustinebant; sed in magna stabant intus latitudine liberi, qui apud se hæc eadem flagella in gaudium verterant. Scriptum namque est: *Ibant apostoli gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati* (Act. v, 41). Hanc latitudinem inter angustias invenerat, qui dicebat: *Scire autem vos volo, fratres, quia quæ circa me sunt magis ad profectum venerunt Evangelii, ita ut vincula mea manifesta fierent in omni prætorio* (Philip. i, 12). Hanc latitudinem David inter angustias obtinebat, dicens: *In tribulatione dilatasti me* (Psal. iv, 2). Tunc itaque hæc terra, id est sanctorum conscientia, dilatatur, cum mundi hujus adversitatibus; exterius premitur. Nam cum a præsentis vitæ securitate repellitur, intus ad se impingitur, ut ad speranda superna tendatur. Cumque evagari exterius non permittitur, quasi in sinum suum revocata dilatatur. Nos autem quæ boni viri adversa tolerant cernimus, sed intus quantum gaudeant non videmus. Mentis eorum latitudinem modo in verbis, modo in operibus d considerando cognoscimus, sed tamen quanta in eis amplitudo sit ejusdem latitudinis ignoramus. Audiatur ergo **931** humana sapientia, et insipientem discat: *Nunquid considerasti latitudinem terræ?* Ac si dicat: ut ego, qui flagellis cinctam, oc-

ciendum videretur, nisi de solis adultis hic esset sermo; constat enim infantes in originali laborio- rientes ad interitum pergere per aliam quam pravam cogitationum januam.

^a Ebroic. aliique Norm., et Laud., *donorum interiorum est, et nequaquam*. Ipsi concinit Corb. Germ., in quo præterea legitur *ante, pro caute*.

^b Deest *eo* in Corb. Germ., Prateil., Utic. et al., sicque legitur, *fortitudo... dilatata* quemadmodum superius, *inopia humiliat, cruciatus angustat*.

^c Turon. et Laed., *optabat*. Sed melius legitur *obtinuit* in Corb. Germ., Prateil., Utic. et plerisque.

A cultam justorum lætitiâ solus¹ plene considero, quia solus misericordier² formo. Vel certe idcirco beatus Job utrum terræ latitudinem consideraverit inquiritur, ut exemplo alienæ latitudinis humilletur. Ac si ei aperte diceretur: Eos quos innumera mala præsentis vitæ nequeunt angustare considera, et de statu cordis tui³ inter verbera gloriari cessa. Sequitur:

CAPUT XVIII [Vel. et Rec. IX].

VERS. 18-20.—*Indica mihi, si nosti omnia, in qua via habitet lux, et tenebrarum quis locus sit, ut ducas unumquodque ad terminos suos, et intelligas semitas domus ejus.*

32. *Per lucem justitia, per tenebras iniquitas designatur. Qui in justitia perseveraturi sint, aut in peccato morituri, nos latet.*—Beatus Job gravi quæstione requiritur, ut et de via lucis, et tenebrarum loco ducat, ac semitas domus ejus intelligat. Quid enim lucis nomine, nisi justitia accipitur? et quid per tenebras, nisi iniquitas designatur? Unde quibusdam conversis a peccatorum nequitia dicitur: *Eralis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino* (Ephes. v, 8). Et de quibusdam in peccato manentibus memoratur: *Qui dormiunt, nocte dormiunt* (I Thess. v, 7). Beato itaque Job dicitur: *Indica mihi si nosti omnia, in qua via habitet lux, et tenebrarum quis locus sit?* Ac si dicatur ei: Si plenam te habere scientiam suspicaris, dic vel⁴ in cujus corde ea quæ nunc deest, innocentia veniat, vel in cujus corde ea quæ nunc est malitia perseveret. *In qua via habitet lux*, id est quem mentem veniens justitia impleat: *Et tenebrarum quis locus sit*, id est, in quo iniquitas cæca perduret: *Ut ducas unumquodque ad terminos suos*, id est, ut dijudices si vel is qui nunc iniquus cernitur, in iniquitate vitam finiât; vel is qui justus cernitur extremitatem vitæ suæ cum justitiæ perfectione concludat: *Et intelligas semitas domus ejus*, id est, consideres atque discernas, vel cui bona actio perseverans æternam mansionem præstet in regno, vel quem usque ad terminum summæ actio prava constringens in æternum damnet supplicium. Domus quippe pro mansionem ponitur, semita pro actionem. Semita igitur ad domum ducit, quia actio ad mansionem pertrahit. Sed quis hominum ista discussus dicat? quis ista saltem imperterritus audiat? Multos enim videmus quotidiè, qui justitiæ lucem respicient, et tamen ad finem suum nequitia obscuritate tenebrantur; et multos cernimus peccatorum tenebris obvolutos, et tamen juxta vitæ suæ termi-

¹ Prateil., *considerandum cognoscimus*.

² Sic Vindoc., Corb. Germ., Laud., Prateil., etc., necnon vet. Ed. In recent. legitur *dicat*.

³ Recent. Excusi, *plane*.

⁴ In recent. Vulgatis sermo, reluctantibus Mss. Turon., Vindoc., Laud., Corb. Germ. et veteribus Excusis.

⁵ Editi, *inter verba*. Sed sermonis series probat legendum *inter verbera*, ut etiam legitur in Mss. Corb. Germ., Anglic., Norm., etc.

⁶ Editi cum Corb. Germ., in *cujus corde*. Melius Mss. Vindoc., Ebroic. aliique Norm., in *cujus cor*.

num repente^a reddi luci justitiæ liberos. Multos etiam novimus semel inventam viam justitiæ illibate usque ad mortem tenuisse, et plerosque conspeximus usque ad exitum cœpta semel criuina sine cessatione cumulasse.

33. *Judiciorum Dei nubila, mentis nostræ radiis impercia.*—Quis vero inter ista occultorum judiciorum nubila mentis suæ radium mittat, ut aliqui consideratione discernat, vel quis perduret in malo, vel quis perseveret in bono, vel quis ab infimis **932** convertatur ad summa, vel quis a summis^b revertatur ad infima? Latent hæc sensus hominum, nec quidquam de cujulibet sine cognoscitur, quia divinatorum judiciorum abyssus humanæ mentis oculo nullatenus penetratur. Videmus namque quod illa adversa Deo gentilitas justitiæ luce perfusa est, et Judæa dudum dilecta perfidiæ est nocte cæcata. Scimus etiam quod latro de patibulo transivit ad regnum (*Luc. XIII, 43*), Judas de apostolatus gloria est lapsus in tartarum (*Matth. xxvii, 5*). Rursumque quia aliquando sortes quæ cœperint non mutantur, et latronem novimus alium pervenisse ad supplicium, et apostolos scimus percepisse propositum quod desideraverant regnum. Quis ergo discutiat in qua via habitet lux, et tenebrarum quis locus sit, ut ducat unumquodque ad terminos suos, et intelligat semitas domus ejus? Video Paulum ex illa persecutionis sævitia ad gratiam apostolatus vocatum (*Act. ix, 1, seq.*), et tamen sic inter judicia occulta formidat, ut reprobati se, etiam postquam vocatus est, timeat. Ait enim: *Castigo corpus meum, c et in servitatem redigo, ne forte aliis prædicans, ipse reprobus efficiar* (*I Cor. ix, 27*). Et rursum: *Ego me non arbitror comprehendisse; unum autem, d quæ quidem retro sunt oblitus, ad ea quæ sunt priora extendens meipsum, ad destinatum sequor, ad patriam supernæ vocationis Dei, in Christo Jesu. Sequor autem si comprehendam, in quo et comprehensus sum* (*Philip. iii, 13*). Et certe jam de illo voce dominica dictum fuerat: *Vas electionis mihi est* (*Act. ix, 15*); et tamen adhuc castigans corpus suum metuit ne reprobetur.

34. *Spem nostram potius comitetur timor quam securitas. Væ laudabili etiam vitæ, si remota pietate judicetur.*—Væ miseris nobis, qui de electione nostra nullam adhuc Dei vocem cognovimus, et jam in otio quasi de securitate torpemus. Debet profecto, debet in spe esse non solum securitas, sed etiam timor in conversatione, ut et illa certantes foveat, et iste torpentes pungat. Unde recte per prophetam dicitur: *Qui timeant Dominum, sperent in Domino* (*Psal. cxliii, 14*). Ac si aperte diceret: De spe incassum præsumit, qui timere Deum in suis operibus renuit. Sed

^a Corb. Germ., Ebroic., etc., reddi luce justitiæ. Ita vet. Ed. Paris. et Basil.

^b Pratel., Laudun. et Al., reverberetur.

^c Pratel., et servituti redigo. Laud. et Corb. Germ., et servi uti subijcio.

^d Turon., quod retro oblitus. Corb. Germ., unum autem quæ retro oblitus.

^e Vindoc., Pratel. et al. Norm., indica mihi si nosti omnia, ut legitur in Vulgata. Retinuimus tamen

A cur beatus Job de tam valida quæstione requiritur, quæ omnino ab hominibus ignoratur, ut justorum iniquorumque terminum comprehendat, nisi ut aliorum finem cognoscere non valens, ad suum recurrat, quia sicut aliorum, sic etiam suum nesciat, et nesciens timeat, timens humilietur, humilitas jam de operibus suis extolli non debeat, et non elatus in gratiæ arce persistat? Dicatur ergo ei: *Indica mihi, si habes intelligentiam, in qua via habitet lux, et tenebrarum quis locus sit; ut ducas unumquodque ad terminos suos.* Ac si diceretur: Sicut qui de malis convertantur ad bona, vel qui de bonis ad mala redant, nescis, ita etiam nec de te quid tuis meritis exigentibus agatur intelligis. Et sicut alienum nullatenus comprehendis, ita etiam tuum terminum prænoscere non vales. Jam enim quantum ipse profeceris scis, sed quid adhuc de te ego in occulto sentiam nescis. Jam justitiæ tuæ acta consideras, sed quam districtè apud me pensentur ignoras. Væ etiam laudabili vitæ **933** hominum, si remota pietate judicetur, quia districtè discussa inde ante oculos judicis unde se placere suspicatur obruitur. Unde recte Deo per Prophetam dicitur: *Non intres in iudicium cum servo tuo, quia non justificabitur in conspectu tuo omnis vitiosus* (*Psal. cxlii, 2*). Unde bene per Salomonem dicitur: *Sunt justi atque sapientes, et opera eorum in manu Dei, et tamen nescit homo utrum amore, an odio dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta* (*Eccle. ix, 4*). Hinc rursum per eundem Salomonem dicitur: *Quis hominum intelligere poterit viam suam* (*Prov. xi, 24*)? Et nimirum bona malave quis faciens conscientia attestante^f cognoscitur. Sed idcirco dicitur quod via sua ab hominibus nesciatur, quia etiam si recta se quisque opera agere intelligat, sub districto tamen examine quo tendat, ignorat. [*Vet. et Rec. X.*] Igitur postquam illum de ista finis sui consideratione perterruit, ad examinandum ejus exordium redit; ac ne conqueratur cur finem suum nesciat, commemoratur etiam quia nec quo huc initio accessit intelligat. Nam sequitur:

CAPUT XIX.

VERB. 21. — *Sciebas tunc quod nasciturus eses, et numerum dierum tuorum noveras?*

35. *Nullus hominum suum initium novit aut finem.*—Ac si aperte diceret: Quid mirum si terminum tuum non intelligis, qui nec initium comprehendis? Et qui ignoras quo huc initio veneris, quid mirum si nescias quo fine subtraharis? Si ergo meum fuit te per initium ex occultis ad prompta producere, meum quoque exit etiam te ex promptis ad occulta revocare. Cur de vitæ tuæ dispensatione aliquid quæris, qui in manu artificis temetipsum nesciens teneri?

lectionem Corb. Germ. et Excusorum, quod eam a sancto Gregorio usurpatam credamus, neo immerito. Si enim aliam, quæ est Vulgatæ, secutus fuisset, quid causæ fuisset amanuensis mutationis faciendæ? Contra vero cum observassent verba hæc, si habes intelligentiam, discrepare a textu Job, his omissis, restituerunt si nosti omnia, ut legitur in Job.

^f Turon., Corb. Germ., Ebroic. aliique Norm., cognoscit.

Extolli itaque tanto magis non debes in eo quod agis, quanto intra sinum æternitatis clausus, nec quo huc ordine veneris, nec quando vel quomodo hinc educaris agnoscis.

36. *Ab hac lege Christus eximitur.* — Hæc tamen intelligi et aliter possunt: *Sciebas tunc quod nasciturus esses, et numerum dierum tuorum noveras?* Sul audis ut ego, qui me nasciturum novi, quia et ante humanitatis ortum in divinitate semper substantialiter vixi. Homines quippe tunc esse incipiunt, cum in matrum suarum ventre nascuntur. Nam ipsa quoque conceptio nativitas dicitur, juxta hoc quod scriptum est: *Quod in ea natum est, de Spiritu sancto est* (Matth. 1, 20). Et ideo se nascituros nesciunt, quia nec priusquam creentur existunt. Deus vero qui sine initio semper existit præscivit de se hoc quod in utero Virginis a initium sumpsit; et quia præscivit, disposuit; quia disposuit, nihil profecto in humana forma sine sua voluntate toleravit. Convincatur ergo cur de flagellis suis homo queritur, qui ortum suum præscire non potuit, b si ipse etiam qui ortum suum præsciendo disposuit se inter homines ad flagella præparavit. Sequitur:

CAPUT XX [Rec. XI].

Vers. 22, 23. — *Nunquid ingressus es thesaurus nivis, aut thesaurus grandinis aspexisti, quæ præparavi in tempus hostis, in diem pugnæ et belli?*

37. *Improbi ad justorum probationem servantur.* — Quid aliud nive vel grandine, nisi frigida ac dura intelligenda sunt coria pravorum? Sicut enim fervore charitas, sic solet in sacro eloquio frigore malitia designari. Scriptum namque est: *Sicut frigidam facit cisterna aquam suam, sic frigidam facit animam malitia sua* (Jerem. vi, 7). Et rursum: *Abundabit iniquitas, et refrigescet charitas multorum* (Matth. xxiv, 12). In 934 frigore ergo nivis, vel in duritia grandinis, quid accipi aptius potest quam vita pravorum, quæ et per torporem frigescit, d et per duritiæ malitiam percutit? Quorum tamen vitam Dominus tolerat, quia eos ad justorum suorum probationem servat. Unde et recte subjunctum est: *Quæ præparavi in tempus hostis, in diem pugnæ et belli.* Ut cum adversarius noster diabolus tentare nos nititur, eorum moribus quasi suis contra nos armis utatur. Per ipsos quippe nos sæviens cruciat, sed nesciens purgat. Percatis namque nostris ipsi flagella fiunt, de quorum

tali vita dum percutimur, ab æterna morte liberamur. Unde agitur ut electorum vitæ proficiat etiam perdita vita reproborum, et utilitati nostræ dum illorum perditio militat, mira dispensatione fiat quatenus electis Dei non pereat etiam omne quod perit.

[Vet. XI.] 38. *Aliqui ex illis electi sunt, et quæ maxima vocati.* — Intelligi hoc quoque aliter potest, ut quia verbis præcedentibus videtur annexum, a superioris versus expositione non discrepet. Nam quia

a Ita Vindoc., Laudun., Pratel., etc. At Editi cum Corb. Germ., per initium sumpsit.
b Pratel., cum ipse.
c Laudun., Pratel. et Utic., abundavit.
d Pratel., per duritiæ malitiæ.

A indicaverat vel bonos ad malum, vel malos ad bonum posse converti, illico secutus adjunxit: *Nunquid ingressus es thesauros nivis, aut thesauros grandinis aspexisti, quæ præparavi in tempus hostis, in diem pugnæ et belli?* In nive vel grandine frigida, vel dura, ut dictum est, accipimus corda pravorum. Sed quia omnipotens Deus sanctos suos de talibus elegit, et quam multos electos adhuc inter pravorum vitam repositos habeat novit, apte in nive, vel grandine thesauros habere se perhibet. Thesaurus quippe ἀπό τῆς θύρας, id est a positione nominatur. Et plerisque in vita frigida diu latentes respicit, quos ad medium cum jubet producit, et justitiæ nitore candidos per supernam gratiam ostendit. Scriptum quippe est: *Lavabis me, et super nivem dealbabor* (Psal. l, 9).

B Quos ad diem belli pugnæque præparatos diu intra suæ præscientiæ sinum legit; sed cum repente eos eduxerit, resistentia adversariorum pectora illorum verbis ac redargutionibus quasi quibusdam grandinibus percutit. Unde alias scriptum est: *Præfulgore in conspectu ejus nubes transierunt, grando et carbones ignis* (Psal. xvii, 13). Præfulgore enim nubes transeunt, quia prædicatores sancti universa mundi spatia miraculorum claritate percurreunt. Qui etiam grando et carbones ignis vocati sunt, quia et per correptionem feriunt, et per flammam charitatis accendunt. Ipsa quoque libera sanctorum increpatio natura grandinis convenienter exprimitur. Grando enim veniens percutit, liquata rigat. Sancti autem viri corda audientium et terrentes feriunt, et blandientes infundunt. Nam quemadmodum feriant Propheta testatur, dicens: *Virtutem terribilium tuorum dicent, et magnitudinem tuam narrabunt* (Psal. cxliv, 6). Et quemadmodum blandientes rigent secutus adjunxit: *Memoriam abundantiæ suavitatis tuæ eructabunt, et justitia tua exultabunt* (Ibid., 7). In nive ergo vel grandine habentur thesauri, quia plerique iniquitatis torpore frigidi, f ad supernam gratiam assumpti, in sancta Ecclesia justitiæ luce fulgescunt, et pravam adversariorum scientiam doctrinæ suæ ictibus tundunt. Unde et apte subditum est: *Quæ præparavi in tempus hostis, in diem pugnæ et belli.* [Vet. XII.] Nix quippe vel grandis fuerat Saulus per frigidam insensibilitatem; sed nix et grando contra adversariorum 935 pectora factus est, vel candore justitiæ, vel districti eloquii correptione. O qualem hunc thesaurum in nive et grandine habuit, quando illum inter pravorum vitam positum jam tunc electum suum Dominus latenter vidit! O ad quanta adversariorum pectora ferienda hanc in manu sua grandinem sumpsit, per quam tot sibi resistentia corda prostravit.

39. *Nemo extollatur, nemo desperet.* — Nemo itaque de suis operibus extollatur, nemo desperet eos quos adhuc frigidus videt, quia thesaurus Dei in nive et

e Turon. et Laudun., percutiuntur.
f Vet. Ed. Paris. et Basil. aliisque poster. cum Corb. Germ., a superna gratia assumpti. Sequimur Mss. Turon., Vindoc., Laud., Ebroic. aliosque Norm., qui miro consensu habent, ad supernam gratiam.

grandine non videt. Quis enim crederet quod per apostolatus gratiam lapidatum Stephanum ille præcederet qui in morte ejus omnium lapidantium vestimenta servavit (Act. vii, 57)? Si ergo ad ista dona vel judicia occulta recurrimus, nullos omnino desperantes, nec illis nos in corde nostro præferimus, quibus pro tempore prælati sumus, quia etsi jam videmus quantum præcessimus, nescimus quantum cum currere cœperint præcedamur. Bene ergo ad beatum Job dicitur: Nunquid ingressus es thesauros nivis, aut thesauros grandinis aspexisti, quæ præparavi in tempus hostis, in diem pugnæ et belli? Ac si aperte diceretur: Nulli te de operibus tuis præferas, quia de his quos intueris adhuc per culpam frigidus, ^a quantos operatores justitiæ et defensores rectæ fidei sim facturus ignoras. Quod quia per adventum Mediatoris agitur, recte subjungitur:

CAPUT XXI [Rec. XII].

VERS. 24. — Per quam viam spargitur lux?

40. Per adventum Mediatoris lux sparsa. — Ipse quippe via est, qui ait: Ego sum via, veritas et vita (Joan. xiv, 6). Per hanc ergo viam lux spargitur, quia per ejus præsentiam cuncta gentilitas illustratur. Spargitur autem convenienter dixit, quia per apostolorum voces non angustata atque coarctata, sed late fulgens lux prædicationis emicuit. Quia vero, accepta luce conversionis, inardescit intrinsecus vis amoris, ut vel transacta mala anxie lugeantur, vel ventura bona flagrantissime requirantur, competenter adjungitur:

CAPUT XXII.

IBID. — Dividitur æstus super terram.

41. Ex hac luce flagrat ardor charitatis et persecutionis æstus. — Sparsa enim luce æstus super terram dividitur, quia, per apertum justitia prædicata, ad requirendum Deum cordis anxietas in virtutem exercitatione dilatatur, ut iste in sermone sapientiæ, ille in sermone scientiæ fulgeat; hic in curationum gratia, ille in virtutum operatione convalescat; et dona sancti Spiritus dum dispariliter singuli accipiunt, necessario sibi met juncti omnes unanimiter accendantur (I Cor. xii, 8). [Vet. XIII.] Sed postquam spargitur lux dicitur, potest convenienter intelligi quod per æstum persecutionis designatur, ^b quia ut lux prædicationis inclaruit, mox a perfidorum cordibus ardor persecutionis exarsit. Nam quod per æstum persecutio exprimitur, dominicus sermo testatur, de factatis seminibus ^c super petrosam terram dicens: Sole orto ^d æstuaverunt omnia, et quia non habebant radicem, aruerunt (Matth. xiii, 6). Quod paulo post cum exposuit, æstum persecutionem vocavit. Sparsa igitur luce æstus super terram divisus est, quia clarescentia vita fidelium, accensa est crudelitas perfidorum. Divisus namque æstus erat, quando nunc Jerosoly-

^a Laud., quam per actores justitiæ.

^b Laud., Corb. Germ., Pratel. et alii, quia enim lux... inclaruit, mox.

^c Vindoc., Corb. Germ., Pratel. et al. Norm., super petrosa.

^d Corb. Germ., Pratel. et Ulic., æstuaverunt om-

mis, nunc Damasci, nunc in aliis longe regionibus persecutio sæviebat. Scriptum quippe est: Facta est in 936 illa die persecutio magna in Ecclesia, quæ erat Jerosolymis, et omnes dispersi sunt per regiones: Judææ et Samariæ (Act. viii, 1). Rursumque scriptum est: Saulus adhuc ^e spirans minarum et cædis in discipulos Domini, accessit ad principem sacerdotum, et petiit ab eo epistolas, quas deferret in Damascum ad synagogas, ut si quos invenisset hujus vitæ viros ac mulieres, vinclos deduceret in Jerusalem (Act. ix, 1, seq.). Quia ergo nunc hic, nunc illic persecutio excreverat, hi qui lucem veritatis agnoverant, quasi sub ardore divisi æstus anhelabant.

42. Lux est justitia, quæ non nisi successive spargitur. — Sed quia beatum Job de occultis judiciis requisitum superioribus dictis audivimus, oportet ut hoc quod de sparsa luce vel diviso æstu dictum est subtilius perscrutemur. Adhuc enim alta interrogatione discutitur, ut saltem quia nesciat doceatur, eique dicatur: Per quam viam spargitur lux, dividitur æstus super terram? Quid enim lucis nomine, nisi justitia designatur? De qua scriptum est: Populus qui sedebat in tenebris, vidit lucem magnam (Isai. ix, 2). Omne autem quod spargitur, non continue, sed sub quadam intermissione jactatur. Et idcirco spargitur lux dicitur, quia etsi jam quædam ut sunt perspiciamus, quædam tamen ita ut videnda sunt non videmus. Cor namque Petri lux sparsa tenuerat, qui tanto fidei, tanto miraculorum fulgore claruerat, et tamen conversis gentibus dum circumcisionis pondus imponeret, quid rectum diceret nesciebat. Lux ergo in hac vita spargitur, quia ad omnis rei intelligentiam continua non habetur. Dum enim aliud sicut est comprehendimus, et aliud ignoramus, quasi sparsa luce et ex parte cernimus, et in obscuritate ex parte remanemus. Tunc vero lux nobis sparsa jam non erit, quando mens nostra ad Deum funditus rapta fulgescet.

43. Quibus modis humano cordi insinuetur, ignoramus. — Et quia hæc eadem lux quibus modis humano cordi insinuetur ignoratur, recte ^f in percunctatione dicitur: Per quam viam spargitur lux? Ac si aperte diceretur: Dic quo ordine justitiam meam occultis sinibus cordium infundo, cum et ^g per accessum non videor, et tamen visibilia opera hominum invisibiliter immuto, cum unam eandemque mentem modo hac, modo illa virtute irradio, et tamen per sparsam lucem adhuc ex parte aliqua eam in tentationis tenebris remanere permitto. Requiritur homo nesciens per quam viam spargitur lux, ac si patenter dicatur: Dum dura corda emollio, dum rigida inflecto, dum aspera mitigo, dum frigida accendo, dum debilia roboro, dum vaga stabilio, dum nutantia confirmo, intue te, si valēs, incorporaliter veniens quibus ea me-

nas.

^e Pratel., Ulic. et al. Norm., inspirans minas et cædes.

^f Longip., per interrogationem dicitur. Laud., recta per percunctationem.

^g Laud., per accessum, vitiose.

tibus illustro. Hæc quippe omnia nos facta cernimus, nam qualiter intrinsecus efficiantur ignoramus. Hanc viam lucis esse nobis invisibilem, in Evangelio Veritas ostendit, dicens: *Spiritus ubi vult spirat; et vocem ejus audis, et ei nescis unde veniat et quo vadat* (Joan. III, 8).

[Vet. XIV.] 44. *Hac luce crescente, tentationes succrescunt.* — Sed quia cum lux spargitur mox ab occulto adversario contra fulgentem mentem tentamenta succrescunt, recte subjungitur: *Dividitur æstus super terram.* Hostis namque callidus quos justitiæ luce entescere conspicit, eorum mentes illicitis desideriis inflammare contendit, ut plerumque plus **937** se urgeri tentationibus sentiant, quam tunc cum luce internæ radios non videbant. Unde et Israelitæ postquam vocati sunt, contra Moysen ^b et Aaron de ex-
crescente labore conqueruntur, dicentes: *Videat Dominus et judicet, quoniam fetere fecistis odorem nostrum coram Pharaone et servis ejus, et præbuitis ei gladium, ut interficeret nos* (Exod. v, 21). Volentibus quippe ex Ægypto discedere, Pharaeo paleas subtraxerat, et tamen ejusdem mensuræ ^c opera requirebat. Quasi ergo contra legem mens submurmurat, post cujus cognitionem tentationum stimulus acriores portat; et cum sibi labores grescere conspicit, in eo quod adversario displicet, quasi fetere se in oculis Pharaonis delect. Post lucem ergo æstus sequitur, quia post illuminationem divini muneris tentationis certamen augetur.

45. *Pro unius cujusque indole hostis ad malum nos sollicitat.* — Recte vero etiam dividi æstus dicitur, quia nimirum non singuli omnibus, sed quibusdam vicinis ac juxta positis vitiis fatigantur. Prie enim conspersioem uniuscujusque antiquus adversarius perspicit, et tunc tentationis laqueos apponit. Alias namque lætis, alius tristibus, alius timidis, alius elatis moribus existit. Quo ergo occultus adversarius facile capiat, vicinas ^d conspersioibus deceptiones parat. Quia etenim lætitiæ voluptas juxta est, lætis moribus luxuriam proponit. Et quia tristitia in iram facile habetur, tristibus poculum discordiæ porrigit. Quia timidi supplicia formidant, paventibus terrores intentat. Et quia elatos extolli laudibus conspicit, eos ad quæque voluerit blandis favoribus trahit. Singulis igitur hominibus vitiis convenientibus insidiatur. Neque enim facile captivaret, si aut luxuriosis præmia, aut avaris scorta proponeret, si aut voraces de abstinentiæ gloria, aut abstinentes de gulæ imbecillitate pulsaret, si mites per studium certaminis aut iracundos capere ^e per pavorem formidinis quæreret. Quia ergo in tentationis ardore callide singulis insidians vicinos moribus laqueos ab-

^a Vindoc., Laud. et Corb. Germ., *sed nescis unde.* Ita etiam Pratel. ac Utie.

^b Deest et Aaron in Corb. Germ., Vindoc., Laud., Pratel., etc.

^c Ebroic. aliiq. Norm. ac Vindoc., *lateres req.*

^d Intelligit corporis et animæ varios habitus. Vide lib. IV Dialog., c. 6.

^e In Edit. Basil. 1514, Paris. 1518, Gilot., Vatic., Gussanv., *per favorem formidinis*; manifesto errore,

A scondit, recte dicitur: *Dividitur æstus super terram.*

46. *Deus tentationes moderatur, ne aut multæ sint, aut nimis.* — Sed cum præmittitur: *Per quam viam spargitur lux.* Statimque subjungitur: *Dividitur æstus super terram.* Nimirum per eandem viam per quam lux spargitur etiam dividi æstus indicatur. Alta quippe atque incomprehensibilis Spiritus sancti gratia cum luce sua nostras mentes irradiat, etiam tentationes adversarii dispensando modifiaat, ut simul multæ non veniant, aut ipsæ tantummodo quæ ferri possunt illustratam jam a Deo animam tangant, ut cum tactus sui ardore nos cruciant, perfectionis incendio non exurant; Paulo attestante qui ait: *Fidelis autem Deus, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis, sed faciet cum tentatione et etiam exitum, ut possitis sustinere.* (II Cor. x, 13). Hunc ergo æstum aliter dividit callidus ^b supplantator, aliter misericors conditor. Ille dividit ut per illum citius interimat, iste ut eum tolerabilem reddat. Et quia eum tentatione fatigamur, non solum interno Dei spiritu instruimur, sed etiam exterioribus prædicantium verbis adjuvamur, recte post divinum æstum subditur:

CAPUT XXIII. [Vet. XV, Rec. XIII].

VERS. 25. — **938** *Quis dedit vehementissimo imbri cursum?*

47. *Crescente persecutione, crevit apostolorum et sanctorum prædicatorum ardor. Prædicatio, cessante gratia, ad cor non transit.* — Si, vera, ut superior diximus (Num. 41), divisi æstus nomine illa in Judææ regionibus persecutio designatur, quia ipsa persecutionis asperitas prædicatores sanctos super eo munere adjutos a prædicationis suæ ministerio nullo timore compescuit, apte subjungit: *Quis dedit vehementissimo imbri cursum?* Ac si diceret: nisi ego. Diviso enim æstu, cursum vehementissimo imbri dedisse est inter ipsas persecutionis angustias prædicationis impetum roborasse, ⁱ ut tanto magis virtus prædicantium cresceret, quanto magis persequentium crudelitas obviaret, quatenus præsentia corda audientium pluvie guttis infunderent, et siccatem perfidie uberiori irrigarent, ut quavis contra eos sævitæ æstus candesceret, per eos tamen vox gratiæ non taceret. Hunc persecutionis æstum Paulus et tolerabat et irrigabat, cum diceret: *Laboro usque ad vincula, quasi male operans, sed verbum Dei non est alligatum* (II Tim. II, 9). De hoc imbri alias dicitur: *Mandabo nubibus ne pluant super eam imbrem* (Isai. v, 6). De hoc cursu imbris qui in electorum cordibus agitur Psalmista testatur, dicens: *Velociter currit sermo ejus* (Psal. cxlvii, 15). Plerumque vero imber est, et cursum non habet, quia prædicatio ad quem curavimus emendare ope Mea, Anglic., Norm., Corb. Germ., Laudun., etc., et vet. Edit. Paris. 1488 et 1495, ac Basil. 1503.

ⁱ Laudan. et Corb. Germ., *supra quam potestis.*

^b Vindoc., Pratel. et al. Norm., *etiam proventum, vel proventum.* Græca, *ἐξασπν.*

^c Laudun., *tentator.*

^d Laudun., *ut quanto magis virtus præd. cresceret, tanto.... crudelitas obviaret.*

aures venit, sed, cessante interna gratia, ad corda audientium non pertransit. De cuius prædicationis verbis propter electos dicitur: *Etenim sagittæ tuæ pertransierunt (Psal. LXXVI, 19)*. Sagittæ quippe Dei pertranseunt quando verba prædicationis ejus ab auribus ad corda descendunt. Quod quia solo divino munere agitur, imbri cursum Dominus se dedisse testatur.

48. *Verbi divini efficacia persuadentis omnia relinquere, omnia tolerare.* — Sed notandum video quod eundem imbrem non vehementem, sed vehementissimum vocat. Imber vehemens est vis magna, imber vero vehementissimus vis immensa prædicationis. Vehemens namque imber erat cum prædicatores sancti credere gaudia æterna suadebant. Imber autem vehementissimus, quando propter spem admonebant rem deserere, cuncta visibilia propter invisibilia contemni, et propter audita gaudia præsentis sæculi pœnas cruciatusque tolerari. Sed cum, fide cognita, sæviante æstu persecutionis, tot electi possessa reliquerunt, carnalis affectus oblitus sunt, et præ gaudio spiritus in cruciatibus membra posuerunt, quid aliud Dominus fecit, nisi etiam vehementissimo imbri cursum præbuit, qui usque ad exsequenda summa præcepta per verba corporis invisibilia cordis irrigavit? Ubi et apte subiungitur:

CAPUT XXIV [Vet. XV].

IBID. — ^d *Et viam sonanti tonitruo.*

49. *Tonitruo hinc simile dicitur. Solus Deus corda per gratiam aperit.* — Quid enim per tonitruum, nisi prædicatio superni terroris accipitur? Quem terrorem dum percipiunt humana corda quatiantur. Aliquando vero in tonitruo ipse incarnatus Dominus figuratur, qui ex antiquorum patrum conveniente prophetia ad notitiam nostram quasi ex nubium concursione prolatus est. Qui inter nos visibiliter apparens, ea quæ super nos erant terribiliter sonuit. Unde et ipsi sancti apostoli de ejus gratia generati, Boanerges, id est filii tonitruo sunt vocati (*Marc. III, 17*). Aliquando autem, sicut dictum est, tonitruus ipsa ejus prædicatio accipitur, **939** per quam supernorum judiciorum terror auditur. Sed quia quilibet prædicator verba dare auribus potest, corda vero aperire non potest; et nisi per internam gratiam solus omnipotens Deus prædicantium verbis ad corda audientium invisibiliter aditum præstet, incassum prædicatio aure audientis percipitur, quæ pervenire ad intima corde surdo prohibetur, se Dominus viam sonanti tonitruo dare asserit, qui cum prædicationis verba tribuit, per terrorem corda compungit. Hanc viam Paulus prædicator egregius, dum

^a Vindoc., Norm et Corb. Germ., *credi*.

^b Corb. Germ., Vindoc., Pratel., etc., *præsentes pœnas*.

^c Corb. Germ., Ebroic. et alii Norm., *caruales affectus*.

^d In aliis Editis, et viam sonantis; sequimur Mss. Norm., ubi legitur, *sonanti*; et quidem convenientius ad illa quæ præcedunt: *quis dedit... imbri cursum, et viam sonanti tonitruo*. Dativus est hic, *tonitruo*.

superna mysteria terribiliter insonaret, se a se habere non posse conspiciens, discipulos admonebat, dicens: *Orantes simul et pro nobis, ut Deus aperiat nobis ostium verbi, ad loquendum mysterium Christi (Colos. IV, 3)*. Qui ergo loquebatur mysteria, sed in corde audientium eisdem mysteriis a Domino aperiri ostium precabatur, habebat quidem jam tonitruum, sed dari ei desuper viam quærebat. Hanc viam nequaquam se Joannes dare posse cognoverat, qui dicebat: *Non necesse habetis ut aliquis doceat vos, sed sicut unctio ejus docet vos de omnibus (I Joan. II, 27)*. Hanc viam rursum Paulus quis daret intinabat, dicens: *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus (I Cor. III, 7)*. Accepta igitur via quid iste imber ac tonitruus agat

audiamus. Sequitur:

CAPUT XXV [Rec. XIV].

VERS. 26. — *Ut plueret super terram absque homine in deserto, ubi nullus mortalium commoratur.*

50. *Gentilitas desertum est, cœlesti gratia tanquam imbre irroratum.* — Super terram absque homine in deserto plueret est verbum Dei gentilitati prædicare. Quæ dum nullum cultum Divinitatis tenuit, nullamque in se speciem boni operis ostendit, videlicet desertum fuit. In qua quia legislator non fuit, et qui rationabiliter Deum quæreret non fuit, quasi hominum nullus fuit, et velut solis bestiis occupata, vacua a mortalibus exstitit. De hac deserti terra alius dicitur: *Posuit in deserto viam (Isai. XLIII, 19)*. De hac prædicatione gentilitati concessa Psalmista testatur, dicens: *Posuit flumina in deserto (Ps. CVI, 55)*. [Vet. XVII.] Notandum vero est quod postquam æstus super terram divisus est, cursum vehementissimus imber accepit, ut in deserto plueret, quia postquam in Judæa asperitas persecutionis inhorruit, ut non solum fidem minime reciperet, sed etiam eam gladiis impugnaret, ad Israel missus quisque prædicator ad evocandas gentes defecit. Unde sancti apostoli Hebræis persequentibus, quos deserunt, dicunt: *Vobis oportebat primum loqui verbum Dei; sed quia repellitis illud, et indignos vos judicatis æternæ vitæ, ecce convertimur ad gentes (Act. XIII, 46)*. Diviso igitur æstu, deserta et absque homine terra compluitur, quia dispersa in Judæa regionibus persecutione fidelium, derelicta dudum et quasi ad infusionem rationis aliena, prædicationis guttis gentilitas irroratur. Quæ gentilitas quasi adhuc a prædicatoribus sit inventa ostenditur, cum subditur:

VERS. 27. — *Ut impleret inviam et desolatam.*

Quid vero completa reddidit, monstratur, cum illico adjungitur:

^a Ebroic., etc., *intonaret*.

^b Ita Pratel., Utic., Vindoc. et Corb. Germ. At Turon. et Laud., *sed sicut instructio ejus*. Legendum sicut, juxta textum Græcum; abest tamen ab aliis Editis.

^c Pratel., *de hac deserta terra*.

^d Idem Codex cum Corb. Germ., *sed quia repellitis... et judicatis*.

CAPUT XXVI.

INTRO. — *Et produceret herbas virentes.*

51. *Prius in via prophetiæ, patuit gratiæ.* — In via namque dudum gentilitas fuit, ad quam via Dei verbo non patuit. Redemptore quippe nostro veniente, sic accepit vocationem gratiæ, 940 ut non in ea prius fuerit via prophetiæ. Desolata etiam recte vocata est, vel ratione videlicet consilii; vel fructu boni operis destituta. Dedit ergo Dominus vehementissimo imbri cursum, et viam sonanti tonitruui, ut in deserto plueret, et impleret in viam et desolatam, et produceret herbas virentes; id est, exteriori prædicationi internam aspirationem contulit, ut corda gentilium arentia virescerent, clausa patescerent, inania complerentur, infecunda germinarent.

[Vet. XVIII.] 52. *Æternæ vitæ opera doctrinamque germinavit.* — In Scriptura enim sacra aliquando herba viror gloriæ temporalis accipitur, aliquando refectio diaboli, aliquando sustentatio prædicatorum, aliquando bona operatio, aliquando æternæ vitæ scientia atque doctrina. Viror namque gloria temporalis accipitur, sicut Propheta ait: *Mane sicut herba transeat, mane floreat et pertranseat* (Psal. LXXXIX, 6). Mane namque sicut herba florere atque transire est in prosperitate hujus sæculi temporalis gloriæ decus velociter arescere. Herba refectio diaboli accipitur, sicut de illo a Domino dicitur: *Huic montes herbas ferunt* (Job. XL, 15). Ac si diceret: Superbi ac tumidi dum se illicitis cogitationibus atque actionibus efferunt, suis illum iniquitatibus pascunt. Herba sustentatio prædicantium demonstratur, cum dicitur: *Producit in montibus fenem, et herbam servituti hominum* (Psal. CXL, 8). In montibus quippe fenem et servituti hominum herba producitur, cum sublimes hujus sæculi, ad fidei cognitionem vocati, sanctis prædicatoribus in hujus vitæ itinere transitoria alimenta largiuntur. Herba bona operatio ponitur, sicut scriptum est: *Germinet terra herbam virentem* (Genes. I, 11). Quod licet in conditione mundi ita historice factum teneamus, terram tamen Ecclesiam figurasse non inconvenienter accipimus, quæ in eo germinavit herbam virentem, in quo ad verbum Dei secunda misericordiæ opera protulit. Herbam aliquando scientiam atque doctrinam æternæ viriditatis accipimus, sicut per Jeremiam dicitur: *Onagri steterunt in rupibus, traxerunt ventos quasi dracones, defecerunt oculi eorum, quia non erat herba* (Jerem. XIV, 5). Quo dicto superba ac nequissima Judæorum est persecutio prophetata. Ipsi quippe onagri pro mentis elatione, ipsi dracones pro virulenta cogitatione vocati sunt. Qui steterunt in rupibus, quia non in Deo, sed in summis potestati-

^a Ita Laudun., Norman., etc. In Corb., Germ. et vet. Edit. legitur *Qui temporalia diligens*. Ubi qui refertur ad *pedem*. Prius enim, ubi habemus in cart. Mss. *quia scilicet spes*, iste cum vet. Vu'gatis legendum exhibet *quia scilicet pes*. Recent. Editi optime quidem hoc emendarunt, habentque *quia scilicet spes*; at gravissimo errore retinuerunt *qui temporalia*. Legendum ergo *quæ*, scilicet spes.

^b Corb. Germ., Pratel. et Ulic., *viriditatis internæ*

A bus hujus mundi confisi sunt dicentes: *Regem non habemus nisi Cæsarem* (Joan. XIX, 15). Traxerunt ventos quasi dracones, quia spiritu elationis inflati superbia malitiosa tumuerunt. Defecerunt oculi eorum, quia scilicet spes eorum ab eo quod intendebat corruit. ^a Quæ temporalia diligens, præstolari æterna neglexit, et terrena ideo quia Deo præposuit amisit. Dixerunt enim: *Si dimittimus eum sic, omnes credent in eum, et venient Romani, et tollent nostrum locum et gentem* (Joan. XI, 48). Timuerunt ne locum non occiso Domino perderent, et tamen occiso perdidit. Sed cur ista miseris evenerint, subdit: *Quia non erat herba*; id est, quia eorum cordibus defuit æternitatis scientia, et nullo eos refecit pabulo. ^b viriditatis internæ doctrinæ. Hoc igitur loco

B quid aliud virentes herbas nisi sanctæ doctrinæ scientiam vel congruas operationes accipimus? Deserta igitur terra 941 compluitur, ut ab ea virentes herbæ producantur, quia dum sanctæ prædicationis imbrem gentilitas percepit, et vitæ opera ^c et doctrinæ herbam germinavit. Ista viriditas voce prophetica desertæ terræ pollicetur, cum dicitur: *In cubilibus in quibus prius dracones habitabant oritur viror calami et junci* (Isai. XXXV, 7). Quid enim per calamum ^d nisi prædicatores, quid per juncum qui juxta aquæ humorem semper nascitur nisi pusilli ac teneri auditores sacri eloquii designantur? In draconum ergo cubilibus viror calami et junci oritur, quia in eis populis quos antiqui hostis malitia possidebat, et doctorum scientia, et auditorum obedientia concervatur.

C [Vet. XIX.] 53. *Singulorum corda sunt velut desertum, antequam imbra gratiæ fecundentur.* — Hæc tamen quæ generaliter de gentilitate dicta sunt si solerter inspiciamus, intra sinum sanctæ Ecclesiæ agi in singulis videmus. Sunt enim plerique ad verba Dei valde insensibiles, qui fidei quidem nomine censentur, verba vitæ auribus audiunt, sed ea transire usque ad interna cordis minime permittunt. Ii quid aliud quam deserta terra sunt? Quæ scilicet terra hominem non habet, quia eorum mens sensu rationis caret. Et nullus mortalium in hac terra commoratur, quia et si quando in eorum conscientia rationabilium sensuum cogitationes veniunt, non persistunt. Prava enim desideria in eorum cordibus sedem inveniunt, recta vero si quando venerint, ac si impellantur, decurrunt. Sed cum misericors Deus imbrī suo cursum et sonanti tonitruui viam dare ^e dignatur, compuncti per internam gratiam verbis vitæ aures cordis aperiunt. Et impletur terra in via, quia dum præbet ^f auditum verbo, cumulatur mysterio. Et producit herbas virentes, quia per gratiam com-

doctrinæ. Laud., *interna doctrina*.

^e Sic Turon., Ebroic., Pratel. alique Norm.; sed Laudun., et doctrinæ herba germinavit. In Corb. Germ. et in omnibus Editis, *herba germinavit*.

^d Ebroic. alique Norm., *nisi scriptores*.

^e Laudun., *destynatur*. Corb. Germ., *sed misericors Deus... et sonantis tonitruui viam dare dignatur*.

^f Recent. Ed. cum Corb. Germ., *aditum*, in viuis cart. Mss. et vet. Excusis.

punctionis, infusa, prædicationis verba non solum libenter recipit, sed etiam ubertim reddit, ut quod audire non poterat jam loqui concupiscat; et quæ non audiendo etiam intrinsecus aruerat, jam loquendo quæ sancta sunt viriditate sua quoslibet esurientes pascat. Unde bene per prophetam dicitur: *Emitte spiritum tuum et creabuntur, et renovabis faciem terræ* (Psal. ciii, 30). Sic enim sic facies terræ virtute renovationis immutatur, dum sicca dudum mens gratia veniente compluitur, et post ariditatem pristinam, quasi productis herbis, scientiæ viriditate vestitur. Quæ conditoris nostri gratia adhuc nobis altius commendatur, cum subditur:

CAPUT XXVII [Vet. XX, Rec. XV].

VERS. 28. — *Quis est pluvie pater? vel quis genuit stillas roris?*

54. *Imber hic voluntarius, non pro nostris meritis datur. Aliquando tanquam ros stillat, aliquando ut pluvia ubertim manat.* — Ac si diceret nisi ego, qui siccam terram humani cordis guttis scientiæ gratuito aspergo. De hac enim pluvia alias dicitur: *Pluviam voluntariam a segregabis, Deus, hereditati tuæ* (Psal. lxxvii, 40). Voluntariam quippe pluviam hereditati suæ Dominus segregat, quia non eam nobis pro nostris meritis, sed pro quæ munere benignitatis præstat. Et idcirco hoc loco pater pluvie dicitur, quia superna nobis prædicatione non de nostro merito, sed de ejus gratia generatur. Stillæ enim roris ipsi sancti prædicatores sunt, ^b qui arva pectoris nostri inter mala vitæ præsentis, quasi inter tenebras siccæ noctis amentia, gratia supernæ largitatis infundunt. De his stillis contumaci Judææ dicitur: *Propterea prohibita sunt ⁹⁴² stillæ pluviarum, et serotinus imber non fuit* (Jerem. iii, 3). Ipsæ quippe ^c stillæ roris sunt quæ stillæ pluviarum. Quando enim dispensatione aliqua prædicationem temperant, quasi rorem tenerum aspergunt. Quando vero ea quæ de supernis sentiunt virtute qua prævalent loquuntur, quasi ubertim manantem pluviam fundunt. ^d Roem aspergebat Paulus, cum Corinthiis diceret: *Non enim judicavi scire me aliquid inter vos, nisi Christum Jesum, et hunc crucifixum* (I Cor. ii, 2). Et rursus pluviam manabat, dicens: *Os nostrum patet ad vos, o Corinthii, cor nostrum dilatatum est* (II Cor. vi, 11). Hinc est quod Moyses, qui et valida fortibus, et tenera infirmis dicturum se noverat, dicebat: *Expectetur sicut pluvia eloquium meum, et descendant sicut ros verba mea* (Deut. xxxii, 2).

Sed ecce audivimus quo munere gentilitas vocatur; audiamus nunc qua districtione Judæa repellitur. Audivimus quomodo deserta excolat, arentia infun-

^a Laud., *segrega Deus.*

^b Laud., *qui ardua pectoris.*

^c In Gilot., *stellæ roris sunt quæ stellæ pluviarum.* Manifesto errore, quem ex parte emendavit Gussanv., sed retinuit *stella pluviarum.* Ubi constat legendum *stilla pluviarum*, ut etiam extat in Mss. Vindob., duob. Ramig., Ebroic. aliiisque Norm., in vetustioribus Edit. in Corb. Germ. tamen legitur supra, hic,

dat; audiamus nunc quomodo ea quæ quasi videntur interna projiciat. Neque enim sic colligit electos, ut non etiam judicet reprobos; neque sic quibusdam culpas relaxat, ut non et in quibusdam feriat. Scriptum quippe est: *Misericordia enim et ira ab illo* (Eccli v, 7). Unde hic quoque postquam tot dona gratiæ intulit, etiam iræ suæ judicia non abscondit. Nam sequitur:

CAPUT XXVIII [Vet. XXI].

VERS. 29. — *De cujus utero egressa est glacies, et gelu de cælo quis genuit?*

55. *Judæi reprobat, quasi ex misericordiæ divine utero ejecti, licet a sanctis patriarchis orti.* — Quid enim aliud in gelu vel glacie nisi frigida et perfidiæ torpore constricta accipimus corda Judæorum? Qui quondam per acceptionem legis, per custodiam mandatorum, per ministeria sacrificii, per mysteria prophetiæ, sic intra sinum gratiæ, quasi intra uterum creatoris, habebantur. Sed quia, veniente Domino, constricti frigore perfidiæ, fervorem fidei et caritatis amiserunt, a secreto gratiæ sinu projecti, quasi glacies, de utero creatoris egressi sunt: *Et gelu de cælo quis genuit?* Quid hic aliud cælum, nisi sublimis debet intelligi vita sanctorum? cui cælo dicitur: *Attende cælum, et loquar* (Deut. xxxii, 1). Non enim insensibili, sed rationabili creaturæ loquebatur. De hoc cælo Dominus ait: *Cælum mihi sedes est* (Isai lxxvi, 1). De qua sede alias scriptum est: *Anima justii sedes sapientiæ est.* Quia ergo sapientiæ est Deus, si sedes Dei cælum est, et anima justii sedes est sapientiæ, cælum est utique anima justii. Cælum fuit Abraham, cælum Isaac, cælum Jacob. Sed quia persecutores Domini pontifices Judæorum perfidiæ torpore frigidi de illorum patrum progente processerunt, quasi de cælo gelu exiit, quia de sublimi prole sanctorum processit frigida plebs infidelium. Cum enim de Abraham natus est Caiphas, quid aliud nisi gelu de cælo processit? Quod tamen gelu idcirco Dominus genuisse se dicit, quia Judæos, quos naturaliter ipse bonos condidit, justo judicio per eorum mælitiam frigidus a se exire permisit. Dominus enim auctor est naturæ, non culpæ. Genuit ergo creando naturaliter quos iniquos permisit vivere tolerando patienter. Et quia illa quondam tenera ac fidei penetrabilia corda Judæorum, in perfidiæ postmodum obstinatione durata sunt, recte subjungitur:

CAPUT XXIX.

VERS. 30. — *In similitudinem lapidis aquæ durantur.*

943 56. *Ex filiis Abraham facti sunt lapides, ob cordis duritiam; et gentiles prius lapides in filios Abraham converti sunt.* — Aquas enim populos accipi

et infra, *stellæ roris, et stillæ roris.*

^d Corb. Germ. et Laud., *ros aspergebat Paulus.*

^e Prætol., *misericordia et ira, rejectio enim.*

^f Forte Prov. xii, 25, ubi sec. LXX legitur: *Vt prudens thronus est sensus.* Et in vers. Syr.: *Vt cautus sedes est scientiæ.* Alias conjecturas profertur inus ad hom. 38 in Evang.

jam scriptis edocuisse me memini. ^a In lapide vero pro ipsa duritia aliquando gentiles populi designantur. Ipsi quippe lapides coluerunt. Et de his per prophetam dictum est: *Similes illis fiant qui faciunt ea; et omnes qui confidunt in eis* (Psal. xlii, 8). Unde Joannes Judæos aspiciens ^b se de stemmate generationis extollere, et gentiles prævidens ad Abraham prolem fidei cognatione transire, ait: *Ne velitis dicere intra vos, Putrem habemus Abraham. Dico enim vobis quia potens est Deus de lapidibus istis suscitare filios Abraham* (Matth. iii, 9); lapides utique duros perfidiam gentiles ^c vocans. Quia ergo primum Judæa Deo credidit, gentilitate omni in perfidiam suam obstinatione remanente, postmodum vero ad fidem gentilium corda mollita sunt, et Judæorum infidelitas obdurata, bene dictum est: *In similitudinem lapidis aquæ durantur*. Ac si diceret: Illa mollia ac penetrabilia fidei corda Judæorum in insensibilitatem vertuntur gentium. Cum enim misericors Deus gentes traxit, iratus Judæam repolit. Actumque est ut sicut dudum ad percipiendam fidem gentilitas fuerat obdurata, ita postmodum ad fidem gentilitate suscepta, Judææ populus perfidiam torpore duraresceret. Unde Paulus apostolus eisdem gentibus dicit: *Sicut aliquando vos non creditistis Deo, nunc autem misericordiam consecuti estis propter illorum incredulitatem; ita et isti non crediderunt in vestra misericordia, ut et ipsi misericordiam consequantur. Conclusit enim Deus omnia in incredulitate, ut omnium miseretur* (Rom. xi, 30). Quam sententiam suam primum quidem de vocatione Judæorum, et repulsione gentium, postmodum vero de vocatione gentium, et repulsione Judæorum subtiliter pensans, seque occulta Dei judicia comprehendere non posse considerans, exclamando subjunxit: *O altitudo divitiarum sapientiam et scientiam Dei, quam incomprehensibilia sunt judicia ejus, et investigabiles viæ ejus* (Ibid., 33) Unde hic quoque cum de Judæorum perfidia Dominus diceret: *In similitudinem lapidis aquæ durantur*, ut de repulsione eorum occulta esse sua judicia demonstraret, apte subdidit: **CAPUT XXX [Vet. XXII].**

INAD. — Et superficies abyssi constringitur.

57. *Judicia Dei abyssus multa.* — Quia superjecto quodam ignorantiam nostram velamine, ^d incomprehensibilitatem divini judicii humanæ mentis oculus nullatenus penetrat. Scriptam quippe est: *Judicia tua abyssus multa* (Psal. xxv, 7). Nemo ergo perscrutari appetat cur cum alius repellitur, alius eligatur; vel cur cum alius eligitur, alius repellatur; quia superficies abyssi constringitur, et, attestante Paulo: *Inscrutabilia sunt judicia ejus, et investigabiles viæ ejus* (Rom. xi, 33).

^a Vindoc., Corb. Germ. et pler. Norm., *lapis... gentilitas populi designatur.*

^b Laud., *se de estimatione.*

^c Pratel. et Utiç., *vocat.*

^d Corb. Germ., Laud., Pratel. et al. Norm., *incomprehensibilitas... humanæ mentis oculo nullatenus penetratur.*

^e Miror legi in Gilot., Gussanvil. et aliis Ed., *dum*

58. *Dicta de Judæorum duritia et reprobatone, de Satana possunt intelligi.* — Per hoc vero quod dictum est: *De cujus utero egressa est glacies, et gelu de celo quis genuit?* etiam Satan in gelu et glacie nil obstat intelligi. Ipse quippe quasi de Dei utero glacies processit; quia a calore secretorum ejus, malitiæ torpore frigidus, magister iniquitatis exivit. Ipse gelu de celo est genitus, quia constricturus corda reproborum; a summis cadere est ad ima permissus. Qui bene in cælestibus conditus, in culpæ frigore mentes sequacium quasi gelu dum cecidit astrinxit. **944** Qui ad terram veniens, quid in hominibus egerit, expletur cum subditur: *In lapidis similitudinem aquæ durantur*. Per aquas namque populi, per lapidem vero ejusdem Satana duritia designatur. Illo igitur ad ima veniente; in similitudinem lapidis aquæ duratæ sunt, quia ejus malitiam imitati homines, mollia viscera charitatis amiserunt. Cujus fraudulenta consilia quia a seductis hominibus deprehendi non possunt, recte subjungitur: *Et superficies abyssi constringitur*. Aliud quippe ei intrinsicus latet, atque aliud extrinsecus ostendit. Transfiguratur enim se velut angelum lucis (II Cor. xi, 14), et callida deceptionis arte plerumque proponit laudabilia, ut ad illicita pertrahat. Abyssi ergo superficies constringitur, quia dum quasi bona persuasionis ejus species velut solida desuper glacies ostenditur, in profundo latens ejus malitia non videtur.

59. *Et de superbis propter accepta dona insolentibus.* — Cuncta tamen hæc intelligere et aliter possumus, si moraliter exquiramus. [Vet. XXIII]. Mentis namque hominum omnipotens Deus dum in suo timore format, quasi concipit, easque ad apertas virtutes, dum provehit, gignit; sed si de acceptis virtutibus extolluntur, relinquit. Et sæpe quosdam cognovimus malorum suorum consideratione compungi, divini terroris pavore fervere, et per pavore exordia usque ^f ad virtutum summa pervenire; sed dum de eisdem virtutibus quas accipiunt extolluntur, inanis gloriæ laqueo astricti, ad antiquum torporem redeunt. Recte ergo cum tales Dominus projicit dicit: *De cujus utero egressa est glacies?* Quasi enim de Dei utero glacies egreditur, quando hi qui jam intus incaluerant ex virtutum dono frigescunt; et inde exteriorem gloriam torpentes appetunt, unde ^g ad interna diligenda ardentius flagrare debuerunt. Dumque iste signis, ille scientia, iste prophetia, ille magnis operibus pollet, atque per hæc dona placere hominibus appetit, omne quod prius intimum caluerat, exteriorem laudem diligens, in torporem vertit. Quasi ergo glacies de utero egreditur, dum post donorum beneficia a visceribus pietatis

cecinit, quod sensu caret, antecedentibusque ac consequentibus coherere non potest. Antiquiores Edit. Paris. et Basil. habent cum Mas. *dum cecidit*, Solog Turon., Corb. Germ., Ebroic. aliosque Norm. laudasse sufficiat.

^f Pratel., *ad virtutum summam.*

^g Vindoc., Pratel. et al. Norm., *ad æterna.*

tis supernæ separatur. An non sunt glacies, qui in virtutibus quas accipiunt laudes ab hominibus quaerunt? Et tamen venienti iudici dona sua ad ejus memoriam revocantes, dicunt: *Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, et in nomine tuo demonia ejecimus, et in nomine tuo virtutes multas fecimus (Matth. vii, 22)?* Sed quomodo hanc glaciem Dominus projiciat ostendit, dicens: *Nescio vos unde sitis, discedite a me, omnes operarii iniquitatis (Ibid.)*. Hanc glaciem nunc in utero Dominus portat, quia intra sinum Ecclesiæ tolerat. Sed tunc aperte ejicit, cum tales a secretis cœlestibus per extremum et publicum iudicium repellit. His itaque verbis quid aperte agitur, nisi ut beatus Job de summis suis virtutibus humilietur, ne in hoc quod bene vivendo caluerat, superbiendo friguscat, et a Divinitatis utero repulsus creat, si intra sinum sui cordis se tumidus extollat?

[*Vet. XXIV.*] 60. *Superbiæ poena, induratio. Quo sensu Deus dicatur indurare.* — Et quia justo iudicio superbas mentes ad culpam egredi ex accepta virtute permittit, recte adhuc subiungitur: *Et gelu de cœlo quis genuit?* Plerumque enim sacri eloquii scientiam præstat, sed dum de eadem scientia is qui accipit extollitur, 945 ira districti iudicis in ipso sacro eloquio cæcatur, ut exteriores favores per illam sequens, ejus jam interna non videat; et qui intus manens calere poterat, exeundo friguscat, duratusque in ima corruiat, qui ad cognitionem Dei prius tractabilis in summis liquidus stabat. An sacrum eloquium cœlum non est, quod diem nobis intelligentiæ aperiens, sole nos justitiæ illustrat, quod dum nos vitæ præsentis nox continet, stellis nobis mandatorum fulget? Sed quia oportet esse hæreses, ut probati manifesti fiant (*I Cor. xi, 19*), cum ab intellectu sano mens superba repellitur, ultione districti iudicis gelu de cœlo generatur, ut cum ipsa Scriptura sacra in electorum cordibus caleat, eos qui se superbe scire appetunt a se frigidus emittat. Ibi quippe errant ubi corrigere errata debuerant; et dum a superna intelligentia resplendentis eloquii, et obdurati ipsi, et seducturi cæteros, corrunt, ad ima venientes ut gelu, et alios astringunt. Semetipsum tamen Dominus hoc gelu gignere perhibet, non quod pravorum mentes ipse ad culpam formet, sed quod a culpa non liberat, sicut scriptum est: *Ego obdurabo cor Pharaonis (Exod. x, 27)*. Quod quia misericorditer emollire noluit, profecto districte se obdurasse nuntiavit.

61. *Amissa virtutis, virtute imago sæpe retinetur.* Quia vero cum inchoata divini timoris virtus amittitur, propter humanas laudes virtutis imago retinetur, recte subiungitur: *In similitudinem lapidis*

^a Turon., et seductores cæteri. Laud., et seductores cæteris corruiant.

^b In Corb. Germ. et Edit., se obdurare. Melius Mss. Laud., Ebroic. et alii Norm., se obdurasse.

^c Vindoc., Laud., Ebroic. et al. Norm., virtus omittitur.

^d Laud., dum mundo minimi iudicamur. Corruptissime; quæ tamen dissimulanda non censuimus, ut ex hoc loco lector agnoscat castigatione indigere

Aquæ durantur, et superficies abyssi constringitur. Aquæ enim per glaciem in superficie durescunt, sed fluidæ in intimis remanent. Et quid per aquas nisi fluxa accipimus corda reproborum? Quæ cum ex proposito virtutem deserunt, fortes se in bonis operibus per hypoerisim ostendunt; dumque in intimis suis ad vitia defluunt, et foris se sanctorum ac fortium imitatores fingunt, *Aquæ in similitudinem lapidis durantur, et superficies abyssi constringitur*, quia per superductam sanctitatis speciem fluxa ac instabilis eorum conscientia hominibus tegitur. Nam cum sibi metipsi intrinsecus turpes sint, ante alienos tamen oculos quadam vivendi velustate vestiuntur.

63. *Præposteros virtutis fructus Deus sapienter premit.* — Sed ne quis hæc verba Domini in bono intelligi partem velit, debemus sic etiam quaerentibus astruere, dummodo minime iudicemur quæ perscrutanda fuerant neglexisse. Superiori enim versa dicitur: *Quis est pluviae pater vel quis genuit stillas roris?* Statimque additur: *De cuius utero egressa est glacies, et gelu de cœlo quis genuit?* Si ergo dicitis præcedentibus sequens sententia non dispari sensu coniungitur, profecto et in bonam partem nobis ejus intelligentia sine obstaculo difficultatis aperitur.

[*Vet. XXV.*] Terra enim cum compluitur, jactata in eam semina feracius ligantur. Sed rursus si illam pluvia immoderatus irrigat, in culmo pinguedinem frumenti virtutemque mutat. Sin vero jactatum semen post pluviam gelu premitur, quo foris citius apparere repellitur, eo intus secundius radicitur; et quo vetatur progredi, cogitur multiplicari, quia cum ab immaturo ortu restringitur, ex conceptionis suæ 946 tarditate laxatum ad fructum uberius impletur. Quid est ergo quod Dominus prius quidem patrem se pluviae insinuat, postmodum vero de suo egredi utero glaciem narrat, sequæ gelu gignere de cœlo pronuntiat, nisi quod miro modo nostri pectoris terram ad suscipienda verbi semina, et prius per occultæ gratiæ pluviam infundit, et postmodum, ne in conceptis virtutibus immoderatus profuatur, disciplina intimæ dispensationis premit, ut quam acceptæ gratiæ pluvia irrigat, etiam disciplinæ rigor astringat, ne si aut antequam debet, aut plusquam necesse est conceptas virtutes præferat, fruges in herbam vertat? Plerumque enim ab inchoantibus opus bonum dum priusquam oportet ostenditur, a grano perfectionis inanitur, et plerumque virtutes dum plus quam necesse est exuberant exhalant. Unde et electorum sanctorum Dominus vel ante tempus desideria renuit, vel rursus in tempore ultra mensuram profectus premit, ne si aut antequam debent, aut plus quam debent, proficiant, per profectus sui

Codicem hunc. Membrarum enim nostrarum corruptelas, si quæ sint, palam facimus.

^e Ita Vindoc., Laud., Corb. Germ., vet. Edit. Paris. et Basil. In recent., rigantur.

^f Editi cum Corb. Germ., in culmi, reluctatibus Mss. Turon., Vindoc., Laud., Ebroic. aliisque Norm., quos sequimur.

^g Vindoc., Laud., Corb. Germ. et Norm., in conceptionis.

magnitudinem in elationis defectum cadant. Nam cum cor post peccata compungitur, terra quæ aruerat infusione pluvie rigatur; et cum relictis iniquitatibus bona exsequi opera proponit, quasi post infusionem semen accipit. ^a Et plerique cum desideria sancta concipiunt, in summis jam ^b exerceri virtutibus inardescunt ut non solum culpa operationem non inquinat, sed nec cogitationem pulset. Et adhuc quidem in corpore positi sunt, sed nil iam perpeti de communione presentis vite volunt; imitari per intentionem ^c internam mentis stabilitatem appetunt, sed intervenientibus tentationibus reverberantur, ut videlicet infirmitatis suæ meminerint, et elati de virtutibus quas accipiunt non sint. Quod dum mira disciplinæ repressione agitur, quid aliud quam super infusam terram gelu de cælo generatur? Quid aliud quam de Dei utero glacies producitur, quando de interno secreto dispensatio egreditur, et voluntates nostræ etiam in bonis desideriis frenantur?

63. *Quod exemplo S. Pauli confirmatur.* — Videamus, Paulus, infusa videlicet terra, quanta disciplinæ glacie prematur, dum ait: *Velle adjacet mihi, perficere autem bonum non invenio* (Rom. vi, 18). Qui enim velle habere seasserit, jam per infusionem gratiæ, quæ in se lateant semina ostendit. Sed dum perficere bonum non invenit, profecto indicat quanta illi dispensationis supernæ glacies premat. An ista glacies eorum corda non presserat, quibus dicebat, *Ut non quæcumque vultis, illa faciatis* (Gal. v, 17)? Ac si aperte diceret: *Occulta cordis vestri semina jam prodire in frugem quarunt, sed superni moderaminis gelu premuntur, ut tanto post secundius exant, quanto divini judicii prementia pondera patientius portant.*

[Vt. XXVI.] 64. *Inde graves emergunt tentationes, quæ bene vivendi consuetudine superantur.* — Et quia plerumque humana corda quoniam erumpere ad virtutes quas appetunt non valent, eo ipso quo ab intentionis suæ perfectione resiliunt, tentationum stimulis fatigantur, sed tamen easdem tentationes cogitationum comprimunt, sequæ per 947 exercitationis usum in quodam vivendi rigore componunt, bene subditur: *In similitudinem lapidis aquæ durantur.* Quia etsi fluxæ cogitationes interius laezant, nequaquam tamen usque ad consensum pravi operis trahunt. Sed mens sub inolita bene vivendi consuetudine quasi sub quadam duritia exteriori abscondit quidquid intus ex tentationis pulsatione mollescit. Unde et bene subjungitur: *Et superficies abyssi constringitur.* Quia prava cogitatio et si usque ad suggestionem venit, usque ad consensum non prosilit, quia fluctuantes motus animi superductus rigor sanctæ deliberationis premit.

^a Al., et plerumque.

^b Laud., exercere.

^c Laud., Ebroic. alique Norm., æternam mentis stabilitatem. Corb. Germ., per intent. mentis ætern. stabil.

^d Laud., Corb. Germ., Ebroic. alique Norm., sub asperitate.

65. *Adversitas valentiores efficit sanctos.* — Potest etiam in gelu vel glacie presentis vite adversitas designari, quæ dum ^d asperitate sua sanctos comprimit, valentiores reddit. Dum enim nos omnipotens Deus molestiis exerceri permittit, atque ad melioris vite statum interveniente tristitia provehit, miro consilio super futuram frugem gelu et glaciem gignit, ut electus quisque in hac vita, tanquam in hieme, adversa ventorum et frigorum toleret, et velut in æstiva serenitate postmodum fructus quos hic conceperit demonstret. Unde et sponsi voce unicuique animæ post hujus mundi turbines ad illa æternitatis amœna properanti dicitur: *Surge, propera, amica mea, formosa mea, et veni; jam enim hiems transit, imber abiit et recessit* (Cant. ii, 10). Et quia ^e si sola nobis adsunt prospera solvimur, ad virtutes vero melius per adversa solidamur, recte subjungitur: [Vt. XXVII.] *In similitudinem lapidis aquæ durantur.* Mentis enim quæ per prospera mollior fluxerant constrictæ adversitatibus durescunt; et ad similitudinem lapidis aqua perducitur, quando infirmus quisque per acceptam de super tolerantiam passionem sui Redemptionis imitatur. In similitudinem quippe lapidis aqua duruerat, cum ille prius impatiens persecutor postmodum Paulus dicebat: *Impleo ea quæ desunt passionum Christi in carne mea* (Coloss. i, 24).

66. *Et ad interna dona custodienda magis sollicitos.* — Et quia cum deprimuntur adversis, solertius interna dona custodiunt, recte additur: *Et superficies abyssi constringitur.* Solet enim lætitia arcana mentis aperire, atque aperiendo amittere; adversa vero cum nos exterius deprimunt, interius cautiore reddunt. Post gelu itaque vel glaciem superficies abyssi constringitur, quia mens nostra, ad conservanda profunda dona quæ acceperit, adversitatibus munitur. Abyssi enim suæ superficiem Isaias constrinxerat, cum dicebat: *Secretum meum mihi, secretum meum mihi* (Isai. xli, 16). Abyssi suæ superficiem Paulus constrinxerat, qui tot periculis ac adversitatibus insudans, sub prætextu cujusdam ad semetipso loquitur, dicens: *Audivi arcana verba, quæ non licet homini loqui* (II Cor. xii, 4). Et rursum: *Parco autem, ne quis me existimet supra id quod videt in me, aut audit ^f aliquid ex me* (Ibid., 6). Qui igitur foris adversa tolerans, ne fortasse in laudibus deflueret, arcana sua aperire metuebat, quid aliud quam secretorum suorum abyssum per constrictam superficiem presserat? Sequitur:

CAPUT XXXI [Rec. XVI].

Vers. 31. — *Nunquid conjungere valebis micantes stellas Pleiades, aut gyrum Arcturi poteris discipare?*

^e Multa hic desunt in Edit. Gilot. et Vaticana, ubi legitur: *si sola nobis adsunt prospera, solidamur; contra sancti Doctoris mentem, veram pietatem, ac Mss. lidem. In Anglic. enim, Normannis, Turon., Laud., Corb. Germ., etc., lectio nostra invenitur.*

^f Deest aliquid in Laud.

948 67. *Quid Pleiades et Arcturus. Dei omnipotentiam penitentes, infirmitatis nostrae admonemur.* — Pleiades stellæ ædè τοῦ πλειάδων, id est a pluralitate vocatæ sunt. Ita autem vicinæ sibi et divise sunt conditæ, ut et simul sint, et tamen conjungi nequaquam possint, quatenus a vicinitate quidem conjunctæ sint, sed tactu disjunctæ. Arcturus vero ita nocturna tempora illustrat, ut in cæli axe positus per diversa se vertat, nec tamen occidat. Neque enim extra ^b se currens volvitur, sed in loco situs, in cunctis mundi partibus nequaquam casurus inclinator. Quid ergo est quod homo ex terra factus, atque in terra positus (*Genes. II, 7*), de cælesti administratione discutitur, quia Pleiades conjungere non valet, quas vicinas sibimetipsis conditas et pene conjunctas videt, quia Arcturi gyrum dissipare non potest, quem tamen cernere ipsa sua vertigine pene dissipatum potest? An ut in istis ministeriis auctoris potentiam pensans, infirmitatis suæ meminerit, et eum quem adhuc in majestate sua videre non poterat quam sit inæstimabilis in ipsa ministeriorum cælestium gubernatione perpendat?

SENSUS MYSTICUS. — *Pleiadum nomine sancti designantur.* — 68. Sed cur ista loquimur, qui stimulo rationis urgemur, ut hæc verba mysticis sensibus gravida cognoscamus? [*Vet. XXVIII.*] Quid enim micantes Pleiades, quæ et septem sunt, aliud quam sanctos omnes denuntiant, qui inter præsentis vitæ tenebras septiformis Spiritus gratiæ nos lumine illustrant, qui ab ipsa mundi origine usque ad ejus terminum diversis temporibus ad prophetandum missi, et juxta aliquid sibi conjuncti sunt, et juxta aliquid disjuncti? Stellæ enim Pleiades, sicut supra dictum est, vicinitate sibi conjunctæ sunt, et tactu disjunctæ. Simul quidem sitæ sunt, et tamen lucis suæ ^c viritim radios fundunt. ^d Ita omnes sancti alii atque alii ad prædicandum temporibus apparentes, et disjuncti sunt per visionem suæ imaginis, et conjuncti per intentionem mentis. Simul micant, quia unum prædicant; sed non semetipsos tangunt, quia in divisis temporibus partiuntur.

69. *Omnes, etiam qui Christum præcesserunt, eum prædicant, et Trinitatis mysterium.* — Quam diversis temporibus Abel, Isaias, et Joannes apparuerunt! Divisi quidem fuerunt tempore, sed non prædicatione. Nam Abel Redemptoris nostri passionem significans, agnum in sacrificio obtulit (*Genes. IV, 4*), de cujus passione Isaias ait: *Sicut agnus coram tondeute se obmutescet, et non aperiet os suum (Isai. LIII, 7)*. De quo Joannes quoque ait: *Ecce agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi (Joan. I, 29)*. Ecce divisus

^a Male in Edit., vicinitate quadam.

^b Omititur se in Laud., Corb. Germ. ac Pratel., aliisque Norm.

^c Sic legendum ex Mss. Corb. Germ., Norm. et aliis, non variatum. Viri hie opponitur particule simul; supra Vet. Ed. Paris. et Basil. habent mistim; sed corrupte.

^d Laud., ita sancti homines.

A quidem temporibus missi, et tamen concorditer de Redemptoris nostri innocentia sentientes, eundem agnum Joannes ostendendo, Isaias prævidendo, Abel offerendo locutus est; et quem Joannes in ostensione, quem Isaias in locutione, hunc Abel significando in manibus tenuit.

70. Quia igitur quomodo Pleiades stellæ de humanitate Redemptoris sibi concinant diximus, nunc quomodo in ostendenda unitate Trinitatis concorditer luceant demonstremus. Diversis quippe temporibus huic mundo David, Isaias et Paulus apparuit; sed tamen nullus eorum alteri diversum sensit, quia etiam semetipsos non noverant facie, unum tamen dixerant ex divina cognitione. David quippe ut auctorem omnium ^e Deum in Trinitate ostendere, dixit: *Benedicat nos Deus, Deus 949 noster, benedicat nos Deus (Psal. LXVI, 8)*. Ac ne tertio Deum nominans tres Deos dixisse putaretur, illico unitatem ejusdem Trinitatis insinuans addidit: *Et metuant eum omnes fines terræ (Ibid.)*. Qui enim non eos, sed eum subdidit, unum tria quæ dixerat intimavit. Isaias quoque cum laudem de unitate Trinitatis aperiret, Seraphim voces exprimens, ait: *Sanctus, sanctus, sanctus (Isai. VI, 3)*; ac ne tertio sanctum nominans ^f unitatem divinæ substantiæ scindere videretur, adjunxit: *Dominus Deus sabaoth*. Quia ergo non domini dicit, sed Dominus Deus addidit, unum existere quod tertio sanctum vocaverat indicavit. Paulus quoque ut operationem sanctæ Trinitatis ostenderet, ait, *Ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia (Rom. XI, 36)*. Atque ut unitatem ejusdem Trinitatis intimaret, protinus addidit: *Ipsi gloria in sæcula sæculorum, amen (Ibid.)*. Qui igitur non ipsis, sed ipsi subdidit, unum ^g naturaliter, tria secundum personas innotuit, quod superius tertio idipsum dixit. Quasi ergo et uno in loco Pleiades sitæ sunt, quia de Deo concorditer sentiunt, et tamen semetipsas non tangunt, quia sicut dictum est per hujus mundi tempora diversa partiuntur.

71. *Sancti omnes fidei ac virtutum unanimitate conjunguntur.* — Quod bene ac breviter Ezechiel propheta describit, qui cum diversi generis animalia videre se diceret, adjunxit: *Junctæque erant pennæ eorum alterius ad alterum (Ezech. I, 9)*. Pennæ quippe animalium alterius ad alterum junctæ sunt, quia etsi dissimilia sunt quæ agunt, uno tamen eodemque sensu sibi sanctorum voces virtutesque sociantur. Et quamvis alius rationabiliter cuncta agendo sit homo, alius in passionibus fortis adversa mundi non timendo sit leo, alius per abstinentiam semetipsum vivam hostiam offerendo sit vitulus, alius se in alta ^h rapiendo contemplationis volatu sit

^e Ebroic. aliique Norm., Laudun. et Corb. Germ., Deum Trinitatem videret.

^f Turon., tres deos dixisse putaretur, illico unitatem divinæ substantiæ adjunxit.

^g Id est, secundum naturam, et opponitur alteri membro, secundum personas.

^h Laud., sapiendo.

aquila, pennis se tamen dum volant tangunt, quia et confessione vocum, et virtutum sibi unanimitate junguntur. Quod quia solius divinx virtutis est, et disjunctis temporibus missos in fidei prædicatione conjungere, et dissimilibus virtutibus præditos fulgore intentionis unire, recte dicitur, *Nunquid conjungere valebis micantes stellas Pleiades?* Ac si dicat ut ego, qui unps omnia impleo, atque in unitatis sensu electorum mentes implendo conjungo.

72. *Arcturus totam Ecclesiam significat. Docet fidei simul ac honorum operum necessitatem.* — In Arcturo autem, qui per gyrum suum nocturna spatia non occasurus illustrat, nequaquam particulatim edita vita sanctorum, sed tota simul Ecclesia designatur, quæ fatigationes quidem patitur, nec tamen ad defectum proprii status inclinatur: gyrum laborum tolerat, sed ad occasum eam temporibus non festinat. Neque enim ad ima poli Arcturus cum nocturno tempore ducitur, sed dum ipse volvitur, nox finitur, quia nimirum dum sancta Ecclesia innumeris tribulationibus quatitur, presentis vitæ umbra terminatur; eaque stante nox præterit, quia illa in sua incolamitate perdurante, mortalitatis hujus vita percurrit. [Vet. XXIIX.] Est in Arcturo quod considerari possimus intueri. In septem quippe stellis volvitur, et modo quidem tres ad summa elevat, atque ad ima quatuor inclinat, modo 950 quatuor superius erigit, et tres inferius premit. Sancta quoque Ecclesia tam modo infidelibus Trinitatis notitiam, modo autem fidelibus virtutes quatuor, id est prudentiam, fortitudinem, temperantiam, justitiam prædicat, quasi rotatu prædicationis status sui, speciem quodammodo immutat. Nam cum quibusdam de operibus suis gloriantibus confidentiam proprii laboris evacuat, et fidem Trinitatis exaltat, quid aliud facit nisi tres stellas Arcturus elevat, quatuor inclinat? Et dum quosdam bona opera non habentes de sola fide præsumere prohibet, sed operari enixius quæ præcepta sunt jubet, quid aliud Arcturus facit, nisi quatuor stellas erigit, tres deponit? Videamus quomodo tres elevet, quatuor deponat. Ecce per Paulum contra fidem de opere superbientibus dicitur: *Si Abraham ex operibus justificatus est, habet gloriam, sed non apud Deum (Rom. iv, 2).* Quid enim Scriptura dicit? *Credidit Abraham Deo, et reputatum est illi ad justitiam (Genes. xv, 6).* Videamus quomodo quatuor elevet, tres deponat. Ecce per Jacobum de fide contra opera superbientibus dicitur: *Sicut corpus sine spiritu mortuum est, ita fides sine operibus mortua est (Jac. ii, 26).* Arcturus itaque volvitur, quia sancta Ecclesia juxta auditorum suorum mentes in diverso latere prædicationis arte versatur.

^a Corrupte in GHot., Vatic., Gussanv. et aliis Ed. etiam antiq., de fide sine opere. Nam Anglic., Norm., Turon., Vindoc., Corb., Germ. aliique Mss. habent, de fide contra opera.

^b Laud., munito.

^c Ita Corb. Germ., Vindoc., Laud., Ebroic. aliique Norm., necnon plerique Editi. Corrupte vero in Gussanvil. legitur *Pleiadibus.*

^d Al., quæquæ autem, ut habes in Corb. Germ.,

^A Arcturus volvitur, quia hæc in noctis hujus tribulationibus rotatur. Sed hunc Arcturi gyrum quandoque Dominus dissipat, quia labores Ecclesiæ ad requiem permutat. Tunc et Pleiades plenius jungit, cum gyrum Arcturi destruit, quia tunc nimirum sancti omnes etiam visionis sibi specie copulantur, quando in fine mundi sancta Ecclesia ab his quos nunc sustinet laboribus solvitur. Dicat ergo: *Nunquid conjungere valebis micantes stellas Pleiades, aut gyrum Arcturi poteris dissipare?* Subaudis ut ego, qui tunc sanctorum vitam etiam per speciem unio, cum gyrum universalis Ecclesiæ corporaliter solvo. Et quis hominum solius divinx hoc esse virtutis ignorat? Sed ut cognoscat homo quid ipse sit, memoretur assidue quid solus Dominus possit.

^B 73. *Rursum per Arcturum lex vetus, per Pleiades Novi Testamenti gratia signatur.* — Habemus adhuc quod de stellis Pleiadibus atque Arcturo aliud sentiamus. ^c Pleiades quippe ab Oriente, Arcturus vero ex parte Aquilonis surgit. ^d Quocumque autem se per gyrum suum Arcturus verterit, Pleiades ostendit; et cum lux diei jam vicina efficitur, stellarum ejus ordo ^e distenditur. Potest igitur per Arcturum, qui a plaga frigoris nascitur, lex; per Pleiades vero, quæ ab Oriente surgunt Testamenti Novi gratia designari. Quasi enim ab Aquilone lex venerat, quæ tanta subditos rigiditatis asperitate terreat. Nam dum pro culpis suis alios præciperet lapidibus obrui, alios gladii morte muletari, plaga torpens, et velut a sole charitatis aliena, præceptorum suorum semina sole premebat ex frigore quam ex calore nutrieat. Cujus oppressionis pondus Petrus horruerat, cum dicebat: *Quid tentatis Deum, imponere jugum super cervicem discipulorum, quod neque patres nostri neque nos portare potuimus (Act. xv, 10)?* Nec mirum quod per Arcturi septem stellas Testamentum Vetus exprimitur, quia et veneratione legis 951 dies septimus existit ^f venerabilis, et per hebdomadam integram constituti sacrificii vota tendebantur. Pleiades vero quæ ipsæ quoque, sicut superius diximus, septem sunt, Testamenti Novi gratiam tanto apertius indicant, quanto cuncti liquido cernimus, ^g quod per illam fideles suos Spiritus sanctus septiformis manneris lumine illustrat. Quæquæ igitur se Arcturus vertit, Pleiades ostendit; quia per omne quod Testamentum Vetus loquitur Testamenti Novi opera nuntiantur. Sub textu enim litteræ tegit mysterium prophetiæ. Et quasi inclinatur se Arcturus et demonstrat, quia ad dum spiritalem intellectum flectitur, significata per illud lux gratiæ septiformis aperitur. Et propinquante diei luce, stellarum ejus ordo ^h distenditur, quia postquam ⁱ per semetipsam nobis Vindoc., Ebroic. aliisque Norm.

^c Laud., ostenditur.

^f Abest venerabilis a Mss. Corb. Germ., Laudun., Pratel. aliisque Norm.

^g Idem Cod., quod per illud, nimirum testamentum.

^h Laud., ostenditur.

ⁱ Vindoc., post semetipsam.

Veritas innotuit, ab obsequiis carnalibus litteræ **A** pore suo, et vespere super filios terræ consurgere præcepta laxavit.

[*Vet. XXX.*] 74. *Christus solus omnes sancti Spiritus operationes in se manentes habuit.* — Redemptor autem noster in carne veniens Pleiades junxit, quia operationes septiformis Spiritus simul in se ^a et cunctas et manentes habuit. De quo per Isaiam dicitur: *Egredietur virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet, et requiescet super eum Spiritus Domini, spiritus sapientiæ et intellectus, spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientiæ et pietatis, ^b et replebit eum spiritus timoris Domini (Isai. xi, 1).* De quo Zacharias ait: *Super lapidem unum septem oculi sunt (Zach. iii, 9).* Atque iterum: *Et in candelabro aureo lucernæ septem (Ibid., iv, 2).* Nullus vero hominum operationes sancti Spiritus simul omnes habuit, nisi **B** solus Mediator Dei et hominum, cujus est idem Spiritus, qui de Patre ante sæcula procedit. Bene ergo dicitur: *Super lapidem unum septem oculi sunt.* Huic enim lapidi septem oculos habere est simul omnem virtutem Spiritus septiformis gratiæ in operatione retinere. Alius namque prophetiam, alius scientiam, alius virtutes, alius genera linguarum, alius interpretationes sermonum juxta distributionem sancti Spiritus accipit (*I Cor. xii, 8*); ad habenda vero cuncta ejusdem Spiritus munera nemo pertingit. At vero conditor noster infirma nostra suscipiens, quia per divinitatis suæ potentiam simul se habere omnes sancti Spiritus virtutes edocuit, micantes procul dubio Pleiades junxit. Dum vero Pleiades jungit, Arcturi gyrum dissipat, quia dum semetipsum factum hominem habere cunctas sancti Spiritus operationes innotuit, in Testamento Veteri litteræ laborem solvit, ut fidelis quisque jam cum libertate spiritus illud intelligat cui prius in formidine inter tot discrimina serviebat. Audiatur itaque beatus Job: *Nunquid conjungere valebis micantes stellas Pleiades? Ac si aperte diceretur: Habere quidem lumina quarundam virtutum potes, sed nunquid exercere simul omnes operationes sancti Spiritus sufficis? Me ergo conjungentem Pleiades in cunctis virtutibus contemplare, et tu de paucis ab elatione compescere. Audi quod dicitur: Aut gyrum Arcturi poteris dissipare? Ac si ei aperte diceretur: Et si ipse jam quæ recta sunt sentis, nunquid virtute tua etiam in alienis cordibus laborem grossioris intelligentiæ destruis? **952** Me itaque considera, qui carnalium stulta corrigo, dum me per carnis stultitiam manifesto, ut tanto magis hæc quæ putas virtutum tuarum fortia humiles, quanto nec vestigia meæ infirmitatis apprehendis. Quia vero in ipso dominicæ incarnationis mysterio aliis lux veritatis ostenditur, aliorum vero per scandalum corda tenebrantur, recte subjungitur:*

CAPUT XXXII [*Rec. XVII*].

Vers. 32. — *Nunquid ^c producis luciferum in tem-*

^a Longip., et conjunctas innotuit et manentes habuit.

^b Laud., et replevit.

^c Laud., producis . . . consurgere facies.

pore suo, et vespere super filios terræ consurgere facis?

75. *Christus verus lucifer, maxime in resurrectione; vespere autem Antichristus. Huic justo subduntur homines terræ dediti.* — Pater quippe in tempore suo luciferum produxit, quia, sicut scriptum est: *Cum venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum, natum ex muliere, factum sub lege, ut eos qui sub lege erant, redimeret (Gal. iv, 4).* Qui natus ex Virgine, velut lucifer inter tenebras nostræ noctis apparuit, quia fugata obscuritate peccati, æternum nobis mane nuntiavit. Luciferum vero se innotuit, quia diluculo ex morte surrexit, et fulgore sui luminis mortalitatis nostræ terram caliginem pressit. Cui bene per Joannem dicitur: *Stella splendida et matutina (Apoc. xxii, 16).* Vivus quippe apparet post mortem, matutina nobis stellas factus est, quia dum in semetipso exemplum nobis resurrectionis præbuit, quæ lux sequatur indicavit. Vespere vero super terræ filios Dominus consurgere facit, quia infidelibus Judæorum cordibus dominari Antichristum eorum merito exigente permittit. Qui ideo a Domino huic vespere juste subduntur, quia ipsi sponte sua filii terræ esse voluerunt. Terrena quippe et non cœlestia requirentes, ^d a perspicienda luciferi nostri claritate excæcati sunt; et dum præcæse sibi vespere expetunt, subsequenti damnationis æternæ nocte merguntur. Hinc in Evangelio Dominus dicit: *Ego veni in nomine Patris mei, et non accipitis me; alius veniet in nomine suo, et ipsum recipietis (Joan. v, 43).* Hinc Paulus ait: *Eo quod charitatem veritatis non receperunt, ut salvi ferrent, ideo ^e mitti illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio, ut judicentur omnes qui non crediderunt veritati, sed consenserunt iniquitati (II Thess. ii, 10).* Nequaquam ergo super eos vespere consurgeret, si cœli filii esse voluissent. Sed dum visibilia appetunt, amisso cordis lumine, sub noctis duce tenebrescunt.

[*Vet. XXXI.*] 76. *Sermo Dei qui electis lucifer est, reprobis fit vespere.* — Quod tamen si moraliter discutimus, quomodo quotidie agatur invenimus, quia nimirum et electis lucifer oritur, et reprobis Deo permittente vespere dominatur. Unus enim atque idem sermo Dei est in ore prædicantis. Quem dum isti gaudendo, illi vero invidendo audiunt, claritatem sibi luciferi in vespere tenebras vertunt. Dum isti humiliter vocem sanctæ prædicationis accipiunt, quasi ad stellæ lucem oculos cordis aperiunt; dum vero illi benedicti invident, et non salutis causam, sed elationis gloriam quærunt, prorumpente iniquitatis suæ vespere in somnum mortis oculos claudunt. Per occultum ergo iudicium is qui electis est lucifer reprobis auditoribus fit vespere, quia exhortatione sancta ^f qua boni ad vitam redeunt pravi deterius in culpa moriuntur. Unde bene per Paulum dicitur:

^d Laud., ad perspicendam . . . claritatem.

^e Idem Codex, mittit.

^f Vindoc., Ebroic. et al. Norm., quam boni ad vitam audiunt.

Christi 953 bonus odor sumus Deo in his qui salvi sunt; et in his qui pereunt; aliis quidem odor mortis in mortem, aliis autem odor vitæ in vitam (II Cor. II, 15). Verbum itaque suum auditoribus esse luciferum simul et vesperum vidit, per quod et alios ab iniquitate suscitari, et e contra alios sopiri in iniquitate conspexit. Quod quia occultis Dei judiciis agitur, quæ in hac vita ab hominibus comprehendi non possunt, recto illic subdidit: *Et ad hæc quis tam idoneus (Ibid., 16)?* Ac si diceret: Monei quidem sumus ad hæc consideranda quia sunt, sed idonei non sumus ad hæc investiganda cur fiant. Unde hic quoque Dominus, quia aliis produci luciferum, aliis vero consurgere vesperum dixerat, ne perscrutari homo occulta Dei judicis audeat, illico subjungit:

CAPUT XXXIII [Vet. XXXII, Rec. XVIII].

VERS. 33. — *Nunquid nosti ordinem cæli, et pones rationem ejus in terrâ.*

77. *Judiciorum et prædestinationis Dei causas nemo scit; nemo scrutetur.* — Ordinem cæli nosse est supernarum dispositionum occultas prædestinationes videre. Rationem vero ejus in terra ponere, est ante humana corda talium secretorum causas aperire. Rationem videlicet cæli in terra ponere est supernorum judiciorum mysteria vel considerando discutere, vel loquendo manifestare. Quod utique facere in hac vita positus nullus potest. Ut enim a parvis ad majora veniamus, quis intelligat quæ esse ratio secretorum potest, quod sæpe vir justus a judicio non solum non vindicatus, sed etiam punitus redeat, et iniquus ejus adversarius non solum non punitus, sed etiam victor abscedat? Quis intelligat cur vivit alius insidians mortibus proximorum, et moritur alius qui profuturus esset vitæ multorum? Alius culmen potestatis assequitur, qui non nisi lædere studet; alius tantummodo læsos defendere concupiscit, et tamen ipse oppres-

^a In Giot., Vatic., Gussanv. Ed., etc., legitur *quæ sunt. Melius quia sunt*, ut habent Mss. Corb. Germ., Anglic., Norm., Laud. et alii, ac vetus Ed. Paris. 1495, ut de cæteris sileamus.

^b Editi, *quæ esse secretorum subtilitas potest*. Aliam lectionem prætulimus, quæ est Mss. Corb. Germ., Norm., Laud., Vindoc., annotaturque à Gussanv.

^c Corb. Germ., Ebroic. aliique Norm., *quo ad perversum prorumpat*. Laud., *quod ad perversa prorumpat*.

^d Multa hic ommissa in Edit. Gussanv. supplevimus ex Mss. Corb. Germ., Norman., etc., necnon ex al.

sus jacet. Alius vacare appetit, et innumeris negotiis implicatur; alius negotiis implicari desiderat, et coactus vacat. Alius male inchoans usque ad vitæ suæ terminum ad pejora protrahitur; alius bene incipiens per longitudinem temporum proficit ad augmenta meritòrum: At contra, alius male vivens diu reservatur ut se corrigat, alius vero bene quidem videtur vivere, sed in hac vita eo usque durat quoad in perversa prorumpat. Alius in errore infidelitatis natus in errore deficit, alius in catholicæ fidei rectitudine genitus in catholicæ fidei rectitudine consummatur. E contra vero alius catholicæ matris ventre editus juxta vitæ terminum erroris voragine devoratur, alius autem vitam suam in catholica pietate consummat, qui ortus in perfidia cum lacte matris hauserat virus erroris. Alius celsitudinem bene vivendi appetere et vult, et valet; alius nec vult, nec valet. Alius vult, et non valet; alius valet, et non vult. Quis ergo ista judiciorum cælestium secreta discutiat? Quis intelligat secretam lancem æquitatis occultæ? Ad cognoscendos quippe istos judiciorum secretorum sinus nullus ascendit. Dicatur ergo homini, ut se nescire cognoscat; nescientem vero se cognoscat ut timeat; timeat ut humilietur, humilietur ne præsumat in se; non præsumat in se, ut conditoris sui auxilium requirat; et qui in se fidens mortuus est, auctoris sui adjutorium appetens vivat. Audiat itaque vir justus jam quidem se sciens, sed adhuc quæ supra se sunt nesciens: *Nunquid nosti ordinem cæli, et pones rationes ejus in terra?* id est, nunquid occultos ordines judiciorum cælestium comprehendis, aut aperire humanis auribus sufficis? Beatus igitur Job de judiciorum incomprehensibilium investigatione requiritur, ac si ei aperte diceretur: Cuncta quæ pateris tanto tolerare patientius debes, quanto secretorum cælestium ignarus cur hæc pateris nescis.

Edit. Attamen veteres Paris. 1488 et 1495 habent tantum, ut Gussanv., *alius in catholicæ fidei rectitudine consummatur*. Quæ deerant suppeditavit etiam Edit. Paris. 1518. Nostra lectio melius respondet alteri membro: *alius in errore infidelitatis natus in errore deficit*.

^e Vindoc., Pratel. et alii, *bene vivendo*.

^f In Edit., *quis intelligat discretam*. Mss. Anglic. et nostri habent, *secretam*.

^g Turon. et Laud., *justos*.

LIBER TRIGESIMUS.

Expositionem octo versuum ultimorum capituli xxxviii, et totidem capituli xxxix, complectitur. Ubi de Evangelii prædicatione præsertim plurima pie ac erudite sanctus Doctor edisserit.

955 [Vet. et Rec. I.] 1. *Cur Job a Deo de tot tantisque interrogatus.* — Beatus Job talia utriusque fecerit, Domino interrogante, requiritur, qualia utique facere non potest homo, ut dum se ista facere non posse deprehendit, ad eum refugiat quem solum talia quia facere possit intelligit, atque ante oculos judicis sui magis potens appareat, si sua verius infirma cognoscat. Quod ergo mire a Domino fieri non igno-

ratur, de eo divina Job voce requiritur; diciturque ei:

CAPUT PRIMUM.

CAP. XXXVIII, VERS. 34. — *Nunquid elevabis in nebula vocem tuam, et impetus aquarum operiet te?*

2. *In nebula verbum Dei spargitur, dum infidelibus annuntiat.* — Vocem quippe suam in nebula Dominus elevat, quando per prædicatorum suorum lin-

gus ^a ad caliginosa corda infidelium exhortationem format; eumque aquarum impetus operit, dum bene agentia membra ejus turba resistantium populorum premit. Hinc est enim quod scriptum est: *Factum est verbum Domini ad Jeremiam dicens: Sta in atrio domus Domini, b loquens ad omnes civitates Juda, de quibus veniunt, ut adorent in domo Domini, universos sermones quos ego mandavi tibi (Jerem. xxvi, 2). Et paulo post: Et audierunt sacerdotes et prophetæ et omnis populus Jeremiam loquentem verba hæc in domo Domini. Cumque complevisset Jeremias loquens, apprehenderunt eum sacerdotes et prophetæ et omnis populus, dicens: Morta moriatur, quare prophetavit in nomine Domini (Ibid., 7)?* Ecce in nebula Dominus vocem levavit, quia obscuras mentes superbientium directo propheta corripuit. Ecce aquarum impetus eum protinus operuit, quia ab insurgentibus populis, et causa suæ correptionis instigatis, ipse in Jeremia cuncta pertulit, qui correptionis verba mandavit. Per semetipsum quoque Dominus in nebula vocem levavit, quando præsentem se etiam assumpto corpore exhibens, multa suis persecutoribus sed figuris ænigmatum velata prædicavit. ^c In nebula vocem levavit, quia veritatem suam non secuturis infidelibus quasi per caliginem sonuit. Unde et bene in libris Regum scriptum est: *Nebula implevit domum Domini, et non poterant sacerdotes ministrare propter nebulam (III Reg. viii, 10, 11).* Exigentibus enim meritis, dum superbi Judæorum pontifices divina mysteria per parabolas adjuvni, sacerdotes in domo Domini quasi propter nebulam ministrare nequiverunt. Qui et in Testamento Veteri dum sensus mysticos litteræ velamine coopertos inter obscuras allegoriarum caliginis investigare despiciunt, debitum fidei suæ ministerium propter nebulam perdidit. Quibus et nunc in nebula doctrinæ suæ vocem Dominus protulit, cum de se etiam **956** aperta narravit. Quid est enim apertius quam: *Ego et Pater unum sumus (Joan. x, 30)?* Quid apertius dicere quam: *Antequam Abraham fieret, ego sum (Joan. viii, 58)?* Sed quia auditorum mentes infideitatis caligo repleverat, quasi emissum solis radium nebula interjacens abscondebatur.

[*Vet. II.*] **3.** *Verbi divini prædicatores impetus aquarum operit, cum in eos infideles sæviunt.* — Ad hanc namque elevationem vocis eum protinus aquarum impetus operuit, quia contra illum mox sæviens populorum turba surrexit. Scriptum quippe est: *Propterea ergo quærebant eum Judæi d interficere, quia*

^a Mss. Val. Cl. trigessimus librum Moral. reliquosque continens, *ad caligosa corda*; sic etiam habet Corb. Germ.

^b Corb. Germ., Vindoc., Pratel. aliique Norm., Val. Cl. et alter Laud., qui, priori deficiente, nobis suppeditat reliquos Moral. libros, et loqueris.

^c Pratel., *in nebula autem.*

^d Pratel., *occidere.*

^e Textum hunc mancum ac mutilum in Gilot., Vatic., Gussanv., sed integrum repertum in Mss. Anglic. et nostris perfecimus. Nempè in prædictis Edit. tantum legitur, *circumdederunt me simul.*

^f Val. Cl., *quoniam introierunt.*

non solum quærebant sabbatum, sed et Patrem suum dicebat Deum, æqualem se faciens Deo (Joan. v, 18). De hoc aquarum impetu per Prophetam clamat: *Circumdederunt me simul (Psal. lxxxvii, 18).* Et rursus: *Saleum me sicut, Deus, quoniam intraverunt aquæ usque ad animam meam (Psal. lxxviii, 2).* Quas profecto aquas in semetipsum antè mortem, in suis autem et post ascensionem pertulit. Hinc est enim quod et de superioribus clamat: *Saule, Saule, quid me persequeris (Act. ix, 4)?* Ecce jam cælum conscenderat, et tamen adhuc eum Saulus aquarum et infidelium impetu persequens, et tumidior cæteris unda tangebatur. Ipse quippe est qui per bonos recta loquitur, ipse qui in bonorum passione laceratur. Ut ergo mirifica Dominus charitatis unitate, monstraret se esse qui indigni auditoribus per sanctorum suorum ora prædicat, ait: *Nunquid elevabis in nebula vocem tuam?* Ut vero ostenderet se esse qui in sanctis vocem omnia adversa pateretur, subdidit: *Et impetus aquarum operiet te? subaudis ut me, quem b iniqui omnes neque per prædicantes sanctos loquentem intelligunt, neque per morientes patientem vident.* Narrat ergo Dominus quod ab hominibus patitur, ut dolor afflicti hominis mitigetur, ac si illi aperte dicat: *Mea subtiliter passa, et tua æquanimitè tempera. Multo enim mihi est te vulnera quam me humana tolerare.*

4. *Ad arcanas inspirationes Dei etiam justorum corda caligant.* — Adhuc tamen verba hæc subtilius perscrutari possumus, si inter dona cælestia nostra sollicite corda pensamus. Jam quidem ⁱ fideles sumus, jam quæ audimus superna credimus, jam quæ credimus amamus. Sed dum quibusdam supervacuis curis premimur, obducta confusione caligamus; et cum nobis etiam talibus mira quædam Dominus de se sentienda insinuat, quasi in nebula vocem levat. Dum ^j caliginosis nostris mentibus semetipsum loquitur, velut in nebula is qui non cernitur auditur. Summa sunt namque quæ de illo cogovimus, sed tamen adhuc eum in secreta inspiratione qua instruitur non videmus. Qui igitur **957** cordibus nostris præbet quidem locutionem, sed occultat speciem, velut in nebula format vocem. Sed ecce jam verba Dei intrinsecus ^k semetipsum loquentis audimus, jamque amoris ejus qua continuatione, quo studio inherere debeamus agnoscimus, et tamen ab internæ considerationis culmine ad consueta nostra ex ipsa mortalitatis hujus mutabilitate relabimur, ^l et imminentium peccatorum male sedula importunitate tentat

^e Deest *infidelium* in Prat.

^b Vindoc., Ebroic. et alii Norm., *iniqui homines.*

ⁱ Vindoc., Pratel., Uuc., *fide fideles sumus.*

^j Corb. Germ., Val. Cl. et Laud., *dum caligosis.* Idem præterea cum Vindoc., Pratel. et al. Norm., habent, *mentibus semetipsum loquitur*, expuncta particula *per*, quæ est in Vulgatis alijs hic et paulo infra.

^k Editi, *per semetipsum.* Non admittunt *per* Mss. Vindoc., Corb. Germ., Laud., Val. Cl. et alii superioribus laudati.

^l Edit. Basil. 1514, Paris. 1518 et 1571, Vaticana, Gussanv., et imminentium peccatorum *motu sedula*

mur. Cum ergo cæcis nostris mentibus subtilia de semetipso insinuat, in nebula vocem levat.

[*Vet. III.*] 5. *Tentationibus intellectum de Deo obruentibus, ipse Deus quasi aquis operitur. Deus nos, ne quidem dum respicitur, non relinquit.* — Cum vero tentatione vitiorum ipse de Deo noster intellectus opprimitur, quasi aquarum impetu in voce sua Deus operitur. Tot enim super illum aquas mittimus, quæ post inspirationem ejus gratiæ, cogitationes illicitas in corde versamus. Nec tamen nos vel oppressos deserit, nam illico ad mentem redit, tentationum nebulas discutit, imbræ compunctionis infundit, et subtilis intelligentiæ solem reducit; atque sic ostendit quantum nos diligit, qui nos nec eum respicitur relinquit, ut saltem sic erudita humana conscientia ad se tentationes erubescat admittere, quam Redemptor suus et vagantem non cessat amare. Hoc in nobis per semetipsum tolerat, hoc ab infidelibus per suos quotidie prædicatores portat. ^d Ejus enim Jonum suborta in nobis tentatione repellitur, et tamen ab infundendo intrinsecus munere nequaquam nostra infirmitate revocatur. Ejus publicæ verba respuentur, et tamen ab eroganda gratiæ largitate nulla infidelium iniquitate compescitur. Nam cum pravi homines prædicamenta despiciunt, adjungit etiam miracula quæ venerentur. Unde post editam vocem, post inundantium aquarum impetum, apte subjungitur :

CAPUT II [*Rec. II.*].

VERS. 35. — *Nunquid mittes fulgura, et ibunt, et revertentia dicent tibi, Adsumus?*

6. A Deo exeunt sancti prædicatores et ad eum revertuntur, miracula quibus coruscant, illi soli tribuendo. — Fulgura quippe ex nubibus exeunt, sicut miracula opera ex sanctis prædicatoribus ostenduntur. Qui, ut sæpe diximus, iudicio nubes vocari solent, quia et coruscant miraculis, et verbis pluuunt. Et quia humana corda, postquam per prædicationem mota non fuerint, istis miraculorum fulgoribus conturbantur, Propheta attestante didicimus, qui ait : *Fulgura multiplicabis, et conturbabis eos* (*Psal. xvii, 15*). Ac si diceret : Dum verba prædicationis tua non audiunt, per prædicantium miracula conturbantur. Unde alias scriptum est : *In lumine jacula tua ibunt, in splendore fulgoris armorum tuorum* (*Ilabac. iii, 11*). Jacula Dei in lumine ire est verba ejus aperta veritate resonare. Sed quia sæpe homines verba vitæ etiam intellecta despiciunt, adjunguntur etiam miracula. Unde illie subdidit : *In splendore fulgoris armorum*

tuorum. Fulgor quippe armorum est claritas miraculorum. Armis namque nos tuemur, jaculis adversa destruimus. Arma ergo cum jaculis sunt miracula cum prædicamentis. Sancti enim prædicatores verbis suis quasi quibusdam jaculis adversarios feriunt; **358** armis vero, id est miraculis, semetipsos tuentur, ut et quantum sint audiendi sonent per impetum jaculorum, et quantum sint reverendi clarescant per arma miraculorum. [*Vet. IV.*] Dicitur ergo ad beatum Job : *Nunquid mittes fulgura, et ibunt, et revertentia dicent tibi, Adsumus?* subaudis ut mihi. Vadunt enim fulgura cum prædicatores miraculis coruscant et superna reverentia auditorum corda transfigunt. Revertentia vero dicunt, Adsumus, cum non sibi, sed Dei viribus tribuunt quiddam se fortiter egisse cognoscunt. ^h Quid est ergo Deo dicere, Adsumus? Quoddam namque in hoc verbo obsequium declaratur. Revertentes itaque prædicatores sanctos dicere est, adsumus, illi laudem tribuere gratiæ a quo se accepisse sentiunt viciorum pugnae, ne sibi tribuant quod operantur. Et ire quidem fulgura operando possunt, sed reverti superbiendo non possunt.

7. *Id præstitit Petrus.* — Videamus itaque fulgur vadens; claudio cuidam ait Petrus : *Argentum et aurum non est mihi, quod autem habeo, hoc tibi do : In nomine Jesu Christi Nazareni surge et ambula. Et apprehensa ejus manu dextera elevavit eum, et pro inus consolidatæ sunt bases ejus et plantæ, et esilians stetit, et ambulabat* (*Act. iii, 6*). Sed cum de hoc facto Judæorum faisset turba commota, ⁱ videamus nunc fulgur radiens, quod ait : *Viri Israelitæ, quid admiramini in hoc, aut nos quid intuemini, quasi nostra virtute aut potestate fecerimus hunc ambulare? Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob, Deus patrum nostrorum glorificavit Filium suum Jesum* (*Ibid., 12*). Et paulo post : *Cujus nos testes sumus, et in fide nominis ejus hunc, quem vidistis et nostis, confirmavit nomen ejus, et fides quæ per eum est dedit integram sanitatem istam in conspectu omnium vestrum.* Ivis ergo fulgur cum Petrus miraculum fecit, rediit cum non sibi tribuit, sed auctori quod fecit. Vadunt fulgura cum prædicatores sancti mira opera ostendant, sed revertendo dicunt adsumus, cum in eo quod faciunt ad potentiam auctoris recurrunt.

8. *Prædicatores ad publicum operationis missi, ad secretum contemplationis redire curent.* — Quod tamen intelligi et aliter potest. Fulgura etenim, sicut superius dictum est, sancti viri mittuntur et eundem cum a secreto contemplationis ad publicam operationis

import. Hallucinationem correximus ex Mss. Anglic., Norm., Corb. Germ., Laud., etc., necnon ex vet. Edit. Paris. 1495.

^a Vindoc., Prætel., Utic., *supprimitur.*

^b Corb. Germ., Turon., Norm., Laud., Val. Cl., Longip., ita habent, non post insepationem, ut legitur in Edit. recent., corruptissima.

^c Val. Cl. vel oppressus, scilicet Dens, qui superius dicitur operatus. Legitur tamen in alijs Mss. vel oppressus. Corb. Germ., habent utr. lect.

^d Vindoc., *Eccæ ejus donum.*

^e Turon. et Corb. Germ., *mittis, quod etiam legitur*

in nonnullis Edit.

^f Ita Turon., Corb. Germ., plerique Norm., Laud., Val. Cl. et vet. Vulgati, a quibus deficientes recent. habent, cum mira.

^g Laud. et Val. Cl., *fulguris, et ita infra.*

^h Prætel., *quid est enim.*

ⁱ Corb. Germ., Prætel., et Utic., *Videamus nunc fulgur radiens. Ait : Viri.*

^j Vindoc. et pler. Norm., *quem videtis*

^k Vindoc., *dedit illi integram.*

^l Laud., *nostrum.*

exeunt. Mittuntur et vadunt cum ex abscondito speculationis intimæ in activæ vitæ latitudinem diffunduntur. Sed revertentes dicunt Deo, adsumus, quia post opera exteriora quæ peragunt semper ad sinum contemplationis recurrunt, ut illic ardoris sui flammam reficiant, et quasi ex tactu supernæ claritatis ignescant. Citius enim ^a inter ipsa licet bona exteriora opera frigerent, nisi intentione sollicita ad contemplationis ignem incessanter redirent. Unde bene per Salomonem dicitur: *Ad locum, de quo exeunt flumina revertuntur, ut iterum fluant* (Eccle. 1, 7). Ipsi quippe illic flumina qui hic fulgura sunt vocati. ^b Quia enim corda audientium rigant, flumina; quia vero accendunt, fulgura memorantur. De quibus **959** alias scriptum ^c est: *Elevaverunt flumina, Domine; elevaverunt flumina voces suas* (Psal. xcii, 3). Et rursus: *Illuxerunt fulgura ejus orbi terræ* (Psal. xcvi, 4). Ad locum ergo de quo exeunt flumina revertuntur, quia sancti viri etsi a conspectu creatoris sui, cujus claritatem mente conspiciere conantur, foras propter nos ad activæ vitæ ministerium veniunt, incessanter tamen ad sanctum contemplationis studium recurrunt, et si in prædicatione sua exterius nostris auribus per corporalia verba se fundunt, mente tamen tacita ad considerandum semper ipsum fontem luminis revertuntur. De quibus et bene dicitur: *Ut iterum fluant*. Nisi enim ad contemplandum Deum sollicita semper mente recurrerent, nimirum ^d interna siccitas etiam exteriora prædicationis eorum verba siccaret. Sed dum videre Deum indesinenter sitiunt, quasi decursura foras flumina intus semper oriuntur, quatenus illic amando sumant unde ad nos prædicando defluant. Dicatur igitur recto: *Nunquid mittes fulgura, et ibunt, et revertentia dicent tibi, Adsumus?* Subaudis ut ego, qui prædicatores meos cum voluero post contemplationis gratiam ad activæ vitæ ministerium compono; quos tamen semper a bonis exterioribus ad internum culmen contemplationis revoco, ut modo jussi ad exercenda opera exeant, modo revocati ad speculationis studium apud me familiariter vivant. Revertentes itaque dicunt Adsumus, quia quamvis per exteriora acta parum quid contemplationi deesse videantur, per ardorem tamen desiderii, quem in mente sua continue accendunt, obsequentes Deo suam præsentiam ostendunt. Adsumus namque dicere est præsentem se amando monstrare. Sequitur:

CAPUT III [Rec. III].

VERS. 36. — *Quis posuit in visceribus hominis sapientiam? vel quis dedit gallo intelligentiam?*

9. *Prædicatoribus per gallum diem cantu prænuntiantem figuratis, data a Deo intelligentia. Galli hujus cur lumbi succincti.* — Qui hoc loco alii galli nomine

^a Corb. Germ., Laud., Val. Cl., pler. Norm., in ipsa.

^b Sic Mss. omnes. At Editi: *quia enim.... rigant flumina dicuntur quia vero accendunt fulgura vocantur.*

^c Al., *vocem tuam*, ut leg. in Laud. et Val. Cl.

^d Mendose in Corb. Germ., et in omnibus Edit. quos consulimus legitur *interna cæcitas*. Corrupto

A designantur, nisi modo alio repetiti iidem prædicatores sancti, qui inter tenebras vitæ præsentis student venturam lucem prædicando, quasi cantando, nuntiare? Dicunt enim: *Nox præcessit, dies autem appropinquavit* (Rom. xiii, 12). Qui vocibus suis ^e somnum nostri torporis excutiunt, clamantes: *Hora est jam nos de somno surgere* (Rom. xiii, 11). Et rursus: *Evigilate, justi, nolite peccare* (I Cor. xv, 34). [Vet. V.] De hoc gallo rursus scriptum est: *Tria sunt quæ bene gradiuntur, et quartum quod feliciter incedit: leo fortissimus bestiarum, ad nullius pavet occursum; gallus succinctus lumbos, et aries, nec est rex qui resistat ei* (Prov. xxx, 29). Ipse quippe hoc loco leo ponitur de quo scriptum est: *Vicit leo de tribu Juda* (Apoc. v, 5). Qui fortissimus bestiarum dicitur, quia in illo hoc quod infirmum est Dei, fortius est hominibus (I Cor. 1, 25). Qui ad nullius pavet occursum. Dicit enim: *Venit princeps mundi hujus, et in me non habet quidquam* (Joan. xiv, 30). Gallus succinctus lumbos, id est prædicatores sancti inter ^f hujus noctis tenebras verum mane nuntiantes. Qui succincti lumbos sunt, quia a membris suis luxuria fluxia restringunt. In lumbis quippe luxuria est. Unde et eisdem a Domino dicitur: *Sint lumbi vestri præcincti* (Luc. xii, 35). Et aries, nec est rex qui resistat ei. Quem alium hoc loco arietem accipimus nisi primum intra Ecclesiam ordinem sacerdotum? De quibus scriptum est: *Afferte Domino filios arietum* (Psal. xxviii, 1); qui per exempla sua gradientem **960** populum, quasi subsequentem ovium gregem trahunt. Quibus spiritualiter recteque viventibus nullus rex sufficit omnino resistere, quia quilibet persecutor obviat, intentionem eorum non valet præpedire. Sciunt enim ad eum quem desiderant, et anxie currere, et moriendo pervenire. Ponitur ergo primus leo, secundus gallus, tertius aries. Apparuit enim Christus, deinde sancti prædicatores apostoli, et tunc demum spiritales patres Ecclesiarum præpositi, videlicet duces gregum, quia doctores sequentium populorum.

10. *Antichristus elevatus in sublime, stultus apparbit. In hac vita non omne quod bene, feliciter, nec omne quod feliciter, bene.* — Sed hæc adhuc melius affirmamus, si ejusdem loci etiam reliqua exponendo subjiciamus. Nam quia post hæc et Antichristus apparebit, hoc illic quartum subdidit, dicens: *Et qui stultus apparuit, postquam elevatus est in sublime. Si enim intellexisset, ori imposuisset manum* (Prov. xxx, 32). Ipse quippe in sublime elevabitur, cum Deum se esse mentietur. Sed elevatus in sublime stultus apparebit, quia in ipsa elevatione sua per adventum veri judicis deficiet. Quod si intellexisset, ori imposuisset manum; id est,

huic loco medelam attulimus ex Mss. Ebroic. et aliis Norman.

^e Vulgati, *somnum.... exciunt*. Omnes Mss. Anglic., Norm., Turon., Viudoc., Laud., Val. Cl., Corb., Germ., Longip., habent, *excutiunt*. Ita etiam vet. Edit. Paris., et Basileensis.

^f Turon., *hujus mundi*.

si supplicium suum cum superbire exorsus est praevidisset, bene aliquando conditus ^a in tantæ jactationem superbæ non fuisset elatus. De quo nequaquam moveat quod superius dictum est : *Quartum quod incedit feliciter* (*Ibid.*, 29). Tria quippe incedere bene dixit, et quartum feliciter. Non enim omne quod feliciter, bene; neque in hac vita omne quod bene, feliciter. Nam leo, gallus, et aries bene incedunt, sed non hic feliciter, quia persecutionem bella patiuntur. Quartum vero feliciter, et non bene incedit, quia in fallacia sua Antichristus gradietur, sed juxta breve tempus vitæ præsentis ipsa illi fallacia prosperabitur, sicut de eo sub Antiochi specie per Danielelem dictum est : *Robur datum est ei contra iuge sacrificium, propter peccata, et prosternetur veritas in terra, et faciet et prosperabitur* (*Dan.* VIII, 12). Quod Salomon ait : *Incedit feliciter*, hoc Daniel dicit prosperabitur. Juxta hoc itaque testimonium quod per Salomonem dicitur : *Gallus succinctus lumbos* (*Prov.* XXX, 31), apte etiam hoc loco gallum sanctos prædicatores accipimus. Ad se ergo cuncta referens Dominus dicit : *Quis posuit in visceribus hominis sapientiam? vel quis dedit gallo intelligentiam?* Ac si diceret : In cor hominis humana sapientis supernæ sapientiæ gratiam quis infudit? vel ipsis sanctis prædicatoribus quis, nisi ego, ^b intelligentiam dedit, ut sciant quando vel quibus debeant venturum mane nuntiare? Idcirco enim quando et quid agant sentiunt, quia hoc intrinsecus se revelante cognoscunt. Notandum vero est quod sapientia divinitus inspirata in visceribus hominis ponitur, quia nimirum quantum ad electorum numerum spectat, non in solis vocibus, sed etiam in sensibus datur, ut juxta quod loquitur lingua vivat conscientia, et lux ejus tanto clarius resplendeat in superficie quanto verius inardescit in corde.

[*Rec.* IV.] 11. *Quantum animarum rectores discretionem indigeant.* — Magni autem laboris est hoc quod additur : *Vel quis dedit gallo intelligentiam*, subtiliori adhuc expositione discutere. Intelligentia quippe doctorum tanto esse subtilior debet, quanto se ad penetranda invisibilia exercet, quanto nil materiale discutit, quanto et per vocem corporis loquens, **961** omne quod est corporis transit. Quæ profecto nullatenus summis congrueret, nisi cantanti eam gallo, id est prædicanti doctori, ipse summorum conditor ministraret. Intelligentiam quoque gallus accipit, ut prius nocturni temporis horas discutiat, et tunc demum vocem excitationis emittat, quia videlicet sanctus quisque prædicator in auditoribus suis prius qualitatem vitæ considerat, et tunc demum ad erudiendum congruam vocem prædicationis format. Quasi enim horas noctis discernere ^c est peccatorum merita dijudicare, quasi horas noctis discernere est actionum tenebras apta increpationis voce corripere.

^a Norm. et Val. Cl., in tanta jactatione superbæ.

^b Val. Cl., intelligentiam dedit.

^c Vitiose in Gilot., Vatic., Gassanv., etc., legitur, est prædicatorum. Errorem detexerunt Mss. Corb. Germ., Angl., Norm., Val. Cl., nec non vet. Edit. Paris. et Basil.

^d Val. Cl. et Corb. Germ., sæpe autem.

A Gallo itaque intelligentia desuper tribuitur, quia doctori veritatis, virtus discretionis, ut noverit, quibus, quid, quando, vel quomodo inferat, divinitus ministratur.

[*Vet.* VI.] 12. *Exhortatio quæ quibusdam prodest, aliis nocet.* — Non enim una eademque cunctis exhortatio convenit, quia nec cunctos par morum qualitas astringit. ^d Sæpe enim aliis officiant quæ aliis prosunt. Nam et plerumque herbæ quæ hæc animalia reficiunt, alia occidunt; et lenis sibilus equos mitigat, catulos instigat; et medicamentum quod hunc morbum imminuit, alteri vires jungit; et panis qui vitam fortium roborat, parvulorum necat. Pro qualitate igitur audientium formari debet sermo doctorum, et ad sua singulis congruat, et tamen a communis ædificationis arte nunquam recedat. Quid enim sunt intentæ mentes auditorum, nisi quasi quædam in cithara tensiones strætæ chordarum? quas tangendi artifex, ut non sibimetipsis dissimile canticum faciant, dissimiliter pulsat. Et idcirco chordæ consonam modulationem reddunt, quia uno quidem plectro, sed non uno impulsu feriuntur. Unde et doctor quisque, ut in una cunctos virtute charitatis ædificet, ex una doctrina, sed non una eademque exhortatione tangere corda audientium debet.

13. *Pro singulorum qualitate, varia monita dentur.* — ^e Aliter namque viri, aliter admonendæ sunt femina; aliter juvenes, aliter senes; aliter inopes, aliter locupletes; aliter læti, aliter tristes; aliter subditi, aliter prælati; aliter servi, aliter domini; aliter hujus mundi sapientes, aliter hebetes; aliter impudentes, aliter verecundi; aliter protervi, aliter pusillanimes; aliter impatientes, aliter patientes; aliter benevoli, aliter invidi; aliter simplices, aliter impuri; aliter incolumes, aliter ægri; aliter qui flagella metuunt, et propterea innocenter vivunt; aliter qui sic in iniquitate duruerunt, ut nec per flagella corrigantur; aliter nimis taciti, aliter multiloquio vacantes; aliter timidi, aliter audaces; aliter pigri, aliter præcipites; aliter mansueti, aliter iracundi; aliter humiles, aliter elati; aliter pertinaces, aliter inconstantes; aliter gulæ dediti, aliter abstinentes; aliter qui sua misericorditer tribuunt, aliter qui aliena rapere contendunt; aliter qui nec aliena rapiunt, nec sua largiuntur, aliter qui et ea quæ habent sua tribuunt, et aliena rapere non desistant; aliter discordes, aliter pacati; aliter seminantes jurgia, aliter pacifici; aliter admonendi sunt qui sacræ legis verba non recte intelligunt, aliter qui recte quidem intelligunt, sed hæc humiliter **962** non loquuntur; aliter qui, cum prædicare digna valeant, præ nimia humilitate formidant, aliter quos a prædicatione imperfectio vel ætas prohibet, et tamen præcipitatio impellit; aliter qui in hoc quod temporaliter appe-

^e De his fusissime in Pastoralis Regulæ libro, quem jam tunc meditabatur sanctus Doctor, ut ex sequentibus patet.

^f Prælat. aliique Norm. et Val. Cl., aliter iracundi, aliter pertinaces, aliter inconstantes, aliter qui sua jam, etc.

^g Deest nimia in iisdem Cod.

tum prosperantur, aliter qui quidem quæ mundi sunt concupiscunt, sed tamen ad veritatis labore fatigantur; aliter conjugii obligati, aliter a conjugii nexibus liberi; aliter commisionem carnis experti, aliter ignorantes; aliter qui peccata deplorant operum, aliter qui cogitationum; aliter qui commissa plangunt, nec tamen deserunt; aliter qui deserunt, nec tamen plangunt; aliter qui illicita quæ faciunt etiam laudant, aliter qui accusant prava nec tamen devitant; aliter qui repentina concupiscentia superantur, aliter qui in culpa ex consilio ligantur; aliter qui licet minima, crebro tamen illicita faciunt, atque aliter qui se à parvis custodiunt, sed aliquando in gravibus demerguntur; aliter qui bona nec inchoant, aliter qui inchoata minime consummant; aliter qui mala occulte agunt, et bona publice, aliter qui bona quæ faciunt abscondunt, et tamen quibusdam factis publice mala de se opinari permittunt. Et quidem de singulis quis sit admonitionis ordo subtiliter insinuare deluimus, sed formidata locutionis prolixitate præpedimur. Auctore autem Deo ^b in alio opere id explere appetit animus, si tamen laboriosæ hujus vitæ ^c adhuc aliquantulum tempus ^d restaverit.

[*Vet. VII.*] 14. *Iniqui altis et magnis vocibus increpandi, lenibus et blandis admonendi qui ab iniquitate recesserunt.* — Habemus vero aliud quod de galli hujus intelligentia considerare debeamus, quia profundioribus horis noctis valentiores ^e ac productiores edere cantus solet, cum vero matutinum jam tempus appropinquat, leniores et minutiores omnimodo voces format. In quibus galli hujus intelligentia quid nobis innuat considerata prædicatorum discretio demonstrat. Qui cum iniquis adhuc mentibus prædicant, altis et magnis vocibus æterni judicii terrores intimant, quia videlicet quasi in profundæ noctis tenebris clamant. Cum vero jam auditorum suorum cordibus veritatis lucem adesse cognoscunt, clamoris sui magnitudinem in lenitatem dulcedinis vertunt, et non tam illa quæ sunt de pœnis terribilia quam ea quæ sunt blanda de præmiis proferunt. Qui etiam minutis tunc vocibus cantant, quia appropinquante mane subtilia quæque de mysteriis prædicant, ut sequaces sui eo minutiora quæque de cœlestibus audiant, quo loci veritatis appropinquant, et quos dormientes longus galli clamor excitaverat, ^f successior vigilantes delectet; quatenus correcto cuilibet de regno cognoscere subtiliter dulcia libeat, ^g qui prius adversa de judicio formidabat. Quod bene per Moysen exprimitur, cum ad producendum exercitum tubæ clangere concisius jubentur. Scriptum namque est: *Fac tibi duas tubas argenteas ductiles* (*Num. x.*

2). Et paulo post: *cum concisus clangor increperit, morebuntur castra* (*Ibid.*, 5). Per duas enim tubas exercitus ducitur, quia per duo præcepta charitatis ad prædictum fidei populus vocatur. Quæ idcirco argenteæ fieri præcipiuntur, ut prædicatorum verba lucis nitore pateant. 963 et auditorum mentem nullâ sui obscuritate confundant. Idcirco autem ductiles, quia necesse est ut hi qui venturam vitam prædicant tribulationum præsentium tensionibus crescant. Bene autem dicitur: *Cum concisus clangor increperit, morebuntur castra* (*Num. x.*, 5), quia nimirum prædicationis sermone cum subtilius ac minutius agitur, auditorum corda contra tentationum certamina ardentius excitantur.

15. *Qui alios ex officio adhortantur, prius se in bonis operibus exercent.* — Est adhuc aliud in gallo solerter intuendum, quia cum jam edere cantus parat, prius alas excutit, et semetipsum feriens, vigilantior reddat. Quod patenter cernimus, si sanctorum prædicatorum vitam vigilantem videamus. Ipsi quippe cum verba prædicationis ^h movent, prius se in sanctis actionibus exercent, ne in semetipsis torpentes opere, alios excitent voce; sed ante se per sublimia facta excutunt, et tunc ad bene agendum alios sollicitos reddunt. Prius cogitationum alis semetipsos feriunt, quia quidquid in se inutiliter torpet, sollicita investigatione deprehendunt, districta animadversione corrigunt. Prius sua punire stertibus curant, et tunc quæ aliorum sunt punienda denuntiant. Prius ergo alis insonant quam cantus emittant, quia antequam verba exhortationis proferant omne quod locuturi sunt operibus clamant; et cum perfecte in semetipsis vigilant, tunc dormientes alios ad vigiliam vocant.

16. *Ut recte suo munere deserviantur prædicatores et doctores, habent a Deo.* — Sed unde tanta hæc doctore intelligentia, ut et sibi perfecte vigilet, et dormientes ad vigiliam sub quibusdam clamoris provecibus vocet, ut et peccatorum tenebras prius caute discutiat, et discrete postmodum lucem prædicationis ostendat, ut singulis juxta modum et tempora congruat, et simul omnibus quæ illos sequantur ostendat? Unde ad tanta ⁱ et tam subtiliter tenditur, nisi intrinsecus ab eo a quo est conditus doceatur? Quia ergo laus tantæ intelligentiæ non prædicatoris virtus est, sed auctoris, recte per eundem auctorem dicitur: *Vel quis dedit gallo intelligentiam?* Ac si diceret: Nisi ego, qui doctorum mentes quas mire ex nihilo condidi ad intelligenda quæ occulta sunt mirabiliter instruxi. Unde bene ut in dictis prædicantium non solum inspiratorem se intelligentiæ, sed etiam auctorem locutionis ostendat, adjungit:

^a Corrupte in Turon., *conscientia*.

^b Nimirum in libro Regulæ Pastoralis, seu de cura Pastoralis planè aereo.

^c Derst adhuc in pluribus.

^d Mallem restiterit, nisi obstarent Mss. In Edit. Gillot. et nonnullis legitur *restiterit*, non tamen in vetustioribus, quæ Mss. Cod. majori fide repræsentare solent.

^e Vindoc. et Norm., *profundiores*. Laud., *productiores educere cantus*.

^f Turon. et Corb., Germ., *succinctior*.

^g Alii, qui prius adversa judicium.

^h Laud. et Val. Cl., *monent*. Corb. Germ., *verbo... monent*.

ⁱ Ebroic. aliique Norm., ac Vindoc., et tam *subtilia*.

VERS. 37. — *Quis enarrabit cœlorum rationem?* [Rec. V.] Quorum tamen verba quia cum sese nobis per speciem ostenderit subtrahit, protinus subdidit:

CAPUT IV.

INTRO. — *Et concentum cœli quis dormire faciet?*

17. *Deo in majestate sua revelato, prædicatio cessabit. Spiritus sanctus Patris et Filii est, utriusque cœternus.* — In hac enim vita infirmitati nostræ Dominus non aperta specie majestatis suæ, sed prædicatorum suorum voce locutus est, ut corda adhuc carnalia carnalis lingua pulsaret, et tanto facilius insueta perciperent, quanto ea per sonitum consuetæ vocis audirent. At postquam per mortem in pulverem caro resolvitur, et per resurrectionem pulvis animatur, tunc de Deo audire verba non quærimus, quia unum ipsum quod implet omnia jam per speciem Dei verbum videmus. Quod nobis 964 tanto altius sonat quanto et mentes nostras e vi inimicæ illustrationis penetrat. Sublatis namque d fortis et occidentibus verbis, e quasi quidam sonus æternæ prædicationis sit ipsa imago internæ visionis. Unde et recte nunc ad beatum Job Dominus dicit: *Quis enarrabit cœlorum rationem, et concentum cœli quis dormire faciet?* Quid enim cœlorum ratio accipitur, nisi vis superna secretorum? Quid per cœli concentum nisi concors prædicantium sermo signatur? Conditor igitur noster cum cœlorum rationem narrare cœperit, dormire cœli concentum facit, quia cum jam nobis per speciem ostenditur, nimirum prædicantium verba subtrahuntur. Hinc enim per Jeremiam Dominus dicit: *Non docebit ultra vstr proximum suum, et fratrem suum, dicens: Cognosce Dominum. Omnes enim cognoscent me a minimo eorum usque ad maximum, dicit Dominus (Jerem. xxxi, 34).* Hinc Paulus ait: *Sive prophetiæ evacuabuntur, sive linguæ cessabunt, sive scientia destruetur (1 Cor. xiii, 8).* [Vet. VIII.] Vel certe cœlorum ratio est ipsa vivificatrix virtus, quæ spiritus formât angelorum. Deus enim sicut est causa causarum, sicut vita viventium, ita etiam ratio rationalium creaturarum. Tunc ergo cœlorum rationem Dominus narrat, cum semetipsum nobis quomodo electis spiritibus præsit insinuat. Tunc cœlorum rationem narrat, cum, detersa mentis nostræ caligine, clara se visione manifestat. Unde et in Evangelio Dominus dicit: *Venit hora cum jam non f in proverbis loquar vobis, sed palam de Patre annuntiabo vobis (Joan. xvi, 25).* Palam quippe de Patre annuntiare se asserit, quia per patefactam tunc majestatis suæ

speciem, et quomodo e ipsi gignenti non impar oritur, et quomodo utrorumque Spiritus utriusque cœternus procedat ostendit. Aperte namque tunc videbimus quomodo hoc h quod oriendo est ei de quo oritur subsequens non est, quomodo is qui per processionem producit a proferentibus non præitur. Aperte tunc videbimus quomodo et unum divisibiliter tria sint, et indivisibiliter tria unum. Lingua ergo tunc narrantis Dei est visa claritas sublevantis. Et concentus cœli i tunc dormiet, quia apparente in judicio retributore operum, exhortationum jam verba cessabunt. Unde et aperte ipsum resurrectionis tempus adjungitur, cum illico profertur:

CAPUT V.

VERS. 38. — *Quando fundabatur pulvis in terram, et glebæ compingebantur.*

18. *Resurrectionis tempus a Job prævisum et prænuntiatum.* — More enim suo i quæ adhuc futura sunt quasi jam præterita divinus sermo describit, hoc in se videlicet servans quod per eum dicitur: *Qui fecit quæ futura sunt (Isai. xlv, 11, sec. LXX).* Pulvis itaque tunc in terram fundatur, quia in solida membra reducit. Et glebæ compinguntur, quia nimirum firma corpora ex pulvere collecta consurgunt. Sed postquam verba hæc dominicæ quomodo de futuro intelligenda sint diximus, nunc etiam quid de præsentis insinuent indicemus.

[Vet. IX.] 19. *Reprobis absconduntur cœlestia, revelantur electis.* — *Quis enarrabit cœlorum rationem, et concentum cœli quis dormire faciet?* Cœlorum rationem Dominus narrat, dum nunc insinuando superna 965 secreta electorum suorum mentes illuminat. Concentum vero cœli dormire facit, dum concordem angelorum hymnos atque illa cœlestium virtutum gaudia reproborum cordibus justo judicio abscondit. Qui concentus cœli, quamvis in se intrinsecus vigilet, in ipsa tamen reproborum ignorantia extrinsecus dormit. Enarratur ergo secreti cœlestis ratio, et tamen concentus cœli dormire permittitur, quia et aliis per inspirationem supernæ retributionis scientiâ panditur, et aliis quæ sit internæ laudis suavitas occultatur.

20. *Visibilia reprobos hic morantur, sanctos autem ad meliora compellunt.* — Narratur cœlorum ratio, quia electorum mentibus quæ sit superiorum retributio indesinenter aperitur, ut nimirum sine cessatione proficiant, et transcurrentes visibilia sese ad invisibilia extendant. Omne enim visibile quod in hac vita reprobos figit, hoc electos k ad alia impel-

a Val. Cl., Corb. Germ., ac vet. Ed. Paris. an. 1518, et Barthol. an. 1494, enarravit, et ita semper infra.

b Laud. et Val. Cl., caro revertitur.

c Plerique Mss. vis penetrat. Corb. Germ., quanto mentes nostras sua intima illustratione penetrat.

d Ita Pratel. alique Norm., Turon., Laud., Corb. Germ. et Val. Cl., necnon vet. Editi, a quibus deficientes recentiores habent, orientibus et occidentibus.

e Vindoc. et pl. Norm., quasi quidam nobis sonus.

f Laud. et Corb. Germ., in parabolis.

g Sic Vindoc., Laud., Val. Cl., Ebroic., alique Norm. Ubi Editi, cum Corb. Germ., ipse genitori.

h Recent. Editi corrupte habent quod oriendum est. Melius vet. Ed. Paris. et Basil., quod oriendum est, ut est in Mss. Norm., Laud., Val. Cl., Corb. Germ., etc., quibus adhæremus.

i Ebroic. et Corb. Germ., tunc dormiunt.

j Vindoc., quæ adhuc ventura.

k Pratel., Utic. et alii, ad aliam, scilicet vitam. Corb. Germ., omnes en. . . reprobis fecit (et in margine quasi diversa lectio, reprobos refecit). . . ad aliam impellit.

lit, quia dum bona quæ facta sunt respiciunt, in eum a quo facta sunt inardescunt; tantoque eum præstantius amant, quanto illum hoc quod ipse bonum condidit præfere considerant. Loquitur quippe hoc eis intrinsecus ^a silenter sonans invisibilis lingua compunctionis. Quam tanto ^b plenius intus audiunt, quanto ab exteriorum desideriorum strepitu perfectius avertuntur. His itaque concentus cæli non dormit, quia eorum mens quæ sit laudis supernæ suavis, apposita amoris aure, cognoscit. Intus enim quod appetunt audiunt, et de cælestium bonorum præmiis ipso desiderio Divinitatis instruuntur. Unde et præsentem vitam non solum adversantem, sed etiam faventem graviter tolerant, quia eis onerosum est omne quod cernitur, dum ab eo quod intus audiunt differunt. Omne quod sibi præsto est grave æstimant, quia illud non est ad quod anhelant; indesinenter autem eorum mens ipsis temporalitatis laboribus fessa in illud cæleste gaudium resumenda suspenditur, dum, in aure cordis intro erumpente concentu cæli, societatem sibi quotidie supernorum civium præstolantur. Iste concentus supernæ laudis ^c in illius aure eruperat, qui dicebat: *Ingrediar in locum tabernaculi admirabilis, usque ad domum Dei in voce exultationis et confessionis, sonus civitatis epulantis* (Psal. xli, 5). Qui igitur intus vocem exultationis et confessionis ac sonum civitatis epulantis audierat, quid illum aliud nisi cæli concentus excitabat?

21. *Concentus cælorum a pravis non auditur.* — Qui tamen concentus reprobis dormit, quia eorum zordibus nequaquam per vocem compunctionis innotescit. Non enim considerare illam desiderabilem supernorum civium frequentiam student, nullo ardoris radio illa solemnitatis internæ festa conspiciunt, nulla in intimis contemplationis penna sublevantur. Solis namque visibilibus serviunt, et idcirco nihil supernæ suavitatis intrinsecus audiunt, quia eos, sicut superius diximus, in aure cordis curarum sæcularium surdi tumultus premit. Quia igitur occulti dispensatione iudicii quod aliis aperitur aliis clauditur, quod aliis detegitur aliis occultatur, dicatur recte: *Quis enarrabit cælorum rationem, et concentum cæli quis dormire faciet?* Quod tamen tunc nobis latius innotuit, cum Redemptor noster per dispensationis **966** mysterium apparens, et indignis misericordiam præbuit, et eos a se qui digni videbantur exclusit. Unde hic quoque apte subjungitur:

CAPUT VI [Vet. X, Rec. VI].

VERS. 58. — *Quando fundabatur pulvis in terram, et glebæ compingebantur.*

22. *Peccatores pulveri similes, quolibet tentationis flatu rapiuntur. Spiritus sancti gratia solidantur, et*

^a Corb. Germ., Pratel., Utic., Val. Cl., Land., etc., ita habent. Ubi legitur in Editis, quod silenter sonat.

^b Laud. et Val. Cl., lenius.

^c Gilot. et sequentes Ed., in illius voce. Melius veteres Edit. Paris. et Basil., in illius aure; quæ magis coherent cum antecedentibus, ac in Mss. leguntur Norm. et aliis.

A charitate compinguntur. — Quis in pulvere nisi peccatores accipimus, qui nullo rationis pondere solidati cujuslibet tentationis flatu rapiuntur? De quibus scriptum est: *Non sic impii non sic, sed tanquam pulvis quem proficit ventus a facie terræ* (Psal. i, 5). Pulvis ergo in terram fundatus est, cum peccatores vocati in Ecclesia traditæ fidei sunt ratione solidati, ^d ut qui prius inconstantia mobiles tentationis aura levabantur, immobiles postmodum contra tentamenta consisterent, et Deo perseveranter inhaerentes, fixum bene vivendi pondus tenerent. Glebæ vero ex humore coagulantur et pulvere. In hac itaque terra glebæ ^e compactæ sunt, quia vocati peccatores et per Spiritus sancti gratiam infusi in collectione sunt charitatis uniti. Istæ glebæ in terra compactæ sunt, quando populi qui prius quasi in dispersione pulveris diversa sentiebant, postmodum, sancti Spiritus gratia accepta, in illa pacatissima unanimi concordia convenerunt, ut cum essent tria millia, vel rursus quinque millia, Scriptura testante, diceretur quia *erat in eis cor unum et anima una* (Act. iv, 32). Has glebas ex uno quidem pulvere, sed quasi diversa mole distinctas quotidie Dominus in terra compingit, quia, servata unitate sacramenti, juxta varietatem morum atque linguarum fideles in Ecclesia populus colligit. Has glebas jam tunc Dominus designavit, quando ad esum panis et piscium quinquagenas discumbere vel centenos jussit (Matth. xiv, 19, 20).

23. *In Ecclesia diversi sunt ordines.* — Quas tamen glebas si in Ecclesia ex diversitate meritum attendimus, fortasse adhuc distinguere subtilius valeamus. Nam dum alius est ordo prædicantium, alius auditorum; alius regentium, atque alius subditorum; alius conjugum, alius continentium, alius poenitentium, alius virginum; quasi ex una terra est diversa glebarum forma distincta, dum in una fide, in una charitate disparia demonstrantur bene operantium merita. Has glebas populus ille significavit, qui ad constructionem tabernaculi sub uno studio diversa donaria obtulit, de quo scriptum est: *Quidquid in cultum tabernaculi et ad vestes sanctas necessarium erat, viri cum mulieribus præbuerunt, armillas et inaures, annulos et dextralia, omne vas aureum in donaria Domini separatum est. Si quis habuit hyacinthum, purpuram, coccumque bis tinctum, byssum et pilos caprarum* (Exod. xxxv, 22), etc.

24. *Singuli, ad Ecclesiæ cultum implendum, dona offerunt.* — In ornamento ergo tabernaculi viri dona cum mulieribus offerunt, quia in explendo cultu sanctæ Ecclesiæ, et fortium facta sublimia, et infirmorum opera extrema numerantur. Quid autem per armillas quæ lacertos astringunt nisi præpositorum valide laborantium opera demonstrantur? Et quid per inaures nisi subditorum obedientia expri-

^d Longip., ut qui prius in conscientia mobiles.

^e Laud., Corb. Germ. et Val. Cl., compinctæ, a compingo. Ita deinceps legitur semper. In nonnullis Ed., maxime in Vatic., corrupte, compunctæ.

^f Deest tabernaculi in Corb. Germ., Vindoc., Laud., Val., Cl

mitur? Quid per annulos nisi signaculum secretorum? Plerumque enim magistri signant quod ab auditoribus capi non posse considerant. Et quid per dextralia nisi primæ operationis ornamenta 967^a memorantur? Quid per vas aureum in donaria Domini separatim nisi divinitatis intelligentia accipitur, quam tanto ab inferiorum amore disjungitur, quanto ad sola quæ æterna sunt amanda sublevantur? Quid per hyacinthum nisi spes cœlestium? Quid per purpuram nisi cruor ac tolerantia passionum amore regni perpetui exhibita? Et quid per bis tinctum coccum nisi charitas demonstratur, quæ pro perfectione bis tingitur, quia Dei et proximi dilectione decoratur? Quid per byssum nisi immaculata carnis incorruptio? Et quid per pilos caprarum, ex quibus ciliciorum asperitas textitur, nisi dura pœnitentium afflictio designatur? Dum igitur alii per armillas et annulos forte magisterium exercent, alii per innaures et dextralia devotam obedientiam rectamque operationem exhibent, alii per separatim vas aureum præclaram subtilioremque Dei intelligentiam tenent; alii per hyacinthum, purpuram et coccum, audita cœlestia sperare, credere, amare non desinunt, etiam quæ adhuc subtiliori intellectu minime cognoscunt, alii per byssum incorruptionem carnis offerunt; alii per caprarum pilos deplorant aspere quod libenter commiserunt; quasi ex una terra innumera glebæ proferuntur, quia ex uno et pari obsequio facta fidelium disparia procedunt. Quæ nimirum glebæ nequaquam concretæ ex pulvere surgerent, nisi aquam prius pulvis acciperet, et concepto se humore solidaret, quia nisi peccatores quosque sancti Spiritus gratia infunderet, constrictos eos ad fidei opera charitatis unitas non teneret. Quando igitur Dominus^e enarrabit cœlorum rationem, vel concentum cœli dormire faciet, aperiat. Ait enim: *Quando fundabatur pulvis in terram, et glebæ compingebantur.* Ac si diceret: Tunc primum vocatione et discretionem manifesta, secreta spiritalia et non sine misericordia aliis aperui, et non sine iustitia aliis clausi, cum alios respuerem, et alios intra Ecclesiam concordia charitatis adunarem. Quæ sancta Ecclesia quia a perfidia Judæorum repulsa, ad rapiendas gentes se contulit, atque in suo corpore convertendas, quod quidem non suis, sed Domini viribus fecit, apte subjungitur:

CAPUT VII [Vet. XI, Rec. VII].

VERS. 39. — *Nunquid capies lænæ prædam, et animam catulorum ejus implebis?*

25. *Ecclesia læna est, cujus catuli fuerunt apostoli.* — Ista nimirum illa læna est de qua Job dicebat, cum superbientem Judæam cerneret prædicante Ecclesia prætermittam: *Non calcaverunt eam filii institutorum, nec pertransiit per eam læna (Job. xxviii, 8).* Haic ergo lænæ Dominus prædam capit, ut animam catulorum ejus impleat, quia ad augmentum hujus Ecclesiae innumeros de gentilitate diripuit, et per

A animarum lucrum esurientia apostolorum vota satiauit. Ipsi quippe catuli pro mentis teneritudine et formidinis infirmitate vocati sunt, quia, passo Domino, clausis foribus residebant, sicut de illis scriptum est: *Cum esset sero die illo una Sabbatorum, et fores essent clausæ ubi erant discipuli congregati propter metum Judæorum, venit Jesus, et stetit in medio eorum (Joan. xx, 19).* Unde hic quoque de eisdem catulis apte subjungitur:

CAPUT VIII.

VERS. 11. — *Quando cubant in antris, et in specubus insidiantur.*

26. *In antris prius cubarunt, unde in mundum prædas acturi exsilierunt.* — Cum enim nequaquam sancti apostoli contra membra diaboli in voce liberæ prædicationis exsurgerent, et necdum post passionem Domini 968 sancti Spiritus effusione solidati Redemptorem suum firma auctoritate prædicarent, adhuc contra adversarios suos quasi in antris insidiabantur. Clausis quippe foribus quasi in quibusdam abditis specubus suis catuli raptori mundum cubabant, ut animarum prædam postmodum præsumptas diriperent, de quibus tunc certum est quod mundi impetum etiam sibi metipsis latendò formidarent. Illis foribus clausis isti catuli mortem nostræ insidiati quæsierant, ut culpam nostram interficerent, omnemque in nobis peccati vitam necarent. Horum primo illi esurienti catulo, sed jam valenti, ostensa per linteum gentilitate, quasi monstrata præda, dicitur: *Macta et manduca (Act. x, 13).* His catulis veluti adhuc infirmis ut cubare in antris debeant jubetur, cum eis dominica voce dicitur: *Sedete hic in civitate quoadusque induamini virtute ex alto (Luc. xxiv, 49).* An non recte lænæ catuli vocantur, qui in Ecclesia editi adversantem mundum ore rapuerant?

27. *Illos imitantur perfecti doctores. Ille scit recte dicere, qui novit ordinate tacere.* — Et hæc quidem facta a sanctis apostolis novimus, hæc nunc etiam fieri a^d perfectis doctoribus videmus. Ipsi enim etsi subsequentiū populorum patres sunt, tamen sunt præcedentiū filii; unde et non immerito catuli dicuntur. Vel certe quia etsi quorundam fidelium magistri sunt, universalis tamen Ecclesiæ discipulos se esse gloriantur. Lænæ itaque prædam Dominus capit, quia virtute suæ inspirationis ab errore vitam delinquentium diripit; et animas catulorum illius replet, quia conversione multorum piis doctorum desiderii satisfacit. De quibus catulis bene subjungitur: *Quando cubant in antris, et in specubus insidiantur.* Neque enim cuncta tempora doctrinæ sunt congrua. Nam plerumque dictorum virtus perditur, si intempestive proferantur. Sæpe verò et quod lenius dicitur conventu temporis congruentis animatur. Ille ergo scit recte dicere, qui et ordinate novit tacere. Quid enim prodest eo tempore irascentem corripere, quo alienata mente non solum non aliena verba perci-

^a Vindoc., Ebroic. et al. Norm., monstrantur.

^b Laud. et Val. Cl., ab infirmorum.

^c Corb. Germ., Pratel. et pl. Norm., enarravit....

fecit.

^d Vindoc., Pratel., Utic., a sanctis doctoribus, Laud. et Val. Cl., a rectis doctoribus.

perire, sed semetipsum vix valet tolerare? Furentem A quippe qui per invectionem corripit, quasi ei qui non sentiat, plagas ebris imponit. Doctrina itaque ut pervenire ad cor audieris valeat, quæ sibi congrua sint temporum momenta perpenderit. Bene ergo de his catulis dicitur: *Quando cubant in antris, et in specubus insidiantur.* Doctores enim sancti quando et arguenda conspiciunt et tamen se per silentium in cogitationibus retinent, quasi in specubus latent, et velut in antris se contegunt quia in suis cordibus occultantur. Sed cum opportunum tempus invenerint, repente perosilium, nulla quæ dicenda sunt reticent, et cervicem superbientium morsu asperæ incerpationis tenent. Sive itaque per apostolos, sive per doctores, quos in apostolorum locum subrogavit, huic lænæ Dominus quotidie prædam capit, et per eos quos cepit alios etiam capere non desistit. Ad hoc quippe justî hujus mundi peccatores rapiunt, ut per conversos eos etiam alii ex mundo rapiantur. Unde et ipsa gentilitas, quæ pio apostolorum ore rapta est, tanta nunc fame alios esurit quanta se ab apostolis conceptam fuisse cognoscit. Proinde et apte subjungitur:

CAPUT IX [Vet. XII, Reg. VIII].

Vers. 41. — *Quis præparat corvo escam suam, quando pulli ejus clamant ad Deum, vagantes eo quod non habeant cibos?*

28. *Gentilitas conversa corvus est, cujus pulli sunt sancti prædicatores.* — Quid enim corvi pullorumque ejus nomine nisi peccatis nigra gentilitas designatur? De qua per Prophetam dicitur: *Qui dat jumentis escam ipsorum, et pullis corvorum invocantibus eum* (Psalm. cxxvi, 9). Jumenta quippe escam accipiunt, dum sacræ Scripturæ pabulo mentes dudum brutæ satiantur. Pullis vero corvorum, filiis scilicet gentium esca datur, cum eorum desiderium nostra conversatione reficitur. Iste corvus esca fuit dum ipsum sancta Ecclesia quæreret. Sed nunc escam accipit, quia ipse ad conversionem alios exquirat.

29. *Hi sua virtute nihil se posse sciunt.* — Cujus videlicet pulli, id est prædicatores ex eo eliti, non in se præsumunt, sed in viribus Redemptoris sui. Unde bene dicitur: *Quando pulli ejus clamant ad Deum.* Nihil enim sua virtute posse se sciunt. Et quamvis animarum lænæ piis votis esoriant, ab illo tamen qui cuncta intrinsecus operatur hæc fieri exoptant. Vera enim fide comprehendunt, quia *neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus* (I Cor. iii, 7).

30. *Zelo laudandarum animarum æstuant.* — Quod vero dictum est: *vagantes eo quod non habeant cibos,*

^a Vindoc. et Val. Cl., ore capta est.

^b Vindoc., Corb. Germ., Ebroic. aliique Norm., conversione.

^c Laud., dum ipsam Ecclesiam quæreret, optimo sensu.

^d Laud., quasi quædam pia vagatio est.

^e Nonnulli Ed., dum pro adjuvandis.

^f Aliter in Vindoc., Ebroic. et al. Norm., tam valida charitate flagrat, quam nimia. Corb. Germ., ipsæ

in hac vagatione nihil aliud quam æstuantium prædicatorum vota signantur. Qui dum in Ecclesiæ sinum recipere populos ambiunt, magno ardore succensi, nunc ad hos, nunc ad illos colligendos desiderium mittunt. Quasi quædam quippe vagatio est ipsa cogitationis æstuatio; et velut ad loca varia mura in nubibus transeunt, dum pro adjuvandis animabus in modos innumeros ac in partes diversas esurientem mente discurrunt.

[Vet. XIII.] 31. *Pauli pro omnibus pene ecclesiis sollicitudo. Charitas, quæ divisa unit, cor Pauli per multa dividebat.* — Ilanc vagationem pulli corvorum, id est filii gentium, ab ipso gentium magistro didicerunt. Ipse quippe quam valida charitate flagrat, tam nimia ex locis ad loca se vagatione permutat; transire ad alia ex aliis appetit, quia ipsa eum quæ implet charitas impellit. Longe namque a Romanis positus scribit: *Memoriam vestri facio semper in orationibus meis, obsecrans si quo modo tandem aliquando prosperum iter habeam in voluntate Dei veniendi ad vos; deidero enim videre vos* (Rom. i, 9, 10). Retentus Ephesi Corinthiis scribit: *Ecce tertio hoc paratus sum venire ad vos* (II Cor. xii, 14). Rursum Ephesi commorans, Galatis loquitur, dicens: *Vellem modo esse apud vos, et mutare vocem meam* (Gal. iv, 20). Romæ quoque custodia carceris clausus, quia ire ad Philippenses per semetipsum non perimitur, transmittere se discipulum pollicetur, dicens: *Spero in Domino Jesu, Timotheum me cito mittere ad vos, ut et ego bono animo sim, cognitis quæ circa vos sunt* (Philipp. ii, 10). Constrictus etiam vinculis atque Ephesi retentus, Colossensibus scribit: *Nam si corpore absens sum, sed spiritu vobiscum sum* (Coloss. ii, 5). Ecce quomodo sancto desiderio quasi vagatur: hic corpore tenetur, illic spiritu ducitur; et paterni amoris affectum istis præsentibus exhibet, illis absentibus ostendit; corampositis impendit opera, et audientibus exprimit vota, efficaciter præsens eis cum quibus non erat. Cujus vagationem melius cognoscimus, si ejus adhuc ad Corinthios verba pensamus. Ait enim: *Veniam ad vos, cum Macedoniam pertransiero. Nam Macedoniam pertransibo; apud vos autem forsitan maneto, vel etiam hiemabo* (I Cor. xvi, 5). Perpendumus, quæso, quæ sit ista vagatio. Ecce alio interim manet, alio se iturum perhibet, atque alio deflexurum promittit. Quid est quod tam anxie per tot loca partitur, nisi quod circa omnes una charitate constringitur? Charitas enim quæ divisa unire consuevit, unum cor Pauli per multa dividi compellit. Quod tamen tanto arctius in Deo colligit, quanto latius per

quippe quem valida charitate flagrantia nititur, ex locis, etc.

^a Suspicamur legendum, absentibus exprimit vota; scilicet per epistolas, ut legitur in Laud. Nihil tamen in textu mutandum censuimus, quod Mss. nostri Corb. Germ. et Norm. optimæ notæ habeant audientibus, legaturque in omnibus Ed. quæ consuetudinis.

^b Turon., vagatur.

sancta desideria spargit. Prædicando igitur Paulus A vult simul omnia dicere, amando vult simul omnes videre, quia et in carne permanendo vult omnibus vivere, et de carne transeundo per sacrificium fidei vult omnibus prodesse. Vagentur itaque pulli corvorum, id est magistrum suum imitentur filii gentium, torporem mentis excutiant, et cum animarum lucrum, id est cibum suum minime reperiunt, non quiescant; ad profectum se ex provecibus extendant, et æstantes in utilitate multorum, refectionem suam quasi vagantes esuriant. Quia vero per prædicationum opera discurrendo, refectione fidei gentilitatem satiare non cessant, dicatur recte: *Quis præparat corvo escam suam, quando pulli ejus clamant ad Deum, vagantes eo quod non habeant cibos.*

[*Vet. XIV.*] 32. *Corvi quoque nomine plebs Judaica B significatur. Viam gentilium conversione, olim respiciet ac de sua stultitia erubescet.* — Potest etiam corvi nomine nigra per infidelitatis meritum plebs Judaica designari. Nam pulli ejus ad Deum clamare referuntur, ut eidem corvo a Domino esca præparetur, quia nimirum saucti apostoli, plebis Israeliticæ carne generati, dum pro gente sua preces ad Dominum funderent, quasi pulli corvorum, eum de quo carnaliter editi sunt spiritali intelligentia parentem populum paverunt. Igitur dum pulli ejus clamant, corvo esca præparatur, quia dum apostoli exorant, plebs dudum perfrida ad cognitionem fidei ducitur, et ex prædicatione filiorum quasi ex pullorum voce satiatur. Illud tamen in hoc versu debemus solerter intueri, quod huic corvo esca dicitur primum pullis clamantibus et C postmodum vagantibus præparari. Clamantibus namque pullis corvo esca præparata est, cum prædicantibus apostolis verbum Dei Judæa audiens, modo in tribus millibus, modo in quinque millibus spiritali est intelligentia satiata. ^a Sed cum per reproborum multitudinem crudelitatem suam contra prædicantes exerceret, et quasi pullorum vitam necaret, iidem pulli ^b in universa mundi spatia dispersi sunt. Unde et eidem carnalibus patribus spiritali prædicationi resistentibus dicunt: *c Vobis oportebat primum loqui verbum Dei; sed quia repellitis illud, et indignos vos judicatis æternæ vitæ, ecce convertimur ad gentes (Act. XIII, 46);* scientes profecto quod postquam gentilitas crederet, etiam Judæa ad fidem veniret. Unde et scriptum est: *Donec plenitudo gentium ^d introiret, et sic omnis Israel salvus fieret (Rom. XI, 25).* Quia igitur summopere sancti apostoli et studuerunt prius 971 audientibus prædicare, et postmodum resistentibus exempla conversæ gentilitatis ostendere, quasi esurientes pulli huic corvo escam suam prius clamando et postmodum vagando quæsierunt. Unde

^a Omnes Mss. nostri ita habent; at Editi, *sed tantum reproborum multitudo.*

^b Ebraic. atque Norm., in universam mundi partem. Vel. Cl. et Corb. Germ., in universa... parte.

^c Vindoc., *robis quidem oportebat.*

^d Vindoc., *intraret.*

^e Gilot., Gussanv. et nonnulli Editi, et prædicantibus parco, contra omnium nostrorum Mss. Idem, in quibus legitur *pasco*, ut etiam in *Vet. Ed.*, sicque lo-

enim vagantur pulli, inde escam corvus invenit, quia dum per laborem prædicantium conversam ad Deum gentilitatem Judaicus populus respicit, ad extremum quandoque stultitiam suæ infidelitatis erubescit; et tunc S ripturæ sacræ sententias intelligit, cum prius quam sibi eas gentibus innotuisse cognoscit, atque, expleta vagatione pullorum, ad percipienda sacra eloquia os cordis aperit; quia peractis in mundum cursibus apostolorum, serò ea spiritaliter percipit a quibus diu se perfidia astringente junavit. Quæ quia omnia solius divinæ potentie virtus operatur, rectè dicitur: *Quis præparat corvo escam suam, quando pulli ejus clamant ad Deum, vagantes eo quod non habeant cibos?* Subaudis nisi ego, qui infidelem populum filiis suis et exorantibus tolero, ^e et prædicantibus pasco, atque ad alia vagantibus convertendum quandoque in sine susineo.

[*Vet. XV.*] 33. *Periti magistri, discipulis non satis humiliter de se sentientibus, sublimi oris doctrinæ cibum subtrahunt.* — Est adhuc aliud quod de corvo moraliter possit intelligi. Editis namque pullis, ut fertur, escam plene præbere dissimulat, priusquam plumescendo nigrescant, eosque inedia affici patitur, quoadusque in illis per pennarum nigredinem sua similitudo videatur. Qui huic illucque vagantur in nido, et ciborum expectunt aperto ore subsidium: At cum nigrescere cœperint, tantò eis præbenda alimenta ardentius requirit, quanto illos alere diutius distulit. Corvus profecto est doctus quisque prædicator, qui magna voce clamat, dum peccatorum suorum memoriam atque cognitionem infirmitatis propriæ quasi quamdã coloris nigredinem portat. Cui quidam nascuntur in fide discipuli, sed fortasse adhuc ^f considerare infirmitatem propriam nesciunt, fortasse a peccatis præteritis memoriam avertunt, et per hoc eam quam assumi oportet contra hujus mundi gloriam humilitatis nigredinem non ostendunt. Hi velut ad accipiendas escas os aperiant, cum doceri de secretis ^g sublimibus quærunt. Sed eis doctor suus alimenta prædicamentorum sublimitum tantò minus tribuit, quanto illos peccata præterita minus dignè delere ^h cognoscit. Expectat quippe atque admonet ut a vitæ presentis prius per penitentiam lamenta nigrescant, et tunc demum congrua prædicationis subtilissimæ nutrimenta percipiant; Corvus in pullis ora inhiantia respicit, sed ante in eis pennarum nigredine indui corpora quærît. Sic et discretus doctor internâ mysteria eorum sensibus non ministrat, quos adhuc ab hoc sæculo nequaquam se abjecisse considerat. Quanto igitur discipuli exterius per cultum vitæ presentis minus quasi nigri sunt, tanto per cibum verbi interiorius minus replentur; et quo se a

gendum probat locus qui exponitur: *qui præparat corvo escam.*

^f Recent. Excusl. cum Corb. Germ., *considerare nigredinem infirmitatis propriæ, merum glossæma quo carent vet. Edit., abestque a cæt. Mss. Laud., Val. Cl., Vindoc., Ebroicensibus, et al. Norm. Corb. Germ. paulo ante habet: cui quidem.*

^g Vindoc., *cælestibus.*

^h Vindoc., Pratel., Utic., *conspicit.*

corporali gloria non evacuant, eo a spiritali refectio-
ne jejnant.

34. *Secus si in confessione peccatorum humilientur.*
— Si vero in confessione vitæ præteritæ lamenti sui
genitus velut nigrescentes plumas proferant, illico
in contemplatione doctor, ad escam de sublimibus
deferendam, quasi pullorum refectio-
nem cogitans corvus, volat, eis-
que hiantibus in ore **972** cibum
revocat, dum ex ea intelligentia quam
Esperit esurientibus discipulis alimenta vitæ loquendo sub-
ministrat. Quos tanto ardentius de supernis reficit,
quanto verius a mundi nitore nigrescere pœnitentiæ
lamentatione cognoscit.

35. *Quo major est humilitas, major etiam spes pro-*
vectus. — Pulli autem dum nigro se pennarum colore
vestiunt, de se etiam volatum promittunt, quia quo
magis discipuli abjecta de se sentiunt, quo magis sese
despicientes affligunt, eo amplius spem pro-
vectus sui in altiora pollicentur. Unde et curat doctor festinan-
tius alere quos jam per quædam indicia providet
posse et aliis prodesse. Hinc enim Timotheum Pau-
lus admonet, velut plumescens pullos sollicitus
nutrire, dum dicit: *Quæ audisti a me per multos tes-*
tes, hæc commenda fidelibus hominibus, qui idonei erant
et alios docere (II Tim. II, 2). Quæ doctrinæ discre-
tio dum caute a prædicatore custoditur, ei divinitus
largior copia prædicationis datur. Dum enim per
charitatem compati afflictis discipulis novit, dum per
discretionem congruum doctrinæ tempus intelligit,
ipse non solum pro se, sed etiam pro eis, quibus la-
boris sui studia impendit, majora intelligentiæ suæ
munera percipit. Unde hic quoque apte dicitur: *Quis*
præparat corvo escam suam, quando pulli ejus clamant
ad Deum, vagantes eo quod non habeant cibos? Cum
enim pulli ut satientur clamant, corvo esca præpa-
ratur, quia dum verbum Dei boni auditores esuriant,
pro reficiendis eis majora doctoribus intelligentiæ
dona tribuuntur. Sequitur:

CAPUT X [Vet. XVI, Rec. IX].

CAP. XXXIX, VERS. 1. — *Nunquid nosti tempus par-*
tus ibicum in petris, vel parturientes cervas observasti?

36. *Cur magistri spirituales in ibicibus et cervis si-*
gnati. Ibicum descriptio. Qui cervi flumina transmi-
tant. Quæ agimus apud Deum eo magis crescunt quo
apud nos per humilitatem decrescunt. — Meridiana
pars ibices aves vocat, quæ Nilî fluentis inhabitant.
Orientalis vero Occidentalisque plaga parva quadru-
pedia ibices nominat quibus et moria est in petris pa-
rere, quia neque sciunt nisi in petris habitare. Quæ
si quando etiam de altis saxorum cacuminibus ruunt,
in suis se cornibus illæsa suscipiunt. Caput quippe
ruentes feriunt, cujus dum prima cornua ^a opponunt
sit omne corpus a jactura casus alienum. Cervarum
vero moris est inventos serpentes extinguere, oo-
runique membra morsibus dilaniare. Fertur autem
quia si quando flumina transeunt, capitum suorum

^a Plerique Norm. et Vindoc., *apponunt.*

^b Laud., *excipiunt.*

^c Omititur *de* in Laud.

onera dorsis præcedentium superponunt, sibi-
que in-
vicem succedentes laborem ponderis omnino non
sentiunt. Quid est ergo quod beatus Job de partu
ibicum cervarumque discutitur, nisi quia in cervis
vel ibicibus magistrorum spiritalium persona signa-
tur? Ipsi quippe velut ibices in petris pariunt, quia
in doctrina patrum, qui petræ pro soliditate vocati
sunt, ad conversionem animas gignant. Ipsi velut
ibices nullius casus damna sentiant, dum in suis cor-
nibus ^b excipiuntur, quia quidquid eis ruinæ tempo-
ralis accesserit, in testamentis sacræ Scripturæ se
suscipiant, et quasi cornuum exceptione salvantur.
De his enim testamentis dictum est: *Cornua sunt in*
manibus ejus (Habac. III, 4). Ad Scripturarum ergo
consolationem refugiunt, dum aliqua temporalis ca-
sus jactura feriuntur. An non more ibicum, hujus
mundi adversitatibus cadens, quasi in suis se corni-
bus excipiebat Paulus, cum diceret: *Quæcumque scri-*
*pta sunt, ad nostram doctrinam **973** scripta sunt, ut*
per patientiam et consolationem scripturarum spem ha-
beamus (Rom. xv, 4)? Ipsi etiam cervæ vocati sunt,
sicut per Jeremiam ^c de doctoribus genitos filios in-
caute deserentibus dicitur: *Cerva in agro peperit, et*
reliquit (Jerem. 14, 5). Ipsi, more cervarum, interem-
ptis vitulis, quasi extinctis serpentibus vivunt, et de
ipsa extinctione vitiorum, ad fontem vitæ acrius
inardescunt. Unde Psalmista ait: *Sicut cervus deside-*
rat ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te,
Deus (Psal. XLI, 1). Ipsi etiam dum labentia hujus
temporalitatis momenta quasi quædam flumina trans-
eunt, compatientes charitate, onera sua sibi invicem
superponunt, quia cauta observatione custodiunt id
quod scriptum est: *Invicem onera vestra portate, et*
sic adimplebitis legem Christi (Galat. vi, 2). Quia vero
post adventum Domini spirituales magistri per mun-
dum sparsi sunt, qui auditorum animas ^d in conver-
sione parere prædicando potuissent, et quia hoc idem
tempus incarnationis Domini ante prophetarum voces
cognitum non fuit, quamvis futura ipsa incarnatio
præcognita omnibus electis fuit, bene beatus Job de
tempore partus ibicum cervarumque discutitur, eique
dicitur: *Nunquid nosti tempus partus ibicum in petris,*
vel parturientes cervas observasti? Ac si dicatur ei:
Idcirco te egisse aliquid sublimiter credis, quia illud
tempus necdum prævides quo spirituales magistri in
mundum missi per doctrinam antiquorum patrum
filios generant, suisque laboribus animarum mihi lu-
cra comportant. Nam si illorum fructum quasi ibicum
cervarumque partus aspiceres, valde humiliter de
tua virtute sentiret. Magna quippe quæ agimus quasi
minima ducimus, cum hæc per fortiora exempla
pensamus. Sed tunc apud Deum crescunt per méri-
tum, cum apud nosmetipsos per humilitatem decre-
scunt.

[Vet. XVII.] 37. *Per cervas, doctores; per ibices,*
auditores possunt intelligi. Exempla sanctorum insi-

^d Ebroic., Laud., Corb. Germ., Val. Cl., in con-
versatione.

cienda. Regis David humilitas et patientia. Contumeliosa verba non convicia, sed adjutoria credidit. Iis gratia magis quam ira debetur. — Possunt vero cervarum significatione doctores, appellatione autem ibicium, qui anihilla sunt minima, auditores intelligi. In petris vero ibices pariunt, quia ad exercenda sancta opera per exempla patrum præcedentium fecundantur, ut cum fortasse præcepta sublimia audiunt, et, infirmitatis propriæ conscii, ea se implere posse diffidunt, majorum vitam conspiciant, atque in eorum considerata fortitudine honorum operum fetus ponant. Ut enim pauca de multis loquar, quatenus studiosus lector multa in paucis intelligat, iste, verborum contumeliis pressus, cum virtutem patientiæ servare non sufficit, David factum ad memoriam reducat, quem cum tot Semel conviciis urgeret, et armati proceres ulcisci contenderent, ait: *Quid mihi et vobis filii Sarvæ? Dimittite eum ut maledicat; Dominus enim præcepit ei ut malediceret David; et quis est qui audeat dicere, quare sic fecerit (II Reg. xvi, 10)? Et paulo post: Dimittite eum ut maledicat juxta præceptum Domini, si forte respiciat Dominus effractionem meam, et reddat mihi bonum pro maledictione hac hodierna (Ibid., 12).* Quibus profecto verbis indicat quia pro perpetrato Bethsabee scelere, exsurgentem contra se filium fugiens, reduxit ad animum matum quod perpetravit, et æquanimiter pertulit quod audivit; et contumeliosa verba non tam convicia quam adjutoria credidit, quibus se **974** purgari sibi que misereri posse judicavit. Tunc enim illata convicia bene toleramus, cum in secreto mentis ad male perpetrata recurrimus. Leve quippe videbitur quod injuria percutimur, dum in actione nostra conspiciamus quia pejus est quod mereremur; sicque sit ut contumeliosis gratia magis quam ira debeatur, quarum interventu Deo iudice pœna gravior declinari posse confiditur.

[Vet. XVIII.] 58. *Qua arte Joseph luxuriam vicerit. Illatam gratiam exteriorum Dei munerum, in arma virtutum convertamus. Contra Deum ex ejus beneficiis pugnare nos pudeat.* — Ecce alius dum mundi hujus successibus proficit, lenocinante cordis lætitia, tentari se luxuriæ stimulis sentit; ^a sed Joseph factum ad memoriam revocat, et in arce se castitatis servat. Qui dum sibi a domina conspiceret ^b pudicitiam damna suaderi, ait: *Ecce dominus meus, omnibus mihi traditis, ignorat quid habeat in domo sua, nec quidquam est quod non in mea sit potestate, ^c vel non tradiderit mihi præter te, quæ uxor ejus es; quomodo ergo possum hoc malum facere, et peccare in dominum meum (Genes. xxxix, 8)?* Quibus verbis ostenditur quia bona quæ assecutus fuerat repente memoriæ intulit, et malum quod se pulsabat evicit; et

^a In Editis, sed si Joseph. Abest si a Mss. Ebroic. aliisque Norm., Vindoc., Laud., Corb. Germ., Val. Cl., etc.

^b Val. Cl. et Laud., impudicitiam.

^c Omittitur in Pratel. et Utic., vel non tradiderit mihi.

^d Al., gratuita bona, ut in Pratel. et Corb. Germ.,

A quia perceptæ gratiæ meminit, vim culpæ imminente fregit. Cum enim voluptas lubrica tentat in prosperis, hæc ipsa sunt prospera aculeo tentationis opponenda, ut eo erubescamus prava committere, quo nos a Deo meminimus ^d gratuito bona percipisse, et illatam gratiam exteriorum munerum vertamus in arma virtutum, ut sint ante oculos quæ percipimus, et quæ nos alliciunt subigamus. Quia enim voluptas ipsa ex prosperitate nascitur, ejusdem prosperitatis est consideratione ferienda, quatenus hostis noster unde, oritur, inde moriatur. Considerandum quippe est ne acceptum munus vertamus in vitium, ne per favorem vitæ nos absorbeat vorago nequitiae. Iram namque contra nos superni iudicis inextinguibiliter accendimus, si contra benignitatem illius etiam ex ipsa largitate pugnamus.

59. *Ad contemplationem anhelanti Daniel imitandus. Sapor carnalium reprimendus. Exteriorum evagationem cohibenti, accessus interior aperitur.* — Alius internæ scientiæ dulcedinem quærens, nec tamen secreta ejus contingere prævalens, Danielis vitam ^e ad imitandum conspicit, et desideratum scientiæ calmen apprehendit. Ille quippe qui postmodum voce angelica pro cognitionis internæ concupiscentia *vir desideriorum* dicitur (Dan. x, 11), prius in aula regia carnis in se desideria edomuisse memorat, ut nil ex delectabilibus cibis attingeret, sed lautis ac mollioribus duriora atque asperiora cibaria præferret (Dan. i, 12), ut dum sibi exterioris cibi blandimenta subtraheret, ad interni pabuli delectamenta perveniret; et tanto avidius gustum sapientiæ intus acciperet, quanto saporem carnis pro eadem sapientiâ foris robustius repressisset. Si enim a carne hoc quod libet abscindimus, ^f mox in spiritu quod delectet invenimus. Intentioni quippe animæ, si exterior evagatio clauditur, interior accessus aperitur. Nam quo extra se spargi propter disciplinam mens non potest, ^g eo super se intendere per profectum potest, quia et in altum crescere arbor cogitur, quæ per ramos diffundi prohibetur; et cum rivos fontis obstruimus, fluenta surgere ad superiora provocamus. Igitur dum studiosi quique sanctorum vitam imitando conspiciunt, in petris ibices fetus ponunt. Hinc est quod auditores suos quasi ibices in petris parere Paulus admonebat, **975** cum enumeratis majorum virtutibus diceret: *Habentes tantam impositam nubem testium, deponentes omne pondus, et circumstantes nos peccatum, per patientiam ^h curramus ad propositum nobis certamen (Hebr. xii, 1).* Et rursum: *Quorum intrantes exitum conversationis, imitamine fidem (Hebr. xiii, 7).*

[Vet. XIX.] 40. *Cum divina præcepta concipimus,*

in quo paulo ante quos nos.

^e Pratel., ad imitationem.

^f Vindoc. et pl. Norm., mox in Christo quod.

^g Ita Mss. pene omnes, Editi pro intendere habent tendere.

^h Pratel. et Corb. Germ., curramus propositum.

non statim parturimus. — Sed cum divina præcepta corde ^a concipimus, non statim quasi jam solide cogitata parturimus. Unde et beatus Job non de partu fuitum, sed de tempore partus inquitur. Quod videlicet tempus si in nobismetipsis vix comprehendimus, multo magis in aliena mente necimus. Prius enim superni timoris semina utero cordis suscepta per meditationem studii coagulantur ut maneant, postmodum, stricta intentione cogitationis affixa, dum ad discretionis rationem tendunt, quasi in membrorum distinctionem formantur; debiliac, usu perseverantiae ^b confirmata velut in soliditatem ossium veniunt; ad extremum vero, perfecta auctoritate roborata, quasi in partum procedunt; quæ incrementa divinorum seminum nullus in aliena mente considerat, nisi ipse qui creat. Nam omni quemlibet jam vim supernæ concupiscentiæ concepitæ quarundam rerum attestatione cognoscimus, quando tamen ^c in partu erumpit ignoramus.

41. *Quidam fetus abortivi sunt, quia præmaturi. Bona tenera humana laus exstinguit.* — Sæpe autem concepta mente semina pervenire ad perfectionem nequeunt, quia oriendo tempus partus antecedunt. Et quia necdum plene ^d in cogitatione formata ante humanos oculos prodeunt, velut abortiva moriuntur. Bona quippe adhuc tenera, plerumque humana lingua, dum jam quasi fortia laudat, exstinguit. Tanto enim celerius occidunt, quanto ad favoris notitiam intempestive præsumunt. Nonnunquam vero imperfecta nostra cogitatio necdum roborata, dum citius hominibus ostenditur, resistentium adversitate dissipatur; et cum conatur ante tempus videri quia sit, ^e agit ut non sit. Sancti autem visi, quia cuncta quæ bene cogitant student ut occulte convalescant, et quasi processuros fetus prius intra uterum mentis formant, recte beatus Job de partus tempore discutitur, quod videlicet unicuique quando sit congruum nisi a creatore nescitur. Qui dum ^f penetralia cordis aspiciat, quando ad humanam notitiam bona nostra congrue nascantur, apprehendit. *Mens* itaque dicitur: *Nunquid nosti tempus partus ibicum in ventris?* Ac si aperte dicat. Ut ego, qui idoneo electorum fetus vivaces facio, ^g quia præscio in tempore produco. Bene autem expleto fetu auditorum subditur; *Vel parturientes cervas observasti?* Parturientes enim cervas observare est illos labores patrum qui spirituales filios generant eadem consideratione pensare.

42. *Prædicatorum animas parturientium qui dolores, quæ doles.* — Solenter quippe injucundum est quod hic sermo tam vigilantur imprimatur, ut dicatur, *observasti*, quia utique perpaucorum est pensare quis labor sit in predicationibus patrum;

^a Corb. Germ., Ebroic., Pratel. et Norm., *conspicimus*.

^b Vindoc., Pratel. et Utic., *formata*. Ebroic., *conformata*.

^c Pler. Norm., *in partum*.

^d Ebroic., *in cognitione*.

^e Editi cum Corb. Germ., *quasi agitur ut non sit*. In quibusdam tamen vet. omititur *quasi*. Expressi-

A quantis doloribus, quasi quibusdam conatibus animas in fide et conversatione participunt; quam cauta se observatione circumspiciunt, ut sint fortes in præceptis, **976** compatiens in infirmitatibus, in minis terribiles, in exhortationibus blandi, in ostendendo magisterio humiles, in rerum temporalium contemptu dominantur, in tolerandis adversitatibus rigidi, et tamen dum vires suas sibi non tribuunt, infirmi; quantum sit eis dolor de cadentibus, quantum de stantibus liuor; quo fervore alia adipisci appetunt, quo pavore alia adempta conservant. Quia igitur perpaucorum est ista penare, hec et dicitur: *Vel parturientes cervas observasti?*

[Vet. XX.] 45. *Qui per vigorem disciplinæ patres erant, per pietatis viscera sicut matres.* — Nil verò præbatur quod verba Deus de doctoribus faciens, non cervorum, sed cervarum eos specie designat, quia nimirum ^b illi veri doctores sunt, qui cum per vigorem disciplinæ patres sunt, per pietatis viscera esse matres poverunt. Qui labores sanctæ conceptionis tolerant, et proferendos Deo filios intra uterum claritatis portant. In eadem enim prole amplius matres laborant, quæ crescentem intra uterum conceptionem, longo mensium tempore sustinent, et quæ ex utero procedentem non sine magnis doloribus deponunt. Unde et hic apta consideratione subjungitur:

CAPUT XI [Rec. X].

Vers. 2. — *Dinumerasti menses conceptus eorum?*

41. *Per congruum tempus concepta soboles in cordis utero gestanda ut vivat.* — Sancti enim viri cum de profectu auditorum cogitant, quasi jam in utero conceptionem portant. Sed cum nonnulla que dicenda sunt differunt, et aptum suis exhortationibus tempus quaerunt, velut a partu quem fieri appetunt in mensium prolixitate dilatantur. Et sæpe dum quædam quæ sentiunt, intempestive dicere audientibus nolunt, in ipsa tarditate proferendæ sententiæ, sive ad hæc quæ suadenda sunt, seu ad illa quæ increpanda, consilio altiori firmantur. Et dum cogitatur vita filiorum, nec tamen ante tempus lingua consilium mentis eicit, quasi jam concepta soboles intra uterum crescit, ut ad auditorum notitiam tunc sententiæ cordis exeat, quando prolata utiliter ¹ quasi per congruum tempus partus vivat. Et quia hæc aguntur in magistrorum mente quando vel quomodo agantur ignorant, Deus vero ad retributionis gloriam non solum effectum considerat, sed etiam momenta cogitationum signat, recte ad beatum Job dicitur: *Dinumerasti menses conceptus eorum?* Subaudis ut ego, qui in sanctis prædicatoribus non solum fructus exteriorum operum, sed ipsas diutinas co-

mus M.s. Turon., Vindoc., Norm., Laud., Val. Cl.

¹ Pratel. et Corb. Germ., *penetrabilia cordis*. Consentiant Edit. Paris. 1495 et Basil. 1514.

² Ebroic., *præscita*. Ita vet. Ed. Basil.

³ Laud. et Val. Cl., *illi verè doctores*.

⁴ Vindoc., Norm., Laud., Val. Cl., *quasi per congruum partum*.

gitationes numero, ^a qui et eas ad retributionem A
servo.

[*Vet. XXI.*] 45. Qui se ad prædicandum parant, prius se interius virtutibus innovent. — Possunt per menses, quia congesti dies sunt, etiam multiplicatæ virtutes intelligi. In mensibus quoque luna renascitur; nilque obstat si per menses ^b nova regenerationis creatura signetur. De qua Paulus apostolus dicit: *In Christo Jesu neque circumcisio aliquid valet, neque præputium, sed nova creatura* (Galat. v, 6; vi, 15). Sancti igitur viri, cum se ad prædicandum parant, prius se interius virtutibus innovant, ut ad hoc quod loquendo docent, vivendo concordent. Prius sua interna considerant, atque a cunctis se vitiorum sordibus emundant, curantes summopere ut contra iram patientiæ luce resplendant, contra carnis B luxuriam etiam cordis munditia fulgescant, **977** contra torporem zelo candeant, contra confusos præcipitationis motus serena gravitate rutilent, contra superbiam vera humilitate luceant, contra timorem radiis auctoritatis clarescant. Quia ergo tanta in se prius studia congerunt, quasi in conceptu sanctæ prædicationis menses virtutum sunt. Quos menses Dominus solus dinumerat, quia eadem bona in eorum cordibus non nisi qui dedit pensat. Et quia juxta mensuram virtutum effectus etiam subsequitur fructuum, recte subjungitur:

CAPUT XII.

lat. — *Et scisti tempus partus eorum?*

45. *Virtutum mensuram fructus ratio sequitur.* — **C** Sabaudis, Ut ego, qui dom in cogitatione virtutem menses dinumero, quando hoc quod implere appetunt parere valeant scio, quia nimirum dum cordis occulta conspicio, futurum fors effectum operis intus in pondere cogitationis penso. Sequitur:

CAPUT XIII.

Vers. 5. — *Incurvantur ad fetum, et pariunt, et rugitus emittunt.*

47. *Prædicatores nisi sendo spiritualiter gignere non possunt.* — Rugiunt quippe, dum per incurvationem suam in conversatione lucis auditorum animas gignant, quia ab æternis nos supplicis remove non sendo et dolendo non possunt. Prædicatores enim sancti nunc in lacrymis seminant, ut segetem postmodum gaudiorum metant. Nunc quasi cervæ in dolore partus sunt, ut spiritali prole postmodum sint **D** secundæ. Ut enim unum de multis loquar, video Paulum quasi quamdam cervam in partu suo magni doloris rugitus emittentem. At enim: *Fideli mei, quos istorum parturto, donec formetur Christus in vobis, vellem esse apud vos modo, et mutare vocem meam, quoniam confundor in vobis* (Galat. iv, 19). Ecce mutare vult vocem in partu suo, ut prædicationis sermo in rugitum vertatur doloris. Vult mutare vocem suam, quia quos jam prædicando pepererat, reformando gemens iterum parturiebat. Qualem rugitum hæc

cerva pariens emittebat, quando eisdem post se redeuntibus exclamare cogebatur, dicens: *O insensati Galatæ, quis vos fascinavit; et sic stulti estis, ut cum spiritu cæperitis, nunc carne consummemini* (Galat. iii, 1)? vel certe: *Currebatis bene, qui vos impedivit veritati non obedire* (Galat. v, 7)? Qualis in hujus cervæ partu rugitus fuit, quæ diu conceptos filios cum tot difficultatibus peperit, et quandoque partos ad malitiam iterum redisse cognovit? Consideremus quid doloris habuerit, quid laboris, quæ et postquam posuit concepta edere, rursus compulsæ est extincta suscitare.

[*Vet. XXII.*] 48. *Nisi ad infirmitatem nostram descenderent et incurvantur, filios in fide non procrearent. Sapere ad sobrietatem debent.* — Notandum

vero summopere est quod istæ cervæ incurvantur ut pariant, quia nimirum si erectæ starent, parere non valerent. Nisi enim prædicatores sancti ab illa immensitate contemplationis internæ quam capiunt, ad infirmitatem nostram humillima prædicatione quasi quadam incurvatione descenderent, nunquam utique in fide filios procrearent. Nobis quippe prodesse non possent, si in suæ altitudinis erectione persisterent. Sed videamus cervam sese ut pariat incurvantem: *Ego, inquit, non potui vobis loqui quasi spiritualibus, sed quasi carnalibus, tanquam parvulis in Christo lac vobis potum dedi, non escam* (I Cor. iii, 1). Atque mox ejusdem incurvationis causas exsequitur, dicens: *Nondum enim poteratis, sed nec adhuc quidem poteratis* (Ibid., 2). Sed hanc cervam, quæ propter nos incurvatæ est, quæso videamus **978** erectam. At: *Sapientiam loquimur inter perfectos* (I Cor. ii, 6). Et rursus: *Sive mente excedimus, Deo* (II Cor. v, 15).

Cum vero mente excedit Deo, excessum ejus nos omnino non capimus. Ut ergo nos mereatur, incurvatur ad nos. Unde illic apte subjungit: *Sive sobrii sumus vobis* (Ibid.). Si enim sancti viri ea nobis prædicare vellet quæ capiunt, cum in superna contemplatione debriantur, et non magis scientiam suam quodam moderamine et sobrietate temperarent, adhuc angusto intelligentiæ sinu illa superni fontis fluenta quis caperet? Incurvatæ autem istæ cervæ, alias cœli ^c vocatæ sunt, de quibus dicitur: *Domine, inclina cœlos tuos, et descende* (Psal. cxliii, 5). Cum enim inclinatur cœli, descendit Dominus, quia cum se in prædicatione sua sancti doctores attrahunt, divinitatis notitiam nostris cordibus infundunt. Nequaquam quippe ad nos Dominus descenderet, si prædicatores ejus in contemplationis rigore inflexibiles permanerent. Inclinantur ergo cœli et descendat Dominus, incurvantur cervæ ut nos in nova fidei luce nascamur. Istæ incurvatæ cervæ in Canticis canticorum ^d sponse ubera sunt vocatæ, sicut scriptum est: *Mellera sunt ubera tua vino* (Cant. i, 1). Ista enim sunt ubera quæ in area pectoris fixa lacte nos potant, quia ipsi arcibus summæ contemplationis sunt.

^a Pratel. et Corb. Germ., *sponsi ubera.*

^a Al., *quis et eas.*

^b Pratel., *novæ regenerationis creatura.*

^c Corb. Germ., *Laud., Val. Cl., Pratel., vocati*

nis inherentes, subtili nos prædicatione nutriunt. A qui remoti a turbis ^f popularibus conversantur. Et igitur ab æterno gemitu et dolore nos retrahant, nunc incurvantur cervæ, atque in partu rugitus emittunt. Quia vero ipsi, qui sancta Patrum prædicatione nascuntur, aliquando doctores suos patièdo præveniunt, ut eis adhuc in hac vita durantibus ipsi jam martyrio consummentur, apte sequitur :

CAPUT XIV [Rec. XI].

VERS. 4. — *Separantur filii earum, et pergunt ad pastum; egrediuntur, et non revertuntur ad eas.*

49. *Eorum filii ad sacræ Scripturæ pastum pergunt. Eos Verbum ex natura divinitatis illustrat.* — Pastum Scriptura sacra illud viriditatis æternæ pabulum vocat, ubi jam nostra refectio nullius defectus ariditate marcescet. De quo pastu per Psalmistam dicitur: *Dominus regit me, et nihil mihi deerit, in loco pascuæ B ibi me collocavit (Psal. xxii, 2).* Et rursum: *Nos autem a populus ejus, et oves pascuæ ejus (Psal. xciv, 7).* De quibus nimirum pascuis Veritas per semetipsam dicit: *Per me si quis introierit, salvabitur; et ingreditur, et egreditur, et pascua inveniet (Joan. x, 9).* Pergunt ergo ad pastum, quia de corporibus exeuntes illa pabula internæ viriditatis inveniunt. Egrediuntur, et non revertuntur ad eas, quia in illa suscepti contemplatione gaudiorum, jam nullatenus indigent verba audire docentium. Egressi itaque ad eas jam non redeunt, quia angustias vitæ præsentis evadentes, ultra a doctoribus prædicationem vitæ accipere non requirunt. Tunc quippe impletur quod scriptum est: *Non docebit ultra vir proximum suum, et vir fratrem suum, dicens: Cognosce Dominum; C omnes enim cognoscent me a minimo eorum usque ad maximum, dicit Dominus (Jerem. xxxi, 34).* Tunc impletur quod in Evangelio Veritas dicit: *Palam de Patre b meo annuntiabo vobis (Joan. xvi, 25).* Filii quippe de Patre palam annuntiat, quia sicut superius diximus, per hoc quod Verbum est, ex natura nos divinitatis illustrat. Verba enim tunc doceantur quasi quosdam humanæ linguæ rivales non querunt, quando de ipso jam veritatis e fonte derivantur.

Igitur postquam figurata incurvatione cervarum, multa de magistrorum virtute narrata sunt, 979 nunc ad eorum vitam, qui remotæ conversationis secreta appetunt, verba vertuntur: qui et ipsa ^d cessandi etiã, quia divino adjutorio et non suis viribus assequuntur, de eis a Domino dicitur:

CAPUT XV [Vet. XXIII, Rec. XII].

VERS. 5. — *Quis dimisit onagrum e liberum, et vincula ejus quis solvit?*

50. *Onagri liberi nomine intelliguntur, qui a servitute secularium rerum expediti, solitudini vacant.* — Subaudis nisi ego. Onager enim, qui in solitudine commoratur, non inœgrue vitam eorum significat,

^a Pratel. et Utiè., *populus tuus et oves pascuæ tuæ.*

^b Laud. et Corb. Germ., non habent *meo.*

^c Hic sequitur Mss. Ebroic. aliosque. Norm., tres Anglic., Vinoc. Editi cum Corb. Germ., pro *derivantur*, habent *debrantur.*

^d Editi, *vacandi*, reluctantibus Mss. Vinoc., Corb. Germ., Laud., Val. Cl., Norm., etc.

^e Additur in nonnullis Ed. in *solitudinem.*

Qui apte etiam liber dicitur: quia magna est servitus sæcularium negotiorum, quibus mens vehementer atteritur, quamvis in eis sponte ^e desudet. Cujus servitutis conditione carere est in mundo jam nil concupiscere. Quasi enim quodam ^h jugo servitutis premunt prospera dum appetuntur, premunt adversa dum formidantur. At si quis semel a dominatione desideriorum temporalium colla mentis excusserit, quadam jam etiam in hac vita libertate perfruitur, dum nullo desiderio felicitatis afficitur, nullo adversitatis terrore coarctatur. Hoc grave servitutis jugum Dominus vidit sæcularium cervicibus impressum, cum diceret: *Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos. Tollite jugum meum super vos, et discite a me quia mitissimum, et humilis corde, et invenietis requiem animabus vestris. Jugum enim meum suave est, et onus meum leve (Matth. xi, 28).* Asperum quippe jugum, et duræ, sicut diximus, servitutis pondus est, subesse temporalibus, ambire terrena, retinere labentia, velle stare in non stantibus, appetere quidem transientia, sed cum transeuntibus nolle transire. Dum enim contra votum cuncta fugiant, quæ prius mentem ex desiderio adeptionis afflixerant, post ex pavore amissionis premunt. Liber ergo dimittitur qui, calcatis terrenis desideriis, ab appetitione rerum temporalium securitate mentis exoneratur. Et vincula ejus, quis solvit? Subaudis nisi ego.

51. *Divino adjutorio desideriorum carnalium retinacula rumpuntur.* — Solvuntur vero uniuscujusque vincula, dum divino adjutorio interna desideriorum carnalium retinacula dirumpuntur. Cum enim pia intentio ad conversionem vocat, sed adhuc ab hac intentione carnis infirmitas revocat, quasi quibusdam vinculis anima ligata præpeditur. Multos enim sæpe videmus ⁱ vitam quidem sanctæ conversationis appetere; sed ne hanc assequi valeant, modo irruentes casus, modo futura adversa formidare. Qui in certa mala dum quasi cauti prospiciunt, in peccatorum suorum vinculis incauti retinentur. Multa enim ante oculos ponunt, quæ si eis in conversatione eveniant, subsistere se non posse formidant. De quibus bene Salomon ait: *Iter pigrorum, quasi sepes spinarum (Prov. xv, 19).* Nam cum viam Dei appetunt, eos D velut spinæ obstantium sepium sic formidinum suarum oppositæ suspiciones pungunt. Quod quia electos præpedire non solet, bene illic secutus adjungit: *Via justorum absque offendiculo (Ibid.).* Iusti quippe in conversatione sua quodlibet eis adversitatis obviaverit, non impingant, quia temporalis adversitatis ^k obstacula æternæ spei et internæ contemplationis saltu transcendunt. Solvit itaque

^f Ed., *sæcularibus.* Sequimur laudatos Mss. et Turon.

^g Val. Cl., *desudetur.* Corb. Germ. habet utramque lect.

^h Laud., Corb. Germ. et plur., *jugo servitii.*

ⁱ Val. Cl., *etiam quidem.*

^j Laud., *isti quippe.*

^k Pratel. et Corb. Germ., *objectacula.*

980 Deus onagri vincula, quando ab electi uniuscujusque animo infirmarum cogitationum nodos rumpit, et propitius dissipat omne quod illectam mentem ligabat. Sequitur :

CAPUT XVI.

VERS. 6. — Cui dedi in solitudine domum, et tabernacula ejus in terra salsuginis.

52. Duplex solitudo, cordis et corporis. Hæc sine alia non prodest. — Hoc loco solitudinem debemus intelligere corporis, an solitudinem cordis? Sed quid prodest solitudo corporis, si solitudo defuerit cordis? Qui enim corpore remotus vivit, sed tumultibus conversationis humanæ terrenorum desideriorum cogitationibus se ingerit, non est in solitudine. Si vero prematur aliquis corporaliter popularibus turbis, et tamen nullos curarum sæcularium tumultus in corde patiat, non est in urbe. Itaque bene conversantibus primum solitudo mentis tribuitur, ut exurgentem intrinsecus strepitum terrenorum desideriorum premant, ut ebullientes a infirmis curas cordis per superni gratiam restringant amoris, omnesque motus importane se offerentium levium cogitationum, quasi quasdam circumvolantes muscas ab oculis mentis abigant manu gravitatis, et quoddam sibi cum Domino intra se secretum querant, ubi cum illo exteriori cessante strepitu per interna desideria silenter loquantur.

[*Vet. XXIV.*] **53. Silentium contemplationis, hac in vita non potest esse perfectum.** — De hoc secreto cordis alias dictum est : *Factum est silentium in caelo, quasi dimidia hora (Apoc. viii, 1).* Cælum quippe ecclesia vocatur electorum, quæ ad æterna et sublimia dum per sublevationem contemplationis intendit, surgentes ab infirmis cogitationum tumultus premit, atque intra se Deo quoddam silentium facit. Quod quidem silentium contemplationis, quia in hac vita non potest esse perfectum, factum dimidia hora dicitur. ^b Nolenti quippe animo dum cogitationum tumultuosi se strepitus ingerunt, etiam sublimibus intendentem, rursus ad respicienda terrena cordis oculos violenter trahunt. Unde scriptum est : *Corpus quod corrumpitur, aggravat animam, et deprimit æterna inhabitatio sensum multa cogitantem (Sap. ix, 15).* Bene ergo factum hoc silentium non integra, sed dimidia hora describitur, quia hic contemplatio nequaquam perficitur, quamvis ardentem inchoetur. **D** Quod etiam per Ezechielem prophetam congruenter exprimitur (*Ezech. xl, 5*), qui pro mensura civitatis in monte conditæ, in manu viri calamus sex cubitorum ^c et palmi, se vidisse testatur. In monte quippe electorum ecclesia sita est, quia fundata in infirmis desideriis non est. Quid autem per cubitum, nisi operatio; quid per senarium numerum, nisi perfectio operationis ostenditur, quia et sexto die cuncta opera Dominus explesse memoratur? Quid

^a Turon. et Val. Cl., ad infirma. Corb. Germ., ad infirma.

^b Pl. Norin., nolenti quippe animo cogitationum tumultuosi se strepitus ingerunt, et jam sublimibus.

^c Pratel., Utic., Laud., Val. Cl., et palmo.

A ergo ^d super sex cubitos palmus insinuat (*Genes. ii, 1*), nisi contemplationis vim, quæ jam initia æternæ et septimæ quietis demonstrat? Quia enim æternorum contemplatio hic minime perficitur, mensura septimi cubiti non expletur. Electorum itaque ecclesia, ^e quia cuncta quæ operanda sunt perficit, in sex cubitis sese in monte posita civitas ostendit. Quia vero hic adhuc sola initia contemplationis **981** inspicit, de septimo cubito non nisi palmum tangit.

54. Culmen contemplationis non attingitur, nisi ab exteriorum curarum oppressione liberemur. — Sciendum vero est quia nequaquam culmen contemplationis attingimus, si non ab exterioris curæ oppressione cessemus. Nequaquam nosmetipsos intuemur, ut sciamus aliud in nobis esse rationale quod regit, aliud animale quod regitur, nisi ad secretum hujus silentii recurrentes, ab omni exteriori perturbatione sopiamur. Quod silentium nostrum bene etiam Adam dormiens figuravit (*Ibid.*), de cujus mox latere mulier processit, quia quisquis ad interiora intelligenda rapitur, a rebus visibilibus oculos claudit; et tunc in semetipso vel quæ præesse viriliter debeant, vel quæ subesse possint infirma distinguit, ut aliud in illo sit quod regere valeat tanquam vir, aliud tanquam femina quod regatur. In hoc itaque silentio cordis, dum per contemplationem interiorum vigilamus, exterius quasi obdormiscimus. Quia ergo remoti viri, id est a desideriis carnalibus alieni, hoc silentium mentis inhabitant, huic onagro Dominus in solitudine domum dedit, ut turba desideriorum temporalium non prematur.

[*Vet. XXV.*] **55. Sancti quandiu vivunt, desiderio supernæ patriæ æstuant.** — Sequitur : *Et tabernacula ejus in terra salsuginis.* Salsugo accendere sitim solet. Et quia sancti viri quandiu in hujus vitæ tabernaculis degunt, ad supernam patriam desiderii sui quotidianis æstibus accenduntur, in terra salsuginis tabernacula habere peribentur. Incessanter quippe accenduntur ut sitiant, sitiunt ut satientur; sicut scriptum est : *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur (Math. v, 6).* Sequitur :

CAPUT XVII.

VERS. 7. — Contemnit multitudinem civitatis.

56. Terrenorum hominum multitudinem sequi dignantur. — Multitudinem civitatis contemnere est humanæ conversationis prava studia devitare, ut jam non libeat terrenorum hominum, qui præ abundantia iniquitatis multi sunt, perditos mores imitari. Cum paucis namque ingredi angustam portam desiderant, et non cum multis lata itinera ingredi appetunt, quæ ad interitum ducunt (*Math. vii, 13*). Solerter quippe a quo et ad quid sunt creati conspiciunt, et recta consideratione acceptæ imaginis sequi vulgi multitudinem dedignantur. Unde et sponsi voce sponsæ in

^d Laud. et Val. Cl., super cubitum.

^e Vindoc., quia ad cuncta quæ operanda sunt proficit, in sex cubitos sese in monte posita extendit. Ebraic. et al. Norm., quia ad cuncta..... proficit.

Canticis canticorum dicitur: *Nisi cognoveris te, o pulchra inter mulieres, egredere, et abi post vestigia gregum, et pasce hædos tuos* (Cant. 1, 7). Semetipsam namque ea quæ est pulchra inter mulieres cognoscit, quando electa quæque anima etiam inter peccantes posita quia ad auctoris sui imaginem ac similitudinem sit condita meminit (Genes. 1, 26), et juxta perceptæ similitudinis ordinem incedit. Quæ si se non cognoscit, egreditur, quia a secretis sui cordis expulsa, in exterioribus concupiscentiis dissipatur. Egredere vero abiit post vestigia gregum, quia sua interna deserens, ad latam videlicet viam ducitur, et sequitur exempla populorum. Nec jam agnos, sed hædos pascit, quia non innoxias cogitationes mentis, sed nutrire pravos motus carnis intendit. Quia ergo electus quisque ac continens abire post gregum vestigia despicit, dicatur recte: *Contemnit multitudinem civitatis*. Ubi et apte subjungitur:

CAPUT XVIII [Rec. XIII]

ISTD.—*Clamorem exactoris non audit.*

57. *Vehementioribus diaboli tentationibus aures claudunt, et ventris clamoribus.*—Quis intelligi exactor alius, nisi diabolus potest, 982 qui semel in paradiso homini malæ persuasionis nummum contulit (Genes. III, 6, seq.), et quotidie ab eo hujus debiti exigere reatum quærit? Hujus exactoris sermo est malæ suggestionis inchoatio. Hujus exactoris clamor est jam non lenis, sed violenta tentatio. Hic exactor clamat, cum fortiter tentat. Clamorem ergo exactoris non audire est violentis tentationum motibus minime consentire. Audiret enim si ea quæ suggerit faceret. Sed cum perversa agere despicit, recte dicitur: *Clamorem exactoris non audit.*

[Vet. XXVI.] 58. Nonnulli vero hoc loco per exactorem intelligi ventrem volunt. Ipse namque a nobis quoddam debitum exiit, quia quotidianum fructum sibi humani laboris impendi etiam per naturam quærit. Abstinentes igitur viri, qui hoc loco onagri vocabulo figurantur, dum violenter gulæ desideria repræmunt, quasi clamantis exactoris verba contemnant. Sed cum continent viro contra innumera vitia multa virtutum certamina suppetant, cur sub exactoris clamore contempto, de solo hic ventre dicitur quod ejus impetum impubemque restringat, nisi quod nullus palmam spiritualis certaminis apprehendit, qui non in semetipso prius per afflictam ventris concupiscentiam carnis incentiva devicerit? Neque enim ad conflictum spiritualis agonis assurgitur, si non prius intra nosmetipsos hostis positus, gulæ videlicet appetitus, edonatur, quia si non ea quæ nobis sunt viciniora prosternimus, nimirum inaniter ad ea quæ longius sunt impugnanda transi-

^a Laud., quia sua in æternum deserens.

^b Recent. Ed., invitis Mss., non lenis. Melius lenis, opponitur violentæ tentationi.

^c Corb. Germ., et Pratel., hic exactor loquitur, cum leniter suggerit, hic exactor clamat, etc.

^d Corb. Germ., Pratel. et Uic., dum violenta.

^e IV Reg. xxv, 8; Jerem. LI, 14, sec. text. Hebr. et LXX, ubi appellatur princeps exerc.; Chal.,

mus. Incassum namque contra exteriores inimicos in campo bellum geritur, si intra ipsa urbis mœnia civis insidians habetur. Mens quoque ipsa certantis sub gravi confusionis dedecore a spiritualis certaminis congressione repellitur, quando infirma in carnis prælio gulæ gladiis confossa superatur. Nam cum se parvis prosterni conspici, confingere majoribus erubescit.

59. *Qui gulam edomare non curant, incaute ad spiritalia bella consurgunt.*—Nonnulli vero ordinem certaminis ignorantes, edomare gulam negligunt, et jam ad spiritalia bella consurgunt. Qui aliquando multa etiam quæ magnæ sunt fortitudinis faciunt, sed, dominante gulæ vitio, per carnis illecebram omne quod fortiter egerint perdunt; et dum venter non restringitur, per carnis concupiscentiam simul cunctæ virtutes obruuntur. Unde et de Nabuchodonosor vincente scribitur: *Princeps coquorum destruxit muros Jerusalem*. Quid enim per muros Jerusalem significans Scriptura exprimit, nisi virtutes animæ, quæ ad pacis visionem tendit? Aut quis coquorum princeps, nisi venter accipitur, cui diligentissima a coquentibus cura servitur? Muros igitur Jerusalem princeps coquorum destruit, quia virtutes animæ dum non restringitur venter, perdit. Hinc est quod Paulus contra Jerusalem mœnia decertanti vires coquorum principi subtrahebat, cum diceret: *Castigo corpus meum, et servituti subiecto, ne forte aliis prædicans, ipse reprobus efficiar* (I Cor. IX, 27). Hinc etiam præmisit, dicens: *Sic curro, non quasi in incertum; sic pugno, non quasi aerem verberans* (Ibid., 26). Quia cum carnem restringimus, ipsi abstinentiæ nostræ ictibus non aerem, sed immundos spiritus verberamus; et cum hoc quod est intra nos subjicimus; extra positus adversariis et pugnos damus. Hinc est 983 quod cum rex Babylonis succendi fornacem jubet (Dan. III), naphthæ, stuppæ, picis et malleoli ministrari congeriem præcepit; sed tamen abstinentes pueros hoc igne minime consumit, quia antiquus hostis licet innumeras ciborum concupiscentias nostris obtutibus opponat, quibus libidinis ignis crescat, bonis tamen mentibus superni Spiritus gratia insibilat, ut a carnalis concupiscentiæ æstibus illæxæ perdurent, ut etsi usque ad tentationem cordis flamma ardeat, usque ad consensum tamen tentatio non exurat.

[Vet. XXVII.] 60. *Quinque modis gula nos tentat. Non cibus, sed appetitus in vitio est.*—Sciendum præterea est quia quinque nos modis gulæ vitium tentat (De consecr., d. 5, c. Quinque modis). Aliquando namque indigentia tempora prævenit; aliquando vero tempus non prævenit, sed cibos lautiores quærit;

princeps coquorum.

^f Turon., Laud., Corb. Germ., Val. Cl. Pratel., etc., ipsis continentia.

^g Recent. Excusi, pugnas damus. Inhæsimus Mss. Corb. Germ., Norm., Laud., Val. Cl. et al., necnon vet. Ed. Paris., Basil. Favet huic lect. textus Græcus; ubi enim legitur in Vulgata *sic pugno*, proprie significatur: *sic pugilem ago*, *πρωτινω*.

aliquando quælibet quæ sumenda sint præparari accuratius expetit, aliquando autem et qualitati ciborum et tempori congruit, sed in ipsa quantitate sumendi mensuram moderatæ refectionis excedit. Nonnunquam vero et abjectius est quod desiderat, et tamen ipso æstu immensi desiderii deterius peccat. Mortis quippe sententiam patris ore Jonathas meruit, quia in gustu mellis constitutum edendi tempus antecessit (*I Reg. xiv, 27*). Et ex Ægypto populus eductus, in eremo occubuit, quia, despecto manna, cibos carniū petiit, quos laquiores putavit (*Num. xxi, 5*). Et prima filiorum Heli culpa suborta est, quod ex eorum voto sacerdotis puer, non antiquo more coctas vellet de sacrificio carnes accipere, sed crudas quæreret, quas accuratius exhiberet (*I Reg. ii, 12, seq.*). Et cum ad Jerusalem dicitur: *Hæc fuit iniquitas Sodomæ sororis tuæ, superbia, saturitas panis, et abundantia* (*Ezech. xvi, 49*), aperte ostenditur quod Ildicæ salutem perdidit, quia cum superbiam vitio mensuram moderatæ refectionis excessit. Et primogenitorum gloriam Esau amisit, quia magno æstu desiderii vilem cibum, scilicet lenticulam, concupivit (*Genes. xxv, 33*); quam dum vendendis etiam primogenitis prætulit, quo in illam appetitu anharet indicavit. Neque enim cibus, sed appetitus in vitio est. Unde et lautiores cibos plerumque sine culpa sumimus, et abjectiores non sine reatu conscientiam degustamus. Hic quippe quem diximus, Esau, primatum per lenticulam perdidit, et Elias ^a in eremo virtutem corporis carnes edendo servavit (*III Reg. xvii, 6*). Unde et antiquus hostis quia non cibus, sed cibi concupiscentiam esse causam damnationis intelligit, et primum sibi hominem non carne, sed panno subdidit (*Genes. iii, 6*), et secundum non carne, sed pane tentavit (*Matth. iv, 3*). Hinc est quod plerumque Adam culpa committitur, etiam cum abjecta et vilia sumuntur. Neque enim Adam solus ut a vetito se panno suspenderet præceptum prohibitionis accepit. Nam cum alimenta quædam salutis nostræ Deus contraria indicat, ab his nos quasi per sententiam vetat. Et dum concupiscentes noxia attingimus, profecto quid aliud quam vetita degustamus?

61. *Edenda quæ necessitas quærit, non quæ libido suggerit. Quanta ad hoc discretio necessaria.* — Ea itaque sumenda sunt quæ naturæ necessitas quærit, et non quæ edendi libido suggerit. Sed magnus discretionis labor est huic exactori et aliquid impendere, et aliquid denegare; et non dando gulam restringere, et dando naturam nutrire. [*Rec. XIV.*] Quæ fortasse discretio subinfertur, cum dicitur: *Clamorem exactoris non audit.* Sermo namque 984 hujus exactoris est necessaria postulatio naturæ. Clamor vero ejus est mensuram necessitatis transiens appetitus gulæ. Hic

^a Ed. recent., in eremo per virtutem spiritus. Vet. Edit. Paris. et Basil., in eremo virtutem spiritus, etc. Quam lectionem ut potius libenter amplecteremur, nisi obstat consensus Mss. Anglic., Norm., Corb. Germ., Turon., Laud., Val. Cl. et Longip., in quibus legitur, virtutem corporis. Porro per virtutem corporis, hic intelligi potest continentia et castitas illibata carnis.

Itaque onager exactoris hujus sermonem audit, clamorem non audit, quia discretus vir ac continens et usque ad temperandam necessitatem ventrem reficit, et a voluptate restringit.

[*Vet. XXVIII.*] 62. *Voluptas sub necessitatis specie se palliat.* — Sciendum vero est quia sic voluptas sub necessitate se palliat, ut vix eam perfectus quisque discernat. Nam dum solvi debitum necessitas petit, voluptas expleri desiderium suppetit; ^b et tanto gulam securus in præceptis rapit, quanto sub honesto nomine necessitatis explendæ se contegit. Sæpe autem in ipsa edendi via furtive adjuncta voluptas subsequitur; nonnunquam vero impudenter libera etiam præire conatur. Facile autem est deprehendere cum voluptas ejus necessitatem prævenit, sed valde est difficile discernere cum in ipso esu necessario se occulta subjungit. Nam quia præeuntem naturæ appetitum sequitur, quasi a tergo veniens tardius videtur. Eo enim tempore quo necessitati debitum solvitur, quia per esum voluptas necessitati miscetur, quid necessitas petat, et quid, sicut dictum est, voluptas suppetat, ignoratur. Sæpe vero et discernimus; et quia utramque sibi conjunctam novimus, in hoc quod extra metas rapimur, ^c libet ut sciendo fallamur; et dum sibi meus ex necessitate blanditur, ex voluptate decipitur. Scriptum quippe est: *Carnis curam ne feceritis in desideriis* (*Rom. xiii, 14*). Quæ igitur fieri in desiderio prohibetur, in necessitate conceditur.

65. *Carnis desideria, non caro occidenda. Cavendum ne, dum hostem insequimur, civem quem diligimus, trucidemus.* — Sed sæpe dum incaute necessitati descendimus, desideria deservimus. Nonnunquam vero dum desideria immoderatus obviare nitimur, necessitatis miseria augemus. Sic enim necesse est ^d ut arcem quisque continentiam teneat, quatenus non carnem, sed vitia carnis occidat. Nam plerumque dum plus justo caro restringitur, etiam ab exercitatione boni operis enervatur, ut ad orationem quoque vel prædicationem non sufficiat, dum incentiva vitiorum in se funditus suffocare festinat. Adjutorem quippe habemus intentionis internæ hunc hominem quem exterius gestamus, et ipsi insunt motus lasciviam, ipsi effectus suppetunt operationis bonæ. Sæpe vero dum in illo hostem insequimur, etiam civem quem diligimus trucidamus; et sæpe dum quasi concivi parcimus, ad prælium hostem nutrimus. Eisdem namque alimentis vitia superbiunt, quibus nutritæ virtutes vivunt. Et cum virtus alitur, plerumque vires vitii augentur. Cum vero immensa continentia vitiorum vires extenuat, etiam virtus deficiens anhelat. Unde necesse est ut interior homo, noster æquus quidam arbiter præsideat inter se, et eum quem exterius gestat, quatenus ei homo suus

^b Ed., et tanto gula. Nostri Mss. habent gulam

^c Gussanv., cum recent. aliis, libere reficiendo salimur.... ex voluntate decipitur. Sequimur Mss. Anglic., Norm., Longip., Corb. Germ., Laud., Turon., Vindoc., etc. necnon vet. Edit. Paris. et Basil.

^d Recent. Vulgati, ut artam. Vet. Edit. Paris. et Basil. consentiant Mss. Norm., Corb. Germ. Laud. etc., quos sequimur

exterior et semper ad debitum ministerium servire A
sufficiat, et nunquam superbe libera cervice contra-
dicat; nec moveat si quid suggerendo submurmurat,
dummodo eum semper superposita calce domina-
tionis premat. Sicque sit ut dum repressa vitia re-
niti quidem nobis patimur, et tamen hæc nobiscum
congrredi ex æquo prohibemus, nec vitia contra vir-
tutem prævaleant, nec rursus virtus cum vitiorum
985 omnimoda extinctione succumbat. Qua in re
sola elatio ^a funditus exstinguitur, quia quamvis vic-
toriz serviat, ad edomandam tamen cogitationum
superbiam continua nobis pugna servatur. Unde bene
hic, quia unusquisque vir continens et debitæ neces-
sitati congruit, et violentæ voluptati contradicit, voce
dominica dicitur: *Clamorem exactoris non audit*. Quia
autem discretus vir eo ad intelligenda superiora se B
elevat, quo in se carnis incentiva castigat, recte post
contemptum exactoris clamorem subditur.

CAPUT XIX [Rec. XV].

VERS. 8. — *Circumspicit montes pascuæ suæ.*

64. *Ad intelligenda sublimia valet ascendere, qui
carnis incentiva castigavit.* — Montes pascuæ sunt al-
tæ contemplationis internæ refectionis. Sancti enim
viri quanto magis se exterius despiciendo dejiciunt,
tanto amplius interius revelationum contemplatione
pascuntur. Unde scriptum est: *Ascensus in corde
ejus disposuit in convalle ^b lacrymarum* (Psal. LXXXIII,
6, 7), quia quos exterius in fletu continet convallis
humilitatis, eos interius sublevat ascensus contem-
plationis. [Vet. XXIX.] Montes etiam pascuæ sunt C
sublimes virtutes angelorum. Quæ idcirco hic nos
ministrando et adjuvando reficiunt, quia illic interno
contemplationis rore pinguescunt. Quæ quia lar-
giente Deo in omni nos certamine protegent, recte
circumspici dicuntur. Undique enim nobis adesse
circumspicimus, quorum defensione contra adversa-
rios ex omni latere munimur. Possunt adhuc mon-
tes pascuæ accipi altæ sententiæ Scripturæ sacræ,
de quibus per Psalmistam dicitur: *Montes excelsi
cervis* (Psal. ciii, 18), quia hi qui jam dare contem-
plationis saltus noverunt, altos sententiarum divina-
rum vertices quasi cacumina montium ascendunt, ad
quæ profecto cacumina quia infirmi pervenire non
valent, recte illic subditur: *Petra refugium erinacis*
(Ibid.), quia videlicet invalidos non sublimiter intel-
ligentia exercet, sed sola in Christo fides humiliter D
continet. Sequitur:

CAPUT XX.

IBID. — *Virentia quæque perquiris.*

65. *Despectis transitoris, in æternum mansura de-
siderantur.* — Arentia quippe sunt omnia quæ tem-

poraliter condita venturo fine a jucunditate vitæ præ-
sentis quasi æstivo sole siccantur. Virentia autem
sunt vocata, quæ nulla temporalitate marcescant.
Huic ergo onagro virentia perquirere, est sancto uni-
cuique viro, despectis rebus transitoris, in æternum
mansura desiderare.

Cuncta vero hæc quæ de onagro dicta sunt intel-
ligi etiam et aliter possunt. Quæ repetito superiori
versu exponimus, ut lectoris iudicio quod eligendum
crediderit relinquamus. Igitur postquam prædicato-
rum dispensatio sub cervarum prætextu descripta est,
ut ostenderetur per quem hæc eadem virtus prædi-
cationis datur, illico commemoratio de dominica in-
carnatione subuectitur, ut dicatur:

CAPUT XXI.

VERS. 5. — *Quis dimisit onagram liberum?*

ALLEGORICUS SENSUS. — 66. *Christus onagro me-
rito comparatur.* — Nec indignum quis iudicet per
tale animal incarnatum Dominum posse figurari, dum
constat omnibus quia per significationem quamdam
in Scriptura sacra et vermis et scarabæus ponatur,
sicut scriptum est: *Ego autem sum vermis, et non
homo* (Psal. xxi, 7). Et sicut apud Septuaginta inter-
pretes per 986 prophetam dicitur: *Scarabæus de
ligno clamavit* (Habac. ii, 2). Cum ergo nominatis re-
bus tam abjectis et vilibus figuratur, quid de illo
contumeliose dicitur, de quo constat quod proprie
nihil dicatur? Vocatur etenim agnus, sed propter in-
nocentiam. Vocatur leo, sed propter potentiam. Ali-
quando etiam serpenti comparatur, ^c sed propter
mortem vel sapientiam. Atque ideo per hæc omnia
dici figuratiter potest, quia de his omnibus credi ali-
quid essentialiter non potest. Si enim unum horum
quodlibet essentialiter existeret, alterum jam dici
non posset. Nam si agnus proprie diceretur, leo jam
vocari non poterat. Si leo proprie diceretur, per ser-
pentem signari non posset. Sed hæc in illo omnia di-
cimus tanto latius in figura, quanto longius ab essen-
tia. Potest ergo onager incarnatum Dominum desi-
gnare. ^d Agreste quippe animal est onager. Et quia
incarnatus Dominus gentilitati magis, quam Judææ
proffit, animale corpus assumens, quasi non in do-
mum, sed potius in agrum venit. De quo agro genti-
litas per Psalmistam dicitur: *Species agri mecum
est* (Ps. xlii, 11). Incarnatus itaque Dominus qui in
forma Dei æqualis est Patri, in forma servi minor
est Patre, qua minor est etiam seipso (Philip. ii).
[Vet. XXX.] Dicatur ergo a Patre de Filio secundum
formam servi: *Quis dimisit onagram liberum, et vin-
cula ejus quis solvit?* Omnis quippe qui peccat, ser-
vus est peccati (Joan. viii, 35). Et quia incarnatus

^a Gussanv. cum plur. Ed. legit *funditus non ex-
stinguitur*. Repugnant Mss. omnes ac vet. Edit. Pa-
ris. 1488, 1495, 1518, 1571, Basil. 1514, etc., in
quibus deest negatio. Ea sane sublata, optimus man-
et sensus, nimirum, solum elationis peccatum ex-
stingui, non vero sopiri penitus tentationes, succe-
scentibus assidue cogitationibus vitiosis, bellumque
moventibus. In Corb. Germ., pro *sola elatio.... ex-
stinguitur*, legitur *sollicitie funditus exstinguitur*.

^b Laud. addit *in loco quem posuit*.

^c In Ed. etiam vetustioribus tantum legitur, *sed
propter sapientiam*. Cætera supplevimus ex Mss. An-
glic., Norm., Laud., Corb. Germ., Val. Cl. et al.
Optime dicitur Christum comparari serpenti propter
mortem; sublatum enim in crucem prænuñtiavit
serpens in deserto exaltatus.

^d Pler. Mss., *agri quippe animal*

Dominus particeps nostræ factus est naturæ, non culpæ, liber dimissus dicitur, quia sub peccati dominio non tenetur. De quo alias scriptum est: *Inter mortuos liber* (Psal. xxxvii, 5). Liber dimissus dicitur, quia naturam nostram suscipiens, iniquitatis jugo nullo modo tenetur. Quem quanvis macula culpæ nostræ non attingit, passio tamen nostræ mortalitatis astrinxit. Unde et postquam liber dimissus dicitur, recte de illo adjungitur:

CAPUT XXII.

IBID. — *Et vincula ejus quis solvit?*

67. *Hujus onagri vincula soluta sunt, cum infirmitates passionis, in resurrectionis gloriam sunt commutata.* — Vincula quippe ejus tunc soluta sunt cum infirmitates passionis in resurrectionis sunt gloriam commutata. Quasi quædam vincula Dominus habuit ea quæ nos nequitie merito patimur, nostræ mortalitatis infirma, quibus et usque ad mortem sponte ligari se voluit, et quæ per resurrectionem mirabiliter solvit. Esorire enim, sitire, lassescere, teneri, flagellari, crucifigi, nostræ mortalitatis vinculum fuit. Sed cum expleta morte velum templi ramperetur, scinderentur petrae, monumenta panderentur, inferni claustra patescerent; quid aliud tot argumentis tantæ virtutis ostenditur, nisi quod illa infirmitatis nostræ vincula solvebantur, ut is qui ad suscipiendam servi formam venerat, in ipsa servi forma ab inferni vinculis absolutus, ad cælum etiam cum membris liber rediret? De quibus ejus vinculis Petrus apostolus attestatur dicens: *Quem Deus suscitavit solutis doloribus inferni, juxta quod impossibile erat illum teneri ab eo* (Act. ii, 24). Et quia post mortem suam atque resurrectionem ad gratiam fidei gentilitatem vocare dignatus est, postquam dicta sunt soluta ejus vincula, apte subjungitur:

CAPUT XXIII.

987 VERS. 6. — *Cui dedi in solitudine domum, et tabernaculum ejus in terra salsuginis.*

68. *Cui datus in solitudine locus et in terra salsuginis, cum gentilitas eum recepit.* — In gentilitate enim in qua patriarcha non fuit, propheta non fuit; ad intelligendum Deum, qui ratione uteretur, homo pene non fuit. De hac solitudine per Isaiam dicitur: *Lætabitur deserta et in via, et exsultabit solitudo, et florebit quasi lilium* (Isai. xxxv, 4). Et rursus de Ecclesia dicitur: *Ponet desertum ejus quasi delicias, et solitudinem ejus quasi hortum Domini* (Isai. li, 3). Terra vero salsuginis hæc eadem solitudo repetita est, quæ priusquam veram Dei sapientiam cognosceret, salsuginem protulerat, quia nullam viriditatem boni intellectus proferens, perversa sapiebat. Do-

^a In Corb. Germ., in pler. Ed. et in novissima Ed. semel legitur, *Liber*; et postea, *dimissus dicitur*. Repetitur in Mss. Anglic., Norm., Vindoc., etc. In Edit. Basil. 1514, Paris. 1495, 1518; prolato psalmi textu, *inter mortuos liber*, subditur: *inter mortuos liber dimissus*.

^b Recent., reluctanter Mss. et vet. Excusis habent: *propheta non fuit, quia ad intelligendum Deum qui ratione uteretur, pene homo non fuit*. Concinit Editis recent. Corb. Germ., nisi quod in ipso non legi-

mum ergo in solitudine et tabernaculum in terra salsuginis accepit, ^c quia incarnatus pro hominibus Deus, derelicta Judæa, gentilitatis corda possedit. Unde ei Patris voce per prophetam dicitur: *Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam, et possessionem tuam terminos terræ* (Psal. ii, 8). Qui juxta hoc quod Deus est, cum Patre dat omnia, juxta hoc vero quod homo est, a Patre ^d accipit inter omnia, sicut scriptum est: *Potestatem dedit ei et judicium facere, quia filius hominis est* (Joan. v, 27). Et rursus scriptum est: *Sciens quia omnia dedit ei Pater in manus* (Joan. xiii, 4). Vel sicut ipse dicit: *Omne quod dat mihi Pater, ad me veniet* (Joan. vi, 37). Jam vero si quaeritur quid inter domum ac tabernaculum distet, domus in habitatione est, tabernaculum in itinere. Corda itaque gentium quasi quædam tabernacula habuit veniendo, sed ea per justitiam firmans, domum fecit habitando. Et quia eorum vitam ad quos venerat imitari desepit, recte subjungitur:

CAPUT XXIV.

VERS. 7. — *Contemnit multitudinem civitatis.*

69. *Multitudinis exempla non est secutus, sed sua sequenda proposuit. Vita præsens non propter ea amanda est, sed propter futuram toleranda.* — Id est, mores despicit humanæ conversationis. Homo quippe inter homines factus, usum tenere hominum noluit. Idcirco namque inter nos homo factus est, ut non solum nos sanguine faso redimeret, sed etiam ostenso exemplo commutaret. In conversatione igitur nostra et veniendo alia invenit, et vivendo alia docuit. Studebat enim omnes superba Adam stirpe progeniti, prospera vitæ præsentis appetere, adversa devitare, opprobria fugere, gloriam sequi. Venit inter eos Dominus incarnatus adversa appetens, prospera spernens, opprobria amplectens, gloriam fugiens. Nam cum Judæi illum regem sibi constituere voluissent, fieri rex refugit (Joan. vi, 15). Cum vero eum interdicere molirentur, sponte ad crucis patibulum venit (Ibid., xviii, 4). Fugit ergo ^e quod omnes appetunt, appetit quod omnes fugiunt. Sed cum fugit quod omnes appetunt, appetit quod omnes fugiunt, fecit quod omnes mirarentur, ut et mortuus ipse resurgeret, et morte sua alios de morte resuscitaret. [Vet. XXXI.] Dux quippe vitæ sunt hominis in corpore consistentis, una ante mortem, alia post resurrectionem: quarum utam omnes agendo noverant, alteram nesciebant; et humanum genus soli huic quam noverat intendebat. Venit per carnem Dominus, et dum suscepit unam; alteram demonstravit. Dum hanc nobis cognitam suscepit, illam quæ nobis est incognita ostendit. Moriundo quippe vitam exer-

tur, *propheta non fuit*.
^c Corb. Germ., Pratel., Utic., Val. Cl., *quia incarnatus pro hominibus, derelicta* (Val. Cl. *derelicta*) *gentilitatis corda possedit*.

^d Sic Mss. Editi vero, *accepit omnia*. Melius, *inter omnia*, ut habent Mss. Modus est loquendi Gregorio nostro familiaris. Vide lib. xv, num. 20, et lib. xvi, n. 36, maxime vero lib. ii, n. 60.

^e Laud. et Val. Cl., *quod homines*; et ita in consequentibus.

cuit quam tenemus, resurgendo aperuit quam quæramus, **988** exemplo suo nos docens quod hæc vita quam ante mortem ducimus non propter se amanda sit, sed propter alteram toleranda. Quia ergo nova conversatione usus inter homines, mores Babylonæ secutus non est, bene de eo scriptum est: *Contemnit multitudinem civitatis.*

70. *Christus multitudinem per spatiosa vagantem deseruit.* — Vel certe quod multos per spatiosam viam vagantes deseruit, ^a et per angusta gradientes paucos elegit. Multitudinem namque civitatis contemnere est humani generis partem quæ latam viam ingreditur (*Matth. vii, 13*), quæ et pro abundantia iniquitatis multa est, a regni sibi sorte reprobare. Sequitur:

CAPUT XXV.

IBID. — Clamorem exactoris non audit.

71. *Exactoris, scilicet diaboli clamorem non audit.* — Sicut supra dictum est, quis hoc loco exactor accipi nisi diabolus potest? Qui male suadendo spem contulit immortalitatis, sed decipiendo exigit tributum mortis; qui suadendo intulit culpam, ^b saviendo exigit poenam. Hujus exactoris sermo est ante mortem hominis astuta persuasio, clamor vero ejus est violenta jam rapina post mortem. Quos enim ante mortem latenter intercipit, hos ad supplicii sui consortium post mortem violenter rapit. Sed quia ad mortem veniens Dominus, hujus exactoris violentos impetus non expavit, sicut ipse ait: *Venit enim princeps hujus mundi et in me non habet quidquam* (*Joan. xiv, 30*), bene dicitur: *Clamorem exactoris non audit.* Venit quippe ad eum exactor humani generis, quia illum hominem vidit. Sed quem infirmitate despectum hominem credidit, virtute supra hominem sensit.

[*Rec. XVI.*] 72. *Hujus exactoris typus, Laban; Christi, Jacob; Ecclesie, Rachel fuit.* — Hujus nimirum exactoris typum Laban tenuit, quando cum furore veniens sua apud Jacob idola requisivit (*Genes. xxxi, 1, seq.*). Laban quippe interpretatur dealbatio. Dealbatio autem non inconvenienter diabolus accipitur; qui cum sit tenebrosus ex merito, ^c transfiguratur se in angelum lucis (*II Cor. xi, 14*). Illic servivit Jacob, id est ex parte reprobatorum Judaicus populus, cujus ex carne incarnatus Dominus venit. Potest etiam per Laban mundus hic exprimi, qui cum furore Jacob persequitur, quia electos quosque qui Redemptoris nostri membra sunt, persequendo opprimere conatur. ^d Hujus filiam, id est sive mundi, sive diaboli, Jacob abstulit, cum sibi Christus Ecclesiam ex gentilitate conjunxit. Quam et de domo patris abstrahit, quia ei per Prophetam dicit: *Obliviscere populum tuum, et domum patris tui* (*Psal. xlv, 11*). Quid vero in idolis, nisi avaritia designa-

^a Corh. Germ., Ebrolc., aliique Norm., et per angustam, sc. viam.

^b Laud., serviendo intulit poenam.

^c Nonnul. Ed., transfiguratur se velut in angelum.

^d Laud. et Val. Cl., hujus filiam, id est mundi, Jacob abstulit.

tur? Unde per Paulum dicitur: *Et avaritia, quæ est idolorum servitus* (*Colos. iii, 5*). Laban ergo veniens apud Jacob idola non invenit, quia ostensis mundi thesauris, diabolus in Redemptore nostro vestigia concupiscentiæ terrenæ non reperit. Sed quæ Jacob non habuit, ea Rachel sedendo cooperuit. Per Rachel quippe, quæ et ovis dicitur, Ecclesia figuratur. Sedere autem, est humilitatem poenitentiam appetere, sicut scriptum est: *Surgite postquam sederitis* (*Psal. cxxvi, 2*). Rachel ergo idola sedendo operuit, quia sancta Ecclesia Christum sequens terrenæ concupiscentiæ vitia poenitendo texit. De hac cooperitione vitiorum ^e per Psalmistam dicitur: *Beati quorum remissa sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata* (*Psal. xxxi, 1*). Nos igitur Rachel illa **989** signa-

B vit, qui idola sedendo premimus, si culpam avaritiæ poenitendo damnamus. Quæ utique avaritia illis non solet evenire, qui in via Domini viriliter currunt, quibus dicitur: *Viriliter agite, et confortetur cor vestrum* (*Psal. xxx, 25*), sed his maxime qui quasi effeminato gressu gradientes per blandimenta sæculi resolvuntur. Unde et illic ejusdem Rachelis hæc verba sunt: *Juxta consuetudinem seminarum nunc accidit mihi* (*Genes. xxxi, 35*). Apud Jacob ergo idola Laban non reperit, quia exactor callidus quid in Redemptore nostro reprehenderet, non invenit. De quo exactore Redemptori nostro gentilitatem ab ejus dominio liberanti per prophetam dicitur: *Jugum enim oneris ejus, et virgam humeri ejus, et sceptrum exactoris ejus superasti, sicut in die Madian* (*Iqui. ix, 4*). Eripiens quippe gentilitatem Dominus, superavit jugum oneris ejus, cum eam adventu suo ab illa dæmoniacæ tyrannidis servitute liberavit. Superavit virgam humeri ejus, ^f cum percussione illius, quæ ex perverso opere graviter deprimebat, ab humano genere ^g redempto compescuit. Superavit sceptrum exactoris ejus, cum regnum ejusdem diaboli, qui pro pestifera perpetratione vitiorum exigere consueverat debita tributa ponarum, de fidelium corde destruxit.

[*Val. XXXII, Rec. XVII.*] 73. *Gedeonis contra Madianitas inæqualis pugna, Christi certamen præsignavit.* — Sed quomodo hæc acta sunt audiamus. Subjunctum est illico: *Sicut in die Madian.* Non abs re arbitror si hoc Madianitarum bellum quod in comparatione adventus Domini a propheta vigilanter illatum est aliquando latius disseramus. In libro quippe Judicum (*Judic. vii, 1 seq.*), Gedeon contra Madianitas dimicasse describitur. Is cum exercitus multitudinem ad bella produceret, divina illi admonitione præceptum est ut ad fluvium veniens, omnes quos flexis genibus aquas haurire conspiceret, a bellorum conflictu removeret. ^h Actumque est ut trecenti viri tantummodo, qui stantes manibus aquas hauserant, remanerent. Cum his ad prælium pergat, eosque non

^e Vindoc. et Corb. Germ., per prophetam.

^f Quidam Ed., cum persecutionem.

^g Gilot. et al. Ed., Redemptor.

^h Norm., Val. Cl. et nonnulli, actumque est, et trecenti... remanserunt.

armis, sed tubis, lampadibus et lagenis ornavit (*Ibid.*, 19, seq.). Nam, sicut illic scriptum est, accensas lampades miserunt intra lagunculas, et tubas in dextra, lagenas autem in sinistra tenuerunt; et ad hostes suos cominus venientes, cecinerunt tubis, confregunt lagunculas, * lampades apparuerunt; et hinc tubarum sonitu, hinc lampadum coruscatione territi hostes, sunt in fugam conversi. Quid hoc est, quod tale bellum per prophetam ad medium adducitur, et adventui Redemptoris nostri istius pugnae victoria comparatur? An indicare propheta nobis studuit, quod adventum Redemptoris nostri contra diabolum illa sub Gedeon duce pugnae victoria designavit? Talia illuc nimirum aeta sunt, quae quanto magis usum pugnandi traseunt, tanto amplius a prophetandi mysterio non recedunt. Quis enim unquam cum lagenis et lampadibus ad praelium venit? Quia contra arma veniens, arma deseruit? Ridicula nobis haec profecto sperant, si terribilla hostibus non fuissent. Sed victoria ipsa testante didicimus, ^b ne parvi haec quae facta sunt perpendamus. Gedeon itaque ad praelium veniens, Redemptoris nostri signat adventum, **990** de quo scriptum est: *Tollite portas et principes vestras, et elevamini portae aeternales, et introibit rex gloriae. Quis est iste rex gloriae? Dominus fortis et potens, Dominus potens in praelio (Psal. xliii, 7).* ^d Hic Redemptorem nostrum non solum opere, sed etiam nomine prophetavit. Gedeon namque interpretatur, circumiens in utero. Dominus enim noster per majestatis potentiam omnia complectitur, et tamen per dispensationis gratiam intra uterum Virginis ^e humanitatem sumens venit. Quis est ergo circumiens in utero, nisi omnipotens Deus sua dispensatione nos redimens, divinitate cuncta complectens, et humanitatem intra uterum sumens? In quo utero et incarnatus est, et clausus non est, quia et intra uterum fuit per infirmitatis substantiam, et ^f extra mundum per potentiam majestatis. Madian vero interpretatur, de iudicio. Ut enim hostes ejus repellendi destruendique essent, non de vitio repellentis, sed de iudicio juste judicantis fuit. Et idcirco de iudicio vocantur, quia alieni a gratia Redemptoris, iustae damnationis meritum etiam in vocabulo nominis trahunt.

[*Vet. XXXIII.*] 74. *Quid significant trecenti milites cum Gedeone pugnantes.* — Contra hos Gedeon cum trecentis pergit ad praelium. Solet in centenarium numero plenitudo perfectionis intelligi. Quid ergo per ter ductum centenarium numerum designatur, nisi perfecta cognitio Trinitatis? Cum his quippe Domi-

nus postea adversarios fidei ^g destruit, cum his ad praedicationis bella descendit, qui possunt divina cognoscere, qui sciunt de Trinitate, quae Deus est, perfecta sentire. Notandum vero est quia iste trecentorum numerus in tau littera continetur, quae crucis speciem tenet. Cui si super transversam lineam id quod in cruce eminet adderetur, non jam crucis species, sed ipsa crux esset. Quia ergo iste trecentorum numerus in tau littera continetur, et per tau litteram, sicut diximus, species crucis ostenditur, non immerito in his trecentis Gedeonem sequentibus illi designati sunt, quibus dictum est: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me (Luc. ix, 23).* Qui sequentes Dominum tanto verius crucem tollunt, quanto ^h acrius et se edomant, et erga proximos suos charitatis compassione cruciantur. Unde et per Ezechielem prophetam dicitur: *Signa tau super frontes virorum gentium et dolentium (Ezech. ix, 4).* Vel certe in his trecentis, qui in tau littera continentur, hoc exprimitur, quod ferrum hostium crucis ligno superetur. Ductique sunt ad fluvium, ut aquas hiberent, et quicumque aquas flexis genibus hauserunt, a bellica intentione remoti sunt. Aquis namque, doctrina sapientiae; stante autem genu, recta operatio designatur. Qui ergo dum aquas hibern, genuflexis prohibentur, a bellorum certamine prohibiti recesserunt, quia cum illis Christus contra hostes fidei pergit ad praelium, qui cum doctrinae fluentia hauriant, rectitudinem operum non inflectunt. Omnes quippe ⁱ tunc bibisse aquam, sed non omnes recto genu stetitisse narrati sunt, Reprobati quoque sunt, qui genua, dum aquas biberent, inflexerunt; quia attestante Apostolo: *Non auditores legis justi sunt apud Deum, sed **991** factores legis justificabuntur (Rom. ii, 13).* Quia enim, ut diximus, dissolutio operum in ipsa genuum incurvatione signatur, recte rursus per Paulum dicitur: *Remissas manus et dissoluta genua erigite, et gressus rectos facite pedibus vestris (Hebr. xii, 12).* Hi ergo Christo duce ad bellum ^h procedunt, qui hoc quod ore annuntiant opere ostendunt, qui fluentia doctrinae spiritualiter hauriunt, nec tamen in pravis operibus inflectuntur carnaliter, quia sicut scriptum est: *Non est speciosa laus in ore peccatoris (Eccli. xv, 9).*

D 75. *Quid tubae, lampades et lagenae, cum quibus ad praelium perrexerunt, et hostes debellarunt.* — Itum ergo est ad praelium cum tubis, cum lampadibus, cum lagenis. ⁱ Inusitatus iste, ut diximus, fuit ordo

gitur: *Gedeon circumiens in utero, vel inutile, sive tentatio iniquitatis eorum; verba autem in utero vel inutile, sive tentatio iniquitatis eorum; verba autem in utero vel inutile in nov. Edit. non comparant.*

^e Deest humanitatem sumens, in Norm., Vindoc., Val. Cl. et Corb. Germ.

^f Ebroic. et Vindoc., extra uterum.

^g Pratel. et Vindoc., stravit.

^h Corb. Germ., Vindoc., Norm., Laud., etc., procedunt.

ⁱ Iidem Cod., Atque iste, ut diximus, fuit ordo praeliandi.

* Corb. Germ., Gilot., Gussanv. et plur. Ed., lampades aperuerunt; cat. Mss. et vet. Edit. Paris. et Basil., apparuerunt; quam lectionem anteponendam duximus.

^b Editi, cum Corb. Germ., ne parva haec; melius, ne parvi; quod legitur in Mss. Norm., Vindoc., Laud., Val. Cl., etc.

^c Val. Cl.; principis vestri.

^d Al., hunc Redemptorem. Interpretationis nominis Gedeon quae subicitur ratio nos latet; certe locum non habet in fonte Hebr. Attamen in l. de Nomin. Hebr. sancti Hieronymi, Edit. Paris. 1546, etc., le-

præliandi. Cecinerunt tubis, et sinistris lagenæ tenebantur: intra lagenas autem sunt missæ lampades; contractis vero lagenis lampades ostensæ sunt, quarum coruscante luce, hostes territi in fugam vertuntur. Designatur itaque in tubis clamor prædicantium, in lampadibus, claritas miraculorum, in lagenis fragilitas corporum. Tales quippe secum dux noster ad prædicationis prælium duxit, qui despecta salute corporum, hostes suos moriendo prosternerent, eorumque gladios non armis, non gladiis, sed patientia superarent. Armati enim venerunt sub duce suo ad prælium martyres nostri; sed tubis, sed lagenis, sed lampadibus. Qui sonuerunt tubis, dum prædicant; confreguerunt lagenas, dum solvenda in passione sua corpora hostilibus gladiis ^a opponunt; resplenderunt lampadibus, dum post solutionem corporum miraculis coruscaverunt. Moxque hostes in fugam conversi sunt; quia dum mortuorum martyrum corpora miraculis coruscare conspiciunt, luce veritatis fracti, quod impugnaverunt, crediderunt. Cecinerunt ergo tubis, ut lagenæ frangerentur; lagenæ fractæ sunt, ut lampades apparerent; apparuerunt lampades, ut hostes in fugam verterentur; id est, prædicaverunt martyres, donec eorum corpora in morte solverentur; corpora eorum in morte soluta sunt, ut miraculis coruscarent; coruscaverunt miraculis, ut hostes suos ex divina luce prosternerent, quatenus nequaquam Deo erecti resisterent, sed eum subditi formidarent.

76. *Fidei prædicatores plus morte sua, quam prædicatione profecerunt.* — Et notandum quod steterunt hostes ante lagenas, fugerunt ante lampades, quia nimirum persecutores sanctæ Ecclesiæ, fidei prædicatoribus adhuc in corpore positus resisterunt; post solutionem vero corporum apparentibus miraculis in fugam versi sunt, quia, pavore conterriti, a persecutione fidelium cessaverunt. Prædicatione scilicet tubarum, fractis lagenis corporum, visis timuerunt lampadibus miraculorum.

[*Vet. XXXIV.*] 77. *Cui major est cura corporis quam prædicationis, metuenda reprobatio.* — Intuendum est etiam id quod illic scriptum est, quia in dextera tubas, lagenas autem in sinistra tenuerunt. Pro dextero enim habere dicimur quidquid pro magno pensamus; pro sinistro vero quod pro nihilo ducimus. Bene ergo illic scriptum est quod in dextera tubas, lagenas autem in sinistra tenuerunt, quia Christi martyres pro magno habent prædicationis gratiam, corporum vero utilitatem pro minimo. Quisquis enim plus facit utilitatem corporis, quam gratiam prædicationis, in sinistra tubam, atque in dextera lagenam tenet. Si enim priori loco gratia prædicationis attenditur, 992 et posteriori utilitas corporis, certum est ^b quia in dextris tubæ, et sinistris lagenæ teneantur. Hinc Dominus in Evangelio ait: *Neque accendant lucernam, et ponunt eam sub*

^a Ita Turon., Vindoc., Laudun., Corb. Germ., Val. Cl. et vet. Edit. Recentioribus magis placuit *supponunt*.

^b Vindoc., Pratel., Val. Cl., *quia a dextris... et a sinistris*.

A modio, sed super candelabrum (Matth. v, 15). In modio enim commodum temporale, in lucerna autem lux prædicationis accipitur. Lucernam ergo sub modio ^c ponere est propter temporale commodum, gratiam prædicationis abscondere, quod nemo utique electorum facit. Et bene illic additur: *Sed super candelabrum.* In candelabro enim status corporis designatur, cui lucerna superponitur, dum eidem corpori cura prædicationis antefertur. Bene itaque per Prophetam dictum est: *Sceptra exactoris ejus superasti, sicut in die Madian (Isai. ix, 4).* Sed quia exponendi prophetici testimonii gratia longe digressi sumus, ad operis nostri ordinem revertamur. Igitur postquam dictum est: *Clamorem exactoris non audisti,* quia videlicet antiqui hostis insidias Dominus in carne manifestatus despexit, quid etiam de electis suis fecerit recte subjungit, dicens:

CAPUT XXVI.

VERS. 8. — *Circumspicit montes pascuæ suæ.*

78. *Etiã superbos in sua membra transformavit Christus. Convertit eos quos aspicit.* — Montes accipimus omnes elatos hujus sæculi, qui in corde suo altitudine terrena tumuerunt. Sed quia etiam tales Dominus Ecclesiæ suæ corpori conversos inviscerat, eosque a priori elatione commutans, in sua membra transformat, isti montes pascuæ ejus sunt, quia nimirum de conversione errantium, et de superborum humilitate satiatur, sicut ipse ait: *Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus qui me misit (Joan. iv, 34).* Et sicut apostolis ad prædicationem missis præcepit, dicens: *Operamini non cibum qui perit, sed qui permanet in vitam æternam (Joan. vi, 27).* De his montibus per Prophetam dicitur: *Non repellet Dominus plebem suam, quoniam in manu ejus sunt omnes fines terræ, et altitudines montium ipse conspicit (Psal. xciv, 4).* Altitudines enim montium elationes sunt utique superborum. Quas Dominus conspiceret dicitur, id est ab iniquitate sua in melius commutare. Convertit namque Dominus eum quem conspicit. Unde scriptum est: *Conversus Dominus respexit Petrum, et recordatus est Petrus verbi Domini sicut dixerat: Quis priusquam gallus cantet, ter me negabis; et egressus foras fœvit amare (Luc. xxii, 61).* Et sicut Salomon ait: *Rex qui sedet in solio judicii, dissipat omne malum intuitu suo (Prov. xx, 8).* De hoc respectu montium rursum per prophetam dicitur: *Montes sicut cera fluxerunt a facie Domini (Psal. cxvii, 5),* quia post perversitatis suæ duritiam, divina formidine liquefacti, ab illo prius rigido timore ^d substrati sunt.

79. *Bonis operibus conversorum pascitur. Magnum Christo convivium fecit Matthæus, imo fuit.* — Intuendum etiam quod non ait inspicit, sed *circumspicit montes pascuæ suæ.* In Judæa quippe incarnatus est Dominus, quæ posita in medio gentium fuit. ^e Atque ideo circumspexit montes, quia elatus hujus sæculi

^c Val. Cl., *tenere*.

^d Vindoc., *Sed supra candelabrum*.

^e Recent. Vulgati, *subtracti sunt; contemptis Mss. et vet. Editis.*

^f Sic Laud., Val. Cl., Vindoc., Norm., nec non

circumquaque positos ex gentilitatis universitate collegit. In his itaque montibus pascitur, quia bonis operibus conversorum quasi herbis virentibus satiatur. Hinc est quod ei sponsæ voce in Canticis canticorum dicitur: *Indica mihi ubi pascas, ubi cubes in meridie* (Cant. 1, 6). Pascitur quippe Dominus, cum bonis nostris actibus delectatur. Cubat vero in meridie, cum ex desideriis carnalibus ardenti corde reproborum apud 993 electorum suorum pectora refrigerium invenit cogitationis bonæ. Mons enim quidam Mathæus fuerat, quando in telonii lucris tuebatur; de quo et scriptum est quia postquam credidit, invitato in domum suam Domino, convivium magnum fecit (Luc. 7, 29). Mons itaque iste huic onagro a virentis pascuæ herbas protulit, quia et foris eum convivio, et intus epulis virtutum pavit. Quod adhuc plenissimè expletur, cum subditur:

CAPUT XXVII.

IMD. — ^b Virentia quæque perquirit.

80. Arentia corda Christus deserit; fide ac spe virentia requirit. — Arentia enim deserit, et virentia quæque perquirit. ^c Arentia namque corda sunt hominum, quæ in hujus sæculi spe peritura plantata, æternitatis fiduciam non habent. ^d Virent autem quæ illi hæreditati inhærent, de qua Petrus apostolus dicit: *In hæreditatem incorruptibilem, et incontaminatam, et immarcescibilem* (I Pet. 1, 4). Tanto enim verius quique virentes sunt, quanto in hæreditatis ^e immarcescibilis sorte cogitationis radicem figunt. Quisquis itaque intrinsecus arere formidat, arentia extrinsecus mundi hujus desideria fugiat. Quisquis a Domino perquiri desiderat, æternam patriam appetens, in interna cordis plantatione viridescat.

81. S. Gregorii modestia et humilitas. — Hæc autem de onagro exposita sub duplici intellectu ^f sufficiant. Lectoris vero judicio relinquendum est quid magis duxerit eligendum. Et si utriusque expositionis intelligentiam fortasse despexerit, libenter ipse lectorem meum subtilius veriusque sentientem, velut magistrum discipulus ^g sequar, quia mihi propriè donatum credo, quidquid illum me melius sentire cognosco. [Vet. XXXV.] Omnes enim qui fide pleni de Deo aliquid sonare nituntur, organa veritatis sumus; et in ejusdem veritatis potestate est, utrum per me sonet alteri, an per alterum mihi. Ipsa quippe in medio nostri, etiam non æque viventibus omnibus ^h æqua est, et sæpe alium tangit, ut bene audiat quod per alium ipsa sonaverit; sæpe vero alium tangit, ut bene quod ab aliis audiatur sonet.

82. Sæpe doctori verbum aut propter auditoris meri-

vet. Edit. In recent. cum Corb. Germ., *Atque inde.*

^a Laud. et Val. Cl., *virentes.*

^b Pratel. ac Vindoc., *Et virentia.*

^c Laud. et Val. Cl., *arent. . . corde..*

^d Ebroic. aliique Norm., Vindoc. et Corb. Germ., *virentia autem.*

^e Al., *incorruptibilis.*

^f Val. Cl. *proficiant.*

tum tribuitur, aut propter culpam subtrahitur. — Sæpe doctori verbum pro gratia tribuitur auditoris, et sæpe propter auditoris culpam subtrahitur sermo doctori. In his ergo quæ ubertim prædicat doctor, nulla elatione se efferat, ne fortasse 994 non pro sua, sed pro auditoris gratia ejus repleatur lingua; et in his quæ doctor sterilitè dicit, auditor non succenseat, ne fortasse doctoris lingua non pro sua, sed pro auditoris reprobatione torpescat. ⁱ Pro auditoris namque gratia boni, datur etiam malis sermo doctoribus, sicut potuerunt Phariseis suppeterè verba prædicationis, de quibus scriptum est: *Omnia ergo quæcunque dixerint vobis, servate et facite; secundum vero opera eorum nolite facere* (Math. xxiii, 3). Propter auditorum vero reprobationem bonis etiam doctoribus sermo subtrahitur, sicut ad Ezechielem contra Israel dicitur: *Linguam tuam adhærere faciam palato tuo, et eris mutus, nec quasi vir objurgans, quia domus exasperans est* (Ezech. iii, 26).

83. Aliquando pro doctoris et auditorum merito vel culpa, datur aut negatur. De accepto nemo extollatur. Spem comitetur timor. — Aliquando autem sermo prædicationis propter utrosque datur, aliquando propter utrosque subtrahitur. Propter utrosque enim datur, sicut divina voce Paulo apud Corinthios dicitur: *Noli timere, sed loquere* (Act. xviii, 9). Et paulo post: *Quia populus multus est mihi in hac civitate* (Ibid. 10). Propter utrosque vero subtrahitur, sicut Heli sacerdos et pravam filiorum cognovit actionem, et dignam increpationis non exercuit vocem; cum profecto futurum esset ut in mortis supplicio et istos reatus flagitii, et illum silentii pœna multaret (I Reg. iii, 12, seq.). Inter hæc igitur cum vel pro quo sermo detur, vel propter quem subtrahatur, ignoramus, unum est salubre remedium, nec de his ^j quæ aliis magis accepimus, nosmetipsos extollere, nec de eo alterum quod minus acceperit irridere; sed fixo humilitatis pede, graviter et constanter incedere, quia in hac vita tanto veracius docti sumus, quanto doctrinam nobis a nobismetipsis suppeterè non posse cognoscimus. Cur ergo quilibet de doctrina superbiat, qui occulto judicio vel cui quando detur, vel quando cui subtrahatur ignorat? Quamvis enim securitati timor semper longe videatur abesse, nobis tamen nihil est securius quam sub spe semper timere, ne incauta mens aut desperando se ^k in vitis dejiciat, aut extollendo de donis ruat. Ante districti enim ac pii judicis oculos quanto de se sub spe humiliter trepidat, tanto in illo robustius stat.

^g Corb. Germ., Laud. et Val. Cl., *sequor.*

^h Pratel. et Val. Cl., *æque est.*

ⁱ Sic Vindoc., Ebroic. et al. Norm., cæterique passim Msa. licet in Editis et in Corb. Germ. legatur, *pro auditoris namque gratia, datur bonus.*

^j Pratel., *quæ illis.*

^k Vindoc. et Norm., *in vitia.*

LIBER TRIGESIMUS PRIMUS.

Explicatur versus nonus cum reliquis capitulis XXXIX, omissis tantum tribus ultimis; et divina gratiæ, in Evangelii prædicatione peccatorumque conversione, efficacia præsertim demonstratur.

CAPUT PRIMUM.

995 *1. Inflictum homini a superbo diabolo vulnus, Dei humilitate sanatum* — In paradiso sano homini diabolus invidens superbix vulnus inflixit, ut qui mortem non acceperat conditus, ^a mereretur elatus (*Genes. iii*). Sed quia divinæ potentix suppetit, non solum bona de nihilo facere, sed ea etiam ex malis quæ diabolus perpetraverat, reformare, contra hoc infictum vulnus superbientis diaboli medicina apparuit inter homines humilitas Dei, ut auctoris exemplo humiliati surgerent, qui imitatione hostis elati ceciderant. Contra ergo superbientem diabolum apparuit inter homines homo factus humilius Deus. Hunc potentes hujus sæculi, id est membra diaboli superbientis, eo despicabilem crediderunt, quo humilem conspexerunt. Vulnus enim cordis eorum quanto magis tumuit, tanto amplius ^b medicamentum mite despexit. Repulsa igitur a vulnere superbiorum medicina nostra pervenit ad vulnus humilium: *Infirma quippe mundi elegit Deus, ut confundat fortia (I Cor. i, 27)*; actumque est cum pauperibus quod post etiam divites elati mirarentur. Nam dum novas in illis virtutes aspiciunt, eorum quorum prius contempsere vitam postmodum obstupere miracula. Unde mox pavidi ad sua corda redeuntes, extimuerunt sanctitatem in miraculis, quam despexerant in præceptis. Per infirma ergo confusa sunt fortia, quia dum in venerationem vita surgit humilium, elatio cecidit superbiorum. Igitur quia beatus Job sanctæ Ecclesiæ typum tenet, et omnipotens Deus prævidit quod in primordiis nascentis Ecclesiæ, potentes hujus sæculi leve ejus jugum suscipere crassa cordis cervice recusarent, dicat:

CAPUT IX.

CAP. XXXIX, vers. 9. — *Numquid volet ^c rhinoceros servire tibi?*

9. *Per rhinocerotem intelligendi elati et potentes a Christo domiti, et Ecclesiæ servire coacti. Eorum superbiam miraculis fregit.* — Rhinoceros enim indomitæ omnino naturæ est; ita ut si quando captus fuerit, teneri nullatenus possit. Impatiens quippe, ut fertur, illico moritur. Ejus vero nomen Latina lingua interpretatum sonat, in nare cornu. Et quid aliud in nare nisi fatuitas, quid in cornu nisi

A elatio designatur? Nam quia in nare fatuitas solet intelligi, Salomone attestante didicimus, qui ait: *Circulus aureus in naribus suis, mulier pulchra et fatua (Prov. xi, 22)*. Hæreticam namque doctrinam nitare vidit eloquii resplendere, nec tamen sapientiæ apto intellectu congruere, et ait: *Circulus aureus in naribus suis, id est pulchra ^d et circumflexa locutio in sensibus mentis stultæ, cui ex eloquio aurum pendet, ^e sed tamen ex terrenæ intentionis pondere, more suis, ad superiora non respicit. Quod secutus exposuit, dicens: *Mulier pulchra et fatua; id est, doctrina hæretica: pulchra per verbum, fatua per intellectum. In cornu vero, ^f quia elatio frequenter accipitur, 996* Propheta attestante didicimus, qui ait: *Dixi iniquis, nolite inique agere, et delinquentibus, nolite exaltare cornu (Psal. lxxiv, 5)*. Quid ergo in rhinocrote hoc nisi potentes hujus sæculi designantur, vel ipsæ in eo summæ principatum potestates, qui typho fatuæ jactationis elati, dom falsis exterius instantur honoribus, veris misoris inanis inanesunt? Quibus bene dicitur: *Quid superbis, terra et cinis (Eccli. x, 9)*? In ipsis vero initiis nascentis Ecclesiæ, dum contra illam divinum esse potestas extolleret, atque in ejus necem immensitate tantæ crudelitatis anhelaret, dum tot cruciatibus anxia, tot persecutionibus pressa succumberet, quis tunc credere potuit ^g quod illa recta et aspera superbiorum colla sibi subjiceret, et jugo sancti timoris edomita, mitibus fidei loris ligaret? Diu quippe in exordiis suis rhinocerotis hujus cornu ventilata, et quasi funditus interimenda percussa est. Sed divina gratia dispensante, et illa moriendo ^h vivificata convalluit, et cornu suum rhinoceros iste feriendo lassatus inclinavit; quodque impossibile hominibus fuit, Deo difficile non fuit, qui potestates hujus mundi rigidas non verbis, sed miraculis fregit. Ecce enim quotidie servire ⁱ rhinoceros agnoscimus, dum potentes mundi hujus, qui in viribus suis fatua dudum fuerant elatione confusi, Deo subditos jam videmus. Quasi de quodam indomito rhinocrote Dominus loquebatur, cum diceret: *Dives difficile intrabit in regnum caelorum (Matth. xix, 23)*. Cui cum responsum esset: *Et quis poterit salvus fieri?* Illico adjunxit: *Apud homines hoc impossibile est, apud Deum autem omnia possible sunt (Ibid., 26)*. Ac si*

^a Recent. Editi cum Germ., *mereretur*. Ita quoque Codex Laud. At melius Corb. Germ., Vindoc., Ebrcic. alique Norm., *mereretur*, quod etiam legitur in vet. Edit. Paris. et Basil.

^b Editi, *medicamentum vitæ*. Secuti sumus Mss. Anglic. Norm., Vindoc., duos Germ. et Laud. In Trnon. et Val. Cl. legitur, *medicamentum mente despexit*, mutato procul dubio per hallucinationem τῷ mite in mente.

^c Laud. et Val. Cl., *rhinocerus*; et ita postea.

^d Corb. Germ., Vindoc., Ebrcic., Pratel. alique Norm., et circumplexa.

^e Val. Cl., *sed... intentionis pondere, sus ad superiora non resp.*

^f Germ. Vindoc., pler. Norm., Laud., Corb. Germ., Val. Cl., *quia frequenter superbia.*

^g Germ., Vindoc., Laud., Val. Cl., et Corb. Germ., *quid superbit.*

^h Germ., Corb. Germ., Ebrcic., alique Norm., *quod illa erecta.*

ⁱ Val. Cl., *vivificata cornu convalluit.*

^j Al., *rhinocrotas*, ut est in Germ., Vindoc. et Laud.

diceret: Rhinoceros iste humanis viribus mansuescere non potest, sed tamen divinis subdi miraculis potest. Unde hic quoque apte beato Job sanctæ Ecclesiæ typum tenenti dicitur: *Nunquid voles rhinoceros servire tibi?* [Rec. II.] Subaudis: Ut mihi, qui eum prædicamentia quidem hominum diu resistere pertuli, sed tamen repente, cum volui, miraculis stravi. Ac si apertius dicat: Nunquid hi qui fatuæ elatione superbiunt sine mea adiutorii tuæ prædicationi subduntur? Per quem itaque prævaleas considera, et in omne quod prævaleas elationis sensum inclina. Vel certe ad beati Job notitiam pro humilianda ejus virtute deducitur, quam mira quandoque per apostolos agantur, qui mundum Deo subjiciunt, eique edomitari potentum hujus sæculi superbiam flectunt, ut tanto de se beatus Job minus æstimet, quanto aggregari Deo tam difficiles animas per alios videt. Dicat ergo: *Nunquid voles rhinoceros tibi?* Subaudis: Sicut per eos quos migro serviet mihi. Sequitur:

CAPUT III [Val. II].

997 [191]. — *Aut morabitur ad præsepe tuum?*

3. *Scripturæ sanctæ pabulo Christus hos rhinoceroses nutrit.* — Præsepe hoc loco ipsa Scriptura sacra non inconvenienter accipitur, in qua verbi pabulo animalia sancta satiantur, de quibus per Prophetam dicitur: *Animalia tua habitabunt in ea* (Psal. LXXII, 11). Hinc etiam patet Dominus a pastoribus in præsepi reperitur (Luc. II, 16), quia ejus incarnatio, ^a in ea quæ nos reficit Prophetarum, scriptura cognoscitur. Rhinoceros itaque iste, videlicet omnis elatus in primordiis nascentis Ecclesiæ, cum patriarcharum dicta, cum prophetarum mysteria, cum Evangelii arcana audiret, irridebat, quia tanto in prædicatorum præsepi claudi satiarique contempserat, quanto ^b in voluptatibus propriis dimissus, desperationis suæ campum tenebat. Quem superhorum campum bene Paulus insinuat, dicens: *Qui desperantes semetipsos tradiderunt impudicitie in operationem immunditiæ omnis, in avaritiam* (Ephes. IV, 19). Tanto enim se quisque in malis presentibus lætius relaxat, quanto post hanc vitam se assequi bona æterna desperat. Sed omnipotens Deus diu quidem rhinocerotem hunc per prævæ ^c voluptatis campum vagantem pertulit, et tamen cum voluit, repente ad suum præsepe religavit, ut vitæ pabulum bene clausus accipiat, ne vitam funditus male liber amittat. Ecce enim jam cernimus quod potentes hujus sæculi, ejusque principes prædicamenta dominica libenter audiunt, constanter legunt, ^d passimque a præsepi non exeunt, quia præcepta Dei, quæ aut legendo, aut audiendo cogoscunt, nequaquam vivendo transcedunt; sed ad verbi pabulum quasi clausi stare æquanimiter tolerant, ut edendo et permanendo pinguescant. Quod cum Deo agente conspiciamus, quid aliud quam rhinocerotem hunc ad præsepe moran-

tem videmus? Quia vero post acceptum pabulum prædicationis rhinoceros iste fructum dabat ostendere operis, recte subjungitur:

CAPUT IV [Val. et Rec. III].

VERS. 10. — *Nunquid alligabis rhinocerotem ad arandum loro tua?*

4. *Sæculi principes divina præcepta quibus alligantur, prædicant et servari curant.* — Lora sunt Ecclesiæ præcepta disciplinæ. Arare vero est per prædicationis studium humani pectoris terram vomere linguæ præscindere. Illic igitur rhinoceros quodam superbus ac rigidus jam nunc loro fidelis tenetur ligatus; atque a præsepi ad arandum ducitur, quia eam prædicationem qua ipse refectus est innotescere et aliis conatur. Scimus enim rhinoceros iste, terrenus videlicet princeps, quanta prius contra Dominum crudelitate sævierit, et pñnc agente Domino cernimus quanta se ei humilitate substernit. Illic rhinoceros non solum ligatus, sed etiam ad arandum ligatus est, quia videlicet disciplinæ loro astrictus, non solum se a pravis operibus retinet, sed etiam in sanctæ fidei prædicationibus exercet. Ecce enim, sicut superius dictum est, ipsos humanarum rerum rectores ac principes dum metuerent Deum in suis actionibus cernimus, quid aliud quam loro ligatos videmus? Cum vero eam fidem, quam dudum persequendo ^e impugnaverant, nunc prolatis legibus prædicare non cessant, quid aliud faciunt, nisi aratri laboribus insudant?

5. *Sæcularis potestatis et humilitatis christianæ mirus consensus.* — Libet videre hunc rhinocerotem, id est terræ principem fidei loro ligatum, quemadmodum 998 et cornu portat per potentiam sæculi, et jugum fidei sustinet per amorem Dei. Timeri iste rhinoceros valde poterat, nisi ligatus esset. Cornu quippe habet, sed ligatus est. Habent ergo in loro ejus quod humiles diligant, habent in cornu ejus quod elati pertir escant. Strictus enim loro, servat pietatem mansuetudinis, sed fultus cornu terrenæ gloriæ exercet dominium potestatis. Plerumque autem cum exigente ira ad feriendum rapitur, divino timore revocatur. Et quidem per exasperatam potentiam in furorem se elevat; sed quia æterni judicis reminiscitur, cornu ligatus se inclinat. Sæpe ipse vidisse me memini, quod cum se ad feriendum graviter hic rhinoceros accenderet, et quasi elevato cornu bestiolis minimis mortes, exsilia, damnationesque subjectis immensis terroribus intentaret, repente fronti signo crucis impresso, omne in se incendium furoris extinxit, conversus minas deposuit; et quia ad deliberata progredi non posset, ligatus agnovit. Et non solum in se iras edomat, sed in subjectorum etiam sensibus omne quod rectum est inserere festinat, ut quia omnes sanctam Ecclesiam ex intima cogitatione venerentur, exemplo ipse

^a Pratel., alique Norm., in eis quibus nos reficit prophetarum scriptis recognoscitur.

^b Vindoc., in voluntatibus.

^c Pratel., et Val. Cl., voluntatis.

^d Sic Turon., duo Germ., Vindoc., Laudun., Val. Cl., Norman., etc., etsi in Editis legatur, pastique.

^e Nonnulli Edit., mendose, impugnaverant.

sue humilitatis demonstrat. Dicatur igitur beato Job : *Nunquid alligabis rhinocerotem ad arandum loro tuo ?* Ac si aperte dicat : *Nunquid potentes hujus sæculi in sua fatua elatione confidentes, ad laborem prædicationis dirigitis, et a sub disciplina vincula restringis ?* Subaudis : *Ut ego, qui id egi cum volui, qui persecutores meos, quos prius hostes pertuli, ipsos postmodum rectæ fidei defensores feci. Sequitur :*

CAPUT V [Vel. IV].

Idem. — *Aut confringet glebas vallium post te ?*

6. *Qui prius fidei persecutores, postmodum prædicatorum et assertores facti.* — Solent excultæ terræ superjacentes glæbæ jaciata semina premere, et nascentia suffocare. Quibus glebis hoc loco illi signantur, qui per duritiam suam atque pestiferam vitam, nec ipsi semina verbi recipiunt, nec receptorum seminum fructus alios ferre permittunt. Sanctus enim quisque prædicator in mundum veniens, evangelizando pauperibus, quasi molles vallium terras araverat ; sed quorundam duritiam elatorum Ecclesia rumpere non valens, eos quasi superjectas labori suo glebas oppressa tolerabat. Multi enim perversæ mentis ipsa terrenorum principum infidelitate confisi, surgentem Ecclesiam male vivendi pondere premebant, cum diu quos possent modo damnabilibus exemplis, modo minis, modo blandimentis destruerent, ne terra cordis auditorum ad spiritualis seminis fructum excultâ perveniret. At cum omnipotens Deus hunc rhinocerotem loris suis subdidit, per eum illicio glebarum duritiam fregit. Mox quippe terrenum principatum suæ fidei subjugavit, dura persequentium corda contrivit, ut quasi contractæ glæbæ non jam obduratæ premerent, sed ad percepta verbi semina resolutæ germinarent. Unde recte nunc ait : *Aut confringet glebas vallium post te ?* Ac si diceret sicut post me, qui postquam mentem cujuslibet elatæ potestatis ingredior, non solum eam mihi subditam reddo, sed etiam ad conterendos fidei hostes exerceo, ut potentes hujus sæculi meæ formidinis loris ligati, non solum in me credentes permaneant, sed et pro me alieni cordis duritiam zelantes frangant.

7. *In suo sinu multos hostes habet Ecclesia, contra quos terrenorum principum opem quærit.* — Hoc autem quod de infidelibus diximus, in plerisque etiam qui fidei nomine censentur videmus. Multi namque in medio humilium fratrum positi fidem tenuerunt, sed dum elationis typhum non deserunt, dum quos possunt illatis violentiis premunt, dum fructificantibus aliis ipsi nequaquam semina verbi recipiunt, sed ab exhortantis voce aurem cordis avertunt, isti quid aliud, quam obduratæ glæbæ in

^a Pratel. et Utic., sub disciplina vinculis.

^b Ebroic., Pratel., duo Germanenses, quos sequuntur veteres Edit. Paris. et Basil., electorum, quod vitiosum esse non dubitamus.

^c Val. Cl. et Laud., cum diu quo possunt moao.

^d Val. Cl., hunc rhinocerota...subdidit, dura perseq. corda, omissis omnibus aliis. Corb. Germ., rhinocerota. Germ., rhinocerotam.

exaratis vallibus jacent ? Qui eo nequiores sunt, quæ nec ipsi humilitatis fructum proferunt, et quod est deterius, proferentes humiles premunt. Ad horum duritiam dissolvendam nonnunquam sancta Ecclesia, quia propria virtute non sufficit, rhinocerotis hujus, id est terreni principis opitulationem quærit, ut ipse superjacentes glebas conterat, quas Ecclesiarum humilitas quasi planities vallium portat. Has itaque glebas rhinoceros pede premit ac comminuit, quia pravorum potentiumque duritiam, cui ecclesiastica humilitas resistere non valet, principalis religio ex potestate dissolvit. Quod quia sola divina virtute agitur, ut terreni regni culmina ad propectum regni cœlestis inclinentur, recte nunc dicitur : *Aut confringet glebas vallium post te ?* Ut vero de suis virtutibus beatus Job humilia sentiat, et adhuc de hujus mundi potestatibus sub rhinocerotis nomine sublimia cognoscat, sequitur :

CAPUT VI.

VERS. 11. — *Nunquid fiduciam habebis in magna fortitudine ejus, et derelinques ei labores tuos ?*

8. *Temporalis principis potestatem sibi servire cogit Christus, eique suam Ecclesiam credidit ac commendavit.* — In rhinocerotis fortitudine fiduciam Dominus habere se asserit, quia vires quas temporaliter terreno principi contulit, ad cultum suæ venerationis inclinavit, ut ex accepta potestate, per quam dudum contra Deum tumuerat, religiosum nunc Deo obsequium impendat. Quo enim in mundum plus potest, eo pro mundi auctore plus prævalet. Nam quia subjectis ipse metuitur, tanto facilius persuadet, quanto et eum potestate indicat qui vere metuatur. Dicatur ergo : *Nunquid fiduciam habebis in magna fortitudine ejus ?* Ac si diceretur : *Ut ego, qui vires terrenorum principum meo cultui servituras aspicio. Tanto enim ea quæ nunc agis, minora æstimo, quanto jam prævideo, quia et majores hujus mundi mihi potestates inclinabo. Bene autem subditur : Et derelinques ei labores tuos ?* Labores enim suos huic rhinocerosi Dominus reliquit, quia converso terreno principi eam quam sua morte mercatus est, Ecclesiam credidit : quia videlicet in ejus manu quanta sollicitudine pax fidei sit tuenda commisit. Sequitur :

CAPUT VII [Vel. V, Res. IV].

VERS. 12. — *Nunquid credes ei quod reddat mentem tibi, et aream tuam congreget ?*

9. *Pro Ecclesia leges promulgat; qui dudum contra eam sæviabat.* — Qui aliud semen, nisi verbum prædicationis accipitur ? sicut in Evangelio Veritas dicit : *Exiit qui seminat, seminare (Matth. xiii, 5) ;* et sicut propheta ait : *Beati qui seminatis super omnes aquas (Isai. xxxii, 20).* Quid aliud area nisi Ecclesia

^e Val. Cl., exero.

^f Gilot., Vatic., Gussanv. et al., cum Mss. Ed. Germ., ad prosectum ; Mss. Corb. Germ., Anglie., Norm., etc., ad propectum.

^g Laudun. : *Nunquid habebis fiduciam magnam in forti.* Val. Cl. : *Nunquid habebis fidem in forti magnitudine.*

^h Duo Germ., Laud. et pl. Norm., tanto ergo.

debet intelligi? de qua Præcursoris voce dicitur: *Et A permandabit aream suam* (Matth. III, 12). Quis ergo in initio nascentis Ecclesiæ crederet, dum contra eam ille indomitus principatus terræ tot minis et cruciatibus sæviret, quia rhinoceros iste Deo sementem redderet, id est acceptum prædicationis verbum operibus repensaret? Quis **1000** posset tunc infirmorum credere quod ejus aream congregaret? Ecce enim modo pro Ecclesia leges promulgat, qui dudum contra eam per varia tormenta sæviebat. Ecce quaslibet gentes capere potuerit ad fidei illas gratiam suadendo perducit; eisque æternam vitam indicat, quibus captis præsentem servat. Cur hoc? Quia videlicet aream nunc congregat, quam aliquando superbo cornu dispergendo ventilabat. Audiat igitur beatus Job quid gentilitatis principes faciant, et nequamquam se apud semetipsum de gloria tantæ suæ virtutis extollat. Audiat et rex potens, potentiores hujus mundi reges quanta Deo devotione famulentur, et virtutem suam quasi pro singularitate non trahat in elationis vitium, qui habet in aliis exemplum, quia etsi tunc ei similem Dominus non vidit, multos tamen per quos ejus gloriam retunderet prævidit.

10. *Qui terrenorum principum metu, Ecclesiam aperta vi vexare non audent, ad varia fraudis argumenta convertuntur. Sine hoste esse non potest Ecclesia.* — Igitur quia terreni principes magna se Deo humilitate substernunt, pravi homines qui dudum contra Ecclesiam in infidelitate positi aperta adversitate sæviebant, nunc ad alia fraudis argumenta C convertuntur. Quia enim illos religionem venerari conspiciunt, ipsi cultum religionis assumunt, et honorum vitam sub despectis vestibus iniquis moribus premunt. Mundi quippe dilectores sunt, hocque in se quod homines venerentur ostendunt, atque eis qui vere semetipsos despiciunt, non mente, sed veste copulantur. Quia enim præsentem gloriam amantes assequi non possunt, quasi despicientes sequuntur. Qui quid sentiunt contra bonos ostenderent, si aptum nequitiae tempus invenirent. [Vet. VI.] Sed hæc etiam argumenta pravorum ^a ad electorum purgamenta proficiunt. Sancta enim Ecclesia transire siue labore tentationis non potest tempora peregrinationis, quæ etsi foris apertos hostes non habet, intus tamen tolerat fictos fratres. Nam contra vitia semper in acie est, et habet etiam pacis tempore bellum suum; et fortasse gravius affligitur cum non extraneorum ictibus, sed suorum moribus impugnatur. Sive itaque illo, seu isto tempore, est tamen semper in labore. Nam et in persecutione

principum timet ne amittant boni quod sunt, et in conversione principum tolerat, quia mali simulant bonos se esse, quod non sunt. Unde omnipotens Deus, quia rhinocerotem hunc loris ligatum ^b dixit, illico pravorum hypocrisim subdidit, dicens:

CAPUT VIII [Rec. V].

VERS. 13. — *Penna struthionis similis est pennis herodii et accipitris.*

11. *Struthioni pennas habenti, sed non volatum, similes sunt hypocritæ.* — Quis herodium et accipitrem nesciat aves reliquas quanta volatus sui velocitate transcendat? Struthio vero pennæ eorum similitudinem habet, sed volatus eorum celeritatem non habet. A terra quippe elevari non valet, et alas quasi ad volatum specie tenus erigit, sed tamen nunquam se a terra volando suspendit. Ita sunt nimium omnes hypocritæ, qui dum honorum vitam simulant, imitationem sanctæ ^c visionis habent, sed veritatem sanctæ actionis non habent. Habent quippe volandi pennas per speciem, sed in terra repunt per actionem, quia alas per figuram sanctitatis ^d extendunt, sed curarum sæcularium pondere prægravati, nullatenus a terra sublevantur. Speciem namque Pharisæorum reprobans Dominus, quasi struthionis pennam **1001** redarguit, quæ in opere aliud exercuit, et in colore aliud ostendit, dicens: *Væ vobis, Scribæ et Pharisæi hypocritæ, quia similes estis sepulcris dealbatis; quæ foris quidem apparent hominibus speciosa, intus vero sunt plena ossibus mortuorum; ita et vos foris apparetis hominibus justi, intus vero pleni estis avaritia et iniquitate* (Matth. XXIII, 27). Ac si diceret: Sublevare vos videtur species pennæ, sed in infimis vos deprimit pondus vitæ. De hoc pondere per Prophetam dicitur: *Filii hominum, usquequo ^e graves corde* (Psal. LV, 3)? Hujus struthionis conversurum se hypocrisim Dominus pollicetur, cum per prophetam dicit: *Glorificabunt me bestię agri, dracones et struthiones* (Isai. XLIII, 20). Quid enim draconum nomine, nisi in aperto malignos mentes exprimuntur, quæ per terram semper in infimis cogitationibus repunt? Quid vero per struthionum vocabulum nisi hi qui se bonos simulant designantur, qui sanctitatis vitam quasi volatus pennam per speciem retinent, sed per opera non exercent? Glorificari itaque se Dominus a dracone vel struthione asserit, quia et aperte malos, et fide bonos plerumque ad sua obsequia ex intima cogitatione convertit. Vel certe agri bestię, id est dracones struthionesque Dominum glorificant, cum fidem quæ in illo est ea quæ in hoc mundo dudum membrum diaboli fuerat gentilitas exultat. Quam et propter mali-

^a Longip., Laud., duo Germ., Val. Cl., ad elect. augmenta. Turon., ad electorum argumenta. Seculi sumus Ebroic., aliosque Norm. et Vindoc. Editi habent, ad elect. salutem.

^b Laudun., ducit.

^c Ita Ebroic. alique Norm. Vind., duo Germ., Laud., Longip., Val. Cl. et vetus Edit. Paris. Aliæ habent conversationis, meliori, ut videtur, sensu. Quanquam visio hic significare possit speciem, appa-

rentiam, ut infra, n. 26, *Hypocrita... religionis visione vestitur.*

^d Vindoc., ostendunt.

^e Ita Laud., Val. Cl., Pratel. ac pler., pro gravi corde, quod legitur in duob. Germ. et in omnibus Edit.

^f Vindoc., duo Germ. et Val. Cl., *Glorificabit me bestia*, et infra, *vel certe agri bestia*,

tiam draconum nomine exprōbat, et propter hypocrisim ^a vocabulo struthionum notat. Quasi enim pennas accepit gentilitas, sed volare non potuit, quæ et naturam rationis habuit, et actionem rationis ignoravit.

12. *Electi pauca habent hic quæ eos deprimant, multa quæ sursum tollant; secus reprobi.* — Habemus adhuc quod in consideratione struthionis hujus de accipitre et herodio attentius perpendamus. Accipitris quippe et herodii parva sunt corpora, sed pennis densioribus fulta, et ideo cum celeritate transvolant, quia eis ^b parum inest quod aggravat, multum quod levat. At contra struthio raris pennis induitur, et immani corpore gravatur, ut etsi volare appetat, ipsa pennarum paucitas molem tanti corporis in aera non suspendat. Bene ergo in herodio et accipitre electorum persona signatur, qui quandiu in hac vita sunt, sine quantulocunque culpæ contagio esse non possunt. Sed cum eis parum quid inest quod deprimat, multa virtus bonæ actionis suppetit quæ illos in superna sustollit. At contra hypocrita, etsi facit pauca quæ elevent, perpetrat multa quæ gravent. Neque enim nulla bona agit hypocrita, sed quibus ea ipsa deprimat, multa perversa committit. Paucae igitur pennæ corpus struthionis non sublevant, quia parvum bonum hypocritæ multitudo pravæ actionis gravat. Hæc quoque ipsa struthionis penna ad pennas herodii et accipitris similitudinem coloris habet, virtutis vero similitudinem non habet. Illorum namque conclusæ et firmiores sunt, et volatu aerem premere virtute suæ soliditatis possunt. At contra struthionis pennæ dissolutæ, eo volatum sumere nequeunt, quo ab ipso quem premere debuerant aere transcenduntur. Quid ergo in his aspicimus nisi quod electorum virtutes solidæ evolant, ut ventos humani favoris prement? Hypocritarum vero actio quamlibet recta videatur, volare non sufficit, quia videlicet fluxæ virtutis pennam humanæ laudis aura pertransit.

1002 [Vet. VII.] 15. *Veri Christiani a falsis, ex fructibus discernendi.* — Sed ecce cum unum eundemque bonorum malorumque ^c habitam cernimus, cum ipsam in electis ac reprobis professionis speciem videmus, unde nostræ intelligentiæ suppetat ut electos a reprobis, a falsis veros comprehendendo discernat? Quod tamen citius agnoscimus, ^d si intimata in memoriam præceptoris nostri verba signamus, qui ait: *Ex fructibus eorum cognoscetis eos* (Matth. vii, 20). Neque enim pensanda sunt quæ ostendunt in imagine, sed quæ servant in actione. Unde hic postquam speciem struthionis hujus intulit, mox facta subjungit, dicens:

CAPUT IX.

Vers. 14. — *Quæ derelinquit in terra ova sua.*

14. *Hypocritæ quos gignunt, bonis exemplis fovere*

^a Pler. vulg., *vocabulo... vocat.* Vet. Ed. Paris. et Basil. cum Mss., *notat.*

^b In Pratel. aliique Norm., hic et alibi, sæpe leg. *parum, pro parum.*

^c Laudun., *obitum*

^d Vindoc., Ebrioc. aliosque Norm. hic sequimur.

A *et nutrire negligunt.* — Quid enim per ova, ^e nisi tenera adhuc probles exprimitur, quæ diu fovenda est, ut ad vivum volatilis perducatur? Ova quippe insensibilia in semetipsis sunt, sed tamen calefacta, in viva volatilia convertuntur. Ita nimium perveli auditores ac filii certum est, quod frigidi insensibilesque remaneant, nisi doctoris sui sollicita exhortatione caleant. Ne igitur derelicti in sua insensibilitate torpescant, assidua doctorum voce fovendi sunt, quosque valeant et per intelligentium vivere, et per contemplationem volare. Quia vero hypocritæ quævis perversa semper operentur, loqui tamen recta non desinunt; bene autem loquendo in fide vel conversatione filios parant, sed eos bene vivendo nutrire non possunt, recte de hac struthione dicitur: **B** *Quæ derelinquit in terra ova sua.* Curam namque filiorum hypocrita negligit, quia ex amore intimo rebus se exterioribus sublit, in quibus quanto magis extollitur, tanto minus de prolis suæ defectu creclatur. Ova ergo in terra dereliquisse est natos per conversionem filios nequaquam a terrenis acibus interposito exhortationis nido suspendere. Ova in terra dereliquisse est nullum celestis vitæ filii exemplum præbere. Quia enim hypocritæ per charitatis viscera non calent, de torpore prolis editæ, id est de ovorum suorum frigore nequaquam dolent; et quanto se libentius terrenis acibus inserunt, tanto negligentius eos quos ^f generant agere terrena permittunt. Sed quia derelictos hypocritarum filios superna cura non deserit, nonnullos namque etiam ex talibus inima electione præscitos, largitæ gratiæ respectu calefacit, recte subjungitur:

CAPUT X [Rec. VI].

1300. — *Tu forsitan in pulvere calefacies ea?*

15. *Pravorum et bonorum doctorum filios Dei gratia calefacit.* — Ac si dicat: Ut ego, qui illa in pulvere calefacio, quia scilicet parvulorum animas, et in medio peccantium sitas, amoris mei igne succendo. Quid pulvis, nisi peccator accipitur? Unde et ille hostis hujus peccatoris perditione satiatur, de quo per prophetam dicitur: *Serpenti pulvis panis ejus* (Isai. lxxv, 25). Quid per pulverem, nisi ipsa iniquorum instabilitas demonstratur? De qua David ait: *Non sic impit non sic, sed tanquam pulvis quem projicit ventus a facie terræ* (Psal. i, 4). Ova ergo Dominus in pulvere derelicta calefacit, quia parvulorum animas prædicatorum suorum sollicitudine destitutas, etiam in medio peccantium positas amoris sui igne succendit. Hinc est quod plerosque cernimus et in medio populorum vivere, et tamen vitam torpentis populi non tenere. Hinc est quod plerosque cernimus, et malorum turbas non fugere, et tamen superno ardore flagrare. Hinc est quod plerosque cernimus, **1003** ut ita dixerim, in frigore calere. Unde enim nonnulli in Accedunt Turon., ubi legitur *si intima*, et Corb. Germ., qui habet *intima in memoria*. Editi etiam vastiores cum ^g *erm. habent si intemerata*.

^e Mss. Anglic. et Norm. cum Germ., *nisi terrena*.

^f Germ., Pratel. et alif. *generant.*

terrenorum hominum torpore positi supernæ spei desiderii inardescant, unde et inter frigida corda succensis sunt, nisi quia omnipotens Deus derelicta ova scit etiam in pulvere calefacere, et frigoris pristini insensibilitate discussa, per sensum spiritus vitalis animare, ut nequaquam jacentia in infirmis torpeant; sed in viva volatilia versa sese ad cœlestia contemplando, id est volando, suspendant? Notandum vero est quod in his verbis non solum hypocritarum actio perversa reprobatur, sed honorum etiam magistrorum, si qua fortasse subreperit elatio premitur. Nam cum de se Dominus dicit quod derelicta ova in pulvere ipse calefaciat, profecto aperte indicat quia ipse operatur intrinsecus per verba doctoris, qui et sine verbis ullius hominis calefacit quos voluerit in frigore pulveris. Ac si aperte doctoribus dicat: Ut sciatis quia ego sum qui per vos loquentes operor, ecce cum voluerò cordibus hominum etiam sine vobis loquor. [Vet. VIII.] Humiliata igitur cogitatione doctorum, ad exprimendum hypocritam sermo convertitur; et qua fatuitate torpeat, adhuc sub struthionis faeco plenas indicator. Nam sequitur:

CAPUT XI [Rec. VII].

VERS. 15. — Obliviscitur quod pes conculcet ea, aut bestia agri conterat.

16. Pravi doctores de sua prole non sunt solliciti, secus boni. — Quid in pede, nisi transitus operationis accipitur? Quid in agro, nisi mundus iste signatur? De quo in Evangelio Dominus dicit: Ager autem est mundus (Matth. XIII, 38). Quid in bestia nisi antiquus hostis exprimitur, qui hujus mundi rapinis insidians, humana quotidie morte satiatur? De qua per Prophetam, pollicente Domino, dicitur: Et mala bestia non transibit per eam (Isai. xxxv, 9). Struthio itaque ova sua deserens obliviscitur quod pes conculcet ea, quia videlicet hypocritæ eos quos in conversatione filios generant derelinquunt, et omnino non curant, ne aut exhortationis sollicitudine, aut disciplinæ custodia destitutos, pravorum operum exempla pervertant. Si enim ova quæ gignunt diligere, nimirum metuerent ne quis ea, perversa opera demonstrando, calcaret. Hunc Paulus pedem infirmis discipulis, quasi ovis quæ posuerat, metuebat, cum diceret: Multi ambulant, quos sæpe dicebam vobis, nunc autem et flens dico, inimicos crucis Christi (Phil. III, 18). Et rursum: Videte canes, videte malos operarios (Ibid., 2). Et rursum: Denuntiamus vobis, fratres, in nomine Domini nostri Jesu Christi, ut subtrahatis vos ab omni fratre ambulante inordinate, et non secundum traditionem quam acceperunt a nobis (II Thess. III, 6). Hunc pedem Joannes Caio formidabat, qui cum multa Diotrephis mala præmisisset,

A adjunxit: Charissime, noli imitari malum, sed quod bonum est (III Joan. 11). Hunc ipse Synagogæ dux infirmo suo gregi metuebat, dicens: Quando ingressus fueris terram quam Dominus Deus dabit tibi, cave ne imitari velis abominationes illarum gentium (Deut. XVIII, 9). Obliviscitur etiam quod bestia agri conterat, quia nimirum si diabolus in hoc mundo sæviens editos in bona conversatione filios rapiat, hypocrita omnino non curat. Hanc autem agri bestiam Paulus ovis quæ posuerat metuebat dicens: Timeo, ne sicut serpens Evam seduxit astutia sua, ita corrumpantur sensus vestri a charitate, quæ est in Christo Jesu (II Cor. XI, 3). Hanc agri bestiam discipulis metuebat Petrus, cum diceret: Adversarius vester diabolus, quasi leo rugiens circuit, querens quem devoret, cui resistite fortes in fide (I Pet. V, 8). Habent ergo veraces magistri super discipulos suos timoris viscera ex virtute charitatis: hypocritæ autem tanto minus commissis sibi metuunt, quanto nec sibi metipsis quid timere debeant deprehendunt. Et quia obduratis cordibus vivunt, ipsos etiam quos generant filios nulla pietate debiti amoris agnoscunt. Unde adhuc sub struthionis specie subditur:

CAPUT XII.

VERS. 16. — Duratur ad filios suos, quasi non sint sui.

17. Hi charitate flagrant erga filios, non illi. — Quem enim charitatis gratia non infundit, proximum suum etiam si ipse hunc Deo genuit, extraneum respicit, ut profecto sunt omnes hypocritæ, quorum videlicet mentes dum semper exteriora appetunt, intus insensibiles sunt; et in cunctis quæ agunt, dum sua semper expetunt, erga affectum proximi nulla charitatis compassione mollescent. O quam mollia viscera gestabat Paulus, quando circa filios suos tanto æsta amoris inhiabat, dicens: Nos vivimus, si vos statis in Domino (I Thess. III, 8). Et, Testis mihi est Deus, quomodo cupiam omnes vos in visceribus Christi Jesu (Phil. I, 8). Romanis quoque ait: Testis est mihi Deus, cui servo in spiritu meo, in Evangelio Filii ejus, quod sine intermissione memoriam vestri semper facio in orationibus meis, obsecrans si quo modo tandem aliquando prosperum iter habeam in voluntate Dei veniendi ad vos; desidero enim videre vos (Rom. I, 9, seq.). Timotheo quoque ait: Gratias ago Deo meo, cui servo a progenitoribus meis in conscientia pura, quia sine intermissione habeam tui memoriam in orationibus meis, nocte ac die desiderans te videre (II Tim. I, 3). Thessaloniceis quoque amore suum indicans, dicit: Nos autem, fratres, desolati a vobis ad tempus horæ, aspectu, non corde, abundantius festinavimus faciem vestram videre cum multo de-

^a Vindoc., Norm. et plerique, est hic mundus.

^b Ebroic. alique Norm., Vindoc. et Val. Cl., in conversionem, vel in conversione.

^c Duo Germ. et Val. Cl., Diotrephis.

^d Vindoc., Ebroic. ac Norm., in bona parte conconversionis. Plur. Editi, in bona conversione.

^e Duo Germ. et Val. Cl., a castitate.

^f Val. Cl., ut extraneum.

^g Corb. Germ., Vindoc., Norm. ac plur., nunc vivimus, quod legitur tum in textu Græco, tum in Vulg.

^h Duo Germ. et Prætel., quam sine intermissione.

ⁱ Laud., duo Germ. et Val. Cl., ad tempus, ore, aspectu.

^j Laud., Corb. Germ., Prætel. et alii Norm., festinavimus.

siderio (I *Thess.* II, 17). Qui duris persecutionibus A pressus, et tamen de filiorum salute sollicitus, ad-
 junxit: *Misimus Timotheum fratrem nostrum, et mi-*
nistrum Dei in Evangelio Christi, ad confortandos vos;
et exhortandos pro fide vestra, ut nemo moveatur in
tribulationibus istis. Ipsi enim scitis quod in hoc positi
sumus (I *Thess.* III, 2). Ephesiis quoque ait: *Peto*
ne deficiatis in tribulationibus meis pro vobis quæ est
gloria vestra (Ephes. III, 13). Ecce in tribulatione
 positus alios exhortatur, et in hoc quod ipse sustinet
 alios roborat. Non enim filiorum suorum fuerat more
 struthionis oblitus, sed metuebat nimis ne ejus disci-
 puli in prædicatore suo tot persecutionum probra
 cernentes, fidem in eo despicerent, contra quam in-
 numeræ passionum contumeliæ prævalerent. Et idcir-
 co minus dolebat in tormentis, sed magis filii de B
 tormentorum suorum tentatione metuebat. Parvi-
 pendebat in se plagas corporis, dum formidaret in
 filiis plagas cordis. Ipse patiendo suscipiebat vulnera
 tormentorum, sed filios consolando, curabat vulnera
 cordium. Pensemus ergo cujus charitatis fuerit, inter
 dolores proprios aliis timuisse, pensemus cujus cha-
 ritatis fuerit, filiorum salutem inter sua detrimenta
 requirere, et statum mentis in proximis etiam ex sua
 dejectione custodire.

1005 [Vet. IX.] 18. *Quia per concupiscentiam*
in exteriora bona feruntur. Quæ apud se tota non est
mens, cogitare se non potest. — Sed hæc hypocritæ
charitatis viscera nesciunt, quia eorum mens quanto
per mundi concupiscentiam in exteriora resolvitur,
tanto per inaffectionem suam interius obduratur; et
torpore insensibili frigescit intrinsecus, quia amore
damnabili mollescit foris; seque ipsam considerare
non valet, quia cogitare se minime studet. Cogitare
vero se mens non potest, quæ tota apud semetipsam
non est. Tota vero esse apud semetipsam non sufficit,
quia^a per quot concupiscentias rapitur, per tot a
semetipsa species dissipatur, et sparsa in infimis
jacet, quæ collecta, si vellet, ad summa consur-
geret.

19. *Mira justorum intra se collectorum perspicacia.*
 — Unde justorum mens, quia per custodiam disci-
 plinæ a cunctorum visibilium fluxu appetitu con-
 stringitur, collecta apud semetipsam intrinsecus
 integratur; qualisque Deo vel proximo esse debeat,
 plene conspicit, quia nihil suum exterius derelinquit; D
 et quanto ab exterioribus abstracta^b compescitur,
 tanto aucta in intimis inflammatur; et quo magis
 ardet, eo ad deprehendenda vitia^c amplius lucet.
 Hinc est enim quod sancti viri dum se intra semet-
 ipsos colligunt, mira ac penetrabili acie occulta
 etiam aliena delicta deprehendunt. Unde bene per
 Ezechielem prophetam dicitur: *Emissa similitudo*
manus apprehendit me in cincinno capitis mei, et ele-

^a Recent. Vulgati, *per quot concupiscentias*. Mss. duo Germ., Ebroicæ, alique Norm., Laud., Longip., Val. Cl. et al., *concupiscentias*, ut etiam legitur in vet. Ed. Paris. et Basil. et quidem melius; nam ut infra habetur, *per tot.... species*, ita supra legendum, *per quot concupiscentias*.

vavit me spiritus inter terram et cælum, et adduxit me
in Jerusalem in visione Dei juxta ostium interius, quod
respiebat ad Aquilonem, ubi erat statutum idolum
zeli, ad provocandam æmulationem (Ezech. VIII, 3).
 Quid est enim cincinnus capitis, nisi collectæ cogi-
 tationes mentis, ut non sparsæ diffuant, sed per disci-
 plinam constrictæ subsistant? Manus ergo desuper
 mittitur, et propheta per cincinnum capitis elevatur,
 quia cum nostra mens sese per custodiam colligit, vis
 superna sursum nos ab infimis trahit. Bene vero
 inter terram et cælum^d sublatus se asserit, quia
 quilibet sanctus in carne mortali positus, plene qui-
 dem adhuc ad superna non pervenit, sed jam tamen
 ima derelinquit. In visione vero Dei in Jerusalem du-
 citur, quia videlicet unusquisque proficiens per cha-
 ritatis zelum, qualis esse Ecclesia debeat contem-
 platur. Bene quoque additur. ^e *Juxta ostium interius,*
quod respiciebat ad Aquilonem, quia nimirum sancti
 viri dum per aditum internæ contemplationis aspi-
 ciunt, plus prava intra Ecclesiam fieri quam recta
 deprehendunt; et quasi in Aquilonis parte oculos, id
 est ad solis sinistram flectunt, quia contra vitiorum
 frigora charitatis se stimulis accendunt. Ubi et recte
 subjungitur: *Quia illic erat statutum idolum zeli ad*
provocandam æmulationem. Dum enim intra sanctam
 Ecclesiam a nonnullis specie sola fidelibus, rapinas
 et vitia perpetrari considerant, quid aliud quam in
 Jerusalem idolum vident? Quod idolum zeli dicitur,
 quia per hoc contra nos æmulatione superna provoca-
 tur: et tanto districtius delinquentes ferit, quanto
 nos^f charius Redemptor amat.

[Vet. X.] 20. *Hypocritarum ad cælestia torpor, er-*
dor ad terrena. — Hypocritæ igitur, quia cogitationes
mentis non colligunt, per cincinnum capitis minime
tenentur. Et qui sua nesciunt, commissorum sibi
quando delicta deprehendunt? Hi itaque torpent
1006 *a cælestibus, ad quæ flagrare debuerant; et*
flagrant terrenis rebus anxie, a quibus laudabiliter
torpuissent. Postposita quippe filiorum cura, sæpe
eos videas se contra pericula immensi laboris accin-
gere, maria transmeare, adire judicia, pulsare prin-
cipatus, palatia irrumpere, jurgantibus populorum
cuneis interesse, et terrena patrimonia laboriosa ob-
servazione defendere. Quibus si fortasse dicatur:
Cur ista vos agitis, qui sæculum reliquistis? respon-
dent illico Deum se metuere, et idcirco tanto studio
defendendis patrimoniis insudare. Unde bene adhuc
de struthionis hujus stulto labore subjungitur:

CAPUT XIII [Rec. VIII].

VERS. 16. — *Frustra laboravit, nullo timore co-*
gente.

21. *Neglecta filiorum custodia, temporalia damna*
vel leviora jurgiis propulsat. Erga ea quæ possidemus
qua mente simus, nisi cum amittuntur, ignoramus. —

^b Laud. et Val. Cl., *conspicitur*.

^c Vindoc. Ebroicæ. et al. Norm., *amplius videt*.

^d Idem cum Corb. Germ. et Val. Cl., *sublevatum*.

^e Ed. cum duob. Germ., *quia juxta ostium interius ductus est, quod respiciebat*.

^f Turon., *carnis redemptor*

Illic namque trepidaverunt timore, ubi non erat timor A
(Psal. xiii, 5). Ecce enim divina voce præcipitur :
Si quis tibi tulerit tunicam, et voluerit tecum iudicio
contendere, dimitte illi et pallium (Matth. v, 40). Et
rursum : *Si quis quod tuum est tulerit, ne repetas*
(Luc. vi, 30). Paulus quoque apostolus discipulos
suos cupiens exteriora despiciere, ut valeant interna
servare, admonet, dicens : *Jam quidem omnino deli-*
ctum est in vobis, quod iudicia habetis inter vos, quare
non magis injuriam accipitis, quare non magis fraudem
patimini (I Cor. vi, 7) ? Et tamen hypocrita, assum-
pto sanctæ conversationis habitu, filiorum custodiam
deserit, et temporalia quæque defendere etiam jurgi-
is quærit. Exemplo suo eorum perdere corda non
trepidat, et quasi per negligentiam amittere patri-
monia terrena formidat. In errorem discipulus labitur, B
et tamen cor hypocritæ nullo dolore sauciatur. Ire
in iniquitatis voraginem commissos sibi conspicit, et
hæc quasi inaudita pertransit ; at si quod sibi leviter
inferri temporale damnum senserit, in ultionis iram
repente ab intimis inardescit. Mox patientia rumpitur,
mox dolor cordis in vocibus effrenatur, quia dum
animarum damna æquanimiter tolerat, jacturam vero
rerum temporalium repellere etiam cum spiritus
commotione festinat, cunctis veraciter indicat teste
mentis perturbatione quid amat. Ibi quippe est
grande studium defensionis, ubi et gravior vis amo-
ris. Nam quanto magis terrena diligit, tanto privari
eis vehementius pertimescit. Qua enim mente ali-
quid in hoc mundo possidemus, non docemur, nisi
cum amittimus. Sine dolore namque amittitur, quid C
quid sine amore possidetur. Quæ vero ardentem dili-
gimus habita, graviter suspiramus ablata. Quis autem
nesciat quia nostris usibus res terrenas Dominus
condidit, suis autem animas hominum creavit ? Plus
ergo Deo se amare vincitur, qui, neglectis his
quæ ejus sunt, propria tuetur. Perdere namque hy-
pocritæ ea quæ Dei sunt, id est animas hominum,
non timent, et quæ sua sunt amittere, videlicet res
cum mundo transeuntes, quasi districto iudici posi-
turi rationes timent, ac si placatum inveniant, cui,
desideratis rebus, id est rationabilibus, perditis, in-
sensibilia ^a et non quæsitâ conservant. Possidere
aliquid in hoc mundo volumus, et ecce Veritas clamat :
Nisi quis renuntiaverit omnibus quæ possidet,
non potest meus esse discipulus (Luc. xiv, 35).

22. *Quo animo, cum necessitas et charitas cogunt*
litigandum. — Perfectus igitur Christianus quomodo
debet res terrenas jurgando defendere, ^b quas non
præcipitur 1007 possidere ? Itaque cum res pro-
prias amittimus, si perfecte Deum sequimur, in
hujus vitæ itinere a magno onere ^c levigati sumus.
Cum vero curam rerum ejusdem nobis itineris neces-

^a Deest conjunctiva particula *et* in Laud. ac non-
nulli.

^b Mss. Germ. ac Ed. Gilot., Vatic. et Gussanv.,
quas nunc præcipitur non possidere, contrario sensu
et repugnantibus cæt. Mss. veteribusque Ed.

^c Laud. et Val. Cl., *liberati*.

sitas imponit, quidam dum eas rapiunt, solummodo
tolerandi sunt ; quidam vero conservata charitate
prohibendi, non tamen sola cura ne nostra subtra-
bant, sed ne rapientes non sua, semetipsos perdant.
Plus quippe ipsis raptoribus debemus metuere, quam
rebus irrationabilibus defendendis inihiare. Ista nam-
que etiam non rapta morientes amittimus, cum illis
vero et nunc conditionis ordine, etsi corrigi studeant,
post perceptionem muneris, unum sumus. Quis au-
tem nesciat quia minus ea quibus utimur, et plus
debemus amare quod sumus ? Si ergo et pro sua uti-
litate raptoribus loquimur, non jam solum nobis quæ
temporalia, sed ipsis etiam quæ sunt æterna vindicamus.

23. *Qua moderatione litigandum.* — Qua in re
illud est solerter intuendum, ne per necessitatis me-
tum cupiditas subrepat rerum, et zelo succensa pro-
hibitio, ^d impetus immoderatione distensa, ^e usque
ad odiosæ turpitudinem contentiois erumpat. Dum-
que pro terrena re pax a corde cum proximo scin-
ditur, liquido apparet quia plus res quam proximus
amatur. Si enim charitatis viscera etiam circa rap-
torem proximum non habemus, nosmetipsos pejus
ipso raptore persequimur, graviusque nos quam alter
poterat devastamus, quia dilectionis bonum sponte
deserentes, a nobis ipsis intus est quod amittimus, qui
ab illo sola exteriora perdebamus. Sed hanc hypo-
crita formam charitatis ignorat, quia plus terrena
quam cœlestia diligens, contra eum qui temporalia
diripit sese in intimis immani odio inflammat.

[Vet. XI.] 24. *Qui discrepent ab hypocritis non-*
nullis acrius bona temporalia tuentes. Hi qua cautiela re-
prehendendi. — Sciendum vero est quia sunt non-
nulli quos charitatis gremio nutriens mater Ecclesia
tolerat, quousque ad spiritualis ætatis incrementa per-
ducant, qui nonnunquam et sanctitatis habitum tenent,
et perfectionis meritum exsequi non valent. Ad dona
namque spiritalia minime assurgunt, et idcirco his
qui sibi conjuncti sunt ad tuenda ea quæ terrena sunt
serviunt, et nonnunquam in defensionis ejusdem ira-
cundia excedunt. Hos nequaquam credendum est in
hypocritarum numerum incurrere, quia aliud est in-
firmitate, aliud malitia peccare. Hoc itaque inter hos
et hypocritas distat, quod isti infirmitatis suæ conscii
malunt a cunctis de culpa sua redargui, quam de ficta
D sanctitate laudari ; illi vero et iniqua se agere certi
sunt, et tamen apud humana judicia de nomine sancti-
tatis intumescunt. Isti non metuunt pravis homi-
nibus etiam de bona actione displicere, dum super-
nis tantummodo judiciis placeant ; illi vero nunquam
quid agant, sed quomodo de actione qualibet homi-
nibus possint placere considerant. Isti juxta modum
suæ intelligentiæ etiam in rebus sæculi militant cau-

^d Germ., Turon. et pler. Norm., *impetu immoder-*
atiore. Ita quoque vet. Ed.

^e Gilot., Vatic., Gussanv., post Ms. Germ., *usque*
ad odiosa verba, et turpitudinem. Lectionem nostram
exhibent Turon., Corb. Germ. Norm., Laud., Val.
Cl. et vet. Ed.

causis Dei; ^a illi vero per causas Dei intentioni deserviunt sanctorum, ^b quia inter ipsa quoque quae se agere sancta opera ostendunt, non conversionem **1008** quaerunt hominum, sed auras favorum.

25. Igitur dum quosdam non despectae conversationis viros irasunde vel simie defendere terrena conspicimus, debemus hoc in illis per charitatem reprehendere, nec tamen eos reprehendendo ^c desperare, quia plerumque uni eisdemque homini et insunt quaedam iudicabilia quae apparent, et magna quae latent. In nobis autem saepe magna in facie prodeunt, et nonnunquam quae reprehendenda sunt occultantur. Hinc ergo ^d humilianda est nostrae mentis elatio, quod et illorum infirma sunt publica, et nostra secreta; et rursus fortia illorum secreta sunt, et in publico nostra vulgantur. Quos ergo de aperta infirmitate reprehendimus, superest ut de occultae fortitudinis assumptione veneremur; et si de aperta se infirmitate nostra mens elevat, occulta sua infirma considerans, sese in humilitate premat. Saepe enim nonnulli multis praeceptis obsequuntur, et quaedam pauca praetereant, et nos multa praetermittimus cum pauca servamus. Unde fit plerumque ut quia quod servare nos novimus, hoc praeterire alios videmus, fitico nostra se in elatione mens elevet, obliviscens quam multa praetereant, cum valde sint pauca quae servat. Necessae est igitur ut in quibus alios reprehendimus, elationem sollicitae nostrae cogitationis inclinamus, quia si sublimiorem se caeteris noster animus conspiciat, quasi in praecipitia singularitatis ductus, ^e non pejus ruit. Sed cur hypocrita caelestia lucra deserens terrenis elaborat, sub struthionis adhaec nomine subjungit, dicens:

CAPUT XIV [Rec. IX].

Vnas. 17. *Privavit eam Deus sapientia, nec dedit illi intelligentiam.*

26. *Deus obdurat eor, non quia duritiam confert, sed quia exigentibus peccatis, non emollit.* — Quamvis aliud sit privare, aliud non dare, hoc tamen repetit subdendo, *Non dedit, quod praemisit, Privavit.* Ac si diceret: ^f Quod dixi, *Privavit*, non injuste sapientiam abstulit, sed iuste non dedit. Unde et Pharaonis rex Dominus obdurasse describitur, non quod ipse duritiam contulit, sed quod, exigentibus ejus meritis, nulla illud deciper infusi ^g timoris sensibilitate molliuit. Sed nunc hypocrita (*Exod. vii, 5*), quod sanctum se simulat, quod sub imagine boni operis occultat, sanctae Ecclesiae pace premitur, et ideo ante nostras oculos religionis visione vestitur. Si qua vero tentatio fidei erumpat, statim lupi mens rabida habitu

Male in duob. Germ. et in recent. Editis, *illi vero pro causis Dei.* Emendavimus ex Mss. Norm., *Vindoc., Laud., etc.*, necnon ex vet. Ed.

^b In *Vindoc., Laud., Val. Cl.*, *quia in ipsis quoque.* Duo Germ., *in ipsa.*

^c *Vindoc., Pratel.* ac pler. Norm., *despicere.*

^d *Vindoc. et Norm., reprehendenda est.*

^e *Turon., Vindoc., Norm., heu pejus.*

^f *Corrupte in Ms. Corb. Germ. et in omnibus fere Ed., quod dixit.* Mendum hoc in Edit. Basil. 1514 inventio in caeteris postea retentum. Edit. Paris. 1495

A se ovinae pellis expoliat; quantumque contra bonos saeviat, persequens demonstrat. Unde et recte subditur:

CAPUT XV.

Vnas. 18. — *Cum tempus fuerit, in altum alas erigit; deridet equitem et ascensorem ejus.*

27. *Hypocrita non solum sanctos deridet, sed Deum ipsum.* — Quid enim alas hujus struthionis accipimus, nisi pressas hoc tempore quasi complicitas hypocrity cogitationes? Quas cum tempus fuerit, in altum elevat? quia opportunitate compta, eas superbiendo manifestat. Alas in altum erigere est per effrenatam superbiam cogitationes aperire. Nunc autem quia sanctum se simulat, quia in semetipso stringit quae cogitat, quasi alas in corpore **1009** per humilitatem plicat. [Vet. XII.] Notandum vero est quod non ait: *Deridet equum et ascensorem, sed equitem et ascensorem ejus.* Equus quippe est unicuique sanctae animae corpus suum, quod videlicet novit et ab illicitis continentiae freno restringere, et rursus charitatis impulsu in exercitationis huius operis relaxare. Equitis ergo nomine anima sancti viri exprimitur, quae iumentum corporis bene subditum regit. Unde et Joannes apostolus in Apocalypsi Dominum contemplatus ait: *Et exercitus qui sunt in caelo, sequuntur eum in equis albis (Apos. xix, 14).* Multitudinem quippe sanctorum ^b qui in hoc martyrii bello sudaverat, recte exercitum vocat: qui ideo in equis albis sedere referuntur, quia mirum eorum corpora et luce justitiae et castitatis candore claruerunt. Deridet ergo hypocrita equitem, quia cum ipse in aperto iniquitatis eruperit, electorum despicit sanctitatem, et elatus fatuus appellat, quos, pace pressus fidei, callida arte simulabat. Quis vero altus hujus ascensor est equitis, nisi omnipotens Deus, qui et ea quae non erant praevidens condidit, et ea quae sunt possidens regit? Ascendit quippe equitem, quia iusti uniuscujusque viri animum possidet, sua bene membra possidentem. Huic ergo hypocrity deridere equitem est sanctos despiciere; deridere vero ascensorem equitis est prostrare usque ad injuriam creatoris.

28. *In lapsibus a minimo incipitur, et ad graviora pervenitur. Multos malos occultos Ecclesia tolerat. Cur in Ecclesia mali bonis immisti. Rhinocerotis aut unicornis nomine judaicus populus intelligendus. Rhinoceros qua arte mitigetur.* — Quia enim in unoquoque lapsu a minimis semper incipitur, et succrescentibus defectibus ad graviora pervenitur, recte hypocrity hujus iniquitas per supposita detrimenta ^c dic-

cum Mss. habet optime: *quod dixi.* Reliqua quae obscuritate laborant sic intellige: quod dixi, *privavit*, non eo sensu capiendum, quod Deus sapientiam abstulerit (id enim iuste non feret), sed quod sapientiam non dedit. In Mss. Pratel, Utic., Corb., Germ. *Vindoc.*, legitur: *non iuste sapientiam abstulit.* Quod etiam optimo sensu potest ita intelligi: non dico Deum iuste abstulisse sapientiam, sed iuste denegasse.

^d *Norm. et Vindoc., muneris.*

^e *Longip., quae in hoc mundo, martyrii bello.*

^f *Laud., distringitur.*

linguitur, ut dicatur prius bonum se quod non sit ostendere, postmodum vero bonos aperte despicere, ad extremum quoque atque ad injuriam conditoris exilire. Nunquam quippe illic anima que ceciderit jacet, quia voluntarie semel lapsa, et ad pejora pondere suae iniquitatis impellitur, ut in profundum corrueat, semper adhuc profundius obruatur. Est ergo hypocrita, et nunc suas laudes appetat; postmodum vitam proximorum premet, et quandoque se in irrisione sui conditoris exerceat, ut quo elatiora semper excogitat, eo se supplicij atrocioribus immergat. O quam multos tales nunc sancta Ecclesia tolerat, quos cum tempus eruperit, tentatio aperta manifestat. Qui voluntates suas, quia contra eam modo non exerunt, quasi complicatas interim alas cogitationum presumunt. Quia enim a bonis malisque hac vita communiter ducitur, nunc Ecclesia ex utrorumque numero visibiliter congregatur, sed Deo invisibiliter judicante discernitur, atque in exitu suo a reproborum societate separatur. Modo vero esse in ea nec boni sine malis, nec mali sine bonis possunt. Hoc enim tempore conjuncta utraque pars sibi necessario congruit, ut et mali mutantur per exempla honorum, et boni purgantur per tentamenta malorum. Atque ideo Dominus postquam sub struthionis specie multa de hypocritarum reprobatione intulit, mox ad electorum sortem verba convertit, ut qui in illis audierant quod fugientes tolerent, in istis audiant quod imitantes ament. Sequitur [Eccl. X]. *Nunquid prebebis equo fortitudinem, aut circumdabis collo ejus hinnitum?*

29. Sed fortasse prius quam hujus equi fortitudinem **1010** hinnitumque disseramus, ab aliquibus quaeritur ut aliter etiam moralitate postposita, et rhinocerotis virtus, et struthionis hujus fatuitas exponatur. Manua quippe est verbum Dei, et quicquid bene voluntas suscipientis appetit, hoc profecto in ore comedentis sapit. (Exod. xvi). Terra est verbum Dei, quam quanto labor iniquitatis exigit, tanto largius fructum reddit. Debet ergo intellectus sacri eloquii multiplici inquisitione ventilari, quia et terra, quae saepius fraudo vertitur, ad frugem uberius astat. Quae igitur et aliter de rhinocerothe ac struthione septimus, sub brevitate perstringimus, quia ad ea quae obligatoria sunt, enodanda properamus [Vet. XIII]. Rhinoceros iste, qui etiam monoceros in Graecis exemplaribus nominatur, tantae se fortitudinis dicitur, ut nulla venantium virtute capiatur; sed sicut hi asserunt, qui describendis naturis animalium laboriosa investigatione sudaverunt, virgo ei puella proponitur, quae ad se venienti sinum aperit, in quo ille omni ferocitate postposito caput deponit, sicque ab eis a quibus capi quaeritur, repente velut inermis [Al., enervus] invenitur. Buxei quoque coloris esse describitur, qui etiam cum ele-

phantis quando certamen aggreditur, eo cornu quod in nare singulariter gestat, ventrem adversantium ferire perhibetur, ut cum ea quae molliora sunt vulnerat, impugnantes se facile sternat. Potest ergo per hunc rhinocerotem, vel certe monocerotem, scilicet unicornem, ille populus intelligi qui dum de accepta lege non opera, sed solam inter cunctos homines elationem sumpsit, quasi inter caeteras bestias cornu singulare gestavit. Unde passionem suam Dominus, Propheta canente, pronuntians, ait: *Libera me de ore leonis, et de cornibus unicornium humilitatem meam* (Psal. xxi, 22). Tot quippe in illa gente unicornes, vel certe rhinocerothes exsisterunt, quod contra praedicamenta veritatis de legis operibus, singulari et fatua elatione confisi sunt. Beate B igitur Job sanctae Ecclesiae typum tenenti dicitur:

CAPUT XVI.

CAP. XXXIX, VERS. 9. — *Nunquid viset rhinoceros servire tibi?*

30. *Ex Judaeis ferox, Saulus a Christo domitus.* — Ac si apertius dicatur: Nunquid illum populum, quem superbiere in nece fidelium stulta sua elatione consideras, sub jure tuae praedicationis inclinas? subaudis ut ego, qui et contra me illum singulari cornu extolli conspicio, et tamen mihi cum voluero protinus subdo. Sed hoc melius ostendimus, si de genere ad speciem transeamus. Ille ergo ex hoc populo et prius in superbia, et postmodum praecipuus testis in humilitate nobis ad medium Paulus ducatur, qui dum contra Deum se quasi de custodia legis nesciens extulit, cornu in nare gestavit. Unde et hoc ipsum naris cornu per humilitatem postmodum inclinans, dicit: *Qui prius fui blasphemus, et persecutor, et contumeliosus; sed misericordiam consecutus sum, quia ignorans feci* (1 Tim. i, 13). In nare cornu gestabat, qui placitum se Deo de crudelitate confidebat, sicut ipse postmodum semetipsum redarguens dicit: *Et proficiebam in Judaismo supra multos coetaneos meos in genere meo, abundantius aemulator existens patrum meorum traditionum* (Galat. i, 14). Hujus autem rhinocerotis fortitudinem omnis venator extimuit, quia Saulis saevitiam unusquisque praedicator expavit. Scriptum namque est: *Saulus adhuc spirans minarum 1011 et caedis in discipulos Domini, accessit ad principem sacerdotum, et petiit ab eo epistolas in Damascum ad synagogas, ut si quos invenisset hujus vitae viros ac mulieres, victos perduceret in Jerusalem* (Act. ix, 4). Cum flatus nare reddendus trahitur, spiratio vocatur, et illud saepe per odorem nare deprehendimus, quod oculis non videmus. Rhinoceros ergo iste nare gestabat cornu quo percuteret, quia minarum et caedis in Domini discipulos spirans, postquam praesentes interfecerat, absente quaerebat. Sed ecce omnis ante illum venator ab-

^a Germ., Land. et Val. Cl., ad pejora pondera. Corb. Germ. utramque lect. admittit.

^b Val. Cl., se in irrationem. Germ., se in irrisionem.

^c Ed., obligatoria, male; hic obligatoria intellige magis ligata et implicata.

^d Pratel. ac Utic., spirans minas et caedes.

seonditur, id est omnis homo rationale sapiens opinione timoris ejus effugatur. Ut ergo hunc rhinocerotem capiat, sinum suum virgo, id est secretum suum ipsa per se ^a involuta in carne Dei sapientia expandat. Scriptum quippe est quod cum Damascum pergeret, subito circumfulsit illum die media lux de cœlo, et vox facta est, dicens : Saule, Saule, quid me persequeris? Qui prostratus in terra respondit : Quis es, Domine? Cui illico dicitur : Ego sum Jesus Nazarenus, quem tu persequeris (Act. ix, 4, 5, seq.). Virgo nimirum rhinoceroti sinum suum aperuit, cum Saulo incorrupta Dei sapientia incarnationis suæ mysterium de cœlo loquendo patefecit ; et fortitudinem suam rhinoceros perdidit, quia prostratus humi, omne quod superbum tenebat amisit. Qui dum, sublato oculorum lumine, manu ad Ananiam ducitur, patet jam rhinoceros iste, quibus Dei loris astringitur, quia videlicet uno in tempore cæcitate, prædicatione, baptismate ligatur. Qui etiam ad Dei præsepe moratus est, quia ruminare verba Evangelii dedignatus non est. Ait enim : *Ascendi Jerosolymam cum Barnaba, assumpto et Tito. Ascendi autem secundum revelationem, et contuli cum illis Evangelium (Galat. ii, 1, 2).* Et qui prius jejunos audierat : *Durum est tibi contra stimulum calcitrare (Act. ix, 9, 5)* : mira postmodum virtute præsentis preesus, ex verbi pabulo vires obtinuit, et calcem superbis amisit.

31. *Iste rhinoceros ad agrum dominicum arandum ligatus.* — Loris quoque Dei non tantum a feritate restringitur, sed quod magis sit mirabile, ad arandum ligatur, ut non solum homines crudelitatis cornu non impetat, sed eorum etiam refectioni serviens, aratrum prædicationis trahat. Ipse quippe de evangelizantibus quasi de arantibus dicit : *Debet enim in spe qui arat arare ; et qui triturat, in spe fructus percipiendi (I Cor. ix, 10).* Qui igitur tormenta prius fidelibus irrogaverat, et pro fide postmodum flagella libenter portat, qui scriptis etiam epistolis ^b humilis ac despectus prædicat, quod dudum terribilis impugnabat ; profecto bene ligatus sub aratro desudat ad segetem, qui vivebat in campo male liber a timore. De quo recte dicitur :

CAPUT XVII [Vet. XIV].

VERS. 10. — *Aut confringet glebas vallium post te?*

32. *Glebas hoc est mentium duritiam fregit.* — Jam scilicet Dominus quorundam mentes intraverat, qui illum veraciter humani generis redemptorem credebant. Qui tamen cum nequaquam a pristina observatione recederent, cum dura litteræ prædicamenta custodirent, eis prædicator egregius dicit : *Si circumcidamini, Christus vobis nihil proderit (Gal. v, 2).* Qui ergo in humili mente fidelium legis duritiam redarguendo contrivit, quid aliud quam in valle post Dominum glebas fregit? ne videlicet grana seminum

^a Longip., *involuta in carne.* Quam lectionem libenter amplecteremur, nisi obstarent Mss. et Editi omnes quos consulimus. Hic dicitur *involuta Dei sapientia, et inferius, incorrupta.*

A quæ excisus aratro fidei sulcus cordis exciperet per custodiam litteras **1012** pressa deperirent. De quo bene adhuc subditur :

CAPUT XVIII.

VERS. 11. *Nunquid fiduciam habebis in magna fortitudine ejus, et derelinques ei labores tuos?*

33. *In ejus fortitudine quam Deus fiduciam habuerit.* — In rhinocerotis hujus fortitudine fiduciam Deus habuit, quia quanto illum crudelius sibi dura inferentem pertulit, tanto pro se constantius tolerantem adversa præcivit. Cui labores etiam quos ipse in carne pertulerat dereliquit, quia conversum illum usque ad imitationem propriæ passionis traxit. Unde et per eandem rhinocerotem dicitur : *Suppleo ea quæ desunt passionum Christi in carne mea (Coloss. i, 24).* De quo adhuc subditur :

CAPUT XIX.

VERS. 12. — *Nunquid credes illi quod reddat sementem tibi, et aream tuam congreget?*

34. *Arcam Dei prius ventilavit, postea congregavit.* — Consideremus Saulum quis fuerit, cum ab ipsa adolescentia lapidantium adjutor existeret, cum alia Ecclesiæ loca vastaret, et acceptis epistolis vastanda alia peteret, cum mors ei fidelium nulla sufficeret, sed semper ad aliorum interitum aliis extinctis anhelaret (Act. vii); et profecto cognoscimus quia nullus tunc fidelium crederet, quod ad jugum Deus suæ formidinis vim tantæ elationis inclinaret. Unde et Ananias voce dominica hunc et postquam conversum audivit, extimuit, dicens : *Domine, audivi a multis de viro hoc quanta mala sanctis tuis fecerit in Jerusalem (Act. ix, 13).* Qui tamen repente commutatus, ab hoste prædicator efficitur, et in cunctis mundi partibus Redemptoris sui nomen insinuat, supplicia pro veritate tolerat, pati se quæ irrogaverat exultat; alios blandimentis vocat, alios ad fidem terroribus revocat. Istis regnum pollicetur cœlestis patriæ, illis minatur ignem gehennæ. Hos per auctoritatem corrigit, illos ad viam rectitudinis per humilitatem trahit, atque in omni latere ad manum se sui rectoris inclinat, et tanta arte Dei aream congregat, quanta illam prius elatione ventilabat.

[Vet. XV.] 35. *Paulus abstinentia corpus castigans, ventri deditos ferit.* — Sed neque hoc abhorret a Paulo, quod rhinoceros buxei coloris dicitur, et elephantorum ventres cornu ferire perhibetur. Quia enim vivere sub rigore legis assuevit, ^c arctius cæteris in illo custodia uniuscujusque virtutis inolevit. Quid enim per colorem buxeum, nisi abstinentiæ pallor exprimitur? Cui ipse se tenaciter adhærere testatur, dicens : *Castigo corpus meum, et servituti subijcio, ne forte aliis prædicans ipse reprobus efficiar (I Cor. ix, 27).* Qui divinæ legis eruditione præditus, dum aliorum ingluviem redarguit, cornu elephantis in ventrem ferit. In ventrem quippe elephantis per-

^b Pratel. et pl. Norm., *humilius et despectus.*

^c Corb. Gerun. et Turon., *arctius illum cæteris... involvit.*

cusserat, cum dicebat : *Multi ambulanti, quos sæpe dicebam vobis; nunc autem et fletu dico, inimicos crucis Christi, quorum finis interitus, quorum deus venter est, et gloria^a in confusione ipsorum* (Philip. III, 18). Et rursum : *Hujusmodi Christo Domino non serviunt, sed sub ventri* (Rom. XVI, 18). Cornu suo igitur rhinoceros iste non jam homines, sed bestias percutit, quando illa Paulus doctrinæ suæ fortitudine nequaquam perimendos humiles impetit, sed superbos ventris cultores occidit. Quæ ergo in Paulo scripta cognovimus, superest ut facta et in aliis credamus. Multi quippe ad humilitatis gratiam ex illius populi elatione conversi sunt, quorum sævitiam Dominus dum sub jugo inspirati timoris edomuit, nimirum rhinocerotis sibi fortitudinem subegit. Sed quia mira Dei **1013** potentia^b quid de electis egerit audivimus, nunc mira ejus patientia in his quos reprobat quid toleraverit audiamus :

CAPUT XX.

VERS. 15. — *Penna struthionis similis est pennis herodii et accipitris.*

36. *Synagoga struthioni similis, alas habens humi repit.* — Quid struthionis nomine, nisi synagoga signatur? quæ alas Legis habuit, sed corde in infimis repens, nunquam se a terra sublevavit. Quid vero per herodolum et accipitrem, nisi antiqui patres exprimentur, qui ad ea quæ potuerunt intelligendo perspiciere, valuerunt etiam vivendo pervolare? Penna igitur struthionis, herodii et accipitris pennis est similis, quia Synagogæ vox priorum doctrinam loquendo tenuit, sed vivendo nescivit. Unde et ejusdem Synagogæ populos de Pharisæis atque Scribis Veritas admonet, dicens : *Super cathedram Moysi sederunt Scribæ et Pharisæi. Omnia ergo quæcumque dixerint vobis, servate et facite, secundum opera vero eorum nolite facere* (Matth. XXIII, 2). Multa autem dicere de herodii vita potuimus; sed quia penna ejus tantummodo ad memoriam deducitur, de vita loqui prohibemur.

CAPUT XXI [Vet. XVI].

VERS. 14. — *c Quando derelinquit in terra ova sua, tu forsitan in pulvere calefacies ea?*

37. *Quos genuit apostolos dereliquit, Christi gratia postea vivificatos.* — In ovis aliud est quod cernitur, aliud quod speratur; et videri spes non potest, Paulo attestante qui ait : *Quod enim videt quis, quid sperat* (Rom. VIII, 24)? Quid ergo per struthionis ova nisi de Synagogæ carne editi apostoli designantur, qui dum se in mundo despectos atque humiles exhibent, ^d sperare gloriam in supernis docent? Abjecti namque et quasi nullius momenti apud elatos habitū, in terra velut ova jacuerunt; sed intus in eis latebat

^a Prætel., in confusionem.

^b Melius videtur, quid in electis, ut respondeat alteri membro, in his quos reprobat. Ita etiam habent Prætel. et Utic., sed non cæteri. Neque vero semper occurrunt sanctis Patribus quod melius et elegantius scriberent.

^c Pl. Norm. et Germ.; quæ derelinquit. Corb. Germ., omi.

unde viverent, et sublevati spei pennis ad cœlestia volarent. Quæ ova struthio in terra derelinquit, quia eos quos carne genuerat Synagoga apostolos audire contemnens, vocandæ gentilitati deseruit. Mira autem potentia Dominus hæc eadem in pulvere ova calefacit, quia vivos apostolorum fetus in illa abjecta dudum gentilitate suscitavit; et quos synagoga velut insensatos invivificatosque despexerat, ipsi nunc in veneratione gentium per doctrinæ magisterium viventes volant. Ova sua struthio in pulvere derelinquit, quia omnes quos prædicando Synagoga genuit, a terrenis desideriis minime suspendit. Quæ nimirum desideria quia antiquus hostis concepta in corde invenit, obsessas mentes etiam in scelera rapit. Unde et subditur :

CAPUT XXII.

VERS. 15. — *Obliviscitur quod pes conculcet ea, et bestia agri conterat.*

38. *Humana corda, dum terrena cogitant et appetunt, diabolo conterenda se sternunt.* — Tunc ova pes calcat, et bestia agri conterit, cum in terra deseruntur, quia videlicet humana corda dum semper terrena cogitare, semper quæ ima sunt agere appetunt, ad conterendum se agri bestię, id est diabolo, sternunt. ut cum diu in infima cogitatione abjecta sunt, quandoque etiam majorum criminum perpetracione frangantur. Synagoga ergo ova quæ genuit, a terra suspendere bene vivendo neglexit. Sed omnipotens Deus multos ejus filios, quamvis in terrenis desideriis mortuos ac frigidos reperit, calore tamen sui amoris animavit. Sed vitam, quam filiis synagoga non dedit, **1014** hanc postmodum invidit, dum moliretur persequendo extinguere quos se ad bona opera non meminerat fovendo genuisse. Unde et apte de hoc struthione subditur :

VERS. 16. — *Duratur ad filios suos quasi non sint sui.*

39. *Synagogæ in filios crudelitas.* — Quasi non suos ^e despicit quos aliter vivere quam docuit ipsa deprehendit, et durescente sævitia terrores admovet, seque in eorum cruciatibus exercet, atque invidiæ facibus inflammata, in quibus non laboravit ut possint vivere, laborat ut debeant interire; et cum Domini membra persequitur, ^f placere se per hoc Domino suspicatur. Unde et eisdem struthionis ovis Veritas dicit : *Venit hora ut omnis qui interficit vos arbitretur obsequium se præstare Deo* (Joan. XVI, 2). Quia ergo dum crudelitate ad persequendum Synagoga ducitur, hoc se agere impulsu divini timoris arbitratur, recte subjungitur :

ISAÏ. — *Frustra laboravit, nullo timore cogente.*

40. *Sic sapiens obsequium præstare Deo credit.* —

^d Vindoc., Prætel. et al., sperari.

^e Ibidem et duo Germ., respicit.

^f Vet. Edit. post Mss. Corb. Germ., Land., Val. Cl., Turon., placare se per hoc Dominum. Sequimur Mss. Germ., Norm. et recent. Edit., quorum lectio magis hic congruit cum his verbis : *arbitretur obsequium se præstare Deo.*

In labore quippe illam persecutionis anhelare non timor, sed crudelitas coegit. Sed quia pierumque vitia, colore virtutum tincta, tanto nequiora sunt, quanto et esse vitia minime cognoscuntur, eo in persecutione synagoga durior exstitit, quo religioisorem se fieri fidelium mortibus aestimavit; et idcirco quæ ageret discernere omnino non potuit, quia lumen sibi intelligentiæ per superbiam objectionem clausit. Unde et bene subditur :

Vers. 17. — *Privavit eam Deus sapientia, nec dedit illi intelligentiam.*

17. *Intelligentiæ lumen per superbiam amisit.* Distinctum quippe est occultæ retributionis examen, et quia sciens humilitatem perdidit, etiam veritatis intelligentiam nesciens amisit. Valde autem minora sunt vulnera quæ in Redemptoris adventu fidelibus intulit, quam ea quibus sanctam Ecclesiam adhuc per adventum Antichristi ferire contendit. Ad illud namque se tempus præparat, ut vitam fidelium coarctatis viribus premat. Unde et apte subditur :

CAPUT XXIII [Vet. XVII].

Vers. 18. — *Cum tempus fuerit, in altum alas erigit; deridet equitem et ascensorem ejus.*

18. *Synagoga prius contra Deum clam, postea pa'am erecta.* — In altum struthio alas erigit, quando suo conditori Synagoga non ut antea formidando, sed aperte jam repugnando contradicit. In membra quippe diaboli transiens, et mendacii hominem Deum credens, contra fideles tanto in altum extollitur, quanto et Dei corpus se esse gloriatur. Quæ quia non solum humanitatem Domini, sed ipsam etiam divinitatem despiciet, non tantum equitem, sed ascensorem etiam equitis irridet. Nam custodita unitate personæ valet intelligi, quia Verbum Dei tunc equitem ascendit, quando animatam carnem sibi intra uterum Virginis condidit. Tunc equitem ascendit, quando humanam animam propriæ carni præsentem, divino cultui semetipsum creando subjugavit. Carnem quippe divinitas anima mediante suscepit, et per hoc totum simul equitem tenuit, quia in semetipso non solum illam quæ regebatur, sed hanc etiam quæ regebat astrinxit. Judæa igitur per adventum superbientis Antichristi laqueo seductionis captâ, quia Redemptorem nostrum humilem fuisse inter homines despiciet, **1015** deridet equitem, quia verò ejus in omnibus divinitati contradicit, deridet nihilominus et ascensorem. Sed Redemptor noster unus idemque et eques, et equitis est ascensor; et cum in mundum venit, foris contra mundum prædicatores exhibuit; et cum in mundi termino Antichristi fallaciam tolerat, virtutem pro se certantibus subministrat; ut cum antiquus hostis in illa sua citius finiendâ libertate laxatur, fideles nostri tanto majores vires accipiant, quanto contra adversarium solutum pugnant. Unde hic cum struthio alas elevare, ascensorem et equitem deridere describitur, illico fortium prædicatorum memoria subrogatur, et dicitur :

CAPUT XXIV [Vet. XVIII].

Vers. 19. — *Nunquid præbebis equo fortitudinem, aut circumdabis collo ejus hinnitum?*

19. *Equi nomine multa in Scriptura sacra significantur: lubrici; dignitas temporalis; prævens sæculum; cujus extrema premit coluber Antichristus. Præparatio rectæ intentionis; sancti prædicatores.* — In Scriptura sacra equi nomine aliquando lubrica vita pravorum, aliquando dignitas temporalis, aliquando hoc ipsum præsens sæculum, aliquando præparatio rectæ intentionis, aliquando sanctus prædicator exprimitur.

Equi enim nomine lubrica pravorum vita signatur, sicut scriptum est: *Nolite fieri sicut equus et mulus (Psal. xxxi, 9)*. Et sicut per prophetam alium dicitur: *Equi amatores, et emissarii facti sunt, unusquisque ad uxorem proximi sui hinniebat (Jerem. v, 8)*.

Equi nomine dignitas temporalis accipitur, Salomone attestante, qui ait: *Vidi servos in equis, et principes ambulantes quasi servos super terram (Eccle. x, 7)*. Omnis quippe qui peccat servus est peccati, et servi in equis sunt cum peccatores præsentis vite dignitatibus efferuntur. Principes vero quasi servi ambulant, cum multos dignitate virtutum plenos nollus honor erigit, sed summa hic adversitas velut indignos deorsum premit. Hinc rursus dicitur: *Dormitaverunt qui ascenderunt equos (Psal. lxxv, 7)*; id est, in morte animæ mentis oculos a veritatis luce clausurunt, qui in præsentis vitæ honore confisi sunt.

Equi nomine hoc ipsum præsens sæculum designatur, sicut Jacob voce dicitur: *Fiat Dan coluber in via, cerastes in semita, mordens ungulas eorum, ut cadat ascensor ejus retro (Genes. xlix, 17)*. Quo in testimonio quid equus significet melius ostendimus, si et ea quæ circumstant paulo subtilius exponamus. Nonnulli enim de tribu Dan venire Antichristum ferunt, pro eo quod hoc loco Dan et coluber asseritur et mordens. Unde et non immerito dum Israëliticus populus terras in castrorum partitione susciperet, primus Dan ad Aquilonem castrametatus est (*Num. ii, 25*); illum scilicet signans, qui in corde suo dixerat: *Sedebo in monte testamenti, in lateribus Aquilonis; ascendam super altitudinem nubium, similis ero Altissimo (Isai. xiv, 13)*. De quo et per prophetam dicitur: *A Dan auditus est fremitus equorum ejus (Jerem. viii, 16)*. Qui non solum coluber, sed etiam cerastes vocatur. **1016** *Képaxa* enim Græce cornua Latine dicuntur, serpensque hic cornutus esse perhibetur, per quem digne Antichristi adventus asseritur, quia contra fidelium vitam cum morsu pestiferæ prædicationis armatur etiam cornibus potestatis. Quis autem nesciat semitam angustiorem esse quam viam? Fit ergo Dan coluber in via, quia in præsentis vitæ latitudine eos ambulare provocat, quibus quasi parcendo blanditur; **1016** sed in via mordet, quia eos quibus libertatem tribuit, erroris sui veneno consumit. Fit cerastes in semita, quia quos fideles reperit, et sese ad præcepti cœlestis angusta itinera constringentes, non solum nequitia callidæ persuasionis impetit, sed etiam terrore po-

testatis premit, et in persecutionis angore, post beneficia factæ dulcedinis, exeret cornua potestatis. Quo in loco equus hunc mundum insinuat, qui per elationem suam in cursu labentium temporum spumat. Et quia Antichristus extrema mundi apprehendere nititur, coracates iste equi ungulas mordere prohibetur. Ungulas quippe equi mordere est extrema sæculi b feriendo contingere. *Ut cadat ascensor ejus retro* (Genes. XLIX, 17). Ascensor equi est quisquis extollitur in dignitatibus mundi. Qui retro cadere dicitur, et non in faciem, sicut Saulus cecidisse memoratur (Act. IX, 4). In faciem enim cadere est in hac vita suas unamquemque culpas agnoscere, easque penitendo delere. Retro vero quo non videtur, eadere, est ex hac vita repente c decedere, et ad quæ supplicia ducatur ignorare. Et quia Judæa erroris sui laqueis capta, pro Christo Antichristum expectat, hinc Jacob eodem loco repente in electorum voce conversus est, dicens: *Salutem tuam expectabo, Domine* (Genes. XLIX, 18); id est, non sicut infideles Antichristum, sed eum qui in redemptionem nostram venturus est, d verum erode fideliter Christum.

Equi nomine præparatio rectæ intentionis accipitur, sicut scriptum est: *Equus paratur in diem belli, sed Dominus salutem tribuit* (Prov. XXI, 31), qui contra tentationem quidem se animus præparat, sed nisi adjuvetur, salubriter non deserat.

Equi nomine sanctus quisque prædicator accipitur, propheta attestante, qui ait: *Misisti in mare equos tuos, turbantes aquas multas* (Habac. III, 15). Quietæ quippe aquæ jacuerunt, quia humanæ mentes dia vitiorum suorum torpore sopitæ sunt. Sed equis Dei mare turbatum est, quia missis sanctis prædicatoribus, omne eor quod pestifera securitate torpuit, impulsu salutiferi timoris expavit. Hoc itaque loco equi nomine sanctus prædicator accipitur, cum beato Job dicitur: [Vet. XIX, Rec. XI.] *Nunquid præbebis equi fortitudinem, aut circumdabis collo ejus hinnitum?*

44. Prædicator tanquam equus habeat a Deo fortitudinem, ut recte agat; et hinnitum, ut optimè doceat. Sed quid est quod hic equo Dominus se prius dare fortitudinem, et postmodum collo ejus hinnitum circumdare asserit? Hinnitu enim vox prædicationis exprimitur. Verus autem quisque prædicator ante fortitudinem, et postmodum hinnitum accipit, quia cum in se prius vitia extinxerit, tunc pro erudendis aliis ad vocem prædicationis venit. Equus iste habet fortitudinem, quia adversa constanter tolerat. Habet hinnitum, quia ad superbia blandiens vocat. Hinc equo Dominus et fortitudinem et hinnitum se dare testatur, quia in prædicatoris ejus nisi et vita et

A sermo convenerint, nequaquam virtus perfectionis apparebit. Non enim multum prodest si sublimis vitæ operatione suffultus sit, si tamen loquendo non valet ad hoc alios excitare quod sentit. Vel quid prodest bene loquendo alios accendere, si semetipsum indicat male vivendo torpuisse? Quia ergo in prædicatoris necesse est ut ad perfectionem 1017 utraque conveniant, equo suo Dominus et cum actionis fortitudine hinnitum vocis et cum hinnitu vocis fortitudinem ministrat actionis. Et notandum cur hinnitus, qui interior nimirum per guttur ducitur, equi collo circumdari, id est quasi per gyrum trahi exterius, dicatur, quia videlicet prædicationis vox de internis emanat, sed extra circumdat. Nam quo alios ad bene vivendum suscitatur, eo ad bene agendum et opera prædicantis ligatur, ne extra sermonem actio transeat, ne voci vita contradicat. Collo ergo equi hinnitus circumducitur, quia ne ad perversa opera prodeat, suis vocibus etiam vita prædicantis obsidetur. Hinc est enim quod potentior dimicantibus in munere torques datur, ut quia signa virtutum gestant, majora semper exerceant, et debilitatis crimen incurrere mévant, dum in semetipsis jam fortitudinis est præmium, quod ostentant. Unde recte in laude sapientiæ auditori cuilibet per Salomonem dicitur: *Coronam gratiarum accipies capiti tuo, et torquem auream collo tuo* (Prov. I, 9). Sequitur:

CAPUT XXV [Rec. XII].

VERS. 20.—*Nunquid suscitabis eum quasi locustas?*
45. *Per locustas quæ debeant intelligi. Judæicus populus. Salus quosdam dedit, et in terram statim cecidit.* — Locustarum nomine aliquando Judæicus populus; aliquando conversa gentilitas, aliquando adolantium lingua; aliquando vero per comparationem resurrectionis dominicæ; vel prædicatorum vita signatur.

Quia enim Judæorum populum locustæ expriment, vita Joannis signat, de quo scriptum est: *Locustas et mel silvestre edebat* (Math. III, 4). Joannes quippe eum quem prophetiæ auctoritate promissus, etiam specie ciborum elamat. In semetipso enim designavit Dominum, quem prævenit. Qui hinnitum in redemptionem nostram veniens, quia infirmitatis gentilitatis dulcedinem sumpsit, mel silvestre edit. Quia vero Judæorum plebem in suo corpore ex parte convertit, in cibo locustas accepit. Ipsos namque locustæ significant subito saltus dentes, sed protinus ad terram cadentes. Saltus enim dabant eum præcepta Domini se implere promitterent; sed citius ad terram cadebant, cum per præva opera hæc se audire denegarent. Videmus in eis quasi quemdam locu-

* Ed., in persecutionis languore. Quibus prætulimus Mss. nostros Ebroic. aliisque Norm., duos Germ., Vidoç., Val. Cl., etc. Sanè furentis Antichristo non langueret, sed forebit potius persecutor.

b Mss. Anglic. et Norm., feriendo constringere. Melius videtur, contingere, quod in omnibus Edilis etiam vel. habetur.

c Val. Cl. et duo Germ., decidere.

d Vet. Ed. Paris. et Basil., alléque deinceps, ve-

rum credendæ. Lectio nostra est Mss. Norm., Laud., Val. Cl. et duor. Germ.

e Turon., pro eruendis.

f Germ., Viadoc., Ebroic. aliisque Norm., quod ostendunt. Sic etiam Corb. Germ., antequam emendaretur et scriberetur, ostendunt.

g Turon., Germ., Val. Cl., Ebroic. aliisque Norm., edidit pro edit. Corb. Germ. sic etiam habebat antequam deleteret syllabam di.

starum saltum : *Omnia verba quæ locutus est Dominus, A et faciemus et audiemus (Exod. xxiv, 3). Videamus autem quomodo citius ad terram ruunt : Utinam mortui essemus in Ægypto, et non in hac vasta solitudine. Utinam pereamus, et non inducat nos Dominus in terram istam (Num. xiv, 3). Locustæ ergo erant, quia habebant saltum per vocem, et casum per actionem.*

[*Vet. XX.*] 46. *Gentiles locustis significati, et adulantium linguæ quæ bonorum operum fructus devorant.* — Locustarum quoque nomine gentilitas designatur, Salomone attestante, qui ait : *Florebit amygdalus, impinguabitur locusta, a dissipabitur capparitis (Eccl. xii, 5). Amygdalus quippe florem prius cunctis arboribus ostendit. Et quid in flore amygdali nisi sanctæ Ecclesiæ primordia designantur? quæ in prædicatoribus suis primitivos virtutum flores aperuit, et ad inferenda poma bonorum operum, venturos sanctos, quasi arbusta sequentia prævenit. In qua mox locusta impinguata est, quia sicca gentilitatis sterilitas pinguedine est gratiæ cœlestis infusa. Capparitis dissipatur, quia cum gratiam fidei vocata gentilitas attigit, Judæa, in sua sterilitate remanens, bene vivendi ordinem amisit. Hinc rursum per eundem Salomonem dicitur : Regem 1018 locusta non habet, et egreditur universa per turmas suas (Prov. xxx, 27), quia videlicet derelicta gentilitas aliena dudum a divino regimine exstitit, sed tamen ordinata postmodum contra adversantes spiritus ad fidei bellum processit.*

47. *Locustæ vocabulo lingua adulantis exprimitur: quod exhibitæ cœlitus Ægyptiæ plagæ testantur, quæ exigentibus meritis corporaliter semel illatæ sunt; sed quæ mala pravas mentes quotidie feriant, spiritaliter signaverunt. Scriptum namque est : Ventus urens b levabat locustas, quæ ascenderunt super universam terram Ægypti, operueruntque universam faciem terræ, vastantes omnia. Devorata est igitur herba terræ, et quidquid pomorum in arboribus fuit (Exod. x, 13, 14). His enim Ægyptus plagis affecta est, in quibus, exteriori percussione commota, dolensque, perpenderit quæ devastationis damna interiori negligens toleraret, ut dum foris perire minima, sed amplius dilecta cerneret, per eorum speciem quæ intus pertulerat graviora sentiret. Quid autem per significationem locustæ portendunt, quæ plus quam cætera minima quæque animantia humanis frugibus nocent, nisi linguas adulantium, quæ terrenorum hominum mentes, si quando bona aliqua proferre conspiciunt, hæc immoderatus laudando corrumpunt? Fructus quippe Ægyptiorum est operatio cenodoxorum c; quam locustæ exterminant, dum adulantes linguæ ad appetendas laudes transitorias cor operantis inclinant. Herbam vero locustæ comedunt, quando adulatores quique verba loquentium favoribus extollunt. Poma quoque arborum devo-*

rant, quando vanis laudibus quorundam jam quasi fortium et opera enervant.

48. *Locusta significat etiam Christi resurrectionem, et prædicatores, qui modo ad contemplativam vitam saliant, modo resiliunt.* — Locustæ nomine per comparisonem Redemptoris nostri resurrectio designatur. [*Vet. XXI.*] Unde et voce ejus per Prophetam dicitur : *Excussus sum sicut locusta (Psal. cviii, 23). Teneri enim se a persecutoribus usque ad mortem pertulit; sed sicut locusta excussus est, quia ab eorum manibus salta subitæ resurrectionis evolavit.*

49. *Quod referri quoque ad prædicatorum numerum potest. In ipsis quippe sicut locusta excussus est, quia Judæa in sua persecutione sæviens, d dum per diversa fugiunt, quasi quosdam recessibus suis saltus dederunt. Quia vero ille prædicator ad perfectionis culmen erigitur, qui non activa solummodo, sed etiam contemplativa vita solidatur, recte ipsa prædicatorum perfectio locustis exprimitur, quæ quoties se in aera attollere conantur, primum se cruribus impellentes sublevant, et postmodum alis volant. Ita nimirum sunt sancti viri, qui dum superna appetunt, primum quidem activæ vitæ bonis operibus innituntur, et tunc demum se ad sublimia per contemplationis saltum volando suspendunt. Crura figunt, et alas exerunt, e quia recte agendo se stabiliant, et ad alta vivendo sublevantur. Qui in hac vita positi, diu in divina contemplatione manere non possunt, sed, quasi locustarum more, a salto quem dederant in pedibus suis se excipiunt, dum post contemplationum sublimia ad necessaria activæ vitæ opera revertuntur, nec tamen in eadem vita activa remanere contenti sunt. Sed dum ad contemplationem desideranter exsiliunt, quasi rursus aera volantes 1019 petunt; vitamque suam quasi locustæ ascendentes descendentesque peragunt, dum sine cessatione semper et summa f videre ambiunt, et ad semetipsos naturæ corruptibilis pondere revolvuntur.*

50. *In pace Ecclesiæ humiles, in persecutione fortes et erecti.* — Est adhuc aliud quod locustæ simile sanctis prædicatoribus gerunt. Matutinis namque horis, id est teporis tempore vix a terra se sublevant; cum vero æstus exarserit, tanto altius, quanto alacrius volant. Sanctus autem quisque prædicator dum quieta fidei tempora conspiciunt, humilis ac despectus aspicitur, et locustæ more quasi vix a terra sublevatur. Si autem persecutionis ardor e incalcat, corde cœlestibus inhærens, mox quantæ sit sublimitatis ostendit; et pulsatus alis in altum rapitur, qui quietus in inis torpuisse videbatur. De hoc ergo equo, id est prædicatoris suo, beato Job Dominus dicit : *Nunquid suscitabis eum quasi locustas? Subaudis ut ego, qui eo illum ad altiora excitando sublevo, quo graviore persecutionis æstu exercuciari permitto, ut*

a Prætel et al., et dissipabitur.

b Duo Germ., Vindoc. et Val. Cl., levavit.

c Id est, inanis gloriæ cupidorum, a græca voce composita κενόδοξος.

d Laud., dum perversa.

e Edit., quia recta agendo stabiliantur.

f Editi, videre appetunt. Mss. summa consensione, videre ambiunt.

g Editi cum Corb. Germ., nullo ex cæt. nostris Mss. consentiente, incandeat.

tunc in illo robustior virtus evigilet, cum se ei ardentior infidelium crudelitas illidit.

Sed cum multa exterius sanctus prædicator patitur, cum dira persequentium vexatione cruciatur, quis intueri valet quid est quod intus conspicit, qui tot sua exterius damna non sentit? Nisi enim essent mira quæ salubriter intus pascere, ea procul dubio quæ admoventur exterius usque ad cor tormenta pervenirent. Sed in arce spei se animus sublevar, et ideo objectæ obsidionis jacula minime formidat. Unde et hoc loco Dominus, ut ostendat equus iste quam suavia jam de internis odoretur, cum tot adversa in exterioribus patitur, recte subjungit:

CAPUT XXVI.

Idem. — *Gloria narium ejus terror.*

51. *Cum tot exterius adversa patiuntur, mira interiorum de æterna beatitudine odorantur.* — In Scriptura sacra vocabulo narium aliquando fatuitas, aliquando antiqui hostis instigatio, aliquando vero præscientia solet intelligi. Naribus namque fatuitas designatur, sicut ^b jam superius Salomone attestante docuimus qui ait: *Circulus aureus in naribus eius mulier pulchra et fatua* (Prov. xi, 22). Narium nomine exhalantes insidiæ atque instigatio antiqui hostis accipitur, quod in hoc eodem libro de illo Dominus attestatur, dicens: *De naribus ejus procedit fumus* (Job. xli, 11). Ac si dicat: De perversa instigatione illius in humanis cordibus caligo nequissimæ cogitationis surgit, per quam videntium oculi tenebescunt. Naribus quoque præscientia designatur, sicut per prophetam dicitur: *Quiescite ab homine, cujus spiritus est in naribus ejus, quia excelsus reputatus est ipse* (Isai. ii, 22). Sæpe enim id quod non videmus odore comprehendimus, ita ut nonnullæ res etiam cum longe jaceant ^c fragrantia nobis suæ qualitatis innotescant, dumque per nares spiritum ducimus, plerumque aliqua et invisæ præscimus. Redemptoris ergo nostri spiritus esse in ejus naribus dicitur, ut videlicet scientia illius esse in præscientia designetur, quia quæcumque se scire in natura humanitatis innotuit, hæc nimirum ante sæcula ex divinitate præscivit. Qui unde spiritum in naribus **1020** habuerit, mox per prophetam subjungit, dicens: *Quia excelsus reputatus est ipse* (Isai. ii, 22). Ac si diceret: In inferioribus ventura desuper præscivit, quia ad ima de cælestibus venit. Sancti etiam viri, quia ab illo audita crediderunt, ipsi quoque jam ventura præsciunt; dumque ejus fideliter præceptis inserviunt, adventum illius spe certa præstolantur. Unde et hoc loco equi hujus naribus, prædicatoris sancti præscientia ac præstolatio designatur. Dum enim venire extremum judicium, ostendi cælestem

A patriam, persolvi justis præmia appetit, quasi per nares spiritum de futuris trahit.

52. *Unde gloriatur justus, terretur peccator.* — Sed gloria narium ejus terror est, quia visionem districti judicis, quam justus vehementer expectat, injustus venire formidat. Iste namque labores suos considerans, mercedem retributionis querit; et causæ suæ meritum sciens, præsentiam judicis expetit, eumque ut veniat in flamma ignis, dans vindictam impiis, et contemplationis suæ speciem ^d in retributionem deferens piis, summo ardore concupiscit. Ille vero qui injustitiæ suæ meminit, venire in judicium perhorrescit, actusque suos examinari metuit, quia damnari se, si examinentur, novit. Gloria ergo narium ejus terror est, quia justus inde gloriatur, unde peccator ^e addicitur. Videamus equum quomodo de his quæ adhuc non videt jam per nares spiritum trahit, videamus quanta gloria attollitur cum jam ventura præstolatur. Ecce labores suos intuens prædicator egregius dicit: *Ego jam delibor, et tempus meæ resolutionis instat. Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi. De reliquo reposita est mihi corona justitiæ quam reddet mihi Dominus in illa die justus judex* (II Tim. iv, 6, 7, 8). Ubi et apte subjungit: *Non solum autem mihi, sed et his qui diligunt adventum ejus* (Ibid., 8). Ac si dicat: Sed et omnibus qui sibi de bona operatione sunt conscii. Adventum enim judicis non diligunt, nisi qui in causa sua se habere justitiæ meritum sciunt. Quia igitur unde gloriatur justus, inde terretur injustus, dicatur recte **C** *Gloria narium ejus terror.* Sed sanctus iste prædicator, dum venturam gloriam præstolatur, dum venire ante faciem judicis nititur, dumque a laboris sui adhuc mercede differtur, in hac vita interim positus quid agat audiamus. Sequitur:

CAPUT XXVII [Rec. XIII].

VERS. 21. — *Terram unguis fodit.*

53. *Prædicatoris officium est, in auditoribus et in scripto terrenas cogitationes effodere.* — Solet in equi unguis laboris fortitudo cognosci. Quid ergo per unguis nisi in prædicatore sancto virtutum perfectio ^f designatur? Qua videlicet unguis terram fodit, cum de corde audientium exemplo suorum operum terrenas cogitationes ejicit. Unguis terram fodit, quia auditorum corda a secularibus curis evacuat, cum doctor bonus contemni sæculum opere ostendat. Videamus Paulum terram cordis audientium qua ostensæ virtutis unguis fodiat. Ipse namque discipulis dicit: *Hæc cogitate, quæ et didicistis et accepistis et audistis et vidistis in me, hæc agite, et Deus pacis erit vobiscum* (Philip. iv, 8, 9, 10). Et rursum: *Imitatores mei estote, fratres, sicut et ego Christi* (Ibid., iii, 17).

^a Excusi, *objectæ seditionis*. Emendavimus ex Mss. duob. Germ., Norm., Vindoc., Turon., Laud., etc.

^b Scilicet hujus libri c. 2, n. 2. Vulgati autem, pro *docuimus*, habent *didicimus*, repugnantibus Mss. nostris Corb. Germ., diximus.

^c Germ. et pl. Norm., *fragrantiam... innotescant*, modo loquendi plane Gregoriano.

^d In duob. Germ., in Giloti, Vatie. et nonnullis

aliis Ed., corruptissime legitur *retributionem deserens, piissimo ardore concupiscit*. Restitutus est hic locus ex Mss. Anglic., Norm. et al. In Laud. legitur, *piissimo ardore conspicit*.

^e Editi, *pænæ addicitur*. Redundat *pænæ*, nec est in Mss. De verbo *addicitur* ejusque sensu jam dictum est. l. ii, n. 15, in notis.

^f Aliqui Mss., *demonstratur*.

Qui igitur exemplo sui operis alios corrigit, nimirum ungula **1021** terram fodit. [Vet. XXII.] Habemus aliud quod adhuc subtilius de hujus ungułæ effusione tractemus. Sancti enim viri quamvis intento mentis oculo in superna evigilent, quamvis cuncta quæ in ima præterfluunt pede rigidi contemptus calcant; ex corruptione tamen terrenæ carnis, cui adhuc illigati sunt, plerumque cogitationum pulverem in corde patiuntur. Cumque foris aliis ad apperenda cœlestia persuadent, semetipsos semper intrinsecus subtili inquisitione discutiunt, ne qua immorante in se diu infima cogitatione polluantur. Equus ergo iste ungula terram fodit cum prædicator quisque inquisitione forti terrenas in se cogitationes disculit. Equus ungula terram fodit quando is cui jam Dominus præsidet quæ sibi moles congeritur ex velusta cogitatione considerat, seque ab illa stendo evacuare non cessat. Unde bene et Isaac apud alienam gentem puteos fodisse describitur (*Genes. xxvi*). Quo videlicet exemplo discimus ut in hac peregrinationis ærumna positi, cogitationum nostrarum profunda penetremus; et quousque nobis veræ intelligentiæ aqua respondeat, nequaquam nostræ inquisitionis manus ab exhausti cordis terra torpescat. Quos tamen puteos allophyli insidiantes replent (*Ibid.*), quia nimirum immundi spiritus cum nos studiose cor fodere conspiciunt, congestas nobis tentationum cogitationes ingerunt. Unde semper mens evacuanda est, incessanterque fodienda: ne si indiscussa relinquatur, usque ad tumorem perversorum operum, cogitationum super nos terra cumuletur. Hinc ad Ezechielem dicitur: *Fili hominis, fode parietem* (*Ezech. viii, 8*); id est, cordis duritiam crebris perscrutationum ictibus rumpe. Hinc ad Isaiam Dominus dicit: *Ingredere in petram, abscondere fossa humo, a facie timoris Domini, et a gloria majestatis ejus* (*Isai. II, 10*). Petram quippe ingredimur, cum ^b cordis nostri duritiam penetramus; atque a facie timoris Domini fossa humo abscondimur, et terrenas cogitationes egerentes ab ira districti iudicis in humilitate nostræ mentis celamur. Quo enim plus terra fodiendo projicitur, eo pavimentum semper inferius demonstratur. Unde et nos si a nobis studiosius terrenas cogitationes ejicimus, quæ apud nosmetipsos abscondamur, humiliter invenimus.

84. De imminente iudicii die S. Gregorii sententia. — Ecce enim quæ divini iudicii dies imminet, quasi ipsa jam timoris ejus facies apparet; tantoque magis necesse est ut unusquisque illum terribiliter timeat, quanto jam gloria majestatis ejus appropinquat. Quid ergo agendum est, quæve fugiendum? Quæ enim quis latere potest cum qui ubique est? Sed ecce petram ingredi, fossa humo occultari præcipimur, ut videlicet cordis nostri duritiam dirumpentes, eo iram invisibilem scelerum, quæ ab amore cœlestium visibilium apud nosmetipsos in corde subrahimur, ut cum pravæ cogitationis terra ejicitur, mens apud

^a Non patet MSS., *emergunt*. Laud. et Germ., *emergunt*. Corb. Germ., *immigrant*.

A semetipsam tanto tutius quanto et humiliter abscondatur (*Deut. xxiii, 12*). Hinc Israëliticæ populo per Moysen a Domino jubetur, ut cum egreditur ad requisita naturæ, mittat paxillum in balteo, et fossa homo abscondat quæ egesta fuerint. Naturæ enim corruptibilis pondere gravati, a mentis nostræ utero quædam cogitationum superfusa quasi ventris gravamina erumpunt. Sed portare paxillum sub balteo debemus, ut videlicet ad reprehendendos nosmetipsos semper accincti, **1022** sanctam circa nos stimulum compunctionis habeamus, qui incessanter terram mentis nostræ penitentia dolore confodiat, et hoc quod a nobis seorsum erumpit abscondat. Ventris quippe egestis fossa homo per paxillum tegitur, cum mentis nostræ superfusitas subtili redargutione discussa, ante Dei oculos, per compunctionis suæ stimulum celatur. Quis igitur sancti viri quocumque inutilia cogitant reprehendere ac dijudicare non cessant, de equo suo Dominus dicit: *Terram ungula fodit*, id est quidquid in mente sua terrenam versari conspiciat, hoc nimirum superductæ penitentia duris percussioibus rumpit. Cum vero se interioribus districta subtilitate dijudicant, jam nihil est quod exterius pertimescant. Tanto enim minus ad mala præsentia trepidant, quanto semetipsos plenius bonis venturis parant. Unde et subditur:

CAPUT XXVIII [Vet. XXIII, Res. XIV].

Ibid. — *Exsultat audacter, in occursum pergit armatis.*

85. Sanctum virum nec adversa dejiciunt, nec prospera corrumpunt. Apostolorum inter flagella exultatio, in primis Pauli. Heretici potentatum secularium patrocinium ambiunt. Infracta virtutis est rerum terrenarum contemptus. — Exsultat audacter, quia sic adversis non frangitur, sicut nec prosperis elevatur. Adversa namque non dejiciunt, quem prospera nulla corrumpunt. Equus itaque isto et fortis et sub freno est. Ne ergo prematur adversis, habet vim fortitudinis; ne elevetur prosperis, habet pondus desuper insidentis. Decurrunt quippe tempora, sed idcirco justum trahere non valent, quia levare non possunt. Illos nimirum trahunt, quos levant; itata dejiciunt; quos blanda sustollunt. Vir autem bene Deo subditus scit inter transeuntia stare, scit inter lapsus decurrentium temporum mentis gressum figere, sed nec ad subjecta se erigere, nec ad objecta tropilare.

D Plerumque autem quia exerceri se utilius contritionis suæ laboribus novit, in adversis hilarescit, quæ dum constantiter pro veritate patitur, augeri sibi virtutis meritum letatur. Hinc est quod tunc apostolos exsultasse legimus, cum pro Christo illos contigit flagella tolerasse, sicut scriptum est: *Ibant gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habitus sunt pro nomine Jesu contumeliam pati* (*Act. v, 41*). Hinc Paulus cum duris in Macedonia fuisset persecutionibus pressus, in eo quod se afflictum insinuat, etiam jaucundatum demonstrat, dicens: *Nam cum venisset in Macedoniam, nullam requiem habuit caro nostra*

^b Turon., duo Germ. ac Notth., *torpore nostri*.

^c Turon., utro, *penitentia dolore, quædam*.

(11 Cor. vii. 5). Ac si aperte diceret quia spiritus re-
quiem habuit dum per profectum animæ persecu-
tionum supplicia caro toleravit. Contra hunc itaque
equum ab adversariis sanctæ Ecclesiæ parantur gladii
de dolore poenarum, parantur arma de patrocinis sæ-
cularium potestatum. Solent namque hæretici poten-
tiam mundi defensionibus, quasi quibusdam armis,
se tegere; solent omnes infideles prædicationem
fidei excitatis etiam sæculi potestatibus impugnare.
Sed equus Dei exsultat audacter, et exteriora tor-
menta non metuit, quia internam delectationem quæ-
rit, potestatum mundi iracundiam non formidat, quia
ipsius quoque vitæ præsentis desiderium per mentis
excessum calcat. Hinc per Salomonem dicitur: *Non
contristabit justum quidquid ei acciderit* (Prov. xii, 21).
Hinc in eo rursus scriptum est: *Justus quasi leo
confidens absque terrore erit* (Prov. xxviii, 1). In oc-
cursu bestiarum idcirco leo non trepidat, quia præ-
valere se omnibus non ignorat. Unde justus viri secu-
ritas recte leoni comparatur, quia contra se cum
quolibet insurgere conspicit, ad mentis suæ confi-
dentiam redit; **1023** et scit quia cunctos adver-
santes superat, quia illum solum diligit, quem invitus
nullo modo amittat. Quisquis enim exteriora, quæ et
nolenti subtrahuntur, appetit sua se sponte extraneo
timori substernit. Infracta autem virtus ^a est concu-
piscentiæ terrenæ contemptus, quia et in alto mens
ponitur, cum a rebus infimis spei suæ judicio suble-
vatur, atque à cunctis adversantibus tanto minus at-
tingitur quanto in supernis sita tutius munitur.

56. Justus adversantibus intrepidus occurrit.—Equus
itaque iste non solum ^b contra se venientes minime
metuit, sed eis etiam in occursum pergit. Unde bene
hic additur: *In occursum pergit armatis*. Plerum-
que enim quieti atque inconcussi relinquimur, si
obviare pravis ^c pro justitia non curamus. Sed si ad
æternæ vitæ desiderium animus exarsit, si jam ve-
rum lumen intrinsecus respicit, si in se flammam
sancti fervoris accendit, in quantum locus admittit,
in quantum causa exigit, debemus pro defensione
justitiæ nosmetipsos objicere, et perversis ad injusta
erumpentibus, etiam cum ab eis non quærimur, ob-
viare. Nam cum justitiam, quam nos amamus, in
aliis ferunt, nos nihilominus sua ^d percussione confon-
diunt, etiam si venerari videantur. Quia ergo vir
sanctus pravis ac male agentibus sese etiam cum
non quæritur opponit, recte de equo Dei dicitur:
In occursum pergit armatis.

57. S. Pauli exemplum.—Intuèri libet illum ses-
soris sui calcaribus excitatum contra armatos hos-
tes, quantum Paulum fervor accenderat, quando eum
Ephesi ad irrumpendas theatri turbas zeli flamma
rap ebat. Scriptum quippe est: *Repleti sunt ira, et*

^a Gussanv. et plur. Ed. cum Ms. Germ., *est concu-
piscencia vitæ æternæ, terrenæ contemptus*. Vet. Ed.
Paris. et Basti. consentient Mss. Anglic., Norm.,
Vindoc., Corb. Germ., Turon., Laud., etc., quos
sequimur.

^b Vindoc., Ebroic. aliique Norm., *contra sævientes*.

^c Vulgati, *per justitiam*. Nostram lect. deprompsimus
ex Mss. Longip., Laud., Turon., Val. Cl., duob.

*et exclamaverunt dicentes: Magna Diana Ephesiorum;
et impleta est civitas confusione, et impetum fecerunt
uno animo in theatrum,* ^e *raptò Caio et Aristarcho Mæ-
cedonibus, comitibus Pauli* (Act. xix, 28, 29). Atque
mox subditur: *Paulo autem volente intrare in popu-
lum, non permiserunt discipuli. Quidam autem et de
Asiæ principibus, qui erant amici ejus, miserunt ad
eum, rogantes ne se daret in theatrum* (Ibid., 30, 31).
In quibus profecto verbis agnoscimus quo impetum
contra cuneos adversantes irrueret, nisi eum per
amicos et discipulos charitatis frena tenuissent.

**58. Declinandum tamen aliquando prudenter peri-
culum, si ex illo periculo modicus tantum fructus spe-
retur. Hoc Paulus exemplo docuit.**—Sed si obviare
hostibus, si ultro pugnam petere, si nosmetipsos
semper relinquere in cursu nostri fervoris debemus,
quid est quod idem prædicator egregius de semet-
ipso fatetur, dicens: *Damasci præpositus gentis Aretæ
regis custodiebat civitatem Damascenorum, ut me com-
prehenderet, et per fenestram in sporta demissus sum
per murum, et sic effugi manus ejus* (II Cor. xi, 32,
33)? Quid est quod equus istè modo spontè armato-
rum cuneos impetit, et modo se ab armatis hostibus
quasi trepidus abscondit, nisi hoc, quod necessè est
ut in ejus artificiosa virtute discamus adversarium
pugnam et constanter aliquando appetere, et pruden-
tèr aliquando declinare? [Vet. XXIV.] Necessè
quippe est ut per omne quod agimus in mentis tra-
ctina positum hinc pondus, illinc fructum nostri labo-
ris æstimemus; et cum pondus fructum superat, la-
borem quisque innoxie declinet, dummodo se in illis
exerceat, in quibus lucrò fructum pondus laboris
vincat. Cum vero sub **1024** sequenti quantitate
fructuum mensura laboris aut æquatur, aut vincitur,
^f labor non sine gravi culpa declinatur. Unde prædi-
cator sanctus, cum Damasci valde obstinatas mentes
persequentium cerneret, eorum noluit adversitati
confligere, quia et semetipsum, quem profuturum
multis noverat, vidit posse delicere, et aut nullis se
ibi aut paucis prodesse. Secessum ergo à certamine
petiit, et pugnaturum felicitius ad alia se bella serva-
vit. Non enim loco virtus, sed locus virtuti defuit; et
idcirco fortissimus miles ab obsidionis angustia cer-
taminis campum quæsiit. Ubi autem subjugaada
regi proprio multa adversariorum colla conspexit,
subire bellum vel cum morte non timuit; sicut ipse
cum Jerosolytam pergeret, eumque discipuli, pas-
sione illius per prophetiam præscita, prohiberent,
sibimetipsi attestatur, dicens: *Ego non solum alligari,
sed et mori in Jerusalem paratus sum pro nomine Do-
mini Jesu* (Act. xxi, 13). *Nequè enim factò animam
meam pretiosioream quam me* (Ibid., xx, 24). Qui igitur
hic hostiles cuneos etiam præscita passione sua

Germ. et pler. Norm.

^g Excusi, *persecutione*. Potior lectio Mss. Vindoc.,
Turon., duor. Germ., Norm., Val. Cl.; *quam sequi
mur*.

^h Turon., duo Germ. et Val. Cl., *raptò Caio*.

ⁱ Vindoc., *labor in fine gravi culpa declinatur*. Tu-
ron., *labor sine gravi culpa declinatur*.

imperterritus petit, illic de dispensatione fuisse edocuit, non de timore quod fugit.

59. *Cavendum ne timore potius quam cauta dispensatione fugiamus.* — Qua in re pensandum est quia ille labores quosdam per dispensationis iudicium laudabiliter declinat, qui pro Deo majores alios fortiter tolerat. Nam sæpe ab hominibus timor debilis cauta dispensatio vocatur; et quasi prudenter impetum declinasse se asserunt, cum fugientes turpiter in terga feriuntur. Unde necesse est ut in causa Dei, cum res dispensationis agitur, metus cordis subtilissima libratione pensetur, ne per infirmitatem timor subrepat, et sese per dispensationis imaginem rationem confingat, ne culpa se prudentiam nominet; jamque nec ad poenitentiam animus redeat, quando hoc quod inique perpetrat virtutem vocat. Restat igitur ut in dubiis quisque deprehensus, cum quælibet sibi adversitas imminet, prius intra semetipsum contra formidinem et præcipationem pugnet, quatenus nec formidolose se subtrahat, nec præcipienter opponat. Valde enim præceps est qui semper se adversis objicit, et valde pavidus qui semper abscondit.

60. *Peritus dux hosti exercitum nec semper admovet, nec semper subducit.* — Sed hæc melius in bellis spiritalibus discimus, si formam exercitii a corporalibus bellis trahamus. Non enim ille dux sapiens est, qui semper contra hostiles cuneos exercitum præceps admovet; neque ille dux fortis, qui semper hunc ab hostis facie cavendo subducit. Scire namque dux debet modo ab hostili impetu exercitum caute subtrahere, modo hostem circumfusus cornibus coarctare. Quod nimirum sollicitè perfecti prædicatores exhibent, cum modo persecutionis rabiem declinantes, noverunt sapienter sed non enerviter cedere; modo autem persecutionis impetum contemnentes, noverunt ei fortiter, sed non præcipienter obviare. Quia autem sanctus vir, non congruum cernit, ictibus pectus objicit, et venientia jacula vel moriens retundit, recte dicitur: *In occursum pergit armatis.* De quo adhuc bene subditur:

CAPUT XXIX.

VERS. 22. — *Contemnit pavorem, nec cedit gladio.*

1025 61. *Paulus pavorem omnem, omnem hostilem impetum despexit.* — Videamus quomodo pavorem despiciat, qui ipsos adversariorum gladios enumerans calcat. Ait enim: *Quis nos separabit a charitate Dei? tribulatio an angustia, an fames, an persecutio (Rom. viii, 35)?* In pavore autem ventura pœna metuitur, in gladio vero jam dolum de præsentī percussione sentitur. Quia ergo vir sanctus ventura adversa non metuit, pavorem despicit; quia vero nec superveniente percussione vincitur, nequaquam gladiis cedit. Contra hunc itaque equum tot sunt gladii hostium, quot genera persecutionum; quæ cuncta obvians superat, quia amore vitæ sese ad interitum

A parat. Sed quia tam robustissimum pectus quomodo se jaculis opponat audivimus, nunc quid ab adversariis agatur audiamus. Sequitur:

CAPUT XXX.

VERS. 23. — *Super ipsum sonabit pharetra.*

62. *Victi hostes ad dolos, sed incassum confugiant.* — In Scriptura sacra pharetræ nomine aliquando justum Dei occultumque^a consilium, aliquando vero clandestina pravorum machinatio designatur. Per pharetram justum Dei occultumque consilium exprimitur, sicut idem beatus Job superiore parte testatur, dicens: *Pharetram enim suam aperuit, et affixit me (Job. xxx, 41).* Id est, occultum suum consilium detexit, et publica me percussione vulneravit. Sicut enim in pharetra sagittæ, sic in occulto Dei consilio latent sententiæ; et quasi ex pharetra sagitta educitur, quando ex occulto consilio apertam Deum sententiam jaculatur. Pharetræ quoque nomine pravorum machinatio designatur, sicut per prophetam dicitur: *Paraverunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde (Psal. x, 5).* [Ver. XXV.] Iniqui enim cum dolos quos bonis excogitant secretis machinationibus occultant, quasi in pharetra sagittas parant, et in hac præsentis vitæ caligine, velut in obscuro, rectos corde feriunt, quia maligna eorum jacula et sentiri per vulnus possunt, et tamen venientia deprehendi non possunt. Igitur quia equus Dei nulla adversitate terretur, eique quo magis obviatur, eo vi intentionis suæ super armatos hostes ferventior ducitur, persecutores ejus, qui se etiam C ferientes vinci sentiunt, turbati ad consilium revertuntur, dolos præparant, et velut ex longinquo mittendo vulnera occultant. Unde nunc recte dicitur: (Rec. XV.) *Super ipsum sonabit pharetra; ut eum ex absconsa machinatione longe feriant, cui apertis congressionibus inaniter appropinquant.* Hæc tunc super equum Dei pharetra sonuerat, cum quadraginta viri qui in ejus mortem conjuraverant educi de carcere Paulum quærebant (Act. xxiii, 16), ut consiliorum suorum ictibus^b quasi clam sagittarum dolo interficerent quem congressione persecutionis publicæ superare nequaquam possent. Pharetra ergo sonuit, quia occultæ machinationis ad Paulum causa pervenit.

D 63. *Artes suas aliquando occultant, aliquando, ut incutiant terrorem, ostentant.* — Quamvis si vigilanter quærimus, adhuc in pharetræ sonitu aliquid subtilius invenimus. Sæpe enim adversarii consilia contra bonos ineunt, pravis inventionibus innituntur, ad excogitandos dolos se conferunt, sed tamen qui eodem dolo prodere bonis debeant, ipsi instituntur, latenter ipsi transmittunt, ut credulis suppliciorum præparatio dum quasi furtim innotescitur, amplius timeatur, et audientis animum plus suspecta vulnera quam percepta perturbent. In pharetra enim sagittæ 1026 dum latent et sonant mortem etiam uox visæ denuntiant, Pharetra ergo contra equum sonitum

^a Laud., iudicium. Et infra, ex occulto iudicio.

^b Corb. Germ., Vindoc., Ebroic. ac Norm., quasi saltim.

reddit, cum contra prædicatorem sanctum occulta A pravorum machinatio consilium suum, quod fraudulenter operit, fraudulentius innotescit, ut præmissis minis quasi ex sonitu pharetræ terreat, cum prædicator Dei apertas contumelias velut cominus ferientia jacula non formidat. Cum vero eisdem minis minime terretur, mox persecutorum crudelitas ad supplicia manifesta perducitur. Unde bene postquam dictum est : *Super ipsum sonabit pharetra* illico additur :

CAPUT XXXI.

IBID. — *Vibrabit hasta.*

64. *A minis ad aperta supplicia prorumpunt.* — Contra prædicatorem Dei post pharetræ sonitum hasta vibratur, quando post terrores exhibitos e vicino jam feriens aperta poena producit. Prædicatores autem sancti, cum pro defensione fidei supplicia subeunt, ad eandem fidem, quos valent, rapere et inter verbera non desistunt; et cum patienter vulnera suscipiunt, prudenter contra corda infidelium sagittas prædicationis reddunt. Unde nonnunquam agitur ut ipsi qui in persecutione sæviunt non tam doleant quod cor prædicatoris non emolliunt quam quod per ejus verba etiam alios amittant. Quia igitur eum feriendo non superant, ne fortasse et alii qui illum audiunt ^b se derelinquant, mox contra loquentis verba scutum responsionis parant. Unde cum diceret : *c Vibrabit hasta*, recte subjungit :

IBID. — *Et clypeus.*

65. *Rationes quas opponant, etiam querunt.* — Persecutor enim sæviens postquam prædicatoris corpus supplicio percutit, ^d auditorum cor quasi clypeo verbis suæ disputationis munit. Vir igitur sanctus ut feriri debeat, hasta vibratur; sed ne audiri possit, clypeus opponitur. Habent namque defensores Dei in prælio sagittas suas quas eo citius in auditorum corda injiciunt, quo illas de spiritali arcu, id est de intima cordis tensione dstringunt. His quippe se in bello fidei Paulus armaverat, cum dicebat : *Laboro usque ad vincula quasi male operans, sed verbum Dei non est alligatum* (II Tim. II, 9). Ac si diceret : *Hasta quidem suppliciorum ferior, sed tamen verborum sagittas emittere non desisto. Vulnera crudelitatis accipio, sed cor infidelium vera loquendo transigo.* Dicatur ergo : *Super ipsum sonabit pharetra, vibrabit hasta et clypeus.* Contra equum quippe Dei, quia pravorum consilia perstrepunt, pharetra sonat, quia aperta poena exquiritur, hasta vibratur; quia vero ei etiam disputatione resistitur, clypeus antefertur. Sed nunquid a fervore suo per ista compescitur? Vir enim sanctus quo majore persecutione premitur, eo ad prædicandam veritatem acrius instigatur; et cum patienter persecutores tolerat, arden-

ter ad se ^o auditores trahere festinat. Unde et bene adhuc de equo Dei subditur :

CAPUT XXXII.

VERS. 24. — *Fervens et fremens sorbet terram, nec reputat tubæ sonare clangorem.*

66. *Despectis illorum conatibus, pius prædicator peccatorum conversioni semper insudat.* — Primo namque peccanti homini dictum est : *Terra es, et in terram ibis* (Genes. III, 19). Tubæ autem clangunt, cum hujus sæculi potestates loqui sanctos terribiliter prohibent. Quia igitur prædicator zelo sancti Spiritus inflammatus, vel inter supplicia positus, quoslibet peccatores ad se trahere non desistit, fervens **1027** procul dubio terram sorbet, quia vero persecutorum minas minime formidat, clangorem tubæ sonare non reputat. Tuba enim, quæ discrimen belli denuntiat, quid est aliud quam vox sæcularium potestatum, quæ contempta resistentibus mortis certamen parat?

67. *Exemplum Apostolorum, præsertim S. Pauli.* — Hæc a principibus sacerdotum tuba sonuerat, cum flagellatos apostolos de Deo loqui prohibebant, sicut scriptum est : *Cæsis denuntiaverunt, ne loquerentur in nomine Jesu* (Act. V, 40). Sed videamus quomodo equum Dei clangor tubæ non terreat. Ait Petrus : *Obedire oportet Deo magis quam hominibus* (Ibid., 29). Qui aliis quoque persequentibus dicit : *Non enim possumus quæ vidimus et audivimus, non loqui* (Act. IV, 20). ^f Equus ergo Dei clangorem tubæ non metuit, quia prædicator egregius despectis potestatum sæculi, nullos minarum sonitus pertimescit.

68. Videamus alium equum Dei quomodo terram sorbeat, quomodo nullus eum tubæ terror attingat (Act. XIV, 18, 19, 20, 21). Scriptum est : *Supervenerunt quidam ab Antiochia et Iconio Judæi, et persuasistur turbis, lapidantes Paulum traxerunt extra civitatem, æstimantes eum mortuum esse. Circumdantibus autem eum discipulis, surgens intravit civitatem, et postero die profectus est cum Barnaba in Derben. Cumque evangelizassent civitati illi, et docuissent multos, reversi sunt Lystrum et Iconium et Antiochiam, confirmanes animas discipulorum.* Perpendamus ergo quæ hunc possent equum minæ compescere, quando eum ab intentione sua non valet mors ipsa prohibere. Ecce lapidibus obruitur, nec tamen a veritatis sermone removetur. Occidi potest, superari non potest; velut extinctus extra urbem projicitur, sed intra urbem die alio illæsus prædicator invenitur. O quam fortis huic viro inest infirmitas! o quam victrix poena! o quam dominatrix patientia! ^g Ad agendum repulsione provocatur, ad prædicandam salutem plagis erigitur, ad propellendam laboris lassitudinem

^a Val. Cl., *Vibrabitur hasta.* Et sic inferius. Confirmatur hæc lectio ex sequentibus : *post pharetræ sonitum hasta vibratur.* Laud., *Vibrabit hastam.*

^b Vindoc., Pratel. et plur. Norm., *delinquant.*

^c Laud., *Vibrabit hastam... et clypeum.*

^d Laudun., *Auditorum cor quasi clypeo vibratur,*

sed ne audiri possit, clypeus opponitur, mendose.

^e Laud. et Val. Cl., *adjutores.*

^f Ita plerique Mss.

^g Vet. Edit. ac recentiores, *ad arguendum.* Placet magis, *ad agendum*, ut habent Mss. Ebroicæ. alique Norman., duo Germ., Vindoc., Val. Cl., etc.

pena referatur. Quis ergo hanc adversitas superet, quem poena fovet? Sed equus iste Dei et pharise sagittas despicit, quia malitiae consilia contemnit; vibratam hastam superat, quia et contra apertae persecutionis vulnera pectus firmat; oppositum clypeum rumpit, quia disputationem resistentium ratiocinando subigit; terram sorbet, quia peccatores in suum corpus exhortando convertit; clangorem buccinae sonare non reputat, quia vocem quamlibet terribilis prohibitionis calcat. Minus est autem quod dicitur, quia fortis perseverat in laboribus, adhuc, quod majus est, exultat in adversis. Unde sequitur:

CAPUT XXIII [Rec. XVI].

Vers. 25. — *Ubi audierit buccinam, dicit Vah.*

69. *Sancti, imminente certamine, licet mortis metu concutiantur, de futuro tamen premio gaudent.* — Quibus profecto verbis et illud ostenditur, quod hoc loco a Domino de equo irrationabili nil dicatur. Naque enim vah dicere brutum animal potest; sed dum asseritur dicere quod omnino dicere non valet, innuitur quem designet. Vah quippe sermo exultationis est. Equus ergo, audita buccina, vah dicit, quia fortis quisque praedicator eum certamen passionis sibi propinquare^b considerat, de exercitio virtutis exultat; nec terretur pugnae periculo, quia victoriae laetatur triumpho. **1028** Equo itaque est vah dicere, praedictorem sanctum de ventura passione gaudere. [Vet. XXVI.] Sed si praedicator fortis gloriam passionis appetit, si discrimen mortis subire pro Domino laetus quaerit, quid est quod ipsi fortissimo praedicatori, qui ex robusto corde virtutem^d traxit in nomine, Petro Veritas dixit: *Cum senueris, extendes manus tuas, et alius te cingat, et ducet quo non vis* (Joan. XXI, 18). Quomodo de passione gaudet, qui, cinctus ab alio, ire quo ducitur non volet? Sed si pensamus qualiter animus appropinquante passione et mortis metu quatitur, et tamen de venturo regni premio laetatur, intelligimus quomodo gloriosi certaminis subire periculum volens nolit, quia et in morte considerat quod tolerans paveat, et in fructu mortis aspiciat quod appetens quaerat.

70. *Paulus amat quod refugit, fugere videtur quod amat.* — Videamus Paulum quomodo amet quod refugit, quomodo refugiat quod amat. Ait enim: *Desiderium habens dissolvi, et cum Christo esse* (Philip. I, 23). Et, *Mihi vivere Christus est, et mori lucrum* (Ibid., 21). Et tamen dicit: *Qui sumus in hoc habitaculo, ingemimus gravati, eo quod nolumus exposciliari, sed superestigi, ut absorbeat quod mortale est a vita* (II Cor. v, 4). Ecce et mori desiderat, et tamen carum exspoliari formidat. Cur hoc? Quia etsi victoria in perpetuum laetificat, ipsa nihilominus ad praesens poena perturbat; et quamvis vincat amor

^a Laudun., quia mala vitae consilia contemnit. Duo Germ., paulo ante sic habent: sed equus Dei est et phar.

^b Laud., desiderat.

^c Turon., pler. Norm., Laud., Val. Cl., Germ. duo, Praedicatori sanctio de.

^d Ita Mas. Corb. Germ., Norm., Turon., Vindoc.

subsequentis muneris, tangit tamen non sine magno animum pulsus doloris. Sicut enim vir fortis, cum vicino jam belli certamine armis accingitur, et palpitans et festinat, tremit et saevit, quasi pavere per pallorem cernitur, sed per iram vehementer urgetur; ita vir sanctus, cum passioni se propinquare conspiciat, et naturae suae infirmitate concutitur, et spei suae soliditate roboratur; et de vicina morte trepidat, et tamen quod moriendo verius vivat, exultat. Ad regnum quippe non potest nisi interposita morte transire; et idcirco confidendo quasi ambigit, et quasi ambigendo confidit; et gaudens metuit, et metuens gaudet, quia scit quod ad bravium quietis non perveniat, nisi hoc quod interjacet cum labore transcendat. Sic nos, cum morbos a corpore repellere cupimus, tristes quidem amarum purgationis poculum sumimus, certi autem de subsequenti salute gaudemus. Quia enim pervenire corpus aliter ad salutem non valet, in potu libet etiam quod laedit. Cumque amaritudini inesse vitam animus conspiciat, moerore turbatus hilarescit. Dicitur ergo: *Ubi audierit buccinam, dicit Vah*, quia praedicator fortis cognito certaminis nuntio, etsi ut homo ad vim persecutionis trepidat, per spei tamen certitudinem ad praemium remunerationis exultat. Sed nequaquam ad hoc passionis bellum inconcussus existeret, nisi eandem passionem intenta cogitatione meditando praeveneret. Malum namque quod consilio praevenerit, decertanti contra se animo ex ratione subjicitur, quia tanto quisque minus adversitate vincitur, quanto contra illam praesciendo paratus invenitur. Saepe enim grave timoris pondus usu levigatur, saepe mors ipsa sicut inopinata perturbat, ita deliberatione praevientia laetificat. Unde et recte de hoc equo subiungitur:

1029. *Procul odoratur bellum.*

71. *Ad reportandam victoriam certamen praevideatur.* — Ac si apertius dicatur: Idcirco quodlibet certamen exsuperat, quia mentem certamini ante certamen parat. Bellum quippe procul odorari est adversa quaeque longe adhuc posita cogitando praenoscere, ne fortasse valeant improvisa superare. Hoc bellum procul odorari discipulos Paulus admonerat, cum diceret: *Vosmetipsos tentate si estis in fide, ipsi vos probate* (II Cor. XIII, 5). Ac si aperte praeciperet, dicens: Persecutionum certamina ad mentem reducite, et cordis vestri intima atque occulta pensantes, quales inter supplicia existere valeatis invadite. Hoc bellum sancti viri procul odorantur, quando et in pace universalis Ecclesiae positi, vel haereticorum bella, vel imminetia ab infidelibus persecutionum tormenta conspiciunt. Qui dum recte vivunt, saepe pro bonis mala recipiunt, detractionum contumelias aequanimiter ferunt, ut si persecutionis occasio sup-

et Laud. Germ. habet traxit, nomine, etc. Editi vero, traxit nominis

^e Editi tum vet. tum recent. cum duob. Germ., ad vim percussione, melius, persecutionis, in Ebroic. aliisque Norm., Vindoc., Laud., etc.

^f Vindoc., quodlibet bellum.

petat, tanto illos fortiores aperti hostes inveniant, A quanto eos et intra Ecclesiam falsorum fratrum jacula non expugnant. Nam qui a statu patientiæ ante linguarum vulnera corruit, ipse sibi testis est quia contra^a manifestæ persecutionis gladios non subsistit. Quia ergo vir Dei exercitatus præsentibus contra ventura, et exercitatus minimis contra majora nititur, recte de equo Dei dictum est, quod bellum procul odoratur. Sequitur :

CAPUT XXXIV.

IBID. — *Exhortationem ducum, et ululatum exercitus.*

72. *Subodorandum quid auctores errorum, quid turba ipsius subdita possint insanire.* — Duces adversæ partis sunt erroris auctores, de quibus per Psalmistam dicitur : *Effusa est^b contentio super principes eorum, et seduxerunt eos vana eorum, et errare fecit eos in invio, et non in via (Psal. cvi, 40).* De quibus per sometipsam Veritas dicit : *Cæcus si cæco ducatur^d præbet, ambo in foveam^e cadunt (Matth. xv, 14).* Hos autem duces exercitus sequitur pravorum scilicet turba, quæ iniquis eorum præceptionibus famulatur. Notandum quoque quod duces exhortari, exercitum vero dicit ululare, quia videlicet hi qui infidelibus vel hæreticis præsumunt prava quæ teneri præcipiunt quasi ex ratione persuadent. Turba vero eis subdita, quia sine iudicio eorum voces sequitur, dum per confusionis insaniam perstrepat, bestiali mente ululare perhibetur. Lupis quippe proprie ululatus convenit. Et quia catervæ reproborum contra vitam moresque fidelium sola rapacitate inhiant, quasi per ululatum clamant. [Vet. XXVII.] Equus ergo Dei exhortationem ducum et ululatum exercitus procul odoratur, dum sanctus quisque prædicator longe ante considerat quid vel auctores errorum contra electos valeant præcipere, vel turba eis subdita quam possit immaniter insanire. Hanc exhortationem ducum odorabatur Paulus, cum diceret : *Per dulces sermones et benedictiones seducunt corda innocentium (Rom. xvi, 18).* Hunc ululatum exercitus odorabatur, dicens : *Intrabunt post discessionem meam lupi graves in vos (Act. xx, 29).* Exhortationem ducum odoratus est Petrus, cum de quibusdam discipulis admoneret, dicens : *In avaritia factis verbis de vobis negotiabantur (II Pet. ii, 3).* Ululatum quoque exercitus odorabatur, cum præmitteret, dicens : **1030** D *Et multi sequentur eorum luxurias, per quos via veritatis blasphematur (Ibid., 2).*

[Rec. XVII.] 73. *Fidelibus accommodantur, quæ de prædicatoribus et doctoribus sunt dicta.* — Igitur quia sanctus quisque prædicator atque in persecutionis bello

^a Ita Mss. Norw. Regij, duo Germ. Editi vero etiam vetustiores, manifestæ percussionis. Lectionem nostram optimam esse persuadent superiora : *Ut si persecutionis occasio suppetat, etc.*

^b Ex Hebr. textu et Græcæ translat. legendum foret, *contemptio*. Sed propter unanimem, tum Excusorum, tum manu exaratorum (si Corb. Germ. excipias in quo secunda manu legitur *contemptio*) Codicum consensum, priorem lectionem retinimus, quam aliunde a nonnullis usurpatam scimus in Psalmorum

dux fidei, qualem se possit exhibere narravimus, nunc sub hujus equi specie unumquemque Christi militem describamus, ut et qui ad prædicationis culmen necdum se pervenisse considerat, hac tamen voce dominica, si jam bene vivere coeperit, expressum se esse cognoscat, quatenus hinc colligat quantum Deo notus sit, si ad majora pervenerit, quem signanter Deus eloqui nec in minimis prætermittit. Singula itaque quæ de equo dicta sunt repentes, intimescimus quomodo miles Dei a primæva conversatione proficiat, quomodo a minimis ad majora succrescat, vel quibus gradibus ab infimis ad superæa perveniat. Dicitur ergo :

CAPUT XXXV.

VERS. 19. — *Nunquid præbebis equo fortitudinem, aut circumdabis collo ejus hinnitum?*

74. *Militem Dei primum armet fides.* — Unicuique animæ, cui Dominus misericorditer præsidet, ante omnia fidei fortitudinem præbet, de qua Petrus ait : *Adversarius vester diabolus, sicut leo rugiens, circuit querens quem devoret; cui resistite fortes in fide (I Pet. v, 8).* Huic autem fortitudini hinnitus jungitur, dum fit quod scriptum est : *Corde creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem (Rom. x, 10).* Sequitur :

CAPUT XXXVI [Vet. XXVIII].

VERS. 20. — *Nunquid suscitabis eum quasi locustas?*

75. *Dei erga incipientes indulgentia.* — Unusquisque qui Deum sequitur, in ipso suo exordio ut locusta suscitatur, quia etsi in quibusdam actionibus locustarum more flexis poplitibus terræ inhæret, in quibusdam tamen expansis alis sese in aeræ suspendit. Conversionum quippe initia, bonis moribus malisque permista sunt, dum et nova jam per intentionem agitur, et vetus adhuc vita ex usu retinetur. Tanto autem minus permistis interim malis lædimur, quanto contra illa quotidie sine cessatione pugnamus. Nec suos nos jam culpa vindicat, cujus pravo usui^b nostra sollicitudo mens resultat. Minus itaque nobis inchoantibus terrena opera officiant, quia in nobis diutius demorari prohibentur. Proinde quoniam in ipso nostræ conversionis initio infirma quædam ple de nobis Dominus tolerat, ut nos quandoque ad cælestia ex perfectione perducat, quasi locustas nos in exordio suscitât, quia etsi in volatu virtutis sublevari, non tamen de terreni operis casu desperat. Sequitur :

CAPUT XXXVII.

IBID. — *Gloria narium ejus terror.*

76. *Inchoantes inter spem et metum positi, propter certamina carnis, quam idcirco fortiter edomant.* —

expositione.

^a Vindoc., Laud., Corb. Germ., Val. Cl., Prætel., Utic., seduxerunt eos in invio, etc.

^b Laud. et duo Germ., prætel.

^c Duo Germ. et Val. Cl., cadunt.

^d Vindoc., misericorditer Dominus præsidens.

^e Prætel., permisti interim malis.

^f Al., nostra sollicitudo mens. Priorem lect. habent Turon., Laud. et Corb. Germ.

Pro eo quod non visa res odore deprehenditur, non A
 immerito narium nomine spei nostræ cogitationes
 exprimuntur, quibus venturum iudicium, quod etsi
 oculis adhuc non cernimus, jam tamen sperando
 prævidemus. Omnis autem qui bene vivere incipit,
 audiens quod per extremum iudicium iusti ad re-
 gnum vocentur, hilarescit; sed quia quædam mala
 adhuc ^a ex reliquiis sibi inesse considerat, hoc ipsum
 iudicium, de quo exultare inchoat, appropinquare
 formidat. Vitam quippe suam bonis malisque per-
 mistam conspicit, et cogitationes suas aliquo modo
 spe et timore **1031** confundit. Nam cum audit quæ
 sint regni gaudia, mox mentem lætitia sublevat; et
 rursus cum respicit quæ sint gehennæ tormenta,
 mox mentem formido perturbat. Bene ergo gloria
 narium ejus terror dicitur, quia inter spem et metum
 positus, dum futurum iudicium mente conspicit, hoc
 ipsum timet unde gloriatur. Ipsa ei sua gloria terror
 est, quia inchoatis jam bonis, spe de iudicio lætus est;
 et necdum finitis omnibus malis, perfecte securus
 non est. Sed inter hæc sollicitè ad mentem reverti-
 tur, et procellas tantæ formidinis renuens, seque
 in solius pacis tranquillitate disponens, totis viribus
 a districto iudice inveniri liber conatur. Servile
 quippe æstimat dominicam præsentiam formidare;
 ac ne conspectum patris metuat, illa agit per quæ
 se filium recognoscat. Discit ergo iudicem tota
 expectatione diligere, atque, ut ita dixerim, timen-
 do renuit timere. Orii autem cordi formidinem
 pro carnali actione considerat, et idcirco ante
 omnia carnem ^b forti edomatione castigat. Unde C
 postquam dictum est: *Gloria narium ejus, terror*, recte
 subjungitur:

CAPUT XXXVIII.

VERS. 21. — *Terram ungula fodit.*

77. Ungula namque terram fodere est astricta
 abstinentia carnem edomare. Quo autem plus caro
 premitur, eo de cœlesti spe animus securius lætatur.
 Unde effossa terra apte subnectitur: *Exultat au-*
daacter. Quia enim valenter reprimit quod impugnat,
 audacter exultat de his quæ in æterna pace deside-
 rat; tantoque mens melius ad superna appetenda
 componitur, quanto ab illicitis arctius corpus edoma-
 tur. Unde recte per Salomonem dicitur: *Diligenter*
exerce agrum tuum, ut postea ædifices domum tuam
(Prov. xxiv, 27). Ille quippe bene mentis domum D
 ædificat, qui prius sgrum corporis a spinis vitiorum
 purgat, ne si desideriorum sentes in carnis agro
 proficiant, intus tota virtutum fabrica fame boni
 operis crescente destruat. In ipso autem quisque
 belli certamine positus, tanto subtilius fraudem
 hostium conspicit, quanto et districtius corpus pro-
 prium quasi quemdam hostium adiutorem premit.
 Unde et post contritionem corporis, post lætitiã
 cordis recte subjungitur:

^a Fortasse melius in Pratel., *ex reliquiis*, et in
 Germ., *ex reliquo*. Verum cum in aliis legatur, *ex*
reliquiis, quod etiam habent Editi omnes, nihil mutan-
 dum in textu iudicavimus.

CAPUT XXXIX.

IBID. — *In occursum pergit armatis.*

78. *Hostis insidias et dolos explorant inchoantes, et*
in alienis etiam cordibus præveniunt. — Hostes armati
 sunt immundi spiritus, innumeris contra nos fraudi-
 bus accincti. Qui cum suadere nobis iniqua ne-
 queunt, ea sub virtutum specie nostris obtulibus
 opponunt, et quasi sub quibusdam armis se conte-
 gunt, ne in sua malitia a nobis nudi videantur.
 Quibus armatis hostibus in occursum pergimus,
 quando eorum insidias longe prævidemus. Effossa
 igitur terra, armatis hostibus in occursum pergere,
 est, edomita carnis superbia, dolos immundorum spi-
 rituum mirabiliter explorare. Effossa terra armatis
 hostibus in occursum pergere, est devicta carnali
 B nequitia contra spiritalia vitia certamen subire. Nam
 qui adhuc secum enerviter pugnat, frustra contra
 se bella extra posita suscitatur. Qui enim semetipsum
 carnalibus subjugat, quomodo spiritalibus vitiis re-
 sultat? Aut quomodo de labore externi certaminis
 triumphare appetit, qui adhuc apud semetipsum
 domestico libidinis bello succumbit

[*Vet. XXIX.*] 79. Vel certe armatis hostibus in
 occursum pergimus, quando per exhortationis stu-
 dium eorum insidias et in alieno corde prævenimus.
 Quasi enim **1032** ex loco in quo fuimus ad locum
 alium obviam hostibus venimus, quando, nostra
 cura ordinate postposita, accessum immundorum
 spirituum a proximi mente prohibemus. Unde fit
 plerumque ut hostes callidi militem Dei jam de in-
 testino bello victorem tanto de semetipso terribilius
 tentent, quanto illum contra se et in alieno corde
 prævalere fortiter vident; ut dum illum ad se tuen-
 dum revocant, aliena corda liberius quæ exhorta-
 tione ejus protegebantur invadant. Cumque eum su-
 perare non possint, saltem occupare conantur; quan-
 tenus dum miles Dei de semetipso concutitur, non
 ipse, sed is quem defendere consueverat perimatur.
 Sed mens in Deum immobiliter fixa ^c tentationum
 spicula despicit, nec cujuslibet terroris jacula per-
 timescit. Supernæ enim gratiæ fretus auxilio, sic
 vulnera infirmitatis suæ curat, ut aliena non de-
 serat. Unde et bene de hoc equo subjungitur:

CAPUT XL.

VERS. 22. — *Contemnit pavorem, nec cedit gladio.*

80. *Minas hostis contemnunt inchoantes.* — Con-
 temnit pavorem, quia nullus tentationis formidine
 ad hoc usque terretur ut taceat. Nec cedit gladio,
 quia etsi violenta illum tentatio percutit, a cura ta-
 men proximi non repellit. Unde et Paulus exemplum
 nobis invictæ conversationis insinuans, et quos ab
 hoste gladios suscipiat dicit, et quomodo eisdem
 gladiis non cedat ostendit. Omni enim jam carnalis
 operis pugna superata, carnalis tentationis gladium
 ab hoste susceperat, qui dicebat: *Video aliam legem*

^b Val. Cl. et Laud., *foris dominatione*.

^c Editi recent. cum Germ., *tentationum impetum*.
 Cessimus Mss: multitudini spicula, non impetum, ha-
 bentium.

in membris meis repugnantem legi mentis meae, ^a et A captivum me ducentem in lege peccati, quæ est in membris meis (Rom. vii, 23). Sed eidem gladio quem in se vicerat etiam in aliis non cedebat, cum profecto proximis diceret: *Non regnet peccatum in vestro mortali corpore ad obediendum desideriis ejus* (Rom. vi, 12). Et rursus: *Mortificate membra vestra quæ sunt super terram, fornicationem, immunditiam, libidinem, concupiscentiam malam* (Coloss. iii, 5). Gravis illum tentationum gladius feriebat, de quibus ipse ait: *In laboribus plurimis, in carceribus abundantius, in plagis supra modum, in mortibus frequenter. A Judæis quinquies quadragenas una minis accepi; ter virgis cæsus sum, semel lapidatus sum, ter naufragium feci, nocte et die in profundo maris fui* (II Cor. xi, 23), et cætera, quæ ipse tolerare potuit, et nos enumerare lassamur. Sed quomodo eidem gladio in proximi dilectione non cedat, post multa ipse subjungit: *Præter illa quæ extrinsecus sunt, instantia mea quotidiana, sollicitudo omnium Ecclesiarum* (Ibid., 28). Equus ergo Dei gladio percutitur, nec tamen percussione eadem a cursu prohibetur, dum fortis spiritus certaminis miles et ipse vulnera ab hoste suscipit, et tamen ad salutem alios stringit. Sed erga tam durum cælestis militis pectus antiquus hostis tanto acutiora spicula perquirat, quanto se despici robustius conspicit. Unde et sequitur:

CAPUT XLI [Vet. XXX].

VERS 23. — *Saper ipsum sonabit pharetra, vibrabit hasta et clypeus.*

81. Sæpe qui aliis regendis præsumunt, gravioribus a diabolo tentationibus exercentur: modo aperta vi, modo fraude et dolo, aliquando vi simul et dolo. — Quia enim videt sanctæ mentis studium contra se et aliis prodesse, multiplicata hanc satagit tentatione ^b confodere. Unde sæpe contingit ut hi qui regendis aliis præsumunt tentationum certamina fortiora patiantur, quatenus corporalium more bellorum dum dux ipse ad fugam vertitur, resistentis exercitus constipata unanimitas sine labore **1033** dissipetur. Hostis itaque callidus contra cælestem militem diversa percussione vulnera exquirens, modo ex pharetra per insidias eum sagitta vulnerat, modo ante ejus faciem hastam vibrat, quia videlicet vitia et alia sub virtutum specie contegit, et alia ut sunt aperta ejus oculis opponit. Ubi enim infirmari Dei militem conspicit, illic fraudis velamina non requirit. Ubi autem sibi resistere fortem considerat, illic contra vires procul dubio dolos parat. Nam cum infirmum quempiam in carnis illecebra videt, aperte speciem corporis quæ concupisci valeat ejus obtutibus objicit. Si autem fortasse validum contra avaritiam cernit, importune ejus cogitationibus domesticorum suorum inopiam suggerit, ut dum mens ad provisionis curam quasi pie flectitur, seducta furtim in rerum ambitu inique rapiatur. Equum ergo Dei sagitta

A per insidias impetit, quando ei hostis callidus sub virtute vitium abscondit. Hasta autem cominus vulnerat, cum manifesta nequitia etiam scientem tentat.

82. Sæpe vero cælesti militi uno eodemque tempore utrumque ab hoste objicitur, ut in qualibet una percussione perimatur. Dolosus namque adversarius simul ferire nititur, et aperte sæviens, et in insidiis latens, ^c ut dum de occulto sagitta metuitur, minus ante faciem hasta timeatur; vel dum ante faciem hastæ resistitur, nequaquam ex occulto veniens sagitta videatur. Sæpe enim tentationem proponit libidinis, et subito fraudulentius cessans, elationem suggerit de servata castitate. Et sunt nonnulli qui dum multos ex castitatis arce in elationis foveam cecidisse conspiciunt, vitæ suæ custodiam negligentes, in immunditiam libidinis demerguntur. Sunt vero e diverso nonnulli qui dum libidinis immunditiam fugiunt, per castitatis culmen in voraginem elationis ruunt. Quasi ergo aperte feriens hasta est culpa de vitio, et quasi ex occulto vulnerans de pharetra sagitta est culpa de virtute. Sed equus Dei et ante faciem hastam superat cum libidinem calcit, et a latere sagittam circumspicit cum in castitatis munditia se ab elatione custodit. Unde et bene inter utraque certanti per Salomonem dicitur: *Dominus erit in latere tuo, et custodiet pedem tuum ne capiaris* (Prov. iii, 26). Pes namque in anteriora tendit. Anteriora autem non videt, qui ea quæ sunt a latere conspicit. Rursumque qui pedis custodiam prævidens anteriora cernit, circumspicere lateris deserit. Dum vero ante faciem positæ virtutis aliquid agimus, quasi quo pes debeat poni prævidemus; sed dum ex virtute eadem furtim culpa suboritur, quasi dum in anteriora respicitur, ad sagittam latus nudatur. Sæpe vero dum suborientem culpam metuimus, virtutem quæ agenda est declinamus; et quasi dum latus circumspicitur, nequaquam cernitur, pes in anteriora quomodo ponatur. Bene ergo dicitur: *Dominus erit in latere tuo, et custodiet pedem tuum ne capiaris*, quia miles Dei divinæ gratiæ clypeo protectus, et quæ ex latere possint ^d prodire circumspiciendo considerat, et gressum ante faciem ferre proficundo non cessat. Cui fraudulentus hostis invidens, quia per pharetram et hastam nequaquam se prævalere conspicit, clypeum opponit, ^e ut si resistentis pectus feriendo non perforat, saltem quibusdam objectionibus proficientis iter intercludat. **1034** Quasdam namque difficultates ipsis ejus conatibus objicit; et cum superare non valet, vel resistit. Sed quid contra tot argumenta bellorum equus Dei agat audiamus:

CAPUT XLII.

VERS 24. — *Fervens et fremens sorbet terram, nec reputat tubæ sonare clangorem.*

83. Utrique, per sanctum fervorem et proficiendi curam resistitur. — Contra equum clangor tubæ in-

^a Vindoc., Laud., Val. Cl., duo Germ., et captivum me.

^b Duo Germ. et Turon., confundere.

^c Laud. et Val. Cl., mittitur.

^d Germ. et Val. Cl., prodere.

^e Turon., ut qui resistentis.

sonat, quando electi mentem in eo quod agit fortiter a vicinis quaedam posita culpa terribiliter tentat. Sed fervens et fremens sorbet terram, quia nimio ardore semetipsum discutit; et quicquid in se terrenum reperit, quovis proficiendo consumit. Et clangorem tubae sonare non reputat, quia consideratione forti omne vitium quod de virtutis gloria nascitur sollicitus declinat. Sonare enim clangorem tubae reputatur alia agere recta metueret. Quia ergo ad agenda fortia ante insonentia tentamenta non trepidat, in fervore suo positus clangorem tubae minime formidat. Saepe autem dum prosperari se virtutibus conspicit, ne ipsa illum virtutum prosperitas elevet, pulsari se tentationibus gaudet. Unde et apte subjungitur :

CAPUT XLIII.

Vas. 25. — Ubi audierit buccinam, dicit Vas.

84. Quia multos diuturna pax inertes reddit, sancti tentari gaudent. — Multos enim pejus sua felicitas stravit, multos diuturna pax inertes reddidit; eoque illos inopinatus hostis gravius percussit, quo longo quietis usu negligentes invenit. Unde sancti viri cum multa se proficere virtutum prosperitate considerant, quodam dispensationis supernae moderamine exerceri se etiam tentationibus exsultant, quia tanto robustius acceptam virtutum gloriam custodiunt, quanto tentationis impulsu concussi infirmitatem suam humiliter agnoscunt. Equus ergo, audita buccina, vah dicit, quia videlicet praelator Dei, cum vim tentationis incumbere conspiciat, utilitatem supernae dispensationis considerans, ex ipsa validius adversitate confidit. Cujus adversitatis certamina adeo illam non superant, quia nunquam improvisa tentant. Longe quippe praenotat ex unaquaque re, cuius vitii pugna accrescat. Unde et sequitur :

CAPUT XLIV.

Isa. — Procul odoratur bellum.

85. Nulla eos improvisa tentant; unde nec superant. — Bellum namque procul odorari est ex causis praecedentibus quae victorum pugnae subsequantur agnoscere. Quia enim, sicut jam saepe dictum est, odore res non visa cognoscitur, bellum procul odorari est, sicut flata narium, sic provisione cogitationum, nequities latentes indagare. De quo odoratu Dominus recte in Ecclesiae suae laudibus dicit: *Nasus meus sicut turris, quae est in Libano* (Cant. vii, 4). Per nasum quoque odores fetoresque discernimus. Et quid per nasum, nisi sanctorum provida discretio designatur? Turris vero speculationis in altum ponitur, et hostis veniens longe videatur. Recte ergo moens Ecclesiae turri in Libano similis dicitur, quia sanctorum provida discretio dum sollicito circumquaque conspiciat in altum posita, priusquam veniat culpa apprehendit, eamque quo vigilantiter praenotat, eo

A fortiter declinat. Hinc Habacuc ait: *Super quaedam meam stabo* (Habac. ii, 1). [Vet. XXXI.] Hinc visusecujusque electi animam Ieremias admonens, dicit: *Status tibi speculam, pone tibi amaritudines* (Jerem. xxxi, 21). Speculam quippe sibi stat: ut ea ventura vitiorum certamina ex alta consideratione praenoscere. Sibi quoque electi mens amaritudines ponit, quando et in virtutum pace constituta, dum mala insidantia conspiciat, secura quiescere non consentit.

86. *Primo curandum ne mala faciamus, secundo ne bona incauta. Plerumque ex bonis mala nascuntur.* — Primo autem ne mala quaelibet, secundo vero loco considerat ne bona incaute faciat; et postquam prava subegerit, ipsa etiam sibi subicere recta contendit, ne si mentis dominium transeant, in elationis culpam vertantur. Quia enim, sicut superius dictum est, plerumque ex bonis per incuriam vitium mala nascuntur, vigilantiam studio contemplatur quomodo ex doctrina arrogantia, ex justitia crudelitas, ex pietate remissio, ex zelo ira, ex mansuetudine torpor oriatur. Cumque bona haec agit, quod hi contra se hostes per haec exurgere valeant conspiciat. Nam cum adipiscendis doctrinae studiis elaborat, mentem sollicito certamen arrogantiae praeparat. Cum culpas delinquentium juste ulcisci desiderat, sagacissime evitat ne modum justitiae crudelitas vindictae transcendat. Cum pietate frenare se nititur, solerter prospicit ne qua disciplinae dissolutione vincatur. Cum se recti zeli stimulis excitat, summopere providet ne plus quam necesse est irae se flamma succendat. Cum magna mansuetudinis tranquillitate se temperat, vigilantiter observat ne torpore frigescat. Quia ergo spiritualis militis cogitatione omne vitium prius quam subrepere possit aspiciatur, recte de equo Dei dicitur: *Procul odoratur bellum*. Perpendit etiam quae turba iniquitatum prouat, si mala ad se ingredi vel pauca permittat. Unde et sequitur :

CAPUT XLV.

IBID. — Exhortationem ducum, et utulatum exercitus.

87. *Exercitus diaboli dux superbia, cuius robotes, septem principalia vitia.* — Tentantia quippe vitia, quae invisibili contra nos praello regnanti super se superbiae militant, alia more ducum praenunt, alia more exercitus subsequuntur. Neque enim culpae omnes pari accessu cor occupant. Sed dum majores et innumerae ad illam se catervatim fundunt. Ipsa namque vitiorum regina superbia cum devictum plene cor cepit, mox illud septem principalibus vitiis, quasi quibusdam suis ducibus devastandum tradit. Quos videlicet duces exercitus sequitur, quia ex eis procul dubio importune vitiorum multitudinis oriuntur. Quod melius ostendimus, si ipsos duces atque

^a Laud., illos inopinatos hostis.

^b Laud., quia quanto robustius ... tanto tentationis.

^c Al., sibi quoque electa mens.

^d Norm. et Vindoc., subigere.

^e Laud., quot hic contra se. Vat. Cl., quot hic contra se. Colb. Germ., quot hinc contra se.

^f Ebroic., recti aeli stimulus.

^g Al., surripere, ut in pl. Mss.

exercitum specialiter, ut possumus, enumerando profereamus. Radix quippe cuncti mali superbia est, de qua, Scriptura attestante, dicitur: *Initium omnis peccati est superbia* (Eccli. x, 18). Primæ autem ejus soboles, septem nimirum principalia vitia, de hac virulenta radice proferuntur, scilicet inanis gloria, invidia, ira, tristitia, avaritia, ventris ingluvies, luxuria. Nam quia his septem superbiæ vitis nos captos doluit, ideo Redemptor noster ad spiritale liberationis præfem spiritu septiformis gratiæ plenus venit.

88. *Singula vitia capitalia suum habent exercitum.* — Sed habent contra nos hæc singula exercitum suum. Nam de inani gloria inobediencia, factantia, hypocrisis, contentiones, pertinaciæ, discordiæ, et novitatum præsumptiones oriuntur. De invidia, odium, insurrectio, detractio, exultatio in adversus proximi, afflictio autem in prosperis nascitur. De ira, rixæ, tumor mentis, contumeliæ, clamor, indignatio, blasphemæ proferuntur. De tristitia, malitia, rancor, pusillanimitas, desperatio, torpor circa præcepta, vagatio mentis **1036** erga illicita nascitur. De avaritia, proditio, fraudis, fallacia, perfuria, inquietudo, violentiæ, et contra misericordiam obdurations cordis oriuntur. De ventris ingluvie, inepta lætitia, scurrilitas, immunditia, multiloquium, hebetudo sensus circa intelligentiam propagantur. De luxuria, cæcitas mentis, inconsideratio, inconstantia, præcipitatio, amor sui, odium Dei, affectus præsentis sæculi, horror autem vel desperatio futuri generantur. Quia ergo septem principalia vitia tantam de se vitiorem multitudinem profertur, cum ad cor veniunt, quasi subsequentis exercitus castris trahunt. Ex quibus videlicet septem quinque spiritualia, duoque carnalia sunt.

89. *Unumquodque vitium oritur ex altero.* — Sed unumquodque eorum tanta sibi cognatione jungitur, ut non nisi unum de altero proferatur. Prima namque superbiæ soboles inanis est gloria, quæ dum oppressam mentem corruperit, mox invidiam gignit, quia nimirum dum vani nominis potentiam appetit, ne quis hanc alius adipisci valeat tabescit. Invidia quoque iram generat, quia quanto in interno livoris vulnere animus sauciatur, tanto etiam mansuetudo tranquillitatis amittitur; et quia quasi delens membrum tangitur, ideo oppositæ actionis manus velut gravius pressa sentitur. Ex ira quoque tristitia oritur, quia turbata mens quæ se inordinate concussit, eo adducendo confundit: et cum dulcedinem tranquillitatis amiserit, nihil hanc nisi ex perturbatione subsequens æmor pascit. Tristitia quoque ad avaritiam destruat, quia dum confusum cor bonum lætitiæ in semetipso fatuus amiserit, unde consolari debeat foris querit; et tanto magis exteriora bona

A adipisci desiderat, quanto gaudium non habet ad quod instinctus recurrat. Post hæc vero duo carnalia vitia, id est ventris ingluvies et luxuria, temperant. Sed cunctis liquet quod de ventris ingluvie luxuria nascitur, dum in ipsa distributione membrorum vestri genitalia subnexa videantur. Unde dum unum inordinate relinquitur, aliud præcul dubio ad contumelias excitatur.

[*Vel. XXXII.*] 90. *Fallacia argumenta, quibus capitalia vitia mentem decipere moluntur.* — Bene autem duces exhortari dicti sunt, exercitus ululare, quia prima vitia deceptæ menti quasi sub quadam ratione se inserunt, sed innumera quæ sequuntur, dum hanc ad omnem insaniam pertrahunt, quasi bestiali clamore confundunt. Inanis namque gloria devictum cor quasi ex ratione solet exhortari, cum dicit: Debes majora appetere, ut quo potestate valueris multos excedere, eo etiam valeas et multis proficere. Invidia quoque devictum cor quasi ex ratione solet exhortari, cum dicit: In quo isto vel illo minor es? cur ergo eis vel equalis, vel superior non es? Quanta vales quæ illi non valent? Non ergo tibi aut superiores esse, aut etiam æquales debent. Ira etiam devictum cor quasi ex ratione solet exhortari, cum dicit: Quæ erga te aguntur æquanimiter ferri non possunt, imo hæc patienter tolerare peccatum est, quia etsi non eis eum magna exasperatione resistitur, contra te deinceps sine mensura cumulantur. Tristitia quoque devictum cor quasi ex ratione solet exhortari, cum dicit: Quid habes unde gaudeas, cum tanta mala de proximis portas? Perpende cum quo mœrore omnes intuenti sunt qui in tanto contra te amaritudinis **1037** felle vertantur. Avaritia quoque devictum animum quasi ex ratione solet exhortari, cum dicit: Valde sine culpa est, quod quedam habenda concupiscis, quia non multiplicari appetis sed egere pertimescis; et quod male alius retinet, ipse melius expendis. Ventris quoque ingluvies devictum cor quasi ex ratione solet exhortari, cum dicit: Ad esum Deus omnia munda condidit, et qui satiari cibo respuit, quid aliud quam muneri concessio contradicit? Luxuria quoque devictum cor quasi ex ratione solet exhortari, cum dicit: Cur te in voluptate tua modo non dilatas, cum quid te sequatur ignoras? Acceptum tempus in desideriis perdere non debes, quia quam citius pertremant nescis. Si enim miseri Deus hominem in voluptate coitus nollet, in ipso humani generis exordio masculum et feminam non fecisset (*Genes. 1, 27*). Hæc est ducum exhortatio, quæ dum incaute ad secretum cordis admittitur, familiaris iniqua persuadet. Quam videlicet exercitus ululans sequitur, quia infelix anima semel a principalibus vitiis capta, dum

^a Val. Cl., *interni*.

^b Germ., Laud. et Val. Cl., *submissis*.

^c Ferron., *fari*.

^d Prætel. et Ulric., *nec inepte, versantur*.

^e Ms. Roberti Grosbeardi episcopi Lincoln., *vade, sine culpa est*.

^f Vitiose in Glibt. Vatic. et al., *sed agere*. Corrigatur ex Mss. Anglic., Norm., Germ., etc., uno etiam ex vulg.

^g Ita Mss. Vindoc., Laud., Norm., duo Germ., etc. Editi, *exercitus ululatus*.

multiplicatis iniquitatibus in insaniam vertitur, ferali A ad volatum tanto leviolem quanto noviolem red-
jam immanitate vastatur. dat.

91. *Quid, ne vitia noceant, agendum.* — Sed miles Dei, quia solerter prævídere vitiorum certamina nititur, bellum procul odoratur, quia mala præeuntia, quid menti persuadere valeant, dum cogitatione sollicita respicit, exhortationem ducum narís sagacitate deprehendit. Et quia a longe præsciendo subsequen-
tium iniquitatum confusionem conspicit, quasi ulu-
latum exercitus odorando cognoscit.

Igitur quia vel prædicatorem Dei, vel quemlibet B
spiritualis certaminis militem descriptum equi narra-
one cognovimus, nunc eundem iterum in avis si-
gnificatione videamus, ut qui per equum didicimus
ejus fortitudinem, etiam per avem discamus illius
magnitudinem audivimus quantum contra certamina
vitiorum vir sanctus per patientiam tolerat, nunc per
avium speciem cognoscamus quantum per contem-
plationem volat. Sequitur :

CAPUT XLVI [Rec. XVIII].

VERS. 26. — *Nunquid per sapientiam tuam plumo-
scit accipiter a expandens alas suas ad Austrum?*

92. *Gratia Dei veterem hominem exspoliamus. De
accipitre quædam notatu digna.* — Quia per annos
singulos pennam veterem accipiter nova nascente
projiciat, ac sine intermissione plumescat, pene
nullus ignorat. Non autem hic illud plumæ tempus
dicitur, quo in nido vestitur, quia tunc nimirum
adhuc videlicet pullus ad Austrum alas expandere C
non valet, sed illa annua pluma describitur, quæ
laxata veteri penna renovatur. Et quidem domesticis
accipitribus quo melius plumescere debeant b humida
ac tepentia loca requiruntur. Agrestibus vero moris
est ut flante Austro alas expandant, quatenus eorum
membra ad laxandam pennam veterem venti tepore
concalescant. Cum vero ventus deest, alis contra ra-
dios solis extensis atque percussis, tepentem sibi
auram faciunt, sicque apertis poris vel veteres exsi-
liunt, vel novæ succrescunt. Quid est ergo accipitrem
in Austro plumescere, nisi quod unusquisque 1038

sanctorum tactus flatu sancti Spiritus c concalescit,
et, usum vetustæ conversationis abjiciens, novi ho-
minis formam sumit? Quod Paulus admonet, dicens :
*Exspoliantes vos veterem hominem cum actibus suis, D
et induentes novum (Coloss. iii, 9).* Et rursum : *Licet
is qui foris est noster homo a corrumpatur, tamen is
qui intus est renovatur de die in diem (II Cor. iv, 16).*
Vetustam autem pennam projicere est inveterata
studia dolosæ actionis amittere, et novam pennam
sumere est mitem ac simplicem bene e vivendo sen-
sum tenere. Penna namque veteris conversationis
gravat, et pluma novæ immutationis sublevat, ut

a Laud., expandit. Sic effertur infra hic textus :
expandit alas suas ad austrum. Alas quippe, etc.

b Turon., duo Germ., Vindoc., Laud., Pratel.,
munita; quibus obsequeremur, nisi ridiculum vide-
retur dicere munita loca præstare ut aves melius
plumescant.

[*Vet. XXXIII.*] 93. *Ad hanc renovationem necessa-
ria confessio.* — Et bene ait : *Expandit alas suas ad
Austrum.* Alas quippe nostras ad Austrum expan-
dere est per adventum sancti Spiritus nostras confi-
tendo cogitationes aperire, ut jam non libeat defen-
dendo nos tegere, sed accusando publicare. Tunc
ergo accipiter plumescit, cum ad Austrum alas ex-
panderit, quia tunc unusquisque se virtutum pennis
induit, cum sancto Spiritui cogitationes suas confi-
tendo substernit. Qui enim vetera fatendo non dete-
git, novæ vitæ opera minime producit, qui nescit
lugere quod gravat, non valet proferre quod suble-
vat. Ipsa namque compunctionis vis poros cordis

B aperit, et plumas virtutum fundit; cumque se f stu-
dioso mens de pigra vetustate redarguit, alacri mo-
vitate juvenescit. Dicatur ergo beato Job : *Nunquid
per sapientiam tuam plumescit accipiter, expandens
alas suas ad Austrum?* id est, Nunquid cuiuslibet electo
tu intelligentiam contulisti, ut flante sancto Spiritu,
cogitationum alas expandat, quatenus pondera ve-
tustæ conversationis abjiciat, et virtutum plumas in
usum novi volatus sumat? Ut hinc videlicet colligat
quia vigilantiam sensus in semetipso ex se non ha-
bet, qui hanc ex se conferre aliis nequaquam valet.
Potest etiam per hunc accipitrem renovata gentilitas
designari, ac si beato Job aperte diceretur : *Futuras
virtutum plumas in gentilitate respice, et vetustas
superbiæ pennas amitte.* Sequitur :

CAPUT XLVII [Rec. XIX].

VERS. 27. — *Nunquid ad præceptum tuum e eleva-
bitur aquila, et in arduis ponet nidum sibi?*

94. *Quid aquilæ nomine Scriptura sacra significet.
Insidiatores spiritus, potestatem terrenam, subtilem
sanctorum intelligentiam, vel Christi ascensionem.* —
In Scriptura sacra vocabulo aquilæ aliquando mali-
gni spiritus raptores animarum, aliquando præsen-
tis sæculi potestates, aliquando vero vel subtilissimæ
sanctorum intelligentiæ, vel incarnatus Dominus ima
celeriter transvolans, et mox summa repetens de-
signatur.

Aquilarum nomine insidiatores spiritus exprima-
tur, Jeremia attestante, qui ait : *Velociores sunt per-
secutores nostri aquilis cæli (Thren. iv, 19).* Persecu-
tores enim nostri aquilis cæli velociores sunt, cum
tanta contra nos maligni homines faciunt, ut ipsas
etiam aereas potestates inventionibus maliitæ præire
videantur.

Aquilæ etiam vocabulo potestas terrena figuratur.
Unde per Ezechielem prophetam dicitur : *Aquila
grandis, magnarum alarum, longo membrorum ductu
plena plumis et varietate, venit ad Libanum, et tulit
medullam cedri, et summitatem 1039 frondium ejus*

e Turon., convalescit.

d Pratel., duo Germ. et Val. Cl., *corrumpitur.*

e Corb. Germ., Laud., Val. Cl. et Norm., *vivendi.*

f Vindoc. et Norm., *studiosa.*

g Laud. et Val. Cl., *elevatur.... ponit; et sic delin-
ceps.*

evulsit (*Ezech. xvii, 3*). Qua videlicet aquila quis alius quam Nabuchodonosor rex Babyloniae designatur? Quae pro immensitate exercitus magnarum alarum, pro diuturnitate temporum longo membrorum ductu, pro multis vero divitiis plena plumis, pro innumera autem terrenae gloriae compositione plena varietate describitur. Qui venit ad Libanum, et tulit medullam cedri, et summitatem frondium ejus evulsit, quia Judaeae celsitudinem petens, nobilitatem regni ejus, quasi medullam cedri abstulit; et dum tenerrimam regum prolem a regni sui culmine captivando sustulit, quasi summitatem frondium ejus evulsit.

Subtilem sanctorum intelligentiam, vel Christi ascensionem. Aquila fixis oculis solem intuetur. — Aquilae vocabulo vel subtilis sanctorum intelligentia, vel volatus dominicae ascensionis exprimitur. Unde idem propheta dum sub animalium specie evangelistas quatuor se vidisse describeret (*Ezech. x, 1*), in eis sibi hominis, leonis, bovis, et aquilae faciem apparuisse testatur, quartum procul dubio animal Joannem per aquilam designans, qui volando terram deseruit, quia per subtilem intelligentiam interna mysteria Verbum videndo penetravit. Cui nimirum propheticae sententiae ipse quoque Joannes in revelatione sua de semetipso non dissonat, dicens: *Animal primum simile leoni, secundum animal simile vitulo, tertium animal habens faciem quasi hominis, quartum animal simile aquilae volanti* (*Apoc. iv, 7*). Et quamvis singula ad unumquemque evangelistam recte conveniant, dum alius humanae nativitatis ordinem, alius per mundi sacrificii maectationem, quasi vituli mortem, alius potestatis fortitudinem quasi leonis clamorem insinuat, alius nativitatem Verbi intuens, quasi ortum solem aquila aspectat, possunt tamen haec quatuor animalia ipsum suum caput, cujus sunt membra, signare. Ipse namque et homo est, quia naturam nostram veraciter suscepit, et vitulus, quia pro nobis patienter occubuit; et leo, quia per divinitatis fortitudinem susceptae mortis vinculum rupit; et ad extremum aquila, quia ad caelum, de quo venerat, rediit. Homo ergo nascendo, vitulus moriendo, leo resurgendo, aquila ad caelos ascendendo vocatus est. [*Vet. XXXIV.*] Sed hoc loco aquilae nomine subtilis sanctorum intelligentia et sublimis eorum contemplatio figuratur. Cunctarum quippe avium visum acies aquilae superat, ita ut solis radius fixos in se ejus oculos nulla lucis suae cornescatione reverberans claudat. Ad praecceptum ergo Dei elevatur aquila, dum jussionibus divinis obtemperans, in supernis suspenditur fidelium vita. Quae et in arduis nidum ponere dicitur, quia desideria terrena despiciens, spe jam de caelestibus nutritor. In arduis nidum ponit, quia habitationem

A mentis suae in abjecta et infima conversatione non construit. Hinc est quod Cinæo Balaam prophetante dicitur: *Robustum quidem est habitaculum tuum, sed si in petra posueris nidum tuum* (*Num. xxiv, 21*). Cinæus namque possessor interpretatur. Et qui sunt qui praesentia possident, nisi hi qui ingenio sapientiae saecularis callent? Qui in hoc veraciter robustum sibi habitaculum construunt, si per humilitatem parvuli apud semetipsos facti, in Christi sublimitate nutriantur; **1040** si semetipsos infirmos sentiant, et in excelsa humilitate cogniti Redemptoris fovendam mentis fiduciam ponant; si ima non appetant, si omne quod praeterit cordis volatu transcendant.

95. Paulus aquilae similis. — Videamus aquilam nidum spei sibi in arduis construentem. Ait: *Nostra conversatio in caelis est* (*Philip. iii, 20*). Et rursus: *Qui conresuscitavit et consedere nos fecit in caelestibus* (*Ephes. ii, 6*). In arduis habet nidum, quia profecto in supernis sicut consilium. Non vult mentem in ima dejicere, non vult per abjectionem conversationis humanae in infimis habitare. Tunc Paulus fortasse in carcere tenebatur, cum se consedere Christo in caelestibus testaretur. Sed ibi erat, ubi ardentem jam mentem fixerat, non illic ubi illum necessario pigra adhuc caro retinebat.

96. Electi terrena omnia despiciunt. — Hoc namque esse speciale specimen electorum solet, quod sic sciunt praesentis vitae iter carpere, ut per spei certitudinem noverint jam se ad alta pervenisse, quatenus cuncta quae praeterfluunt sub se esse videant, atque omne quod in hoc mundo eminet amore aeternitatis calcant. Hinc est enim quod sequenti se animae per prophetam Dominus dicit: *Sustollam te super altitudines terrae* (*Isai. lvm, 14*). Quasi quaedam namque inferiora terrae sunt, damna, contumeliae, cgestas, abjectio, quae ipsi quoque amatores saeculi dum per latea viae planitiem ambulant, vitando calcare non cessant. Altitudines autem terrae sunt, lucra rerum, blandimenta subditorum, divitiarum abundantia, honor, et sublimitas dignitatum; quae quisquis per ima adhuc desideria incedit, eo ipso alta aestimat, quo magna putat. At si semel cor in caelestibus sicut, mox quam abjecta sint cernitur quae alta videbantur. Nam sicut qui in montem conscendit eo paulisper caetera subterjacentia despicit, quo ad altiora gressum amplius tendit, ita qui in summis intentionem sfigere nititur, dum annisu ipso nullam praesentis vitae gloriam esse deprehendit, super terrae altitudines elevatur; et quod prius in imis desideris positus super se credit, post ascendendo proficiens sibi subesse cognoscit. Quae ergo illic Dominus facturum se esse pollicetur, dicens: *Sustollam te super altitu-*

^a Excusi, qui pro immensitate.... plenus plumis.... plenus varietate. Quam lectionem mutare coegit Mss. multitudo. Nostram enim exhibent omnes Norm., Vindoc., Laudun., etc. Duo Germ., habent cum Excusi, qui pro immens., et cum caet. Mss., plena, etc.

^b Ita Turon., Vindoc., duo Germ., Ebroic., alii-

que Norm., ac Val. Cl. ubi in Editis legitur verbi.

^c Laud., gloriantur.

^d Gilot., Gussany. et al. cum Ms. Germ., cogniti, redemptori fovendam, sed corrupte. Medelam attulimus ex omnibus aliis Mss. nostris et vet. Edit.

^e Vindoc. ac Norm., sicut cum in montem quisque. Duo Germ., cum montem quisque.

dinea terræ (Ibid.), hæc apud beatum Job solum sese facere posse testatur, dicens : *Nunquid ad præceptum tuum elevabitur aquila, et ponet in arduis nidum sibi?* Ac si diceret : *Ut ad mentem, qui quod exterius præcipio hoc intrinsecus gratia occultæ largitatis inspiro.* Sequitur :

CAPUT XLVIII.

VERS. 28. — *In petris manet.*

97. *In petris, hoc est in sanctorum patrum celsitudine et constantia nidum ponunt.* — In sacro eloquio cum singulari numero petra nominatur quis alius quam Christus accipitur? Paulo attestante, qui ait : *Petra autem erat Christus (I Cor. x, 4).* Cum vero petrae pluraliter appellantur, membra ejus, videlicet sancti viri, qui illius robore solidati sunt exprimuntur. Quos nimirum Petrus apostolus lapides vocat, dicens : *Vos tanquam lapides vivi, coedificamini domus spirituales (I Pet. ii, 5).* Ista itaque aquila, quæ ad veri solis radios cordis oculos^a erexit, in petris manere dicitur, quia in dictis antiquorum et fortium patrum mentis statione collocatur. Eorum quippe vitam quos in 1041 via Dei præisse conspicit ad memoriam reducit,^b atque in celsitudine illorum fortitudinis studendo nidum sibi construit sanctæ meditationis. Cumque eorum acta dictaque tacite cogitat, cum præsentis vitæ gloriam in comparatione æternæ excellentiæ quam sit abjecta considerat, quasi sub se esse ima terrarum in petris residens observat.

[*Vet. XXXV.*] 98. *Petrarum nomine cæli potestates designantur.* — Possunt etiam petrae sublimes virtutum cælestium potestates intelligi, quas non jam quasi more arborum huc atque illuc ventus nostræ mutabilitatis inclinat, quia velut petrae in arduis sitæ^c ab omni motu inmutabilitatis alienæ sunt, et ad soliditatem fixæ celsitudinis ipsa cui inhærent æternitate duruerunt. Vir itaque sanctus, cum terrena despicit, more se aquilæ ab altiora suspendit, et per contemplationis spiritum sublevatus perennem angelorum gloriam præstolatur,^d atque in hoc mundo hospes, illa appetendo quæ aspicit, jam in sublimibus figitur. Recte ergo dicitur : *In petris manet,* id est intentione cordis inter illas cælestes virtutes residet,^e quæ et per æternitatis suæ fortitudinem tanta jam soliditate fixæ sunt, ut in nullo culpæ latere mutabilitatis varietate spectantur. Unde et apte sequitur : **D**

CAPUT XLIX.

1110. — *Et in præruptis silicibus commoratur, atque inaccessis rupibus.*

99. *In Christo restaurata sunt omnia, quæ in cælis et quæ in terris.* — Qui enim sunt alii prærupti silices, nisi illi fortissimi angelorum chori, qui quamvis non integri, sed tamen in proprio statu fixi, cadente cum suis angelis diabolo remanserunt? Prærupti enim

^a Ita Mss. nostri et vet. Edit. Paris. ac Basil. Aliæ plurimæ, *erexit.*

^b Sic post Mss. veteres habent Edit. In Ghot., Vatic., Gutschanv., atque in celsitudine illorum fortitudini studendo.

^c Vindoc., *ab omni modo.*

sunt, quia pars eorum cecidit, pars remansit. Qui integri quidem^f stant per quæritatem meriti, sed per numeri quantitatem prærupti. Hanc præruptione a restituere Mediator venit ut redempto humano genere illa angelica damna sarciret, et mensuram cælestis patriæ locupletius fortissime cumularet. Propter hæc præruptionem de Patre dicitur : *Proposuit in eo, in dispensatione plenitudinis temporum, instaurare omnia in Christo, quæ in cælis, et quæ in terra sunt in ipso (Ephes. i, 9, 10).* In ipso quippe restaurantur ea quæ in terra sunt, dum peccatores ad justitiam convertuntur. In ipso restaurantur ea quæ in cælis sunt, dum illud humiliati homines redeunt unde apostatæ angeli superbiendo ceciderunt. Quod vero ait : *Inaccessis rupibus,* nimirum qui prærupti silices, ipsi sunt inaccessibleis rupes. Cordi enim peccatorum hominum valde Inaccessa est claritas angelorum, quia quo ad pulchra corporalia cecidit, eo a spiritali specie oculos clausit. Sed quisquis ita contemplatione^g rapitur, ut per divinam gratiam sublevatus, intentionem suam jam angelorum choris interserat, et fluxus in sublimibus, ab omni se^h infirmâ actione suspendat, non ei sufficit gloriam angelicæ claritatis aspicere, nisi eum etiam qui est super angelos valeat videre. Sola namque ejus visio vera mentis nostræ refectio est. Unde cum dixisset hanc aquilam in petris manere, et in præruptis silicibus atque Inaccessis rupibus commorari, illic subdidit :

CAPUT L [Rec. XX].

VERS. 29. — *Indo contemplatur eam.*

100. *Dei visio mentis nostræ cibis.* — Id est, ex illis choris angelicis tendit oculum mentis ad contemplandam gloriam supernæ majestatis, 1042 qua non visa adhuc esurit, qua tandem visa satiatur. Scriptum quippe est : *Pro eo quod laboravit anima ejus, videbit et saturabitur (Isai. 63, 41).* Et rursum : *Beati qui conviunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur (Math. v, 6).* Quis vero mentis nostræ cibis sit, indicatur aperte cum dicitur : *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt (Ibid., 8).* Et quia, interpositione corruptibilis carnis gravati, Deum sicut est videre non possumus, recte subjungitur :

CAPUT LI.

1110. — *Oculi ejus de longe prospiciunt.*

101. *Deum hic, non nisi de longe prospicimus.* — Quantumlibet enim in hac vita positus quisque profecerit, necdum Deum per speciem, sed per ænigmata et speculum videt. E vicino autem cum respicimus, verius cernimus; eum vero longius aciem tendimus, sub incerto visu galigamus. Quia igitur sancti viri in altam se contemplationem erigunt, et tamen Deum, sicut est, videre non possunt, bene de hac aquila dicitur : *Oculi ejus de longe prospiciunt.* Ac si diceret :

^a Vulgati eum duob. Germ., *atque hinc mundo.*

^b Vindoc., Ebroic. aliisque Norm., *quæ perennitatis suæ fortitudino.*

^c Ibidem Cod., *sunt.*

^d Laud., *agitur.*

^e Duo Germ., Laud., Norm. ac pl., *infirmæ.*

Intentionis aciem fortiter tendunt, sed necdum ^a propinquum aspiciunt, cujus claritatis magnitudinem penetrare nequaquam possunt. A luce enim ^b incorruptibili caligo nos nostræ corruptionis obscurat; cumque et videri aliquatenus potest, et tamen videri lux ipsa, sicut est, non potest, quam longe sit indicat. Quam si mens utcumque non cerneret, nec quia longe esset videret. Si autem perfecte jam cerneret, profecto hanc quasi per caliginem non videret. Igitur quia nec omnino cernitur, nec rursus omnino non cernitur, recte dictum est, quia a longo Deus videtur.

102. *Isaiæ hac de te testimonium. Activæ vitæ gradibus ad contemplationis culmen ascenditur.* — Libet ad medium Isaiæ verba deducere, atque hæc et illa ^c quam uno spiritu proferantur indicare. Qui cum activæ vitæ virtutes exprimeret, dicens: *Qui ambulat in justitiis, et loquitur veritatem, qui projicit avaritiam ex calumnia, et excutit manus suas ab omni munere, qui obturat aures suas ne audiat sanguinem, et claudit oculos suos ne videat matum* (Isai. xxxiii, 15), illico ab ejusdem activæ vitæ gradibus ad quæ contemplationis culmina ascendatur adjungit, dicens: *Iste in excelsis habitabit, ^d munimenta saxorum sublimitas ejus, panis ei datus est, aquæ ejus fideles sunt. Regem in decore suo videbunt oculi ejus, cernent terram de longe* (Ibid., 16). In excelsis namque habitare est cor in cælestibus ponere. Et munimenta saxorum sublimitas nostra est, cum fortium patrum præcepta et exempla respicimus atque ab infima cogitatione separamur. Munimenta saxorum sublimitas nostra est, cum mente choris castrisque cælestibus jungimur, et insidiantes malignos spiritus stantes in arce cordis quasi subterpositos expugnamus. Tunc nobis etiam panis datur, quia in supernis erecta intentio, æternitatis contemplatione reficitur. Aquæ enim nostræ fideles sunt, quia doctrina Dei quod hic per spem promittit, hoc illic in munere exhibet. Sapientia namque hujus mundi infidelis est, quia mansura post mortem non est. Aquæ nostræ fideles sunt, quia verba vitæ quod ante mortem insinuant, hoc etiam post mortem demonstrant. Regem in decore suo oculi nostri conspiciunt, quia Redemptor noster in judicio et a reprobis **1043** homo videbitur, sed ad divinitatis ejus intuendam celsitudinem soli qui electi sunt sublevantur. Quasi enim quamdam cœditatem Regis videre est solam servilem formam in qua ab iniquis despectus est cernere. Sed ab electis in decore suo Rex cernitur, quia ultra semetipsos rapti, in ipso divinitatis fulgore oculos cordis agunt. Et quia quædam in hac vita sunt, illam ventium patriam, sicut est, videre non possunt, recte adjungitur: *Cernent terram de longe* (Ibid., 17). Quod ergo hic ait: *Elevebitur aquila, et in arduis ponet nidum sibi*, hoc illic

A dicitur: *In excelsis habitabit*. Quod hic dicitur: *In patris manet, et in præruptis silicibus commoratur, atque ^e inaccessis rupibus*, hoc illic subjicitur: *Munimenta saxorum sublimitas ejus*. Quod rursus hic subinfertur: *Inde contemplatur escam*, hoc illic quoque subditur: *Panis ei datus est, aquæ ejus fideles sunt, Regem in decore suo videbunt oculi ejus*. Et quod hic subjungitur: *Oculi ejus de longe prospiciunt*, hoc illic apte subjicitur: *Cernent terram de longe*.

[Vet. XXXVI.] 103. *Paulus quam sublimis aquila.* — Consideremus quam sublimis aquila fuerit Paulus, qui usque ad tertium cœlum volavit (11 Cor. xii, 2), sed tamen in hac vita positus e longinquo adhuc Deum prospicit, qui ait: *Videmus nunc per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem* (1 Cor. xiii, 12). Et rursus: *Ego me non arbitror ^f comprehendisse* (Phil. iii, 13). Sed quamvis æterna valde minus quam sunt ipse conspiciat, quamvis ea se cognoscere perfecte non posse cognoscat, infirmis tamen auditoribus ea ipsa infundere prædicando non potest, quæ videre saltem per speculum et imaginem potest. De semetipso quippe tanquam de alio loquitur, dicens: *Audivi arcana verba, quæ non licet homini loqui* (11 Cor. xii, 4). Interna ergo quamvis minima et extrema videantur, fortibus tamen prædicatoribus summa sunt, infirmis vero auditoribus incapabilia. Unde et prædicatores sancti, cum auditores suos divinitatis verbum capere non posse conspiciunt, ad sola incarnationis dominicæ verba descendunt. Unde bene hic, dum sublevata in arduis aquila ^g longe videre dicitur, illico subinfertur:

CAPUT LII [Rec. XXI].

VERS. 30. — *Pulli ejus lambunt sanguinem.*

104. *Passionis Christi meditatione pasci debemus.* — Ac si aperte diceretur: *Ipsa quidem divinitatis contemplatione pascitur, sed quia auditores ejus divinitatis percipere arcana nequaquam possunt, cognito crucifixi Domini cruore satiantur. Sanguinem namque lambere est passionis Dominicæ infirma venerari. Hinc est quod idem Paulus, qui, sicut paulo ante jam diximus, ad tertii cœli secreta volaverat, discipulis dicebat: Non enim judicavi me scire aliquid inter vos, nisi Christum Jesum, et hunc crucifixum* (1 Cor. ii, 2). Ac si aperte hæc aquila diceret: *Ego quidem escam meam divinitatis ejus potentiam de longe prospicio, sed vobis adhuc parvulis incarnationis ejus tantummodo lambendum sanguinem trado. Nam qui per prædicationem suam tacita divinitatis celsitudine, infirmos auditores de solo cruore crucis edocet, quid aliud quam sanguinem pullis præbet? Quia vero uniuscujusque sancti prædicatoris anima corruptione carnis exuta ad eum tæox ducitur, qui pro nobis sponte sua in mortem cecidit, et de morte surrexit, apte de hac aquila subditur:*

^a Vindoc., Germ. ac pler. Norm., *propinquus*. Laud., *ad propinquum*.

^b Pratel, *corruptibili*. Val. Cl., *caligo nostræ corruptionis obscuratur*.

^c Editi, *quia uno spiritu*. Plurimi etiam Excusi habent *indagare, pro indicare*.

^d Laud., *monumenta*, quod sæpe repetitum infirmis. Ita etiam in Germ. ante emendationem.

^e Laud., *in excelsis rupibus*.

^f Val. Cl., *apprehendisse*.

^g Vindoc., et Pratel. et pl. Norm., *de longe*.

CAPUT LIII.

IBID. — *Et ubicunque cadaver fuerit, statim adest.*

105. *Christus in cœlis regnans electos ad se colligit.* — Cadaver quippe a casu dicitur. Et non immerito **1044** corpus Domini propter casum mortis cadaver vocatur. [Rec. XXII.] Quod autem hic de hac aquila dicitur: *Ubicunque cadaver fuerit, statim adest* (Math. xxiv, 28), hoc de egredientibus animabus fieri Veritas spondit, dicens: *Ubicunque fuerit corpus, illic congregabuntur et aquilæ.* Ac si aperte dicat: Qui cœlesti sedi incarnatus Redemptor vester præsideo, electorum quoque animas cum carne solvero, ad cœlestia sublevabo.

[Vet. XXXVII.] 106. *Omnis peccator cadaver; ad quod advolant aquilæ, pii videlicet prædicatores peccatorum salutem esurientes. Hæc volatus Pauli orbem peragrantis causa.* — Sed hoc quod de hac aquila dicitur: *Ubicunque fuerit cadaver statim adest*, intelligi et aliter potest. Omnis enim qui in peccati mortem ceciderit, non inconvenienter poterit cadaver vocari. Quasi exanimis namque jacet, qui justitiæ vivificantem spiritum non habet. Quia ergo sanctus quisque prædicator ubi peccatores esse considerat, illuc anxie pervolat, ut in peccati morte jacentibus lucem vivificationis ostendat, bene de hac aquila dicitur: *Ubicunque cadaver fuerit, statim adest.* Id est, ^a illuc tendit, ubi utilitatem prædicationis prospicit, ut ex eo quod jam spiritaliter vivit, aliis in morte sua jacentibus prosit, quos corripiendo quasi edit, sed ab iniquitate ad innocentiam permutando in sua membra quasi edendo convertit. Ecce ipse, quem ad testimonium jam sæpe deduximus, Paulus cum nunc Judæam, nunc Corinthum, nunc Ephesum, nunc Romam, nunc Hispanias peteret, ut in peccati morte jacentibus, æternæ vitæ gratiam nuntiaret, quid se aliud quam esse aquilam demonstrabat: quæ velociter omnia transvolans, ubicunque jacens cadaver quærebatur, ut dum voluntatem Dei lucratis peccatoribus faceret, quasi escam suam in cadavere reperiret? Esca quippe justorum est conversio perversorum, de qua dicitur: *Operamini non cibum qui perit, sed qui permanet in vitam æternam* (Joan. vi, 27). Auditus itaque tot sanctorum virtutibus, beatus Job obstu-

^a Laud., Val. Cl., Germ. et Vindoc., *illo tendit.*

A puisse intelligitur, et sub admirationis terrore siluise. Nam sequitur:

CAPUT LIV [Rec. XXIII].

VERS. 31, 52. — *Adjecit Dominus, et locutus est ad Job: Nunquid qui contendit cum Deo tam facile conquiescit? Uti que qui arguit Deum debet et respondere illi.*

107. *Pia et moderata Dei ad Job increpatio.* — Vir sanctus tanta hac distractione flagelli non æstimavit augeri sibi merita, sed vitia resecari. Quæ quia in se nulla cognovit, percussum injuste se credidit, et percutientem prorsus arguere est de percussione murmurare. Considerans autem Dominus quod ea quæ protulit non ex tumore superbiæ, sed ex qualitate collegerat vitæ, pie illum increpat dicens: *Nunquid qui contendit cum Deo tam facile conquiescit? Uti que qui arguit Deum debet et respondere illi.* Ac si apertius diceret: Qui tanta de tua actione locutus es, cur audita sanctorum vita siluisti? Me enim fuit arguere, de percussione mea an fuerit justa dubitare. Et bona quidem tua veraciter protulisti, sed hæc quod tenderent flagella nescisti, quia etsi non habes jam quod corrigas, habes adhuc tamen quo crescas. In quantam vero virtutis arcem quam plurimos sublevem, me ecce narrante cognovisti. Ipse considerabas tuam, sed aliorum celsitudinem nesciebas. Auditus igitur aliorum virtutibus, si quid vales, responde de tuis. Scimus autem quod cordis sui oculum per elationis tenebras exstinguit, qui, cum recta agit, considerare meliorum merita negligit. **1045** **C** Contra magno humilitatis radio sua opera illustrat, qui aliorum bona subtiliter pensat, quia dum ea quæ ipse fecerit facta foris et ab aliis conspicit, eum qui de singularitate intus erumpere nititur superbiæ tumorem premit. Hinc est quod voce Dei ad Eliam solum se æstimantem dicitur: *Reliqui mihi septem millia virorum qui **1046** non curaverunt genua ante Baal* (III Reg. XIX, 18), ut dum non solum se remansisse cognosceret, elationis gloriam, quæ ei de singularitate surgere poterat, evitare posset. Beatus itaque Job nihil perverse egisse ^b reprehenditur, sed de aliorum etiam bene gessit docetur, ut dum se æquales et alios habere considerat, ei qui singulariter summus est, se humiliter subdat.

^b Laud., Germ. et Val. Cl., *deprehenditur.*

LIBER TRIGESIMUS SECUNDUS.

Duobus ultimis versiculis capituli xxxix explicatis, quatuor supra decem priores cap. xl exponuntur; multaque tum de infinita Dei potentia, tum de Satanæ noxiis in hominibus consiliis docentur.

CAPUT PRIMUM.

1. *Sancti, unde digniores efficiuntur, inde sibi magis videntur indigni.* — Sancti viri quo apud Deum altius virtutum dignitate proficiunt, eo subtilius in-

^a Editi tam vet. quam recentiores, *quanto minus pulchrum.* Errore gravissimo, quo textum purgavimus, attendendo ad Mas, maxime Norm., Taron.,

dignos se esse deprehendunt, quia dum proximi luci fiunt, quidquid eos in seipsis latebat inveniunt; et tanto magis foris sibi deformes apparent, ^a quanto nimis pulchrum est quod intus vident. Unusquisque

Laud., duos Germ., et ad sensum a sancto Doctore intentum. Loquitur enim de divina luce, qua quid pulchrius?

enim sibi, dum tactu veri luminis illustratur, ostenditur; et unde agnoscit quid est iustitia, inde eruditur, ut videat quid est culpa. Hinc est quod sæpe mens nostra quamvis frigida in conversationis humanæ actione torpescat, quamvis in quibusdam delinquat et nesciat, quamvis peccata quædam quasi nulla perpendat; cum tamen ad appetenda sublimia orationis compunctione se erigit, ipso suæ compunctionis oculo excitata ad circumspiciendam se post solum vigilantior reddit. Nam cum neglectam se deserit, et noxio tempore torpescit, vel otiosa verba, vel inutiles cogitationes minoris esse reatus omnimodo credit. At si, igne compunctionis incalescens, a tempore suo, tacta subito afflatu contemplationis, evigilet, illa quæ leviter paulo ante credidit mox ut gravia ac mortifera perhorrescit. Cuncta enim vel in minimis noxia, quasi atrocissima refugit, quia videlicet per conceptionem spiritus gravis, introire ad se jam inania nulla permittit. Ex eo enim quod intus conspiciat, quam sint horrenda hæc quæ exterius perstrepunt sentit; et quanto amplius sublevata profecerit, tanto magis refugit infirma, in quibus prostrata defecit. Nihil quippe eam nisi id quod interius viderat pascit; atque eo gravius tolerat quidquid se ei extrinsecus ingerit, quo illud non est quod intrinsecus vidit, sed ex his interioribus quæ raptim videre potuit, ad exteriora quæ tolerat iudicandi regulam sumit. Super se enim rapitur dum sublimia contemplatur; et semetipsam jam liberius excedendo conspiciens, quidquid ei ex seipsa sub seipsa remanet, subtilius comprehendit. Ex qua re mirum modo agitur, ut, sicut superius dictum est, unde dignior efficitur, inde sibi met indigna videatur, et tunc rectitudini se longe esse sentiat, cum appropinquat. Unde Salomon ait: *Cuncta tentavi in sapientia, et dixi: Sapienter efficiar, et ipsa longius recessit a me (Eccle. vii, 24)*. Quæsitæ enim sapientia longe recedere dicitur, quia appropinquanti altior videtur. Qui vero hanc nequaquam querunt, tanto se ei propinquos æstimant, quanto et ejus rectitudinis regulam agnorant, quia siti in tenebris mirari lucis claritatem nesciunt, quam nunquam viderunt; cumque in formam ejus pulchritudinis non tenduntur, in semetipsis libenter quotidie deformiores fiunt. Nam quisquis ejus radiis tangitur, sua illi manifestius tortitudo monstratur; et eo verius invenit quantum sibi datur in vitio, quo, sagacius summa considerans, conspiciat quantum distat a recto. Unde beatus Job humanum genus virtutibus transiens, amicos loquendo superavit; sed loquente Deo, sublimius eruditus, semetipsum cognoscendo relicuit. Illos namque injuste loquentes subdidit, sed ad verba locutionis intimæ reum se juste cognovit. Et quidem cur flagellatus sit nescit, sed tamen cur flagella veneratus non sit, silendo redarguit. Divina enim judicia cum ne-

A sciuntur, non audaci sermone discutienda sunt, sed formidoloso silentio veneranda, quia et cum causas rerum conditor in flagello non aperit, eo justas indicat, quo se eas facere qui summe justus est demonstrat. Vir ergo sanctus, et prius de locutione, et post de silentio reprehensus, quid de semetipso sentiat innotescat. Ait enim:

CAPUT II.

CAP. XXXIX, VERS. 34. — *Qui leviter locutus sum, respondere quid possum?*

2. *De verbo otioso ne sancti quidem excusari possunt. Sed linguæ culpas vitæ meritis tegere curant.* — Ac si dicat: Sermonem meum defenderem, si hunc cum rationis pondere protulissem. At postquam lingua levitate usa convincitur, quid restat nisi ut contendo refrenetur? Sequitur:

IBID. — *Manum meam ponam super os meum.*

Usu sacri eloquii in mauu operatio, in ore locutio solet intelligi. Manum ergo super os ponere est virtute boni operis culpas tegere incautæ locutionis. Quis vero inveniri potest qui, quamlibet perfectus sit, de otioso tamen sermone non peccet? Jacobo attestante, qui ait: *Nolite plures magistri fieri, in multis enim offendimus omnes (Jacob. iii, 1)*. Et rursum: *Linguan nullus hominum domare potest (Ibid. 8)*. Cujus culpas redarguens per semetipsam Veritas, dicit: *Dico autem vobis quoniam omne verbum otiosum quod locuti fuerint homines, reddent de eo rationem in die judicii (Matth. xii, 36)*. Sed sancti viri ante Dei oculos student culpas linguæ tegere meritis vitæ, student bonorum operum pondere premere immoderata verborum. Unde in sancta Ecclesia manus super os ponitur, dum in electis ejus quotidie otiosæ locutionis vitium bonæ actionis virtute operitur. Scriptam namque est: *Beati quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata (Psal. xxxi, 4)*. Sed rursum cum scriptum sit: *Omnia nuda et aperta sunt oculis ejus (Hebr. iv, 13)*, quomodo tegi possunt quæ ejus oculis cui cuncta nuda sunt abscondi nequaquam possunt? Sed quia hoc quod tegimus, inferius ponimus, atque hoc unde tegimus nimirum superducimus, ut quod est subterpositum tegamus, tegere peccata dicimur quæ quasi subterponimus dum abdicamus, eisque aliud superducimus, dum bonæ actionis opus ad hoc post eligimus ut præferamus. Qui ergo priora mala deserit, et bona posterius facit, per hoc quod addit, transactam nequitiam tegit, cui boni operis merita superducit. Beatus igitur Job sanctæ Ecclesiæ typum tenens, et in verbis suis sua allegans, nostra designans, dicat ex se, dicat ex nobis: *Manum meam ponam super os meum*; id est, hoc quod districto judici de sermone meo in me displicuisse considero, ante ejus oculos sub velamine recti operis abscondo. Sequitur:

* Ita Mss. Anglic. et Norm. Vulgati, cum duobus Germ., a torpore.

† Corb. Germ. et Gemeticensis Cod. vetustissimus quatuor ultimos Moral. libros complectens, per contemplationem.

* Gemet. et Corb. Germ., ascendendo.

† Laud., culpas tegerere.

* Gemet., Germ. ac Laud., alligans. Ita quoque Corb. Germ. ante correctionem.

CAPUT III.

VERB. 35. — *Unum locutus sum, quod utinam non dixissem; et alterum, quibus ultra non addam.*

3. *Job Deo increpanti humiliter se peccasse confitetur.* — Si transacta beati Job verba discernimus, nihil eum nequiter dixisse reperimus. Si vero dicta ejus, quæ cum veritate ac libertate prolata sunt, in aliquod superbia vitium fleximus, duo jam solummodo non erunt, quia multa erunt. Sed quia loqui nequam est hominibus occultum sensuum verbis aperire, loqui vero nostrum ad divinas aures est motum mentis etiam expressione actionis ostendere, beatus Job ad libram se subtilissimi examinis pensans, locutione sua secundo se deliquisse confitetur. Unum enim loqui illicite est res flagello dignas agere, aliud loqui est etiam de flagello murmurare. Qui ergo ante increpationem dominicam in omni opere hominibus prebatus fuit ipsa in altum increpatione proficiens, et minus se rectum prius in opere, et minus se patientem post in verberis agnovit. Unde semetipsum redarguit, dicens: *Unum locutus sum, quod utinam non dixissem; et alterum, quibus ultra non addam.* Ac si dicat: Rectum me quidem inter homines credidi; sed, te loquente, et ante flagella pravum, et post flagella me rigidum inveni. *Quibus ultra non addam,* quia jam quanto nunc te loquentem subtilius intelligo, tanto meipsum humilius investigo.

[**Vol. II, Rec. IV.**] **4.** *Pœnitentiæ objectum sunt bona neglecta, et mala perpetrata. Activa vita multorum est, contemplativa paucorum.* — Et quia beatus Job sanctæ Ecclesiæ typum tenet, possunt electis omnibus hæc ejus verba congruere, quicognoscetes Dominum, in uno et alio deliquisse se sentiunt, quia se intelligunt vel in cogitatione et opere, vel in Dei ac proximi neglecta dilectione peccasse. Quibus se promittunt ultra nil addere, quia per conversionis gratiam^b curant pœnitendo quotidie etiam transacta purgare. Per hæc tamen quod beatus Job de duobus se pœnitendo redarguit, liquido ostendit quod **1049** peccator omnis in pœnitentiâ duplicem habere gemitum debet, nimirum quia et bonum quod oportuit non fecit, et malum quod non oportuit fecit. Hinc est enim quod per Moysen de eo qui juramentum protulit, ut vel male quid vel beneficeret, et hoc ipsum oblivione transcendit, dicitur: *Offerat agnam de gregibus sive capram, orabitque pro eo sacerdos, et pro peccato ejus. Sin autem non potuerit offerre pecora, offerat duos turtures, vel duos pullos columbarum, unum pro peccato, et alterum in holocaustum* (*Levit. v. 6, 7, 8*). Juramentum namque proferre est voto nos^c diviniæ servitutis alligare. Et cum bona opera promittimus, bene nos facere spondemus. Cum vero abstinentiam eruciatumque carnis nostræ voyemus, male ad præsens nos nobis facere juramus. Sed quia

^a Gemet. et Germ., non addo.

^b Gemet., currunt pœnitendo.

^c Val. Cl. et Gemet., diviniæ servituti alligare.

^d Ed. roc., quantumcumque, quod melius videtur, si ad pia vota, non vero si ad non peccet referatur. At in Mss. et vet. Ed. legimus quantumcumque.

^e Laud., agnam... offerre non sufficit.

A nullus in hæc vita ita perfectus est, ut quilibet Deo devotus sit, inter ipsa^a quantumcumque pia vota non peccet, pro peccato agna offerri de gregibus sive capra præcipitur. Quid enim per agnam nisi activæ vitæ innocentis, quid per capram, quæ in summis sæpe extremisque rupibus pendens pascitur, nisi contemplativa vita signatur? Qui ergo se conspicit promissa ac proposita non implisse, ad sacrificium Dei sese studiosius debet vel innocentia boni operis, vel sublimi pastu contemplationis accingere. Et bene agna de gregibus, capra vero offerri de gregibus non jubetur, quia activa vita multorum est, contemplativa paucorum. Et cum hæc agimus quæ multos agere et egisse conspicimus, quasi agnam de gregibus damus. Sed cum offerentis virtus^e ad agnam capramque non sufficit, in remedium pœnitentis adjungitur, ut duo pullos columbarum, vel duo turtures offerantur. Scimus quia columbarum pulli vel turtures pro cantu gemitus habent. Quid ergo per duos columbarum pullos, vel duos turtures, nisi duplex pœnitentiæ nostræ gemitus designatur, ut cum ad offerenda bona opera non assurgimus, nosmetipsos dupliciter defleamus, quia et recta non fecimus, et prava operati sumus? Unde et unus turtur pro peccato, alter vero offerri in holocaustum jubetur. Holocaustum namque totam incensum dicitur. Unum ergo turturem pro peccato offerimus, cum pro culpa gemitum damos; de altero vero holocaustum facimus, cum pro eo quod bona negleximus, nosmetipsos funditus^f succedentes, igne doloris ardemus. Quia igitur duplex in pœnitentiâ gemitus debetur, beatus Job diviniæ vocis increpatione proficiens, atque in sua reprehensione succrescens, dixisse se unum et alterum pœnitens fatetur, ac si aperte dicat: Et erga bona per negligentiam torpui, et ad mala per audaciam prorupi:

CAP. XL, VERS. 1, 2. — *Respondens autem Dominus Job de turbine, dixit: Accinge sicut vir lumbos tuos, interroga te, et indica mihi.*

[**Vol. III, Rec. V.**] Quid sit Dominum de turbine respondere, quid beatum Job lumbos accingere, quid interrogare Dei, quid hominis indicare, primo jam Domini sermone tractatum est (*Sup. lib. xxviii, n. 1 et seq.*). Quia ergo lectoris tædio parcimus, curamus summinopere ne dicta replicemus. Sequitur:

CAPUT IV.

VERS. 3. — *Nunquid irritum facies judicium meum, et condemnabis me, ut tu justificeris?*

1049 5. *Job juste correptus, ut occultis Dei iudiciis etiam nesciens subderetur.* — Quisquis contra Domini flagella semetipsum defendere nititur, flagellantis iudicium evacuare conatur. ^g Nam cum culpa sua ferri se denegat, quid aliud^h quam injustitiam

^f Al., accedentes.

^g Vindoc., Ebroic. aliique Norm., eodem sensu, nam cum non sua culpa ferri se dicat.

^h Sic Mss. Turon., Laud., Val. Cl. At cum duob. Germ., Pratel. et Utic., Editi etiam vet. quam justitiam.

ferientia accusat? Beatum itaque Job non idcirco flagella caelestia percusserunt, ut in eo culpas extinguerent, sed potius ut merita augerent, quatenus qui tranquillitatis tempore in tanta sanctitate claruerat, et ex percussione patesceret quæ in eo etiam patientiæ virtus latebat, Qui quidem culpam suam inter flagella non inveniens, nec tamen flagella eadem causam sibi esse augendi meriti deprehendens, injuste se feriri credidit, cum quid in se debuisset corrigi non invenit. Sed ne ipsa innocentia in tumorem elationis inflatur, divina voce corripitur, et mens ejus ab iniquitate libera, sed verberibus pressa, ad judicia occulta revocatur, ut superna sententia, etsi non est cognita, non tamen credatur injusta; sed eo saltem justum credat omne quod patitur, quo nimirum constat quia Deo auctore patiat. Magna enim satisfactio percussione est voluntas justa conditoris. Quæ cum injustum facere nihil solet, justa agnoscitur etiam si latet. Nam cum pro injustitiæ peccata percucimur, si in percussione nostra divinæ voluntati conjungimur, mox a nostra injustitia ipsa conjunctione liberamur. Quisquis enim jam percussione tolerat, sed adhuc causas percussione ignorat, si justum credens hoc ipsum contra se judicium amplectitur, eo ipso ab injustitia sua jam correctus est, quo percussum se juste gratulatur. In vindicta enim sua Deo se socians, sese contra se erigit; et magna est jam justitia, quod voluntati judicis concordat in pœna, cui discrepavit in culpa. Vir igitur sanctus, quia ^a in nulla Deo culpa discrepaverat, quasi cum difficultate ei inter supplicia concordabat. Neque enim credidit quod flagella quæ solent vitia extinguere in illo sola merita augerent. Unda nunc juste corripitur, ut occultis judiciis et nescientia subderetur, ei que dicitur: *Nunquid irritum facies judicium meum, et condemnabis me ut in justificeris?* Ac si aperte diceretur: *Tua quidem bene acta cunctideras, sed mea occulta judicia ignoras.* Si ergo ex tuis meritis contra mea flagella disputas, quid aliud quam me de injustitia ^b addicere te justificando festinas? Sequitur:

CAPUT V [Vet. IV, Rec. VI].

VERS. 4. — *Si habes brachium sicut Deus, et si voce simili tonas.*

6. *Contemplata Dei sanctitate, ad humilitatem provocamur etiam sanctiores.* — Quia humanum genus beatus Job meritis transcendebat, eum pius conditor et eruditor ad considerandam similitudinem suæ magnitudinis provocat, ut cognita tanta dissimilitudine, in humilitate se premat.

7. *Deus, etsi corporis expertus, cum rebus corporeis comparatur. Anthropomorphitarum hæresis. Deo cui oculi et scapulae tribuantur. Recordari quo sensu dicitur. Quid Dei alæ.* — Sed cum in Deo vox et brachium dicitur, cavendum summopere est, ne quid in

eo mens corporeum suspicetur, in Anthropomorphitarum namque hæresim cadere est, cum qui incircumscripse implet et circumspicitur omnia intra corporalia lineamenta concludere. Sed omnipotens Deus ad sua nos trahens, usque ad nostra se humiliat, atque ut alta insinuet, humilibus condescendit, quatenus parvulorum animus rebus cognitis enutritus, ad inquirenda exurgat incognita, atque 1050 ab eo qui longe super ipsum est quædam juxta se audiens, quasi quibusdam ad illum passibus moveatur. Unde fit ut per Scripturam suam aliquando a corporibus hominum, aliquando a mentibus, aliquando vero ab avibus, aliquando etiam ab insensatis rebus quasdam longe dissimiles in se similitudines trahat. Plerumque enim a corporibus hominum in se similitudinem trahit, sicut de eo propheta ad Israelitas dicit: *Qui tetigit vos, tangit pupillam oculi ejus* (Zach. ii, 8). Et sicut de eo rursus sperantem hominem per Prophetam dicitur: *In scapulis suis obumbrabit tibi* (Psal. xc, 4). Constat nimirum quod in natura sua nec oculum Deus, nec scapulas habeat, sed quia nos per oculum cernimus, in scapulis vero onera sustinemus. Deus quod omnia videt, oculum habere perhibetur; quod vero nos tolerat, atque eo ipso quo tolerat servat, obumbrare nobis in scapulis dicitur. Ait enim: *In scapulis suis obumbrabit tibi.* Ac si diceret peccatori homini, et post peccatum veniam deprecanti: *Ea pietate Dominus te protegit, qua te pietate toleravit, Obumbrat enim in scapulis suis, quia dum portat, defendit.* [Vet. V.] Aliquando vero a mentibus in se similitudinem trahit, sicut per prophetam ad Israel dicit: *Recordatus sum tui, et miserans adolescentiam tuam* (Jerem. ii, 2). Et rursus per sponsæ comparisonem loquens ait: *Et si illa oblita fuerit, ego tamen non obliviscar tui* (Isai. xlii, 15). Quis enim nesciat quia Dei memoria nec oblivione rumpitur, nec recordatione sarcitur? Sed dum aliqua deserens prætermittit, more mentium oblivisci dicitur; et cum post longum tempus quæ voluerit visitat, nostræ mutabilitatis consuetudine recordatus vocatur. Quod enim pacto divinitatis ejus vim oblivio dissipat, cui ipsa quoque laudabilis memoria essentialiter non concordat? Nulla namque nisi aut præterita, aut absentia recordantur. Quomodo ergo Deus præteritorum reminiscitur, cum ipsa quæ in semetipsis prætereunt ejus nutui semper præsentia assistunt? Aut quomodo absentium recordatur, dum omne quod est per hoc illi præsto est, quod in ipso est? Quod si ei præsto non esset, omnino non esset; nam non existentia videndo creat, existentia videndo continet. Quidquid ergo creator non videt, essentiali subsistendi caret. Aliquando autem ab avibus in istam similitudinem trahitur, sicut per Moysen dicitur: *Expandit alas suas, et suscepit eos* (Deut. xxxii, 11). Et propheta ait:

^a Gemet. et Corb. Germ., in nulla a Deo culpa.

^b Vel ex hoc solo loco sensus habetur verbi addicere, de quo l. ii, n. 15, disserimus, et alibi.

^c Val. Cl., miserans adolescentiam tuam.

^d Frigide cum duob. Germ. Vulgati etiam antiquiores, memoria essentialiter concordat, Gregorii

mens est, Deo neque oblivioni neque memoriæ nomen proprie convenire. Proindeque legendum, non concordat, ut serunt omnes Anglic., Norm., Vindoc., Land., etc.

^e Land., Val. Cl., duob. Germ. et pler. Norm., et accepit eos.

Sub umbra alarum tuarum protege me (Psal. xvi, 9). Quia enim nos parvulos dum protegit nutrit, et non gravi atque onerosa, sed levi et blanda protectione nos refovet, dum suas in nos misericordias exerit, quasi more avium super nos alas tendit. Aliquando etiam insensatis rebus, propter infirmitatem nostram ^a alta condescensione se comparat, sicut per prophetam dicit: *Ecce ego stridebo super vos, sicut stridet plaustrum onustum feno (Amos. ii, 13).* Quia enim fenum est vita carnalium, sicut scriptum est: *Omnis caro fenum (Isai. xl, 6),* in eo quod Dominus vitam carnalium patitur, more plaustrum se portare testatur. Cui sub feni onere stridere est pondera et iniquitates peccantium cum querela tolerare. Cum ergo longe dissimiles in se similitudines trahat, solerter intuendum est quod quædam talia aliquando dicantur in Deo propter **1051** effectum operis, aliquando autem ad indicandam ejus substantiam majestatis. Nam cum in Deo oculus, scapulæ, ^b pes atque alæ nominantur, effectus quidem operationis ostenditur. Cum vero manus, brachium, dextera vel vox in Deo dicitur, per hæc vocabula consubstantialis ei Filius demonstratur. Ipse quippe est et manus et dextera, de cujus ascensione per Moysen Pater loquitur, dicens: *Tollam in cælum manum meam, et jurabo per dexteram meam (Deut. xxxii, 40).* Ipse brachium, de quo propheta ait: *Et brachium Domini cui revelatum est (Isai. lxi, 4)?* Ipse vox, quia eum Pater gignendo dixit: *Filius meus es tu, ego hodie genui te (Psal. ii, 7).* Et de quo scriptum est: *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. i, 1).* Per hoc Verbum fecisse Patrem omnia David asserit, dicens: *Dixit, et facta sunt (Psal. xxxiii, 9).* Deum ergo brachium habere est operantem Filium mundo terribiliter demonstrare. Beato igitur Job cum dicit Dominus: *Si habes brachium sicut Deus, et si voce simili tonas,* mira dispensatione pietatis eum dum increpat exaltat, quia eum quem sua comparatione superat superiorem cunctis demonstrat. Cui in hac propositione subjungit:

CAPUT VI [Rec. VII].

VERS. 5. — *Circumda tibi decorem, et in sublime erigere, et esto gloriosus, et speciosus induere vestibus.*

8. Angeli et Ecclesia, Dei decor et ornamentum sunt. — Subaudis, ut ego. Ipse enim sibi circumdat decorem, de quo scriptum est: *Dominus regnavit, decorem induit (Psal. xcii, 4).* Ipse apud nos in sublime erigitur, cum nostris mentibus in natura sua esse impenetrabilis demonstratur. Ipse vero gloriosus est, qui dum seipso perfruitur, ac credentis laudis indigens non est. Ipse speciosus induitur vestibus, quia sanctorum angelorum chorus, quos condidit, in usum

^a Deest *alta* in Laud. et Val. Cl.

^b Omittunt *pes* in Ed. Supplevimus ex Mss. Vindoc., Norm. et al. In Corb. Germ. pro *et alæ* legitur *et alia*.

A sui decoris assumpsit, et velut quamdam vestem gloriosam sibi Ecclesiam exhibet non habentem rugam, aut maculam (*Ephes. v, 27*). Unde ei per prophetam dicitur: *Confessionem et decorem induisti, amictus lumine sicut vestimento (Psal. ciii, 2).* Ille quippe confessionem induit, illic decorem, quia quos hic per pœnitentiam confitentis fecerit, illic fulgentes per decorem justitiæ ostendet. Luce ergo sicut vestimento amictus est, quia sanctis omnibus, quibus dictum est: *Vos estis lux mundi (Math. v, 14),* in illa æterna gloria vestietur. Unde et per Evangelium dicitur, quia, transfigurato in monte Domino vestimenta ejus facta sunt candida sicut nix (*Math. xvi, 2*). In qua transfiguratione quid aliud quam resurrectionis ultimæ gloria nuntiatur? In monte enim **B** vestimenta ejus sicut nix facta sunt, quia in superæ claritatis culmine sancti omnes ei luce justitiæ fulgentes adhærebunt. [*Vet. VI.*] Sed quia speciosarum vestium nomine justos sibi quomodo adjungat insinuat, injustos etiam quomodo a se disjungat ostendit. Sequitur:

CAPUT VII.

VERS. 6. — *Disperge superbos in furore tuo.*

9. Deus tranquille irascitur. — Subaudis ut ego, qui eos et tranquillitatis tempore unitos contra me tolero, et districtus quandoque veniens, in meo eos furore dispergo. Sed inter hæc solerter intuendum est quod gravis perfidiæ error admittitur, si fortasse quis æstimet quod in illa divinitatis substantia furor et tranquillitas varietur. Creator namque omnium eo summè immortalis est, quo creaturæ more mutabilis **1052** non est. Hinc de illo per Jacobum dicitur: *Apud quem non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio (Jac. i, 17).* Hinc rursum scriptum est: *Tu autem, Domine, cum tranquillitate judicas (Sap. xii, 18).* Hinc propheta ait: *Deserta facta est terra a facie iræ columbæ, a facie furoris Domini (Jerem. xxv, 58).* ^c Quod enim iram columbæ prædixerat, hoc furorem Domini subjunxit. Columba namque valde simplex est animal; et quia in Deum nulla furoris inæqualitas serpit, furorem Domini iram columbæ nominavit. Ut enim divinæ districtiois vim imperturbabilem demonstraret, et iram dixit, et columbæ, ac si apertius diceret: Districtum judicium inconcussus exerit, qui permanens mansuetus ^d injustos punit. Unde et in **D** extremo judicio, in semetipso incommutabilis manens, nulla vicissitudine ac mutabilitate variatur, sed tamen electis ac reprobis nequaquam sub specie ejusdem incommutabilitatis ostenditur, quia et tranquillus justis, et iratus apparet injustis. Teste enim conscientia intra semetipsum deferunt, unde eorum mentes æque unum respiciant, sed non æqualiter modificentur, quia et istis eum benignum ostendit anteacta justitia, et illis terribilem culpa. Quorum pavorem quis explicet, cum contigerit miseris et in-

^c Addidimus etiam *enim*, ex Vindoc., Gemol., Corb. Germ. et pl. Norm.

^d Deest *injustos* in duob. Germ., Turon., Laud. et pler. Norm.

tra se culpas cernere, et ante se judicem justum videre? Hoc nimirum quotidie in usu vitæ præsentis agitur, ut de qualitate venturi judicis mortalium corda doceantur. Nam cum duo ad iudicium pergunt, alius innocentiae sibi conscius, alius culpæ, ante prolatam sententiam adhuc tacentem judicem utriusque conspiciunt, et tamen culpæ debitor gravem contra se iram hoc ipsum iudicis silentium suspicatur. Quam iram sibi non denuntiat perturbatio iudicis, sed recordatio pravitatis, quia etsi adhuc foris reum sententia non clamat, intus tamen graviter conscientia accusat. At contra iustitiæ amicus decernentis vultum conspicit, sed intus de testimonio bonæ recordationis hilarescit, et quo apud se quod metuat non habet, eo omne quod erga semetipsum est blandum videt. Hoc itaque loco furor Domini dicitur non perturbatio divinæ substantiæ, sed super peccatores male sibi conscios examinatio justæ vindictæ. Quamvis enim eum tranquillum in iudicio videant, tamen quia feriendos se ab illo non dubitant, eum^a in suis motibus perturbatum putant. Sequitur :

CAPUT VIII.

IBID. — *Et respiciens omnem arrogantem humilia.*

10. *Omnis arrogans aut pœnitendo cognoscit culpam, aut pereundo percipit pœnam.* — Ac si dicat ut ego. Apte autem ad vindictæ ordinem arrogantibus superbiorum culpa præponitur, quia nimirum non superbia de arrogantia, sed generatur arrogantia de superbia. Duobus autem modis a Domino peccator unusquisque respicitur, cum aut a peccato convertitur, aut ex peccato puniatur. De respectu enim conversionis dicitur : *Quia respexit Dominus Petrum, et recordatus Petrus^b verbi Jesu flevit amare (Luc. xxii, 61).* De respectu ultionis rursus dicitur : *Vultus autem Domini super facientes mala, ut perdat de terra memoriam eorum (Psal. xxxiii, 17).* Utrisque autem modis in humilitate arrogans sternitur, quia aut pœnitendo cognoscit culpam, aut pereundo percipit pœnam :

● CAPUT IX [Vet. VII].

VERS. 7. — *Respice cunctos superbos, et confunde eos, et contere impios in loco suo.*

1053 11. *Superbi dum elevatur dejectio.* — Subaudi ut ego. Superbi enim ex respectu Domini confunduntur, aut hic de pietate cognoscentes et damnant crimina, aut illic supplicia de iustitia sentientes. Impiorum vero locus ipsa superbia est, quia cum scriptum sit : *Initium omnis peccati superbia (Eccli. x, 15),* unde oritur impietas, ibi continetur, quamvis nec quidquam a superbia distat impietas. Valde enim superbire est impia de auctore sentire. Impius ergo in loco suo conteritur, quia ipsa superbia qua elevatur opprimitur; cumque, efferendo se in cogitationibus erigit, lumen sibi iustitiæ quod in-

A venire debuisset abscondit. Sæpe autem dum contra Deum falsa gloria exterius proficit, vera miseria interius inanescit. Unde Propheta ait : *Dejecisti eos dum^c alleventur (Psal. lxxii, 18).* Non enim ait : *Dejecisti eos postquam elevati sunt,* sed dum alleventur, quia hoc ipsum sit superbis interius dejici, quod eis falsa contingit gloria exterius elevari. Ordinate enim divino iudicio, non eis hic aliud culpa est, atque aliud pœna, sed sua illis in pœnam veritatis culpa, ut elatis fastu superbiæ hoc ipsum sit verius intus cadere quod foris ostenditur profecisse. Sequitur :

CAPUT X.

VERS. 8. — *Absconde eos in pulvere, simul et facies eorum demerge in foveam.*

B 12. *Deus corda superbiorum, terrenis negotiis et desideriis opprimi permittit.* — Ac si dicat ut ego. Superbos enim atque impios justo iudicio Dominus in pulvere abscondit, quia eorum corda ipsis quæ, despecto amore creatoris, eligunt terrenis opprimi negotiis permittit. Unde et illorum vitam cum in extremo iudicio discutit, tanquam sibi absconditam non agnoscit, dicens : *Nescio qui estis (Luc. xiii, 27).* Vita pravorum sub pulvere absconditur, quia abjectis et infimis desideriis gravatur. Quisquis enim adhuc ea quæ mundi sunt appetit, quasi ante faciem veri luminis non apparet, quia nimirum sub pulvere terrenæ cogitationis latet. Hunc pravorum cogitationum pulverem oppressa mens tolerat, quem ventus nequissimæ tentationis apportat. [Vet. VIII.] Hinc est C enim quod de unaquaque anima terrenis desideriis aggravata sub Ephraim specie per prophetam dicitur : *Factus est Ephraim panis subcinericius, qui non reversatur (Osee. vii, 8).* Ex natura quippe bene condita est nobis intentio, quæ surgat in Deum; sed ex conversatione nequiter assueta^d inest voluptas, quæ præsens premit in sæculum. Panis autem subcinericius ex ea parte est mundior, quam inferius occultat, atque ex ea parte sordidior, qua desuper cinerem tolerat. Quisquis ergo intentionem qua Deum debuisset quærere negligit, quasi more panis subcinericii mundiorem partem inferius premit, et cum curas sæculi libenter tolerat, quasi congestum cinerem superius portat. Reversaretur autem panis subcinericius, si desideriorum carnalium cinerem repelleret, et intentionem bonam, quam in se dudum despiciendo oppresserat, superius ostentaret. Sed reversari renuit, cum mens, amore curarum sæcularium pressa, molem superpositi cineris abjicere negligit, dumque assurgere in intentionem bonam non appetit, quasi mundiorem faciem subter premit.

15. *Dum superbiendo altiora petunt, ad inferiora retruduntur.* — Apte autem subjungitur : *Simul et facies eorum demerge in foveam.* Ac si dicat, Ut ego.

Jesu.

^c Ebroic. aliique Norma., *elevarentur.*

^d Vindoc., Germ., Ebroic. et alii Norma., *inest voluntas.* Corb. Germ. sequimur et alios.

^a Editi cum Germ., *suis moribus,* vel *in suis moribus.* Corb. Germ., *in suis moribus.* Nostram lect. ministrarunt Turon., Vindoc., Val. Cl., Pratel. ac pl. Norm.

^b In duob. Germ. et in Gemet. omittitur verbi

Justo namque judicio superborum facies Dominus in A
foveam mergit, quia intentionem cordis eorum sese
ultra homines erigentem inferius dejecit. Ima enim
1054 respicit, cujus facies foveam attendit. Et
bene de superbis dicitur quod eorum facies in fo-
veam demerguntur, quia ima petunt, dum super-
biendo altiora appetunt; et quo magis extollendo se
erigunt, eo magis ruendo inferius tendunt. Terre-
nam quippe gloriam quaerunt, et infima sunt quae
prospiciunt, dum superbiendo alta sectantur. Unde
miro et diverso modo res agitur, ut humiles coelum
petant, dum se inferius dejiciunt; superbi iustitia
appetant, dum despiciendo ceteros quasi in altiori-
bus extolluntur. Isu se, dum despiciunt, caelestibus
junguntur; illi, dum se erigunt, a superioribus divi-
duntur, atque, ut ita dixerim, illi se elevantes depri-
munt, isti deprimentes elevant. Et bene de super-
bientibus per Psalmistam dicitur: *Humiliat autem*
peccatores usque ad terram (Psal. cxlvi, 6), quia ea
quae infra sunt ambientes, dum extollendo se erigunt,
amisso caelo quid aliud quam terram petunt? Quibus
hoc ipsum a jam in imis cecidisse est relictis super-
rioribus ima quaesisse. Recte ergo eorum facies in
foveam demergi perhibentur, quia sequentes infima,
ad inferni barathrum tendunt. Justo enim judicio
agitur, ut quos hic voluntaria aversio excarnat, illic
ab intuitu veri luminis digna supplicii fovea abscon-
dat. Igitur quia vir sanctus tanto divinae potentiae
terrore diseussus est, ut ei diceretur: *Si habes bra-*
chium ut Deus, et si voce simili tonas, disperge super-
bos in furore tuo, et respiciens omnem arrogantem hu-
milis, et cetera quae Deus quidem facere, sed homo
vix sufficit audire, b cuncta haec qua Dominus inten-
tione praemisit, hinc subditae conclusionis ostendit,
dicens:

CAPUT XI [Vel. IX, Rec. VIII].

VERS. 9. — *Et ego confitebor quod salvare te possit*
dextera tua.

14. Pelagianorum error suis viribus salvari posse
confidentium. — Ac si aperte diceret: Si potes terri-
bilia haec facere, ipse quae protuli, tibi et non mihi
deputo bona omnia quae fecisti. Si vero peccantes
alios respiciendo non potes perdere, liquet quod
a reatu nequitiae tua te non vales virtute liberare.
Ecce divina voce ad beatum Job dicitur quod a sua
dextera non salvetur, et tamen nonnulli hominum,
qui ab hujus viri viribus longe sunt, despecto Dei
adjutorio, sua se fortitudine salvari posse confidunt.
Pro quibus quid deprecari aliud debemus, nisi ut si
jam dona bonorum operum perceperunt, hoc quoque
donum accipiant, ut a quo haec acceperint discant?
Quia autem praemissis verbis Dominus potentiam
suae magnitudinis intulit, nunc in subsequentibus
nequitiam antiqui hostis ostendit, ut bonus famulus
et, auditis prius virtutibus Domini, sciret quantum

a Ebraic., Germ. et cæt. Norm., Germ., Laud. et
Val. Cl., jam nimis.

b Corb. Germ. et Gemet., cum qua haec Dominus in-
tentians.

diligeres, et, cogita post calliditate diaboli, disceret
quantum timeret. Unde bene per prophetam dicitur:
Leo rugiet, quis non timebit? Dominus Deus locutus
est, quis non prophetabit (Amos iii, 8)? Postquam enim
virtus ei sui conditoris innotuit, a quaquam illum
vires adversarii latere debuerunt, ut eo magis des-
sori suo se humiliter subderet quo hostis sui nequitas
subtilius agnovisset, protectoremque suum tanto ar-
dentius quaereret, quanto terribiliorem hostem cogno-
sceret quem vitaret. Certum quippe est quia minus
diliget erep orem suum qui minus intelligit periculum
quod evasit, et vile solatium deputat defensoris qui
virtutem adversarii debilem putat. Unde bene erep-
tionem suam Domino tribuens propheta dicebat:
Diligam te, Domine, virtus mea (Psal. xvii, 1), aperte
videlicet dicens: Eo te magis diligo, quo infirmita-
tem 1055 propriam sentiens, virtutem meam te
esse cognosco. Hinc rursus ait: *Mirifica misericor-*
dias tuas, qui salvos facis sperantes in te (Psal. xvi, 7),
quia tunc nimirum misericordiae Domini mirae apud
nosmetipsos qui eripimur sunt, cum per easdem mi-
sericordias quam gravia fuerint pericula quae evasi-
mus, agnoscuntur.

15. *Vires fraudesque hostis nostri describantur.* —

Et quia sermo praecedenti Dominus beato Job mira
opera sanctorum sequentium patefecit, ut his auditis
disceret de virtutum suarum culmine quam humilia
sentire debuisset, nunc ei cum quo hoste bellum
gerat ostenditur, et vires fraudesque illius subtilis
indicantur, ut qui ad colloquium auctoris sui perdu-
ctus est, argumenta adversarii aperte cognoscat.
Verbis enim sequentibus fidelis famulo Dominus cun-
ctas hostis callidi machinationes insinuat, omne
quod opprimendo rapit, omne quod insidiando cir-
cumvolat, omne quod minando terret, omne quod
suadendo blanditur, omne quod desperando frangit,
omne quod promittendo decipit. Cuncta ergo tergi-
vationalis ejus certamina exorditur, dicens:

CAPUT XII [Vel. X, Rec. IX].

VERS. 10. — *Ecce a Behemoth, quem feci tecum.*

16. *Omnia creata sunt simul secundum substantiam,*
non secundum speciem. — Quem sub Behemoth nomine
nisi antiquum hostem insinuat, qui interpretatus ex
Hebraea voce, in Latina lingua animal sonat? Cujus
inferius, dum malitia subditur, patenter persona
D monstratur. Sed cum de Deo scriptum sit quia fecit
omnia simul (Eccli. xviii, 1), cur hoc animal cum
homine fecisse se indicat, dum cuncta quia simul
fecerit constat? Rursus quaerendum est, quomodo
Deus cuncta simul condidit, dum Moyses rex dierum
mutatione variante distincte creata describat (Genes.
i, 32). Quod tamen citius agnoscimus, si ipsas cau-
sas originum subtiliter a indagamus. Rerum quippe
substantia simul creata est, sed simul species for-
mata non est, et quod simul exiit per substantiam

a Vindoc. et Norm., sua virtute.

b In Val. Cl. et Gemet. Germ. ubique scribitur,
Vehemoth. Ita etiam in Genet.

c Gemet., indicamus.

materia non simul apparuit per speciem formæ. Cum enim simul factum cælum terraque describitur, simul spiritalia atque corporalia, simul quidquid de cælo oritur, simul factum quidquid de terra producitur indicatur. Sol quippe, luna et sidera quarto die in cælo facta perhibentur, sed quod quarto die processit in specie primo die in cæli substantia existit per conditionem. Primo die creata terra dicitur, et tertio arbuta condita, et cuncta terræ virentia describuntur; sed hoc quod die tertio se in specie protulit, nimirum primo die in ipsa de qua ortum est terræ substantia conditum fuit. Hinc est quod Moyses distincte per dies singulos condita omnia retulit, et tamen simul omnia creata subjunxit, dicens: *Istæ sunt generationes cæli et terræ, quando creatæ sunt in die quo fecit Dominus cælum et terram, et omne virgultum agri, antequam oriretur in terra, omnemque herbam regionis (Genes. 1, 4, 5).* Qui enim diversis diebus creatum cælum et terram, virgultum, herbamque narraverat, nunc uno die facta manifestat, ut liquido ostenderet quod creatura omnis simul per substantiam existit, quamvis non simul per speciem processit. Hinc illic quoque scriptum est: *Creavit Deus hominem ad imaginem suam, ad imaginem Dei creavit illum, masculum et feminam fecit eos (Genes. 1, 27).* Necdum enim Eva facta describitur, et jam homo masculus et femina perhibetur. Sed quia ex Adæ latere **1056** procul dubio femina erat processura, in illo jam computatur per substantiam, a quo fuerat producenda per formam. Considerare tamen hæc et in minimis possumus, ut ex minimis majora pensemus. Herba namque cum creatur, necdum in illa fructus, necdum fructus sui semen ostenditur. Inest vero ei etiam cum non apparet fructus et semen, quia nimirum simul sunt in radicis substantia quæ non simul prodeunt per temporis incrementa.

17. Quo sensu angelus et homo simul creati. Angelus desertor peccando dona gratiæ amisit, non naturæ. Duo Manichæorum principia rejiciuntur. — Sed quia hæc simul creata per substantiam dicimus, quæ prodire alla ex aliis invenimus, quo pacto cum beato Job Behemoth creatus asseritur, cum neque una sit substantia angeli et hominis, neque homo ex angelo, neque angelus ex homine proferatur? Si vero propter hoc factus Behemoth cum beato Job dicitur, quod creatura omnis ab auctore, qui in actione sua nequaquam temporis protelatione distenditur, simul condita non dubitatur, cur de Behemoth specialiter dicitur quod commune cum creaturis omnibus generaliter habetur? Sed si rerum causas subtili discussione ^a pensamus, simul angelum factum hominemque cognoscimus, simul videlicet non unitate temporis, sed cognitione rationis; simul per acceptam

A imaginem sapientiæ, et non simul per conjunctam substantiam formæ. Scriptum namque de homine est: *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram (Genes. 1, 26).* Et per Ezechielem ad Saïon dicitur: *Tu signaculum similitudinis, plenus sapientiæ et perfectus decore in deliciis paradisi Dei fuisti (Ezech. xxviii, 12).* In cuncta igitur creatura, homo et angelus simul conditus existit quia ab omni ^b creatura irrationali distinctus processit. Quia ergo in cuncta conditione rerum nullum rationale animal nisi angelus et homo est, quidquid ratione uti non potest, cum homine factum non est. Dicatur itaque homini, dicatur de angelo, qui etsi potentiam sublimitatis perdidit, subtilitatem tamen naturæ rationalis non amisit: *Ecce Behemoth, quem feci tecum.* Ut dum homo eum qui in ratione secum factus est, peritisse considerat, vicinum sibi casum superbiæ ex ipsa propinqui sui perditione pertimescat. In his autem verbis solerter intuendum est quod aperte voce dominica nefarium ^c Manichæi dogma reprehenditur, qui dum duo principia loquitur, tenebrarum gentem non factam asserere conatur. Quomodo enim non facta gens nequissima dicitur, dum Behemoth istum, videlicet auctorem nequitiæ per naturam ^d bene conditum se Dominus fecisse testatur? Sed quia Behemoth iste, cum quo sit factus audivimus, perditus quid agat audiamus. Sequitur:

CAPUT XIII [Rec. X].

18. Fenem sicut bos ^e comedit.

18. Diabolus mundam spiritualium vitam labefacturæ potissimum cupit. — Si prophetarum sollicitæ verba discutimus, hæc et illa uno spiritu prolata reperimus. Isaias namque cum cereret vitam peccantium ab antiquo et insatiabile hoste devorari, ait: *Leo sicut bos ^f comedit paleas (Isai. xi, 7).* Quid autem feni pascuarumque nomine nisi carnalium vita signatur? De qua per prophetam dicitur: *Omnis caro fenum (Isai. xl, 6).* Qui ergo hic Behemoth, illic leo; qui hic fenem, illic paleæ nominantur. Sed perscrutari mens nititur cur iste vel apud Isaiam leo, vel hic dominica voce Behemoth, ^g in comestione feni vel paleæ, utroque **1057** loco, non equo, sed bovi comparetur. Quod tamen citius agnoscimus, si in utrisque animalibus quæ sit nutrimentorum distantia perpendamus. Equi namque fenum quamlibet sordidum comedunt, aquam vero non nisi mundam bibunt. Boves autem aquam quamlibet sordidam bibunt, sed feno non nisi mundo vescuntur. Quid est ergo quod bovi, qui mundo pabulo pascitur, Behemoth iste comparatur, nisi hoc quod de isto antiquo hoste per prophetam alium dicitur: *Esca ejus electa (Habac. i, 16)?* Neque enim se eos gaudet rapere, quos pravus ac sordidis actionibus implicatos

^a Vindoc., Gemet., Laud. et duo Germ., putantur.

^b Prætel., nature.

^c Corb. Germ. et Gemet., Manis. Laud., Germ. et Turon., Manes.

^d Corb. Germ., Vindoc., Gemet. et Laud., conditam.

^e Laud., Corb. Germ. et Val. Cl. comedit.

^f Laud., Corb. Germ., Val. Cl. et Gemet., comedit paleas.

^g Iidem Cod. cum Germ., in comestatione.

^h Gemet. prius, esca ejus electi. Sed postea, esca quoque electa. Hic codex innumeris mendis scælat, quæ recentior manus ex parte expurgavit.

In imis secum respicit voluntarie jacere. Fenum A ergo comedere sicut bos appetit, quia suggestionis suæ dente conterere mundam vitam spiritalium quærit.

19. *Multi videntur electi, et non sunt.* — Sed quærendum video quomodo Behemoth iste, fenum sicut bos comedens, vitam spiritalium consumere dicitur, ^a cum, sicut supra dictum est, feni nomine vita carnalium designatur. Esca quoque ejus electa jam non erit, si fenum comedens carnalem rapit. Sed ad hæc citius occurrit, quia nonnulli hominum et apud Deum fenum sunt, et apud homines sanctitatis nomine censentur, cum et ante humanos oculos aliud ostendit vita, et ante divina judicia aliud intendit conscientia. Ii itaque apud humana judicia electi sunt, sed apud subtile Domini examen fenum. An ante divinos oculos Saul fenum non erat, de quo Samuel propheta populo dicebat: *Certe videtis quem elegit Dominus (I Reg. x, 24)*; et de quo paulo superius dicitur: *Electus et bonus? Quem enim peccans populus meruit, et apud Deum reprobus exstitit, et tamen causarum ordine electus et bonus fuit. [Vet. XI.]* Quia multi fenum, sunt, et electos se ex humana æstimatione suspicantur, bene per Salomonem dicitur: *Vidi impios sepultos, qui etiam dum adhuc viverent, in loco sancto erant, et laudabantur in civitate quasi justorum operum (Eccl. viii, 10)*. Quia multi fenum sunt, sed tamen sanctitatis favore vallantur, bene quidam sapiens indicat, dicens: *Transi, hospes, et orna mensam (Eccl. xxix, 33)*. Transeundo namque hospes ornare mensam dicitur, quia si ad altare Dei quis positus, per bona opera gloriam propriam quærit, et de ostentatione sanctitatis ejus laus altaris extenditur, et ipse tamen apud Deum in numero civium non habetur. Aliis ejus opinio proficit, et tamen a Deo extraneus ipse pertransit. Mensam itaque transeundo decoravit, quia stare ad sacra noluit qui per omne quod agere studuit ad humanas laudes mente decurrit. Quia ergo nonnulli mundam quidem vitam per studium ducunt, sed ex illa intus placere non appetunt, recte et esca ejus electa dicitur, et tamen fenum sicut bos comedere Behemoth iste perhibetur. Quasi enim ante os Behemoth istius mundum fenum in terra atque in infimis jacet, cum et vita quasi innocens per mandatorum custodiam ægitur, et tamen inter actionem quæ bona ostenditur cor ad appetenda sublimia non elevatur. Quid itaque utilitatis agit qui in se munditiam vitæ custodit, si per intentionem infamam in ore Behemoth hujus inveniendum se in terra derelinquit? Quia igitur omnipotens Deus quid hostis noster agat insinuat, nunc quomodo prævaleat innotescat, ut calliditatis ejus nequitia quo apertius cognoscitur, eo facilius **1058** superetur. Sequitur:

^a Pratel., Val. Cl., Vindoc. et Corb. Germ., si sicut.

^b Gemet., Val. Cl. et Corb. Germ., ostenditur.

^c Laud. et Val. Cl., sacrificium.

CAPUT XIV [Rec. XI].

VERS. 11. — *Fortitudo ejus in lumbis ejus, et virtus illius in umbilico ventris ejus.*

20. *Diabolus per luxuriam utriusque hominum sexus plerumque dominatur.* — Seminaria coitus viris in lumbis esse, inesse autem feminis in umbilico perhibetur. Hinc est enim quod Veritas discipulis dicit: *Sint lumbi vestri præcincti (Luc. xii, 35)*. Hinc Petrus, cum luxuriam a corde restringeret, admonebat, dicens: *Succincti lumbos mentis vestræ (I Pet. i, 13)*. Hinc Paulus cum per Abrahamæ sacrificium Melchisedech tempore Levi ^c sacerdotium diceret decimatum, ubi tunc in Abrahamæ corpore Levi lateret ostendens, ait: *Adhuc enim in lumbis patris erat (Hebr. vii, 10)*. Quia vero seminarium luxuriæ feminis in umbilico continetur propheta testatur, qui, sub specie feminæ prostitutæ, Judææ petulantiam increpans, ait: *In die ortus tui non est præcisus umbilicus tuus (Ezech. xvi, 4)*. In die quippe ortus umbilicum præcidere est conversionis tempore carnis luxuriam resecare. Quia enim difficile est male inchoata corrigere, et semel formata deformiter in melius reformare, de ortu suo Judæa reprehenditur, quæ dum in Deo nata est, impræcisum umbilicum reinult, quia fluxa luxuriæ non abscedit. Quia igitur potestate diaboli utriusque generis sexus valde ex luxuriæ infirmitate subternitur, et fortitudo ejus in lumbis contra masculos, et virtus illius contra feminas in umbilico perhibetur.

[Vet. XII.] 21. *Spiritus superbiam sequi solet carnis corruptio.* — Sed cur cum Behemoth istum fenum comedere intulit, prima deceptionis ejus argumenta luxuriæ damna subjunxit, nisi quod liquido omnibus patet quia postquam semel hominis spiritum ^d superbia ceperit, mox se ad corruptionem carnis extendit? Quod in ipsis quoque hominibus primis agnoscimus, qui, dum post perpetratam superbiam pudenda membra contegunt, patenter indicant quia postquam apud semetipsos intus arripere alta conati sunt, mox in carnis foris erubescenda pertulerunt (*Genes. iii, 7*). Behemoth itaque iste insatiabiliter sæviens, et devorare totum simul hominem quærens, modo in superbiam mentem erigit, modo carnem luxuriæ voluptate corrumpit. Bene autem nequaquam fortitudo ejus in lumbis vel umbilico eorum dicitur qui prosternuntur, sed, *fortitudo ejus in lumbis ejus, et virtus illius in umbilico ventris ejus*. Ac si aperte diceretur: Fortitudo ejus in lumbis suis, et virtus illius in umbilico ventris sui, quia nimirum ejus proprio corpus sunt, qui, suggestionum turpium blandimentis decepti, ei per luxuriæ fluxa succumbunt. Sequitur:

CAPUT XV [Rec. XII].

VERS. 12. — *Stringit caudam suam quasi cedrum.*

22. *Diabolus divina potestate ligatus, olim solvetur,*

^d Deest superbia in Laud., duob. Germ., Ebroic. aliisque Norm., et sic ad Behemoth refertur quod hic dicitur de superbia. Ebroic. aliisque Norm., pro ad corruptionem, habent ad obrutionem.

et per Antichristum multa signa faciet. — Multa in his ^a suppetant, quæ instruendis moribus proferantur; sed prius Behemoth istius violenta discutimus, ut post subtilius astuta detegamus. In Scriptura sacra cædri nomine aliquando alta excellentia gloriæ cœlestis exprimitur, aliquando autem pravorum rigida elatio designatur. Cedri nomine cœlestis gloriæ celsitudo exprimitur, sicut Psalmista testatur: *Justus ut palma florebit, sicut cedrus Libani multiplicabitur* (Psal. xci, 13). Cedri rursus nomine superba pravorum potentia designatur, sicut per eundem Prophetam dicitur: *Vox Domini confringentis cedros* (Psal. xxviii, 5). Quid autem cauda Behemoth istius, nisi illa antiqui hostis extremitas dicitur; cum nimirum vas propriam illum perditum hominem **1059** ingreditur, qui specialiter Antichristus nuncupatur? Qui quoniam modo honoribus sæculi, modo signis et prodigiis fictæ sanctitatis in tumorem potentiae elevari permittitur, recte voce Dominica cauda illius cedro comparatur. Sicut enim cedrus arbusta cætera in altum crescendo deserit, ita tunc Antichristus mundi gloriam temporaliter obtinens, mensuras hominum et honoris culmine, et signorum potestate transcendet. Spiritus quippe in illo est qui, in sublimibus conditus, potentiam naturæ suæ non perdidit vel dejectus. Cujus ideo virtus nunc minime ostenditur, quia dispensatione ^b divinæ fortitudinis ligatur. Unde per Joannem dicitur: *Vidi angelum descendentem de cælo, habentem clavem abyssi, et catenam magnam in manu sua; et apprehendit draconem serpentem antiquum, qui est diabolus et Satanas, et ligavit eum per annos mille, et misit eum in abyssum, et clausit et signavit super eum* (Apoc. xx, 1, 2, 3). Ligatus quippe ^c missus in abyssum perhibetur, quia retrusus in pravorum cordibus, potentia divinæ dispensationis astringitur, ne in quantum nocere valet effrenetur, ut quamvis per eos occulte sæviat, ad violentas tamen rapinas ^d superbiz non erumpat. Sed illic quomodo in mundi fine sit solvendus intimatur, cum dicitur: *Et postquam consummati fuerint mille anni, solvetur satan de carcere suo, et exibit, et seducet gentes* (Ibid., 7). Millenario namque numero universam pro perfectione sua hoc quantumlibet sit Ecclesiæ sanctæ tempus exprimitur. Quo peracto, antiquus hostis suis viribus traditus, paucis quidem in tempore, sed in multa contra nos virtute, laxa-

25. Sæviet, sed ad breve tempus. — Quem quamvis sævitia ad crudelitatem dilatet, superna tamen misericordia dierum brevitate coangustat. Hinc enim Veritas per semetipsam dicit: *Erit tunc tribulatio*

^a In Val. Cl. additur *suppetunt de insidiis Antichristi, quæ, etc.*

^b Editi, *divinæ potentiz*, quod minime mutassemus nisi omnes Mss. nostri coegissent.

^c Omittitur *missus*, in Laud. et Val. Cl.

^d Male in per. Editis, *superbia non erumpet*, neque enim hic de superbiz vitio, sed de diabolo agitur. Correctioni præluxerunt Mss. duo Germ., Norm., Laud., Val. Cl. et vet. Edit. Paris. ac Basil.

^e Gemet. et Corb. Germ., et exiet.

A magna, qualis ^f non fuit ab initio mundi usque modo, neque fiet (Matth. xxiv, 21). Hinc rursus ait: *Nisi breviati fuissent dies illi, non fieret salva omnis caro* (Ibid., 22). Quia enim et superbos nos et infirmos Dominus conspicit, dies quos singulariter malos intulit misericorditer breviter dicit, profecto et ut superbiam terreat de adversitate temporis, et infirmitatem refoveat de brevitate ^g dierum.

[Vet. XIII.] **24. Ex signis quæ faciet plus metendum, quam ex pœnis quas martyribus intulit.** — Sed considerandum valde est, cum Behemoth iste caudam suam sicut cedrum sublevar, in quo tunc atrocior quam nunc se exerit surgat. Quæ enim pœnarum genera ^h novimus, quæ non jam vires martyrum exercuisse gaudemus? Alios namque improvise ictu **B** immersus jugulo gladius stravit, alios crucis patibulum affixit, in quo et mors provocata repellitur, et repulsa provocatur. Alios birsutis serra dentibus attrivit, alios armata ferro insulcans ungula ⁱ carpsit, alios belluina rabies morsibus detruncando comminuit, alios ab intimis viscerum per cutem pressa vis verberum rupit, alios effossa terra viventes operuit, ^j alios in altum demersos in mortem præcipitium fregit, alios in se projectos aqua replendo absorbuit, alios edax flamma usque ad cineres depasta consumpsit. Cum igitur Behemoth iste caudam suam in fine mundi nequius dilatet, quid est quod in his tormentis **1060** tunc atrocior crescat, nisi hoc quod in Evangelio Veritas per semetipsam dicit: *Surgent pseudochristi et pseudoprophetæ, et dabunt signa magna et prodigia; ita ut in errorem mittantur, si fieri potest, etiam electi* (Matth. xxiv, 24)? Nunc enim fideles nostri mira faciunt, cum perversa patiuntur; tunc autem Behemoth hujus satellites, etiam cum perversa inferunt, mira facturi sunt. Pensemus ergo quæ erit humanæ mentis illa tentatio, quando pius martyr et corpus tormentis subjicit, et tamen ante ejus oculos tortor miracula facit. Cujus tunc virtus non ab ipso cogitationum fundo quatiatur, quando is qui flagris cruciat signis coruscat? Dicatur igitur recte: *Stringit caudam suam quasi cedrum*, quia nimirum et altus tunc erit veneratione prodigii, et durus crudelitate tormenti

[Vet. XIV.] **25. Antichristus alios mentis virtutibus decipiet, alios vi superabit.** — Non enim sola tunc potestate erigitur, sed etiam signorum ostensione falcitur. Unde et per David dicitur: *Insidiatur in occulto, quasi leo in cubili suo* (Psal. ix, 30, vel Psal. x, 9). Ad apertam namque potentiam suffecisset ut leo esset, etiamsi insidians non fuisset; rursusque ad occultas versutias suffecisset, ut insidians sub-

^f Gemet. et Corb. Germ., *nunquam fuit*.

^g Deest *dierum* in duob. Germ., Pratel. et Ulic.

^h Editi etiam antiquiores cum Germ. Ms., *non novimus*. Negationem quæ sensum tollebat expunximus, suadentibus Mss. Anglic., Norm., Laud., Val. Cl., Corb. Germ. et aliis.

ⁱ Ebroic. aliique Norm., Turon., Laud., Val. Cl. et Corb. Germ., *sparsit*.

^j Corb. German., Pratel. et nonnulli, *alios altum, præcipitium fregit*.

riperet, etiam si leo non esset. Sed quia hic antiquus hostis in cunctis suis viribus effrenatur, cavere per utraque permittitur, ut contra electos in certamine et fraude et virtute laxetur, virtute per potentiam, fraude per signa. Recte ergo et leo et insidians dicitur: insidians per miraculorum speciem, leo per fortitudinem sæcularem. Ut enim eos qui aperte iniuri sunt pertrahat, sæcularem potentiam ostentat; ut vero justos etiam fallat, signis sanctitatem simulat. Illis enim suadet elationem magnitudinis, istos decipit ostensione saevitatis. De hac cauda Behemoth istius sub draconis specie per Joannem dicitur: *Et cauda ejus trahebat tertiam partem stellarum caeli, et misit eas in terram* (Apoc. xii, 4). Cælum namque est Ecclesia quæ in hac nocte vitæ præsentis, dum in se innumeras sanctorum virtutes continet, radiantibus desuper sideribus fulget. Sed draconis cauda in terram stellas dejecit, quia illa Satanæ extremitas, per audaciam assumpti hominis erecta, quosdam quos velut electos Dei in Ecclesia invenit obtinendo reproborum ostendit. Stellas itaque de cælo in terram cadere est relicta nonnullis spe cælestium, illo duce, ad ambitum gloriæ sæcularis inhiare.

26. *Per Antiochum præsignatus est.* — Hinc Daniel sub Antiochi specie contra hanc draconis caudam loquitur, dicens: *Dejecit de fortitudine, et de stellis, et conculcavit eas, et usque ad principem fortitudinis magnificatus est, et ab eo abstulit iuge sacrificium, et dejecit locum sanctificationis ejus. Robur autem datum est ei contra iuge sacrificium, propter peccata; et prosternatur veritas in terra, et faciet, et prosperabitur* (Dan. vii, 10-12). De fortitudine quippe et de stellis dejecit, cum nonnullos et luce justitiæ resplendentes, et virtute operis robustos frangit. Qui usque ad principem fortitudinis magnificatur, quia contra ipsam auctorem virtutis extollitur. Iuge sacrificium tollit, quia studium conversationis Ecclesiæ in eis quæ cepit interrumpit. Robur vero ei propter peccata contra iuge sacrificium datur, quia nisi per quantum merita **1061** exigant, eos^b qui recti credebantur, obtinere adversarius nequaquam posset. Veritas in terra prosternitur, quia fides tunc rerum cælestium ad desiderium vitæ temporalis inclinatur. Et faciet, et prosperabitur, quia tunc non solum in reproborum mentibus, sed etiam in electorum corporibus crudelitate inexanimabili, sine qualibet objectione grassabitur. Hinc rursus per Daniele dicitur: *Consurget rex impudens facie, et intelligens propositiones, et roborabitur fortitudo ejus, sed non in suis viribus* (Dan. viii, 23). Illius namque hominis fortitudo non suis viribus roboratur, quia Satanæ virtute in gloriam perditionis attollitur. Hinc rursus ait: *Interficiet robustos et populum sanctorum secundum voluntatem suam, et dirigetur dolus in manu ejus* (Ibid., 24, 25). Robustos namque interficit, cum eos

^a Laud., quia studium conversionis, studium Ecclesiæ.

^b Vindoc., qui recte credebant.

^c Additur in Gemet., Laud., Val., Cl., duob. Germ., et destruet illustratione adventus sui.

A qui mente invicti sunt corporaliter vincit. Vel certe robustos et populum sanctorum secundum voluntatem suam interficit, cum eos qui robusti ac sancti credebantur ad nutum suæ voluntatis trahit. In cruce manu dolus dirigitur, quia in illo fraus per opus adjuvatur. Quod enim fallendo dicit, hoc mira faciendo asserit; nam quidquid mendax lingua simulat, hoc quasi verum esse manus operis ostendit.

27. *Daniel et Paulus de Antichristo eadem docent.* — Hinc rursus dicit: *Contra principem principum consurget, et sine manu conteretur* (Ibid., 2). Hinc Paulus ait: *Ita ut in templo Dei sedeat ostendens se tanquam sit Deus* (II Thess. ii, 4). Hinc rursus ait: *Quem Dominus Jesus interficiet spiritu oris sui, et destruet illustratione adventus sui.* Quod enim per Daniele dicitur est: *Contra Principem principum consurget* (Dan. viii, 25), hoc per Paulum dicitur: *Ita ut in templo Dei sedeat, ostendens se tanquam sit Deus.* Et quod per Daniele subjungitur: *Sine manu conteretur* (Ibid., 25), hoc per Paulum exprimitur: *Quem Dominus Jesus interficiet spiritu oris sui* (II Thess. ii, 8). Sine manu quippe conteretur, quia non angelorum bello, non sanctorum certamine, sed per adventum judicis solo oris spiritus æternæ morte ferietur. De hujus Behemoth elatione item per Paulum dicitur: *Qui adversatur et extollitur supra omnia quod dicitur Deus, aut quod colitur* (Ibid., 4). De quo Daniel cum quartam bestiam diceret decem cornibus fultam, protinus adiunxit: *Considerabam cornu, et ecce cornu aliud parvulum ortum est de medio eorum, et tria de cornibus primis evulsa sunt a facie ejus; et ecce oculi quasi oculi hominis erant in cornu isto, et eo loquens ingentia* (Dan. vii, 8). Undecimum quippe hujus bestie cornu esse describitur, quia regni ejus potentia iniquitate roboratur. [Ver. XV.] Omne enim peccatum undenarium est, quia dum perversa agit, ^a præcepta decalogi transiit. Et qui in cilicio peccatum plangitur, hinc est quod in tabernaculo velo cilicina undecima sunt (Exod. xxvi, 7). Hinc per undecimum Psalmum dicitur: *Salvum me fac, Domine, quoniam defecit sanctus* (Psal. xi, 1). Hinc in undenario numero ^c remanere Apostolos Petrus metuens, Matthiam duodecimum, sorte missa, requisivit (Act. i, 26). Nisi enim signari culpam per undenarium cerneret, impleri apostolorum numerum tam festine duodenario non curaret. Quia ergo per undenarium transgressio exprimitur, hujus bestie cornu undecimo ipse auctor transgressionis indicatur. Quod videlicet parvulum oritur, quia **1062** purus homo generatur: sed immaniter crescit, quia usque ad conjunctam sibi vim angelicæ fortitudinis proficit. Quod tria cornu quæ ei ante faciem sunt evellit, quia ditioni suæ regna totidem quæ sibi vicina sunt subigit. Cujus oculi sunt ut oculi hominis, sed eo ingentia loquitur, quia in illo humana quidem formâ

^d Duo Germ., Laud., Pratel. et nonnulli, præcepti decalogum.

^e Gussanv., mendo fortasse typographico, remanere apostolos Petrus metuens.

cernitur, sed verbis suis ultra homines elevatur. Quod ergo per Paulum dicitur: *Extollens se super omne quod dicitur Deus, aut quod colitur*, hoc Daniel propheta testatur, dicens: *De loquens ingentia* (II Thess. II, 4). Quod vero illum vel Daniel ingentia loqui, vel Paulus perhibet supra cœlum Deitatis extolli, hæc est quod apud beatum Job divino eloquio cedro comparatur. Mora enim cedri ab alta nititur, dum in omni fastu fallacia, et virtutis robore et culminis elatione prosperatur. Bene autem stringere eandem dicitur, quia tota ejus virtus in uno illo dominato homine congesta densatur, ut tanto per illum fortia ac mira faciat, quanto illum collectis suis viribus instigat. Sed quia quale sit iniquorum caput adivinus, nunc huic capiti quæ membra adhererent agnoscamus. Sequitur:

CAPUT XVI [Rec. XIII].

Vers. 42. — *Nervi testiculorum ejus perplexi sunt.*

28. *Prædicatorum diaboli argumenta perplexa. Antichristi testes multi jam sunt.* — Tot iste Behemoth testes habet quot iniquitatis suæ prædicatores possidet. An ejus testes non sunt, qui pravis persuasionibus corda hominum, virulentæ erroris sui seniliâ fundendo, corrumpunt? Aptè autem dicitur quod testiculorum ejus nervi perplexi sunt, quia videlicet prædicatorum illius argumenta dolosis assertionibus innotantur, ut recta esse simulent quæ perversa strident, ut allegationum implicatio, quasi nervorum perplexitas, etsi videri possit, solvi non possit. Nervos ejus testiculi perplexos habent, quia æminia prædicatorum illius sub argumentis duplicibus latent. Plerumque autem eam verbis corda intorquent, in opere innocentiam ostendunt. Neque enim ad se bonos persuasione sua traherent, si se et in actionibus perversas exhiberent. Sed quia testes sunt hujus bellæ, et perplexis nervis intorquentur, et rectos se ostentant ut lateant, et perversas prædicant et corrumpant, ipsum nimirum summum caput imitantes, qui quasi leo in insidiis et sarvit per potentiam terreni culminis, et blanditur per speciem sanctitatis. Sed hæc bellua utinam tunc solum talia ageret, et nunc quoque ad corrumpenda fidelium viscera * hos luxuriae testiculos non haberet! Neque enim matrem sola locutione eris infunditur, sed pejus et a pluribus operis exemplo propinatur. Quam multi enim Antichristum non viderunt, sed tamen testiculi ejus sunt, quia corda innocentium actionis suæ exemplo corrumpunt. Quisquis namque in superbia extollitur, quisquis avaritiæ desiderio cruciatur, quisquis luxuriam voluptatibus solvitur, quisquis injustæ atque inmoderate iræ flagris ignitur, quid aliud quam Antichristi testis est? Qui dum se libenter ejus visibus implicat, exemplo suo aliis erroris b fetus mini-

strat. Iste prava agit, ille prava agentibus adheret, et non solum non obviat, sed etiam faveat. Quid ergo aliud quam Antichristi testis est, qui perditâ auctoritate promissæ Deo fidel, * testimonium præstat errori? Quos tamen si quis redarguit, mox se 1663 sub quodam velamine defensionis occurrunt, quia videlicet eorum nervi perplexi sunt et male implicati, corruptione solvi nequaquam possunt. Sequitur:

CAPUT XVII [Vet. XVI, Rec. XIV].

Vers. 13. — *Ossa ejus velut fistulas æris.*

29. *Qui sint Antichristi ossa.* — In corpore ossa sunt quæ continent membra, et quæ continentur. Habet ergo carnes tunc bellus, habet et ossa, quia et iniqui sunt alii, qui tamen ab aliis in errore retinentur, et nequiores alii, qui in errore et aliis retinentur. Quid itaque aliud ossa Antichristi quam quoslibet in ejus corpore valentiores accipimus? In quorum corde iniquitas dum vehementer induruit, per eos tota ejus corporis compago subsistit. Multi namque in hoc mundo divites videntur, qui dum rebus opibusque subnixi sunt, quasi ex fertilitudine solidantur; sed largiendo hæc ipsa quibus fulti sunt, ad suum alios errorem trahunt. Modo nonnullos et pravi sunt deus illiciant, modo nonnullos et pravi permanent muneribus astringunt. Quid itaque nisi Antichristi ossa sunt, qui dum malos continendo multiplicant, * in ejus corpore carnes portant? Mihi nunquam in ecclesiis auditoribus exhibent lingue dulcedinem, quia et spinæ preferunt flores; et apparet quidem in eis quod oleat, sed latet quod pungat. Amarum dulcia, noxia blanda permiscet, et potestate quidem admirandi videri appetunt, sed fallendi c arte per remissa colloquia quasi humiliter substeramur, et per sermonem de se insinuant quod per exhibitionem negant.

30. *Cur fistulis æris comparantur.* — Unde et recte ossa Behemoth istius æris fistulis comparantur, quia nimirum, more metalli insensibilis, sonum bene loquendi habent, sed sensum bene vivendi non habent. Hoc namque quasi humiliter loquendo asserunt, quod elate vivendo continent. Unde bene per Paulum dicitur: *Si lingua hominum loquar et angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum velut æs sonans aut cymbalum tinniens* (I Cor. XIII, 1).

D Bona quippe loquens, sed per suorem eadem bona non sequens, et velut æs aut cymbalum sonitem reddit, quia ipse non sentit verba quæ ipse facit. [Vet. XVII.] Sunt vero nonnulli in hujus bellæ corpore non honoris clabri, non divitiis fulti, non virtutum specie decorati, non scientia calliditatis periti, sed tamen videri quales non sunt ambiunt, et idcirco contra bonorum vitam nequiores sunt, de quibus et sequitur:

Prætel., Val. Cl., illo sensu.

* Abest in a mas. Gemet. aliisque Norm., Laud., Val. Cl.

† Val. Cl., arte præmissa, colloquia, etc.

‡ In Gemet., autem correctionem, velut æs sonans cymbalum sonitem reddit.

* Turon., nos luxuriae.

b Prætel., erroris fœdus, addita tamen ana varia lect. fetus.

c Val. Cl., testimonium parat. Editi vero, perhibet, quod in nullo ms. Cod. reperimus.

d Omittitur conjunctio et in duob. Germ., Gemet.,

CAPUT XVIII [Rec. XV]

IBID. — *Cartilago illius, quasi laminæ ferreæ.*

31. *Qui in Antichristi corpore debiliores sunt, ad perpetranda mala nequiores existunt.* — Cartilago namque ossis quidem speciem habet, sed ossis fortitudinem non habet. Quid est ergo quod cartilago ejus laminis ferreis comparatur, nisi quod hi qui in illo debiliores sunt, ad perpetranda mala nequiores existunt? Ferro quippe cætera metalla conciduntur, et cartilago ejus ferro similis dicitur, quia hi qui in ejus corpore ad ostensionem virtutum non sufficiunt contra neçem fidelium acrius accenduntur. Quia enim cum eo se facere signa et prodigia non posse considerant, fideles se illi per crudelitatem probant; et pro eo quod innocentium corda corrumpere persuadendo non possunt, multiplicius cæteris honorum corpora se exstinguere gloriantur. Bene ergo dicitur: **1064** *Cartilago ejus ut laminæ ferreæ, quia in ejus corpore quod infirmius quisque crediderit, hoc est quod nequius incidit. Qui recte non ferro tantummodo, sed laminis ferreis comparantur, quia dum se circumquaque in crudelitate dilatare ambiunt, quasi in ferri se laminas extendunt.*

[Rec. XVI.] 32. Libet arctiori inquisitionis manu hæc eadem verba conditoris, quæ jam videntur discussa, ^b distinguere, atque uberiores intelligentiæ fructus instruendis moribus apportare. Nam quia antiquus hostis quid per assumptum hominem contra homines agat audivimus, superest ut nunc quid in hominibus etiam per semetipsum sine homine moliat exploremus. Ecce enim dicitur:

CAPUT XIX.

Vers. 12. — *Stringit caudam suam quasi cedrum.*

33. *Prima diaboli suggestio tenera est et facile conteritur. Sed postea robor ejus fit intolerabile. Peccatum tribus modis admittitur.* — Prima ^c quidem serpentis suggestio mollis ac tenera est, et facile virtutis pede conterenda, sed si hæc invalescere negligenter admittitur, eique ad cor aditus licenter præbatur, tanta se virtute exaggerat, ut captam mentem deprimens, usque ad intolerabile robor excrescat. Caudam itaque quasi cedrum stringere dicitur, quia semel ejus in corde recepta tentatio, in cunctis quæ subsequenter intulerit velut ex jure dominatur. Hujus ergo Behemoth caput herba est, cauda cedrus, quia ex prima quidem suggestione blandiens substernitur, sed per usum vehementer invalescens, succrescente tentationis sine, roboratur. Superabile namque est omne quod initio suggerit, sed inde sequitur, quod vinci vix possit. Prius enim quasi consulens blanda ad animum loquitur; sed cum semel dentem delectationis infixit, violenta post consuetudine pene insolubiliter innodatur. Unde et bene stringere caudam dicitur. Dente enim vulnerat,

^a Ed., *eo nequius incidit*. Expressimus Mss. lectionem, sc. Ebroic. aliorumque Norm., Turon., Vindoc., Germ., Laud., Val. Cl. et Corb. Germ., in quo legitur *infirmus quisque*, pro *infirmius*.

^b Germ., Vindoc., Ebroic. aliique Norm., *distringere*.

A cauda ligat, quia suggestione prima percutit, sed percussam mentem, ne evadere valeat, invalescente sine tentationis, astringit. Quia enim peccatum tribus modis admittitur, cum videlicet serpentis suggestione, carnis delectatione, spiritus consensione perpetratur, Behemoth iste, prius illicita suggerens, linguam exerit; post, ad delectationem pertrahens, dentem figit; ad extremum vero, per consensionem possidens, caudam stringit. Hinc est enim quod nonnulli peccata longo usu perpetrata in semetipsis ipsi reprehendant, atque hæc ex judicio fugiunt, sed vitare opere nec decertantes possunt, quia dum Behemoth istius caput non conterunt, plerumque cauda et nolentes ligantur. Quæ contra eos cedri more induruit, quia a blanda voluptate exordii usque ad violentiam retentionis excrevit. Dicatur ergo: *Stringit caudam suam quasi cedrum*, ut tanto quisque debeat initia tentationis fugere, quanto finem ejus intelligit citius solvi non posse.

[Vet. XVIII.] 34. *Diabolus cum vitæ finis imminet, tunc graviores tentationes suggerit.* — Sciendum quoque est quod plerumque eis quos ceperit tunc graviores culpas ingerit, cum præsentis vitæ termino illos propinquare cognoscit; et quo se consummaturum tentationem considerat, eo eis iniquitatum pondera graviora coacervat. Behemoth igitur caudam suam quasi cedrum stringit, quia quos per prava initia ceperit, ad finem deteriores reddit, ut tentamenta ejus quo citius cessatura sunt, eo valentius compleantur. Quia enim suis penis eorum satagit æquare supplicium, **1065** in eis ardentius ante mortem nititur omne exaggerare peccatum. Plerumque vero Behemoth iste jam cor male subditum possidet, sed tamen divina illum gratia repellit, et manus misericordiæ ejicit, quem ad se captiva voluntas introduxit. Cumque a corde expellitur, acriores inflgere iniquitatum stimulos conatur, ut eos tentationum fluctus mens ab illo impugnata sentiat, quos etiam possessa nesciebat. Quod bene in Evangelio exprimitur, cum exire ab homine immundus spiritus Domino jubente narratur. Nam cum dæmoniacus puer fuisset oblatus, scriptum est: *Comminatus est Jesus spiritui immundo, dicens: Surde et mute spiritus, ego tibi præcipio, exi ab eo, et amplius ne introcas in eum. Et exclamans, et malum discerpens eum,*

^c *exiit ab eo* (Marc. ix, 24). Ecce eum non discerpserat cum tenebat, exiens discerpserat, quia nimirum tunc pejus cogitationes mentis dilaniat, ^d cum jam egressus divina virtute compulsus appropinquat. Et quem mutus possederat, cum clamoribus desorebat, quia plerumque cum possidet, minora tentamenta irrogat; cum vero de corde pellitur, acriori infestatione perturbat. Bene itaque dicitur: *Stringit caudam suam quasi cedrum*, quia et ^e cor possidens

^e Pratel. et duo Germ., *quippe*.

^d Duo Germ., *cum jam egressus sui*. Editi, *cum jam termino egressus sui divina*. Secuti sumus Mss. Turon., Vindoc., Laud., Ebroic. aliosque Norm.

^e Laud., Corb. Germ. ac Val. Cl., *corpus possidens*.

semper in malitia ex posterioribus crescit, et cor deserens vehementioribus cogitationum stimulis percutit. [Rec. XVII.] Adhuc autem Behemoth istius mira pietate conditoris astutiora argumenta panduntur, cum subditur :

CAPUT XX.

IBID.—*Nervi testiculorum ejus perplexi sunt.*

36. *Peccata ita implicata sunt, ut dum unum vitatur, fere semper labamur in aliud. Tribus ordinibus constat Ecclesia.*—Nervi testiculorum ejus sunt pestifera argumenta machinationum (Dist. 13, can. 2). Per ipsa quippe calliditatis suæ vires erigit, et fluxa mortalium corda corrumpit^b. Testiculi ejus sunt suggestiones pravæ, quibus in mentis corruptione fervescit, atque in construpta anima iniqui operis prolem gignit. Sed horum testiculorum nervi perplexi sunt, quia suggestionum illius argumenta implicatis inventionibus illigantur, ut plerosque ita peccare faciant, quatenus si fortasse peccatum fugere appetant, hoc sine alio peccati laqueo non evadant; et culpam faciant dum vitant, ac nequaquam se ab una valeant solvere, nisi in alia consentiant^d ligari. [Vet. XIX.] Quod melius ostendimus, si qua ex conversatione hominum illigationis hujus exempla proferamus. Quia vero in tribus ordinibus sancta Ecclesia constat, conjugatorum videlicet, continentium, atque rectorum; unde et Ezechiel tres viros liberatos vidit, videlicet Noe, Daniel, et Job (Ezech. xiv, 14, seq.); et in Evangelio Dominus dum alios in agro, alios in lecto, atque esse in molendino alios perhibet (Luc. xvii, 34, 35), tres procul dubio in Ecclesia ordines ostendit; liquido satisfacimus, si singula ex singulis exquiramus.

36. *Tentationes sæculo militantium.*—Ecce enim quidam dum mundi hujus amicitias appetit, coiffbet alteri similem sibi vitam ducenti quod secreta illius omni silentio contegat se jurejurando constringit; sed is cui juratum est adulterium perpetrare cognoscitur, ita ut etiam maritum adulteræ occidere conetur. Is autem qui jusjurandum præbuit ad mentem revertitur, et **1066** diversis hinc inde cogitationibus impugnatur, atque hoc silere formidat, ne silendo, adulterii simul et homicidii particeps fiat; et prodere trepidat, ne reatu se perjurii obstringat. Perplexis ergo testiculorum nervis ligatus est, quia in quamlibet partem declinet, metuit ne a transgressionis contagio liber non sit.

37. *Deo servire per obedientiam ambientium, prælatorum.*—Alius cuncta quæ mundi sunt deserens, atque per omnia frangere proprias voluntates quærens, alieno se subdere regimini appetit, sed eum qui sibi apud Deum præesse debeat minus cauta inquisitione

^a Ita Mss. Germ., Turon., Vindoc., Laud., Norm., etc. Corb. Germ., egerit. Edii vero, vires exerit.

^b Duo Germ., Laud. et Vindoc., Testes ejus sunt.

^c Gratianus, loco indicato, sine aliquo.

^d Grat., ibid., se ligari.

^e Ibid., Gratianus, contagione.

^f Idem, ibid., agere.

^g Gilot., Gussany. et alii, ex ipsa fructus difficultate. Quem locum restituumus ex Mss. Norm., Vin-

A discernit. Cui fortasse is qui sine judicio eligitur, cum præesse jam cœperit, agi quæ Dei sunt prohibet, quæ mundi sunt jubet. Pensans itaque subditus vel quæ sit culpa inobedientiæ, vel quod contagium sæcularis vitæ, et obedire trepidat, et non obedire formidat, ne aut obediens Deum in suis præceptis deserat, aut rursus non obediens Deum in electo priore contemnat; et aut, illicitis obtemperans, hoc quod pro Deo appetit contra Deum exerceat, aut rursus, non obtemperans, eum quem suum Judicem quæsierat suo judicio supponat. Aperte ergo iste per indiscretionis suæ vitium perplexis testiculorum nervis astringitur, quia aut obtemperans, aut certe non obtemperans, in culpa transgressionis ligatur. Studebat proprias voluntates frangere, et curat eas etiam contempto priore solidare. Decrevit mundum funditus relinquere, et ad mundi curas vel ex aliena voluntate compellitur redire. Perplexi itaque nervi sunt, cum sic nos argumenta hostis illigant, ut culpam nodi quo quærentur solvi, durius astringant.

38. Alius pensare pondus honoris ecclesiastici negligens, ad locum regiminis præmiis ascendit. Sed quia omne quod hic eminet plus mœroribus afficitur quam honoribus gaudet, dum cor tribulationibus premitur, ad memoriam culpa revocatur, doleique se ad laborem cum culpa pervenisse, et quam sit iniquum quod admiserit ex ipsa fractus difficultate agnoscit. Reum igitur se cum impensis præmiis agnoscens, vult adeptæ sublimitatis locum deserere, sed timet ne gravius delictum sit suscepti gregis custodiam reliquisse; vult suscepti gregis curam gerere, sed formidat ne deterior culpa sit regimina pastoralis gratiæ empta possidere. Per honoris ergo ambitum ligatum culpa hinc inde se conspicit. Esse quippe sine reatu criminis neutrum videt, si aut susceptus semel græa relinquitur, aut rursus sacra actio sæculariter empta teneatur. Undique metuit, et suspectus latus omne pertimescit, ne aut stans in empto regimine non digne luceat, quod non etiam deserens emendat; aut certe regimen deserens, dum aliud flere nititur, rursus aliud de ipsa gregis destitutione committat. Quia ergo Behemoth iste ita inexplicabilibus nodis ligat, ut plerumque mens in dubium adducta, unde se a culpa solvere nititur, inde in culpa acrius astringatur, recte dicitur : **D** *Nervi testiculorum ejus perplexi sunt.* Argumenta namque machinationum ejus quasi quo laxantur **1067** ut relinquunt, eo magis implicantur ut teneant.

[Vet. XX.] 39. *Ubi nullus evadendi sine peccato patet aditus, quid agendum. Conjugatorum concubitus pro explenda libidine culpæ non expers.*—Est tamen

doc., Laud., duob. Germ., etc., atque ex vet. Edit.

^b Locum hunc obscurum sic intellige, ac si diceret : quod etiam regimen deserens, culpam non emendat. In Gilot. et aliquibus ita legitur : quod non etiam deserens, dum aliud emendat, aut certe regimen deserens flere nititur. Quibus nihil obscurius. Lectioni nostræ suffragantur Mss. Turon., Vindoc., duo Germ., Norm., etc.

quod ad destruendas ejus versutias utiliter fiat, ut dum minus inter minora et maxima peccata constringitur, si omnino nullus sine peccato evadendi aditus patet, minora semper eligantur, quia et qui murorum undique ambitu se fugiat clauditur, in se in fugam præcipitat, ubi brevior murus invenitur. Et Paulus dum quosdam in Ecclesia incontinentes aspiceret, concessit minima, ut majora declinarent, dicens: *Propter fornicationem autem unusquisque uxorem suam habeat* (I Cor. vii, 2). Et quia tunc solum conjuges in admisione sine culpa sunt cum non pro explenda libidine, sed pro suscipienda prole miscentur, ut hoc etiam quod concesserat sine culpa, quamvis minima, non esse monstraret, illico adjunxit: *Hoc autem dico secundum indulgentiam, non secundum imperium* (Ibid., 6). Non enim est sine vitio quod ignoscitur, et non præcipitur. Peccatum profecto videtur, quod posse a indulgere prævidit. Sed cum in dubiis constringimur, utiliter minimis subdimur, ne in magnis sine venia peccemus. Itaque plerumque nervorum Behemoth istius perplexitas solvitur dum ad virtutes maximas per commissa minora transitur. Sequitur:

CAPUT XXI.

Vers. 13. — *Ossa ejus sicut fistulæ æris.*

40. *Quantum ex astutis diaboli consiliis periculum imminet.* — Quid per ossa Behemoth istius, nisi consilia designantur? Nam sicut in ossibus positio corporis roborque subsistit, ita in fraudulentiæ consiliis tota se ejus malitia erigit. Neque enim vi quempiam premit, sed calliditate pestiferæ persuasionis interficit. Et rursus, sicut ossa quæ irrigant medullæ confortant, ita ejus consilia per spiritalis nature potentiam infusa ingenii subtilitas roborat. Hoc vero testiculi ejus ab ossibus, id est suggestiones a consiliis, distant, quod per illas aperte noxia inoritur, per hæc autem quasi ex bono consulens ad culpam trahit, per illas pugnando superat, per hæc velut consulendo supplantat. Unde et bene ejus ossa, id est hæc eadem consilia, æris fistulis comparantur. *Æris* quippe fistulæ honoris aptari canibus solent, quæ admotæ auribus dum blandum carmen subtiliter concinunt, interiora mentis in exteriora delectationis trahunt; et dum dulce est quod auribus sonant, virilitatem cordis in voluptatis fluxu debilitant. Cumque auditus ad delectationem trahitur, sensus a statu suæ fortitudinis enervatur. Ita quoque astuta ejus consilia dum quasi blanda provisione consulunt, cor a forti intentione invertunt; et dum dulcia resonant, ad noxia inclinant. Quasi ergo æris fistulæ sunt, quæ dum libenter audiantur, ab interna intentione animum in exterioris vitæ delectationem dejiciunt. Hoc enim Behemoth isto magnopere ad exsequendam deceptionem satagit, ut dum perversitatis suæ consilium quasi utile ostendit, suaviter valeat sonare

^a Pratel. et Corb. Germ., *indulgeri.*

^b Ebroic. aliique No. m., *blanda persuasione.* Vetus Ed. Basil., *blanda promissione.*

^c Duo Germ. et Ebroic. cum al. Norm., *quæ sunt.*

quod dicit, quatenus et ostensa utilitate mentem mulceat, et ab-*consa* iniquitate corrumpat.

[Vet. XXI.] 41. *Exemplis palam fit. Qua arte divitiis acquirendis insudare sudeat.* — Quæ apertius in cunctis ostendimus, si pauca breviter consiliorum ejus argumenta pandamus. Ecce enim quidam rebus contentus propriis, decrevit nullis mundi hujus occupationibus implicari, valde formidans quietis suæ commoda perdere, et valde despiciens cum peccatis lucra cumulare. 1068 Ad hunc hostis callidus veniens, ut intentionem bonæ devotionis subruat, quasi utilitatis consilium bonæ ministrat, dicens: *Ea quidem quæ habes, in præsentibus sufficiunt, sed his deficientibus quid acturus es? Si enim post hæc nulla providentur, adunt quæ ad præbens impedienda sunt filiis, sed tamen paranda sunt quæ serventur.* Deesse potest citius etiam quod adest, si sollicitudo provida cesset parare quod deest. An non et terrena potest actio peragi, et tamen in actione culpa declinari, quatenus et exteriora stipendia præbeat, et tamen internam rectitudinem non inflectat? Hæc interim blandiens insinuat, et seorsum jam in negotio terreno quod providet peccati laqueos occuliat. Ossa itaque ejus sicut fistulæ æris sunt, quia perniciose ejus consilia auditori suo consulentis vocis suavitate blandiuntur.

42. *Et mundo nuntium remittere meditantem avertat.* — Alius quoque non solum decrevit terrena commoda non querere, sed etiam cunctis quæ possidet renuntiare ut in discipulatu cælestis magisterii tanto se liberior exerceat, quanto et expeditior redditus, ea quæ possidentem premere poterant deserens calcet. Hujus cor hostis insidians occulta suggestionem allaqueat, dicens: *Unde hæc temeritatis tantæ surrexit audacia, ut credere audeas quod omnia relinquenda subsistas? Aliter te creator condidit, atque aliter tu teipsum disponis; valentiorum te robustiorumque faceret, si sequi te suæ vestigia cum inopiæ necessitate voluisset. An non plerique et terrena patrimonium nequaquam deserunt, et tamen ex his per misericordiæ opera supernæ sortis bona æterna mercantur? Hæc blandiens suggerit, seorsum vero in eisdem rebus quas retigere admonet ante retinentis oculos delectationes pestiferas decipiens apponit, quatenus seductum cor ad blandimenta exteriora pertrahat, et intima perfectionis vota pervertat. Ossa itaque ejus sicut fistulæ æris sunt, quia dolosa ejus consilia dum blandum ex exterioribus sonum reddunt, perniciosum dispendium de interioribus ingerunt.*

43. *Maxime si ad monasticam perfectionis culmen tendat.* — Alius, relicto omnibus quæ exterius possederat, ut ordinem sublimioris discipulatus apprehendat, etiam intimas frangere voluntates parat, ut rectoribus se alterius voluntatibus subdens, non

^d Laud., Turon. et duo Germ. *ad blanda exteriora.*

^e Laud., *rejectis.*

solum pravis desideris, sed ad perfectionis emulam etiam in bonis velle sibi metipsum renuntiet, et cuncta quae sibi agenda sunt ex alieno arbitrio observet. Hunc hostis callidus tanto mollius affluquitur, quanto a excellentiori loco deficere ardentius conatur, moxque virulenta suggestione blandiens, dicit: O quanta per temetipsum miranda agere poteris; si hequaquam te iudicio alterius subdis? Cur profectum tuum sub studio meliorationis imminuis? Cur intentionis tuae bonum, dum ultra quam necesse est extendere alteris, frangis? Quae enim dum voluntate propria usus es; perversa perpetrasti? Qui ergo tibi plene ad bene vivendum sufficis, alienum super te iudicium cur requiris? Haec blandiens intimat; seorsum vero in voluntatibus eius propriis exercendae superbiae causas parat; et dum laudat cor de intentione rectitudinis, investigat callide tibi subruat in pravitate. Ossa itaque ejus sicut fistulae aeris sunt, quia clandestina ejus consilia unde quasi animum blanda delectant, inde perniciose a recta intentione dissipant.

44. *Quomodo ab officiis charitatis avocare student.*

— Alius fractis b plene voluntatibus suis, nulla jam vastati hominis vita et mutatione vitae, et lamentatione poenitentiae c corripit; et tanto majori zelo contra aliena peccata accenditur, quanto sibi metipsum fuditus mortuus, iniquitatibus propriis non tenetur. Hunc hostis callidus; quia zelo justitiae etiam ceteris prodesse cognoscit, quasi prospera consulentes verbis impetit, dicens: Quid te ad aliena curanda dilatas? Utinam tua considerare convalescas. An non perpendis quia cum ad aliena extenderis, erga ea curanda quae tua sunt minor inveniris? Et quid prodest alieni vulneris cruorem tergere, et putredinem proprii negligendo dilatare? Haec dum quasi consulens dicit, zelum charitatis d adimit, et omne bonum quod prodire ex charitate poterat, gladio subintroducto torporis exstinguit. Si enim proximos sicut nosmetipsos diligere praecipimur (Math. xix, 19; xxii, 39), dignam est ut sic eorum zelo contra vitia, sicut et nostro, flagremus. Quia igitur dum suaviter consulit, mentem ab intentione propria alienam reddit, recte dicitur: *Ossa ejus sicut fistulae aeris.* Quando enim per fraudolenta consilia audientis animo blandum sonat, quasi cum fistulae aeris cantat, et unde mulet, inde decipiat [Vel. XXII]. Sed Behemoth iste valde mollius certamen movet, quando se in insidiis sub praetextu infirmitatis exercet. Tunc autem dariores tentationes excitat, quando ante tentati oculos iniquitatis laqueos sub specie virtutis occultat. Unde et recte subjungitur:

CAPUT XXII.

VERS. 15. — *Cartilago ejus quasi laminae ferreae.*

45. *Dariores tentationes excitat cum laqueos sub specie virtutis occultat.* — Quid enim per cartilagi-

a Sic Mss. nostri. Editi vero, ab excellentiori loco.

b Duo Angl., *perne*.

c Ebraic. atque Norm., Laud., duo Germ. et al.; *excoxit*.

d Ebraic., *amittit*.

nem, nisi simulatio ejus accipitur? Cartilago namque ossis ostendit speciem, sed ossis non habet firmitatem. Et sunt nonnulla vitia quae ostendunt in se rectitudinis speciem, sed ex pravitate procedunt firmitate. Hostis enim nostri malitia tanta se arte palliat, ut plerumque ante deceptae mentis oculos culpae virtutes fingat, ut inde quisque quasi expectet praemia, unde dignus est aeterna invenire tormenta. Plerumque enim in ulciscendis vitiis crudelitas agitur, et justitia putatur, atque immoderata ira justis zeli meritum creditur; et cum a distortis moribus peccantes dirigi caute debeant, violenta inflexione franguntur. Plerumque dissoluta remissio quasi mansuetudo sic pietas habetur; et dum plus quam decet delinquentibus temporaliter parcitur, ad aeterna supplicia crudeliter reservantur. Nonnunquam effusio misericordia creditur, et dum male servare culpa sit; pejus spargi quod acceptum est non timetur. Nonnunquam tenacia parcitas putatur, et cum grave sit vitium non tribuere; virtus creditur accepta retinere. Saepè malorum pertinacia constantia dicitur, et dum mens a pravitate sua flecti non patitur, quasi ex recti defensione gloriatur. Saepè inconstantia quasi tractabilitas habetur, et quo quisque fidem integram nulli servat, eo amicum se hominibus aestimat. Aliquando timor incompetens humilitas creditur, et cum temporali formidine pressus quisque a defensione veritatis tacet, arbitrat quod juxta Dei ordinem hominem se potioribus exhibeat. 1070 Aliquando vocis superbia veri libertas aestimatur, et cum per elationem veritati contradicitur, loquendi proacitas veritatis defensione putatur. Plerumque pigritia quasi continentia quietis attenditur, et cum gravis culpae sit recta studiosè non agere, magnae virtutis meritum creditur a prava tantum actione cessare. Plerumque inquietudo spiritus; vigilans sollicitudo nominatur; et cum quietem quisque non tolerat, agendo quae appetit, virtutis debita implere se exercitium putat. Saepè ad ea quae agenda sunt incaute praecipitatio laudandi studii fervor creditur; et cum desideratum bonum intempestiva actione corrumpitur, eo agi melius quò celerius aestimatur. Saepè accelerandi boni tarditas consilium putatur; et cum expectatur ut ex retractatione proficiat, hoc insidians mora supplantat [Vel. XXIII]. Igitur cum culpa velut virtus aspiciatur, necessario pensandum est quia tanto tardius mens vitium suum deserit, quanto hoc quod perpetrat, non erubescit; et tanto mens tardius vitium deserit, quanto, per virtutis speciem decepta, praemiorum etiam de retributionem quaerit. Facile autem culpa corrigitur quae et erubescitur quia esse culpa sentitur. Quia itaque error cum virtus creditur difficillius emendatur, recte dicitur: *Cartilago ejus quasi laminae ferreae.* Behemoth enim iste que

a Editi, ad defensionem. Melius in Vindoc., Laud., Norm., duob. Germ., quos sequimur, a defensione.

b Turon., *potentioribus*.

c Prae l., Laud., duo Germ., Val. Cl., *tractatione*, Vet. Ed. Paris. et Basil., *ex tractione*.

sub prætextu boni calliditatem suam fraudulentius A pro latitudine dicitur. Quid vero est humanæ menti angustius quam voluntates proprias frangere? De qua fractione Veritas dicit: *Intrate per angustam portam* (Matth. vii, 13). Quid autem latius quam nullis propriis^c voluntatibus reluctari, et quaquaversum impulsus arbitrii duxerit se sine retractione diffundere? Qui ergo per fiduciam sanctitatis postposito meliorum iudicio^d se sequuntur, quasi per plateas pergunt. Sed non sunt cogniti in plateis, quia de vita sua aliud ostenderant quando frangendo voluntates proprias in angusto se calle retinebant. Et bene additur: *Adhæsit cutis eorum ossibus*. Quid in osse nisi duritia fortitudinis, quid in cute nisi mollities exprimitur infirmitatis? Cutis ergo eorum adhærere ossibus dicitur, quia ab eis prava sententibus infirmitas vitii duritia virtutis putatur. Infirma enim sunt quæ faciunt, sed, elationis fiducia decemti, fortibus ea suspicionibus jungunt, et quo de se magnè sentiunt, eo de sua nequitia emendari contempnunt. Unde et recte adjungitur: *Aruit et facta est quasi lignum*. Culpa quippe eorum tanto insensibilior redditur, quanto apud eos etiam laudabilis habetur. Quam recte aridam assorit, quia nulla sui^e cogitatione viridescit. Quod ergo apud Jeremiam per infirmitatem cutis, hoc apud beatum Job per fragilitatem dicitur cartilago; et quod illic ossa per duritiam, hoc hic laminæ ferreæ esse memorantur. [Vet. XXI V.] Sed Behemoth iste, qui per membra sua extremo tempore contra electos Dei tanta se arte iniquitatis exercet, qui etiam per semetipsum C ad decipiendas mentes in tanta insidiarum tergiversatione se exhibet, cujus naturæ, cujus sit conditionis audiamus. Neque enim tam mira^f vel in maligna operatione posset, si non ex magna conditione subsisteret. Unde et mox mira pietate Dominus, ac si causas tantæ astutiæ tantæque fortitudinis redderet, adjunxit, dicens:

CAPUT XXIII [Rec. XVIII].

VERS. 14. — *Ipsa est principium viarum Dei.*

46. *Qui viam sanctitatis appetunt, aliquando in errorem lapsi, tardius emendantur. Frigidis mentibus frigidiores fiunt.* — Hinc est quod nonnunquam hi qui viam sanctitatis appetunt in errorem lapsi tardius emendantur. Rectum quippe æstimant esse quod agunt, et sicut excolendæ virtuti, sic vitio perseverantiam jungunt. Rectum existimant quod agunt, et idcirco suo iudicio enixius serviunt. Unde bene Jeremias cum diceret: *Candidiores Nazaræi ejus nive, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, sapphiro pulchriores; denigrata est super carbones facies eorum, et non sunt cogniti in plateis*, illico adjunxit: *Adhæsit cutis eorum ossibus, aruit, et facta est quasi lignum* (Thren. iv, 7). Quid enim Nazaræorum nomine, nisi abstinentium et continentium vita signatur, quæ nive et lacte nitidior dicitur? Nix enim ex aqua congelascit quæ desuper venit, lac autem ex carne exprimitur quæ in inferioribus nutritur. Quid ergo per nivem nisi candor vitæ cœlestis, quid per lac nisi temporalis dispensationis administratio demonstratur? Et quia plerumque continentes viri in Ecclesia tam mira opera faciunt, ut ab eis multi qui cœlestem vitam tenuerunt, multi qui terrena bene dispensaverunt, superari videantur, et candidiores nive, et nitidiores lacte referuntur. Qui etiam, quia per fervorem spiritus, antiquorum ac fortium patrum nonnunquam viacere vitam videntur, recte subjungitur: *Rubicundiores ebore antiquo*. Dum enim^a ruboris nomen imprimitur, sancti desiderii flamma signatur. Ebur vero esse os magnorum animalium non ignoramus. Ebore itaque antiquo rubicundiores sunt, quia sæpe ante humanos oculos nonnullis præcedentibus patribus^b studii ferventioris existunt. De quibus ut totum simul ostendatur, adjungitur: *Sapphiro pulchriores*. Ætherei quippe coloris est saphirus. Et quia præcedentes multos, atque ad supernatendentes per cœlestem conversationem 1071 videntur vincere, narrantur sapphiro pulchriores exstitisse. Sed plerumque dum virtutum copia etiam plus quam expedit prosperatur, in quamdam sui fiduciam mens adducitur, et decepta præsumptione propria, repente peccato subripiente fuscatur; unde recte subjungitur: *Denigrata est super carbones facies eorum*. Nigri enim post candorem fiunt, quia, amissa Dei justitia, cum de se præsumunt, in ea etiam quæ non intelligunt, peccata dilabuntur; et quia post amoris ignem ad frigus torporis veniunt, extinctis carbonibus ex comparatione, præferuntur. Nonnunquam enim dum timorem Dei per sui fiduciam deserunt, etiam frigidis mentibus frigidiores fiunt. De quibus recte subjungitur: *Non sunt cogniti in plateis*. Platea quippe sermonis Græci ratione

ad decipiendas mentes in tanta insidiarum tergiversatione se exhibet, cujus naturæ, cujus sit conditionis audiamus. Neque enim tam mira^f vel in maligna operatione posset, si non ex magna conditione subsisteret. Unde et mox mira pietate Dominus, ac si causas tantæ astutiæ tantæque fortitudinis redderet, adjunxit, dicens:

^a Duo Germ., Turon., Ebroic., cæterique Norm., cognitione.

^b Ita duo Germ., Turon., Vindoc., Norm., Laud. et Val. Cl. Vulgati vero, magna vel operari posset.

^c Apud Gratian., loco assignato, æquales.

^a Laud., eboris.

^b Vindoc., Ebroic. aliique Norm. studiis ferventioris.

^c Germ., studii ferventiores.

^d Laud., voluptatibus.

^e Corb. Germ. et Vindoc., proprias voluntates sequuntur.

pulchritudini ejus, quoniam speciosum fecit eum in multis condensisque frondibus (Ezech. xxxi, 8, 9).
 a Qui namque accipi in cedris, abietibus et platanis possunt, nisi illa virtutum cœlestium proceræ celsitudinis agmina in æternæ lætitiæ viriditate plantata? Quæ quamvis excelsa sint condita, huic tamen nec præolata sunt, nec æquata. Qui speciosus factus in multis condensisque frondibus esse dicitur, quia prælatum cæteris legionibus, tanta illum species pulchriorem reddidit, b quanta et supposita angelorum multitudo decoravit. Ista arbor in paradiso Dei tot quasi condensas frondes habuit, quot sub se posita supernorum spirituum legiones attendit. Qui idcirco peccans sine venia damnatus est, quia magnus sine comparatione fuerat creatus. Hinc ei rursus per eundem prophetam dicitur: *Tu signaculum similitudinis Dei, plenus sapientia et perfectus decore, in deliciis paradisi Dei fuisti* (Ezech. xxviii, 12, 13). Multa enim de ejus magnitudine locuturus, primo verbo cuncta complexus est. Quid namque boni non habuit, si signaculum Dei similitudinis fuit? De sigillo quippe annuli talis similitudo imaginaliter exprimitur, qualis in sigillo eodem essentialiter habetur. Et licet homo ad similitudinem Dei creatus sit (Genes. 1, 27), angelo tamen quasi majus aliquid tribuens, non eum ad similitudinem Dei condidit, sed ipsum signaculum Dei similitudinis dicit, ut quo subtilior est in natura, eo in illo similitudo Dei plenius credatur expressa.

[Vet. XXV]. 48. *Ejus primatus in novem angelorum ordines. Cherub quid significet.* — Hinc est quod primatus ejus potentiam adhuc insinuans idem propheta, subjungit: *Omnis lapis pretiosus operimentum tuum, sardius et topazius et jaspis, chrysolithus, onyx, et berillus, sapphirus, carbunculus et smaragdus* (Ezech. xxviii, 13). Novem dixit c genera lapidum, quia nimirum novem sunt ordines angelorum. Nam cum per ipsa sacra eloquia angeli, archangeli, throni, dominationes, virtutes, principatus, potestates, cherubim, et seraphim, aperta narratione memorantur, quantæ sint supernorum civium distinctiones ostenditur. Quibus tamen Behemoth iste operatus fuisse describitur, quia eos quasi vestem ad ornatum suum habuit, quorum dum claritatem transcenderet, ex eorum comparatione clarior fuit. De cujus illie adhuc descriptione subjungit: *Aurum opus decoris tui et foramina tua in die qua conditus es, præparata sunt* (Ibid., 13). Aurum opus decoris ejus exstitit, quia sapientiæ claritate canduit, quam bene creatus accepit. Foramina vero idcirco in lapidibus sunt, ut vinculati auro in ornamenti compositione jungantur, et nequaquam a se dissideant, quos interfesum aurum repletis foraminibus ligat. Hujus ergo lapidis in die conditionis suæ foramina præparata sunt, quia videlicet capax charitatis est conditus. Qua si repleti voluisset, stantibus angelis tanquam positus in regis ornamento lapidibus potuisset inhæ-

rere. Si enim charitatis auro sese penetrabilem præbuisset, sanctis angelis sociatus, in ornamento, ut diximus, regio lapis fixus maneret. Habuit ergo lapis iste foramina, 1073 sed per superbiam vitium charitatis auro non sunt repleta. Nam quia idcirco ligantur auro ne cadant, idcirco iste cecidit, quia etiam perforatus manu artificis, amoris vinculis ligari contempsit. Nunc autem cæteri lapides, qui huic similiter fuerant perforati, penetrante se invicem charitate ligati sunt, atque hoc in munere, isto cadente, meruerunt ut nequaquam jam de ornamento regio cadendo solvantur. d Hujus principatus celsitudinem adhuc idem propheta intuens, adjungit: *Tu cherub extentus et protegens in monte sancto Dei, in medio lapidum ignitorum perfectus ambulasti* (Ezech. xxviii, 14). Cherub quippe plenitudo scientiæ interpretatur; et idcirco iste Cherub dicitur, quia transcendisse cunctos scientia non dubitatur. Qui in medio ignitorum lapidum perfectus ambulavit, quia inter angelorum corda charitatis igne succensa, clarus gloria conditionis exstitit. Quem bene extentum ac protegentem dicit. Omne enim quod extenti proteginus, obumbramus. Et quia comparatione claritatis suæ cæterorum claritatem obumbrasse creditur, ipse extentus et protegens fuisse perhibetur. Reliquos enim quasi obumbrando operuit, qui eorum magnitudinem excellentia majore transcendit. Quod ergo illic speciosus in multis frondibus, quod illic signaculum similitudinis, quod illic cherub, quod illic protegens dicitur, hoc hic voce dominica Behemoth iste viarum Dei principium vocatur.

[Vet. XXVI.] 49. *Ex angeli casu discat homo non superbire.* — De quo idcirco tam mira in quibus fuit et quæ amisit insinuat ut territo homini ostendat quid ipse si superbiat de elationis suæ culpa passurus sit, si feriendo illi parcere noluit quem creando in gloriam tantæ claritatis elevavit. Consideret ergo homo quid elatus in terra mereatur, si et prælatum angelis angelus in cœlo prosternitur. Unde et bene per prophetam dicitur: *Inebriatus est in cœlo gladius meus* (Isai. xxxiv, 5). Ac si aperte diceret: Qua ira feriam superbos terræ perpendite, si ipsos etiam quos in cœlo juxta me condidi pro elationis vitio percutere non peperci? Tot itaque hostis antiqui virtutibus auditis, tanta conditionis ejus magnitudine cognita, quis non immensa formidine corruat? quis non desperationis percussione succumbat? Sed quia elationem nostram ostensa hostis nostri potentia reprimit, etiam infirmitatem nostram Dominus patefacta gratiæ suæ dispensatione fovet. Unde cum eum principium viarum suarum diceret, illico adjunxit:

CAPUT XXIV [Rec. XIX].

IND. — *Qui fecit eum, applicavit gladium ejus.*

50: *Angeli apostatæ potentiam Deus coerces.* — Gladius quippe Behemoth istius ipsa nocendi malitia est Sed ab eo a quo bonus per naturam factus est, ejus

a Vindoc., quid namque accipi... potest.

b Gratian., quanta ei supp

c Vindoc., nomina lapidum.

d Vindoc., Pratel., aliique Norm., magis primatus.

gladius applicatur, quia ejus malitia divina dispensatione restringitur, ne ferire tantum mentes hominum quantum appetit permittatur. Quia ergo hostis noster et multum potest, et nihil percipit, ejus gladium pietas conditoris astringit, ut replicatus intra ejus conscientiam lateat, et ultra quam desuper juste disponitur, sese in mortes hominum ejus malitia non extendat. (Quod igitur ad multa fortiter praevalet, hoc de principio magnae conditionis potest, quod vero a quibusdam vincitur, ejus nimirum gladius ab auctore replicatur. 1074 Iste namque Behemoth, qui principium viarum Dei est, cum contra sanctum virum licentiam tentationis accepit, gentes movit, greges abstulit, ignem de caelo deposuit, perturbato aere ventos excitavit, domum concutiens subruit, convivantes filios extinxit, uxoris mentem in dolo pravae suasionis exercuit, mariti carnem inflicta vulneribus confodit (*Job. 1, 13, seq.*); sed ejus gladius a conditore replicatur, cum dicitur: *Animam illius terra* (*Ibid., 11, 6*). Qui replicato gladio quantae sit infirmitatis, evangelista testante describitur, quia ne inaniere in obsessio homine potuit, nec rursus invadere bruta animalia nisi jussus praesumpsit, dicens: *Si ejus nos, mitte nos in gregem porcorum* (*Matth. viii, 31*). Malitiae quippe ejus gladius quam sit replicatis ostenditur, cui si potestas summa licentiam non praebere, nec grassari in porcorum gregem valeret. Quando ergo iste sua sponte nocere factis ad Dei imaginem hominibus audeat, de quo nimirum constat quod non jussus contingere nec porcos praesumat?

51. *Arii haeresis confutatur.* — Notandum quoque est quod dum viarum Dei principium Behemoth dicitur, vesanum dogma Arii aperta ratione dissipatur. Facturam quippe Dei Filium fatetur, et ecce Behemoth in factura rerum primus creatus ostenditur. Su-

^a Val. Cl., *edacit.*

^b Laud., Pratel., al. Norm. et duo Germ., *grassari nec in porcos valet.*

^c In Gussahn., gravi errore, aut factum: Germ., ut *Arius filium praediceat*

A perest ergo ut Arius aut non factum Filium praediceat, aut eum post Behemoth conditum stultus putet. Quis vero omne quod applicatur in semetipsum reducit, se applicatus Behemoth gladius dicitur. In semetipsum namque se ejus malitia decoquit, cum ad votum suum sese contra electorum vitam prohibita non exercet. Multos autem exigentibus meritis ferire permittitur, ut cum Deum deserunt, damnato hosti famulentur. Ab electis vero eo valentius vincitur, quo soli auctori omnium humiliter subternuntur. Quia igitur per hoc quod viarum Dei principium dicitur, per hoc quod permittente Domino valde intolerabilis demonstratur, aperte cognoscimus cum quanto hoste pugnemus. Superest igitur ut unusquisque nostrum tanto se plenius auctori subjiciat, quanto contra se verius violentas adversarii vires pensat. Quid namque nos nisi pulvis sumus? Quid vero ille, nisi unus ex caelestibus spiritibus, et, quod adhuc majus est, summus? Quid ergo de propria virtute audeat, quando contra angelorum principum pulvis pugnat? Sed quia supernorum spirituum conditor terrenum corpus assumpsit, recte iam superbiens angelum humilis pulvis vincit. Inhaerendo quippe verae fortitudini vires accipit, quas transfuga spiritus, cum semetipsum sequitur, amisit. Et dignum est ut vincatur a pulvere, qui fortem se credidit deserto creatore; ut superatus inveniat, quia defectus elatus. Valde autem anhelat saviens, quod cum ipsum ima cruciant, homo ad summa conscendat; quod in illa celsitudine subiecta caro permanet, a qua tantus ipse spiritus sine fine projectus jacet. Sed loca mentium mutavit ordo meritorum. Sic sic superbia meruit defici, sic humilitas exaltari, quatenus et caelestis spiritus erigendo se tartarum toleret, et terra humilis sine termino super caelos regnet.

^d Laud., *nititur.*

^e Laud., *quod per hoc mittente Deo.*

^f Additur in Turon. *per omnia saecula saeculorum. Amen.*

LIBER TRIGESIMUS TERTIUS.

Expositionem versus decimi quinti et reliquorum capituli xl, nec non duodecim priorum cap. xli exhibet, ubi variae demonis artes deleguntur, doceturque praedestinatio gratuita, et cum libero arbitrio conciliatur.

1075 [*Vet. et Rec. 1.*] 1. *Superbi diabolo familiaris serviunt.* — Antiquo hosti, qui sub Behemoth nomine dominica voce describitur, superbi quique tanto familiaris serviunt, quanto hujus vitae successibus apud semetipsos altius intimescunt. His namque cum gloria augetur elatio, cum elatione vero additur cura, tride litaeque animus tenditur, quia et desideria cum rebus crescent. Cumque cogitationes innumeras quasi agri ferunt proferunt, eisdem cogitationibus velut desiderato pabulo Behemoth istius famem pascunt. Unde nunc recte dicitur:

CAPUT PRIMUM.

Vras. 15. — Hinc montes herbas ferunt

2. *Quid mons, quidre montes in sacra Scriptura significant.* — In Scriptura sacra cum numero singulari mons ponitur, aliquando incarnatus Dominus, aliquando sancta Ecclesia, aliquando testamentum Dei, aliquando apostata angelus, aliquando quilibet haereticus designatur. Cum vero montes plurali numero nominantur, aliquando celsitudo apostolorum atque prophetarum, aliquando vero saecularium potestatum tumor exprimitur. Mons namque Dominum designat,

sicut scriptum est : *Et eris in necessitatis diebus præparatus mons domus Domini in vertice montium* (Isai. II, 2). Mons quippe est in vertice montium incarnatus Dominus, transcendens celsitudinem prophetarum. Rursum per montem sancta designatur Ecclesia, sicut scriptum est : *Qui confidunt in Domino, sicut mons Sion* (Psal. cxxiv, 1). Sion namque speculatio dicitur, per quam scilicet speculationem contemplans Deum Ecclesia figuratur. Rursum per montem testamentam Dei exprimitur, sicut Habacuc ait : *Deus a Libano veniet, et sanctus de monte umbroso et condensus* (Habac. III, 3). Qui enim venturum se per testamenti sui paginas spondit, quasi inde venit, unde velut sub promissione se tenuit. Quod videlicet testamentam bene mons umbrosus et condensus dicitur, quia spissis allegoriarum obscuritatibus operatur. Rursum per montem angelus apostata designatur, sicut sub Babylonis regis specie de antiquo hoste prædicatoribus dicitur : *Super montem a caliginosum levate signum* (Isai. XIII, 2). Prædicatores quippe sancti super caliginosum montem signum elevant, quando contra Satanæ superbiam, qui sæpe sub nebula simulationis absconditur, virtutem crucis exaltant. Rursum per montem hæreticus quilibet exprimitur, sicut ex voce Ecclesiæ Psalmista ait : *In Domino confido, quomodo dicitis animæ meæ, Transmigre in montem sicut passer* (Psal. I, 1). Cum enim fideli animæ unitate relicta, in tumentis doctrina confidere hæretici prædicatoris dicitur, deserto Domino quasi in montem transmigrare suadet. Rursum per montes apostolorum atque prophetarum celsitudo designatur, sicut scriptum est : *Iustitia tua sicut montes Dei* (Psal. xxxv, 7). Et voce Pauli dicitur : *Ut nos efficeremur iustitia Dei in ipso* (II Cor. v, 21). Vel sicut iterum voce sperantis Ecclesiæ Psalmista ait : *Levavi oculos meos in montes, unde veniet auxilium mihi* (Psal. cxx, 1). Rursum per montes sæcularium potestatum tumor exprimitur, de quibus Psalmista ait : *Montes sicut cera fluxerunt a facie Domini* (Psal. xcvi, 3), quia multi qui prius alta rigiditate tumuerant, Deo in carne appaente, magno sunt per poenitentiam timore liquefacti. Vel sicut idem Propheta iterum dicit : *Ascendunt montes, et descendunt campi* (Psal. cmi, 8). Plerique enim persecutores Domini superbi contra eum veniunt, sed ab eo humiles revertuntur. Qui montes ascendunt per tumorem potentiam, sed campi descendunt, plani videlicet facti per cognitionem culpæ.

[Vgt. II.] 3. *Elati male operando demones alunt.* — Sed quia nonnulli in elationis suæ altitudine remanent, et ad divina obsequia seculi humiliter dedignantur, eo quod juxta desiderium antiqui hostis prava cogitare ac perpetrare non desinunt, recte hoc loco de Behemoth dicitur : *Huic montes ferunt herbas.* Elati namque sæculi huic Behemoth herbas ferunt,

quia ex eo inhum resciunt, quod nequiter operantur. Huic Behemoth herbas ferunt, quia suas illi offerunt fluxas et lubricas voluptates. *Erant enim*, ait Apostolus, *homines seipos amantes* (II Tim. III, 2). Quorum descriptionem complexus est, dicens : *Voluptatum amatores magis quam Dei* (Ibid., 4). Quæ est ergo herba montium, nisi voluptas fluxa, quæ ex corde gignitur superbiorum? Qui nisi Deum superbiendo contempnerent, nequaquam tot lubrica lascivendo perpetrarent. Quibus nimirum herbis iste Behemoth pascitur, quia in eis poenam æternæ mortis esuriens, eorum perditis moribus satiatur. Superbi enim hujus sæculi, etsi quando supernæ dispensationis ordine præpediti, ab expletione pravorum operum cessant, prava tamen in cogitatione multiplicunt, modo ut se potentiores ceteris, rebus et honoribus ostendant, modo ut eandem suam potentiam in studio alienæ læsionis exercent, modo ut, lubricis motibus ducti, per levia se facta voluptatesque dissolvant. Qui dum rebus divinitus acceptis nequaquam recta, sed prava semper agere cogitant, quid aliud faciant, nisi suis contra Deum donis pugnant? Quid igitur Behemoth iste in superbiorum mentibus suis semper desideria recognoscit, quas herbas in montibus invenit, quibus refectum suæ malitiæ ventrem tendit. Bene autem subditur :

CAPUT II [Rec. II].

1076. — *Omnes bestia agrum dudent ibi.*

4. *Ludus dæmonum est humanas mentes de vitulo vitium rotare.* — Quid per bestias nisi immundi spiritus, quid per agrum nisi præsens sæculum designatur? Unde de ipso malignorum spirituum principe contra Ephraim dicitur : *Bestia agrum scindet eos* (Osee XIII, 8). Vel sicut Isaias ait : *Et mala bestia non ascendet per eam* (Isai. xxxv, 9). Quia autem agrum nomine mundus accipitur, dominicus per Evangelium sermo testatur, qui ait : *Ager autem est mundus* (Math. XIII, 38). Agri ergo bestia in herbis montium ludunt, quia projecta de superioribus in hoc mundo dæmonia pravis superbiorum operibus delectantur. Bestia in herbis ludunt cum reprobi spiritus humana corda in illicitas cogitationes pertrahunt. An non immundis spiritibus laderè est mentes hominum ad imaginem Dei conditas, modo ficta promissionè decipere, modo vacuis terroribus terrore, modo eis transitoria gaudia quasi mansura imprimere, modo mansuras poenas quasi transitorias levigare? Harum procul dubio bestiarum illusionem pertuluerat, qui dicebat : *Deus meus, in te confido, non erubescam; neque irideant me inimici mei* (Psal. xxiv, 2). Quia igitur superbiorum cor ad omne vitium sternitur, ut cuilibet maligno spiritui irruenti prava cogitatione præparetur, recte de herbis montium dicitur : *Omnes bestia agrum dudent ibi.* Pro eo enim quod superbi quique nullum malum cogitando præterunt, nulla est

^a Gemet., duo Germ., Val. Cl. et pl., caligosum; et infra, super caligosum.

^b Germ., Laudun., Ebroic. alique Norm., penetrant.

^c Laud., esurics.

^d Prætel., ac Ulic., ludunt.

^e Val. Cl. et duo Germ., non transibis.

^f Al. in hanc mundam.

agri bestia, quæ non horum montium herbis satiatur. Nam etsi quando carnis luxuriam fugiunt, interioris luxuriæ vitium de ipsa castitate gloria committunt. Si quando nil avare exterius rapiunt, nequaquam ab illecebra avaritiæ mundi sunt, quia etsi res nullas ambiunt, favore tamen hominum laudem de continentia rapere conantur. Hinc ergo Behemoth montes herbas ferunt, et omnes bestię agri ludunt ibi, quia in superborum corde quilibet malignus spiritus tanto latius pascitur, quanto et omne vitium de superbia generatur. [Vet. III.] Sed quia audivimus quid iste Behemoth comedat, nunc audiamus necesse est ubi iterum per pravum suum desiderium requiescat. Sequitur :

CAPUT III [Rec. III].

VERS. 16. — *Sub umbra dormit in secreto calami, in locis humentibus.*

5. *Quid per umbram Scriptura intelligat.* — Obumbratio in sacro eloquio aliquando incarnatio Domini ponitur, vel mentis refrigerium a fervore carnalium cogitationum, unde appellatione umbræ ex superna protectione hoc ipsum refrigerium cordis insinuari solet. Aliquando vero umbra, recedente charitate, torpor frigidæ mentis accipitur. Nam quod dominica incarnatio servata veritate historiæ, obumbrationis appellatione signetur, angelicus sermo testatur, qui ad Mariam ait : *Virtus Altissimi obumbrabit tibi* (Luc. 1, 35). Quia enim umbra non aliter exprimitur, nisi per lumen et corpus, virtus ei Altissimi obumbravit, quia in ejus utero lux incorporea corpus sumpsit. Ex qua videlicet obumbratione omne in se refrigerium mentis accepit. Rursum per umbram ex superna protectione refrigerium cordis exprimitur, sicut Psalmista ait : *Sub umbra alarum tuarum protege me* (Psal. xvi, 9). Vel sicut sponsa in Canticis canticorum adventum sponsi præstolata prænuntiat, dicens : *Sub umbra illius quem desideraveram sedi* (Cant. ii, 3). Ac si dicat : Ab æsta desideriorum carnalium sub adventus illius protectione requievi. Rursum per umbram recedente charitate, torpor frigidæ mentis exprimitur, sicut de peccante homine scriptum est, quia secutus est umbram (Genes. iii). Calorem enim charitatis fugiens, veritatis solem homo deseruit, et sub umbra se interni frigoris abscondit. Unde et voce ejusdem Veritatis dicitur : *Abundabit iniquitas, et refrigescet charitas multorum* (Matth. xxiv, 12). Unde **1078** primus homo post culpam inter arbores paradisi ad auram post meridiem absconsus invenitur (Genes. iii, 8). Quia enim meridianum charitatis calorem perdiderat, jam sub peccati umbra quasi sub frigore auræ torpebat.

6. *Satanas in his quos frigidus facit, facile quasi sub umbra requiescit. In illis securus jacet.* — Iste igitur

^a Pratel., quem desiderabam. Laud., quam desideravi. Val. Cl., quem desideravi.

^b Laud. et Val. Cl., abundavit... refrigescit.

^c Editi etiam vet. cum duob. Mss. Germ., opprimit. Et inferius : umbra eos mortis opprimit. Legendum esse operit persuadetur tum ex sacræ Script. textu adducto, et cooperuit nos; tum ex Mss. Anglic.,

A Behemoth quia in illis quasi quamdam requiem invenit, quos a veri solis ardore subtrahendo frigidus facit, sub umbra dormire perhibetur. Nonnunquam vero per umbram, si tamen cum adjectione mortis ponatur, vel mors carnis exprimitur, vel quilibet reprobi, qui antiqui hostis tenebras studio pravæ operationis imitantur. Unde voce martyrum per Psalmistam dicitur : *Humiliasti nos in loco afflictionis, et cooperuit nos umbra mortis* (Psal. xliiii, 20). Umbra enim mortis electos Dei operit, cum mors carnis, quæ imago mortis æternæ est, ab hac eos vita disjungit, quia sicut illa animam a Deo, ita hæc ab anima separat corpus. Vel certe umbra eos mortis operit, quia de antiquo hoste scriptum est : *Nomen illi mors* (Apoc. vi, 8). Umbra ergo mortis sunt omnes reprobi, quia illius nequitiam elationis imitantur; ejusque imaginem quasi umbram exprimunt, dum ejus in se malitiæ similitudinem trahunt. Qui electos Dei operiunt, dum contra illos in atrocitate persecutionis temporaliter convalescunt. Hoc autem loco umbra nequitie torpor accipitur, in qua iste Behemoth dormit, quia contra corda charitate calentia sollicitus vigilat, in frigidis autem mentibus securus jacet. Dormire enim in sanctorum mentibus non potest, quia et si quando se in eis ad breve momentum collocaat, ipse eum desideriorum cœlestium æstus fatigat, et quasi toties ut recedat pungitur, quoties ab eis amore intimo ad æterna suspiratur. Tantæ eum voces excitant, quantæ ex illorum mentibus sanctæ cogitationes ad cœlum clamant. Unde fit ut bonarum actionum armis territus, ac superiorum spiculis percussus fugiat, et ad corda reproborum frigida rediens, eam quam securus possideat malitiæ umbram quærat. Quæ ubi ab illo invenitur ostenditur, cum protinus subinfertur : *In secreto calami.*

[Vet. IV.] 7. *Calami et arundinis variae significationes in sacra Scriptura.* — In sacro eloquio calami vel arundinis appellatione aliquando verbum manens, aliquando doctorum peritia, aliquando mobilitas mentis, aliquando nitor gloriæ temporalis accipitur. Per calamum quippe Verbi æternitatis designatur, cum voce Patris per Psalmistam dicitur : *Lingua mea calamus scribæ velociter scribentis* (Psal. xlii, 2). Quia enim quod loquimur transit, quod scribimus permanet, lingua Patris scribæ calamus dicitur, quia ab eo est Verbum illi cœternum, ac sine transitu generatum. Rursum per calamum scriptorum doctrina exprimitur, sicut de sancta Ecclesia propheta pollicetur, dicens : *In cubilibus in quibus dracones prius habitabant, orietur viror calami et junci* (Isai. xxxv, 7). Qua nimirum sententia, sicut in hoc opere longe superius diximus (Sup. lib. xxix, n. 51), per cala-

Norm., Vindoc., etc.

^d Laud. et Val. Cl., nomen illius.

^e Ebroic. atique Norm., sollicitus... securus jacet.

^f Turon., Laud., Norm. et Germ., illius. Corb. Germ., quia ab eo verbum illius... generatur.

mum exprimitur doctrina scribentium, per junceum viriditas auditorum. Rursum per calamum, seu certe arundinem, mentis mobilitas designatur, sicut Judæorum turbis in Joannis laude a Domino dicitur: *Quid existis in desertum videre? arundinem vento agitatum* (Matth. xi, 7)? ut videlicet **1079** ^a subintelligatur non. Joannes quippe arundo vento agitata non erat, quia ejus mentem Spiritu sancto solidam per diversas partes nullus linguarum flatus inclinabat. Rursum per calamum vel arundinem nitor gloriæ temporalis exprimitur, sicut de justis per Sapientiam dicitur: *Fulgebunt justi, et tanquam scintilla in arundinetis discurrent* (Sap. iii, 7). Arundinetum namque vitam sæcularium appellat, qui more arundinum per temporalem gloriam foris quasi ad alta proficiunt, sed intus a soliditate veritatis inanescunt. **B** Unde et Judæorum regnum calamo comparatur, cum per prophetam apparente in veritate carnis Domino dicitur: *Calamum quassatum* ^b *non confringet, et linum fumigans non exstinguet* (Isai. xlii, 3). Quid enim calami nomine, nisi Judaici populi temporale regnum denuntiat, ^c nitens quidem exterius, sed interius vacuum? Et quia in eodem populo genus jam regale defecerat, et regnum ejus alienigena possidebat, apte hoc idem regnum calamum quassatum vocat. Quid vero per linum, nisi ejus sacerdotium exprimitur, quod lineis nimirum vestibus utebatur? Quod quia in adventu Domini charitatis ardorem perdidit, quasi amisso jam igne fidei, non ardens, sed fumigans fuit. Incarnatus autem Dominus calamum quassatum non confregit, et linum fumigans non exstinxit, quia Judææ regnum, quod pene destructum jam fuerat, ejusque sacerdotium quod ignem fidei non tenebat, non potestate judicii perculit, sed cum patientiæ longanimitate toleravit.

8. Mentes sæcularium gloriæ temporalis deditæ, arundini similes. — Hoc ergo loco quid aliud appellatione calami, nisi mentes sæcularium temporalis gloriæ deditæ designantur? Qui tanto apud semetipsos intus inanescunt, quanto alti et nitidi exterius ostenduntur, quia dum ad exteriorem gloriam per superficiem defluunt, nulla intus firmitate solidantur. More quippe calami intus sunt quidem per facultatem vacui, sed foris per speciem et ostentationem pulchri; sed quanto ab eis exterior gloria studiosius quæritur, tanto eorum corda gravioribus cogitationum stimulis agitantur. Unde recte nunc Behemoth iste in secreto calami dormire perhibetur, quia quorum studia ad appetitum temporalis nitoris atque altitudinis commovet, ^d eorum corda tacitus tenet; et quasi ipse ibi quietus dormit, ubi eos quos possidet quiescere non permittit. Dum enim excedere cæteros ^e honorum altitudine ambiunt, dum

more calami per nitorem exterioris munditiæ justorum speciem, quasi solidarum arborum corticem, vincunt, in hoc quod ipsi interius vacui remanent, locum Behemoth isti, ubi apud se requiescere debeat, præbent. [Vet. V.] Unde et in Evangelio Dominus dicit quod spiritus exiens qui in locis aridis et inæquosis requiem non invenit, quia domum quam reliquerat vacuum scopis que mundatam reperit, hanc multiplicior intravit (Matth. xii, 43, seq.). Quia enim fluxa sit terra quæ infunditur, loca arenia atque inaquosa sunt corda justorum, quæ per disciplinæ fortitudinem ab omni carnalis concupiscentiæ humore siccantur. Unde hic quoque adhuc ubi Behemoth iste dormiat, demonstratur, cum protinus subditur: *In locis humentibus.*

1080 9. Carnales homines locis humidis similes. Diabolus hominibus per elationem vel per luxuriam dominatur. — Loca enim humentia sunt terrenorum hominum mentes, quas humor carnalis concupiscentiæ, quia replet, fluidas facit. In quibus Behemoth iste iniquitatis suæ vestigia tanto altius imprimit, quanto in eisdem mentibus ^f pertransitus illius quasi in fluxa terra descendit. Loca quippe humentia sunt opera voluptuosa. Pes quippe in arida terra non labitur, fixus vero in lubrica vix tenetur. In locis ergo humentibus iter vitæ præsentis faciunt, qui in hac ad justitiam recti stare non possunt. In his itaque locis humentibus Behemoth dormit, quia in reproborum hominum lubrica operatione requiescit. Nonnulli vero loca humentia, membra genitalia suspicantur. Quod si ita est, quid aperte aliud locis humentibus nisi luxuria designatur, ut et per calamum gloria superbiæ, et per loca humentia luxuria corporis exprimatur? Duo quippe hæc sunt vitia, quæ humano generi immaniter dominantur, unum videlicet spiritus, atque aliud carnis. Elatio namque spiritum erigit, luxuria carnem corrumpit. Antiquus itaque hostis humanum genus vel per elationem præcipue, vel per luxuriam premens, in secreto calami atque in locis humentibus dormit, quia hominem damnatum sub ditione suæ dominationis aut per elationem spiritus, aut per carnis corruptionem tenet. Quosdam vero in utroque possidet, quia cum eos superbiæ spiritus elevat, a tumore suæ altitudinis nec verecundia corruptionis inclinat. Sed nunquid contra hos intra sanctam Ecclesiam incessanter quotidie virtutum magistri non vigilant? Nunquid redarguere et voluptates infimas, et suadere gaudia patriæ celestis cessant? Sed pravorum mentes tanto obstinatius summa non audiunt, quanto arctius infimis inhæserunt. Quibus neque hoc sufficit, ut ipsi pereant, sed adhuc, quod est deterius, cum quoslibet argui emendarique conspiciunt, justorum increpationibus obnatus tenet.

^a Germ., Laud. et Val. Cl., *subintelligatur*; Joannes quippe arundo, etc.

^b Iidem et Corb. Germ., *non conteret*.

^c Al., *virens*, ut legitur in Ed. etiam antiquioribus, non autem in Mss. nostris.

^d Ita Mss., duo Germ., Anglic., Norm., Vindoc., Laud., Val. Cl., Longip. Editi vero, *eorum corda te-*

^e Laud., duo Germ. et Val. Cl., *honorum*.

^f Longip., *pes transitus*. Quam diversam lectionem annotavit Gussanv. Huic favent sequentia: *pes quippe, etc.*

^g Turon., *voluptates infimas*. Unus Ebroic., *v. lvn- tates infimas*.

tant, ne saltem alii corrigatur. Unde et bene sub- A
ditur :

CAPUT IV [Rec. IV].

VERS. 17. — *Protegnat umbrae umbram ejus.*

10. *Umbrae sunt diaboli peccatores qui se iriticem protegnunt. Crimen dum defenditur, augetur.* — Umbrae quippe sunt diaboli, omnes iniqui : qui dum imitationi iniquitatis ejus inserviunt, quasi ab ejus corpore imaginis speciem trahunt. Sicut autem umbrae ejus sunt pluraliter reprobi, ita singulariter umbra ejus est unusquisque peccator. Sed dum doctrinae justorum mali contradicunt, dum ab eis iniquum quemlibet corrigi non permittunt, umbrae Behemoth istius umbram ejus protegnunt, quia peccatores quique in quo sibi male sunt consci, in eo et alium peccantem defendunt. Umbrae umbram ejus protegnunt, dum nequissimorum facta nequiores perversa patrocinantur. Quod hoc nimirum studio faciunt, ne dum culpa in qua et ipsi obligati sunt, in aliis corrigitur, ad ipsos quandoque veniatur. Se igitur tegunt dum alios protegnunt, quia suam vitam inde praevident impeti, unde alios considerant libera correptione confundi. Sicque fit ut summa cum dum defenditur augeatur, et unusquisque nequitia eo sit ad perpetrandum facilis, quo difficilis ad puniendum. Scelera quippe peccantium tanto majora incrementa percipiunt, quanto per defensionem potentium diu inulta tolerantur. Sed **1081** tales quique seu extra, seu intra sanctam Ecclesiam esse videantur, tanto se a peritioribus Dei hostes exhibent, quanto majores sunt patroni vitiorum. Contra illum quippe suis defensionibus pugnant, ^b cui ea displicent, quae defendendo multiplicant. Quod factum bene per prophetam Dominus sub Babylonis specie redarguit, dicens : *Oriuntur in domibus ejus spinæ et urticae, et paliurus in munitioibus ejus (Isai. xxxiv, 13).* Quid namque per articas nisi cogitationum prurigines, quid vero per spinas nisi vitiorum punctiones accipimus? In domibus igitur Babylonis urticae et spinæ pullulant, quia in confusione mentis reprobæ et desideria cogitationum surgunt quæ exasperant, et operum peccata gravæ pungunt. Sed hæc agentes habent etiam nequiores alios defensores suos. Unde illic apte protinus subdidit : *Et paliurus in munitioibus ejus.* Paliurus quippe tanta spinarum circumdatione densescit, ut præ asperitate tangi vix possit. Iustus igitur ut ea ei spina nascitur, sed utrumque hoc exterius per paliurum munitur, quia videlicet minores iniqui mala quælibet faciunt, sed ea nequissimi majores tumentur. Unde bene et hic dicitur : *Protegnunt umbrae umbram ejus.* Dum enim malum pejor vindicat, quasi umbra umbram, ut à veritatis lumine irradietur, obscurat. Sequitur :

^a Val. Cl., *paratores.*

^b Vulgati cum duob. Mss. Germ., *cui ea quæ displicent, defendendo multiplicant;* quod sensu carere nobis videtur. Huic loco restituendo adhibuimus Mss. Vindoc., Pratel. et Uic.

^c Turon., duo Germ., Pratel. ac plur., *arbores sa-*

CAPUT V [Vet. VI, Rec. V].

Incip. — *Circumdabunt eum salices torrentis.*

11. *Mali salicibus similes: virent quidem, sed fructum non ferunt.* — Infructuosæ quidem et atroxes sunt salices; sed tamen tantæ viriditatis sunt, ut arcerere vel abscissæ radicibus et projectæ vix possunt. Unde in sacro eloquio salicum nomine aliquando pro viriditate boni, aliquando pro sterilitate, reprobi designantur. Nisi enim electorum vitam ^d per constantiam suæ viriditatis exprimerent, nequaquam de sanctæ Ecclesiæ filius propheta dixisset : *Germinebant inter herbas, sicut salices juxta præterfluentes aquas (Isai. xlii, 4).* Sanctæ enim Ecclesiæ filii inter herbas sicut salices germinant, dum inter arentem vitam carnalium hominum, et multiplici numerositate, et perpetua mentis viriditate perdurant. Qui bene juxta præterfluentes aquas germinare perhibentur, quia unusquisque eorum ubertatem ad fructum percipit ex doctrina sacri eloqui, quæ temporaliter percurrit. Et rursus nisi per sterilitatem salicum vita peccantium signaretur, nequaquam ex voce prædicantium contra Babyloniam Psalmista dixisset : *In salicibus in medio ejus suspendimus organa nostra (Psal. cxlvi, 2).* Babylonis quippe medio messe salices describuntur, quia nimirum infructuosi quique, atque ab amore patriæ cælestis alieni, totis visceribus cordis in hac sæculi confusione radicantur. Unde et prædicatores sancti in istis salicibus non exercent organa, sed suspendunt, quia cum infructuosas ac reprobas mentes aspiciunt, vim suæ prædicationis non exhibent, sed potius lugentes silent. Quid etiam per torrentem, nisi hujus mortalis vitæ cursus exprimitur? De quo rursus per Prophetam dicitur : *De torrente in via ^e bibet, propterea exaltabit caput (Psal. cix, 7),* quia videlicet Redemptor noster mortalis vitæ poenam in quodam transitu attingit, et ideo diu eidem morti cui sponte succubuit non inhæsit. Unde die tertia hoc quod moriendo posuerat resurgendo caput elevavit. **1082** Quid est ergo quod de Behemoth isto dicitur : *Circumdabunt eum salices torrentis,* nisi quod amatores vitæ mortalis a bonis actibus quasi a fructibus alieni, tanto illi arctius inhaerent, quanto eos largius ^f defectatio transitorie voluptatis infundit? Hos enim quasi in radicibus torrens rigat, dum in suis cogitationibus amor vitæ carnalis inebriat. Qui scilicet more ^d salicum fructus non ferunt, sed in foliis viridescunt, quia ea quæ gravia ad dicendum non sunt, aliquando honestatis verba proferunt, sed nullum vitæ pondus ex bonis operibus ostendunt. Bene igitur dicitur : *Circumdabunt eum salices torrentis,* quia infructuosi quique dum amori vitæ temporalis inserviunt, antiquo hosti perversis moribus familiariter obsequuntur. [Vet. VII.] Sed quia quid ei a suis essentibus impen-

dicum, sed.

^e Ebraicis, aliisque Norm. et Vindoc., *per continentiam.*

^f Pratel. et duo Germ., *bibit.... exaltabit.* Laud. quoque, *exaltat i.*

^g Laud., *dilectio.*

datur audiamus, nec etiam quid in illis agat ipse audiamus. Sequitur :

CAPUT VI [Rec. VI].

Vers. 18. *Absorbetis fluvium, et non mirabitur, et habet fiduciam quod influat Jordanis in os ejus.*

18. *Satanas homines pene absorbit ante Redemptorem; et post, non paucos deglutit.* — Quid enim hoc loca fluvii nomine nisi humani generis decursio designatur, quæ velut a fontis sui origine nascenti surgit, sed quasi ad ima defluens moriendi pertiansit? Qui autem signantur appellatione Jordanis, nisi qui iam imbuti sunt sacramento baptismatis? Quia enim Redemptor voster in hoc flumine baptizari dignatus est, ejus nomine debent omnes baptizati exprimi, in quo hoc ipsum contigit sacramentum baptismatis inchoari. Quia igitur Behemoth iste a mundi origine exortum, vix paucis electis evadentibus, humanum genus in ima defluens usque ad redemptionis tempora quasi quemdam in se fluvium traxit, bene nunc dicitur : *Absorbetis fluvium, et non mirabitur.* Quia vero et post Mediatoris adventum quosdam qui recte vivere negligunt etiam fideles rapit, recte subjungitur : *Et habet fiduciam quod influat Jordanis in os ejus.* Ac si aperte diceretur : Ante Redemptorem mundi mundum non miratus absorbit, sed, quod est ^a gravius, etiam post Redemptoris adventum quosdam qui baptismatis sacramento signati sunt deglutire se posse confidit. Alios namque sub Christianitatis nomine positos devorat, quia in ipso eos fidei errore supplantat. Alios a rectitudine fidei nequaquam deviat, sed ad usum pravæ operationis inclinat. Alios quantum vult in operatione immunditæ inspicere non valet, sed apud semetipsos inus studio intentionis inquirunt, ut dum a charitate mentem dividunt, rectum non sit quidquid extrinsecus operentur. Et fidem tenent, sed vitam fidei non tenent, quia aut aperte illicita faciunt, aut ex perverso corde quæ agunt prava sunt, etiam si sancta videantur. Quia enim nonnulli confitendo fideles sunt, non ^b vivendo, hinc est quod voce Veritatis dicitur : *Non quis dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum (Matth. vii, 21).* Hinc rursus ait : *Quid autem vocatis me, Domine, Domine, et non facitis quæ dico (Luc. vi, 46)?* Hinc Paulus ait : *Confitentur se nosse Deum, factis autem negant (Tit. i, 16).* Hinc Joannes dicit : *Qui dicit ^c se Deum nosse, et mandata ejus non custodit, mendax est (1 Joan. ii, 4).* Hinc est quod de ipsa sua prima plebe Dominus conqueritur, dicens : *Populus hic labiis ^d me honorat, cor autem eorum*

^a Turon., Germ. et plur. al. M-s., *acrius*.

^b Laud., Germ. et Val. Cl., *agendo*.

^c Laud. et Germ., *se nosse eum*.

^d Turon., Vindoc., Laud., Prætel., Usic. et duo Germ., *otiosa est.* Græcus textus, *κατὰ ἴστρον*, lectionem hanc repudiandam suadet. Fortasse pro *otio* a legendum, *ociosa*, ut est in vet. Edit. Paris. 1518.

^e A verbo *Jardan*, descendit; unde *Jordan*, Hebraice *Jordanis*. In Lexico Græco nominum Hebraicorum, apud Hieronymum, tomo II Editionis novæ, legitur *Ἰορδάνη κατάβασις ὄρων*, *Jordanes descensio eorum*. Quæ iterum observanda duximus, quia in indicibus Bibliæ nominum Hebraicorum, etc., legitur tantum,

longe est a me (Marc. vii, 6, et Luc. xxi, 13). Hinc etiam Psalmista ait : *Dilexerunt eum in ore suo, et lingua sua mentii sunt ei (Psal. lxxvii, 36).* Sed mirum fuit quod Behemoth iste ante lavacri undam, ante sacramenta cœlestia, ante corpoream præsentiam Redemptoris, humani generis fluvium hiatu profundæ persuasionis absorbit; sed hoc valde mirum, hoc valde terribile est, quia multos aperto ore etiam post cognitionem Redemptoris suscipit, post lavacri undam polluit, post sacramenta cœlestia ad inferni profundum rapit. Dicatur ergo, dicatur terribiliter voce Veritatis : *Absorbetis fluvium, et non mirabitur, et habet fiduciam quod influat Jordanis in os ejus.* Neque enim pro magno diabolus habuit, quod infideles tulit; sed toto nunc annisu in illorum mortem se erigit, quos contra se regeneratos talæscit. Nemo igitur sibi fidem sine operibus sufficere posse confidat, cum scimus quod scriptum sit : *Fides sine operibus ^d mortua est (Jac. ii, 20).* Nullus Behemoth morsum ex sola confessione fidei plene evasisset se existimet, quia jam quidem fluvium absorbit, sed adhuc Jordanem sinit; et toties in os illius Jordanis fluit, quoties Christianus quisque ad iniquitatem defluit. Os quidem ejus jam fide pos sublevante fugimus, sed magno studio curandum est, ne in hoc lubrica operatione dilabamur. Si ambulandi cautela negligitur, incassum credendo rectum iter tenetur, quia via quidem fidei ad cœlestem patriam proficit, sed offendentes minime perducit.

[Vet. VIII.] 13. *His præsertim qui sanitate præstant, insidiatur. Qui nisi summam vigilantiam adhibeant, pejus de allo ruunt.* — Habemus adhuc quod hac in re subtilius perpendamus. Hi enim quos per Jordanem diximus exprimi, possunt per fluvium designari. Qui enim fidem jam veritatis agnoverunt, sed vivere fideliter negligunt, recte fluvius dici possunt, quia videlicet deorsum fluunt. ^e Jordanis vero Hebræo vocabulo descensio eorum dicitur. Et sunt nonnulli qui viam veritatis appetentes semetipsos abiciunt, atque a vitæ veteris elatione descendunt; cumque æterna cupiunt, valde se ab hoc mundo alienos reddunt, dum non solum aliena non appetunt, sed etiam sua derelinquunt, et non solum in eo gloriam non querunt, sed hanc cum se obtulerit, etiam contemnunt. Hinc est enim quod voce Veritatis dicitur : *Si quis vult venire post me, abneget ^f semetipsum (Luc. ix, 23).* Semetipsum enim abnegat, qui, calcato ^g typho superbiz, ante Dei oculos esse se a se alienum demonstrat. Hinc Psalmista ait : *Memor Jordanis fluvius judicii, haud dubie ab Jor, Hebræa rivus, fluvius, et dan iudicium.*

^f Germ., Laud. et Val. Cl., *semetipsum sibi*.

^g Val. Cl., *typo*. Observat Mabillon., ad epist. 247. sancti Bernardi, in nomenclatura vocum barbararum, sæpe legi *typum* pro *typho*. In Mss. Codic. sancti Gregorii idem observavimus. In reg. S. P. Benedicti, cap. 31, ubi legitur *absque typo vel mora*, per *typum* intelligendum censemus *typhum*. Hildemarus eo loci legit non *typo*, sed *typho*, quo significatur superbia; Augustinus in Ps. lv, 6 : *hominem superbum typhus arrogantissimo*.

ero tui de terra Jordanis et Hermoniim (Psal. xli, 7), Jordanis quippe, ut dixi, descensio, Hermoniim autem anathema, id est alienatio, interpretatur. De terra igitur Jordanis et Hermoniim Dei reminiscitur, qui in eo quod semetipsum dejecit, atque a se alienus existit, ad conditoris sui memoriam revocatur. Sed antiquus hostis hoc pro magno non habet, quod sub jure suæ tyrannidis terrena quærentes tenet. Propbeta quippe attestante cognovimus quia *esca ejus electa* (Habac. i, 16). Neque enim **1084** mirum deputat, si eos absorbeat, quos superbia erigit, avaritia infabescit, voluptas ^a dilatat, malitia angustat, ira inflammat, discordia separat, invidia exulcerat, luxuria inquinans necat. Absorbebit ergo fluvium, et non mirabitur, quia pro magno non æstimat cum eos devorat, qui per ipsa suæ vitæ studia deorsum currunt; sed illos magnopere rapere nititur, quos, despectis terrenis studiis, jungi jam cœlestibus contempletur. [Vet. IX.] Unde absorpto fluvio recte subjungitur: *Et habet fiduciam quod influat Jordanis in os ejus*, quia illos insidiando rapere appetit, quos pro amore supernæ patriæ a præsentis vitæ gloria semetipsum dejicere agnoscit. Nonnulli quippe mundum deserunt, honorum transeuntium vana derelinquunt, et, ima humilitatis appetentes, humanæ conversationis morem bene vivendo transcendunt; atque in tanta studiorum ^b arce proficiunt, ut signorum jam virtutes operentur; sed quia semetipsos circumspiciendo tegere negligunt, inanis gloriæ telo percussi, pejus de alto ruunt. Hinc est enim quod æternus judex, qui occulta cordis examinat, ejusdem ruinæ casum prænuntians intentat, cum dicit: *Multi dicent mihi in illa die: Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, ^c et in nomine tuo demonia ejecimus, et in tuo nomine virtutes multas fecimus? Et tunc confitebor illis quia nunquam novi vos, discedite a me ^d qui operamini iniquitatem, nescio qui estis* (Matth. vii, 22, 23). Hinc etiam pro prophetam dicitur: *Vocavit Dominus judicium ad ignem et devoravit abyssum multam, ^e et comedet partem domus ^f Domini* (Amos. vii, 4). Judicium quippe ad ignem vocatur, cum justitiæ sententia ad pœnam jam æternæ concremationis ostenditur. Et multam abyssum devorat, quia iniquas atque incomprehensibiles hominum mentes concremat, quæ nunc se hominibus etiam sub signorum miraculis occultant. Pars autem domus Domini comeditur, quia illos quoque gehenna devorat, qui nunc quasi in sanctis actibus de electorum numero se esse gloriantur. Qui ergo hic Jordanis, ipsi illic pars domus Domini vocantur. Antiquus ergo hostis habet fiduciam quod in os ejus et Jordanis influat, quia nonnunquam calliditatis suæ insidiis eos etiam qui jam electi putantur necat. [Vet. X.] Sed cujus cordis furitiam non ista Domini verba perturbent? cujus

^a Val. Cl. *delectat*.

^b Vindoc., Ebroic. silique Norm., *arte*. Ita quoque vet. Ed. Paris.

^c In Laud. verba hæc, *et in nomine tuo.... fecimus*, omittuntur.

^d Vindoc., *omnes qui*.

mentis constantia non ab intimis cogitationum radicibus quatitur, cum hostis noster tantæ esse contra nos fortitudinis demonstratur? Nullomne erit consolationis adjutorium? Erit certe, nam subditur:

CAPUT VII [Rec. VII].

Vers. 19. — *In oculis ejus quasi hamo capiet eum.*

14. *Diabolus Christum deglutire cupiens, quasi hamo captus est.* — Notandum valde est quod Scripturæ suæ verba misericorditer temperans Deus, modo nos asperis incitationibus terret, modo blandis consolationibus refovet, et terrorem fomentis miscet, et fomenta terrori, ut dum circa nos utrumque mira magisterii arte temperatur, nec desperare inveniamur territi, nec incaute securi. Nam cum Behemoth astutas insidias, **1085** atque offrenatas vires multiplicibus sententiis indicasset, protinus unigeniti Filii sui Redemptoris nostri commendat adventum, et quo ab illo ordine Behemoth iste sit perimendus insinuat, ut quia cor nostrum narrata illius virtute perculerat, mœrorem nostrum citius indicata ejus perditione relevaret. Igitur postquam dixit: *Absorbebit fluvium, et non mirabitur, et habet fiduciam quod influat Jordanis in os ejus*, ipsum illico dominicæ incarnationis adventum annuntiat, dicens: *In oculis ejus quasi hamo capiet eum*. Quis nesciat quod in hamo esca ostenditur, aculeus occultatur? Esca enim provocat, ut aculeus pungat. Dominus itaque noster ad humani generis redemptionem veniens, velut quemdam de se in necem diaboli hamum fecit. Assumpsit enim corpus, ut in eo Behemoth iste quasi escam suam mortem carnis appeteret. Quam mortem dum in illo injuste appetit, ^e nos quos quasi juste tenebat amisit. In hamo ergo ejus incarnationis captus est, quia dum in illo appetit escam corporis, transfixus est aculeo divinitatis. Ibi quippe inerat humanitas quæ ad se devoratore m duceret, ibi divinitas quæ perforaret, ibi aperta infirmitas quæ provocaret, ibi occulta virtus quæ raptoris faucem transfigeret. In hamo igitur captus est, quia inde interiit unde devoravit. Et quidem Behemoth iste Filium Dei incarnatum noverat, sed redemptionis nostræ ordinem nesciebat. Sciebat enim quod pro redemptione nostra incarnatus Dei Filius fuerat, sed omnino quod idem Redemptor noster illum moriendo transfigeret nesciebat. Unde et bene dicitur: *In oculis ejus quasi hamo capiet eum*. In oculis quippe habere dicimus quod coram nobis positum videmus. Antiquus vero hostis humani generis Redemptorem ante se positum vidit, quem, cognoscendo confessus, confitendo pertimuit, dicens: *Quid nobis et tibi, Filii Dei? venisti ante tempus torquere nos* (Matth. viii, 29). In oculis itaque suis ^h hamo captus est, quia et novit, et momordit; et cognovit prius quem pertimesceret, et tamen post non timuit, cum in illo quasi escam propriam, mor-

^e Duo Germ., Laud. et Val. Cl., *et comedit*.

^f Deest Domini hic et infra in Vindoc., Germ., Turon. ac plerisque.

^g Ebroic. aliique Norm., *nos quoque quos juste*.

^h Vindoc., Ebroic. et alii Norm., *quasi hamo*.

tem carnis esuriret. [Vet. XI.] Igitur quia caput nostrum per se quid fecit audivimus, nunc per membra sua quid faciat audiamus. Sequitur :

CAPUT VIII [Rec. VIII].

IBID. — Et in sudibus ^a perforabit nares ejus.

15. Sagacissimas ejus insidias detegendo, sancti veluti sude nares ipsius perforant. — Quid aliud sudes, id est palos accipimus, qui videlicet exacuuntur ut figantur, nisi acuta sanctorum consilia? Quæ hujus Behemoth nares perforant, dum sagacissimas ejus insidias et vigilando circumspiciunt, et superando transigunt. Per nares vero odor trahitur, et deducto flatu hoc agitur, ut res etiam quæ longe est posita cognoscatur. Naribus ergo Behemoth callidæ ejus insidiæ designantur, per quas sagacissime nititur et occulta cordis nostri bona cognoscere et hæc pessima persuasionem dissipare. In sudibus itaque Dominus nares ejus perforat, quia callidas ejus insidias aculis sanctorum sensibus penetrans enervat. Sæpe autem bonorum vias tanta insidians arte circumvolat, ut per ea quæ ab eis bene gesta cognoverit, ad malitiam aditum quærat. Nam unde alium largiri quid conspicit, inde alium in discordiæ flamma succendit; et cum hunc respicit misereri, illi persuadet irasci, ut dum bonum quasi non communit **1086** factum insinuat, concordem animos a bono gratiæ communis abscindat. Quia enim justorum mentes ad mala suadendo non valet frangere, bonis satagit actibus inter eas mala seminare. Sed sancti viri has ejus insidias tanto celerius vincunt, quanto et subtilius deprehendunt. Quod melius ostendimus, si unum e multis assertoribus veritatis in testimonium Papulum vocemus, sub quo quidam Corinthius dum incesti facinus perpetrasset, cum doctor egregius in carnis interitum ad satisfactionem poenitentiae Satanæ tradidit, et in diem Domini salvum ejus spiritum reservavit (I Cor. v, 5). Magna quippe arte magisterii ipsi est traditus coactus in poenam cui sponte est substratus in culpa, ut qui auctor fuerat ad vitium nequitie, ipse flagellum fieret disciplinæ. Qua tamen bene gesta poenitentia, dum cognovisset Corinthios super eum jam misericorditer motos, ait: ^b Cui aliquid donastis, et ego; nam et ego quod donavi, si quid donavi, propter vos in persona Christi (II Cor. 11, 10). Communionis vero gratiam cogitans ait: Cui aliquid donastis, et ego. Ac si diceret: A bono vestro non dissentio, meum sit quicquid ipsi fecistis. ^d Atque mox subdidit: Et ego si quid donavi, propter vos. Ac si diceret: Vestris actibus bonum addidi, quicquid propter vos misericorditer feci. Vestra ergo est utilitas bonitas mea, mea est utilitas bonitas vestra. Qui ipsam mox compagem cordium, in qua sic tenetur, adjungens subdidit: In persona Christi. ^e Cui velut si dicere præsumamus: Quare te ita caute discipulis copulas? quare vel te illorum, vel illos tuis actionibus tam sollicita mente conformas?

^a Val. Cl., perforavit.

^b In Laud. et Corb. Germ. tantum legitur, cui aliquid donastis et ego. Ac si diceret.

^c Vindoc., Pratel., Utic., Cui videlicet si dicere.

allico subjunxit: Ut non circumveniamur a satana (Ibid., 41). Cujus sagaces insidias quam acuto sensu transfigat insinuat subdens: Non enim ignoramus cogitationes ejus. Ac si verbis aliis dicat: ^d Acute auctore Domino sudes sumus, et nares Behemoth istius subtiliter circumspiciendo penetramus, ne hoc quod bene mens inchoat, ipse in malitiæ finem vertat.

[Vet. XII.] 16. Christi divinitatem explorans, ejus verbis in naso confixus est et captus. — Possunt per sudes acuta ipsius per carnem ^e manifestatæ sapientiæ verba signari, ut quia naribus odor trahitur, per Behemoth nares illa antiqui hostis exploratio figuretur. Qui cum Deum incarnatum esse dubitaret, hoc expetitis miraculis voluit tentando cognoscere, dicens: Si Filius Dei es, dic ut lapides isti panes fiant (Matth. iv, 3). Quia ergo signorum indicium odorem divinitatis ejus cognoscere concupivit, quasi flatum naribus traxit. Sed dum ei protinus respondetur: Non in pane solo vivit homo. Et: Non tentabis Dominum Deum tuum (Ibid., 4, 7), quia sententiarum suarum acuminibus indagacionem antiqui hostis veritas perculit, quasi nares ejus sudibus perforavit. Sed quia Behemoth iste per varia fraudum argumenta distenditur, adhuc adjuncto et alio nomine notatur: nam subditur:

CAPUT IX [Rec. IX].

VERS. 20. — An extrahere poteris Leviathan hamo?

17. Divinitas in carne velut hamus in esca salanam transfigit. — Leviathan quippe additamentum eorum dicitur Quorum videlicet, nisi hominum? quibus semel culpam prævaricationis intulit, et hanc usque ad æternam mortem quotidie pessimis suggestionibus extendit. Quibus dum reatum senore peccati multiplicat, poenas procul dubio sine cessatione coacervat. Potest quoque Leviathan etiam per irrisionem vocari. Primo quippe homini persuasionem callida **1087** divinitatem additurum se perhibuit, sed immortalitatem tulit (Genes. 111, 5). Additamentum ergo hominum per irrisionem dici potest, quibus dum hoc quod non erant se addere spondit, etiam hoc quod erant fallendo subtrahit. Sed Leviathan iste hamo captus est, quia in Redemptore nostro dum per satellites suos escam corporis momordit, divinitatis illum aculeus perforavit. Quasi hamus quippe fauces glutientis tenuit, dum in illo et esca carnis paluit, quam devorator appeteret, et divinitas passionis tempore latuit, quæ necaret. In hac quippe aquarum abyso, id est in hac immensitate generis humani, ad omnium mortem inhians, vitam pene omnium vorans, huc illucque aperto ore cetus iste ferebatur, sed ad mortem ceti istius hamus in hac aquarum profunditate caliginosa mira est dispositione suspensus. Hujus hami linea illa est per Evangelium antiquorum patrum propago memorata. Nam cum dicitur:

^d In duob. Germ., in Edit. Vatic. Parisiis recusa, et in Gusanv., acuti.

^e Vindoc., manifesta.

^f Pratel., quia dum hoc.

Abraham genuit Isaac, Isaac genuit Jacob (Matth. 1, 2); cumque ceteri successores interposito Joseph nomine usque ad Mariam virginem desponsatam describuntur, quasi quedam linea torquetur, in cuius extremo incarnatus Dominus, id est hamus iste ligaretur, quem in his aquis humani generis dependentem aperto ore iste cetus appeteret, sed eo per satellitum suorum savitiam morso, mordendi vires vitarias non haberet. Ne ergo fete humanis moribus cetus insidians quos vellet ultra devoraret, homines hic raptoris fauces tenuit, et sese mordentem memordit. Incarnationem igitur unigeniti Filii Adami semulo indicans Deus, ait: *An extrahere poteris Leviathan hamo? Subaudis et ego, qui ad raptoris mortem incarnatum unigenitum Filium mitte, in quem dam mortalis caro coaptatur, et immortalitatis potentia non videtur, quasi hamus quidam inde devorantem perimit unde acumen potentiam quo transigat occultat. Sequitur:*

CAPUT X.

lam. — *Et fane ligabis linguam ejus.*

18. *Ejus linguam Dominus ligavit, dum ceteros cogit errores.* — Subaudis ut ego. Scriptura enim sacra fane aliquando dimensionum sortes, aliquando peccata, aliquando fidem designare consuevit. Nam propter hereditarias dimensionum sortes dicitur: *Funes ceciderunt mihi in praelaris; etenim hereditas mea praelaris est mihi (Psal. xv, 6).* Funes quippe in praelaris cadunt, dum per humilitatem vitæ sortes hoc patriæ et melioris excipiunt. Rursum quia fane peccata signantur, per prophetam dicitur: *Væ qui trahitis iniquitatem in funiculis vanitatis (Isai. v, 18).* Iniquitas namque in funiculis vanitatis trahitur, dum per superbia culpa protelatur. Unde et per Psalmistam dicitur: *Funes peccatorum circumplexi sunt me (Psal. cxviii, 61).* Quia enim fani addendo torquetur ut crescat, non immerito peccatum in fane ligetur, quod perverso corde sæpe, dum defenditur, multiplicatur. Rursum fane fides exprimitur, Salomone attestante, qui ait: *Funiculus triplex difficile rumpitur (Eccle. iv, 12),* quia fides videlicet, quæ de cognitione Trinitatis ab ore prædicantium textit, fortis in electis permanens, in solo reprobatorum corde dissipatur. Hoc itaque loco funis nomine sive peccatum, sive fidem nisi obstat intelligi. [Vet. XVI.] *Incarnatus etenim Dominus noster fane Leviathan linguam ligavit, 1088* quia in similitudine carnis peccati apparuit, et omnia errorum ejus prædicamenta denuitavit (Rom. viii, 5). Unde Paulus apostolus dicitur: *Et de peccato denuitavit peccatum (Rom.).* Fune linguam ligavit, quia per similitudinem carnis peccati ab electorum suorum cordibus cuncta ejus ficticia argumenta destruxit. Ecce enim apparuit in carne Domino, Leviathan lingua

ligata est, quia ejus veritate cognita, et hæc fabulosa doctrinæ tacuerunt.

19. *Academici et Mathematici reprobati.* — Un enim nunc est Academicorum error, qui certe conantur astruere certam nil esse, qui impoñenti fronte assertionibus suis fidem ab auditoribus exigunt, cum vera esse nulla testantur? Un Mathematicorum superstitio qui, dum signorum cursus suspiciunt, vitas hominum in siderum momenta suspendunt? Quorum aperte doctrinam sæpe geminorum nativitas dissipat, qui cum uno eodemque momento hora prodeant, non in una conversationis qualitate perdurant. Ubi tot prædicamenta falsitatis, quæ enumerare fugimus, ne ab exponendi ordine longe recedamus? Sed cuncta jam erroris doctrina conticuit, quia Leviathan linguam Dominus incarnationis sue fane constrinxit. Unde bene etiam per prophetam dicitur: *Et desolabit Dominus linguam maris Ægypti (Isai. xi, 15).* Lingua quippe maris est scientia doctrinæ sæcularis. Bene autem mare Ægyptum dicitur, quia peccati obscuritate susceatur. Linguam ergo maris Ægypti Dominus desolavit, quia hujus mundi falsam sapientiam per carnem se ostendendo destruxit. Fune ergo Leviathan lingua constringitur, quia per similitudinem carnis peccati ligata est prædicatio vetusti peccatoris.

20. *Disseminata sanctissimæ Trinitatis fide scientia sæcularis tacuit.* — Si autem fides fane signatur, idem nobis iterum intellectus innuitur, quia dum per prædicatores sanctos in mundo fides Trinitatis immotuit, contra electorum mentes erumpere unudi doctrina cessavit. Unde bene Domino per prophetam dicitur: *Tu dirupisti fontes et torrentes, tu siccasti fluvios Ethan (Psal. lxxiii, 1).* Ethan quippe interpretatur fortis. Et quis est hic fortis, nisi de quo per Evangelium Dominus dicit: *Nemo potest vasa fortis ingressus domum diripere, nisi prius fortem affigerit (Marc. iii, 27)?* Fontes itaque et torrentes Dominus dirupit, dum in apostolorum suorum cordibus fluentia veritatis aperuit. De quibus rursum per prophetam alium dicitur: *Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris (Isai. xii, 3).* Ad eorum quippe doctrinam sitientes pergitimus, et ut veritatis plenas cordium nostrorum lagunculas reportemus. Sed emanantibus suis fontibus Ethan fluvios excicavit, dum doctrinam fortis et maligni spiritus ostensio radio suæ veritatis arefecit. Leviathan ergo lingua fane stringitur, quia, extensa fide Trinitatis, errorum prædicamenta siluerunt. Sed quia jam se aperte extollere non valet, huc illucque circumiens per insidias mordet. [Vet. XIV.] Mira autem misericordia contra hunc pro nobis Dominus vigilat, atque cum et in hoc quod fraudibus molitur expugnat. Unde subditur:

^a Vindoc., Prætel. et alii, *filium meum unigenitum.*
^b Laudun. et Gorin., *meliores.*
^c Alii, *Redemptor.*
^d Vindoc., Corb. Germ. ac pl. Norm., *illius falsitatis.*
^e Corb. Germ., Vindoc. ac Laud., *Ægypti; sic-*

que in consequentibus.

^f Laud., *Ægyptus dicitur.*

^g Ebroic. alique Norman., *transierit.*

^h Germ., Laud., Prætel. ac pl., *et veritate plenas..... reportamus.*

CAPUT XI [Rec. X].

Vers. 21. — *Nunquid pones circulum in naribus ejus?*

21. *Circulus in naribus diaboli divinx virtutis omnipotentis.* — Sicut per serpe insidia, ita per circulum divinx virtutis omnipotentia designatur. Quæ tam apprehendi nos tentationibus prohibet, miris ordinibus **1000** antiqui hostis insidias circumplectens tenet. Circulus ergo si in naribus ponitur, dum circumducit protectionis superas fortitudina, ^a ejus sagacitas retinetur, ne contra infirmitatem haminum tantam prævaleat, quantum perditionis argumenta latenter explorat. Potest etiam circuli nomine occulti judicii adjutorium designari, quod in hujus *Behemoth* naribus ponitur, cum a callida sua crudelitate refrenatur. Unde bene per prophetam, cum ab Israelitarum læsione prohibetur, regi Babylonix dicitur: *Pones circulum in naribus tuis (Isai. xxxvii, 36)*. Ac si aperte diceretur: Cogitando insidias suscipis; sed explorare quod appetis non valendo omnipotentis vero circulum in naribus portas, ut cum honorum mortem ardentius anhelas, ab eorum vita vacuus redeas. Quod vero hoc loco circulum, hoc et Scriptura sacra per Joannem in Apocalypsi *falce* vocat. Ait enim: *Vidi, ^b et ecce nubem candidam, et super nubem sedentem similem Filio hominis, habentem in capite suo coronam auream, et in manu sua falce* acutam (Apoc. xiv, 14). Potestas enim divini judicii, quia undique stringit, circulus dicitur; et quia intra se omnia incidendo amplectitur, falcis appellatione signatur. In falce enim quidquid inciditur, quaquaversum dicitur, intus cedit. Et quia potestas superni judicii nullatenus evitatur, intra ipsam quippe sumus, quo libet fugere conemur, reata cum venturus iudex ostenditur, falce tenere prohibetur, quia cum potenter ad omnia obviat, incidendo circumdat. Esse se intra ^c judicii falce Propheta vidit, cum diceret: *Si ascendero in celum, tu illic es; si descendero ad infernum ades. Si sumptero pennas meas ^d ante lucem, et habitavero ^e in extremis maris, etenim illuc manus tua deducet me, et tenebis me dextera tua (Psal. cxxxviii, 8, 9, 10)*. Intra quamdam falce se vidit, cum ex nullo sibi loco patere fugæ aditum posse cognovit, dicens: *Quia neque ab oriente, neque ab occidente, neque a desertis montibus (Psal. lxxiv, 7)*; subaudis patet via fugiendi, atque mox ipsam supernæ potentix omnimodam comprehensionem subdens, ait: *Quoniam Deus iudex est*. Ac si diceret: Fugiendi via undique deest, quia ille iudicat qui ubique est. Divinx itaque judicia sicut signantur falce, quia circumvallantia incidunt, ita exprimentur circulo, quia undique stringunt. In *Leviathan* itaque naribus a Domino circulus ponitur, quia judicii ejus potentia in insidiis suis ne quantum vult prævaleat coercatur. Dicatur ergo: *Nunquid pones circulum in naribus ejus?* Subaudis ut ego, qui

^a Duo Germ., Laud. et Val. Cl., *ejus sagaciu. Turon., ejus sagitta retinetur.*

^b Laud., duo Germ. ac Val. Cl., *et ecce nubes candida.*

^c Vindoc., Ebroic., Pratel., *judicia.*

A astutas ejus insidias omnipotentis judicio constringo, ut nec tantum tentet quantum appetit, nec tantum capiat quantum tentat. Sequitur:

CAPUT XII.

Idem. — *Aut armilla perforabis maxillam ejus?*

22. *Hæc plurimos quos devoravit, ab ejus faucibus extrahit.* — Ab intellectu circuli armilla non discrepat, quia ipsa hoc quoque ubi ponitur ambiendo constringit. Sed quia armilla latius tenditur, per armillam occulti ejus judicii erga nos protectio impensior designatur. Armilla ergo Dominus maxillam *Leviathan* istius perforat, quia ineffabili misericordix suæ potentia sic malitiæ antiqui hostis obviat, ut aliquando eos etiam quos jam cepit amittat; et quasi ab ore illius cadunt, qui post perpetratas culpas ad innocentiam redeunt. Quis enim ore illius semel raptus maxillam ejus evaderet, **1090** si perforata non esset? An non in ore Petrum tenuit, cum negavit (Math. xvi, 71)? An non in ore David tenuit, cum in tantam se luxuriæ voragine mersit (II Reg. xi, 4)? Sed cum ad vitam uterque per penitentiam rediit, *Leviathan* iste eos aliquo modo quasi per maxillæ suæ foramina amisit. Per foramen ergo maxillæ ab ejus ore subtracti sunt qui post perperationem tantæ nequitix penitendo redierunt. Quis autem hominum *Leviathan* istius os eradat, ut nulla illicita committat? Sed hinc cognoscimus quantum redemptori humani generis debitorum sumus, qui non solum nos in os *Leviathan* ire prohibuit, sed ab ore etiam redire concessit; qui C spem peccatori non abstulit, quia maxillam ejus, ut evadendi viam tribueret, perforavit, ut saltem post morsum fugiat, qui incautus prius morderi nequam metuebat. Ubique ergo nobis occurrit superna medicina, quia et dedit homini præcepta ne peccet, et tamen peccandi dedit remedia, ne desperet. Unde cavendum summopere est ne quis delectatione peccati *Leviathan* istius ore rapiatur, et tamen, si raptus fuerit, non desperet, quia si peccatum perfecte lugeat, adhuc foramen in maxilla ejus invenit, per quod evadat. Jam dentibus teritur, sed adhuc si evadendi via queritur, in maxilla ejus foramen invenitur. Habet etiam captus quo exeat, qui prævidere noluit ne caperetur. Quisquis ergo nondum captus est, in maxillam ejus fugiat; quisquis vero jam captus est, in maxilla foramen querat. Plus enim ac justus est conditor noster.

[Vet. XV.] 23. *Ante culpam justitia Dei metuenda; post culpam speranda misericordia. Ruina majorum sit castela minorum.* — Sed nemo dicat: Quia pius est, venialiter pecco. Et nemo qui peccaverit dicat: Quia justus est, ^f de peccati remissione despero. Relaxat enim Deus facinus quod defletur, sed perpetrare quisque timeat quod si digne deflere possit ignorat. Ante culpam ergo justitiam metuat, post

^d Laud., Vindoc., Pratel., *diluculo*. Val. Cl., *ante lucem diluculo.*

^e Corb. Germ., Laud. et Germ., *in postremo maris.*

^f Laud. et Val. Cl., *remissionem despero.*

culpam tamen de pietate præsumat; neque ita justitiam timeat, ut nulla spei consolatione convalescat; neque ita confidat de misericordia, ut adhibere vulneribus suis dignæ poenitentæ negligat medicinam; sed quem præsumat sibi pie parcere, semper etiam cogitet et districte judicare. Sub pietate itaque ejus spes peccatoris gaudeat, sed sub restrictione illius poenitentis correctio contremiscat. Spes igitur præsumptionis nostræ habeat etiam morsum timoris, ut ad corrigenda peccata justitia judicantis terreat, quem ad fiduciam veniæ gratia parcentis invitat. Hinc enim per quemdam sapientem dicitur: *Ne dixeris, Miserationes Domini multæ sunt, peccatorum meorum non memorabimur* (Eccli. v, 6). Pietatem namque ejus protinus, et justitiam subdit, dicens: *Misericordia enim et ira ab illo* (Ibid., 7). Divina itaque clementia maxillam Behemoth istius perforans, ubique humano generi et misericorditer et potenter occurrit, quia nec libero admonitionem præcavendi tacuit, nec capto remedium fugiendi subtrahit. Ad hoc quippe in Scriptura sacra virorum talium, id est David et Petri, peccata sunt indita, ut cautela minorum sit ruina majorum. Ad hoc vero a utrorumque illic et poenitentia insinuat et venia, ut spes pereuntium sit recuperatio perditorum. De statu ergo suo David cadente, nemo superbiat. De lapsu etiam suo David surgente, **1091** nemo desperet. Ecce quam ^b mirabiliter Scriptura sacra eodem verbo superbos premit, quo humiles levat. Unam namque rem gestam retulit, et diverso modo superbos quidem ad humilitatis formidinem, humiles vero ad spei fiduciam revocavit. O inæstimabile novi generis medicamentum, quod uno eodemque ordine positum, et premendo tumentia exsiccat, et sublevando arentia infundit! De majorum nos lapsu terruit, sed de reparatione roboravit.

24. Incassum sperat misericordiam, qui justitiam non timet. — Sic quippe semper, sic nos divinæ dispensationis misericordia et superbientes reprimat, et ne ad desperationem corruamus fulcit. [Vet. XVI, Rec. XI.] Unde etiam per Moysen admonet, dicens: *Non accipies loco pignoris superiorem, aut inferiorem molam* (Deut. xxiv, 6). Accipere namque aliquando dicimus auferre. Unde et aves illæ ^c quæ sunt rapiendis avibus avidæ^d, accipitres vocantur. Unde Paulus apostolus dicit: *Sustinetis enim si quis devorat, si quis accipit* (II Cor., xi, 20). Ac si diceret, Si quis rapit. Pignus vero ^d debitoris est confessio peccatoris. A debitore enim pignus accipitur, cum a peccatore jam peccati confessio tenetur. Superior autem et inferior mola est spes et timor. Spes quippe ad alta subvehit, timor autem cor inferius premit. Sed mola superior et inferior ita sibi necessario ^e junguntur, ut una sine altera inutiliter habeatur. In peccatoris itaque pectore incessanter debet spes et formido conjungi, quia incassum] mise-

A ricordiam sperat, si non etiam justitiam timeat; incassum justitiam metuit, si non etiam de misericordia confidat. Loco igitur pignoris mola superior aut inferior tolli prohibetur, quia qui peccatori prædicat, tanta dispensatione componere prædicationem debet, ut nec derelicta spe timorem subtrahat, nec subtracta spe, in solo eum timore derelinquat. Mola enim superior aut inferior tollitur, si per prædicantis linguam in peccatoris pectore aut timor a spe, aut spes a timore dividatur.

25. Cur Deus electos a carnalibus vitiis illæos non custodit. Superbia majus peccatum quam luxuria. Homo de medicamento vulnus facit, Deus de vulnere medicamentum. — Sed quia, exigente causa, David ad medium deducto, tanti facinoris memoriam fecimus, lectoris fortasse animus movetur, cur eos omnipotens Deus, quos in perpetuum elegit, quos ad donorum quoque spiritalium calmen assumpsit, illæos a corporalibus vitiis non custodit. Unde quia satisfieri citius credimus, breviter respondemus. Nonnulli enim per accepta dona virtutum, per impensam gratiam honorum operum in superbiæ vitium cadunt, sed tamen quos ceciderint, non cognoscunt. Proinde contra eos hostis antiquus, quia jam interius dominatur, etiam exteriori sævire permittitur, ut qui in cogitatione elati sunt, per carnis luxuriam prosternantur. Scimus autem quia aliquando minus est in corporis corruptionem cadere quam cogitatione tacita ex deliberata elatione peccare; sed cum minus turpis superbia creditur, minus vitatur. **C** Luxuriam vero eo magis erubescunt homines, quo simul omnes turpem noverunt. Unde fit plerumque ut nonnulli post superbiam in luxuriam corruentes, ex aperto casu malum culpæ latentis erubescant; et tunc etiam majora corrigunt, cum prostrati in minimis gravius confunduntur. Reos enim se inter minora conspiciunt, qui se liberos inter graviora crediderunt. Pia ergo Domini dispensatione ^f laxatus nonnunquam Behemoth iste de culpa ad culpam trahit, et **1092** dum plus percutit, inde eum quem ceperat amittit, atque unde vicisse cernitur, inde superatur. Considerare libet intra monitum gratiæ sinum quanto Deus favore misericordiæ nos continet. Ecce qui de virtute se extollit per vitium ad humilitatem redit. [Vet. XVI.] Qui vero acceptis virtutibus extollitur, non gladio, sed, ut ita dixerim, medicamento vulneratur. Quid est enim virtus, nisi medicamentum? et quid est vitium, nisi vulnus? Quia ergo nos de medicamento vulnus facimus, facit ille de vulnere medicamentum, ut qui virtute percutimur, vitio curemur. Nos namque virtutum dona retorquemus in usum vitiorum, ille vitiorum illecebras assumit in artem virtutum, et salutis statum percutit ut servet, ut qui humilitatem currentes fugimus, ei saltem cadentes hæreamus. Sed inter hæc sciendum est quod plerique hominum, quo in multis

^a Laudun., utrumque.

^b Ebroicensis, terribiliter.

^c Gussanv., quæ rapiendi sunt avidæ.

^d Laud. et al., debitori.

^e Gemet., duo Germ., Turon., Laud., jungitur.

^f Laud., laxatos.... trahit.

corruant, arotius ligantur; cumque eos Behemoth iste ex uno vitio percutit ut concidant, ex alio quoque illigat ne resurgant. Consideret itaque homo cum quo a hoste bellum gerat; et si jam se in aliquo deliquisse perpendit, saltem ad culpam pertrahi ex culpa pertimescat, ut studiose vitentur vulnera, quibus frequenter interficit, quia valde rarum est, quod hostis noster electorum salutem etiam vulneribus servit.

26. *Tentatio aliquando meritorum est custodia. Diabolus tentando sanctos ad regnum servat invitus.* — Maxilla tamen Behemoth istius perforata intelligi et aliter potest, ut in ore tenere dicatur non quos jam perfecte peccato implicavit, sed quos adhuc peccati persuasionibus tentat, quatenus ei quemlibet mandare sit de peccati eum delectatione tentare. Mandandum quidem, sed non deglutendum acceperat Paulum, quando illum post tot revelationum sublimia stimulis carnis agitabat (II Cor. xii, 7). Tunc ergo cum contra illum licentiam tentationis acceperat, in maxilla eum tenuit, sed perforata. Qui vero elatus perire poterat, tentatus est ne periret. Tentatio ergo illa non vorago vitiorum, sed custodia meritorum fuit, quis Leviathan iste fatigando eum in afflictione contrivit, sed non in culpa capiendo devoravit. Elatus autem in sanctitate viros non amitteret, nisi tentaret. Sancti quippe non essent, qui de sanctitatis gloria superbirent, et tanto sub ejus jure caderent, quanto se in suis virtutibus eleverent. Sed miro dispensationis ordine dum tentantur humiliantur, dum humiliantur ejus esse jam desinunt. Bene ergo maxilla Behemoth istius perforata dicitur, quia electos Dei unde conterit, inde amittit; unde tentat ut perdat, agit inde ne pereant. Antiquus itaque hostis, occultis Dei dispensationibus serviens, sanctorum animas ad interitum tentat volens, sed ad regnum tentando servat invitus. Maxilla ergo ejus perforata est, quia eos quos tentando, id est mandando conterit, quasi cum deglutit amittit. Quod quia non humana sed divina providentia agitur, ut utilitati justorum ipsa veluti adversarii astutia suffragetur, quatenus cum electos tentat, eos magis tentando custodiat, bene ad beatum Job dicitur: *Aut armilla perforabis maxillam ejus?* Subaudis ut ego, qui provide cuncta disponens, electos meos inde robustius in integritate custodio, unde eos per maxillam Leviathan istius labefactari aliquo modo ab integritate permitto. Sequitur:

CAPUT XIII [Vet. XVIII, Rec. XII].

VERS. 22. — *Nunquid multiplicabit ad te preces, aut loquetur tibi mollia?*

1093 27. *Satanas sive per se, sive per membra sua, nimirum reprobos, Christo preces adhibuit.* — Subaudis ut mihi. Si enim ad personam Filii hæc verba referantur, incarnato ei mollia loquebatur cum diceret: *Scio quia sis sanctus Dei (Luc. iv, 34).* Ad

a Duo Germ., Laud., Gemet. ac pl. Norm., adversario.

b Laud. et Germ., scio qui es. Val. Cl: scio quis es. Gosh. Germ., qui sis.

quem Leviathan iste multiplicavit preces, cum per subditam sibi legionem dixit: *Si ejicias nos, mitte nos in gregem porcorum (Math. viii, 34).* Quamvis intelligi potest a apertius, quia ad Dominum preces multiplicat, cum extremi die judicii iniqui qui ejus corpus sunt sibi parci deprecantur, cum membra ejus, videlicet reprobi, sero clamantes dicunt: *Domine, Domine, aperi nobis (Luc. xiii, 25).* Quibus protinus dicitur: *Nescio vos unde sitis.* Tunc etiam Domino per membra sua mollia loquetur, quando multi ex ejus corpore dicturi sunt: *Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, et in nomine tuo demonia ejecimus, et in nomine tuo virtutes multas fecimus (Math. vn, 22)?* Mollia quidem deprecantes dicunt, cum ejus nomine d replicant quæ fecerunt, sed duro corde illa cum facerent, in suam laudem rapuerunt. Unde mox audiunt: *Nescio qui estis (Ibid., 23).* Sequitur:

CAPUT XIV [Rec. XIII].

VERS. 25. — *Nunquid feriet tecum pactum? Subaudis ut mecum: Et accipies eum servum sempiternum.*

28. *Sanctos tentans eorum utilitati servit, ac Dei voluntati.* — Subaudis ut ego. Sed valde solerter intuentum est quod pactum cum Domino Leviathan iste feriat, ut sempiternus ab eo servus habeatur. In pacto enim, discordantium partium voluntas impletur, ut ad votum suum quæque perveniat, et jurgia desiderato fine concludat. Antiquus itaque hostis a sinceritate divinæ innocentiae malitiæ suæ face succensus discordat, sed ab ejus judicio etiam discordando non discrepat; nam viros justos semper malevole tentare appetit, sed tamen hoc Dominus vel misericorditer fieri, vel juste permittit. Hæc ipsa ergo tentationis licentia pactum vocatur, in qua et desiderium a tentatoris agitur, et tamen per eam miro modo voluntas justii dispensatoris impletur. Erudiendos enim, sicut nuper diximus, electos suos Dominus sæpe tentatori subicit, sicut post paradisi claustra, post tertii cœli secreta, ne revelationum magnitudine Paulus extollii potuisset, ei Satanæ angelus datus est (II Cor. xii, 7). Sed, ut præfati sumus, ipsa hac tentatione disponitur, ut qui elati perire poterant, humiliati a perditione serventur. Secreto ergo dispensationis ordine, unde sævire permittitur iniquitas diaboli, inde pia perficitur benignitas Dei. Et bene ex hoc pacto quod cum Domino ferire dicitur, servus accipi perhibetur, quia inde obtemperat utribus supernæ gratiæ, unde exercet iram nequissimæ voluntatis suæ. [Vet. XIX.] Servus ergo ex pacto est, qui dum voluntatem suam implere permittitur, a superni consilii voluntate ligatur, ut electos Dei, sicut dictum est, volens tentet, et tentando nesciens probet.

29. *Reproborum pena Dei electorumque gloriæ famulatur.* — Sed quia tandiu in hæc vita electorum usibus servit, quandiu malitiæ suæ nequitiam tentationibus exercere potuerit, hoc autem in loco a Do-

a Pler., aptius.

d Ebroic. alter, multiplicans.

e Pratel. et Germ., tentationis.

mino non solum ex pacto servus, sed sempiternus servus accipi dicitur, investigare compellimur quomodo et post presentis vite terminum servire eum in perpetuum Domino demonstremus. Neque enim tunc justos cœlesti felicitate pallentes adhuc tenere permittitur, cum ante eorum oculos æteruis gehennæ ignibus mancipatur, quia nequaquam **1004** in illa superna patria tentationibus erudiendi sunt, in qua jam pro tentationum laboribus remunerantur. Sed tunc Leviathan iste eum suo corpore, reprobis videlicet omnibus, flammis ultricibus traditur, quibus sine fine crucietur. Quos scilicet cruciatus dano justî conspiciunt, in Dei laudibus crescunt, quia et in se cernunt bonum quo remunerati sunt, et in illis inspicunt a supplicium quod evaserunt. Ita enim tunc pulchra erit universitas, dum et gehenna juste cruciat impios, et æterna felicitas juste remunerat pios. Sicut enim niger color in picturâ substernitur, ut superfectus albus vel rubens pulchrior ostendatur, ita tunc etiam malos bene ordinans Deus, feliciora exhibet gaudia beatorum, ostensis ante eorum oculos supplicia reproborum. Et quamvis illud ex visione dominica eorum gaudium non sit ^b quod crescat, magis tamen auctori suo esse se debitores sentiunt, quando et bonum cernunt quod juste remunerati percipiunt, et malum quod misericorditer adjuti vicerunt. [Rec. XIV] Igitur si utilitati justorum et hic tentatio Leviathan istius, et illic damnatio proficit, sempiternus servus est dum Dei laudibus nascens servit, et illic pœna ejus justa, et hic voluntas injusta. Sequitur:

CAPUT XV [Vet. XX].

Vers. 24. — Nunquid illud ei quasi avi?

30. Diabolus animal quadrupes per actionis immundæ fatuitatem; draco per nocendi malitiam; avis per elationem. — Quid est quod adversarius noster prius Behemoth, postmodum Leviathan dicitur, nunc vero avi in perditis suis illusionem comparatur? Behemoth, quippe, ut diximus, bellus interpretatur, que quadrupes ostenditur, dum sicut hos fenum comedere perhibetur. Leviathan vero, quia haurio capitur, procul dubio serpens in aquis inpotescitur. Nunc vero ad avis similitudinem ducitur, cum dicitur: Nunquid illud ei quasi avi? Cur ergo bellua, vel jumentum, cur draco, cur avis appelletur, indagemus. Citius enim nomina ejus agnoscimus, si tergiversationis illius astutiam subtiliter exploremus. De cœlo quippe ad terram venit, et ad spem cœlestium nulla jam respiratione se erigit. Irrationale ergo ^c et quadrupes animal est per actionis immundæ fatuitatem, draco per nocendi malitiam, avis per subtilis naturæ levitatem. Quia enim hoc quod contra se agit ignorat, bruto sensu ballua est; quia malitiose nobis nocere appetit, draco est; quia vero de naturæ suæ subtilitate superbe extollitur, avis est. Rursum, quia

^a Laud et Val. Cl., malum.

^b Corb. Germ., Ebroic. alique Norm., quo crescat.... quod justî remunerati.

^c Laudun. et Germ., quadrupede. Gilot. et Vatic., et quadruplex. Emendanter ex Mss. Anglic. et nostris,

A In hoc quod inique agit ad utilitatem nostram divina virtute movetur, jumentum est; quia vero latent mordet, serpens est; quia autem nonnunquam per insensitam superbiam se etiam hominis sagulum simulat, avis est. Mammium etenim genus quamvis inexplorabili iniquitatis arte læcessat, tribus tamen vitis yalde tentat, ut videlicet alios sibi per luxuriam, alios per malitiam, alios per superbiam seddet.

31. Secundum varias illas formas, varie tentat. Satana escam ostendit Christus, laqueum abscondit. — Non ergo immerito in eo quod agere videtur ex ipso earum actionum nomine vocatur, cum jumentum, draco, vel avis dicitur. In eis quippe quos ad stultitiam luxuriæ excitat, jumentum est; in eis quos ad nocendi malitiam inflammat, draco est; in eis autem quos in factum superbiæ quasi alta sapientes elevat, avis est; in illis vero quos pariter in luxuria et superbia et malitia polluit, jumentum, **1005** draco, simul et avis existit. Per tot namque ^d ad deceptorum cor se species intulit, in quot eos nequitas implicavit. Multarum igitur rerum nomine vocatur, quia ante deceptorum mentes in varias formarum species vertitur. Cum enim huic per carnis luxuriam tentat, et tamen minime superat, mutata suggestionis cor illius in malitiam inflammat. Quia ergo ad eum venire bellua non valuit, draco venit. Illum veneno malitiæ corrumpere non valet, sed tamen bona sua ejus oculis opponit, et cor illius in superbiam extollit. Huic ergo ut draco ^e subripere non valuit, sed tamen adducto phantasmata inanis gloriæ, coram cogitationis ejus obtutibus quasi avis volavit. Quæ nimirum avis tanto contra nos inmanius extollitur, quanto nulla naturæ suæ insinuitate præpeditur. Quia enim carnis morte non præmitur, et Redemptorem nostrum carnis mortalem vidit, altiori fastu elationis intumuit; sed ubi contra auctorem suum penna se superbiæ extulit, ibi laqueum suæ mortis invenit. Nam ea ejus carnis morte prostratus est, quam expetit elatus; et inde peritit laqueum, unde quasi escam suæ malitiæ mortem justî concipivit. [Vet. XXI.] Dicatur ergo: Nunquid illud ei quasi avi? Quasi avi quippe Dominus illudit, dum ei in passione unigeniti Filii sui ostendit escam, sed laqueum abscondit. Vidit enim quod ore perciperet, sed non vidit ^f quod gutture teneret. Nam quamvis

D eum fuerat ipse confessus Filium Dei, velut purum tamen illum hominem mori credidit, ad cujus mortem Judæorum persequentium animas concitavit (Matth. viii, 28). Sed in ipso traditionis ejus tempore tarde jam cognovisse intelligitur, quod ipse illa ejus morte puniretur. Unde et Pilati conjugem somniis terrefuit, ut vir illius a justis persecutis cessaret (Matth. xxvii, 19). Sed res internæ dispensatione disposita nulla valuit machinatione refragari. Expadiabat namque ut peccatorum mortem justæ mœnanon et vet. Edit.

^d Gemat. et duo Germ., ad eorum cor.

^e Al., subripere, ut legitur in Mss.

^f Pler., Mes., quod gutture.

riantibus antrosset supra iunctis iniuste mortentis. Quod quia Leviathan iste usque ad tempus passionis illius ignoravit, quasi reus avis illius, diribuitas eius loquens portendit, dum humilitatis ejus causam memordit. Sequitur :

CAPUT XVI [Rec. XV].

Ita. — Aut * ligabit eum ancillis suis.

33. Christus infirma mundi eligens, diaboli fortitudinem debellavit. Dignus sapientia Christi corpus, et Ecclesia. Ad predicandum Evangelium soli occupati sunt qui per se non essent idonei. — Subordia ut ego. In servitio eius despecta est conditio, virilitas virgo) in ancilla autem cum conditione pariter sexus fuit. Hinc ergo Dominus Leviathan istum non servit, sed ancillis suis ligare se fecerit, quia ad nostram redemptionem veniens, et suos contra mundi superbiam predicatores mittens, relictis sapientibus insipientes, relictis fortibus debiles, relictis divitibus pauperes elegit. Ancillis ergo suis Leviathan hujus fortitudinem demibus ligavit, quia occupante Paulus Infirma mundi elegit Deus, b ut confunderet fortis (1 Cor. 1, 27). Unde bene per Salomonem dicitur : Sapientia edificavit sibi domum, caecidit columnas septem, immolavit victimas, miscuit vinum, proposuit cenanam, misit ancillas suas ut vocarent ad aras et membra civitatis (Prov. ix, 1, 2, 3). Sapientia quippe domum sibi condidit, cum unigenitus Dei Filius in semetipso intra uterum Virginis, mediante anima, in tympano sibi corpus creavit. Sic quippe corpus Unigeniti domus Dei dicitur, sicut etiam templum vocatur; ita vero, ut unus idemque Dei atque hominis situs ipse sit qui 1006 inhabitat, ipse qui inhabitatur. Quod tamen recte et aliter accipitur, si domus sapientia Ecclesie vocetur. Quae septem sibi columnas caecidit, quia ab amore personae amoli discipulos ad potendam ejusdem Ecclesie fabricam mentes praedicationum erexit. Quae pro eo quod perfectionis virtute sublimis fuit, coptionario numero designatur. Immolavit victimas, quia vitam praedicationum mestari in persecutione permisit. Vinum miscuit, quia divinitatis et humanitatis suae nobis pariter arena praedicaavit. Mancam quoque proposuit, quia Scripturae sacrae nobis pabula sperando preparavit. Ancillas etiam suas misit, quae ad arcum nos atque civitatis membra vocarent, quia praedicatorum infirmos abjectosque habere studuit, qui fideles populos ad spiritalis patriae edificia superne colligerent. Unde in Evangelio Dominus Nathanaelem laudat (Joan. 1, 47), nec tamen in sorte praedicationum numerat, quia ad predicandum cum tales venire debuissent, qui de laude propria nihil habebant, ut tanto solidius veritatis esse cognosceretur quod agerent, quanto ad opere arueretur quia ad hoc agendam per accidens non fuissent. Ut ergo supra potentis per grandaeformam linguas claresceret, prius mirabilis actum est ut eorumdem praedicationum me-

ritum nullum esset. Ancillas ergo Dominus misit, et Leviathan hujus fortitudinem ligavit, quia infirmos praedicatorum mundo exhibuit, et potentes quosque, qui ejus corpus fuerant, sub terroris sui vinculo restrinxit. Et in semetipso Leviathan iste ancillis ligatur, cum infirmis praedicationibus, veritatis clarescente lumine, contra electorum mentes antiquus hostis non quantum vult saevire permittitur; sed ne sub infidelitatis captivitate cyctos quos appetit tebeat, signis et virtutibus coarctatur. Ipse ergo per se hoc fortiter facit, qui contra contra illum vires non fortibus tribuit. Sed quia quos contra eum Dominus mittat insinuat, nunc etiam quid ipsi agant qui mittuntur, adjungit. Sequitur :

CAPUT XVII [Vol. XXII, Rec. XVI].

Vers. 25. — Concident eum amici, dividunt illum negotiatores.

33. Diaboli membra conciduntur, cum ab ejus corpore peccatores separantur Christo sociandi. Praedicatorum sunt negotiatores. — Leviathan iste toties conciditur, quoties divini verbi gladio sua ab illo membra separantur. Iniqui enim cum verbum veritatis audiunt, et sancto timore perculti, ab antiqui se hostis imitatione suspendunt, ipse in corpore suo dividitur, cui hi qui prave inhæserant subtrahuntur, ipsos vero amicos nominat, quos superius ancillas vocat; ipsos etiam negotiatores appellat, quos amicos dixerat. Sancti etenim praedicatorum prius ancillae sunt per formidinem, d post amici per fidem, ad extremum quoque negotiatores per actionem. Ipsis quippe infirmantibus dicitur : Nolite timere, pusille greg, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum (Luc. xii, 32). Ipsis rursus convalescentibus dicitur : Vos autem dixi amicos, quia omnia quaecunque audivi a Patre meo, nota feci vobis (Joan. xv, 15). Ipsis ad extremum in negotii operationem pergentibus jubetur : Euntes in mundum universum, praedicate Evangelium omni creaturae (Marc. xvi, 15). In praedicatione quippe fidei quasi quoddam negotium geritur, dum verbum datur, et fides ab auditoribus sumitur. Quasi quoddam negotium faciunt, qui praedicationem prerogant, et a populis fidem reportant. Fidem * impartunt, et eorum sanctum protinus vitam sumunt. Si enim justorum 1097 praedicatione negotium non fuisset, profecto Psalmista non diceret : Sumite psalmum, et date tympanum (Psal. lxxx, 2), in tympano etenim corium siccatur ut sonet. Quid est ergo dicere : Sumite psalmum, et date tympanum, nisi accipite spiritalia canticum cordis, et reddite temporalem inactionem corporis? Si superna praedicatione negotium non fuisset, nequaquam sub typo fortis mulieris Salomon de sancta Ecclesia diceret : Sindonem fecit et vendidit, et cingulum tradidit Chananae (Prov. xxxi, 24). Quid enim signatur per linteam syndonis, nisi subtilis inextio sanetae praedicationis? In qua mollior quiescit, quia mens in illa fidelium spe ser-

* Vindoc. Laud. Norm., alligabit.

b Val. Cl. ut confunderet.

c Corb. Germ., Broic., Gomet. allique Norm., ac

Val. Cl. solius veritatis. Ita etiam vet. Edit.

d Pratell.; postmodum.

e Gomet. et Corb. Germ., molpant.

perna refovetur. Unde et Petro animalia in linteo demonstrantur (Act. x, 11), quia peccatorum animæ misericorditer aggregatæ, in blanda fidei quiete continentur. Hanc ergo sindonem Ecclesia fecit, et vendidit, quia fidem quam credendo texerat loquendo dedit, et ab infidelibus vitam rectæ conversationis accepit. Quæ et Chananæo cingulum tradidit, quia per a vigorem demonstratæ justitiæ, fluxa opera gentilitatis astrinxit, ut hoc quod præcipitur vivendo teneatur: *Sint lumbi vestri præcincti* (Luc. xii, 35). Prædicatores ergo suos Dominus querendo ancillas invenit, permutando amicos facit, ditando negotiatores exhibet. Qui enim mundi prius minas infirmi timerunt, post ad cognoscenda divina consilia ascendunt. Ditati autem virtutibus, usque ad exercendum fidei negotium perducuntur, ut Leviathan istius membra increpando atque susadendo tanto severius incidant, quanto et amici facti b amori veritatis semetipsos verius copulant, atque ab eo peccantium animas tanto celerius subtrahant, quanto negotiatores idonei effecti in semetipsis amplissimas apothecas virtutum monstrant. Quia enim per prædicatores Dei valde laudabiliter a Leviathan isto res possessa dividitur, veritatis vox per prophetam pollicetur, dicens: *Et si separaveris pretiosum a vili, quasi os meum eris* (Jerem. xv, 19). Pretiosum quippe a vili separat, qui humanas mentes a reprobâ antiqui hostis imitatione disjungit. Recte os Dei dicitur, quia per eum procul dubio eloquia divina formantur. Sequitur:

CAPUT XVIII [Rec. XVII].

Vers. 26. *Nunquid implebis sagenas pelle ejus, et C gurgustium piscium capite illius?*

34. *In Ecclesiæ sagenâ prius capti piscatores, deinde per eos rhetores et philosophi.* — Quid per sagenas vel gurgustium piscium nisi ecclesiæ fidelium, quæ unam e Ecclesiam catholicam faciunt, designatur? Unde in Evangelio scriptum est: *Simile est regnum cælorum sagenæ missæ in mare, et ex omni genere piscium congreganti* (Matth. xiii, 47). Regnum cælorum scilicet vocatur Ecclesia, cujus dum mores Dominus ad superna sublevat, jam hæc ipsa in Domino per cœlestem conversationem regnat. Quæ recte etiam sagenæ missæ in mare comparatur, ex omni genere piscium congreganti, quia missa in hoc gentilitatis sæculum, nullum respuit; sed malos cum bonis, superbos cum humilibus, iracundos cum mitibus, et D fatuos cum sapientibus cepit. In pelle vero Leviathan istius, stultos ejus corporis, in capite autem prudentes accipimus. Vel certe pelle, quæ est exterius, subditi ad hæc extrema servientes, capite autem præpositi, designantur. Et bene Dominus, servato ordine, has sagenas vel gurgustium piscium, id est 1098 Ecclesiam suam, et vota fidelium prius d se pelle ejus et postmodum capite asserit impleturam, quia, sicut superius diximus (Sxp., c. 16 hujus lib.,

a Val. Cl., *virgorem*.

b Laud., *amore*.

c Gemet. et duo Germ., simpliciter, *catholicam*. Quo nomine vera Ecclesia non raro in scriptoribus sacris intelligitur.

A n. 32), prius elegit infirma, ut post confunderet fortia. Elegit quippe stulta mandi, ut confunderet sapientes (I Cor. i, 27). Prius namque collegit indoctos, et postmodum philosophos; et non per oratores decuit piscatores, sed mira potentia per piscatores sagabit oratores. Dicit ergo: *Nunquid implebis sagenas pelle ejus, aut gurgustium piscium capite illius*. Subaudis, ut ego, qui intra Ecclesiam fidelium prius quasi pellem diaboli extremos e atque infimos colligo, et postmodum caput illius, id est prudentes mihi adversarios, subdo. Sequitur: *Pones super eum manum tuam?* Id est ut ego, qui forti illum potentia reprimens, non plus quam expediat savire permitto, ejusque savitiam quantum permisso in electorum meorum utilitatem retorqueo. Vel certe manum super eum ponere est virtutis potentate superare. Beato igitur Job per interrogationem dicitur:

Vers. 27. — *Pones super eum manum tuam?*

[Vet. XXIII.] Ac si aperte diceretur? Nunquid virtute illum propria s reprimes? Unde et apte mox subditur:

CAPUT XIX.

Int. — *Memento belli, nec ultra addas loqui.*

35. *Quam alta dispensatione Deus famulos suos vel minis, vel etiam flagellis premit.* — Alta dispensatio judiciorum Dei idcirco sæpe bene merentes famulos vel minis impetit, vel flagellis premit, vel quibusdam superimpositis oneribus gravat, vel laboriosis occupationibus implicat, quia mira potentia prævidet quod si quieti ac liberi in tranquillitate persistenter, s tentationes ferre adversarii non valentes, mentis prostrati vulneribus jacerent. Dum ergo eos foris tolerandis flagellis vel oneribus h occupat, a suscipiendis intus tentationum jaculis occultat. Moris quippe medicinalis est, ut sæpe fervorem viscerum in pruriginem cutis trahat, et plerumque inde interius curat, unde exterius sauciat. Ita nonnunquam divinæ dispensationis medicamine agitur ut exterioribus doloribus internum valens adimatur; et flagellorum sectionibus repellatur ea quæ occupare mentem poterat interior putredo vitiorum; et tamen sæpe dum patientis culpæ sibi homines conscii non sunt, et aut doloribus cruciantur, aut laboribus deprimantur, contra justum atque omnipotentem judicem in querelam prosiliunt, scilicet minus intuentes contra quam fortem adversarium bellum gerunt. Cujus si intolerabiles vires sollicite attendere, nequaquam de his quæ exterius tolerant murmurarent.

36. *Hæc gravia non videntur, si bella occulti adversarii graviora ponderemus. Non patris flagellum sed hostis gladium formidemus.* — Sed ideo videntur nobis hæc gravia, quia bella occulti adversarii nonnumquam pensare graviora. A quibus plerumque bellis, ut diximus, dum flagellamur, defendimur, dum affligimur, occultamur. Caro enim nostra prius quam resurre-

d Val. Cl., *sub pelle*.

e Laud., Pratel., Vindoc., *infirmos*.

f Ita Mss., non, *reprimis*, ut Excusis ferunt.

g Vindoc. ac Pratel., *tantantes... adversarios*.

h Ebroic. aliique Norm., cum Vindoc., *implicat*.

tionis incorruptione solidetur, si nullo mœnore afflictor, in tentationibus effrenatur. Quis autem nesciat quod multo melius sit ardere flamma febrium quam igne vitiorum? Et tamen cum febre corripimur, quia vitiorum æstus qui occupare nos poterat considerare negligimus, de percussione murmuramus. Quis nesciat quod multo melius sit doris in servitio hominibus subijci, quam blandientibus **1099** dæmoniis spiritibus subdi? Et tamen cum alto Dei judicio jago humanæ conditionis atterimur, in quærelam prosilimus, nimirum quia minus attendimus quod si nos nulla conditio servitutis opprimeret, fortasse mens nostra multis iniquitatibus pejus libera deserviret. Ideo ergo hæc quæ toleramus, gravia credimus, quia bella hostis calidi, quam sint contra nos dura atque intolerabilia non videmus. Menti enim nostræ omne pondus vilesceret, si ea quæ se opprimere poterant, occulti adversarii bella pensaret. Quid enim si omnipotens Deus onera quæ patimur sublevet, sed tamen sua nobis adjutoria subtrahat, et inter Leviathan istius nos tentamenta derelinquat? Sæviente tanto hoste quo ibimus, si nullis auctoris nostrî protectionibus defendamur? Quia ergo beatus Job culpæ sibi conscius non erat, et dura tamen flagella tolerabat, ne fortasse in vitio murmuratiōis ^a excedat, mœmoretur quod timeat, et dicatur ei: *Memento belli, nec ultra* ^b *addes loqui.* [Rec. XVIII.] Ac si ei aperte diceretur: Si occulti hostis contra te bellum consideras, quidquid a me pateris, non accusas. Si impotentem te adversarii gladium prospicis, flagellum patris nullatenus perhorrescis. Vides enim quali flagello te ferio, sed intueri negligis a quanto te hoste flagellando liberum servo. *Memento ergo belli, nec ultra addas loqui*, id est, tanto te ad disciplinam patris exhibe tacitum, quanto te prospicis ad bella hostis infirmum. Dum ergo me corripiente percuteris, ut æquanimiter feras, hostem tuum ad memoriam revoca, et durum non æstimes omne quod pateris, dum externis cruciatibus ab interna passione liberaris. Quia autem Leviathan iste de divina misericordia falsa sibi promissione blanditur, postquam terrorem fortitudinis ejus intulit, et beati Job animum in ejus circumspeditione commovit, dicens: *Memento belli, nec ultra addas loqui*; ut irremissibilem reatum ejus ostenderet, illico adjunxit:

CAPUT XX [Vet. XXIV, Rec. XIX].

VERS. 28. — ^c *Ecce spes ejus frustrabitur eum.*

37. *Diaboli et reproborum omnium æterna damnatio, præsentibus omnibus electis publicanda.* — Quod sic de eo debet intelligi, ut referri etiam ad illius corpus possit, quia iniqui omnes qui distractionem justitiæ divinæ non metuant, incassum sibi de misericordia blandiantur. Moxque ad consolationem nostram rediens, extremi judicii futurum ejus interitum prænuntiat, dicens:

Et videntibus cunctis præcipitabitur.

Cunctis enim videntibus præcipitabitur, quia æter-

^a Laud. et Val. Cl., *excidat.*

^b Duo Germ. et Pratel., *addas.*

^c Pratel., et *spes.*

A no tunc giudice terribiliter apparente, astantibus legionibus angelorum, assistente cuncto ministerio cœlestium potestatum, atque electis omnibus ad hoc spectaculum deductis, ista bellua crudelis et fortis in medium captiva deducitur, et cum suo corpore, id est cum reprobis omnibus, æternis gehennæ incendiis mancipatur, cum dicitur: *Discedite a me, maledicti, in ignem æternum, qui præparatus est diabolo et angelis ejus* (Matth. xv, 41). O quale erit illud spectaculum, quando hæc immanissima bestia electorum oculis ostendetur, quæ hoc belli tempore nimis illos terrere potuerat, si videretur! Sed occulto ac miro Dei consilio agitur, ut et nunc per ejus gratiam a pugnantibus non visa vineatur, et tunc a lætis victoribus jam captiva videatur. **1100** Tunc autem justî divino adjutorio quantum debitores sunt plenius recognoscunt, quando tam fortem bestiam viderint quam nunc infirmi vicerunt, et in hostis sui immanitate conspiciunt quantum debeant gratiæ defensoris sui. Redeunt enim de hoc prælio tunc milites nostri virtutum trophæa referentes; et receptis corporibus, cum jam in illo judicio cœlestis regni introitum sortiuntur, prius immanissimas vires hujus antiqui serpentis aspiciunt, ne vile æstiment quod evaserunt. Bene ergo dicitur: *Et videntibus cunctis præcipitabitur*, quia visa mors ejus tunc gaudium exhibet; cujus tolerata vita nunc justis quotidie in cruciatibus bellum movet. Sed audientes ista, ac si protinus quæremur, Domino dicentes: Domine, qui Leviathan istum tantæ esse fortitudinis non ignoras, eum in certamine infirmitatis nostræ cur suscitast? illico adjunxit:

CAP. XLI, VERS. 1. — *Non quasi crudelis suscitabo eum.*

[Vet. XXV, Rec. XX.] Et velut si mox a nobis causa rationis quæreretur. Quomodo non eum quasi crudelis suscitast, quem scimus quia tantos invadere et devorare permittist? statim subdidit, dicens:

CAPUT XXI.

VERS. 1, 2. — *Quis enim resistere potest vultui meo? et quis ante dedit mihi, ut reddam ei?*

38. *Gratia Dei gratuita.* — Quibus duobus versibus et virtutem suæ potentiæ, et omne pondus rationis explevit. Nam propter potentiam dixit: *Quis enim resistere potest vultui meo?* Et propter rationem subdidit: *Quis ante dedit mihi, ut reddam ei?* Ac si diceret: Non eum quasi crudelis suscito, quia de ejus fortitudine et electos meos potenter eripio, et rursus reprobos non injuste, sed rationabiliter damno; id est, et eos quos benigne eligo eripere mirabiliter possum, et eos quos respicio non injuste derelinquo. Nemo quippe ut divina illum gratia subsequatur prius aliquid contulit Deo. Nam si nos Deum bene operando prævenimus, ubi est quod Propheta ait: *Misericordia ejus præveniet me* (Psal. LVIII, 41). Si quid nos bonæ operationis dedimus, ut ejus gratiam mereremur, ubi est quod Apostolus dicit: *Gratia* ^d *salvati*

^d Duo Germ., Laud., Val. Cl. et Gemet., *salvi facti estis:*

estis per fidem; et hoc non ex vobis, ^a sed Dei donum est, non ex operibus (Ephes. II, 8)? Si nostra dilectio Deum prævenit, ubi est quod Joannes apostolus dicit: ^b Non quia nos dilexerimus Deum, sed quia ipse prior dilexit nos (I Joan. IV, 10)? Ubi est quod per Osee Dominus dicit: *Diligam eos spontanee* (Osee XIV, 5)? Si sine ejus munere nostra virtute Deum sequimur, ubi est quod per Evangelium Veritas protestatur, dicens: *Sine me nihil potestis facere* (Joan. XV, 5)? Ubi est quod ait: *Nemo potest venire ad me, nisi Pater qui misit me, traxerit eum* (Ibid. VI, 43)? Ubi est quod iterum dicit: *Non vos me elegisti, sed ego elegi vos* (Ibid. XV, 16)? Si saltem dona honorum operum virtute nostra bene cogitando prævenimus, ubi est quod rursum per Paulum ^c tam salubriter dicitur, ut omnis de se humanæ mentis fiducia ab ipsa cordis radice succidatur, cum dicit: *Non quia sufficiens simus aliquid cogitare a nobis quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est* (II Cor. III, 5)? Nemo ergo Deum meritis prævenit, ut tenere eum quasi debitorem possit; sed miro modo æquus omnibus conditor, et quosdam præelegit, et quosdam ^d in suis pravis moribus juste derelinquit.

1101 39. *Nec electis pietas sine justitia, nec reprobis justitia sine misericordia exhibetur.* — Nec tamen electis suis pietatem sine justitia exhibet, quia hic eos duris afflictionibus premit; nec rursum reprobis justitiam sine misericordia exercet, quia hic æquanimiter tolerat quos quandoque in perpetuum damnat. Si ergo et electi prævenientem se gratiam sentiunt, et reprobi juxta quod merentur accipiunt, et de misericordia inveniunt electi quod laudent, et de justitia non habent reprobi quod æccusent. Bene itaque dicitur: *Quis ante dedit mihi, ut reddam ei?* Ac si aperte diceretur: Ad parcendum reprobis nulla ratione compellor, quia eis debitor ex sua actione non tenor. Idcirco enim nequaquam cælestis patriæ præmia æterna percipiunt, quia ea nunc dum promereri poterant, ex libero arbitrio contempserunt. Quod videlicet liberum arbitrium ^e in bono formatur electis, cum eorum mens a terrenis desideriis gratia aspirante suspenditur.

[*Vet. XXVI.*] 40. *Bonum quod agimus et Dei est, et nostrum.* — Bonum quippe quod agimus, et Dei est, et nostrum: Dei per prævenientem gratiam, nostrum per obsequentem liberam voluntatem. Si enim Dei non est, unde ei gratias in æternum agimus? Rursum si nostrum non est, unde nobis retribuere præmia speramus? Quia ergo non immerito gratias agimus, scimus quod ejus munera prævenimur; et rursum, quia non immerito retributionem quærimus, scimus ^f quod obsequente libero arbitrio bona elo-

gimus que ægeramus. Sequitur: *Omnia quæ sub cælo sunt mea sunt.* Omnibus liquet quod non solum ea quæ sub cælo sunt, sed ipsa quoque quæ super cælos condita cælestia vocantur ejus voluntati serviunt a quo se creata esse meminerunt. Cur ergo tantummodo de inferioribus loquens ait.

CAPUT XXII.

Ibid. — *Omnia quæ sub cælo sunt, mea sunt?*

41. *Omnia Deo serviunt.* — Sed quia de Leviathan loquitur, qui jam non in ætherei cæli sede continetur, cuncta quæ sub cælo sunt asserit sua esse, ut eum quoque qui de cælo cecidit, suæ doceat potestati servire, ac si diceret: Leviathan iste beatitudinem quidem meam perdidit, sed dominium non evasit, quia et ipsæ mihi potestates inserviunt quæ mihi pravis actionibus adversantur. Sequitur:

Vers. 3. — *Non parcam ei in verbis potentibus, et ad deprecandum compositis.*

[*Res. XXI.*] 42. *Qua ratione diabolus dicitur Deum deprecari.* — Quis hoc, quod legisse se nequaquam novit, existimet, quia culpam suarum diabolus sit veniam petiturus? Sed ille fortasse homo, quem Leviathan iste in mundi termino vas sibi proprium facit ^h, quem, attestante Paulo, Dominus Jesus interficit spiritu oris sui, et destruat illustratione adventus sui (II Thess. II, 8), territus tantæ majestatis præsentia, quia exercere vires suas non valet, ad preces inclinatur. Quod tamen de ejus corpore, id est iniquis ⁱ omnibus intelligi aptius potest, qui sero ad petitionum verba veniunt, quia nunc exsequi facta contemnunt. Unde per Evangelium Veritas dicit: *Novissime veniunt et reliquæ virgines, dicentes: Domine, Domine, aperi nobis* (Math. XXV, 11). Quibus illico respondetur: *Aman dico vobis, nescio vos* (Ibid., 12). Sed cum verba potentia ad deprecandum componere dicitur, argat magis ut quod de ejus corpore in futuro diximus in hoc tempore sentiamus.

[*Vet. XXVII.*] 1102 43. *Irritæ sunt preces quam pia vita non sequitur. Nonnullis in usum negotiationis vertitur oratio. Veram orationem efficiunt amari gemitus, non verba composita.* — Sunt namque intra sanctam Ecclesiam nonnulli, qui prolixas ad Dominum preces habent, sed vitam deprecantium non habent; nam promissa cælestia petitionibus sequuntur, operibus fugiunt. Hi nonnunquam etiam lacrymas in oratione percipiunt, sed cum post orationis tempora eorum mentem superbia pulsaverit, illico in festu elationis intumescunt; cum avaritia instigat, mox per incendia avidæ cogitationis exarsuant; cum luxuria tentaverit, illicitis protinus desideriis ambulat; cum ira suaserit, mox mansuetudinem mentis flamma insensæ concremat. Ut ergo diximus, et factus in

^a Vindoc., *Dei enim... donum est.*

^b Vindoc., Pratel., etc., *non quasi nos dilexerimus.*

^c Laud., Vindoc., Pratel., Utic., *tam subtiliter.* Duo Germ., *ubi quod... tam subtiliter.*

^d Censet Jamesius legendum, *in suis reprobis, propter* Anglic. Mss. auctoritatem, quibus consentiunt Vindoc., Val. Cl., duo Germ. et plerique ex nostris.

^e Al., *in bonum.*

^f Ebroic., Gemet., al. Norm. et duo Germ., *quod subsequente.* Sic legitur in vet. Edit. Basil. et alia.

^g Duo Germ., Gemet., Pratel., Utic., *et verbis potentibus ad deprecandum.* Sicque desinops.

^h Vide lib. XXXII, c. 32.

ⁱ Laud., *hominibus.* Val. Cl., *hominibus intelligi altius.*

peccata percipiunt, et tandem, expletis precibus, cum ultiorum suggestionibus pulsantur, nequaquam pro aterni regni desiderio se fluxisse meminerunt. Quod sports de eo Babava inaptuit, qui justorum tabernaculi conspiciens, ait: *Moriatur anima mea morte iustorum, et facti novissima mea horum similia* (Num. xiv, 19). Sed cum compunctionis tempus abscessit, contra eorum vitam quibus se similem fieri etiam moriendo poposcerat, copiam præbuit; et cum occasionem de avaritia reperit, illico oblitus est quicquid sibi de innocentiâ optavit. Virtutis igitur pendens creatio non habet, quam nequaquam perseverantia continui prioris tenet. Quo contra bene de Anna floente prohibetur: *Vultusque ejus non sunt amplexus in divites mutati* (I Reg. i, 18), quia videlicet necesse ejus nequaquam post preces inepta lætitiâ lassivendo perdidit, quod orationis suæ tempore gemitum et rigore exquisivit. Nonnullis vero in usum negotiationis vertitur labor orationis. De quibus in Evangelio Veritas dicit: *Devorant domos viduarum sub obtentu prolizæ orationis. Hi accipient prolizius judicium* (Marc. xii, 40). Quia ergo iniquorum petitionibus qui Leviathan istius corpus sunt nullo modo parcitur, cum eorum preces opere destruuntur, recte nunc dicitur: *Non parcam ei verbis potentibus et ad deprecandum compositis.* ^b Quamvis et per hoc quod verba potentia et ad deprecandum composita referuntur, aperte inanitas orationis ostenditur. Veraciter namque orare, est amarus in compunctione gemitus, et non composita verba resonare. [Vet. XXVIII.] Sed quia antiquus hostis quo districtius frangitur, eo nequius per multiplicia argumenta dilatatur, cuius tamen insidias Dominus quanto subtilius occurrari considerat, tanto nobis misericordius manifestat, recte subjungitur:

CAPUT XXIV [Rec. XXII].

VERS. 14. — *Quis revelabit faciem indumenti?*

44. *Satan aliter religiosas mentes, aliter mundo deditas tentat.* — Leviathan iste aliter religiosas hominum mentes, aliter verò hunc mundo deditas tentat; nam pravis malis quæ desiderant aperte objicit, bonis autem latenter insidians, sub specie sanctitatis illudit. Illis velut familiaribus suis iniquam se et manifestius insinuat; istis vero velut extraneis cujusdam quasi honestatis prætextu se palliat, ut mala quæ eis publice non valet, tecta bonæ actionis veramine subintroumit. Unde et membra ejus sæpe cum aperta nequitia nocere non possunt, bonæ actionis habitum sumunt; ^d et prava quidem se opere exhibent, sed sancta specie mentiuntur. Iniqui enim si aperte mali essent, a bonis recipi omnino non possent; sed sumunt aliquid de visione honorum, **1103** ut dum

A boni viri in eis recipiunt speciem quam amant, permissum sumant etiam virus quod vitant. Unde quosdam Paulus apostolus intuens sub prædicationis velamine ventris studio servientes, ait: *Ipsæ enim Satanas transfiguratur se in angelum lucis* (II Cor. xi, 14). Quid ergo mirum si ministri ejus transfigurantur velut ministri justitiæ? Hanc transfigurationem Josue vidit, quando videns angelum, cujus esset partis inquisivit, dicens: *Noster es, an adversariorum* (Josue v, 13)? ut videlicet si adversæ virtutis esset, eo ipso quo se suspectum cognosceret, ab illusione resillret. Quia ergo Leviathan iste in eo quod iniquitatis opus molitur, sæpe et specie sanctitatis induitur; et quia nisi per divinam gratiam simulationis ejus detegi indumenta non possunt, bene dicitur: *Quis revelabit faciem indumenti ejus?* Subaudis nisi ego, qui servorum meorum mentibus gratiam subtilissimam discretionis inspiro, ut revelata malitia faciem ejus nudam videant, quam coopertam ille sub habitu sanctitatis occultat. Et quia aliquando fidellum mentes corrumpere ostensione sua, aliquando suggestionem conatur (agit enim modo opere, modo persuasionem), vete subjungitur:

CAPUT XXV.

IBID. — *Et in medium oris ejus quis intrabit?*

45. *Deus electis calliditatem ejus revelat.* — Subaudis nisi ego, qui per discretas electorum mentes suggestionum ejus verba discuto, et non ita hæc esse ut sonuerunt manifesto. Bonum namque videntur promittere, sed ad perditum finem trahunt. In medium igitur oris ejus intrare est calliditas ejus verba penetrare, ut nequaquam pensetur quid resonant, sed quo intendant. Intrare Adam in medium oris ejus noluit, quando intentionem persuasoris illius caute pensare neglexit; divinitatem quippe et se per illam accipere credidit, et immortalitatem amisit (Genes. iii). Unde ergo ab intellectu verborum ejus incute exterius stetit, inde se ori illius devorandum funditus præbuit. Sequitur:

CAPUT XXVI. [Rec. XXIII].

VERS. 5. — *Portas vultus ejus quis aperiat?*

46. *Portæ Leviathan pseudopredicatores appellatur. Has Dominus aperit, magistros errorum manifestando.* — Portæ vultus ejus sunt iniqui doctores, qui idcirco portæ vultus ejus vocati sunt, quia per ipsos quisque ingreditur, ut Leviathan iste enim in potestatis suæ principatu videtur. Sicut enim Scriptura sacra sanctos viros portas Sion vocare consuevit (Sion quippe speculatio interpretatur, et non immerito prædicatorum sanctos portas Sion dicimus, quia per eorum vitam atque doctrinam abscondita superbæ contemplationis intramus), ita etiam portis Levia-

^a Laud., Val. Cl., Fratol. et sine Germ., *rigor exquiriti.*

^b Ita ex omnibus nostris Mss. restituendum duximus, *quam prius legeretur, quia et per has.*

^c Laud. et Corb. Germ., *manifestus.*

^d Ebroic. aliique Norm., et præterea... *and sanctos.* Val. Cl., et præterea *quidem opere, amittit ea.*

^e Laud., *speciem sanctitatis induitur, quemadmo-*

dum in Psal. xxi, 1, *decorem indutus est.* Quam constructionem probant optimi scriptores.

^f Male in Edit. vet. et recent., *voluit.* Gassanv. tamen hunc errorem emendavit.

^g Gemet., *super illum.*

^h Vindoc., Laud., duo Germ., Norm., etc., et *immortalitatis gratiam.*

than istius errorum magistri signantur, quorum dom A
 prædicatio perversa recipitur, miseris auditoribus
 via perditionis aperitur. Sed portæ istæ ante oculos
 hominum plerumque ad introducendum quidem aper-
 tæ sunt, sed tamen ad deprehendendum clausæ, quia
 recta in specie exhibent, sed opere prava persua-
 dent. Ad deprehendendum ergo clausæ sunt, quia ne
 intrinsecus cognosci valeant, exteriori simulatione
 muniuntur. Quas tamen mira potentia Dominus aper-
 rit, quia electis suis hypocritarum mentes compre-
 hensibiles facit. *Portas ergo vultus ejus quis a aperiet?*
 Subaudis nisi ego, qui electis meis magistros erro-
 rum sub specie sanctitatis absconditos **1104** per-
 spicua cognitione manifesto. Et quia Antichristus
 veniens ipsas etiam summas hujus sæculi potestates
 obtinebit, qui duplici errore sæviens conatur ad se B
 corda hominum et missis prædicatoribus trahere, et
 commotis potestatibus inclinare, bene de Leviathan
 isto Dominus subdidit, dicens :

CAPUT XXVII [Vet. XXIX].

1103. — *Per gyrum dentium ejus formido.*

47. Dentes Leviathan iidem falsi doctores. — Mutato
 namque nomine, hos ejus dentes insinuare aliter
 voluit, quos superius portas vocavit. Perversi enim
 prædicatores portæ ejus sunt, quia ingressum perdi-
 tionis aperiunt. Dentes ejus sunt, quia eos quos ^b in
 errore capiunt, a veritatis soliditate confringunt.
 Sicut enim sanctæ Ecclesiæ dentes accipimus eos qui
 prædicationibus suis peccantium duritiam conterunt,
 unde ei per Salomonem dicitur : *Dentes tui c sicut*
greges detonsarum ascendentium de lavacro (Cant. iv, C
2); qui non immerito detonsis ac lotis ovibus com-
 parantur, quia innocuam vitam sumentes, in lavacro
 baptismatis conversationis pristina velleria velusta
 posterunt; ita etiam dentibus Leviathan istius erro-
 rum magistri figurantur, quia reproborum vitam
 mordendo dilaniant, et eos a veritatis integritate sub-
 ductos ^d in sacrificio falsitatis mactant. Quorum qui-
 dem prædicatio facile despici ab auditoribus poterat,
 sed hanc ante humana judicia adjunctus sæcularium
 potestatum terror exaltat.

48. Muniunt illos sæculi potestates. Alii verbis, alii
gladiis sæviunt. Insidiæ Antichristi ex falsis miraculis.
 — Recte ergo dicitur : *Per gyrum dentium ejus for-*
mido, id est, iniquos prædicatores Antichristi per-
 versæ hujus sæculi protegent potestates. Nam quos D
 illi appetunt loquendo seducere, multi potentium
 student sæviendo terrere. Per gyrum ergo dentium
 ejus formido est, ac si aperte diceretur : Idcirco ^e isti
 perversi prædicatores aliquos suadentes conterunt,
 quia circa ipsos sunt alii qui infirmorum mentes ter-
 rentes affligunt. Quale itaque illud tempus persecu-
 tionis apparebit, quando ad perversitatem fidelium
 pietatem alii verbis sæpiunt, alii gladiis ^f Quis enim

^a Laud., *aperit.*

^b Gemet., *in terrore.*

^c Laud. et Gemet., *sicut greges.*

^d Ebroic. et pler. Norm., *in sacrificio.*

^e Gemet. et Corb. Germ., *isti per se.*

^f Val. Cl., *impetratur.*

etiam infirmus Leviathan istius dentes non despice-
 ret, si non eos per circuitum potestatum sæcularium
 terror muniret? Sed duplici contra eos calliditate
 agitur, quia quod eis ab aliis verbis blandientibus
 dicitur, hoc ab aliis gladiis ferientibus ^g imperatur.
 Quæ utrorumque actio, id est potentiam atque ^h lo-
 quentium, in Joannis Apocalypsi brevis est sententia
 comprehensa, qua dicitur : *Potestas eorum in ore*
et in caudis eorum erat (Apoc. ix, 19). In ore namque
 doctorum, scientia; in cauda vero, sæcularium po-
 tentia figuratur. Per caudam quippe, quæ retro est,
 hujus sæculi postponenda temporalitas designatur,
 de qua Paulus apostolus dicit : *Unum autem, quæ*
retro sunt oblitus, ad ea quæ ante sunt extensus (Philip.
iii, 13). Retro enim est omne quod transit, ante vero
 est omne quod veniens permanet. Istis ergo equis, id
 est ^h nequissimis prædicatoribus, ubique carnali im-
 pulsus currentibus, in ore et in cauda potestas est,
 quia ipsi quidem perversa suadendo prædicant, sed
 temporalibus potestatibus fulti, per ea se quæ retro
 sunt exaltant. Et quia ipsi apparere despiciabiles
 possunt, ab iniquis auditoribus suis per eos sibi re-
 verentiam exigunt, quorum patrocinii fulciuntur.
 Unde hic quoque **1105** non immerito per gyrum
 dentium ejus formido inesse describitur, quia multis
 terroribus agitur, ut in perversis eorum prædica-
 tionibus etsi non veritatis sententia, certe temporalis
 potentia timeatur. Unde bene eundem Antichristum
 Psalmista descripsit, dicens : *Sub lingua ejus labor*
et dolor, ⁱ sedet in insidiis cum divitibus in oculis
(Psal. ix, 28). Propter enim perversa dogmata sub
 lingua ejus labor et dolor est; propter miraculorum
 vero speciem sedet in insidiis; propter sæcularis æ-
 tem potestatis gloriam, cum divitibus in oculis.
 Quia enim simul et miraculorum fraude et terrena
 potestate utitur, et in oculis et cum divitibus sede-
 re perhibetur :

CAPUT XXVIII [Rec. XXIV].

VERS. 6. — *Corpus illius quasi scuta fusilia.*

49. Mali corripientibus scutum excusationis oppo-
nunt. — Sacra Scriptura scuti nomine aliquando uti
 in parte prospera, aliquando in adversa consuevit.
 Nam sæpe scuti defensio pro divina protectione pon-
 nitur, nonnunquam vero pro humana repugnatione
 memoratur. ^j Pro divina enim protectione ponitur,
 sicut per Psalmistam dicitur : *Scuto bonæ voluntatis*
tus coronasti nos (Psal. v, 13). Scuto nos Dominus
 coronare perhibetur, quia quos protegens adjuvat,
 remunerans coronat. Rursum pro humana repugna-
 tione per eundem Prophetam scutum ponitur sicut
 alibi ait : *Ibi confregit cornua, arcum, scutum, gladium*
et bellum (Psal. lxxv, 4). In cornibus quippe elatio
 superborum, in arcu vero insidiæ longe ferientium, in
 scuto autem obstinata duritia defensionum, in gladio vi-

^g Duo Germ., Laud., Vindoc., Gemet., *loquacium.*

^h Deest *nequissimis* in Laud. et Val. Cl.

ⁱ Gemet., *sedet.*

^j Gemet., Pratel., Laud., duo Germ.: et pl., *pro divina enim protectione per Psalmistam dicitur.*

eina percussio, in bello vero ipsa contra Dominum mentis motio designatur. Quod nimirum totum in sancta Ecclesia confringitur, dum mentes Deo resistentium, superposito jago humilitatis, edomantur. Hinc rursus per eundem Psalmistam dicitur: *Arcum coarctet, et confringat arma, et scuta comburet igni* (Psal. xlv, 10). Arcum enim Dominus coarctet, cum occulta insidiantium machinamenta dissolvit. Arma confringit, cum ea quæ contra se erecta fuerant patrocina humana comminuit. Scuta igni comburit, cum peccantium mentes obstinata se duritia defendentes, ad penitentiam et confessionis ardorem sancti Spiritus calore succendit. [Vet. XXX.] Quod vero in hoc loco corpus Leviathan istius scutis fusilibus comparatur, perscrutandum nobis innuitur, quia durum quidem, sed tamen cum labitur, fragile solet esse vas omne quod fusile est. Scuta ergo si sunt fusilla, in suscipienda sagittarum percussione robusta sunt, sed casu fragilia. Ictu quidem ferientium minime penetrantur, sed suo se lapsu per fragmenta dissolvunt. Corpus ergo Leviathan istius, id est omnes iniqui, quia per obstinationem duri sunt, sed per vitam fragiles, scutis fusilibus comparantur. Cum enim verba prædicationis audiunt, nulla correptionis jacula se penetrare permittunt, quia in omni peccato quod faciunt, scutum superbæ defensionis opponunt. Nam cum talium quisque de reatu suæ iniquitatis arguitur, non mox cogitat quomodo culpam corrigat, sed quid in adjutorio suæ defensionis opponat. Nulla igitur veritatis sagitta penetratur, quia verba sanctæ correptionis in scuto excipit superbæ defensionis. Unde bene de Judæis contra præcepta Domini superba se defensione inentibus per Jeremiam dicitur: *Reddes eis vicem, Domine, juxta opera manuum suarum* (Thren. iii, 64). **1106** Moxque eandem viem expressius subdidit dicens: *Dabis eis scutum cordis laborem tuum* (Ibid., 65). Labor quippe Domini apparens inter homines passibilis ejus humanitas fuit, quam Judæi superbe sapientes dum cernerent, despexerunt; eumque immortalem credere dedignati sunt, quem natura passibili mortalem viderunt. Cumque ejus humilitatem conspicerent, superbæ fastibus obdurati, summa cura moliti sunt, ne eorum mentes sancta prædicantium verba penetrarent. Dum ergo eis Dominus vicem malorum operum redderet, dedit illis scutum cordis laborem suum, quia recto

judicio inde illos contra se superbe obstinatos exhibuit, unde ipse pro nobis infirmitate laboravit. Repulerunt quippe a se verba prædicantium, quia dedignati sunt in Domino infirma passionum. Laborem igitur Domini contra eundem Dominum scutum cordis habuerunt, quia superba sapientibus eo despectus apparuit, quo propter eos humilis fuit.

[Vet. XXXI.] 50. *Hoc scuto usi Adam et Eva.* — Hoc scutum, sicut jam superius diximus, primus ille peccator tenuit, qui, requirente Domino cur lignum

A vultum contigisset, non ad se culpam retulit, sed a muliere quam Dominus dederat se accepisse respondit (Genes. iii, 12); ut quasi reatum suum oblique in auctorem relideret, qui ei mulierem dederat quæ talia persuaderet. Hoc scutum etiam requisita mulier tenuit, quando neque ipsa ad se culpam retulit, sed serpentis illud persuasionibus replicavit, dicens: *Serpens decepit me, et comedi* (Ibid., 13), ut ipsa quoque reatum suum oblique in creatorem reduceret, qui illuc intrare serpentem persuasurum talia permisisset. Serpens vero jam non requiritur, quia nec ejus penitentia quærebatur. Hi autem quorum penitentia quæsitæ est, scutum nequissimæ defensionis contra justissimæ correptionis verba protulerunt (Genes. iii). Unde nunc usque in usum peccantium trahitur, ut culpa cum arguitur defendatur; et unde finiri reatus debuit, inde cumuletur. Bene ergo dicitur: *Corpus illius quasi scuta fusilla*, quia omnes iniqui, ne ad se corpulentium verba perveniant, quasi contra adversariorum jacula scuta defensionum parant. Quod videlicet ejus corpus adhuc nobis expressus detegit, dum subjungit:

CAPUT XXIX.

IBID. — *Compactum squamis se prementibus.*

51. *Squamis tecti reprobi jaculis veritatis resistunt.*

— Fertur quia draconis corpus squamis tegitur, ne citius jaculatione penetretur. Ita corpus omne diaboli, id est multitudo reproborum, cum de iniquitate sua corripitur, quibus valet tergiversationibus se excusare conatur, et quasi quasdam defensionis squamas objicit, ne transigi sagitta veritatis possit. Quisquis enim dum corripitur, peccatum suum magis excusare appetit quam deslere, quasi squamis tegitur, dum a sanctis prædicatoribus gladio verbi jaculatur. Squamas habet, et idcirco ad ejus præcordia transeundi viam verbi sagitta non habet. Duritia enim carnali repellitur, ne spiritualis ei gladius infligatur.

52. *His squamis obduratum cor Sauli, gratiæ sagittis potuit.* — Carnali sapientia contra Deum Saulus obduruerat, quando cor ejus nulla prædicationis Evangelicæ sagitta nulla penetrabat. Sed postquam forti cœlitus increpatione jaculatus, et superno respectu cæcatus est (lumen quippe ut acciperet amisit), ad Ananiam veniens illuminatur. In qua **1107** illuminatione quia defensionum suarum duritia occidit, bene de eo scriptum est: *Ceciderunt quasi squamæ ab oculis ejus* (Act. ix, 18). Carnalis videlicet tegumenti illum duritia presserat, et idcirco radios veri luminis non videbat. Sed postquam superbæ repugnationes ejus victæ sunt, defensionum ejus squamæ ceciderunt. Quæ quidem sub Ananiæ manibus ab oculis ceciderunt corporis, sed ante jam sub dominica increpatione ceciderant ab oculis cordis. Cum enim altæ invectionis jaculo confossus jaceret, humili jam et penetrato corde requirebat, dicens:

^a Corb. Germ. et Gemet., ad penitentiam confessionem ardore.

^b Val. Cl., humanitatem.

^c Gemet., duo Germ. et Val. Cl., qui illic.

^d Val. Cl., finire.

Dominus, quid me vis facere (Act. xi, 8)? Repente videlicet squamis, jam ad cordis viscera veritatis sagitta pervenerat, quando, deposita elatione superbia, cum quem impugnaverit, Dominum confitens, et quid ageret noscens, requiebat. Intueri libet ubi est servus ille persecutor, ubi lupus rapax. [Vet. XXXII.] Ecce in ovem jam versus est, qui percunctatur pastoris semitam quam sequatur. Et notandum quod cum diceret: *Quis es, Domine* (Act. xii, 8)? non ei a Domino respondetur: Ego sum unigenitus Patris, ego principium, ego Verbum ante saecula. Quia enim Saulus incarnatum Dominum credere contemnebat; et ejus humanitatis infirma despererat, de caelo hoc quod contempserat audivit: *Ego sum Jesus Nazareus, quem tu persequeris* (Ibid., 8). Ac et diceret: Hoc a me audi de superioribus, quod in me de inferioribus despicias. Aetorem caeli veniesse desperas in terram, ex terra ergo hominem cognoscere de caelo, ut tanto in me amplius sacramenta infirmitatis metuis, quanto et hinc producta in caelestibus ad excellentiam potestatis probas. Prosternebis ignis te, nequaquam tibi hoc astrum quod ante saecula Deus sum; sed illud a me audis quod de me credere dignaris. Postquam enim dixit *Jesus*, adhuc in expressionem terrenae inhabitationis subdidit *Nazareus*; velut si apertius diceretur: Humilitatis meae infirma suscipe, et tuae superbiae squamas amitte.

55. *In hypocritis durioris illis squamas. Malitiosas mentes hereticis similes.* — Sciendum tamen est quod istae defensionum squamae, quamvis pone omnia humanum genus contigant, hypocritarum tamen specialiter et callidiorum hominum mentes premunt. Ipsi etenim culpas suas tanto vehementius coniteri refugiant, quanto se stultius videri ab hominibus peccatores erubescunt. Corrupta itaque sanctitatis simulatio, et malitia oculata deprehensa, squamas obiecti defensionis, et veritatis gladium repellit. Unde bene per Prophetam contra Judaeam dicitur: *Ibi cubavit lamia, et invenit sibi requiem, ibi habuit foveam hereticus* (Isai. xxxiv, 14, 15). Per lamiam quippe hypocritas, per hereticum vero malitiosos quique, qui diversis se defensionibus contegunt, designantur. Lamia etenim humanam habere dicitur faciem, sed corpus bestiale. Sic et omnes hypocritas in prima facie quod ostendunt quasi ex ratione sanctorum est; sed bestiale est corpus quod sequitur, quia valde iniqua sunt quae sub boni speciei moluntur. Hereticus autem nomine malitiosorum mentium defensionem designatur, quia videlicet hereticus cum apprehenditur ejus et caput carniter, 1168 et pedes videntur, et corpus omne conspicitur; sed manus ut apprehensas fuerit, semetipsum in sphaeram colligit,

^a Val. Cl., ut auctorem caeli discas venisse in terram. Laud., Ebroic., Gemet., Pratel. et duo Germ., pro desperas, habent desperas, vel desperas.

^b Ita praeter Germ. omnes Mss. nostri et vet. Edit. At Gilot., Utic., Gussanv., cum jam dicto Gerin., loco stultius, habent cibus.

^c Al., caligosis, ut legitur in dyob, Germ., Gemet. aliisque vetustiorib. Cod.

A pedes intorem subtrahit, caput abscondit; et intem tenentis manus totum simul amittit, quod totum simul ante videbatur. Sic nimirum sic malitiosas mentes sunt, cum in suis excelsibus comprehendantur. Caput enim heretici carniter, quia quo initio peccator ad culpam accesserit videtur. Pedes heretici conspiciuntur, quia quibus vestigiis acquirit et perpetrata cognoscitur; et tamen, adductis repente excelsionibus, malitiosas mentes intorem pedes colligit, quia cunctis iniquitatis suae vestigia abscondit. Caput subtrahit, quia miris defensionibus nec inchoat se primum aliquid ostendit; et quasi sphaera in manum tenentis remanet, quia is qui corripit, cuncta quae jam cognoverat subito amittit, involutum intra conscriptum peccatorem tenet, et qui totum jam deprehendendo viderat, tergiversatione prae defensionis illusio, totum pariter igitur. Foveam ergo hereticus in reprobis habet, quia malitiosas mentes esse intra se colligens in tenebris defensionis abscondit. Sed in hoc quod se peccator excusat, in hoc quod caligosis defensionibus fixus in se oculum corripientis obambulat, divinus nobis sermo etiam quomodo a similibus subiciatur ostendit. Sequitur:

CAPUT XXX [Vet. XXXIII].

VERB. 7. — *Una uni conjungitur, et ne spiraculum quidem incidit per eam.*

56. *Iniqui alterna se invicem defensionis tentant.* — Iste squamas peccatorum, ne ab ore predicationis aliquo vitis spiraculo penetrantur, et obduratae sunt et conjunctae. Quos enim similes reatus sociat, concordia pertinacia etiam defensionis perverrae consistit, ut de facinoribus suis alterna se invicem defensione teneant. Sibi enim quisque memit, dum admoneri vel corrigi alterum permittit; et idcirco contra corripientium verba unanimiter assurgit, quia se in altero protegit. Bene ergo dicitur: *Una uni conjungitur, et ne spiraculum quidem incidit per eam*, quia in iniquitatibus suis, dum viciniam superbiae se defensione protegant, sanctae exhortationis spiracula ad se nullo modo intrare permittunt. Quorum postiferam concordiam adhuc apertius subdidit, dicens:

CAPUT XXXI.

VERB. 8. — *Una alteri adheret, et tenentes se nequaquam separantur.*

55. *Qui divini vis corrigi poterant, quomodo emendabuntur nisi?* — Qui enim divini corrigi poterant, in iniquitatum suarum pertinacia unum perdurant, et tanto magis quotidie a cognitione justitiae separabiliores sunt, quanto a se invicem nulla increpatione separantur. Nam sicut esse noxium solet si unitas desit bonis, ita perniciosum est si non desit malis.

^d Gemet., inspiraculum, et ita semper postea.

^e Gemet., alio sensu, quos enim similes reatus sociat.

^f In Vulgata, adheret. At in Hebraico fonte plur. usurpatur, legiturque ad litteram: *vir fratri suo adheret*.

^g Gemet., a cognatione... sunt. Habent etiam plurique Mss. Corb. Germ., a cogitatione... sunt.

Perveros quippe unitas corroborat, dum concordat; A et tanto magis incorrigibiles, quanto unanimis facti. De hac unitate reproborum a per Sapientem dicitur: *Stuppa collecta, synagoga peccantium (Eccli. xxi, 10)*. De hac Nabum propheta ait: *Sicut spinæ invicem se complectuntur, sic convivium eorum pariter potentium (Nabum i, 10)*. Convivium namque reproborum est delectatio temporalium voluptatum, in quo nimirum convivio pariter potent qui delectationis suæ illecebriis **1100** se concorditer debriant. Igitur quia membra Leviathan intus, id est iniquis animas, quos Dei sermo equanimem competitionibus comparat, ad defensionem suam par culpa commendat, bene dicitur: *Una alteri adhaerent, et tentantes se nunquam separantur*. Tentantes enim se separari nequeunt, quia se ad defensionem suam vicissim constituti sunt, quo se omni per omnia similes esse meminerunt. Descriptio itaque ejus corpore, ad caput sermo reducitur, et quæ per somnolentiam extremæ perorationis tempore antiquus hæc extorqueat notatur. Nam sequitur:

CAPUT XXXIII [Vol. XXXIV, Rec. XXV].

Vers. 9. — Sternutatio ejus splendor ignis.

56. Quæta summatio ex Antichristi signis et virtutibus innuitur. — Quædæ malis exponitur, si prius sternutatio quomodo agatur indagamus. In sternutatione quippe infusio a pectore exarscit, que cum apertis ad emittendam naræ non invenit, cerebrum tangit, et congesta per foras emittit, totum caput protinus concutit. In hoc itaque Leviathan corpore, id est sive in malis spiritibus, sive in reprobis hominibus, qui illi per similitudinem iniquitatis inhaerent, quasi infusio surgit a pectore, dum elatio se erigit ex presentis sæculi potentate. Quæ quasi ad emittendam pens non invenit, quia in hoc quod contra se extollitur, disponente Deo, quantum appetit prevalere prohibetur. Exarscens autem cerebrum tangit et concutit, quæ collecta clausa Satanae sensum in fine mundi b arctius percipit, et caput turbat, dicitur ipsam noctem malignorum spirituum per eum qui Antichristus dicitur in persecutione Adulterum vehementius ardeat. Tunc congesta infusio per ejus naræ agneditur, quia tota superbia ejus iniquitas apertis malis actibus demonstratur. Quia ergo sternutatio vocatur illa ejus extrema commotio qua damnatum hominem ingreditur, et per eum reprobis principatur. Qui tanta tunc virtute se commovet, et membra Domini, si potest fieri, atiam electa perturbat; tantis signis et prodigiis utitur, ut miraculorum potentis quasi quodam ignis lumine resplendens nifestetur. Quia ergo commotum caput illius animalis clarescere videtur, recte ejus sternu-

tatio splendor ignis vocatur. In eo enim quod se ad persequendos justos commovet, ante reproborum oculos signorum virtutibus lucent. Et quia ejus tyrannidi sapientes mundi adhaerent, eorumque consiliis omne quod prævum molitur exercet, recte subjungitur:

CAPUT XXXIII [Vol. XXXV].

Vers. — Et oculi ejus ut palpebras diluculi.

57. Oculi ejus, id est consilii, cur palpebris diluculi comparantur. — Per oculos quippe, qui, inherentes capiti, utilitati visionis inserviunt, non immerito ejus consilii designantur, qui dum perversis machinationibus quæ qualiter agenda sunt, prævident, malignis ejus operariis quasi ostensam pedibus iter præbent. Qui recte palpebris diluculi comparantur. Palpebras namque diluculi, extremas noctis horas accipimus, in quibus quasi nox oculos aperit, dum venturae lucis jam initia ostendit. Prudentes igitur sæculi, malitiae Antichristi perversis consiliis inherentes, quasi palpebræ sunt diluculi, quia fidem quam in Christo inveniunt quasi erroris noctem asserunt, et venerationem Antichristi verum esse mans polleunt. Spondent enim se tenebras repellere et veritatis lucem signis clarescentibus **1110** nuntiare, quia nec persuadere quæ volent possunt, nisi exhibere se meliora fateantur. Unde hic ipse euluber in paradiso primis hominibus loquens (Genes. iii, 5), in eo quod se melius aliquid providere simulavit, quasi diluculi palpebras aperuit, quando in innocentes mentibus humanitatis ignorantiam reprehendit, et scientiam divinitatis promittit. Quasi ignorantiam enim tenebras repellebat, et æternæ scientiæ divinum mane nuntiabat, dicens: *Aperiantur oculi vestri, et eritis sicut dii, scientes bonum et malum (Ibid.)*. Ita in illo tunc damnato homine veniens, ejus oculi palpebris diluculi comparantur, quia sapientes illius simplicitatem veræ fidei quasi transactæ noctis tenebras respiciunt, et e ejus signa mendacia quasi exsurgentis solis radios ostendunt. Sed quia Leviathan iste non solum habet oculos qui malignis consiliis perversa provideant, sed os quoque ad pervertendas mentes hominum aperit, quoniam per prædicatores pravos ad diligendam erroris fallaciam auditorum corda succendit, apte subjungitur:

CAPUT XXXIV [Rec. XXVI].

Vers. 10. — De ore ejus lampades procedunt.

58. Os Antichristi sunt ejus prædicatores. — Qui enim provident oculi, qui autem prædicant os vocantur. Sed de hoc ore lampades exeunt, quia mentes audientium ad amorem perfidiæ accendunt; et unde quasi per sapientiam lucent, inde procul dubio per nequitiam concremant. Sed qualis d ipsa sapien-

a Gemet., Pratel., Utr., Vindob., Val. Cl., duo Germ. et pler. Mss., per Salomonem. Quod observatione dignum, quia iude consicere licet Gregorium Salomoni librum Ecclesiastici tribuisse. Saepè tamen alibi hunc librum laudat, dissimulato Salomonis nomine. Ita l. xx Moral., n. 51: *Recte quoque per quemdam sapientem dicitur*. Vide l. xxvii, n. 47 et 53,

maximè l. xxxiii, n. 23. Non aliter laudat sanctus Doctor scriptorem libri Sapientiæ, ut videre licet lib. xix, n. 26.
b Pratel., acrius.
c Gemet., et ejus ignis.
d Duo Germ., Ebroic., Gemet. et al., ipsa sapientia.

tia eorum lux sit ostenditur, cum protinus subinfer-
tur :

CAPUT XXXV [Vet. XXXV].

Ibid. — *Sicut tædæ ignis accensæ.*

59. *Ardent per malitiam, lucent per virtutis simulationem.* — Ecce jam hypocrisis eorum aperte describitur quorum prædicatio tædarum lampadibus comparatur. Tæda enim cum accenditur odorem quidem suavem habet, sed lumen obscurum. Ita isti prædicatores Antichristi, quia sanctitatis sibi speciem arrogant, sed tamen opera iniquitatis exercent, quasi blandum quidem est quod redolent, sed nigrum quod lucent. Olent enim per simulationem justitiæ, sed obscurum ardent per nequitiae perpetrationem. Quorum simulationis malitiam Joannes in Apocalypsi brevi descriptione comprehendit, dicens : *Vidi aliam bestiam ascendentem de terra, habentem duo cornua similia agni, et loquebatur ut draco* (Apoc. XIII, 14). Priorem quippe bestiam, id est Antichristum superiore jam descriptione narraverat; post quem etiam hæc alia bestia ascendisse dicitur, quia post eum multitudo prædicatorum illius ex terrena potestate gloriatur. De terra quippe ascendere est de terrena gloria superbire. Quæ habet duo cornua agni similia, quia per hypocrisim sanctitatis eam quam ^a in se veraciter Dominus habuit ^b singularem sibi inesse et sapientiam mentitur et vitam. Sed quia sub agni specie auditoribus reprobis serpentinum virus ^c infundit, recte illic subditur : *Et loquebatur ut draco.* Ista ergo bestia, id est prædicantium multitudo, si aperte ut draco loqueretur, agno similis non appareret; sed assumit agni speciem, ut draconis exercent operationem. Quod hic utrumque per tædarum lampades exprimitur, quia et obscurum ardent per effectum malitiæ, et quasi suave redolent per simulationem vite.

60. *Multi jam exstant Antichristi prædicatores. Eorum vita exploranda ut moneta. Antiquorum patrum institutis concordet.* — Sed nequaquam æstimandum est quod tunc solum Antichristi prædicatores apparebunt, et nunc ab humanis deceptionibus desunt. Modo **IIII** namque priusquam per semetipsum appareat, nonnulli illum vocibus, ^d plerique autem moribus prædicant. An prædicatores simulationis illius non sunt, qui cum sacros Dei ordines obtinent, fugientem totis desideris mundum tenent; qui ^e virtutes esse ostendunt quæ faciunt, sed vitium est omne quod agunt? [Vet. XXXVII.] Sed electorum mens quanto magis internæ luci inhæret, tanto subtilius quo modo virtutes a vitis discernere debeat videt. Quid autem mirum est hoc nos spiritaliter agere quod quotidie corporaliter cernimus nummularios implere? Qui cum numisma percipiunt, prius quali-

^a Laud., ipse. Corb. Germ., paulo ante, qui habet, pro quæ.

^b Ebroic., singulariter.

^c Turon., duo Germ. et pl., infunditur.

^d Gemet. et Corb., Germ., plerique autem moribus prædicatores illius simulationis sunt, qui.

^e Val. Cl. et Germ., qui virtutis esse.

A talem illius, post figuram, ad extremum vero pondus examinant, ne aut sub auri specie æs lateat, aut hoc quod veraciter aurum est monetæ reprobæ figura dehoneat; aut quod et aurum, et rectæ figuræ est, hoc non integrum pondus legivot. Cum igitur mira ignotorum hominem facta conspiciamus, residere ad mentis nostræ trutinam quasi solertes nummularii debemus, ut prius discretio aurum examinet, ne sub virtute se vitium occultet, et quod prava intentione agitur, ^f recti visione pallietur. Cujus si intentionis qualitas approbatur, ^g impressæ mox formulæ figura quærenda est, si a probatis monetariis, id est ab antiquis patribus ducitur, et ab eorum vitæ similitudine nullo errore vitiat. Cum vero et per intentionem qualitas, et recta per exemplum figura cognoscitur, restat ut integrum ejus pondus exquiratur. Bonum quippe quod per signa et miracula coruscat, si perfectionis summam non habet, pensari sollicitè per cautelam circumspectionis debet, ne dum imperfecta res ^h quasi pro perfecta accipitur, in accipientis damnum vertatur. Prædicatores itaque Antichristi quomodo veram numismatis qualitatem tenent, qui in his quæ agunt intentionis rectæ vim nesciunt, quia per hæc non coelestem patriam, sed calmen gloriæ temporalis exquirunt? Quomodo a monetæ figura non discrepant, qui ab omni pietate justorum justos persequendo discordant? Quomodo in se integritatis pondus ostendunt, qui non solum humilitatis perfectionem nequaquam assecuti sunt, sed neque ipsam primam ejus januam contigerunt? C Hinc ergo, hinc electi cognoscant quomodo eorum signa despiciant, quorum profecto actio omne quod a piis patribus gestum memoratur impognat. Sed ipsi quoque electi dum tot signa conspiciunt, dum contemnentes vitam tanta ejus miracula perhorrescunt, quoddam dubietatis nubilum in corde patiuntur, quia dum se per prodigia illius malitia elevat, in istis aliquatenus visus certior caligat. Unde recte subditur :

CAPUT XXXVI [Rec. XXVII].

VERS. 11. — *De naribus ejus procedit fumus.*

61. *Visis Antichristi prodigiis, electi turbabuntur et titubabunt. Ut in errore plene capiantur feri non potest.* — Oculorum quippe acies fumo sauciatur. Fumus ergo de ejus naribus procedere dicitur, quia de miraculorum ejus insidiis ad momentum caliginosa dubietas etiam in electorum corde generatur. De Leviathan naribus fumus exit, quia ex ejus prodigiis mendacibus etiam bonarum mentium oculos trepidationis caligo confundit. Tunc namque in electorum cordibus conspectis terribilibus signis, obscura cogitatio conglobatur. Unde **IIII** hoc quod jam supra protulimus veritatis ore per Evangelium dicitur :

^f Turon., Laud., Val. Cl., Gemet. et Corb. Germ., recta.

^g Germ., Turon., Laud. et al., impressæ mox formula figuræ.

^h Val. Cl., quasi perfecta. Turon. et duo Germ., quasi pro perfecta.

Surgent pseudochristi et pseudoprophetae, et dabunt A in terrenorum hominum mente coacervat. Iste fumus ex ejus naribus prodiens aliquando ad tempus etiam electorum oculos tangit. Hunc namque intrinsecus fumum patiebatur Propheta, cum dixit: *Turbatus est pro ira oculus meus (Psal. vi, 8)*. Hujus inundatione premebatur, dicens: *Cor meum conturbatum est in me, et lumen oculorum meorum non est mecum (Psal. xxxvii, 11)*. Fumus quippe iste obtundit aciem cordis, quia caliginis suæ nubilo serenitatem intimæ turbat quietis. **1113** Cognosci vero nisi tranquillo corde non potest Deus. Unde per eundem prophetam rursus dicitur: *Vacate et videte quoniam ego sum d Deus (Psal. xlv, 11)*. Vacare autem mens non potest quæ hujus fumi inundationibus premitur, quia in ea terrenarum cogitationum volumina ex præsentis vitæ amore glomerantur. Lumen ergo quietis * internæ hoc fumo amittitur, quia curarum prurigine cordis oculus dum confunditur te-nebratur.

CAPUT XXXVII.

1810. — *Sicut ollæ succensæ atque ferventis.*

62. *Quanto tunc zelo æstuabunt. Quid diabolus fumo pestiferi halitus, in humanis cordibus operetur. Deus nisi a tranquillo corde cognosci non potest.* — Velut enim olla fervens est unaquæque tunc anima, cogitationum suarum impetus quasi spumas ardentium undarum sustinens, quas et ignis zeli commovet, et ipsa temporalis oppressio more ollæ intrinsecus clausas tenet. Unde Joannes quoque cum hujus bestię signa narraret, adjunxit: *Ita ut ignem faciat de cælo descendere (Apoc. xiii, 13)*. Ignem quippe de cælo descendere est de cœlestibus electorum animis sancti zeli flammæ emanare. [Vet. XXXVIII.] Quia vero Leviathan iste alias non solum serpens, sed C etiam regulus dicitur, pro eo quod immundis spiritibus, vel reprobis hominibus principatur, sicut Isaias ait: *De radice colubri egredietur regulus (Isai. xiv, 29)*, inspiciendum nobis summopere est qualiter regulus perimat, ut, ex operatione reguli, hujus nobis malitia apertius innotescat. Regulus namque non morsu perimit, sed flatu consumit. Sæpe quoque aërem flatu afficit, et quidquid vel positum longe contigerit sola narium inspiratione tabefacit.

63. Hinc, ergo, hinc pensare compellimur, per hoc quod de naribus ejus fumus procedere dicitur, etiam priusquam apertus appareat, quid quotidie in humanis cordibus fumo pestiferæ exhalationis operetur. Quia enim, sicut et superius diximus, fumo oculorum acies infirmatur, non immerito de ejus naribus D fumus procedere asseritur, cujus noxiis inspirationibus prava in humanis cordibus cogitatio nascitur, per quam acies mentis obtunditur, ne lux interna videatur. Quasi enim flatu narium caliginem emittit, quia in reproborum cordibus insidiarum suarum aspirationibus ex amore vitæ temporalis æstum congerit multiplicium cogitationum. Et velut fumi globos multiplicat, quia inanissimas præsentis vitæ curas

* Editi cum Mss. duo Germ., *signa magna*, quæ ultima vox abest a Mss. Vindoc., Norm., etc., nec legitur aut in Vulgata, aut in textu Græco.

^b Vindoc., Ebroic, et al., *quid futurum sit*, Corb. Germ., *quid fiendum sit*.

^c Al., *plane*, ut in Laud. legitur.

^d Gemet. et Corb. Germ., *Dominus*.

^e Norw., Vindoc., Laud., Val. Cl. et duo Germ., *æternæ*.

^f Gemet., Pratel., Val. Cl. et duo Germ., *præ-rum*.

git incendit, nisi ira innuitur? Residuum ergo erucæ locusta comedit, quia sæpe cum luxuriæ vitium a mente recesserit, inanis gloria succedit. Nam quia jam per amorem cordis non sternitur, quasi sanctam se ex castitate gloriatur. Et residuum locustæ bruchus comedit, quia sæpe cum inani gloriæ, quæ quasi ex sanctitate veniebat, resistitur, vel ventri vel quibuslibet ambitionis desideriis immoderatus indulgetur. Mens enim Dei nescia, tanto atrocius ad quemlibet ambitum ducitur, quanto nullo vel humanæ laudis amore refrenatur. Residuum bruchi rubigo consumit, quia sæpe dum ventris ingluvies per abstinentiam restringitur, iræ impatientia acrius dominatur; quæ more rubiginis quasi exurendo messem comedit, quia virtutum fructus impatientiæ flamma tabefacit. Cum ergo vitia vitis succedunt, agrum mentis alia pestis devorat, dum alia relinquit.

[*Vet. XL.*] 65. *Ebrii sunt qui mundi hujus amore turbati, mala quæ patiuntur non sentiunt.* — Bene autem illic subditur: *Expergiscimini ebrii, et flete* (*Ibid.*). Ebrii quippe vocati sunt qui, mundi hujus amore confusi, mala non sentiunt quæ patiuntur. Quid est ergo dicere: *Expergiscimini, ebrii, 1114 et flete* (*Joel. 1, 5*), nisi somnum vestræ insensibilitatis excutite, et, in devastatione cordis tot sibi succedentibus vitiorum pestibus, vigilantibus lamentis obviate? Per tot igitur globos de Leviathan naribus fumus surgit, per quot nimirum pestes frugum cordis reprobi occulta aspiratione consumit. Cujus adhuc fumi vim sollicite Dominus exprimit, cum illico subjungit: *Sicut ollæ succensæ atque ferventis.* Olla enim succenditur cum mens humana maligni hostis suggestionibus instigatur. Olla autem fervet cum jam etiam per consensum in desideriis prævæ persuasionis accenditur. Et tot undas quasi fervendo projicit, per quot se nequitas usque ad exteriora opera extendit. Hunc namque carnalis conscientiæ, id est ollæ fervorem, ex Leviathan fumo venientem propheta conspexerat, eam dicebat: *Ollam succensam ego video, et faciem ejus a facie Aquilonis* (*Jerem. 1, 13*). Ab Aquilonis namque facie humani cordis olla succenditur, dum instigatione adversarii spiritus illicitis desideriis inflammatur. Ille namque qui ait: *«Sedebam in monte testamenti, in lateribus Aquilonis* (*Isai. xiv, 13*), mentem quam semel ceperit malignis persuasionis suæ flatibus, quasi suppositis ignibus, accendit, quatenus, non contenta presentibus, indesinenter per desideria æstuet, ut alia contemnenda appetat, alia adepta contemnat: ut modo suis compendiis inhiat, modo alienis commodis etiam cum proprio detrimento contradicat, modo carnis illecebris satisfaciat, modo quasi in quodam culmine per cogitationis superbiam raptâ, carnali cura postposita,

* Gemet. et Corb. Germ., *ira impatientiæ.*

^b Gilot., Vatic., Gussanv., *labescit*; repugnantibus Mss. et vet. Edit.

^c Germ., Laud. et Val. Cl., *ponam sedem meam ad aquilonem, ero similis Altissimo.*

^d Turon., *facibus.*

^e Turon., Gemet., Vindoc., Germ., *typo.* De hæc

A totam se in e typho elationis attollat. Quia ergo cor per varia desideria abducitur, quod instigationibus Leviathan istius inflammatur, recte ejus fumus succensæ et ferventi ollæ similis esse perhibetur, quia per tot se fervores afflata ejus instigationibus conscientia erigit, per quot intra se cogitationes intumescit. Quod verbis aliis adhuc veritas apertius exsequitur, dum subjungitur:

CAPUT XXXVIII [*Rec. XXVIII.*]

VERS. 12. — *Halitus ejus prunas ardere facit.*

67. *Carnalis mens, tanquam pruna flatu diaboli inflammata.* — Quid enim prunas nisi succensas in terrenis concupiscentiis reprobatorum hominum mentes appella? Ardent enim cum quodlibet temporale appetunt, quia nimirum urunt desideria quæ quietum ac integrum esse animum non permittunt. Toties igitur Leviathan e halitus prunas accendit, quoties ejus occulta suggestio humanas mentes ad delectationes illicitas pertrahit. Alias namque superbiæ, alias invidiæ, alias luxuriæ, alias avaritiæ facibus inflammat. Superbiæ quippe h facem menti Evæ supposit, cum hanc ad contemnenda verba dominicæ jussionis instigavit (*Genes. iii, 5*). Invidiæ quoque flamma Cain animum succendit, cum de accepto fratris sacrificio doluit, et per hoc usque ad fratricidii facinus pervenit (*Genes. iv, 8*). Luxuriæ facibus cor Salomonis exussit, quem tanto mulieribus amore subdidit, ut, usque ad idolotum venerationem deductus, dum carnis delectationem sequeretur, conditoris reverentiæ oblivisceretur (*III Reg. xi, 4*). Avaritiæ quoque igne Achab animum concremavit, cum eum ad appetendam alienam vineam impatientibus desideriis impulit, et per hoc usque ad reatum homicidii pertraxit (*III Reg. xxi*). Tanto igitur Leviathan iste halitu in prunis flatur, 1115 quanto annis suggestionis occultæ humanas mentes ad illicita inflammat. Unde et bene mox subditur:

CAPUT XXXIX [*Vet. XLI*]

IBID. — *Et flamma de ore ejus egreditur.*

68. *Per Antichristum ardentius sæviet. Non comburitur nisi lignum, fenum, stipulam. Ejus flammam extinguunt lacrymæ.* — Flamma quippe oris ejus est ipsa instigatio occultæ lentionis. Prævæ enim suggestionis verba ad inusensumque animum facit, sed flamma est quod de ejus ore egreditur, quia ardet in desideriis animus cum ejus suggestionibus instigatur. Hæc quotidie suggerit, hæc usque ad presentia vitæ terminum suggerere non desinit; sed tunc se nequius dilatat, cum per illum damnatum hominem veniens, in hujus mundi se gloria apertius ostendat. Tunc ab ejus naribus vastior fumus procedit, quia humana corda signorum ejus admirationibus territa amplior instigatio percussit. Tunc ejus halitus vehe-

voce vide notam g ad cap. 6 hujus libri, num. 13, et l. xxiii, n. 25.

^f Gemet. et Corb. Germ., *afflata.*

^g Laud., *altius.*

^h In Gilot. et Vatic., *faciem*; manifesto errore.

ⁱ Sc. Antichristum. Vide supra, l. xxxii, n. 22 et infra, l. xxxiv, n. 1, 29, et passim.

mentus prunas ardere facit, quia reproborum mentes, quas jam calentes amore gloriæ temporalis invenerit, **1116** suggestionis suæ flatibus usque ad nequitiam exardescere crudelitatis incendit. Tunc de ore ejus flamma egreditur, quia quidquid per se, quidquid per prædicatores suos loquitur, ignis est quo instructiosa ligna concrementantur. Igne autem terrenæ concupiscentiæ eorum mens tangitur, qui nequaquam fieri pretiosa metalla concupiscunt. Qui ergo oris ejus non vult flamma affici, juxta doctrinam

veri sententiam, non lignum, solum, stipula, sed aurum, argentum, et pretiosus lapis curet inveniri (*J. Car. III, 12*), quia tanto ignis suasionis illius amplius incendit, quanto se ei ad consentiendum meliorem quisque præbuerit. Sed quia nulla ratione conceditur ut mens in hac corruptibili carne posita nequaquam suasionis illius ardore tangatur, restat ut malignis flatibus adusta, ad orationis operam se sine cessatione convertat. Flammam quippe suggestionum illius extinguat citius unda lacrymarum.

LIBER TRIGESIMUS QUARTUS,

Exponitur capituli XLI versus 13 cum reliquis, de diaboli præsertim superbia et sævissimis in sanctos Antichristi persecutionibus.

CAPUT PRIMUM.

A. *1. Senescente mundo, tribulationes cum temporibus crescunt. Diabolus tanto acrius sævit, quanto pœnæ consumptioni est vicinior.* — Quia ex hoc mundo corpus gerimus, universitatis terminum * ex ea qua nos sumus parte pensemus. Citius quippe qualis sit mundi finis agnoscimus, si sollicitè aspiciamus hoc quod de mundo gestamus. Ætas etenim nostræ per juveniles annos robustus vige, in senili autem tempore crebrescentibus morbis excoquitur; et dum diutius distenditur ut subsistat, moriendi vitæ quotidie deficit per momenta vivendi. Ita etiam mundi tempus dum venientibus annis augetur, ^b crebrescentibus malis afficitur; et unde ætatis augmentum percipit, inde salutis dispendium sentit. Tribulationes namque illi cum temporibus crescunt, et eo deinceps vita debilius tolerat, quo quasi ad vitam provecor durat. Totis enim contra illum hostis antiquus viribus solvitur, qui quamvis jam nunc interiit pro eo quod supernæ conditionis beatitudinem amisit, tunc tamen plenius exstinguitur, quando, et a tentandi licentia abstractus, æternis incendiis religatur. Unde et extrema mundi atrocius tentaturus aggreditur, quia tanto sit ferventius ad sævitiam, quanto se vicinioram sentit ad pœnam. Considerat quippe quod juxta sit ut licentiam nequissimæ libertatis amittat, et quantum brevitate temporis angustatur, tantum multiplicitate crudelitatis expandatur, sicut de illo voce angelica ad Joannem dicitur: *Væ terra et mari, quia descendit diabolus ad vos habens iram magnam, sciens quod modicum tempus habet* (*Apoc. XII, 12*). Tunc ergo in magnæ iræ fervorem se dilatat, ne qui in beatitudine stare non possunt, in damnationis suæ foream cum paucis ruat. Tunc quidquid nequiter suæverit, ^c callidius exquirat; tunc cervicem superbiæ altius erigit, et per damnatum illum quem gesta hominem omne quod temporaliter prævalet nequiter ostendit. Unde et divina voce recte nunc dicitur:

* Duo Germ., Laud., Gemet. et plur., ex ea quas nos.

^b Val. Cl., crescentibus malis.

^c Idem Codex cum Germ., callidus.

^d Ita Laud., Vindoc., duo Germ., Gemet., aliique

CAPUT II [Rec. I].

B. *VERS. 13. — In collo ejus morabitur fortitudo.*

2. Superbiæ Antichristi accedet explendæ nequitia potestas. — Quid enim collo Leviathan istius, ^a nisi elationis extensio designatur? qua, contra Deum se erigens, cum simulatione sanctitatis etiam temporis potestatis extollitur. Quin enim per collum superbia exprimitur, Isaias propheta testatur, qui Jerusalem blas redarguit, dicens: *Ambulaverunt extento collo* (*Isai. III, 16*). In collo ergo Leviathan istius fortitudo demorari dicitur, quia elationi illius etiam subjuncta potentia suffragatur. Nam quidquid tunc superbe extollitur, quidquid callide machinatur, etiam cum virtute potentia secularis exsequitur. Quod Daniel propheta intuens, ait: *Dolus in manu ejus dirigitur* (*Dan. VIII, 25*). Dolus quippe in manu ejus est fraus in virtute, quia omne quod nequiter vult, hoc ad tempus exsequi etiam fortiter potest. ^e Dolus vero ejus dirigi dicitur, quia fraudis ejus malitia nulla difficultate præpeditur. Hoc enim Leviathan iste vel vasa ejus habere crebro proprium solet, quod ad iniquitatis suæ cumulum ea quæ nequiter appetunt explere nequius possunt.

3. Divini muneris est erga electos, quod cogitatum malum perpetrare nequeant. — Nam cum fortasse insistantur electi, atque in desideriis illicitis ruunt, in hoc plerumque divini muneris manu retinentur, quod voluntatis miseræ nullos effectus inveniunt. Cumque eorum votis valida contrarietas nascitur, plerumque ex ipsa impossibilitate corriguntur, et miræ internæ dispositionis ordine, per conversionem mutatio malæ voluntatis sequitur, dum per infirmitatem perfecti denegatur. Hinc est enim quod, sub specie uniuscujusque animæ, de infirmante Judæa, atque in prævis itineribus gradiente, per prophetam Dominus dicit: *Ecce ego sepiam viam tuam* **1117** *spinis, et sepiam eam maceris, et semitas suas non inveniet, et sequetur amatores suos, et non apprehendet eos, et quæret eos, et non inveniens dicet: Vadam et*

Norm. In Editis veteribus et recentioribus, ostensio.

^a In Laud., post hæc verba, *dolus vero*, ad marg. legitur: *in manu ejus*. Alii Mss., *dolus ergo ejus*.

^e Laud., duo Germ., Vindoc., Gemet., aliique Norm., *et non inveniet, et dicet*.

revertar ad virum meum priorem, quia mihi bene erat tunc magis quam nunc (Osee, II, 6). Spinis enim electorum viæ sepiuntur, dum ^a dolorem punitionis inveniunt in hoc quod temporaliter concupiscunt. Quasi interposita maceria ^b viis eorum obviat, quorum nimirum desideria ^c perfectionis difficultas impugnat. Horum profecto animæ amatores suos querunt, et non inveniunt, dum sequendo malignos spiritus, nequaquam eas quas appetunt hujus sæculi voluptates apprehendunt. Bene autem subditur quod ex ipsa difficultate mox dicat: *Vadam et revertar ad virum meum priorem, quia bene mihi erat tunc magis quam nunc* (Math. XII, 41). Prior quippe vir Dominus est, qui castam sibi animam sancti Spiritus interposito amore conjunxit. Quem tunc mens uniuscujusque desiderat, cum multiplices amaritudines velut quasdã spinas invenit in iis delectationibus quas temporaliter concupiscit. Nam dum adversitatibus mundi quem diligit morderi anima cœperit, tunc plenius intelligit quanto illi cum priore viro melius fuit.

4. *Quos voluntas prava pervertit, sæpe corrigit adversitas.* — Eos ergo quos voluntas prava pervertit, plerumque adversitas corrigit. Unde et nimis timendum est ne sequantur prospera cum desiderantur injusta, quia difficilius malum corrigitur, quod perfectionis etiam prosperitate fulcitur. Leviathan itaque iste qui cum membris suis æternis est cruciatibus deputatus, et dolus in manu ejus dirigitur, et in collo ejus fortitudo demoratur, quia hoc quod temporaliter perversa contra bonos voluntate desiderat, perversiore facultate consummat, ut tanto ei de adversitate in præsentem nil obstat, quanto ei in posterum de prosperitate nihil remanet. Et quia omnis qui perversis moribus amicitias ejus innotescit prius veras aentis divitias amittit, apte subjungitur:

CAPUT III [Vet. II, Rec. III].

IBID. — *Et faciem ejus præcedet egestas.*

5. *Electorum paupertas est cœlestis divitias amississe.* — Per faciem quippe solet notitia designari. Unde scriptum est: *Et facies mea præcedet te* (Exod. XXXIII, 14), id est notitia ducatum præbebit. Sciendum vero est quod egestas in sacro eloquio aliter electorum ponitur, atque aliter reproborum. Egestas namque electorum est, cum veræ divitiæ cœlestis patriæ ad eorum animum redeunt, et in hoc ærumnoso præsentis vitæ exsilio positi, pauperes se esse meminerunt. ^d Illas quippe divitias sine cessatione suspirant, de quibus Paulus dicit: *Ut sciatis quæ sit spes vocationis ejus, et quæ divitiæ gloriæ hæreditatis ejus in sanctis* (Ephes. I, 18). Et quia adhuc eas nequaquam conspiciunt, studiose interim in ærumna istius paupertatis gemunt. Hanc procal dubio paupertatem Jeremias inspexerat, cum dicebat: *Ego*

vir videns paupertatem meam in virga indignationis ejus (Thren. III, 1). Virga enim indignationis Dei est percussio districtio. Quam indignationem tunc homo pertulit, cum ex paradiso pulsus, veras interni gaudii divitias amisit (Genes. III, 24). Sed quia electi quique incessanter conspiciunt quod in præsentis vitæ penuriam ab illa potestatis ingenitæ facultate ceciderunt, bene dicitur: *Ego vir videns paupertatem meam* (Thren. III, 1). Quisquis enim hæc adhuc visibilia appetit, peregrinationis suæ malum **1118** non intelligit, et hoc ipsum quod patitur videre nescit. Hanc paupertatem David propheta intuens, ait: *Infirmata est in paupertate virtus mea* (Psal. XXX, 11). In paupertate etenim virtus infirmari dicitur, quia lapsus in hac peregrinatione animus, et corruptionis suæ molestiis reverberatus, hoc quod perdidit contemplari præpeditur.

6. *Hanc paupertatem reprobi nesciunt. Virtutum divitiis vacuantur, nec intelligunt.* — Sed hanc paupertatem reprobi considerare nesciunt, quia dum sequuntur ea quæ conspiciunt, cogitare invisibilia negligunt quæ perdidit. Unde et egestas eorum proprie dicitur, quia dum replentur vitiis, virtutum divitiis vacuantur. Quibus sæpe evenit ut per elationis dementia sublevati, dum nequaquam ruinæ suæ damna considerant, esse se etiam a bonis actionibus inopes non cognoscant. Unde voce angelica prædicatori Laodicæ dicitur: *Dicit quod dives sum, et locupletatus, et nullius egeo, et nescis quia tu es miser, et miserabilis, et pauper, et cæcus, et nudus* (Apoc. III, 17). Quasi divitem se asserit, qui per arrogantiam sanctitatis extollitur, sed pauper, cæcusque et nudus arguitur. Pauper utique, quia virtutum divitias non habet; cæcus, quia nec paupertatem quam patitur videt; nudus, quia primam stolam perdidit, sed pejus, quia nec se perdidisse cognoscit. Quia ergo, ut diximus, egestas reproborum est defraudatio meritum, recte de Leviathan dicitur: *Faciem ejus præcedet egestas.* Nemo quippe ^e cognitioni ejus jungitur, nisi prius virtutum divitiis denudetur. Prius enim bonas cogitationes subtrahit, et tunc eis apertiore notitiam suæ iniquitatis infundit. Egestas ergo faciem illius præcedere dicitur, quia prius facultas virum ^f perditur, ut quasi per familiaritatem postmodum ejus notitia cognoscatur. Vel certe quia multis ita fraudulenter subrepat, ut ab eis deprehendi nequaquam possit, et sic eorum virtutes evacuat, quatenus astutiæ suæ malitiam non ostendat, faciem ejus egestas præire perhibetur, ac si aperte diceretur, quia cum insidians tentat, priusquam videatur exspoliatur. Hinc est enim quod de Ephraim per prophetam dicitur: *Comederunt alieni robur ejus, et ipse ignoravit* (Osee VII, 9). Alieni quippe intelligi apostatæ angeli solent, qui robur comedunt, dum

^a Al., *dolorum punctiones.*

^b Sic legendum persuadent Mss. tum Angl., tum nostri, veteres Ed. et præsertim ratio. Unde non parum miramur irrepisse *vis*, pro *viis*, in Gilot., Vatic., Gussany. Edit. et tam crassum mendum tot in liis Excusis fuisse propagatum.

^e Id est, *difficultas perficiendi et opere complendi desideria.*

^d Longip., *ad illas quippe.* In Corb. Germ., post *meminerunt*, legitur *de quibus*; cætera omittuntur.

^e Ebroic., *cogitationi.*

^f Laud., *præpeditur.*

virtutem mentis pervertendo consumunt. Quod A Ephraim et pertulit, et nescivit, quia in tentatione malignorum spirituum et robur animæ perdidit, et hoc ipsum quia perdidit non intellexit. Leviathan ergo faciem egestas antecedit, quia negligentium mentes ante tentando spoliatur, quam ejus insidias is qui tentatur agnoscat. Per hoc ergo quod dictum est: *In collo ejus morabitur fortitudo, virtus violentiæ ostenditur.* Per hoc vero quod subditur: *Et faciem ejus præcedet egestas; fraudis subtilitas designatur.*

7. *Ante adventum Antichristi, virtutum signa Ecclesiæ subtrahentur, aut pauca supererunt.* — Quamvis de eo quod ejus faciem egestatem præire cognoscimus, suppetit aliud quod tamen tristius exponamus. Terribili quippe ordine dispositionis occultæ, priusquam Leviathan iste in illo damnato homine quem B assumit appareat, a sancta Ecclesia virtutum signa subtrahuntur. Nam prophetia absconditur, curatio gratia aufertur, proluxioris abstinentiæ virtus imminuitur, doctrinæ verba conticescunt, miraculorum prodigia tolluntur. Quæ quidem nequaquam superna dispensatio 1119 funditus subtrahit, sed non hæc sicut prioribus temporibus aperte ac multipliciter ostendit. Quod tamen mira dispensatione agit, ut una ex re divina simul pietas et justitia compleatur. Dum enim subtractis signorum virtutibus sancta Ecclesia velut abjectior apparet, et bonorum præmium crescit, qui illam pro spe cælestium, et non propter præsentia signa venerantur, et malorum mens contra illam citius ostenditur, qui sequi quæ promittit invisibilia negligunt, dum signis C visibilibus non tenentur. Dum igitur humilitas fidelium multitudine et manifestatione signorum quasi destituitur, terribili occultæ dispositionis examine inde bonis misericordia a largior, unde malis justa ira cumulat. Quia ergo Leviathan iste priusquam manifestus et conspicuus veniat ex magna parte in sancta Ecclesia signa virtutum cessant, recte nunc dicitur: *Faciem ejus præcedet egestas.* Ante enim a fidelibus miraculorum divitiæ subtrahuntur, et tunc contra eos antiquus ille hostis per aperta prodigia ostenditur, ut quo ipse per signa extollitur, eo a fidelibus sine signis robustius laudabiliusque vincatur. Quamvis etiam fidelibus in ejus certamine signa non deerunt, sed tanta erunt illius, ut nostrorum aut pauca, aut nulla videantur. Quorum nimirum virtus D omnibus signis sit potior, cum omne quod ab illo terribiliter b fieri conspicit, per internæ constantiæ calcem premit. Sed malignus hostis tanto contra eos acriori immanitate se exhibet, quanto se despici etiam clarescentibus miraculis dolet. Totum ergo se in eorum interitum colligit, cunctosque reprobos in

necem fidelium unanimi crudelitate conjungit, ut sævitiam suam tanto robustius c exerat, quanto et in eis quæ perverse agere appetit, nulla sibi sui corporis membra discedant. Unde et recte dicitur:

CAPUT IV [Rec. IV].

VERS. 14. — *Membra carniū ejus coherentia sibi.*

8. *Reproborum cum Satana et inter se noxia concordia.* — Carnes vero Leviathan istius sunt omnes reprobi, qui ad intellectum spiritualis patriæ per desiderium non assurgunt. Membra vero sunt carniū hi qui eisdem perverse agentibus, et sese ad iniquitatem præcedentibus junguntur, sicut e contra per Paulum d dominico corpori dicitur: *Vos estis corpus Christi, et membra de membro (I Cor. xii, 27).* Aliud quippe est membrum corporis, aliud membrum membri. Membrum quippe corporis pars ad totum, membrum vero membri est particula ad partem. Membrum namque membri est digitus ad manum, manus ad brachium; membrum vero est corporis totum hoc simul ad corpus universum. Sicut ergo in spiritali dominico corpore membra de membro dicimus eos qui in ejus Ecclesia ab aliis reguntur, ita in illa Leviathan istius reproba congregatione membra sunt e carniū qui iniquo opere quibusdam se nequioribus junguntur. Sed quia hostis malignus sibi in perverso opere a primis usque ad extrema concordat, divinus sermo in eo membra carniū sibi membra coherentia memorat. Sic namque perversa unanimiter sentiunt, ut nulla contra se vicissim disputatione dividantur. Nulla eos diversitatis altercatio tunc scindit, et idcirco contra bonos vehementer prævalent, quia in malo se concorditer tenent. [Vet. III.] Sicut enim jam superius diximus (Lib. xxxiii, num. 55), 1120 ut perniciosum est si unitas desit bonis, ita perniciosius est si non desit malis. Reproborum quippe unitas bonorum e viam tanto durius præpedit quanto ei se per collectionem f durior o; ponit.

9. *Hanc unitatem dissolvere licet, exemplo Pauli.* — Hanc unitatem reproborum perniciosam sibi Paulus conspexerat, cum in medio Sadducæorum Pharisæorumque deprehensus dicebat: *De spe et resurrectione mortuorum ego judicor (Act. xxiii, 6).* Quia nimirum voce percussa, protinus contra se vicissim audientium turba dissiluit. Cumque in duas partes tumultuantium multitudo dividitur, Paulo via ereptionis aperitur, quia quem turba persequentium unita constrinxerat, divisa laxabat. Eripiuntur ergo justidum dividuntur injusti, et electorum vota ad perfectum perveniunt dum reproborum agmina per discordiam confunduntur. Quod bene etiam maris Rubri

a Ita duo Germ., Vindoc., Longip., Ebroic. aliique Norm., ubi Editi habent *miseriordia largitur*. In Paris. tamen 1495 legitur *largior*, quod mutatum est in Paris. 1518, aliis consentientibus.

b Hic sequimur duos Germ., Laud., Turon., Gemet., etc., nec non veteres Edit. At in recentioribus legitur, *fieri conspicitur... calcem premunt*.

c Idem Editi, *exerceat*, invitis Mss. duob. Germ.,

Turon., Vindoc., Laud., Val. Cl., Norm. et aliis.

d Sic Turon., Pratel., Gemet., etc., nec non antiquiores Vulgati. Recentioribus Editoribus cum Germ. magis placuit *de dominico corpore*.

e Laud., *carnotium*.

f Recent. Vulgati, *vitam*; quibus suffragantur Germ., Pratel. et alii Norman.

g Corb. Germ., Ebroic. et pl. Norm., *durius*.

scissione designatur (*Exod. xiv, 21, seq.*). Dum enim in duas partes unda dividitur, ab electo populo ad terram repromissionis tenditur, quia dum malorum unitas sciunditur, bonæ mentes ad hoc quod appetunt perducentur. Si malorum unitas docta non fuisset, nequaquam divina providentia superbientium linguas in tanta diversitate dissipasset (*Genes. xi, 8*). Si malorum unitas noxia non fuisset, de sanctæ Ecclesiæ hostibus Propheta non diceret: *Præcipita, Domine, et divide linguas eorum* (*Psal. ltv, 19*). Quia ergo Leviathan iste tunc contra electos Dei in suis viribus effrenatur, ad augmentum suæ maliitæ unitatem quoque in reprobis habere permittitur, ut tanto contra nos robustius vires suas exerat, quanto non solum nos ictu fortitudinis, sed etiam mole adulationis impugnat. Sed quis contra ista sufficiat? Quæ mens ad tantæ elationis et compagis pondera non ab ipsa cogitationum radice contremiscat? Unde quia trepidare nos per infirmitatem conspicit, protinus divina clementia quid per semetipsam faciat? adjungit. Nam sequitur:

CAPUT V [Rec. V].

Ido. — *Mittet contra eum fulmina, et ad locum alium non ferentur.*

16. *Fulmine conterentur in judicio, justis illæsis et gaudentibus.* — Quid appellatio fulminum nisi tremendæ illæ extremi iudicii sententiæ designantur? Quæ ideo fulmina vocantur, quia nimirum eos quos feriunt in perpetuum incendunt. Fulmina namque super eum Paulus venire conspexerat, cum dicebat: *Quem Dominus Jesus interficiet spiritu oris sui, et destruet illustratione adventus sui* (*II Thess. ii, 8*). Illæ autem quæ in eum mittuntur fulmina, ad locum alium non feruntur, quia justis gaudentibus, solos tunc reprobos feriunt. Nam post triticeam vitæ præsentis, in qua nunc triticum sub paleis gemit, ita illo extremi iudicii ventilabro inter triticum paleasque discernitur, ut nec in tritici horreum paleæ transeant, nec in palearum ignem horrei grana delabantur. Illa ergo fulmina locum alium nequaquam tangunt, quia videlicet igne suo non grana, sed paleas incendunt. Sed quia Leviathan istum poena non corrigit, insinuat dum subjungit:

CAPUT VI [Rec. VI].

Vers. 15. — *Cor ejus indurabitur quasi lapis.*

11. *Satanæ impænitentia. Incudi similis optime dicitur.* — Cor enim antiqui hostis ut lapis indurabitur, quia nulla unquam conversionis pœnitentia mollietur. Qui quia solis ictibus æternæ ultionis aptabitur, recte protinus subisfertur:

Ido. — *Et stringetur quasi malleatoris incus.*

1121 Incudem quippe malleator solis aptam percussionebus figit. Ad hoc namque incus statuitur, ut crebris ictibus feriatur. Leviathan ergo ut malleatoris incus stringitur, quia inferni vinculis coarctabitur, ut æterni supplicii continua percussione

^a Scilicet, *incus*; legitur tamen *ipse* in omnibus Editis, sed vitioso.

^b Vindoc., Pratel. ac pl. Norm., *jam subjectus*.

tundatur. Qui modo quoque percussitur, dum justique, illo in insidiis vigilante, sed doloribus labescente, salvantur. In incude autem alia vasa formantur, ^a ipsa vero tot percussionebus in vas aliud non transfertur. Recte ergo Leviathan iste incudi comparatus est, quia nos illo persequente componimur, Ipse autem et semper percussitur, et in vas utile nunquam mutatur. Æternæ illius percussioni relinquimus, et nos, superni artificis manu in ejus tentatione percussus, per illum quasi vascula formata transimus. In ipso enim tundimur, sed ut ad ævum domus supernæ veniamus. Ipse verb quasi incus stringitur, quia etsi nunc tentando mundum circuit, in inferno tamen positus, ^b jam sub ictu sententiæ non vagatur. Sequitur:

CAPUT VII [Rec. VII].

Vers. 16. — *Cum sublatus fuerit, timebunt angeli, et territi purgabantur.*

12. *Reprobis angelis cadentibus, territi sunt boni, et timore solidati.* — Scriptura sacra ita nonnunquam tempus præteritum futurumque permiscet, ut aliquando futuro pro præterito, aliquando vero utatur præterito pro futuro. Futuro namque pro præterito ulitur cum Joanni mulier partura masculum, qui regat gentes in virga ferrea, demonstratur (*Apor. xii, 5*). Quod quia incarnato Domino veniente jam tunc factum fuerat, res gestæ nuntiabatur. Rursum præterito ulitur pro futuro, sicut per Psalmistam Dominus loquitur, dicens: *Foderunt manus meas et pedes meos, dinumeraverunt omnia ossa mea* (*Psal. xxi, 18*). Quibus videlicet verbis specles dominicæ passionis quasi jam transacta describitur, sed tamen adhuc longe post futura nuntiatur. Hoc ergo loco quo dicitur: *Cum sublatus fuerit, timebunt angeli, nil obstat intelligi quia sub futuri temporis modo præterita describuntur. Nec rectæ intelligentiæ sensum relinquimus, si credamus Leviathan isto ab arce beatitudinis cadente, in ruina ejus etiam electos angelos expavisse, ut cum istum ex illorum numero superbæ lapsus ejiceret, illos ad robustius standum timor ipse solidaret.* [*Vet. IV.*] Unde et sequitur: *Et territi purgabantur.*

13. *Qua ratione tunc purgati. Aliis cadentibus, cæteris datum ut cadere non possent.* — Purgati vero sunt, quia nimirum isto cum reprobis legionibus exeunte, soli in cælestibus sedibus qui beate in æternum viverent remanserunt. Nujus itaque lapsus eos terruit et purgavit: terruit, ne conditorem suam ^c superbe despicerent; purgavit vero, quia, exeuntibus reprobis, actum est ut electi soli remanerent. Et quia cunctorum opifex Deus scit ad honorum custodiam etiam bene uti mala actione reproborum; lapsus cadentium vertit in profectum manentium; et unde punita est culpa superbientium, inde humilibus angelis et inventa et solidata sunt augmenta meritum. Istis namque cadentibus, illis in munere datum

Corb. Gerni., *qui si nunc . . . jam subjectu non augetur.*

^c Val. Cl., *superbi*

est ut cadere omnino non possent. Sancti enim angeli, dum in istis naturæ suæ damna conspiciunt, in seipsis jam cautius robustiusque consistunt. Unde fit, auctore omnium rerum Domino cuncta mirabiliter ordinante, ^a ut illi electorum spirituum patriæ etiam ruinæ suæ damna proficiant, dum inde **1122** firmius constructa sit unde fuerat ex parte destructa.

14. Sancti prædicatores angelî dicuntur. — Sed quia sæpe Scriptura sacra prædicatores Ecclesiæ, pro eo quod gloriam patriæ cœlestis annuntiant, angelorum solet nomine designare, possumus hoc loco angelos sanctos prædicatores accipere. Hinc est enim quod Joannes in Apocalypsi, septem Ecclesiis scribens, angelis Ecclesiarum loquitur, id est prædicatoribus populorum (Apoc. 1, 4). Hinc propheta ait: *Et angeli pacis amare stebunt* (Isai. xxxiii, 7). Hinc rursus Malachias propheta ait: *Labia sacerdotis custodiunt scientiam, et legem inquirunt ex ore ejus, quis angelus Domini exercituum est* (Malac. ii, 7). Hinc Paulus ait: *Magnum est pietatis sacramentum, quod manifestatum est in carne, justificatum in spiritu, apparuit angelis, prædicatum est gentibus, creditum est in hoc mundo, assumptum est in gloria* (I Tim. iii, 16). Qui igitur dispensationis mysterium postquam apparuisse angelis dixit, prædicatum esse gentibus subdidit, profecto angelorum nomine prædicatores sanctos, id est veritatis nuntios designavit.

15. Hi ex angelorum casu et pena terrentur, et purgantur. — Si ergo hoc quod dicitur: *Cum sublatus fuerit, timebunt angeli, et territi purgabuntur*, ad futurum tempus refertur, adveniente districto iudice, extrema hic istius Leviathan damnatio designatur, quia de hoc mundo per iram ^c iudicii tollitur, qui nunc mira mansuetudinis longanimitate toleratur. Tanto autem ^d hinc pondere terroris excitatur, ut sanctorum etiam prædicatorum fortitudo turbetur; *Cum enim sublatus fuerit, timebunt angeli*, quia cum iudicii turbine rapitur, hi qui in corporibus reperiri potuerint, immenso terrore concussi, etiam supernæ patriæ nuntii contremiscunt. Quamvis enim fortes jam atque perfecti sunt, adhuc tamen, quia in carne sunt positi, non possunt in tanti terroris turbine nulla formidine concuti. Sed cum Leviathan iste rapitur, cumque omnia in ejus interitu elementa quantiuntur, prædicatores sanctos, quos, ut dixi, adhuc in suis corporibus illud tempus iudicii invenerit, spes de regni propinquitate lætificat, et carnis infirmitas de iræ ostensione perturbat. Erit ergo in eis aliquo modo tremor lætus, et timor securus, quia et cœlesti regno se remunerari certi sunt, et per tanti turbine metum pro carnis infirmitate contremiscunt.

16. Justis trementibus, quanta reproborum futura

^a Longip., ut illa electorum spirituum pars, etiam ruinæ suæ damno proficiat. Laud., ruinæ suæ damna prospiciant.

^b Laud., Germ. et al., custodient requirent.

^c Vindoc., Ebroic. aliique Norm., iudicis.

^d Laud., Val., Cl., Gemet., hic.

^e Vatic. et Gussanv., ut a via. Melius in omnibus

A *concessio.* — Consideremus ergo quomodo tunc iniquorum conscientia concutitur, quando etiam iustorum vita turbatur. Hi qui oderunt adventum iudicis, quid facient, si terrorem tanti iudicis etiam qui diffingunt expavescent? Et quia in sanctis prædicatoribus hoc pavore excipitur, si qua eis inesse potest fevium rubigo vitiorum, postquam dixit: *Cum sublatus fuerit, timebunt angeli, aplo mox subdidit: Et territi purgabuntur.* Sed quia hæc de Leviathan istius lineæ cognovimus, interim priusquam pereat quid agat audiamus. Sequitur:

CAPUT VIII [Rec. VIII].

Vers. 17. — *Cum apprehenderit eum gladius, subsistere non poterit neque hasta, neque thorax.*

B 17. Antichristus diaboli gladius recte appellatur. — In Scriptura sacra aliquando per gladium sancta prædicatio, aliquando æterna damnatio, aliquando tribulatio temporalis, aliquando antiqui hostis ira vel persuasio designatur. Gladius enim **1123** pro sancta prædicatione ponitur, sicut Paulus ait: *Et gladium spiritus, quod est verbum Dei* (Ephes. vi, 17). Gladii nomine æterna damnatio designatur, sicut de prædicante hæretico scriptum est: *Si multiplicati fuerint filii ejus, in gaudio erunt* (Job. xxvii, 14), quia quantalibet hic numerositate germinent, æterna damnatione consentantur. Gladius tribulatio temporalis accipitur, sicut Mariæ de secuturis tribulationibus dicitur: *Et tuam ipsius animam pertransibit gladius* (Luc. ii, 35). Rarsum per gladium ira vel persuasio maligni hostis exprimitur, sicut Psalmista ait: *Qui liberasti David servum tuum de gladio maligno* (Psal. cxlvi, 10). Benignus quippe sanctæ prædicationis est gladius, quo percutimur ut a culpa moriamur. Malignus vero est diabolicæ persuasionis gladius, quo male quisque percutitur ^e ut a vita rectitudinis extinguatur. Antiqui ergo hostis est gladius, ille tunc damnatus homo, in usum ministerii ejus assumptus. Ipsam quippe per malitiam fraudis exacuit, et infirmorum corda transfigit. ^f Hunc ergo Leviathan istius gladius apprehendit, cum cum suis damnatus homo susceperit. Si autem gladii nomine ejus ira signatur, recte non apprehendere gladium, sed a gladio apprehendi describitur. In tantam quippe tunc insaniam vertitur, ut dominari omnibus appetens, nequaquam suæ iræ dominetur. Nos namque cum iram in usu justitiæ assumimus, gladium tenemus, quia eam sub æquitate iudicii possidendo moderamur. ^g Hæc autem quia per abrupta furoris rapitur, non apprehendere gladium, sed a gladio apprehendi perhibetur. Non enim iram possidens tenet, sed ab ira sæviens tenetur.

[Vet. V.] 18. *Hinc gladio cedere hastam et thoracem quo sensu dictum.* — Cunctis autem liquet quod

Mss. nostris, et in vetustis Edit., ut a via extinguitur. Quid enim est a via extingui?

^g Ita lege ex Mss. Anglic., Norm., Vindoc., duob. Germ., Laud., etc., et ex vet. Edit. Aliæ habent *Hunc ergo Leviat. gladium apprehendit*, corrupte, et contra sensum textus expositi, ubi non apprehenditur gladius, sed apprehendit.

hasta adversarium percussimus, thorace vero ab adversario munimur. Per hastam vulnera inferimus, per thoracem tegimur ne vulneremur. Quid igitur per hastam nisi prædicationis jaculum, quid per thoracem nisi fortitudo patientiæ designatur? Leviathan ergo iste, quia per assumptum reprobum hominem in ira omnimodæ crudelitatis effrenatur, apprehendi a gladio dicitur. Nam per ostensionem immensæ tunc fortitudinis exhibet quidquid nequiter potest. Et neque hasta neque thorax subsistere poterit, quia in Antichristum veniens, tantæ virtutis apparebit, ut si supernum adjutorium desit, et prædicantium acumen obtundat, et longanimitatem patientium destruat. Nisi enim justorum vitam superna gratia solidet, non subsistit hasta, quia prædicatorum virtus frangitur; non subsistit thorax, quia constantium patientia dirupta penetratur. Unde et subditur:

CAPUT IX.

Vers. 18. — *Reputabit enim ut paleas ferrum, et quasi lignum putridum æs.*

19. *Sæviante Antichristo prædicatorum virtus et fortiorum constantia periclitabuntur.*—Quod superius hastam dixit, hoc inferius ferri appellatione replicavit; et quod thoracem protulit, hoc rursus æris commemoratione signavit. Ferrum namque acuitur ut adversarius vulneretur, æs autem rubigine pene nulla consumitur. Ferro ergo prædicationis jacula, ære autem longanimitatis constantia designatur. Unde et sub Aser specie de sancta Ecclesia per Moysen dicitur: *Ferrum et æs calceamentum ejus (Deut. xxxiii, 25)*. Calceamentum quippe in Scriptura sacra munimen prædicationis **1124** accipitur, sicut scriptum est: *Calceati pedes in præparatione Evangelii pacis (Ephes. vi, 16)*. Quia ergo per ferrum virtus, per æs autem perseverantia exprimitur, ferrum et æs calceamentum ejus dicitur, cum prædicationis acumine simul et constantia munitur. Per ferrum enim mala adversantia penetrat, per æs autem bona quæ proposuit longanimitate servat. Cujus profecto perseverantiam illic apertius insinuat, dicens: *Sicut dies juventutis ejus, ita erit et senectus illius (Deut. xxxiii, 25)*. [Rec. IX.] Sed Leviathan iste quando illum gladium quem sacra eloquia Antichristum vocant in exercitationem suæ iniquitatis assumpserit, et ferrum velut paleas, et æs velut lignum putridum reputabit, quia nisi divina gratia protegat, et prædicantium vires velut paleas nequitiae suæ igne consumet, et patientium constantiam quasi lignum putridum in pulverem rediget. Et acumen igitur ferri, et æris fortitudo deficit, dum per violentiam virtutis illius et prædicationis sensus obtunditur, et patientiæ longanimitas dissipatur.

20. *Et nisi Deus opem ferat, deficient.*—Nisi ergo electos suos opitulatio divina roboraret, ubi tunc in-

^a Laud., *confossas*. Gemet., *confusas*.

^b In Editis, *quid enim per sagittas*. Expunximus per, quod abest a Mss. et in stylo Gregorii redundat.

^c Editi pene omnes, *adducitur*. In Paris. 1493 lego *addicitur*; fortasse ex *adicitur*, quod habent

A firmi erunt, si fortes sicut paleæ reputantur? Quid tunc Leviathan iste de paleis faciet, si ferrum quasi paleas æstimabit? Quid de putridis lignis acturus est, si quasi lignum putridum æris fortitudinem solvet? Sed o quam multi, qui suis viribus ferrum se vel æs æstimant, in illo tunc tribulationis igne se paleas esse deprehendunt; et quam multi, qui per infirmitatem propriam se esse paleas metuunt, per divinum adjutorium fulti, in ferri atque æris soliditate roborantur, ut contra adversarium suum tanto magis in Deo fortes sint, quanto de se amplius infirmos se esse meminerunt. Sed quanto altius Bebe-moth iste contra electos Dei per miracula erigitur, tanto contra eum sancti quique vehementius ad prædicationis se verba constringunt. Qui tamen ita reproborum mentes possidet, ut eas nulla confossus veritatis jaculatione relinquat. Unde et subditur:

IBID. 19. — *Non fugabit eum vir sagittarius.*

21. *A reproborum cordibus non fugat Satanam sancta prædicationis.*—^b Quid enim sagittas, nisi verba prædicatorum accipimus? Quæ dum voce bene viventium distinguuntur, audientium corda transfigunt. His sagittis sancta Ecclesia percussa fuerat, quæ dicebat: *Vulnerata charitate ego sum (Cantic. ii, 5)*. De his sagittis Psalmistæ voce narratur: *Sagittæ parvulorum factæ sunt plagæ eorum (Psal. lxxiii, 8)*, quia scilicet verba humilium penetraverunt animos superborum. De his sagittis venienti propugnatori dicitur: *Sagittæ tuæ acutæ, potentissime, populi sub te cadent in corde (Psal. xlii, 6)*. Vir itaque est sagittarius qui per sanctæ intentionis arcum audientium cordibus verba rectæ exhortationis infligit. Quia ergo Leviathan iste verba prædicantium despicit, et, cum reproborum mentes male suadendo momorderit, durus inter jacula omnimodo eas non relinquit, recte dicitur: *Non fugabit eum vir sagittarius*. Ac si aperte dicatur: *A reproborum cordibus eum sancti prædicatoris sagitta non excutit*, quia quisquis ab illo apprehenditur, verba jam prædicantium audire contemnit. Unde bene peccatis præcedentibus irascens, de his quos in manu antiqui hostis deserit, Dominus per prophetam dicit: *Immittam vobis serpentes regulos, 1125 quibus non est incantatio (Jerem. viii, 17)*. Ac si diceret: *Justo judicio talibus vos immundis spiritibus tradam, qui a vobis excuti exhortatione prædicantium quasi incantantium sermone non valeant*. Quia vero Leviathan iste a cordibus reproborum sanctæ prædicationis spiculis non movetur, ipse etiam sanctorum virorum contemptus adicitur, cum illico subinfertur:

CAPUT XI [Vet. VI].

IBID. — *In stipulam versi sunt ei lapides fundæ.*

22. *Contra eum et Antichristum sanctorum rotur videtur stipula. Nihil tamen contra eorum animam potest.*— Quid per fundam, nisi sancta Ecclesia Ag-

semper Mss. pro *adicitur*; sicut *eicitur* pro *ejicitur*; sequentes vero Editores cum observarent *ro addicitur* sensu carere, conflagrunt *adducitur*, sed lego *adicitur*, ex Mss. Vindoc., duob. Germ., Gemet aliisque Norm., etc.

ratur? Funda namque dum in gyrum mittitur, ^a sic de illa lapides exeunt quibus adversariorum pectora feriantur; ita sancta Ecclesia dum volubilitate temporum per tribulationum circuitum ducitur, fortes ex illa viri prodeunt quibus quasi lapideis ictibus iniquorum corda tundantur. Unde ad prophetam de bonis doctoribus Dominus dicit: *Devorabunt, et subicient lapidibus fundæ* (Zach. ix, 45). Sancti quippe doctores qui ad virtutem et alios instruunt, hostes devorant, dum eos intra corpus suum per vim ^b conversionis immutant. Quos lapidibus fundæ subjiciunt, quia dum fortes quosque in sancta Ecclesia viros instituunt, per eos adversariorum superbicium pectora dura confringunt. Unde et Goliath immanissimus saxo fundæ moritur (I Reg. xvii, 49), quia singulari sanctæ Ecclesiæ lapide diabolica celsitudo superatur. Leviathan itaque iste quia, damnato illo homine assumpto, quoslibet fortes Ecclesiæ velut infirmos despicit, eorumque vires temporaliter premit, recte nunc dicitur: *In stipulam versi sunt ei lapides fundæ*. Ac si aperte diceretur: Sanctorum robur quasi in stipulæ mollitiem redigit, quorum lingua prius pectus illius duris ictibus tudit. Omnem quippe tunc fortitudinem suæ iniquitatis exercens, quanto se ab eis vinci spiritaliter dolet, tanto atrocius contra eos corporaliter prævalet. Et quia nil se contra eorum spiritum prævalere considerat, in eorum carne crudelitatis suæ omnia argumenta consummat. [Vet. VII.] Sed quid mirum si humanas vires despicit, qui ipsa etiam superni in se iudicii æterna tormenta contemnit? Unde et subditur:

CAPUT XII.

VERS. 20. — *Quasi stipulam æstimabit malleum.*

21. *Dei vindictam superbus contemnit.* — Ac si diceret: Etiam pondus ejus animadversionis despicit, quæ se per supplicium desuper veniens ferit. In Scriptura enim sacra mallei nomine aliquando diabolus designatur, per quem nunc delinquentium culpæ feriuntur; aliquando vero percussio cælestis accipitur, qua vel electi supernos ictus sentiunt, ut a pravis itineribus corrigantur, vel justa ira reprobos percutit, ut jam supplicia æterna præveniens, quid etiam in posterum mereantur ostendat. Nam quia appellatione mallei antiquus hostis exprimitur, propheta testatur, cum super eum vim extremi iudicii contemplatur, dicens: *Quomodo contractus est et contritus malleus universæ terræ* (Jerem. l, 23)? Ac si diceret: Eum per quem vascula sua Dominus in ministerii usum formanda percutit, quis perpendat quo turbine, veniente extremo iudicio, in æterna damnatione confringit? Rursum per malleum percussio cælestis exprimitur, quod Salomone templum ædificante signatur, cum dicitur: ^c *Domus autem*

A cum ædificaretur, de lapidibus 1126 dolatis atque perfectis ædificata est, et malleus et securis, et omne ferramentum non sunt audita in domo, cum ædificaretur (III Reg. vi, 7). Quid enim domus illa nisi sanctam Ecclesiam, quam in cælestibus Dominus inhabitat, figurabat? Ad cujus ædificationem electorum animæ, quasi quidam expoliti lapides deferuntur. Quæ cum ædificatur in cællis, nullus illic jam disciplinæ malleus resonat, quia dolati atque perfecti illic lapides ducimur, ut locis juxta meritum congruis ^d disponamur. Hic enim foris tundimur, ut illic sine reprehensione veniamus. Hic malleus, hic securis, hic omnia tusionem resonant ferramenta. In domo autem Dei nulli ictus audiuntur, quia in æterna patria omnes jam percussiois strepitus contescunt. Nequaquam ibi malleus percutit, quia nulla animadversio affligit. Nequaquam securis incidit, quia receptos interius nulla foras severitatis sententia projicit. Nequaquam ferramenta perstrepunt, quia nec quælibet minima ultra jam flagella sentiuntur. ^e Quia ergo per malleum desuper venientem cælestis pondus percussiois exprimitur, quid est quod Leviathan iste malleum despicit, nisi quod supernæ animadversionis ictus formidare contemnit? Et quasi stipulam malleum deputat, quia ad justæ iræ se pondera velut contra terrores levissimos parat. Unde et adhuc expressius subditur:

CAPUT XIII [Rec. XI].

IBID. — *Et deridebit vibrantem hastam.*

24. *Futuri iudicii cominationem irridet, inde factus crudelior.* — Contra Leviathan enim Dominus hastam vibrat, quia in ejus interitu districtam minatur sententiam. Hastam quippe vibrare est æternam ei mortem ex districta animadversione preparare. Sed apostata spiritus auctorem vitæ etiam cum sua morte despiciens, hastam vibrantem deridet, quia ex districto iudicio quidquid grave, ^f quidquid horribile esse prævidet, pati non metuit; sed quo se æterna tormenta non posse evadere conspicit, eo in exercenda nequitia durior assurgit. Quem cum plerique hujus mundi sapientes in cunctis quæ appetit tanta pertinacia, ^g tanta fortitudine stringi considerant, corda sua ad famulatum ejus tyrannidis inclinant, et omne quod Deo largiente sapiunt, hoc contra eum ad servitium hostis illius inflectunt. Unde et recte subditur:

CAPUT XIV [Rec. XII].

IBID. 21. — *Sub ipso erunt radii solis.*

25. *Illi subduntur nonnulli, qui doctrina aut sanctitate in Ecclesia lucere videbantur.* — In Scriptura enim sacra cum figurate sol ponitur, aliquando Dominus, aliquando persecutio, aliquando de re qualibet manifestæ visionis ostensio, aliquando autem intelligentia sapientium designatur. Per solem quippe

^a In Editis sicut, luxato sensu. Sequimur autem Codices duos Germ., Laud., Gemet., Pratel., etc.

^b Duo Germ., Turon., Laud., Gemet., conversationis. Val. Cl., dum eos in corpus suum per vim conversationis.

^c Laud., Domus autem cum ædificata est, et malleus.

^d Gemet. et Corb. Germ., deponamur.

^e Laud., quid ergo per malleum... nisi cælestis.

^f Gemet. et Corb. Germ., quidquid horribile esse prævidet pati.

^g In recent. Edit. Gilot., Vatic. et Gussanv., formidine.

Dominus figuratur, sicut Sapientiae libro perbibetur, quod omnes impii in extremi die iudicii cognita sua damnatione dicturi sunt: *Erravimus a via veritatis, et lumen iustitiae non luxit nobis, et sol non est ortus nobis* (Sap. v, 6). Ac si aperte dicant: Interni nobis luminis radius non refulsit. Unde et Joannes ait: *Mulier amicta sole, et luna sub pedibus ejus* (Apoc. xii, 2). In sole enim illustratio veritatis, in luna autem, quae menstruis suppletionibus deficit, mutabilitas temporalitatis accipitur. Sancta autem Ecclesia, quia superni luminis splendore protegitur, quasi sole vestitur, quia vero cuncta temporalia despicit, lunam sub pedibus premit. Rursum sole persecutio designatur, sicut **1127** in Evangelio Veritas dicit, quod nata sine radicibus semina orto sole aruerunt (Matth. xiii, 6), quia videlicet verba vitae in corde terrenorum hominum temporali momento virentia, superveniente persecutionis ardore, siccantur. Rursum sole manifestae visionis ostensio designatur, sicut Propheta Dominum cunctorum oculis apparentem denuntiat, dicens: *In sole posuit tabernaculum suum* (Psal. xviii, 6). Ac si diceret: Humanitatis assumptae sacramentum in lumine manifestae visionis ostendit. Et sicut eidem Prophetae divina voce per Nathan dicitur: *Tu fecisti in abscondito, ego vero faciam verbum istud in conspectu omnis Israel, et in conspectu solis* (I Reg. xii, 12). Quid enim per conspectum solis, nisi cognitionem insinuat manifestae visionis? Rursum solis nomine, sapientium intellectus exprimitur, sicut in Apocalypsi scriptum est: *Quartus angelus effudit phialam suam in solem, et datum est illi actu officere homines et igni* (Apoc. xvi, 8). Phialam videlicet in solem effundere est persecutionis supplicia viris sapientiae splendore fulgentibus irrogare: *Et datum est illi ut officeret homines actu et igni*, quia dum sapientes viri, cruciatibus victi, male agendi errore tanguantur, illorum exemplo persuasi infirmi quique temporalibus desideriis inardescunt. Ruinae namque fortium a augmenta praestant perditionibus infirmorum. Quia sole acumen sapientiae designatur, per comparationem quoque a Salomone dicitur: *Sapiens ut sol permanet, stultus ut luna mutatur* (Eccl. xxvii, 12). [Vet. VIII.] Hoc ergo loco quid per solis radios nisi acuminata sapientium demonstrantur? Quia enim multi, qui in sancta Ecclesia luce sapientiae resplendere videbantur, tunc vel persuasionibus capti, vel minis territi, vel cruciatibus fracti, Leviathan istius seditioni subjiciuntur, recte dicitur: *Sub ipso erunt radii solis*. Ac si aperte diceretur: Hi qui intra sanctam Ecclesiam per acumina sapientiae quasi radios videbantur lucis aspergere, et per auctoritatem rectitudinis desuper resplendere, potestati Leviathan istius iniqua

se operatione substernunt, ut non jam recta praedicando desuper luceant, sed ei perverse obsequendo famulentur. Solis ergo radii sub ipso sunt, cum nonnulli etiam docti viri sapientiae suae acuminata non libere agendo sublevant, sed ad vestigia Leviathan istius et perversitate operis, et blandimento adulationis inclinant, ut intelligentia, quae illis sicut sol desuper fuit ex caelesti munere, antiqui hostis pedibus substernatur ex terrena cupiditate. Unde et nunc cum quisque sapientium atque doctorum pro commodo vel gloria vitae temporalis per adulationis lapsum terrenis se potestatibus prave agentibus subicit, quasi sub vestigiis venientis Antichristi solis se radiis sternit. Et velut caeli lucem sibi Behemoth humiliat, dum per pestiferum assensum sapientium mentes calcat. Toties vero Leviathan istius pedibus se radii solis subdunt, quoties hi qui doctrinae videntur lumine resplendere, immoderato acumine prava in sacro eloquio sentiunt, perversisque sensibus ejus se erroribus substernunt, quia dum contra fidelia veritatis praedicamenta se erigunt, Leviathan istius vestigiis falsa sentiendo famulantur. Toties radii solis sub ipso sunt, quoties docti quippe, et intelligentiae luce **1128** pullentes, vel despectis caeteris in elatione se erigunt; vel summa quae sapiunt postponentes, sordidis carnis desideriis inquinantur; vel oblitii caelestium, terrena ambiunt; vel non reminiscetes quia terra sunt, de cognitione caelestium inaniter gloriantur. Unde et recte ibi subjungitur:

CAPUT XV [Rec. XIII].

IBID. — *Sternet sibi aurum quasi lutum.*

26. *Quid significet aurum, in sacra Scriptura.* — Appellatione quippe auri in sacro eloquio aliquando divinitatis claritas, aliquando splendor supernae civitatis, aliquando charitas, aliquando vigor gloriae saecularis, aliquando pulchritudo sanctitatis accipitur. Auri enim nomine ipsa intima divinitatis claritas designatur, sicut in Canticorum canticis sponsi species describitur: *Caput ejus aurum optimum* (Cant. v, 11). Quia enim caput Christi Deus, nil verè est in metallis auro fulgentius, sponsi caput aurum dicitur, quia ejus humanitas ex divinitatis suae nobilitate principatur. Rursum auri nomine splendor supernae civitatis accipitur, sicut haec Joannes se vidisse testatur, dicens: *Ipsa civitas aurum mundum simile vitro mundo* (Apoc. xxi, 18). Aurum namque ex quo illa civitas constat, simile vitro dicitur, ut et per aurum clara, et per vitrum perspicua designetur. Rursum auri nomine charitas innotatur, sicut Angelum quem sibi loqui Mem Joannes aspexit (Apoc. i, 13), ad manillas zona aurea cinctum vidit, quia nimirum supernorum civium pe-

^a Vindoc., argumenta. Val. Cl., augmenta parant.

^b Laudun., Gemet. et duo Germ., mutabuntur.

^c Germ., Laud., Gemet. et pl., auro mundo. Illic locus in Edit. Gilot. et Vatic. est mutilus; legitur enim: *Ipsa civitas aurum mundum simile vitro dicitur; ut et per.*

^d Quem hic angelum appellat sanctus Doctor,

Joannes tanquam Filium Dei loquentem inducit: *noli timere; ego sum primus et novissimus; et vitrus et sui mortuus, etc.* Apoc. i, 17, 18. At angelum iusae in persona Christi loquentem probant superiora: *In medio septem candelabrorum aureorum similem filio hominis.* Vers. 13.

etora dum pœnali jam nequaquam timori subjecta sunt, atque a se vicissim nulla scissione solvuntur, ex sola se charitate constringunt. Zonam vero auream circa mamillas habere, est cunctos mutabilium cogitationum motus per solius jam amoris vincula restringere. Rursum auri nomine, nitor gloriæ temporalis exprimitur, sicut per Prophetam dicitur; *Calix aureus Babylon* (*Jerem. LI, 7*). Quid enim Babylonis nomine, nisi hujus mundi gloria designatur? Quæ calix aureus dicitur, quia dum pulchra esse temporalia ostentat, stultas mentes^a in sua concupiscentia debriat, ut speciosa temporalia appetant, et invisibilia pulchra contemnant. Hoc aureo calice prima sponte sua Eva debriata est, de qua historia veritatis dicit, quia cum vetitum lignum concupisceret, vidit quod esset pulchrum visu, aspectuque^B delectabile et comedit (*Genes. III, 6*). Aureus ergo Babylon calix est, quia dum visum exter.oris pulchritudinis ostendit, sensum internæ rectitudinis subtrahit. Rursum auri nomine splendor sanctitatis accipitur, sicut Judaicum populum a splendore justitiæ ad nequitie tenebras commutatum Jeremias deplorat dicens: *Quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus* (*Thren. IV, 1*)? Sicut enim^b superius diximus, aurum obscuratur, cum subsequentibus iniquitatum tenebris, justitiæ pulchritudo deseritur. Color optimus mutatur, cum splendor innocentie in sordiditatem vertitur culpæ.

[*Vet. IX.*] 27. *Quid lutum.* — Luti quoque nomine, in sacro eloquio aliquando terrenarum rerum multiplicitas, aliquando sordidum sapiens iniqua^C doctrina, et al quando desiderii carnalis illecebra designatur. Per lutum quippe terrenarum rerum multiplicitas figuratur, sicut per Habucem prophetam dicitur: *Væ ei qui multiplicat non sua! usquequo aggravat contra se* **1129** *denso lutum* (*Habac. II, 6*)? Denso enim se luto aggravat, qui per avaritiam terrenæ multiplicans, peccati sui se oppressionem coangustat. Rursum luti nomine doctrina sordidum sapiens designatur, sicut per eundem prophetam Domino dicitur: *Viam fecisti in muri equis tuis, in luto aquarum multarum* (*Habac. III, 13*). Ac si diceret: Aperiisti iter prædicatoribus tuis inter doctrinas hujus sæculi sordida et terrena sapientes. Per lutum quoque desiderium sordidæ voluptatis exprimitur, sicut Psalmista deprecans ait: *Eripe me de luto, ut non inhæream* (*Psal. LXVIII, 15*). Luto quippe inhærerere, est sordidis desideriis concupiscentiæ carnalis inquinari.

23. *Antiquus hostis aliis sub specie sanctitatis illudit, alios per fœda vitia inescat.* — Hoc ergo loco aurum claritas sanctitatis accipitur, lutum vero vel terrenarum rerum avaritiam, vel pravaram contagia doctrinarum, vel sordes carnalium voluptatum nil obstat intelligi. Quia enim multos Leviathan iste, qui in-

tra sanctam Ecclesiam fulgore justitiæ resplendere videbantur, tunc vel terrenarum rerum concupiscentia, vel errantis doctrinæ contagio, vel carnalibus sibi voluptatibus subjicit, aurum sibi procul dubio quasi lutum sternit. Aurum enim quasi lutum sternere, est in quibusdam vitæ munditiam per illicita desideria conculcare, ut hi etiam sordidis ejus vestigiis serviant, qui contra illum prius virtutum splendore rutilabant. Antiquus itaque hostis aliis tunc sub specie sanctitatis illudit, alios autem per fœda vitia vitæ carnalis intercipit. Sed tunc per hæc aperte grassabitur, nunc autem multorum cordibus occulte dominatur, sicut Paulus Apostolus dicit: *Ut reveletur in suo tempore, nam mysterium jam operatur iniquitatis* (*II Thes. II, 6*). Toties igitur etiam nunc aurum sibi quasi lutum subjicit, quoties castitatem fidelium per carnis vitia sternit. Toties aurum velut lutum calcet, quoties sensum continentium per immunda desideria dissipat. Quod tunc tanto vehementius peragit, quanto, suæ perditæ libertati commissus, hoc quod appetit,^d effrenatus perpetrat.

29. *Qui diabolo substernuntur, etsi aurum videantur, lutum sunt.* — Et fortasse quempiam moveat, cur misericors Deus fieri ista permittat, ut Leviathan iste seu nunc per suggestiones callidas, sive tunc per damnatum illum quem replet hominem, vel solis radios, id est doctos quosque sapientesque subjiciat, vel aurum, hoc est viros sanctitatis claritate fulgentes, quasi lutum sibi vitiiis coinquinando substernat. Sed citius respondemus quia aurum quod pravis ejus persuasionibus quasi lutum sterni potuerit, aurum ante Dei oculos nunquam fuit (*De peccat., dist. 2, c. Citius*). Qui enim seduci quandoque non reversuri possunt, quasi habitam sanctitatem oculos hominum videntur amittere; sed eam ante oculos Dei nunquam habuerunt. Sæpe namque homo multis occulte peccatis involvitur, et in una aliqua virtute magnus videtur. Quæ ipsa quoque virtus inanescens deficit, quia dum innotescit hominibus, procul dubio laudatur, ejusque laus inhiante appetitur. Unde fit ut et ipsa virtus ante Dei oculos virtus non sit, dum abscondit quod displicet, prodit quod placet. Quæ itaque esse merita apud Deum possunt, quando et mala occulta sunt, et bona publica? Plerumque enim, sicut diximus, latet superbia, et castitas innotescit; atque ideo ostensa diu castitas circa vitæ finem perditur, quia cooperta superbia usque ad finem incorrecta retinetur. Alius **1130** eleemosynis vacat, propria distribuit; sed tamen multis injustitiis servit, vel fortasse linguam in detractionibus^e exercet. Et fit plerumque ut is qui misericors fuerat juxta vitæ suæ terminum rapacitatis et crudelitatis stimulis inardescat. Quod valde justo judicio agitur, ut et perdat ante homines unde hominibus placuit, qui hoc unde Deo displicuit,

^a Turon., Germ., Vindoc., Val. Cl., in sui concupiscentia.

^b Lib. xviii, n. 53; lib. xx, n. 76; lib. xxvii, n. 71.

^c Gemet., et Corb. Germ., aliquando autem deside-

rium carnalis illecebra.

^d Gussanv. et nonnull. al. Ed., effrenatus.

^e Vindoc., duo Germ., Laud., Ebroic., Gemet., etc., exerit.

corrige nonquam curavit. Alius patientiæ studet; A sed dum invidere aliis, et servare in corde malitiam non cavet, fit quandoque impatiens, qui diu latuit dolens. ^a Hi itaque et per aliquid aurum sumi, et per aliquid lutum sunt. Atque hoc aurum quasi lutum sternitur, quando occultis peccatis exigentibus, etiam virtus quæ publice claruerat dissipatur. Sed operæ pretium credimus si in his virtutem superni ordinis subtilius perpendamus

[*Vet. X.*] 30. *Deus occulta quorundam mala tolerat, ut quæ in aperto faciunt bona, electis prosint.* — Sæpe enim omnipotens Deus occulta quorundam mala tolerat, ut aperta eorum bona electorum suorum usibus profutura dispenset. Nam nonnulli mundum nequaquam funditus deserentes, non perseveraturi angustum iter arripiunt, sed ad quærendam angustam viam exemplo suo eos qui perseveraturi sunt accendunt. Unde plerumque contingit ut ipsum hoc quod bene videntur vivere, non sibi, sed solis potius electis vivant, dum exemplis suis ^b ad bene vivendi studia perseveraturos alios non perseveraturi provocant. Sæpe enim quosdam videmus viam ingredi, ad locum propositum festinare, quos alii quia euntes conspiciunt sequuntur; eundemque locum pariter petunt. Sed fit plerumque ut, irruente aliquo implicationis articulo, post se redeant qui præibant, et hi ad locum perveniant qui sequebantur. Ita nimirum sunt qui non perseveraturi viam sanctitatis arripiunt. Idcirco enim virtutis iter ^c non perventuri inchoant, ut eis qui perventuri sunt quæ gradientur ostendant. Quorum etiam casus, utilitate non modica, electorum profectibus servit, quia illorum lapsus dum conspiciunt, de suo stata contremiscunt; et ruina quæ illos damnat istos humiliat. Discunt enim in superni adiutorii protectione confidere, dum plerosque conspiciunt de suis viribus cecidisse. Quando ergo bene agere videntur reprobi, quasi planum iter electis sequentibus monstrant; quando vero in lapsum nequitie corruunt, electis post se pergentibus quasi cavendam superbiæ foveam ostendunt. Erat ergo Leviathan iste, et solis sibi radios subdat, atque aurum luti more subiciat. Scit omnipotens Deus ad electorum suorum solatium bene uti malo reproborum, quando hi qui ad illum perventuri sunt, et suis ad eum meritis proficiunt, et sæpe in eo quod superbe sapiunt, alienis lapsibus corriguntur. Sed si hæc Leviathan iste agit in eis etiam quos claros aliqua virtus ostendit, quid de illis facturus est quorum mens vel ex parte aliqua sublevata a terrenis concupiscentiis non est? ^d Quos tamen divinus sermo aperte exprimit, dum subjungit:

^a Laud., *hic itaque et per aliquid aurum quasi lutum sternitur.*

^b Turon., *bene agendi vel vivendi.*

^c Laud., *non perseveraturi.*

^d Prætel. et duo Germ., *quod tamen.*

^e Editi, *cum corda reproborum.* Lectio nostra est Mss. duor. Germ., Vindoc., Laud., Ebroic., Gemet. aliorumque Norm. ac Val. Cl.

CAPUT XVI [*Rec. XIV.*]

Vers. 22. — *Fervescere faciet quasi ollam profundum mare.*

31. *In ultima persecutione ira reproborum ebulliet in Sanctos.* — Quid per mare nisi vita sæcularium, quid per profundum, nisi altæ et abditæ eorum cogitationes exprimuntur? Quod profundum mare Leviathan iste quasi ollam facit fervescere, quia nimirum constat, quod persecutionis extremæ tempore contra electorum vitam studeat animos reproborum **1131** per flammam crudelitatis excitare. Tunc profundum mare quasi olla fervescit, ^e cum corda dilectorum sæculi valido ardore succendit, et quæ hoc pacis tempore intra suam malitiam clausa latuerunt, tunc in æstum immanissimæ persecutionis ebulliant, ac per abruptam crudelitatis apertæ licentiam ea quæ diu presserant odia antiqui livoris exhalant. Quia autem pestifero errore persuasi, ^f sic in istis famolantur Antichristo, ut tunc verius præbere se æstiment obsequium Christo, postquam dixit: *Fervescere faciet quasi ollam profundum mare,* apte subjungit:

CAPUT XXVII [*Vet. XI*]

IBID. — *et Ponet quasi cum unguenta bulliunt.*

32. *Qui Antichristo contra sanctos militabunt, obsequium Deo præstare credent.* — Unguenta quippe cum bulliunt, fragrantiam suavitatis reddunt. Quia ergo Leviathan iste ita seducet corda reproborum, ut quidquid agunt ex iniquitate perfidix pro veritate rectæ fidei se agere suspicentur, quasi bene eis olet id quod zelo religionis exercent. Unde in Evangelio discipulis Veritas dicit: ^h *Ut omnis qui interficit vos, arbitretur obsequium i se præstare Deo (Joan. xvi, 2).* Igitur sicut olla fervent, dum crudeliter persequuntur; sed apud eos ipsa persecutio unguentorum fragrantiam redolet, dum mens eorum, vanis suspitionibus decepta, æstimat quia Deo obsequium persolvat. In Scriptura enim sacra unguentorum odoribus opinio solet signari virtutum. Unde sponsa in Canticis canticorum sponsum desiderans dicit: *In odore unguentorum tuorum currimus (Cant. i, 3).* Et unde Paulus apostolus virtutum laude fragrare se sciens, ait: *Christi bonus odor sumus Deo (II Cor. ii, 15).* Itaque quia Leviathan iste ministros illius perditis vasis sui in crudelitatis opera sub opinione laudis et prætextu vitutis intercipit, postquam dixit: *Fervescere faciet quasi ollam profundum mare,* recte mox subdidit: *Ponet quasi cum unguenta bulliunt.* Quod enim per crudelitatis incendium mare fervet, hoc in eorumdem iudicio i qui excitantur falso nomine virtutis, ac si unguenta bulliant, ostendit, ut tante atrociores ad crudelitatem fiant, quanto se etiam

^f Longip., *sic isti famulantur.*

^g Edit. Paris. 1495 et Basil. 1514 habent *olet*, pro *ponet*; quod tamen in omnibus Mss. nostris legitur, ut in Vulgata, cui respondet Hebr. textus.

^h Gemet. et Corb. Germ., *venit hora, ut omnis.*

ⁱ Val. Cl., *se parare.*

^j Ita Mss. Norm., Vindoc., Laud., duo Germ. et Longip. Editi vero, *qui excæcantur.*

mereri præmia quasi pro zelo religionis existimant. A Justumque hoc est divino judicio, ut qui pietatis vim perpendere et custodire negligunt, suspicionis suæ odore fallantur. Unde et, ad illusionis augmentum, eos crudelia perpetrantes signa quoque ac prodigia subsequuntur, sicut et recte subjungitur:

CAPUT XVIII [Vet. XII, Rec. XV].

VERS. 25. — *Post eum lucebit semita.*

35. *Antichristi semita miraculis lucebit.* — Post Leviathan quippe semita lucere perhibetur, quia quæqua transit, admirationem nimiam ex miraculorum suorum claritate derelinquit; et sive per se, seu per ministros suos quolibet prodeat, mendacibus signis coruscet. Unde et hoc quod jam sæpe protulimus in Evangelio Veritas dicit: *Surgent pseudochristi et pseudoprophetae, et dabunt a signa et prodigia, ita ut B in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi (Marc. xiii, 22).* Semita igitur post Leviathan luceat, quia quorum corda penetrat, eorum opera prodigiis illustrat, ut nimirum tanto altius eorum mentes in erroris tenebris teneat, quanto per eos foris quasi potentius lucem de miraculis ostentat. Sed sunt nonnulli qui in memoria 1132 et verba prophetica, et Evangelica præcepta retinentes, sciant et falsa esse signa quæ exhibet, et vera supplicia ad quæ b decipiens trahit. Horum corda Leviathan iste, quia sanctitatis ostentatione non intercipit, in alia se eis illusionem componit. Quosdam namque hæc scientes, sed tamen præsentem vitam diligentes conspiciunt, quorum propterea mentibus ventura supplicia levigat, finiendam quoque d C restrictionis judicia asserit, et deceptos callide ad præsentem voluptates rapit. Unde et apte mox subditur:

CAPUT XIX [Rec. XVI].

IBID. — *Æstimabit abyssum quasi senescentem.*

34. *Pænarum æternitatem non credunt reprobi, a diabolo in errorem inducti. Eorum falsis rationibus respondetur.* — Quod æterna incomprehensibiliaque judicia, abyssi soleant nomine designari, Psalmista testatur dicens: *Judicia tua abyssus multa (Psal. xxxv, 7).* Senectus vero aliquando pro finis propinquitate ponitur. Unde Apostolus ait: *Quod antiquatur et senescit, prope interitum est (Hebr. viii, 13).* Leviathan itaque iste æstimabit abyssum quasi senescentem, quia reproborum corda sic infatuat, D ut suspicionem eis de venturo judicio quod quasi finiatur infundat. Abyssum namque senescere æstimat, qui terminari quoque in suppliciis supernam animadversionem putat. Igitur antiquus iste persuasor in membris suis, id est in mentibus iniquorum, futuras pœnas levigat, quas quasi certo fine determinat, ut eorum culpas sine termino correctionis extendat; et eo magis hic peccata non finiant, quo istis æstimant peccatorum supplicia finiendam.

a Laud., duo Germ. et Val. Cl., *signa magna.*

b Val. Cl., *deinceps.*

c Eadem docet Gregorius, l. iv Dialog., c. 44, et quidem fusissime; quibus abunde refellitur fabula

35. Sunt enim nunc etiam qui idcirco peccatis suis ponere finem negligunt, quia habere quandoque finem futura super se judicia suspicantur. c Quibus breviter respondemus: Si quandoque finienda sunt supplicia reproborum, quandoque finienda sunt ergo et gaudia beatorum. Per semetipsam namque Veritas dicit: *Ibunt hi in supplicium æternum, justi autem in vitam æternam (Matth. xxv, 46).* Si igitur hoc verum non est quod minatus est, neque illud verum est quod promisit. At inquit: Ideo æternam pœnam peccantibus minatus est, ut eos a peccatorum perpetrations compesceret, quia creaturæ suæ æterna supplicia minari debuit, non inferre. Quibus citius respondemus: Si falsa minatus est ut ab injustitia corrigeret, etiam falsa pollicitus est ut ad justitiam provocaret. Et quis habet eorum vesaniam toleret, qui dum promissionibus suis reproborum supplicia finiiri asserunt, assertionem suam etiam electorum præmia remunerationesque confundunt? Quis hanc eorum vesaniam toleret, qui conantur astruere verum non esse, quod Veritas de æterno igne minata est, et dum satagunt Deum perhibere misericordem, non verentur prædicare fallacem?

36. *Æternis pœnis additi peccatores quam æquum sit.* — At inquit: Sine fine puniri non debet culpa cum fine. Justus nimirum est omnipotens Deus, et quod non æterno peccato commissum est, æterno non debet puniri tormento. Quibus citius respondemus quod recte dicerent, si iudex justus districtusque veniens, non corda hominum, sed facta pensaret. C Iniqui enim ideo cum sine fine deliquerunt, quia cum sine fine vixerunt. Voluissent quippe sine fine vivere, ut sine fine potuissent in iniquitatibus permanere. Nam magis appetunt peccare 1133 quam vivere; et ideo hic semper vivere cupiunt, ut nunquam desinant peccare, cum vivunt. Ad districti ergo iudicis justitiam pertinet, ut nunquam careant supplicio, quorum mens in hac vita nunquam voluit carere peccato; et nullus detur iniquo terminus ultionis, quia quandiu valuit, habere noluit terminum criminis.

[Vet. XIII.] 37. *Justi videntes in malorum cruciatibus quæ supplicia evaserint, ad Dei laudes excitantur.* — At inquit: Nullus justus crudelitatis pascitur, et delinquens servus a justo domino idcirco cædi præcipitur, ut a nequitia corrigitur. Ad aliquid ergo cæditur cum non ejus dominus cruciatibus delectatur. Iniqui autem gehennæ ignibus traditi quo sine semper ardehant? Et quia certum est quod pius atque omnipotens Deus non pascitur cruciatibus iniquorum, cur cruciantur miseri, si non expiantur? Quibus citius respondemus quod omnipotens Deus, quia pius est, miserorum cruciatu non pascitur; quia autem justus est, ab iniquorum ultione in perpetuum non sedatur. Sed iniqui d omnes æterno supplicio, e quidem sua iniquitate, puniuntur; et tamen ad aliquid concremantur, scilicet ut justi omnes et in Deo de liberato sancti Gregorii precibus Trajano Augusto.

d Vindoc., Pratel. a. ique Norm., *hominis.*

videant gaudia quæ percipiunt, et in istis respiciant supplicia quæ evaserunt, ut tanto in æternum magis divinæ gratiæ debitores se esse cognoscant, quanto in æternum mala pœniri conspiciunt quæ ejus adjutorio vitare potuerunt.

38. *Cur sancti pro suis inimicis gehennæ addicti amplius non orant.* — At inquirunt: Et ubi est quod sancti sunt, si pro inimicis suis, quos tunc ardere viderint, non orant, quibus utique dictum est: *Pro inimicis vestris orate (Matth. v, 44)?* Sed citius respondemus: Orant pro inimicis suis eo tempore, quo possunt ad fructuosam pœnitentiam eorum corda convertere, atque ipsa conversione salvare. Quid enim aliud pro inimicis orandum est, nisi hoc quod Apostolus ait: *Ut det illis Deus pœnitentiam, et respiciant a diaboli laqueis, a quo cepti tenentur, ad ipsius voluntatem (II Tim. II, 25, 26)?* Et quomodo pro illis tunc orabitur, quando jam nullatenus possunt ad justitiæ opera ab iniquitate commutari. Eadem itaque causa est cur non oreitur tunc pro hominibus æterno igne damnatis, quæ nunc etiam causa est ut non oreitur pro diabolo angelisque ejus æterno supplicio deputatis. Quæ nunc etiam causa est, ut non orent sancti homines pro hominibus infidelibus impiisque defunctis, qui de eis utique quos æterno deputatos supplicio jam noverunt ante illum judicis justis conspectum orationis suæ meritum cassari refugiant. Quod si nunc quoque viventes justis mortuis et damnatis injustis miserie compatipatur, quando adhuc aliquid judicabile de sua carne se perpeti etiam ipsi noverunt, quanto districtius tunc iniquorum tormenta respiciunt, quando, ab omni vitio corruptionis exuti, ipsi jam justitiæ vicinior atque arctius inhærebunt? Sic quippe eorum mentes per hoc quod justissimo judici inhærent, vis restrictionis absorbet, ut omnino eis non libeat quiddam ab illius internæ regulæ subtilitate discordat.

Sed quia, subito occasione articulo, hæc contra ^a Origenistas breviter diximus, ad eam quam prætermisimus exponendi ordinem recurramus. **1134** ^b Postquam misericors Dominus callida machinamenta Leviathan istius indicavit, aperte prædicans omne quod electos exteriori vehementer opprimat, omnia quod interiori suggestione sua reprobris blandienter infundit, mox immanitatem virtutis illius breviter insinuans subdit:

CAPUT XX [Vet. XIV, Rec. XVII].

VERS. 24. — *Non est super terram potestas que comparetur ei.*

39. *Diabolus, amissa felicitate, naturæ tamen aug-*

^a De his Origini-tarum et fortasse Origenis ipsius erroribus consulè illustrissimum ac doctissimum Danielum Huetium, l. II Origenianorum, cap. 16, ac sequentibus, ubi ostendere nititur, non solum damno-toriam pœnis modum auferendo et finem, ex sententia Origenis, impositum illi, sed ipsius etiam diaboli, quem docet pœnitentiam et salutem aliquando consecuturum. Non desunt tamen qui ab immani hoc errore vindicent Origenem. Lege ex nuperimis ejus defensoribus doctissimum Tillemontium, commentariorum de Ecclesiastica Hist. tomo III, in Origene

licæ magnitudinem servavit. — Potestas ejus super terram cunctis eminentior perhibetur, quia etsi actio-nis suæ merito infra homines cecidit, omne tamen humanum genus naturæ angelicæ conditione transcendit. Quamvis enim internæ felicitatis beatitudinem perdidit, naturæ tamen suæ magnitudinem non amisit, cujus adhuc viribus humana omnia superat, licet sanctis hominibus meritorum suorum defectione sub-jaceat. Unde et eisdem sanctis contra hunc decer-tantibus eo retributionis suæ meritum crescit, quo ille ab eis vincitur qui per naturæ potentiam quasi jure se hominibus superesse gloriatur. Sequitur:

CAPUT XXI.

ISTO. — *Qui factus est ut nullum timeret.*

40. *Primus angelus sic conditus, ut Deum tantum timeret. Vinxit eum libertas quam appetit.* — Sic quidem factus est per naturam, ut conditorem suum caste timere debuisset, timore videlicet sobrio et securo; non timore quem foras charitas mittit, sed timore, qui in sæculum sæculi permanet (I Joan. IV, 18), id est quem charitas gignit. Aliter enim timet conjugem uxor amans, aliter dominum ancilla pec-cans. Sic ergo fuerat iste conditus, quatenus timore legito auctorem suum et amans metueret, et metuens amaret. Sed sua perversitate talis factus est, ut nul-lum timeret. Ei quippe a quo conditus fuerat subessa despexit. Ita enim Deus super omnia est, ut ipse sub nullo sit. Leviathan vero iste ejus celsitudinis cul-men aspiciens, ^a jus perversæ libertatis appetit, et et præsertim exteris, et nulli subes-et, dicens: *Ascendam super altitudinem nubium, et similis ero Altissimi (Isai. XIV, 14).* Cujus eo ipso similitudinem per-didit, quo esse ei superbe similis in celsitudine concupivit. Qui enim charitatem ejus imitari debuit, sub-ditus ambiit ejus celsitudinem, et hoc quod imitari poterat, amisit elatus. Celsus nimirum esset, si ei qui veraciter celsus est, inhærere voluisset. Celsus esset, si participatione veræ celsitudinis contentus fuisset. Sed dum privatam celsitudinem superbe appetiit, jure perdidit participatam. Relicto enim eo cui debuit inhærere principio, suum sibi appetiit quoddammodo esse principium. Relicto eo qui vere illi sufficere poterat, se sibi sufficere posse judicavit; et tanto magis infra se cecidit, quanto magis se contra gloriam sui conditoris erexit. Nam quem exaltabat libera servitus, dejecit captiva libertas. Quæ libertate nunc et nullam timeat effrenatur, sed ipsa graviter effrenatione restringitur. Supremo enim judicio cuncta mirabiliter ordiante, ^b vinxit illi libertas quem appetiit, quia nunc omnimodo ^c non timens omnibus

apt. 19.

^b Hæc et cætera usque ad *et jussum divinitus offeram holocaustum*, l. XXXV, cap. olim 7, desiderantur in Cod. Vat. Cl.

^c Gemet., duo Germ. et Laud., *timore fecere, non timore.*

^d Gemet. et Corb. Germ., *ejus perversæ libertatis appetiit, ut.*

^e Vindoc., *junxit.*

^f Laud., *non timens etiam superesse poterat.* Corb. Germ., *quam nunc.*

supplicis subiect, qui elementis etiam superesse poterat, si unum quem debuit timere voluisset. Unum profecto timeret omnia possidens, qui nunc unum non timens omnia patitur.

41. *Dei timorem amisit. Quanto sui damno.* — Factus est ergo ut nullum timeret, nullum videlicet, 1135 quia nec Deum, sed neque hoc quod passurus est metuit. Cui nimirum felicitas fuerat timendo vitare supplicia quam non timendo tolerare. Appetitum itaque celsitudinis vertit in rigorem mentis, ut jam per duritiam ^a se male egisse non sentiat, qui præesse per gloriam quærebat. Nam quia jus quæsitæ potestatis non obtinuit, quasi quoddam superbix suæ remedium insaniam insensibilitatis invenit; et quia propectu transgredi cuncta non potuit, despectu se contra cuncta præparavit. [Vet. XV.] Cujus adhuc superbia stodiose describitur, cum protinus subinfertur :

CAPUT XXII.

Vers. 25. — *Omne sublime videt.*

42. *Diaboli ejusque membrorum immensa superbia. Saul propter elationem reprobatus. Davidis in suprema dignitate humilitas.* — Ut est, cunctos velut infra se positos quasi de sublimi respicit, quia dum per intentionem contra auctorem nititur, æstimare sibi quemlibet similem dedignatur. Quod apte etiam ejus membris congruit, quia omnes iniqui per tumorem cordis elati cunctos quos cernunt superbix fastu despiciunt; et si quando exterius venerantur, iatus tamen in secreto cordis, ubi apud se sua æstimatione magni sunt, cunctorum sibi vitam meritumque postponunt, eosque infra se esse respiciunt, quia per elatam cogitationem cordis in ejusdem se altitudinis arce posuerunt. Quibus bene per prophetam dicitur: *Vos qui sapientes estis in oculis vestris, et coram vobismetipsis prudentes (Isai. v, 21).* Hinc etiam Paulus ait: *Nolite prudentes esse apud vosmetipsos (Rom. xii, 16).* Hinc ad Saul divina increpatione dicitur: *Nonne cum esses parvulus in oculis tuis, caput te constitui in tribus Israel (I Reg. xv, 47).* Parvulus quippe in oculis suis est, qui in eo quod semetipsum considerat, inparem se ætatis meritis pensat. Nam quasi grandem se aspicit, quisquis se super aliena merita elatione cogitationis extendit. Saul autem reprobus in bono quod cœperat non permansit, quia festo susceptæ potestatis intumuit. [Vet. XVI.] At contra, David semper de se humilia sentiens, ejusdemque Saul se comparationi postponens, postquam ferendi locum reperit, et pepercit eidem servienti adversario, humili se professione prostravit, dicens: *Quem persequeris, rex Israel? quem persequeris? Canem mortuum, et publicanum unum (I Reg. xxiv, 13)?* Et certe

^a Vindoc., Turon., Germ., Norm., se male esse. Longip., sibi male esse. Corb. Germ., in securitatem mentis... et jan... simile esse, pro se male egisse.

^b Duo Germ., Ebroic. aliquis Norm., illis humiliant.

^c Male in Vatic. et Gilot., interpositos. Locum hunc jam emendaverat Jævezius ex Mss. Auglic.,

jam unctus in regem fuerat, jam exorante Samuele, et cornu super se oleum fundente didicerat quod eum divina gratia, Saul reprobato, ad regni gubernacula possidenda servabat, et tamen persequenti adversario mente humili se substernebat, cui divino judicio prælatum se esse noverat. Illi itaque se humiliter postponerat quo per electionis gratiam incomparabiliter se noverat esse meliorem. Discant ergo quomodo humiliari proximis debeant, qui adhuc quo loco apud Deum habeantur nesciunt, si sic se electi etiam ^b illius humiliant, quibus jam se per interna judicia ^c antepositos deprehendunt.

43. *Humilitas electorum propria.* — Hoc autem proprium esse specimen electorum solet, quod de se semper sentiunt infra quam sunt. Hinc namque ab eodem David dicitur: *Si non humiliter saniebam, ^d sed exaltavi animam meam (Ps. l. cxxx, 2).* Hinc Salomon ad sapientiam parvulos vocat, dicens: *Si quis est parvulus, veniat ad me (Prov. ix, 4).* 1136 Qui enim necdum semetipsum despicit, humilè Dei sapientiam non apprehendit. Hinc in Evangelio Dominus dicit: *Confiteor tibi, Domine pater celi et terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis (Matth. xi, 25).* Hinc rursus Psalmis a ait: *Custodiens parvulos Dominus (Ps. cxiv, 6).* Hinc magister gentium dicit: *Facti sumus parvuli in medio ^e vestri (I Thess. ii, 7).* Hinc discipulos admonens, ait: *Superiores sibi invicem arbitrantes (Philip. ii, 3).* Nam quia iniquus ^f quisque inferiorem se omnem quem cognovit putat, e diverso justus studet ut superiorem quemlibet proximum attendat. Ac ne dum se alii alter humiliat, ^g humiliatio irei alteri in elationem, bene utramque partem admonuit, dicens: *Superiores sibi invicem arbitrantes, ut in cogitationibus cordis et ego mihi illum præferam, et vicissim ille me sibi, ut cum ab utraque parte cor inferius premitur, nullus ex impenso honore sublevetur.*

44. *Hanc humilitatis formam reprobi non tenent, sed contemnunt.* — Sed hanc humilitatis formam reprobi, quia Leviathan hujus membra sunt, vel cognoscere, vel tenere contemnunt, quia etsi quando se humiles specie tenus ostendunt, humilitatis vim servare intrinsecus negligunt. Quibus sæpe accidit ut si quando unum quodlibet bonum vel minimum faciant, a malis suis omnibus respectum mentis protinus avertant, atque hoc quod vel extremum bonum fecerint, tota intentione semper inspiciant, et ex eo sese jam quasi sanctos aspiciant, oblitii malorum omnium quæ commiserunt, unius sui tantummodo boni memores, quod fortasse facere nec perfecte potuerunt, sicut evenire contra electis solet, ut cum

quibus accedit Turon. aliorumque Gallic. consensum. ^d Laud. et Germ., si exaltavi.

^e Laud., Gemet. et duo Germ., vestrum.

^f Longipont., quisque elatus, inferiorem se omnem de quo cogitat, putat. Gemet. quoque Ebroic. et alii Norm., de quo cogitat.

^g Turon., Laud., Longip., Norm. et duo Germ., irei alter in elationem.

multarum virtutum gratia polleant, unum eos vel tenuissimum vitium valde defatigans pulset, quatenus dum ex quadam parte sese infirmari considerant, de his virtutibus in quibus prævalent se minime extollant; dumque de infirmitate trepidant, hoc quoque ubi fortes sunt humiliter servant. Sæpe ergo reprobi per hoc quod unum vel minimum bonum suum incaute conspiciunt, mala multa et gravia in quibus demersi sunt non agnoscunt. Et sæpe electi per hoc quod ad tenuissimum malum suum infirmari trepidant, mira dispensatione agitur, ut magna bona ad quæ profecti sunt, non amittant.

45. *Electos adjuvant mala, reprobis bona nocent. Bono male utitur reprobus, et bene malo probus.* — Justi itaque et occulti examinis mensura disponitur, ut et istos mala adjuvent, et illos bona gravent, dum et isti ad profectum boni utuntur levibus malis, et illi ad augmentum mali utuntur minimis bonis. Isti quippe inde perfectius in bono proficiunt, unde de malo tentantur; illi autem inde ad majus malum desiciunt, unde de bono gloriantur. Sic itaque male bono utitur reprobus, et bene malo utitur probus; sicut sæpe contingit ut alius ex cibo salutifero inordinate sumpto pestem languoris incurrat; alius, veneno serpentis in medicamine ordinatæ confectionis adhibito, languoris molestiam vincat. Ille ergo qui cibo salutifero uti recte noluit, inde perniciose moritur, unde alii salubriter vivunt; iste autem qui veneno serpentis caute uti studuit, inde salubriter vivit, unde alii perniciose moriuntur. Venenum ergo serpentis **1137** non ipsam nequitiam, sed suggestionem nequitiae dicimus, qua nolentes sæpe renitentesque tentamur. Quod tunc in medicamen vertitur cum mens virtutibus erecta conspectis contra se tentationibus humiliatur. Iniqui igitur atque ab approbatione interni examinis reprobi, quælibet opera faciant, in quibuslibet virtutibus enitescant, humilitatis sensum penitus ignorant, quia nimirum Leviathan hujus membra sunt, de quo superna voce dicitur, [Rec. XVIII.] *Omne sublime videt,* quia non solum per semetipsum, sed per eorum quoque corda quos ceperit quasi de sublimi cunctos inferius despiciat.

[Vet. XVII.] 46. *Superbia per oculos quasi per quasdam fenestras se ostendit.* — Notandum vero quod Leviathan iste, qui per corpoream bestiam designatur, sublime videre describitur, quia videlicet cordis superbia cum exterius usque ad corpus extenditur, prius per oculos indicatur. Ipsi quippe per fastum tumoris inflati, quasi ex sublimi respiciunt, et quo se deprimunt, altius extollunt. Nisi enim superbia per oculos quasi per quasdam se fenestras ostenderet, nequaquam Deo Psalmista dixisset: *Populum humilem salvum facies, et oculos superborum humiliabis* (Psal. xvii, 28). Nisi se superbia per oculos funderet, Salomon quoque de Judææ ela-

tionem non diceret: *Generatio cujus excelsi sunt oculi, et palpebræ ejus in altum subrextæ* (Prov. xxi, 15). Quia ergo per corporeum animal Leviathan iste signatur, et superbia usque ad corpus prodians apertius oculis principatur, antiquus hostis quasi de sublimi omnes videre describitur. Sed quia multa ad ostendendum humani generis inimicium prolata sunt, valde mens appetit, ut in fine locutionis dominicæ, unum aliquid manifestius exprimat, unde membra illius brevi nobis designatione monstrantur. Sequitur:

CAPUT XXIII.

IBID. — *Ipsæ est rex super universos filios superbiæ.*

47. *Radix vitiorum et malorum omnium superbiæ.*

— Ut Leviathan iste in cunctis quæ superius dicta sunt caderet, sola se superbia percudit. Neque enim per tot illos vitiorum ramos arcesceret, nisi per hanc prius in radice putruisset. Scriptum est namque: *Omnis peccati initium superbiæ* (Eccli. x, 15). Per hanc enim ipse succubuit, per hanc se sequentem hominem stravit. Eo etenim telo salutem nostræ immortalitatis impetiit, quo vitam suæ beatitudinis extinxit. Sed idcirco hanc Dominus fini suæ locutionis inseruit, ut cum post mala omnia Leviathan istius superbiæ diceret, quid esset malis omnibus deterius indicaret. Quamvis etiam per hoc quod in imo ponitur vitiorum radix esse monstratur. Sicut enim inferius radix tegitur, sed ab illa rami extrinsecus expanduntur, ita se superbia intrinsecus celat, sed ab illa protinus aperta vitia pullulant. Nulla quippe mala ad publicum prodirent, nisi hæc mentem in occulto constringeret. Hæc est quæ Leviathan istius sensum fervere sicut ollam facit. Unde et humanas mentes in quodam fervore insanie concutit, sed per aperta opera qualiter percussis animam evertat ostendit. Intus namque prius ebullit in elatione, quod foris postmodum spumat in opere

[Vet. XVIII.] 48. *Non unam tantum virtutem, et cætera vitia, sed omnes expugnat.* — Sed quia occasio de superbiæ disputatione se præbuit, debemus hanc subtilius sollicitiusque discutere, atque ad humanas mentes quanta vel qualis veniat, **1138** et quibus qualiterve subripiat, demonstrare. Alia quippe vitia eas solummodo virtutes impetunt quibus ipsa destruuntur, ut videlicet ira patientiam, gastrimargia abstinentiam, libido continentiam expugnet. Superbia autem, quam vitiorum radicem diximus, nequaquam unius virtutis extinctione contenta, contra cuncta animæ membra se erigit, et quasi generalis ac næstifer morbus corpus omne corrumpit, ut quidquid illa invadente agitur, etiam si esse virtus ostenditur, non per hoc Deo, sed soli vanæ gloriæ serviatur. Quasi enim tyrannus quidam obsessam civitatem incipit, cum mentem superbia irrumpit; et quo diutorem quemque ceperit eo in dominio durior ex-

^a Gemet. et Corb. Germ., *infirmati*.

^b Laud., *justos itaque... disponit*.

^c Gemet. et Corb. Germ., *semper*.

^d Præcl. ac al. Mss., *non solum enim*.

^e Land., duo Germ., Longip., Gemet., veteresque Edit., ita habent. Edit. vero Gil., Vatic., Gussanv., *judicatur*.

^f Germ., Præcl. et al. Mss., *de ostendendo*.

surgit, quia quo amplius res virtutis sine humillitate agit, eo latius ista dominatur. Quisquis vero ejus in se tyrannidem captiva mente susceperit, hoc primum damnus patitur, quod, clauso cordis oculo, iudicii æquitatem perdit. Nam cuncta quæ ab aliis^a vel bene geruntur displicent, et sola ei quæ ipse vel prave egerit placent. Semper aliena opera despicit, semper miratur quæ ipse facit, quia et quidquid egerit, egisse se singulariter credit, atque in eo quod exhibet per gloriæ cupiditatem, sibi metipsi favet per cogitationem, et cum se in cunctis transcendere cæteros æstimat, per lata cogitationum spatia secum deambulans, laudes suas tacitus clamat. Nonnunquam vero ad tantam elationem mens ducitur, ut in eo^b quod tumet, etiam per ostentationem locutionis effrenetur. Sed tanto facilius ruina sequitur, quanto apud se quisque impudentius exaltatur. Hinc enim scriptum est: *Ante ruinam exaltatur cor* (Dan. iv, 26). Hinc per Danielem dicitur: *In aula Babylonis deambulabat rex, responditque, et ait: Nonne hæc est Babylon magna, quam ego edificavi in domum regni, in robore fortitudinis meæ, et in gloria decoris mei* (Prov. xvi, 18)? Sed hunc tumorem quam concita vindicta represserit, illico adjunxit, dicens: *Cum adhuc sermo esset in ore regis, vox de cælo ruit: Tibi dicitur, Nabuchodonosor rex: Regnum^d transiet a te, et ab hominibus te ejicient, et cum bestiis ferisque erit habitatio tua; fenum quasi bos comedes, et septem tempora mutabuntur super te* (Ibid., 28). Ecce quia tumor mentis usque ad aperta verba se protulit, patientia iudicis protinus usque ad sententiam erupit; tantoque hunc districtius percudit, quanto ejus se superbia immoderatus erexit; et quia enumerando bona dixit in quibus sibi placuit, enumerata mala in quibus feriretur, audivit.

[Vet. XIX.] 49. *Alia ex sæcularibus rebus, alia ex spiritualibus oritur elatio. Alia prælatorum superbia, alia subjectorum virtutum mater humilitas. Soli ruinæ crescit quod ædificant superbi.* — Sciendum vero est quod ipsa hæc de qua tractamus elatio alios ex rebus sæcularibus, alios vero ex spiritualibus possidet. Alter namque intumescit auro, alter eloquio, alter infirmis et terrenis rebus, alter summis cælestibusque virtutibus; una tamen eademque res ante oculos Dei agitur, quamvis ad humana corda veniens in eorum obtutibus diverso amictu palliatur. Nam cum is qui de terrena prius gloria superbiebat postmodum de sanctitate extollitur, nequaquam cor ejus elatio deseruit, sed ad eum consueta veniens, ut cognosci nequeat, vestem mutavit.

1139 50. Sciendum quoque est quod aliter hæc præpositos atque aliter subditos tentat. Prælato namque in cogitationibus suggerit quia solo vitæ merito

super cæteros excrevit; et si qua ab eo bene aliquando gesta sunt, hæc importune ejus animo objicit; et cum hunc Deo singulariter placuisse insinuat, quo facilius suggesta persuadeat, ipsam ad testimonium potestatis tradite retributionem vocat, dicens quia nisi omnipotens Deus te his hominibus meliorem cerneret, omnes hos sub tuo regimine non dedisset; ejusque mox mentem erigit, viles atque inutiles eos qui subjecti sunt ostendit, ita ut nullum jam quasi dignum respiciat cui æquamiter loquatur. Unde et mox mentis tranquillitas in iram vertitur, quia dum cunctos despicit, dum sensum vitamque omnium sine moderamine reprehendit, tanto effrenatius se in iracundiam dilatat, quanto eos qui sibi commissi sunt esse sibi indignos putat.

[Vet. XX.] 51. At contra cum subjectorum cor superbia instigat, hoc summopere nititur agere, ut sua acta considerare funditus negligat, et semper tacitis cogitationibus rectoris sui iudices fiant; qui dum in illo quod reprehendere debeant importune respiciunt, in semetipsis quod corrigant nunquam vident. Unde et tanto atrocius pereunt, quanto a se oculos avertunt, quia in hujus vitæ itinere offendentes corruunt, dum alibi intendunt. Et quidem peccatores se asserunt, nec tamen tantum ut tam noxiæ in regimine personæ^f traderentur. Et dum ejus facta despiciunt, dum præcepta conternunt, ad tantam usque^g insaniam devolvuntur, ut Deum res humanas curare non æstimant, quia ei qui quasi jure reprehenditur esse se commissos dolent. Sicque dum contra rectorem superbiunt, etiam contra iudicia conditoris intumescunt; et dum pastoris sui vitam dijudicant, ipsam quoque sapientiam omnia disponentis impugnant. Sæpe autem rectoris sui dictis proterve obviant, et eandem vocis superbiam libertatem vocant. Sic quippe elatio se quasi pro libertatis rectitudine objicit, sicut sæpe se et timor pro humilitate supponit. Nam sicut plerique reticent ex timore, et tamen tacere se æstimant ex humilitate, ita nonnulli loquuntur per impatientiam elationis, et tamen loqui se credunt per libertatem, rectitudinis. Aliquando autem subditi proterva quæ sentiunt nequaquam produunt; et hi quorum loquacitas vix compescitur, nonnunquam ex sola amaritudine intimi rancoris obmutescunt. Qui, per dolorem mentis procacitatis suæ verba subtrahentes, cum male loqui soleant, pejus tacent, quia cum peccantes aliquid de correctione audiunt, indignantes etiam responsionis verba suspendunt. Cum his quando aspere agitur, sæpe ad querelæ vocem de hac ipsa asperitate prosiliunt. Cum vero eos magistri sui blande præveniunt, de hac ipsa humilitate qua præventi sunt gravius indignantur, et tanto eorum mens vastius

^a Addidimus vel ex Mss. Norm. et duob. Germ. quod et elegantiam et vim sermoni addit.

^b Edit. Gilot., Vatic., Gussanv., quod timet. Correctus est locus ex Mss. Anglic., Norm., Vindoc., duob. Germ., Longip., et ex vet. Ed.

^c Laud., et in gloria.

^d Vindoc., transibit.

^e Pratel. et Utic., enumerata et mala. Ubi et additum nonnihil gratiæ dictioni confert.

^f Addit Germ., considerant post traderentur. Norm. et Vindoc. tradi mererentur.

^g In pler. Mss., vesaniam.

accenditur, quanto consideratius ^a infirma judicatur. Hi nimirum, quia humilitatem, quæ virtutum mater est, nesciant, usum laboris sui ^b perdunt, etiamque quæ bona sunt quæ operari videantur, quia surgentis fabricæ **1140** robusta celsitudo non agitur, quæ nequaquam per fundamenti fortitudinem in petra solidatur. Soli ergo ruinæ crescit quod ædificant, quia ante molem fabricæ humilitatis fundamenta non procurant. Quis bene ab intimis prodigiis, si paucis in exterioribus ostendamus.

52. Imago superbi. — Cunctis namque superba apud se cogitatione tumentibus inest clamor in locutione, amaritudo in silentio, dissolutio in hilaritate, furor in tristitia, ^c inhonestas in actione, honestas in imagine, erectio in incesu, rancor in responsione. Horum mens semper est ad irrogandas contumelias **5** valida, ad tolerandas infirma; ab obediendum pigra, ad lacesendos vero alios importuna; ad ea quæ facere et debet et prævalet ignava, ad ea autem quæ facere non debet nec prævalet ^d parata. Hæc in eo quod sponte non appetit nulla exhortatione flectitur, ad hoc autem quod latenter desiderat querit ut cogatur, quia dum metu it ex desiderio suo vilescere, optat vim in ipsa sua voluntate tolerare.

[*Vet. XXI.*] **53. Exhortatio ad humilitatem.** — Igitur quia humanos animos aliter tentari ex rebus carnalibus, atque aliter ex spiritualibus diximus, audiant illi: *Omnis caro fenum, et gloria ejus sicut flos feni* (*Isai. xl, 6*). Audiant et isti, quod ^e quibusdam post miracula dicitur: *Nescio vos unde sitis, discedite a me, ^f omnes operarii iniquitatis* (*Luc. xiii, 27*). Audiant illi: *Divitiæ si affluent, nolite cor apponere* (*Psal. lxi, 11*). Audiant isti quia fatuæ virgines, quæ cum vacuis vasculis veniunt, ab internis nuptiis excluduntur (*Matth. xxv, 12*). Rursum, quia aliter tentari prælatos, atque aliter subditos præfati sumus, audiant illi quod per quemdam sapientem dicitur: *Ducem te constituerunt? noli extolli, sed esto in illis quasi unis ex eis* (*Eccli. xxxii, 1*). Audiant isti: *Obedite præpositis vestris, et subjacete eis; ipsi enim pervigilant quasi rationem reddituri pro animabus vestris* (*Hebr. xiii, 17*). Audiant illi, cum de accepta potestate gloriantur, hoc quod Abraham voce ardenti diviti dicitur: *Memento, fili, quia receptisti bona in vita tua* (*Luc. xvi, 25*). Audiant isti, cum contra rectores suos in querelas prosiliunt, hoc quod murmuranti populo Moysi et Aaron vocibus respondetur: *Nec contra nos est murmur vestrum, sed contra Dominum. Nos enim quid sumus* (*Exod. xvi, 8*)? Audiant illi: *Turbabuntur in conspectu ejus ^g patris or-*

^a Turon., Vindoc., Laud., infirmari.

^b Vindoc., produnt.

^c Laud., inhonestas in imagine, erectio.

^d Vindoc. et Norm., semper parata.

^e Gemet. et Corb. Germ., quibusdam miracula facientibus.

^f Deest omnes in Gemet., Pratel., Utic. et Corb. Germ.

^g In Germ. et in Edit. tam vet. quam recent., patres... et iudices. Cujus lectionis nullum fundamentum est aut in Vulgata aut in textu Hebr. in

phanorum et iudicia viduarum (*Psal. lxxviii, 5*). Audiant isti qui contra contumaciam subditorum dicitur: *Qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit* (*Rom. xiii, 2*). Audiant simul omnes: *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam* (*Jac. iv, 6*). Audiant omnes: *Immunda est apud Deum omnia qui exaltat cor suum* (*Prov. xvi, 5, juxta text. Hebr. et LXX*). Audiant omnes: *Quid superbis, terra et cinis* (*Eccli. x, 9*)? Contra hujus languoris pestem audiamus cuncti quod magistra Veritas docet dicens: *Discite a me, quia mitis sum et humilis corde* (*Matth. xi, 29*).

[*Vet. XXI.*] **54. Hominem superbum non esse, docet Deus humilis.** — Ad hoc namque unigenitus Dei Filius formam infirmitatis nostræ suscepit, ad hoc invisibilis, non solum visibilis, sed etiam despectus apparuit, ad hoc contumeliarum ludibria, ¹ irrisio-num opprobria, passionumque tormenta toleravit, ut superbum non esse hominem doceret humilis Deus. Quanta ergo humilitatis virtus est, propter quam solum veraciter edocendam is qui sine astimatione **1141** magnus est, usque ad passionem factus est parvus? Quia enim originem ¹ perditioni nostræ superbia præbuit diaboli, instrumentum redemptionis nostræ inventa est humilitas Dei. Hostis quippe noster magnus inter omnia conditus, videri super omnia voluit elatus. Redemptor autem noster magnus manens ² super omnia, fieri inter omnia dignatus est parvus.

55. Quid mortis auctor doceat, quid vitæ conditor. — Sed melius et elationis causam detegimus, et fundamenta humilitatis aperimus, si brevi commemoratione perstringimus quid mortis auctor, quid vitæ conditor dicat. Ille namque ait: *In celum ascensum* (*Isa. xiv, 13*); iste autem per Prophetam dicit: *Repleta est malis anima mea, et vita mea inferno appropinquavit* (*Psal. lxxxvii, 4*). Ille dicit: *Supra astra cæli exaltata solium meum* (*Isai. xvi, 13*); iste humano generi a paradisi sedibus expulso dicit: ¹ *Eccæ venio cito, et habitabo in medio tui* (*Zach. ii, 10*). Ille dicit: *Sedebam in monte testamenti, in lateribus Aquilonis* (*Isai. xiv, 13*); iste dicit: *Ego sum vermis, et non homo, approbrium hominum, et abjectio plebis* (*Psal. xxi, 7*). Ille dicit: *Ascendam super altitudinem nubium, similis ero Altissimo* (*Isai. xiv, 14*); iste, cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se ² *æqualem Deo, sed semetipsum exinanivit, formam servæ accipiens* (*Philip. ii, 6*); et per membra sua loquitur dicens: *Domine, quis similis tibi* (*Psal. xxxiv, 10*)? Ille per membra sua loquitur, dicens: *Nescio Dominum, et Israel ³ non dimittam* (*Exod. v, 2*). Iste per

Vindoc., Pratel., Utic., patris... iudicia.

¹ Vindoc. et duo Germ., quid superbit.

² In pl. Mss., illusionum probra.

³ Laud., Pratel., Gemet., duo Germ. et vet. Edit. Paris. et Barthol., perditionis nostræ se præbuit superbia.

⁴ De hoc loquendi modo Gregorio familiari vide supra, l. xv, n. 20; l. xvi, n. 56; lib. xxx, n. 68 et 69.

¹ Vindoc. et Pratel., ecce venio et habito.

² Pratel., non dimitto.

semetipsum dicit : Si dixero quia non novi eum, ero similis vobis mendax; sed novi eum, et sermonem ejus servo (Joan. viii, 55). Ille dicit : Mea sunt flumina, et ego feci ea (Ezech. xlii, 9); iste dicit : Non possum a meipso facere quidquam (Joan. v, 30), et rursum : Pater meus in me manens, ipse facit opera (Joan. xiv, 10). Ille regna omnia ostendens, dicit : Tibi dabo potestatem hanc universam et gloriam illorum, quia mihi tradita sunt, et cui volo do illa (Luc. iv, 6); iste dicit : Calicem quidem meum bibetis, sedere autem ad dexteram, vel ad sinistram meam, non est meum dare vobis, sed quibus paratum est a Patre meo (Matth. xx, 23). Ille dicit : Eritis sicut dii, scientes bonum et malum (Genes. iii, 5); iste dicit : Non est vestrum nosse tempora vel momenta quæ Pater posuit in sua potestate (Act. i, 7). Ille ut voluntas divina despici, et ut possit propria suaderi, dicit : Cur præcepit vobis Deus ut non comederetis ex omni ligno paradisi (Genes. iii, 1)? Et paulo post : Scit enim Deus, 1142 quod in quacunque die comederitis ex eo, aperientur oculi vestri (Ibid. 5); iste dicit : Non quero voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me (Joan. v, 30). Ille per membra sua loquitur, dicens : Nullum præteritum sit quod non pertranseat luxuria nostra; coronemus nos rosis antequam marcescant, ubique relinquamus signa lætitiæ nostræ (Sap. ii, 8); iste membris suis prænuntiat, dicens : Plorabitis et flebitis vos, mundus autem gaudebit (Joan. xvi, 20). Ille nihil aliud mentes sibi subditas docet quam celsitudinis culmen appetere, cuncta æqualia mentis tumore transcendere, societatem omnium hominum alta elatione transire, ac sese et contra potentiam conditoris erigere, sicut de eisdem per Psalmistam

A dicitur : Transierunt in dispositionem cordis, cogitarunt et locuti sunt nequitas, iniquitatem in excelso locuti sunt (Psal. lxxii, 6, 7, 8); iste ad sputa, ad palmas, ad colaphos, ad spineam coronam, ad crucem, ad lanceam, atque ad mortem veniens, membra sua admonet, dicens : Si quis mihi ministrat, me sequatur (Joan. xii, 26).

[Vel. XXIII.] 56. Evidentissimum reprobationis signum, superbia; electionis, humilitas. — Quia igitur Redemptor noster corda regit humilium, et Leviathan iste rex dicitur superbiorum, aperte cognoscimus quod evidentissimum reprobationis signum superbia est, at contra humilitas electorum. Cum ergo quam quisque habeat cognoscitur, sub quo rege militet invenitur. Unusquisque enim quasi quemdam B titulum portat operis, quo facile ostendat sub cuius serviat potestate rectoris. Unde et per Evangelium dicitur : Ex fructibus eorum cognoscetis eos (Matth. vii, 16). Ne igitur nos Leviathan istius membra vel mira faciendo fallerent, apertum signum Dominus quo deprehendi vellent demonstravit, dicens : Ipse est rex super universos filios superbiæ. Qui etsi quando fictam speciem humilitatis assument, semetipsos tamen celare in omnibus nequaquam possunt, quia eorum superbia diu latere non sustinens, cum ex alia tegitur, ex alia actione denudatur. Qui vero sub rege humilitatis militant, semper pavidi, atque ex omni latere circumspecti, adversum jacula elationis pugnant, et quasi contra venientes ictus solum magis in suo corpore oculum custodiunt, dum in semetipsis C principaliter humilitatem tuentur.

LIBER TRIGESIMUS QUINTUS,

ET ULTIMUS.

In quo per anacephalæosim multa jam dicta revocantur, et immensum hoc opus demississima humanæ infirmitatis confessione absolvitur.

[Vel. et Rec. I.] 1143 1. Quid hoc libro sit præstandum. — Quia iste ultimus hujus operis liber est, et, locis difficilioribus pertractatis, minus obscura sunt quæ supersunt, libet hunc indulgentius remissiusque transcurrere. Velut emenso enim magno mari, jam litus cernimus, et intentionis nostræ vela deponentes, non eodem quo prius impetu ducimur, sed tamen adhuc ex impulsione pristini flatus imus. Quasi anxietatis nostræ ventus cecidit, sed tamen ejus vis jam seipsa tranquillior usque ad stationem D nos littoris impellit. Igitur postquam fideli famulo Dominus Leviathan hostis ejus quam sit et fortis et callidus ostendit, dum vires illius subtiliter fraudesque patefecit, beatus Job ad utraq; respondit, dicens :

CAPUT PRIMUM [Rec. II].

CAP. XLII, VERS. 2. — Scio quia omnia potes, et nulla te latet cogitatio.

^a Vindoc., Pratel., Utic. et duo Germ., quasi enim.

2. Diaboli viribus Dei omnipotentia, machinationibus infinita Sapientia opponitur. — Contra immanes quippe vires ejus intulit : Scio quia omnia potes; contra occultas vero machinationes illius subjungit : Et nulla te latet cogitatio. Unde et mox Leviathan eidem exprobrat, dicens :

VERS. 3. — Quis est iste qui celat consilium absque scientia?

Absque scientia enim Leviathan celat consilium; quia quamvis contra infirmitatem nostram multis fraudibus occultetur, protectoris tamen nostri sancta nobis inspiratione detegitur. ^b Absque scientia celat consilium, quia licet tentato lateat, latere tamen protectorem non potest tentatorum. Igitur audita fortitudine et calliditate diaboli, audita etiam creatoris nostri potentia, quæ et illum valenter reprimit, et nos misericorditer tegit, quæsumus, beate Job,

^b Idem Cod., Vindoc., absque sapientia.

ut quæ de temetipso sentis nobis minime occultes. A
Sequitur :

CAPUT II.

IBID. — *Ideo insipienter locutus sum, et quæ ultra modum excederent scientiam meam.*

3. *Quidquid in rebus creatis, Deo comparatur, inane fit et nihil.* — Omnis humana sapientia quantolibet acumine polleat, divinæ sapientiæ ^a comparata, insipientia est. Omnia enim humana, quæ justa, quæ pulchra sunt, Dei justitiæ et pulchritudini comparata, nec justa nec pulchra sunt, nec omnino sunt. Beatus itaque Job ea quæ dixerat sapienter se dixisse crederet, si verba superioris sapientiæ non audiret. 1144 In cujus comparatione stultum est nostrum omne quod sapit. Et qui sapienter quidem locutus hominibus fuerat, divinas tamen sententias audiens, sapientius se cognoscit non esse sapientem. Hinc est quod Abraham inter verba dominica nil se nisi pulverem vidit, dicens : *Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis et cinis* (Genes. xviii, 27). Hinc est quod Moyses omni Ægyptiorum sapientia instructus, ex quo loquentem Dominum audivit, impeditioris et tardioris linguæ se esse deprehendit, dicens : *Obsecro, Domine, non sum eloquens; ab heri enim et nudius tertius, ex quo locutus es ad servum tuum, impeditioris et tardioris linguæ sum* (Exod. iv, 10). Hinc est quod Isaias, postquam sedentem Dominum super solium excelsum atque elevatum vidit, postquam seraphim duabus alis faciem, duabus velare pedes, et duabus volare conspexit, postquam id quod est Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus exercituum, alterum ad alterum clamare audivit (Isai. vi), ad seipsum rediens, ait : *Væ mihi quia tacui, quoniam vir pollutus labiis ego sum, et in medio populi polluta labia habentis ego habito* (Ibid., 5). Moxque ipsam pollutionem unde cognoverat subdens, ait : *Et regem Dominum exercituum vidi oculis meis* (Ibid.). Hinc etiam Jeremias divina verba audiens, verba se non habere cognovit, dicens : *A a a, Domine Deus, ecce nescio loqui, quia puer ego sum* (Jerem. 1, 6). [Vet. II.] Hinc Ezechiel loquens de quatuor animalibus, dicit : *Cum feret vox supra firmamentum, quod erat supra caput eorum, stabant et submittebant alas suas* (Ezech. 1, 25). Quid enim per volatum animalium, nisi evangelistarum atque doctorum sublimitas designatur? Vel quid sunt alæ animalium, nisi sanctorum contemplationes eos ad cœlestia ^b sublevantes? Sed cum fit vox supra firmamentum, quod super caput eorum est, stantes submitunt alas suas, quia cum internam vocem supernæ sapientiæ audiunt, quasi volatus sui alas deponunt, quia videlicet ipsam veritatis altitudinem minus se contemplari posse cognoscunt. Ad vocem ergo desuper venientem alas deponere est cognita superna potentia, virtutes proprias humiliare et consideratione creatoris nil de se aliud quam abjecta sentire. Sancti itaque

^a In Edit. Basil. 1514, Gilot., Vatic., legitur *comparata nec pulchra nec justa, sed insipientia est, quod nullus ex nostris Cod. mss. habet.*

^b Vindoc. et Norm., *sublimantes.*

virum dum divinitatis ^c sententias audiunt, quanto magis contemplando 1145 proficiunt, tanto amplius despiciendo quod sunt, aut nihil, aut prope nihil se esse cognoscunt. Respondeat ergo divinis sermonibus beatus Job, et sapienter proficiens, stultum se esse deprehendat, dicens : *Insipienter locutus sum, et quæ ultra modum excederent scientiam meam.* Ecce tanto se amplius redarguit, quanto amplius proficit, et scientiam suam ultra modum excessisse se credidit, quia in verbis Domini plus quam æstimaverat secreta ejus sapientiæ agnovit. Sequitur :

CAPUT III [Rec. III].

VERS. 4. — *Audi, et ego loquar; interrogabo te, et responde mihi.*

4. *Quid sit hominem interrogare Deum; quidve Deum homini respondere.* — Audire nostrum est sono aliunde venienti aurem alto positam commodare. At contra Deo, cui nil extra est, audire proprie est sub semetipso surgentia desideria nostra percipere. Ad Deum ergo, qui et tacentium corda cognoscit, loqui nostrum est non vocibus gutturis id quod sentimus prodere, sed promptis ad illum desideriis inhiare. Et quia ideo quisque interrogat, ut discere valeat quod ignorat, homini Deum interrogare est in conspectu ejus nescientem se cognoscere. Respondere autem Dei, est eum qui se humiliter nescientem cognoverit oculis inspirationibus erudire. Ait ergo beatus Job : *Audi, et ego loquar.* Ac si diceret : *Misericorditer desideria mea percipe, ut dum hæc tua pietas percipiens adjuvat, ad te multipliciora consurgant.* Bona quippe vota quoties effectum percipiunt, multiplicantur. Unde alias scriptum est : *Ego clamavi, quoniam exaudisti me* (Psal. xvi, 6). Non enim ait : *Quia clamavi, exaudisti me; sed clamavi, quoniam exaudisti me.* Qui enim loquens exauditus fuerat, votis proficientibus exauditus clamabat : *Interrogabo te, et responde mihi.* Ac si diceret : *Nescientem me ex tua scientiæ contemplatione cognosco.* Interroganti igitur responde, id est stultitiam propriam humiliter cognoscentem decet. Quia enim interrogaret ipse ex desiderio humilitatis, et Deum sibi respondere quæreret ex magisterio aspirationis, verbis sequentibus declaratur. Interrogaturum quippe se perhibuit, sed nihil interrogando subjungit. Nam sola de se humilia sentiens, et quæ misericorditer a Domino perceperit agnoscebat, protinus subdit :

CAPUT IV [Rec. IV].

VERS. 5. — *Auditu auris audivi te, nunc autem oculus meus videt te.*

5. *Quantum Job per flagella in Dei et sui cogitatione profecerit.* — His nimerum verbis aperto indicat quia quanto visus superior est auditu, tanto differt ab eo quod prius existit, et hoc quod postmodum per flagella profecit. Et quia interno oculo veritatis le-

^c Laud., duo Germ., Norm., Vindoc. et al. a Gusanvillæo lecti ita habent, quamvis in Editis vet. et recent. legatur *arcana.*

men magis conspexerat, humanitatis suæ tenebras A
dijudicans plus videbat. Unde et sequitur :

CAPUT V [*Rec. V*].

VERS. 6. — *Idcirco ipse me reprehendo.*

6. *Quanto se quisque magis videt, sibi magis displicet.* — Quanto enim quisque se minus videt, tanto sibi minus displicet; et quanto majoris gratiæ lumen percipit, tanto amplius reprehensibilem se esse cognoscit. Cum enim intrinsecus sublevatur per omne quod est, ad eam quam super se conspicit regulam congruere nititur. Et quia adhuc humana infirmitas præpedit, cernit quia ei ex non minima parte dissentit; totumque ex se illi onerosum est, quod internæ regulæ conveniens non est. Quam regulam beatus Job post flagella proficiens amplius ^a suscipit, et a semetipso in magna sui redargutione dissentit, **1146** B
dicens : *Idcirco ipse me reprehendo.* Sed quia nulla est cognitio reprehensionis, si non sequantur etiam lamenta pœnitentis, recte post reprehensionem subditur :

CAPUT VI.

IBID. — *Et ago pœnitentiam in favilla et cinere.*

7. *Vana est nostri cognitio quam non sequitur pœnitentia. In cilicio et cinere pœnitentiæ quid considerandum.* — In favilla etenim et cinere pœnitentiam agere est, contemplata summa essentia, nil aliud quam favillam se cineremque cognoscere. Unde et civitati reprobæ in Evangelio Dominus dicit: *Si in Tyro et Sidone factæ fuissent virtutes quæ factæ sunt in vobis, olim in cilicio et cinere pœnitentiam egissent* (*Matth. xi, 21*). In cilicio quippe asperitas ^b et punctio peccatorum, in cinere autem pulvis ostenditur mortuorum. Et idcirco utrumque hoc adhiberi ad pœnitentiam solet, ut in punctione cilicii cognoscamus quid per culpam fecimus, et in favilla cineris perpendamus quid per iudicium facti sumus. Considerentur ergo in cilicio pungentia vitia, consideretur in cinere per mortis sententiam subsequens justa pœna vitiorum. Quia enim post peccatum carnis contumeliæ surrexerunt, videat homo in asperitate cilicii superbiendo quid fecit, videat in cinere usquequo peccando pervenit. Potest quoque cilicio ipsa per recordationem atque pœnitentiam dolorum punctio designari. Nam hoc quod ait beatus Job : *Ipse me reprehendo*, quasi quodam cilicio pungitur, dum in mente sua asperis redargutionum stimulis confricatur. In cinere autem agit pœnitentiam, quia ex primo peccato quid per justum iudicium factus sit solerter attendit, dicens : *Ago pœnitentiam in favilla et cinere.* Ac si aperte dicat : De nullo auctoris mei dono superbio, quia sumptus ex pulvere, per illatæ mortis sententiam ad pulverem me redire cognosco.

[*Vet. III.*] 8. *Dei de Job et amicis ejus iudicium.* —

Auditus igitur cunctis sermonibus Job, cognitis etiam responsionibus amicorum, libet ad interni iudicis

^a Turon., Laud., duo Germ., *inspicit*.

^b Ita Gemet. et pler. Norm., cum Laud. et duob. Germ. Editis habentibus, et *compunctio*.

^c Vindoc., Prætel., Utic., *inspectionem*. Germ., *inspectionem*.

sententiam ^a spectationem mentis nostræ convertere, eique dicere : Ecce, Domine, utrasque in conspectu tuo disserentium partes audivimus, et Job quidem in hoc certamine virtutis suæ facta revolvere, et amicos ejus contra eum cognovimus tuæ justitiæ gloriam defensare. Inter hæc autem quid nostra mens sentiat agnoscis. Neque enim possumus eorum nos dicta reprehendere, quos defensionis tuæ cognoscimus deservire. ^d Sed ecce assistunt partes, expectant sententiam; profer ergo, Domine, ex invisibili regula subtilissimum tuæ discretionis examen, et quis in contentione ista sit rectius locutus ostende. Sequitur :

VERS. — *Postquam autem locutus est Dominus verba hæc ad Job, dixit ad Eliphaz Themanitem : Iratus est furor meus in te, et in duos amicos tuos, quoniam non estis locuti coram me rectum, sicut servus meus Job.*

9. *Ille absolvitur, condemnantur illi. Cur?* — O Domine, iudicii tui sententia indicat quantum a luce tuæ rectitudinis cæcitas nostra discordat. Ecce te iudice beatum Job victorem esse cognoscimus, quem in te peccasse loquendo credebamus. Te iudice addicti sunt, qui beati Job se merita transcendere pro te loquendo crediderunt. Quia igitur ex divina sententia quid de partibus æstimemus agnovimus, nunc ejusdem sententiæ paulo subtilius verba pensemus. Quomodo enim superius beatus Job reprehenditur, si in comparatione ejus rectitudinis amici illius nequaquam **1147** coram Domino locuti rectum memorantur? An adhuc illa de eo sententia confirmatur, qua antiquo hosti dicitur : *Vidisti servum meum Job, quod non sit ei similis super terram* (*Job. i, 8*). Sed quid est hoc, quod et laudatur hosti, et in seipso reprehenditur : in seipso autem reprehenditur, et tamen amicis loquentibus antefertur, nisi quod sanctus vir cunctos meritorum suorum virtute transcendit; sed eo ipso quod homo fuit, ante Dei oculos sine reprehensione esse non potuit? In sancto quippe homine in hac interim vita commorante, divini examinis regula habet adhuc quod iudicet, quamvis jam ex comparatione cæterorum hominum habeat quod laudet. Beatus igitur Job pro culpa se credit, et non pro gratia, flagellari; resecari in se æstimavit vitia, non autem merita augeri. Et in eo reprehenditur, quod intentionem flagelli fuisse aliam suspicatur, et tamen amicis resistentibus interni iudicii definitione prælatus est. [*Vet. IV.*] Unde aperte colligitur quantæ justitiæ fuerit in eo quod contra amicorum verba innocentiam suæ operationis astruxit, qui divino iudicio etiam ipsis ejusdem divini iudicii defensoribus antefertur. In exordio autem ^e libri hujus agnovimus quia de illo Satan Domino dixerat : *Mitte manum tuam, et tange eum, et vide si non in faciem benedicat tibi* (*Job. ii, 5*). Ad quam petitionem beatus Job damnis, orbitate, vulneribus et ^f verborum scandalis tangi permittitur, quia videlicet certus qui eum

^d Corb. Germ., Ebroic. alique Norm., *sed ecce assistunt, pariter expectant*, etc.

^e Non hujus lib. xxxv, sed totius commentarii, ubi l. iii, num. 15, textus hic explicatur.

^f Laud., *verberam*.

laudaverat existit quod nequaquam juxta assertionem A diaboli sanctus vir in maledictionis culpam laberetur. Sicut ergo et ^a superius diximus, quisquis beatum Job in locutione sua æstimat post flagella peccasse, aperte Dominum judicat ^b in sua assertione perdidisse. Et quamvis Dominus ad diabolum loquens, bona illius præsentia prætulit, non autem ejus perseverantiam spondit, sciendum tamen est quia nequaquam ejus justitiam permittendo ^c tentari prætulisset, si eum justum in tentatione persistere non posse prævideret. Permisso itaque divinitus in ejus tentatione diabolo, quisquis eum in tentatione succubuisse existimat, ignorantiam permittentis accusat.

10. *Alia Dei, alia hominum judicia.* — Approbemus igitur in dictis suis veraciter Job, ne Deum in sua providentia nequiter accusemus. Et quidem quantum B ad humana judicia, in verbis suis amici ejus multa illo rectius dixisse crederentur; sed veritas aliam ex occulto regulam proferens, ait: *Non estis locuti coram me rectum, sicut servus meus Job.* Coram me, ait, id est intus, ubi sæpe multorum vita displicet, quæ etiam foris hominibus placet. Unde caute nimis in laudem ^d justorum conjugum dictum est: *Erant justi ambo ante Deum (Luc. 1, 6).* Non enim segura laus est, justos ante homines apparere. Sæpe enim humana sententia velut in Deo magnum quempiam approbat; sed hunc omnipotens Deus, qui quasi ex se approbatur, ignorat. Hinc est enim quod Psalmista vigilanter exorat, dicens: *Dirige in conspectu tuo viam meam (Psal. v, 9).* 1148 Nimirum quia plerumque in conspectu hominum recta via creditur C etiam quæ a veritatis itinere depravatur. Et notandum quod ^e non dicitur: Non estis locuti coram me rectum sicut Job, sed, sicut servus meus Job, ut videlicet interpositione servitutis, dum eum quasi sub quadam peculiaritate commemorat, cuncta quæ in defensione sua dixerat, quia non contumaci superbia, sed humiliter veritate dixerit ostendat. [Vet. V.] Sed quia justus est et misericors Deus, amicos ejus et per justitiam districte redarguit, et per misericordiam benigne convertit. Nam sequitur:

CAPUT VIII [Rec. VII].

VERS. 8. — *Sumite vobis septem tauros et septem arietes, et ite ad servum meum Job, et offerite holocaustum pro vobis. Job autem servus meus orabit pro vobis; faciem ejus suscipiam, ut non vobis imputetur stultitia.* D

11. *Deus amicos Job per justitiam redarguit, et per misericordiam convertit.* — Ecce justus et misericors Deus nec culpas sine increpatione deserit, nec rea-

^a Sæpe, maxime præfat., capite 3, circa medium.

^b Editi, in sua assertione errasse. Secuti sumus Mss. Corb. Germ., Vindoc., Laud., Norm. In Germ., protulisset.

^c Germ. et Ed. Basil. 1514, cum aliis deinceps, tentatori. Huic loco emendando adfuerunt Mss. Anglic., Norman., Corb. Germ., Vindoc. et vetus Ed. Paris. 1495, in qua tamen legitur protulisset, loco prætulisset.

^d Vindoc., castorum.

^e Vindoc. et pl. Norm., nunc dicitur: non estis locuti coram me rectum sicut servus meus Job, ut videlicet.

tum sine conversione derelinquit. Quia enim internus est medicus, primo putredinem vulneris innouit, et post remedia consequendæ salutis indicavit. ^f Sæpe autem jam diximus quod amici beati Job hæreticorum speciem teneant, qui Deum dum defendere nituntur offendunt, quoniam in dictis suis veritati rebelles sunt, cui famulari se in falsa assertionem suspicantur. Quia igitur omnipotens Deus sæpe illos corpori sanctæ Ecclesiæ per cognitionem veritatis inviscerat, bene ipsa quoque eorum conversio, quæ sæpe misericorditer agitur, per hanc veniam quam amici Job percipiunt designantur.

12. *Hæretici per sacrificium a se oblatum, Deum placare nequeunt. Reconciliari non possunt nisi per Ecclesiam.* — Notandum vero magnopere est quod B conversionis suæ sacrificium Domino non per se, sed per Job jubentur offerre. Nimirum hæretici cum ab errore redeunt, erga se iram Domini suo per se oblato sacrificio placare nequaquam possunt, nisi ad catholicam Ecclesiam, quam beatus Job significat, convertantur, ut salutem suam ejus precibus obtineant, cujus fidem perversis assertionibus impugnabant. Ait enim: *Job servus meus orabit pro vobis et faciem ejus suscipiam, ut non vobis imputetur ^h stultitia.* Ac si aperte hæreticis dicat: Sacrificia vestra non accipio, petitionumstrarum verba non audio, nisi per intercessionem illius, cujus professionis verba de me veraciter recognosco. Et vos quidem tauros atque arietes ⁱ ad exhibenda sacrificia conversionis vestræ deducite, sed a me salutem vestram C per catholicam Ecclesiam, quam diligo, postulate. Ipsi enim volo dimittere id quod mihi in ipsa deliquistis, ut hæc vestram incolumitatem obtineat, quæ ex vestro languore laborabat.

[Vet. VI.] 13. *Ecclesiæ prærogativæ.* — Sola quippe est per quam sacrificium Dominus libenter accipiat (24, q. 1, c. 22, § *Sola quippe*), sola quæ pro errantibus fiducialiter intercedat. Unde etiam de agni hostia Dominus præcepit, dicens: *In una domo comedetur, nec efferetis de carnibus ejus foras (Exod. xii, 46).* In una namque domo agnus comeditur, quia in una catholica Ecclesia vera hostia Redemptoris immolatur. 1149 De cujus carnibus divina lex efferri foras prohibet, quia dari sanctum canibus vetat (Matth. vii, 6). Sola est in qua opus bonum fructuose peragitur, unde et mercedem denarii non nisi qui intra vineam laboraverant acceperunt (Matth. xx, 8). Sola est quæ intra se positos valida charitas compage custodit. Unde et aqua diluvii arcam qui-

^f Maxime præfat., c. 6, num. 15 et seq. In Edit. 1514 aliisque sequentibus legitur: *Quia autem sæpe... suspicantur, omnipotens Deus.* Locum hunc obscurum et tenebris erimus ope Mss. Norm. et vet. Edit. 1495. Hoc in libro qui superiorum est velut recapitulatio, sæpissime Gregorius jam dictorum meminit; quæ quibus in locis tractata sint annotare operæ pretium non est, cum indicis ope ea explorare in promptu sit.

^g Laud., duo Germ., Pratel., Utic., Job autem.

^h Laud., in stultitia.

ⁱ Vindoc. et pler. Norm., exhibendo sacrificia.

dem ad sublimiora suscitavit, omnes autem quos extra arcam invenit extinxit (*Genes. vii, 20, 21, seq.*). Sola est in qua superna mysteria veraciter contempleremur. Unde et ad Moysen Dominus dicit: *Est locus apud me, et stabis supra petram* (*Exod. xxxiii, 21*). Et paulo post: *Tollam manum meam, et videbis posteriora mea* (*Ibid., xxxiii, 24*). Quia enim ^a ex sola catholica Ecclesia veritas conspicitur (*Q. 1, c. 22*), apud se esse locum Dominus perhibet de quo videatur. In petra Moyses ponitur, ut Dei speciem contempletur, quia nisi quis fidei soliditatem tenuerit, divinam presentiam non cognoscit. De qua soliditate Dominus dicit: *Super hanc petram edificabo Ecclesiam meam* (*Math. xvi, 18*). Quid est ergo hoc loco ^b dicere ad amicos Job: *Ite ad Job, nisi petram ascendite?* Quid est, *Faciem ejus pro vobis suscipiam, ut non vobis imputetur stultitia*, nisi id quod illic dicitur: *Posteriora mea videbis* (*Exod. xxxiii, 23*)? id est, ejus quæ postmodum futura est mysteria incarnationis intelliges.

14. *Hæreticis ut ad Ecclesiam redeant quid præstandum.* — Hæretici autem pro eo quod in petra stare contemunt, transeuntis Domini posteriora non aspiciunt, quia extra Ecclesiam positi, incarnationis ejus, sicut sunt, mysteria non agnoscunt. Sicut autem et ^c superius diximus, per tauros cervix superbiæ, per arietes vero ducatus exprimitur, qui ab hæreticis, persuasis plebibus, quasi seductis gregibus, agitur. De hæreticis namque superbientibus dicitur, qui infirmorum mentes male suadendo corumpunt: ^d *Concilium taurorum inter vaccas populorum* (*Psal. lxxvii, 31*). Et quia sequentes se populos velut greges trahunt, arietes aliquando nominantur. Gregem scilicet arietes ducunt. Unde per increpationem Jeremias ait: *Principes tui velut arietes* (*Thren. i, 6*). Quia igitur hæretici cum ad sanctam Ecclesiam redeunt, superbiæ elationem deserunt, et nequaquam jam quasi sequentes greges populorum cuneos ad interitum ducunt, amici beati Job offerre tauros et arietes jubentur. Tauros enim et arietes offerre in sacrificio est superbium ducatum conversionis humilitate mactare, ut edomita cervice superbiæ discent obediendo sequi, qui dudum docendo præire conabantur. Recte quoque eorum hæc superbia septem sacrificiis expiatur, quia hæretici ad Ecclesiam revertentes per humilitatis hostiam dona Spiritus gratiæ septiformis accipiunt, ut qui elationis suæ vetustate tabuerant, novitate gratiæ reformentur.

15. *Septenarius numerus perfectus. Quid significet? Perfectionem æternitatis, vitam presentis temporis, Ecclesiæ universalitatem.* — Septenarius autem numerus apud sapientes hujus sæculi quadam sua habetur

A ratione perfectus, quod ex primo pari et ex primo impari consummatur. Primus enim impar ternarius est, primusque par quaternarius. Ex quibus duobus septenarius constat, qui eisdem partibus suis multiplicatus in duodenarium surgit. Nam sive tres per quatuor, seu quatuor per tres ducimus, ad duodenarium pervenimus. Sed nos quia a superno munere veritatis prædicamenta percipimus, ^e hæc sancti scientiæ altitudine despiciendo calcamus, hoc procul dubio 1150 inconvulsa fide retinentes, quia quos Spiritus gratiæ septiformis repleverit perficit, eisque non solum Trinitatis notitiam, sed etiam virtutum quatuor, id est prudentiæ, temperantiæ, fortitudinis atque justitiæ operationem præbet. Qui in ipsis quoque quos ingreditur suis quodammodo partibus augetur, dum et per Trinitatis notitiam quatuor virtutum actio accipitur, et per operationem virtutum quatuor usque ad manifestam Trinitatis speciem pervenitur. Et apud nos ergo septenarius perfectus est, sed longe dissimiliter, quia plene et non inaniter in duodenarium surgit, dum et per fidem opera, et rursum per opera perficit fidem. Sancti quoque apostoli gratiæ septiformis Spiritu implendi, duodecim sunt electi. In quatuor enim mundi partibus Trinitatem, quæ Deus est, innotescere mittebantur. Duodecim ergo electi sunt ut etiam ex ipsius numeri ratione causa claresceret quod per quatuor infima tria summa prædicarent.

16. Sive itaque hac, seu alia qualibet fortasse ratione, in Scriptura tamen sacra septenario numero aliquando secunda requies æternitatis, aliquando universitas presentis hujus temporis, aliquando autem sanctæ Ecclesiæ universitas designatur. Septenario quippe numero perfectio æternitatis innuitur, cum dies septimus in requiem Domini sanctificatus vocatur (*Genes. ii, 2*). Cui jam vespera inesse non dicitur, ^f quia æternæ beatitudinis requies nullo termino coarctatur. Hinc est etiam quod lege data dies septimus feriatus esse præcipitur (*Exod. xx, 11*), ut æterna per illum requies designetur. Hinc est quod in annorum curriculo septenarius numerus septies multiplicatus, ^g monade addita, ad quinquagenarium ducitur, ut perpetuam beatitudinem signans jubilæi sacratissima requies observetur (*Levit. xxv, 8, 9*). Hinc est quod resurgens Dominus et frequenter apparens (*Joan. xxi*), ultimo jam convivio cum septem discipulis comedisse describitur, quia hi qui in illo nunc perfecti sunt, æterna per illum refectione satiantur.

[*Vet. VII.*] 17. Rursum per septenarium numerum hæc universitas temporalitatis accipitur. Hinc est enim quod per septem dies hoc totum vitæ presentis tempus evolvitur. Hinc est quod in typo sanctæ

^a Longip., in sola.

^b Duo Germ. et Prælat., dicere: ad Job ite; nisi, petram.

^c Præfat., cap. 8, n. 18.

^d Ita Mss. et vetustior Edn. Paris. 1495. In alia 1518, et cæter. recent. et in Ms. Germ. legitur, mole, concilium.

^e Vindoc. et Norm., hæc physica. Contradictio; Editi tum vet. tum recent., quibus concinunt duo Germ.

^f Ibidem Cod. cum Germ., internæ.

^g Germ., Turon., Laud., Norm., monade addito; Corb. Germ. utramque admittit lectionem.

Ecclesie, quæ omni tempore hunc mundum prædicando circuit, arca Domini tubis clangentibus muros Jericho diebus septem circumacta confregit (*Josue. vi, 20*). Hinc Propheta ait: *Septies in die laudem dixi tibi (Psal. cxviii, 164)*. Quod ipse rursus pro toto atque universo suæ deprecationis tempore se dixisse significans, ait: *Semper laus ejus in ore meo (Psal. xxxiii, 1)*. Quod vero per septenarium numerum præsentis vitæ universitas designatur, tunc magis ostenditur, cum post eum quoque etiam octonarius subinfertur. Septenarium quippe cum adhuc alius sequitur, ex ipso ejus augmento exprimitur quod finienda temporalitas æternitate concludatur. Hinc est enim quod Salomon admonet, dicens: *Da partes septem, necnon et octo (Eccle. xi, 2)*. Per septenarium quippe numerum hoc quod septem diebus agitur præsens tempus expressit; per octonarium vero vitam perpetuam designavit, quam sua nobis Dominus resurrectione patefecit. ^a Dominico scilicet die resurrexit, qui dum diem septimum, id est Sabbatum sequitur, **1151** a conditione octavus invenitur. Bene autem dicitur: *Da partes septem, necnon et octo, (quia ignoras quid mali futurum sit super terram (Ibid.))*. Ac si aperte diceretur: Sic dispensa temporalia, ut appetere non obliviscaris æterna. Oportet namque ut in posterum bene agendo provideas, qui de venturo judicio quanta tribulatio sequatur ignoras. Hinc est quod quindecim gradibus templum ascenditur, ut ex ipsa ejus ascensione discatur quatenus per septem et octo et temporalis sollicitè dispensetur actio, et provide mansio æterna requiratur. Hinc est etiam quod dum monas in denarium surgit, centum quinquaginta psalmos Propheta cecinit. Propter hunc septenarium numerum temporalia, octonarium vero æterna signantem, super centum viginti fideles in cœnaculo residentes Spiritus sanctus effusus est (*Act. ii*). Per septem quippe et octo quindecim componuntur, et si ab uno usque ad quindecim numerando paulatim per incrementa consurgimus, usque ad centesimum et vigesimum numerum pervenimus. Qua scilicet effusione Spiritus sancti didicerunt ut et temporalia tolerando transirent, et æterna inhiante appetere.

18. Rursus septenario numero sanctæ Ecclesie universitas designatur. Unde Joannes in Apocalypsi septem Ecclesiis scribit (*Apoc. i, 4*); sed per eas quid aliud quam universalem Ecclesiam intelligi voluit? Quæ nimirum universalis Ecclesia ut plena septiformis gratiæ Spiritu signaretur, Elisæus super puerum mortuum septies inspirasse describitur. (*IV Reg. iv, 34*). Super extinctum quippe populum Dominus veniens quasi septies ^b oscitat, quia ei dona Spiritus septiformis gratiæ misericorditer tribuit. Quia igitur sæpe septenario numero sanctæ Ecclesie universitas figuratur, veniant ad beatum Job amici

A illius, et Jussum divinitus offerant holocaustum. Sed vigilanter omnino septenarii numeri arcana custodiant, ut videlicet hi qui extra sunt positi prius se universitati sanctæ Ecclesie misceant, et tunc deum veniam de reatu pristinae elationis exquirant. Pro culpa sua septem sacrificia offerant, quia reatus sui ablutionem non accipiunt, nisi gratiæ septiformis Spiritu universali paci a qua excisi fuerant aggregentur. Dicatur igitur: *Sumite vobis septem tauros et septem arietes, et ite ad servum meum Job, et offerte holocaustum pro vobis; Job autem servus meus orabit pro vobis; faciem ejus suscipiam, ut non vobis imputetur stultitia*. Ac si hæreticis redeuntibus aperte diceretur: Universali vos Ecclesie per humilitatem penitentia jungite, atque eam qua per vosmetipsos digni non estis veniam ejus a me precibus obtinete, qui cum per hanc veraciter sapere discitis, priores apud me vestra sapientia stultitiam deletis. Sequitur:

CAPUT IX [Vet. VIII].

VERS. 8. — *Neque enim locuti estis coram me ^d rectum, sicut servus meus Job.*

19. Sententiæ iteratio in sacris litteris ejus immutabilitatis est argumentum. — Hæc paulo ante jam Dominus protulit, et tamen hæc eadem iterando subjungit. Quid est hoc, nisi quod sententiam, quam semel judicando dixerat, iterum replicando confirmat? atque ut manifestius beati Job justitia amicorumque ejus injustitia demonstraretur, ejus laus illorumque reprehensio iterata voce depromitur, ut replicata foris appareant quam fixa intus habeantur. Namque **1152** cum rex Ægypti metuenda ventura famis tempora sub boum spicarumque specie gemina visione cognovisset, voce sancti interpretis audivit: *Quod vidisti secundo ad eandem rem pertinens somnium, firmitatis indicium est (Genes. xli, 52)*. Qua ex re aperte colligitur quia quiddid in eloquio divino repetitur, robustius confirmatur. Sed quia quid judex decrevit audivimus, addicti quoque quid faciant audiamus. Sequitur:

CAPUT X.

VERS. 9. — *Abierunt ergo Eliphaz Themanites, et Baldad Suhites, et Sophar Naamathites, et fecerunt sicut locutus fuerat ad eos Dominus, et suscepit Dominus faciem Job.*

20. Ordo veniæ. — Horum interpretationem nominum idcirco reticemus, quia in hujus operis exordio de ea nos latius disseruisse meminimus. Intuendum vero est quia ita caute, sicut prædictum fuerat, ordo acceptæ veniæ custoditur, ut in sacrificiis Dominus non illorum, sed beati Job faciem suscipere referatur. Sed quia quisquis pro aliis intercedere nititur, sibi potius ex ipsa charitate suffragatur, recto subjungitur:

limus.

^c Turon., duo Germ., Vindoc., Norm., *absolutionem*.

^d Germ. et Laud., *recta*.

^a Ebroic. aliique Norman., Turon. et al., *cum dominico*.

^b Germ. et Edit. Gilot., Vatic., Gussanv., *oscitasse*. Cæt. Mss. et veterum Edit. lectionem præstau-

CAPUT XI.

VERS. 10. — *Dominus quoque conversus est ad pœnitentiam Job, cum oraret pro amicis suis.*

21. *Citius pro nobis orantes exaudimur, si oratio nostra proximi et maxime adversarii dilectione conditur.* — Jam enim superius pro amicis suis exauditus ostenditur, cum factum quod prædiximus memoratur: *Fecerunt sicut locutus fuerat ad eos Dominus, et suscepit Dominus faciem Job.* Sed cum protinus subinfertur: *Dominus quoque conversus est ad pœnitentiam Job, cum oraret pro amicis suis,* aperte ostenditur quia etiam pro semetipso pœnitens tanto citius exaudiri meruit, quanto devote pro aliis intercessit. Plus enim pro se valere preces suas efficit, qui has et pro aliis impendit. Libentius quippe sacrificium orationis accipitur, quod in conspectu misericordis judicis proximi dilectione conditur. Quod tunc veraciter quisque cumulat, si hoc etiam pro adversariis impendat. Hinc est enim quod magistra Veritas dicit: *Orate pro persequentibus et calumniantibus vos (Luc. vi, 28).* Hinc rursus ait: *Cum stabitis ad orandum, dimittite si quid habetis adversus aliquem, ut et Pater vester qui in cœlis est dimittat vobis peccata vestra (Marc. xi, 25).* Quantum vero pro se obtinuit, qui pro aliis intervenit, illico demonstratur, cum subditur:

CAPUT XII [Rec. VIII].

Ibid. — *Addidit a Dominus omnia quæcunque fuerant Job duplicia.*

22. *Juxta afflictionis pondus disponitur mensura consolationis.* — Cuncta quæ amiserat duplicia recepit, quia per pietatem benigni judicis tentationis nostræ dispendium vincunt suffragia consolationum. Minus autem tentat probatio quam remuneratio consolatur, ut ex retributionis merito leve fuisse quod toleravit agnoscat, qui ex b percussione pondere grave se aliquid tolerare judicabat. Unde afflictæ quoque Judææ dicitur: *Ad punctum in modico dereliqui te, et in miserationibus magnis congregabo te (Isai. LII, 7).* Aliquando vero juxta afflictionis pondus disponitur mensura consolationis. Unde alias scriptum est: *Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo consolationes tuæ lætificaverunt animam meam (Psal. xciii, 19).* In ea enim mensura consolatum se in qua afflictus fuerat indicat, qui lætificatum se secundum multitudinem dolorum clamat. Non autem D minimè lector instruitur, si ipsum remunerationis ordinem contempletur. Excessum quippe correctio, correctionem pœnitentia, pœnitentiam venia, 1153 veniam vero munera subsequuntur. Sed quia, divinæ dispensationis permissione percussus, etiam amicorum verbis afflictus est, divinæ pietatis muneribus consolatus, etiam humana debet charitate refoveri; ut undique ei consolationis gaudia respondeant, quem undique dolorum tristitia et adversa lacerabant. Unde et subditur:

^a In Pratel. et al. additur quoque.

^b Ita Mss. et vet. Edit. Paris. 1495. Aliæ posteriores, persecutionis.

A

CAPUT XIII.

VERS. 11. *Venerunt autem ad eum omnes fratres sui, et universæ sorores suæ, et cuncti qui noverant eum prius; et comederunt cum eo panem in domo ejus, et moverunt super eum caput.*

23. *Non solum divinæ, sed etiam humanæ.* — Quid in e comestione panis nisi charitas, quid vero motione capitis, nisi admiratio designatur? Bene autem subditur:

Ibid. — *Et consolati sunt eum super omne malum, quod intulerat Dominus super eum.*

Percussi enim mœrorem consolari est ei post percussione de venia congaudere. Nam quanto quisque de restituta proximi salute cernitur hilarescere, tanto se indicat de ablata doluisse.

CAPUT XIV [Rec. IX].

Ibid. — *Et dederunt ei unusquisque ovem unam, et inaurum auream unam.*

24. *Ecclesia receptura est aliquando duplicia.* — Licet cuncta hæc juxta historiam veraciter dicta sint, ipsis tamen oblatis muneribus cogimur ut ad allegoriæ mysterium recurramus. Neque enim otiose debemus accipere quod ovem, quod unam, quod inaurum auream obtulere, quod unam. Et si fortasse juxta litteram mirum non est ovis oblata cur una, valde tamen mirum est inauris oblata cur una. Quid vero aut ovis ad inaurum pertinet, aut quid inauris ad ovem? Ex ipso ergo munerum sine compellimur ut priora quoque, quæ superficie tenus juxta solam historiam contingendo transcurramus, in allegoriæ mysteriis indagemus. Quia igitur Christus et Ecclesia, id est caput et corpus una persona est, sæpe beatum Job diximus modo capitis, modo figuram corporis designare [Vet. IX]. Servata ergo historiarum veritate, sub typo gestum sanctæ Ecclesiæ sentiamus id quod scriptum est: *Addidit Dominus omnia quæcunque fuerant Job duplicia.* Sancta quippe Ecclesia etsi multos nunc percussione tentationis amittit, in fine tamen hujus sæculi ea quæ sua sunt duplicia recipit, quando susceptis ad plenum gentibus, ad ejus fidem currere omnis quæ tunc inventa fuerit, etiam Judæa consentit. Hinc namque scriptum est: *Donec plenitudo gentium introiret, et sic omnis Israel salvus feret (Rom. xi, 25).* Hinc in Evangelio quoque Veritas dicit: *Elias d veniet, et ille restituet omnia (Math. xvii, 11).* Nunc enim amisit Israelitas Ecclesia, quos convertere prædicando non valuit, sed tunc Elia prædicante, dum quotquot invenerit colligit, velut plenius recipit quod amisit.

25. *Ante resurrectionem sancti singulas stolas accipiunt, binas post resurrectionem.* — Vel certe sanctæ Ecclesiæ in fine suo duplum recipere est in singulis nobis et de beatitudine animæ, et de carnis incorruptione gaudere. Hinc est enim quod per prophetam de electis dicitur: *In terra sua duplicia possidebunt (Isai. LXI, 7).* Hinc est enim quod Joannes apo-

^c Laud. comessations.

^d Laud. et Val. Cl., venit:

stolus de sanctis finem mundi querentibus dicit: *Data sunt illis singulae stolae albae, et dictum est eis ut requiescerent tempus adhuc modicum, donec completeretur numerus conversorum et fratrum eorum (Apoc. vi, 11).* Sicut enim longe superius diximus (*scilicet praefationis, c. 10, n. 90*), ante resurrectionem sancti singulas **1154** stolas accipiunt, quia sola animarum beatitudine perfunduntur; in fine autem mundi binas habituri sunt, quia cum mentis beatitudine etiam carnis gloriam possidebunt.

26. *Conversio Judaeorum in fine mundi praenuntiata.*

— Sed ea quae subrepta sunt, in fine magis hujus saeculi conversionem se Judaici populi nuntiare lesantur. Nam subditur: *Venerunt autem ad eum omnes fratres sui, et universae sorores suae, et cuncti qui noverant eum prius, et comederunt cum eo panem in domo eius.* Tunc quippe fratres sui ac sorores ad Christum veniunt, quando ex plebe Judaica quotquot involu fuerint convertuntur. Ex illo enim populo carnis materiam sumpsit. Tunc ergo ad eum fratres ac sorores accedunt, quando ex ea plebe quae ei per cognationem juncta est, vel qui fortes futuri sunt, velut fratres, vel infirmi, velut sorores, ad eum per cognitionem fidei devota gratulatione concurrunt. Tunc apud eum celeberrimae festivissimae convivium exhibent, quando eum jam nequaquam quasi purum hominem contemnentes, propinquitatis suae memores, divinitati se ejus inhærere congaudent. Tunc in domo ejus panem comedunt, cum, postposita observatione subjacentis litterae, in sancta Ecclesia mystici eloquii quasi frugis medulla pascentur [*Vet. X*]. Bene autem subjungitur: *Cuncti qui noverant eum prius.* Prius quippe noverant, quem in passione sua quasi incognitum contempserunt. Nam nasciturum Christum nullus qui plene legem didicit ignoravit. Unde et Herodes rex, magorum occurrence perterritus, sacerdotes et principes studuit solerter inquirere ubi Christum nasciturum esse praescirent; cui protinus responderunt: *In Bethleem Judae (Matth. ii, 5).* Prius ergo noverant quem passionis suae tempore dum despicerent ignorabant. Quorum et notitia prior, et ignorantia posterior bene ac breviter Isaac caligante signatur. Qui dum Jacob benediceret, et quid eveniret in futuro praevidebat, et quis illi praesens assisteret nesciebat (*Genes. xxvii*). Sic quippe Israelitarum populus fuit, qui prophetiae mysteria accepit, sed tamen caecos in contemplatione oculos habuit, quia eum praesentem non vidit, de quo tam multa in futuro praevidebat. Ante se enim positum nequaquam cernere valuit, cujus adventus potentiam longe ante nuntiavit. Sed ecce in fine mundi veniunt, et eum quem prius noverant recognoscunt. Ecce in domo ejus panem comedunt; quia in sancta Ecclesia sacri eloquii fruge pascentur, et omnem insensibilitatem pri-

stini torporis excutiunt. Unde et subditur: *Et moverunt super eum caput.* Quid enim in capite, nisi principale mentis accipitur? sicut per Psalmistam dicitur: *Impinguasti in oleo caput meum (Psal. xxii, 5).* Ac si aperte diceretur: Arentem in suis cogitationibus mentem meam charitatis unctioe rigasti. Caput ergo movetur, cum, per formidinem veritatis tacta, ab insensibilitate sua mens quatitur. Veniant ergo parentes ad convivium, atque excusso torpore moveant caput, id est hi qui Redemptori nostro carne conjuncti fuerant refectionem quandoque verbi in fide percipiant, et insensibilitatis pristinae durtiam amittant. Unde bene per Habacuc dicitur: *Pedes ejus steterunt, et mota est terra (Habac. iii, 5).* Stante enim Domino terra procul dubio movetur, quia cum **1155** cordi nostro timoris sui vestigia imprimit, cuncta in nobis cogitatio terrena contemiscit. Hoc itaque loco caput movere est immobilitatem mentis excutere, et ad cognitionem fidei credulitatis gressibus propinquare.

27. *Quanta ex eorum conversione Ecclesiae consolatio. Quae conversi, Christo debeant offerre.* — Sed quia sancta Ecclesia nunc Hebraeorum aversione afficitur, et tunc conversione relevatur, recte subjungitur [*Vet. XI*]: *Et consolati sunt eum super omni malo, quod intulerat Dominus super eum.* Consolantur videlicet Christum, consolantur Ecclesiam, qui ab infidelitatis pristinae errore resipiscunt, et pravitatem vitae, per quam recta docentibus repugnaverant, deserunt. Annon gravis mœror est duris cordibus infructuose praedicare, laborem in ostendenda veritate sumere, sed nullum de conversione audientium fructum laboris invenire? At contra, magna praedicatorum consolatio est subsequens profectus auditorum. Relevatio quippe docentis est immutatio proficientis. Et notandum quod in flagello positum consolari noluerunt, sed ad consolandum eum post flagellum veniunt, quia nimirum passionis ejus tempore Hebraei, praedicamenta fidei contemnentes, quem hominem ex morte probaverant Deum credere despexerunt. Unde per Psalmistam Dominus dicit: *Sustinui qui simul mecum contristaretur, et non fuit; consolantem me quaesivi, et non inveni (Psal. lxxviii, 21).* Consolantem quippe in passione minime invenit, quia in despectu mortis etiam ipsos hostes pertulit, pro quibus ad mortem venit. Post flagella ergo propinqui ad consolationem veniunt, quia in membris suis nunc quoque Dominus patitur; sed extremo tempore Israelitae omnes ad fidem, cognita Eliae praedicatione, concurrunt, atque ad ejus protectionem quem fugerant redeunt, et tunc illud eximium multiplici aggregatione populorum convivium celebratur. Tunc post flagella quasi Job sanus ostenditur, quando a conversis atque credentibus post passionem suam ac resurrectionem Domi-

^a Longit., qui et... juncti sunt.

^b Laud. et Val. Cl., per cognationem.

^c Gemet., Pratel., duo Germ., Val. Cl., superjacentia.

^d Laud., Gemet., duo Germ. et al., tenuit.

^e Duo Germ., Ebroic. et Val. Cl., ecce omnem.

^f Hoc est quod Graeci dicunt τὸ ὑπερπικρὸν, seu principatum animi.

bus in oculis immortalis vivere per certitudinem fidei scitur. Tunc quasi remuneratus Job cernitur, quando in majestatis suæ potentia sicut est Deus ereditor, et ejus fidei subjeci hi qui prius restiterant videntur. In fine igitur mundi credentes Hebræi conveniant, et humani generis redemptori in potentia divinitatis quasi sano Job oblationem suarum vota persolvant [Vet. XII]. Unde et bene subditur: *Et dederunt ei unusquisque ovem unam, et inaurem auream unam.* Quid per ovem nisi innocentia, quid per inaurem nisi obedientia designatur? Per ovem quippe simplex animus, per inaurem vero ornatus humilitatis gratia auditus exprimitur.

[Rec. X.] 28. *Obedientiæ commendatio. Obedientia usque ad mortem servanda.* — Sed quia ad ostendam virtutem obedientiæ occasio opportuna se præbuit, libet hanc paulo vigilantius sollicitiusque discutere, et quanti sit meriti demonstrare. Sola namque virtus est obedientia quæ virtutes cæteras menti inserit, insertasque custodit. Unde et primus homo præceptum quod servaret accepit (*Genes. ii, 1*), cui se si vellet obediens subdere, ad æternam beatitudinem sine labore perveniret. Hinc Samuel ait: *Melior est obedientia quam victimæ, et auscultare magis quam offerre adipem arietum, quoniam quasi peccatum ariolandi est repugnare, et quasi scelus idololatriæ nolle acquiescere* (*I Reg. xv, 22*). Obedientia quippe victimis jure præponitur (8, q. 1. can. sciendum, § *Obedientia*), quia per victimas aliena caro, per obedientiam vero 1156 voluntas propria mactatur. Tanto igitur quisque Deum citius placat, quanto ante ejus oculos repressa arbitrii sui superbia, gladio præcepti se iminolat. Quo contra ariolandi peccatum inobedientia dicitur, ut quanta sit virtus obedientia demonstraretur. Ex adverso igitur melius ostenditur, quid de ejus laude sentiatur. Si enim quasi ariolandi peccatum est repugnare, et quasi scelus idololatriæ nolle acquiescere, sola est quæ fidei meritum possidet, sine qua quisque infidelis esse convincitur, etiamsi fidelis esse videatur. Hinc per Salomonem in ostensione obedientiæ dicitur: *Vir obediens loquitur victorias* (*Prov. xxi, 28*). Vir quippe obediens victorias loquitur, quia dum alienæ voci humiliter a subdimur, nosmetipsos in corde superamus. Hinc in Evangelio Veritas dicit: *Cum qui venit ad me, non ejiciam foras, quia de cælo descendi, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me* (*Joan. vi, 37*). Quid enim? si suam faceret eos qui ad se veniunt repulisset? Quis autem nesciat quod voluntas Filii a Patris voluntate non discrepet? Sed quoniam primus homo, quia suam facere voluntatem voluit, a paradisi gaudio exivit (*Genes. iii, 24*), secundus ad redemptionem hominum veniens, dum voluntatem se Patris et non suam facere ostendit, permanere nos intus docuit. Cum igitur non

suam sed Patris voluntatem facit, eos qui ad se veniunt foras non ejicit, quia dum exemplo suo nos obedientiæ subjicit, viam nobis egressionis claudit. Hinc rursum ait: *Non possum ego a meipso facere quidquam, sed sicut audio* (*Joan. v, 30*) *judico.* Nobis quippe obedientia usque ad mortem servanda præcipitur. Ipse autem si sicut audit judicat, tunc quoque obedit, cum judex venit. Ne igitur nobis usque ad præsentis vitæ terminum obedientia laboriosa appareat, Rēdemptor noster indicat, quia hanc etiam cum judex venerit servat. Quid ergo mirum si homo peccator se obedientiæ in præsentis vitæ brevitate subjicit (11, q. 3, c. *Quid ergo*),^b quando hanc mediator Dei et hominum et cum obediens remunerat, non relinquit?

[Vet. XIII.] 29. *Malum nunquam fieri debet per obedientiam, sed bonum aliquando intermitti.* — Scendum vero est quod nunquam per obedientiam malum fieri aliquando autem debet per obedientiam bonum quod agitur, intermitti. Neque enim mala in paradiso arbor exstitit, quam Deus homini ne contingeret interdixit (*Genes. ii*). Sed ut melius per obedientiæ meritum homo bene conditus cresceret, dignum fuerat^c et etiam a bono prohiberetur, quatenus tanto verius hoc quod ageret virtus esset, quanto et a bono cessans, auctori suo se subditum humiliter exhiberet. Sed notandum quod illic dicitur: *Ex omni ligno paradisi comedite, de ligno autem scientiæ boni et mali ne tetigeritis* (*Ibid., 16*). Qui enim ab uno quolibet bono subjectus vetat, necesse est ut multa concedat, ne obedientis mens funditus intereat, si a bonis omnibus penitus repulsa jejunat. Omnes autem paradisi arbores ad esum Dominus concessit, cum ab una prohibuit, ut creaturam suam, quam volebat extinguere, sed provehi, tanto facilius ab una restringeret, quanto ad cunctas^d latius relaxaret.

30. *Quando nullius meriti sit obedientia, quando minimi.* — Sed quia nonnunquam nobis hujus mundi prospera, nonnunquam vero jubentur adversa, sciendum summopere est quod obedientia^e aliquando, si de suo aliquid habeat, nulla est; aliquando autem, si de suo aliquid non habeat, minima (8, q. 1, c. *Sciendum*). Nam cum hujus mundi successus præcipitur, 1157 cum locus superior imperatur, is qui ad præcipienda hæc obedit, obedientiæ sibi virtutem evacuat, si ad hæc etiam ex proprio desiderio anhelat. Neque enim se sub obedientia dirigit, qui ad accipienda hujus vitæ prospera libidini propriæ ambitionis servit. Rursum cum mundi despectus præcipitur, cum probra adipisci et contumeliæ jubentur, nisi ex seipso animus hæc appetat, obedientiæ sibi meritum minuit, quia ad ea quæ in hac vita despecta sunt invitus nolensque descendit. Ad detrimenta quippe obedientia du-

etiam a bono prohiberet.

^a Vindoc., Corb. Germ., ac pl. Norm., licentius

^e Laud., aliquando est, si de suo aliquid non habeat, minima.

^a Laud., subditur, semetipsum in corde superat.

^b Gratianus locum hunc sic profert: *quando hanc... tenuit, et tenendam præcepit; et cum obediens.*

^c Gemet., Pratel., Val. Cl., duo Germ., ut ante

citor, cum mentem ad suscipienda probra hujus sæculi nequaquam ex parte aliqua etiam sua vota comitantur. Debet ergo obedientia et in adversis ^a ex suo aliquid habere, et rursus in prosperis ex suo aliquid omnimodo non habere, quatenus et in adversis tanto sit gloriosior quanto divino ordini etiam ex desiderio jungitur, et in prosperis tanto sit verior quanto a præsentī ipsa quam divinitus percipit gloria funditus ex mente separatur.

31. *Subeunda prospera ex sola jussione, adversa vero etiam ex devotione, docemur exemplo Moysis et Pauli.* — Sed hoc virtutis pondus melius ostendimus, si cœlestis patriæ duorum ^b hominum facta memoremus. Moyses namque cum in deserto oves pasceret, a Domino per angelum in igne loquente vocatus est, ut eripiendæ omni Israelitarum multitudini præset (Exod. iii). Sed quia apud se mente humilis exstitit, oblatam protinus tanti regiminis gloriam expavit, moxque ad infirmitatis patrocinium recurrit, dicens: *Obsecro, Domine, non sum eloquens; ab heri et nudistertius ex quo cœpisti loqui ad servum tuum, tardioris et impeditioris linguæ sum factus* (Ibid. iv, 10). Et, se postposito, alium deposcit, dicens: *Mitte quem missurus es* (Ibid. 15). Ecce cum auctore linguæ loquitur, et ne tanti regiminis potestatem suscipiat, elinguem se esse causatur. Paulus quoque divinitus fuerat ut in Jerusalem debuisset ascendere admonitus, sicut ipse Galatis dicit: *Deinde post annos quatuordecim iterum ascendi Jerosolymam, assumpto Barnaba et Tito; ascendi autem secundum revelationem* (Galat. ii, 1). Isque in itinere cum prophetam Agabum reperisset, quanta se adversitas in Jerosolymis maneret audivit (Act. xxi). Scriptum quippe est quod idem Agabus zonam Pauli suis pedibus inserens, dixit: *Virum cujus hæc zona est sic alligabunt in Jerusalem* (Ibid., 11). A Paulo autem protinus respondetur: *Ego non solum alligari, sed et mori in Jerusalem paratus sum pro nomine Jesu, neque enim pretiosiorē facio animam meam quam me* (Ibid., 15). Præceptione igitur revelationis Jerosolymam pergens, adversa cognoscit, et tamen hæc libenter appetit; audit quæ timeat, sed ad hæc ardentius anhelat. Moyses itaque ad prospera de suo nihil habet, quia precibus ^d renititur, ne Israeliticæ plebi præferatur. Paulus ad adversa etiam ex suo voto ducitur, quia malorum imminentium cognitionem ^D percipit, sed devotione spiritus etiam ad acriora fervescit. Ille præsentis potestatis gloriam Deo voluit jubente declinare; iste, Deo aspera et dura disponente, se studuit ad graviora præparare. Præeunte ergo utrorumque ducum infracta virtute ^e institui-mur, ut si obedientiæ palmam apprehendere veraciter nitimur, prosperis hujus sæculi ex sola jussione, adversis autem etiam ex devotione militemus.

^a Laud., ex suo aliquid omnimodo non habere.

^b Turon., Land., Val. Cl., herorum. Pratel. et Germ., virorum. Corb. Germ., verorum civium.

^c In Laud. deest iterum.

^d Val. Cl., nititur.

^e Laud. et Val. Cl. institui-mur.

1158 [Vet. XIV.] 32. *Innocentia ornamentum est obedientia.* — Notandum vero est quod hoc loco cum in aure ovis, cum ove inauris offertur, quia nimirum innocuis mentibus ornamentum semper obedientiæ jungitur; Domino attestante, qui ait: *Oves meæ vocem meam audiunt, et ego cognosco eas, et sequuntur me* (Joan. x, 27). Beato igitur Job nemo in aurem sine ove, nemo ovem sine in aure obtulit, quia profecto Redemptori suo non obedit, qui innocens non est; et innocens esse non potest, qui obedire contemnit. Quia vero ipsa obedientia non servili meta sed charitatis affectu servanda est, non terrore ponæ, sed amore justitiæ, cuncti qui ad convivium veniunt, auream in aurem obtulisse perhibentur, ut videlicet in ea quæ exhibetur obedientia, charitas ^B fulgeat, quæ virtutes omnes quasi auri more cætera metalla transcendat.

33. *Nulla potest esse aut innocentia aut obedientia, nisi in una vera Ecclesia.* — Sed quia nulla esse innocentia, nulla esse vera obedientia in multiplicibus hæreticorum divisionibus potest, ad cognitionem fidei venientes offerant ovem, sed unam; offerant in aurem, sed unam; id est, tales veniant, qui in unitate sanctæ Ecclesiæ innocui obedientesque persistent. Unum quippe dividi ^f per numeros non potest, quia et hoc ipsum unum quod dicimus numerus non est. Offerant igitur ovem, sed unam; offerant in aurem, sed unam; id est, ad sanctam Ecclesiam cum innocentia atque obedientia venientes, eam mentem deferant quam sectarum schismata non dividant.

[Vet. XV.] 34. *Quantum de Judæorum conversione futurum in Ecclesia gaudium, et celebrandum aliquando convivium.* — Aperire libet oculos fidei, et illud extremum sanctæ Ecclesiæ de susceptione Israelitici populi convivium contemplari. Ad quod nimirum convivium magnus ille veniens Elias convivantium invitator adhibetur; et tunc propinqui, tunc noti ad eum cum muneribus veniunt, quem in flagello paulo ante positum contempserunt. Appropinquante enim die judicii, vel præcursoris vocibus, vel quibusdam erumpentibus signis, ipsa eis jam aliquo modo advenientis Domini virtus interlucet. Cujus iram dum prævenire festinant, conversionis suæ tempus accelerant. Conversi autem cum muneribus veniunt, quia eum quem paulo ante in passione deriserunt, tunc virtutum opera quasi munera offerendo, venerantur, illud procul dubio hac sua oblatione complentes quod et cernimus magna ex parte jam factum, et adhuc credimus ^g perfecte faciendum: *Adorabant eum filii Tyri in muneribus* (Psal. xlv, 13). Tunc namque illum plenius filii Tyri in muneribus adorant, cum Israelitarum mentes hujus nunc mundi subditæ desiderii, ei quem superbientes negaverunt, quandoque cognito, suæ hostias confessionis

^f Val. Cl., per innumeros.

^g Ed. etiam vet., ex magna parte. Gilot. ad marginem annotavit pro var. lect., perfecta. Sicque legendum ex Mss. Anglic. et nostris, quos hic sequitur Gussanv.

apportant. Et quamvis eisdem temporibus quibus Antichristus appropinquat, aliquatenus vita fidelium minoris esse virtutis appareat, quamvis in conflictu illius perditii hominis gravis etiam corda fortium formido constringat: Elia tamen prædicante roborati, non solum fideles quique in sanctæ Ecclesiæ soliditate persistunt, sed, sicut superius diximus, ad cognitionem fidei multi quoque ex infidelibus convertuntur; ita ut Israeliticæ gentis reliquiæ, quæ repulsæ prius funditus fuerant, ad sinum matris Ecclesiæ pia omnimodo devotione concurrant. Unde et bene nunc subditur:

CAPUT XV [Vet. XVI].

VERS. 12. — **1159** Dominus autem benedixit novissimis Job magis, quam principio ejus.

35. Deus novissimis Ecclesiæ, multiplici animarum collectione benedicit. — Hæc historice facta credimus, hæc mystice facienda speramus. Magis enim novissimis Job quam principio benedicitur, quia quantum ad Israelitici populi susceptionem pertinet, urgente fine præsentis sæculi, dolorem sanctæ Ecclesiæ Dominus animarum multiplici collectione consolatur. Tanto quippe locupletius ditabitur, quanto et manifestius innotescit quod ad finem præsentis vitæ temporalitas urgetur. Prædicatores namque sanctæ Ecclesiæ benedictione extremi temporis Psalmista ditari conspexerat, cum dicebat: *Adhuc multiplicabuntur in senecta uberi, et bene patientes erunt, ut annuntient* (Psal. xci, 15). In senecta scilicet uberi multiplicantur, quia cum eorum vita differatur, semper ad melius fortitudo producitur, eisque per augmentum temporum crescent etiam lucra meritum. Bene autem patientes sunt ut annuntient, quia cœlestia prædicantes, tanto robustius adversa tolerant, quanto et per tolerantiam suam animarum commoda locupletius reportant. Sequitur:

CAPUT XVI [Rec. XI].

VERS. 12, 13. — *Et facta sunt ei quatuordecim millia ovium, et sex millia camelorum, et mille juga boum, et mille asinæ; et fuerunt ei septem filii, et tres filiæ.*

36. In duplicatis Job armantis et gregibus, aggregata fidelium universitas designatur: innocentium, in vitiis olim superbientium, iugo legis subditorum, gentilium. — Quod septem millia ovium, et tria millia camelorum, et quingenta juga boum, et quingentas asinas ante probationem percussiois habuerit, ipsa ejusdem historiæ præfatio ostendit; quæ per flagellum perditæ, ea nunc sunt duplicata restituta. Filii autem totidem sunt redditus quot amissi. Septem quippe filios et tres filias habuit, septem autem nunc filios et tres filias recepisse describitur, ut et hi qui extincti fuerant vivere demonstrarentur. Dum enim dicitur: *Addidit Dominus quæcunque fuerant Job duplicata* (Job 1), et tamen totidem filios ei restituit

^a Laud., electione.

^b Fditi tum vet. tum recent., quot amisit. Mss. scrupulose in hæsimus.

^c Ed. etiam vet., exuberanti (vel extuberanti) et tortuosa. Germ., extunierantium. Nostram lect. suppe-

quot amisit, et liberos dupliciter addidit, cui decem postmodum in carne restituit, decem vero qui amissi fuerant in occulta animarum vita reservavit [Vet. XVII]. Si quis autem in prædictis animalibus, proposito culmo historiæ, ut intellectuale videlicet animal, pasci mysteriorum fruge desiderat, necesse est ut quæ sentimus agnoscat. Intelligere enim possumus quod in his animalibus aggregata fidelium universitas designatur. Hinc est namque quod per Psalmistam Patri de Filio dicitur: *Omnia subjecisti sub pedibus ejus, oves et boves universas, insuper et pecora campi* (Psal. viii, 8). Hinc est quod idem propheta sanctam Ecclesiam simplices quosque inhabitare conspiciens, ait: *Animalia tua habitabunt in ea* (Psal. lxxvii, 41).

37. Quid ergo in ovibus nisi innocentes, quid in camelis nisi eos qui cæterorum mala transennt^c exuberantium tortuosa mole vitiorum, quid in jugatis bobus nisi Israelitas legi subditos, quid in asinis nisi simplices gentilium mentes accipimus? Nam quia innocentes quique ovium nomine designantur, testatur Psalmista, qui ait: *Nos autem populus ejus, et oves pascuæ ejus* (Psal. xciv, 7). Neque enim qui servare innocentiam negligunt, illa internæ pascuæ refectione satiantur.

38. Cameli vero nomine aliquando in sacro eloquio Dominus, aliquando gentilium superbia exprimitur, quasi excrescente desuper tumore tortuosa.

1160 Quia enim ad suscipienda onera sponte se camelus humiliat, non immerito Redemptoris nostri gratiam designat, qui in eo quod infirmitatis nostræ onera suscipere dignatus est, a potestatis suæ celsitudine sponte descendit. Unde et per Evangelium dicit: *Potestatem habeo ponendi animam meam, et potestatem habeo iterum sumendi eam* (Joan. x, 18), et *nemo tollit eam a me*. Et unde iterum dicit: *Facilius est camelum per foramen acus transire quam divitem intrare in regnum cælorum* (Matth. xix, 24). Quid enim nomine divitis nisi quemlibet elatum, quid cameli appellatione, nisi propriam condescensionem signat? Camelus enim per foramen acus transit, cum idem Redemptor noster usque ad susceptionem mortis per angustias passionis intravit. Quæ passio velut acus exstitit, quia dolore corpus pupugit. Facilius autem camelus per foramen acus transit quam dives cælorum regnum ingreditur, quia nisi ipse prius infirmitatis nostræ onera suscipiens per passionem suam^d foramen nobis humilitatis ostenderet, nequaquam se ad humilitatem illius superba nostra rigiditas inclinaret. Rursum cameli nomine tortuosa ac plena vitiis gentilitas designatur, sicut per Moysen dicitur quod inclinata jam die egressum in agro Isaac in camelo sedens Rebecca conspexerit, ac protinus de camelo descendit, et sese pallio ad visionem illius verecundata cooperuit (Genes. xxiv, 64). Quem ditarunt Corb. Germ., Turon., Val. Cl., et pl. Norm.

^d Ita Mss. et vet. Edlt. In Gilot., Vatic., Gussanv., formam, quod etiam lego in Mss. duob. Germ., Pratel et Utic.

enim Isaac attum, in eo quod inclinata jam die in agro egressus fuerat, designabat, nisi cum qui extremo hujus mundi tempore, velut in diei fine veniens, quasi in agrum foras exiit? quia cum sit invisibilis, in hoc mundo se visibilem demonstravit. Quem in camelo sedens Rebecca conspexit, quia eum Ecclesia ex gentibus veniens, dum adhuc vitilis esset in-nixa, et needum spiritualibus, sed animalibus motibus inhaereret, attendit. Sed protinus de camelo descendit, quia vitia quibus prius fuerat superbe elata deseruit, seque etiam pallio operire curavit, quia, viso Domino, infirmitatem suae actionis erubuit, et illa quae prius in camelo ^a libera gestabatur, descendens postmodum ^b verecunda tegitur. Unde eidem Ecclesiae a priore elatione conversae per apostolicam vocem, quasi Rebeckae de camelo descendenti sibi que pallium superducenti, dicitur: *Quem enim fructum habuistis tunc in illis, in quibus nunc erubescitis* (Rom. vi, 21)?

[*Vet. XVIII.*] 39. In bobus vero aliquando luxuriosorum dementia, aliquando laboriosa fortitudo praedicantium, aliquando humilitas exprimitur Israelitarum. Quia enim bovis nomine per comparisonem luxuriosorum dementia designatur, Salomon indicat, qui cum male suadentis mulieris petulantiam praemisisset, adjunxit: *Statimque eam sequitur, quasi bos ductus ad victimam* (Prov. vii, 22). Rursum quia bovis nomine labor praedicatoris exprimitur; legis verba testantur, quae ait: *Non obturabis os bovi trituranti* (Deut. xxv, 4). Ac si aperte diceret: Praedicatoris verbi a stipendiorum suorum perceptione non prohibebis. Rursum quia bovis nomine plebs Israelitica figuratur, propheta asserit, qui Redemptoris adventum denuntians dicit: *Cognovit bos possessorem suum, et asinus praesepe Domini sui* (Isai. i, 3), per bovem scilicet Israeliticum populum iugo legis edomatum signans, **1161** per asinum vero gentilem populum indicans, voluptatibus deditum, et gravius brutum.

40. Asinorum quoque et asinarum nomine aliquando luxuriosorum petulantia, aliquando ^c mansuetudo simplicium, aliquando vero, ut praediximus, stultitia gentilium designatur. Quia enim luxuriosorum petulantia asinorum appellatione per comparisonem exprimitur aperte declarat eum per prophetam dicitur: *Quorum carnes sunt ut carnes asinorum* (Ezech. xxiii, 20). Rursum quia asinarum nomine simplicium vita figuratur, Redemptor noster cum Jerusalem pergeret, ^d asinam sedisse memoratur. Jerusalem quippe visio pacis dicitur. Quid igitur signat quod Dominus sedendo asinam Jerusalem ducit, nisi quod simplices mentes dum praesidendo possidet, eas usque ad visionem pacis sua sacra sessione perducit? Rursum quia asinorum nomine stultitia gentilium designatur propheta testatur, dicens:

^a Pl. Norm. et Corb. Germ., *libere*.

^b Duo Germ., Vindoc., Laud., Val. Cl., *verecundia*.

^c Vindoc., *consuetudo*.

Beati qui seminatis super omnes aquas, immittentes pedem bovis et asini (Isai. xxxii, 20). Super omnes quippe aquas seminare est cunctis populis fractuosa vitae verba praedicare. Pedem vero bovis et asini immittere est vias Israelitici et gentilis populi per praepceptorum caelestium vincula religare.

[*Vet. XIX.*] 41. *Sacrae Scripturae littera praeterita referuntur, et futura praedicuntur.* — Litterae igitur veritate servata, sub beati Job nomine cunctis his animalibus non immerito credimus sanctae Ecclesiae populos designari, quatenus ea quae scripta sunt dispensatione sancti Spiritus cuncta mirabiliter ordinante, et transacta nobis referant, et futura ^f praedicant. Agnoscamus ergo in evibus fideles atque innocentes ex Judaea populos, legis dudum pascuis satiatos. Agnoscamus in camelis ad fidem simplices ex gentilitate vententes, qui prius sub ritu sacrilego, quasi quadam deformitate membrorum, valde turpes ostensi sunt, videlicet feditate vitiorum. Et quia saepe, ut praediximus, sacra eloquia curant repetere quod affirmant, possunt rursus in hibus Israelitae accipi, quasi iugo legis attriti; asinis vero, ut dictum est, gentiles populi designari, qui dum se colendis lapidibus inclinabant, non reluctante mente, quasi dorso stulte supposito, quibuslibet idotis bruto sensu serviebant. Sancta ergo Ecclesia quae in exordiis suis innumeris tentationibus pressa, vel Israeliticum populum, vel multos ex gentibus amisit, videlicet quos lucrari non potuit, duplicita in fine recipit, quia in ea ex utraque natione fidelium numerus multiplicior excrescit. Possunt etiam per jugatos boves praedicatorum intelligi. Unde cum eos ad annuntium Dominus mitteret, teste Evangelio (*Marc. vi, 7*), binos misisse describitur, ut quia vel duo sunt praepcepta charitatis, vel quia haberi societas minus quam inter duos non potest, praedicatorum sancti ex ipsa qualitate suae missionis cognoscerent quantum concordiam societatis amarent. Possunt, sicut praediximus, per asinas mentes simplicium designari. Sancta vero Ecclesia duplices boves atque asinas, recipit quia praedicatorum sancti, qui, pressi formidine, in ejus dudum tentatione tacuerant, et mentes simplicium, quae, victae terroribus, veritatem illius confiteri formidabant, tanto jam nunc robustius in confessione veritatis **1162** voces suas exerunt, quanto debilius ante timuerunt.

42. *Latentia in diversis numeris mysteria, et in nominibus trium Job filiarum.* — Haec in significatione Ecclesiae breviter diximus: quae quomodo ejusdem sanctae Ecclesiae capiti cerviant, in exordio hujus operis latius nos dixisse memoramus (*Prefat., num. 14*). Qui ergo de his sibi plenius satisfacere nititur, secundum hujus operis librum (*Maxime num. 43*) legere dignetur. Jam vero si quaerimus ut etiam de ipso animalium numero disseramus, sur mille juga

^d Ebroic., Vindoc. et al., *in asina*.

^e Val. Cl., *innitentes*; et paulo infra, *innitere*.

^f Ita Mss. et vet. Ed. t. Paris. ac Basil., ubi rec. Gilot., Vatic. et Gussauv. habent *praedicant*.

bovm, vel mille asinæ, et sex millia camelorum, et quatuordecim millia ovium numerentur, dicere breviter possumus quod apud sæcularem quidem scientiam millenarius numerus idcirco perfectus habetur, quia decarii numeri quadratum solidum reddit. Decem quippe decies ducta sunt centum, quæ jam figura quadrata, ^a sed plana est. Ut autem in altitudinem surgat, et solida fiat, rursus centum decies multiplicentur, et mille sunt. Senarius autem numerus idcirco perfectus est, quia primus in numeris completur partibus suis, id est sexta sui parte, et tertia, et dimidia, quæ sunt unum, et duo, et tria, quæ in summam ducta sex sunt. Nec alius ante senarium numerum reperitur, qui in suis partibus dum dividitur, tota ejus summa compleatur. [Vet. XX, Rec. XXI.] Sed quia cuncta hæc per sacræ Scripturæ celsitudinem proficiendo transcendimus, ibi senarium, ibi septenarium, ibi denarium, ibi millenarium unde sit perfectus invenimus. Senarius quippe numerus in Scriptura sacræ perfectus est, quia in mundi origine Dominus ea quæ primo die cepit sexto die opera implevit (Genes. ii, 2). Septenarius in ea perfectus est, quia omne opus bonum ^b septem per Spiritum virtutibus agitur, ut et fides simul et opera consummentur. Denarius numerus in ea perfectus est, quia lex in decem præceptis concluditur, omnisque culpa non amplius quam per decem verba cohibetur, atque, evarrante Veritate, operatores vitæ decario remunerantur (Math. xx, 10, 14). In denario quippe tria junguntur ad septem. Homo autem, qui ex anima constat et corpore, in septem qualitatibus continetur. Nam tribus spiritaliter, et quatuor corporaliter viget. In dilectione etenim Dei tribus qualitatibus spiritaliter excitatur, cum ei per legem dicitur: *Diliges Dominum Deum tuum* ^c *ex tota mente tua, et ex tota anima tua, et ex tota virtute tua* (Math. xxii, 37). Corporaliter vero quatuor qualitatibus continetur, quia videlicet ex materia calida et frigida, humida et sicca componitur. Homo ergo qui ex septem qualitatibus constat denario remunerari dicitur, quia in illa perceptione supernæ patriæ septem nostra ad tria junguntur æterna, ut homo contemplationem Trinitatis accipiat, et de remuneratione operis quasi quoddam denario consummatus vivat. Vel certe quod septem virtutes sunt quibus in hac vita laboratur, dumque eis in remuneratione contemplatio Trinitatis redditur, vita laborantium denario remuneratur. Sed perfectus quisque etiam in hac vita denarium ac-

^a Locum hunc in Editis et in quibusdam Mss. vijatum restitimus ope Mss. duor. Germ., Norman. et Vindoc. In Turon., Laud. et Val. Cl., legitur, *sed plena est, ut autem in altitudinem*. Corruptus in Ed. Gilot., Varic., Gussav., *sed plana non est, ut autem in latitudinem*. In vetustior., *sed plana non est, ut autem in latitudinem*. Quæ lectione sensu carent. Legendum ergo: *sed plana est; hoc est sine altitudine*. Unde subditur: *ut autem in altitudinem surgat*.

^b Val. Cl., *per septem Spiritus sancti virtutes*.

^c Vindoc. et pl. Norm., *ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota mente tua*.

^d Ebroic. alique Norm., *eorum mentes quos... spe,*

cipit, dum eisdem septem virtutibus, spem, fidem, charitatemque conjungit. Millenarius quoque numerus in sacro eloquio perfectus accipitur, quia appellatione ejus universitas designatur. Unde scriptum est: **1163** *Verbi quod mandavit in mille generationes* (Psal. civ, 8). Cum enim nequaquam credendum sit quod ad centum generationes mundus extenditur, quid aliud mille generationibus nisi universitas generationum figuratur? Beatus igitur Job quatuordecim millia ovium recepit. Quia enim in sancta Ecclesia virtutum perfectio ad utrumque sexum ducitur, septenarius in ea numerus duplicatur. Et sex millia camelorum, quia plenitudinem in illa operis accipiunt qui ab illa dudum vitiorum suorum scelerate perierunt. Mille quoque juga bovm, ac mille asinas recepit, quia Israelitas atque gentiles, doctos ac simplices, post tentationum casus in culmen perfectionis assumit. [Rec. XIII.] Septem quoque filios, et tres filias recepit, quia ^d eorum mentibus quos septem virtutibus genuerat ad perfectionis summam, spem, fidem, charitatemque conjungit, ut tanto verius prole sua gaudeat, quanto suis fidelibus nil deesse virtutis pensat. [Vet. XXI.] Sed quia hæc succincte transcurramus, nunc ipsis quoque indagandis filiarum vocabulis intendamus. Sequitur:

CAPUT XVII.

Vers. 14. — *Et vocavit nomen unius Diem, et nomen secundæ Casiam, et nomen tertiæ Cornustibii.*

43. Hæc nomina, pro eo quod a virtutibus sumpta sunt, apte curavit interpres non ea sicut in ^e Arabico sermone inventa sunt ponere, sed in Latinum eloquium versa aptius demonstrare. Quis enim nesciat Diem vel Casiam Latina esse vocabula? ^f At vero in Cornustibii (quamvis non cornus, sed cornu dicitur, nec cantantium fistula Tibium, sed tibia vocatur) in Latina tamen lingua sermonis genere minime custodito, rem, credo, prodere maluit, atque in ejus linguæ de qua transferebat proprietate perdurare. Vel quia per cornu et tibiam unum verbum ex utroque composuit, utrumque verbum per unam orationis partem in Latina lingua transfusum quo voluit genere licite vocavit. [Vet. XXII.] Quid est ergo quod prima filia beati Job Dies dicitur, secunda Casia, tertia vero Cornustibii vocata memoratur, nisi quia universum genus humanum, quod benignitate conditoris atque ejusdem ^h misericordia redemptoris eligitur, istis nominibus designatur? Homo namque quasi dies ex conditione claruit, quia hunc auctor

fide, atque charitate conjungit.

^e Laud., *cornutibii*. Legi debere *Cornustibii*, ad sancti Gregorii mentem, probant quæ sequuntur: *quamvis non cornus, sed cornu dicitur; nec cantantium fistula tibium, sed tibia vocatur.*

^f Hieronymus in prælat., ad lib. Job. profiteretur se illum transtulisse *ex ipso Hebraico Arabicoque sermone, et interdum Syro. Lege ejusdem sancti Doctoris præf. in Daniele, in qua etiam docet Job cum Arabica lingua plurimam habere societatem. Consule quas diximus in nota prima ad num. 62 libri xx.*

^g Locum hunc varie corruptum in plur. Ed. correctimus ad Mss. maxime Norman. et duos Germ.

^h Vindoc., *gratia*.

sus ingenitæ innocentæ splendore ^a respersit. Sed sponte sua ad peccati tenebras lapsus, quia veritatis lucem deseruit, quasi in nocte se erroris abscondit, quia alias dicitur secutus umbram. Sed quia auctori nostro non deficit largitas bonitatis suæ, etiam contra tenebras iniquitatis nostræ eum quem prius potenter ad justitiam condidit potentius redimendo postmodum ab errore revocavit. Cul quia post casum suum illa conditionis suæ pristina firmitas deficit, eum contra bella intima repugnantis corruptionis multiplicibus donorum suorum virtutibus fulsit. Quæ nimirum virtutes proficientium ^b in notitia cæterorum hominum quasi suavitate fragrant odorum. Hinc est enim quod per Paulum dicitur: *Christi bonus odor sumus Deo* (II Cor. II, 15). Hinc est quod sancta Ecclesia, in electis suis quamdam fragrantiam suavitatis odorata, in canticorum Cantico **1164** loquitur, dicens: *Donec rex in recubitu suo est, nardus mea dedit odorem suum* (Cantic. I, 11). Ac si aperte dicat: Quousque meis obtutibus rex apud se in requie secreti cœlestis absconditur, electorum vita miris virtutum odoribus exercetur, ut quo adhuc eum quem appetit non videt, ardentius per desiderium ^c flagret. Rege quippe in recubitu suo posito, nardus odorem dat, dum, quiescente in sua beatitudine Domino, sanctorum virtus in Ecclesia magnæ nobis gratiam suavitatis administrat. Quia ergo et conditum luce innocentæ claruit, et redemptum genus humanum exercitio honorum operum odorem suavitatis aspersit, prima filia recte *Dies*, et secunda non incongrue *Casia* nominatur. Bene autem *Casia* dicitur, quæ in tanto sublimis vitæ odore dilatur. In ipsa quippe sua origine in qua justus homo conditus fuerat tantis quantis nunc opus est virtutibus non indigebat, quia si stare sicut est conditus vellet, hostem extra positum vincere sine difficultate potuisset. Postquam vero per assensum hominis semel adversarius ad intima irrupit, laboriosius jam victor ejicitur, qui adhuc impugnans sine labore repelleretur.

44. *Multis virtutibus, quæ in paradiso necessaria non fuissent, indigemus.* — Multa namque nunc exhibenda sunt quæ in paradiso necessaria non fuerunt. Nunc quippe opus est virtute patientiæ, laboriosa eruditione doctrinæ, castigatione corporis, assiduitate precis, confessione delictorum, inundatione lacrymarum; quorum profecto omnium conditus bono non eguit, quia salutis bonum ex ipsa sua conditione percepit. Ægro quippe poculum amarum porrigitur, ut ad salutis statum morbo sublato revocetur. Sano autem nequaquam præcipitur quid accipiat ut convalescat, sed a quibus caveat ne languescat. Nunc ergo majoribus studiis utimur, cum salutem nequaquam servamus habitam, sed reparare curamus abla-

^a In Gussany., vitiose, respexit.

^b Laud. et Long., innocentia cæterorum.

^c Pratel. et Utiç., fragret.

^d Vindoc. et Pratel., quia in electis.

^e lidem Cod., virtute.

^f Ita Mss. duo Germ., Norm. et Laud. Editi, quia

A tam. Et quia omnes hi annis nostræ reparationis magnis intra sanctam Ecclesiam opinionibus pollent, nomen secundæ filiæ velut casia ex merito redolet, ut quia prima filia quasi dies exstitit per dignitatem conditionis, secunda casia sit per fragrantiam fortitudinis ex gratia redemptionis. [Vet. XXIII.] Unde et eidem venienti Redemptori per Prophetam dicitur: *Myrrha, et gutta, et casia a vestimentis tuis a gradibus eburneis, ex quibus te delectaverunt filiæ regum in honore tuo* (Psal. XLIV, 9). Quid enim myrrhæ, guttæ et casia, nomine nisi virtutum suavitas designatur? Quid eburneis gradibus nisi magna nitens fortitudine proficientium ascensus exprimitur? Redemptor igitur veniens myrrha, gutta et casia, in vestimento utitur, ^d quia ex electis suis, quibus se misericorditer induit, myrrhæ virtutis fragrantiam aspergit. In quibus iste odor eburneis gradibus ducitur, quia in eis virtutum opinio non ex ostensione simulationis, sed ex veri ac solidi operis ^e ascensu generatur. Bene autem subditur: *Ex quibus delectaverunt te filiæ regum in honore tuo.* Sanctæ namque animæ ab antiquis patribus ad cognitionem veritatis editæ Redemptorem suum in ejus honore delectant, **1165** quia ex eo quod bene agunt suæ laudi nihil vindicant. ^f Quia vero tertio ordine humanum genus etiam carnis resurrectione renovatum in illo concentu æternæ laudis assumitur, tertia filia *Cornustibii* vocatur. Quid enim per *Cornustibii* nisi lætantium cantus exprimitur? Ibi enim veraciter adimpletur quod modo per Prophetam dicitur: *Cantate Domino canticum novum* (Psal. CXLIX, 1). Ibi veraciter adimpletur, ubi canticum laudis Dei non jam ex fide, sed ex specie contemplata cantabitur. Ibi a nobis conditor noster laudum suarum veraces cantus recipit, qui humanum genus et condendo diem, et redimendo casiam, et assumendo cornustibii fecit. Qui enim lux fuimus conditi, et nunc sumus casia redempti, erimus quandoque cornustibii, in exultatione æternæ laudis assumpti. Sed priusquam ad nuptiarum thalamum sponsa perveniat, omnem a se vitæ fœditatem respuit, et sponsi amoris præparans sese per species virtutum ^g ornat et comit. Studet quippe interni ^h arbitri iudicio placere, et, intimis desideriis sublevata, fœdos mores conversationis humanæ transcendere. Unde bene et de eisdem filibus beati Job subditur:

CAPUT XVIII [Rec. XIV].

VERS. 15. — *Non sunt autem inventæ mulieres speciosæ sicut filia Job, in universa terra.*

45. *Electorum pulchritudo.* — Electorum quippe animæ omne humanum genus, quod in terra secundum hominem conversatur, suæ pulchritudinis decore transcendunt; quantoque se exterius affligendo despiciunt, tanto verius se intus componunt. Hinc

vero tertio ordine est humanum genus... renovatum, in illo concentu... assumitur tertia filia quæ Cornustibii.

^g Gemet. et Corb. Germ., componit. Val. Cl., munit. Germ., virtutum comit.

^h Laud., Val. Cl., Gemet. et duo Germ., arbitria pro arbitri.

est enim quod sanctæ Ecclesiæ, quæ electorum pulchritudine decoratur, per Psalmistam dicitur: *Concupivit rex speciem tuam* (Psal. XLIV, 12). De qua paulo post subditur: *Omnis gloria ejus filia regum ab intus* (Ibid., 14). Nam si foris gloriam quæreret, intus speciem, quam rex concupisceret, non haberet. [Vet. XXIV.] In qua quidem quamvis multi virtutum decore fulgeant, atque ipsa vivendi perfectione cæterorum merita transcendant, nonnulli tamen quia ad altiora assequenda non sufficiunt, infirmitatis suæ conscii, pietatis ejus gremio continentur. Qui in quantum prævalent mala vitant, quamvis in quantum appetunt altiora bona non impleant. Quos tamen benigne Dominus suscipit, eosque apud se pro modo dignæ retributionis admittit. Unde et sequitur:

CAPUT XIX.

Inc. — *Deditque eis pater suus hæreditatem inter fratres earum.*

46. *Christus inter fortes et perfectos, infirmos et humiles ad supernæ hæreditatis sortem admittit.* — Ipsæ ergo ex perfectorum merito speciosæ memorantur, ipsæ etiam quasi ex imperfectorum typo velut infirmæ hæreditatem inter fratres accipiunt. Usus namque vitæ veteris non habebat ut hæreditatem feminæ inter masculos sortirentur, quia legis severitas fortia eligens, infirma contemnens, districta potius studuit quam benigna sancire. **1166** Sed pio nostro Redemptore veniente, nullus infirmitatis suæ conscius de sortienda cælestis patrimonii hæreditate desperet. Pater enim noster inter masculos etiam feminis jura successione tribuit, quia inter fortes atque perfectos, infirmos et humiles ad sortem supernæ hæreditatis admittit. Unde ipsa Veritas in Evangelio dicit: *In domo Patris mei mansiones multæ sunt* (Joan. XIV, 2). * Apud Patrem quippe mansiones multæ sunt, quia in illa beatitudinis vita non dispari unusquisque juxta dispar meritum locum disparem percipit, sed ejusdem disparilitatis damna non sentit, quia tantum sibi quantum perceperit sufficit. Sorores ergo cum fratribus ad hæreditatem veniunt, quia infirmi illuc cum fortibus admittuntur, quatenus si quis per imperfe-

ctionem non erit summus, ab hæreditatis tamen sorte per humilitatem non sit extraneus. Quas bene Paulus mansiones unicuique secundum merita distributas insinuat, cum ait: *Alia claritas solis, et alia claritas lunæ, et alia claritas stellarum. Stella enim ab stella differt in claritate* (I Cor. XV, 41). Sequitur:

CAPUT XX [Rec. XV].

Vers. 16. — *Vixit autem post hæc flagello Job centum quadraginta annis; et vidit filios suos, et filios filiorum suorum usque ad quartam generationem; et mortuus est senex, et plenus dierum.*

47. *Qui dicantur pleni dierum in sacris litteris. Job pristino statui, auctis etiam rebus, restitutus, typus est Ecclesiæ.* — In Scriptura sacra non facile plenus dierum ponitur, nisi is cujus per eandem scripturam vita laudatur. Vacuus quippe dierum est qui, et quamlibet multum vixerit, ætatis suæ tempora in vanitate consumpsit. At contra plenus dierum dicitur cui nequaquam dies sui pereundo transeunt, sed ex quotidiana mercede boni operis apud justum judicem et postquam transacti fuerint reservantur.

[Vet. XXV.] 48. Sed quia sunt qui hæc etiam in typo sanctæ Ecclesiæ interpretari desiderant, quorum votis tanto magis obediendum est quanto et eorum spiritali intelligentiæ congaudendum, si quatuordecim per denarium duclimus, ad centesimum et quadragesimum numerum perveimus. Et recte vita sanctæ Ecclesiæ multiplicata per decem et quatuor computatur, quia utrumque Testamentum custodiens, et tam secundum legis decalogum, quam secundum quatuor Evangelii libros vivens, usque ad perfectionis culmen extenditur. Unde et Paulus apostolus * quamvis Epistolas quindecim scripserit, sancta tamen Ecclesia non amplius quam quatuordecim tenet, ut ex ipso Epistolarum numero ostenderet quod doctor egregius legis et Evangelii secreta rimatus esset. Bene autem beatus Job post flagella vivere dicitur, quia et sancta Ecclesia prius disciplinæ flagello percutitur, et postmodum vitæ perfectione roboratur. Quæ etiam filios suos et filios filiorum suorum usque ad quartam generationem conspicit, quia in hac ætate quæ **1167** annuis quatuor temporibus

erant in Achaia, cujus metropolis Corinthus, dirigitur, ut ex ejus inscriptione liquet. Hinc ex sanctis Patribus nonnulli laudant Epistolam ad Ephesios sub nomine Epistolæ ad Laodicenses. Qua de re consulere potes Hieronymum in catalogo scriptorum ecclesiasticorum, in Paulo; criticos sacros, eorum synopsim et alios interpretes. Exstat in Hutteri Novo Testamento duodecim linguarum Epistola ad Laodicenses Græce contexta; sed ab omnibus tanquam spuria rejicitur. Ephiphanius, hæresi 42, in fine, rejicit laudatam a Marcione quamdam ad Laodicenses epistolam, quæ, inquit, nusquam apud Apostolorum cernitur. Erasmus pro, et eam quæ Laodicensium est, legit: et eam quæ scripta est ex Laodice, καὶ τὴν ἐκ Λαοδικίας.

* EDITIONES recentiores, secreta rimasset. Vix invenitur a Latinis usurpatum rimo pro rimor, quamvis utrumque admittat Priscianus. In Vindoc., Normannis, etc., Mss. habes, secreta rimatus esset. Duo Germ. concinunt Ed. rec.

* Vindoc., regis.

* Mendose in Vatic. et Gilot. 1571, haberet, destracta negatione.

* In Laud. et al. immediate, quia in illa; omissis his verbis: apud Patrem, etc. In Germ., in domo quippe apud Patrem.

* Non legitur flagella in duob. Germ., Laud. et Gemet. Abest etiam a Vulgata. In eodem Gemet. legitur paulo post senis pro senex.

* Gregorius hic quintam decimam Pauli Epistolam ad Laodicenses scriptam admittere videtur. Sane meminit idem Apostolus, Coloss. IV, 16, alicujus Epistolæ Laodicensium his verbis: cum lecta fuerit apud vos epistola hæc, facite ut in Laodicensium ecclesia legatur, et eam quæ Laodicensium est vos legatis. Sed eam Epistolam non aliam esse ab ea quæ ad Ephesios inscribitur, existimant plerique eruditi, quam volunt non solum ad Ephesios missam, sed etiam ad Laodicenses aliosque finitimos populos, quorum metropolis erat Ephesus; quemadmodum secunda ad Corinthios scripta Epistola omnibus etiam sanctis qui

volvitur, usque ad finem mundi per ora prædicantium nascentes sibi quotidie soboles contemplatur. Nec abhorret a vero quod per generationes dicimus tempora designari. Quid enim unaqueque successio, nisi quædam propago est generis? Et pincerna regis Ægypti cum vidisset somnium quod tres propagines duceret (*Genes. xl, 12*), Joseph præditus in solutione somniorum, tres propagines, tres dies renuntiat designare. Si ergo per tres propagines spatium trium dierum exprimitur, cur non etiam per quatuor generationes annua quatuor tempora figurentur? Sancta itaque Ecclesia videt filios suos, cum primam fidelium sobolem conspicit. Videt filios filiorum, cum ab eisdem fidelibus ad fidem gigni et filios cognoscit. Quæ etiam senex et plena dierum moritur, quia, subsequente luce ex mercede quotidianorum operum, deposito corruptionis pondere, ad incorruptionem spiritalis patriæ mutatur. Plena videlicet dierum moritur cui labentes anni non transeunt, sed stantium actuum retributione solidantur. Plena dierum moritur quæ per hæc transeuntia tempora id quod non transit operatur. Unde et apostolicus dicitur: *Operamini non cibum qui perit, sed qui permanet in vitam æternam (Joan. vi, 27)*. Dies itaque suos sancta Ecclesia, etiam cum præsentem vitam deserit, non amittit, quia in electis suis tanto eorum lucem multiplicius invenit, quanto nunc in eis ab omni tentatione se cautius sollicitiusque custodit. Dies suos Ecclesia non amittit, quia sese in hæc vita vigilantè quotidie pensare non negligit, et ad omnia quæ recte facere valent inertia nulla torpescit. Hinc est enim quod de illa per Salomonem dicitur: *Considerat semitas domus suæ, et panem otiosa non comedit (Prov. xxii, 27)*. Semitas quippe domus suæ considerat, quia cunctas suæ conscientie cogitationes subtiliter investigat. Panem otiosa non comedit, quia hoc quod de sacro eloquio intelligendo perciperit, ante æterni iudicis oculos exhibendo operibus ostendit. Meri autem dicitur, quia cum illam æternitatis contemplatione absorbuerit, ab hac mutabilitatis suæ vicissitudine funditus extinguit, ut in ea jam hoc quod æumen latius visionis impediatur nullo modo nihil vivat. Tante enim verius tunc interna conspicit, quanto cunctis exterioribus plenius occumbit. Hanc itaque mortem, hæc dierum plenitudinem, et in beato Job, una scilicet membro Ecclesiam, credamus factam, et in tota simul Ecclesia speremus esse faciendam, quatenus ita teneatur rei gestæ Veritas, ut non evacuetur rei gerenda prophetia. Bona enim, quæ de sanctorum vita cognoscimus, si veritate carent, nulla sunt; si mysteria non habent, minima. Quæ ergo per Spiritum sanctam honorum vita describitur, et per intellectum nobis spiritalem fulgeat, et tamen sensus a fide historice non recedat, quatenus tanto fixior animus in suo intellectu permaneat, quanto hunc

quasi in quodam medio constitutum, et erga futura spes, et erga præterita fides ligat.

[*Vet. XXVI, Rec. XVI.*] 49, *Conclusio totius operis. Quam formidandum ne qui de Deo loquuntur, aut mala incaute dicant, aut bona non bene. Intentioni placendi Deo humanæ laudis intentio se interserit.* — Expleto itaque hoc opere, ad me mihi video esse redeundum. **1168** Multum quippe mens nostra etiam cum recte loqui conatur, extra semetipsam spargitur. Integritatem namque animi, dum cogitantur verba qualiter proferantur, quia eum trahunt intrinsecus, minuunt. Igitur a publico locutionis redeundum est ad curiam cordis, ut quasi in quodam concilio consultationis ad meipsum discernendum canyocem cogitationes mentis, quatenus ibi videam ne aut incaute mala, aut bona uqui bene dixerim. Tunc enim bene dicitur bonum, cum is qui dicit, soli ei a quo accepit per id appetit placere quod dicit. Et quidem mala me aliqua etsi dixisse non invenio, tamen quia omnino non dixerim, non defendo. Bona vero si qua divinitus accipiens dixi, meo videlicet vitio minus me bene dixisse profiteor. Nam ad me intrinsecus rediens, postpositis verborum foliis, postpositis sententiarum ramis, dum ipsam subtiliter radicem meæ intentionis inspicio, Deo quidem ex ea me summopere placere voluisse cognosco, sed eidem intentioni qua Deo placere studeo furtim se nescio quomodo intentio humanæ laudis interserit. Quod cum jam postmodum tardeque discerno, invenio me aliter agere quod scio me aliter inchoasse. Sic etenim sæpe intentionem nostram, dum ante Dei oculos recte incipitur, occulte subijuncta, et eam velut in itinere comprehendens, intentio humanæ laudis assequitur, sicut pro necessitate quidem cibis sumitur, sed in ipso esu, dum furtim gula subrepat, edendi delectatio permiscetur. Unde plerumque contingit ut refectionem corporis, quam salutis causa cœpimus, causa voluptatis expleamus. Fatendum est igitur quod rectam quidem intentionem nostram, quæ soli Deo placere appetit, nonnunquam intentio minus recta, quæ de donis Dei placere hominibus querit, insidando comitatur. Si autem de his divinitus districte discutimur, quis inter ista remanet salutis locus, quando et mala nostra pura mala sunt, et bona quæ nos habere credimus pura bona esse nequaquam possunt? Sed hoc mihi operæ pretium credo, quod fraternis auribus quæne quod in me latenter ipse reprehendo, incunctanter aperio. Quia enim exponendo, non celavi quod sensi, confitendo non abscondo quod patior. Per expositionem patefeceris dona, per confessionem detego vulnera. Et quia in hoc tam magno humano genere, nec parvelli desunt qui dictis meis debeant instrui, nec magni desunt qui cognitæ meæ valeant infirmitati misereri, per hæc utraque aliis fratribus quantum possumus cu-

^a Laud., *Vet. Cl.*, *Gemet.* et duo *Germ.*, et *afios.*

^b Emendandum ex *Mss. Anglic.* et nostris *Editt. Vatic.* et *Gilol.*, in quibus legitur, *sed statim.*

^c *Vindoc.*, *Consideravit.*

^d Laud., *ad curiam.*

^e *Germ.*, *occulte sibi subijuncta.*

^f *Turon.*, *etiam.*

ram confero, ab aliis spero. Illis dixi exponendo quod faciant, istis aperio constitendo quod parcant, illis verborum medicamenta non subtraho, istis lacerationem vulnerum non abscondo. Igitur quæro ut quisquis hæc legerit, apud districtum iudicem sola-

tium mihi suæ orationis impendat, et omne quod in me sordidum deprehendit sletibus diluat. Orationis autem atque expositionis virtute collata, lector meus in recompensatione me superat, si cum per me verba accipit, pro me lacrymas reddat.

ADMŌNITIO

IN SEQUENTES HOMILIARUM LIBROS

1169 I. Post expositionem sancti Gregorii in librum Job, servato sanctarum Scripturarum ordine, sequi debent ejusdem sancti Doctoris Homiliæ in Ezechielem prophetam, quas licet afflictus morbis, negotiisque difficillimis pene immersus, ac innumeris vexatus curis, ad populum habuit. Luctuosam tum Urbis ac totius Italiae faciem ipse depingit homilia 6 libri secundi, quæ olim 18 inscribatur: *Ubiq̄ue, inquit, luctus aspicimus Ubiq̄ue gemitus audivimus. Destructæ urbes, eversa sunt castra, depopulati sunt agri, in solitudinem terra redacta est..... Alios in captivitate duci, alios detruncari, alios interfici videmus. Cætera omittimus quibus Romæ, Romani agri, totiusque Italiae calamitates lug-t. Non absimilia leguntur in Præfatione libri II, ac præsertim in fine homiliæ ultimæ. Undique, inquit, gladiis circumfusi sumus, undique imminens mortis periculum timemus. Alii detruncatis ad nos manibus redeunt, alii captivi, alii interempti ad nos nuntiantur. Jam cogor linguam ab expositione retinere. Hæc nostri Gregorii Scripturam sacram interpretandi otia, inter tot et maxima quidem negotia miratus Bernardus, ad Eugenium summum pontificem ita scribit: *Obsidio urbis et barbaricus ensis civium cervicibus imminet. Nunquid tamen istud terruit beatum papam Gregorium quominus sapientiam scriberet in otio? Eo nempe temporis (quod ex ejusdem præfatione liquet) obscurissimam et extremam partem Ezechielis tam diligenter quam eleganter exposui (Lib. 1 de Consid., cap. 9).**

II. Sane difficillimam prophetiæ hujus exp̄andæ provinciam deprecari coactus est olim Hieronymus, quod nuntiata sibi Romanæ urbis obsidione. *Postquam, inquit, clarissimum terrarum omnium lumen extinctum est, imo imperii Romani truncatum caput, et, ut verius dicam, in una urbe totus orbis interiit, obtutus et humiliatus sum, et silui de bonis (Epist. ad Eustoch., quæ commentar. in Ezech., præmittitur). Atiam laboris hujus declinandi causam affert Hieronymus, nimirum intelligendi et explanandi difficultatem, quam, inquit, *Hebræorum probat traditio; nam nisi quis apud eos ætatem sacerdotalis ministerii, id est tricesimum annum impleverit, nec præcipia Geneseos, nec Canticum canticorum, nec hujus voluminis exordium et finem legere permittitur, ut ad perfectam scientiam et mysticos intellectus plenum humanæ naturæ tempus accedat.**

III. Verum ut tam arduum opus feliciter exsequeretur noster Gregorius, præsentissimum numen expertus est. Cum enim ultimam Ezechielis prophetæ visionem interpretaretur, Petrus diaconus, quo exceptore ac notario utebatur, vidit Spiritum sanctum, sub columbæ candidæ specie, ipsius capiti insidentem, et rostro ori immittentem, ex quo altissima mysteria ediceret, ac veluti ebiberet, ut refert Paulus Diaconus in ipsius Vita prope finem, confirmatque Joannes Diac., l. iv, cap. 69 et 70.

Neque vero mirum videri debet Gregorio tam singulariter adfuisse Spiritum sanctum, eo potissimum tempore quo majora edidit humilitatis argumenta, quando, Isaia teste (Isai. Lxvi, 2), didicimus Dei Spiritum humilium esse consolatorem et inhabitatorem. Sanctissimum Doctorem audiamus homil. undecima, num. 5, amarissimis lacrymis vel leviora piacula desinentem: *O quam dura sunt ista quæ loquor, quia memetipsum loquendo serio. Cujus neque lingua, ut dignum est, prædicationem tenet, neque in quantum tenere sufficit vita sequitur linguam. Qui otiosis verbis sæpe impitor, et ab exhortatione atque adificatione proximorum torpens et negligens cesso. Qui in conspectu Dei factus sum mutus et verbosus. Mutus in necessariis, verbosus in otiosis. Reliqua missa facimus, quæ stupendam in tanto viro animi demissionem præ se ferunt. Et quasi humili huic confessioni nonnilhil deesset, inferius adhuc ita se reum pronuntiat (Num. 26): *sed interim dum loquor, avertere a memetipso oculos volo; et ecce iterum sermo divinus me impingit in memetipsum, ut meam negligentiam videam, et mihi dici hæc quæ audio pertimescam. Sicut enim superius dixi, cujus cor in curis innumeris exparsum se ad se colligat? etc.**

IV. Ut immensis laudibus digna videtur sanctissimi pastoris, tot curis, tot incommodis obsistentibus, assiduitas in concionando, ita non mediocres meretur populi Romani ad Gregorium audiendum flagrans studium, et divini verbi fames inexplebilis. Romanis enim postulantiibus **1170** Gregorius Ezechielis expositionem suscepit, quod ipse in præfatione ad librum secundum docet, confirmatque Joannes Diac., l. iv, c. 76.

V. Cum imminente Urbis obsidione inceptæ legantur illæ de quibus præfatur homiliæ, et Agitulpus Langobardorum rege jam muros cingente absolutæ, vel potius interruptæ, quærendum nobis est quo tempore Roma obsessionem hanc passa sit. Referrî quidem solet ad an. 535. At ad antiquam 532 potius pertinere in Vita sancti Gregorii, l. ii, cap. 4, pene certis et indubitatis argumentis ostendimus.

VI. De homiliarum istarum numero nulla est controversia; duæ etenim supra viginti reperiuntur in libris tam manu exaratis quam editis; at modus eas numerandi non est idem. Nimirum in Excusis eodem modo computantur, ac si ad unum eundemque librum pertinerent omnes, ita ut quæ prior est secundi libri dicatur in Vulgatis decima tertia. Secus autem in manuscriptis Codicibus, qui post duodecimam prioris libri, eam quæ præfationem libri osterioris proxime sequitur, primam appellant, et sic deinceps usque ad decimam. Quibus inorem gerendum duximus. Alteram tamen numerandi rationem intit Joannes Diac., qui lib. iv, cap. 66, homiliam octavam decimam vocat, quam nos cum Mss. libris sextam secundi libri facimus. Verum de his quæ levioris et prope nullius momenti videntur monuisse tantum sufficit.

VII. Quod spectat ad dicendi ac scribendi rationem, quam observavit hic sanctus Doctor, ut eam accuratorem ac venustiore esse non contendimus, ita velat humiliorem et depressiorem ipsam contentam non sinimus. In his sane concionibus constat Gregorium rerum magis sensusque curam, quam verborum defectum habuisse. Quamvis vero litteralem sensum tanquam cæterorum fundamentum prius statuere conetur, mysticis tamen rimandis et moribus explicandis in primis incumbit. Prima homilia cæteris præmittitur ut prologus, in quo Gregorius multa de prophetis prophetique Spiritu docet sermone digna et necessaria.

Qui plura circa hoc argumentum requirit, adeat alios ex sanctis Patribus qui prophetas explicandos susceperunt, maxime vero legat Epiphanium, qui initio libri de Ponderibus et Mensuris fuse prosequitur quod sint in prophetis orationum genera, et hæc assignat: doctrinam, contemplationem, cohortationem, minas, commiserationem, lamentationem, preces, historicam narrationem, prædictionem.

VIII. Cæterum in toto hoc opere Gregorius prudenter quidem Hieronymum consuluit Ezechielis propnetiam interpretantem, sed non serviliter secutus est. Imo vero eundem (dissimulato tamen honoris causa ejus nomine) aliquando refellit; cujus modestiam et in Hieronymum reverentiam utinam imitarentur ex recentioribus scriptoribus nonnulli, qui tam libere eruditissimi Scripturarum sacrarum interpretis doctrinæ obloquuntur! Quorum audaciori calamo liceat hoc opponere doctissimi Sulpicii Severi ejus cœvi testimonium dialogi 1, cap. 4. *Hieronymus, inquit, vir erat præter fidei meritum dolemque virtutum, non solum Latinis atque Græcis, sed et Hebræis etiam ita litteris institutus, ut se illi in omni scientia nemo audeat comparare.*

IX. Quid autem nobis hæc novissima Editio debeat jam commemorandum. 1. Prolisiores Ezechielis textus, qui singulis homiliis, si priorem excipias, præmittuntur in Excusis, non autem in manu exaratis, resecurimus; at singulos versus ut successive proponuntur a sancto Doctore explicandi, lineis distinctis excudi curavimus, ad mss. Codicum similitudinem propius accedentes, in quibus ut majoribus characteribus, aut etiam minio vel alio exquisito colore depictis describuntur. 2. Prædictas homilias quæ prius veluti uno ac continuato spiritu legebantur, nullis ad pausandum assignatis clausulis, in varias sectiones, additis totidem numeris, partiti sumus. Notis infra et ad calcem rejectis, si quid obscurius occurreret quod explicatione indiguerit, exponere curavimus; ubi etiam variantes lectiones exhibuimus, et si qua in textu nonnullius momenti mutatio facta fuerit (contigit autem id sæpissime) Codices mss. quibus ad emendationem faciendam usi sumus indicavimus. Locos omnes a nobis sanatos aut restitutos enumerare longius foret; paucos tamen ex prioribus homiliis designabimus, ut ex iis intelligatur novæ Editionis non modo utilitas sed necessitas. Lib. 1, hom. 2, n. 17, *de quo mox*, etc.; hom. 3, n. 5, *non tenuiter amatur*. Et n. 18, *cam pes mentis*, etc.; hom. 4, n. 3, *et si simul*, etc.; hom. 5, n. 2, *vita mortalis*, etc. Et n. 7, *Verbum itinerrantibus*, etc.; hom. 6, n. 8, *quid ergo mentes auditorum*, etc. Et n. 13, *ligno autem*, etc. Item n. 18, *et humus ejus*, etc., ubi Editi habent *et sumus ejus*. Ibid., Gussanv., *in picæ ardentem, pro in picem ardentem*. Denique, n. 19, *terribilis quædam*. Quem locum Editores omnes corruperant legendo *terribilis quidem*. Multas similes Editorum corruptions dissimulamus, ut ad insignem veniamus, quæ exstat hom. 8, n. 24, in qua sane fides de Christi divinitate periclitatur, ut ex nota ad hunc locum palam fiet. Ex reliquis 1171 prioris libri homiliis nihil amplius carpemus. Imo ex altero libro unicum locum notabimus, nimirum ex hom. 4, olim 13, n. 3, *et lunam sanctam Ecclesiam*; ubi apud Gussanv., *et unam sanctam Ecclesiam*. Ex his paucis quantum cætera medela indigerent facile intelligitur; eam autem attulerunt mss. Codices quos hic numerabimus.

X. Et primum quidem commemorandus est vetustissimus Codex Corbeiensis nunc bibliothecæ sancti Germani a Pratis, notatus 161, litteris Merovingiis descriptus, qui Caroli Magni, imo etiam Pipini regis ætatem superare creditur, quod eorum temporibus hi veteres characteres Romanis cesserant. Continet hic Codex priorem homiliarum librum. C. *Germanensis* nomine designabitur, ad discrimen alterius Corbeiensis Cod. antiquissimi, et duorum aliorum Germanensium, quibus Codicibus 2, 3, et 4, locum cum Mss. assignamus.

Quintus est insignis Ecclesiæ Laudunensis, antiquitate præstantissimus, continens librum secundum tantum.

Sextus locus debetur Gemeticensi septingentorum annorum, qui duos libros ex integro complectitur.

Circa undecimum sæculum, aut ineunte saltem duodecimo exarati creduntur liber Ebroicensis Ecclesiæ, Uticensis, seu monasterii sancti Ebrulphi; Sagiensis, scilicet monasterii sancti Martini, Beccensis, Lyranus, et Rothomagensis monasterii beatæ Mariæ de bono nuntio; quibus in membranis exstant homiliæ omnes laudatæ, si pauca folia excipias aut abraza aut avulsa ab exemplari Rothom. Hi omnes Codices parum ab invicem discrepant. Uticensis plurimas non raro lectiones suppeditat, aut eadem manu, aut diversa sed antiqua descriptas.

Ex bibliotheca celeberrimi monasterii sancti Joannis apud Augustam Suessionum utendum accepimus optimæ notæ Codicem, ad quem etiam omnes homilias illas recognovimus, necnon ad duos alios, alterum Longipontis, ord. Cisterc., alterum Vallis Claræ ejusdem ordinis.

Anglicanorum denique Codicum discrepantes lectiones mutuo accepimus a Thoma Jamesio, qui eas publici juris fecit cum cæteris ad Gregoriana opera spectantibus, ut jam admonuimus. In conferendo Ezechiele, inquit Jamesius, *quatuor mss. Codices mihi adjumento fuerunt*, quos postea enumerat, scilicet duos ex bibliotheca collegii Mertonensis, unum ex bibliotheca Boldeiana, et alterum ex bibliotheca collegii Ballolesensis.

Præter tot Codicum collationes, adhibuimus etiam veterum Editionum Parisiensis 1502 et alterius 1518, Gilotianæ, Vaticanæ, denique novissimæ Gussanvillæanæ subsidium.

XI. In Codicibus Suessionensi, Laudunensi et Longipontano, occurrerunt plurima ad homiliam 9 secundi libri, olim 21, pertinentia; quæ cum nec in Editis ullis, nec in aliis Mss. saltem nobis notis legantur, inserere textui religio fuit. Quia tamen a phrasi Gregoriana non abhorrent, ea hic consignanda duximus; neque enim in brevissimis notis ad columnarum calcem atextus contineri facile potuissent.

Num. 1 laudatæ hom., ad hæc verba: *Nunc ergo cum duæ mensæ describuntur*, additus in memoratis Codicibus: *Et rursus in anteriore vestibulo quatuor mensæ esse perhibentur, aperte jam circa anteriorem portam duo vestibula esse memorantur; inter quæ, ut diximus, porta Aquilonis interior staret. Porta itaque interior in interiori vestibulo binas per latera mensas habere descripta est, atque in exteriori similiter binas. Quatuor autem hinc et quatuor inde mensæ octo pariter fiunt, dum per latera singula binæ in vestibulo interiori et binæ hinc et inde in exteriori esse describuntur. His itaque, etc., usque ad ignorantiam non angustat, ubi desinit num. 4, sicut in Editis, quibus hæc adduntur in Mss.: *Dum enim una porta, id est interior, inter duo vestibula esse describitur, tacite etiam porta exterior ad mentem reducit, intra quam vestibulum ante portam anteriorem esse perhibetur. Non jam ergo nobis de una, sed de utraque tractandum est. Possunt, etc.* Ab his verbis num. 4, quæ pergit ad Aquilonem, hæc habent Codd. mss.: *Dum enim ascensum nominat, portam Aquilonis interiorem designat, per quam sanctam Ecclesiam ac testamentum novum prædiximus figurari; quæ habuit latus exterius Synagogam, ex qua in Deo et Domino nostro Jesu Christo fides inchoavit. Et vere intelligentiam ostium in sancta Ecclesia fidelis populus invenit, quæ ad Aquilonem pergere dicitur, quia multitudinem credentium de torpore frigoris et iniquitatis ex gentilitate colligit. Habet ergo porta interior latus exterius, id est sancta Eccle-**

sia Synagogam; habet ostium, id est caelestis regni intelligentiam; et pergit ad Aquilonem, quia peccatores quosque non despicit, sed eos recipiendo ad poenitentiam misericorditer attendit. Dicatur autem quatuor mensæ hinc, et quatuor mensæ inde per latera portæ; dum enim fides et vita, **1172** patientia atque benignitas in interiori intellectu custoditur, porta nostra quatuor in interiori vestibulo mensas habet, in qua dum ex priori parte prioris temporis doctrinam legis et prophetias aspiciamus, atque in carnali populo circumcisionis et sacrificii, quæ fuerint ligamenta pensamus, mensæ quoque quatuor, quasi ex alio latere forinsecus in vestibulo monstrantur. Quæ, e c., ut in Editis.

In Cod. Longipont. post hæc verba, misericorditer attendit, sequitur: Dicatur recte, quæ pergit ad Aquilonem. In exteriori enim custodia litteræ lex data tenebatur. Ostium vero portæ est ipse historicus intellectus legis, qui ad Domini timorem ducit. Quæ porta ad Aquilonem pergere dicitur, quia lex eadem sub timore minarum frigida Judaici populi corda constrinxit, quasi enim per calorem ille populus curreret, si præcepta dominica ex amore servasset; sed quia sub timore mortis propositæ litteram custodivit, quasi in torpore frigoris remansit; inde novis populis æterna præmia amantibus, non autem temporalia tormenta timentibus, atque jam calentibus dicitur: Non enim accepistis Spiritum servitutis iterum in timore, sed accepistis Spiritum adoptionis filiorum; in quo clamamus, Abba pater. Dicatur autem: Quatuor mensæ hinc, etc.

Hæc sane vel Gregoriana sunt, vel Gregorianis simillima. Prioris contextus, et rursus, etc., omittendi aliis in Codicibus manu exaratis occasionem præbuit, ut conjicere licet, verbum describuntur, immediate antecedens, et bis paucas intra lineas repetitum. Prætermissio enim primo describuntur, cum cæteris quæ sequuntur, amanuensis ad secundum incaute oculos deflexit, et ad inferiora, non ad superiora. Plura præfari veremur, ne tempus evolendo et assidue consulendo Gregorio utilius impendendum in legendis nostris scriptiunculis frustra teratur.

SANCTI GREGORII MAGNI

ROMANI PONTIFICIS

HOMILIARUM IN EZECHIELEM PROPHETAM

LIBRI DUO *.

LIBER PRIMUS.

1173 Præfatio.

Dilectissimo fratri, ^b Mariano episcopo, Gregorius episcopus ^c servus servorum Dei.

Homilias ^d quæ in beatum Ezechielem prophetam, ita ut coram populo loquebar, exceptæ sunt, multis curis irruentibus ^e in abolitione reliqueram. Sed post annos octo, petentibus fratribus, notariorum schedas requirere studui, eaque, favente Domino transcurrens, in quantum **1174** ^f ab angustiis tribulationum licuit emendavi. Tua itaque dilectio has sibi ad legendum mlti poposcerat, sed valde incongruum credidi ut aquam despicabilem hauriret quem constat de beatorum Patrum Ambrosii atque Augustini torrentibus profunda ac perspicua fluenta assidue bibere. Sed rursus dum cogito quod sæpe inter quotidianas ^B delicias etiam viliores cibi suaviter sapiunt, transmissi minima legenti potiora, ut dum cibus grossior velut pro fastidio sumitur, ad subtiliores epulas avidius redeatur.

^a Mss. C. Germ. antiquissimus: *Incipit liber homiliarum beati Gregorii papæ urbis Romæ. Explanatio in sanctum Hiezechiel prophetam.* Corb. antiquissimæ in beato Hiezechiel. Beccensis et Lyranus habent, *Zezechiel.* Rothomag., Utic., Gemet., *Ezechiel.*

^b In Edit. Gussanv., consentiente Ms. Longipontano, *Mariniano.* Sequimur Corbeiensem, C. Germanensem et cæteros antiquiores.

^c In plur. siletur, *servus*, etc. Exstat in Germ. et aliis melioris notæ.

^d C. Germ., *Homelias quæ in beatum Hiezechiel pro-*

A

HOMILIA PRIMA.

Prophetam expositurus sanctus Doctor de prophetis temporibus et modis præfatur.

1. Dei omnipotentis aspiratione de Ezechiele propheta locuturus, prius debeo tempora et modos aperire prophetiæ, ut dum accessus ejus ostenditur, virtus melius cognoscatur. Prophetiæ tempora tria sunt, scilicet præteritum, præsens et futurum. Sed sciendum est quod in duobus temporibus prophetia ^e etymologiam perdit. Quia cum ideo prophetia dicta sit quod futura prædicat, quando de præterito vel præsentem loquitur, rationem sui nominis amittit, ^h quoniam non prodit **1175** quod venturum est, sed vel ea memorat quæ transacta sunt, vel ea quæ sunt. Quæ tamen tria prophetiæ tempora verius loquimur, ⁱ si ex sacræ Scripturæ testimoniis ostendamus. Prophetia de futuro est: *Ecce Virgo concipiet et pariet filium (Isai. vii, 14).* Prophetia de præterito: *In principio creavit Deus cælum et terram (Genes. 1, 1).* De illo enim tempore dixit homo quod non erat homo.

phetam, coram, omisso ita ut, quod habent Mss. pene omnes, habereque debent.

^e Val. Cl., in oblivione.

^f Longip., in angustiis.

^g Ebroic. et alii Norm., *etymologiam suam non habet.*

^h Ebroic., Utic., Becc., Rothomag., *quoniam non profatur quod futurum est.* Sagiensis et Germ., non proditur. Suessionensis, Longip., Val. Cl., non prophetat. Gemet. ac Lyran., non prophetatur.

ⁱ Plur., si hæc sacræ.

Propheta de præsenti est, ^a quando Paulus apostolus dicit : *Si autem omnes prophetent, ^b intret autem quis infidelis vel idiota, convincitur ab omnibus, dijudicatur ab omnibus; occulta ^c enim cordis ejus manifesta sunt, et ita cadens in faciem adorabit Deum, pronuntians quod vere Deus in vobis sit (I Cor. xiv, 24).* Cui igitur dicitur : *Oculta cordis ejus manifesta sunt*, profecto monstratur quia per hunc modum prophetiæ spiritus non prædicat quod futurum est, sed ostendit quod est. Quo autem pacto prophetiæ dicatur spiritus, qui nihil futurum indicat, sed præsens narrat? Quia in re animadvertendum est quod recte prophetia dicitur, non quia prædicat ventura, sed quia prodit occulta. Rem quippe quamlibet, sicut ab oculis nostris in futuro subtrahunt tempora, ita ab oculis nostris in præsenti subtrahit causa. Ventura etenim res occultatur in futuro tempore, præsens autem cogitatio absconditur in latenti corde. Est etiam prophetia præsens cum res quælibet non per animum, sed per absentem locum legitur, quæ tamen per spiritum denudatur. Et ibi sit præsens prophetantis animus, ubi per præsentiā non est corpus. Nam Giezi longe a propheta recesserat cum Naaman Syri mupera percipiebat, cui tamen idem Propheta dicit : *Nonne cor meum in præsenti erat quando reversus est homo ^d de curru suo in occursum tibi (IV Reg. v, 26)?*

2. Sciendum quoque est quia prophetiæ tempora invenit sibi concinunt ad probationem, ut aliquando ex futuris præterita, aliquando vero ex præteritis probentur futura. Dixerat enim Moyses : *In principio creavit Deus cælum et terram (Genes. 1, 4).* Sed quis crederet quia verum de præterito diceret, si de futuro etiam aliquid non dixisset? In ipsius etenim libri fine, in cujus exordio illa de præterito dixerat, aliquid prophetiæ per Jacob vocem de venturis permiscuit, dicens : *Non auferetur sceptrum de Juda, et dux ^e de femoribus ejus, donec veniat qui mittendus est, et ipse erit expectatio gentium (Genes. xlix, 10).* Qui etiam per semetipsum eundem qui mittendus erat ei ^f quem ducebat populo prophetavit, dicens : *Prophetam suscitabit vobis Dominus Deus vester de fratribus vestris, tanquam me ipsum audietis. Erit autem, quicumque non audierit prophetam illum, exterminabitur de populo suo (Deut. xviii, 15).* Cur ergo præteritis ventura permiscuit, nisi ut, dum implerentur ea quæ de futuro prædiceret, ostenderet etiam quia de præterito vera dixisset?

3. Quia itaque docuimus qualiter ex futurorum prophetia probentur præterita, restat nunc ut adhuc de sacris eloquiis ostendamus quomodo in ipso prophetiæ spiritu ex præteritis probentur futura. Certe rex Babylonicus, cum somnium vidisset (Dan. ii, 2),

misit ad magos et ariolos, omnesque sapientes Babyloniæ convocavit, nec ab eis solummodo interpretationem somnii, sed etiam somnium **1176** quæsit, ut nimirum ex præterito colligeret si quid in eorum responsionibus de venturo certum teneret. Qui cum dicere ^g nullatenus potuissent, Daniel deductus ad medium est, qui de interpretatione somnii, et de narratione requisitus, non solum hoc respondit quod interrogatus est, sed ipsam somnii originem replicavit, dicens : *Tu, rex, cepisti cogitare in stratu tuo quid esset futurum post hæc (Ibid., 29).* Et paulo post : *Tu, rex, videbas, et ecce ^h quasi statua una grandis (Ibid., 31), et cætera.* Cujus videlicet somnii mox ut ordinem dixit, quidquid ex eodem venturum sequebatur aperuit. Pensemus ergo ordinem prophetiæ. A cogitationibus venit ad somnium, a somnio pervenit ad futura. Qui ergo ipsam, ut ita dicam, radicem somnii protulit, profecto ex præteritis probavit quam veræ essent quæ de futuris diceret. Prophetia autem præsens temporis nec præteriti attestatione indiget, nec futuri, quia cum res occulta per prophetiæ verba detegitur, veritati illius res ipsa quæ ostenditur attestatur.

4. Igitur quia de temporibus prophetiæ tractavimus, restat ut de modis ejus ac qualitibus aliqua disseramus. Spiritus quippe prophetiæ nec semper, nec eodem modo prophetæ animum tangit. Aliquando enim spiritus prophetiæ ex præsenti tangit animum prophetantis, et ex futuro nequaquam tangit; aliquando ex futuro tangit, et ex præsenti non tangit. Aliquando vero ex præsenti et ex futuro tangit; aliquando autem ex præterito, et ex præsenti, atque ex futuro pariter tangitur animum prophetantis. Aliquando tangit ex præterito prophetiæ spiritus, nec tangit ex futuro; aliquando autem tangit ex futuro, nec tangit ex præterito. Aliquando vero in præsenti ex parte tangit, et ex parte non tangit; aliquando in futuro ex parte tangit, et ex parte non tangit. Sed hæc ipsa, si possumus, eo ordine quo præmissa sunt sacre Scripturæ testimoniis ostendamus.

5. Ex præsenti enim prophetiæ spiritus prophetantis animum tangit, atque ex futuro non tangit, sicut Joannes Baptista venientem Dominum videns, ait : *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollis peccata mundi (Joan. 1, 29).* Sed cum jam moriturus esset, missis discipulis, requirebat, dicens : *Tu es qui venturus es, an alium expectamus (Matth. xi, 3)?* In quibus verbis ostenditur quia in terris quidem venisse Redemptorem noverat, sed an per semetipsum ad aperienda inferni claustra descenderet dubitabat. Ex præsenti enim per prophetiæ spiritum tactus fuerat, qui humanitatem Mediatoris videns, et divinitatem ejus intelligens, confitebatur Agnum ⁱ qui peccata mundi tolleret;

^a Sness., quam Paulus.

^b Ebroic. et pler. Norm., intret in Ecclesiam infidelis.

^c Omititur enim in C. Germ. et Sness. Juxta fontem Græcum, et sic occultis.

^d Vitiose in Gussanv. de curru.

^e Sness. et Longip., de femore.

^f Val. Cl., quem docebat.

^g Ita antiquiss. C. Germ. et Corb. La. Ed., nullis potuissent.

^h Absq. quasi a Gemet.

ⁱ Longip., qui peccatum.

sed tactus ex futuro non fuerat, quia adventum illius in infernum nesciebat.

6. Aliquando vero prophetæ spiritus animum prophetantis ex futuro tangit, atque ex præsentis non tangit, sicut aperte libri Geneseos historia testatur, cum Isaac Esau filium suum ad venandum misit (*Genes. xvii, 3, seq.*), cui minorem filium Rebecca ad benedicendum supposuit, qui hœdinis pellibus indutus paterno palpatui corpus fraternum finxit. Cui ille minori filio tanquam majori benedictionem dedit, quæque ei essent longe futura nuntiavit; sed quis esset qui coram se assisteret, scire non potuit. **1177** Prophetæ ergo spiritus ex futuro animum prophetantis tetigit, atque ex præsentis non tetigit, quando caligantibus oculis a pater et ventura prædicebat, et præsentem filium nesciebat.

7. Aliquando prophetantis animum ex præsentis pariter et ex futuro tangit, quod ex eodem libro Geneseos liquido docemur (*Genes. xlviii*). In illo quippe scriptum est quia cum vitæ jam termino propinquaret Jacob, et duos filios suos Joseph fecit assistere, ut ex benedictione illius possent longe post futura promereri, ^b cui majorem ad dexteram, minorem vero posuit ad sinistram (*Ibid., 10*). Cumque ille, oculis senectute caligantibus, nepotes suos quis prior, quisve esset minor, humano visu discernere nequaquam posset, ductus in obliquum brachiis, dexteram manum minori, sinistram majori imposuit. Quod dum corrigere filius vellet, dicens: *Non ita convenit, pater, quia hic est primogenitus*, audit: *Scio, fili mi, scio: et iste quidem erit in populos, et multiplicabitur, sed frater ejus junior major illo erit* (*Ibid., 18, 19*). Prophetæ ergo spiritus ex præsentis pariter et ex futuro prophetantis animum tetigit, dum Jacob et ventura nuntiabat, et eos quos corporeis oculis videre non poterat, ante se positos per spiritum discarnebat. Sic Abiæ prophetæ animum prophetæ spiritus ex præsentis atque ex futuro tetigerat, cum, caligantibus oculis, eam quæ se esse aliam simulabat, et uxorem Jeroboam esse cognovit, et quidquid ei futurum esset aperuit, dicens: *Ingrederere, uxor Jeroboam, quare aliam te esse simulat? Ego autem missus sum ad te durus nuntius. Vade et dic Jeroboam: Hæc dicit Dominus Deus Israel: Quia operatus es mala super omnes qui fuerunt ante te, et fecisti tibi deos alienos et constables, ut me ad iracundiam provocares, me autem projecisti post corpus tuum, idcirco ego inducam mala super domum Jeroboam* (*III Reg. xiv, 6*). ^d Ex præsentis enim atque ex futuro pariter prophetantis animum tactus fuerat, qui et ingredientemprehendere potuit, et ei ventura nuntiare.

8. Aliquando autem ex præterito et ex præsentis, atque ex futuro pariter animus tangitur prophetantis, sicut Elisabeth venire ad se Mariam conspiciens

^a *Suess., pater et ventura.*

^b *C. Germ., cui minorem ad dexteram, majorem vero . . . ad sinistram, contra Historiæ sacræ veritatem.*

^c *Val. Gl., post tertium.*

^d *Plurimi quos Editi sequuntur, ex præsentis ergo.*

quia incarnatum Verbum gestaret in utero agnovit, eamque jam Domini sui matrem vocavit, dicens: *Unde hoc mihi, ut veniat mater Domini mei ad me* (*Luc. 1, 43*)? De cujus conceptione per angelum quoque ad Joseph dicitur: *Quod enim in ea natum est, de Spiritu sancto est* (*Matth. 1, 20*). Quæ videlicet Elisabeth dixit: *Beata quæ credidisti, quoniam perficientur ea quæ dicta sunt tibi a Domino* (*Luc. 1, 45*). Dicens enim: *Beata quæ credidisti*, aperte indicat quia verba angeli quæ dicta ad Mariam fuerant per spiritum agnovit; atque subjungens: *Perficientur ea quæ dicta sunt tibi a Domino*, quæ eam etiam in futuro sequerentur prævidit. Simul ergo de præterito et præsentis atque ex futuro per prophetæ spiritum tacta est, quæ et eam promissionibus angeli credidisse cognovit, et matrem nominans, quia Redemptorem humani generis in utero portaret intellexit; et cum omnia perficienda prædiceret, quid etiam de futuro sequeretur aspexit.

1178 9. Aliquando vero prophetæ spiritus ex præterito tangit animum, nec tangit ex futuro, sicut in Paulo apostolo aperte ostenditur, qui discipulis dicit: *Notum vobis facio, fratres, Evangelium, quod evangelizatum est a me, quia non est secundum hominem; neque enim ego ab homine accepi illud, neque didici, sed per revelationem Jesu Christi* (*Gal. 1, 11*). Unde aliis quoque discipulis dicit: *Secundum revelationem notum factum est mihi sacramentum* (*Ephes. iiii, 3*). Qui tamen hoc ipsum Evangelium quod per revelationem cognoverat, cum Jerosolymam prædicaturus ascenderet, ait: *Ecce ego alligatus spiritu vado in Jerusalem, quæ in ea ventura sunt mihi ignorans* (*Act. xx, 22*). Hoc quippe Evangelii sacramentum est, quia Unigenitus Patris incarnatus atque perfectus homo factus est, qui crucifixus, mortuus, et sepultus, die tertia surrexit; die quoque quadragesima ascendit in cœlum, atque in dextera Patris sedet. Qui ergo per revelationem Evangelium agnovit, prophetæ spiritu de præterito tactus est; sed quia quid pro eodem Evangelio passurus esset ignoravit, de futuro procul dubio tactus non est. Nam sic dicit: *Nisi quod Spiritus sanctus per omnes civitates protestatur mihi, dicens: Quoniam vincula et tribulationes Jerosolymis me manent* (*Ibid., 23*), aperte ostendens quia ea quæ ipsi futura essent aliis de ipso revelata erant, non autem ipsi de se, sicut de illo per Agabum dicitur: *Virum, cujus hæc zona est ita alligari oportet in Jerusalem* (*Act. xxi, 11*).

10. Aliquando autem prophetæ spiritus tangit ex futuro, nec tangit ex præterito; sicut de Eliam factum scriptum est, quia cum unus ex filiis prophetarum materiam succederet, huic ferrum securis in aquam cecidit, qui exclamavit: *Heu! heu! Domine mi, et hoc ipsum t mutuum acceperam. Dixit autem homo*

Adhæremus antiquioribus, C. Germ., Corp. et aliis.

^e *Abest Jerosolymis a C. Gefin., Corb., Suess., Val. Cl. et Norm. pler.*

^f *Ita C. Germ., Corb., Suess., Val. Cl. In Edit., mutuo.*

Dei : Ubi cecidit? At ille monstravit ei locum. Præcidit ergo lignum, et misit illuc, natavique ferrum (IV Reg. vi, 5). In quo videlicet prophetæ factio cognoscitur quia qui requirit ubi ceciderat quid esset facturus noverat; sed tamen cum requirit, constat quia ubi ferrum cecidisset ignorabat. Prophetiæ ergo spiritus Elisæi mentem ex futuro tetigerat, sed ex præterito non tangebatur, qui et ferrum in profundis demersum, quia revocaturus esset ad superficiem, scire potuit; sed ubi ceciderat omnino nescivit.

11. Aliquando vero prophetiæ spiritus in præsentem ex parte tangit, et ex parte non tangit. Quod Petri apostoli historia testatur, cum missi ad eum a Cornelio milites ei sunt per spiritum nuntiiati; scriptum quippe est : *Et dixit spiritus ei : Ecce viri tres quærunte te. Ad quos ille descendit, et requirens dixit : Quæ causa est propter quam venistis (Act. x, 20)?* In cuius verbis ostenditur quia eandem causam per spiritum non audierat quam a militibus requirebat. In præsentem ergo mentem Petri spiritus ex parte tetigerat, et ex parte non tetigerat, qui et adesse milites dixit, et pro qua causa venerant tacuit.

12. Aliquando spiritus prophetiæ in futuro ex parte tangit, et ex parte non tangit; sicut prophetarum filii de auferendo Elia ad Elisæum dicunt : *Nunquid vosti quia hodie Dominus tollat dominum tuum a te (IV Reg. ii, 3, 5)?* Quo tamen ablato, sese per diversa **1179** dispergunt, eumque in rupibus et vallibus quærunte. In futuro ergo eorum mentem prophetiæ spiritus ex parte tetigerat, et ex parte non tangebatur, quando eum quem tollendum noverant non inveniendum quærebant. Ex parte itaque tacti sunt, atque ex parte non tacti, quia et sciebant quod tolli posset, et nesciebant quod inveniri non posset. Idem quoque Elisæus per prophetiæ spiritum de futuro ex parte tactus est, et ex parte non tactus, cum regi Israel diceret : *Percute jaculo terram. Et cum percussisset tribus vicibus, et stetisset, iratus est contra eum vir Dei, et ait : Si percussisses quinquies, aut sexies, sive septies, percussisses Syriam^b usque ad consumptionem : nunc autem tribus vicibus percussit eam (IV Reg. xiii, 18, 19).* ^c Qui itaque noverat quia toties percuteret Syriam, quoties percussisset terram; sed cum ei diceret, *Percute terram*, quoties eam percussurus esset ignorabat (quippe quia et indignatus est terram tertio fuisse percussam), profecto constat quia de futuro ex parte tactus fuerat, et ex parte non tactus, qui Syriam percuti prædixit, sed terram amplius percuti voluit. Sic Samuel cum ^d ad unguendum David a Domino mitteretur, respondit : *Quomodo vadam? Audiet enim Saul, et interficiet me (I Reg. xvi, 2).* Qui et David unxit, nec tamen a Saule occisus est. Ex parte ergo de fu-

turo tactus prophetæ animus fuerat, et ex parte non tactus, qui et unguendum David in regno noverat, et quia a Saule non esset occidendus ignorabat.

13. Sciendum quoque est quod prophetæ quidem e proximo tanguntur, atque e longinquo minime tanguntur; alii vero e longinquo, et non tanguntur e proximo; alii autem et e longinquo, et e proximo, prophetiæ spiritu tanguntur. Nam quidam tanguntur e proximo, et non e longinquo, sicut Samuel perisse asinas noverat, easque inventas esse nuntiavit, et Saul regem futurum prædicit (*I Reg. ix, 15, 20*); David quoque quia in ejus regno succederet nuntiavit, sed quia pater Regis æterni futurus sit non prædicit (*I Reg. xvi, 12*). Quidam vero tanguntur e longinquo, et non tanguntur e proximo, sicut idem David incarnandum Dei Unigenitum noverat, de Judæa dicens : *Homo factus est in ea, et ipse fundavit eam Altissimus (Psal. lxxxvi, 5).* Atque hunc ad cælos ascensurum, et ad Patris dexteram sessurum intelligit, dicens : *Dixit Dominus Domino meo, sede a dextris meis (Psal. cix, 1).* Et tamen multa quæ e vicino acta sunt minime prævidit. Ut enim pauca de multis loquar, servum Miphiboseth ^f sibi contra suum dominum mentientem non intellexit (*II Reg. xvi, 3, 4*); et Amasæ promittens, dicit : *Hæc faciat mihi Deus, et hæc addat, si non magister militiæ fueris coram me omni tempore pro Joab (Ibid. xix, 13),* videlicet quid sequeretur ignorans, quia Amasa idem non solum principatum militiæ pro Joab non susciperet, sed etiam per Joab post paululum vitam finiret (*Ibid. xx, 10*). Et cum templum Deo construere voluit, quid e vicino sequeretur nesciens, prophetam alterum requisivit (*Ibid. vii, 3*).

14. Quidam vero et e longinquo tanguntur et **1180** e proximo, sicut Isaias longe post futura prænuntiat, dicens : *Ecce virgo concipiet, et pariet filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel (Isai. vii, 14).* De quo rursus ait : *Parvulus natus est nobis, et filius datus est nobis; et factus est principatus super humerum ejus, et vocabitur nomen ejus admirabilis, consiliaris, Deus, fortis, pater futuri sæculi, princeps pacis. Multiplicabitur ejus imperium, et pacis non erit finis (Ibid. ix, 6).* ^g Qui etiam de Ezechia rege prophetiæ spiritu tactus e vicino, quia eum de infirmitate sua surgeret prædixit, et quot annis post infirmitatem viveret nuntiavit (*Ibid. xxxviii, 5*).

15. Aliquando vero prophetiæ spiritus prophetiæ deest, nec semper eorum mentibus præsto est, quatenus cum hunc non habent, se hunc agnoscent ex dono habere cum habent. Unde Elisæus cum florentem Sunamitem mulierem a suis pedibus per Giezi pue-

^a Additur in Longip. et Suess., *descende et vade cum eis. Ad.*

^b Suess., Longip., Val. Cl., *usque ad consumptionem.*

^c Suess., *qui utique; quod magis placeret, nisi itaque legeretur in Corb. German. et aliis fere omnibus Codicibus, manu exaratis et editis.*

^d Editi, *ad unguendum.*

^e Val. Cl., *natus est.*

^f Ita C. Germ., Norm., etc., ubi in Editis legitur *Sibam contra*, quod nomen est servi Miphiboseth.

^g Suess. et Longip. : *Qui etiam Ezechia regi prophetiæ spiritu tactus e vicino. Gussanv., mutata lectum Mss. tum Editorum, tactus est quia surgere prædixit.*

ruin avelli prohiberet, dixit : *Dimitte illam, anima enim ejus in amaritudine est, et Dominus celavit a me, et non indicavit mihi (IV Reg. iv, 27)*. Sic quoque cum eum Josaphat de futuris requireret, et prophetiæ ei spiritus dæssset, psaltem fecit applicari, ut prophetiæ ad hunc spiritus per laudem psalmodiæ descenderet, atque ejus animus de venturis repleret (*Ibid.*, III, 11, 15). Vox enim psalmodiæ cum per intentionem cordis agitur, per hanc omnipotenti Domino ad cor iter paratur, ut intentæ menti vel prophetiæ mysteria, vel compunctionis gratiam infundat. Unde scriptum est : *Sacrificium laudis honorificabit me, et illic iter est quo ostendam illi salutare Dei (Psal. XLIX, 23)*. Quod enim Latine *salutare*, hoc Hebraice *Jesus* dicitur. In sacrificio igitur laudis ^a fit Jesu iter ostensionis, quia dum per psalmodiam compunctio ^b effunditur, via nobis in corde fit, per quam ad Jesum in fine pervenitur, sicut ipse de sua ostensione loquitur, dicens : *Qui diligit me, diligetur a Patre meo, et ego diligam eum, et manifestabo ei meipsum (Joan. xiv, 21)*. Hinc quoque scriptum est : *Cantate Domino, psalmum dicite nomini ejus, iter facite ei qui ascendit super occasum, Dominus nomen est ei (Psal. LXVII, 5)*. Ipse etenim super occasum ascendit, qui mortem resurgendo calcavit. Cui dum cantamus, iter facimus, ut ad nostrum cor veniat, et sui nos amoris gratia accendat. Quia autem prophetis prophetiæ spiritus non semper adest, etiam vir Dei indicat, qui, contra Samariam missus, mala quæ ei ventura erant nuntiavit (*III Reg. XIII*) ; qui, tamen, prohibitus a Domino in via comedere, ^c prophetæ falsi persuasionem deceptus est (*Ibid.*, XVIII, 19) ; quem fallax sermo non deciperet, si prophetiæ spiritum præsentem habuisset.

16. Sciendum quoque est quod aliquando prophetæ sancti dum consuluntur, ex magno usu prophetandi quædam ex suo spiritu proferunt, et se hæc ex prophetiæ spiritu dicere suspicantur ; sed quia sancti sunt, per sanctum Spiritum citius correcti, ab eo quæ vera sunt audiunt, et semetipsos quia falsa dixerint reprehendunt. Nathan etenim prophetam sanctum virum fuisse quis nesciat ? Qui David regem et de culpa aperte reprehendit, et quæ ei pro culpa eadem essent ventura nuntiavit ; **1181** quem tamen dum idem David, quia templum Deo vellet construere, requisisset, illico respondit : *Omne quod est in corde tuo, vade et fac, quia Dominus tecum est (II Reg. VII, 5)*. De quo illic statim subditur : *Factum est autem in nocte illa, et ecce sermo Domini ad Nathan, dicens : Vade et loquere ad servum meum David. Hæc dicit Dominus Deus : Nunquid tu edificabis mihi domum ad habitandum ? Neque enim habitavi in domo ex die qua eduxi filios Israel de terra Ægypti usque in diem hanc (Ibid. 4)*. Et paulo post : *Cum completi fuerint dies tui, et dormieris cum patri-*

^a C. Germ., Suess., Longip., Val. Cl., *fit in Jesu*. Antecedentia, Domino ad cor iter paratur ; et consequentia, iter facimus, ut ad cor nostrum veniat, probant lectionem nostram esse potorem.

^b Longip. et Suess., *infunditur*. Legimus *effundi-*

bus tuis, suscitabo semen tuum post te, quod egreatur de utero tuo, et firmabo regnum ejus ; ipse ædificabit domum nomini meo (Ibid. 12, 13). Ecce Nathan propheta qui prius regi dixerat : *Vade et fac*, ipse postmodum per prophetiæ spiritum edoctus, hoc fieri non posse denuntiavit, et regis consiliis et suis sermonibus contradixit, quia quod ex suo spiritu dixerat, falsum fuisse ^d deprehendit.

17. Qua in re inter prophetas veros ac falsos ista distantia est, quia prophetæ veri si quid aliquando per suum spiritum dicunt, hoc ab auditorum mentibus per Spiritum sanctum eruditi citius corrigunt. Prophetæ autem falsi et falsa denuntiant, et alieni a sancto Spiritu in sua falsitate perdurant.

18. Consideratis igitur prophetiæ temporibus et modis, intueri libet qualiter omnipotens Deus ad pro-
 vectum hominum suæ iræ moderamina dispensat. Israeliticus quippe populus conditori suo deliquerat, et idcirco regi Babilonio in captivitate serviebat ; cum quo tamen Ezechiel propheta in captivitate mittitur (*Ezech. III, 11*), quem divina gratia ita sibi placabilem fecerat, ut per eum ventura quæque prædiceret, et afflicti populi mentem consolari dignaretur. Consideremus ergo, si possumus, quanta est dispensatio supernæ pietatis, quia sic iratus est populo suo Dominus, ut tamen omnimodo non irasceretur. Nam si iratus non esset, in captivitate populum minime tradidisset ; et si omnimodo iratus esset, electos suos in captivitate cum illo non mitteret. Sed agit hæc divina misericordia, ut ex una eademque re, ex qua carnalibus dat flagellum, ex ea spiritualibus virtutis præstet incrementum. Cumque illos per tribulationem purgat, istos ex societate tribulantium ad majora promerenda excitat. Et sic injustis irascitur, ut tamen eorum corda per justorum consortium consoletur ; ne si omni modo deserat, nullus post culpas ad veniam redeat. Tenendo igitur repellit, **1182** et repellendo tenet, quando cum his quos dijudicat simul in tribulationem mittit quos amat. Quis ista tantæ pietatis viscera pensare sufficiat ? Quod et culpas populi Dominus sine vindicta non deserit, et tamen delinquentem populum a se funditus non repellit. Sic cum Moyses ad repromissionis terram exploratores duodecim misisset (*Num. XIII*), ex quibus cum decem postmodum desperationem populo facerent, idem populus in ira murmurationis accensus, seductum se a Domino esse conquestus est, ^e ut ejus cadavera jacerent in deserto (*Ibid.*, XIV) ; cui omnipotens Deus iratus dixit quod nullus eorum in terram repromissionis intraret (*Ibid.*) : quo terrore compuncti, prave se egisse cognoverunt, sese in lacrymis afflixerunt, et accincti armis, protinus ceperrunt contra hostes ascendere ; ut repromissionis terram post lacrymas intrare potuissent (*Ibid. 42*). Quibus per Moysen Dominus dicit : *Dic eis, Nolite ascen-*

tur in C. Germ. et antiquioribus.

^e Editi, *renitentibus* Mas., *prophetæ falsa persuasione.*

^d Val. Cl., Longip., Lyran., *reprehendit.*

^e Val. Cl., *ut eorum.*

dere, neque pugnetis; non enim sum vobiscum, ne cada- A
tis coram inimicis vestris (Deut. 1, 42). Qua in re pen-
sandum est, si cum ipsis non erat, cur eos ne cade-
rent ascendere prohibebat? Si autem cum ipsis erat,
quid est quod ait: Non enim sum vobiscum? Sed mira
dispensatione disciplinæ ac misericordiæ, et cum
ipsis erat, et cum ipsis non erat. Cum ipsis non erat
ut vincerent, sed tamen cum ipsis erat ne ab hostibus
perirent. O ineffabilia pietatis viscera! Culpas inse-
quitur, et tamen peccantes protegit. Iratum se indi-
cat, et tamen ab hostibus defendit. Sic plerumque
parvulo filio delinquenti irascitur mater, reprehendit,
increpat, verberat; sed si hunc in præcepis ire con-
spererit, ubi in mortis periculum ruat, manum ^a tendit
et retinet, et quæ sic irata verberaverat ac si non diligeret,
sic diligendo retinet, ac si irata non B
verberasset.

19. Hæc in sola præfatione colloquentes, navigii nostri quasi intra portum exercitium fecimus, ut ad indaganda prophetiæ mysteria, velut in immensitatem pelagi, post vela pandamus. Quod tamen non in nostra virtute præsumimus, sed in eo qui linguas infantium facit disertas, quia *spiritus Domini replevit orbem terrarum, et hoc quod continet omnia scientiam habet vocis (Sap. 1, 7)*. Omnipotens enim Deus, sermo Patris omnipotentis est, et qui de illo loqui concupiscimus, muti in illo nullo modo erimus. Dabit verba utilia omnipotens Verbum, quod pro nobis incarnatum vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA II.

Prophetiæ Ezechielis quinque priores versus, juxta multiplicem sensum, allegoricum præsertim et moralem exponuntur.

1183 1. Usus prophetiæ locutionis est ut prius personam, tempus locumque describat, et postmodum dicere mysteria prophetiæ incipiat, quatenus ad veritatem solidius ostendendam, ante historiæ radicem figat, et post fructus spiritus per signa et allegorias proferat. Ezechiel itaque ætatis suæ tempus indicat, dicens :

EZECH. 1, 1. — *Et factum est in tricesimo anno, in quarto mense, in quinta mensis.*

Locum quoque denuntians, adjungit :

IBID. — *Cum essem in medio captivorum juxta fluvium Chobar, aperti sunt cæli, et vidi visiones Dei.*

Tempus etiam ^b insinuat, subdens :

VERS. 2. — *In quinta mensis, ipse est annus quintus transmigrationis regis Joachin.*

Qui ut bene personam indicet, etiam genus narrat, eum subditur :

VERS. 3. — *Et factum est verbum Domini ad Ezechielem filium Buzi, sacerdotem.*

^a Gussanv., *retrahit*, contra Mss. fidem, et renitentibus aliis Editis. Paulo infra, cum prioribus Editis, *diligenter*, pro *diligendo*, ut legitur in C. Germ., Corb., Suess., Norm., etc.

^b Mss. fere omnes, exceptis C. Germ. et Corb. antiquissimis, *tempus etiam captivitatis*.

^c Editi, *prophetæ sensum, relectantibus*. Mss. C. Germ.,

2. Sed prima quæstio nobis oritur cur is qui nihil adhuc dixerat ita exorsus est, dicens : *Et factum est in tricesimo anno*. Et namque sermo conjunctionis est, et scimus quia non conjungitur sermo subsequens nisi sermoni præcedenti. Qui igitur nihil dixerat cur dicit : *Et factum est*, cum non sit sermo cui hoc quod incipit subjungat? Qua in re intuendum est quia sicut nos corporalia, sic ^o prophetæ sensus spiritalia aspiciunt, eisque et illa sunt præsentia quæ nostræ ignorantia absentia videntur. Unde fit ut in mente prophetarum ita conjuncta sint exterioribus interiora, quatenus simul utraque videant, simulque in eis fiat et intus verbum quod audiunt, et foras quod dicunt. Patet igitur causa cur qui nihil dixerat inchoavit dicens : *Et factum est in tricesimo anno*. Quia hoc verbum quod foris protulit illi verbo quod intus audierat conjunxit. Continuavit ergo verba quæ protulit visioni intimæ, et idcirco incipit dicens : *Et factum est*. Subjungit enim hoc quod exterius loqui inchoat, ac si et illud foris sit quod intus videt.

3. Hoc autem quod dicitur, quia tricesimo anno spiritum prophetiæ acceperit, indicat aliquid nobis considerandum, videlicet quia juxta rationis usum doctrinæ sermo non suppetit nisi in ætate perfecta. Unde et ipse Dominus anno duodecimo ætatis suæ in medio doctorum in templo sedens, non docens, sed interrogans voluit inveniri (*Luc. 11, 46*). Ut enim non auderent homines in infirma ætate prædicare, ille anno duodecimo ætatis suæ interrogare homines est dignatus in terra, qui per divinitatem suam semper angelos docet in caelo. 1184 Quia enim ipse est Dei sapientia, de ipso angeli videndo ^d vivunt hoc quod beatitudine æterna satiantur. Quod Moyses quoque sub allegoriæ mysterio admonet, dicens : *Non arabis in primogenito bovis (Deut. xv, 19)*. Primogenitum enim bovis accipimus ^e in infirma ætate priini nostri temporis bonam operationem. In qua tamen arandum non est, quia cum prima sunt adolescentiæ vel juventutis nostræ tempora, nobis adhuc a prædicatione cessandum est, ut vomer linguæ nostræ proscindere non audeat terram cordis alieni. Quoadusque etenim infirmi sumus, continere nos intra nosmetipsos debemus, ne dum tenera bona citius ostendimus, amittamus, quia et arbusta plantata si prius in terra radicata non fuerint, manu tacta citius arescunt; at si semel radicem fixerint, manus tangit, et tamen nil officit; venti impellunt, nec tamen impellentibus laedunt. Et constructi parietes si impellantur, eruunt, nisi a suo prius fuerint humore siccati. Mens itaque quousque ab humore pravitatis suæ perfecte non fuerit exsiccata, alienæ linguæ manu tangi non debet, ne priusquam plene percipiat, perdat soliditatem suam, ne impulsa ruat, ne velut arbustum sine radicibus,

Corb., Ebroic., etc.

^d Norm. et Anglic., *bibunt*. Prætulimus lect. C. Germ., Corb., Val. Cl., etc., quæ etiam est Editorum. Alteri tamen suffragatur, *beatitudine æternæ satiantur*.

^e Ebroic., *in infirmitate*.

dum plus quam tolerare valet concutitur, arescat. Ad exemplum ergo non sunt ostendenda nisi quæ firma sunt. Prius etenim convalescere debet mens, atque ad utilitatem proximorum postmodum demonstrari, cum jam nec per laudem elevata corruat, nec per vituperationem percussa contabescat. Nam etsi Timotheo dicitur: *Præcipe hæc, et doce; nemo adolescentiam tuam contemnat* (1 Tim. iv, 11, 12),^a sciendum est quod in sacro eloquio nonnunquam adolescentia juvenus vocatur. Unde scriptum est: *Lætare, juvenis, in adolescentia tua* (Eccl. xi, 9).^b Propheta igitur, ut ostendatur ejus auctoritatis sit in prædicatione, ætatis solidæ esse describitur, quatenus ei cum vita et spiritu omnia quæ ad prædicandum congruunt concordare videantur.

4. Nec contra hæc quempiam movere debet quod Jeremias (Jerem. i, 5) atque Daniel (Dan. xiii, 45) prophetiæ spiritum pueri perceperunt, quoniam miracula in exemplum operationis non sunt trahenda. Omnipotens enim Deus et linguas infantium facit disertas (Sap. x, 21), et ex ore infantium atque lactentium perficit laudem (Psal. viii, 3); Sed aliud est quod nos de doctrinæ usu atque^c disciplina discimus, aliud quod de miraculo scimus.

5. Jam vero si queritur ut in ipsa quoque ætatis illius expressione mysticum aliquid designetur, absurdum non est quod propheta Dominum, quem verbis denuntiat, ipso quoque ætatis suæ 1185 tempore ostendat. Anno tricesimo Ezechielis propheta cœli aperti sunt, et vidit visiones Domini juxta fluvium Chobar, quia quasi tricesimo ætatis suæ anno Dominus ad fluvium^d Jordanem venit. Ibi itaque cœli aperti sunt, quia Spiritus^e in columba descendit; vox quoque de cœlo sonavit, dicens: *Hic est filius meus dilectus, in quo^f mihi complacui* (Matth. iii, 17).

6. Sed et ipsa Hebræa verba multum nobis ad mysterium interpretandum valent. Nam Chobar interpretatur gravitudo, vel gravitas; Ezechiel, fortitudo Dei; Buzi, despectus vel contemptus; Chaldæi, captivantes, vel quasi dæmones. Venit ergo Ezechiel juxta fluvium Chobar; quia enim Chobar gravitudo, vel gravitas dicitur, quid per Chobar fluvium, nisi humanum genus congrue designatur? Quod ab ortu defluit ad mortem, et grave sibi est ex peccatis, quæ et perpetrat et perdat, quia, sicut scriptum est: *Iniquitas^g in talentum plumbi aedet* (Zach. v, 7). Omne enim peccatum grave est, quia non permittit animam ad sublimia levare. Unde et per Psalmistam dicitur: *Filii hominum, usquequo^h gravi corde* (Psal. lv, 3)? Scriptum vero de Domino est, *Quia ipse est Dei virtus, et Dei sapientia* (1 Cor. i, 18). Venit ergo Ezechiel

^a Val. Cl., *sciendum est quod ei adolescentia in annis, non in moribus fuerit, quamvis in sacro eloquio nonnunquam*. Glossema est quo caret Mss. vetust. C. Germ., Corb., Gemet., etc.

^b Editi, contra Mss. fidem, *profecto*, quod sensum tollit.

^c Sequimur Mss. Anglic. et Val. Cl. In Corb. Germ. et plerisque Mss., necnon in Editis; legitur dicimus.

A juxta fluvium Chobar, quia fortitudo Dei per incarnationis suæ mysterium propinquare dignata est peccatorum suorum pondera portanti generi humano, quod ab ortu suo quotidie defluit ad mortem, sicut de illo per Psalmistam dicitur: *Et erit tanquam lignum quod plantatum est secus decursus aquarum* (Psal. i, 3). Juxta decursus quippe aquarum plantatus est, quia juxta lapsus incarnatus est defluentium populorum. Ezechielem autem fortitudinem Dei, Buzi verò despectum interpretari diximus. Sed Ezechiel filius est Buzi, quia ex illo populo unigenitus Dei incarnari dignatus est, quem propter culpam perfiditæ Dominus despexit. Fortitudo ergo Deiⁱ ex contemptu, vel despectu nascitur, quia Redemptor hostem humanitatem assumere ex populo perfido et contempto dignatus est. Venit verò in terram Chaldæorum. Chaldæi interpretantur, ut diximus, captivantes, vel quasi dæmones. Iniqui etenim, quia et ipsi iniquitates perpetrant, et ad iniquitatem alios persuadendo trahunt, nimirum captivantes sunt. Qui recte quoque et quasi dæmones interpretantur, quia et hi qui alios ad iniquitatem suadendo pertrahunt, in semetipsis ministerium dæmonum ad iniquitatem suscipiunt, quamvis dæmones per naturam non sint. Venit ergo fortitudo Dei in terram Chaldæorum, quia inter eos Unigenitus Patris apparuit^j qui in semetipsis ad peccatum defluerant, et ad peccata alios captivantes trahabant. Sed expositionis sermo ad prophetam nunc personam redeat.

VERS. 3. — *Et facta est super eum ibi manus Domini.*

7. Manus vel brachium Domini Filius dicitur, quia per ipsum omnia facta sunt. De quo etiam Psalmista ait: *Fiat manus tua ut adbum me faciat* (Psal. cxviii, 173). Manus quippe Dei quæ per divinitatem non est facta, sed genita, per humanitatem facta est, ut humani generis vulnera sanaret. Ibi ergo propheta incarnationem Unigeniti agnovit, ubi super se manum Domini factam vidit. Quod vero hic subditur:

1186 VERS. 4. — *Et vidi, et ecce ventus turbinis veniebat ab Aquilone.*

8. Intuendum nobis est quis sit in prophetæ verbis ordo locutionis. Qui enim superius de se ipso dixerat: *Aperi sunt cœli, et vidi visiones Dei*, postea tanquam si de alio narret, adjungit: *Et facta est super eum ibi manus Domini*. Ac deinde quasi ad se revertitur, et dicit: *Et vidi, et ecce ventus turbinis veniebat ab Aquilone*. Quid est hoc, quod modo Ezechiel loquitur, modo de Ezechiele? Si per totum diceret de se, questio non esset. Si per totum diceret quasi de alio, nihilominus questio non fuisset. Quid est ergo

^d Editi, *Jordanis*; quibus Mss. antepotimus.

^e Val. Cl., *in eadem specie*.

^f Germ., *michi bene complacui*.

^g Longip. et Val. Cl., *in talento*.

^h Norm. et Val. Cl., *graves*.

ⁱ Norm.; *ex contempto vel despecto*.

^j Ita Norm., Corb. Germ., Longip. At Corb. et Val. Cl., *ex semetipsis*. Editio Parisi 1518, *qui semetipso*; alii, *qui per semetipso*.

hoc quod sic variatur sermo propheticus, ut modo Propheta de se loquatur, modo autem de ipso quasi alius loqui videatur? Sed sciendum est quia hi qui prophetiæ spiritu replentur, per hoc quod aperte nonnunquam loquuntur de se, et nonnunquam sic de se verba tanquam de aliis proferunt, indicant quia non propheta, sed Spiritus sanctus loquitur per prophetam. Pro eo enim quod per ipsos sermo sit, ipsi loquuntur de se; et pro eo quod aspirante Spiritu sancto loquuntur, idem Spiritus sanctus per ipsos loquitur de ipsis, Veritate attestante quæ dicit: *Non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis* (Matth. x, 20). Hinc etiam Moyses ait: *Erat Moyses vir mitissimus super omnes homines qui morabantur in terra* (Num. xii, 3). Qui enim non dicit Eram, sed erat, profecto aperte indicat quia is qui per illum de illo loquebatur alius erat. Hinc Joannes ait: *Vidit illum discipulum quem diligebat Jesus* (Joan. xii, 20). Unde et Paulus ut non se esse qui loquebatur ostenderet, dixit: *An experimentum queritis ejus qui in me loquitur Christus* (II Cor. xiii, 3)? Quia igitur in locutione prophetica alter est qui præsidet, alter qui obsequitur, cum de se ipso propheta loquitur persona obsequentis est, cum vero per prophetam Spiritus sanctus loquitur^a de propheta, sublimitas præsentis ostenditur. Recte ergo et tanquam de alio dicitur: *Et facta est super eum ibi manus Domini*; et de se protinus adjungit: *Et vidi, et ecce ventus turbinis veniebat ab Aquilone*. Nunc itaque discutiendum nobis est quid sit quod dicit: *Et ecce ventus turbinis veniebat ab Aquilone, et nubes magna*.

9. Pro eo quod ventus Aquilo constringit in frigore, non incongrue Aquilonis nomine torpor maligni spiritus designatur. Quod Isaias quoque propheta testatur, qui dixisse diabolum denuntiat: *Sedebit in monte testamenti, in lateribus Aquilonis* (Isai. xiv, 13). Malignus enim spiritus montem testamenti tenuit, quia Judaicum populum, qui legem acceperat, sibi in perfidiam subjugavit. Quando enim corda doctorum tenet, monti testamenti diabolus præsidet. Qui etiam in lateribus Aquilonis sedet, quia mentes hominum frigiditas possidet. Unde et sponsi voce in Cantico canticorum dicitur: *Surge, Aquilo, et veni, Auster, perfusa hortum meum, et fluant aromata illius* (Cant. iv, 5). Cum enim, jubente Domino, frigidus spiritus recedit, calidus spiritus mentem fidelium occupat; qui hortum Dei, id est sanctam Ecclesiam perficit, ut opiniones virtutum ejus ad multorum notitiam velut aromata defluant. Recedente etenim Aquilone, id est maligno spiritu, sanctus Spiritus^b mentem quasi Auster replet. Qui dum calefaciendo flaverit, statim de fidelium cordibus aromata virtutum fluunt. Propheta ergo ea quæ essent in finem ventura conspiciens, venire ab Aquilone ventum turbinis vidit, quia in extremo sæculi mentes hominum torporis sui frigore malignus spiritus gravius occupabit. Unde

A scriptum est: *Væ terræ et mari, quia descendit diabolus ad vos habens iram magnam, sciens quia medicum tempus habet* (Apoc. xii, 12). Antiquus quippe adversarius insidiarum suarum molimina in humanis mentibus gravius exaggeravit. Contra ejus exerescentem superbiam incarnati manifestata est humilitas Dei: atque ut humanum genus a suo languore sanaret, tunc magna apparuit potentia medici, cum languor crevit ægroti.

10. Bene autem^c maligni spiritus immissio, ventus turbinis appellatur. Turbo quippe ædificium quod tangit, concutiendo subruit. Et omnis antiqui hostis tentatio, quæ agitur in mente, ventus est turbinis; quia hanc concutiendo per desideria, a statu suæ rectitudinis evellit. Sed nos ista reticentes quæ humano generi erunt ab hoste callido in finem ventura, ad solam Judæam, ex qua Propheta fuit, et ejus perditionem prophetando conspicit, verba vertamus. Quæ incarnato Domino tanto gravius ab Aquilone ventum turbinis pertulit, quanto a sua rectitudine concussa cadens, per torporem mentis in perfidia frigida remansit. Ventus ergo turbinis ab Aquilone venit, cum vitam Judaici populi malignus spiritus in tentatione concussit. Ubi et recte additur:

IBID. — *Et nubes magna.*

11. Quia quanto plus quisque exarsit in crudelitate, tanto amplius obscari meruit in ignorantia suæ caligine. Redemptorem quippe humani generis, quem in lege ac prophetis intelligentes expectaverant, videntes negabant. Unde actum est ut eorum mens magna ignorantia suæ nube tegetur, ne hunc post inquirentes agnoscerent, quem prius et denuntiare poterant, et amare reuebant. Nam cum modo ejus virtutes et miracula, modo autem passiones conspicerent, in infidelium cordibus nubes magna ab Aquilone venerat, quia ex peccati sui frigore propter infirmitatem passionis illius et inter signa caligabant. Quid vero ex illa nubis magnæ caligine sit secutum, subjungitur, cum protinus dicit:

IBID. — *Et ignis involvens.*

12. Ignis enim nomine, cum per significationem dicitur, aliquando Spiritus sanctus, aliquando autem mentis malitia designatur. De bono enim igne scriptum est: *Ignem veni mittere in terram; et quid volo, nisi ut accendatur* (Luc. xii, 49). Ignis quippe in terram mittitur cum per ardorem sancti Spiritus afflata terrena mens a carnalibus suis desideriis concrematur. De malo autem igne dicitur: *Et nunc ignis adversarios^d consumet* (Hebr. x, 27), quia cor pessimum ex sua malitia^e tabescit. Sicut autem ignis amoris mentem erigit, ita ignis malitiæ involvit, quia et Spiritus sanctus cor quod replet elevat, et ardor malitiæ ad inferiora semper incurvat. Judæa igitur nube suæ ignorantia cæcata, quia mox ad persecutionis nequitiam erupit, igne suo involuta est, quæ in obligatione se nequitia per eandem ipsam^f

^a Abest a Germ. *de propheta.*

^b Suesion., *ut fluant.*

^c C. Germ. et Corb., *malignus Spiritus ventus.*

^d Pler. Norm., *consumit.*

^e C. Germ., Ebroic., Corb., *tabescit.*

crudelitatem qua arsit implicavit. *Ventus autem turbinis veniebat ab Aquilone, et nubes magna, et ignis involvens*, quia ex torporis sui frigore ad ignorantiae caliginem perducta, usque ad malitiam persecutionis erupit. Unde ad alium quoque prophetam dicitur: *Quid tu vides?* Qui illico respondit: *Ollam succensam ego video, et faciem ejus a facie Aquilonis* (Jerem. 1, 13). Judæorum quippe mens in persecutione sæviens, atque in crudelitate malitiæ undas cogitationum volvens, quid aliud quam olla succensa fuit? Cujus facies a facie Aquilonis esse dicitur, quia si se adverso spiritui per torporem mentis non subderet, contra bonos in tanta malitia non exarsisset. Nubem itaque sequitur ignis involvens, quia in eis cæcitate mentis secuta est crudelitas persecutionis. Si enim cognovissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent (I Cor. II, 8). Sed iste ignis alibi arsit, atque alibi splenduit. Nam subditur:

Idem. — *Et splendor in circuitu ejus.*

13. Dum enim persecutio in Judæa agitur, sancta apostolorum prædicatio in universo mundo dispersa est, sicut ipsi dicunt: *Vobis missum fuerat verbum Dei, sed quia indignos vos judicastis, ecce imus ad gentes* (Act. XIII, 46). De crudelitate ergo malitiæ, quæ mentem Judææ concremavit, omnipotens Deus lucem gentibus sparsit, quia per hoc quod illa Redemptorem suum ac membra ejus persecuta est, sanctis apostolis per diversa dispersis, nos qui in Judæa circuitu positi in tenebris fuimus, dono celestis gratiæ splendorem veri luminis vidimus. Unde scriptum est: *Sedentibus in tenebris et umbra mortis, lux orta est eis* (Isai. IX, 2). Iste itaque ignis malitiæ^a qui a Judæorum cordibus arsit in persecutione, priusquam sanctos apostolos sæviendo affligeret, in ipso se exercuit auctore ac redemptore generis humani. Unde et subditur:

Idem. — *Et de medio ejus quasi species electri, id est de medio ignis.*

14. ^b Quid electri specie, nisi Christus Jesus Mediator Dei et hominum designatur (I Tim. II, 5)? Electrum quippe ex auro et argento est. In electro dum aurum argentumque miscetur, argentum ad claritatem crescit, aurum vero a suo fulgore pallescit. Illud ad claritatem proficit, hoc a claritate temperatur. Quia igitur in unigenito Dei Filio naturæ divinitatis unita est natura nostra, in qua adunatione humanitas^c in majestatis gloriam exerevit, divinitas vero a sui fulgoris potentia humanis se oculis temperavit, per hoc quod humana natura clarior facta est, quasi per aurum crevit argentum. Et quia divinitas a fulgore suo nostris est aspectibus temperata, quasi aurum nobis palluit per argentum. Illa enim natura immutabilis, quæ in se manens innovat omnia, si ita ut est nobis apparere voluisset, fulgore

A suo nos incenderet potius quam renovaret. Sed claritatem suæ magnitudinis temperavit nostris oculis Deus, ut dum nobis ejus claritas temperatur, etiam nostra infirmitas per ejus similitudinem in ejus luce claresceret, et per acceptam gratiam, ut ita dicam, suæ habitudinis colorem mutaret. Quasi electrum ergo in igne est Deus factus homo in persecutione. Sequitur:

Veras. 5. — *Et in medio ejus similitudo quatuor animalium.*

1189 15. Quod in medio ejus dicitur, sive electri sive ignis, nil obstat intelligi, quia quatuor hæc animalia, sancti scilicet evangelistæ, et ex ejusdem Domini incarnatione ad fidei virtutem solidati sunt, et in igne persecutionis multis tribulationibus afflicti.

B 16. Quod si quis hæc quæ de primo Domini adventu diximus etiam de secundo velit accipere, celeri assensu sequendus est, quia sæpe prophetiæ spiritus in uno quod loquitur multa simul intuetur. Ventus enim turbinis ab Aquilone venit, quia nimirum causa peccatorum exigit ut districti judicii concussio omnia simul elementa perturbet. Terror enim perturbationis ultimæ inde venire dicitur, unde generatur. Nam quia ad feriendas frigiditas peccatorum mentes judicium perturbationis ultimæ agitur, recte ab Aquilone ventus turbinis venire perhibetur. Quæ videlicet concussio apte ventus turbinis dicitur, quia in illo die cunctorum qui tunc in carne mortali inventi fuerint, in pavore nimio corda^d commovebuntur. Cum enim cœperit impleri quod scriptum est: *Sol obscurabitur, et luna non dabit lumen suum, et stellæ cadent de cælo, et virtutes cælorum commovebuntur* (Math. XXIV, 29), quæ mens erit hominis æterni Judicis sententiam^e non formidantis? Ibi enim tunc cuncta simul peccata ante oculos redeunt, ibi omnia quæ cum delectatione acta sunt ad memoriam cum pavore revocantur, ibi caligo cogitationis miseræ ex pœna proximæ damnationis. Unde et subditur: *Et nubes magna.* Tunc quippe ex peccatorum memoria sensum mentis deprimit caligo cœcitatatis, cum unigenitum Dei Filium in forma divinitatis conspiceret reprobi non permittuntur. *Videbunt enim in quem transfecerunt* (Joan. XIX, 37; Zach. XII, 10). Et, *Tollatur impius, ne videat gloriam Dei* (Isai. XXVI, 10). Ubi et aperte subditur: *Et ignis involvens.* Quia videlicet ignis ille judicii, qui cælum aereum et terram concremabit, peccatores jam in sua superbia non permittet erigi, sed involvet, quos præcul dubio in pœna suæ damnationis confringet.

17. *Et splendor in circuitu ejus.* Quia sicut fulgur exit ab Oriente, et paret usque ad Occidentem, ita erit adventus Filii hominis (Math. XXIV, 27). Ubi nullus tunc^f a judicio in sua mente latere permittitur, quia ipso judicis fulgore penetratur. ^g De quo

^a Suess. et Longip., qui in Judæorum. Ultimus Codex pro arsit habet mansit.

^b C. Germ., quid electri species.

^c Idem Cod., in majestatis gloria.

^d Ita C. Germ., Suess., Longip. Ed., commovebuntur.

^e Rothomag. et Lyr., formidantis.

^f Plerique Norm. cum Val. Cl., a judice. Alii cum C. Germ., a judicio.

^g Norm., Longip., Val. Cl., de quo mox judice. Glossema est quo caret Germ. cum al. antiquioribus. Pejus legitur in Editis, de quo mox judicii dic.

mox subditur : *Et in medio ejus quasi specles electri, id est de medio ignis.* Ipse enim angelis atque archangelis omnibusque virtutibus præsidentis Redemptor noster, qui velut in electri similitudinem unus ex utraque et in utraque natura et Deus permansit cum Patre, et ad redemptionem nostram factus est mortalitatis cum hominibus, in suo tunc terrore videbitur, eique ignis iudicii in reproborum vindicta famulabitur. Hinc enim scriptum est : *Dies Domini declarabit quia in igne revelabitur* (1 Cor. iii, 13). Hinc Psalmista ait : *Deus manifestus venies, Deus noster, et non sibi; ignis in conspectu ejus ardebit, et in circuitu ejus tempestas valida* (Psal. xlix, 5). Hinc Petrus apostolus dicit : *Adveniet dies Domini ut fur, in quo caeli magno impetu transibunt, elementa vero ignis ardore solventur* (1 Pet. iii, 10). Et quia tunc sancti omnes qui mundum perfecto reliquerant iudices veniant, **1190** apte mox subditur :

18. *Et in medio ejus similitudo quatuor animalium.* Quid enim per quatuor animalia, nisi quatuor evangelistarum signantur? Nec immerito per evangelistas quatuor perfectorum omnium nemorum exprimitur, quia omnes qui in Ecclesia modo perfecti sunt perfectionis suae rectitudinem per eorum Evangelium didicerunt. In medio enim ejus similitudo quatuor animalium, quia illi tunc ejus corpori unti ejus maiestati conjuncti, et simul facti cum eo iudices videbuntur, qui modo perfecta opera juxta Evangelicæ præcepta secuti sunt. Hinc est enim quod ipsis sanctis apostolis dicitur : *Vos qui secuti estis me, in regeneratione, cum sederit Filius hominis in sede maiestatis suae, sedebitis et vos super sedes duodecim, iudicantes duodecim tribus Israel* (Matth. xix, 28). Hinc Isaias ait : *Domine ad iudicium venies cum senioribus populi sui* (Isai. iii, 14). Hinc Salomon de Ecclesia loquitur, dicens : *Nobilis in portis vir ejus, cum sederit cum senioribus terræ* (Prov. xxxi, 25). His itaque sub brevitate transcursum, adventus primi ordi. om. sicut cœpitur, exsequentes, ad Evangelistarum personas in expositione redeamus. Sequitur :

VERS. 5. — *Et hic aspectus eorum, similitudo nominis in eis.*

19. ^b Cum prælo post sancta hæc animalia singulis distincta imaginibus describantur, ut aliud homini, aliud leoni, aliud vitulo, aliud aequitæ simile dicatur, quæ est quod hoc loco de omnibus simul dicitur, *Similitudo hominis in eis?* Sed quis hoc loco homo describitur, nisi ille de quo scriptum est : *Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo; sed semetipsum exhaussit, formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, et habitu inventus ut homo* (Philip. ii, 6)? Hæc itaque animalia ut surgere ad sanctitatis virtutem valeant, ad hujus hominis similitudinem tendant. Sancta enim non

A essent, et hujus hominis similitudinem non haberent, quia quidquid in eis de visceribus pietatis, quidquid de mansuetudine spiritus, ^c quidquid de zelo rectitudinis, quidquid de custodia humilitatis, quidquid de fervore charitatis est, hoc ab ipso fonte misericordie, ab ipsa radice mansuetudinis, ab ipsa virtute justitiæ, id est a Mediatore Dei et hominum Deo Domino traxerunt. Hujus se hominis similitudinem habere egregius prædicator ostendit, dicens : *Imitatores mei estote, sicut et ego Christi* (1 Cor. iv, 16). Ad ejus nos similitudinem surgere admonet, cum dicit : *Primus homo de terra terrenus, secundus homo de caelo caelestis. Sicut portavimus imaginem terreni, portemus et imaginem ejus qui de caelo descendit* (1 Cor. xv, 47). Sanctas etenim

B quisque in tantum ad similitudinem hujus hominis ducitur, in quantum vitam sui Redemptoris imitatur. Nam ab ejus mandatis atque operibus discordare, quid est aliud quam a similitudine longe recedere? Plangunt autem vitam delinquentium prædicatorum sancti : sed de ipso nostro capite scriptum est, quia *flexit super Jerusalem* (Luc. xix, 41). Gaudent de bonis actibus subditorum, et recte operantes diligunt; sed de Redemptore nostro scriptum est quia cum adolescens quidam **1191** diceret : *Hæc omnia custodivi a juventute mea* (Matth. xix, 20), magis dilexit eum. Portant illatas contumelias prædicatorum sancti, et nullam ad invicem contumeliam reddunt; sed cum Redemptori nostro diceretur : *Dæmonium habes* (Joan. viii, 48), non injuriam reddidit, sed mansuete

C respondit, dicens : *Ego dæmonium non habeo* (Ibid., 49). Fervent zelo rectitudinis prædicatorum sancti; sed Redemptor omnium, Regule de rusticioris factis, vendentes et ambulantes eiecit, et numulariorum effudit æs. (Matth. xxi, 12; Joan. ii, 15). ^d In omni quod fortiter agunt, humilitatem tota intentione custodiunt; sed per Redemptorem nostrum dicitur : *Discite a me, quia mitis sum, et humilis corde* (Matth. xi, 29). Persecutores quoque suos diligunt practiores sancti; sed ipse, ^e auctor omnium ac redemptor in passione positus, pro persecutoribus intercedit, dicens : *Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt* (Luc. xxiii, 34). Membra sua ponit in passione pro fratribus; sed pro ceterorum vita usque ad mortem se tradidit auctor vitæ. Dicitur ergo de sanctis animalibus quod similitudo hominis in eis est, quia quod sancta, quod infra sunt, hoc in eis de specie similitudinis est, id est de virtute imitationis. ^f Caput quippe omnium nostrum Redemptor noster est. Et per Salomonem dicitur : *Utuli sapientis in capite ejus, ostulus autem in tenebris ambulat* (Eccl. ii, 14). Tunc enim in capite oculos habemus, cum vitam Redemptoris nostri tacta cogitatione conspiciamus, cum

^a Ita C. Germ., Norm., etc. In Editis, *Deus manifeste*.

^b Non leguntur hæc in C. Germ. nec in Edit. Rom. Sixti V, usque ad *quis hoc loco*. Exstant in q atque Anglie. et omnibus nostris. In Norm., pro *sed quis hoc loco*, habes *sed quis hic homo*.

^c Omissum in Editis, *quidquid de zelo rectitudinis*, supplevimus ex Mss. Anglie. et nostris C. Germ., Norm., Val Cl. et Longip.

^d C. Germ. et alii antiq., in omnes.

^e Sæss., auctor.

^f C. Germ., *caput quippe nostrum*.

omnis nostra intentio in ejus imitationem se erigit, ne si vias lucis aspicere oculus mentis neglexerit, statim clausus in tenebris erroris cadat. Ad hujus similitudinem hominis surgere festinabat Propheta, cum diceret: *In mandatis tuis exercebor, et considerabo vias tuas* (Psal. cxviii, 15). Qui enim vias Domipi tacitus in mente considerat, et se exercere in mandatis illius festinat, quid aliud in semetipso nisi imaginem novi hominis reformat? Quod quia in sanctorum cordibus incessanter agitur, recte nunc de animalibus dicitur: *Similitudo hominis in eis*.

20. Post hanc vero similitudinem quæ nunc in moribus tenetur, quandoque ad similitudinem gloriæ pervenitur. Hinc etenim Joannes dicit: *Nunc **1192** filii Dei sumus, et nondum apparuit quid erimus. Scimus autem quoniam cum apparuerit, similes ei erimus* (I Joan. iii, 2). Qui mox unde hoc fieri valeat adjungit dicens: *Quoniam videbimus eum sicuti est* (Ibid.). Esse enim Dei est æternum hunc atque incommutabilem permanere. Nam omne quod mutatur desinit esse quod fuit, et incipit esse quod non fuit; Dei vero esse, est dissimiliter nunquam esse. Unde ad Moysen dicitur: *Ego sum qui sum. Et dices filiis Israel: Qui est, misit me ad vos* (Exod. iii, 14). Jacobus quoque ait: *Apud quem non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio* (Jac. i, 17). Itaque per Joannem dicitur: *Similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est*, quia per hoc quod aspicimus ejus essentiam naturæ, a mutabilitate nostra liberati, a figimur in æternitate. Immutabimur quippe in ipso quem videbimus, quia morte carebimus videndo vitam, Mutabilitatem nostram transcendemus videndo immutabilem. Corruptione nulla tenebimur videndo incorruptum.

21. Erit autem tunc similitudo hominis etiam in corporibus nostris. Hinc etenim per Paulum dicitur: *Nostra conversatio in cælis est; unde etiam Salvatorem **1193** expectamus Dominum Jesum Christum, qui reformabit corpus humilitatis nostræ, configuratum corpori claritatis suæ* (Philip. iii, 20). Erant ergo tunc electorum corpora claritati dominici corporis configurata, quæ etsi æqualitatem gloriæ ejus non habent per naturam, similitudinem tamen configurationis ejus habebunt per gratiam. Quia itaque similitudo vitæ ejus nunc in moribus trahitur electorum, et in resurrectione sequitur similitudo æternitatis in mente, quoniam videbimus eum sicuti est; et quia similitudinem quoque illius etiam corpora nostra percipient in configuratione, dicatur recte de sanctis animalibus: *Similitudo hominis in eis*.

Hæc nos in expositionis exordio prælibasse sufficiat, ut loquendi virtus silentio refota, ad indaganda mysteria quæ sequuntur robustior exurgat. Certi etenim sumus quia ipsum, de quo loquimur habemus adiutorem, qui vivit et regnat cum Patre in unitate

▲ Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA III.

Exponuntur quatuor versus, a sexto ad decimum, de sanctis prædicatoribus et de duplici eorum vita, activa et contemplativa.

1. Sancta quatuor animalia quæ per prophetiam spiritum futura prævidentur subtili narratione describuntur cum dicitur:

EZECH. I, 6. — *Quatuor facies uni, et quatuor pennæ uni.*

Quid per faciem nisi notitia, et quid per pennas nisi volatus exprimitur? Per faciem quippe unusquisque cognoscitur, per pennas vero in altam avium corpora sublevantur. Facies itaque ad fidem pertinet, penna ad contemplationem. Per fidem namque ab omnipotenti Deo cognoscimur, sicut ipse de suis ovis dicit: *Ego sum pastor bonus, et cognosco oves meas, et cognoscunt me meum* (Joan. x, 14). Qui rursus: *Ego scio quos elegerim* (Joan. xiii, 18). Per contemplationem vero quia super nosmetipsos tollimur, quasi in æra levamur. Quatuor ergo facies uni sunt, quia si requiras quid Mattheus de incarnatione Domini sentiat, hoc nimirum sentit quod Marcus, Lucas et Joannes. Si quæras quid Joannes sentiat, hoc præculdubio quod Lucas, Marcus et Mattheus. Si quæras quid Marcus, hoc quod Mattheus, Joannes et Lucas. Si quæras quid Lucas, hoc quod Joannes, Mattheus **1193** et Marcus sentit. Quatuor ergo facies uni sunt, quia notitia fidei, quæ cognoscuntur a Deo, ipsa est in uno, quæ est simul in quatuor. Quidquid enim in uno inveneris, hoc in omnibus simul quatuor recte cognoscis.

2. *Et quatuor pennæ uni, quia Dei omnipotentis Filium Dominum nostrum Jesum Christum simul omnes concorditer prædicant, et ad divinitatem ejus mentis oculos levantes, penna contemplationis volant. Evangelistarum ergo facies ad humanitatem Domini pertinent, penna ad divinitatem, quia in eo quem corporeum aspiciunt, quasi facies intendunt. Sed cum hunc esse incircumscriptum atque incorporeum ex divinitate annuntiant, per contemplationis pennam quasi in æra levantur. Quia itaque et una fides incarnationis ejus in omnibus, et per contemplatione divinitatis ejus in singulis, recte nunc dicitur: *Quatuor facies uni, et quatuor pennæ uni*. Sed quæ virtus esset, si fidem atque contemplationem Domini habentes prædicatores filios sancta opera non haberent? Sequitur:*

VERS. 7. — *Et pedes eorum pedes recti.*

3. Quid per pedes nri gressus actuum designantur? Quatuor ergo animalium pedes recti esse describuntur, quia sanctorum evangelistarum atque omnium perfectorum opera ad sequendam iniquita-

^a C. Germ., *figimus*.

^b Ita omnes Mss., ubi Editi habent *immutabilitatem, incorruptionem*.

^c C. Germ., Sues. et Norm. pler., et *cognosco meum*.

^d R. Mss. omnes. In Editis, *qua*.

^e In C. German. et vetust., *penna penna*, hic et alibi.

^f C. Germ., *quod corporeum*.

gem non sunt retorta. Hi autem pedes rectos non habent, qui ad mala mundi quæ reliquerunt reflectuntur. De quibus scriptum est : *Canis reversus ad suum vomitum, et sus lota in volutabro luti* (Prov. xxvi, 11; II Pet. ii, 22). Dolebat de quibusdam doctor egregius, quod pedum rectitudinem retro retorserant, quibus per increpationem dicebat : *Quomodo convertimini iterum ad infirma et egena elementa, quibus denuo servire vultis? Dies observatis, et menses, et tempora, et annos. Timeo vos, ne forte sine causa laboraverim in vobis* (Galat. iv, 9). Qui alios admonet, dicens : *Propter quod remissas manus, et soluta genua erigite, et grassus rectos facite pedibus vestris* (Hebr. xii, 12). Ut vero in eisdem sanctis prædicatoribus vitæ gravitas, fortitudo, atque discretio monstraretur, recte subjungitur :

IBID. — *Planta pedis eorum quasi planta pedis vituli.*

4. Quia enim prædicatores sancti boum nomine designantur docet Paulus apostolus, legis testimonium exponens : *Non obturabis es bovi trituranti* (I Cor. ix, 9; Deut. xxv, 4). In sanctis ergo prædicatoribus planta pedis est vituli, scilicet mature incedens, et fortis, et divisa, quia unusquisque prædicator et venerationem habet in maturitate, et fortitudinem in opere, et divisionem unguis in discretionem. Non enim facile prædicatio ejus accipitur, si levis in moribus esse videatur. Et nulla erit maturitatis ostensio, si contra adversa omnia non adfuerit operis fortitudo. Virtutis autem meritum ipsa fortitudo operis admittit, si discreta in intellectu non fuerit. Ecce enim sacram Scripturam legimus : si omnia ad litteram sentiamus, virtutem discretionis amisimus; si omnia ad spiritalem allegoriam ducimus, similiter indiscretionis stultitia ligamur. Legunt enim sacra eloquia prædicatores sancti, et aliquando in historia litteram suscipiunt, aliquando vero per significationem litteræ spiritum requirunt. Et modo **1194** bona facta patrum præcedentium, sicut juxta litteram inveniunt, imitantur; modo quædam, quæ juxta historiam imitanda non sunt, spiritualiter intelligunt, et ad provectum tendunt. Quid ergo aliud prædicatores sancti in suo opere nisi in pede unguis findunt? De quibus adhuc apte subditur :

IBID. — *Et scintillæ quasi aspectus æris candentis.*

5. Æris metallum valde sonorum est. Et recte voces prædicantium æri comparantur, quia in omnem terram exiit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (Psal. xviii, 5). Bene autem æs candens dicitur, quia vita prædicantium sonat et ardet. Ardet enim desiderio, sonat verbo. Æs ergo candens est prædicatio accensa. Sed de candente ære scintillæ prodeunt, quia de eorum exhortationibus verba flammantia ad aures audientium procedunt. Recte autem

^a Abest et menses a Mss. C. Germ. et Norm., necnon ab Edit. Paris. 1502 et 1518. Est in textu Græco et in omnibus versionibus.

^b Editi, si discretio.

^c Edit. Paris. 1502 et al. tum vet. tum recent., ab eis non tenuiter crematur, inivitis tribus Mss. German., Norm., Corb., Longip., etc., ac repugnante

A prædicatorum verba scintillæ appellata sunt, quia eos quos in corde tetigerint incendunt. Considerandum quoque est quod scintillæ subtiles sunt valde et tenues, quia cum prædicatores sancti de cœlesti patria loquuntur, non tantum valent aperire verbo quantum possunt ardere desiderio. Ex eorum ergo lingua quasi quædam ad nos scintillæ veniunt, quia de cœlesti patria in eorum voce vix tenue aliquid cognoscitur, quod tamen ab eis non tenuiter amatur. Neque enim cœlestem gloriam aut tantum videre sufficiunt quantum est, aut tantum loqui prævalent quantum vident. Candens ergo æs scintillas projicit quando vix tenuiter prædicator loqui sufficit hoc unde ipse fortiter ignescit. Divina autem pietate agitur ut ex ipsis scintillis tenuissimis audientis animus inflammetur, quia sunt quidam qui dum parva audiunt majore desiderio replentur; et inde perfecta in Dei amore ardent, unde vix tenuissimas verborum scintillas acceperunt.

6. Verbum quippe prædicationis semen in corde audientis est. Et auditor bonus inde profert postmodum magnam messem scientiæ, unde parvum primum acceperat semen linguæ. Cui rei bene concinit factum in vidua ab Elisæo propheta miraculum, quæ, ne duos filios auferente creditore amitteret, prophætæ dictis obedivit, et ex eo quod parum olei habebat, per vasa vacua effudit, quæ cuncta post usque ad summum repleta sunt, et ex eorum repletionem mulier a creditoris sui debito est soluta (IV Reg. iv, 2, seq.). Quæ videlicet mulier quam aliam nisi sanctam Ecclesiam signat, duorum populorum, id est Judaici et gentilis, quasi duorum filiorum matrem? Quæ prius ex perverso opere per callidi spiritus persuasionem quasi quemdam peccati nammam a creditore acceperat, et duos quos in fide genuit amittere filios timebat. Sed prophætæ verbis, id est Scripturæ sacræ præceptis, obediens, ex parvo quod habebat olei vasa vacua infudit, quia dum ab unius ore doctoris parum quid de amore Divinitatis multorum vacuæ mentes audiunt, exuberante gratia, unguento divini amoris usque ad summum replentur. Et multorum jam nunc corda, quæ prius fuerant vacua vascula, unguento spiritus plena sunt, quæ ex paucitate olei solummodo infusa videbantur. Quod **1195** dum aliis atque aliis datur, et ab auditoribus fides accipitur, Sareptana mulier, videlicet sancta Ecclesia, sub creditoris sui jam debito non tenetur. Sequitur :

VERS. 8. — *Et manus hominis sub pennis eorum in quatuor partes.*

7. Possunt hoc in loco quatuor partes quatuor mundi regiones accipi, scilicet Oriens, Occidens, Meridies, et Septentrio, quia sanctorum prædicatio

sensu.

^d Ita C. Germ., Norm., etc. In Edit. Rembol. 1518, ex eo quod parum olei habebat, quam sequuntur Vaticana et Gilot. In Gussauv., ex parvo quod habebat oleo.

^e Editi, in quatuor partibus.

auctore Deo in cunctis mundi partibus est egressa. A possunt. Illa ergo in necessitate, hæc in voluntate est. Illa in servitute, ista in libertate. Hinc est enim quod ad Moysen dicitur: *Si emeris servum Hebræum, sex annis serviet tibi, in septimo egredietur liber gratis. Cum quali veste intraverit, cum tali exeat. Si habens uxorem, et uxor egredietur simul. Sin autem dederit illi dominus uxorem, et pepererit filios et filias, mulier et liberi ejus erunt domini sui, ipse vero exibat cum vestitu suo. Quod si dixerit servus, Diligo dominum meum, et uxorem ac liberos, non egrediar liber, offerat eum dominus diis, et applicabitur ad ostium et postes, perforabitque aurem ejus subula, et erit ei servus in sæculum* (Exod. xxi, 2, seq.). Paulo latius testimonium dedimus, ^d ut distinctionem servitutis atque libertatis in utraque vita monstrarem. Sed onerosum esse non debet si hoc exponendo exsequimur, unde hæc ipsa quæ diximus affirmemus.

9. Duæ autem sunt sanctorum prædicatorum vitæ, activa scilicet, et contemplativa; sed activa prior est tempore quam contemplativa, quia ex bono opere ^a tenditur ad contemplationem. Contemplativa autem major est merito quam activa, quia hæc in usu ^b præsentis operis laborat, illa vero sapore intimo venturam jam requiem degustat. Quid itaque per manus nisi activa, et quid per pennas nisi contemplativa vita signatur? Manus ergo hominis sub pennis eorum est, id est virtus operis sub volatu contemplationis. Quod bene in Evangelio duæ illæ mulieres designant, Martha scilicet et Maria. *Martha etenim ^c satagebat circa frequens ministerium; Maria autem sedebat ad pedes Domini, et verba ejus audiebat* (Luc. x, 39, 40). Erat ergo una intenta operi, altera contemplationi. Una activæ serviebat per exterius ministerium, altera contemplativæ per suspensionem cordis in verbum. Et quamvis activa bona sit, melior tamen est contemplativa, quia illa cum mortali vita deficit, ista vero in immortalis vita plenius excrescit. Unde dicitur: *Maria optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea* (Ibid., 42). Quia igitur activa minor est merito, quam contemplativa, recte nunc dicitur: *Manus hominis sub pennis eorum*. Nam etsi per activam boni aliquid agimus, ad cæleste tamen desiderium per contemplativam volamus. Unde et apud Moysen activa servitus, contemplativa autem libertas ^d vocatur.

10. Et cum ^e utraque vita ex dono sit gratiæ, quandiu tamen inter proximos vivimus, una nobis in necessitate est, altera in voluntate. Quis enim cognoscens Deum ad ejus regnum ingreditur, nisi prius bene operetur? Sine contemplativa ergo **1196** vita intrare possunt ad cælestem patriam, qui bona quæ possunt operari, non negligunt; sine activa autem intrare non possunt, si negligunt bona operari quæ

^a C. Germ., *tendit*.

^b Suess., *præsentis temporis*. Et infra cum Longip., *saporis intimi*. Nostra lect. est al. Mss., præcipue German.

^c C. Germ., Norm., Val. Cl., *utraq; vitæ*.

11. Hebræus enim transiens interpretatur. Et servus Hebræus emitur quando unusquisque qui jam ab hoc sæculo mente transit servitio omnipotentis Domini subditur. Ille etenim vero Deo servire appetit, qui ab hoc sæculo mento transire didicerit. Sic Moyses transivit, ut videret visum (Exod. iii, 3). Sic David cum videret impium exaltatum et elevatum ^e super cedros Libani, transivit, et ecce non erat (Psal. lxxvi, 35). Quia iniquorum potentias esse magnum aliquid fortasse credimus, nisi ad permanens sæculum mente transeamus. Servus vero Hebræus emptus sex annis servire præcipitur, ita ut in septimo liber exeat gratis. Quid enim per senarium numerum nisi activæ vitæ perfectio designatur? quid per septenarium nisi contemplativa exprimitur? Sex ergo annis servit, et septimo egredietur liber, qui per activam vitam quam perfecte exhibuerit ad contemplativæ vitæ libertatem transit. Et notandum quod gratis liber egredietur, quia ii qui postquam omnia fecerint dicunt se inutiles servos (Luc. xvii, 10), eis procul dubio sicut ipsa activa fuit ex manere, ita erit ex gratia etiam contemplativa. Cum quali veste intraverit, cum tali exeat, quia omnino necesse est ut unusquisque nostrum in hoc quod incipit perseveret, atque usque ad finem operis in ea qua inchoavit intentione perduret. Ille quippe bene ad contemplativam transit, qui in activa vita intentionis suæ vestem ad deteriora non mutaverit. Et sunt nonnulli qui priusquam omnipotentis Dei servitio in sancta conversatione socientur, jam ^f bona operari diligunt. Sunt vero alii qui bona opera, postquam ad servitium omnipotentis Dei venerint, discunt. Qui ergo operationem bonam et priusquam ad Dei servitium venisset habere studuit, Hebræus servus cum uxore emptus est.

12. Et plerumque is qui talis est potest ad contemplativam vitam transire, et tamen activam non deserere. Unde et illic subditur: *Si habens uxorem,*

^d Longip., *ut distinctionem*.

^e Suess. et nonnul. Norm., *sicut cedros. C. Germ., super cedros*.

^f Longip., *bona opera diligunt*.

et uxor egreditur simul. Cum eo enim ad libertatem et uxor egreditur, quando is qui ad contemplationem pervenit etiam foris actionem boni operis qua prodesse possit aliis non relinquit. **1197** Sin autem Dominus dederit illi uxorem, et pepererit filios et filias, mulier et liberi ejus erunt Domini sui, ipse vero exiit cum vestitu suo. Servo empto dominus dat uxorem, cum prædicator quisque eum quem juri omnipotentis Dei mancipaverit, bonæ actioni conjungit. Nam et prædicatores domini vocantur, sicut Eliaze prophete de prædicatore suo dicitur: *Scis quod dominus tuus tollatur a te (IV Reg. II, 3)?* Uxor vero servi empti filios et filias parit, quando bona actio fortes vel teneros fructus generat. Sed mulier quæ a domino data est eidem domino cum filiis remanet, ipse vero servus exit cum vestitu suo, quia bona actio, vel ejusdem bonæ actionis fructus, prædicatoris mercedi reputantur. Ipse vero in desiderio sui intentione perdorans, per supernam gratiam ad contemplationem liber egreditur: *Quod si dixerit servus, Diligo dominum meum, et uxorem ac liberos; non egrediar liber (Exod. XXI, 5).* Servus dominum suum diligit, quando prædicatoris verba sollicita mente custodit. Uxorem quoque amans et liberos; liber egredi recusat, quando activam vitam ejusque fructus diligens, transire ad contemplativam non vult, quia bona se opera habere in ministerii sui servitute considerans, ad libertatis quietem recusat accedere. Sed offeratam dominus diis, et applicetur ad ostium et postes, et perforet aurem ejus subula, ut sit et servus in sæculum. Is enim qui in activa disposuit vitam perdurare, a domino diis offertur, quando a prædicatore suo antiquorum patrum dicitis imbuatur, qui nobis in via omnipotentis Domini sacerdotes fuerunt. Atque ad ostium et postes tabernaculi ducitur, ut de ingressu cælestis habitaculi altius aliquid audiat, et tremendi judicii diem subtiliter agnoscat, ne per bona opera quæ facit placere hominibus appetat. Sicque auris ejus subula perforatur, dum mens illius timoris Dei subtilitate percutitur, ut, verbi acuminis transiit, per omne quod agit moverit ingressum regni semper attendere, et quasi ab ostio et poste tabernaculi perforatam aurem portare.

15. Qui erit servus in sæculum, ut esse post sæculum liber possit. In sæculum etenim servus est, qui per activam vitam hominibus servire disposuit, ut post præsens sæculum ad libertatem veram valeat pervenire. De qua per Paulum dicitur: *Quia et ipsa creatura liberabitur a servitute corruptionis in libertatem gloriæ filiorum Dei.* Tunc enim in nobis vera libertas erit, cum ad gloriam filiorum Dei adoptio nostra pervenerit. Nunc vero non solum activa vita in servitute est, sed ipsa quoque contemplatio, qua super nos rapimur, libertatem mentis adhuc perfecte non obtinet; sed imitatur, quia illa quies intima in æni-

mate videtur. Ipsa tamen in quantalibet sit contemplationis angustia, activa vita jam valde est laetus atque sublimior, quæ ad quandam mentis libertatem transit, temporalia non cogitans, sed æterna. Quia itaque contemplativa vita ad superiora evolat, et activæ vitæ longe superest quadam, ut ita dicam, dignitate securitatis suæ, apte nunc dicitur: *Et manus hominis sub pennis eorum.*

14. Sin vero hoc in loco homo Redemptor noster accipitur, manus hominis sub pennis eorum est, quia nisi Deus homo fieret, qui mentes prædicantium ad cælestia sublevasset, illa quæ apparent animalia non volarent. Nec immerito manus hominis esse sub pennis dicitur, quia de eodem Redemptore nostro scriptum est: *Qui cum sit splendor gloriæ, et figura substantiæ ejus, portansque omnia (Hebr. I, 3).* Ejus ergo manus corda nostra portat, ejus manus in contemplatione nos sublevat. Nisi enim, ut dictum est, omnipotens Verbum propter homines homo fieret, humana corda ad contemplandam Verbi excellentiam non volarent. Inde ergo excelsum factæ sunt hominum mentes, unde inter homines apparuit humilis Deus. Dicatur itaque de sanctis animalibus, dicatur: *Et manus hominis sub pennis eorum.* De quibus adhuc subditur:

VERS. 8, 9. — *Et facies et pennas per quatuor partes habebant, junctæque erant pennæ eorum alterius ad alterum.*

15. Per quatuor partes facies et pennas habent, quia in cunctis mundi regionibus prædicantes demonstrant quiddam de humanitate, quiddam de divinitate nostri Redemptoris sentiunt. Quia dum incarnatum Deum ubique prædicant, in quatuor mundi partibus faciem demonstrant. Dumque cum esse unum cum Patre et Spiritu sancto annuntiant, ubique pennas contemplationis volant. Quorum pennæ junctæ sunt alterius ad alterum, quia omnis eorum virtus, omneque sapientia, qua ceteros homines contemplationis suæ volatu transcendunt, vicissim sibi in pace atque unanimitate conjungitur. Unde scriptum est: *Quæ desursum est sapientia, primum quidem pudica est, deinde pacifica (Jac. III, 17).* Unde et eisdem suis prædicatoribus Veritas dixit: *Habete in vobis sal, et pacem habete inter vos (Marc. IX, 49).* Penna ergo animalium alterius ad alterum jungitur, quia sanctorum prædicatorum virtus atque sapientia vicissim sibi in charitatis atque concordie pace sociatur. Penna autem alterius ab altero divisa esset, si in hoc quod unusquisque in se sentiam evolat, habere pacem cum altero recusaret. Sequitur:

VERS. 9. — *Non revertentur cum incederent, sed unumquodque ante faciem suam gradiebatur.*

16. Pennata animalia (De penn., dist. 2, c. Pennata), videlicet prædicatores sancti, cum incedunt, minime revertuntur, quia sic a terrenis acibus ad spiritualis

^a C. Germ. et Corb., *pervenit, aliis non relinquit.*

^b Sues., *ad libertatem quietam.*

^c Longip., *et applicet.*

^d C. Germ., *amoris.*

^e Corb., *conjungunt.*

^f C. Germ., *unumquodque eorum. Ebraic., unumquodque eorum contra faciem.*

pertranseunt, ut ad ea quæ reliquerunt, ulterius nullatenus reflectantur. Quasi enim per quamdam viam^a eis incedere est mente ire semper ad meliora. Quo contra de reprobis dicitur quia reversi sunt corde in Ægyptum (Num. xiv, 3, 4). Et per semetipsam Veritas dicit: *Nemo mittens manum in aratrum, et aspiciens retro, aptus est regno Dei* (Luc. ix, 62). Manum quippe in aratrum mittere est quasi per quemdam compunctionis vomerem ad proferendos fructus terram sui cordis aperire. Sed retro post aratrum aspicit, qui post exordia boni operis ad mala revertitur quæ reliquit. Quod quia electis Dei minime contingit, recte nunc per prophetam dicitur: *Non revertentur cum incederent.*

17. Qui cor non revertantur indicat cum subjungit: *Unumquodque ante faciem suam gradiebatur.* Ante nos enim æterna sunt, post nos temporalia, quia et illa pergentes invenimus, et ista recedentes quasi post dorsum relinquimus. Unde et magnum illud pennatum animal dicebat quod usque ad cœli tertii secreta volaverat: *Unum vero, quæ 1199 retro sunt oblitus, in ea^b quæ sunt ante extendens nœ, sequor ad palmam supernæ vocationis* (Philip. iii, 13, 14). In anteriora etenim extentus, eorum quæ retro sunt oblitus fuerat, quia, temporalia despiciens, sola quæ sunt æterna requirebat. Ante faciem ergo suam gradiantur sancta animalia, quia et ea quæ reliquerunt nullo jam appetitu respiciunt, et in æternis quæ appetunt sub contemplationis suæ oculis boni operis pedem ponunt.

18. Quisquis itaque jam ante faciem suam ambulare decreverit, magnâ et consideratione pensandum est quod aliter retro respicitur ex opere, atque aliter ex cogitatione. Sunt etenim quidam qui magna deliberant, et, peccatorum suorum consci, multa ex his quæ possident egenis distribuere pertractant, ut culpas suas ante Dei oculos misericordiæ visceribus reddant. Jamque hæc operari inchoant, et plerumque cum operantur paupertatis timor eorum animum eoncutit, atque, timentes ne egeant, erga egenes tenaces fiunt, seseque ab ea quam cœperunt bona operatione suspendunt. Hi nimirum incedentes reversi sunt, quia ante faciem suam ambulare noluerant. Contra quos recte per Salomonem dicitur: *Propter frigus piger arare noluit, mendicabit ergo æstate, et non dabitur ei* (Prov. xx, 4). Qui enim nunc propter pavorem mentis atque torporem bene operari negligit, cum sol justitiæ in judicio velut in æstate claruerit, mendicat vitam, sed non accipit, quia propter illam bene operari contempsit. Alias, despectis carnis desideriis, cuncta relinquere et omnipotentis Dei se subdere servitio pertractat, seque ipsum restringere sub continentis et castitatis freno deliberat; sed cum cecidisse alios etiam post castitatem conspicit, hoc ipsum facere quod deliberaverat per-

^a Val. Cl., eos incedere.

^b Ita C. Germ. et Mss. pone omnes, ubi Edit. Vatic. et Gussanv. quæ sunt anteriora. Optima est antithesis ex retro et ante.

^c Editi tum vel. tum recent., cum pavore metis.

limescit. Fitque ut retro per cogitationem redeat, qui ad anteriora respiciens jam mentis gressibus ad alta ibat. De quo bene per Salomonem dicitur: *Qui observat ventum, non seminat; et qui considerat nubes, nunquam metet* (Eccle. xi, 4). Venti quippe nomine malignus spiritus, qui mentem tentationibus impellit; nubis vero appellatione peccator exprimitur, qui tentationis impulsione commovetur. Qui ergo 1200 attendit ventum, non seminat, et qui considerat nubes, nunquam metit, quia is qui tentationes maligni spiritus metuens, et iniquorum lapsus conspiciens, semetipsum desperat, neque nunc exercetur in bono semine operis, neque post reficietur de munere justæ retributionis. Sunt vero nonnulli qui bona quidem quæ noverunt operantur, atque hæc operantes, meliora deliberant; sed retractantes meliora quæ deliberaverant, immutant; et quidem bona agunt quæ cœperant, sed a melioribus quæ deliberaverant succumbunt. Hi nimirum ante humana judicia stare videntur in opere, sed ante omnipotentis Dei oculos ceciderunt in deliberatione. Unde fit plerumque ut et bonum opus eorum minus Deo placeat, quia cum pes mentis in meliori gradu deli erationis inconstanter ponitur, hoc ipsa cogitationis inconstantia accusat. Sed quia perfecti quique magna se discretionis subtilitate conspiciunt, ne ad deteriora unquam vel in opere, vel in cogitatione delabantur, quantum quotidie proficiant incessanter pensant, recte de his dicitur: *Non revertentur cum incederent, sed unumquodque ante faciem suam gradiebatur.*

19. Inter hæc igitur considerare libet nos ad ista tractanda qui sumus, et unde venimus, et usque ad quæ sacri eloqui mysteria perscrutanda sublevamur. Certe in antiquis parentibus nostris cultores idolorum fuimus, sed ecce per spiritum gratiæ verba jam cœlestia rimamur. Unde hoc nobis? Sed implevit Redemptor humani generis quod per prophetam dixit: *Et deserta in ubertatem versa adventæ comedent* (Isa. v, 17). Hæc quippe prophetarum dicta deserta a Judæis fuerunt, quia per intellectum mysticum ea excolere inquirendo noluerunt. Nobis autem in ubertatem versa sunt, quia juxta historiam visionis dicta largiente Deo menti nostræ spiritaliter sapiunt, et jam adventæ comedimus quæ cives legis manducare noluerunt. Sint gratiæ Unigenito, sit laus æternæ Sapientiæ, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA IV.

In explicatione versuum decimi, undecimi et duodecimi inchoati, multa præcepta moralia, præsertim de continua in Deum intentione, et ad se attentione proponuntur.

1. Per sanctum prophetiæ spiritum pennata animalia subtiliter describuntur, ut per hæc Evangelistarum significari personas ipsa nobis^a subtilitas

Adhærentis Mss. Anglic., Gallic., etc.

^a Sues. et Longip., sit gratia.

^b Male in Editis, subfictus discretionis, in vitis Mss. C. German., Corb., Norm., Anglie.

descriptionis aperiat, nihilque sermo Dei nostro intellectui dubietatis relinquat. Ecce enim dicitur :

Vers. 10. — *Similitudo autem vultus eorum, facies hominis, et facies leonis a dextris ipsorum quatuor; facies autem bovis a sinistris ipsorum quatuor; et facies aquilæ desuper ipsorum quatuor.*

Quod enim quatuor hæc pennata animalia sanctos quatuor Evangelistas designent, ipsa uniuscujusque libri evangelici exordia testantur. Nam quia ab humana generatione cœpit, jure per hominem Matthæus; quia per clamorem in deserto, recte designatur per leonem Marcus; quia a sacrificio exorsus est, bene per vitulum Lucas; quia vero a divinitate Verbi cœpit, digne per aquilam significatur Joannes, ^a qui dicens: *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum* (Joan. 1, 1), dum in ipsam Divinitatis substantiam intendit, quasi more aquilæ oculos in solem fixit. Sed quia electi omnes membra sunt Redemptoris nostri, ipse autem Redemptor noster caput est **1201** omnium electorum, per hoc quod membra ejus figurata sunt, nihil obstat si etiam in his omnibus et ipse signetur. Ipse enim unigenitus Dei Filius veraciter factus est homo; ipse in sacrificio nostræ redemptionis dignatus est mori ut vitulus; ipse per virtutem suæ fortitudinis surrexit ut leo. Leo etiam apertis oculis dormire perhibetur, quia in ipsa morte in qua ex humanitate Redemptor noster dormire potuit, ex divinitate sua immortalis permanendo vigilavit. Ipse etiam post resurrectionem suam ascendens ad cœlos, in superioribus est elevatus ut aquila. Totum ergo simul nobis est, qui et nascendo homo, et moriendo vitulus, et resurgendo leo, et ad cœlos ascendendo aquila factus est. Sed quia per hæc animalia evangelistas quatuor, et sub eorum specie simul perfectos omnes jam superius significari diximus (*Hom. 5*), restat ut quomodo unusquisque electorum istis animalium visionibus exprimitur ostendamus.

2. Omnis etenim electus atque in via Dei perfectus, et homo, et vitulus, et leo simul et aquila est. Homo enim rationale est animal. Vitulus autem in sacrificio mactari solet. Leo vero fortis est bestia, sicut scriptum est: *Leo fortissimus bestiarum, ad nullius pavebit occursum* (*Prov. xxx, 30*). Aquila ad sublimia volat, et irreverberatis oculis solis radiis intendit. Omnis itaque qui in ratione perfectus est, homo est. Et quoniam semetipsum ^b ab hujus mundi voluptate mortificat, vitulus est. Quia vero ipsa sua spontanea mortificatione contra adversa omnia fortitudinem securitatis habet, unde scriptum est: *Justus autem quasi leo confidens absque terrore erit* (*Prov. xxviii, 1*), leo est. Quia vero sublimiter contemplatur ea quæ cœlestia ^c atque æterna sunt,

^a Ita melius in Mss. legitur, quam in Edit., qui dicit: *In principio erat... Dum in ipsam.* Addit Gubanv., *Qui dum in ipsam.*

^b Corb., *ab hujus carnis volupt.*

^c Editi, *atque terrona*, contradicentibus Mss. C. German., Corb., Norm., Anglic., etc.

^d Illic legerunt Editores, *sine mira ratione*; for-

quæ aquila est. Igitur quoniam justus quisque per rationem homo, per sacrificium mortificationis suæ vitulus, per fortitudinem securitas leo, per contemplationem vero efficitur aquila, recte per hæc sancta animalia signari unusquisque perfectus potest. Quod idcirco dicimus, ut ea quæ de quatuor animalibus dicta sunt, pertinere quoque etiam ad perfectorum singulos demonstremus.

3. Sed magna nobis de eisdem evangelistis et sanctis prædicatoribus quæstio oritur, cur homo et leo a dextris ipsorum quatuor, vitulus vero a sinistris ipsorum quatuor esse perhibetur. Neque enim ^d sine admiratione est cur duo illa a dextris et unum hoc esse a sinistris dicitur. Et rursus quærendum cur aquila non a dextris, vel sinistris, sed desuper ipsorum quatuor esse memoratur. Duas itaque nobis quæstiones objecimus, quas oportet ut aperiente Domino dissolvamus. Homo igitur et leo a dextris, vitulus vero a sinistris esse perhibetur. A dextris etenim læta, a sinistris vero tristitia habemus. Unde et sinistrum nobis esse dicimus hoc quod adversum esse deputamus. Et, sicut præfati sumus, per hominem incarnatio, per vitulum passio, per leonem vero auctoris nostri resurrectio designatur. De incarnatione autem unigeniti Filii, qua redempti sumus, omnes electi lætati sunt; de morte vero illius ipsi electorum primi sancti apostoli contristati, qui iterum de ejus resurrectione gavisii sunt. Quia ergo ejus et nativitas et resurrectio lætitiis discipulis præbuit, quos ejus passio contristavit, homo et leo a dextris, vitulus vero a sinistris ejus fuisse **1202** describitur. Ipsi namque evangelistæ sancti de ejus humanitate gavisii sunt, de ejus resurrectione confirmati, qui de ejus passione fuerant contristati. Homo ergo et leo eis a dextris est, quia Redemptoris nostri eos incarnatio vivificavit, resurrectio confirmavit. Sed vitulus a sinistris, quia mors illius eos ad momentum temporis in infidelitate prostravit. Jure autem locus aquilæ non juxta, sed desuper esse describitur, quia sive per hoc quod ejus ascensionem signat, seu quia Verbum Patris Deum apud Patrem esse denuntiat, super evangelistas cæteros virtute contemplationis excrevit; cum quibus ^e etsi simul de ejus Deitate loquitur, hanc tamen omnibus subtilius contemplatur. Sed si aquila cum tribus aliis adjuncta, quatuor animalia esse memoratur, mirum quomodo desuper ipsorum quatuor esse describitur, nisi quia Joannes per hoc quod in principio Verbum vidit, etiam super semetipsum transiit. Nam nisi et se transisset, Verbum in principio non vidisset (*Joan. 1, 1*). Quia ergo et semetipsum transgressus est, non jam solummodo super tria, sed adjuncto et se, super quatuor fuit. Sequitur :

tasse quod in C. Germ. et plurimis habeatur, *sine miratione*. In Corb., Val. Cl. et aliis, *sine admiratione*.

^e Editi omnes, *et simul*. Supplevimus si ex omnibus Mss. nostris; ex sola conjectura sane supplicandum cum, ea vocula dempta, sensus claudicat.

VERS. 11. — *Et facies eorum et pennæ eorum exten-
tæ desuper.*

4. Facies et pennæ exten-
tæ desuper describuntur,
quia omnis intentio omnisque contemplatio sancto-
rum super se tendit, ut illud possit adipisci quod in
cœlestibus appetit. Sive enim bono operi, sive vero
invigilet contemplationi, tunc veraciter hoc quod
agit bonum est, quando ei complacere concupiscit a
quo est. Nam qui bona agere videtur, et per hæc
non Deo, sed hominibus placere desiderat, intentio-
nis suæ faciem deorsum premit. Et qui idcirco in
sacro eloquio ea quæ divinitatis sunt contemplatur,
ut per hoc quod intelligit occupari ad quæstiones
possit, quia non dulcedine quæsitæ beatitudinis sa-
tari appetit, sed doctus videri, iste nimirum intel-
lectus sui pennas desuper non extendit; sed quoniam
sensus sui vigilantiam in terreno appetitu occupa-
t, pennas quas sublevare in altum et quibus
sublevari ipse potuit in imis deponit. Quia in re pen-
sandum est, ut omne bonum quod agitur per inten-
tionem semper ad cœlestia levetur. Qui enim per
bona quæ facit terrenam gloriam concupiscit, pen-
nas suas et faciem suam deorsum deprimat. Hinc
etenim per prophetam de quibusdam dicitur: *Victi-
mas in profundum deferebant* (*Osee v, 2*). Quid enim
sunt aliud lacrymæ orationis, nisi victimæ oblationis
nostræ? sicut scriptum est: *Sacrificium Deo spiritus
contribulatus* (*Psal. l, 19*). Et sunt nonnulli qui id-
circo se in prece lamentis afficiunt, ut aut terrena
commoda acquirant, aut hominibus sancti esse videantur.
Quid isti, nisi victimas in profundum defe-
runt? Qui per hoc quod in imo sunt quæ requirunt,
orationis suæ sacrificium deorsum deponunt. Electi
autem qui et in bono opere omnipotenti Deo placere
appetunt, et per contemplationis gratiam æternam
jam beatitudinem degustare concupiscunt, facies et
pennas desuper extendunt. Sequitur:

1810. — *Duæ pennæ singulorum jungebantur, et
duæ tegebant corpora eorum.*

5. Dictum fuerat: *Et facies et pennæ eorum exten-
tæ desuper*, atque mox subiectum est quod protu-
limus, quia *duæ pennæ singulorum jungebantur*. Ubi
apte intelligitur quia et extendebantur **1203** de-
super et jungebantur, duæ vero tegebant corpora
eorum. Quid autem pennæ animalium, nisi alæ nomi-
nantur? Quia in re nobis diligenti perscrutatione
quærendum est quæ sint quatuor pennæ sanctorum,
ex quibus duæ superius extensæ junguntur, duæ
vero eorum corpora contegunt. Si enim vigilanter
aspicimus, quatuor esse virtutes invenimus quæ a
terrenis actibus omne pennatum animal levant, in
futuris videlicet amor et spes, de præteritis autem
timor et pœnitentia. Pennæ ergo sibi met junctæ su-
perius extenduntur, quia sanctorum mentem amor
et spes ad superna sublevant. Quæ apte quoque con-
junctæ nominantur, quia electi procul dubio et
amant cœlestia quæ sperant, et sperant quæ amant.
Duæ vero corpora contegunt, quia timor et pœni-

* Norm., quæ egerat a iudicio abscondit.

tentia ab omnipotentis Dei oculis eorum mala præ-
terita abscondunt. Duæ itaque, ut dictum est, pen-
næ junguntur sursum, quando amor et spes electo-
rum corda ad superiora elevant, ad cœlestia suspen-
dunt. Duæ autem pennæ tegunt corpora, quando
eorum mala præterita a conspectu æterni iudicis ti-
mor et pœnitentia abscondunt. In eo enim quod se
peccasse meminerunt, quia pertimescunt et desunt,
quid aliud quam corpus cooperiant? Qui facta car-
nalia per superducta bona opera a districto examine
abscondunt. Scriptum quippe est: *Beati quorum re-
missæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata*
(*Psal. xxxi, 1*). Peccata enim tegimus, cum bona
facta malis actibus superponimus. Omne enim quod
operitur, inferius ponitur; et hoc unde operitur, de-
super ducitur. Quando ergo abdicamus mala quæ se-
cimus, et eligimus bona quæ faciamus, quasi tegi-
men ei rei superducimus, quam erubescimus videri.

6. Quamlibet enim sancti viri in hac adhuc vita
sint, habent tamen quod ante Dei oculos operire de-
beant, quia omnino est impossibile, ut aut in opere,
aut in locutione, aut in cogitatione nunquam delin-
quant. Unde et beatus Job, qui perfecta quidem ho-
minibus dixerat, Dei tamen vocem audiens, seque
ipsam de ipsa sua perfecta locutione reprehendens,
dicebat: *Manum meam ponam super os meum* (*Job.
xxxix, 34*). In manu quippe operatio, in ore locutio
est. Manum ergo super os ponere est peccata locu-
tionis per virtutem boni operis tegere. Libet, fratres
charissimi, ad hujus rei testimonium magistrum
gentium vocare, et qualiter sanctum illud animal
alis quatuor innitatur aspicere, ex quibus duabus ad
superiora evolat; duabus vero pennis corpus conte-
git, quia præterita quæ egerat abscondit. Videamus
igitur quantus hunc amor ad cœlestia elevet: *Mihi
vivere Christus est, et mori lucrum* (*Philip. i, 21*).
Cognoscamus quanta spe ad superiora tollitur: *No-
stra conversatio in cælis est, unde etiam Salvatorem
expectamus Jesum Christum Dominum nostrum* (*Ibid.,
iii, 20*). Videamus si et in tantis virtutibus positus
adhuc timet: *Castigo corpus meum, et servituti subji-
cio, ne forte, cum aliis prædicaverim, ipse reprobus
efficiar* (*I Cor. ix, 27*). Cognoscamus si hunc mala
fecisse pœnitet: *Ego minimus apostolorum sum, qui
non sum dignus vocari apostolus, quia persecutus sum
Ecclesiam Dei* (*I Cor. xv, 9*). In cujus verbis quid
aliud quam duritia nostræ mentis accusatur? Quia
ipse plangit quod ante baptisma commiserat, nos
vero et post baptisma multa commisimus, et tamen
 flere recusamus. Quatuor itaque pennis sancta ani-
malia utuntur, **1204** quia per amorem et spem ad
cœlestia evolant, et per timorem et pœnitentiam fa-
cta in se illicita deplorant.

7. Sed quia dictum est: *Duæ pennæ singulorum
jungebantur*, hoc fortasse intelligitur, quod non pen-
nas proprias elevantes jungant, sed unius ad alte-
rum pennæ conjunctæ sint, ut pennæ videlicet ele-
vata vicissim sibi in conjunctione concordent. Quia

in re questio oritur, quia si duæ pennæ^a quæ elevat amorem et spem, duæ vero quæ corpora conteguunt timorem et poenitentiam designant, cur duæ quæ extepta sunt dicantur esse conjunctæ, et duæ quæ corpus conteguunt non dicuntur? Sed hac in re facili, largiente Domino, ratio occurrit, quod sanctorum duæ pennæ conjunctæ sunt amor et spes, duæ vero quæ corpora conteguunt, sibi metipsis ad alterutrum conjunctæ non sunt, timor et poenitentia. David enim pro lapsu carnis timendo et poenitendo affligitur (*II Reg. xii, 13*). Petrus casum perdidit sevit amare (*Matth. xxvi, 75*). Paulus in se crudelitatem præteritæ persecutionis plangit (*I Cor. xv, 9*). Omnes tamen unam patriam appetunt, ad unum auctorem omnium pervenire festinant. Duæ ergo singulorum pennæ conjunctæ sunt, et duæ non sunt, quia per amorem et spem unum est quod desiderant, sed per timorem et poenitentiam diversum est quod deplorant. Sequitur :

Vers. 12. — *Et unumquodque eorum coram facie sua ambulabat.*

8. Dictum superius fuerat: *Unumquodque eorum ante faciem suam gradiebatur*, nunc autem dicitur: *Coram facie sua ambulabat*. Ipsa itaque repetita videtur esse sententia. Sed quia *coram* in præsentis dicimus (*Id est*, significat in præsentis), possumus subtilius inquirendo discernere^b quod aliud sit ante faciem ambulare, atque aliud in præsentis. Ante faciem quippe ambulare est^c anteriora appetere; in præsentis vero ambulare est sibi metipsis absentem non esse. Omnis etenim justus qui vitam suam sollicitus respicit, et diligenter considerat quantum quotidie in bonis crescat, aut fortasse quantum a bonis decreseat, iste quia se ante se ponit, coram se ambulat, quippe qui vigilanter videt utrum surgat, an defluat. Quisquis vero vitæ suæ custodiam negligit, discutere quæ agit, quæ loquitur, quæ cogitat, aut despicit, aut nescit, coram se iste non ambulat; quia qualis sit in suis moribus, vel in actibus, ignorat. Nec sibi metipsis præsens est qui semetipsum quotidie exquirere atque cognoscere sollicitus non est. Ille autem veraciter se ante se ponit, sibi que in præsentis est, qui se in suis actibus tanquam alium attendit.

9. Nam sunt multa peccata quæ committimus, sed idcirco nobis gravia non videntur, quia privato nos amore diligentes, clausis nobis oculis, in nostra deceptione blandimur. Unde fit plerumque ut et nostra gravia leviter, et proximorum mala leviter graviter judicemus. Scriptum quippe est: *Erunt homines seipso amantes* (*II Tim. iii, 2*). Et scimus quia vehementer claudit oculum cordis amor privatus. Ex quo fit ut hoc quod nos agimus, et grave esse non existimamus, plerumque agatur a proximo, et nimis nobis detestabile esse videatur. Sed quare hoc quod nobis vile videbatur in nobis grave videtur in proximo, nisi quia nec nos sicut proximum, nec

A proximum conspiciamus sicut nos? Si enim nos sicut proximum aspiceremus, nostra reprehensibilia districtè videremus. Et rursus si proximum aspiceremus ut nos, nunquam nobis ejus actio appareat et intolerabilis, qui sæpe fortasse talia egimus, et nil nos proximo intolerabile fecisse putabamus. Hoc male divisum mentis nostræ iudicium corrigere per legis præceptum Moyses studuit, cum dixit ut justus deberet esse modius, æquisque sextarius (*Levit. xix, 36*). Illic Salomon ait: *Pondus et pondus, mensura et mensura, utrumque abominabile est apud Deum* (*Prov. xx, 10*). Scimus quia in negotiatorum duplici pondere aliud majus, aliud minus est. Nam aliud pondus habent ad quod pensant sibi, et aliud pondus ad quod pensant proximo. Ad dandum pondera leviora, ad accipiendum vero graviora præparant. Omnis itaque homo qui aliter pensat ea quæ sunt proximi, et aliter ea quæ sua sunt, pondus et pondus habet. Utrumque ergo abominabile est apud Deum, quia si sic proximum ut se diligeret, hunc in bonis sicut se amaret. Et si sic se sicut proximum aspiceret, se in malis sicut proximum judicaret. Debemus ergo nosmetipsos sollicitè sicut alios videre, nosque ipsos, ut dictum est, ante nos ponere, ut pennata animalis incessanter imitantes, ne nesciamus quid agimus, coram facie nostra semper ambulemus. Perversi autem, sicut paulo ante jam diximus, coram facie sua non ambulant, quia ea quæ agunt nunquam considerant, ad interitum tendunt, in pravis actibus exsultant. De quibus scriptum est: *Qui lætantur cum malefecerint, et exsultant in rebus pessimis* (*Prov. ii, 14*). Sæpe vero justus qui eos conspiciat deflet, sed ipsi phreneticorum more planguntur, et rident.

10. Alii indigentibus de rebus propriis multa largiuntur, sed cum occasionis tempus invenerint, indigentes opprimunt, eosque^d quibus valuerint rapinis devastant. Ponunt ante oculos cogitationis suæ bona quæ faciunt, et non ponunt pessima quæ committunt. **1206** Ii videlicet coram facie sua non ambulant, quia si sibi metipsis præsentis essent, cuncta subtiliter quæ agunt viderent, qualiter bona opera malis actibus perdant agnoscerent, sicut scriptum est: *Et qui mercedes congregavit misit eas in sacculum pertusum* (*Aggæ. i, 6*). De pertuso quippe sacco aliunde exit quod aliunde mittitur (*De pœn., dist. 4, c. De pertuso*), quia indiscretæ mentes mercedem quæ ex bono opere acquiritur non aspiciunt quomodo ex malo opere perdatur. Alius castitatem corporis servat, sequæ vigilanter circumspicit, ne quid foris reprehensibiliter admittat, suis contentus est, aliena non diripit, sed tamen in corde odium fortasse contra proximum servat. Et cum scriptum sit: *Qui odit fratrem suum, homicida est* (*I Joan. iii, 15*), considerat quam sit mundus foris in opere, et non perpendit quam sit crudelis in mente. Quid iste

^a C. Germ., quæ elevantur. Superius leguntur pennæ elevantes et elevatæ.

^b Pl. Norm., quid aliud.

^c Norm., anteriora aspiciendo. Abest aspiciendo a C. German., Corb. et aliis.

^d Norm., quibus prævaluerint.

visi sibi metipsi absens est, qui in cordis sui tenebris ambulat et ignorat? Alius jam aliena non diripit, jam corpus ab immunditia custodit, jam mente pura proxima diligit, et malorum præteritorum conscius læmentis se in precibus afficit; sed, finita prece, læta de quibus in hoc mundo gaudereat requirit, et temporalibus gaudiis negligentem animum demittit, nec curat ne in eo lacrymarum mensuram immoderata gaudia transeant; sitque ut bonum nimie ridendo perdat, quod plangendo lucratus est. Hic itaque coram facie sua non appulat, quia damna quæ patitur conspiciere recusat. Scriptum quippe est: *Cor sapientium ubi tristitia est, et cor stultorum ubi lætitia* (Eccl. vii, 5). In cunctis ergo quæ agimus diligenter nosmetipsos conspiciere interius exteriorisque debemus, ut peccata animalia sequentes, nobismetipsis prægentes signis, et coram facie nostra semper ambulemus, habentes adiutorem unicum Patris Jesum Christum Dominum nostrum, qui cum eo vivit et regnat in unitate Spiritus sancti, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA V.

In expositione trium versuum a duodecimo ad decimum quintum docte dissertitur de Spiritu sancto ejusque in sanctis impulsu, motu et inhabitatione.

1. O quam mira est profunditas eloquiorum Dei! Libet huic intendere, libet ejus intima, gratia duce, penetrare. Hanc quoties intelligendo discutimus, quid aliud quam silvarum opacitatem ingredimur, ut in ejus refrigerio ab hujus sæculi æstibus abscondamur? Ibi viridissimas sententiarum herbas legendo carpimus, tractando ruminamus. In ea locutione quæ ad vos, fratres charissimi, nudinstertius facta est qualiter ostensa animalia vel Redemptorem nostrum, vel quatuor ejus evangelistas atque perfectos omnes significant, dictum est. Quorum videlicet animalium adhuc subtilius virtus exprimitur, ut ad eorum imitationem nos quoque infirmi et despiciabiles, in quantum, Domino largiente, possumus, extendamur. Ecce enim dicitur:

Vers. 12. *Ubi erat impetus spiritus, illuc gradientur.*

2. In electis et reprobis diversi sunt impetus. In electis videlicet impetus spiritus, in reprobis impetus carnis. Impetus quippe carnis ad odium, ad elationem, ad immunditiam, ad rapinam, ad exteriorem gloriam, ad crudelitatem, ad perfidiam, ad desperationem, ad iram, ad jurgia, ad voluptates animum impellit. Impetus vero spiritus ad charitatem, ad humilitatem, ad continentiam, ad largitatem misericordiae, ad interiorem profectionem, ad pietatis opera, ad æternorum fidem, ad spem sequentis gaudii, ad patientiam, ad pacem, ad considerationem vitæ mortalis, ad lacrymas mentem pertrahit. Unde necesse est ut magna sem-

^a Ita Mss. C. Germ., Norm., Anglic., etc. Quibus despectis, Editi omnes habent, *vite immortalis.*

^b Edit. Vatic., *transitoria.* Accedit ad Mss. Suess. et Longip., ubi legitur *transitura.*

^c Nonnulli Norm. cum Suess. et Longip., *per carnis impetum.* Sequimur antiq. C. Germ., Corb., qui-

A per cura considerare debeamus in omni quod agimus quis nos impetus ducat; utrum nostra cogitatio per impetum carnis, an per impetum spiritus impellatur. Amare enim terrena, temporalia æternis præponere, exteriora bona non ad usum necessarium habere, sed ad voluptatem concupiscere, ultionem de inimico querere, de æmuli casu gaudere, impetus carnis est. At contra, amare cælestia; contemnere terrena, **1207** non ad fructum voluptatis transitoria, sed ad usum necessitatis querere, de inimici morte tribulari, impetus spiritus est. Et quia perfenti quique in istis se semper virtutibus exercent, recte nunc de sanctis animalibus dicitur: *Ubi erat impetus spiritus, illuc gradientur.*

3. Sed sciendum nobis est quod plerumque impetus carnis se sub velamine spiritualis impetus palliat, et quod carnaliter facit mentitur sibi ipsa cogitatio quia hoc spiritualiter faciat. Nam sæpe quis, iracundiae stimulis victus, contra delinquentes zelo ulciscendæ justitiæ plus quam necesse est inflammatur, et justitiæ limitem in ultione transiens agit crudeliter, quod se agere juste suspicatur. Impetus igitur carnis hæc sub specie spiritus velatus est, quando hoc quod juste agi creditur sub discretionis moderamine non tenetur. Et sæpe alius, nimis mansuetudini studens, subjectorum vitia aspicit, atque hæc per fervorem zeli corrigere recusat, quæ in eis crudeliter non corrigendo multiplicat; sitque ut ejus lenitas et sibi sit et subjectis inimica, qui torporem mentis suæ quia patientiam deputat, ^e per carnis spiritum ad impetu spiritus elongat. Prima ergo nos cogitatio in inquisitionem nostri cordis debet excutere, ne ad quædam quæ agimus per apertum carnis impetum ducamur, ^d ne pravis delectationibus animus seductus mala esse cognoscat, et tamen faciat. Secunda vero nos cura debet vigilantes reddere, ne se impetus carnis quasi sub impetu spiritus latenter subiciat, et culpas quas agimus nobis virtutes fingat.

4. Sciendum vero est quia graviore culpe sunt quæ superducta specie virtutes imitantur, quia illæ in aperto cognitæ animum in confusionem dejiciunt, atque ad pœnitentiam trahunt; istæ vero non solum in pœnitentiam non humiliant, sed etiam ^e mentem operantis elevant, dum virtutes putantur. Hoc autem quod de sanctis animalibus dictum superius fuerat, ut altius confirmetur, iterum replicatur:

1210. — *Non revertentur cum ambularent* (De pœn., dist. 2, c. Non revertentur).

5. Quia electi quique sic ad bona tendunt, ut ad mala perpetranda non redeant: *Qui enim perseveraverit usque in finem, hic salvus erit* (Matth. x, 23). Et sicut per Salomonem dicitur: *Justorum semita quasi lux splendens procedit et crescit usque ad perfectum diem* (Prov. iv, 18). In eorum namque animis bonum de-

bus consentiunt Editi.

^d Editi vet. et recent., *ne pravis cogitationibus, invitus Mss.*

^e Elroic. et Lyr., *mentem operantis elevando, virtutes putantur.*

siderium atque intellectus lucis intimæ jam pars diei est, sed quia usque ad finem vitæ in virtute proficiunt, ad perfectum diem tunc veniunt, quando, ad regna cœlestia perducti, in ea luce quam desiderant jam minus aliquid non habebunt. Sequitur :

VERS. 13. — *Et similitudo animalium, et aspectus eorum quasi carbonum ignis ardentium, et quasi aspectus lampadarum.*

6. Aspectus animalium carbonibus ignis ardentibus atque lampadibus comparatur. Quisquis enim carbonem tangit, incenditur, quia qui sancto viro adhæret, ex ejus assiduitate visionis, usu locutionis, exemplo operis accipit ut accendatur ^a in amorem veritatis, peccatorum suorum tenebras fugiat, in desiderio lucis exardescat, et jam per verum amorem ^b ardeat, 1208 qui prius in iniquitate tantum mortuus, quantum frigidus jacebat. Lampades vero lucem suam longius spargunt, et cum in alio loco sint, in alio resplendent. Qui enim spiritu prophetiæ, verbo doctrinæ, miraculorum pollet gratia, hujus opinio longo lateque ut lampas lucet; et quique bona ejus audiunt, quia per hæc ad amorem cœlestium surgunt, in eo quod se per bona opera exhibent, quasi ex lampadis lumine resplendent. Quia ergo sancti viri quosdam juxta se positos quasi tangendo ad amorem patriæ cœlestis accendant, carbones sunt. Quia vero quibusdam longe positos lucent, eorum itineri, ne in peccati tenebras corruant, lampades fiunt. Hoc vero inter carbones et lampades distat, quod carbones ardent quidem, sed ejus loci in quo jacuerint tenebras non expellunt; lampades autem, quia magno flammarum lumine resplendent, diffusas circumquaque tenebras effugant.

7. Quæ ex re notandum est quia sunt plerique sanctorum ita simplices et occulti, seseque in locis minoribus sub magno silentio contegentes, ut vix eorum vita ab aliis possit agnosci. Quid itaque isti nisi carbones sunt? Qui etsi per fervorem spiritus ardorem habent, tamen exempli flammam non habent. Nec in alienis cordibus tenebras peccatorum vincunt, quia vitam suam omnino sciri refugiunt. Sibi metipsis quidem accensi sunt, sed aliis in exemplo luminis non sunt. Hi autem qui et exempla virtutum prærogant, et lumen boni operis per vitam et ^c verbum itinerantibus demonstrant, jure lampades appellantur, quia et per ardorem desiderii, et per flammam verbi, a peccatorum cordibus erroris tenebras expellunt. Qui igitur in occulto bene vivit, sed alieno propectui minime proficit, carbo est. Qui vero, in imitatione sanctitatis positus, lumen ex se rectitudinis multis demonstrat, lampas est, quia et sibi ardet, et aliis lucet. Sequitur :

IBID. — *Et hæc erat visio discurrens in medio ani-*

^a Longip., in opere veritatis.

^b Vatic., redeat. Favet Longip.

^c Ita legendum unanimi Mss. nostrorum consensu, a quibus recedentes editi habent, verbum errantibus.

^d Post textum Job, in Mss. Corb. et plerisque Norm., quibus consentiunt Edit. Paris. 1502, 1518, 1571, et Vatic., legitur, splendor ignis, et de igne

A malium, splendor ignis, et de igne fulgur egrediens.

8. ^d In medio animalium discurrens ignis videtur, quia nisi ab igne veritatis pennata illa animalia calorem susciperent, ipsa in carbonum atque lampadarum similitudinem non arderent. Ignis enim nomine sanctus Spiritus significari solet. De quo in Evangelio Dominus dicit : *Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ^e ut accendatur (Luc. XII, 49)?* Cum enim carnalis mens Spiritum sanctum accipit, spiritali amore succensa malum plangit quod fecit. Et terra ardet, quando accusante se conscientia cor peccatoris uritur, atque in dolore poenitentiae crematur. Hinc rursus scriptum est : *Deus ^f tuus ignis consumens est. (Deut. IV, 24).* Quia enim mentem quam repleverit, eam a peccatorum rubigine mundam reddidit, creator noster et ignis dicitur, et consumens. Sanctus ergo Spiritus in medio animalium splendor ignis, et de igne fulgur egrediens discurrens dicitur, quia universam Ecclesiam replens, in electorum cordibus ex seipso flammam amoris projicit, ut coruscum more per terrorem feriat, et ad amorem suum corda torpentia accendat.

1209 9. Sed quia Spiritus sanctus Deus ante sæcula Patri est et Filio coæternus, quærendum nobis est cur discurrens dicatur. Omnis etenim qui discurret accedit ad locum in quo non fuit, et eum deserit in quo fuit. Quæ igitur ratione discurrens spiritum dicamus, dum cuncta intra ipsum sint, et locus nusquam sit ubi non sit? Sicut scriptum est : *Spiritus Domini replevit orbem terrarum (Sap. I, 7).* Et tamen, cum laus sapientiæ describeretur, adjunctum est : *Est enim in illa ^g spiritus intellectus, spiritus unicus, multiplex, subtilis, mobilis (Ibid. VII, 22).* Et paulo post : *Humanus stabilis (Ibid., 25).*

10. In quibus rursus verbis magna nobis quæstio oritur, cur iste spiritus qui implet omnia simul mobilis et stabilis dicatur. Sed si ad usum consuetudinis humanæ recurrimus, sensum citius loquentis invenimus. Homo quippe, qui in ea regione in qua est ubique discurret, procul dubio ubique obviam venit, et repente ubi non creditur, invenitur. Omnipotens ergo Spiritus, ut ubique præsentia signaretur, simul et mobilis et stabilis dicitur. Stabilis, quia per naturam omnia continet, mobilis autem dicitur quia ubique etiam nescientibus occurrit. Tenens ergo omnia stabilis, præsentem se omnibus exhibens mobilis appellatur. Splendor ergo ignis, et de igne fulgur egrediens inter pennata animalia discurret, quia Spiritus sanctus simul singulis atque omnibus præsto sit, et incendit quos contigerit, et illuminat quos incendit, ut post frigus pristinum accensi ardeant, et per ignem amoris quem acceperint flammam exemplorum reddant. Fulgur quippe de hoc

fulgur egrediens in medio animalium. Edit. Gussanv., quam hic sequimur, conformis est Ms. C. Germ.

^e Beccens. et Lyr., ut ardeat.

^f Norm. pler., noster.

^g Suess. et nonnulli, spiritus intellectus, sanctus, unicus.

igne egrediens torpentes mentes percutit, easque percutiendo excitat et inflamat, ut post amorem illus ardentes pariter et lucentes currant. Unde alias scriptum est : *Thronus ejus flamma ignis, rotæ ejus ignis accensus* (Dan. vii, 9). Hi enim qui animarum custodes sunt, et pascendi gregis onera susceperunt, mutare loca minime permittuntur. Sed quia uno in loco positi, divinitatis in se præsentiam portant et ardent, thronus Dei flamma ignis dicitur. Hi autem qui amore Domini in prædicatione discurrent, rotæ ejus ignis ardentes sunt, quia cum ex ejus desiderio per varia loca discurrent, unde ipsi ardent et alios accendunt.

11. Potest tamen discursus atque mobilitas Spiritus requisitione alterius considerationis intelligi. In Sanctorum quippe cordibus juxta quasdam virtutes semper permanet, juxta quasdam vero recessurus venit, et venturus recedit. In fide etenim, spe, atque charitate, et in bonis aliis, sine quibus ad cælestem patriam non potest perveniri, sicut est humilitas, castitas, justitia, atque misericordia, perfectorum corda non deserit. In prophetiæ vero virtute, doctrinæ facundia, miraculorum exhibitione, electis suis aliquando adest, aliquando se subtrahit. Adest ut eleventur, et semetipsum subtrahit ut humiliantur. Adest ut eos ostensa virtute glorificet, recedit ut semetipsos subtracta ejus virtute cognoscant. Adest ut ostendat quid per ipsum sint, recedit ut patefaciat qui vel quales, remaneant sine ipso. In his itaque virtutibus sine quibus ad vitam minime pervenitur, sanctus Spiritus in electorum suorum cordibus permanet; ^a unde **1210** recte stabilis esse perhibetur. In his vero per quas sanctitatis virtus ostenditur, aliquando misericorditer præsto est, et aliquando misericorditer recedit, ^b unde recte mobilis nuncupatur. Discurrens ergo et mobilis Spiritus dicitur, quia in signis atque virtutibus juxta uniuscujusque votum continue non habetur. Bene autem inter sancta animalia discurrere perhibetur. Discursus quippe ad celeritatem pertinet. Inter perfectos autem discurret spiritus, quia etsi ab eorum corde ad momentum recesserit, citius redit. Sequitur :

VERS. 14. — *Et animalia ibant, et revertebantur in similitudinem fulguris coruscantis.*

12. Cum superius dictum sit : *Non revertebantur cum ambularent*, qua ratione nunc dicitur : *Animalia ibant et revertebantur*? Valde sibi hæc videntur esse contraria, quia *ibant et non revertebantur*, et *ibant et revertebantur*. Sed qualiter intelligendum sit citius agnoscimus si duas vitas, activam scilicet et contemplativam, sollicite discernamus. In una enim fixi permanere possumus, in altera autem intentam

mentem tenere nullo modo valemus. Cum enim torporem nostrum relinquimus, nosque ipsos ad bonæ operationis studium excitamus, quo alibi nisi ad activam imus? A qua reverti post nos nullo modo debemus, quia qui post illam ad torporem negligentiam, ad pravitatis nequitias quas reliquerat redit, esse sine dubio cæleste animal nescit. Cum vero ab activa vita ad contemplativam surgimus, quia diu mens stare in contemplatione non valet, sed omne quod de æternitate per speculum et in ænigmate conspicit, quasi furtim hoc et per transitum videt; ipsa sua infirmitate ab immensitate tantæ celsitudinis animus repulsus in semetipso relabitur. Et necesse est ut ad activam redeat, seque ipsum continue in usu bonæ operationis exerceat, ut cum mens surgere ad contemplanda cælestia non valet, quæque potest bona agere non recuset. Sicque fit ut ipsis suis bonis actibus ^c adjuncta ad superiora rursus in contemplationem surgat, et amoris pastum de pabulo contemplatæ veritatis accipiat. In qua quia diu se tenere ipsa corruptionis infirmitas non potest, ad bona rursus opera rediens, suavitatis Dei memoria pascitur, et foris piis actibus, intus vero sanctis desideriis nutritur. Hinc etenim de perfectis viris post contemplationem suam redeuntibus dicitur : *Memoriam suavitatis tuæ eructabunt* (Psal. cxliv, 7). Dulcedinem quippe suavitatis intimæ, quia utcumque possunt, velut quodam ex corusco, prægustando tangere, ejus memoriam student recolendo semper et loquendo eructare. Unde et apte nos Psalmista admonet, dicens : *Lux orta est justo, et rectis corde lætitia. Lætamini justi in Domino, et confitemini memoriam sanctitatis ejus* (Psal. xcvi, 11, 12). Qui rursus ait : *Quam magna dulcedinis tuæ, Domine* (Psal. xxx, 20)! Quæ videlicet quam magna est et nullo modo cognosceret, nisi hanc aliquatenus contemplando gustasset. Hinc iterum dicit : *Ego dixi in ecclasi mea, projectus sum a vultu oculorum tuorum* (Ibid., 23). Nisi enim in mentis excessu sublevatus dulcedinem suavitatis æternæ cognovisset, in hoc adhuc mundo retentus non discerneret quam longe projectus jaceret. Ostensa ergo animalia vadunt et non revertuntur, atque vadunt et redeunt; **1211** quia sancti viri et ab activa vita quam apprehenderunt ad iniquitates ^d non corruunt, et a contemplativa, quam tenere jugiter non possunt, in activam relabuntur. Sicut enim dictum est, ipso infirmitatis suæ pondere devicti, ad semetipsos repulsi redeunt, ut eantes discant quid desiderent, et revertentes ubi jaceant sciant. Euntes intelligant ubi nondum sint, revertentes quid sint.

13. Sed qualiter hæc sancta animalia redeant, demonstratur cum subditur : *In similitudinem fulguris coruscantis*. Bene autem revertentia animalia co-

^a Non legitur hoc in C. Germ. et Suess., sed post *permanet* immediate sequitur : *in his vero*. Exstat in Mss. Anglic. Norm. et pl.

^b Abest etiam hoc a C. Germ. et omnibus Editis usque ad *Discurrens*. Supplevimus ex Mss. Anglic. et Norm. omnibus.

^c Deest *adjuta* in C. Germ. Legitur in Norm. omnibus, Suess., Longip., Val. Cl., etc.

^d Aliter, *non recedunt*. Sequimur C. Germ., Norm., Val. Cl. cum Edit. Paris. 1502, et alla 1518. In Glot. et Vatic., *non currunt*.

ruscanti fulguri comparantur, quia sancti viri ^a cum ad superna contemplanda evolant, cum primitias sui spiritus in cœlestis patriæ amore ligant, sed gravati humanæ conversationis pondere ad semetipsos redeunt, bona cœlestia quæ saltem per speculum contemplari potuerunt, fratribus denuntiant, eorumque animos in amorem intimæ claritatis accendunt, quam hæc videre sicut est, nec loqui prævalent sicut vident. Loquentes autem verbis suis corda audientium feriunt et incendunt. Quasi ergo fulgur coruscans redeunt, ^b qui, cum cœlestia loquuntur, quia per eos supernum lumen intermicat, ad amorem cœlestis patriæ mentes audientium inflammant. More itaque coruscantis fulguris cuni loquendo percutiunt, ignem spiritus desiderii spargunt.

14. Alio quoque modo sancta animalia vadunt et redeunt. Vadunt enim cum ad insinuandam cœlestis doni gratiam in prædicationem mittuntur, atque ut fidem trahant, mira coram infidelibus faciunt; sed redeunt, quia, hæc omnipotentis Domini virtuti tribuentes, sibi metipsis quæ fecerint non ascribunt. Cum enim stupenda faciunt, fulgur sunt, quia corda intuentium corcutiunt, terrent, illuminant, et accendunt. ^c Unde scriptum est: *In lumine jacula tua ibunt, in splendore fulguris armorum tuorum* (Habac. III, 11). Jacula Domini sunt verba Sanctorum, quæ corda peccantium feriunt. Sed ista jacula habent arma. Scitis, patres, quia præliatores viri jacula mittunt, armis vero muniuntur. Dum ergo verbis addunt miracula, quasi armis se muniunt, ne ipsi feriantur: *In lumine jacula tua ibunt*, quia in aperto exeunt verba Dei. Sed quia comitari debent ^d sententias sanctorum doctorum facta miraculorum, recte subjungitur: *In splendore fulguris armorum tuorum*, ^e quia dum addis eis arma miraculorum, mentes persequentium fulgurant, ut eos persequi non præsumant. Hæc itaque animalia vadunt et revertuntur in similitudinem fulguris coruscantis, quia postquam mira sancti inter homines faciunt, postquam corda audientium sparsa lumine incendunt, ^f ad dandam auctori suo gloriam redeunt, ut illi laudem reddant per quem se posse tanta sciunt.

15. Sic Petrus, cum, sanato homine qui claudus ex utero matris fuerat, signum fecit quod omnes qui cognoscere valde mirarentur, dixit: *Quid miramini in hoc, aut nos quid intuemini, quasi nostra virtute aut potestate fecerimus hunc ambulare? Deus Abraham, Deus Isaac, et Deus Jacob, Deus patrum nostrorum glorificabit Filium suum Jesum*

(Act. III, 12, 13). Et paulo post: *In fide nominis ejus hunc quem vidistis et nostis, confirmavit nomen ejus* (Ibid., 16). Signum quippe faciens, intuentium oculos ^h miraculi lumine perstrinxit; sed humilitatem custodiens, et laudem auctori reddens, quasi unde venerat rediit, quia lux fulguris unde fuerit ostendit. Sancta itaque animalia cum ad signa operanda veniunt, et cum ad reddendam auctori suo gloriam intus apud semetipsa redeunt, fulgur sunt, quia et ostendendo miracula, et exempla humilitatis præbendo, mentes intuentium feriunt et incendunt.

16. In omne autem quod faciunt, idcirco semper ad laudem Creatoris redeunt, ut in eâ virtute quam accipiunt, vera stabilitate persistent. Nam si quid sibi tribuerent, in hoc quod acceperant, stare non possent. Unde bene etiam per Salomonem dicitur: *Ad locum de quo exeunt flumina revertentur ut iterum fluant* (Eccle. I, 7). Sive enim in virtutibus, seu in doctrina, quid aliud sunt sancti viri quam flumina quæ terram cordis carnalium aridam rigant? Sed, sive in operatione quam faciunt, seu in doctrinæ verbis, citius siccarentur, nisi per intentionem cordis semper sollicite ad locum de quo exeunt redirent. Si enim intorsus ad eor non redeant, ac sese in amore conditoris desideriorum vinculis non astringant, et manus ab eo quod agebat deficit, et lingua ab eo quod loquebatur arefcit. Sed intus semper per amorem redeunt, et hoc quod in publico operantes atque loquentes fundunt, in secreto suo de fonte amoris hauriunt. Amando enim discunt quod docendo præferunt. Ad locum ergo de quo exeunt flumina revertuntur ut iterum ⁱ fluant, ^j quia aquam sapientia inde semper hauriunt unde oritur, ut cum cucurrit exsicceetur. Per omne ergo quod agimus ad fontem veri luminis sollicita mente redeamus. Reddamus Creatori nostro gratias de bonis ^k quæ accipimus, eique cum Isaiâ propheta suppliciter dicamus: *Omnia opera nostra operatus es nobis* (Isai. XXVI, 12). Bona enim nostra ejus sunt opera, cuius visceribus non sufficit ut nos erigeret, nisi et semetipsam pro nobis inclinaret. Si enim cœternus Pater Deus ante sæcula non fieret homo in tempore, quando homo temporalis saperet æterna? Descensio ergo veritatis ascensio facta est ^l humilitatis nostræ. Demus ei gloriam, demus laudem, qui vivit cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA VI.

Explicantur versus 15, 16, 17, cum media decimi

^a Deest cum, in Lyran. In Longip., pro cum, legitur tum.

^b In plerisque Editis, quia cum cœlestia loquuntur per eos supernum lumen intermicat, et ad inflammant; in vitis Mss. C. Germ., Norm., etc.

^c Sness., hinc propheta ait.

^d Norm., sententias dictorum. Sequimur German.

^e Editi, quia dum addunt. German., Val. Cl., Norm. et aliis Mss. in hæremus, etsi addunt meliorem sensum quam addis efficere videatur.

^f Corrupte Editi ante Gussanv., ad quamdam. Emendavit ex Mss. tum Anglic., tum Gallic.

^g In aliis Edit., quem videtis, remittentibus Mss. C. German., Norm., Val. Cl., etc.

^h Sness., mirabili lumine.

ⁱ C. German., refluant.

^j Ita cum omnibus Mss. vet. Edit. et recent., præter Gussanv., in qua legitur, quia aqua sap . . . hauritur.

^k Norm. pler., quæ agimus. C. Germ. et vetustiores sequimur.

^l In Edit. 1562 et seq., humilitatis, reluctantiibus Mss.

octavi parte; deflexo ad sacræ Scripturæ, ad Evangelii præsertim commendationem, prophetici sermonis sensu.

1213 1. Tenebrosa aqua in nubibus aeris (Psal. xvii, 12), quia obscura est scientia in prophetis. Sed Salomonis voce attestante didicimus: *« Gloria regum celare verbum, et gloria Dei est investigare sermonem, quia et honor est hominum eorum secreta abscondere, et gloria Dei est mysteria sermonis ejus aperire (Prov. xxv, 2). Ipsa autem per se Veritas discipulis dicit: Quæ dico vobis in tenebris, dicite in lumine (Math. x, 27); id est, aperte exponite quæ in allegoriarum obscuritatibus auditis. Magnæ vero utilitatis est ipsa obscuritas eloquiorum Dei, quia exercet sensum ut fagitatione dilatetur, et exercitatus capiat quod capere non posset otiosus. Habet quoque adhuc aliud majus, quia Scripturæ sacræ intelligentia, quæ si in cunctis esset aperta vilesceret, in quibusdam locis obscurioribus tanto majore dulcedine inventa reficit, quanto majore labore fatigat animum quæsitæ. Ecce enim sancti Ezechielis nunc voce dicitur:*

Vers. 15. — Cumque aspicerem animalia, apparuit rota una super terram.

2. Quid autem rota, nisi sacram Scripturam signat, quæ ex omni parte ad auditorum mentes volvitur, et nullo erroris angulo a prædicationis suæ viâ retinetur? Ex omni autem parte velvitur, quia inter adversa et prospera recte et humiliter incedit. Circulus quippe præceptorum illius modo sursam, modo deorsum est, quæ perfectioribus spiritaliter dicuntur, infirmis juxta litteram congruunt; et ipsa quæ parvulli juxta litteram intelligunt, docti viri per spiritaliam intelligentiam in altum ducunt. Quis namque parvulorum in facto Esau et Jacob, quod alter ad venatum mittitur ut benedicatur, alter vero per suppositionem matris a patre benedicatur (Genes. xxvii, 5, 28), nisi juxta sacræ lectionis historiam pascitur? In qua videlicet historia si ad intellectum paulo subtilius astringatur, videt quia Jacob primogeniti benedictionem non per fraudem subripuit, sed sibi debitam accepit, quam, concedente fratre, datæ lentis mercede emerat.

3. At vero si quis altius sentiens utrorumque facta velit per allegoriæ arcana discutere, protinus ab historia in mysterium surgit. Quid est enim quod Isaac de majoris filii sui venatione vesci concupiscit, nisi quod omnipotens Deus Judaici populi bona operatione pasci desideravit? Sed illo tardante, minorem Rebecca supposuit, quia dum Judaicus populus bona opera foris quærit, gentilem populum mater gratia instruxit, ut omnipotenti patri cibum boni operis offerret, benedictionemque majoris fratris acciperet. Qui eisdem cibos ex domesticis animalibus præbeuit,

^a Senam contrario legitur hic locus sacræ Scripturæ in Vulgata. Gregorium secutus est Bernardus serm. 65 in Cant. Consule not. 292 novissimæ Edit. sancti Bernardi, a Mabil onio nostro adornatæ.

^b In Editis videtur, nullo ex nostris Mss. favente.

^c In Becc. et Rothomag., sed quasi sibi. In Editis, sed ut sibi.

^d Longip., de lentis mercede. Edit., data lentis mercede; præter Vaticanam, in qua vitiose legitur, data

quia gentilis populus placere Deo de exterioribus sacrificiis non quærens, per vocem Prophetæ dicit: *In me sunt, Deus, vota tua, quæ reddam, laudationes tibi (Psal. Lv, 12).* Quid est quod idem Jacob manus ac brachia et collum hædina pellibus texit, nisi quod hædus pro peccato offerri consuevit? Et gentilis populus carnis quidem in se peccata mactavit, sed cooptum se peccatis carnalibus confiteri non erubuit. Quid est quod vestimentis fratris majoris induitur, nisi quod sacræ Scripturæ præceptis quæ majori populo data fuerant in bona operatione vestitus est? Et eis minor in domo utitur, quæ major foras exiens intus relinquit, quia illa gentilis populus præcepta tenet in mente, quæ Judaicus populus habere non potuit, dum solam in eis litteram attendit. Et quid est quod Isaac eundem filium nescit quem benedicit, nisi hoc quod de gentili populo Dominus per Psalmistam dixit: *Populus quem non cognovi, servivit mihi, ob auditum auris obedivit mihi (Psal. xvii, 45)?* Quid est quod præsentem non vidit, et tamen quæ ei in futuro veperant vidit, nisi quod omnipotens Deus, cum per prophetas suos prædiceret gentilitati gratiam prærogandam, eam et in præsentem per gratiam non vidit, quia tunc in errorem dereliquit, et tamen quia hæc quandoque collecturus erat, per benedictionis gratiam prævidit? Unde et eidem Jacob, gentilis populi figuram tenenti, in benedictione dicitur: *Ecce odor filii mei sicut odor agri pleni, cui benedixit Dominus Deus (Genes. xxvii, 27).* Sicut enim in Evangelio Veritas dicit, *Ager est hic mundus (Math. xiii, 38),* et quia gentilis populus ad fidem perductus per electos suos in universo mundo virtutibus redolet, odor filii odor est agri pleni.

4. Aliter namque olet flos uvæ, quia magna est virtus et opinio prædicatorum quæ debriant mentes audientium; aliter flos olivæ, quia suave est opus misericordiæ quod more olei refovet et lucet; aliter flos rosæ, quia mira est fragrantia quæ rutilat et redolet ex cruore martyrum; aliter flos lilii, quia caudata vita carnis est de incorruptione virginitatis; aliter flos violæ, quia magna est virtus humilitatis, quæ ex desiderio loca ultima tenentes, se per humilitatem a terra in altum non sublevant, et cælestis regni purpuram in mente servant; aliter redolet spica, cum ad maturitatem perducitur, quia bonorum operum perfectio ad satietatem eorum qui justitiam esuriunt præparatur. Quid ergo gentilis populus in electis suis ubique per mundum sparsus est, et ex eis virtutibus quas agit omnes qui intelligunt odore bonæ opinionis replet, dicatur recte: *Ecce odor filii mei sicut odor agri pleni.* Sed quia easdem

a'entis mercedi.

^e Hic interseritur in Vatic. *dum se peccatorem confiteri non erubescit;* quod glossema nullis in Mss. nobis cognitibus comparat.

^f Val. Cl., prædicaret.

^g Ita nostri Mss. At Edit. Paris. 1502, aliis consentientibus, qui inebriant.

^h C. Germ., Ebriic, et al. Norm., in mentem.

virtutes ex semetipso non habet, adjungat : *Cui benedixit Dominus Deus.*

1215 5. Et quoniam idem electorum populus per quosdam etiam in contemplationem surgit, per quosdam vero in activæ vitæ solummodo opera pinguescit, recte illic additur : *Det tibi Deus de rore cæli, et de pinguedine terræ (Genes. xvii, 28).* Ros enim desuper et subtiliter cadit. Et toties de rore cæli accipimus, quoties per infusionem contemplationis salutariæ de supernis aliquid tenuiter videmus. Cum vero bona opera etiam per corpus agimus, de terræ pinguedine ditamur.

6. Quid est autem quod Esau tarde ad patrem redit, nisi quod Judaicus populus ^a ad placendum Domino sero revertitur? Cui et hoc in benedictione dicitur : *Tempusque erit cum solvatur jugum de collo tuo (Ibid., 40).* Quia a servitute peccati Judaicus populus in fine liberatur, sicut scriptum est : *Donec plenitudo gentium introiret, et sic omnis Israel salvus fiet (Rom. xi, 25).*

7. Quem non parvulorum ipsa evangelica historia in miraculi operatione reficiat, quod hydrias vacuas Dominus aqua impleri præcepit, eandemque aquam protinus in vinum vertit (*Joan. ii, 7*)? Sed cum hæc vigilantiores ingenio audiunt, et sacram historiam credendo venerantur, et quid interius innuat requirunt. Qui enim mutare aquam in vinum potuit, etiam vacuas hydrias valuit vino statim replere. Sed impleri hydrias aqua jubet, quia prius per sacræ lectionis historiam corda nostra replenda sunt. Et aquam nobis in vinum vertit, quando ipsa historia per allegoriæ mysterium in spiritalem nobis intelligentiam commutatur. Rota ergo quasi per terram trahitur, quia parvulis humili sermone concordat, et tamen magnis spiritalia infundens, ^b quasi circum in altum levat; et inde sursum erigitur, unde terram tangere paulo ante videbatur.

8. Quia vero undique ædificat, quasi per circum rota currit. Unde et in lege scriptum est : *Facies et candelabrum ductile de auro mundissimo, hastile ejus et calamos, scyphos et sphaerulas ac lilia ex ipso procedentia (Exod. xxv, 51; xxxvii, 17).* Quis in candelabro nisi Redemptor humani generis designatur? Qui in natura humanitatis ^c insulsit lumine divinitatis, ut mundi candelabrum fieret, quatenus in ejus lumine omnis peccator in quibus jaceret tenebris videret. Qui pro eo quod naturam nostram sine culpa suscepit, candelabrum tabernaculi ex auro purissimo fieri jubetur. Ductile autem feriendo producitur, quia et Redemptor noster qui ex conceptione et nativitate perfectus Deus et homo exstitit, ^d passionum dolores

^a Omnes Editi, ad placandum Dominum. Præferimus Mss. C. Germ., Suess., Val. Cl., Norm., etc., unanimum consensum.

^b Plerique Norm., quasi circum. Editi consentiunt C. Germ., Suess. et aliis, quos sequimur.

^c Editi, insulsit lumen.

^d Idem, passionum ictus. Reluctantur omnes Mss. nostri.

^e Norm., exstiterunt.

^f Plerique Norm., donec concurramus.

portulit, et sic ad resurrectionis gloriam pervenit. Ex auro ergo mundissimo ductile candelabrum fuit, quia et peccatum non habuit, et tamen ejus corpus per passionis contumelias ad immortalitatem profecit. Nam juxta virtutes animæ quo percussionebus potuisset proficere, omnino non habuit. In membris autem suis, quæ nos sumus, quotidie percussionebus proficit, quia dum nos tundimur et afflicimur ut ejus corpus esse mereamur, ipse proficit. De cujus corpore scriptum est : *Ex quo totum corpus per nexus et conjunctiones subministratum et constructum crescit*

1216 in augmentum Dei (*Coloss. ii, 19*). Corpus quippe illius nos omnes sumus. Per nexus vero et conjunctiones corpus ligatur, quia dum capiti pectus, dum pectori brachia, dum brachiis manus, digiti manibus sunt conjuncti, ac membra cætera membris inhaerent, corpus omne perficitur, sicut sancti apostoli, quia Redemptori nostro propinqui ^e steterunt, quasi pectus capiti adhæsit. Quos quia martyres sunt secuti, quasi conjuncta brachia pectori fuerunt. Quibus dum pastores et doctores subjuncti sunt per bona opera, manus brachiis inhaeserunt. Hoc vero omne corpus Redemptoris nostri quotidie per nexus et conjunctiones subministratur in cælo, quia cum ad eum illuc electæ animæ ducuntur, ei sua membra colligantur. De quo bene dicitur : *Subministratum et constructum crescit in augmentum Dei (Ibid.),* quia Deus omnipotens redemptor noster, qui in se quo proficiat non habet, adhuc per membra sua quotidie augmentum habet. Unde rursus scriptum est : *Donec occurramus omnes in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis Christi (Ephes. iv, 13).* Hastile vero ejusdem candelabri ipsa Ecclesia debet intelligi, quæ corpus ejus est, quia inter tot adversa libera stat. Calami autem qui de hastili ^f prodeunt, prædicatores sunt, qui dulcem sonum in mundo ediderunt, videlicet canticum novum. Scyphi autem vino repleri solent. ^g Quid ergo mentes auditorum nisi scyphi sunt, quæ a sanctis prædicatoribus vino scientiæ replentur? ^h Sphaerula autem quid est aliud nisi volubilitas prædicationis? Sphæra enim ex omni parte volvitur. Et prædicatio, quæ nec adversitate retineri potest, nec prosperitatibus elevatur, sphaera est, quia est et inter adversa fortis, et inter prospera humilis, nec timoris habet angulum, nec elationis. In cursu ergo suo sigi non valet, quia per cuncta se volubilitate trahit.

9. Ut autem hoc quod exempli causa protulimus exsequamur, bene post calamos, scyphos et sphaerulas, in candelabro lilia describuntur, quia post eam quam diximus prædicationis gratiam atque volubili-

^g Al., procedunt, ut est in Editis.

^h In Vatic. et Gussanv. *Quid ergo ora doctorum nisi scyphi sunt qui vino scientiæ nos ebriant, ut oblectamenta mundi quæ amavimus obliviscamur.* Unde autem deprompta sit hæc lectio nos fugit. Certe nostra est Mss. Anglic., Norman., C. Germ., Longip., Val. Cl., etc.

ⁱ In Norm., Longip. et pl., semper legitur *sperula* pro *sphaerula*, et *spera* pro *sphæra*. Consentiant Edit. Paris. 1502 et 1518.

tatem, illa virens patria sequitur, quæ animabus san- A
ctis, id est floribus verna æternis. Sphæraulæ ergo ad
laborem pertinent, lilia ad retributionem. Itaque si-
cut apud Moysen sphæra, doctrina prædicationis
accipitur; ita hic per rotam ipsa sacra Scriptura si-
gnatur. Propheta igitur dum sancta animalia videret,
adjuvit: *Cumque aspicerem animalia, apparuit rota
una super terram.*

10. Qua in re quærendum est, cum inferius rotæ
describuntur, cur una rota prius apparuisse dicitur,
nisi quia antiquo populo Vetus solummodo Testa-
mentum datum est, quod ad erudiendam mentem il-
lius quasi rota volveretur? Bene autem rota eadem
super terram apparuisse dicitur. Peccanti enim ho-
mini dictum est: *Terra es, et in terram ibis* (*Genes.*
iii, 19). Rota ergo super terram apparuit, quia Deus
omnipotens legem super corda peccantium dedit. Sed
quia hæc pennata animalia sanctos, ut ante diximus,
evangelistas designant, quomodo prius animalia, et
postmodum rota una aspicitur, cum ante Testamen-
tum Vetus fuerit, et postmodum **1217** sancti evan-
gelistæ secuti sint? Sed intelligere in his possumus
quod illi prius a propheta visi sunt qui merito transc-
cendunt. Nam quanto sanctum Evangelium Testa-
mentum Vetus præcellit, tanto et prædicatores ejus
in descriptione prophetica præferri debuerunt.

11. Quamvis sit adhuc aliud quod in hac descri-
ptione considerari debeat, quia prophetiæ spiritus
sic intra semetipsum anteriora et posteriora simul
colligit, ut hæc simul prophetæ lingua proferre non
possit. Sed ampla quæ videt ^a de dispersis sermo-
nibus emanat, et nunc ultima post prima, nunc vero
prima post ultima loquitur. Unde Ezechiel propheta
sub figura sanctæ universalis Ecclesiæ, et evange-
listarum gloriam per quatuor animalium similitudi-
nem videt, et tamen repente illa subjungit, quæ ante-
rioribus temporibus gesta sunt, ut patenter indicet
simul se vidiisse quod carnis lingua non sufficeret
simul dicere. Quia vero per quatuor animalia etiam
perfectos omnes significari diximus, considerandum
quoque est quosdam sanctorum et ante legem fuisse,
qui naturali lege districtè viverent, et omnipotenti
Domino placerent. Post animalia ergo rota describitur,
quia electorum multi apud omnipotentem Do-
minum perfecti et ante legem fuerunt. Sin vero ani-
malia ^b solos, ut diximus, Evangelistas debemus ac-
cipere, est adhuc aliud quod considerare debeamus.
Videbat enim sanctus propheta quia hæc ipsa verba
quæ obscuritatibus obvoluta proferebat, non Judaico
populo, sed gentibus panderentur. Nobis igitur lo-
quens prius animalia et post rotam describere de-
buit, quia nos ad fidem Domino largiente venientes,
non per legem Evangelium, sed per sanctum Evan-
gelium legem didicimus. Ubi vero, vel qualis rota
apparuerit, adjungit cum dicit: — *Vers. 15. — Juxta*

^a Excusi, de præteritis sermonibus.

^b Corb., sanctos . . . evangelistas.

^c Expunximus conjunctionem et a Guss. hic addi-
tam, contra Mss. fidem.

^d Gussanv., vitiosissime, ligna autem, ut dixit, cre-

animalia habens quatuor facies. Ubi adhuc subditur:
*Vers. 16. — Et aspectus rotarum et opus earum
quasi visio maris; et una similitudo ipsarum quatuor,
et aspectus earum et opera, quasi si sit rota in medio
rotæ.*

12. Quid est hoc, quod cum una rota diceretur,
paulo post adjungitur, *Quasi si sit rota in medio rotæ*,
nisi quod in Testamenti Veteris littera Testamentum
Novum latuit per allegoriam? Unde et rota eadem
quæ juxta animalia apparuit quatuor facies habere
describitur, quia Scriptura sacra per utraque Testa-
menta in quatuor partibus est distincta. Vetus etenim
Testamentum in lege et prophetis, Novum vero in
Evangelii atque apostolorum Actibus et dictis. Sci-
mus autem quia ubi faciem intendimus, ibi quod ne-
cesse est videmus. Rota ergo quatuor habet facies,
quia prius resecanda mala in populis vidit per legem,
postmodum vidit per prophetas, subtilius vero per
Evangelium, ad extremum autem per apostolos ea
quæ in culpis hominum resecarentur aspexit. Potest
quoque intelligi quod quatuor facies rota habeat,
propter hoc quod Scriptura sacra per gratiam præ-
dicationis extensa in quatuor mundi partes innotuit.
Unde et bene rota eadem una prius juxta animalia
apparuisse et postmodum quatuor facies habuisse
describitur, quia nisi lex Evangelio concordaret, in
quatuor mundi partibus **1218** non innotesceret.

13. Sequitur: *Et aspectus rotarum, et opus earum
quasi visio maris.* Recte sacra eloquia visioni maris
similia narrantur, quia in eis magna sunt volumina
sententiarum, ^c cumuli sensuum. Nec immerito mari
similis Scriptura sacra dicitur, quia firmantur in ea
sententiæ locutionis, sacramento baptismatis. Vel
certe considerandum est quia navibus in mare navi-
gamus, cum ad desideratas terras tendimus. Nobis
autem quid est in desiderio nisi illa terra de qua scri-
ptum est: *Portio mea in terra viventium* (*Psal. cxli, 6*)?
^d Ligno autem, ut dixi, evehitur qui mare transit. Et
scimus quia sacra Scriptura lignum crucis per legem
nobis prænuntiat, cum dicit: *Maledictus omnis qui
pendet in ligno* (*Deut. xxi, 23*). Quod Redemptori
nostro Paulus attestatur, dicens: *Factus pro nobis
maledictum* (*Galat. iii, 13*). Per prophetas quoque
^e lignum annuntiat, cum dicitur: *Dominus regnabit
a ligno* (*Psal. xcvi, 10*). Et rursus: *Mittamus lignum
in panem ejus* (*Jerem. xi, 9*). Per Evangelium vero
lignum crucis aperte ostenditur, ubi ipsa Domini pas-
sio quæ prophetata est declaratur. Per apostolos au-
tem hæc eadem crux etiam in verbis et operibus te-
netur, cum Paulus dicit: *Mihi mundus crucifixus est,
et ego mundo* (*Galat. vi, 14*). Et rursus: *Mihi autem
absit gloriari nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi*
(*Ibid., 14*). Nobis ergo qui ad æternam patriam ten-
dimus Scriptura sacra per quatuor suas facies mare
est. Quæ crucem annuntiat, quia nos ad terram vi-
hitur quæ mare transit. Nullum tamen ex his mendis
indici correctorio est insertum.

^e Ita C. Germ., Suess., Ebroic. alique Norm., Val.
Cl., etc. Editoribus magis placuit, *annuntiat.*

ventium ligno portat. Nisi autem mari Scripturam sacram similem cerneret propheta, minime dixisset: *Repleta est terra scientia Domini, sicut aquas maris experientis (Isai. xi, 9)*. Sequitur:

Vers. 16. — *Et una similitudo ipsarum quatuor, et aspectus earum et opera, quasi si sit rota in medio rotæ.*

14. Una similitudo ipsarum est quatuor, quia quod prædicat lex, hoc etiam prophetæ; quod denuntiant prophetæ, hoc exhibet Evangelium; quod exhibuit Evangelium, hoc prædicaverunt apostoli per mundum. Una ergo est similitudo ipsarum quatuor, quia divina eloquia etsi temporibus distincta, sunt tamen sensibus unita.

15. *Et aspectus earum et opera, quasi si sit rota in medio rotæ.* Rota intra rotam est Testamentum Novum, sicut diximus, intra Testamentum Vetus, quia quod designavit Testamentum Vetus, hoc Testamentum Novum exhibuit. Ut enim pauca de multis loquar, quid est quod Adam dormiente Eva produciuntur (*Genes. ii, 21, 22*), nisi quod moriente Christo Ecclesia formatur? Quid est quod Isaac ad immolandum ducitur, et ligna portat, aræ superimponitur et vivit (*Genes. xxii, 6*), nisi quod Redemptor noster ad passionem ductus lignum sibi crucis ipse portavit? Et sic in sacrificio pro nobis ex humanitate est mortuus, ut tamen immortalis maneret ex divinitate. Quid est quod homicida post mortem summi pontificis absolutus ad terram propriam redit (*Num. xxxv, 25; Josue xx, 6*), nisi quod humanum genus quod peccando sibi metipsi mortem intulit, post mortem veri sacerdotis, videlicet Redemptoris nostri peccatorum suorum vinculis solvitur, et in paradisi possessione reparatur? Quid est quod in tabernaculo propitiatorium fieri jubetur (*Exod. xxv, 17*), super quod duo cherubim, ^a unum a summitate una, et alterum a summitate alia, ex auro mundissimo ponuntur expandentes alas, **1219** et operientes oraculum, ^b qui se mutuo respiciunt versis vultibus in propitiatorium (*Exod. xxv, 20*), nisi quod utraque Testamenta ita sibi in Mediatore Dei et hominum ^c congruunt, ut quod unum designat, hoc alterum exhibeat? Quid enim per propitiatorium, nisi ipse Redemptor humani generis designatur? De quo per Paulum dicitur: *Quem proposuit Deus propitiationem per fidem in sanguine ipsius (Rom. iii, 25)*. Quid vero per duo Cherubim, quæ plenitudo scientiæ dicuntur, nisi utraque Testamenta signata sunt? Ex quibus unum a summitate una propitiatorii, aliud vero a summitate altera stat, quia quod Testamentum Vetus de incarnatione nostri Redemptoris cæpiit prophetando promittere, hoc Testamentum Novum perfecte narrat expletum. Duo autem cherubim ex auro mundissimo facta sunt, quia utraque Testamenta pura ac simplici veritate describuntur. Expandunt vero alas, et oraculum ope-

^a In Mss. Corb., Ebroje. et cæteris Norm., unus a summitate una, et alter. Editi, quos sequimur, consentiunt C. German. et aliis German.

^b Ita C. Germ., Suess., Norm., Val. Cl., Longip., etc. At Editi, quid est quod se mutuo.

riunt, quia nos qui omnipotentis Dei oraculum sumus, a culpis imminetibus, Scripturæ sacræ edificatione protegimur. Cujus dum sententias sollicite applicimus, ab errore ignorantiae, ejus alis velamur. Duo ergo cherubim se mutuo respiciunt versis vultibus in propitiatorium, quia utraque Testamenta in nullo a se discrepant. Et quasi ad semetipsa vicissim facies tenent, quia quod unum promittit, hoc aliud exhibet, dum inter se positum Mediatorem Dei et hominum vident. Facies quippe a semetipsis cherubim avertent, si quod unum Testamentum promitteret, aliud negaret. Sed dum concorditer de Mediatore Dei et hominum loquuntur, ut vicissim se respiciant, in propitiatorium intendunt. Rota ergo in medio rotæ est, quia inest Testamento Veteri Testamentum Novum. Et, sicut sæpe jam diximus, quod Testamentum Vetus promissit, hoc Novum exhibuit; et quod illud occulte annuntiat, hoc istud exhibitum aperte clamat. Prophetia ergo Testamenti Novi, Testamentum Vetus est; et expositio Testamenti Veteris, Testamentum Novum. Sequitur:

Vers. 17. — *Per quatuor partes earum ^d ibant, et non revertebantur.*

16. Quo alibi divina eloquia, nisi ad corda hominum vadunt? Sed per quatuor partes euntes ibant, quia Scriptura sacra per legem ad corda hominum vadit, signando mysterium. Per prophetas vadit paulo apertius, prophetando Dominum. Per Evangelium vadit, exhibendo quem prophetavit. Per apostolos vadit, radicando eum quem Pater pro nostra redemptione exhibuit. Habent ergo rotæ facies et vias, quia ostendunt sacra eloquia notitiam præceptorum cum exhibitione operum. Et per quatuor partes vadunt, quia distinctis, ut prædiximus, temporibus loquuntur, vel certe quia in cunctis mundi regionibus incarnatum Dominum prædicant. De quibus aperte mox subditur:

Ibid. — *Et non revertebantur, cum ambularent.*

17. Hæc superius de animalibus dicta sunt, sed non eadem intelligi de rotis quæ de animalibus possunt. Rotas quippe signare Testamenta diximus. Et Testamentum Vetus ambulavit quidem, quia per prædicationem ad mentes hominum venit, **1220** sed post semetipsum reversum est, quia juxta litteram in præceptis suis et sacrificiis usque ad finem pervari non potuit. Non enim sine immutatione permansit, cum in eo spiritalis intelligentia defuit. Sed cum Redemptor noster in mundum venit, hoc spiritaliter fecit intelligi, quod carnaliter invenit teneri. Itaque dum spiritaliter littera ejus intelligitur, omnis in eo illa carnalis exhibitio vivificatur. Testamentum vero Novum etiam per Testamenti Veteris paginas testamentum æternum appellatum est; quia intellectus illius nunquam mutatur. Bene ergo dicitur quod rotæ euntes ibant, et non revertebantur cum ambularent,

^e Editi, concordant.

^d In Suess., Norm. et pl. Mss., euntes ibant. Abest euntes a C. Germ. et al. vetust. Reperitur tamen paulo infra: sed per quatuor partes euntes ibant.

quia dum Novum Testamentum non rescinditur, dum A
Vetus jam spiritaliter intellectum tenetur, post se
non releunt; quæ usque ad finem mundi immutabilia
persistent. Ambulant ergo, sed non revertuntur, quia
sic spiritaliter ad cor nostrum veniunt, ut eorum
præcepta vel studia ulterius non mutantur. Se-
quitur :

Vers. 18. — *Statura quoque erat rotis, et altitudo;
et horribilis aspectus.*

18. Quid est quod in Scripturæ sacræ eloquiis tria
hæc inesse narrantur, ut staturam; altitudinem et
horribilem aspectum, id est terribilem habere me-
morentur? Querendum nobis magnopere est quæ
divinæ Scripturæ statura, quæ altitudo, qui horribilis
aspectus dicitur. Sciendum ergo est quia stare ad
vitam congruit bene operantis. Unde per Paulum B
dicitur: *Qui stat, videat ne cadat (1 Cor. x, 12)*. Qui
etiam discipulis dicit: *Sic stas in Domino, charissimi
(Philip. iv, 1)*. Et propheta, qui se vita ac moribus
ante Dominum stare videbat, ait: *Vixit Dominus, in
cujus conspectu sto (IV Reg. iii, 14)*. Altitudo vero
est, cælestis regni promissio. Ad quam tunc pertin-
gitur, quando jam mortalis vitæ omnis corruptio sub-
jugatur. Horribilis vero aspectus est terror gehennæ;
quæ sine fine reprobos cruciat, et semper in cruciatum
conservat. Statura ergo b in rectitudine præceptionis
est, altitudo in celsitudine supernæ promissionis, hor-
ribilis vero aspectus in iniis atque terroribus sup-
plicii sequentis. Scriptura igitur sacra staturam ha-
bet, quia mores ad standum dirigit, ut auditorum
mentes ad terrenam concupiscentiam non curventur.
Altitudinem habet, quia in cælesti patria æternæ vitæ
gaudia promittit. Horribilem quoque aspectum habet,
quia omnibus reprobis gehennæ supplicia minatur.
Ostendit igitur staturam eam in ædificatione morum,
ostendit altitudinem in promissionē præmiorum,
ostendit horribilem aspectum in terroribus supplicio-
rum. Recta est enim in præceptis, alta in promissio-
nibus, horribilis in iniis. Habet staturam cum per
prophetam dicit: *Quiescite agere peccator, discite be-
nefacere, querite iudicium, subvenite oppresso, et judi-
cate pupillum, defendite viduam (Isai. i, 17)*. Et rur-
sum: *Frangite esurienti panem tuum, et egenos vagosque
induc in domum tuam; cum videris nudum, operi eum,
et domesticos seminis tui ne despereris (Ibid. LVIII, 7)*.
Habet altitudinem cum per eundem prophetam dicit: D
*Non erit tibi talis amplius ad lucendum per diem, nec
splendor luna illuminabit te; sed erit tibi Dominus
in lucem sempiternam, et Deus tuus in gloria
tuam (Ibid. LX, 19)*. Habet horribilem aspectum
1221 cum, infernum describens, dicit: *Dies ultia-
nis Domini, annus retributionis iudicii Sion; et con-
vertentur torrentes ejus in picam, d et aquas ejus in*

*sulphur; et erit terra in picam ardentem, nocte et die
non exstinguetur in sempiternum (Isai. xxxiv, 8, seq.)*.
Quam beatus quoque Job describit, dicens: *Terram
tenebrosam et opertam mortis caligine, terram miseria
et tenebrarum, ubi umbra mortis, et nullus ordo, sed
sempiternus horror inhabitans (Job. x, 21, 22)*. Habet
staturam cum per eam Dominus propitiis pollicetur,
dicens: *Sicut cæli tibi et terra nova, quæ ego stare
facio coram me, dicit Dominus; sic stabil semen ves-
trum et nomen vestrum (Isai. LXVI, 22)*. Illi enim ve-
raciter coram Domino stant, qui vitam suam in pra-
vitate non dissipant. Habet altitudinem cum statim
subdit: *Et erit mensis ex mense, et Sabbatum ex Sab-
bato, et veniet omnis caro ut adoret coram facie mea,
dicit Dominus (Ibid., 23)*. Quid est mensis nisi per-
fectio dierum? Et quid est Sabbatum nisi requies in
quâ fieri opus servile non liceat? Mensis ergo ex
mense est, quia qui hic perfecte vivunt, illuc ad per-
fectionem gloriæ perducuntur. Sabbatum vero ex Sab-
bato est, quia qui hic cessant a perverso opere, illic
quiescunt in cælesti retributione. Habet etiam horri-
bilem aspectum cum protinus adjungit: *Et egredien-
tur et videbunt cadavera virorum, qui prævaricati sunt
in me. Vermis eorum non morietur, et ignis eorum non
exstinguetur (Ibid., 24)*. Quid enim horribilius dici;
quid cogitari potest, quam damnationis vulnera susci-
pere, et dolores vulnerum nunquam sanare! De hoc
horribili aspectu rotarum bene per Sophoniam dicitur,
cum supervenire duris mœtibus dies iudicii de-
nuntiatur: *Iuxta est dies Domini magnus, juxta et
velox nimis. Vox diei Domini amara, tribulabitur ibi
fortis. Dies ira dies illa, dies tribulationis et angustis,
dies calamitatis et miserie, dies tenebrarum et calig-
nis, dies nebule et turbis, dies tubæ et clangoris
(Seph. i, 14)*.

19. Sed quia exterioris rotæ dicta posuimus, res-
tat nunc ut interioris quoque staturam, altitudinem,
et horribilem aspectum proferre debeamus. Habet
quippe rotæ interior staturam suam cum per sanctum
Evangelium ad terrena desideria incurvare nos pro-
hibet, Redemptoris nostri vocibus dicens: *Attendite
ut non graventur corda vestra in crapula et ebrietate,
aut in curis hujus vitæ (Luc. xxi, 34)*. Habet altitudi-
nem cum de eodem Redemptore promittit, dicens: Q
*Quotquot autem crediderunt in eum, dedit eis potesta-
tem filios Dei fieri (Joan. i, 12)*. Quid enim hæc pote-
state altius, quid hæc altitudine sublimius dici potest,
in qua creatus quisque efficitur filius creatoris? Ha-
bet horribilem aspectum cum de reprobis loquitur,
dicens: *Ibunt hi in supplicium æternum (Math. xxv,
46)*. Habet staturam cum Veritas discipulos admo-
net, dicens: *Vendite quæ possidetis, et date elemosy-
nam. Facite vobis sacculos non veterascens (Luc. xii,*

^a Horribilis, horrendum, sæpe significant venerabile,
ut Eneid. vii, de domo Picæ canitur:

Horrendum sylvæ et religionis parentum,
hoc est venerabile. Hebraice hic legitur proprie ter-
ribilis, quod ad religiosum pavorem spectare potest.

^b Editi, in rectitudine prædicationis, invitis Mss.
Anglic., Norm., C. Germ., Corb., Sues., etc.

^c Ita C. Germ. et alij antiquiores. Vulgati, *judicate
pupillo*.

^d Ed. 1502, crasso errore, *et fumus ejus*; quem
tamquam sequentes editores, excepto nemine, propa-
garunt et receperunt, inconsultis Mss. et ipso hebraicis
textu.

33). Habet promissionis altitudinem cum dicit: *Venient ab Oriente et Occidente, et recumbent cum Abraham et Isaac et Jacob in regno cælorum* (Matth. viii, 11). Habet horribilem aspectum cum subdit: *Filii autem regni ejicientur in tenebras exteriores; ibi erit fletus et stridor dentium* (Ibid., 12). Quibus 1222 rursum voce Veritatis dicitur: *Vos in peccatis vestris moriemini* (Joan. viii, 21, 24). Habet staturam cum primi pastoris vocibus dicit: *Ministrate in fide vestra virtutem, in virtute autem scientiam, in scientia autem abstinentiam, in abstinentia autem patientiam, in patientia autem pietatem, in pietate autem amorem fraternitatis, in amore autem fraternitatis a charitatem* (II Petr. 1, 5). Habet altitudinem cum paulo post dicit: *Sic enim abundanter ministrabitur vobis introitus in æternum regnum Domini et Salvatoris nostri Jesu Christi* (Ibid., 11). Qui rursus bonis pastoribus pollicetur, dicens: *Cum apparuerit princeps pastorum, percipietis immarcescibilem gloriæ coronam* (I Petr. v, 4). Habet horribilem aspectum cum dicit: *Adveniet autem dies Domini ut fur, in qua cæli magno impetu b transibunt, elementa vero calore solvantur* (II Petr. iii, 10, 6). Cum hæc igitur omnia dissolvenda sint, quales oportet vos esse in sanctis conversationibus et pietatibus; expectantes et properantes in adventum diei Dei c per quam cæli ardentis solventur, elementa vero ignis ardore tabescent? Habet staturam cum per Paulum nos a terrenis desideris erigit, dicens: *Mortificate membra vestra quæ sunt super terram, fornicationem, immunditiam, libidinem, concupiscentiam malam, et avaritiam, quæ est idolorum servitus* (Coloss. iii, 5). Habet altitudinem cum promittit, dicens: *Vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Cum enim Christus apparuerit vita vestra, tunc et vos apparebitis cum ipso in gloria* (Ibid., 3). Habet horribilem aspectum cum minatur, dicens: *In revelatione Domini nostri Jesu Christi de cælo, cum angelis virtutis ejus in flamma ignis, dantis vindictam his qui non noverunt Deum, et d qui non obediunt Evangelio Domini nostri Jesu Christi, qui penas dabunt in interitu æternas a facie Domini, et a gloria virtutis ejus* (II Thess. 1, 7). Habet staturam cum nos admonet, dicens: *Videte, ne quis alicui malum pro malo reddat, sed semper quod bonum est sectamini in invicem et in omnes* (I Thess. v, 15). Habet altitudinem cum promittit, dicens: *Si commorimur, et convivemus, si sustinemus, et coregnabimus* (II Tim. ii, 11). Et rursum: *Non sunt condignæ passionis hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis* (Rom. viii, 18). Habet horribilem aspectum cum minatur, dicens: *Terribilis quædam expectatio judicii, et ignis æmulatio, quæ consumptura est adversarios* (Hebr. x, 27). Qui rursus ait: *Horrendum est incidere*

A in manus Dei viventis (Ibid., 31). Quæ omnia brevi quoque sententia stringit, dicens: *Ut possitis comprehendere cum omnibus sanctis quæ sit latitudo, et longitudo, et sublimitas, et profundum* (Ephes. iii, 18). Lata quippe est charitas, quia et inimicorum dilectionem capit, et per eam charitatem qua nos Deus omnipotens late diligit etiam longanimitèr portat. Hoc ergo nos debemus exhibere proximis, quod indignis nobis a creatore nostro conspicimus exhiberi. Latitudo itaque et longitudo ad staturam pertinet, quia per amorem mores dilatat, ut fraterna mala charitas longanimitèr portet. Sublimitas autem est æternorum illa remuneratio præmiorum, de cujus immensitate dicitur: *Quia nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se* (I Cor. ii, 9). Habet ergo in sublimitate altitudinem, quia æterna 1223 sanctorum f gaudia nulla nunc prævalent cogitatione penetrari. Profundum quoque est illa inæstimabilis damnatio suppliciorum, quæ eos quos susceperit in ima deinergit. In quibus sacra eloquia horribilem aspectum habent, quia inæstimabilem terrorem audientibus incutiunt, cum supplicia inferni loquuntur. Bene ergo dicitur: *Statura quoque erat rotis, et altitudo, et horribilis aspectus*, quia Scriptura sacra in utroque Testamento 1224 et admonendo recta est, et promittendo alta, et minando terribilis.

Hæc nos, fratres charissimi, hodierna die largiente Domino, dixisse sufficiat, ut ad dæserenda ea quæ subjuncta sunt otio reparati redeamus, in auctore omnium Deo et Domino nostro Jesu Christo confidentes, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA VII.

Exponitur versus 18 cum quinque sequentibus, maxime de sacræ lectionis utilitate, et de exhibendis ea cautione charitatis officii, ut nobis potissimum per penitentiam intendamus.

1225 1. Sicut nostis, fratres charissimi, consuetudo prophetiæ est nunc ista, nunc illa aspicere, et ab aliis in aliud subito verba s derivare, sicut Psalmista cum de Domino loqueretur, dicens: *Deus judex justus, fortis b et longanimis, nunquid irascitur per singulos dies? Nisi convertamini, gladium suum vibravit, arcum suum tetendit, et paravit illum; et in ipso paravit vasa mortis, sagittas suas ardentibus effecit* (Psal. vii, 12, seq.); repente subjungit: *Concepit dolorem, et peperit iniquitatem; lacum aperuit, et effudit eum, et incidit in foveam quam fecit* (Ibid., 15). Ecce cum Domini narraret justitiam, quasi non mutata voce, repente peccatorum intulit culpam. Quod unum me exempli causa dixisse sufficiat, quia quisquis in prophetis usum lectionis habet, quam crebro

Mss. nostris favent. Frequenter autem prioribus Edit. labentibus, cæteri incaute collabuntur.

f Longip., gloria.... prævalet.

s Suess., declinare.

b Ita Mss. omnes. At, ipsis renitentibus, Vulgati habent: et patiens.

i In plur. Norm.: Ecce parturivit injust. Concepit, etc.

a C. Germ. et Corb., puritatem.

b Excusi, transiens, licet in Mss. C. Germ., Norm., Longip. et pene omnibus, legamus transibunt.

c Gussanv., per quem, recedendo a Mss. et superioribus Excusis.

d Norm., non obediunt.

e Editi omnes, terribilis quidem, quibus nulli ex

ista faciant non ignorat. Unde nunc Ezechiel propheta cum de rotis loqueretur, adjunxit :

VERS. 18. — *Et totum corpus plenum oculis in circuitu ipsorum quatuor.*

2. Qui enim non ipsarum, sed ipsorum dixit, profecto indicat quia repente sermo ejus a rotis ad animalia rediit. Per quæ nimirum perfecti quique, ut prædictum est, designantur. Corpora itaque animalium idcirco plena oculis describuntur, quia sanctorum actio ab omni parte circumspicienda est, bona desiderabiliter providens, mala solerter cavens. Et hoc est laboriosius, ^a ubi sanctorum mens vehementer invigilat, ne se ante eorum oculos mala sub bonorum specie abscondant. Circumspicienda ergo est vita sanctorum, ne sic sit libera, ut superba sit, quia sæpe superbia excedit in verbis, ^b et videri appetit libertas puritatis. Ne sic sit humilis, ut formidolosa, quia aliquando timor restringit animum, et loqui quæ recta sunt non præsumit, sed tamen in ipsa timida cogitatione humilitatem esse se simulat. Ne sic sit parca, ut tenax sit, quia plerumque tenacia parcimonia appetit æstinari, ut juste ac necessarie videatur tenere quicquid egenti proximo misericorditer non vult impendere. Ne sic sit misericors, ut effusa sit, quia nonnunquam effusionem esse misericordiam putat. Aliud enim est pietatis studio necessaria proximis dare, atque aliud ea quæ **1224** possidentur sine mercedis intentione dispergere. Quicquid ergo agitur, in radice intentionis pensandum est quo merito apud judicium creatoris habeatur. Unde et idem creator dicit : *Si oculus tuus simplex fuerit, totum corpus tuum lucidum erit* (Luc. xi, 34). Oculum videlicet intentionem, corpus vero actionem nominans. Quia si nostra intentio apud Deum simplex fuerit, in ejus judicio nostra actio tenebrosa non erit. Igitur quia sancti viri solerter invigilant ut se undique aspiciant, et ubique custodiant, ne aut mala propter ea ipsa appetant, aut hæc eadem sub specie bonorum agant, scilicet ne se eis vitia virtutes esse mentiantur, totum corpus plenum in circuitu oculis habent, quia omnis eorum actio providentia sollicitudinibus et repletur et circumdatur.

3. Hinc est quod Paulus apostolus dum cuidam poenitenti de perpetrato facinore ^c Corinthios prospiceret voluisse misereri, ait : *Si cui aliquid donastis, et ego. Nam et ego quod donavi, propter vos in persona Christi, ut non circumveniamur a Satana. Non enim ignoramus cogitationes ejus* (II Cor. ii, 10). Si enim parcendum erat, ^d cur se humilitate tanta voluntati discipulorum magister egregius sociat, ut neque ipse discipulis, neque ab eo discipuli in compassionis causa divisi viderentur, nisi quia sollicito providentiæ oculo attendit, quod plerumque dum alter donat, alter irascitur? Et quale est jam misericordiæ sacrificium, quod cum discor-

^a Vulgati, quia sanctorum.

^b Vatic. cum Suess., et audiri appetit.

^c C. Germ., Corinthios voluisset misereri.

^d Vatic., cur se humilitati tantæ voluntatis. Prælitit Corb. Cod.

A dia proximi offertur? Unde recte ait : *Ut non circumveniamur a Satana. Non enim ignoramus cogitationes ejus.* Quia videlicet inde alterius cordi rixæ malum solet immittere, unde alterum conspiciet pietatis negotium fecisse. Imperfectum enim bonum est quod sic agitur, ut ne quid ei ex alio latere mali subrepat non attendatur, nisi forte hoc quod sine cujuscumque scandalo fieri non potest, culpa sit non fecisse.

4. Hoc vero ideo dicimus, ^e ut notum vestræ dilectioni faciamus quia in nostro bono opere aliquando cavendum est scandalum proximi, aliquando vero pro nihilo contemnendum. Quod ^f in ipso nostro auctore didicimus, qui, dum tributum Petro inquisito peteretur, prius paradigma **1225** proposuit, per quod se nihil debere respondit, dicens : *Reges terræ a quibus accipiunt tributum vel censum, a filiis suis, an ab alienis* (Matth. xvii, 24, 25)? Cui cum diceretur *Ab alienis*, illico respondit : *Ergo liberi sunt filii.* Sed postquam liberum se esse monstravit, ne fortasse scandalum cuiquam faceret, subdidit : *Ut autem non scandalizemus eos, vade ad mare, et mitte hamum, et eum piscem qui primus ascenderit tolle, et aperto ore ejus invenies staterem; illum sumens da eis pro me et te* (Ibid., 26). Qui rursus cum diceret quia omne quod in os intrat non coinquinat hominem, tunc accedentes discipuli dixerunt ei : *Scis quia Pharisei, audito hoc verbo, scandalizati sunt?* (Matth. xv, 11, seq.) At ille respondens, ait : *Omnis plantatio quam non plantavit Pater meus cælestis, eradicabitur. Sinite illos, cæci sunt, et duces cæcorum.* Ecce magistra Veritas, ne in quorundam cordibus scandalum gigneretur, quod non debuit tributum dedit; et rursus quia generari scandalum in quorundam cordibus contra veritatem vidit, in suo eos scandalo remanere permisit.

5. Ex qua re nobis considerandum est quia, in quantum sine peccato possumus, vitare proximorum scandalum debemus. Si autem de veritate scandalum sumitur, utilius permittitur nasci scandalum quam veritas relinquatur. Corpora ergo animalium plena sunt oculis cum se hinc inde caute circumspiciunt.

6. Sed sciendum nobis est quia sæpe, dum aliis rebus intendimus, fit ut alias negligamus; et ubi negligimus, ibi procul dubio oculum non habemus. Nam Pharisæus ille qui ascenderat in templum orare, testante Evangelio, quid dixit agnovimus. Ait enim : *Deus, gratias ago tibi* (Luc. xviii, 11). Recte autem gratias Deo agebat, a quo acceperat bona quæ fecerat. Qui etiam subjungit : *Quia non sum sicut cæteri hominum, raptores, injusti, adulteri, velut etiam hic Publicanus; jejuno bis in Sabbato, decimas do omnium quæ possideo* (Ibid., 12). Ecce ad exhibendam abstinentiam, ad impendendam misericordiam, ad referendas Deo gratias oculum Pharisæus habuerat, sed ad humilitatis custodiam oculum non habebat. Et

^e Vulgati, excepto Gussanv., ut votum nostræ dilectionis; quo sensu? nos latet.

^f Val. Cl., quod ipso nostro auctore didicimus.

^g Plur. Norm., reges gentium.

quid prodest quod contra hostium insidias pene tota civitas caute custoditur, si unum foramen apertum relinquitur, unde ab hostibus intretur? Quid ergo prodest custodia quæ pene ubique circumponitur, quando inimicis tota civitas per neglectum loci unius aperitur? Phariseus autem qui jejuniis exhibuit, decimas dedit, Deo gratias retulit, quasi pene per circuitum in suæ civitatis custodia vigilavit. Sed quia unum in se foramen superbiæ non attendit, ibi hostem pertulit, ubi per negligentiam oculum clausit. Quia ergo sanctorum mentes undique se circumspicientes invigilant, atque in omni suo opere pavoris et sollicitudinis oculum circumducunt, ne aut prava agant, aut recta quæ præcepta sunt non agant, aut bonis actibus expletis, in suis cogitationibus intumescant, et tanto gravius offendant quanto justi videntur foris et occultius peccant, recte dicitur: *Tantum corpus eorum plenum oculis in circuitu.*

7. Sciendum quoque quod in translatione veteri non habetur: *Tantum corpus eorum plenum oculis in circuitu*, sed dicitur: *Dorsa eorum plena oculis.*

1226 Quæ videlicet sententia ab ædificationis intellectu non discrepat. Ea enim quæ sunt in facie sæpe etiam peccatores homines custodire solent. Justi autem viri, quia se et in eis custodiunt quæ in promptu et in facie non videntur, in dorsis oculis habere referuntur. Quæ ergo et ea quæ in occultis sunt discutiunt, atque ab ipsis se custodiunt quæ latent, profecto oculos in dorsis habent. Quod tamen intelligi et aliter potest, quia ea quæ sunt ante faciem nostram videmus, dorsa autem nostra alius in nobis videt, et nos videre non possumus. Quia autem sancti viri solenter se aspiciunt in quibus ab aliis judicari possunt, et districtè se vident, sicut sæpe districtè ab aliis videntur, qui in se nec ea quæ a se latere poterant ignorant, humen in dorso portant. Sequitur:

VERS. 19. — *Cumque ambularent animalia, ambulabant pariter et rotæ juxta ea; et cum elevarentur animalia de terra, elevabantur simul et rotæ.*

8. Ambulant animalia cum sancti viri in Scriptura sacra intelligunt quemadmodum moraliter vivant. Elevantur vero a terra animalia, cum sancti viri se in contemplatione suspendunt. Et quia unusquisque sanctorum quanto ipse in Scriptura sacra profecerit, tanto hæc eadem Scriptura sacra proficit apud ipsum, recte dicitur: *Cum ambularent animalia, ambulabant pariter et rotæ^b; et cum elevarentur animalia de terra, elevabantur simul et rotæ*, quia divina eloquia cum legente crescunt; nam tanto illa quisque altius intelligit, quanto in eis altius intendit. Unde nec elevantur rotæ, si non elevantur animalia, quia nisi legentium mentes ad alta profecerint, divina dicta, velut in imis, non intellecta jacent. Cum enim legenti cuilibet sermo Scripturæ sacræ (si ^c tepidus videtur sensus

^a Desideratur vocula *se* in Editis. In diversis Mss. varie hic legitur. In Norm., *quia in se nec ea quæ se latere*. In Suess. *qua in re*. C. Germ. et Longip., *qui in se*.

^b Additur in C. Germ. et in Suess., *juxta ea*.

divini eloquii) ejus mentem non excitat, et in cogitatione sua nullo intellectu lumine emicat, rota et otiosa et in terra est, quia animal non elevatur a terra. At vero si animal ambulet, id est bene vivendi ordinem quærat, et per gressum cordis inveniat quemadmodum gressum boni operis pronat, ambulat pariter et rotæ, quia tantum in sacro eloquio propectum invenis, quantum apud illum ipse profeceris. Si vero pennatum animal sese in contemplatione tendenterit, rotæ protinus a terra sublevantur, quia terrena non esse intelligis, quæ prius in sacro eloquio juxta terrenum morem dicta credidisti. Fitque ut Scripturæ sacræ verba esse cælestia sentias, si accensus per contemplationis gratiam temetipsum ad cælestia suspendas. Et mira atque ineffabilis sacri eloquii virtus agnoscitur, cum superno amore legentis animus penetratur. Quia ergo animal ad alta se sublevat, rota volat. Sequitur:

VERS. 20. — *Quocumque ibat spiritus, illuc eunte spiritu et rotæ pariter levabantur, sequentes eum.*

9. Quo enim spiritus legentis tendit, illuc et divina eloquia levantur, quia si in eis altum quid videndo et sentiendo quasieris, hæc eadem sacra eloquia tecum crescunt, tecum in altiora ascendunt. Bene autem de eisdem rotis dicitur: *Sequentes eum*. Legentis enim spiritus, si quid in eis scire morale aut historicum quærit, sensus hunc moralis historiam sequitur. Si quid typicum, mox **1227** figurata locutio agnoscitur. Si quid contemplativum, statim rotæ quasi pennas accipiunt, et in aere suspenduntur, quia in verbis sacri eloquii intelligentia cælestis aperitur. *Quocumque ergo ibat spiritus, illuc eunte spiritu et rotæ pariter levabantur, sequentes eum*. Rotæ enim spiritum sequuntur, quia verba sacri eloquii, ut sæpe jam dictum est, juxta sensum legentium per intellectum crescunt.

10. In una enim eademque Scripturæ sententia alius sola historia pascitur, ^d alius typicam, alius vero intelligentiam per typum contemplativam quærit. Et fit plerumque ut, sicut dictum est, in una eademque sententia cuncta simul tria valeant inveniri. Moyses enim cum de ardenti rubo vocatus fuisset (*Exod. iii, 3*), accessit propius ut videret visum, et ecce rubus ardebat, et non consumebatur. Magnum est hoc miraculum. Si solum in eo historiam requiras, est unde legentis nutriatur animus, ut videas quod in ligno ignis ardeat, et non consumat. Jam vero si typicam intelligentiam quæris, quid flamma nisi legem, de qua scriptum est: *In dextera ejus ignea lex* (*Deut. xxxiii, 2*)? et quid rubus ille, nisi Judaicum populum designavit, peccatorum suorum spinis obsitum? Sed rubus ardens consumi non potuit, quia Judaicus populus et ignem quidem legis accepit, et tamen peccatorum suorum spinas non

^c Deest particula *si* in Suess., Longip. et pler. Norm. Legitur in C. Germ. et plur. aliis Mss. necnon in Vulgatis.

^d Ita C. Germ., Norm. et pene cæt. In excusis autem, *alius typica, alius vero*.

deseruit, nec ejus vitia divini sermonis flamma con-
cremavit. Fortasse in hoc facto alius majora per
typum contemplari desiderat. Hujus quia sensus ex-
crevit, elevantur pariter et rotæ. Inter homines enim
perfectus homo factus est unicus Dei Filius, qui sua
peccata non habuit, sed spinas nostræ nequitiæ
suscepit, atque usque ad passionem pro nobis hu-
miliari dignatus est, et in semetipso ignem tribula-
tionis nostræ suscipere. Sed arsit, et non arsit, quia
et a humanitate est mortuus, et tamen immortalis
ex divinitate permansit. Suscepit a nobis unde sacrifi-
cium fieret pro nobis, et tamen impassibilis atque
incommutabilis permansit in propriis, ut nos com-
mutaret a nostris. Alius fortasse b per historiam,
moralitatem, atque alius per allegoriæ intelligentiam
contemplationem requirit. Patet cunctis juxta histo-
riam hoc quod in lege scriptum est, ut c turtur quæ
pro peccato offerretur, retorqueatur caput ejus ad pen-
nulas, ita ut collo inhæreat, et non penitus abrupta-
tur (*Levit. i, 15; v, 8*). In quibus verbis dubius le-
gentibus sensus historicus non est. Sed si hæc intel-
ligere moraliter requiras, agitur rota dum ad
moralem intelligentiam ducitur sacri verbi sententia.
Nos enim ipsi in omnipotentis Dei sacrificio esse
turtur debemus, ita ut caput nostrum d retorqueatur
ad pennulas, id est animus ad virtutes. Non enim
immerito per caput mentem intelligimus, quia sicut
caput corpus, ita mens actiones regit. Sed caput ad
pennulas retorqueri præcipitur, ut ea quæ dicis facias,
et os ad opera conjungas. Nec ita caput abscindendum
est, ut a corpore dividatur, sed ex parte decisum, cor-
pori suo jubetur inhærere, quia videlicet mens nostra
a carnali delectatione incidenda est, sed a carnis
cura necessaria incidenda non est. Hinc enim **1228**
scriptum est: *Carnis curam ne feceritis in desideriis*
(*Rom. xiii, 14*). Quæ ergo in desideriis fieri probi-
betur, procul dubio in necessitate conceditur. Caput
ergo turturis ex parte abscissum est, et ex parte
inhæret, ut, sicut dictum est, et e a voluntate carnis
mens nostra incisa sit, et tamen a necessitate non
sit abscissa. Quid, si hoc sacrificii genus sub typica
Redemptoris nostri intelligentia alius ad contempla-
tionem requirat? Ascendat ergo ad fortiora animus,
eleventur animalia, ut eleventur pariter et rotæ. Quis
enim caput nostrum est, nisi Redemptor generis hu-
mani? De quo scriptum est: *Ipsam dedit caput supra*
omnem Ecclesiam, quæ est corpus ipsius (*Ephes. i, 22*).
Quem cum Judæi persequerentur, nomen ejus delere
de terra conati sunt. Cumque eum crucifixum et se-
pultum viderent, hunc se ab amore omnium divi-
sisse crediderunt. Sed caput turturis et incisum est,
et tamen a suo corpore divisum non est, quia ex eo

quod pro nobis mortem pertulit, omnes nos sibi
verius in ipsa sua morte conjunxit; et per hoc quod
se nostris oculis visibiliter subtraxit, nostris se
mentibus invisibiliter radicavit. Caput ergo turturis
incisum inhæsit corpori, quia pro nobis quidem Re-
demptor noster passus est, sed a nobis separatus
per passionem non est. Quia igitur dicta sacri eloquii
cum legentium spiritu excrescunt, recte nunc dicitur:
Quocumque ibat spiritus, illuc eunte spiritu et
rotæ pariter levabantur, sequentes eum. Et subditur:
Ibid. — *Spiritus enim vitæ erat in rotis*.

11. In rotis enim spiritus vitæ est, quia per sacra
eloquia dono spiritus vivificamur, ut mortifera a
nobis opera repellamus. Potest etiam intelligi quia
spiritus vadit cum legentis animum diversis modis et
ordinibus tangit Deus, quando hunc per verba sacri
eloquii modo in zelo excitans, ad ultionem erigit,
modo ad patientiam mitigat, modo in prædicationem
instruit, modo ad penitentiam lamenta compungit.
Sed curramus breviter per hæc eadem verba quæ dixi-
mus, et videamus quomodo sequuntur rotæ spiritum,
qui vitæ spiritus dicitur, et rotis inesse perhibetur.

Certe si legentis animum spiritus vitæ in zelo
fervore tetigerit, protinus in sacris eloquiis videt quod
Moyses, ad castra radiens, et populum per idola
peccasse cognoscens, hunc per fervorem spiritus
gladiis stravit (*Exod. xxxii, 27*); quod Phinees, per-
sequendo luxuriam, iram Domini gladio placavit
(*Num. xxv, 8*); quod Petrus sibimet mentientes,
verbo f perculit et occidit (*Act. v, 5, 10*). Quod
C Paulus, negligentibus discipulis, h virga minatur
(*I Cor. iv, 21*).

12. Si vitæ spiritus legentis animum ad servandam
patientiam tangit, statim sequuntur et rotæ, quia in
sacris eloquiis invenit quod Moyses et Aaron, cum
loquentes recta persequutionem populi passi sunt, ad
tabernaculum cucurrerunt, pro ipso populo oran-
tes quem fugiebant (*Num. xx, 6*). Sancta autem eo-
rum mens et tumorem superbientium pertulit, et ta-
men contra eos ad odium non erupit. Patientia enim
vera est, quæ et ipsum amat quem portat. Nam tol-
lerare, sed odisse, non est virtus mansuetudinis, sed
velamentum furoris. In eisdem quoque eloquiis
(*I Reg. viii, 2*) invenit quod Samuel de principatu
dejectus **1229** orasse se etiam pro dejectis
constitetur; quod nemo sanctorum ad cælestem glo-
riam nisi patientiam servando pervenit; quod ipse
auctor generis humani sputa, colaphos, spineam co-
ronam, crucem, lanceam pertulit, et tamen pro per-
secutoribus oravit.

13. Si vitæ spiritus legentis animum ad studium
prædicationis excitat, statim sequuntur et rotæ,

rioris, et a voluptate carnis. C. Germ., Corb., Norm.,
ut plures non memorem, et a voluntate. Quid mirum
cum Joan. i legamus, non ex sang., neque ex volun-
tate carnis.

f Sues., nostris mentibus radiavit.

g Sues. et Longip., perculit.

h Ebroic., Sag., Val. Cl., Longip., Sues., virgam
minatur.

a C. Germ. et Lyr., ex humilitate.

b Corb., cui consentit Ed. 1502, ulius historiæ mor-
ralitatem per allegoriam intelligentiæ. Sequitur Germ.,
Norm. et alios po lores.

c Norm., Val. Cl., Longip., turtur qui.

d Longip., retorqueamus ad pennulas, id est ani-
mos.

e Ed. 1502, quam, licet errantem, sequuntur poste-

quia in sacris eloquiis invenit Moyses, jubente Domino, contra Ægypti regem in quantis se prædicationis liberæ verbis erexit (*Exod. v, 10*); quod Stephanus a Judæis perfidiantibus diceret: *Vos semper Spiritui sancto restitistis* (*Act. vii, 51*), nec inter lapides timuit (*Ibid., 57*); quod Petrus, fustibus cæsus, ne in nomine Jesu loqueretur, cum magna libertate respondit: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus* (*Ibid., v, 28, 29*); quod Paulus catenarum vinculis stringitur (*Philip. i, 14*), sed tamen verbum Dei non est alligatum (*II Tim. ii, 9*).

14. Si vitæ spiritus ad pœnitentiæ lamenta compungit, sequuntur protinus et rotæ, cum Scripturæ sacræ verba David pœnitentem proferunt; quod et reprehensus a propheta, quia subjectus cœlesti Regi non fuit, subjecto increpanti non erubuit confiteri quod fecit (*II Reg. xii, 13*); quod publicanus, qui reatum suæ nequitiae cognovit, etsi injustus ad templum venit, justificatus a templo rediit (*Luc. xviii, 13, 14*); quod Petrus negationis maculas lacrymis lavit (*Matth. xxvi, 75*); quod latro qui in cruce cognovit culpam, in ipsa jam morte invenit veniam (*Luc. xxiii, 43*). De quibus adhuc rotis eadem propheta replicat, atque subjungit:

VERS. 21. — *Cum euntibus ibant, et cum stantibus stabant; et cum elevatis a terra pariter elevabantur et rotæ, sequentes ea, quia spiritus vitæ erat in rotis.*

15. Hæc, sicut notis, fratres charissimi, ex maxima parte jam dicta sunt, sed iterata descriptione narrantur. Nec nos itaque pigeat eadem breviter exponendo repetere, quæ spiritus per prophetam dignatus est replicando narrare. Hoc enim solum in his verbis novum additur, quod dictum est: *Cum stantibus stabant.* Sunt autem quidam qui usque ad hoc proficiunt, ut terrena quæ acceperunt bene dispensare noverint, misericordiæ operibus intendant, oppressis subveniant. Hi videlicet vadunt, in eo quod se ad proximi utilitatem tendunt. Cum his ergo rotæ gradiuntur, quia sacra eloquia dictorum suorum passus^b in eorum itinere disponunt. Et sunt alii qui in fide quam acceperunt ita ad tenendum fortes sunt, ut adversis quibusque resistere valeant, et non solum minime ad perversitatem trahantur perfidiae, sed etiam perversa loquentes impugnent, eosque ad rectitudinem pertrahant. Cum istis stantibus stant etiam et rotæ, quia eis rectitudinem suam sacri eloquii verba confirmant, cum in eis audiunt: *State et tenete traditiones quas didicistis* (*II Thess. ii, 15*). Et rursum: *Adversarius vester diabolus, tanquam leo rugiens, circuit quærens quem devoret, cui resistite fortes in fide* (*I Petr. v, 8, 9*). Et sunt alii qui omnia terrena despiciunt, nulla quæ prætereunt, possidere dignantur, et in Dei se, ut prædictum est, contemplatione suspendunt. Cum his ergo elevatis et rotæ pariter levantur, quia in quantum quisque

^a Hæc vox *perfidiantibus*, alias insolens, legitur in Mss. C. Germ. et plerisque Norman. In Suess. vero et Longip., *Judæis lapidantibus*.

^b C. Germ., Becc., Rothom., in *ejus itinere*, fortasse *proximi*. Duo priores Cod. habent, *disponuntur*.

ad alta profecerit, intantum ei et sacra eloquia de altioribus loquuntur. Vadunt ergo animalia ad utilitatem proximi, 1230 stant ad custodiam sui, elevantur ad contemplationem Dei.

16. Sed et rotæ pariter vadunt, stant, elevantur, quia quæsitæ sacra lectio talis invenitur, qualis est et ipse, a quo quæritur. Ad activam enim vitam profecisti, ambulat tecum. Ad immobilitatem atque constantiam spiritus profecisti, stat tecum. Ad contemplativam vitam per Dei gratiam pervenisti, volat tecum. Et rursum subditur: *Quia spiritus vitæ erat in rotis.* Quod idcirco secundo dicitur vitæ spiritus in rotis esse, quia Scripturæ sacræ duo sunt Testamenta, quæ utraque Dei spiritus scribi voluit, ut nos a morte animæ liberaret. Vel certe quia duo sunt præcepta charitatis, dilectio videlicet Dei, et dilectio proximi, per quæ utraque nos sacræ Scripturæ dicta vivificant. Secundo ergo dicitur quod spiritus vitæ erat in rotis, quia dilectionem Dei et proximi capimus in eloquiis divinis. Per præcepta enim Scripturæ sacræ reviviscimus, qui mortui in culpa jacebamus. Unde omnipotenti Domino per Psalmistam dicitur: *In æternum non obliviscar justificationes tuas, quia in ipsis vivificasti me* (*Psal. cxviii, 93*). Justificationes enim præcepta Domini dicuntur, in quibus nos corrigendo justificat. De quibus Psalmista aperitius dicit: *In tuis justificationibus meditabor, non obliviscar sermones tuos* (*Ibid., 16*). In eis itaque nos vivificat, quia per hæc nobis spiritualem vitam demonstrat, eamque per afflatum spiritus nostris mentibus infundit. Quod quia quotidie per donum gratiæ in electorum mentibus agitur, recte dicitur: *Spiritus vitæ erat in rotis.*

17. Hæc nobis Scriptura in tenebris vitæ præsentis facta est lumen itineris. Hinc etenim Petrus ait: *Cui benefacitis intendentes, quasi lucernæ lucenti in caliginoso loco* (*II Petr. i, 49*). Hinc Psalmista dicit: *Lucerna pedibus meis verbum tuum, Domine, et lumen semitis meis* (*Psal. cxviii, 105*). Scimus tamen quia et ipsa nobis nostra lucerna obscura est, nisi hanc nostris mentibus veritas illustret. Unde iterum Psalmista ait: *Quoniam tu illuminas lucernam meam, Domine, Deus meus, illumina tenebras meas* (*Psal. xvii, 29*). Quid enim lucerna ardens, nisi lumen est? Sed lumen creatum nobis non lucet, nisi illuminetur a lumine non creato. Quia ergo omnipotens Deus ad salutem nostram sanctorum Testamentorum dicta et ipse creavit, et ipse aperuit, spiritus vitæ erat in rotis. Sequitur:

VERS. 22. — *Et similitudo super capita animalium firmamenti, quasi aspectus crystalli horribilis, extenti super capita eorum desuper.*

18. Hæc, largiente Domino, duobus modis exponemus, ut lectoris judicio quid eligendum censeat relinquantur. Possunt enim firmamenti nomine cœ-

^c Editi, *quia in eis*. Abest in a Germ., Norm., etc.

^d Val. Cl., *similitudo firmamenti super capita animalium*. Abest animalium in Germ.

^e Pler. Norm., *extenta*, scilicet similitudo.

les: es potestates intelligi. Quod firmamentum recte quasi aspectus crystalli dicitur, quia videlicet ^a crystallum forte quidem nimis est, sed ex aqua solidatur. Et natura angelica, quando creata est, liberum arbitrium accepit, utrum vellet in humilitate persistere, et in omnipotentis Dei conspectu permanere, ^b an ad superbiam laberetur, et a beatitudine caderet, per similitudinem aqua fuit. Sed quia cadentibus aliis, sancti angeli in sua beatitudine persisterunt, atque hoc acceperunt in munere, **1231** ut jam cadere omnino non possint, in eis natura sua, quia jam ^c duci mutabiliter non potest, quasi in magnitudinem crystalli durata est. Quod crystallum horribile et extensum super capita animalium dicitur, quia illæ potestates angelicæ, quæ omnipotentis Dei conspectui assistunt, nobis adhuc in hac corruptione positæ, terribiles atque pavendæ sunt. Quorum nuac gaudia, quia sensum nostrarum mentium excedunt, super capita animalium esse memorantur. Quis enim in carue corruptibili positus comprehendere valeat quæ sit illa angelorum ineffabilis et sine fine lætitia? quæ beatitudo, sine defectu vultum videre creatoris, atque in ejus delectatione sine immutatione persistere?

49. Potest autem firmamenti nomine ipse per figuram noster Redemptor intelligi, verus Deus super omnia, et factus inter omnia homo perfectus, in quo nostra natura apud Patrem confirmata est. De quo etiam per Psalmistam prophetando dicitur: *Fiat manus tua super virum dexteræ tuæ, et super filium hominis quem confirmasti tibi* (Psal. LXXIV, 18). Humana etenim natura priusquam a creatore omnium susciperetur, terra erat; nam firmamentum non erat. Peccatori quippe homini dictum est: *Terra es, et in terram ibis* (Genes. III, 19). At postquam assumpta est ab auctore omnium, atque in cælis sublevata, et super angelos ducta, firmamentum facta est, quæ terra fuit. Sed firmamentum quod aspicitur, cuius habeat similitudinem, subinfertur, cum dicitur: *Quasi aspectus crystalli horribilis*. Crystallum, sicut dictum est, ex aqua ^d congelascit, et robustum fit. Scimus vero quanta sit aquæ mobilitas. Corpus autem Redemptoris nostri, quia usque ad mortem passionibus subjacuit, aquæ simile juxta aliquid fuit, quia nascendo, crescendo, lassescendo, esuriendo, sitiendo, moriendo, usque ad passionem suam per momenta temporum mobiliter decucurrit. Cujus cursum Propheta intuens, ait: *Exsultavit ut gigas ad currendam viam* (Psal. XVIII, 6). Sed quia per resurrectionis suæ gloriam ex ipsa sua corruptione in

^a In Ebroic., Gemet., Ulic. aliisque Norm., *crystallus fortis*. Neutrius est generis in C. Germ. et aliis, quos sequuntur Editi.

^b Exciderat in Gussanv. vocula *an*, magno sensus et perspicuitatis detrimento, quam revocavimus ex Editis et manu exaratis.

^c Editi, optimo sensu, *dejici mutabiliter*. At in C. Germ. et omnibus Mss. nostris legitur *luci*. In Suess., pro *mutabiliter*, legimus *mirabiliter*.

^d Gemet., Ulic. et alii Norm., *congelescit*.

^e Vatic. et Gussanv., *suspensi sunt*. Nostra lectio est Mss. omnium. Alteri locum dedit Gilotii conje-

A incorruptionis virtutem convaluit, quasi crystalli more ex aqua duruit, ut in illo et hæc eadem natura esset, et in ipsa quæ jam fuerat corruptionis mutabilitas non esset. Aqua ergo in crystallum versa est, quando corruptionis ejus infirmitas per resurrectionem suam ad incorruptionis est firmitatem mutata.

20. Sed notandum quod hoc crystallum horribile, id est pavendum, dicitur. Quis autem nesciat cujus pulchritudinis sit crystallum? Et mirum quomodo in hoc crystallo conveniat pulchritudo cum pavore. Sed omnibus vera scientibus constat quia Redemptor humani generis cum iudex apparuerit, et speciosus justis, et terribilis erit injustis. Quem enim mansuetum aspiciunt electi, hunc eundem pavendum B atque terribilem conspiciunt reprobi. Sed hunc ideo tunc electi terribilem non videbunt, quia modo terrorem illius considerare non cessant. Studiose enim considerant quam terribilis ad iudicium veniat, culpas anteactas deflent, imminentes declinant; pavorem illius quotidie ante oculos mentis ponunt, et quam tremendus **1232** appareat sine cessatione ^e suspecti sunt, atque quotidie timendo agunt ne quando venerit pertimescant. Similitudo ergo super capita animalium firmamenti quasi aspectus crystalli horribilis. Et quia ipse pavor ejus, quem in suis cogitationibus tenent, eorum mentes protegit, recte subjungitur: *Extenti super capita eorum desuper*. Firmamentum hoc quod in similitudinem crystalli super capita eorum animalium apparet, et horribile et extentum est, quia bonorum mentes unde terret, inde protegit. Si enim pavendus in eorum cordibus non esset, ^f protector et modo a peccatis et post a suppliciiis non fuisset. Quia autem semper considerant ^g qui pavor ex iudicio immineat, virtutum pennas in rectitudine conservant. Unde et apte mox subditur:

VERS. 25. — *Sub firmamento autem pennæ eorum rectæ alterius ad alterum.*

21. Tunc pennæ virtutum sub firmamento rectæ sunt, quando bonum quod alter habet, hoc alteri impendit, ut qui terrenam substantiam accepit, indigentis proximi inopiam sublevet; qui doctrinæ gratia plenus est, ignorantis proximi tenebras verbo suæ prædicationis illustret, qui temporali potestate subnixus est, oppressos a violentiis relevet; qui prophetiæ spiritu plenus est, a vita proximi mala imminenti, bona suadendo, declinet; qui gratiam curationis accepit, ^h intercessionem suam saluti infirmantium pie et humiliter impendat; qui, a terrenis actibus liber, soli Deo vacare meruit, pro delinquentura, qui, pro *suspecti*, in marg. annotavit: *vide num sit suspensi*.

^f Sue.s., et modo a peccatis, et post a suppliciiis non eripisset. Secus in C. German. et aliis.

^g Vulgati emendantes Mss., *quis pavor*.

^h Ita omnes Mss. in Edit. Paris. 1518, male, in *cessionem suam*. Gussanv., *intercessionem suam*. *impendat*. Antiquam lectionem omnium Mss. calculo confirmatam fortasse mutavit, quod sensum integrum non crederet. At observare debuit *impendat* optime referri ad *gratiam curationis*.

tibus proximis exoret. Fit autem sæpe ut qui terrena substantia nimis occupatur orationi non quantum debet invigilet. Et fit plerumque ut is qui ad exorandum Dominum cunctis mundi oneribus exutus vacat sustentationem vivendi non habeat. Sed dum dives porrigit alimentum atque vestimentum pauperi, et dum pauper orationem suam animæ divitis impendit, pennæ animalium rectæ alterius ad alterum tenduntur. Nam dum ille mihi verbum prædicationis exhibet, et lumine veritatis ex corde meo ignorantia tenebras expellit, dumque illi ego, quia fortasse a mundi hujus potente opprimitur, solatium meæ defensionis^a impertior, atque hunc de violentis manibus evello, vicissim nobis pennas nostras tendimus, ut nos affectu et ope vicaria ex bono quod accepimus tangamus. Unde bene primus pastor admonet, dicens: *Omniū finis appropinquavit. Estote itaque prudentes, et vigilate in orationibus; ante omnia mutuum in vobismetipsis charitatem continuam habentes, quia charitas operit multitudinem peccatorum. Hospitalitatem invicem sine murmurationibus. Unusquisque sicut accepit gratiam, in alterutrum illam administrantes (I Petr. iv, 7, seq.).* Quod ergo apud Ezechielem penna, hoc apud Petrum apostolum accepta gratia dicitur. Et quod ille ait: *Rectæ pennæ alterius ad alterum*, hoc Ecclesiæ pastor dicit: *Unusquisque sicut accepit gratiam, in alterutrum illam administrantes (Ibid., 10).* Pennæ enim nostræ rectæ jam non sunt, si ad utilitatem nostram solummodo reflectuntur. Sed tunc rectæ sunt, cum in utilitatem proximi dirigimus quod habemus. Quia enim **1233** bona nostra non a nobis sunt, sed ab eo hæc accepimus a quo factum est ut essemus, tanto ea nobis non debemus retinere privata, quanto ea nobis conspicimus ab auctore nostro ad communem utilitatem data. Unde recte Petrus apostolus in exhortatione hujus rei sublit, dicens: *Sicut boni dispensatores multiformis gratiæ Dei (I Petr. iv, 10).* Atque adhuc adjicit: *Si quis loquitur, quasi sermones Dei; si quis ministrat, tanquam ex virtute quam administrat Deus (Ibid., 11).* Ac si aperte dicat: Humiliter impendite bonum proximis, quia scitis vobis non a vobis esse quod habetis. Quælibet enim penna virtutis cum ad proximum impertiendo tenditur, recta non erit, si humilitate caruerit. Sequitur:

Ibid. — Unumquodque duabus alis velabat corpus suum, et alterum similiter velabatur.

22. Quia per corpus actio, per alas vero virtutes signentur, supra jam diximus (*Hom. 4, n. 5*). Et cum dicat: *Sub firmamento autem pennæ eorum recte alterius ad alterum*, querendum est^b qualiter subditur: *Unumquodque duabus alis velabat corpus suum.* Qua in re hoc patenter indicatur, quia et pennas^c alius ad alterum tendebant, et tamen duabus alis corpus proprium velabant. Quid est hoc, nisi quia sic debe-

^a Editi, *impertior*. Præferimus lect. Mss. C. Germ., Norm., etc.

^b Norm. et plur. Mss., *quod item subditur*. Retinimus receptam in Vulgatis lect., quæ est German. et antiquiorum.

^c Ita Suess. et C. Germ., a secunda manu, sed an-

mus virtutes quas accepimus, aliis impendere, ut ea in quibus peccavimus, non desinamus caute cogitare, et reatum nostrum quotidie per timorem et pœnitentiam plangere? Duas enim alas superius, quibus corpus velatur, timorem et pœnitentiam diximus. Sic ergo in claritate crescimus, ut pennas^d tendamus in proximos; et nunquam desinamus cogitare et plangere nosmetipsos. Pennæ tendantur juxta, pennæ cooperiant corpora, ut et de bonis actibus præbeamus exempla, et mala quæ egimus abscondant a judicio timor et pœnitentia. In translatione autem veteri de his alis dicitur: *Singulis duæ conjunctæ, et tegentes corpora eorum.* In quibus verbis intelligitur quia et ipsæ erant pennæ quæ jungebantur alterius ad alterum, et ipsæ quæ eorum corpora cooperiebant.

B Quod per figuram bene accipitur, quia illæ nos virtutes apud omnipotentem Deum protegunt, quas ex charitate proximis impertimur atque conjungimus; cum quibus dum concorditer vivimus, mala quæ fecimus velamus. Possunt ergo etiam per has alas duo præcepta charitatis intelligi, amor scilicet Dei, et proximi. Amando enim Deum, nostra in nobis mala persequimur, id est corpus velamus. Diligendo autem proximum, ei in quo prodesse possumus festinamus, id est alas ad alterum tendimus.

23. Hoc autem quod subditur, *Et alteram similiter velabatur*, in translatione veteri non habetur. Et quæri potest cur postquam dictum est: *Unumquodque duabus alis velabat corpus suum*, subjungitur: *Et alterum similiter velabatur.* Translationem autem **C** Septuaginta interpretum, Aquilæ, Theodotionis, et Symmachi sollicitè perscrutantes, nihil ex his verbis invenimus; sed beati Hieronymi scripta relegentes **1234** agnovimus quia hanc sententiam in Hebræa veritate ita positam, non quidem juxta verbum, sed juxta sensum invenierit. Quæri etenim potest cur postquam dictum est: *Unumquodque velabat corpus suum*, statim subditur: *Et alterum similiter velabatur.* Si enim diceret unum et alterum, loquendi ratio staret. Postquam vero dictum est *Unumquodque*, cur adjicitur *alterum*, cum in unoquoque omnes comprehenduntur? Sed si et perfectorum vitam, et proficientium merita distinguimus, et unumquodque et alterum non irrationabiliter positum videmus. Qui enim et sua desunt, et virtutum pennas ad proximos in exemplum tendunt, procul dubio perfecti sunt. Sunt autem plerique parvulorum qui eorum lacrymas conspiciunt et imitantur. Et qui pudri in suis pravitatibus esse potuissent, sanctos vigilantioresque viros considerant; moxque suis pravitatibus irati, accenduntur ut plangant, et inflammantur ad pœnitentiam. Atque ut velare sanctos corpora sua conspiciunt, ita ipsi quoque lacrymarum suarum alis velantur. Seipos enim magnis increpationibus feriunt; cur qui virtutes non habent peccata sua minime deliqua. Prius legebatur ut habent Editi, *alias ad alterum*. In Val. Cl., *pennas et alas*.

^d Norm. pler. et Longip., *tendamus in proximos; sic pennas tendamus in proximos, ut non desinamus*. Germ. et alii expertes sunt hujus repetitionis.

plorant, si adhuc et illi plangere non desinunt, A qui jam virtutum pennas per exempla ad proximos tendunt.

24. In quibus verbis necesse est ut nos qui parvuli adhuc sumus perfectorum semper et virtutes et lacrymas ante mentis nostræ oculos ponamus. Imitemur quæ in illis aspicimus, ut dum cœperimus per incrementa crescere, possimus ab illo districto examine mala quæ fecimus velare. In assiduis enim fletibus, in quotidiana nostra pœnitentia habemus sacerdotem in cœlis, qui interpellat pro nobis. De quo etiam per Joannem dicitur: *Si quis peccaverit, advocatum habemus apud Patrem, Jesum Christum justum, et ipse est propitiatio pro peccatis nostris* (I Joan. II, 1). ^a Ecce exultat animus cum advocati nostri ^b potentiam audimus. Sed exultationem nostram iterum remordet timor, quia ipse qui nobis advocatus est dicitur justus. Nos enim ^c causas injustas habemus, justus vero advocatus injustas causas nullo modo suscipit, nec verba dare pro injustitia consentit. Quid ergo agimus, charissimi fratres mei? Sed ecce occurrit animo quid agamus. Mala quæ fecimus, et deseramus, et accusemus. Scriptum est: *Justus* ^d *in principio accusator est sui* (Prov. XVII, 17). Quilibet etenim peccator conversus in fletibus jam justus esse inchoat cum cœperit accusare quod fecit. Cur enim justus non sit qui contra suam injustitiam jam per lacrymas sævit? Justus igitur advocatus noster justos nos defendet in judicio, quia nosmetipsos et cognoscimus et accusamus injustos. Non ergo in fletibus, non in actibus nostris, sed in advocati nostri allegatione ^e confidamus, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA VIII.

A *versu 24 quæ supersunt capitis primi explicantur, cum initio capitis secundi; et de Christi divinitate, de verbis Incarnatione, de prædicatione, de Ecclesie congregatione, multiplicatione, unitate, plurimè discribitur.*

1235 Quod per exempla justorum multi proficiunt, superioris locutionis hinc tractatum est. Atque hoc ipsum propheta nobis certius aperit cum his quæ dixerat adjungit:

VERB. 24. — ^a *Et audiebam sonum alarum, quasi sonum aquarum multarum.*

1. Solent in sacro eloquio per aquas, populi designari. Unde per Joannem dicitur: *Aquæ vero sunt populi* (Apoc. XVII, 15). Idcirco autem aquis populus designatur, quia et in vita sonum habet ex tumultu carnis, et quotidie defluit ex decursu mortalitatis. Ut autem sæpe jam diximus, alæ sunt animalium, virtutes sanctorum. Quid est ergo quod propheta alarum sonum audit quas sonum aquarum multarum, nisi quod

^a Sness., ecce exultamus.

^b Val. Cl., patientiam.

^c Editi, causas injustitiæ.

^d Val. Cl., in principio sermonis.

^e C. Germ., Longip. et al., et audivi.

^f Norm., conversione.

^g Ibidem., quanti conversi peccatores.

^h Ita C. Germ., Corb., Suess., Val. Cl. et Norm.

omnipotentis Dei pietate illæ alæ virtutum, quæ in paucis prius sanctis sonabant, etiam nunc prædicatione diffusa, in multarum populorum ^f conversatione resonant? Incarnato enim, passo, ac resurgente Domino, paucæ pennata animalia fuerunt, quia rari valde exstiterunt, qui cœlestia desiderarent, et virtutum pennis se in alta suspenderent. Sed postquam divinitatis ejus prædicatione in mundo diffusa est, quanti jam parvuli, quanti graviores, quanti fortes juvenes, quanti imbecilles, ^g quantæ conversæ peccatrices, ^h quantæ anus virgines per fidem, per spem, per amorem ad cœlestia evolant, quis dicere, quis æstimare sufficiat? Ecce alarum sonitus, qui prius in paucis animalibus fuit, jam nunc in populis resonat, jam nunc mundi multitudinem ad cœlestia desiderium ^B pennæ virtutum levant. Bene ergo dicitur: *Et audiebam sonum alarum, quasi sonum aquarum multarum*, quia, sicut præfati sumus, ille virtutum sonus qui in aurem Dei prius ex paucis sanctis factus est, postmodum ex aquis multis id est ex innumerabilibus est populis multiplicatus. De quo sono adhuc bene additur:

IBID. — *Quasi sonum sublimis Dei.*

2. Quid est quod alarum sonus in sanctis animalibus quasi sonus sublimis Dei dicitur, nisi quod omnipotens Deus et ipse implet mentes sanctorum cœlesti desiderio, et ipse exaudit impletas? Ipse etenim creat in sanctorum cordibus amorem, et ipse ex amantibus cordibus precem suscipit. Negationem suam Petrus flevit amare, sed tamen illic ^C præmittitur quia Jesus respexit Petrum (Luc. XXII, 61, 62). Venit Maria Magdalene post multas maculas culpæ, ad pedes Redemptoris nostri cum lacrymis (Ibid., VII, 38); sed quis illam infudit intus, nisi qui benigne suscepit foris? Quis illam ad lacrymas urgebat per compunctionis spiritum, nisi qui hanc exterius coram **1236** simul recumbentibus recipiebat ad veniam? Redemptor igitur noster peccatricis mulieris mentem ^f extrahebat cum de culpa compungeret, suscipiebat ut a culpa liberaret. Bene ergo iste alarum sonus quasi sonus sublimis Dei dicitur, quia quidquid in sanctorum ^f virtutibus agitur, ejus est gratiæ qui merita largitur:

3. Qui recte per prophetam sublimis Deus esse memoratur. In Scriptura etenim sacra aliquando Deus nuncupative, aliquando vero essentialiter dicitur. Nuncupative enim dicitur, sicut scriptum est: *Eccè constitui te deum Pharaonis* (Exod. VII, 1). Et sicut Moyses ait: *Si quis hoc vel illud fecerit, applica illum ad deos, videlicet ad sacerdotes* (Exod. XXII, 8). Qui rursus dicit: *Diis non detrahes* (Ibid., 28), id est sacerdotibus. Et sicut Psalmista ait: *Deus*

Vulgati, quantæ annosæ virgines. Fortasse legendum, quantæ anus et virgines. Verum aliquid sine Mss. auctoritate adijcere fuit religio.

¹ Anglic. Norm., Val. Cl., mentem et trahebat et suscipiebat; trahebat, etc. In Vatic. legitur extergebat pro trahebat, sequimur C. Germ. Antiq., cui concinit Longip.

¹ Val. Cl., mentibus.

stetit in synagoga deorum, in medio autem ^a deos di-
 judicat (Psal. LXXXI, 1). Essentialiter autem Deus
 dicitur, sicut ipse ad Moysen dicit: *Ego sum Deus*
patris tui, Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob
(Exod. iii, 6). Unde Paulus apostolus volens nuncupative
 Dei nomen ab essentiali discernere, de Redemptore nostro
 locutus est, dicens: *Quorum patres, ex quibus Christus secundum carnem, qui est*
super omnia Deus benedictus ^b in sæcula (Rom. ix, 5).
 Qui enim nuncupative dicitur Deus, ^c inter omnia;
 qui vero essentialiter, Deus super omnia est. Ut ergo
 ostenderet Christum naturaliter Deum, non huic
 Deum tantummodo, sed Deum super omnia esse
 memoravit, quia et electus quisque, sicut præmissimus,
 vel in exemplo justitiæ prærogando positus dici
 Deus potest, sed inter omnia, quoniam nuncupative
 deus; Christus autem Deus est super omnia, quia
 naturaliter Deus. Quem ergo Paulus Deum super
 omnia, hunc Ezechiel propheta Deum sublimem
 nominat. Postquam vero dictum est: *Audiebam sonum*
alarum, quasi sonum aquarum multarum, quia
 adhuc additur: *Quasi sonum sublimis Dei*, etiam
 hoc intelligere possumus quod futurum electis
 omnibus scimus. Alarum etenim sonitus, sicut diximus,
 fuit in prædicatoribus sanctis: aquarum sonitus,
 in conversis et sequentibus populis. Sed idem
 ipse sonitus erit quandoque sonus sublimis Dei, quia
 multitudo, quæ nunc ad fidem per sanctos doctores
 trahitur, quandoque in cœlestem patriam congregabitur,
 ut ibi omnes electi sine fine laudent, cum viderint
 sine fine quem laudent. Et quia tunc perfecte
 corpus Redemptoris efficitur omnis multitudo sanctorum,
 juxta Pauli vocem dicentis: *Quia et ipsa creatura liberabitur*
a servitute corruptionis in libertatem gloriæ filiorum Dei
(Rom. viii, 21); eique ita tunc inhaerent, ut eis
 1237 de corruptione, quæ per resurrectionem vincitur,
 jam nihil in suo sancto amore contradicat, sed unita
 gloriæ sui Redemptoris fiat; recte dicitur: *Quasi sonum*
sublimis Dei.

4. ^d Notandus est ordo describentis, quia prius
 sonus ex alis animalium, qui postmodum quasi sonus
 aquarum multarum, ad extremum vero quasi sonus
 sublimis Dei dicitur. Quod enim prius prædicaverunt
 sancti, hoc postmodum crediderunt atque tenuerunt
 conversi ad fidem populi, qui ad extremum quoque
 liberatori omnium reddent laudem in cœlestia sublevati.
 Sonus itaque animalium fit quasi sonus aquarum,
 et sonus aquarum fit quasi sonus sublimis Dei,
 quia laudem omnipotentis Domini,

^a Ita C. Germ. et pler. Norm., Vulgatis habentibus discernit.

^b Longip., in sæcula amen.

^c Illic vitiosi sunt Editi pl. vet. Paris. 1502 et 1518: *Qui vero essentialiter Deus est. Ut. Deest super omnia. In Gussanvil., qui enim nuncupative dicitur Deus inter omnia, nequaquam essentialiter Deus super omnia est. Sequi debuerat Ed. Vatic. et Gilot. quæ Mss. ad amussim repræsentant. Utitur Gregorius familiari sibi antithesi, dum de Christo loquitur, inter omnia, super omnia. Vide l. xv, Moral., c. olim 10, nunc n. 20; l. xvi, c. olim 14, nunc n. 37; et supra hom.*

A quam prius in mundo pauci, hanc postmodum multi clamaverunt. Et quam nunc multi clamant, cum adhuc eis in semetipsis sua corruptio repugnat, hanc in cœlestem patriam electi omnes suo jam capiti uniti resonabunt. Adhuc autem sanctorum animalium opera virtutesque describuntur, cum subditur:

IBID. — *Cum ambularent, quasi sonus erat multitudinis, ut sonitus castrorum.*

5. Si per sonitum sublimis Dei laus nostri creatoris in cœlesti patria designatur, mirandum non est quod rursus ad sanctorum opera in hac adhuc vita viventium propheticus sermo refunditur, quia sanctus Spiritus in corde prophetarum, quod simul ostendit intus, non simul eiecit per linguam foras.

B Aqua quippe scientiæ qua prophetantis animus repletur, in contemplatione vehementer exuberat. Sed quia angustum est spiritui omne os hominis, id est foramen carnis, ad explendam illam imensitatem quæ conspicitur, proferendo lingua variatur. Postquam ergo sonum alarum quasi sonum sublimis Dei esse conspexit in cœlis, rursus ad terras redit, et pennata animalia quid hic agant loquitur, ut illie summo mereantur, dicens: *Cum ambularent, quasi sonus erat multitudinis, ut sonitus castrorum.* Cum prædicatores sancti mundum prædicando et trahendo circumeunt, animalia ambulant. Et quia hi etiam quos colligunt, statim ut crediderint, in laudem nostri creatoris exsurgunt, fit sonus quasi sonus multitudinis. Et quia in prædicatione eadem bellum contra aereas potestates sumunt, recte subjungitur: *Ut sonitus castrorum.* Cum enim sanctis prædicatoribus fideles populi conjunguntur, contra malignos spiritus in procinctu fidei multitudines castrorum flunt. Et dum quotidie fideles quique cœlestibus desiderii replentur, terrenæ despiciunt, dura sibi pro amore supernæ patriæ proponunt, contra potestates aereas castra ^f flunt, quia armati fide et bonis operibus muniti gradiuntur. Quasi enim quibusdam castris spiritalis exercitus per Paulum ^g dicitur: *Induite vos ^h armaturam Dei, ut possitis stare adversus insidias diaboli, quia non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principes et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritalia nequitiae in cœlestibus (Eph. vi, 11, 12).*

D 5. Sanctorum ergo ⁱ multitudines castra sunt; quæ bellum contra potestates aereas susceperunt. 1238 Unde et sancta universalis Ecclesia ita sub

7, n. 19.

^d Norman., scrutandus est ordo.

^e Suess., Longip., Val. Cl., Norm., Anglic., quæ conspicit, modo hoc modo illud quod aspiciit proferendo lingua variatur. Illius glossematis expertes sunt Germ., Corb. et vetustiores.

^f Sag., figunt.

^g Suess., ducitur, cum ipse dicit.

^h Rothom. et Becc., armatura.

ⁱ Suess. et Longip., multitudines et sonitus castrorum sunt.

specie dilectæ describitur, ut dicatur: *Pulchra es, A etiam damnet (Rom. xiv, 3, 6), quid huic virtus abstinentiæ facta est nisi laqueus culpæ? Unde Psalmista quoque nullam esse abstinentiam sine concordia designans, ait: Laudate eum in tympano et choro (Psal. cl., 4). In tympano enim corium siccum resonat, in choro autem voces concorditer cantant. Quid ergo per tympanum nisi abstinentia, et quid per chorum nisi charitatis concordia designatur? Qui itaque sic abstinentiam tenet, ut concordiam deserat, laudat quidem 1239 in tympano, sed non laudat in choro. Et sunt nonnulli qui dum plus sapere quam necesse est student, a proximorum pace resiliunt, dum eos velut hebetes stultosque contemnant. Unde per se Veritas admonet, dicens: Habete in vobis sal, et pacem habete inter vos (Marc. ix, 49), ut quisquis habere sal sapientiæ studet, curet necesse est quatenus a pace concordiae nunquam recedat. Quod vero de his duabus virtutibus diximus, hoc de cæteris omnibus sentiendum est. Unde Paulus terribiliter admonet, dicens: Pacem sequimini cum omnibus, et sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum (Hebr. xii, 14).*

7. Antiquus vero inimicus castitatem in nobis, si sine charitate fuerit, non timet, quia ipse nec carne premitur, ut in ejus luxuria dissolvatur. Abstinentiam non timet, quia ipse cibo non utitur, qui necessitate corporis non urgetur. Distributionem terrenarum rerum non timet, si eidem operi charitas desit, quia divitiarum subsidiis nec ipse eget. Valde autem in nobis charitatem veram, id est amorem humilem quem nobis vicissim impendimus timet, et nimis e concordiae nostræ invidet, quia hanc nos tenemus in terra, quam ipse tenere nolens d amisit in caelo. Bene ergo dicitur: *Terribilis ut castrorum acies ordinata (Cant. vi, 9), quia electorum multitudinem eo maligni spiritus pertimescunt, quo eos per charitatis concordiam unitos contra se et conglu-*

8. Quanta autem sit concordiae virtus ostenditur, cum sine illa virtutes reliquæ, virtutes non esse monstrantur. Magna enim est virtus abstinentiæ; sed si quis ita ab alimentis absteineat, ut cæteros in cibo dijudicet, et alimenta eadem quæ Deus creavit ad percipiendum cum gratiarum actione f fidelibus

9. Quia autem nil sine concordia Deo placeat, ipsa per se Veritas demonstrat, dicens: *Si offers munus tuum h ad altare, et ibi recordatus fueris quia frater tuus i habet aliquid adversum te, relinque ibi munus tuum ad altare, et vade prius reconciliari fratri tuo, et tunc veniens offeres munus tuum (Matth. v, 23, 24).* Ecce a discordantibus accipere non vult sacrificium, holocaustum suscipere recusat. Hinc ergo C perpendite, quantum sit malum discordiæ, propter quod et illud abjicitur, per quod culpa laxatur. Quia vero electi semper in charitate conjuncti sunt, et hæc eadem eorum charitas sonum laudis reddit auctori, malignis vero spiritibus, id est antiquis suis hostibus pœnam incutit timoris, recte nunc de pennatis animalibus dicitur: *Cum ambularent, quasi sonus erat multitudinis, ut sonitus castrorum.*

10. J Libet autem ab exortu sanctæ Ecclesiæ fidei oculo usque ad finem mundi tendere, et hæc eadem castra quomodo ambulent videre. h Castra enim multitudines appellantur exercitus, cum in procinctu pergunt, aut in certo quolibet loco in itinere demorantur. Castris ergo via est vita præsentis sæculi, omnibus concorditer viventibus sanctis. Alia autem sunt castra prædicantium, qui huc illucque pro colligendis animabus in sancti operis procinctu laborant. Alia castra continentium, atque ab hoc mundo recedentium, qui contra malignorum spirituum bella quotidie in corde se præparant. Alia castra bonorum conjugatorum, qui viventes in amore omnipotentis Dei concorditer, sic vicissim sibi carnis debitum solvunt, ut tamen quid Deo de bonis operi-

11. C. Germ. et Val. Cl., *deliquit adversum te. Pugnât hæc lectio contra textum Græcum et versiones.*
 i Vatic., *mendose, debet.* Prævilt Ed. Paris. 1518 et 1571. Emendantur ex Mss. Anglic. et nostris.
 k C. Germ., Longip., Val. Cl., *castra enim multitudinis.*

a Edili, *tanto agitur.*
 b Edili, *superflue, quia si quælibet.*
 c Longip., *concordiæ humili nostræ.*
 d Corrigenda Ed. Gu: sanv., in qua legitur *admisit.*
 e Vatic., *munitos.*
 f Editoribus placuit adjicere in, quod abest a Mss. omnibus.
 g Vulgati, *contradicentibus Mss., pacem sectamini.*

bus debeant, nullatenus obliviscantur. Sed et si qua ut homines delinquant, hæc incessanter piis actibus redimunt. Quia ergo distincti fidelum ordines, ab exortu sanctæ Ecclesiæ usque ad finem mundi concorditer viventes, contra potestates aereas dimicant, castra ambulant; et fit quasi quidam castrorum sonitus, quia in eis ad laudem omnipotentis Dei et virtutum gladii et arma miraculorum sonant. De sanctis vero animalibus adhuc subditur :

110. — *Cumque starent, demittebantur pennæ eorum.*

11. Stant sancta animalia quando ea quæ Dei sunt intenta contemplatione considerant. Sed eorum pennæ deponuntur, quia dum alta Dei judicia aspiciunt, suæ eis virtutes vilescunt. Quod aperte exponitur cum statim subditur :

Vens. 25. — *Nam cum fieret vox super firmamentum quod erat super caput eorum, stabant et submittebant alas suas.*

12. Firmamentum superius sub intellectu duplici **1240** iudicavimus exponendum. Possunt enim, sicut dictum est (*Hom. 1, n. 18, 19*), firmamenti nomine cœlestes potestates intelligi. Et potestati firmamenti nomine incarnatus Unigenitus, per hoc quod in eum natura nostra ad aeternitatem firmata est, designari. Prius ergo quid sentimus de angelis, et postmodum de Domino angelorum, loquamur. Ecce enim dicitur : *Cum fieret vox super firmamentum, stabant, et submittebant alas suas.* Quo in loco, hoc primo sciendum est, quia submittere, non ab inferiori ad superiora tendere, sed a superiori ad inferiora alas deponere debet intelligi, propter hoc quod præmissum est : *Cum starent demittebantur pennæ eorum.* Quærendum itaque nobis est quæ sit vox quæ super firmamentum fit. Sed eandem vocem melius intelligimus, si, ab imis ad superiora gradientes, quasi quibusdam passibus ascendamus. Sicut auditus corporis excitatur voce, ita sensus mentis excitatur intellectu, qui de interioribus agitur. Vox ergo est in mente, quasi quidam sonus intelligentiæ. Sed sciendum est quia nostris sensibus aliquando vox carnis loquitur, aliquando vox animæ, aliquando vox firmamenti, aliquando vox quæ super firmamentum est.

13. Ponamus enim ante oculos quod quispiam sit læsus a proximo, qui ex humana ratione cogitat ut vicem læsioni reddat, malum pro malo retribuatur, huic vox carnis loquitur in mente, quia cum divina mandata præcipiant bene nos facere his qui nos oderunt (*Matth. v, 44*), quisquis malefacere se odientibus cogitat, in ejus animo vox carnis sonat. Multa terrena quotidie agimus, post hæc ad orationem redimus. Accenditur ad compunctionem animus, sed earum rerum quas egimus imagines versantur in mente, et intentionem compunctionis præpediunt in oratione; et quod volentes foris egimus, hoc interiorius patimur inviti, ut quædam cogitationum phantasmatum mentem per imagines corporeas dispergant,

A ne stricte totam in oratione se colligat. Hæc quoque vox carnis est.

14. Cum vero et ista subigimus, atque ab oculis mentis cunctas corporeas imagines effugamus, ipsam in nobismetipsis naturam animæ quærentes, qualis sit quæ carnem vivificare potest, sed semetipsam siringere in bonis cogitationibus sicut desiderat non potest, invenimus quemdam intellectualem spiritum per creatoris potentiam viventem, corpus quod sustinet vivificantem, sed tamen oblivioni subditum, mutabilitati subjectum, quem sæpe timor afficit, letitia extollit. Ipse itaque intellectus animæ vox ejus est, quia sonat quod est, quæ tamen adhuc vox sub firmamento est.

B 15. Sed transcendentem animam, vocem de firmamento quærimus, cum illa sanctorum angelorum innumera multitudo in omnipotentis Domini conspectu qualis sit investigamus, quæ sit in eis sine lineæ festivitas visionis Domini, quæ letitia sine defectu, qui amoris ardor non crucians, sed delectans; quantum in eis sit desiderium visionis Dei cum satietate, et quanta satietas cum desiderio. In quibus nec desiderium pœnam generat, nec satietas fastidium parit. Quomodo inhærendo beatitudini sint beati, quomodo contemplando semper aeternitatem sint æterni, quomodo conjuncti vero **1241** lumini facti sint lux, quomodo aspicientes semper incommutabilem mutati sint in incommutabilitatem. Sed cum ista de angelis cogitamus, adhuc vox de firmamento est, non super firmamentum.

C 16. Transeat ergo animus, et ab ipsis transcendat omne quod creatum est. In solo creatoris sui lumine fidei oculos figat, quod unus vivificet omnia qui creavit Deus; quod ubique est et ubique totus est; quod incircumscribitus et incomprehensibilis sentiri potest, et videri non potest; quod nusquam deest, et tamen ab iniquorum cogitationibus longe est; quod nec ibi deest, ubi longe est, quia ubi non est per gratiam, adest per vindictam; quod omnia tangit, nec tamen æqualiter omnia tangit. Quædam enim tangit ut sint, nec tamen ut vivant et sentiant, sicut sunt cuncta insensibilia. Quædam tangit ut sint, vivant, et sentiant, nec tamen ut discernant, sicut sunt bruta animalia. Quædam tangit ut sint, vivant, et sentiant, et discernant, sicut est humana et angelica natura. Et cum ipse nunquam sibi metipsum sit dissimilis, dissimiliter tamen tangit dissimilia. Quod ubique præsens est, et inveniri vix potest; quod stantem sequimur, et apprehendere non valemus. Ponamus ergo ante oculos mentis quæ illa natura sit quæ tenet omnia, implet omnia, circumplectitur omnia, superexcedit omnia, sustinet omnia. Nec alia ex parte sustinet, atque alia superexcedit; neque alia ex parte implet, atque alia circumplectitur; sed circumplectendo implet, implendo circumplectitur, sustinendo superexcedit, superexcedendo sustinet. Fluxus naturæ potentiam cum strictus in ea cogitat animus, vox super firmamentum fit, quia ejus intellectum concipit, qui

et angelorum sensum sua incomprehensibilitate transcendit.

17. Cum ergo vox super firmamentum fit, stant animalia, et submitunt alas suas, quia sanctorum mentes cum creatoris sui potentiam intenta contemplatione considerant, vilescunt eorum animo virtutes quas habent; et tanto sunt apud se humiles, quanto eis illud alium est quod super angelos sonat. Fortasse enim doctores sunt; sed cum coeperint tacita mente cogitare quæ sit ineffabilis Dei sapientia, quæ mentes hominum sine strepitu verborum docet, et quomodo hæc eadem sapientia si auditorum mentes non doceat, vox docentium vacue laborat, sua eis doctrina protinus vilescit, quia neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus (I Cor. iii, 7). Fortasse prophetæ sunt; sed cum tacita mente considerant quia prophetiæ suæ oculo simul omnia Divinitatis mysteria penetrare non possunt, quoniam sicut ait Apostolus: *Ex parte cognoscimus, et ex parte prophetamus* (I Cor. xiii, 9), in illa immensitate secretorum vident quia parum est omne quod vident, atque ex ipsa immensa altitudine luminis considerant quam minus sit illud quod intento oculo quasi per rimas viderunt. Deponant ergo alas suas, cum vox super firmamentum fit, id est humiliantur in eo quod apprehendunt cum superna conspiciunt quæ ab eis comprehendendi non possunt.

18. Sæpe etiam sanctorum cogitationibus ipsa quæ habent bona blandiuntur, ut eorum mentes in aliqua sui fiducia elevent; sed protinus ad occulta Dei iudicia, **1242** recurrunt, quomodo alii ex virtutibus ad infernum per elationem corruunt, alii ex vitiiis correcti ad cælum per humilitatem levantur. Unde nos ad humilitatem revocans Propheta terret et admonet, dicens: *Venite, et videte opera Domini, quam terribilis in consiliis super filios hominum* (Psal. lxxv, 5). Quis enim digne considerare valeat quantus super nos terror sit consiliorum Dei, quando et alter ex virtutibus in finem tendit ad vitia, et alter ex vitiiis in virtutibus concludit finem? Quia juxta Salomonis vocem: *Sunt justi atque sapientes, et opera eorum in manu Dei. Nec tamen scit homo utrum amore vel odio dignus sit, sed omnia in futuro servantur incerta* (Eccle. ix, 1), Et: *Est via quæ videtur hominibus recta, et novissimum ejus ducit ad mortem* (Prov. xiv, 12). Hæc itaque occulti iudicii profunda cogitare, quid est aliud quam alas deponere, id est de nulla iam virtute confidere, sed sub magno timore trepidare? Sive enim omnipotentis Dei naturam considerent, sive ejus iudicia perpendant, trepidant, pertimescunt. Eis ergo quasi alas deponere est virtutes quas habent humiliare.

19. Sic Abraham alas deposuit, qui quando loqui cum Deo cepit, pulverem et cinerem se esse cognovit dicens: *Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis et cinis* (Genes. xviii, 27)? Sic Moyses alas deposuit, qui eruditus omni scientia Ægyptio-

rum (Act. vii, 22), mox ut verba Domini audivit, verba se non habere deprehendit, dicens: *Obsecro, Domine, non sum eloquens ab heri et nudius tertius. Ex quo enim locutus es ad servum tuum, impeditioris et tardioris lingue sum* (Exod. iv, 10). Ac si aperte diceret: Postquam a te verba vitæ audio, confasum me in verbis prioribus agnosco. Sic Isaias, cujus vita Domino ad prædicandum placuerat, cum, eundem Dominum contemplatus, carbone de altari in ore tactus est, ait: *Væ mihi quia tacui, quia vir pollutus labiis ego sum* (Isai. vi, 5). Ecce ad superiora sublevatus, sibi met ipsi de labiorum pollutione displicuit. Nisi enim cælestis munditiæ alta conspiceret, esse se judicabilem non invenisset. Sic loquente Domino Jeremias clamat: *A, a, a, Domine Deus, ecce nescio loqui, quia puer ego sum* (Jerem., i, 6). Juxta enim ea verba quæ audiebat verba se non habere cognoverat. Sic Daniel sublimem visionem videns, per plurimos dies elanguit et ægrotavit (Dan. viii, 27), quia hi qui in virtutibus fortes sunt, cum altiora Dei conspiciunt, in sua sibi met æstimatione infirmi atque imbecilles fiunt. Sic beatus Job, de quo Dominus amicis illius dixit: *Non estis locuti coram me rectum, sicut servus meus* (Job. xlii, 7), cum verba Dei colloquentis audiret, respondit, dicens: *Insipienter locutus sum, et quæ ultra modum excederent scientiam meam* (Ibid., 3). Et paulo post: *Idcirco ipse me reprehendo, et ago poenitentiam in favilla et cinere* (Ibid., 6). Qui enim quantum ad homines sapienter locutus fuerat, loquentem sibi Deum audiens, insipienter se locutum fuisse reprehendit, quia in contemplatione veræ sapientiæ sua ei sapientia viluit. Ad vocem ergo desuper venientem animalia alas deponunt, quia virtutem Dei sive in natura sua contemplari requiramus, sive in occultis iudiciis investigare cogitemus, pro eo quod ejus alta nobis impenetrabilia sunt, nostra nobis si qua inesse bona credebantur vilescunt. Et qui in quantalacunque scientia volare credebamur, invisibilem **1243** super nos naturam, et impenetrabilia ejus iudicia perpendentes, submissis alis humiliter stamus. Sequitur:

VERS. 26. — *Et super firmamentum quod erut imminens capiti eorum, quasi aspectus lapidis sapphiri, similitudo throni; et super similitudinem throni, similitudo quasi aspectus hominis desuper.*

20. Quid per thronum nisi illæ virtutes angelicæ designantur, quæ ipsos quoque angelos dignitate loci superioris excedunt? Nam cum angeli nuntii dicantur, et sæpe angeli ad annuntianda quædam hominibus veniant, throni missi ad ministerium nuntii nusquam leguntur, quia eis longe sublimius creator omnium præsidet. Unde Paulus apostolus ordines cælestium agminum, quos ad tertium cælum raptus viderat, describens, ait: *Sive throni, sive dominationes, sive principatus, sive potestates, omnia per ipsum, et in ipso creata sunt* (Col. i, 16). Thronos igitur ante eos angelorum ordines dixit, quibus illos præ-

• Norm. et Longip., *amplitudine.*

• Sues., *sunt stulti atque sapientes.*

• Longipont., *videbamur.*

latos esse cognovit. Bene autem thronus lapidi sapphiro comparatur, quoniam lapis sapphirus aereum habet colorem. Virtutes ergo cœlestium lapide sapphiro designantur, quia hi spiritus, quibus Deus omnipotens altius præsidet, superioris loci in cœlestibus dignitatem tenent. Super thronum vero ^a similitudo hominis, quia et super illas virtutes, quæ et ipsos angelos antecedunt, nostri est gloria Redemptoris. Notandum ergo qui ordo servatur. Super animalia enim firmamentum, super firmamentum thronus, super thronum homo esse describitur, quia et super sanctos homines adhuc in hac corruptione corporis viventes angeli, et super angelos superiores et Deo proximæ angelicæ potestates, super potestates vero Deo proximas elevatus est Mediator Dei et hominum homo Christus Jesus.

21. Sin vero, ut prædiximus, firmamenti nomine Mediator Dei et hominum pro assumpta humanitate debet intelligi, quia sub unius nominis appellatione solent per prophetiæ spiritum multa signari, vox super firmamentum facta est, quæ super baptizatum Dominum de cœlo sonuit, dicens : *Tu es Filius meus dilectus, in te complacui* (*Luc. III, 22*). Vel sicut per evangelistam alium dicitur : *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui* (*Matth. III, 17*). Quæramus igitur quomodo hanc vocem animalia audiunt, et alas deponunt. Habacuc propheta requisitus dicat : *Domine, audivi auditum tuum, et timui; consideravi opera tua, et expavi* (*Habac. III, 1*). Quid est autem quod Pater de Filio loquitur, dicens : *In quo mihi complacui*? Omnis enim qui pœnitendo corrigit aliqua quæ fecit, eo ipso quod pœnitet, se sibi displicuisse iudicat, quia emendat quod fecit. Et quia omnipotens Pater, sicut intelligi ab hominibus poterat, humano modo de peccatoribus locutus est, dicens : *Pœnitet me fecisse hominem super terram* (*Genes. VI, 6*), quasi sibimetipsi displicuit in peccatoribus quos creavit. In solo autem sibi unigenito Domino nostro Jesu Christo complacuit, quia hunc inter homines hominem creasse eum non pœnituit, in quo peccatum nullum omnimodo invenit, sicut de illo per Psalmistam dicitur : *Juravit Dominus et non pœnitebit eum, tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech* (*Psal. CIX, 4*). In solo ergo sibi Redemptore nostro complacuit Pater, quia **1244** in eo solo non invenit culpam, in qua se reprehendat quasi per pœnitentiam.

22. Sancta itaque animalia vocem super firmamentum audiant, et pertimescant, quia si solus sine peccato est, in ejus innocentia aspiciunt in quantis ipsa quotidie delinquant, quæ necesse est ut incessanter defleant. Considerent quoque quia et ipse auctor vitæ sine passionis dolore ex hac vita non exiit. Et hæc ergo vox super firmamentum facta est, quia omnipotentis Patris sententia etiam de morte ac resurrectione Unigeniti processit. Sed cum vox su-

^a Idem Codex : *similitudo hominis designatur.*

^b Sues. et Longip., *virtutibus polleant*, scilicet *justi*. Ibid., laudati Codices, *quid enim digna est*. Val.

A per firmamentum fit, stant animalia, et submittunt alas suas, quia sancti quique cum ipsum quoque Unigenitum flagellatum in hoc mundo conspiciunt, deponunt si quid de suis meritis præsumunt. Nam si ipse hinc sine flagello non exiit, qui venit sine peccato, quomodo flagellis digni non erant, qui huc cum peccato venerunt? Ipsum ergo firmamentum, quod est super caput animalium, id est quod transcendit mentes sanctorum, habet super se vocem, quia Redemptor noster eam quæ cum Patre disposuit ex divinitate sententiam pertulit in carne, quam audientes justii terrentur, et omnem de suis viribus præsumptionem deponunt. Quibuslibet etenim ^b virtutibus polleat, quid digna est vita peccatorum, si et ejus vita pro nobis flagello subjacuit, quæ subdita **B** nulli peccato fuit?

23. Sed ecce gravis nobis quæstio oritur, cum dicitur quia super firmamentum quod erat imminens capiti eorum, quasi aspectus lapidis sapphiri, similitudo throni. Si enim per firmamentum Dominus, et per lapidem sapphirum, et similitudinem throni summæ illæ potestates angelicæ figurantur, quomodo super firmamentum, id est super Dominum esse credendæ sunt, cum et mox subditur : *Et super similitudinem throni, similitudo quasi aspectus hominis desuper*? Nam si ita, ut dictum est, per firmamentum exprimitur Dominus, et rursus homo accipitur Dominus, qua ratione potest intelligi et ipse super thronum, et ipse sub throno? Sed astrictos hujus quæstionis nodos ipse solvit, de quo loquimur, qui afflatu sancti Spiritus ea quæ clausa sunt aperit. Incarnatus enim Unigenitus Patris per hoc quod homo factus est, infra angelos fuit, sicut de eo scriptum est : *Minuisti eum paulo minus ab angelis* (*Psal. VIII, 6*). Resurgens autem et ascendens in cœlos, omnibus angelicis potestatibus præsidet, sicut de eo illic rursum scriptum est : *Omnia subjecisti sub pedibus ejus* (*Ibid., 7*). Et sicut ipse ait : *Data est mihi omnis potestas in cœlo et in terra* (*Matth. XXVIII, 18*). Firmamentum ergo sub throno, et homo super thronum est, quia per humanæ assumptionem naturæ et ipse est sub angelis natus, et ipse super angelos exaltatus. Qui et priusquam per resurrectionis exaltaretur gloriam, divinitate super angelos fuit; sed tamen ab angelis, ut dictum est, humanitate minoratus, ex qua morti subjacuit. At postquam mortem resurgendo calcavit, humanitatem suam etiam ^c majestatis archangelorum superposuit. Prius itaque thronus super firmamentum, et post homo super thronum visus esse describitur, quia humani generis Redemptor humanitatem, quam descendendo sub angelis assumpsit, ascendendo super angelos exaltavit. Sic vero factum eum sub angelis dicimus, **1245** sicut factum sub lege, prædicante Apostolo, audivimus (*Philip. II, 9*). Assumptam ergo humanitatem

Cl., *quæ digna est.*

^c Editi, *majestatis angelorum*. Sequimur Germ., Norm., Anglic.

sub angelis accipimus pro ea minoratione in qua dignatus est apparere.

24. Nam mox ut Verbum caro factum est, mox Deus homo potestate super angelos fuit. De ipso quippe ante passionem scriptum est : *Ecce angeli accesserunt, et ministrabant ei* (Joan. 1, 15; Matth. 17, 41). Sed tamen ut humanitatis ejus infirmitas monstraretur, rursus de eo scriptum est : *Apparuit illi angelus de caelo, confortans eum* (Luc. 22, 43).^a In documento ergo utriusque naturæ huic et angeli ministrare, hunc et angelus confortare describitur. Unus quippe in utraque natura, quoniam qui Deus ante sæcula existit, homo factus est in fine sæculorum. Cui tamen ante passionem suam et angeli ministrare, et hunc angelus confortat. Post passionem vero atque resurrectionem ejus, huic angeli ministrare possunt, sed jam hunc confortare non possunt, quia, ut prædictum est, etsi prius firmamentum sub throno apparuit, jam tamen homo super thronum est. In cujus persona, ut propheta sanctus adunationem utriusque naturæ se vidisse ostenderet, protinus adjunxit :

VERS. 27. — *Et vidi quasi speciem electri.*

25. Quid est quod aspectus hominis videtur in throno quasi species electri, nisi quod in electro, sicut longe superius diximus (Supra hom. 2, n. 14), aurum argentumque miscetur, ut res una ex metallis duobus fiat? In qua et per argentum auri claritas temperatur, et per auri claritatem species clarescit argenti. In Redemptore autem nostro^b utraque natura, id est divinitatis et humanitatis inconfuse ac inseparabiliter unita sibi atque conjuncta est ut et per humanitatem divinitatis ejus claritas nostris posset oculis temperari, et per divinitatem humana in eo natura claresceret, atque exaltata fulgorem ultra hoc quod creata fuerat haberet. Ipse vero aspectus hominis super thronum, et species electri quam vidit qualis ei apparuerit adhuc describens subjungit :

IBID. — *Velut aspectus ignis intrinsecus per circuitum, a lumbis ejus et desuper; et a lumbis ejus usque deorsum vidi quasi speciem ignis splendentis in circuitu.*

26. Quid est quod Mediator Dei et hominum homo Christus Jesus a lumbis et desuper aspectum ignis intrinsecus per circuitum habere describitur, et a lumbis et deorsum speciem ignis splendentis in circuitu? Investigandum namque est quare a lumbis et desuper ignem intrinsecus, nec tamen splendentem ignem habere narratur; a lumbis vero et deorsum habere ignis speciem dicitur, non tamen hunc habere

^a Ita Mss. omnes, a quibus quantum aberrant Vulgati, ubi legitur, *indumento ergo utriusque naturæ*. Sanè non recte dicitur Verbi indumentum esse Divinitatem. Quasi vero eam tanquam vestimentum posset deponere, essetque ipsi pro accidenti non pro essentia. Documentum autem hic significat argumentum, testimonium, exemplum.

^b Illic in diversa abeunt Mss. C. Germ. et Ebroic.: *utraque natura unita sibi atque conjuncta est*. Longip., *utraque naturæ id est divinitatis et huma-*

intrinsecus memoratur, quia et splendentem et in circuitu hunc habere describitur. Quid enim lumborum nomine, nisi propago mortalitatis exprimitur? Propter quod etiam de Levi dicitur quia adhuc in lumbis patris erat cum Melchisedech occurrit Abrahæ (Hebr. vii, 10). De lumbis vero Abrahæ virgo Maria exiit, in cujus utero Unigenitus Patris per Spiritum sanctum 1246 incarnari dignatus est. Ex qua incarnatione universo innotuit mundo Deus, sicut per Psalmistam dicitur : *Accingere e gladium tuum circa femur tuum, potentissime* (Psal. xlii, 4). Gladium etenim circa femur potentissimus sumpsit, quia sermo prædicationis illius ex incarnatione convaluit. Quid vero iste ignis designat, nisi ardorem sancti Spiritus, qui corda quæ repleverit incendit? De quo ipsa Veritas dicit : *Ignem veni mittere in terram* (Luc. xii, 49). Quid est ergo quod in hoc aspectu hominis qui prophetæ apparuit a lumbis superius intrinsecus per circuitum ignis ardet, a lumbis vero inferius non ignis intrinsecus, sed in circuitu resplendet, nisi quod ante incarnationem unigeniti Redemptoris nostri, sola intra se Judæa ardorem amoris ejus habuit; post incarnationem vero illius in circuitu ejus ignis resplenduit, quia in universo mundo gentibus claritatem sancti Spiritus effudit? Prius ergo ignis intrinsecus erat, sed splendor non erat, quia Spiritus sanctus in multis quidem^d patribus Judæam replebat, sed ad notitiam gentium necdum ejus lumen emicuerat. A lumbis vero ejus et deorsum ignis in circuitu splendet, quia postquam de Virgine carnem sumpsit, in humano genere longe lateque sancti Spiritus dona dilatavit. Et notandum quod ignis iste a lumbis superius per circuitum esse describitur, non extrinsecus sed intrinsecus, quia amoris flamma, sicut dictum est, in electis atque spiritalibus viris ubique in suis finibus Judæam replevit. Nec tamen exibat extrinsecus, quia seso in multitudinem gentium non dilatabat. Quæ ardoris flamma visa est postmodum in circuitu splendere, quia per mundi cardines in universis gentibus omnipotentis Dei cœpit amor exrescere.

27. Erat ergo prius ignis intrinsecus, cum Jacob diceret : *Salutare tuum exspectabo, Domine* (Genes. xlii, 18). Quod enim salutare dicimus Latine, hoc verbo Hebraico Jesus dicitur. In quo verbo beati Jacob mens ostenditur quomodo Jesu desiderio ardebat, quem se moriens exspectare perhibebat. Ardebat ignis cum Moyses diceret : *Si inveni gratiam in conspectu tuo, ostende mihi temetipsum, ut videam te* (Exod. xxxiii, 13). Ardebat ignis in mente cum David diceret : *Sitivit anima mea ad Deum vivum;*

nitatis inconfuse atque inseparabiliter sibi sunt unitæ. Ad hanc lectionem valde accedit Gussanv. In Norm. Anglic. et Suess., quibus concinunt Vaic. et Paris. 1502 et 1518 : *natura divinitatis et humanitatis inconfuse unita sibi atque conjuncta est.*

^c Norm., *gladio tuo.*

^d Ita C. Germ., consentientibus Norm. et aliis Mss., quos Gussanv. laudat, necnon vet. Edit. In aliis legitur *partibus loco patribus.*

quando veniam ^a et parebo ante faciem Dei mei? (Psal. xli, 3.)? Qui incarnationem Verbi desiderans, ait: *Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam, et salutare tuum da nobis* (Psal. lxxxiv, 8). Ardebat ignis cum Simeon, de corruptione vitæ præsentis exire desiderans, audivit non prius visurum se mortem, nisi videret Christum Dominum (Luc. ii, 26). Sed ecce jam ignis iste quasi sub lumbis exterius resplendet, quia universa gentilitas incarnati Dei est amore succensa.

28. Quod tamen intelligi et aliter potest, quia Redemptor noster Deus Dominus Jesus Christus per humanitatem suam hominibus innotuit, qui per divinitatem notus angelis et ante incarnationem fuit. Nobis ergo a lumbis inferius resplendet in circuitu, cujus ignis intrinsecus a lumbis superius ardet in cælo, ^b quia illi cælestes spiritus **1247** eum in divinitate sua conspiciunt, et amoris ejus ignibus accenduntur. Nos vero, qui hunc ex assumpta humanitate diligimus, adhuc in hac corruptibili vita positi, splendorem ignis illius foris habemus. Unus itaque super thronum est, qui et super lumbos ignem intrinsecus habet in angelis, et sub lumbis ignem in circuitu habet in hominibus, quia in omne quod ab angelis amatur, per omne quod ab hominibus desideratur, unus est qui in cordibus ardet amantium. Hinc est enim quod magnæ illæ potestates angelicæ Seraphin, id est incendium, nominantur. Hinc de ipso omnium Creatore scriptum est: *Deus noster ignis consumens est* (Hebr. xii, 29; Deut. iv, 24). Ignis enim Deus dicitur, quia flammis amoris sui incendit mentes quas replet. Et idcirco seraphin incendium dicuntur, quia potestates ei proximæ in cælis inæstimabili amoris ejus igne succensæ sunt. Ex hoc igne succensa ardent in terra corda iustorum. Hoc igne cæfacta redeunt ad penitentiam corda peccantium, quæ inflammata vehementer timorem in amorem vertunt. Nam quæ prius tabescere metu cœperant, postmodum igne amoris flagrant. Et quia ejus membra sunt electi angeli in cælo, ejus membra sunt conversi homines in terra; unus homo est qui et super lumbos ardet intrinsecus, et sub lumbis inferius ignis sui splendorem in circuitu emittit, quia et angelos ad amorem suum per divinitatem tenuit, et homines ad sancti ardoris sui desiderium ex humanitate revocavit. Sequitur:

VERS. 28. — *Velut aspectus arcus, cum fuerit in nube in die pluvie.*

2). Arcum omnipotens Deus inter se atque homines in signo posuit, ut ultra mundum diluvio non deleteret, dicens: *Arcum meum ponam in nubibus, et erit signum fœderis inter me et inter terram. Cumque obduzero nubibus cælum, apparebit arcus meus in nubibus, et recordabor fœderis mei vobiscum* (Genes. ix, 13). Unde et in arcu eodem color aquæ et ignis si-

^a Ita C. Germ. et pl. Mss. In Editis (si vetustiores excipias), et *apparebo*.

^b In Editis accersi a gratis littera, illic pro illi legitur, reluctantiibus Mss.

^c Corruptus est hic locus in Gussanv.; legitur enim: et ignis qui apparuit, ut quasi.

mul ostenditur, quia et ex parte est cœruleus, et ex parte rubicundus, ut utriusque iudicii tes is sit, unius videlicet faciendi, et alterius facti, sed quia mundus quidem iudicii igne cremabitur, sed jam non ulterius faciendi, aqua jam diluvii non deletur (II Petr. iii, 7). Quid est autem quod splendentem ignem a lumbis hominis throno præidentis, sicut aspectus arcus cum fuerit in nube in die pluvie, propheta conspexit? Quia enim per ignem, sicut dictum est, ardor sancti Spiritus designatur, quæ similitudo est arcus et spiritus ^e ut ignis qui apparuit quasi aspectus arcus apparuisse diceretur? Sed si ipsi quam prædiximus visioni arcus intendimus, quomodo arcus significet spiritum videmus. In arcu quippe, sicut præfatus sum, aqua et ignis apparent. Et post Mediatoris adventum, eo virtus Spiritus sancti in humano genere claruit, quo electos Dei et aqua baptismatis lavit, et igne divini amoris incendit. Quasi enim admisto colore aquæ simul et ignis quidam arcus in nube ^d ad propitiationem ponitur, cum Veritas dicit: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei* (Joh. iii, 5). Qui arcus in nube est in die pluvie, quia in dominica incarnatione, et in effusione prædicationis ostenditur, **1248** ut ad veniam corda credentium, ^e Domino parcente, revocentur. Nubem enim Redemptoris carnem non inconvenienter accipimus, de qua per Ps inistata dicitur: *Qui ponit nubem ascensum suum* (Psal. ciii, 3). Nubem quippe ascensum suum posuit, quia is qui divinitate ubique est, carne ad cælestia ascendit. Expleta vero omni mystica visione, subjungit:

IBID., ET CAP. II, VERS. 1. — *Hic erat aspectus splendoris per gyrum, et hæc visio similitudinis gloriæ Domini.*

30. Quid enim in universo mundo sancti Spiritus gratia agat aspiciens, ait: *Hic erat aspectus splendoris per gyrum*. Quæ vero interius ejusdem sancti Spiritus gloriæ maneat, considerare volens, sed sicut erat non valens, subjungit: *Et hæc visio si nil tadmis gloriæ Domini*. Non enim ait: Visio gloriæ, sed similitudinis gloriæ, ut videlicet ostendatur quia quantalibet se intentione mens humana tetenderit, etiamsi jam phantasias imaginum corporalium a cogitatione compescat, si jam omnes circumscriptos spiritus ab oculis cordis amoveat, adhuc tamen in carne mortali posita videre gloriam Dei non valet sicut est. Sed quidquid de illa est quod in mente resplendet, similitudo, ^f et non ipsa est. Unde et ille prædicator qui raptus usque ad tertium cælum fuerat dicebat: *Videmus nunc per speculum in ænigmate* (I Cor. xiii, 12).

31. Qua in re non despicienda nobis quæstio oritur, quomodo Joannes evangelista, cum erga mira-

^d Editi omnes, ad probationem. Secus in nostris Mss. Germ., Norm., etc., a Gussanv. perfectis et hic laudatis.

^e Sive, a Domino, ut exhibent Mss. Norm.

^f Sues., etiam ipsa est.

cūla Redemptoris nostri Judæorum perfidiam etiam A ex verbis prophetiis descripsisset, adjungit, dicens: *Hæc dixit Isaias quando vidit gloriam ejus; et locutus est de eo (Joan. xii, 41).* Et si Ezechiel non gloriam, sed gloriæ similitudinem vidit, quid est, quod iste similitudinem gloriæ, et ille ejus gloriam vidisse describitur? Sed cum Joannes evangelista prius miracula Redemptoris nostri narravit, atque infidelitatem Judæorum postmodum subdidit, hanc ejusdem Redemptoris nostri gloriam, quæ in mundo apparuit, Isaiam vidisse manifestat. Omne enim quod in terrâ mirum divinitus agitur gloria omnipotentis Dei est, et ejus gloria in omnibus factis videtur. Isaias ergo ejus gloriam in terra vidit; Ezechiel vero e ejus gloriam in cælo, sicuti est, videre non potuit, quia aliter est gloria ejus in rebus factis, atque aliter in semetipso. Hæc ergo ejus gloria quæ in rebus est videri potest, illa vero quæ in ipso est videri modo nisi per similitudinem non potest. Sed hanc eandem similitudinem gloriæ quia propheta vel sublevatus portare non potuerit cognoscamus. Sequitur:

IBID. — *Et vidi, et cecidi in faciem meam.*

32. Quid ergo de hoc viro feret, si ita ut est ejus gloriam vidisset, qui similitudinem gloriæ illius videns, sed terre non valens, cecidit? Quæ in re cum magno mœnore pensare et considerare cum lacrymis debemus in quantam miseriam et infirmitatem cecidimus, qui et ipsum bonum terre non possumus ad quod videndum creati sumus. Est tamen et aliud quod de prophetæ facto consideremus in nobis. Propheta enim mox ut gloriæ Domini similitudinem vidit, in faciem suam cecidit. Cujus similitudinem gloriæ quia nos per 1249 spiritum prophetiæ videre non possumus, hanc assidue cognoscere et sollicite contemplari in sacro eloquio, in cælestibus monitis, in præceptis spiritualibus debemus. Quod cum aliquid de Deo conspicimus, in faciem nostram cadimus, quia ex malis erubescimus, quæ nos meminimus perpetrasse. sibi enim cadit homo, ubi confunditur. Unde et Paulus quasi quibusdam in facie jacentibus dicebat: *Quem ergo fructum habuistis tunc in illis, in quibus nunc erubescitis (Rom. vi, 21)?*

33. Ecce cælestis gratiæ donum largiente, obvolutum 1250 mysteriis libri initium in Ezechiel propheta discussimus, et dicta mystica moraliter disserentes, volentem a prophetiæ theoriam ad terram traximus, ut quæ prius parvulorum animis mihi que similitum volabat, sed non elevabat, jam nunc ab eis legatur et cognoscatur, et volet et levât. Agamus ergo gratias Redemptori nostro, qui spiritali semper alimento nos reficit, qui panis vivus descendit de cælo, et dat vitam mundo (Joan. vi, 33). Qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

* Sues., et si Isaias vidit gloriam ejus, quid est quod iste similitudinem gloriæ.

b Abest mirum ab Ebroic. cæterisque Norm. Re-
tinnimus, quod existet in C. Germ. et al. antiq.

c Revocavimus ejus, omissum in Vulgatis.

d Ita Mss. Anglic. et ex nostris plerique. In Edit.
Paris. 1502 et 1818: *Prophetæ historiam a terra ex-*

HOMILIA IX.

Ezechielis caput secundum explanatur; quæ in expositione non solum multa moraliter explicantur, sed etiam non pauca de gratiæ prævenientis necessitate, de liberi arbitrii consensu et cooperatione, de sacre Scripturæ obscuritate et interpretatione doctissime edisseruntur.

1. Initium libri in Ezechiel propheta magnis obscuritatibus clausum, et quibusdam mysteriorum nodis ligatum, in homiliis octo, Domino nostro Jesu Christo largiente, discussimus. Jam nunc planiora sunt, et minus difficilia quæ sequuntur. Charitati itaque vestræ colloquimur, eidem omnipotenti Deo gratias referentes, quia post tot opaca silvarum, tandem læti ad campos exivimus, in quibus liberis gressibus locutionis nostræ intrepidum pedem posuimus. B Ecce enim postquam propheta similitudinem gloriæ Domini contemplatus, in faciem suam cecidit, adjungit: — *Ezech. ii, 1. — Et audivi vocem loquentis, et dixit ad me: Fili hominis, sta super pedes tuos, et loquar tecum. Ubi adhuc subditur:*

VERB. 2. — *Et ingressus est in me spiritus, postquam locutus est mihi, et statuit me super pedes meos.*

2. Ecce divina vox jacenti prophetæ jussit et surgeret. Sed surgere omnino non posset, nisi in hunc omnipotentis Dei spiritus intrasset, quia ex omnipotentis Dei gratia ad bona opera conari qui lem possumus, sed hæc implere non possumus, si ipse non adjuvat qui jubet. Sic Paulus cum discipulos admoneret, dicens, *Cum metu et tremore vestram ipsorum salutem operamini (Philip. ii, 12)*, illico quis in eis hæc ipsa bona operaretur adjunxit, dicens: *Deus est enim qui operatur in vobis et velle et perficere pro bona voluntate (Ibid., 13)*. Hinc est quod ipsa Veritas discipulis dicit: *Sine me nihil potestis facere (Joan. xv, 5)*. Sed in his considerandum quia sic bona nostra si omnipotentis Dei dona sunt ut in eis aliquid nostrum non sit, cur nos quasi pro meritis æternam retributionem quærimus? Si autem ita nostra sunt ut dona Dei omnipotentis non sint, cur ex eis omnipotenti Deo gratias agimus? Sed sciendum est quia mala nostra solummodo nostra sunt; bona autem nostra, et omnipotentis Dei sunt, et nostra, quia ipse aspirando nos prævenit ut velimus, qui adjuvando subsequitur ne inaniter velimus, sed possimus implere quæ volumus. Præveniente ergo gratia, et bona voluntate subsequente, hoc quod omnipotentis Dei donum est fit meritum nostrum. Quod bene Paulus brevi sententia explicat, dicens: *Plus illis omnibus laboravi (I Cor. xv, 10)*. Qui ne suæ videretur virtuti tribuisse quod fecerat, adjunxit: *Non autem ego, sed gratia Dei mecum (Ibid.)*. Quia enim cælesti dono præventus est, quasi alienum se a bono suo opere agnovit, dicens: *Non autem ego*. Sed quia præ-

traximus. In cæteris legitur etiam, *historiam*. In C. Germ., *prophetiæ historiam a terra extraximus*.

* Gussanv., *Deo referentes*, præterminato gratias, lapsu forsitan typographico; in omnibus enim, sive excusis sive manu exaratis, legitur.

† *Vulgati, ut resurgetur.*

niens gratia liberum in eo arbitrium fecerat in bonum, quo libero arbitrio eandem gratiam est subsecutus in opere, adjunxit: *Sed gratia Dei mecum (Ibid.)*. Ac si diceret: In bono opere laboravi, non ego, sed et ego. In hoc enim quod solo Domini dono praeventus sum, non ego; in eo autem quod donum voluntate subsecutus, et ego. His igitur breviter contra Pelagium et Coelestium dictis, ad exponendi ordinem redeamus. *Fili hominis, sta super pedes tuos, et loquar tecum (Ezech. II, 4)*.

3. Notandus nobis est ordo locutionis et operis, quia prius similitudo gloriae Domini apparet ut deiciat, postmodum alloquitur ut elevet, deinde superabundantias gratiae spiritum mittit et levat, ac supra pedes statuit. Nisi enim aliquid de aeternitate in mente videremus, nunquam in faciem nostram prenitendo caderemus. Sed jam jacentes vox Domini consolatur ut in opere surgamus, quod tamen nos facere nostra virtute non possumus. Ipsius ergo non spiritus implet et levat, et super pedes nostros statuit, ut qui proni in poenitentia pro culpa jacuimus, recti postmodum in bono opere stemus. Sed stans propheta quid audierit adjungit, dicens:

VERS. 2, 3. — *Et audivi a loquentem ad me, et dicentem: Fili hominis, mitto ego te ad filios Israel, ad gentes apostatras, quae recesserunt a me.*

4. Sic propheta describit sua, ut significet nostra. Nam quid est hoc (1 p., dist. 30) quod ei jacenti dicitur: *Sta super pedes tuos, et loquar tecum?* Qui enim jacenti loquebatur, cur non se nisi stanti promittit esse locuturum? Sed sciendum quia alia sunt quae jacentes, alia quae stantes audire debeamus. Jacenti enim dicitur ut surgat, stanti autem praecipitur ut ad praedicationem proficisci debeat. Adhuc **1251** enim in infirmitatis confusione jacentibus praebere non debet auctoritas praedicationis. Sed cum jam in bono opere surgimus, cum jam recti stare coeperimus, dignum est ut ad lucrandos alios in praedicationem mitti debeamus. Stans ergo propheta visionem spiritalem vidit, et cecidit; cadens vero jam monitionis verbum suscepit ut surgeret, surgens autem praecipitur ut audierit ut praedicaret. Nam qui adhuc ex superbiae vertice stamus, cum jam de aeternitatis timore aliquid sentire coeperimus, dignum est ut ad poenitentiam cadamus. Et cum infirmitatem nostram subtiliter cognoscentes humiliter jacemus, per divini verbi consolationem surgere ad fortia opera jubemur. Et cum jam in bonorum operum soliditate persistimus, necesse est ut unde nosmetipsos correximus, inde jam praedicantes et alios levemus. Jacenti ergo non praecipitur ut ad praedicationem ^b pergat, ne infirmus quisque hoc quod verbo aedificare potest opere destruat. Unde recte quoque per Psalinistam dicitur: *Eduxit me de lacu miseriae, et de luto fecis; statuit supra petram pedes meos, et direxit*

A gressus meos; et immisit in os meum canticum novum, hymnum Deo nostro (Psal. xxxix, 3, 4). Prius enim de luto pravitate educitur, ut ejus pedes per fidem in petra solidentur. Sed quia rectam fidem recta subsequi debet operatio, gressus ejus directi sunt, ut post directionem gressuum, id est post perfectionem boni operis, in ore acciperet etiam novum canticum praedicationis. ^c Sic Saulus, dum superbus Damascus pergeret (Act. ix, 6), Redemptoris voce prostratus jacuit. Et qui praedicator futurus erat, non tamen mox ut praedicaret quod viderat audivit, sed ei jacenti dicitur: *Ingredere in civitatem, et dicetur tibi quid te oporteat facere (Ibid., 7)*. Jacens ergo hoc solum audire potuit, ut surgens disceret ^d quod audiret; surgens vero hoc didicit, ut quae cognoverat ^B praedicaret.

5. Sed quaerendum nobis est cur Ezechiel et Paulus in faciem cadunt, et de ascensore equi, id est de eo qui in hujus mundi gloria elatus est, dicitur: *Ut cadat ascensor ejus retro (Genes. xlix, 17)*? Rursumque de persecutoribus Domini scriptum est: *Abierunt retrorsum, et ceciderunt in terram (Joan. xviii, 6)*. Quid est hoc, quod electi in faciem, et reprobi retrorsum cadunt, nisi quod omnis qui post se cadit ^{ibi} procul dubio cadit, ubi non videt; qui vero ante se ceciderit, ibi cecidit, ubi videt? Iniqui ergo quia in invisibilibus cadunt, post se cadere dicuntur, quia ibi corruunt, ubi quid eos tunc sequatur modo videre non possunt. Justo vero, quia in istis visibilibus semetipsos sponte dejiciunt, ut in invisibilibus erigantur, quasi in faciem cadunt, quia, timore compuncti, videntes humiliantur.

6. Notandum vero quod dicitur: *Mitto ego te ad filios Israel, ad gentes apostatras, quae recesserunt a me*. Sicut enim duobus modis a Deo receditur, ita duobus modis a Deo apostatae homines fiunt. Nam unusquisque a conditore suo aut fide recedit, aut opere. Sicut ergo qui a fide recedit apostata est, ita qui ad perversum opus quod deseruerat redit, ab omnipotente Deo apostata absque ulla dubietate deputatur, etiamsi fidem tenere videatur. Unum enim sine altero nil prodesse valet, **1252** quia nec fides sine operibus, nec opera adjuvant sine fide, nisi fortasse pro fide percipienda fiant; sicut Cornelius ante pro bonis operibus meruit audiri quam fidelis existeret (Act. x, 4). Qua ex re colligitur quia bona opera pro fide percipienda faciebat. Nam cui ab angelo dicitur: *Orationes tuae et eleemosynae tuae ascenderunt in memoriam in conspectu Dei (Ibid.)*, et mox pro eadem ascensione praecipitur ut ad Simonem mittat, qui ei veniens praedicare debeat, constat ^e quia hoc petit, unde meruit exaudiri. Sequitur:

VERS. 3, 4. — *Patres eorum praevaricati sunt pactum meum usque ad diem hanc, et filii dura facie et indomabili corde sunt, ad quos ego mitto te.*

huc audierat Saulus, quid sibi facto opus esset, sed ad Ananiam mittebatur ut ab eo audiret. Nostra lectio est Mss. omnium.

^e C. Germ., constat qui hoc petit, unde.

^a Longip., vocem loquentem.

^b Suess., surgat.

^c C. Germ., sic Paulus.

^d Male in Vulgatis, quod audierat; neque enim ad-

7. Ecce est una culpa superbiam, quia *prævaricati sunt pactum*. Ecce altera obstinationis, quia *usque ad diem hanc*. Ecce in iniquitate filiorum culpa gravis imprudentiam, quia *dura facie*, quoniam mala quæ faciunt, jam non erubescunt, et nunquam vel post culpas ad poenitentiam redeunt, quia *indomabili corde sunt*. Cum vero tantæ pravitas, tantæque obstinationis sint hi ad quos propheta mittitur, quis jam non videat, quia persona prophetæ a tam perversis hominibus despici valeat? Sed ecce auctoritas personæ tribuitur, cum subditur :

VERS. 4. — *Et dices ad eos : Hæc dicit Dominus Deus.*

Ac si aperte diceretur : Quia ex te despicietis, ex mea voce necesse est ut loquaris. Ne contemnaris ipse qui mitteris; verba mea proferens, ostende qui misit. Sequitur :

VERS. 5. — *Si forte vel ipsi audiant, et si forte quiescant, quia domus exasperans est.*

8. Dum constat quod omnipotens Deus omnia sciat, mirandum valde est cur dicatur : *Si forte audiant, et si forte quiescant*. Quapropter sciendum nobis est quia ista dubitatio locutionis Dei non ex ignorantia, sed ex aliqua significatione descendit. Nam quis nesciat quod qui fecit et videt omnia, omnia sciat? Et per semetipsam in Evangelio Veritas de Antichristi prædicatoribus dicit : *Dabunt signa magna et prodigia, ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi* (Matth. xxiv, 24). Cur hoc sub dubitatione dicitur, cum quid futurum sit a Domino præsciatur? Unum vero e duobus est, quia si electi sunt, fieri non potest; si autem fieri potest, electi non sunt. Et tamen dicitur : *Ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi*. Ista ergo Domini sermonis dubitatio, ex electorum cordibus designatio tentationis fuit, quia qui electi sunt ad persistendum, per signa prædicatorum Antichristi tentabuntur ad cadendum. Per hoc ergo quod dicitur, *Si fieri potest*, hoc exprimitur, quod electi in corde tentabuntur. Nutant enim, sed non cadunt. Dicitur ergo, *Si fieri potest*, quia trepidabunt; et tamen dicuntur electi, quia non cadent. Dubitatio itaque sermonis a Domino in electis exprimit trepidationem mentis. Quos et electos nominat, quia cernit quod in fide et bono opere persistent. Unde hic quoque dicitur : *Si forte audiant, et si forte quiescant*. Per hoc enim quod dicitur, *Si forte*, quia ex magna multitudine pauci audituri sint demonstratur. Per dubitationem ergo sermonum Dei quid significatur aliud, nisi paucitas auditorum?

1253 9. Notandum vero quod postquam mala parentum defunctorum dixerat, mittens prophetam ad filios dicat : *Si forte vel ipsi audiant, et si forte quiescant*. Quid est dicere *Vel ipsi*, nisi quia eorum

^a Suess., ante districtum iudicium Christi tentabuntur.

^b Editi, qui afflicti, oppressi. Melius obsessi legitur in omnibus Mss. nostris.

^c Beccens., urbes diruptas.

^d Suess., scire bona, Val. Cl., mali scire bonos.... aut ad damnationis cumulum solent. Legi debere bo-

patres qui in culpa defuncti sunt audire noluerunt? Pensemus, rogo, quæ virtus sit in hoc dominici sermonis defectu, ut dicat : *Si forte vel ipsi audiant*. Nobis hoc nobis aperte dicitur, ^b qui afflicti, obsessi, conclusi, omnia quæ in hoc mundo habuimus bona perdidimus. ^c Urbes erutas, eversa castra, depopulatos agros, suffossas Ecclesias videmus; et tamen adhuc parentes nostros ad iniquitates sequimur, ab eorum elatione quam vidimus non mutamur. Et illi quidem inter gaudia, nos vero, quod est gravius, et inter flagella peccamus. Sed ecce omnipotens Deus iniquitates iudicans, jam priores nostros abstulit, jam ad iudicium vocavit. Nos adhuc ad poenitentiam expectat, nos ad revertendum sustinet. Et qui in illis jam iudicium exercuit, nobis suæ patientiæ longanimitatem prærogat, ne cum nostris nos prioribus perdat, dicens : *Si forte vel ipsi audiant, et si forte quiescant, quia domus exasperans est.*

10. Omnis anima etiam post acceptam fidem in perversitate sua aut permanens, aut revertens, domus exasperans vocatur, quia eum quem per fidem susceperat repellit a se pravis moribus habitatorem Deum. Nam domus inhabitatur a domino. Si ergo domus, quare exasperans? Si vero exasperans, quare domus, quæ utique jam non habitatur? Sed domus, quia in ea Deus per fidem habitare cœperat; exasperans vero est, quia ab ea pravis moribus repulsus exiit, ut vacua remaneat, quam prius cœlestis inhabitator replebat. Unde etiam, sicut Veritatis voce cognovimus nequissimus spiritus cum septem aliis rediens, domum scopis mundatam invenit (Matth. xii, 45), quia mentem a virtutibus alienam replet. Sequitur :

IBID.—*Et scient quia propheta fuerit in medio eorum.*

11. ^d Malis scire bonos, aut ad adiutorium salutis proficere, aut ad testimonium damnationis solet. Sciant ergo quia in medio eorum propheta fuerit, ut audita prædicatione aut adjuventur ut surgant, ^e aut sic damnentur ut excusatione careant. Sequitur :

VERS. 6. — *Tu ergo, fili hominis, ne timeas eos, neque sermones eorum metuas, quoniam increduli, et subversores sunt tecum, et cum scorpionibus habitas.*

12. Patet ad quam perversos in prædicationem mittitur, qui ne timeat admonetur. Et quia pravi quique bona sibi loquentibus alia iniqua faciunt, et adhuc alia minantur, propter illa quæ faciunt dicitur : *Ne timeas eos*; et propter hoc quod minatur, adjungitur : *Neque sermones eorum metuas*. Vel certe quia reprobi et mala bonis ingerunt, et ^f eorum semper actibus derogant, propheta missus admonetur, ne eorum vel crudelitatem metuat, vel verba pertimescat. In hoc itaque quod dicitur : *Ne timeas,*

nos, ex contextu palam fl.

^e Edit. Paris. 1502 et cæteræ. aut sic in iniquitatibus eorum damnentur. Hoc additamentum reprobum Mss. omnium auctoritate victi.

^f Norm. et Val. Cl., eorum... bonis actibus. Abest bonis a Germ. et aliis.

prophetæ datur auctoritas prædicationis. Et quia omnes qui in Deo vivimus organa veritatis sumus, ut sæpe per alium mihi, sæpe vero aliis loquatur per me; sic nobis boni verbi inesse auctoritas debet, ut et is qui præest **1254** dicat recta libere, et is qui subest inferre bona humiliter non recuset. Bonum enim ^a quod majori a minore dicitur tunc vere bonum est, si humiliter dicatur. Nam si rectitudo sentiendi humilitatem loquendi perdidit, radicem sensus in ramo linguæ vitavit. Quod videlicet vitium jam non ex ramo, sed ex radice est, quia nisi cor intumesceret, lingua minime superbi-^eret. Inesse ergo ad loquendum priori humilis auctoritas, inesse autem minori libera humilitas debet. Sed sæpe in hominibus ipse loquendi ordo confunditur, sicut et longe superius diximus. Nam aliquando quis per tumorem elationis loquitur, et loqui se per auctoritatem libertatis existimat; et aliquando alius per stultum timorem tacet, et tacere se per humilitatem putat. Ille locum sui regiminis attendens, non metitur sensum tumoris; iste, locum suæ subjectionis considerans, timet dicere bona quæ sentit, et ignorat quantum charitati reus efficitur tacendo.

13. Sic vero sub auctoritate superbia, et humanus timor sub humilitate se palliat, ut sæpe nec ille valeat considerare quid Deo, nec iste quid debeat proximo. Nam ille dum eos qui sibi subjecti sunt conspicit, et ei cui omnes subjacent non intendit, in elatione attollitur, et de elatione sua velut de auctoritate gloriatur. Iste vero nonnunquam dum timet ne majoris gratiam amittat, atque per hoc aliquid temporalis damni sustineat, recta quæ intelligit occultat, atque apud se tacitus ipsum timorem quo constringitur humilitatem nominat. Sed eum cui nil vult dicere, tacendo in cogitatione dijudicat; sitque ut unde se humilem existimat, inde gravius sit superbus. Discernenda ergo semper sunt libertas et superbia, humilitas et timor, ne aut timor humilitatem, aut superbia se libertatem fingat. Ezechiel itaque quia non solum populo, sed etiam senioribus loqui mittebatur, ne incautum timorem humilitatem crederet, ut timere non debeat admonetur, dum dicitur: *Ne timeas eos*. Ac ne forte derogationis eorum verba pertimescat, adjungitur: *Neque sermones eorum metuas*.

14. Cur autem linguas derogantium timere non debeat, etiam causa subjungitur, cum protinus subinfertur: *Quoniam increduli et subversores sunt tecum, et cum scorpionibus habitas*. Timendi enim essent hi quibus loqui mittebatur, si in fide et opere Deo omnipotenti placuissent. Quia autem increduli et subversores sunt, in suis sermonibus derogantes, timendi non sunt, quia stultum valde est si illis placere querimus quos non placere Domino scimus.

^a Longip., quod a majore minori dicitur.

^b Longip., habere.

^c I. yan. et Longip., qui te oderant.

^d C. Germ. et Longip., qui retribuunt. Ibid. Gussanv., secutus sum justitiam. Beccens., pro ju-

A Debent autem ^b haberi in metu et reverentia judicia justorum, quia membra omnipotentis Dei sunt, et hoc ipsi in terra reprehendunt, quod Dominus redarguit e cælo. Nam perversorum derogatio vitæ nostræ approbatio est, quia jam ostenditur nos aliquid justitiæ habere, si illis displicere in ipimus qui non placent Deo. Nemo etenim potest in una eademque re omnipotenti Domino atque ejus hostibus gratus existere. Nam Deo se amicum denegat, qui ejus placet inimico. Et inimicis veritatis adversabitur, **1255** qui eidem veritati in mente subjungatur. Unde sancti viri in vocis liberæ incerpatione succensi, eos ad sua odia excitare non metunt, quos Deum non diligere cognoscunt. Quod Pro, he a ardentem exhibens, creatori omnium quasi in munere obtulit, dicens: *Nonne ^c qui oderunt te, Deus, oderam illos, et super inimicos tuos tabescebam* (Psal. cxxxviii, 2)? *Perfecto odio oderam illos, et inimici facti sunt mihi* (Ibid., 22). Ac si aperte dicat: *Pensa quantum te diligo qui tuorum hostium excitare contra me inimicitias non pertimesco*. Hinc etenim dicit: ^d *Qui retribuunt mala pro bonis detrahebant mihi, quoniam subsecutus sum justitiam* (Psal. xxxvii, 21). Bonum valde est quod justus tribuit, quando male agentibus libera voce contradicit. Sed perversi mala pro bonis retribuunt cum justis derogant, quia contra eos justitiæ defensionem servant. Non enim justis humana judicia, sed æterni judicis examen aspiciunt, atque ideo derogantium verba contemunt. Hinc etenim derogantibus Corinthiis Paulus dicebat: *Mihi autem ^e pro minimo est ut a vobis judicer, aut ab humano dia* (I Cor. iv, 5). Qui nec in corde suo unde se reprehendere potuit et inveniens, adjungit: *Sed neque meipsum judico*. Videns autem quia ei ad perfectionem sanctitatis nec suum judicium sufficeret, subdidit: *Sed non in hoc justificatus sum*. Cur vero nec sibi metipsi de seipso credit, causam reddidit cum subjungit: *Qui autem judicat me Dominus est* (Ibid., 4). Ac si aperte dicat: ^f *Nec meo de me judicio credendum existimo, quia ille me judicat, cujus ego judicium non comprehendo*. Hinc beatus Job cum per amicorum derogantium linguas inter dolores vulnere pateretur jacula verborum, cogitatione protinus ad conscientiam recurrat, atque ubi mentem solidam haberet, as, exit dicens: *Ecce enim in cælo testis meus, et conscius meus in excelsis* (Job. xvi, 20). Qui etiam subdidit: *Verbosi amici mei, ad Deum stillat oculus meus* (Ibid., 21).

15. In omne enim quod de nobis dicitur, semper taciti recurrere ad mentem debemus, interiorum testem et judicem querere. Quid enim prodest si ^g omnes laudent cum conscientia accuset? Aut quid poterit obesse si omnes nobis derogent, et conscientia sola nos defendat? Beatus ergo Job inter

stitionem, habet bonitatem.

^e Norm., nec mihi de me credendum. Val. Cl., nec mihi de meo judicio.

^f Ibidem Cod., si homines laudent; et paulo infra, si homines nobis derogent.

linguas derogantium ^a inflexa mente persistens, A quærat, et animarum ^f lucra se quærere nostra quia in terra se impugnari falsis sermonibus vidit, in cogitatio simulet. Sæpe enim sui nominis laude cælo testem quæsit. Hinc Isaias ait : *Popule meus, animus pascitur, et quasi sub obtentu lucrorum qui beatificant te, ipsi te decipiunt, et viam gressuum spiritalium, cum de se bona dici cognoverit lætatur.* tuorum dissipant (Isai. III, 12). Qui videlicet populus Et sæpe suæ gloriæ defensione contra detrahentes irascitur, et fingit sibi quod hoc ex eorum zelo ne verba suæ laudis attenderet, et in culpis alius faciat quorum corda a bono itinere detrahentis periret, statim dicitur quem aspiciat, cuius iudicium sermo perturbat. Illi ergo debent magnopere curare pertimescat, cum subditur : *Stat ad iudicandum Dominus, stat ad iudicandos populos (Ibid., 13).* Ac si ne contra eorum opinionem detrahentium verba aperte diceretur : *Judicia humana cur sequeris, qui prævaleant, qui suam conscientiam subtiliter discul- stare super te cælestem iudicem scis.* tentes, se in ea inveniunt de amore private gloriæ nihil habere.

16. Hæc est quod Joannem Baptistam Veritas esse arundinem vento agitatam negat, dicens : *Quid existis videre in desertum? Arundinem vento agitatam? (Matth. XI, 7, seq.)* Quod quia negando dixerit, non affirmando, subijuncta verba testantur. Ait enim : *Sed quid existis videre ^b in deserto? Hominem mollibus vestitum? Ecce qui mollibus vestiuntur in domibus regum sunt.* Arundo autem vento agitata modo flatibus erigitur, modo flatibus inclinatur. Omnis autem infirmus animus, qui vel derogatione dejicitur, vel laudibus exaltatur, arundo vento agitata est. Quod Joannes non erat, quia inflexibilem mentis verticem inter laudes hominum et derogationes tenebat.

17. Sed magna inquisitione res indiget, cum recti operis viam tenemus, utrum semper despiciere derogantium verba debeamus, an certe aliquando compescere. De qua re sciendum est quia linguas detrahentium sicut nostro studio non debemus excitare ne ipsi pereant, ita per suam malitiam excitatas debemus æquanimitèr tolerare, ut nobis meritum crescat; aliquando autem etiam compescere, ne, dum de nobis mala disseminant, eorum qui audire nos ad bona poterant corda innocentium corrumpant. Hinc est enim quod Joannes obtrektoris sui linguam redarguit, dicens : *Is qui amat primatum gerere in eis ^c Diotrepes non recipit nos; propter hoc si venero, commoneam ejus opera quæ facit, verbis malignis garriens in nos (III Joan., 9).* Hinc Paulus iterum ^d de detrahentibus Corinthiis loquitur, dicens : *Epistolæ, inquit, graves sunt et sortes præsentia autem corporis infirma, et sermo contemptibilis; hoc cogit et qui hujusmodi est, quia quales sumus verbo per epistolas absentes, tales et præsentis in opere (II Cor. X, 10).*

18. Hi etenim quorum vita in exemplum imitationis est posita debent, si possunt, detrahentium sibi verba compescere, ne eorum prædicationem non audiant qui audire poterant, et, in pravis moribus remanentes, bene vivere contemnunt. ^e Sed hæc in re, subtili inquisitione necesse est ut semetipsum animus investiget, ne fortasse suæ laudis gloriam

quærat, et animarum ^f lucra se quærere nostra cogitatio simulet. Sæpe enim sui nominis laude animus pascitur, et quasi sub obtentu lucrorum spiritalium, cum de se bona dici cognoverit lætatur. Et sæpe suæ gloriæ defensione contra detrahentes irascitur, et fingit sibi quod hoc ex eorum zelo faciat quorum corda a bono itinere detrahentis sermo perturbat. Illi ergo debent magnopere curare ne contra eorum opinionem detrahentium verba prævaleant, qui suam conscientiam subtiliter discul-

19. Hinc est enim quod justus atque perfectus aliquando virtutes suas prædicant, bona quæ divinitus acceperunt narrant, non ut ipsi apud homines sua ostensione proficiant, sed ut eos quibus prædicant exemplo suo ad vitam trahant. Unde Paulus apostolus quoties iustibus cæsus, quoties lapidatus, quoties naufragium pertulit, quanta pro veritate sustinuit, quod ad tertium cælum raptus, quod in paradysum ductus sit, Corinthiis narrat (II Cor. XI, 25), ut eorum sensum a falsis prædicatoribus avertat, ut dum se innotesceret qualis esset, illi eis vilescerent, quos ab eis ^g cognoverat inique venerari. Quod perfecti cum faciunt, id est cum **1257** virtutes proprias loquuntur, in hoc quoque omnipotentis Dei imitatores sunt, qui laudes suas hominibus loquitur, ^h ut ab hominibus cognoscatur. Nam cum per Scripturam suam præcipiat, dicens : *Laudet te ⁱ alienus, et non os tuum (Prov. XVII, 2),* quomodo facit ipse quod prohibet? Sed si virtutes suas omnipotens Deus taceret, eum nullus agnosceret; si eum nullus agnosceret, nullus amaret; si nullus amaret, nullus ad vitam rediret. Unde et per Psalmistam de eo dicitur : *Virtutem operum suorum annuntiabit populo suo, ut det illis hæreditatem gentium (Psal. CX, 6).* Virtutes ergo suas annuntiant, non ut laudibus suis ipse proficiat, sed ut hi qui hunc ex sua laude cognoverint ad perpetuum hæreditatem ^j veniant. Justus itaque atque perfectus non solum cum ^k vituperationis suæ verba reprehendunt, sed etiam cum virtutes quas habent infirmis loquuntur reprehensibiles non sunt, quia per suam vitam quam referunt aliorum animas ad vitam quærunt.

20. De quibus tamen sciendum est quia nunquam bona sua detegunt, nisi eos, ut dixi, aut proximorum utilitas, aut certe nimia necessitas cogat. Unde Paulus apostolus cum virtutes suas Corinthiis enumerasset, adiunxit : *Factus sum insipiens, vos me coegistis (II Cor. XII, 11).* Fit vero aliquando, ut necessitate compulsi, in bonis quæ de se referunt, non aliorum utilitatem, sed suam requirant, sicut beatus Job facta sua enumerat, dicens : *Oculus sui*

^a Gemet. cum al. Norm., *inflexus persistens.*

^b Ita C. German., Longip., Val. Cl., Norm., etc. Editoribus magis arrisit *videre in desertum.*

^c Excusi, *Diotrepes.* German., *Diotrepis.*

^d Abest de a Mss. Norm. et al. plurimis, quod retinimus, aliis antiquioribus Mss. *inverendo.*

^e Sues., *sed in hac subtili inquisitione.*

^f Sues. et Longip., *lucra sequi nostra.*

^g Laudati Cod., *cognoverat iniqua veneratione suspectos.*

^h Al., *ut ab omnibus.*

ⁱ Plerique Norm., *alienum, et non os tuum.*

^j Germ., Longip. et Val. Cl., *virant.*

^k Sues. et Longip., *cum vituperatione sua.*

cæco, et pes claudō, pater eram pauperum, et causam quam nesciebam, diligentissime investigabam (Job. xix, 15, 16). Et multa alia quæ sæpe egisse se commemorat. Sed quia, in vulnere doloris positus, ab amicis increpantibus ipse impie egisse, et violentus proximis atque oppressor pauperum fuisse dicebatur, vir sanctus, inter flagella Dei et humanæ increpationis verba deprehensus, mentem suam graviter concuti atque ad desperationis foveam conspexit impelli; qui janijamque cadere poterat, nisi ad memoriam sua bene acta revocasset, ut ad spem animus reduceretur, ne oppressus verbis et vulneribus in desperatione periret. Quod ergo bona sua enumerat, non innotescere aliis quasi ex laude desiderat, sed ad spem animum reformat. Justi itaque sicut sine arrogantia loquuntur aliquando bona quæ agunt, ita sine zelo privatæ gloriæ detrahentium sibi linguas redarguunt, quia noxia loquuntur. Cum vero linguæ derogantium corrigi nequeunt, æquanimitè sunt per omnia tolerandæ. Nec obtreptionis sermo timendus est, ne dum vituperatio perversorum metuitur, recti operis via deseratur. Unde nunc Ezechieli prophetæ dicitur: *Sermones eorum ne metuas, quia increduli et subversores sunt tecum.*

21. Minus autem mali essent, si hi qui sunt increduli subversores minime fuissent. Quia enim ipsi vel cœlestis regni præmia, vel gehennæ esse supplicia non credunt, in suis pravitatibus dimissi, a fide et opere etiam alios subvertunt, ut regnum quod ipsi appetere non volunt, nec alter assequatur. Hi namque cum teneriores quosdam bona incipere, mala jam devitare cognoverint, modo irridendo quod in cœlis promittitur, modo **1258** despiciendo quod Deus omnipotens de inferni suppliciiis minatur, modo laudando bona temporalia, et delectationes præsentis sæculi callida persuasione pollicendo, deflectunt mentes innocentium, eorumque itinera pervertunt. Gaudent si quos potuerint a vita revocare, ad mortem trahere; lætantur in pravitatibus suis, exsultant et in alienis. His nimirum pœna sua non sufficit, qui agunt ne soli moriantur. At si fortasse justum quempiam tantæ jam virtutis invenerint, ut ei loqui contraria non præsumant, quia subversores esse non possunt, statim scorpiones fiunt. Scorpio enim palpando incedit, sed cauda ferit; nec mordet a facie, sed a posterioribus nocet. Scorpiones ergo sunt omnes blandi et malitiosi, qui bonis quidem in faciem non resistunt, sed mox ut recesserint derogant, alios quos valuerint inflammant, quæque possunt noxia immittunt, mortifera inferrè occulte non desinunt. Scorpiones ergo sunt qui blandi et innoxii in facie videntur, sed post dorsum portant unde venenum fundant. Qui enim in occulto feriunt quasi mortem latenter trahunt. Unde etiam per Psalmistam dicitur: *Circumdederunt me sicut apes, et*

exarserunt sicut ignis in spinis (Psal. cxvii, 12). Apes enim in ore mel habent, in aculeo caudæ vulnus. Et omnes qui lingua blandiuntur, sed latenter ex malitia feriunt, apes sunt, quia loquendo dulcedinem mellis proponunt, sed occulte feriendo vulnus inferunt. Ista vero facientes exardescunt sicut ignis in spinis, quia per flammam detrahentium non justorum vita comburitur, sed si quæ in eis esse poterant peccatorum spinæ, concremantur. Dicatur ergo: *Increduli et subversores sunt tecum, et cum scorpionibus habitas.* Increduli scilicet Deo, subversores vero infirmantibus proximis, scorpiones autem etiam fortibus et robustis. Quibus etsi in facie contradicere non præsumunt, ex occulto tamen vulnus derogationis inferunt. Increduli quippe simul et subversores et scorpiones sunt, quia et audita ea quæ Dei sunt non credunt, et eos quos prævalent a bonis moribus subvertunt, et quos inflectere non valent occultis machinationibus feriunt.

22. Qua in re hoc quoque notandum est, quia cum prophetæ dicitur: *Increduli et subversores sunt tecum, et cum scorpionibus habitas*, nobis consolationis medicamentum profertur, quos sæpe lædet vivere, dum nolumus cum malis habitare. Querimur etenim cur non omnes boni sunt qui nobiscum vivunt. Mala proximorum ferre nolumus, omnes sanctos jam debere esse decernimus, dum esse nolumus quod ex proximis portemus. Sed hac in re luce clarius patet, dum malos portare renuimus, quæ multum adhuc ipsi de bono minus habeamus. Neque enim perfecte bonus est, nisi qui fuerit et cum malis bonus. Hinc beatus Job de semetipso asserit, dicens: *Frater sui draconum, et socius struthionum* (Job. xxx, 29). Hinc Paulus apostolus discipulis dicit: *In medio nationis pravæ et perversæ, inter quos lucetis sicut luminaria in mundo* (Philip. ii, 15). Hinc Petrus gregis dominiici pastor dicit: *Justum Lot oppressum a nefandorum injuria conversatione eripuit.* **1259** *Aspectu enim et auditu justus erat, habitans apud eos qui de die in diem animam justæ iniquis operibus cruciabant* (II Petr. ii, 7). Sæpe vero cum de vita proximorum querimur, mutare locum conamur, secretum vite remotioris eligere; videlicet ignorantes quia si desit spiritus, non adjuvat locus. Idem enim Lot de quo loquimur, in Sodomis sanctus exstitit, in monte peccavit (Genes. xix, 2, 30, seq.). Quia autem loca mentem non muniunt, ipse humani generis primus testatur parens, qui et in paradiso cecidit (Genes. iii, 7). Sed minus sunt omnia quæ loquimur ex terra. Nam si locus salvare potuisset, Satan de cœlo non caderet. Unde Psalmista ubique in hoc mundo tentationes esse conspiciens, quæsit locum quo fugeret, sed sine Deo invenire non potuit munitum. Ex qua re et ipsum sibi locum fieri petiit, propter quem locum quæsit dicens: *Esto mihi in Deus*

^a Longip. cum Norm., quæ se pie egisse, Val. Cl., quæ se peregisse. Retinemus Editorum lect. quæ est Germ. et vetustiorum.

^b Gilot. et Vatic., in suis gravitatibus. Dissentiunt Mss. Anglic., Norm., etc.

^c Suess. et Longip., quos voluerint.

^d Longip., sunt omnes blandi et malitiosi, et innoxii, etc.

^e C. Germ., quærimus.

protectorem, et in locum munitum, ut salvum me facias (Psal. xxx, 3). Tolerandi ergo ubique sunt proximi, quia Abel fieri non valet quem Cain malitia non exerceat.

23. Unum vero est pro quo vitari societas debet malorum, ne si fortasse corrigi non valent, ad imitationem trahant; et cum ipsi a sua malitia non mutantur, eos qui sibi conjuncti fuerint pervertant. Unde Paulus ait: *Corrumpunt bonos mores colloquia mala* (1 Cor. xv, 33). Et sicut per Salomonem dicitur: *Noli esse amicus homini iracundo, nec ambules cum viro furioso, ne forte discas semitas ejus, et sumas scandalum animæ tuæ* (Prov. xxii, 24). Sicut ergo perfecti viri perversos proximos non debent sugere, quia et eos sæpe ad rectitudinem trahunt, et ipsi ad perversitatem nunquam trahuntur, ita infirmi quique societatem declinare debent pravorum, ne mala quæ frequenter aspiciunt, et corrigere non valent, delectentur imitari. Sic enim verba proximorum audiendo quotidie sumimus in mente, sicut flando atque respirando aerem trahimus corpore. Et sicut malus aer assiduo flatu tractus inficit corpus, ita perversa locutio assidue audita, infirmantium inficit animum, ut tabescat delectatione pravi operis, et assidui iniquitate sermonis. Sequitur:

IBID. — *Verba eorum ne timeas, et vultus eorum ne formides, quia domus exasperans est.*

24. Ideo boni timendi sunt ne offendantur, ne forte per eos ille provocetur ad iram, qui eorum corda semper inhabitat. Nam, sicut superius dictum est, si malos offendimus, timere minime debemus, quoniam illis nostra actio displicet, quibus nec justitia creatoris placet. Quid ergo timendum est, si nobis ingrati sunt, qui Deo amabiles non sunt? Unde recte nunc dicitur: *Verba eorum ne timeas, et vultus eorum ne formides, quia domus exasperans est.* Ac si aperte diceretur: Timendi essent, nisi me in suis actibus exasperarent. De quibus adhuc subditur:

VERS. 7. — *Loqueris ergo verba mea ad eos, si forte audiant, et quiescant, quia irritatores sunt.*

25. Omnis qui peccat, quid aliud quam conditoris sui in se iracundiam irritat? Et scimus quia quoties actu, quoties verbo, quoties cogitatione delinquimus, Deum contra nos toties irritamus. Sed tamen sustinet, et clementer exspectat, per se patientiam, per prædicatores autem suos verbum nobis exhortationis prærogat. Omnis autem **1260** qui recta prædicat, si auditur, iram irritati creatoris super prævaricatorem populum placat. Unde necesse est ut ipse non debeat agere malum, quod solet in populo furorem conditoris sui irritare. Propter quod etiam subditur:

VERS. 8. — *Tu autem, fili hominis, audi quæcumque loquor ad te, et noli esse exasperans, sicut domus exasperatrix est.*

26. Id est, mala quæ fieri conspicias, ipse non fa-

ciat, ne hoc quod prohibere mitteris ipse committas. Omnis etenim prædicator intenta semper debet mente pensare ne qui missus est lapsos erigere ipse in pravitate operis cum lapsis cadat, et Pauli hunc sententia seriat dicens: *In quo alterum iudicas teipsum condemnas* (Rom. ii, 4). Unde Balaam Dei spiritu repletus ad loquendum, sed tamen in carnali vita suo spiritu detentus, de semetipso loquitur, dicens: *Dixit auditor sermonum Dei, qui novit doctrinam Altissimi, et visiones omnipotentis videt, qui cadens apertos habet oculos* (Num. xxiv, 14, 16). Cadens apertos oculos habuit, qui rectum quod diceret vidit, sed recte vivere contempsit. Cadens videlicet in perverso opere, et apertos habens oculos in sancta prædicatione.

27. Est tamen aliud quod possit intelligi cur beatus Ezechiel, qui ad prædicationem mittitur, esse exasperans prohibetur. Nisi enim ad loquenda verba cum mittebatur obediret, omnipotentem Dominum sicut populus de perverso opere, sic propheta de suo silentio exasperasset. Nam sicut mali ideo Deum exasperant quia loquuntur vel faciunt mala, ita nonnunquam boni exasperant, quia reticent bona. Illis itaque culpa est perversa agere, istis recta reticere. In hoc ergo cum malis etiam boni simul Deum exasperant, quia cum perversa non increpant, eis per suum silentium proficiendi licentiam præstant. Sequitur:

IBID. — *Aperi os tuum, et comede quæcumque do tibi.*

28. Aperimus os nostrum cum recta loquimur; et comedimus quæ a Deo accipimus, quia et tribuitur et augetur in nostris sensibus cibus vitæ, cum prædicare coperimus. Unde propheta alius dicit: *Os meum aperui, et attraxi spiritum* (Psal. cxviii, 131). Non enim spiritum attraheret, nisi os aperiret, quia nisi ad prædicandum proximis se impenderet, spiritalis doctrinæ in eo gratia non crevisset. Sequitur:

VERS. 9. — *Et vidi, et ecce manus missa ad me, in qua erat involutus liber; et expandit illum coram me, qui erat scriptus intus et foris.*

29. Sicut per prophetam prædicatorum ordo, sic per librum quem accepit Scripturæ sacræ paginæ designantur. Liber autem involutus est Scripturæ sacræ eloquium obscurum, quod profunditate sententiarum involvitur, ut non facile sensu omnium penetretur. Sed coram propheta liber expanditur, quia coram prædicatoribus sacri eloquii obscuritas aperitur. Involutum librum manus Dei porrexerat, cum apostolis dicebat: *Simile factum est regnum caelo um homini qui seminavit bonum semen in agro suo. Cum autem dormirent homines, venit inimicus ejus, et superseminavit zizania in medio tritici, et abiit. Cum autem crevisset herba, et fructum fecisset, tunc appa-*

^a Suess., si non auditur, iram irritat creatoris super prævaricatorem populum plagam. Norm., super prævaricationem populi placat.

^b Editi tum vet. tum recent., prohibere mitteris, re-

luctantibus Mss. omnibus Norm., C. Germ., Corb., Longip., Val. Cl.

^c Suess., ipse in ipsa vita et operibus cum lapsis.

^d Val. Cl., perficiendi.

ruerunt et sizonia (Matth. xiii, 24, seq.), et reliqua A bus sensibus, quos jam cognovimus, veritatis pabulo pascimur. Sed librum quem involutum 1261 ostenderat expandit cum hoc quod per ænigmata loquebatur exposuit dicens: *Qui seminat bonum semen, est filius hominis. Ager autem est mundus. Bonum vero semen hi sunt filii regni; sizonia autem filii sunt nequam. Inimicus autem qui seminavit ea est diabolus. Messis vero consummatio sæculi, messores autem angeli sunt. Sicut ergo colliguntur sizonia, et igni comburuntur, sic erit in consummatione sæculi (Matth. xiii, 57, seq.).* Involutus itaque liber expanditur, quando hoc quod obscure prolatum fuerat, per latitudinem intellectus aperitur. Hunc involutum librum Veritas expandit quando in discipulis egit quod scriptum est: *Tunc aperuit illis sensum, ut intelligerent Scripturas (Luc. xxiv, 45).*

30. De quo adhuc libro subditur: *Qui erat scriptus intus et foris.* Liber enim sacri eloquii intus scriptus est per allegoriam, foris per historiam. Intus per spiritalem intellectum, foris autem per sensum litteræ simplicem, adhuc infirmantibus congruentem. Intus, quia invisibilia promittit; foris, quia visibilia præceptorum suorum rectitudine disponit. Intus, quia cælestia pollicetur, foris autem quia terrena contemptibilia qualiter sint, vel in usu habenda, vel ex desiderio fugienda, præcipit. Alia namque de secretis cælestibus loquitur, alia vero in exterioribus actionibus jubet. Et ea quidem quæ foris præcipit patent, sed illa quæ de internis narrat plene apprehendi nequeunt. Unde scriptum est: *Extendens cælum sicut pellem, qui tegis in aquis superiora ejus (Psal. ciii, 2).* Quid enim cæli nomine nisi sacra Scriptura signantur? De qua nobis et sol sapientiæ, et luna scientiæ, et ex antiquis Patribus stellæ exemplorum atque virtutum lucent. Quod sicut pellis extenditur, quia, per scriptores suos carnis lingua formatum, ante oculos nostros per verba doctorum exponendo displicatur. Quid vero aquarum nomine, nisi sanctissimi angelorum signantur chori? De quibus scriptum est: *Et aquæ quæ super cælos sunt laudent nomen Domini (Psal. cxlviii, 4).* Hujus cæli superiora Dominus in aquis tegit, quia alta sacri eloquii, id est ea quæ de natura divinitatis vel de æterni gaudiis narrat, nobis adhuc nescientibus, solis angelis in secreto sunt cognita. Cælum ergo hoc et coram nobis extenditur, et tamen in aquis superioribus ejus conteguntur, quia et quædam sacri eloquii jam nobis per apertionem spiritus patent, et quædam quæ solis angelis possunt esse manifesta totis adhuc servantur occultata. De quibus tamen occultis jam partem per spiritalem intelligentiam sentimus, jam sancti Spiritus pignus accepimus, quia hæc et plene necdum cognovimus, et tamen medullitus amamus, et in multis spiritali-

^a Val. Cl. cum Norm., qui seminavit.

^b Recent. Editi, qui tegis aquis. Additur in hic et infra in C. Germ., Corb., Norm. et cæteris Mss.

^c Corb. et Gerun., ex dictis occultioribus non varuli, omissis cæteris.

^d Gemet. ac alii Norm., habeant enim cervi montes.

bus sensibus, quos jam cognovimus, veritatis pabulo pascimur.

31. Dicat ergo: *Qui erat scriptus intus et foris,* quia in sacro eloquio et ^a dictis occultioribus atque sublimioribus satiantur fortes, et præceptis apertioribus nos parvuli nutrimur. Unde scriptum est: *Montes excelsi cervis, petra refugium herinacis (Psal. ciii, 18).* ^d Habeant enim montes intelligentiæ, qui jam contemplationis saltus dare noverunt. Sed petra sit refugium herinacis, quia nos parvuli et peccatorum nostrorum 1262 spinis cooperti, etsi intelligere alta non possumus, in petræ nostræ refugio, id est, in Christi fide salvamur. Unde et quibusdam dicitur: *Nihil me judicavi scribere inter vos nisi Christum Jesum, et hunc crucifixum (II Cor. ii, 2).* Ac si diceret: Quia vos capere divinitatis ejus mysteria non posse peccavi, sola vobis humanitatis ejus infirma locutus sum. Sequitur:

Intro. — *Et scriptæ erant in eo lamentationes, ^e carmen, et væ.*

32. Carmen aliquando in dono, aliquando vero in malo dici dabitur non est, quia et lætum carmen, et lugubre carmen dicere possumus. Sed nos Scripturæ sacræ usum sequentes, quæ pene semper carmen ponere in prosperis solet, hoc in loco pro bona parte dictum carmen accipimus. Nam cum omnipotens Deus populum suum de mari Rubro liberasset, scriptum est: *Tunc Moyses et filii Israel cecinerunt carmen Domino (Exod. xv, 1).* Et cum David victoriam de hostibus fecisset, scriptum est: *Locutus est David Domino verba carminis hujus (II Reg. xxii, 1).* Salomon quoque ait: *Acetum in nitro, et qui cantat carmina ^f cordi pessimo (Prov. xxv, 20).* Acetum quippe si mittatur in nitro, fervescit nitrum protinus et ebullit. Et perversa mens quando per increpationem corripitur, aut prædicationis dulcedinem ^g bona suadetur, de correptione fit deterior; et inde in murmurationis iniquitate succenditur, unde debuit ab iniquitate compesci. Per Helium quoque de ingrato ac sese desperante dicitur: *Et non dixit, Ubi est qui fecit me, qui dedit carmina in nocte? (Job. xxxv, 10.)* Carmen quippe in nocte est lætitia in tribulatione. Carmen in nocte accipimus, quando in pressuris præsentibus de futuris gaudiis consolamur. Carmen nobis in nocte ostendebat apostolus cum dicebat: *Spe gaudentes, in tribulationibus patientes (Rom. xii, 12).* Carmen in nocte se David habere indicat, dicens: *Tu es mihi refugium a pressura quæ circumdedit me; exultatio mea, redime me a circumdantibus me (Psal. xxxi, 7).* Qui enim circumdari se pressuris narrat, et tamen Deum sibi esse exultationem nominat, procul dubio carmen in nocte cantat. Quia igitur pene semper in honore carmen ponere Scriptura sacra consuevit, ita a nobis etiam in hoc loco debet intelligi.

^e Pl. Norm., et carmen.

^f Excusi, corde pessimo. In Lyrano loco et legitur est.

^g Suess. et Lyran. quibus consentiunt Editi pene omnes, bona suadentur. Gussanov., ad bona suadetur. Sequimur Germ., Norm. et alios Mss.

33. Væ autem in Scriptura sacra sæpius de æterno luctu quam presenti solet intelligi. Unde scriptum est : *Væ impio in malo ; retributio enim manuum ejus fiet ei (Isai. III, 11)*. Et beatus Job loquitur, dicens : *Si impius fuero, vae mihi est ; si autem justus, non levabo caput, saturatus afflictione et miseria (Job. x, 15)*. Justorum enim afflictio temporalis est. Væ ergo quod dixit, a temporali afflictione distinxit, qui et justum afflictionem, et impium vae habere perhibuit. Per semetipsam quoque Veritas dicit : *Væ mundo a scandalis (Matth. XVIII, 7)*, et, *Væ vobis qui ridetis, quoniam fletibitis (Luc. VI, 25)*. Et, *Væ præquantibus et nutrientibus in illis diebus (Ibid., XXI, 25)*. Pensandum ergo nobis est quomodo hæc tria in sacro volumine scripta sicut, lamentationes, carmen, et vae.

34. Lamentationes videlicet, quia in eo scripta est pœnitentia peccatorum. Carmen vero, quia ibi prænuntiantur gaudia justorum. Væ autem, **1263** quia illic expressa est damnatio reproborum. Ut ergo peccata punias, lego quæ in hoc volumine scripta sunt lamenta : *Scindite corda vestra, et non vestimenta vestra (Joel. II, 13)*. Et rursus : *Miseri estote, et lugete ; risus vester in luctum convertatur, et gaudium in mœrorum (Jac. IV, 9)*. Ut autem de promissione gaudii sequentis hilarescas, cognosce quæ in hoc volumine scripta sunt carmina laudis æternæ : *Beati qui habitant in domo tua, Domine, in sæculum sæculi laudabunt te (Psal. LXXXIII, 5)*. Et sicut per quemdam sapientem de cœlesti Jerusalem dicitur : *Et lapide pretioso et mundo omnes plateæ ejus sternentur, C et per omnes rivos ejus alleluia cantabitur (Tobiæ XIII, 22)*. Hoc nobis carnem cœlestis patriæ nuntiare claves ejus venerant, qui concorditer clamabant : *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis (Luc. II, 14)*. Sed si adhuc præsentis sæculo mente inhæres, si adhuc terrenis voluptatibus delectaris, amare non potes gaudia æterna quæ audis. Cognosce ergo in hoc volumine vae quod in eo scriptum est, atque ab animo per timorem expelle quod diligis, ut possis ex judicio carmen amare quod legis. Ibi quippe sub unius damnati specie multitudine omnis exprimitur reproborum, cum voce Veritatis dicitur : *Ligatis pedibus ejus ac manibus, mitte eum in tenebras exteriores ; illic erit fletus et stridor dentium (Matth. XII, 15)*. Tunc enim reprobi in exteriores tenebras D cadunt, quia nunc in interioribus sua se sponte dejecerunt, ut veritatis lumen nec credendo nec bene operando sequerentur. In quibus ligatis pedibus ac manibus mitti præcipiuntur, quia nunc dum tempus operandi atque currendi est, habere manus et pedes liberos in bona actione noluerunt. ^a Ibi vae reproborum scriptum est : *Vermis eorum **1264** non morietur, et ignis eorum non exstinguetur (Isai. LXVI, 24)*. Ibi damnatis ac repulsis dicitur : *Discedite a me, maledicti, in ignem æternum, qui paratus est diabolo et angelis ejus (Matth. XXV, 41)*. In hoc itaque volumine cuncta

^a Rothomag., ibi de vae. Ebroic. et Sag., ubi de vae.

A quæ ædificant, omnia quæ erudiunt, scripta continentur. Peccasti enim, et jam te pœnitet illicita perpetraste, ut ad agendam pœnitentiam docearis, ibi invenis lamenta. ^b Spe cœlestium gaudiorum mentem relevare desideras, ibi ad consolationem tuam invenis carmen. Sin vero et mala perpetrasti, et hæc te perpetraste non pœnitet, se cervicem mentis erigis, ad nullas pœnitentiæ lamentationes inclinaris, nulla cœlestium gaudiorum expectatione corrigeris, velis nolis, ibi scriptum auditurus es vae, ut quem nec timor ad pœnitentiam humiliat, nec spes ad superna præmia exalat, damnationis suæ jam nunc pœnam prospiciat, et sine excusatione in æternum supplicium cadat.

35. Quid igitur, fratres, quid agendum est miseris B nobis, nisi ut evigilemus ad hujus verba voluminis, et mala quæ nos egisse meminimus fletibus puniamus, ut per lamenta pœnitentiæ perveniamus ad carmen vitæ? Ne si affligi modo pœnitendo nolumus, vae postmodum sine fine sentiamus. Nec nos nostrorum vulnerum multitudo in desperationem deprimat, quia major est potentia medici, quam magnitudo languoris nostri. Quid est enim quod reparare ad salutem non possit, qui potuit omnia ex nihilo creare? Unigenitus quippe est omnipotenti Patri cœternus, qui cum eo vivit et regnat in unitate ^c Spiritus sancti Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA X.

In explicatione priorum versuum capituli tertii usque ad quintum decimum commendat maxime Scripturam sacram, ejus assiduam lectionem, meditationem, et prædicationem.

1. Solent quidam scripta sacri eloquii legentes, cum sublimiores ejus sententias penetrant, minora mandata quæ infirmioribus data sunt tumentis sensu despiceret, et ea velle in alium intellectum permutare. Qui si recte in eo alta intelligerent, mandata quoque minima despectui non haberent, quia divina præcepta sic in quibusdam loquuntur magnis, ut tamen in quibusdam congruant parvulis, qui per incrementa intelligentie quasi quibusdam passibus mentis crescant, atque ad majora intelligenda perveniant. Unde nunc sancto propheta dicitur :

EZECH. III, 1. — *Fili hominis, quodcunque inveneris comede.*

2. Quidquid enim in sacra Scriptura invenitur edendum est, quia et ejus parva simplicem componunt vitam, et ejus magna subtiliæ ædificant intelligentiam. Sequitur :

IBID., ET VERS. 2. — *Comede volumen istud, et vadens loquere ad filios Israel. Et aperui os meum, et edavit me rotamine illo.*

3. Scriptura sacra cibus noster et potus est. Unde etiam Dominus per prophetam alium minatur : *Mittam famem in terram, non famem panis, neque sitim aquæ, sed audiendi verbum Domini (Amos. VIII, 11)*. Qui ergo, subtracto suo eloquio, fame ac siti nos

^b Corrupte in Gussany., sæpe.

^c In Editis desideratur Deus, non in Mas.

dicit atteri, quia ejus verba et cibus noster et potus sint demonstrat. Sed notandum quod aliquando cibus, aliquando potus sunt. In rebus enim obacurioribus quæ intelligi nequeunt nisi exponantur, Scriptura sacra cibus est, quia quicquid exponitur ut intelligatur, quasi manditur ut glutitur. In rebus vero apertioribus potus est. Potum enim non mandendo glutimus. Apertiora ergo mandato bibimus, quia etiam non exposita intelligere valemus. Pro eo autem quod multa Ezechiel propheta obscura atque perplexa auditurus erat, nequaquam ei de sacro volumine dicitur, bibe, sed *comede*. Ac si aperte diceretur: Pertracta et intellige, id est prius mande, et tunc degluti. Sed in verbis sacri eloquii iste debet studii nostri ordo servari, ut hæc ideo cognoscamus, quatenus de iniquitate nostra compuncti, cognoscentes mala quæ fecimus, vitemus ne alia faciamus.

4. Et cum jam ex magno usu lacrymarum de peccatorum remissione cœperit esse fiducia, per verba Dei quæ intelligimus ad vitam quoque et alios trahimus. Ad hoc enim intelligenda sunt, **1265** ut et nobis prosint, et intentione spiritali aliis conferantur. Unde bene nunc dicitur: *Comede volumen istud, et vade, loquere ad filios Israel.* Ac si ei de sacro cibo diceretur: *Comede et pasce, saturare et eructa, accipe et sparge, confortare et labora.*

5. Et notandum quod propheta subjungit, dicens: *Et aperui os meum et cibavit me volumine illo.* Os in corde esse alius Propheta testatur, dicens: *Labia dolosa in corde, et corde locuti sunt mala* (Psal. xi, 5). Os ergo aperimus, quando sensum ad intelligentiam sacri verbi præparamus. Itaque ad vocem Domini propheta os aperit, quia ad spiramentum dominici præcepti cordis nostri desideria inhiant, ut de cibo vitæ aliquid sumant. Sed tamen hoc ipsum sumere nestrarum virium non est, nisi ipse cibaverit qui ut comedatur jussit. Ille etenim cibatur, qui per se edere non potest. Et quia ad capienda verba cœlestia idonea nostra infirmitas non est, ipse nos cibatur, qui nobis in tempore mensuram tritici temperat, quatenus in sacro verbo dum hodie intelligimus quod hesterno die nesciebamus, cras quoque comprehendamus quod hodie nescimus, per divinæ dispensationis gratiam quotidiano alimento nutriamur. Omnipotens etenim Deus quasi toties ad os cordis nostri manum porrigit, quoties nobis intellectum aperit, et cibum sacri eloquii in nostris sensibus mittit. Cibatur ergo nos volumine, cum sensum nobis Scripturæ sacræ dispensando aperit, et ejus dulcedine nostras cogitationes replet. Unde et subditur:

VERS. 3. — *Et dixit ad me: Fili hominis, venter tuus comedet, et viscera tua replebuntur volumine isto quod ego do tibi.*

6. In translatione veteri non habetur, *Venter tuus*

A comedet, sed, Os tuum comedet, et viscera tua replebuntur. Os enim nostrum comedit, dum verbum Dei legimus; viscera vero nostra complentur, cum intelligimus atque servamus ea in quibus legendo laboramus. In posteriori autem translatione, quam et veraciorem credimus, scriptum est: *Venter tuus comedet, et viscera tua replebuntur.* In sacro vero eloquio nonnunquam venter pro mente poni consuevit. Unde per Jeremiam dicitur: *Ventrem meum, ventrem meum doleo* (Jerem. iv, 19). Quod quia de spiritali et non corporeo ventre dixerat, adjunxit: *Sensus cordis mei conturbati sunt* (Ibid.). Neque enim ad salutem populi pertinebat, si propheta ventrem corporeum se dolere prædicaret. Sed ventrem doluit qui mentis afflictionem sensit. Sed cur exemplum prophetæ pro-

B ferimus, cum testimonium Domini apertius habeamus? Et necesse est ut cum per semetipsam Veritas loquitur, propheta taceat, quia lucerna claritatem non habet in sole. Ait enim: *Qui credit in me, sicut dicit Scriptura, flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ* (Joan. vii, 38). Quia enim de mente fidelium sanctæ prædicationes defluunt, quasi de ventre credentium aquæ vivæ flumina decurrunt. Ventris autem viscera quid sunt aliud nisi mentis interna, id est recta intentio, sanctum desiderium, humilis ad Deum, pia ad proximum voluntas? **1266** Unde nunc recte dicitur: *Venter tuus comedet, et viscera tua replebuntur*, quia cum mens nostra pabulum veritatis acceperit, interna nostra non jam vacua remanent, sed alimento vitæ satiata.

C 7. Pensemus, charissimi fratres mei, quam sit pia ista promissio, qua dicitur: *Venter tuus comedet, et viscera tua replebuntur volumine isto quod ego do tibi.* Multi etenim legunt, et ab ipsa lectione jejuni sunt. Multi vocem prædicationis audiunt, sed post vocem vacui recedunt. Quorum etsi venter comedit, viscera non replentur, quia etsi mente intellectum sacri verbi percipiunt, obliviscendo et non servando quæ audierint, hæc in cordis visceribus non reponunt. Hinc est enim quod per prophetam alium quosdam Dominus increpat, dicens: *Ponite corda vestra super vias vestras. Seminastis multum, et intulistis parum; comedistis, et non estis satiati; bibistis, et non estis inebriati* (Aggæ. i, 6). Multum cordi suo seminat, sed parum infert, qui de mandatis cœlestibus vel legendo, vel etiam audiendo multa cognoscit, sed negligenter operando pauca fructificat. Comedit et non satiatur, qui, verba Dei audiens, lucra vel gloriam sæculi concupiscit. Bene autem non satiari dicitur, quia aliud mandit, et aliud esurit. Bibit et non inebriatur, qui ad vocem prædicationis aurem inclinatur, sed mentem non mutat. Solet enim per ebrietatem bibentium sensus mutari. Qui ergo ad cognoscendum Dei verbum devotus est, sed ea quæ sunt hujus sæculi adipisci desiderat, bi-

det et viscera.

^a Ebroic., Becc., Lyr., *sed ventre doluit.*

^b Ita C. Germ., cui consentiunt Editi omnes. In Norman. tamen et in plerisque Mss. legitur, *in corde.*

^a Ed. Paris. 1518 et al. seq., *et vadens loquere.* Ita etiam habent Mss. C. Germ. et alii in prima hujus contextus prolatione, sed non deinceps.

^b Norm., *locuta sunt.*

^c Longip. et Val. Cl. addunt, *sed et os tuum come-*

bit, ^a et debriatus non est. Si enim debriatus esset **A** minica mentem in benignitatem commutat, de hoc recte dicitur : *Quia vetera transierunt, ecce facta sunt omnia nova.*

11. Tunc ergo in nostris mentibus nova sunt, ^b cum a nobis vetusti hominis vitia transeunt; et tunc vitia vetusti hominis transeunt, quando sacriverbi præceptum venter comedit, et viscera medullitus replentur. Sæpe enim quosdam vidimus tota se mente ad sanctæ lectionis studium contulisse, atque, inter verba dominica recognoscentes in quantis deliquerint, semetipsos in lacrymis mactare, mœrore continuo affici, in nullis hujus mundi prosperitatibus delectari, ita ut eis vita præsens oneri et lux ipsa fastidio fieret; vix ad colloquendum communia admittere, atque a rigore disciplinæ animum difficile

8. Sæpe autem quosdam videmus ad vocem prædicationis, quasi ex conversione compunctos, habitum, non animum mutasse, ita ut religiosam vestem sumerent, sed antea vitia non calcarent; ^b iræ stimulis immaniter agitari, malitiæ dolore in proximi læsionem fervescere, de ostensis quibusdam bonis ante humanos oculos superbire, præsentis mundi lucra inlibanter quærere, et de solo exteriori habitu quem sumpserunt, sanctitatis fiduciam habere. Quibus quid aliud dicendum est, nisi hoc quod ^c magister egregius quibusdam legis exteriora servantibus loquitur, dicens : *Quia in Christo Jesu neque circumcisio aliquid valet, neque præputium, sed nova creatura (Gal. v, 6)?* Non enim magni est meriti, si quid foris erga nos agatur in corpore, sed magnopere pensandum est quid agatur in mente.

B relaxare, pro amore conditoris, ⁱ luctu solummodo et silentio gaudere. Horum venter sacrum volumen comedit, et viscera repleta sunt, quia præcepta vitæ quæ sensus capere potuit memoria non amisit, sed hæc collectus in Deo animus ^j lugendo semper et recolendo servavit.

9. Nam præsentem mundum despiciere, transitoria non amare, mentem medullitus in humilitate Deo et proximo sternere, contra illatas contumelias patientiam servare, et, custodita patientia, dolorem malitiæ a corde repellere, egenis propria **1267** tribuere, aliena minime ambire, amicum in Deo diligere, propter Deum et eos qui inimici sunt amare, de afflictione proximi lugere, de morte ejus qui inimicus est non exultare, hæc est nova creatura, quam idem magister gentium ^d apud alios discipulos vigilantem oculo requirit, dicens : *Si qua igitur in Christo nova creatura, vetera transierunt, ecce facta sunt omnia nova (II Cor. v, 17).*

C 12. Et fit plerumque ut tales quique ex dono cælestis gratiæ etiam verbum doctrinæ percipiant, atque de veritatis pabulo quod ipsi intrinsecus dulciter ruminant et proximos suaviter pascant. De quorum profecto ore prædicatio tanto audientibus dulcis est, quanto eorum actio contraria suis prædicationibus non est, quia de propria vita sumunt quod per linguam proximis conferunt. Unde recte hic quoque propheta subjungit :

10. Ad veterem quippe hominem pertinet præsentem mundum ^f quærere, transitoria ex concupiscentia amare, mentem in superbiam erigere, patientiam non habere, ex dolore malitiæ de proximi læsione cogitare, sua indigentibus non dare, atque ad multiplicandum aliena quærere, nullum pure propter Deum diligere, ^g inimicitias inimicitiis reddere, de afflictione proximi gaudere. Cuncta hæc vetusti sunt hominis, quæ videlicet de radice trahimus corruptionis. Sed qui jam ista exsuperat, et ad præcepta do-

C 12. *Imd. — Et comedi illud, et factum est in ore meo sicut mel dulce.*

13. Liber qui viscera replevit dulcis in ore sicut mel factus est, quia ipsi de omnipotenti Domino sciunt suaviter loqui, qui hunc didicerint in cordis sui visceribus veraciter amare. In ejus quippe ore Scriptura sacra dulcis est, cujus vitæ viscera mandatis illius replentur, quia ei suavis est ad loquendum, cui interius impressa ^k ad vivendum fuerit. Nam sermo dulcedinem non habet, quem vita reproba intra conscientiam remordet. Unde necesse est ut qui verbum Dei loquitur prius studeat qualiter vivat, ut pos ex vita colligat **1268** quæ et qualiter dicat. Ad prædicandum namque plus conscientia sancti amoris ædificat, quam exercitatio sermonis, quia amando cælestia intra semetipsum prædicator legit quomodo persuadeat ut despici debeat terrena. Qui enim vitam suam interius pensat, et exemplo suo foris admonendo alios ædificat, quasi in corde linguæ calamum tingit, in eo quod manu verbi proximis exterius scri-

^a Vulgati., et inebriatus. In hæremus Mss. C. Germ.; Norman., Val Cl., etc.

^b Excusi, iræ stimulis inaniter. Corrigitur ex Mss., Anglic., Norm., Germ., etc.

^c Vulgati, doctor.

^d Longip., apud illos.

^e In Germ., et plur., et facta sunt nova. Retinemus tamen aliam lect., quia et Vulgatæ et Græco textui ad amissim respondet.

^f Suess. et Longip., diligere.

^g Vulgati, contradicentibus Mss., inimicitias inimi-

cls.

^h Anglic., Norm. et pl., excepto C. Germ., tunc a nobis. In C. Germ. omittitur et tunc vitia vetusti hominis transeunt.

ⁱ Germ., luctum solummodo silentio gaudere.

^j Longip. et Val. Cl., legendo. Ita etiam legi in Mss. Anglic., monet. Jamesius, ex quibus Edit. Vatic. emendat. Verum ipse ex vetustioribus Codicibus qualis est Germ., emendari debet.

^k Suess. ad videndum

bit Unde admirabilis prædicator cum multa discipulis exhortando dixit, quia nullam intra semetipsum de conscientia contrarietatem pertulit, securus adjunxit: *Si qua virtus, si qua laus disciplinæ, hæc cogitate; quæ et didicistis, et accèpiatis, et audistis, et vidistis in me, hæc agite, et Deus pacis erit vobiscum* (Phil. iv, 8, 9). Sequitur:

VERS. 4. — *Et dixit ad me: Fils hominis, vade ad domum Israel, et loqueris verba mea ad eos.*

14. In eo quod Dominus prophetæ dicit, *Loqueris verba mea ad eos*, quid aliud quam ejus ori frenum moderaminis imponit, ne quæ prius intus non audierit, foris dicere præsumat? Nam prophetæ falsi sua et non Dei verba loquebantur, de quibus scriptum est: *Nolite audire verba prophetarum, qui prophetant vobis, et decipiunt vos; visionem cordis sui loquuntur, non de ore Domini* (Jerem. xxiii, 16). Et rursus: *Non loquebar ad eos, et ipsi prophetabant* (Ibid., 21). Qua ex re quoque colligendum est quia et quisquis expositor in explanatione sacri eloquii, ut fortasse auditoribus placeat, aliquid mentiendi componit, sua et non Domini verba loquitur, si tamen placendi vel seducendi studio mentiatur. Nam si in verbis dominicis virtutem requirens, ipse aliter quam is per quem prolata sunt senserit, etiamsi sub intellectu alio ædificationem charitatis requirat, Domini sunt verba quæ narrant, quia ad hoc solum Deus per totam nobis sacram scripturam loquitur, ut nos ad suum et proximi amorem trahat. Sequitur:

VERS. 5-7. — *Non enim ad populum profundi sermonis et ignotæ linguæ tu mitteris, ad domum Israel; neque ad populos multos profundi sermonis et ignotæ linguæ quorum non possis audire sermones. Et si ad illos mittereris, ipsi audirent te. Domus autem Israel nolunt audire te, quia nolunt audire me.*

15. In ipso ^a jussionis exordio quo propheta ad prædicandum mittitur, aperte et vocatio gentium et Israelitarum repulsio designatur. Nam cum dicitur: *Non ad populos multos profundi sermonis et ignotæ linguæ mitteris quorum non possis audire sermones*, atque statim subditur: *Et si ad illos mittereris, ipsi audirent te*, aperte declaratur obedientia gentium, quæ quandoque prædicatorum voces essent sine tarditate securæ. Et cum subditur: *Domus autem Israel nolunt audire te, quia nolunt audire me*, Judææ duritia designatur, quæ verba prædicantium et cognovit, et sequi noluit. Ignota autem lingua gentium ad obediendum moram non fecit, quamvis extranea ab eloquio legis fuit. Hæc autem dicitur: *Nolunt audire te, quia nolunt audire me*, secundum hoc quod scriptum est: *Qui vos spernit, me spernit* (Luc. x, 16). Causa quoque cur non audiant subinfertur, cum dicitur:

VERS. 7. — **1269** *Omnis quippe domus Israel attrita fronte est, et duro corde.*

16. Cum domus Israel attrita fronte esse perhibe

^a Val. Cl., *visionis.*

^b Suess. et Val. Cl., *si relaxetur, ad laborem sponte redit.*

tur, quid aliud sentiendum, quidve cogitandum est, nisi quod frontem cordis in impudentia atterit culpa frequens, ut quo crebrius committitur, eo de ipsa committentis animus minus verecundetur? Atque ideo ad tantam cordis duritiam quandoque peccator pervenit, ut jam in correptione sensibilis non sit, quia qui usu peccandi induruit nullo modo corripientis verbum, id est manum palpantis, sentit, sicut Judææ quoque crebrius delinquenti dicitur: *Frons mulieris meretricis facta est tibi, noluit erubescere* (Jerem. iii, 5). Vel certe attrita frons est in hujus mundi actibus assueta, quia sicut sunt nonnulli qui quietem cunctis mundi præmiis atque honoribus præponunt, ita nonnulli ut in hoc mundo aliquid esse videantur terrenis laboribus insudant, insistunt causis, permisceantur jurgiis. Et quamvis se corpore defecere inter labores sentiant, amore tamen terrenarum rerum devicti, delectabiliter fatigantur. Quibus per prophetam dicitur: *Ephraim vitula docta diligere tritaram* (Osæ x, 11). Vitula etenim in tritura aræ assueta, etiam ^b si relaxatur a labore, sponte redit. Sic quibusdam pravis mentibus nihil est laboriosius quam si eis præcipitur ut in hujus mundi actibus non laborent. Nam sæpe quidam repulsi ab actione terrena deprecantur ut redeant, rogant ut premantur, ^c grave se incurrisse periculum quietem putant. Attrita ergo fronte sunt, qui non solum labores non fugiunt, sed neque importuni videri in laboribus qui sibi negantur erubescunt. Sequitur:

VERS. 8. — *Eccæ dedi faciem tuam valentiorē faciebus eorum, et frontem tuam duriorē frontibus eorum.*

7. Sicut verecundia laudabilis est in malo, ita reprehensibilis est in bono. Erubescere enim malum sapientiæ est; bonum vero erubescere, fatuitatis. Unde scriptum est: *Est confusio adducens peccatum, et est confusio adducens gloriam* (Eccli. iv, 25). Qui enim erubescit poenitendo mala quæ fecit, ad vitæ libertatem pervenit. Qui vero erubescit bona facere, a statu rectitudinis cadit, atque ad damnationem tendit, sicut per Redemptorem dicitur: *Qui me eruberit et meos sermones, hunc Filius hominis erubescet, cum venerit in majestate sua* (Luc. ix, 26). Et sunt quidam qui bona jam in mente concipiunt, sed necquam malis aperte contradicunt. Hi nimirum quia boni sunt in mente, sed auctoritatem non habent in locutione, apti ad veritatis defensionem non sunt. Ille enim esse veritatis defensor debet, qui quod recte sentit loqui nec metuit, nec erubescit. Unde nunc in magno munere prophetæ promittitur: *Eccæ dedi faciem tuam valentiorē faciebus eorum, et frontem tuam duriorē frontibus eorum*. Quid est autem peccator, nisi vulneratus? et qui prædicator, nisi medicus? Si ergo non erubescit peccator qui jacet in vulnere, cur erubescat medicus qui per medicamenta providet salutem? Sæpe vero contingit ut prædicator reverenter audia-

^c Suess., *gravi se incurrisse periculo quietem putant.*

tur; nonnunquam vero a perversis ita despicitur, ac si eis nihil utilitatis loquatur. Unde recte nunc dicitur:

VERS. IX. — *Ut adamantem et ut silicem dedi faciem tuam.*

18. Adamas et silex utraque dura; sed unum horum **1270** pretiosum est, alterum vile. Adamas ad ornamentum sumitur, si ex ab itinerantibus calcatur. Et sæpe contingit ut hos quos correptionem suam conspiciamus nimis humiliter audire, verecundemur eis aliqua dicere. Nonnunquam vero evenit ut eos quos increpationem suam videmus postponere, et despectui habere, trepidemus eis verbum prædicationis inferre. Sed si recte sapimus, et ad eos a quibus nos honorari conspiciamus, et ad eos a quibus nos despici videmus, auctoritatem exhortationis vel increpationis sumimus, ut nec illorum humilitatem debeamus erubescere, nec horum superbiam formidare. Dicatur ergo: *Dedi faciem tuam ut adamantem*, id est, si ab auditoribus honoraris; *Dedi faciem tuam ut silicem*, si ab auditoribus conculcaris atque despicaris, ut nec per illatum honorem refrenetur lingua ex verecundia, nec per despectum taceat ex infirmitate. Sequitur:

Idem. — *Ne timeas eos, neque metuas a facie eorum, quia domus exasperans est.*

19. Hoc jam superius dictum est. Sed notandum quam aspera domus habeatur, a cujus asperitas tam crebro replicatur. Increpandus itaque peccator est, et nunquam timendus, quia domus exasperans est. Timeri enim homo debuerat, si ipse auctorem omnium ut homo timuisset. Nam qui rationis sensum ad timorem Dei non habuit, tanto in nullo timendus est, quanto hoc quod esse debuit, non est. Sequitur:

VERS. 10, 11. — *Et dixit ad me: Fili hominis, omnes sermones meos quos loquor ad te, assume in corde tuo, et auribus tuis audi; et vade, ingredere ad transmigrationem filiorum populi tui.*

20. Vigilanter intuentum est quod voce Domini ad Prophetam dicitur ut prius sermones ejus audiat, et postmodum loquatur. Audimus enim verba Dei, si facimus. Et tunc ea proximis recte loquimur, cum prius ipsi fecerimus. Quod bene Marcus evangelista confirmat, cum factum Domini miraculum narrat, dicens: *Adducunt ei surdum et mutum, et deprecantur eum ut imponat illi manum (Marc. vii, 32)*. Cujus ordinem curationis insinuat, subdicens: *Misit digitos suos in auriculas, expuensque tetigit linguam ejus, et suspiciens in caelum ingemuit, et ait illi: Ephphetha, quod est adaperire. Et statim apertæ sunt aures ejus, et solutum est vinculum linguæ ejus, et loquebatur recte (Ibid., 33, seq.)*. Quid est enim quod creator omnium Deus cum surdum et mutum sanare voluisset, in aures illius suos digitos misit, et expuens linguam ejus tetigit? Quid per digitos Redemptoris, nisi dona san-

cti Spiritus designantur? Unde cum in alio loco ejectionis et dæmonium, dixit: *Si in digito Dei eicio dæmonia, profecto pervenit in vos regnum Dei (Luc. xi, 20)*. Qua de re per evangelistam alium dixi se describitur: *Si ego in spiritu Dei eicio dæmones, igitur pervenit in vos regnum Dei (Matth. xii, 28)*. Ex quo utroque loco colligitur quia digitus Dei spiritus vocatur. Dignus ergo in auriculas mittere, est per dona Spiritus sancti mentem surdi ad obediendum aperire. Quid est vero quod expuens linguam ejus tetigit? Salva nobis est ex ore Redemptoris accepta sapientia in eloquio divino. Saliva quippe ex capite defluit in ore. Ea ergo sapientia quæ ipse est dum lingua nostra tangitur, mox ad prædicationis verba formatur.

1271 *Qui suspiciens in caelum ingemuit*; non quod ipse necessarium gemitum haberet, qui dabat quod postulabat, sed nos ad eum gemere qui celo præsedet docuit, ut et aures nostræ per dona Spiritus sancti aperiri, et lingua per salivam oris, id est per scientiam divinam locutionis solvi debeat ad verba prædicationis. Cui mox *Ephphetha, id est adaperire dicitur; et statim apertæ sunt aures ejus, et solutum est vinculum linguæ ejus*. Qua in re notandum est quia propter clausas aures dictum est *Adaperire*. Sed cum aures cordis ad obediendum apertæ fuerint, ex subsequenti procul dubio etiam linguæ ejus vinculum solvitur, ut bona quæ ipse fecerit etiam facienda aliis loquatur. Ubi et bene additur: *Et loquebatur recte*. Ille enim recte loquitur qui prius obediendo fecerit quæ loquendo admonet esse facienda.

21. Quod vero ad transmigrationem populi admondendam propheta mittitur, non solum ea transmigratio debet intelligi quæ ejus populi erat in corpore, sed etiam quæ facta fuerat in mente. A Jerusalem quippe ad Babyloniam venerat. Et quid Jerusalem nisi visio pacis, quid Babyloniam nisi confusio vocatur? Quisquis vero a rectis operibus in perversis actibus cadit, quoniam a bono studio ad vitia defluit, quasi ab Jerusalem ad Babyloniam civitatem venit. Culmen enim a bonæ contemplationis deseruit, atque in transmigracione confusionis jacet. Quod illis solet sæpe evenire qui cum bona agunt, in his de sua virtute gloriantur. Unde Psalmista ne a visione pacis, id est a bonis actibus captivus ad Babyloniam emigraret, Domino supplicans, dicit: *Adjutor meus, non amittam te (Psal. lxi, 7)*. Si enim in se confideret, a justitiæ operibus cadendo migrasset.

22. Sed neque hi qui a statu rectitudinis in pravam actionem ceciderunt desperandi sunt, quia ecce propheta ad transmigracionem Babyloniam mittitur. Et per prophetam alium Dominus dicit: *Et venies usque Babylonem, et ibi liberaberis (Mich. iv, 10)*. Sæpe enim quis postquam in confusionem vitiorum ceciderit, erubescens mala quæ perpetravit, ad poenitentiam redit, seque a suis lapsibus bene vivendo erigit. Quid ergo iste nisi usque ad Babylonem venit, et

tionis et contemplationis.

^a Ebrietas et alii quibusdam, desperati sunt.

^c Ita C. Germ. et pl. Mss. Editi, eripit.

^a C. Germ., cum asperitas.

^b Val. Cl., in perceratibus.

^c C. Germ., bonæ conversationis. Norin., bonæ ac-

ibi liberatus est? Qui postquam, confusus mente, perversa perpetravit, hæc ipsa erubescens mala quæ fecit, se contra se erigit, et bene operando ad statum rectitudinis redit. ^a In Babylone itaque liberatus est, qui per divinam gratiam ostenditur etiam de confusione salvatus. Propheta ergo ad transmigratorem loquitur, cum illos increpat qui a statu rectitudinis ad erroris vitia transmigrando ceciderunt. Sequitur :

VERS. 11. — *Et loqueris ad eos, et dices : Hæc dicit Dominus Deus : si forte audiant, et quiescant.*

23. ^b Quod toties divinis vocibus difficultas audiendi repetitur, ut dicatur, *Si forte audiant*, quid aliud quam ^c transmigrati populi duritia designatur? In quibus verbis magna est nostra consolatio, quia si omnipotens Deus prophetam mittens a perverso populo verba sua denuntiat difficile **1272** audiri, cur nos miseri contristamur, cum sæpe a fratribus in nostra admonitione contemnimur? Nam crebro delinquentes alloquimur, frequenter increpamus, sæpe cum eis blandis sermonibus agimus, et tamen si alter audit, alter audire contemnit: alter ex parte verbum exhortationis suscipit, et ex parte recipere recusat; ita ut quotidie impleri videamus hoc quod per prophetam alium Dominus narrat quæ fecerit iratus, cum dicit: ^d *Plui super civitatem unam (De pœn., dist. 3, c. Pluit Dominus), et super alteram non pluit. Pars una compluta est, et pars quæ compluta non est aruit (Amos iv, 7).* Cum enim sanctæ exhortationis verba alia mens suscipit, alia suscipere recusat, super unam civitatem Dominus pluit, et super alteram non pluit. Cum vero et ^e ipse proximus qui audit ab aliis se vitiis corrigit, atque ab aliis emendare se contemnit, una eademque civitas et ex parte compluitur, et ex parte arida remanet, in qua a se prædicationis pluviam repellit. Sunt etenim quidam qui exhortationis verba omnino non audiunt, hi penitus suscipere pluviam nolunt. Et sunt quidam qui audiunt, sed tamen hanc medullitus non sequuntur, quia ^f alia in se vitia resecat, sed in aliis graviter perdurant. Sæpe enim quosdam videmus qui per prædicationis verbum a semetipsis avaritiæ æstum repellunt, et non solum jam aliena non rapiunt, sed et propria indigentibus largiuntur; nec tamen iræ stimulos edomant, nec patientiæ moderamina per mentis tranquillitatem servant. Et sæpe alii ad exhortationis verbum in semetipsis jam carnis immunditiam vincunt, corpus in castitate custodiunt, nec tamen adhuc animum, sicut debent, proximis inclinant, sed per rigorem superbiæ in cogitatione se elevant. In istis pars una compluta est, quia fructum fecit, et pars quæ compluta non est aruit, quia exhortationis

verbum non plene suscipiens, a bono opere sterilis remansit. Sequitur :

VERS. 12. — *Et assumpsit me spiritus, et audivi post me vocem commotionis magnæ; Benedicta gloria Domini de loco suo:*

24. Quid est hoc, quod propheta postquam ad transmigratorem illorum populi mittitur, vocem post se magnæ commotionis audit, dicentem: *Benedicta gloria Domini de loco suo?* Conversus quippe ad peccatores Babyloniæ fuerat, et vocem gloriæ Domini de loco suo post tergum audiebat. Locus enim est Dei Jerusalem, id est visio pacis, quia nimirum illa corda vident ea quæ Dei sunt, quæ ad transmigratorem Babyloniæ, hoc est ad confusionis vitia, non descendunt. Ibi enim inhabitat Deus ubi vera pax quæritur, internæ contemplationis gloria amatur. Nam qui ad perversitatem defluunt, locus Dei esse contemunt. Locus ergo gloriæ Dei est vel sancta quæque anima, vel unusquisque in cœlestibus permanens angelicus spiritus. Et gloria Domini de loco suo benedicitur, cum vel ab electis hominibus, vel a sanctis angelis auctori omnium laus æterna cantatur. In eo ergo quod justii de convertendis peccatoribus cogitant, quia eorum vitia **1273** considerando ad carnales actus oculum ducunt, quasi ad Babyloniam intendunt. Qui tamen pro statu suæ rectitudinis, quia in laudem Dei bona sanctorum considerare nunquam desinunt, quamvis per cogitationem ^g alio intendant, quasi post se vocem gloriæ Domini a Jerusalem, id est de loco suo audiunt.

25. Sed cur in istis immoramur, qui hæc prophetæ verba, largiente Domino, per sensum alterum et subtilius intelligere, et apertius dicere valemus? Ait enim: *Et assumpsit me spiritus.* Prædicatorem spiritus assumit, cum ejus mentem in amorem Dei omnipotentis elevatam a terrenis jam desiderii alienam reddit, ut nihil ei agere libeat, nisi ea quibus lucra spiritalia congreget, et ad regna cœlestia quotidiani sui operis fructum portet. Unde ^h et nobis prædicatoribus jubetur: *Operamini non cibum qui perit, sed qui permanet in vitam æternam (Joan. vi, 27).*

26. Bene autem subditur: *Et audivi post me vocem commotionis magnæ.* Propheta, sancto Spiritu repletus, quasi transacta narrat, quæ facienda prævidet, quia et in prædestinatione jam facta sunt, quæ adhuc in opere sequuntur. Unde et in translatione veteri per Isaiam dicitur: *Qui fecit quæ futura sunt (Isai. xlv, 11, sec. LXX).* Quid est ergo quod post se propheta vocem audivit commotionis magnæ, nisi quod post sermonem prædicationis, qui fit ad corda peccantium, lamenta poenitentium sequuntur?

^a Editi, in *Babylonem itaque veniens*. Longip., *A Babylone liberatus*, nulli Mss. habent, *veniens*.

^b Vulgati, *quoties*, vel *quod quotiens*.

^c Plur. Norm., *transmigrantis populi*.

^d Hoc refertur a Gratiano loco assignato, quoad sensum, non quoad verba. Idem legitur in Glossa Ord. ad cap. iv Amos.

^e Hic Mss. non una est lectio. In Germ. legitur: *ipse qui proximus*. Longip., *ipse qui proximum*. Editi: *ipse qui proximos*. Prætulimus lect. Norm.

^f Longip., *alia a se*.

^g Excusi, *aliud intendant*.

^h Val. Cl., *et novis prædicatoribus*.

27. Perversi etenim quique dum prava agunt, et a justis recta non audiunt, nesciunt quam sint gravia quæ committunt, atque ex ipsa sua ignorantia, in suo stupore securi sunt; et jacentes in culpis, quasi molliter quiescunt, sicut de quodam peccatore et securo populo dicitur: *Requievit in sæcibus suis, quia securus jacuit in peccatis (Jerem. XLVIII, 11).*

28. Cum vero audire perversi verbum prædicationis cœperint, quæ sint supplicia æterna cognoscere, qui terror iudicii, quam subtilis examinatio de singulis quibusque peccatis, illico contremiscunt, implentur gemitibus, et non se capientibus suspiriis anxiantur, atque, magno pavore concussi, in luctu et fletibus erumpunt. Prophetam ergo vox magnæ commotionis sequitur; quia post verbum prædicationis, conversorum atque penitentium luctus audiuntur. Qui enim prius quieti jacebant in vulnere, tacti postmodum manu medicinæ, cum dolore redeunt ad salutem. De hac commotione penitentium per prophetam alium dicitur: *Pedes ejus steterunt, et commota est terra (Zach. XIV, 4)*, quia cum veritatis vestigia in mente audientium figuntur, ipsa mens in sui consideratione turbata commovetur. Hinc Psalmista pro peccatoribus exorat, dicens: *Qui sedes super cherubim, moveatur terra (Psal. xcvi, 2)*. Hinc pro afflictis et penitentibus deprecans, ait: *Commovisti terram, et conturbasti eam, sana contritiones ejus, quia mota est (Psal. LIX, 4)*. Terra quippe commota et turbata, est peccator de cognitione reatus sui anxius, et ad penitentiæ lamenta perductus. Peccanti etenim homini dictum est: *Terra es, et in terram ibis (Genes. III, 19)*. Exoret ergo ut sanetur contritio terræ, quia mota est, quatenus peccator qui de culpis suis affligitur, **1274** de cœlestis misericordiæ gaudio consoletur. Hæc est itaque vox commotionis magnæ, quando unusquisque sua acta dijudicans, in afflictione penitentiæ perturbatur.

29. Sed quid vox ipsa dicat audiamus: *Benedicta gloria Domini de loco suo*. Locus enim maligni spiritus fuerant corda peccantium; sed cum sibi metipsi irati per penitentiam redeunt ad vitam, gloriæ Domini locus sunt. Jam enim se contra se erigunt, jam penitentiæ lacrymis insequuntur mala quæ commiserunt. Inde ergo auditur benedictio gloriæ in laude Domini, unde prius sonabat Creatoris injuria de amore præsentis sæculi. Et corda penitentium sunt jam Domino locus suus, quæ prius in peccatis posita, fuerant locus alienus. Ipsi autem qui a peccatis suis ad Dominum convertuntur, non solum delent lacrymis perversa quæ fecerunt, sed etiam miris operibus ad alta proficiunt, ut sancta animalia Dei omnipotentis fiant, ut signis et virtutibus ad alta evolent, ut terram funditus deserant, et acceptis donis sese ad

cœlestia per desiderium suspendant. De quibus adhuc subditur:

VERS. 13. — *Et vocem alarum animalium percipientium^b alteram ad alteram.*

30. Audit post se propheta vocem commotionis magnæ, quia, sicut dictum est, verbum prædicantium luctus penitentium sequitur. Audit post se vocem alarum animalium, quia ex ipso luctu penitentium oriuntur virtutes sanctorum, ut tanto magis in sancta actione proficiant, quanto se ante cognitionem vitæ nequiter egisse meminerunt. Sed est in his verbis magna dubitatio, quia non aperte per prophetam dicitur utrum unumquodque animal^c alas suas in semetipsis percutiat, an certe hæc eadem sancta animalia alis suis se vicissim feriant, ut alabujus alterum, et ala alterius istud animal tangat.

34. Sed quia plerumque in sacro eloquio ideo aliquid obscure dicitur, ut dispensante mirabiliter Deo multipliciter exponatur, nos charitati vestræ utraque exponere largiente Domino debemus. Sæpe jam alas animalium virtutes diximus esse sanctorum (*Hom. 4, n. 5; hom. 7, n. 22; hom. 8, n. 1*). Quomodo ergo unumquodque animas alas suas excutens alteram ad alteram percutit, nisi quod aperte datur intelligi qua, si sancta animalia efficiamur, virtus in nobis virtutem excitat, dum una alteram ad perfectionem pulsat? Ecce etenim quis habet jam verbi Dei^d scientiam, discit ut viscera etiam misericordiæ habeat. Per scientiam quippe verbi Dei discit: *Dare eleemosynam, et ecce omnia munda sunt vobis (Luc. XI, 41)*. Cumque jam esse misericors in eleemosynis cœperit, verba sanctæ auctoritatis legit; et quidquid in eis de misericordia dicitur, ulterius per experimentum intelligit. Ibi enim scriptum est: *Pater eram pauperum (Job. xxix, 16)*. Quod fortasse antea legebat, et præteribat. Sed cum in ejus corde jam misericordia cœperit imitari naturam, quid sit patrem esse pauperum, legit et recognoscit, quia introrsus rediens, in semetipso intelligit quod foris audit. Aliud namque est eleemosynam ex præcepto facere, atque aliud ex charitate. Ex præcepto enim facere bonum, inchoantium est; ex charitate autem facere **1275** bonum, perfectorum, qui non solum quia jubetur faciunt, sed etiam diligunt faciendo quod jubetur. Hinc est enim quod in magna virtute per Psalmistam dicitur: *Vide quia mandata tua dilexi, Domine, in tua misericordia vivifica me (Psal. cxviii, 159)*. Mandata enim Dei pro jussione facere servientis et obedientis est, diligendo autem facere obedientis et amantis est. Quia ergo et per scientiam^e charitatis misericordia discitur, et per charitatem misericordiæ in corde compuncto scientia multipli-

^a Pl. Mss., *commovisti, Domine, terram.... quia commota est.*

^b Vitiose in Editis, *alterum ad alterum*. Nam in omnibus Mss. habetur *alteram*, etc., sicque legendum ex textu Hebr. et ex Vulgata. Infra semper occurrit, *altera ad alteram*.

^c Val. Cl., *alis suis semetipsum percutiat*. Sequimur

lectionem Mss. Germ. Norm., etc.

^d In Val. Cl., quem sequitur Gussanv. additur, *atque per eandem scientiam discit*. Hæc appendix abest a Germ., Norm., etc. In nonnullis Excusis, pro *discit*, legitur *discat*.

^e Longip., Val. Cl. et Norm., *charitas misericordiæ*.

atur, ala in nobis alam percutit, quia virtus virtutem excitat. Sic qui castitatis bonum in suo corpore custodit contra luxuriantes zelo accenditur, ut ab immunditiæ maculis expientur. Et sæpe dum quosdam in lapsibus invenit, edomat, affligit, atque ad castitatis munditiam restringit. Cujus si forte mens de immunditia luxuriæ fuerit tentata, ex ipso zelo quo alios correxit a semetipsam convenit, et erubescit immunda cogitare, quæ se in aliis recolit correxisse. In hoc ergo ala alam percutit, dum virtus virtutem pulsat, et ab immunditia custodit.

32. Siu vero, ut præfati sumus, vicissim se alis suis animalia feriunt, b et altera ad alteram ala percutitur singulorum, hujus quoque descriptionis, largiente Domino, sensus patet. Quid est ergo quod hæc pennata animalia vicissim alas alteram ad alteram ferunt, nisi quod omnes sancti se invicem suis virtutibus tangunt, et sese ad provectum excitant ex consideratione virtutis alienæ? Non enim uni dantur omnia, ne in superbiam elatus cadat, sed huic datur quod tibi non datur, et tibi datur quod illi denegatur, ut dum iste considerat honum quod habes et ipse non habet, te sibi in cogitatione præferat; et rursum dum tu habere illum conspicis quod ipse non habes, te illi in tua cogitatione postponas, et fiat quod scriptum est: *Superiores sibi invicem arbitrantes* (Ph. ip. ii, 3). Ut enim pauca ex multis loquar, isti miræ abstinentiæ virtus tribuitur, et tamen verbum scientiæ non habet. Illi autem datur verbum scientiæ; et tamen virtutem perfectæ abstinentiæ apprehendere conatur, et non valet. Huic libertas vocis tribuitur, ut, oppressis quibusque protectionis solatia impendens, ad defensionem justitiæ libere loquatur; sed tamen adhuc multa in hoc mundo possidens, relinquere omnia c vult, et non valet. Illi vero jam datum est omnia terrena relinquere, ut nihil in hoc mundo cupiat habere; sed tamen adhuc auctoritatem vocis contra peccantes quosque d non præsumit exercere. Et qui ideo plus loqui libere debuit, quia jam non habet unde in hoc mundo teneatur, loqui contra alios libere recusat, ne ipsam vitæ suæ quietem perdat. Isti virtus prophetiæ data est, multa jam quæ ventura sunt prævidet; sed tamen presentis proximi ægritudinem e conspiciens atque compatiens, non valet curare. Illi data est curationalis gratia, atque a corpore proximi molestiam quæ in præsentem est orationibus repellit, sed tamen quod seipsum paulo post sequatur ignorat. Mi a itaque dispensatione omnipotens Deus sic in electis suis sua dona dispensat, ut et isti det quod illi 1276 denegat, et alteri majus quod alteri minus tribuat, quatenus dum vel iste habere illum conspicit quod ipse non habet, vel ille hunc majus accepisse considerat

A quod sibi minus adesse pensat, dona Dei alter in altero, id est vicissim, omnes admirentur, atque ex hac ipsa admiratione humilietur alter alteri, et quem videt habere quod non habet, eum divino judicio sibi prælatum putet. Alis ergo suis vicissim se animalia feriunt cum sanctæ mentes alternis se virtutibus tangunt, et tangendo excitant, atque excitata ad provectum volant.

33. Videamus Paulum quomodo apostolorum alis tactus, atque ad penitentiam excitatus fuerat, qui, mala præteritæ persecutionis suæ et apostolorum innocentem vitam considerans, dicebat: *Ego enim sum minimus apostolorum, qui non sum dignus vocari apostolus, quia persecutus sum Ecclesiam Dei* (I Cor. xv, 9). Consideravit quippe apostolorum innocentiam, B et propter præcedentem malitiam vilis in ejus oculis facta est omnis quam exhibebat in Ecclesia sollicitudo sua; et quam multos ex accepto intellectu præcederet non attendit, quia, illorum innocentiam pensans, persecutorem aliquando fuisse se doluit. Sed videamus si quis ex apostolis eum qui Paulo datus est intellectum miratur. Ipse nobis apostolorum primus requirendus est, qui discipulos admonens ait: *Sicut et charissimus frater noster Paulus secundum datam sibi sapientiam scripsit vobis; sicut in omnibus epistolis, loquens in eis de his in quibus sunt quædam* f *difficilia intellectu, quæ indocti et instabiles depravant* (II Petr. iii, 15). Miratur itaque in apostolis omnibus Paulus innocentiam, miratur apostolorum primus in Paulo sapientiam. Alis ergo se tangunt qui inde se vicissim ad provectum excitant, unde volant.

34. Hoc itaque omnipotens Deus agit in cordibus hominum, quod facit in regionibus terrarum. Poterat namque unicuique regionis fructus omnes tribuere; sed si una quælibet regio alterius regionis fructibus non indigeret, communionem cum altera non habuisset. Unde fit ut huic vini, alii vero olei abundantiam tribuat; hanc multitudinem pecudum, illam vero ubertate abundare faciat frugum, ut cum illa defert quod ista non habet, et ista reddit quod illa non detulit, per communionem gratiæ sibi simul etiam diviæ terræ conjunctæ sint. Sicut ergo regiones terrarum, ita sunt mentes sanctorum, quæ dum vicissim sibi conferunt quod acceperunt, quasi fructus suos regiones regionibus impendunt ut in una omnes charitate jungantur.

35. Sed inter hæc sciendum est quia sicut electi quique hoc semper in aliis attendunt quod a Deo melius acceperunt quam ipsi, ut eos sibi in cogitatione præferant, seque illis in humilitate substernant, ita reproborum mens nunquam considerat quid alter boni g amplius quam ipsa, sed quid boni

a Vatic. et Gussanv., *semetipsam corrigit*, reluctantibus aliis tum Editis, tum manu exaratis.

b Longip. et Val. Cl., *et altera ab altera*, et infra Longip., *altera ad alteram feriunt*.

c Longip., *volet*.

d Magis placuit recent. Edit., *non præsumit exercere*, contradicentibus Mss. et vet. Excusis.

e Suess., *considerans atque conspiciens*; et infra, *quid de ipso paulo post, pro quid seipsum*.

f Longip., *difficillima intellectu*.

g Sic Mss. Germ., Norm. et Vet. Ed. Paris., Gilot. et Vatic., *habent ipse, pro ipsa*. Gussanv., *ipsi..... habeant*.

ipsa amplius quam alter habeat. Neque enim pen-
sant quæ bona spiritus alter acceperit et ipsi desint,
sed quæ bona ipsi, et quæ mala adsint alteri. Et
nimis omnipotens Deus ad hoc virtutes **1277** sin-
gulis dividat, ut alterum alteri in cogitatione humili-
fiet, ad hoc reprobi pertrahunt bonum quod acceperunt,
ut ex eo in elatione perdantur, dum semper
considerant bona quæ ipsi habent et alii non ha-
bent, et nunquam perpendere student quanta bona
alii habeant et ipsi non habeant. Quod ergo divina
pietas in augmentum disponit humilitatis, hoc mentes
reprobæ in augmentum vertunt elationis; et ex
diversitate munerum a bono deficiunt. unde crescere
humilitatis bono debuerunt.

36. Propter hoc ergo necesse est, fratres charis-
simi, ut in vobis hoc semper debeatis aspicere quod
minus habetis, in proximis vero hoc quod vobis ampli-
us acceperunt, quatenus dum ^b super vosmetipsos
eos pro bono quod ipsi habent et vos non habetis
aspicitis, ad hoc quoque obtinendum etiam vos ex
humilitate crescatis. Si enim et vos in illis accepta
bona perpenditis, et illi in vobis considerant dona
quæ habetis, vicissim vos alii tangitis, ut excitati
semper ad cælestia volatis. Sequitur :

VERS. 13. — *Et vocem rotarum sequentium ani-
malia, et vocem commotionis magnæ.*

37. In rotis sacri eloquii Testamenta signari superius
diximus (*Hom. 8, n. 2 et seq.*). Vox igitur rotarum
est sermo Testamentorum. Post vocem itaque
alarum animalium auditur etiam vox rotarum, quia
prædicantium sermone suscepto, dum virtutes san-
ctorum ad altiora agenda evolvant, seque vicissim
ad profectum pulsant, sanctæ Ecclesiæ status eri-
gitur, ut per universum mundum sacrorum Testa-
mentorum paginæ legantur. Ubique etenim jam sanctum
Evangelium ubique apostolorum dicta, ubique
lex et prophetæ resonant. Post alarum ergo vocem
vox rotarum sequitur, quia post sanctorum miracula
verba sacri eloquii intra sanctam Ecclesiam libero
^c et licenter audiuntur. Quæ rotæ animalia sequuntur,
quia, ut superius dictum est, postquam in honorem
venit vita sanctorum, veneranda quoque
apparuerunt hominibus eloquia Testamentorum.

38. Vel certe ^d rotæ animalia sequuntur, quia in
sanctorum Patrum vita cognoscimus quid in sacra
Scripturæ volumine intelligere debeamus. Illorum
quippe actio nobis aperit hoc quod in suis ^e prædica-
tionibus pagina Testamentorum dicit. Sed quæren-
dum nobis est cur postquam superius dictum est,
Audivi post me vocem commotionis magnæ, post vo-
cem quoque alarum atque rotarum subditur : *Et vo-*

cem commotionis magnæ. Quod si diligenter aspici-
tur, inveniri potest quia non otiose repetitur.

39. Duæ quippe sunt commotiones ^f magnæ, qui-
bus corda nostra commoventur. Una quippe commo-
tio ex timore est, altera ex charitate; una fit ex
luctu penitentium, alia ^g ex fervore amantium.
Post prædicationis ergo verbum prima commotio
est, cum plangimus mala quæ fecimus; post vocem
vero alarum et rotarum, secunda commotio est, dum
magnis flelibus quærimus cælestia bona quæ audi-
mus. Ecce enim quia intra sanctam Ecclesiam de
multis Patribus virtutum exempla **1278** cognoscimus,
quasi alarum sonitum quotidie audimus, quia
ubique sacra eloquia personant, quasi rotarum vo-
cibus excitamur. Et quia per eadem sacra eloquia ad
amorem nostri conditoris accendimur, magni fervoris
ignibus ardentes, esse nos longe adhuc ab omni-
potentis Dei facie plangimus. Post primam ergo vo-
cem commotionis magnæ ad extremum quoque vox
magnæ commotionis fit, quia qui cognoscendo Deum
cœpimus peccata plangere, jam diligendo quem cog-
novimus non cessamus eum cum flelibus desiderare.
Post rotarum itaque vocem vox magnæ commotio-
nis sequitur, quia cum Testamenta Dei in aure cor-
dis sonare cœperint, audientium spiritus ^h ex amore
compunctus ad lamenta commovetur. Hinc est enim
quod Scripturæ sacrae verba sunt in corde legentium
sapida, hinc est quod ab amantibus plerumque
in silentio quasi furtive et tacite leguntur. Unde per
prophetam quoque alium dicitur : *Præcidisti in alienatione
capita potentium, movebuntur in ea gentes, adaperient
ora sua sicut pauper edens in occulto* (*Habac. III, 14*).
Omnipotens enim Deus in alienatione capita potentium
præcidit, quia Judæorum superbiam a semetipso
alienando repulit. In qua alienatione gentes motæ
sunt, quia dum Judæi a fide caderent, ad cognitionem
fidei corda gentilium cucurrerunt. Quæ videlicet
gentes in sacrae lectionis pabulo os cordis aperiant,
et in occulto sicut pauper comedunt, quia cum festinatione
et silentio verba vitæ legentes sumunt.

40. Sed sciendum est quia quanto auditores in
charitate atque intellectu proficiunt, ⁱ tanto sanctis
prædicatoribus major gratia spiritus datur. Unde
cum prius propheta dixisset : *Assumpsit me spiritus,
et audiivi post me vocem commotionis magnæ*,
post vocem commotionis magnæ alarum atque rotarum,
atque iterum commotionis magnæ, illico sub-
jungit :

VERS. 14. — *Spiritus quoque elevavit me, et assumpsit me.*

41. Cur qui se assumptum jam a spiritu dixerat

^a C. Germ., in argumentum, sed manu recentiori. Hunc Editi sequuntur. Prætulimus aliam lectionem, quæ est Mss. Norm. Val. Cl., Longp., Suess., etc.

^b Val. Cl., super vosmetipsos eos esse arbitramini pro bono quod ipsi habere, et vos non habere aspicitis, ad hoc.

^c Suess., cum Val. Cl., decenter.

^d Mendose Guseanv., rotæ animalium.

^e Val. Cl., prædicatoribus.

^f Deest magnæ in C. Germ. et Ebroic.

^g Aut, ex amore ferventium, ut exstat in Norm. plerisque.

^h Suess., ex amore compunctionis ad lamenta commovetur.

ⁱ Suess., tanto sanctis datur ut meditando et loquendo proficiant. Unde.

iterum elevatum et assumptum narrat? Sed ad aliora mens prædicantium proficit cum per eos sensus audientium ad omnipotentis Dei desiderium commovetur. Qui videlicet prædicatores sancti idcirco proficiunt, ut per eorum ministerium dona gratiæ in sancta Ecclesia multiplicentur, sicut de hac eadem sancta Ecclesia scriptum est: *Rivos ejus inebrians multiplicat generationes ejus, in stillicidiis suis lætatur cum exorietur* (Psal. LXIV, 11). Rivi quippe Ecclesiæ sancti prædicatores sunt, qui terram nostri cordis infundunt. Sed cum inebriantur rivi, generationes Ecclesiæ multiplicantur, quia cum uberio rem gratiam spiritus prædicatores accipiunt, fidelium numerus augetur. Quæ sancta Ecclesia in suis stillicidiis lætatur. In stillicidio enim aqua de tecto in terram cadit, quæ de cælo ceciderat in tectum. Tectum vero Ecclesiæ sancti prædicatores sunt, qui nos intercedendo et admonitionibus muniendo protegunt. Sed quia illorum cor divinitus in prædicatione infunditur, quasi aqua de cælo venit in tectum. Quia vero nos eorum verbis irrigamur, quasi aqua de tecto defluit in terram. Sancta itaque Ecclesia, dum exoritur, in stillicidiis suis lætatur, quia cum in fide et bonis operibus nascitur, ea quæ accepit dona considerat, et in verbis prædicantium exultat. Quia ergo auditoribus ad meliora surgentibus, eorum quoque prædicatoribus gratia multiplicatur, propheta dicit: *Spiritus quoque elevavit me, et assumpsit me*. Inde enim prædicator magis ac magis elevatur et assumitur, unde auditor ad meliorem vitam mutatur.

42. Sed quaerendum nobis est, cum spiritus mentem non elevet nisi assumpserit, cur prius elevavit et postmodum dicitur assumpsit? Sed hoc loco assumpsit dictum est constanter tenuit. Nam sunt nonnulli quos elevat spiritus, sed non assumit, quorum et intellectus ad spiritalia emicat, sed tamen vita in factis carnalibus remanens, intellectui non concordat. Balaam namque per prophetiæ spiritum elevatus erat, sed assumptus non erat, quia et veraciter potuit longe post futura prospicere, et tamen a terrenis desideriis mentem noluit separare (Num. XXIV, 4, 5). Sed quia propheta sanctus scientia elevatus est, et vita pariter assumptus, jam qualis in prædicationem pergat audiamus:

1. Inb. — *Et abii amarus in indignatione spiritus mei*.

43. Pensate, fratres charissimi, cui dona sancti Spiritus creverant cur amarus abibat? An omne cor quod idem spiritus assumit amarum in indignatione sui spiritus facit? Unde sciendum est quia cui adhuc præsens vita dulcis est, etiamsi verbum Dei loqui videatur, elevatus et assumptus prædicator non est. Mentem enim quam Spiritus sanctus replet in amaritudinem temporalium delectatione æternorum com-

^a Pl. Norm., cum Longip., *multiplicas*.

^b Gussanv. solus, in *amaritudinem temporalium et delectationem æternorum*.

^c Norm. et Val., *de cælestibus gaudiis nulla*. Sequitur German. et vetust.

A movet. Dulce enim est esse in rebus humanis, sed ei qui adhuc de cælestibus gaudia nulla gustavit, quia quanto minus æterna intelligit, tanto delectabilius in temporalibus requiescit. At si quis jam cordis ore gustaverit quæ sit illa dulcedo cælestium præmiorum qui illi hymnidici angelorum chori, quæ incomprehensibilis visio sanctæ Trinitatis, huic quanto illud dulce sit quod intus videt, tanto in amaritudinem vertitur omne quod foris sustinet. Rixatur secum de his quæ male egisse se recolit, et si bimetipsi displicet, cum ei ille placere jam cœperit qui omnia creavit. Reprehendit se de cogitationibus, insequitur de verbis, et punit fiendo de factis. Superbis inhiat, terrena jam omnia per mentis despectum calcat. Et quandiu illud quod desiderat adhuc per speciem non habet, flere dulce habet, seseque continuis lamentis affligere. Et quia necdum se esse in patria ad quam creatus est videt, in hujus vitæ exsilio nil ei plus aliud quam sua amaritudo placet. Dignatur etenim subjacere temporalibus, et ardentem suspirat æternis. Unde recte quoque per Salomonem dicitur: *Eo quod in multa sapientia multa sit indignatio, et qui apponit scientiam apponit dolorem* (Eccle. 1, 18). Cælestia etenim cognoscentes, terrenis animum subdere dedignamur. Et dum plus sapere incipimus de his quæ male egimus, nobis ipsi irascimur, et fit in multa sapientia multa indignatio, quia quanto plus proficimus in cognitione, tanto nobis indignamur amplius de perverso opere. Atque cum scientia dolor crescit, quia quanto magis æterna cognoscimus, tanto magis esse nos in hujus exsilio miseria dolemus. Vel sicut in translatione alia dicitur: *Et qui addit scientiam addit laborem*. Quo enim scire incipimus quæ sint cælestia gaudia, eo magis ut errorum nostrorum laqueos possimus evadere, fiendo laboramus. In multa ergo sapientia multa est indignatio, quia si æterna jam sapimus, concupiscere temporalia dedignamur. Si æterna jam sapimus, nosmetipsos despiciamus egisse hoc quod nos potuit ab æternitatis amore separare. Reprehendit semetipsam conscientia, accusat quod egit, damnat per pœnitentiam quod accusat, fit rixa in animo, parturienti pacem cum Deo.

44. Sic Achab (*De pœn., dist. 3, c. Sicut Achab*), rex iniquus, a propheta reprehensus, cum contra se divinam sententiam audisset, pertimuit, et magno mœrore depressus est, ita ut prophetæ suo Dominus diceret: *Nonne vidisti humiliatum Achab coram me? Quia igitur humiliatus est mei causa, non inducam malum in diebus ejus* (III Reg. XXI, 29). In quibus Domini verbis pensandum est quomodo ei in electis suis mœror amaritudinis placeat qui amittere timent Dominum, si sic ei et in reprobo pœnitentia placuit qui timebat perdere præsens sæculum? Aut quomodo ei grata sit spontanea afflictio pro culpis in eis

^d C. Germ., *apponit scientiam, apponet dolorem*.

^e Editi omnes, *deprehensus est*; contradicunt German. et al. Mss. Longip., *pro, mœrore, habet, terrore*.

^f Val. Cl., *et in reprobo rege*. Vatic., cui favet Gratianus loco assignato, *et reprobi pœnitentia*.

qui placent, si hæc ad tempus placuit et in illo qui A displicebat? Sed sciendum quia nullus hæc pro amore omnipotentis Domini ex toto corde agere prævaleat, nisi is cujus animum Spiritus sanctus assumpserit. Nam quando homo ex sua virtute sufficiat terrena despiciere, cœlestia amare, pacem cum Deo quærere, secum rixam subire, in cogitatione semetipsum reprehendere, et gemitibus punire? Nullus hæc agere nisi quem divina gratia roboraverit valet. Unde et subditur :

IBID. — *Manus enim Domini erat mecum, confortans me.*

45. Ad bona quippe assurgere perfecte non possumus, nisi nos spiritus et præveniendò elevet, et subsequendo confortet. Sed quærendum est, cum superius de volumine quod acceperat scriptum sit : B *Et factum est in ore meo sicut mel dulce, qua ratione postmodum dicitur : Abii amarus in indignatione spiritus mei?* Mirum quippe valde est si dulcedo simul et amaritudo conveniant. Sed juxta superiorem sensum sciendum est quia cui sermo Dei in ore cordis a dulcis esse cœperit, hujus procul dubio contra semetipsum animus amarescit. Quo enim in illo subtiliter discit qualiter reprehendere se debeat, eo se durius per amaritudinem pœnitentiæ castigat, qui tanto sibi magis displicet, quanto in sacro volumine amplius de omnipotente Deo videt quod amet. Sed quia ad ista proficere sua virtute non valet homo, recte nunc dicitur : *Manus Domini erat mecum, confortans me.* Manus enim Domini in sacro eloquio b aliquando etiam unigenitus Filius appellatur, quia omnia per C *ipsum facta sunt (Joan. 1, 3).* Et de cujus ascensione per Moysen Pater omnipotens loquitur, dicens : *Tollam in cœlum manum meam (Deut. xxxii, 40).* Hæc manus 1281 quæ electorum suorum corda confortat, discipulis dicebat : *Sine me nihil potestis facere (Joan. xv, 5).* * In omne ergo quod cogitamus, in omne quod agimus, semper orandum est, ut et ipso aspirante cogitemus, et ipso adjuvante faciamus, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA XI.

Explanationem capituli in Ezechielis prosequitur a versu 15 ad 20, ubi de officio pastoralis, de peccatis prælatorum et subditorum invicem connexis, ac de mentis obcæcatione præsertim disseritur.

Inter cætera prophetiæ miracula hoc quoque mirandum habent libri prophetarum, quod sicut d in eis verbis res, ita nonnunquam verba rebus exponuntur, ut eorum non solum dicta, sed etiam res gestæ prophetiæ sint. Unde nunc dicitur :

EZECH. III, VERS. 15.—*Veni ad transmigratiõem ad*

a Longip., *delectare cœperit.*

b Suess., *aliquando Spiritus sanctus, aliquando etiam unigenitus.*

c Excusi, *in omni. Mss. Germ. et Norm., in omne, more Gregoriano.*

d Suess., *in eorum verbis. Non suffragantur alii.*

e Longip., *qui habitant.*

f Gussanv., *venerit, optimo quidem sensu, at contradicentibus omnibus tum Mss. tum Editis.*

g Suess., *et res per loca, et per loca causæ si*

acervum novarum frugum, ad eos e qui habitabant juxta flumen Chobar.

1. Cum causa exigeret ut indicare debuisset quia ad transmigratiõem f veniret, quæ dicendi necessitas fuit ut per fruges locum quoque exprimeret, dicens : *Ad acervum novarum frugum, nisi quod sæpe s per res et loca causæ signantur?* Multi quippe Ezechiele prophetante jam captivitatis anni defluerant, atque ex his qui in captivitatem ducti fuerant plures jam in morte carnis obierant, ad quorum filios loqui propheta veniebat. Unde et ei superius dicitur : *Fili hominis, mitto ego te ad filios Israel, ad gentes apostatrices, quæ recesserunt a me. Patres eorum prævaricati sunt pactum meum usque ad diem hanc, et filii dura cervice et indomabili corde sunt, ad quos ego mitto te (Ezech. 11, 3, seq.).* Ex quibus quia multi fuerant credituri, atque per obedientiam ad fertilitatem boni operis perventuri, h acervus frugum vocantur. Quia enim bonæ animæ fruges appellatur Dei, propheta alius testatur, dicens : *Sanctus Israel Domino, primitiis frugum ejus (Jerem. 11, 3).* Fruges etenim Domini etiam conversæ ad fidem gentes postmodum factæ sunt. Sed quia prius Israel Domino credidit, recte hunc propheta frugum ejus primitiis appellavit. Quia ergo propheta missus non priori populo, sed filiis ejusdem populi verba intulit, ad acervum frugum novarum venit. Quid vero per Chobar fluvium designetur, supra jam diximus (*Hom. 11, n. 6*); quæ nequaquam modo repetimus, ne repetendo fastidium generemus. Sequitur :

VERS. 15.—*Et sedi ubi illi sedebant, et mansi ibi septem diebus mœrens in medio eorum.*

2. Notandum captivo populo propheta sanctus quanta compassione se copulat, eorumque se mœroribus consedendo et mœrendo conjungit, quia radix verbi virtus est operis. Et ille sermo ab audiente libenter accipitur, qui a prædicante cum compassione animi profertur. Sic ferrum 1282 cum ferro jungitur, liquatur prius, ut postmodum vicissim a semetipso teneatur. Si enim prius minime mollescit, postmodum tenere se fortiter non sufficit. Sic propheta captivo populo consedit, et mœrens in medio eorum exstitit, ut dum per charitatis gratiam condescendendo se ei molliorem redderet, eum statim per verbi fortitudinem teneret. J Sin vero Israeliticus populus, qui domus exasperans vocatur, quia culpas nec inter flagella cognovit, nullo mœrore animum depressit, propheta inter gaudentes mœrens sedere studuit, ut tacendo ostenderet quod loquendo venerat docere. Et priusquam verba faceret, in hoc quod mœrens tacuit formam verborum sumpsit. Sequitur :

quantur.

h Editi plerique, *acervi*; alii, *acervum frugum vocantur, mendosisime.*

i Editi, *sancti Israel.*

j Val. Cl., *sed Israeliticus.* Lectio nostra nonnihil obscuritatis habet. At est Mss. Germ., Norm., etc. Sensus autem est : *Si dicatur Israel, qui domus exasperans vocatur, nullo mœrore affectum fuisse, quippe qui nec inter flagella culpas agnovit, propheta inter gaudentes nihilominus mœrens sedit.*

VERS. 16.—*Cum autem pertransissent septem dies, factum est verbum Domini ad me, dicens.* **A** cam, dicam, ut etiam contra me sermo Dei sonet per me. Ego reum me esse non abnego, torporem meum atque negligentiam video. Erit fortasse apud pium iudicem impetratio veniæ ipsa cognitio culpæ.

3. In eo quod septem diebus mœrens sedit, et post diem septimum verba dominicæ ^a iussionis accepit ut loqui debuisset, aperte indicat quia eisdem diebus mœrens tacuerat. Missus autem ad prædicandum fuerat, et tamen septem diebus ^b sedens tacebat. Quid est hoc quod nobis propheta sanctus in hoc suo silentio innuit, nisi quia ille loqui veraciter novit, qui prius bene tacere didicerit? Quasi enim quoddam nutrimentum verbi, est censura silentii. Et recte per excrescentem quoque gratiam sermonem accipit, qui ordinate ante per humilitatem tacet. Hinc enim per Salomonem dicitur: *Tempus tacendi, et tempus loquendi* (*Eccle. iii, 7*). Non enim ait, Tempus loquendi, et tempus tacendi, sed prius tacendi præmittit tempus, et postmodum subdit loquendi, quia non loquendo tacere, sed tacendo debemus loqui discere. Si ergo propheta sanctus qui missus ad loquendum fuerat diu prius tacuit, ut postmodum recte loqueretur, pensandum nobis est quanta ei culpa sit non tacere, quem nulla cogit necessitas loqui. Sequitur:

VERS. 17.—*Fili hominis, speculatorem dedi te domui Israel.*

4. Notandum quod eum quem Dominus ad prædicandum mittit speculatorem esse denuntiat. Cui enim aliena cura committitur, speculator vocatur, ut in mentis altitudine sedeat, atque vocabulum nominis ex virtute actionis trahat. **1283** Non est enim speculator qui in imo est. Speculator quippe semper in altitudine stat, ut quicquid venturum est longe prospiciat. Et quisquis populi speculator ponitur, in alto debet stare per vitam, ut possit prodesse per providentiam. Hinc propheta alius speculatorem admonet, dicens: *Super montem excelsum ascende tu, qui evangelizas Sion* (*Isai. xl, 9*). Ut videlicet qui prædicationis locum suscepit ad altitudinem bonæ ascendat actionis; ad excelsa transeat, et eorum qui sibi commisi sunt opera transcendat; quatenus subjectorum vitam tanto subtilius videat, quanto et terrenis rebus quas despicit animum non supponit.

5. O quam dura mihi sunt ista quæ loquor, quia memetipsum loquendo ferio, cuius neque lingua, ut dignum est, prædicationem tenet, neque in quantum tenere sufficit vita sequitur linguam. Qui otiosis verbis sæpe impficor, et ab exhortatione atque ædificatione proximorum torpens et negligens cesso. Qui in conspectu Dei factus sum mutus et verbosus, mutus in necessariis, verbosus in otiosis. Sed ecce sermo Dei de speculatoris vita compellit ut loquar. Tacere non possum, et tamen loquendo me ferire pertimesco. Dicam, dicam, ut verbi Dei gladius etiam per memetipsum ad confundendum cor proximi transeat. Di-

6. Et quidem in monasterio positus, valebam et ab otiosis linguam restringere, et in intentione orationis penæ continue mentem tenere. At postquam cordis humerum sarcinæ pastorali suppositi, colligere se ad semetipsum assidue non potest animus, quia ad multa partitur. Cogor namque modo Ecclesiarum, modo monasteriorum causas discutere, ^c sæpe singulorum vitas actusque pensare; modo quædam civium negotia sustinere, modo de irruentibus barbarorum gladiis gemere, et commisso gregi insidiantes lupos timere; modo rerum curam sumere, ne desint **B** subsidia eis ipsis quibus disciplinæ regula tenetur, modo raptores quosdam æquanimitè perpeti, modo eis sub studio servatæ charitatis obviare. Cum itaque ad tot et tanta cogitanda scissa ac dilaniata mens ducitur, quando ad semetipsam redeat, ut totam se in prædicatione colligat, et a proferendi verbi ministerio non recedat? Quia autem necessitate loci sæpe viris sæcularibus jungor, nonnunquam mihi linguæ disciplinam relaxo. Nam si in assiduo censuræ meæ ^d rigore me teneo, scio quia ab infirmioribus fugior, eosque ad hoc quod appeto nunquam traho. Unde fit ut eorum sæpe et otiosa patienter audiam. Sed quia ipse quoque infirmus sum, in otiosis sermonibus paulisper tractus, libenter jam ea loqui incipio, quæ audire cœperam invitus; et ubi tædebat cadere, libet **C** jacere. Quis ergo ego vel qualis speculator sum, qui non in monte operis ^e sto, sed adhuc in valle infirmitatis jaceo? Potens vero est humani generis creator et redemptor indigno mihi et vitæ altitudinem, **1284** et linguæ efficaciam donare, pro cuius amore in ejus eloquio nec mihi parco.

7. Esse ergo speculatoris vita et alta debet semper, et circumspecta. Ne enim terrenarum rerum amor succumbat, alta sit; ne occulti hostis jaculis feriat, ex omni latere circumspecta. Neque hoc speculatori sufficit, ^f ut altum vivat, nisi et loquendo assidue ad alta auditores suos pertrahat, eorumque mentes ad amorem celestis patriæ loquendo succendat. Sed tunc hæc recte agit, cum lingua ejus ex vita arserit. Nam lucerna quæ in semetipsa non ardet, eam rem cui supponitur non accendit. Hinc enim de Joanne Veritas dicit: *Ille erat lucerna ardens et lucens* (*Joan. v, 35*). Ardens videlicet per celeste desiderium, lucens per verbum. Ut ergo servetur veritas prædicandi, teneatur necesse est altitudo vivendi. Unde recte quoque sanctæ Ecclesiæ sponsi voca in Cantico canticorum dicitur: *Narus tuus sicut ferris Libani* (*Cant. vii, 4*). ^g Quæ ergo laus est, fratres mei,

sisto.

^f Editi, ut *alte*. Cogimur sequi unanimes Mss. consensum.

^g Nonnulli Norm., *quæ, rogo, laus est*; quos sequeremur nisi alii Mss., maxime Germanensis, obstant.

^a Longip., *visionis*.

^b Corb. et C. Germ., *mœrens tacebat*.

^c Norm., Anglic., Val. Cl., *modo habent, loco sæpe*, quod tamen invenimus in C. Germ., ut in Editis, et idcirco retinimus.

^d Sueas., Longip., Val. Cl., Sag., *vigore*.

^e Norm., *consulto*. Sagiensis tamen habet, *con-*

ut sponse nasus turri comparetur? Sed quia per nasum semper odores fetoresque discernimus, quid per nasum nisi speculatorum discretio designatur? Qui nimirum nasus et sicut turris esse, et Libani dicitur, quia videlicet præpositorum discretio et munita semper debet esse ^a circumspeditione, et in altitudine vitæ consistere, id est in valle ^b infirmi operis non facere. Sicut enim turris in monte idcirco ad speculandum ponitur, ut hostes qui veniunt longius videantur, sic prædicatoris vita semper in alto debet fixa permanere, ut more narium discernat fetores vitiorum odoresque virtutum. Incursum malignorum spirituum longe prospiciat, et commissas sibi animas per suam providentiam cautus reddat. Sequitur:

IBID. — *Et audies ex ore meo verbum, et annuntiabis eis ex me.*

8. Ecce iterum monetur propheta ne præsumat loqui quod non audierit, sed prius aurem cordis aperiat voci creatoris, et postmodum os sui corporis aperiat auribus plebis. Unde propheta alius dicit: *Inclinabo ad similitudinem aurem meam, aperiam in psalterio propositionem meam (Psal. XLVIII, 5)*. Qui enim recte prædicat prius, sicut dictum est, aurem cordis locutioni intimæ inclinatur, ut postmodum os corporis in propositione admonitionis aperiat. Sequitur:

VERS. 18. — *Si dicente me ad impium, Morte morieris, non annuntiaveris, neque locutus fueris, ut avertatur a via sua impia, et vivat; ipse impius in iniquitate sua morietur, sanguinem autem ejus de manu tua requiram.*

9. In quibus verbis quid nobis notandum est, quid sollicite cogitandum, nisi quia nec subjectus ex culpa præpositi moritur, nec præpositus sine culpa est quando, verba vitæ non audiens, ex sua culpa moritur subjectus? Impio etenim mors debetur, sed ei a speculatore via vitæ nuntianda est, et ejus impietas increpanda. Si vero speculator taceat, ipse impius in iniquitate sua morietur, quia impietatis ejus meritum fuit, ut dignus non esset ad quem speculatoris sermo fieret. Sed sanguinem ejus Dominus de manu speculatoris requirit, **1285** quia ipse hunc occidit, quia eum tacendo morti prodidit. In quibus utrisque pensandum est quantum sibi connexa sunt peccata subditorum atque præpositorum, quia ubi subjectus ex sua culpa moritur, ibi is qui præest, quoniam tacuit, reus mortis tenetur. Pensate ergo, fratres charissimi, pensate, quia et quod nos digni pastores non sumus ^c etiam ex vestra culpa est, quibus tales prælati sumus. Et si quando vos ad iniquitatem defultis, etiam ex nostro hoc reatu est, ^d quos obistentes atque reclamantes in pravis desideriis non habetis. Vobis ergo et nobis parcitis, si a pravo opere cessatis. Vobis et nobis parcimus, quando hoc quod displicet non tacemus. O quam liber a commissorum sibi sanguine

^a Expunximus ex, quod irrepererat in Ed., cum in Mss. saltem antiquis non existat.

^b Al., infirmi, ut legitur in Rothom. et Race. Et sane melius congruit valli. Legitur tamen infirmi in

A fuerat prædicator egregius qui dicebat: *Mundus sum a sanguine omnium; non enim subterfugi quominus annuntiare omne consilium Dei vobis (Act. xx, 26)*. Si enim non annuntiasset, mundus a sanguine non esset. Sed quibus omne consilium Dei annuntiare studuit, ab eorum sanguine mundus fuit. In qua voce nos convenimur, nos constringimur, nos rei esse ostendimur, qui sacerdotes vocamur, qui super ea mala quæ propria habemus alienas quoque mortes addimus, quia tot occidimus, quot ad mortem ire quotidie tepidi et tæcentes videmus.

10. Cum vero dicitur: *Sanguinem autem ejus de manu tua requiram*, si hoc in loco sanguinis nomine mors corporis designatur, valde nobis de nostro silentio augetur metus, quia si in subjectis suis is qui prælatus ad speculandum est etiam de morte corporis quandoque morituri tam graviter reus tenetur, quo reatu de morte animæ subjectorum constringitur, quæ potuisset semper vivere, si verba correctionis audisset? Sed melius possunt sanguinis nomine peccata signari. Unde quidam, cum peccata carnis desleret, dixit: *Libera me de sanguinibus, Deus, Deus salutis meæ (Psal. I, 16)*. Sanguis ergo morientis de manu speculatoris requiritur, quia peccatum subditi culpæ præpositi, si tacuerit, reputatur. Est ergo quod faciat, ut etiam moriente subdito se liberum reddat. Surgat, invigilet, malis actibus contradicat, sicut scriptum est: *Discurre, festina, suscita amicum tuum, ne dederis somnum oculis tuis, nec dormitent palpebræ tuæ (Prov. vi, 3)*. Unde hic quoque additur:

VERS. 19. — *Si autem tu annuntiaveris impio, et ille non fuerit conversus ab impietate sua, et a via sua impia; ipse quidem in impietate sua morietur, tu autem animam tuam liberasti.*

11. Tunc enim subjectus moritur sine te, quando in causa mortis contradictorem pertulerit te. Nam morti, cui non contradicis, adjungeris. Et notandum quæ sunt quæ debeant a speculatore prædicari, nimirum fides et operatio. Nam ait: *Si autem tu annuntiaveris impio, et ille non fuerit conversus ab impietate sua, et a via sua impia*. Impietas quippe ad infidelitatem pertinet, via vero impia ad pravam actionem. Et omnis speculator hoc habere debet studii, ut prius ad pietatem fidei, postmodum ad piam viam, id est ad bonam actionem trahat.

1286 12. Sed quia de exhortatione sermo se intulit, innotescere breviter debemus in ore pastoris quantus esse debeat ordo atque consideratio locutionis. Pensare etenim doctor debet quid loquatur, cui loquatur, quando loquatur, qualiter loquatur, et quantum loquatur. Si enim unum horum defuerit, locutio apta non erit. Scriptum quippe est: *Si recte offeras, recte autem non divides, peccasti (Genes. xv, 7, sec. LXX)*. Recte autem offerimus cum bono stu-

Germ. et vetust.

^c Male in Editt., et jam. Sues. habet nostra, loco vestra, sed mendose.

^d Vulgati, quod, invitis Mss.

dio bonum opus agimus ; sed recte non dividimus, A si habere discretionem in bono opere postponamus. Considerare etenim debemus quid loquamur, ut juxta Pauli vocem, *Sermo noster semper in gratia sale sit conditus* (Coloss. iv, 6).

13. Pensandum vero nobis est cui loquamur quia sæpe increpationis verbum quod hæc admittit persona, altera non admittit. Et sæpe ipsa eadem persona secundum factum fit altera. Unde Nathan propheta David post adulterium forti increpationis sententia percussit. Qui cum de raptore ovis diceret : *Filius mortis est vir qui fecit hoc, si protinus respondit, dicens : Tu es ille vir* (II Reg. xii, 5). Cui tamen cum de Salomonis regno loqueretur (Ibid., 7), quia culpa defuit, ei se humiliter ^a in adoratione prostravit. In una ergo eademque persona quia causa dispar exstitit, etiam sermo propheticus dissimilis tuit.

14. Pensandum quoque est quando loqui debeamus, quia ^b sæpe etsi differtur increpatio, postmodum benigne recipitur. Et nonnunquam languescit, ^c si hoc quo ante proferri debuit tempus amiserit. Nam et sapiens mulier Nabal ebrium videns (I Reg. xxv, 36, 37), increpare de culpa tenaciæ noluit, quem digesto vino increpationis suæ verbis utiliter percussit. Et Propheta adulantium linguas non esse in subsequenti tempore ^d differendas annuntiat, qui ait : *Confundantur statim erubescentes, qui dicunt mihi, Euge, euge* (Psal. lxxix, 4). Adulatio etenim si vel ad tempus patienter suscipitur, augetur, et paulisper demulcet animum, ut a rigore suæ rectitudinis mollescat in delectatione sermonis. Sed ne crescere debeat, statim est et sine mora ferienda.

15. Pensandum quoque nobis est qualiter loquamur. Nam sæpe verba quæ hunc ad salutem revocant, aliū vulnerant. Unde Paulus quoque apostolus qui Titum admonet, dicens : *Argue cum omni imperio* (Tit. ii, 15), Timotheū exhortatur, dicens : *Argue, obsecra, increpa* ^e *in omni patientia et doctrina* (II Tim. iv, 2). Quid est quod uni imperium, ^f et alii patientiam præcipit, nisi quod unum lenioris, alterum vero ferventioris spiritus esse conspexit ? Leni per auctoritatem imperii injungenda erat severitas verbi, is autem qui per spiritum servebat per patientiam temperandus fuerat, ne si plus justo inferveceret, non ad salutem vulnerata reduceret, sed sana vulneraret.

16. Curandum quoque quantum loquamur, ne si ei qui multa ferre non valet ^g verbum vel exhortationis vel increpationis longius trahimus, auditorem

^a Val. Cl., in orationem.

^b Plerique Norm., si differtur. Redundare videtur et, et obsecriorem sensum generare. Est tamen in C. Germ. et aliis vetustioribus membranis.

^c In Editis, consentiente C. Germ., si hoc quod ante ; a quibus recedere cogimur, præeuntibus Mss. Norm., suadenteque contextus serie. Retento enim quod, sensus non patet, qui, admissio quo, est optimus.

^d Longip., deferendas.

^e Ita C. Germ., Norm., Longip. et pene omnes, ubi Editi cum omni patientia.

nostrum ad fastidium perducamus. Unde idem prædicator egregius Hebræis loquitur, dicens : *Obsecro vos, fratres, ut sufferatis verbum solatii, etenim paucis scripsi vobis* (Hebr. xiii, 22). Hoc tamen **1287** infirmis præcipue congruit, ut pauca quidem, et quæ prævalent capere, audiant, sed quæ eorum mentem in pœnitentiæ dolorem compungant. Nam si eis uno in tempore exhortationis sermo fuerit multipliciter dictus, quia multa retinere non valent, simul amittunt omnia. Unde et medici corporum pannos quos infirmantibus stomachis ponunt, apto quidem medicamine, sed subtiliter liniunt, ne si repleti multo medicamine fuerint, infirmitatem stomachi non roborantes adjuvent, sed opprimentes gravent.

17. Sciendum tamen quia etsi quando modum suum sermo prolixior transeat, periculosum hoc auditoribus non est. Si autem qualiter quid dicatur, et quibus dicatur, non vigilanter conspicitur, valde periculosum est. Verecundæ etenim mentes, si quas fortasse culpas admiserint, leniter arguendæ sunt, quia si asperius increpentur, franguntur potius quam erudiantur. At contra mentes asperæ atque ^h impudentes, si increpatæ leniter fuerint, ad majores culpas ipsa lenitate provocantur.

18. Quod bene in eodem egregio prædicatore discimus, qui cum Corinthios cognosceret pro amore personarum ⁱ in schismate divisos, eorum verecundiæ consulens, locutionem suam eis a gratiarum actione et laudibus cœpit, dicens : *Gratias ago Deo meo semper pro vobis in gratia Dei, quæ data est vobis in Christo Jesu, quia in omnibus divites facti estis in illo, in omni verbo et in omni scientia, sicut testimonium Christi confirmatum est in vobis* (I Cor. i, 4). Qui adhuc adjungit et dicit : *Ita ut nihil desit vobis in ulla gratia, expectantibus revelationem Domini nostri Jesu Christi* (Ibid., 7). Quæso te, Paule, si jam nihil deest, cur eis scribendo fatigaris ? Cur in longinquo positus loqueris ? Pensemus ergo, fratres charissimi, ^k quantum laudat. Ecce eis gratiam Dei datam asserit, factos in omnibus divites dicit in omni verbo et in omni scientia ; Christi testimonium, id est quod de semeptiso moriendo et resurgendo testatus est, in eorum vita confirmatum esse perhibet, et nihil eis deesse in ulla gratia testatur. Quis, rogo, credat quia paulo post eos corripit, quos ita laudat ? Nam post cætera subjungit : *Obsecro autem vos, fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, et non sint in vobis schismata* (Ibid., 10). Quid enim potuit tam perfectis tanquam laudabilibus schisma ^l subrepere ? Signifi-

ⁱ C. Germ., et alio ; Norm., et alteri.

^g Germ., quem sequuntur Edit., si Gussanv. excipias, per verbum.

^h Sues., imprudentes.

ⁱ Norm., in schismata. Suffragari videtur Pauli epistola in qua legitur, cap. i, 10, et non sint in vobis schismata, qui versus infra laudatur.

^j Vitiose Gussanv., in una gratia.

^k Val. Cl., quantum eos. Abest eos a Mss. Germ. et ab aliis vetustioribus.

^l In Norm., Longip., Val. Cl., subripere, vel surripere ; non autem in Germ.

catum enim est mihi de vobis, fratres mei, ab his qui sunt Chloes, quia contentiones inter vos sunt. Hoc autem dico quod unusquisque vestrum dicit: Ego quidem sum Pauli, ego autem Apollo, ego vero Cepha, ego autem Christi (Ibid., 11 et 12). Ecce quos in omni verbo et in omni scientia laudaverat, quibus nihil deesse in ulla gratia dixerat, paulisper loquens, ad increpandum leniter veniens, divisos erga seipsos reprehendit; et quorum prius salutem narraverat, postmodum vulnera patefecit. Peritus enim medicus vulnus secundum videns, sed ægrum timidum esse conspiciens, diu palpavit, et subito percussit. ^a Prius blandam manum laudis posuit, **1288** et postmodum ferrum increpationis fixit. Nisi enim verecundæ mentes fuerint palpando reprehensæ, ita ut ex aliis rebus audiant quod in consolationem sumant, per increpationem protinus ad desperationem cadunt.

19. Sed nunquid mentitus est Paulus, ut prius eis nil deesse in omni gratia diceret, quibus postmodum dicturus erat unitatem deesse? Absit hoc: quis de illo talia vel desipiens credat? Sed quia erant inter Corinthios quidam omni gratia repleti, et erant quidam in personarum favoribus excisi, cœpit a laudibus perfectorum, ut modesta invectione ad reprehensionem pertingeret infirmorum. Et in hoc quoque ad medicinam cordis a medicina corporis usum trahens. Nam cum ferendum vulnus medicus aspicit, prius ea ^b membra quæ circa vulnus sana sunt palpat, ut post ad ea ^c quæ vulnerata sunt leniter palpando perveniat. Cum ergo Paulus perfectos in Corinthiis laudavit, sana membra juxta vulnus tetigit; cum vero infirmos de divisione reprehendit, vulnus in corpore percussit.

20. Videamus tamen hunc ipsum qui tanta modestia atque mansuetudine ad corripiendos Corinthios ducitur, qualiter contra Galatas, qui a fide discesserant, ^d exercetur. Nulla enim modestiæ patientiæ præmissa, nulla locutionis dulcedine prærogata, eos quos a fide discessisse cognovit, ab ipso epistolæ suæ exordio invehendo redarguit. Nam præmissa salutatione, sic cœpit: *Miror quod sic tam cito transferimini ab eo qui vos vocavit in gratia Christi* (Galat. 1, 6). Quibus etiam in aperta increpatione post cætera subjungit: *O insensati Galatæ, quis vos fascinavit* (Ibid. III, 1)? Mentis etenim duræ nisi aperta essent increpatione percussæ, nullo modo malum cognoscerent quod egissent. Nam sæpe hi ^e qui impudentes sunt tantum se peccasse sentiunt, ^f quantum de peccatis quæ fecerint increpantur, ut minores culpas suas æstiment, quas minor invectione castigat, et quas vehementer objugari videntur, majores esse deprehendant. Unde necesse est ut semper sermo prædicantis cum auditorum qualitate for-

amari, ne aut verecundis aspera, aut impudentibus lenia loquatur. Quid autem mirum si hoc verbi Dei erogator faciat, cum et agricola qui semina in terram mittit prius terræ qualitatem prævidet quibus seminibus apta videatur, et postquam qualitatem præviderit, tunc semina spargit? Sed quia de qualitate doctrinæ locutionem longius traximus, oportet ut ad eum quem cœpimus exponendi ordinem redeamus.

VERS. 20. — *Sed etsi conversus justus a justitia sua fecerit iniquitatem, ponam offendiculum coram eo; ipse morietur, quia non annuntiasti ei. In peccato suo morietur, et non erunt in memoria justitiæ ejus quas fecit; sanguinem vero ejus de manu tua requiram.*

21. Quia justo qui in peccato cecidit prædicator tacuit, ejus sanguinis reus tenetur. Et qui sollicitus esse non studuit in prædicatione, factus est particeps in damnatione. Sed cum dicitur: *In peccato suo morietur, et non erunt in memoria justitiæ ejus* **1289** *quas fecit*, hoc nobis maxime considerandum est (*De pœnit., dist. 4, c. Hoc nobis, et lib. IV, Sent., dist. 5*); quia cum mala committimus, sine causa ad memoriam bona nostra transacta revocamus, quoniam in perpetratione malorum nulla debet esse fiducia bonorum præteritorum. Sed quæri potest utrum justo postquam ceciderit prædicandum sit, an et priusquam cadat? Invigilare ^h prædicator debet, ne ad casum veniat, procul dubio et priusquam cadat. Nam sequitur:

VERS. 21. — *Si autem tu annuntiaveris justo ut non peccet justus, et ille non peccaverit, vivens vivet, quia annuntiasti ei; tu autem animam tuam liberasti.*

22. Si ergo prædicator ideo animam suam liberavit quia justo ne peccaret denunciavit, cum justus ad peccatum, prædicatore tacente, cecidit, prædicator quia tacuit, reus tenetur. Sed quis nostrum, rogo, ad hæc sufficiat, ut non solum peccatores studiose corripiat, sed etiam justis invigilet ne cadant? Nos enim, infirmitatis nostræ conscii, cum justos viros conspiciamus, admonere eos non præsumimus ut justitiæ viam teneant, quam quia tenent videmus; et tamen prædicatoris est debitum etiam justos admonere. Unde prædicator egregius dicebat: *Sapientibus et insipientibus debitor sum* (Rom. 1, 14).

23. In his vero omnibus quæ de justo ad iniquitatem converso dicta sunt, hoc est laboriosum ad loquendum, hoc valde pertimescendum, quod Dominus dicit: *Ponam offendiculum coram eo*. Ait enim: *Si conversus justus a justitia sua fecerit iniquitatem, ponam offendiculum coram eo*. Nos enim dicimus quia si iniquitatem fecerit, offendit, et verum est omnino

^a Editi, prius blanda manu laudes. In hæremus Mss., quorum hic mirus est consensus.

^b Subticitur membra in Lyran.

^c Gussanv., vitiose, quæ vulnera curat.

^d Ita C. Germ., Longip., Val. Cl., Ebroic. et perique Norm. In Becc. et Rothomag., consentien-

tibus Editis, erigitur, vel erigatur.

^e Suess., imprudentes.

^f Sag., quando de peccatis.

^g Editi, terræ viderit . . . aspergit.

^h Longip., invigilare enim.

quod dicimus. Cur adhuc ei Deus omnipotens offendiculum ponit, quem ^a jam impegisse et cecidisse per iniquitatem quam perpetraverit conspicit? Sed districta sunt omnipotentis Dei judicia; et qui peccatorem diu exspectat ut redeat, non redeunt atque contemnenti ponit adhuc ubi gravius impingat.

24. Peccatum quippe quod per poenitentiam citius non deletur, aut peccatum est et causa peccati, aut peccatum et poena peccati, aut peccatum simul et causa et poena peccati. Omne enim quod prius committitur peccatum est. Sed si citius poenitendo non tergitur, iusto iudicio omnipotens Deus obligatam ^b peccantis mentem etiam in culpam alteram permittit cadere, ut quæ fiendo et corrigendo noluit ^c emendare quod fecerit, peccatum incipiat peccato cumulare. Peccatum ergo quod poenitentiae lamento non deletur, peccatum simul est et causa peccati, quia ex illo oritur unde adhuc peccatoris animus altius obligetur. Peccatum vero quod ex peccato sequitur, peccatum simul est et poena peccati, quia, ex crescente cæcitate, ex retributione prioris culpæ generatur, ut quasi jam quædam sint in peccatore supplicia ipsa incrementa vitiorum. Fit vero nonnunquam ut unum idemque peccatum et peccatum sit et poena peccati, simul et causa peccati. Ponamus enim ante oculos exemplum rem proximi concupisse, quam quia aperte non valuit, furto diripuit, sed in furto accusatione positus, se hanc diripuisse iurejurando denegavit. Hinc ergo **1290** concupiscentia peccatum fuit et causa peccati, quia per eam pervenit ad rapinam. Ipsum vero furtum quo rem concupitam diripuit, et peccatum ei factum est et poena peccati, quia ex retributione jam non repressæ concupiscentiæ factum est ut veniret ^d ad furtum, et culpa cordis excreveret in opere ^e ex ultione cæcitalis. Sed quia furtum perjurio tegere curavit, ex peccato rursum peccatum genuit. Furtum ergo quod ex concupiscentia processit, et perjurium prætulit, peccatum et poena peccati factam est culpa præcedenti, peccatum et causa peccati culpa subsequenti, quia de illa natum hanc genuit. Quod bene Paulus de quibusdam Deum intelligentibus, sed non honorantibus insinuat, dicens: *Cum cognovissent Deum, non sicut Deum glorificaverunt, aut gratias egerunt, sed evanuerunt in cogitationibus suis* (Rom. 1, 21). Ecce est peccatum et causa peccati. Ex qua causa quid sequatur adjungit: *Et obscuratum est* **D** *insipiens ser aerorum. Discentes enim se esse sapientes, stulti facti sunt; et mutaverunt gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem imaginis corruptibilis hominis, et soluerunt, et quadrupedum, et serpentium* (Ibid., 22, 23). ^f Ecce est peccatum, et poena peccati. Sed peccatum solummodo et poena peccati esset, si non

A adhuc ex hoc peccato et aliud sequeretur. Nam post infidelitatem eorum subditur: *Propter quod tradidit illos Deus in desideria cordis eorum, in immunditiam, ut contumeliis afficiant corpora sua in semetipsis* (Ibid., 24). Qui igitur cognoscentes Deum, non sicut Deum glorificaverunt, ex eo peccato et causa peccati ad hoc quoque perducti sunt, ut ad cultum serpentium et volucrum laberentur. Sed quia per hanc etiam cæcitate usque ad immunditiam et carnis contumelias ceciderunt, ipsa infidelitatis eorum cæcitas præcedenti intellectui et peccatum est, et poena peccati, subsequenti vero immunditiæ peccatum facta est et causa peccati. Sed quia de his in libris Moralibus diu tractatum est (Lib. xxv Moral., n. 23, 24), nobis nunc in eis diutius immorandum **B** non est.

25. Hoc autem nobis cum tremore considerandum est quomodo justus et omnipotens Deus, cum præcedentibus peccatis irascitur, permittit ut cæcata mens etiam in aliis labatur. Unde Moyses ait: *Nondum completa sunt peccata Amorrhæorum* (Genes xv, 16). David quoque ait: *Appone iniquitatem super iniquitatem ipsorum, ut non intrent in justitiam tuam* (Psal. lxxviii, 23). Propheta etiam alius dicit: *Maledictum, et mendacium, et homicidium, et furtum, et adulterium inundaverunt, et sanguis sanguinem tetigit* (Osee iv, 2). Sanguis enim sanguinem tangit quando peccato peccatum additur, ut ante Dei oculos adjunctis iniquitatibus anima cruentetur. Paulus apostolus ait: *Ut impleant peccata sua semper* (1 Thess. ii, 16). Joanni quoque per **C** angelum dicitur: *Qui nocet, noceat adhuc; et qui in sordibus est, sordescat adhuc* (Apoc. xxii, 11). Unde nunc etiam Dominus dicit: *Si conversus justus a justitia sua fecerit iniquitatem, ponam offendiculum coram eo*. Ac si aperte dicat: Quia videre poenitendo noluit ubi jam impegit, iusto eum iudicio deserens, ponam ei ut et alibi impingat. Quod tamen Domini ponere est nequaquam ad peccandum premere, sed nolle a peccato liberare; **1291** sicut de Pharaone dicitur: *Ego indurabo cor ejus* (Exod. vii, 3). Non enim cor peccantis Dominus obdurat, sed obdurare dicitur, cum ab obduratione non liberat. Misericors enim Deus tempus nobis ad poenitentiam relaxat; sed cum ejus gratiæ patientiam nos ad augmentum vertimus culpæ, hoc ipsum tempus quod ad parcendum pie disposuit districtius ad feriendum vertit, ut cum reverti quis etiam spatio temporis accepto noluerit, per hoc mala sua ad reatum augeat, per quod ea diluere potuit, si converti voluisset. Unde scriptum est: *Ignoras quoniam benignitas Dei ad poenitentiam te adducit? Secundum duritiam autem tuam et cor impenitens thesaurizas tibi iram in die iræ et revelationis justi*

^a Ita melius in C. Germ., Suess. et nonnullis Norm. quam in Editis, *jam impie egissa*. Certe convenit impingere cum cadere; et paulo infra legitur, *ubi gravius impingat*. Missum facinoræ hic agi de offendendo ad quod impingatur.

^b Editi, *peccatis, reluctantibus* Mss. omnibus.

^c Suess., cui consentiant Editi, *mundare*. Sequimur potiores Cod.

^d Gravissimo errore Gussanv., *ad futurum*.

^e Vul. Cl., *ex culpa*.

^f C. Germ. et Excusi ante Gussanv., *ecce est peccatum solummodo, et poena peccati esset, si non adhuc ex hoc peccato et aliud sequeretur*. Corrupta videtur lectio hæc, quomodo enim peccatum solummodo est, quod constat esse præterea poenam et causam peccati? Sequimur Cod. Norm., Anglic. et alios plur.

judicii Dei (Rom. 11, 4). De benignitate ergo omnipotentis Dei iram sibi in die iræ reprobis thesaurizat, quia dum ad poenitendum tempus accipitur, et ad peccandum exhibetur, ipsum remedium gratiæ vertit in augmentum culpæ. Unde et omnipotens Deus, quia collata remedia conspiciunt ad culpæ augmentum trahi, ipsam benignitatem quam contulit in iudicii districtiorem vertit, ut inde post amplius feriat, unde modo amplius expectat. Et quia homo deserere malum non vult ut vivat, auget eum moriatur. Sed sive iustus in culpa, sive peccator in mortem corruat, speculatori timeandum est ne hanc ex suo silentio ruitus peccati pariter involvat.

26. Sed interim dum loquor, avertere a memetipso oculos volo, et ecce iterum sermo divinus me impingit in memetipsum, ut meam negligentiam videam, et mihi dici hæc quæ audio pertimescam. Sicut enim superioris dixi (Num. vi), cuius cor in curis sanctorum a seipsum se ad se colligat? Quando mentem possum et ea quæ circa me sunt sollicite omnia curare, et memetipsum adnato sensu conspiciere? Quando possum pravorum nequitias insequendo corrigere, bonorum actus laudando et admonendo custodire, aliis terrorem atque aliis dulcedinem demonstrare? Quando valeo et de his quæ sunt necessaria fratribus cogitare, et contra hostiles gladios de urbis vigiliis sollicitudinem gerere, ne incursione subita cives pereant, providere, et inter hæc omnia pro animarum custodia plene atque efficaciter verbum exhortationis impendere? Loqui etenim de Deo quietæ valde et liberæ mentis est. Tunc namque bene lingua dirigitur in sermone, cum secure sensus quieverit in tranquillitate, quia nec concussa aqua imaginem respicientis reddit, sed tunc in ea vultus intendentis aspicitur, cum non movetur. Quam ergo exhortationem vobis speculator vester, fratres charissimi, faciat, quem tot rerum confusio perturbat? Certe is de quo loquimur propheta revelatione ultima templum videns, quæ in eodem templo conspexerit inter cætera narrat, dicens: *Terra usque ad fenestras, et fenestræ clausæ* (Ezech. xli, 16). Paulus quoque apostolus dicit: *Templum enim Dei sanctum est, quod estis vos* (I Cor. iii, 17; II Cor. vi, 16). In hoc autem templo fenestræ sacerdotes et speculatores sunt, qui in populo fidelium lumen sanctæ prædicationis fundunt. Sed cum terra usque ad fenestras est, fenestræ clausæ sunt, quia cum terrena cogitatio in sacerdotum cordibus exercet, fenestra lumen non fundunt, quia sacerdotes ab officio prædicationis obmutescunt.

27. Est et aliud valde in ordine sacerdotum grave, quia non sicut hi qui vitam quietam ac remotam ducunt fixi valent in sua cogitatione permanere. Hi

A enim, sicut superius diximus, qui a loco, regiminis longe sunt possunt peccatorum suorum maculas et fletibus lavare, et post fletus in eodem mentis mœrore persistere, sicut de bona quoque muliere scriptum est, quæ ad tabernaculum oraverat, et ab intentione sua animum post compunctionis gratiam non mutabat, cum dicitur: *Vultusque ejus non sunt, amplius in diversa mutati* (I Reg. i, 18). In qua nobis considerandum est quia si sic planxit mulier quæ quærebat filium, quomodo debet plangere anima quæ quærit Deum? Sacerdos vero etiam post compunctionem ac lacrymas cogitur necessaria quæque filiorum suorum cognoscere, et ea quæ refugit animus patienter audire, atque post suspiria celestium quorumlibet carnalium hominum onera portare, et sæpe cum supervenientibus cor in diversas qualitates transfundere. Nam aliquando de lucris spiritalibus gaudet, sed cum quilibet mœrens supervenerit, nisi ejus mœrorem in se susceperit, tribulationi illius compatiens non est. Et aliquando de damnis animarum luget, et repente superveniunt qui de quibusdam suis prosperitatibus lætantur; quorum si lætitiæ sacerdos non congaudet, minus amare creditur filios in quorum gaudio non exultat, præcipue cum Paulus dicat: *Gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus* (Rom. xii, 15).

28. Nihil ergo tam onerosum ordini sacerdotum video quam rigorem mentis compatiendo sectere, et cum personis supervenientibus animum mutare; et tamen hoc valde est necessarium. Nam quando ex prædicatione ejus ad boni operis gratiam peccator reducit, si ipse prædicator videtur ingratus? Unde per hunc quoque eundem prophetam in extrema parte dicitur: *Et cum sacerdotes intrinsecus ministrant, vestibus laneis non utantur* (Ezech. xliv, 17). De quibus subditur: *Cumque egredientur atrium exterius ad populum, exuent se vestimenta sua in quibus ministraverant, et reponent ea in gasophylacio sanctuarii* (Exod. xxviii, 43; Ezech. xliv, 19). Grossiora quippe vestimenta sunt lanea. Sed cum sacerdos ad sanctum ministerium accedit, cum intus per compunctionem ingreditur, sublimiori intellectu necesse est quasi lineo vestimento vestiatur. Sed cum ad populum foras egreditur, oportet ut vestimenta in quibus intrinsecus ministraverat reponat, atque populo aliis vestibus indulus appareat, quia si in compunctionis suæ rigore se teneat, si in eo quam orationis tempore habuit mœrore perduret, exteriorum rerum verba suscipere non admittit. Et quid grex de necessariis faciat, si audire atque perpendere et hoc quod præsens tempus exigit, Pastor recusat? Grossiora ergo vestimenta sacerdos exiens ante populum in-

* Longip., *expansum*. Val. Cl., *est sparsum se quomodo ad se colligat*.

^b Omnes Editi, *peccatorum suorum culpas*, licet in omnibus Mss. *legimus maculas*.

^c Editi, *necessaria quoque*. Lectio nostra est Mss. Germ., Norm., Suess., Longip., Val. Cl.

^d Excusi, *quæ refugit animo, reluctantiis* hædem Mss.

* C. Germ., *in diversa qualitate*.

^f Al., *tam onerosum in ordine*, ut est in Vulgatis.

^g Norm., *ut cum*.

^h Becc. et nonnulli Norm., *exuent vestimenta sua*. Val. Cl. *exuant se vestimentis suis*. Sequimur German. et vetust.

ⁱ Editi, *accedit, id est, cum*. Abest, *id est, a* Mss. Germ., Norm., etc.

duat, ut mentis suæ habitum pro utilitate filiorum etiam ad terrena toleranda componat. ^a Pensate, rogo, fratres charissimi, quantus speculatori labor sit et ad sublimia cor tendere, **1293** et hoc repente ad ima revocare, et in sublimitate cognitionis intimæ extenuare animum, et propter exteriores causas proximorum, ut ita dicam, subito in cogitatione ^b crassescere.

29. Non ergo mihi modo necesse est prophetæ verba exponere, sed meam coram vobis miseriam deslere. Unde peto ut vestra me oratio talem faciat qualis et mihi valeam et vobis prodesse. **1294** Potens est indigno mihi et infirmo ex vestra intercessione ista tribuere, qui ex sua pietate pro nobis dignatus est infirmari. Virtus enim Dei est atque sapientia (*I Cor. i, 24*), quæ nostram infirmitatem sumpsit, ut ex sua nos firmitate roboraret, Jesus Christus Dominus noster, qui vivit et regnat cum Deo Patre in unitate Spiritus sancti, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA XII.

Quod residuum est capitis tertii decurrit, et usque ad versum 4 capitis quarti suam explanationem perducit, quam ad varia sive præcepta sive consilia moralia pro prædicatoribus et auditoribus inflectit.

1. Servata veritate historiæ, divina eloquia aliquando ex tempore, aliquando ex loco causas designant, quas aperto sermone non indicant. Ex tempore etenim, sicut prædicante Judæis Domino per evangelistam dicitur: *Hiems erat (Joan. x, 22)*. Inter illa enim mysteria quæ Veritas loquebatur quid causæ fuit ut nomen hiemis adderetur, nisi ut per qualitatem temporis ostenderet frigus cordis? Quia et cum verba veritatis acciperent, frigida Judæorum corda remanebant, Aliquando vero ex loco, sicut carnali Israelitico populo, descendente de monte Moyse, lex in campestribus data est (*Exod. xx, seq.*); et sanctis apostolis Dominus in monte sedens summa et spiritalia præcepta locutus est (*Math. v, 1*), ut ex locis videlicet monstraretur quia et illis tanquam carnalibus mandata minima dabantur in valle terrarum, et isti tanquam spirituales et sancti in monte mandata cœlestia audirent, quatenus aperte monstraretur quod ascendentes corde ad cœlestia infima mundi relinquerent, et in mentis culmine starent. Unde nunc Ezechiel propheta quid ^c jubente Deo in locis egerit describit, ut per locorum qualitates indicet quid in posterum de prophetiæ mysteriis sequeretur. Ecce enim ait:

VERS. 22. — *Facta est super me manus Domini, et dixit ad me: Surgens egredere in campum, et ibi loquar tecum.*

2. Quid est hoc, quod prius Dominus in medio Israelitarum locutus ad prophetam sumum fuerat, et tamen postmodum dicit: *Egredere in campum, et ibi*

^a Excusi habent ergo, loco rogo.

^b Ex Editis alii, *grassescere*; alii *grossescere*; alii, *crassescere*, scilicet Gilot. et Vatic., quos sequimur, quia consentiunt Germ. et melioribus Mss.

^c Ita C. Germ., Suess., Norm., Val. Gl., necnon, paucis immutatis, Editi, dempto Gassanvi, qui ha-

loquar tecum, nisi quod prophetiæ suæ gratiam et prius Judææ infundere, et hanc postmodum dignatus est in latitudinem gentium demonstrare? Neque enim immerito per campum gentilitas designatur, quæ longe lateque, id est in universo mundo distenditur. Ubi et subditur:

VERS. 23. — *Et surgens egressus cum in campum, et ecce ^d ibi gloria Domini stabat, quasi gloria quam vidi juxta flumen Chobar.*

3. In campo gloriam Domini propheta vidit, quam juxta flumen Chobar in medio Israelitarum viderat, quia ipsa ejus majestas gentibus apparuit, quæ prius se electis in Judaico populo, revelante Spiritu, declaravit. Sequitur:

IBID. — *Et cecidi in faciem meam.*

4. Visa gloria Domini in faciem suam propheta cadit, quia quamvis homo ad intelligenda sublimia eleveatur, ex contemplatione ^e tamen majestatis Dei infirmitatem suæ conditionis intelligit; et quasi statum non habet, qui se ante Dei oculos esse cinerem et pulverem videt. Sequitur:

VERS. 24. — *Et ingressus est in me spiritus, et statuit me super pedes meos.*

5. Cum nos humiliter Deo ^f sternimus, cum esse nos pulverem cineremque cognoscimus, cum infirmitatem conditionis propriæ pensantes, statum rigiditatis et superbiæ non habemus, omnipotens Deus per suum nos spiritum levat, et super pedes nostros statuit, ut qui humiliter apud nos ex infirmitatis nostræ ^g cogitatione jacuimus et jacemus, in bono post opere quasi super pedes ex rectitudine stemus. Quod cur in campo de propheta agitur, nisi ut specialiter designetur quia etiam electis gentium Spiritus sanctus dandus esset, qui eos quos assumeret, et prius a superbiæ suæ statu dejiceret, et postmodum super pedes suos, id est super bona opera solidaret? Sicut per Paulum dicitur: *Remissas manus et dissoluta genua erigite, et gressus rectos facite pedibus vestris (Hebr. xii, 12)*. Sequitur:

IBID. — *Et locutus est mihi et dixit ad me: Ingredere et includere in medio domus tuæ.*

6. Quid est, quod de medio Israelitici populi propheta ad campum educitur, atque ad domum postea de campo revocatur, nisi quod prædicationis gratia a Judaico populo ablata, in latitudine gentilitatis sparsa est? Sed tamen in fine mundi dum Judæi ad fidem redeunt, quasi ad domum propheta reducit, ut in suo populo rursus prædicatio inhabitet, quæ modo velut in campo ita diversis gentibus fulget. Scriptum quippe est: *Donec plenitudo gentium subintraret, et sic omnis Israel salvus fiet (Rom. xi, 25)*. Quia et per prophetam alterum dicitur: *Si fuerit numerus filiorum Israel quasi arena maris, reliquæ*

bet, jubente Deo quibus in locis hæc egerit.

^d Abest ibi a Mss. pler. Norm.

^e Suess., quia per eam ipsa ejus majestas.

^f Suess., coram majestate.

^g Longip., sternimur.

^h Suess., et Val. Gl., cogitatione.

salva fient (Isai. x, 22; Rom. ix, 27). ^a Exeat ergo A propheta de medio populi ad campum, de campo redeat ad domum, ut prædicatio quæ Judææ 1295 facta est, egrediatur ad gentes, et repletis fide gentibus, recipiat Judæa spiritalis doctrinæ dona, quæ amisit. Includi autem propheta in medio domus suæ præcipitur, quia Antichristi tempore ab eis gentibus quæ in infidelitate remanserint plebs conversa Judæorum duris persecutionibus angustatur. Unde scriptum est: *Atrium autem quod est extra templum ejice foras, et ne metiaris illud, quoniam datum est gentibus, et civitatem sanctam calcabunt mensibus quadraginta duobus* (Apoc. xi, 2).

VERS. 25, 26. — *Et tu, fili hominis, ecce data sunt super te vincula, et ligabunt te in eis, et non egredieris in medio eorum; et linguam tuam adhærescere faciam palato tuo, et eris mutus, nec quasi vir objurgans, quia domus exasperans est.*

7. Quæ videlicet verba si per typicæ expositionis ordinem sequimur, propheta in domo sua vincula suscipit et ligatur, quia in extremis, cum Judæa crediderit, gravissimas Antichristi tempore persecutiones sentit, ita ut prædicationes ejus ministri iniquitatis non recipiant, sed resistendo has vinculis doctorum premant. Et in medio eorum non egreditur, quia ad corda pravorum prædicatio non pervenit, dum lingua bonorum ligata tribulationibus tacet. Erunt etenim tunc multi ex Judæis infidelibus qui eosdem ipsos qui ex Judæis crediderint persequentur. Unde notandum est quod hic quoque dicitur, quia in domo sua vincula propheta sustineat: ut videlicet designetur quoniam et ex ipso suo genere Judæa cum fidelis fuerit tribulationem persecutionis portet. Dum enim Unigenitus summi Patris incarnatus ac mortuus resurrexisset atque ad cælos ascendisset non creditur, sicut per sacræ Scripturæ paginas prædicatur, nimirum apud Judæos prophetia ligata erit. Quæ si ita ut dicta est in eorum intellectum decurreret, quasi gressus liberos suæ prædicationis habuisset.

8. Reprobis ergo tunc prædicatorum scientia tacere compellitur. Unde et hic subditur: *Et linguam tuam adhærescere faciam palato tuo, et eris mutus, nec quasi vir objurgans, quia domus exasperans est.* Sed quia, Enoch et Elia prædicante, multi ex his qui tunc ex Judæis in infidelitate remanserint ad cognitionem veritatis redeunt, sicut de eodem Elia dicitur: *Elias veniet, et ipse restituet omnia* (Math. xvii, 11; Marc. ix, 12; Malach. iv, 5), qui utriusque per Zachariam duæ olivæ (Zach. iv, 3), et per Joannem duo candelabra nominantur (Apoc. xi, 4), recte hic quoque subjungitur:

VERS. 27. — *Cum autem locutus fuero tibi, ^baperiam os tuum, et dices ad eos: Hæc dicit Dominus Deus.*

^a Sagiensis, quid est quod de medio Israelitici populi propheta ad campum educitur.

^b Becc. et Rothomag., aperies os.

^c Suess. et Norm., in altum visione; Val. Cl., in

9. Tunc enim velut in extremo os propheta aperitur, cum in prædicatione Enoch et Elia a Judæis ad fidem redeuntibus prophetia sacri eloqui de Christo fuisse cognoscitur. Sed quia hæc typice diximus, nunc verba eadem charitati vestræ moraliter disseramus.

10. Quid enim est, quod exire propheta ad campum jubetur, nisi quod unusquisque qui prædicat propter eos quos extra se positos corrigit, atque ab iniquitate compescit, loquendo ad campum exit? Ibique gloriam Domini videt, quia tanto largius doctrinæ gratiam percipit, quanto se in labore prædicationis ex amore proximorum tendit. Foras ergo exeundo ^c in altam visionem ducitur, quia unde in alienis cordibus ignorantæ cæcitatem 1296 ministerio suæ locutionis illuminat, inde eum superna gratia in altiore intelligentiam exaltat. Sed quia semper prædicator debet ad mentem recurrere, humilitatem atque munditiam intrinsecus custodire, post campum necesse est ut ad domum redeat, quatenus in his quæ dicit qualis etiam ipse sit intra conscientiam agnoscat. Si enim aut hoc quod loquitur minime custodit, aut de his quæ loquitur temporalem gloriam requirit, loquendo quidem ad campum exit, sed non cogitando semetipsum ad domum redire contemnit. Accepto etenim spiritu, in medio domus includimur, quando per ejus gratiam ad discutienda mentis nostræ secreta revocamur, ut apud seipsum in Deo animus quiescat, et non jam per exteriores concupiscentias in appetitum laudis et gloriæ cogitationis mobilitate discurrat.

11. ^d De hac domo cordis cuidam sanato per semetipsam Veritas dicit: *Tolle grabatum tuum, et vade in domum tuam* (Joan. v, 8; Marc. ii, 9). Per grabatum quippe in quo carnis est requies, ipsa caro signatur, per domum vero conscientia figuratur. Et quia cum mente mortui in vitiis jacemus, in carnis delectatione quiescimus, infirmi portamur in lecto; cum vero sanati fuerimus mente, ut jam pulsantibus carnis vitiis resistamus, necesse est ut et tentationum contumelias de nostra carne toleremus. Egro itaque ad salutem reducto præcipitur: *Tolle grabatum tuum*, id est porta lectum in quo portatus es, quia necesse est ut sanatus quisque portet contumeliam carnis, in qua prius jacebat ægrotus. Quid est ergo dicere: *Tolle grabatum tuum, et vade in domum tuam*, nisi, porta tentationes carnis, in quibus hactenus jacuisti, ac revertere ad conscientiam tuam, ut videas quæ fecisti? Propheta itaque post campum in domo includi præcipitur, ut prædicator semper, post gratiam doctrinæ quam proximis ministrat, ad conscientiam redeat, sequo ipsum subtili examinatione disculiat, ne de his quæ foris prædicat aliquid ipse apud se intrinsecus transitorie laudis quærat.

altum visionis.

^d Ebroic. ac cæteri Norm., de hoc motu cordis. Germ. et vet., de hac domo cordis cuidam sanato.

12. Unde et per Salomonem dicitur : *Bibe aquam de cisterna tua, et fluentia putei tui. Deriventur fontes tui foras, et in plateis aquas divide* (Prov. v, 15); *habeto eas solus, nec sint alieni participes tui* (Ibid., 16). Valde autem contraria esse videntur quæ dicit : *Deriventur fontes tui foras, et in plateis aquas divide*, cum protinus adjungit : *Habeto eas solus, nec sint alieni participes tui*. Quomodo enim aquam scientiæ solus habere poterit, si hanc in plateis dividit? Quomodo alieni aquæ ejus participes non sunt, si fontes illius foras derivantur? Sed cum prædicamus populis, nimirum in plateis aquas dividimus, quia in auditorum multitudinem scientiæ verba dilatamus. Cum vero nos, adjuvante divina gratia, intrinsecus custodimus, et ne maligni spiritus qui jure a nobis alieni sunt quia eorum beatitudinis perdiderunt, nobis in elatione subriplant, sollicitudine cauta circumspicimus, soli habemus aquas quas in plateis dividimus, ut nobis in eis alieni participes non sint. Hi nimirum, de quibus scriptum est : *Alieni insurrexerunt in me, et fortes quæsierunt animam meam* (Psal. lxxv, 5). Aquas ergo et in plateis dividit, et solus habet, qui per hoc quod multis prædicat, se in cogitatione temporalis gloriæ non exultat. Tunc enim possidet homo quod docet, 1297 quando se non gaudet innotescere, sed prodesse. Ex campo ergo propheta ad domum reducit, ut is qui ex Deo loquitur, postquam pro utilitate proximorum loquendo foras exierit, ex humilitate semper ad discutienda cordis sui secreta revocetur. Unde et subditur :

Vers. 25. — *Et tu, fili hominis, ecce data sunt super te vincula, et ligabunt te in eis, et non egredieris in medio eorum.*

15. Cum enim prædicator quisque ad conscientiam domus suæ reducit, super eo vincula dantur, et ligatur in eis, quia quanto plus se in cogitatione discussit, tanto amplius agnoscit justis animis quantis mortalitatis suæ infirmitatibus sit ligata. Nisi enim se ligatum conspiceret Paulus, minime dixisset : *Desiderium habens dissolvi, et cum Christo esse* (Philip. i, 23). Hinc per Psalmistam dicitur : *Ut audiret gemitum vinculatorum, et solvat filios interemptorum* (Psal. cx, 21). Et rursus : *Intret in conspectu tuo gemitus compeditorum* (Psal. lxxviii, 11). Sæpe autem cum jam anima ad Redemptoris sui speciem contemplandam exire desiderat, cum cœlestibus gaudiis interesse suspirat, ipsa mortalitatis suæ vincula conspiciunt et gemit, quibus adhuc in præsentis mundo ligata retinetur. Hinc est enim quod subtile omnipotentis Dei judicium intuens Jeremias, ait : *Circumœdificavit adversum me ut non egrediar, aggravavit compedem meam* (Thren. iii, 7). Habemus enim compedes, ipsam infirmitatem atque corruptionem mortalitatis nostræ; sed cum tribulatio nobis et gemitus additur, ipsæ nostræ compedes aggravantur. Et qui-

^a In pler. Norm. et Longip. additur *tuas*.

^b Longip., *desiderium habeo*.

^c Val. Cl., *verba veritatis premant*.

^d Al., *tenet tangendo*, ut idem Codex habet cum

dem quando in hac vita justus moras patitur, loquendo bona, prodesse aliis festinat; sed cum duras mentes conspiciunt, easque considerat contentione occupari, prædicationis verbum retinet. Et in medio eorum non egreditur, quia a bonis quæ loqui poterat obmutescit, sicut per Paulum dicitur : *Nihil per contentionem* (Philip. ii, 3). Et rursus : *Si quis vult contentiosus esse, nos talem consuetudinem non habemus* (I Cor. xi, 16). Unde hic quoque apte subjungitur :

Vers. 26. — *Et linguam tuam adhærescere faciam palato tuo, et eris mutus, nec quasi vir objurgans, quia domus exasperans est.*

14. Aliquando vero etiam contra resistentium linguas prædicantium corda zelo sui Dominus accendit ne taceant, sed dicta fallacium verbis veritatis premant. Unde hic subditur :

Vers. 27. — *Cum autem locutus fuero tibi, aperies os tuum, et dices ad eos : Hæc dicit Dominus Deus.*

15. Sed hæc quæ breviter sub duplici intellectu discussimus placet ut juxta considerationem litterarum et leviter tangendo transeamus. Quid enim nobis amplius per ipsa verba historiarum quam virtus obedientiæ commendatur? Cum modo ad transmigrationem juxta fluvium Chobar pergere, modo ad campum egredi, modo ex campo ad domum redire propheta præcipitur? Ut prius ex jussione pergens, et paulo post exiens, atque iterum domum rediens, et semetipsum recludens, semper suæ voluntatis arbitrium ad divini eloquii præceptum frangat, quatenus, in cœlesti jussione suspensus, non suam, sed conditoris sui voluntatem impleat? Cui dicitur : *Et tu, fili hominis, ecce data sunt super te vincula, et ligabunt te in eis, et non egredieris in medio eorum*. Qua in re notandum est quod adversa propheta prænoscit, ut contra omnia paratur. Minus enim mala contra mentem prævalent, quæ inopinata non veniant; et tamen dum contraria prænoscentur, quanta sit in eo obedientiæ virtus ostenditur, qui et cognoscit quod adversa passurus est, et tamen voci dominicæ inobediens non est. Magna autem consideratione indigent verba quæ protinus adduntur : *Et linguam tuam adhærescere faciam palato tuo, et eris mutus, nec quasi vir objurgans, quia domus exasperans est*. Discernendum quippe nobis est utrum pro solis malis auditoribus, an aliquando etiam pro vitio prædicantis prædicationis sermo subtrahatur.

16. Quatuor enim qualitatibus res hæc considerata distinguitur. Nam aliquando propter malos auditores bonis tollitur sermo doctoribus. Aliquando vero propter bonos auditores datur sermo doctoribus etiam malis. Aliquando autem propter docentium atque audientium justificationem bonis sermo doctoribus datur, ut et ipsi per meritum crescant, et auditores eorum in intellectu et vita proficiant. Aliquando

Norm.

^a In Ed. Paris. 1516 omittitur *prædicantis*. In Gusanv., *prædicationis*.

^f Vel, *quatuor ergo*, ut legitur in Germ.

vero * quia nec hi digni sunt accipere quibus doctrina sermo profertur, neque illi doctrinae verbum proferre qui locum docendi tenent, praedicationis sermo tollitur, ut utraque pars districte iudicetur. Propter malos namque auditores bonis sermo doctoribus tollitur, sicut nunc ad Ezechielem dicitur: *Linguae tuae adhaerescere faciam palato tuo, et eris mutus, nec quasi vir objurgans, quia domus exasperans est.* Et sicut Paulo dicitur: *Festina et exi velociter ex Jerusalem, quoniam non recipient testimonium tuum de me (Act. xxii, 18).* Et sicut volentibus apostolis praedicare in Asia, scriptum est quia *prohibuit eos spiritus Jesu (Act. xvi, 6).* Propter bonos auditores etiam malis doctoribus sermo datur, sicut de Pharisaeis Dominus dicit: *Omnia quaecunque dixerint vobis servate et facite, secundum vero opera eorum nolite facere; dicunt enim, et non faciunt (Matth. xxiii, 3).* Propter decentium quoque meritum et audientium justificationem sermo doctrinae tribuitur, sicut sanctis apostolis dicitur: *Euntes docete omnes gentes (Ibid., xxviii, 19).* Propter malos vero auditores et indignam vitam eorum qui docere debuerant, sermo doctrinae subtrahitur, sicut Heli ad corrigendos filios ^b districtae increpationis verbum non habuit (*1 Reg. ii, 29; iii, 13*) quia et ejus negligentia, et filiorum exigebat vita, ut cum eis et populus caderet, et arca Domini capta ad Allophylos transiret (*Ibid., iv, 11, seq.*) Magna enim omnipotentis Dei est gratia cum inique agentibus durus a doctoribus sermo increpationis profertur. Quo contra nunc dicitur: *Et eris mutus, nec quasi vir objurgans.* Delinquentes etenim ^c objurgasset, si digni ipsa objurgationis gratia fuissent.

17. Sed cum in doctrina atque in silentio sit meritum tanta diversitas, ut sciri facile non possit, utrum ex auditoris an ex ejus vitio qui doctrinae locum videtur tenere docendi sermo subtrahatur, quid aliud nobis quam servari semper in rebus dubiis humilitas jubetur? Ut et quando loqui possumus non extollamur, ne fortasse haec ipsa locutionis nostrae gratia non nobis, sed auditoribus nostris **1299** collata sit; et rursus quando loqui non possumus, hi qui nobis commisi sunt minime nos dijudicent, ne fortasse non ex nostro, sed ex peccato audientium loqui minime possimus. Ad hoc ergo nobis cuncta ^d de meritis nostris incerta sunt, ut unam certam gratiam teneamus humilitatem, quatenus et nos cum loquimur, ex omnipotentis ^d Dei dono hoc esse vestrum meritum putemus. Et quando a locutione doctrinae obmutescimus, quamvis nostra culpa sit,

* G. Germi, qui neque hic digni sunt accipere quibus doctrinae sermo profertur, neque illi doctrinae verbum proferre, qui locum, etc.

^b Val. Cl., doctrinae et increpationis.

^c Gossanv., de meritis nostra incerta sunt, lapsu typographi, ut opinamur.

^d Suess., Dei dono esse nostrum meritum. Concinit Ed. Paris. 1518, Sequiturque C. German., Norm., Anglit., etc., necnon Edit. Gilot. et Vatic. In Gossanv. legitur, Dei dono hoc esse, non nostrum meritum; sano quidem sensu, at in Mss. ignoto.

^e Longip. et pler. Norm., deviantur.

A vos tamen hanc esse vestram specialiter credatis, ut cum vicissim mala nobis tribuimus, et bona attis, per ipsam humilitatis gratiam fiat ut doctrinae sermo, qui ablatu fuerat, redeat. Sequitur:

VERS. 27. — *Cum autem locutus fuero tibi, aperies os tuum, et loqueris ad eos: Haec dicit Dominus Deus: Qui audit, audiat; et qui quiescit, quiescat, quia domus exasperans est.*

18. Saepe quidam verbum Dei audire desiderant, sed dum alios conspiciunt anrem avertere, etiam ipsa a salutis auditu ^e deviant; et plerumque multi quiescere appetunt, atque a cunctis mundi hujus actibus vacare, nullis jam desideris terrenis succumbere, sed dum vident alios inquiete agendo proficere, atque in hoc mundo divitiis et honoribus extolli, quia necdum in via rectitudinis firmi sunt, ad prava opera ex allorum exemplo ^f delabuntur. Hinc est enim quod in typo infirmantium Psalmista loquens, dicebat: *Mei autem pene moti sunt pedes, pene effusi sunt gressus mei (Psal. lxxii, 2, 3), quia zelatus sum in peccatoribus, pacem peccatorum videns.* Hinc iterum dicit: *Dum superbit impius, incenditur pauper (Psal. x, 2).* Hinc ad Jeremiam prophetam voce dominica de Juda et Israel dicitur: *Numquid vidisti quae fecerit aversatrix Israel? Abiit sibi metipsa super omnem montem excelsum, et sub omne lignum frondosum, et fornicata est tibi. Et dixi cum fecisset haec omnia: Ad me convertere, et non est reversa (Jerem. iii, 6, 7).* Ubi statim subditur qualiter ex aemulatione ejus etiam Juda cecidit, quae stare videbatur. Ait enim: *Et vidit ^h praevaricatrix soror ejus Juda, quia pro eo quod maechata esset aversatrix Israel, dimissem eam, et dedissem ei libellum repudii; et non timuit praevaricatrix Juda soror ejus, ⁱ sed abiit et fornicata est etiam ipsa (Ibid., et 8).* Ecce misericors Deus contemnitur ⁱ et vocat, ^k aversantibus se signum misericordiae aperit, quia peccanti dicit: *Ad me convertere, et tamen non est conversa (Ibid., 7).* Sed quia omnipotentem Deum plebs Israelitica deseruit, reverti nolens, libellum repudii accepit. Deseruit videlicet peccando, sed libellum repudii accepit in suis iniquitatibus sine flagello remanendo. Anima enim quae peccat, recedit. Sed si eam post peccatum prosperitas sequitur, nulla disciplina, nulla ^l districtiois increpatione revocat ad cor; in divisione quam inter se et Dominum fecit, etiam libellum repudii accepit, ut jam, velut aliena derelicta, faciat mala quae vult, zeli Dei flagella non sentiat, quatenus ad aeterna **1300** supplicia profundius descendat. Sed soror ejus Juda, quoniam dimissam Israeliticam plebem in suis voluptatibus

^f Idem cum Val. Cl., dilabuntur.

^g Longip., numquid non vidisti.

^h Suess., peccatrix.

ⁱ Vatic. et Gossanv., et abiit.

^j Longip., et revocat. Non consentit Germ. nec alii Mss. Codices.

^k Corrupte in Longip., Ebroic. et Sag., quos sequitur Ed. Paris. 1518, aversantibus. Corruptius in Gossanv. legitur dignum, pro vinum, et paulo post, peccandi, pro peccandi.

^l Longip., discretioni.

vidit, ipsa quoque in immunditiam fornicationis exarsit. Quia enim aspexit adulteram in sua perversitate florere, etiam ipsa non timuit deterius peccare, atque a conjunctione Domini, quasi a viri legitimi cubili, recedere. Unde necesse est ut peccantes quosque tunc consideremus amplius miseros, quando eos conspicimus in culpa sua sine flagello derelictos. Hinc enim per Salomonem dicitur: *Aversio parvulorum interficiet eos, et prosperitas stultorum perdet illos* (Prov. 1, 32). Qui enim a Deo avertitur et prosperatur, tanto perditioni sit proximus, quanto a zelo disciplinæ invenitur alienus. Dicatur ergo: *Qui audit audiat, et qui quiescit quiescat, quia domus exasperans est*. Ac si aperte diceretur: Vos, qui jam et verba veritatis audire, et a prava cœpistis actione quiescere, nolite illos imitari quorum me exasperari moribus videtis.

19. Quod tamen intelligere et aliter possumus. Quidam enim verbum audientes non audiunt, quoniam aurem ad sacrum eloquium ponunt, sed cor a mundi desideris non evellunt. Et sunt nonnulli qui quiescentes minime quiescunt, quia a pravitate quidem actibus otiosi sunt corpore, sed perversitates operum ex dilectione versant in mente. Hinc est enim quod de Judæa ad captivitatem perveniēte scriptum est: *Viderunt eam hostes, et deriserunt Sabbata ejus* (Thren. 1, 7). Hostes quippe Sabbata derident, quando maligni spiritus otiosæ menti pravas cogitationes injiciunt, ut et si quiescit ab opere, non quiescat a malorum operum delectatione. Recte ergo nunc dicitur: *Qui audit audiat*, quatenus sic fiat sermo in aure corporis, ut sonet in aure cordis. *Et qui quiescit quiescat*, ut pravitate desideria repellantur a cogitatione, cum jam repulsa videntur ab opere. Ubi ne malorum, sicut diximus, exempla sequamur, adiungitur: *Quia domus exasperans est*. Mali autem etsi diu tolerantur, subito corruunt, et eorum pœnas infirmi conspiciunt, ne quorum culpas impunitas existimant imitentur. Unde hic quoque ejusdem Judææ desolatio subiungitur, quæ domus exasperans vocatur, cum protinus prophetæ suo Dominus dicit:

EZECH. IV, 1, 2, 3. — *Et tu, fili hominis, sume tibi laterem, et pones eum coram te, et describes in eo civitatem Jerusalem, et ordinabis adversus eam obsidionem, et edificabis munitiones, et comportabis aggerem, et dabis contra eam castra, et pones arietes in gyro. Et tu sume tibi sartagine ferream et pones eam murum ferreum inter te et civitatem, et obfirmabis faciem tuam*

^a Val. Cl., cessare.

^b Aliter, ex delectatione, ut habent omnes Editi. Pro lectione nostra spondent C. Germ., Suess., Longip., Val. Cl. Sæpe confunduntur hæc duæ voces in Mss.

^c Sic legendum suadent ratio et Mss. omnium Anglic. Gallicanorumque auctoritas. In Editis tamen legitur, in ore.

^d Male in editis, sequantur, reluctantibus Mss.

^e Vatic. et Gussanv., et pone eam in murum. Infra habent, pones.

ad eam, et erit in obsidionem, et circumdabis eam. Signum est domus Israel.

20. In quibus videlicet verbis quid aliud juxta historiam nisi Jerosolymæ urbis obsessio atque destructio designatur, et peccatoris populi afflictio exprimitur? Qui domus exasperans vocatur, cum aperte dicitur: *Ordinabis adversus eam obsidionem, et edificabis munitiones, et comportabis aggerem, 1301 et dabis contra eam castra, et pones arietes in gyro*. Sed quia verba prophetiæ sic plerumque narrant historica, ut per hæc etiam mystica describantur, oportet ut hæc eadem dicta quæ protulimus spiritualiter disseramus, maxime quia in eis interponitur quod teneri posse ad litteram non videtur, cum dicitur: *Et tu sume tibi sartagine ferream, et pones eam murum ferreum inter te et civitatem, et obfirmabis faciem tuam ad eam, et erit in obsidionem*. Nisi enim rebus historicis mystica miscerentur, quid sartago ferrea necessaria prophetæ fuit, ut hanc inter se et civitatem poneret, quatenus se ab ejus obsidione separaret? Cum enim dicitur: *Sume tibi sartagine ferream, et pones eam murum ferreum inter te et civitatem*, aperte declaratur quia per eandem sartagine ferream ab obsidione civitatis propheta se liberum reddat. Unde et quod prædixit subiungitur: *Et obfirmabis faciem tuam ad eam, et erit in obsidionem*. Ex qua re ostenditur quia propheta in eadem obsidione non erit, si sartagine ferream inter se et civitatem murum ferreum ponit. Et certe sive in ea captivitate quæ prius, sive in ea quæ postmodum Israelitico populo contigit, nullus ab ejusdem captivitatis periculo liber fuit, sed omnes simul par calamitas involvit. Quid ergo intelligi juxta litteram potest, ut propheta inter se et civitatem quæ obsidenda est sartagine ferream ponat? Sed quamvis omne hoc quod in descriptione lateris sub signo Jerosolymorum civitatis legitur juxta litteram factum sit, nobis tamen sciendum est quia typicum aliquid per sartagine figuratur, et obsessio Jerosolymorum vera describitur.

21. Ex quare instruimur, ut dum aliud completum juxta historiam scimus, et aliud juxta historiam a ratione vacare cognoscimus, in sacro verbo utraque teneamus, quatenus et obsessionem Jerosolymorum, quæ juxta litteram postmodum facta est, in prophetæ verbis et factis credamus esse figuratam, et tamen per eandem obsidionem obsidio alia, id est interior, designetur. In qua jure quærimus quid per sartagine ferream, quæ murus ferreus dicitur, valeat

^f Pl. Editi, hic et infra, invitis Mss., domui.

^g C. Germ., omnia etiam mystica.

^h Omittitur factum in Gussanv.

ⁱ Sic unanimiter legitur in Mss. Anglic., Norm., C. Germ., Longip., Suess., etc. Editores mutarunt historiam in allegoriam; sic enim legunt, et aliud juxta allegoriam. Fortasse quod non pateret eis horum verborum sensus, et tamen satis est obvius. Imo deesset si legeretur, juxta allegoriam. Quomodo enim a ratione vacat juxta allegoriam, quod intelligi allegorice debet de obsidione spirituali?

designari. Illam itaque obsidionem qua Jerosolymorum civitas destructa est, jam factam novimus; sed nunc aliam intrinsecus, quæ quotidie agitur, requiramus. De qua per significationem dicitur: *Et tu, fili hominis, sume tibi laterem, et pones eum coram te, et describes in eo civitatem Jerusalem.*

22. Sed ante nobis inquirendum est cur Ezechiel propheta vel quoties sublimia conspicit, vel quoties agere aliqua mystica jubetur, prius filius hominis appellatur? Sæpe enim sublevatur ad cœlestia, et occultis ac invisibilibus rebus ejus mens pascitur. Necesse ergo est ut inter occulta quæ penetrat, filius hominis vocetur, ut semper agnoscat quod est, et nunquam extollatur de his ad quæ ducitur. Quid est enim propheta ad spiritalia sublevato semper *fili hominis* dicere, nisi eum infirmitatis propriæ memorem facere? Ut conscius conditionis infirmæ, elevari in cogitatione non debeat de magnitudine contemplationis suæ.

1302 23. Quia vero idem propheta, ut supra jam diximus, typum prædicantium vel doctorum tenet, recte ei nunc dicitur: *Sume tibi laterem, et pones eum coram te.* Omnis enim doctor cum terrenum quempiam auditorem ad cœlestis verbi doctrinam suscipit, laterem assumit. Cui dum loqui cœperit quæ sit retributio cœlestis patriæ, quæ visio pacis supernæ, civitatem Jerusalem describit in latere. Quem coram se ponit, quia intenta mente qualitatem audientis considerat, id est ^a pro vectum vel defectum conspicit, et juxta ejusdem intelligentiam prædicationis suæ verba moderatur, ut describi in audientis mente civitas Jerusalem, id est visio pacis, possit. Dicitur ergo: *Sume tibi laterem, videlicet proximi cor terrenum. Et pones eum coram te, scilicet ut vitam atque intellectum illius intentam mente custodias. Et describes in eo civitatem Jerusalem, ut ei quæ sint superna gaudia de visione pacis innotescas.* Quasi enim jam Jerusalem in latere descripta est, cum terrena mens cœperit quæ sint illa internæ pacis gaudia vera cognoscere, et ad conspiciendam gloriam patriæ cœlestis anhelare. ^b Quasi in terra visio pacis describitur, quando mens, quæ prius terrena sapuerat, per amorem jam ad contemplandam gloriam regni cœlestis elevatur.

24. Sed mox ut animus amare cœlestia cœperit, mox ut ad visionem pacis intimæ tota se intentione collegerit, antiquus ille adversarius qui de cœlo lapsus est invidet, et insidiari amplius incipit, et acriores quam consueverat tentationes admovet, ita ut plerumque sic resistentem animam tentet, sicut ante nunquam tentaverat quando possidebat. Unde scriptum est: *Fili, accedens ad servitatem Dei, sta in ju-*

^a Editi, *profectum*. Proclive est *v* in *f* mutare, aut vice versa. Sic, ut observat Donat. in Terentianam Andriam, legitur sæpe apud antiquos *Dafus* pro *Davus*; *serfus*, pro *servus*; *corfus* pro *corvus*. Eadem ratione Fornerius, in Cassiod., l. in Var., ep. 33, putat *Referendos curiæ*, esse *reverendos*, et legi in Etruscis Pandect. *profectæ*, loco *profectæ*.

^b Sic Mss. Anglic., Norm., Germ., etc., ex quibus emendantur Editi, ubi legitur, *quasi interna*.

stitia et timore, et præpara animam tuam ad tentationem (Eccli. 11, 4). Unde et dæmoniacus qui a Domino sanatur, ab exeunte dæmone discerpitur, sicut scriptum est: *Et clamans et multum discerpens eum, exiit ab eo* (Marc. ix, 25). Quid est enim quod obsessum hominem antiquus hostis quem possessum non discerpserat, deserens discerpit, nisi quod plerumque dum de corde expellitur, acriores in eo tentationes generat, quam prius excitaverat quando hoc quietus possidebat? Unde et Israelitæ quoque ad Moysen et Aaron dicunt: *Videat Dominus, et judicet, quoniam fetore fecistis odorem nostrum coram Pharaone et servis ejus, et præbuisit ei gladium, ut occideret nos* (Exod. v, 21). In Moysen enim et Aaron ^c lex et prophetæ figuratæ sunt. Et sæpe apud se infirmus animus quasi contra sacra eloquia murmurat, quia postquam verba cœlestia audire et sequi cœperit, regis Ægyptii adversitas, id est maligni spiritus tentatio, excrescit.

25. Debet ergo vigilanter doctor proficienti animæ quæ illam tentationes sequantur innotescere, ut cautam se valeat contra maligni spiritus insidias præparare. Unde bene nunc, post descriptam civitatem Jerusalem in latere, dicitur propheta: *Et ordinabis adversus eam obsidionem, et ædificabis munitiones, et comportabis aggerem.* In qua enim jam pacis visio describitur, ei necesse est ut tentationum bella nuntientur. Nam ut valeat ad illa pacis gaudia æterna pertinere, hanc hic procul dubio 1303 oportet tribulationum certamina multa sustinere. De qua bene dicitur: *Ordinabis adversus eam obsidionem.* Prædicator quippe contra erudiendam animam obsidionem ordinat ^d cum præmoniendo indicat quibus se modis vitia virtutibus opponant, quomodo luxuria castitatem feriat, qualiter ira tranquillitatem animi perturbet, quantum inepta lætitia vigorem mentis resolvat, qualiter multiloquium munitionem cordis destruat, quomodo invidia charitatem interficiat, quemadmodum superbia arcem humilitatis effodiat, qualiter fallacia cum veritatem in sermone corrumperit, hanc etiam ^e in cognitione corrumpat, ut qui verum dicere noluit quod intellexit jam nec intelligat, quod dicere valeat. Ordinatur ergo a prædicatore obsidio eum per sanctæ admonitionis verba singulis quibusque virtutibus quæ vel quibus modis vitia insidientur ostenditur. Et contra Jerusalem, quam describit in latere, ^d prædicator munitiones ædificat quando mala quæque quam munita contra mentem veniant demonstrat, ut sese vitia sub virtutum specie abscondant; quatenus, sicut sæpe jam diximus, ^f immoderata ira justitia videri appetat, et disciplinæ remissio mansuetudo videri velit, et tenacia sese parcimoniam novinet, et inordinata rerum effusio se benevolentiam appellet.

^c Editi, *lex et prophetæ figurati sunt*, reluctantibus Mss.

^d Ita omnes Mss. nostri, præter C. Germ., in quo legitur, *cum præmonendum*, et Becc., ubi, *cum præmanendum*.

^e Melior videtur aliorum Edit. lectio, *in cogitatione*. Sed repugnant Mss. omnes quos consulimus.

^f Ebroic., Gemet., Utic. aliique Norm., *immodesta*.

Quasi enim ædificatæ contra mentem munitiones A sunt, quando vitia sub virtutum specie excrescunt, et in alto se ostendunt per imaginem, quæ in imo jacent semper per actionem.

26. Adhuc quoque additur: *Et comportabis aggerem.* Quo enim mens desiderare cœlestia cœperit, eo in illam maligni spiritus tentationibus suis terrenas amplius cogitationes exaggerant. Propheta ergo aggerem comportat cum prædicator sanctus bonis mentibus qualiter terrena desideria a subrepere solent denuntiat. Atque adhuc additur: *Et dabis contra eam castra, et pones arietes in gyro.* Quasi dat contra animam doctor castra, quando malignorum spirituum contra eam collectas atque b adunatas insidias iudicat, ut aliquando c non solummodo ex uno, sed ex conjunctis vitiis simul tentent.

27. Nam sunt quædam vitia quasi per quamdam sibi cognationem propinqua, sicut dissolutio spiritus, appetitus gulæ, et immunditia l luxuriæ, sicut multiloquium, fallacia, atque perjurium. Ex dissoluzione quippe spiritus mens ad ingluviem ventris rapitur, et dum cibus venter extenditur, ad luxuriam caro trahitur surperbiendo captiva. Et rursus ex multiloquio fallacia generatur, quia valde difficile est ut qui multa loquitur non etiam mentiatur; et sæpe mendacium etiam perjurio tegitur, ut ante humana judicia veletur. Superbia quoque esse sine invidia atque inani gloria nullatenus potest. Superbus etenim quisque honorem quem ipse ambit aliis invidet. Et cum hunc fortasse obtinuerit, in elationem gloriæ temporalis atollitur, atque quod alios conspiciit minime percipere potuisse, hoc se per inanem gloriam gaudet præ ceteris habere.

28. Sciendum quoque est quia sæpe nonnulla vitia ad mentem non simul veniunt, sed supponuntur, 1304 ut unum alteri in tentatione succedat. Et aliud contra faciem venit, aliud vero in tentationem se ex latere subjicit, quatenus dum alteri resistitur, ab altero mens decepta capiatur. Ipsa enim quæ superius diximus vitia plerumque se alia pro aliis furtive supponunt, sicut nonnunquam dum iram vincere in nobismetipsis conamur, plus quam necesse est lenitas mentem occupat, ut asperitatem peccantibus quam oportet minime proponat. Sæpe vero dum nobis inesse incauta lenitas displicet, zelus se in furorem trahit, atque extra patientiæ limitem animum captivum rapit. Quia ergo permista simul vitia atque adunata contra mentem veniunt, recte in prædicatoris ore contra descriptam Jerusalem castra d proponuntur. Et quia aliquando singula hinc inde sensum ferunt, in gyro arietes ordinantur. Poniit ergo prædicator arietes in gyro, dum caute denuntiat quam blande luxuriæ percussit, quam aspere impatientia

occidit, quam laboriose avarida accendit et interimit, quam tumide superbia extinguit. In gyro itaque arietes ponere est prædicando ostendere qui undique soleant animam mucrones vitiorum ferire.

29. Sequitur: *Et tu sume tibi sartaginem ferream, et pones eam murum ferreum inter te et civitatem.* Quia ferrum forte metallum est, et in sartagine cibus frigitur, quid per sartagine ferream, nisi spiritualis zeli fortis frixura signatur? Omnis quippe spiritualis zelus doctoris animam frigit, quia valde cruciatur dum infirmos quosque æterna deserere et rebus temporalibus delectari conspiciit. Quam bene Paulus sartagine ferream sumpserat, cum zelo animarum cruciatus dicebat: *Quis infirmatur, et ego non infirmor? Quis scandalizatur, et ego non uror* B (11 Cor. xi, 20)? Ipsum suum cor quod animarum zelo succenderat, quid aliud quam sartagine fecerat, in quo amore virtutum contra vitia ardebat? Quod enim urebatur, sartago erat. Inardescabat enim et coquebat, quia incendebatur amaritudine, sed virtutum alimenta præparabat ex sua afflictâ cogitatione.

30. Sed quid est quod eandem sartagine propheta inter se et civitatem murum ferreum ponit, nisi quod idem fortis zelus qui nunc in mente doctoris agitur in die extremi iudicii inter eum et animam quam a vitiis f zelat testis est? ut etsi audire is qui docetur noluerit, doctor tamen pro zelo quem exhibet de auditoris negligentia reus non sit. Murum ergo ferreum inter se et civitatem ponit, quia ultionis C tempore inde doctor a damnationis periculo munitur, unde nunc per zelum custodiæ cordis frixuram patitur. Nullum quippe omnipotentem Deo tale est sacrificium, quale est zelus animarum. Hinc enim Psalmista ait: *Zelus domus tuæ comedit me* (Psal. lxxviii, 10). Quantum vero frixura cordis quæ e spirituali zelo agitur omnipotentem Dominum Deum placat, aperte ostenditur cum offerri per legem similia in sacrificium jubetur. De qua scriptum est: *In sartagine oleo conspersa frigitur, offerretque eam calidam in odorem sua vissimum Domino sacerdos qui patri jure successerit, et tota cremabitur in altari* (Levit. vi, 21, 22). Tunc enim similia in sartagine frigitur, cum munda mens justi per zeli sancti ardorem 305 crematur. h Quæ conspergi oleo præcipitur, id est claritatis misericordiæ misceri, quæ in conspectu omnipotentis Domini ardet et lucet. Conspergatur ergo oleo mens quæ in sartagine frigitur, i quia sancti zeli districtio necesse est ut ex misericordiæ virtute et ardeat et clarescat. Amat enim eundem ipsum quem insequi videtur. Unde et calida in odorem suavissimum Domino offerri præcipitur, quia si amorem zelus non habet, ea quæ de sartagine offertur calorem similia

a Vel, ut habent Mss., *subripere*, aut *surripere*.

b Lyrân., *adunatas acies*.

c Longip., *non solum ex uno modo*.

d Longip., *ponuntur*.

e Omissum in superioribus Edit. *tibi*, revocavimus ope Mss.

f Comet. et pler. Norm., *zelatur*.

g Val. Cl. cum plur. Norm., *per spiritalem zelum*. Longip., *pro spiritali zelo*.

h C. Germ., *quæ conspersa oleo*. Longip., *quæ cum sparsa*.

i Editti, Mss. invitis, *quia in sancti zeli districtione necesse est ut... ardeat et clarescat*. Sagiensis Codex, *quia sancta zeli discretio necessaria est*.

missit. Et notandum quis eam offerre præcipitur, A videlicet sacerdos qui patri jure successerit. Ille enim sacerdos patri jure succedit, qui esse se omnipotentia Domini filium demonstrat meritis, atque a nobilitate intima operum suorum ignobilitate non discrepat. Quæ in altari tota cremari præcipitur, ut videlicet holocaustum fiat. Holocaustum enim totum incensum dicimus. Unde et in translatione altera hoc in loco hæc eadem similia quæ in sartagine frigitur holocaustum fieri jubetur. Hoc autem inter holocaustum et sacrificium distat, quia omne quidem holocaustum sacrificium est, non autem omne sacrificium holocaustum. Sunt enim multa bona quæ aguntur sacrificia, sed holocausta non sunt, quia totam mentem in amorem spiritalem minime ^a incendunt. Qui enim sic operantur ea quæ Dei sunt, ut tamen et quædam quæ B antæ sæculi non relinquunt, nimirum sacrificia et non holocaustum offerunt. Qui autem cuncta quæ mundi sunt deserunt, ^b et totam mentem igne divini amoris incendunt, hi nimirum omnipotenti Domino sacrificium et holocaustum sunt. Simila itaque in sartagine est munda mens justi in zeli spiritualis afflictione; quæ per sollicitudinem animarum frigitur, et non solum sacrificium, sed etiam holocaustum Domino esse deputatur. Sumamus ergo sartagine ferream, et ponamus eam murum ferreum inter nos et civitatem, id est assumamus zelum fortem, ut inter nos et auditoris nostri animam inveniamus hæc postmodum fortem munitionem. Tunc enim hunc murum ferreum inventuri sumus, si nunc eum fortiter tenemus, videlicet ^c docendo, custodiendo, suadendo, increpando, mulcendo, terrendo, aliquando leniter, aliquando vero etiam severius agendo. De qua severitate recte 1306 subditur: *Et obfirmabis faciem tuam ad eam, et erit in obsidionem.*

31. Quid est obfirmare faciem ad Jerusalem in latere descriptam, nisi ut ei animæ cui cœlestis pacis

^a Gemet., Utic. et plur. Norm., intendunt.

^b Suess., tota mente igne divini amoris incenduntur.

^c Longip., arguendo.

^d Ita Mss. Germ., Norm., etc. Editi, atque appe-

visionem doctor denuntiat, si adhuc eam infirmari in suis actibus conspicit, remissionem et clementiorem se minime ostendat? Unde scriptum est: *Filiæ tibi sunt? serva corpus illarum, et non ostendas hilarem faciem tuam ad illas* (Eccli. vii, 26). Infirmæ quippe animæ ^d atque ad appetitum mundi deditæ, aliquando melius ex severitate servantur, ut obfirmata facies, id est per severitatis custodiam ab omni spe frivola remissionis ^e abducta, inconstantem animam terreat, atque a delectatione vitiorum distractionis vigore constringat. Quod cum a doctore agitur, semper necesse est ut dulcedo et humilitas in corde teneatur, quatenus et multum amet, et nunquam contra eum per elationem superbiat, cui tamen amorem suum et humilitatem pro utilitate ejus prodere recusat.

32. Sequitur: *Et circumdabis eam.* Circumdat doctor auditoris animam, cum in omne quod in hæc vita agitur tentationum laqueos apponi posse denuntiat, ut dum ubique sit mens pavida, ubique circumspecta, quanto timidior, tanto vigilantior vivat.

33. Sequitur: *Signum est domus Israel.* Si ad historiam obsidionis quæ juxta litteram facta est, signum est domus Israel quod propheta fecit; si ad mysterium quod quotidie erga uniuscujusque animam a doctore agitur, signum est domus Israel et hoc quod egit, et hoc quod ^f agendo nuntiavit, quia sicut domus Israel obsidionem corporaliter pertulit, ita unaquæque anima quæ jam servire omnipotenti Deo incipit obsidentes se insidias malignorum spirituum sentit. A quibus si vero eripi appetit, scire debet quia eripi sua virtute non possit; sed ejus necesse est ut adjutorium speret qui nos, et in carne corruptibili viventes, per redemptionis suæ mysterium potest etiam super spiritus qui sunt sine carne roborare, Jesus Christus Dominus noster, qui vivit et regnat eum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

titus.

^e Longip., abducta.

^f Editi, agendum.

LIBER SECUNDUS ^a.

Præfatio.

1307 Quoniam, multis curis prementibus, Ezechielis prophetæ librum coram charitate vestra totum per ordinem percurari non licuit, bonis vestris desideris placuit petere et saltem extrema ejus visio, quæ ei facta est de ædificio in monte constituto, quæ et cunctis est visionibus ejus obscurior, exponi deberet. Et quidem voluntati vestræ me parere no-

^a In Mss. legitur: *Incipit liber secundus homiliarum sancti Gregorii papæ urbis Romæ, in extremam partem Ezechielis prophetæ, quæ sunt numero decem.*

^b Val. Cl., interlucere. Cæterum de obscuritate prophetiæ Ezechielis consule quæ diximus in præ-

cesse est, sed duo sunt quæ hac in re perturbant animum meum. Unum, quod hæc eadem visio tanta obscuritatis nebulis tegitur, ut vix in ea aliquid intellectu ^b interlucere videatur. Aliud, quod jam Agilulphum Langobardorum regem ad obsidionem nostram summopere festinantem ^c Padum transire cognovimus (Supra, hom. 11, n. 26, et l. v, epist. 40). Unde pensate, fratres charissimi, ^d in caliginosis ac mysticis sensibus penetrare quid valeat mens misera, fatione.

^c Norm., Padum transire.

^d Codex antiquissimus Ecclesiæ Laudonensi et alii, in caliginosis. Ebroic. et Lyran., in lectionibus mysticis.

1306 timoris sui perturbationibus occupata. Quanto enim circa terrena ^a plus angitur, tanto in his quæ sunt cœlestia minus videt; et pro eo quod curis suis extra se ducitur, valde intus minor est, quia, sicut scriptum est: *Deprimit terrena inhabitatio sensum multa cogitantem* (Sap. ix, 15). Quæ enim superiora penetrare etiam collecta non sufficit, pensate quid agere poterit divisa? Scimus autem, scimus omnes, quia et fluvius qui in multis rivis dividitur, a suo alveo exsiccat. Sed tamen inter hæc adest superna gratia. Et si mentem meam cogitationum mearum pondera depriment, vestrorum hanc pennæ desideriorum levat. Obscurum quidem valde est opus quod aggredimur, sed ponamus in animo quia nocturnum iter agimus. Restat ergo ut hoc palpando carpamus.

HOMILIA PRIMA ^b

In explicatione trium priorum versuum cap. xl. Ezechielis, et quarti inchoati, de Christo et Ecclesia, de electis et de oculis erga eos Dei iudiciis, præsertim disseritur.

1307 EZECH. XL, 1. — *In vigesimo et quinto anno transmigrationis nostræ, in exordio anni, decima mensis, quarto decimo anno postquam percussa est civitas, ipsa hac die facta est super me manus Domini, et adduxit me illuc.*

1. ^c Dicturus mystica, narrationem historicam præmittit, ut sigat ex tempore, quod credatur ex revelatione. Notandum vero quod in exordio libri hujus quo anno prophetare cœperit indicavit; in fine vero inseruit quo extremam visionem vidit, ita ut cognosci valeat in quot annis prophetiæ suæ librum ^d duxerit. Tempus namque quo prophetare cœpit, in locutionis suæ initio posuit, dicens: *Aperti sunt cœli, et vidi visiones Domini in quinta mensis; ipse est annus quintus transmigrationis regis Joachin* (Ezech. i, 1). Nunc vero loquitur, dicens: *In vigesimo et quinto anno transmigrationis nostræ.* Idem namque propheta in captivitate prima cum Joachin rege fuerat ^e in Babyloniam transductus (IV Reg. xxiv, 25). Nam de secunda Jerosolymorum captivitate **1308** subjungit: *Quarto decimo anno postquam percussa est civitas.* Undecim quippe annis Sedecias post captivitatem primam, in qua Ezechiel propheta cum Joachin rege ductus est ^f in Babylonem, in Jerosolymorum urbe regnaverat. Post captivitatem vero ejusdem Sedeciae, ^g quæ jam secunda erat urbis captivitas, quarto decimo anno propheta visionem ultimam videbat. Undecim

^a Vulgati, plus satagit.

^b In Editis, repugnantibus Mss., homilia decima tertia.

^c Editi, præter Gus-anv., dicturus mysticam narrationem historicam præmittit. Prælucent nobis Mss. Anglic., etc.

^d Norm. omnes, quibus concinunt Edit. Paris. 1503, 1518, 1571, et Vatic., dixerit. Cod. Longip., digesserit.

^e Val. Cl., cum Norm., in Babylonem. Hic et ubique deinceps legitur tam in Mss. quam in Editis, si Gussanv. excipias, Joachin. Sed scribendum Joachin, aut Joakin, ut in Hebraicis, Græcis, ac Latinis exemplaribus Ezech. proph. et lib. iv Regum legitur; sicque distinguitur a patre Joachin dicto.

itaque et quatuordecim simul juncti faciunt viginti et quinque. Si igitur visionem primam quinto captivitatis prioris anno locutus est, atque hanc ultimam vigesimo et quinto anno factam fuisse describit, profecto patet quod in viginti annis locutionis suæ moras ^h usque ad ultimæ visionis suæ verba tetenderit. Nec movere quempiam debet quod in medio prophetiæ suæ volumine, cum de Babylico rege loqueretur, vigesimi ac septimi anni memoriam facit. Quo in loco cum nihil de tempore suæ captivitatis interserit, aperte demonstrat, quia ejus regis tempora describat, **1309** de quo ⁱ ut prophetaret acceperat. Quod vero ait: *In exordio anni, decima mensis,* tempus simpliciter exprimit, ut ex ipso quoque tempore in corda audientium juxta litteram verbi radicem **B** sigat, ex qua spirituales fructus postmodum proferat.

2. Notandum vero quod ait: *Quartodecimo anno postquam percussa est civitas, ipsa hac die.* Quid est enim quod per hanc visionem ultimam omnipotens Deus ea ipsa die dignatus est promissionis suæ misericordiam facere, qua die in percussa civitate iram justitiæ implevit, nisi ^j quod illa divinitatis vis, quæ in diversitatis motum et mutabilitatem non ducitur, ea ipsa luce justitiæ afflictos ac pœnitentes vivificat, qua superbientes ac rigidos percussit? Præmissæ itaque visionis suæ tempore, subjungit:

VERS. 1, 2. — *Facta est super me manus Domini, et adduxit me illuc in visionibus Dei: adduxit me in terram Israel, et dimisit me super montem excelsum nimis, super quem erat quasi ædificium civitatis vergentis ad Austrum.*

3. Cujus videlicet civitatis ædificium accipi juxta litteram nullatenus potest. Nam paulo post subdit hoc ipsum ædificium calamo sex cubitorum et palmo, portam vero ^k ejusdem ædificii quatuordecim cubitis mensuratum, cujus portæ frontes esse perhibet sexaginta cubitorum. Quæ cuncta stare juxta litteram nullatenus valent. Quomodo enim totum simul ædificium calamo, id est sex cubitis et palmo mensuratur, et portæ ædificii in quatuordecim cubitis, frontes vero portarum in sexaginta cubitis extenduntur? Porta enim in civitate est, frontes vero in portis. Et nulla recipi ratio permittit, quia minus est hoc quod continet ab eo quod continetur. In Scriptura autem sacra et ea quæ accipi secundum historiam possunt, plerumque spiritualiter intelligenda sunt, ut et fides habeatur in veritate historiæ, et

ⁱ Omittitur in Babylonem in Norm.

^h Editi omnes, quæ etiam.

^j In vet. Editis, usque ad ultimum visionis suæ verba. Recent., usque ad ultima. Favent Mss., Norm. et Val. Cl. Nobis vero Laud., Suess. et Longip.

^k Val. Cl., concinentibus Norm., prophetare cœperat.

^l Ita Suess., Laud. et alii antiq. Editi cum aliis Mss., quod illa divinitas.

^m Excusi, ejusdem civitatis, absque Mss. auctoritate. Cæterum propositæ difficultatis nodus haud difficile est solvere, dicendo mensurandæ civitati calamum quidem sex cubitorum et palmi fuisse adhibitum, idque dicere prophetam; eam vero minime, nisi pluries repetitum adæquasse.

spiritualis intelligentia capiatur de mysteriis allego-
riæ. Sicut illud quoque novimus quod Psalmista ait :
*Quoniam videbo cælos tuos, opera digitorum tuorum;
lunam et stellas, quas tu fundasti (Psal. viii, 4).* Ecce
enim in exteriori descriptione stat sermo rationis,
quia et cæli opera Dei sunt, et luna ac stellæ ab eo
creatæ atque fundatæ sunt. Sed si hoc Psalmista
juxta sola exteriora opera, et non etiam secundum
intellectam mysticum asserit, qui cælos opera Dei
esse professus est, dicturus lunam et stellas, cur non
etiam solem, quem scimus quia ejus opus est (*Genes.
i, 16*), pariter enumeravit? Si enim juxta solam literam
loquebatur, dicturus luminare minus, prius
luminare majus dicere debuit, ut ante solem, et post
lunam atque stellas fundatas esse perhiberet. Sed
quia juxta intellectum mysticum loquebatur, ^a ut
lunam sanctam Ecclesiam, et stellas sanctos omnes
accipere deberemus, solem noninare noluit, quia
videlicet ipsi æterno Soli loquebatur, de quo scri-
ptum est : *Vobis autem qui timetis Dominum, oriatur
sol justitiæ (Malac. iv, 2).* De quo reprobis in fine di-
cturi sunt : **1310** *Sol justitiæ non ortus est nobis.*
Dicendo ergo, *Lunam et stellas quas tu fundasti (Sap.
v, 6)*, et tamen tacendo solem qui factus est, indica-
vit quia illi Soli locutus est qui non solum solem et
lunam atque stellas corporaliter, sed etiam lunam
Ecclesiam atque stellas sanctos omnes spiritualiter
fecit. Si ergo ^b cum aliquid deest historiæ, aperta
ratione ducimur ad intellectum allegoriæ; quanto
magis illa spiritualiter accipienda sunt, in quibus juxta
rationem litteræ nihil historicum sonat? *Facta est
super me manus Domini, et adduxit me illuc in visionibus
Dei; adduxit me in terram Israel.* Quod dixerat,
Adduxit me illuc, hoc replicans subdidit : *Adduxit
me in terram Israel.* Ait enim : *Facta est super me
manus Domini, et adduxit me illuc in visionibus Do-
mini.* Manus etenim virtutem potestatis, visiones vero
ipsam quam acceperat revelationem significant. Ma-
nus quippe in visione est virtus in contemplatione.
Quibus verbis quid aperte indicat, nisi quia nihil de
civitate quam viderat ^c juxta litteram dicat? Nam
spiritualiter de ea loquitur quam spiritualiter contem-
platur.

4. *Et dimisit me super montem excelsum nimis.*
Quem ergo significat mons excelsus nisi Mediatorem
Dei et hominum hominem Christum Jesum? Qui de
terra quidem, sed ultra terram est, quia caro ejusdem
Redemptoris nostri de imis habet materiam, sed in
summis præeminet ex potestate. Quem minus erat
ut excelsum diceret, nisi adderet *nimis*, quia non
solum homo, sed ex ejusdem humanitatis conceptio-

^a Gusanv., corrupte, ut *unam omnes accipere debemus*, etc. Legitur ut *lunam* in duobus German. et cæt. Mss. Neque vero aliter legi posse orationis series satis demonstrat.

^b Laud., cum aliquid de historiæ aperta ratione dicimus.

^c Laud. et Longip., juxta historiam.

^d Removimus hinc conjunctionem et, ab Edit. adjectam, *Deus et homo*; et paulo supra restitovimus

ne quæ ab eo assumpta est ^d Deus homo, non solum
homo ultra homines, sed homo etiam ^e super ange-
los factus. Hinc enim de illo per Isaiam dicitur : *In
die illa erit fructus terræ sublimis (Isai. iv, 2).* Creator
etenim noster, quia pro nobis incarnatus est, fructus
terræ factus est nobis. Sed jam fructus terræ subli-
mis est, quia homo natus in terra super angelos re-
gnat in cælo, quia juxta David et Pauli vocem, *Om-
nia subjecit sub pedibus ejus (Psal. viii, 8; Hebr. ii, 8).*
In eo enim quod ei subjecit omnia, nihil demisit non
subjectum ei. Mons ergo iste est et excelsus, et ni-
mis, quia etsi de terra est per substantiam humani-
tatis, ^f incomprehensibilis tamen est ex altitudine
divinitatis. Hinc est enim quod eundem Dominum
cum Isaias propheta prospiceret ^g in carne esse ven-
turum, per prophetiæ spiritum sublevatus, ait : *Et
erit in novissimis diebus præparatus mons domus Do-
mini in vertice montium (Isai. ii, 2).* Mons enim Do-
mini Israeliticus populus fuit. Mons itaque domus
Domini ille appellatus est, qui ex Israelitico populo
incarnari dignatus est. Fuerunt autem in eodem po-
pulo sancti viri qui montes jure vocarentur, quia per
vitæ meritum ad cælestia propinquaverunt. Sed in-
carnatus unigenitus istis montibus æqualis non fuit,
^h quia naturam, vitam, merita omnium ex sua divi-
nitate transcendit. Unde et recte mons super verti-
cem montium dicitur, quia excelsus ex divinitate sua
inventus est, etiam super cacumina sanctorum,
1311 ut hi qui multum in Deo profecerant, ejus
vestigia vix potuissent tangere ex vertice cogitationis.
C Qui ergo illic mons super verticem montium dicitur,
ipse hic mons excelsus nimis esse perhibetur. Sequitur :

5. *Super quem erat quasi ædificium civitatis vergen-
tis ad Austrum.* Notandum est quod non dicitur, Su-
per quem erat ædificium, sed quasi ædificium, ut
videlicet ostenderetur quod non ⁱ de corporalis, sed
de spiritualis civitatis ædificio cuncta dicerentur. Qui
enim non se ædificium, sed quasi ædificium vidisse
perhibet, cor audientium ad spiritalem fabricam mit-
tit, sicut per Psalmistam dicitur : *Jerusalem quæ ædi-
ficatur ut civitas (Psal. cxxi, 3).* Quia etenim illa in-
ternæ pacis visio ex sanctorum civium congregatione
construitur, Jerusalem cælestis ut civitas ædifica-
tur. Quæ tamen in hac peregrinationis terra dum
flagellis percutitur, tribulationibus tunditur, ejus
lapides quotidie quadrantur. Et ipsa est civitas, sci-
licet sancta Ecclesia, quæ regnatura in cælo adhuc
laborat in terra. Cujus civibus Petrus dicit : *Et vos
tanquam lapides vivi superædificamini (I Pet. ii, 5).*
Et Paulus ait : *Dei agricultura, Dei ædificatio estis*

particulam *ex*, ante *ejusdem*, repertam in omnibus
melioris notæ Codicibus.

^e Longip., *ultra angelos.*

^f Ebroic., Lyr., Val. Cl., *incomparabilis.*

^g Laud. et Lyr., *incarnandum esse venturum.*

^h Laud. et Longip., *quia natura, vita. Suess., quia naturam, vitæ merita.*

ⁱ Laud. et Longip., *de corporali, sed de spirituali.*

(1 Cor. iii, 9). Quam videlicet civitas habet hic in sanctorum moribus inquam jam ædificium suum. In ædificio quippe lapis lapidem portat, quia lapis super lapidem ponitur; et qui portat alterum, portatur ab altero. Sic itaque, sic in sancta Ecclesia unusquisque et portat alterum, et portatur ab altero. Nam vicissim se proximi tolerant, ut per eos ædificium charitatis surgat. Hinc enim Paulus admonet, dicens: *Invicem onera vestra portate, et sic adimplebitis legem Christi* (Galat. vi, 2). Cujus legis virtutem denuntians, ait: *Plenitudo legis charitas* (Rom. xiii, 10). Si enim ego vos portare negligo in moribus vestris, et vos me tolerare contemnitis in moribus meis, charitatis ædificium inter nos unde surgit, quos vicaria dilectio per patientiam non conjungit? In ædificio autem, ut prædiximus, lapis qui portat portatur, quia sicut ego jam mores eorum tolero qui adhuc in conversatione boni operis rudes sunt, ita ego quoque ab illis toleratus sum, qui me in timore Domini præcesserunt et portaverunt, ut portatus portare discerem. Sed ipsi quoque a majoribus suis portati sunt. Lapidem vero qui in summitate atque extremitate fabricæ ponuntur, ipsi quidem portantur ab aliis, sed alios nequam portant, quia et hi qui in fine Ecclesiæ, id est in extremitate mundi nascituri sunt, tolerantur quidem a majoribus, ut eorum mores ^a ad bona opera componantur; sed cum non eos sequuntur qui per illos proficiant, nullos super se fidelis fabricæ jam lapides portant. Nunc itaque alii portantur a nobis, nos vero portati sumus ab aliis. Omne autem pondus fabricæ fundamentum portat, quia mores simul omnium solus Redemptor noster tolerat. De quo Paulus ait: ^b *Fundamentum enim aliud nemo potest ponere præter id quod positum est, quod est Christus Jesus* (1 Cor. iii, 11). Portat fundamentum lapides, et a lapidibus non portatur, quia Redemptor noster omnia nostra tolerat, sed in ipso malum non fuit quod tolerari debuisset. Unde bene nunc dicitur: *Dimisit me super montem excelsum nimis, super quem erat quasi* **1312** *ædificium civitatis*, quia mores et culpas nostras solus ille sustinet, qui totam sanctæ Ecclesiæ fabricam portat. Qui per prophetæ vocem de perverse adhuc viventibus dicit: *Laboravi sustinens* (Jerem. vi, 11). Non autem sustinendo Dominus laborat, cujus divinitatis potentiam nulla fatigatio contingit; sed, verbis humanis loquens, ipsam suam circa nos patientiam laborem vocat.

6. Et notandum quod eandem civitatem quam propheta conspexit ad Austrum vergentem vidit. Auster enim ventus quia in sancti Spiritus typo poni solet, hi qui in sacro eloquio studiosi sunt recognoscunt; sicut e contrario per Aquilonem sæpe diabolus designatur, quia et ille relaxat in calore, et iste constringit in frigore. Et Veritas dicit: ^c *Abun-*

dabit iniquitas, et refrigescet charitas multorum (Math. xxiv, 12). Propheta quoque de Judæa asserit, dicens: *Sicut frigidam facit cisterna aquam, sic frigidam facit multitudine eorum* (Jerem. vi, 7). Hinc enim diabolus, propheta eodem attestante, dicitur perhibetur: *Sedebit in monte Testamenti, in lateribus Aquilonis* (Isai. xiv, 13). At contra hæc civitas ad Australem partem vergit, quia torporem mentis sancti Spiritus gratia relaxat. Hinc Psalmista ait: *Convertite, Domine, captivitatem nostram, sicut torrens in Austro* (Psal. cxv, 4). Captivitas enim nostra, que torporis frigore ad sequendum Deum pigra remanserat, per calorem sancti Spiritus relaxatur, ut carat in amorem Dei. Unde et nunc dicitur quod civitas que in monte constituta est ad Austrum vergit,

^d quia electorum Ecclesia cogitationes suas ^e in afflatu sancti Spiritus aperit, atque, ab omni superbiæ suæ vertice descendens, in Deo, cui credit, amoris calorem concipit, ut nihil ei libeat, nisi ejus gratia submitti, ^f dilectione calcædri, ejus afflatus semper munere repleri. Unde et valido amore successas contemplator dicebat: *Animus meus exultabit in Domino, et delectabitur super salutari ejus* (Psal. xxxiv, 9). Qui enim Latine salutaris, ipse Hebraice Jesus dicitur. Propheta igitur quia vias ejus atque miracula redemptionis quoque nostræ mysterium per prophetiæ spiritum contemplabatur, exultare se in Domino ^g et delectari super Jesu perhibet, quia inde gaudium in mente conceperat unde per amorem fortiter ardebat. Pensemus itaque si mentes spiritualium patrum in illo delectatæ sunt qui necdum venerat, sed prævidebatur, cujus reatus sit ejus vias, ejus exempla, ejus monita, postquam venit et redemptionem exhibuit, non amare. Hæc ergo civitas ad Austrum vergere dicitur, ac si aperte diceretur quod prior illa civitas, scilicet Synagoga, in infidelibus suis ad Aquilonem stetit, quæ in frigore perfidiæ ^h duravit. Sancta vero Ecclesia, quæ charitatem fidei concepit, per calorem ad Austrum vergit, et quasi calido vento innititur, quia non in sui fiducia, sed in dono spiritualis gratiæ lætatur. Sequitur:

VERS. 3. — *Et introduxit me illuc.*

7. Cælestis civitatis ædificium ille intrat, qui in sancta Ecclesia bonorum vias imitando considerat. Intrare quippe est ædificium super montem, electos sanctæ Ecclesiæ in virtutum culmine constitutos qualiter in Domino proficiant amando considerare. Iste enim vitam conjugio ligatam ducit. **1313** propriis rebus contentus est, aliena non diripit, de suo quidquid prævalet indigentibus largitur, peccata sine quibus quotidiana vita a conjugatis duci non potest flere non negligit. Pro eo enim quod ipsa familiaris cura animum conturbat, sese ad lacrymas excitat. Ille vero jam cuncta que sunt mundi deseruit,

ejus, etc. Unde hoc sit accersitum non indicat; quapropter rescindendum judicavimus. Ibid., Laud. et Suess. habent ejus delectatione.

ⁱ Laud. et Longip., et delectare.

^k Longip., duravit. Norm., cum Val. Cl., manere curavit.

^a Laud. et Longip., ad bona merita.

^b Plur., fundamentum autem... quod positum est Christus Jesus.

^c Longip., abundavit; et Laudum., refrigescit.

^d Laudum., in affectu.

^e Solus Gussanv. hic addit, ad bona opera elevari,

nil ejus habere appetit, a solius contemplationis exercitatione pascitur, spe præmiorum celestium cum flebilibus lætatur, transcondit ipsa etiam quæ haberi concessæ sunt, quotidianum cum Domino habere secretum querit, mentis ejus animum prætereuntis mundi cura perturbat, mentem semper in expectatione celestium gaudiorum dilatat. Alius vero jam hujus mundi cuncta deseruit, ejusque mens in contemplationem celestium sublevarur; sed tamen pro ædificatione multorum, locum regimæ tenens, qui rebus prætereuntibus ex desiderio non succumbit, ad eas aliquando propter proximorum compassionem reflectitur, ut ex earum cura indigentibus misereatur; verbum vitæ auditoribus prædicat, animabus simul et corporibus necessaria ministrat. Et qui propter se ad celeste desiderium jam per contemplationem exolat, adhuc tamen pro propecta et utilitate proximorum in rebus temporalibus desudat. Quisquis ergo in sancta Ecclesia considerare sollicite studet, ut aut in hocæm conjugatorum vita, aut in arce continentium et omnia quæ sunt hujus mundi derelinquentium, aut etiam in prædicatorum summitate proficiat, jam civitatis in monte positæ ædificium intravit. Nam qui considerare meliorem vitam ut proficiat negligit, adhuc extra fabricam est. Et si honorem quem jam sancta Ecclesia in mundo habet admiratur, quasi ædificium foris conspicit et obstupescit. Et quia exterioribus solis intentus est, intus ingressus non est. Sequitur :

Laud. — *Et ecce vir, cujus erat species quasi species æris.*

8. Ipse signatur in viro, qui figuratur in monte. Vir autem iste metiri ædificium dicitur. Et recte Dominus per virum signatur et montem, quia et ipse omnia intra sanctam Ecclesiam judicando disponit, et ipse eandem sanctam Ecclesiam portat, et portando ad celestia sublevar. Sic in sancto quoque Evangelio idem Redemptor noster loquitur, dicens : *Qui intrat per ostium, pastor est ovium* (Joan. x, 1). Et paulo post : *Ego sum ostium* (Ibid., 7). Atque iterum post pauca subiungit : *Ego sum pastor bonus* (Ibid., 11). Si igitur ipse pastor, et ipse ostium, et intrat pastor per ostium, cur non hoc loco et ipse mons, et ipse vir intelligitur, qui ædificium metitur in monte?

9. Sed quærendum potius est cur de hoc viro dicitur, *Cujus species erat quasi species æris*. Cuncti autem novimus, fratres, metallum æris valde esse durable, atque omnimodo sonorum. Quid est ergo quod aspectus Mediatoris Dei et hominum speciei comparatur æris, nisi hoc quod aperte novimus, quia unigenitus Filius, formam servi accipiens, fragilitatem carnis humanæ per resurrectionis suæ gloriam vertit in aternitatem, quia in eo caro facta est jam sine fine durabilis? Nam *surgens a mortuis*

A *jam non moritur, mors et ultra non dominabitur* (Rom. vi, 9). Quid est autem, quod ipsa ejus incarnatio sonoro metallo comparatur, nisi **1314** quod per eandem assumptionem humanitatis nostræ insonuit omnibus gloria majestatis suæ? Et quasi aspectum æris^d habet in corpore, quia Deus mundo innotuit ex carne. Unde et per Joannem dicitur : *Habebat in vestimento et in femore suo scriptum : Rex regum, et Dominus dominantium* (Apoc. xix, 16). Quid enim vestimentum ejus est, nisi corpus^e quod assumpsit ex Virgine? Nec tamen aliud ejus vestimentum est, atque aliud ipse. Nam nostrum quoque vestimentum caro dicitur, sed tamen ipsi nos sumus caro, qua vestimur. Hoc autem vestimentum illius longe ante Isaias aspiciens per crucein passionis sanguine cruentatum, dixit : *Quare rubrum est indumentum tuum, et vestimenta tua quasi calcantium in torculari?* (Isai. lxiii, 2.) Cui ipse respondit : *Torcular calcavi solus, et de gentibus non est vir mecum* (Ibid., 3). Solus enim torcular in quo calcatus est calcavit, qui sua potentia eam quam pertulit passionem vicit. Nam qui usque ad mortem crucis passus est, de morte cum gloria surrexit. Bene autem dicitur : *Et de gentibus non est vir mecum* (Ibid.), quia hi pro quibus pati venerat passionis ejus esse participes debebant, qui pro eo quod illo tempore necdum crederant, de ipsis in passione queritur, quorum vita in illa passione quærebat. Per femur vero propagatio carnis est. Quia ergo per propagati nem generis humani, sicut generationum ordines Matthæo (Math. i, 1, C seq.), vel Luca (Luc. ii, 7; iii, 23, seq.) narrantibus describuntur, in hunc mundum venit ex virgine, et per incarnationis suæ mysterium quia Rex esset et Dominus cunctis ubique gentibus indicavit, in vestimento et femore scriptum habuit : *Rex regum, et Dominus dominantium* (Apoc. xix, 16). Unde enim in mundo innotuit, ibi de se lecto^f scientiam infudit. Prædicatio ergo ejus ex carne, quasi quidam sonitus ex ære est. Dicatur igitur recte : *Cujus species quasi species æris*. Sequitur :

Laud. — *Et funiculus lineus in manu ejus.*

10. In Septuaginta interpretibus funiculus lineus non habetur, sed *funiculus s. cementariorum*. Quorum si in hoc versu translationem ad exponendum tenemus, quid aliud cementarios quam sanctos doctores accipimus, qui, loquendo spiritalia, ad celeste ædificium vivos lapides, id est electorum animas, componunt? Quidquid enim antiqui patres, quidquid prophetae, quidquid apostoli, quidquid apostolorum successores locuti sunt, quid aliud fuit quam compositio lapidum in hac quæ quotidie constructur fabrica sanctorum? In funiculo autem cementariorum hoc agi solot, ut cognosci æquitas vel recitudo surgentis parietis valeat; et si lapis iutus est, foras ejiciatur; si exterius protrahet, intezius revocetur.

^a Laud., solius contemplatione pascitur.

^b Ita Laud., Suess., Longip., Val. Cl. Editi omiserunt pro, ad complendum sensum necessarium.

^c Laud. et Longip., insonuit omnibus gloriam.

^d Al., habet ex corpore, quod exhibent vulgati.

^e Laud., Longip., Lyr., quod assumpsit.

^f Suess., lectiois sententiam.

^g In Laud. semper legitur cementariorum.

Et certe quotidie hoc agit prædicatio doctorum, ut A
 unaquæque anima, cui regiminis onera suscipere
 fortasse non expedit, etiamsi foris apparere appetat,
 interius revocetur; et rursus quæ latere vult et sui
 tantummodo curam gerere, si sibi ac multis esse
 utilis potest, etiam cum latere desiderat, exterius
 producatur ut appareat. Sicque fit ut sanctorum la-
 pidum ordo teneatur, dum sæpe et volens ad hono-
 rem venire repellitur, et honorem fugiens in sacri
 ordinis arce sublevar. Sed quia, ut per interpretem
 nostrum didicimus, Hebræorum historia non habet
 cæmentariorum, **1315** sed *funiculus lineus in manu*
ejus, hoc quod apud nos certius habetur, exponere
 debemus. Scimus autem quod funiculus lineus sub-
 tilior est quam si funiculi fiant aliunde. Et quid in
 luniculo lineo, nisi subtiliorem prædicationem, ^a id B
 est spiritalem debemus accipere? Censura etenim
 legis funiculus fuit, sed lineus non fuit, quia rudem
 populum non subtili prædicatione coercuit, in quo
^b per pœnæ sententiam non peccata cogitationis,
 sed operis resecavit. At postquam per semetipsum
 Dominus etiam cogitationes hominum prædicando
 religavit, et perfectum esse peccatum etiam in corde
 innotuit, funiculus lineum in manu tenuit. Ait enim:
Audistis quia dictum est antiquis: Non mœchaberis;
ego autem dico vobis, quia qui viderit mulierem ad con-
cupiscendum eam, jam mœchatus est eam in corde suo
(Matth. v, 27; Exod. xx, 14). Funiculus ergo lineus
 prædicatio est subtilis, quæ mentem audientis ligat,
 ne se vel in misera cogitatione dissolvat. Et notan-
 dum quod dicitur, quia ei funiculus in manu est, id C
 est prædicatio in operatione. ^c In se enim ostendit
 omne quod docuit, sicut scriptum est: *Quæ cœpit*
Jesus facere et docere (Act. 1, 1). Et quia ipsa quæ di-
 xit etiam scripturæ tradidit, ut ad posteros man-
 darentur, recte subjungitur:

Ibid. — *Et calamus mensuræ in manu ejus.*

11. De sancta Ecclesia per prophetam alium Do-
 minus pollicetur, dicens: *Orietur in ea viror calami*
et junci (Isai. xxxv, 7). Quod in loco alio exposuisse
 me memini (*Lib. xxx Moral., n. 51*), ut per cala-
 mum scriptores, per junco vero debeant auditores
 intelligi. Sed quia ad humorem aquæ et juncus et cala-
 mus nasci solet, et ex una eademque aqua utraque
 proficiunt, et calamus quidem ad scribendum assumi-
 tur, cum junco vero scribi non potest, quid in junco D
 et calamo accipere debemus, nisi quod una est do-
 ctrina veritatis, quæ multos auditores irrigat? Sed
 irrigati alii ad hoc usque proficiunt in verbo Dei, ut
 etiam scriptores fiant, videlicet tanquam calami; alii
 vero verbum vitæ audiunt, bonæ spei et rectorum
 operum viriditatem tenent, sed tamen ad scribendum
 proficere nullatenus possunt. ^d Hi quid in aqua Dei

^a Laud., *id est spiritalem debemus accipere censu-
 ram. Etenim lex funiculus.*

^b Ebroic. et Lyr., quibus suffragantur Suess. et
 Longip., *per penitentiam.*

^c Ita melius Mss. Laud., Suess., Longip., Beccen-
 sis, quam Edit. *Ipsæ enim*; quibus tamen nonnulli
 favent Mss.

nisi quidam, ut ita dicam; junci sunt? Qui quidem viri-
 descendo proficiunt, sed litteras exprimere nequaquam
 possunt. Redemptor igitur noster, quia verba quæ dixit
 etiam per doctorum studium scribi largitus est, in
 manu calamus tenuit. Qui calamus mensuræ dicitur,
 quia in ipsa doctorum studia sub quadam occulti
 iudicii dispensatione detinentur, ut et aliis legenti-
 bus prosint, et aliis legentibus prodesse non
 possint. Unde sancti apostoli, cum ^e magi-
 strum veritatis sibi apertius loquentem requi-
 rerent cur turbis in parabolis loqueretur, audie-
 runt: *Quia vobis datum est nosse mysterium regni cœ-*
lorum, illis autem non (Matth. xiii, 11). Vel certe
 calamus mensuræ est, quia in ipso sacro ejus eloquio,
 quod nobis conscriptum est, occultas esse dispensa-
 tiones ejus agnoscimus. Nam per incomprehensibile
 ejus iudicium et alter intra mensuram electorum mitti-
 tur, et alter foras relinquitur, ut nullo modo ad ele-
 ctorum numerum ^f pertinere mereatur. Habet ergo
 funiculum, habet in manu calamus mensuræ. Qui enim
 funiculo locum metitur, **1316** alibi funiculum tra-
 hit, aliunde retrahit, et huc ducit quem aliunde sub-
 ducit. Sic nimirum, sic Redemptor noster in colle-
 ctione hominum facit, dum alios a suis iniquitatibus
 educit, alios in sua iniquitate derelinquit. In his enim
 quos colligere dignatus est occultæ mensuræ funiculum
 traxit, et ab his quos derelinquendos esse iudicavit,
 quid aliud nisi funiculum retraxit? ut et boni intra
 mensuram cœlestis fabricæ teneantur, et mali extra
 fabricam, in quibus bona quæ æstimantur non sunt,
 quasi sine mensura remaneant.

12. Hunc funiculum et mensuræ calamus in ma-
 nu sua Redemptor noster tenuit, cum Paulum apo-
 stolum per apparentem virum Macedonem admonere
 dignatus est, ita ut idem Macedo vir diceret:
^g *Transiens adjuva nos (Act. xvi, 9)*. Et tamen volentes
 apostolos ad prædicandum ire in Asiam, non per-
 misit Spiritus Jesu. Quid est quod sancti apostoli et
 ibi vocantur ire ubi fortasse pergere non cogitabant,
 et illuc ubi desiderabant pergere ire prohibentur,
 nisi quia occulti iudicii funiculus et mensuræ cala-
 mus tenetur in manu, ut et alii verba vitæ audiant,
 et alii audire nullatenus mereantur? Funiculus ergo
 mensuræ est, qui alio tractus est, aliunde retractus.

13. Sancto quoque Evangelio testante didicimus
 D quod venit qui diceret: *Magister, sequar te quocun-*
que ieris (Matth. viii, 19). Cui responsum est: *Vulpes*
foveas habent, et volucres cœli nidos, Filius autem ho-
minis non habet ubi caput suum reclinet (Ibid., 20).
 Venit alter qui diceret: *Magister, sine me pri-*
imum ire, et sepelire patrem meum. Cui dicitur:
^h *Sine mortuos sepelire mortuos suos, tu autem me se-*
quere, et annuntia regnum Dei (Ibid., 21, 22). Quid

^d Longip., *hi, inquam, quid nisi.*

^e Laud. et Longip., *magistrum veritatem.*

^f Norm., cum Val. Cl., *pervenire.* Suess., *pertin-*
gere.

^g Longip., *transiens in Macedoniam adjuva.*

^h Laud., Norm., Longip., *sine mortuos sepeliant,*
 etc. Val. Cl., *sine mortuos ut sepeliant.*

est quod ille promittit se ire, et deseritur; iste do-
mum vult redire, et tamen ut sequi debeat jubetur? Ille non suscipitur, iste nec ad horæ momentum ab obsequio relaxatur. * Interna ergo occulti iudicii dispensatione funiculus et mensuræ calamus ducitur, in quo et iste trahitur, et ille relinquitur, ut cœlestis fabrica non sine pio et justo examine construatur.

14. Potest etiam calamus mensuræ Scriptura sacra pro eo intelligi, quod quisquis hanc legit, in ea semetipsum metitur vel quantum in spiritali virtute proficit, vel quantum a bonis quæ præcepta sunt longo disjunctus remansit; quantum jam assurgat ad bona faciendâ, quantum adhuc in pravis actibus prostratus jaceat. Sequitur :

IBID. — *Stabat autem in porta.*

15. Quisquis in porta stat, ex quadam parte intus B est, ex quadam vero foris, quia aliud ejus foris aspicitur, aliud intus absconditur. Redemptor itaque noster, pro nobis misericorditer incarnatus, ante humanum oculos quasi in porta stetit, quia et per humanitatem visibilis apparuit, et sese invisibilem in divinitate servavit. Hinc enim Judæi qui hunc ex prophetarum promissione sustinuerant perfidiæ suæ confusione turbati sunt, quia eum quem ad ereptionem suam venire crediderant, mortalem videbant. Qui igitur in porta stat, sicut superius dictum est, ex quadam parte foris, ex quadam vero 1317 parte intus videtur. Unde nec ipsa Judæorum perfidia sine divinæ virtutis ostensione est derelicta. Nam miracula ejus videntes trahebantur ut crederent, sed rursus passiones illius perpendentes, dedignabantur C Deum credere, quem carne mortalem videbant; unde factum est ut de ejus cognitione dubitarent. Videbant enim esurientem, sitientem, comedentem, bibentem, b lassescentem, dormientem, et purum hunc hominem esse æstimabant. Videbant mortuos suscitantem, leprosos mundantem, cæcos illuminantem, dæmonia ejicientem, et esse hunc ultra homines sentiebant. Sed ipsa ejus miracula in eorum corde cogitata humanitas perturbabat. Unde sancta Ecclesia sub sponsæ voce hunc aperte jam videre desiderans, ait: *En ipse stat post parietem nostrum* (Cant. II, 9). Qui enim humanis oculis hoc quod de mortali natura assumpsit ostendit, et in seipso invisibilis permansit, in aperto se videre quærentibus quasi post parietem stetit, quia videndum se manifestata D majestate non præbuit. Quasi enim post parietem stetit, qui humanitatis naturam quam assumpsit ostendit, et divinitatis naturam humanis oculis occultavit. Unde et illic subditur: *Respiciens c per fenestras, prospiciens per cancellos* (Ibid.). Quisquis enim per fenestras, vel per cancellos respicit, nectotus latet, nectotus videtur. Sic sic nimirum Redemptor noster ante dubitantium oculos factus est, quia si miracula faciens nil pertulisset ut homo, plene eis apparuisset Deus;

* Hic variant Mss. Laud. habet, *In terra ergo occulti iudicii*. Sues., *In ira*. Val. Cl., *Interna ergo occultis iudicis*.

^b Laud., *lassescentem*.

^c Edit., excepta Paris. 1504, *per fenestram*.

A et rursum humana patiens, si nulla fecisset ut Deus, purus putaretur homo. Sed quia et divina fecit, et humana pertulit, quasi per fenestras vel per cancellos ad homines prospexit, ut Deus et appareret ex miraculis, et lateret ex passionibus, et homo cerne-
retur ex passionibus, sed tamen esse ultra hominem ex miraculis agnosceretur. Sed quia vir iste stare in porta dicitur, ^d quærendum nobis est utrum facie interius, et tergo exterius? Qua in re si ea quæ sunt præmissa et subjuncta conspiciamus, citius qualiter steterit invenimus. Prius enim dicitur: *Erat quasi ædificium civitatis vergentis ad Austrum, et introduxit me illuc*. Et paulo post de eodem viro subditur: *Stabat autem in porta*. Statimque subjungitur :

VERS. 4. — *Et locutus est ad me idem vir.*

16. Qui enim introducto prophætæ in ædificium stans in porta locutus est, profecto constat quia facie interius; et tergo exterius stetit. Sed introductus propheta, cui vir stans in porta locutus est, procul dubio faciem ad portam tenebat, unde verba loquentis audiebat. Quid est ergo, quod vir interius aspicit, propheta foris? Quid est quod ejusdem viri facies ad ædificium, prophætæ vero oculi ad portam sunt, nisi quod Unigenitus Patris idcirco incarnatus est, ut nos ad spiritale ædificium, id est ad sanctæ Ecclesiæ fidem introduceret? Cujus oculi ædificium suum semper aspiciunt, quia quantum quisque in virtutibus proficiat indesinenter attendunt. Propheta vero ad portam respicit, quia qui verba Dei audit semper oculos cordis ponere ad exitum debet, et sine cessatione meditari quando a præsentis vite exeat, atque ad æterna gaudia pertingat. Propter hoc quippe incarnatus est Deus, ut nos introducat ad fidem, 1318^e et reducat ad speciem visionis suæ. Unde quoque in sancto Evangelio Veritas loquitur, dicens: *Per me si quis introierit, salvabitur, et ingreditur et egredietur, et pascua inveniet* (Joan. X, 9). Ingreditur videlicet ad fidem, egredietur autem ad speciem, pascua vero inveniet in æterna satietate. Hinc etiam Psalmista ait: *Dominus custodiat introitum tuum, et exitum tuum* (Psal. CXX, 8). Custodit enim Dominus uniuscujusque animæ introitum, quo intrat ad fidem, et exitum quoque quo exit ad speciem, ut neque intrans Ecclesiam erroribus supplantetur, neque ab hac temporali ad æternam exiens, ab antiquo hoste rapiatur. Propter hunc vero egressum nostrum quem quotidie debemus mente meditari, Apostolus de Redemptore nostro loquitur, dicens: *Ut sanctificaret per suum sanguinem populum, extra portam passus est. Exeamus igitur ad eum extra castra, inoperium ejus portantes*. Non enim hic habemus manentem civitatem, sed futuram inquirimus (Heb. XIII, 12, 13, 14). Vir itaque qui apparuit in porta stetit, atque ita locutus est, quia Mediator Dei et hominum Christus Jesus in

^d In vet. Ed., ante Gussanv., *quæ... utrum facie interius stetit*. Qua. Gussanv., post, *et tergo exterius*, addit *an tergo interius et facie exterius stetit*. Stamus pro Mss.

^e Ita Mss. Norm., Val. Cl., etc. In Ed., *et educat*

ipso quoque passionis suæ tempore præcepta vitæ A discipulis dedit, ut hi qui in eum credunt ad portam semper respiciant, et, passionem ejus sollicita consideratione pensantes, a suo quoque exitu cordis oculos non avertant. Nos quoque cum jam claustra carnis despiciere, mortalitatis nostræ angustias per immortalitatis desiderium transire, ad supernæ lucis libertatem tendere, ad cœlestis patriæ gaudia anhelare cœperimus, ad portam oculos tenemus, quia dum a sacramentis temporalibus transire ad æterna cupimus, quasi jam præsentis vitæ terga dedimus, et cordis faciem in desiderio nostri exitus habemus. Scriptum quippe est: *Corpus quod corrumpitur, aggravat animam, et deprimit terrena inhabitatio sensum multa cogitantem* (Sap. ix, 15). Sic itaque per contemplationem jam mente extra carnis angustias tendimus, adhuc tamen in sacramentis quæ cognovimus ipsa carnali angustia intra portam tenemur.

17. Sæpe namque animus ita in divina contemplatione suspenditur, ut jam se percipere de æterna illa libertate quam oculus non vidit, nec auris audivit (I Cor. ii, 9), aliquid per quamdam imaginem lætetur; b sed tamen, mortalitatis suæ pondere reverberatus (Isai. lxxiv, 4), ad ima relabitur, et quibusdam pœnæ suæ vinculis ligatus tenetur. Portæ igitur intendit, qui veræ libertatis suæ gaudia conspicit, jamque exire concupiscit, sed adhuc non valet. Hinc est quod Hebraicus populus, de Ægypti servitute liberatus, cum loquente Deo columnam nubis cerneret, unusquisque in tabernaculi sui foribus stabat, et adorabat (Exod. xxxiii, 10). De quibus paulo superius dicitur: *Cum egrederetur Moyses ad tabernaculum, surgebat universa plebs, et stabat unusquisque in ostio papilionis sui* (Ibid., 8). c Ibi etenim stamus, ubi mentis oculos figimus. Unde Elias ait: *Vivit Dominus, in cujus conspectu sto* (III Reg. xvii, 1). Ibi utique stabat, ubi cor fixerat. Quid est autem populum columnam nubis aspicere, et in tabernaculi sui foribus stare atque adorare, nisi quod humana mens cum superiora illa atque cœlestia utcumque in ænigmate conspicit, jam et iusta habitationis corporæ per sublevatam cogitationem exit, atque illum humiliter adorat, 1319 cujus etsi videre substantiam non valet, jam tamen ejus potentiam per illuminationem spiritus d miratur? Et cum Moyses tabernaculum ingreditur, ejus terga populus aspiciunt, et in papilionum suorum ostiis consistunt, quia cum sanctus quisque prædicator alta de Deo loquitur, supernæ habitationis jam utcumque tabernaculum ingreditur. Cujus prædicationis infirmi quique etsi virtutem plene pensare non possunt, e tamen velut terga aspiciunt, quia postrema quæ prævalent, per intellectum sequuntur. f Sed et in ipsis quoque

a Sness., a sarcinis temporalibus.

b Norm. et Val. Cl., sed tamen dum mortalitatis... quibusdam.

c Lyran., ibi itaque.

d Ebroic. et Lyran., rimatur.

e Longip., vel terga, hoc est, saltim.

minimis quæ capere sufficiunt jam de suis papilionibus quasi exeunt, atque in ostiis stant, quia et habitacula carnis relinquere et ad illa æternæ vitæ gaudia quæ audiunt progredi conantur. Hinc est etiam quod Elias, cum vocem Domini secum loquentis audiret (III Reg. xix, 9), in speluncæ suæ ostio stetit describitur, et faciem velasse, quia cum per contemplationis gratiam vox supernæ intelligentiæ sit in mente, totus homo jam intra speluncam non est, quia animam carnis cura non possidet, sed stat in ostio, quia mortalitatis angustias exire meditatur.

18. Sed jam qui in ostio speluncæ consistit, et verba Dei in aure cordis percipit, necesse est ut faciem velet, quia dum per supernam gratiam ad altiora intelligenda ducimur, g quanto subtilius levamur, tanto semper per humilitatem nosmetipsos 1320 in intellectu nostro premere debemus, ne conemur plus sapere quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem (Rom. xii, 3); ne dum nimis invisibilia discutimus, aberremus; ne in illa natura incorporea corporei luminis aliquid quæramus. Aurem enim intendere et faciem operiri est h vocem interioris substantiæ audire per mentem, et tamen ab omni specie corporea oculos cordis avertere, ne quid sibi in illa corporale animus fingat, quæ ubique tota et ubique incircumscripita est. Nos itaque, fratres charissimi, qui jam per Redemptoris nostri mortem ac resurrectionem, atque ad cœlos ascensionem, gaudia æterna didicimus, qui in testimonium divinitatis ejus apparuisse exterius cives nostros angelos illius scimus, concupiscamus Regem, desideremus cives quos cognovimus, atque in hoc sanctæ Ecclesiæ ædificio stantes oculos in porta teneamus; demus terga mentis huic corruptioni vitæ temporalis, intendamus cordis faciem ad cœlestis patriæ libertatem. Sed ecce adhuc multa sunt quæ nos de cura vitæ corruptibilis premunt. Quia ergo perfecte exire non possumus, saltem in speluncæ nostræ ostio stemus, exhuri quandoque prospere per gratiam Redemptoris nostri, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA II.

In duobus cap. xl versibus, quarto videlicet ac quinto, explicandis, de activa et contemplativa vita fuse disserit sanctus Doctor, et plurima, suo more, documenta moralia inspergit.

1321 f. Ne quidam me fortasse tacita cogitatione reprehendant quod Ezechielis prophætæ tam profunda mysteria a magnis expositoribus intentata discutere præsumo, qua mente id faciam agnoscant. Non enim hoc temeritate aggredior, sed humilitate. Scio enim quia plerumque multa in sacro eloquio

g Ita magno consensu Laud., Longip., Val. Cl., Ebroic. aliique Mss. Editi tamen, tum vet., tum recent., habent: sed in ipsis quoque quæ nitens capere.

h Solus Gussanv., quanto sublimius.

i Norm., vocem superioris.

quæ solus intelligere non potui coram fratribus meis positus intellexi. Ex quo intellectu et hoc quoque intelligere studui, ut scirem ex quorum mihi merito intellectus daretur. Patet enim quia hoc mihi pro illis datur quibus a mihi presentibus datur. Ex qua re, largiente Deo, agitur ut et sensus crescat, et elatio decrescat, dum propter vos disco quod inter vos doceo, quia (verum fateor) plerumque vobiscum audio quod dico. Quidquid ergo in hoc propheta minus intellexero, meæ cæcitatibus est; si quid vero intelligere apte potuero, ex divino munere vestræ venerationis est. Sæpe autem per omnipotentis Domini gratiam in ejus eloquio quædam intelliguntur melius cum sermo Dei secretius legitur, atque animus, culpæ suarum conscius, dum recognoscit, quod audierit, doloris se jaculo percutit, et compunctionis gladio transfigit, ut nihil ei nisi flere libeat, et fluentis sletuum maculas lavare. Inter quæ etiam aliquando ad sublimiora **1322** contemplanda rapitur, et in eorum desiderio suavi sletu cruciatur. Dolet se hic esse anima, ubi adhuc prostrata per infirmitatem jacet, atque illic adhuc non esse ubi illuminata fortiter vigeat, et jam mentis oculum ad mortalitatis tenebras non reducat. Hinc itaque, hinc ardor nascitur in mente, luctus oboritur ex ardore. Et quia inhærere cælestibus necdum valet, fervore suo in lacrymis fessa requiescit. Sed aliud est cum de unius profectu res agitur, aliud cum de ædificatione multorum. Ea itaque doctrinæ sermone, largiente Deo, preferenda sunt quæ vitam audientium moresque componunt. Nunc ergo quidquid nos ad studium bonæ operationis ædificet in prophetæ verbis, sicut cœpimus, exsequamur.

EZECH. XL, 4. — *Fili hominis, vide oculis tuis, et auribus tuis audi.*

2. Ad testimonium spiritalium rerum deducto, quid est quod cum dicitur: *Vide oculis, additur tuis, et cum subditur Audi auribus, adjungitur tuis?* Sed sciendum quia oculi atque aures corporis adsunt etiam carnalibus, eisque sunt in usu rerum quæ corporaliter videntur. Oculi vero atque aures cordis solummodo spiritalium sunt, qui invisibilia per intellectum vident, et laudem Dei **1323** sine sono audiunt. Has omnipotens Dominus aures quærebat, cum diceret: *Quis habet aures audiendi audiat* (Luc. VIII, 8). Quis namque in illo populo esse tunc poterat, qui aures corporis non haberet? Sed cum dicitur: *Qui habet aures audiendi audiat*, aperte monstratur quod illas aures quæreret quas omnes habere non poterant. Dicatur ergo: *Fili hominis, vide oculis tuis, et auribus tuis audi* (Sup., hom. 12, n. 21). In priori autem locutionum nostrarum parte jam diximus cur propheta, quoties ad videnda spiri-

alia ducitur, filius hominis appellatur. Sed ne hoc mente excesserit, breviter replico, quia hac appellatione memoratur semper quid est ex infirmitate, ne extollatur de contemplationis magnitudine. Et notandum quia diversa sunt ut dicatur, *Oculis tuis vide, auribus tuis audi*, et tamen filius hominis vocetur. Sed per hæc verba quid ei aliud aperte dicitur, nisi, spiritalia spiritaliter aspice, et tamen carnales infirmitates tuas memorare?

3. Hinc est etiam quod plerumque qui plus in contemplatione rapitur, contingit ut amplius in tentatione fatigetur; sicut quibusdam sæpe contingere bene proficientibus solet, quorum mentem dum aut compunctio afficit, aut contemplatio super semetipsam rapit, statim etiam tentatio sequitur, ne de his ad quæ raptæ est extollatur. Nam compunctione vel contemplatione ad Deum erigitur, sed tentationis suæ pondere reverberatur ad semetipsam, quatenus tentatio aggravet, ne contemplatio inflet; et item contemplatio elevet, ne tentatio demergat. Si enim sic contemplatio attolleret, ut tentatio funditus deesset, in superbiam animus caderet. Et si sic tentatio premeret ut contemplatio non elevaret, plene in culpam laberetur. Sed mira dispensatione, in quodam medio anima libratur, ut neque in bonis superbiat, neque in malis cadat. Unde et per beatum Job de Domino dicitur: *Et aquas appendit mensura* (Job XXVIII, 25; XIX, 25). Aquas quippe Deo mensura appendere est inter prospera et adversa, inter dona et tentationes, inter summa et infima animarum sensum in humilitate custodire. Sic Elias ignem de celo deposuerat, aquas celo ligaverat, et tamen pavore unius mulieris territus, per deserta fugiebat (Reg. XVII, 38; XVII, 1; XIX, 3). Apparet fugienti angelus, cibum præbet, quia longum iter restat prædicat, et tamen timorem de corde non excult (III Reg. XIX, 7, 8), quia in prophetæ mente magna erat custodia fortitudinis, illa infirmitas timoris. Sequitur.

VERS. 4. — *Pone cor tuum in omnia quæ ego ostendam tibi, quia ut ostendantur tibi adductus es huc. Annuntia omnia quæ tu vides domui Israel.*

1. *Pone cor tuum.* Ac si dicatur: *Considera. Quia ut ostendantur tibi adductus es huc, et annuntia omnia quæ vides.* Id est, ideo adductus es ut videas, et ideo vides ut annunties, quia quisquis spiritalia videndo proficit, oportet ut hæc loquendo etiam aliis propinet. Videt quippe ut annuntiet, qui in eo quod in se proficit etiam de profectu proximi prædicando curam gerit. Unde et alibi scriptum est: *Qui audit dicat: Veni* (Apoc. XXII, 17). Cui enim jam vox vocantis Dei efficitur in corde, necesse est **1324** ut proximis per prædicationis officium erumpat in voce;

^a Ebroic., *mihi præstantibus.*

^b Sic legendum ex Mss. Locum hunc corruperant Editores ante Gussanv., scribendo *et fluentes sletuum maculas*. Cui corruptelæ ut mederetur Gussanv., inconsultis Mss., pro *fluentes*, legendum putavit, meliori sane sensu, *fonte*. Val. Cl. habet *et fluente sletu*.

^c Hoc est, homiliarum, seu homellarum, quæ Græcè idem significant quod sermones aut locutiones Latine.

^d Ebroic. et Lyr., *accipe*.

^e Ita Mss. omnes Angliæ, Norm. et alii, aut *plene*, quod habent pauciores. Recentiores Ed. præstulerunt *pene*, quod sensum a Gregorio intentum evellit.

et ideo alium vocet, quia jam ipse vocatus est. **A** cum *tabernaculi gloriæ tuæ* (Psal. xxv, 8), sed etiam nos sumus, quorum mentes inhabitare dignatur. Et murus iste undique in circuitu domus est, quia Unigenitus Patris, qui sursum est firmitas angelorum, ipse deorsum factus est redemptio hominum. Illis fortitudo ne cadant, **1325** nobis adiutorium ut surgamus post casum.

6. Si vero per domum Dei hoc loco sola redemptorum hominum multitudo signatur, undique nobis Dominus et per circuitum iurus est, quia, ut nos perfecte custodiret, omnia quæ docuit ostendit, sicut scriptum est: *Quæ cepit Jesus facere et docere* (Act. 1, 1). Quia enim vocare nos ad cœlestem patriam venit, nimirum despiciere nos bona transitoria docuit, et mala temporalia non timere. Unde et opprobria non despexit, injurias pertulit, mortem non timuit, crucis patibulum non refugit; et cum hunc voluissent rapere, et regem constituere, statim fugit (Joan. vi, 15); quid nobis aliud his exemplis innuens, nisi ut debeamus hujus mundi et adversa non metuere, et prospera vitare? quia plus plerumque ejus bona occupant animum quam mala perturbant. Ante passionem vero suam contumelias audivit, nec tamen contumelias reddidit; traditorem suum diu tacitus pertulit, eique fide salutanti dare osculum non recusavit; suscepit mortem, ne mori timeremus; ostendit resurrectionem, ut nos resurgere posse crederemus. Post passionem quoque suam de his qui se crucifixerant ad fidei gratiam vocavit, donum pro iniquitate reddidit. Qui ergo nos exemplo suo de omnibus **C** instruxit, murus nobis per circuitum et undique factus est. Sequitur:

VERS. 5. — *Et ecce murus forinsecus in circuitu domus undique.*

5. Plerumque in sacro eloquio ex protectionis suæ munimine murus dici ipse incarnatus Dominus solet, sicut de sancta Ecclesia per prophetam dicitur: *Ponetur in ea murus, et antemurale* (Isai. xxvi, 1). Ipse enim nobis murus est, qui nos undique custodiendo circumdat. Antemurale autem muri nostri prophetæ omnes fuerunt, qui priusquam Dominus appareret in carne, ad construendam fidem prophetando missi sunt. In sancta ergo Ecclesia Dominus murus nobis et prophetæ ejus antemurale sunt positi, quia ad nos, quos ipse perfecte protegit, etiam prophetarum verba in fidei constructione venerunt. Unde et bene prius murus, et post antemurale ponitur, quia vocati ex gentibus, nisi prius Dominum cognosceremus, prophetarum illius dicta minime suscepissemus. Et notandum quod iste murus spiritalis ædificii esse forinsecus dicitur. Murus quippe qui ad munitionem ædificii construitur, non interior, sed exterior poni solet. Quid ergo necessarium fuit ut diceretur forinsecus, cum nunquam poni murus intrinsecus soleat? quia necesse est ut exterior positus ea quæ intus sunt defendat. Sed in hoc verbo quid aperte nisi ipsa dominica incarnatio demonstratur? Murus enim nobis intus est Deus, murus vero foris est Deus homo. Unde ei per quemdam prophetam dicitur: *Existi in salutem populi tui, ut salvos facias* **D** *christos tuos* (Habac. iii, 13). Iste etenim murus incarnatus, videlicet Dominus, murus nobis non esset, si forinsecus non fuisset, quia intus nos non protegeret, si exterior non appareret. Sed neque hoc negligenter prætereundum est, quod idem murus positus dicitur in circuitu domus undique. Domus quippe Dei non solum angeli sancti, de quibus Psalmista ait: *Domine, dilexi decorem domus tuæ, et lo-*

^a Ed. omnes, neglectis Mss. (nam lectio nostra est omnium Norm., Laud., Val. Cl., Longip.), habent, *amica ausculta*. Quæ lectio a textu Græco et ab omnibus ejus versionibus reprobatur; imo ab ipsomet Gregorio, nam paulo post legitur: *quia amici auscultaunt videlicet omnes electi*

quia amici auscultaunt (Psal. xxv, 8), sed etiam nos sumus, quorum mentes inhabitare dignatur. Et murus iste undique in circuitu domus est, quia Unigenitus Patris, qui sursum est firmitas angelorum, ipse deorsum factus est redemptio hominum. Illis fortitudo ne cadant, **1325** nobis adiutorium ut surgamus post casum.

6. Si vero per domum Dei hoc loco sola redemptorum hominum multitudo signatur, undique nobis Dominus et per circuitum iurus est, quia, ut nos perfecte custodiret, omnia quæ docuit ostendit, sicut scriptum est: *Quæ cepit Jesus facere et docere* (Act. 1, 1). Quia enim vocare nos ad cœlestem patriam venit, nimirum despiciere nos bona transitoria docuit, et mala temporalia non timere. Unde et opprobria non despexit, injurias pertulit, mortem non timuit, crucis patibulum non refugit; et cum hunc voluissent rapere, et regem constituere, statim fugit (Joan. vi, 15); quid nobis aliud his exemplis innuens, nisi ut debeamus hujus mundi et adversa non metuere, et prospera vitare? quia plus plerumque ejus bona occupant animum quam mala perturbant. Ante passionem vero suam contumelias audivit, nec tamen contumelias reddidit; traditorem suum diu tacitus pertulit, eique fide salutanti dare osculum non recusavit; suscepit mortem, ne mori timeremus; ostendit resurrectionem, ut nos resurgere posse crederemus. Post passionem quoque suam de his qui se crucifixerant ad fidei gratiam vocavit, donum pro iniquitate reddidit. Qui ergo nos exemplo suo de omnibus **C** instruxit, murus nobis per circuitum et undique factus est. Sequitur:

IBID. — *Et in manu viri calamus mensuræ sex cubitorum et palmo.*

7. Præterita lectione (Hom. sup. n. 14) jam diximus quia per calamum Scriptura sacra signatur. Qui calamus mensuræ esse dicitur, quia in ipsa omnem vitæ nostræ actionem metimur, ut scilicet videamus vel quantum proficimus, vel quantum longe a profectu distamus. Nam sæpe aliquid ægentes, jam cujusdam meriti esse nos credimus; sed cum ad verba Dei recurrimus, præcepta sublimia audimus, ibi cognoscimus quantum a perfectione minus habeamus. Calamus ergo mensuræ est, quia per manus scribentium vita mensuratur auditorum. Qui calamus in manu viri esse dicitur, sive quia sacrum eloquium in potestate est Mediatoris Dei et hominum, hominis Christi Jesu, seu certe quia hoc quod scribi voluit operando complevit. Idem vero calamus sex cubitorum et palmo esse describitur. Duæ etenim vitæ sunt, in quibus eos omnipotens Deus per sacrum eloquium erudit, activa videlicet et contemplativa. Et per sex cubitos quid aliud quam activa vita exprimitur? quia sexto die perfectit

^b Suess., *quæ jam viriditate et specie bonorum operum repleta est*. Nostra lectio est Mss. Anglic. et fere omnium.

^c Laud., *cantum*.

^d Laud. et Longip., *quæ didicit*.

^e Val. Cl., *quantum ad perfectionem*

Deus omnia opera sua (*Genes. II, 1*). Palmus vero, A caretur bona. Quare autem pars Mariæ sit optima, qui super sex cubitos esse dicitur, jam de septimo est, sed tamen cubitus non est. Activa ergo vita signatur per sex cubitos, contemplativa per palmum, quia illam opere perficimus, de ista vero etiam cum contendimus, vix parum aliquid attingere valeamus.

8. Activa enim vita est, panem esurienti tribuere, verbum sapientiæ nescientem docere, errantem corrigere, ad humilitatis viam superbientem proximum revocare, infirmantis curam gerere, quæ singulis quibusque expediant dispensare, et commissis nobis qualiter subsistere valeant providere. Contemplativa vero vita est charitatem quidem Dei proximi tota mente retinere, sed ab 1326 exteriori actione quiescere, soli desiderio conditoris inhærere, ut nil jam ^b agere libeat, sed, calcatis curis omnibus, ad videndam faciem sui Creatoris animus inardescat; ita ut jam noverit carnis corruptibilis pondus cum mœrore portare, totisque desideriis appetere illis hymnidicis angelorum choris interesse, admisceri cœlestibus civibus, de æterna in conspectu Dei incorruptione gaudere. In palmo itaque manus et digiti tenduntur. Sed parum quid de mensura cubiti per palmum contingitur, quia quantolibet amore animus ardeat, quantolibet virtute se in Deum ^c cogitatione tetendit, non jam quod amet perfecte videt, sed adhuc inchoat videre quod amat, quia sicut fortissimus prædicator dicit: *Videmus nunc per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem* (*I Cor. XIII, 12*). Et, *Nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscam sicut et cognitus sum* (*Ibid.*). De septimo ergo cubito palmum tangimus, quia in hac vita positi contemplationis intimæ sola initia degustamus. Activa enim vita quia perfecte teneri potest, et sexto die homo est conditus (*Genes. I, 27*), qui bona debet operari, sex cubitos calamus habet.

9. Bene has utrasque vitas duæ illæ mulieres signaverunt, Martha videlicet et Maria (*Luc. X, 40*): quarum una satagebat circa frequens ministerium, alia vero sedebat ad pedes Domini, et audiebat verba de ore ejus. Cumque contra sororem Martham quæretur quod se adjuvare negligeret, respondit Dominus, dicens: *Martha, occuparis et satagis circa multa; porro unum est necessarium. Maria autem optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea* (*Ibid., 41, 42*). Ecce pars Marthæ non reprehenditur, sed Mariæ laudatur. Neque enim bonam partem elegisse Mariam dicit, sed optimam, ut etiam pars Marthæ indi-

^a Omnes Editi, cum cor tendimus. Sequimur Mss. Norm., Val. Cl. et plur.

^b Longip., habere libeat.

^c Abest cogitatione a Laud., Ebroic., Sagiensi.

^d Val. Cl., Rachel vero quietes vel ovis.

^e Val. Cl., et in labore activam, id est Liam accipiat.

^f In Ed. Vatic. et Gussanv. hic insertum legitur: *Quia nimirum mens, cum contemplando oïta appetit, plus videt, sed minus filios Deo generat; cum vero ad laborem se prædicationis dirigit, minus videt, sed amplius parit. Rachel, ubi Homo in Mœsi thobris et in*

subinfertur cum dicitur: *Quæ non auferetur ab ea*. Activa etenim vita cum corpore deficit. Quis enim in æterna patria panem esurienti porrigat, ubi nemo esurit? Quis potum tribuat sitienti, ubi nemo sitit? Quis mortuum sepeliat, ubi nemo moritur? Cum præsentis ergo sæculo vita auferetur activa, contemplativa autem hic incipitur, ut in cœlesti patria perficiatur, quia amoris ignis qui hic ardere inchoat, cum ipsum quem amat viderit, in amore ipsius amplius ignescet. Contemplativa ergo vita minime auferetur, quia subtracta præsentis sæculi luce perficitur.

10. Has utrasque vitas, sicut et ante nos dictum est (*Ab August., l. XIII contra Faustum, c. 54, 55*), duæ beati Jacob mulieres signaverunt, Lia videlicet et Rachel (*Genes. XXIX, 16*). Lia quippe interpretatur laboriosa, ^d Rachel vero ovis, vel visum principium. Activa autem vita laboriosa est, quia desudat in opere; contemplativa vero simplex ad solum videndum principium anhelat, videlicet ipsum qui ait: *Ego principium, propter quod et loquor vobis* (*Joan. VIII, 25*). Beatus autem Jacob Rachel quidem concupierat, sed in nocte accepit Liam, quia videlicet omnis qui ad Dominum convertitur, contemplativam vitam desiderat, quietem æternæ patriæ appetit; sed prius necesse est ut in nocte vitæ præsentis operetur bona quæ potest, ^e desudet in labore, id est Liam accipiat, ut post ad videndum principium in Rachel amplexibus requiescat. 1327 Erat autem Rachel videns, sed sterilis; Lia vero lippa, sed secunda; ^f Rachel pulchra et infecunda, quia contemplativa vita speciosa in animo est, sed dum ^g quiescere in silentio appetit, filios non generat ex prædicatione. Videt et non parit, ^h quia dum quietis suæ studium diligit, minus se in aliorum collectione succendit; et quantum introrsus conspicit, aperire aliis prædicando non sufficit. Lia vero lippa et secunda est, quia activa vita, dum occupatur in opere, minus videt, sed dum modo per verbum, modo per exemplum ad imitationem suam proximos accendit, multos in bono opere filios generat. Et si in contemplatione mentem tendere non valet, ex eo tamen quod agit exterius, gignere sequaces ⁱ valet. Recte ergo in mensura calami prius sex cubiti, et postmodum palmus dicitur, quia ante activa agitur, ut ad contemplativam postmodum veniatur.

11. Sed sciendum est quia sicut bonus ordo vivendi est ut ab activa in contemplativam tendatur, ita ple-

vet. Ed. ignota sunt, atque haud dubie pro assumendo habenda.

^g Ebroic. et Lyr., crescere.

^h Laud. et Suess., quia quietis suæ studio intenta, minus, etc.

ⁱ In Vatic. et Gussanv., valet. Post Lia ergo complexum ad Rachelem Jacob pervenit, quia perfectus quisque ante activæ vitæ ad secunditatem jungitur, et post contemplativæ ad quietem copulatur. Recte. Quæ in Mss. non contineri fatetur Gussanv. Sane in nullis reperimus nec in vet. Excusis.

rumque utiliter a contemplativa animus ad activam A ponere in terra consueverat, jam a terra suspensum reflectitur, ut per hoc quod contemplativa mentem portat. Et nos ergo si ad parentes proprios, id est ad accenderit, perfectius activa teneatur. Debet ergo spiritales patres redimus, teneamus in via angelum, nos activa ad contemplativam transmittere, et ali- ut suavitate intima apprehendamus Deum. Contem- quando tamen ex eo quod introrsus mente conspexi- plativæ etenim vitæ amabilis valde dulcedo est, quæ mus^a contemplativa melius ad activam revocare. super semetipsam animam rapit, cælestia aperit, terrena autem debere esse contemptui ostendit, et Unde et idem Jacob post Rachelis amplexus ad Liæ spiritalia mentis oculis patefecit, corporalia abscon- rediit, quia et post visum principium laboriosa vita dit. Unde bene Ecclesia in Canticis canticorum dicit : *Ego dormio, et cor meum vigilat* (Cant. v, 2). hoi operis non est funditus deserenda.

12. Est autem in contemplativa vita magna men- titio contentio, cum sese ad cælestia erigit, cum in rebus spiritalibus animum tendit, cum transgredi nititur omne quod corporaliter videtur, cum sese angustat ut dilatetur. Et aliquando quidem vincit, et reluctantes tenebras suæ cæcilitatis exsuperat, ut de incircumscrip- to lumine quiddam furtim et tenuiter D attingat; sed tamen ad semetipsam profusus reverberata revertitur, atque ab ea luce, ad quam respirando transiit, ad suæ cæcilitatis tenebras suspi- rando redit. Quod bene sacra historia designat, quæ beatum Jacob cum angelo luctatum narrat. ^b Cum enim ad parentes proprios rediret, in via angelum invenit, cum quo in luctamine magnum certamen habuit (Genes. xxxii, 24). Is enim qui certat in luctamine, aliquando superiorem se, aliquando vero eum cum quo contendit inferiorem invenit. Designat ergo angelus Dominum, et Jacob qui cum angelo contendit uniuscujusque perfecti viri et in contemplatione positi animam exprimit. Quæ videlicet anima cum contemplari Deum nititur, velut in quodam certamine posita, modo quasi exsuperat, C quia intelligendo et sentiendo de incircumscrip- to lumine aliquid degustat; modo vero succumbit, quia et degustando iterum deficit. Quasi ergo vincitur angelus, quando intellectu intimo apprehenditur Deus.

1328 13. Sed notandum quod idem victus ang- elus nervum femoris Jacob^e tetigit, eumque mar- cescere statim fecit, atque ab eo tempore Jacob uno claudicavit pede, quia scilicet omnipotens Deus cum jam per desiderium et intellectum cognoscitur, om- nem in nobis voluptatem carnis arefacit. Et qui prius quasi duobus pedibus innitentes, et Deum videbamur quærere, et sæculum tenere, post agnitionem^d sua- vitatis Dei unus in nobis pes sanus remanet, atque alius claudicat, quia necesse est ut, debilitato amore sæculi, solus convalescat in nobis amor Dei. Si ergo tenemus angelum, uno claudicamus pede, quia dum crescit in nobis fortitudo^e amoris intimi, infirmatur procul dubio fortitudo carnis. Omnis quippe qui uno pede claudicat soli illi pedi innititur quem sanum habet, quia cui desiderium terrenum jam arefactum fuerit, in solo pede amoris Dei tota virtute se susti- net. Et in ipso stat, quia pedem amoris sæculi quem

ponere in terra consueverat, jam a terra suspensum portat. Et nos ergo si ad parentes proprios, id est ad spiritales patres redimus, teneamus in via angelum, ut suavitate intima apprehendamus Deum. Contem- plativæ etenim vitæ amabilis valde dulcedo est, quæ super semetipsam animam rapit, cælestia aperit, terrena autem debere esse contemptui ostendit, et spiritalia mentis oculis patefecit, corporalia abscon- dit. Unde bene Ecclesia in Canticis canticorum dicit : *Ego dormio, et cor meum vigilat* (Cant. v, 2). Vigilanti etenim corde dormit, quia per hoc quod in- terius contemplandæ proficit, h ab inquieto foris opere quiescit.

14. Sed inter hæc sciendum est quia quandiu in hac mortali carne vivitur, nullus ita in contempla- tionis virtute proficit, ut in ipso jam incircumscrip- to luminis radio mentis oculos indiget. Neque enim om- nipotens Deus jam in sua claritate conspicitur, sed quiddam sub illa speculatur anima, undeⁱ refota prouciat, et post ad visionis ejus gloriam pertingat. Sic namque Isaias cum se Dominum vidisse fatere- tur, dicens : *Anno quo mortuus est rex Ozias, vidi Do- minum sedentem super solium excelsum et elevatum, protinus adjunxit : Et ea quæ sub eo erant implebant templum* (Isai. vi, 4). Quando Ozias rex superbus ac præsumptor moritur, Dominus videtur, quia cum mundi hujus elatio a desiderio mentis occiditur, tunc ipsa mens Dei gloriam contemplatur. Et notan- dum quod Dominus super solium excelsum et elevatum sedet. Quid namque est ejus solium, nisi creatura angelica vel humana, cui per intellectum quem dedit præsidet? Quod videlicet solium excelsum et elevatum dicitur, quia et natura humana ad cæle- stem gloriam elevata proficit, et creatura angelica dum multis spiritibus cadentibus jam solidata est in coslo ne cadat, inde elevata est unde et confirmata. Templum vero ejus hoc est quod solium, quia æter- nus Rex ibi habitat ubi sedet. 1329 Nos ergo tem- plum illius sumus, in quorum mentibus habitare dig- natur. Sed ea quæ sub eo erant implebant tem- plum, quia quidquid de illo modo conspicitur, adhuc non est ipse, sed sub ipso est. Sic Jacob angelum vidit, et vidisse se Dominum fatetur (Genes. xxxii, 30), quia cum ministeria ejus conspiciamus, jam mul- tum^f est quod super nosmetipsos levamur. Notandum vero quod dicitur : *Implebant templum*, quoniam etsi angelus apparet, infirmæ tamen mentis desiderio satisfacit, ut si adhuc majus non potest, jam tamen minus quod videt admiretur. Ea ergo quæ sub eo sunt implent templum, quia, sicut dictum est, et cum mens in contemplatione profecerit, non jam quod ipse est, sed id quod sub ipso est contemplatur. In qua videlicet contemplatione jam quietis internæ

^a Suess., ad activam melius contemplativam revo- care. Ebroic. et Lyr., a contemplativa.

^b Post verba hæc in Laud. et Suess. scriptum : *es qua re Jacob luctatur cum angelo, uno claudicatur pede, cum enim.*

^c Plur., tenuit.

^d Laud. et Suess., suavitate intima.

^e Laud., amoris Dei. Norm. et Val. Cl., ibidem, infirmamur... fortitudine carnis.

^f Anglic., consentientibus Norm., cælestia appetit.

^g Laud., ego dormivi.

^h Vatic. et Gussanv., a præcō.

ⁱ Norm. et Val. Cl., refecta.

gustus contingitur. Cujus quia quædam quasi pars est, et perfecta nunc esse non potest, recte in Apocalypsi scriptum est: *Factum est silentium in cælo, quasi media hora* (Apoc. viii, 1). Cælum quippe est anima justi, sicut per prophetam Dominus dicit: *Cælum mihi sedes est* (Isai. lxvi, 1). Et, *Cæli enarrant gloriam Dei* (Psal. cxviii, 1). Cum ergo quies contemplativæ vitæ agitur in mente, silentium fit in cælo, quia terrenorum actuum strepitus quiescit a cogitatione, ut ad secretum intimum ^a aurem animum apponat. Sed quia hæc quies mentis esse in hac vita perfecta non potest, nequaquam hora integra factum in cælo silentium dicitur, sed quasi media hora, ut neque ipsa media hora plene sentiatur, cum præmittitur *quasi*, quia mox ut se animus sublevare cœperit, et quietis intimæ lumine perfundi, redeunte citius cogitationum strepitu, de semetipso confunditur, et confusus cæcatur. Vita igitur contemplativa quæ illic hora quasi media dicitur, apud Ezechielem prophetam non cubitus, sed palmus appellatur. Ecce, fratres charissimi, dum uniuscujusque vitæ causas exprimere ^b cupimus, paulo latius per excessum locuti sumus. Sed bonis mentibus, quibus utraque eadem vita est ad agendum amabilis, esse non debet ad audiendum gravis. Sequitur:

IBID. — *Et mensus est latitudinem ædificii calamo uno, altitudinem quoque calamo uno.*

15. Omnipotens Deus, qui nec in magnis tenditur, nec in minimis angustatur, sic de tota simul Ecclesia loquitur ac si de una anima loquatur. Et sæpe quod ab eo de una anima dicitur nil obstat si de tota simul Ecclesia intelligatur. Latitudo itaque ædificii ad charitatem pertinet, de qua Psalmista dicit: *Latitudo mandatum tuum nimis* (Psal. cxviii, 96). **1330** Nil enim latius quam omnes in sinu amoris recipere, et nullas odii angustias sustinere. Sic quippe lata est charitas, ut in amplitudine dilectionis suæ capere etiam inimicos possit. Unde et præcipitur: *Diligite inimicos vestros, benefacite iis qui oderunt vos* (Luc. vi, 27). Considerandum quoque nobis est quia latitudo in æqualitate, altitudo vero in sublimitate tenditur. Latitudo ergo pertinet ad charitatem proximi, altitudo ^c ad intelligentiam conditoris. Sed latitudo et altitudo ædificii uno calamo mensuratur, quia videlicet unaquæque anima quantum lata fuerit in amore proximi, tantum et alta erit in cognitione Dei. Dum enim se per amorem ^d juxta dilatat, per cognitionem se superius exaltat; et tantum super semetipsam excelsa fit, quantum se juxta se in proximi amorem tendit. Et quia ædificium quod inhabitat Deus ex angelica simul et humana natura perficitur, per hoc quod angelica creatura sursum est, et humana adhuc deorsum, potest per latitudinem atque altitudinem ædificii utraque hæc creatura significari, quia ista

adhuc in imis degit, illa vero in sublimibus permanet. Sed uno calamo mensuratur utraque, quia humilitas hominum quandoque ad æqualitatem perducitur angelorum. Unde scriptum est: *Neque nubent, neque nubentur, sed erunt sicut angeli Dei in cælo* (Matth., xxii, 30). Et unde per Joannem dicitur: *Mensura hominis quæ est angeli* (Apoc. xxi, 17). Quia usque ad illam altitudinem gloriæ homo perducitur, in qua solidatos se angeli lætantur. Latitudo ergo ædificii tanta est, quanta et altitudo, quia electi quique qui modo in imis laborant, quandoque illis beatissimis spiritibus non erunt inæquales.

Sed nos inter hæc redeamus ad mentem, ac totis medullis cordis Deum diligamus et proximum. Dilatemur in affectu charitatis, ut exaltemur in gloria celsitudinis. Compatiamur per amorem proximo, ut conjungamur per cognitionem Deo. Condescendamus fratribus minimis in terra, ut cœquemur angelis in cælo, quia vir qui sua imagine Redemptorem signat, mensus est latitudinem ædificii calamo uno, altitudinem quoque calamo uno. Nunc igitur metitur mores, pensat opera, cogitationes considerat, ut sine fine postmodum retributionem reddat Jesus Christus Unigenitus Patris, qui cum eo vivit et regnat in unitate Spiritus sancti, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA III.

In trium versuum explicatione potissimum describitur Ecclesiæ ædificium ex omnibus sub utroque Testamento justis constructum.

1. Vir ^e cui calamus mensuræ in manu esse describitur.

EZECH. xl, 6. — *Venit ad portam quæ respiciebat ad viam Orientalem.*

Quis vero alius portæ hujus appellatione signatur, nisi ipse Dominus ac Redemptor noster, qui nobis janua factus est regni cœlestis? Sicut ipse ait: *Nemo venit ad Patrem, nisi per me* (Joan. xiv, 6). Sed cum eundem virum lineis indutum figuram Domini tenere dixerimus, quærendum nobis est qua ratione conveniât ut idem Dominus et per virum designari valeat, et per portam, dum vir veniat **1331** ad portam? Nunquidnam ipse venit ^f ad semetipsum? An ita est, quia et in Evangelio ipse testatur, dicens: *Qui non intrat per ostium in ovile ovium, sed ascendit aliunde, ille fur est et latro. Qui autem intrat per ostium, pastor est ovium* (Joan. x, 1, 2). Et paulo post dicit: *Ego sum ostium* (Ibid., 9). Atque iterum subjungit: *Ego sum pastor bonus* (Ibid., 14). Si ergo pastor intrat per ostium, et ipse est ostium, ipse pastor, ipse procul dubio intrat per semetipsum. Ecce dum Ezechielis sensum enodare cupimus, de Evangelio etiam quæestionem ^g ligamus. Quærendum nobis itaque est qualiter et ipse intret, et per semetipsum intret. Dominus enim ac Redemptor noster, cum sancta Ec-

^a Vatic. et Gussanv., *auris animum apponat*. Re-fellentur ex Mss. nostris et Anglic.

^b Ebroic. et pl. Norm., *cœpimus*.

^c Val. Cl., cum Norm., *ad intelligentiam contem- plationis*.

^d Lyr., *amorem justis dilatat*.

^e Sic legendum ex Mss., non, ut in Editis habetur, *vir cujus calamus mensuræ in manu ejus describitur*.

^f Longip., *ad semetipsum per semetipsum, an non ita est?*

^g Laud., *legamus, non sequendus*.

clesia, quam redemit, secundum carnem una substantia est, Paulo attestante qui ait : *Adimpleo ea quæ desunt passionum Christi in carne mea pro corpore ejus, quod est Ecclesia (Coloss. 1, 24)*. Hujus capitis corpus Ecclesia est, et hujus corporis caput Christus (*Ephes. 1, 22*). De quo suo capite exultat corpus, id est sancta Ecclesia, cum per Psalmistam dicit : *Nunc autem exaltavit caput meum super inimicos meos (Psal. xxvi, 6)*. Quia enim quandoque ipsa etiam exaltanda est, jam nunc caput suum super inimicos suos exaltatum gaudet in cælis. Cum ergo electi quique ad vitam perveniunt, quia membra ejus per eum intrant ad eum, ipse per se intrat ad se. Ipse enim in suis membris est qui intrat, ipse caput ad quod intrantia membra perveniunt. Quod Ezechiel propheta multipliciter insinuat, qui virum venisse dicit ad portam, et quæ eadem porta sit ostendit, dicens : *Quæ respiciebat ad viam Orientalem*. Ipse etenim nobis est via, qui dixit : *Ego sum via, veritas et vita (Joan. xiv, 6)*. Ipse etiam Orientalis via, de quo scriptum est : *Ecce vir, Oriens nomen ejus (Zach. vi, 12)*. Porta ergo viam Orientalem respicit, quia illum signat qui nobis iter ad ortum fecit luminis.

2. Potest etiam portæ nomine unusquisque prædicator intelligi, quia quisquis nobis januam regni cælestis ore suo aperit porta est. Unde et duodecim portæ vel in Joannis Apocalypsi (*Apoc. xxi, 21*), vel in extrema hujus prophætæ visione describuntur. Potest etiam portæ nomine Scripturæ sacræ scientia non inconvenienter intelligi, quæ, dum nobis intellectum aperit, cælestis regni januam pandit. Possumus portæ nomine et fidem accipere, quam primam contingimus, ut ad virtutum ædificia intremus. Unde sic aperte subjungitur :

IBID. — *Et ascendit per gradus ejus.*

3. Quid enim gradus sunt hujus portæ, nisi merita virtutum? Sive enim in cognitione Mediatoris Dei et hominum, hominis Jesu Christi, seu in scientia divini eloquii, seu in ipsa fide quam de illo accepimus, quibusdam gradibus ad altiora incrementa pervenimus. Nemo enim repeate fit summus, sed in bona conversatione a minimis quisque inchoat, ut ad magna perveniat. De his gradibus per Psalmistam dicitur : *Deus in gradibus ejus dignoscetur dum suscipiet eam (Psal. xlvi, 4)*. Dum enim sanctam Ecclesiam Dominus suscipit (*De penit., dist. 2, c. Cum sanctam*), in gradibus ejus dignoscitur, quia ejus gloria per illius incrementa declaratur. Quantum enim sancta Ecclesia ascendendo profecerit, tantum Deus hominibus ex ejus virtutibus **1332** innotescit. De his quoque gradibus beatus Job loquitur, dicens : *Per singulos gradus meos pronuntiabo illum (Job. xxxi, 37)*. Omnipotentem quippe Dominum per singulos gradus suos pronuntiat, qui per incrementa virtutum

quæ accipit ei semper laudem suæ pietatis reddit. Si quidam gradus in cordis ascensione non essent, Psalmista non diceret : *Ambulabunt de virtute in virtutem (Psal. lxxxiii, 8)*.

4. Nec mirum si de virtute in virtutem gradus sunt, quando unaquæque virtus quasi quibusdam gradibus augetur, et sic per incrementa meritum ad summa perducitur. Aliud namque sunt virtutis exordia, aliud proventus, aliud perfectio. Si enim ipsa fides ad perfectionem suam non quibusdam gradibus duceretur, sancti apostoli minime dixissent : *Adauge nobis fidem (Luc. xvii, 5)*. Et quidam venit ad Jesum, qui curari voluit filium suum, sed requisitus an crederet, respondit : *Credo, Domine, adjuva incredulitatem meam (Marc. ix, 24)*. Pensate, rogo, quod dicitur. Si credebat, cur incredulitatem dicebat? Si vero incredulitatem habere se noverat, quomodo credebat? Sed quia per occultam inspirationem gratiæ meritum suorum gradibus fides crescit, uno eodemque tempore is qui necdum perfecte crediderat simul et credebat et incredulus erat.

5. Hos nimirum gradus Dominus sub messis nomine describit, dicens : *Sic est regnum Dei, quemadmodum si jaciatur homo semen in terram, et dormiat, et exsurgat nocte ac die, et semen germinet et crescat, dum nescit ille. Ultro enim terra fructificat primum herbam c deinde spicam, deinde plenum frumentum in spica. Et cum d se produxerit fructus, statim mittit falcem, quoniam adest tempus messis (Marc. iv, 26, seq.)*. Semen homo jactat in terram, cum cordi suo bonam intentionem e inserit. Et postquam semen jactaverit dormit, quia in spe boni operis quiescit. Nocte vero exsurgit ac die, f quia inter adversa et prospera proficit. Et semen germinat et crescit, dum nescit ille, quia et cum adhuc metiri incrementa sua non valet, semel concepta virtus ad proventum ducitur. Et ultro terra fructificat, quia, præveniente se gratia, mens hominis spontanee ad fructum boni operis assurgit. Sed hæc eadem terra primum herbam, deinde spicam, deinde plenum frumentum producit in spica. Herbam quippe producere est inchoationis bonæ adhuc teneritudinem habere. Ad spicam vero herba pervenit, cum se virtus animo concepta ad profectum boni operis pertrahit. Plenum autem frumentum in spica fructificat, quando jam in tantum virtus proficit, ut esse robusti et perfecti operis possit. At cum se produxerit fructus, statim mittit falcem, quoniam adest tempus messis. Omnipotens enim Deus producto fructu falcem mittit, et messem suam desecat, quia cum unumquemque ad opera perfecta perduxerit, ejus temporalem vitam per emissam sententiam incidit, ut granum suum ad cælestia horrea perducat. Cum igitur desideria bona concipimus, semen in terram mittimus. Cum vero operari recta incipi-

^a Plur. Mss., *auge*.

^b Laud., Longip. et plerique, *si jactet*.

^c Omissum in Vatic. et Gussanv. *deinde spicam*, revocavimus ex Mss. et vet. Ed. necdum ex Evangelii textu.

^d Ita Mss. Laud., Longip., Norm., etc., cum in excusis legatur : *Et cum ex se produxerit fructus*.

^e Laud., *miserit*, sano sensu.

^f Laud. et Longip., *quia in adversa*.

mus, herba sumus. ^a Cum autem ad profectum boni operis crescimus, **1333** ad spicam pervenimus. Cumque in ejusdem boni operis perfectione solidamur, jam plenum frumentum in spica proferimus.

6. Herba etenim Petrus fuerat, qui, passionis tempore, per amorem Dominum sequens, hunc confiteri ante ancillæ vocem timebat (*Luc. xxii, 57*). Erat enim jam viriditas in mente, quia credebat omnium Redemptorem, sed valde adhuc flexibilis pede concubabatur timoris. Jam in spicam surrexerat quando eum quem moriturum confiteri timuerat, nuntiante Angelo, in Galilæa viventem videbat. ^b Sed tunc plenum granum in spicam pervenerat, quando, veniente desuper Spiritu, et suam mentem in illius amore roborante, ita solidatus est, ut vires persequentium cæsus despiceret, et Redemptorem suum libere inter flagella prædicaret (*Act. v, 29*). Nullus itaque qui ad bonum propositum adhuc in mentis teneritudine esse conspicitur, despiciatur, quia frumentum Dei ab herba incipit, ut granum fiat. Vir ergo vestitus lineis, venit ad portam, quia Dominus ac Redemptor noster membris suis inrantibus perducitur ad se. Et ascendit per gradus ejus, quia, nobis proficientibus, eo nobis amplius exaltatur, quo altus et incomprehensibilis esse cognoscitur. In virtutum quippe nostrarum gradibus ipse ascendere dicitur, quia tanto ipse sublimior nobis ostenditur, quanto noster animus a rebus infimis separatur. Sequitur :

Ibid. — *Et mensus est limen portæ calamo uno in latitudinem, id est limen unum calamo uno in latitudinem.*

7. Cur postquam dictum est, *Limen portæ*, statim subjungitur, ^c *Limen unum*, nisi quia aperte innuit quod adhuc inferius limen aliud dicatur? Porta autem a limine surgit ut porta sit. Si igitur porta Dominus, quis hujus portæ limen est, nisi illi antiqui patres, ex quorum progenie Dominus incarnari dignatus est? Sicut per Paulum dicitur: *Quorum patres, ex quibus Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula* (*Rom. ix, 5*). Notandum vero est in hac Pauli sententia quod dii et cæteri hominum sunt vocati, sicut Moysi dicitur: *Ponam te in deum Pharaoni* (*Exod. vii, 1*). Et per Psalmistam dicitur: *Ego dixi, dii estis* (*Psal. lxxxii, 6*). Et rursum: *Deus stetit in synagoga deorum* (*Ibid. 1*). Sed aliud est nuncupative, aliud ^d naturaliter dici Deum. Et si Moyses in deum Pharaoni est positus, sed deus intra omnia, non deus super omnia dicitur. Qui vero est intra uterum Virginis incarnatus, Deus super omnia vocatur. Itaque limen portæ sunt antiqui patres, ex quibus ille natus est qui nobis aditum regni cœlestis aperuit. Limen autem portæ uno calamo mensuratur, quia ipsi antiqui patres, qui potuerunt Redemptorem nostrum et prophetando et bene vivendo prædicare, tanquam sex cubitos in perfectione

operis, et palmum in inchoatione contemplationis habuerunt. Quia enim eorum vitam in unitatem fidei et perfecta operatio, et inchoata contemplatio sublimem reddidit, in uno calamo mensura liminis fuit. Sequitur :

VERS. — *Et thalamum uno calamo in longum, et uno calamo in latum.*

8. Consideremus quid agi in thalamo soleat, atque exinde hoc quod in sancta Ecclesia agitur colligamus. In thalamo quippe sponsus et sponsa fœderantur, **1334** sibi que in amore junguntur. Quid ergo sunt in sancta Ecclesia thalami, nisi eorum corda in quibus anima per amorem sponso invisibili jungitur, ut ejus desiderio ardeat, nulla jam quæ in mundo sunt concupiscat, præsentis vitæ longitudinem penam deputet, exire festinet, et amoris amplexu in cœlestis sponsi visione requiescere? Mens itaque, quæ jam talis est, nullam præsentis vitæ consolationem recipit, sed ad illum quem diligit medullitus suspirat, fervet, anhelat, anxiatur. Vilis ei fit ipsa salus corporis, quia transfixa est vulnere amoris; unde et in Canticis canticorum dicit: *Vulnerata charitate ego sum* (*Cant. ii, 5, sec. LXX*). Mala autem salus est cordis, quæ dolorem hujus vulneris nescit. Cum vero anhelare jam in cœleste desiderium et sentire vulnus amoris cœperit, fit anima salubrior ex vulnere, quæ prius ægrotabat ex salute.

9. Menti autem sponsum suum fortiter amanti, ^e de mora vitæ præsentis una solet esse consolatio, si per hoc quod ipsa ab ejus visione differtur, aliorum animæ ejus verbo proficiant, et ad cœlestem sponsum amoris facibus inardescant. Mœret, quia differri se conspicit; triste est ei omne quod aspicit, quia illum adhuc non videt, quem videre concupiscit. Sed est, ut dixi, non parva consolatio, si cum fervens anima differtur, per eam multæ colliguntur, ut tarde eum cum multis videat, quem sola videre citius volebat. Unde rursus in Canticis canticorum sponsa dicit: *Fulcite me floribus, et stipate me malis, quia amore langueo* (*Cant. ii, 5*). Quid namque sunt flores nisi animæ bonum jam opus inchoantes et desiderium cœleste redolentes? Quid mala de floribus, nisi perfectæ jam bonorum mentes, quæ ad fructum perveniunt boni operis de initio sanctæ propositionis? Quæ ergo amore languet, fulciri quærit floribus, et stipari malis, quia si illum quem desiderat, videre adhuc non permittitur, magna est ei consolatio si de aliorum profectionibus lætetur. Anima ergo sancto amore languida, floribus malisque fulcitur, ut requiescat in bono opere proximi, quæ adhuc contemplari non valet vultum Dei.

10. Pensemus, rogo, qualis thalamus Pauli mens fuerat, qui dicebat: *Mihi vivere Christus est, et mori lucrum* (*Philip. i, 21*); omnipotenti Deo in quantum se amore conjunxerat, qui sibi vitam Christum tan-

^a Correctores Rom., ad hunc locum allatum de pœnit., dist. 2, c. 15, admonent deesse in originali, cum autem ad profectum boni operis crescimus, ad spicam pervenimus. Exstant tamen in omnibus Mss. notis

^b Suess., sed ad plenum granum in spicam.

^c Val. Cl., limen unum.

^d Laud., essentialiter.

^e Editi omnes ante Gussanv., faventibus Mss. Norm., de amore vitæ. Manifesta est hallucinatio.

tummodo, et mori lucrum esse deputabat? Hinc est quod iterum dicit: *Desiderium habens dissolvi, et cum Christo esse multo magis melius* (Ibid., 23). Sed ecce qui dissolvi desideras quo amore languas videamus. Quia interim differri te conspicis, sulcisci quæso floribus non requiris? Quæris plane, nam sequitur: *Permanere autem in carne necessarium propter vos* (Ibid.: 24). Et proficientibus discipulis dicit: *Quæ est enim nostra spes, aut gaudium, aut corona gloriæ? Nonne vos ante Dominum nostrum Jesum Christum?* (I Thess. II, 19.)

11. Hinc est quod idem thalamus uno calamo in longum, et uno calamo in latum dicitur mensus. Longitudo quippe ad longanimitatem expectationis pertinet, et latitudo ad amplitudinem charitatis. Tantum ergo unusquisque thalamus habet in longitudinem, quantum et in latitudinem habere potuerit, quia mens^a celestis desiderio succensa, quantum amorem habuerit ad colligendum proximum, **1335** tantum et longanimitatem exhibet ad expectandum Deum, et patienter^b portat moras longitudinis, quia se in propectu proximi dilata; amplitudo charitatis. Potest etiam ipsa longitudo longanimitatem patientiæ quæ exhibetur proximo designare. Et quia latitudo charitatem signat, quæ sinum mentis aperit, et amicos simul atque inimicos in amorem recipit, tanta est longitudo thalami, quanta latitudo, quia quantum lata mens fuerit per amorem, tantum erit et patiens per longanimitatem. Nam tantum quisque portat proximum quantum amat. Si enim amas, portas; si desistis amare, desistis tolerare. Quem enim minus dignimus, minus etiam toleramus, quia, irruente fastidio, citius facta proximi adducuntur in gravedinem pondoris quæ nobis non levigat penna charitatis. Sequitur:

Isa. — *Et inter thalamos, quinque cubitos.*

12. Unum supra thalamum dixerat, et postmodum quinque cubitos esse inter thalamos narrat: ea videlicet ratione qua multi thalami unum faciunt, sicut et multæ Ecclesiæ una Ecclesia vocatur. Unde et in Joannis Apocalypsi septem Ecclesiis scribitur, per quas una catholica designatur. Ibi itaque qui in sancta Ecclesia, sicut diximus, ferventi amore Deum videre sistant, eique jam per desiderium conjungantur, thalami vocantur. Sed tamen sunt in ea quidam qui penetrare subtilia non valentes, et quinque adhuc corporis sensibus depressi, tanto minus amant eum qui fecit omnia, quanto amplius in his quæ facta sunt illigantur. Et jam quidem exercere se in timore Domini, et amore proximi tendere student, bona opera corporaliter agere, elemosynis peccata redimere; sed quia amore intimo ardere ad contenta desiderium neciunt, quasi adhuc devincti corporis sensibus tenentur. Ipsi itaque thalami non sunt, sed tamen inter thalamos continentur, quia

^a Laud., celesti amore conjuncta.

^b Val. Gl., portat de compassionis primi moras longanimitatis.

^c Lyr., contempt. a charitatis tamen et bonorum

A per eorum ducatum qui visionem Dei perfecte diligunt, et ipsi ad propectum mentis diriguntur. Inter thalamos ergo quinque sunt cubiti, quia hi qui ab exterioribus quinque sensibus adhuc ad intellectum mysticum non assurgunt, dum inter eos sunt qui spiritu amoris fervent, velut manentes inter thalamos in fidei constructione proficiunt, et a mensura celestis ædificii disjuncti non sunt. Nam et paulisper se ab appetitu corporalium sensuum subtrahunt, et dilatato mentis spatio, imitantes charitatem quam conspiciunt, hinc inde ad thalamos extenduntur. Quod ergo non per sex cubitos, sed per quinque descripti sunt, ipsa adhuc eorum imperfectio designatur.

13. Sed tamen per bonum desiderium in mensura B spiritualis ædificii esse memorantur, quia et voce sanctæ Ecclesiæ per Psalmistam dicitur: *Imperfectum meum viderunt oculi tui, et in libro tuo omnes scribentur* (Psal. CXXXVIII, 16). Hinc iterum idem Psalmista dicit: *Benedixit omnes timentes se Dominus, pusillos cum majoribus* (Psal. CXXII, 13). Hi itaque etsi imperfecti sunt et pusilli; in quantum tamen cognoscere prævalent, et Deum et proximum diligunt, atque ideo bona quæ possunt non negligunt operari. Qui etsi necdum ad spiritualia dona proficiunt, ut vel ad perfectam operationem, vel ad succensam^c contemplationem animam exerant, tamen ab amore Dei **1336** et proximi, in quantum animo capere prævalent, non recedant. Unde ut et ipsi quoque etsi minori loco, in sanctæ tamen Ecclesiæ ædificatione sint positi, quia et si ad doctrinam, si ad prophetiam, si ad miraculorum gratiam, si ad contemptum mundi plenius exsequendum fortasse minores sunt, tamen in timoris et amoris fundamento sunt, in quo solidantur, quia etsi igne celestis desiderii non ardent, in ipsis exterioribus quæ exercere sufficiunt vapore charitatis animantur, et inter proximorum præcellentium ædificia continentur. Unde et recte sponsa in Cantico cantico loquitur, dicens: *Ferculum fecit sibi rex Salomon de lignis Libani, columnas ejus fecit argenteas, reclinatorium aureum, accensum purpureum, media charitate constravit propter filias Jerusalem* (Cant. III, 9, 10). Neque enim credendum est Salomonem tantæ magnitudinis regem, qui sic immensis divitiis affluebat, ut pondus auri ejus æstimari non posset, et argentum in diebus illis pretium non haberet, quia ferculum sibi ligneum fecit. Sed est Salomon videlicet pacificus noster, qui sibi de lignis Libani ferculum fecit. Libani quippe ligna cedrina valde sunt impubilia.

14. Ferculum itaque Regis nostri sancta Ecclesia est, quæ de fertilibus patribus, id est^d de impetribilibus montibus est constructa. Quæ recte ferculum

operum studio, quantum animo capere prævalent, non recedant.

^d Laud. et Succ., quasi de lignis cedrinis, id est de impubilibus.

dicitur, quia ipsa fert quotidie animas ad aeternam **A** vit? Quod ergo illic inter columnas argentens, reclinatorium aureum, et ascensum purpureum, inesse media charitas dicitur propter filias Jerusalem; hoc hic inter thalamos per quinque cubitos designatur, quia et qui in virtutibus infirmantur, si ipsi bona quae possunt facere cum charitate non negligunt, a Dei edificio alieni non sunt. Sequitur:

IBIS. — *Et limen portae iuxta vestibulum portae intrinsecus, celemo uno.*

16. Dum limen quod modo describitur juxta vestibulum portae intrinsecus esse memoratur, aperte ostenditur quia limen quod prius descriptum est extrinsecus fuit. Sed si porta est Dominus, quod sit limen portae intrinsecus et extrinsecus requiremus. Per limen etenim portam anuasque ingreditur. Et quis sunt duo haec limina, nisi patres Testamenti Veteris, et patres Testamenti Novi? Non solum quippe hi de quibus Dominus incarnari dignatus est, sed omnes Testamenti Veteris patres portae hujus limen fuerunt, quia hi qui eum praedicere et in eo sperare meruerunt, cunctis ad eum venientibus aperuerunt aditum fidei; et omnes qui per hos crediderint Dominum, quasi jam portam hujus liminis intraverunt. Sed cur ante limen exterius et post limen interius dicitur, nisi quia prius Testamenti Veteris patres, et postmodum Novi Testamenti doctores fuerunt? Recte autem limen exterius Testamenti Veteris patres designat, quia per eorum praedicationem opera perversa punta sunt. Per dicta vero novorum patrum universusque animus etiam ab illicitis cogitationibus coarctatur, dum reatus esse perfectus et in deliberatione cordis ostenditur. Illi quippe a flagitiis, a crudelitatibus, a rapinis auditorum animas prohibere curaverunt; isti vero dum non solum perversa opera, sed etiam illicita cogitationum resecant, quid nobis aliud nisi limen intrinsecus facti sunt? Unde et ipsa Veritas loquitur dicens: *Audistis quia dictum est antiquis: Non occides, qui autem occiderit, reus erit iudicio. Ego autem dico vobis, quia omnis qui irascitur fratri suo sine causa, reus erit iudicio* (Matth. v, 21, 22). Recte quoque exterius limen illos patres **1328** designat, qui ab ipsa incarnatione Redemptoris nostri per intervalia temporum longius considerant. Et quidem ab Abel sanguine passio jam cepit Ecclesiae, et una est Ecclesia electorum praecedentium **D** atque sequentium. Sed tamen quia discipulis dicitur: *Mulli reges et prophetae voluerunt videre quae nos videtis, et non viderunt* (Luc. x, 24); antiquis patribus quasi foris stetisse est, Redemptoris nostri praesentiam corporaliter non vidisse. Exterius igitur, sed tamen non divisi a sancta Ecclesia fuerunt, quia mente, opere, praedicatione, ista jam fidei sacramenta tenuerunt, istam sanctae Ecclesiae celsitudinem conspexerunt, quam nos non adhuc praesto-

15. Quid ergo nos miseri atque ab omni fortitudine destituti, quid acturi sumus? Ecce in hoc ferule columbae esse non possumus, quia in nobis nec fortitudo operis, nec lumen emicat praedicationis. Reclinatorium aureum non habemus, **1337** quia necdum sicut oportet per intellectum spiritalem requiem internae claritatis aspicimus. Ascensus purpureus non sumus, quia pro Redemptore nostro lundere sanguinem non valeamus. Quid ergo de nobis agendum est? Quae spes erit, si nullus ad regnum pervenit, nisi qui summis virtutibus praeditus fuerit? Sed adest quoque nostra consolatio. Amemus in quantum possumus Deum, diligamus et proximum, et simul quoque nos ad Dei serculum **d** pertinemus, quia sicut illic scriptum est: *Media charitate construitur*. Habe quippe charitatem, et ibi sine dubio **e** pervenit, ubi et columbae argentens eriguntur, et ascensus purpureus tenetur. Nam quia hoc propter nostram infirmitatem dicitur, aperte monstratur, cum illic protinus subdidit: *Propter filias Jerusalem*. Sermo etenim Dei qui non filias, sed filias dicit, quid aliud per sexum femininum quam mentium infirma signa-

^a Laud., sancti eloqui.

^b Editi, invitis Mes. Anglic., Norm. et al., fulgorem charitatis. Legendum claritatis satis probant quae sequuntur.

^c Sues., in pallore.

^d Ebroic. et Lyr., pervenimus. Laud., pertingemus.

^e Ita Laud., Sues., Longip., Ebroic. In Uticensi olim sic legebatur, sed jugulata obelo voce pervenit, nunc superscriptum legitur pertines, quod habent Editi.

^f Abest sine causa a mes. Norm., Longip., Val. G.

lando, sed jam habendo conspicimus. Sicut enim nos in præterita passione Redemptoris nostri, ita illi per fidem in eadem ventura sunt salvati. Illi ergo foris non extra mysterium, sed extra tempus.

17. Unde et in constructione tabernaculi, ut columnæ argenteæ interius starent, paxilli ærei figi per circuitum exterius jussi sunt, in quibus religatum tabernaculum teneretur. Columnæ itaque argenteæ interius, paxilli vero ærei^a exterius figuntur, atque in ipsis funes ligati sunt, ut tabernaculum fixum maneret, quia videlicet ut sancti apostoli in luce sermonis sui solidi starent, ut totum tabernaculum, id est sancta Ecclesia in fidei integritate consisteret, tanquam paxilli ærei patres Testamenti Veteris ac prophetæ exterius fixi sunt, qui verborum suorum funibus prædicatorum mentes in soliditate stringerent, atque hoc Dei habitaculum in statu fidei ligarent. Extra ergo paxilli sunt, qui ante tempus hujus sanctæ Ecclesiæ fuerunt. Sed tamen eos ligant qui in ipsa sunt, quia dum cœlestia mysteria ventura prædicant, hæc postquam ostensa sunt, credibilia omnibus fecerunt. Ut ergo intus columnæ immobiles stent, foris paxilli funes continent, quia ut sancti apostoli perfecte incarnationis dominicæ mysterium crederent, illorum prædicatio obtinuit, qui hoc priusquam fieret, et videre et prædicere potuerunt. Unde recte quoque ipse primus apostolorum, magna scilicet columna veri tabernaculi, loquitur dicens: *Habemus firmiorem propheticum sermonem, cui bene faciis intendentes, quasi lucernæ lucentis in caliginoso loco* (11 Petr. 1, 19). Quibus verbis indicat quia quamvis ad altiora surrexerit ex culmine, ibi religata persistat in fide. Quæ tamen lucerna prophetici sermonis jam quidem intelligentibus lucet, sed adhuc non intelligentibus cooperta allego-
rum obscuritatibus permanet. Unde etiam per Psalmistam de eisdem dictis prophetarum dicitur: *Tenebrosa aqua in nubibus aeris* (Psal. xvii, 12), quia videlicet occulta est scientia in prophetis. Nec immerito columnæ argenteæ, paxilli vero ærei facti sunt, quia quod clare jam apostoli prædicant, hoc prophetæ sub intellectu mystico obscure locuti sunt. Recte ergo per æris metallum signati sunt, qui clari in suis prædicationibus non fuerunt. Sancti vero apostoli, quia de Redemptoris nostri mysterio lucem prædicationis habuerunt, argenteis columnis expressi sunt. Et notandum, 1339 quod argentum sonat et lucet, æs vero sonat et non lucet, quia prædicatores Novi Testamenti aperte locuti sunt quæ etiam monstrare potuerunt. Prædicatores vero Testamenti Veteris quia per allego-
rum umbras de cœ-

lesti mysterio obscura dicta protulerunt, quasi sine luce sonitum dederunt. Quod ergo illic per paxillos et columnas, hoc hic per limen exterius et limen interius designatur.

18. Si vero portam Scripturam sacram hoc in loco accipimus, ipsa quoque duo limina habet, exterius et interius, quia in litteram dividitur et allegoriam. Limen quippe Scripturæ sacræ exterius, littera; limen vero ejus interius, allegoria. Quia enim per litteram ad allegoriam tendimus, quasi a liminæ quod est exterius, ad hoc quod est interius venimus. Et sunt in ea permulta, quæ ita juxta litteram mentem ædificant, ut per hoc quod exterius agitur audientis mens interius trahatur. Ibi quippe invenimus prædicamenta operis ex exempla virtutis; ibi jubetur quid agere etiam corporaliter debemus; ibi hoc quod ad operandum præcipitur in sanctorum virorum ac fortium actione monstratur, ut postquam nos apertiora præcepta atque exempla justorum ad bonam operationem instruunt, tunc ad limen interius, id est ad intellectum mysticum intimæ contemplationis, tendamus, si possumus, pedem mentis. Studete, quæso, fratres charissimi, Dei verba meditari, nolite despiciere scripta nostri Redemptoris, quæ ad nos missa sunt. Multum valde est quod per ea animus refricatur ad calorem, ne iniquitatis suæ frigore torpescat.

19. Cum illa præcedentes justos fortiter egisse cognoscimus, et ipsi ad fortitudinem bonæ operationis accingimur, sanctorum exemplorum flamma animus legentis incenditur. Videt quæ fortia ab eis facta sunt, et valde indignatur sibi, quia talia non imitatur. Unde recte sponsi voce ad sponsam dicitur in Cantieis canticorum: *Sicut turris David collum tuum, quæ ædificata est cum propugnaculis suis. Mille clypei pendent ex ea, omnis armatura fortium* (Cant. iv, 4). In collo etenim guttur, in gutturo vox est.

20. Quid ergo per collum sanctæ Ecclesiæ, nisi sacra ejus eloquia designantur? In qua dum mille clypei dependere memorantur, per hunc perfectum numerum numerus universus ostenditur, quia universa nostra munitio in sacro eloquio continetur. Ibi quippe sunt præcepta Dei, ibi exempla justorum. Si enim torpet animus a conditoris sui desiderio, audiat quod dicitur: *Diliges Dominum Deum tuum ex tota mente tua, et ex tota virtute tua* (Math. xxii, 37). In odio fortasse labitur proximi? Audiat quod dicitur: *Diliges proximum tuum, sicut te ipsum* (Ibid., 39). Res alienas concupiscit? Audiat quod illic scriptum est: *Non concupisces rem proximi tui* (Exod. xx, 17). De injuria quæ a proximi ore vel facto il-

^a Vulgati omnes, in circuitu figuntur, reluctantibus Mss. nostris.

^b Solus Gussanv., ibi religatus. Ad columnam referendum religata. Ibid., post in fide, Vatic. et Gussanv. atlexunt: *Scriptura autem prophetici sermonis in tenebris vitæ præsentis facta est nobis lucerna, et lumen itineris; unde Psalmista dicit: Lucerna pedibus meis verbum tuum, Domine, et lumen semitis meis. Quæ tamen, etc.* Unde hæc cruta sint non indicant

editores. Fatetur Gussanv. abesse a mss. et a quibusdam impressis. Videtur esse nota quædam, quæ ex margine in textum irrepserit.

^c Ex his verbis male lectis, Edit. confecerunt, qui ad Redemptoris nostri mysterium.

^d Laud., dicitur.

^e Lyr., ex toto corde tuo.

^f Longip., odio, omisso in.

lata est, ad iram mens accenditur? Audiatur quod dicitur: *Non quæres ultionem, nec memor eris injuriæ civium tuorum* (*Levit. xix, 18*). In carnis concupiscentiam male sauciata mens accenditur? Ne sequatur oculus mentem, audiatur quod paulo superius dictum est ^a: *Qui viderit mulierem ad concupiscendum eam, 1338 jam mœchatus est eam in corde suo* (*Matth. v, 28*). Contra inimicum forsitan quisquam animum suum relaxare disponit, in odium? Audiatur quod illic scriptum est: *Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos* (*Luc. vi, 35*). Sed is qui aliena jam non rapit, adhuc forsitan sua inordinate retinet? Audiatur quod illic dicitur: *Vendite quæ possidetis, et date elemosynam* (*Ibid., xii, 33*). Infirmantis animus perfrui desiderat Deo simul et sæculo? Audiatur quod illic scriptum est: *Nemo potest duobus dominis servire* (*Matth. vi, 24*). Alius non ad necessitatem stipendii, sed ^b ad voluntatem desiderii possessa retinet? Audiatur quod illic dicitur: *Qui non renuntiaverit omnibus quæ possidet, non potest esse meus discipulus* (*Luc. xiv, 33*). Quidam enim relinquunt omnia, multi autem etiam possidendo renuntiant, quia sic ad usum possessa retinent, ut eis ex desiderio non succumbant. Torpere quisquam appetit, et laborem subire pro Domino etiam cum prævalet refugit? Audiatur quod illic scriptum est: *Qui mecum non colligit, spargit* (*Ibid. xi, 23*). In collo ergo Ecclesiæ, id est in sacri eloquii prædicatione, quod pro sua munitione et altitudine turri David simile dicitur, mille clypei dependent, quia quot illic præcepta sunt, tot etiam pectoris nostri munimina.

21. Ad servandam itaque innocentiam etiam læsi a proximo perdurare in humilitate festinamus? Abel ante oculos veniat (*Genes. iv, 8*), qui et occisus a fratre scribitur, et non legitur reluctatus. Mentis munditia etiam ^c in conjugali copula eligitur? Enoch debet imitari, qui et in conjugio positus ambulavit cum Deo, et non inveniebatur, quia transtulit illum Deus (*Ibid., v, 22*). Præcepta Dei festinamus præsentis nostræ ^d utilitati præponere? Noe ante oculos veniat, qui, ^e cura domestica postposita, ex jussione omnipotentis Domini, per centum annos ad arcæ fabricam vixit occupatus (*Ibid., vi, 14*). Subire obedientiæ virtutem nitimur? Aspicere Abraham debemus (*Ibid., xii, 5*), qui, relicta domo, cognatione, patria, obediit exire in locum quem accepturus erat in hæreditatem, et exiit nesciens quo iret (*Hebr. xi, 8*); qui paratus exstitit ut pro æterna hæreditate dilectum quem acceperat occideret hæredem. Et quia

^a In tota hom. locus hic non laudatur, nisi dicamus unum eundemque contextum constari ex his verbis et ex superioribus: *Audistis quia dictum est antiquis*, *Matth. v, 21, seq., jam adductis.*

^b Laud.; Val. Cl., Longip., *ad voluptatem desiderii.*

^c Laud., *cum conjugali.*

^d Idem Cod., *humilitati*, quod minime recipiendum, quantamvis auctoritatem huic Codici conciliet antiquitas.

^e Beccensis et Lyr., *qui curando mystica.*

^f Laud., *regendo.*

A unicum Domino offerre non distulit, universam multitudinem gentium in semine accepit (*Genes. xxii, 13, 17*). Morum simplicitas placet? Isaac ad mentem veniat, quem in omnipotentis Dei oculis vitæ suæ tranquillitas ornavit (*Ibid., xxiv, seq.*). Laboriosa fortitudo, ut obtineri debeat, quæritur? Jacob ad memoriam deducatur (*Ibid., xxix, 20; xxx, 29*), qui postquam scivit fortiter servire homini, ad eam quoque virtutem perductus est, ut non potuisset a luctante angelo superari (*Ibid., xxxii, 25*). Conamur carnis illecebram vincere? Joseph ad memoriam redeat, qui, tentante se domina, studuit carnis continentiam etiam cum vitæ periculo custodire (*Ibid., xxxix, 12, 20*). Unde factum est ut quia membra sua bene nove rat regere, ^f regendæ quoque omni Ægypto præficeretur. Mansuetudinem atque patientiam obtinere quærimus? Moysen ante oculos deducamus (*Num. xii, 5*), qui, exceptis parvulis ac mulieribus, sexcenta millia armatorum regens, mitis fuisse describitur super omnes homines qui habitabant super faciem orbis terræ. Rectitudinis zelo contra vitia accendimur? Phinees ante oculos deducatur (*Ibid., xxv, 7, 8, 11*), qui coeuntes gladio 1339 transfigens, et castitati populum reddidit, et iram Dei iratus placavit. De spe omnipotentis Dei præsumere in dubiis quærimus? Josue ad memoriam revocemus (*Josue iii, 5, 8*), qui, dum dubia ^h certamina certa mente subiit, ad victoriam sine dubietate pervenit. Jam mentis ⁱ inimicitias ponere cupimus in benignitate animum dilatare? Samuel in cogitationem deducatur (*I Reg. viii, 5*), qui, de principatu dejectus a populo, cum idem populus peteret ut pro eo Domino preces effunderet, respondit dicens: *Abiit a me hoc peccatum in Domino, ut cessem orare pro vobis* (*Ibid., xii, 23*). Culpam quippe vir sanctus perpetrare se credidit, si eis quos adversarios pertulerat usque ad dejectionem, benignitatem gratiæ non reddidisset in prece. Qui rursus, cum, jubente Domino, mitteretur ut David iniret in regem, respondit: *Quomodo vadam? Inveniet enim me Saul, et occidet me* (*Ibid., xvi, 2*). Et tamen quia iratum Deum eidem Sauli cognoverat, in tanto se luctu affligerat, ut ei per se Dominus diceret: *Quousque tu Saulem luges, cum ego illum abjecerim* (*Ibid., 4*)? Pensemus ergo ejus animum quantus ardor charitatis incenderat, qui et illum flebat a quo timebat occidi. Cavere autem volumus quem timemus? Sollicita nobis mente pensandum est, ne si locum fortasse reperimus, malum pro malo reddamus ipsi quem fugimus.

^g Rothomag. et Lyr., *castitatem populo reddidit.*

^h Ebroic., Rothomag., Lyr., *certamina certamini addidit.*

ⁱ Mendose in Editis, *inimicitias punire*. Hic error, etsi crassus, a prima Edit. in aliis omnibus propagatus est, nemine Editorum attendente ad benignitatem quæ hic proponitur, non pertinere *inimicitias punire*, neque hoc Samuelis exemplo suaderi. Laud. habet *inimicitias postponere.*

^j Pl. Norm., *quomodo vado?*

David ergo ad memoriam redeat, qui persequentem se regem et invenit ut potuisset occidere, et tamen, in ipsa ferendi potestate positus, elegit bonum quod ipse deberet facere, non autem malum quod ille merebatur pati, dicens: *Absit a me ut mittam manum meam in christum Domini* (*Ibid.*, xxiv, 7; xxvi, 11). Et cum idem Saul post ab hostibus fuisset interemptus, eum, quem persecutorem dum viveret pertulit, flevit occisum (*II Reg.* 1, 17). Errantibus hujus mundi potentibus libere loqui decernimus? Joannis auctoritas ad animum reducat, qui, Herodis nequitiam reprehendens, pro verbi recitidine occidi non timuit (*Marc.* vi, 18, 27). Et quia Christus est veritas, ipse ideo pro Christo, quia pro veritate, animam posuit. Carnem jam nostram pro Deo ponere in morte festinamus? Petrus ad mentem veniat (*Act.* v, 41), qui inter flagella gaudet, qui cæsis principibus resistit, qui vitam suam pro vita despicit. Cum mortis appetitum disponimus adversa continere? Paulum ante oculos deducamus, qui non solum alligari, sed et morti paratus pro Christo, non facit pretiosorem animam suam quam se (*Act.* xx, 22, 24). Succendi cor nostrum igne charitatis quærimus? Joannis verba pensemus, cujus omne quod loquitur charitatis igne vaporatur (*I Joan.* 1, seq.).

22. Quia ergo in voce sacri eloquii cujuslibet dum quærimus munimen virtutis invenimus, mille clypei pendent ex ea, omnis armatura fortium (*Caat.* iv, 4). Si enim pugnare contra spiritualia nequitie volumus, in collo Ecclesie, quæ nobis sicut David turris erecta est, id est in divino eloquio protectionis arma requiramus, ut ex discretione præcepti, contra vitia sumatur virtus adiutorii. Ecce enim contra aercas potestates festinamus fortes existere? In hac turri armaturam nostræ mentis invenimus, ut inde præcepta conditoris, inde sumamus exempla præcedentium, per quæ contra adversarios nostros **1340** inexpugnabiliter armemur. Dum enim quamlibet virtutem subire appetis, et hanc illic a patribus jam impletam vides, ibi armaturam tuam invenis, per quam contra spiritualia bella muniaris. Dependent in ea quippe mille clypei: si quis pugnare appetit, assumat, et ex ea virtute pectus muniat, et verborum jacula emittat.

23. Et notandum quia ædificata cum propugnaculis suis dicitur. Hoc quippe agunt propugnacula, quod clypei, quia utraque pugnantem muniunt. Sed inter utraque hoc distat, quia clypeum pro nostro munimine ubicunque volumus movemus; propugnaculo autem defendere nos possumus, sed hoc movere non possumus. Clypeus in manu est, nam propugnaculum non tenetur. Quid ergo inter propugnacula et clypeos distat, nisi quod in sacro eloquio patrum præcedentium et miracula legimus, et virtutes horum operum audimus? Ibi namque cognoscimus

^a Ita omnes Mss. Solus Cod. Rothomag. pro diversa lect. exhibet in margine annotatum, *per suam sententiam*; quam amplectuntur Edit. Parisienses 1502, 1518, 1571, et Vatic. Gussanv. habet, *per suam præsentiam*.

quod alius potuit mare dividere, alius solem figere, alius mortuum suscitare, alius paralyticam verbo erigere, alius umbra agrotos curare, alius ^a per sua semicinctia febribus obviare (*Act.* xix). Qui tamen omnes et patientiæ longanimitate mites, et zelo rectitudinis ferventes fuerunt; verbi prædicatione divites, simul et misericordiæ largitate. Hi itaque quam vera de Deo dixerint testantur miracula, quia talia per illum non facerent, nisi de illo vera narrent. Et quam pii, quam humiles, quam benigni existerint, eorum testantur operationes. Si igitur de fide tentamur, quam ex illorum prædicatione concepimus, loquentium miracula conspiciamus, et in fide quam ab eis accepimus confirmamur. Quid ergo illorum miracula, nisi nostra sunt propugnacula? Quia et muniri per illa possumus, et tamen hæc in manu nostri arbitrii non tenemus, nam talia facere non valemus. Clypeus vero in manu est, et defendit, quia virtus patientiæ, virtus misericordiæ, præcedente nos gratia, et in potestate est arbitrii, et ^b a periculo protegit adversitatis. Turris itaque nostra cum propugnaculis suis ædificata est, in qua mille clypei dependent, quia in Scriptura sacra et sub miraculis patrum a jaculis adversitatis abscondimur, et conversationis sanctæ munimina etiam in manu operis tenemus. Notandum vero quod limen portæ uno calamo mensuratur. Calamus autem in sex cubitis et palmo tenditur, quia videlicet in Scriptura sacra et doctrina perfectæ operationis et initium supernæ contemplationis invenitur. Sin vero porta hoc loco unusquisque prædicator accipitur, limen exterius in porta est vita activa, limen vero interius vita contemplativa. Per illam quippe ambulatur in fide, per hanc vero festinatur ^c ad speciem. Illa exterius dicit, ut unusquisque bene vivere debeat; ista interius perducit, ut ex bona vita ad gaudia æterna pertingat. Hæc nos hodie tractasse sufficiat. Quia enim, transeuntes ad alia, die per excessum locuti sumus, ea quæ subjuncta sunt lectioni alteri reserveamus, reparandi per silentium, sperantes in Verbo, quod vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

ROMILIA IV.

Quatuor versibus a nono ad duodecimum allegorice aut moraliter explicatis, absolvitur.

1341 1. Vir, cujus erat species quasi species æris, — *EZECH.* xl, 9: — *Mensus est vestibulum portæ octo cubitorum, et frontem ejus duobus cubitis.* Ac ne vestibulum extra portam esse crederemus, subditur:

ISTD. — *Vestibulum autem portæ erat intrinsecus.*

Quid autem per interius vestibulum, nisi æternæ vitæ latitudo signatur, quæ modo inter angustias vitæ præsentis jam per spem mente concipitur? De qua per Psalmistam dicitur: *Intrate portas ejus in confessione, atria ejus in hymnis confessionum* (*Psal.*

^b Longip., *a periculi... adversitate*.

^c Species, et hic opponitur fidei, significat visionem et comprehensionem, ab antiquo verbo *spicio*; unde *aspicio, conspicio*, etc.

xcix, 4). Cum enim peccata nostra per lacrymas A confitemur, a angustiæ vitæ portam ingredimur. Sed cum post hæc ad æternam vitam perducimur, portæ nostræ atria in confessionum laudibus intramus, quia ibi jam angustia non erit, cum nos lætitiæ perpetuæ b festivitatis exceperit. Propter confessionis nostræ angustiam Veritas dicit: *Intrate per angustam portam (Matth. xii, 13)*. Et cum se Psalmista c recipi in latitudinem gaudii æterni præsumeret, dicebat: *Statuisti in loco spatiose pedes meos (Psal. xxx, 9)*. Ad atrium ergo per portam tenditur, quia ad latitudinem solemnitatis pertingitur ab angustia confessionis. Illa itaque gaudia quæ apud David atria, apud Ezechielem vestibulum intrinsecus vocantur. Unde et hoc ipsum vestibulum octo cubitis dicitur mensuratum. Ibi enim omnes recipiendi sunt, qui nunc et in exercitio operis laborant, et ad æterna gaudia per contemplationis gratiam suspirant.

2. Nec immerito mensura vestibuli in octo cubitis ponitur, quia septem diebus universum tempus evolvitur. Æterna etenim dies, quæ expleta septem dierum vicissitudine sequitur, scilicet octava est. Unde etiam Psalmista, resurrectionis diem considerans, quia de extremi iudicii districtione erat locuturus, præmisit titulum, dicens: *In finem Psalmus David pro octava (Psal. vi, 1)*. Ut enim quam octavam diceret demonstraret diem illam tremendi terroris, in Psalmi iuocatione secutus est, dicens: *Domine, ne in ira tua arguas me, neque in furore tuo corripas me (Ibid., 2)*. Modo enim quiaquis per flagella corripitur, et correptionibus emendatur, in mansuetudine corripitur, non in ira. In districto autem illo examine omnis argutio atque d correptio furor et ira est, quia venia post correptionem non est. Hujus octonarii numeri causa est, quod post Sabbatum Dominus voluit a morte resurgere. Dies quippe Dominicus, qui tertius est a morte dominica, a conditione dierum numeratur octavus, quia septimum sequitur. Unde et ipsa vera Redemptoris nostri passio, et vera resurrectio, figuravit aliquid de suo corpore in diebus passionis suæ. Sexta enim feria passus est, Sabbato quievit in sepulcro, Dominico autem die resurrexit a morte. Præsens etenim vita nobis adhuc sexta est feria, quia e in doloribus ducimur, et 1342 in angustiis cruciatur. Sed Sabbato quasi in sepulcro quiescimus, quia requiem animæ post corpus invenimus. Dominico vero die, videlicet a passione tertio, a conditione ut diximus octavo, jam corpore a morte resurgimus, et in gloria animæ etiam eum carne gaudebimus. Quod ergo mire Salvator noster fecit in se, hoc veraciter signavit in nobis, ut nos et dolor in sexta, et requies in septima, et gloriæ excipiat in octava. Hinc per Salomonem dicitur: *Da partem septimam, necnon et octo, quia ignoras quid mali futurum sit super terram (Eccl. xi, 2)*. Partem etenim septem

simul et octo damus, quando sic ea quæ septem diebus evolvuntur disponimus, ut per hæc ad bona æterna veniamus; ut dum modo caute agitur, postmodum venientis tremendi iudicii ira devitetur. Octo itaque cubitis vestibulum mensuratur intrinsecus, quia per lucem quæ post septem dies sequitur, latitudo nobis æternitatis aperitur.

3. Sed nemo ad illam venit, nisi qui hic dilectionem Dei ac proximi devota mente tenuerit. Unde et subditur: *Et frontem ejus duobus cubitis*. Frons etenim portæ est bonum meritum vitæ præsentis. Sicut enim vestibulum intrinsecus æterna requies debet intelligi, ita per frontem portæ necesse est qualitatem visibilis vitæ signari. Frons ergo portæ duobus cubitis mensuratur, quia quisquis hic dilectionem Dei et proximi servare studuerit, ipse ad æternitatis atrium pertinget. Vita igitur nostra ut duobus cubitis sit mensurata, tendi quotidie per charitatem debet in amorem Dei simul et proximi. Non est enim charitas vera, si minus a duobus cubitis habet. Unde Moyses cum per colores vestium, electorum virtutes exprimeret, in ornamento pontificis his tinctum coccum jubet adhiberi (Exod. xxviii, 5). Quid namque per coccum nisi charitas designatur; quæ semper per flammam amoris accenditur? Sed coccus bis tingitur, quando non solum ex amore Dei, sed etiam proximi nostra charitas inflammatur. Nam quisquis sic amat Deum, ut commissi sibi proximi curam reliquat, adhuc in eo coccus semel tinctus est. Et quisquis sic amat proximum, ut imminuat desiderium quo flagrare debet ad Deum, non est adhuc in eo color tincturæ geminatus. Debemus ergo et amare eos cum quibus vivimus, et ad illam totis desiderijs anhelare in quo veraciter vivamus. Ecce etenim ad fidem atque ad audiendum verbum omnipotentis Domini nos qui religioso induti habite videmur, ex diversa mundi qualitate convenimus, atque ex dissimilibus iniquitatibus in sanctæ Ecclesiæ concordiam congregati sumus, ita ut jam præter factum esse videatur quod de promissione Ecclesiæ per Isaiam dicitur: *Habitabit lupus cum agno, et pardus cum hædo accubabit (Isai. xi, 6)*. Nam per sanctæ charitatis viscera 1343 lupus cum agno habitat, quia hi qui in sæculo raptores fuerunt cum mansuetis ac mitibus in pace conquiescant. Et pardus cum hædo accubabat, quia is qui peccatorum suorum maculis varius fuit, cum eo qui se despicit et peccatorem fatetur humiliari consentit. Ubi et subditur: *Vitulus et leo et ovis simul morabuntur (Isai. xi, 6)*, quia is qui per contritum cor ad quotidianum se Deo sacrificium præparat, et alius qui tanquam leo ex crudelitate severiter sæviebat, et alter qui velut ovis in innocentia suæ simplicitate perdurat, in caulis sanctæ Ecclesiæ convenerunt. Ecce qualis est charitas, quæ diversitates mentium accendit, concremat, conflat, et quasi

a Val. Cl. *angustæ viæ*.

b Ebroic., *felicitatis*.

c Vatic. cum superior. Ed., *recipere..... gaudia æterna*. Favet Ms. Laud.

d No in., *corruptio in furore et in ira est*.

e Rothomag., et Lyr., *in laboribus*.

f Edidit omnes, *da partes; infra, partes etenim septem*. Sequimur unanimem Mss. consensum, cui favet Vulgata cum aliis versionibus et ipso textu Hebr. Sensus est: *da partem, seu portionem, illis septem*.

in unam auri speciem reformat. Sed in eo quod se electi sic amant, ad illum necesse est ut festinent, quem æterno gaudio in cœlis videre mereantur. Unus est etenim Dominus ac Redemptor noster, qui et hic electorum suorum corda ad unanimitatem ligat, et ad supernum amorem per interna desideria semper stimulat. Unde et illic subditur: *Et puer parvulus minabit eos* (*Ibid.*). Quis iste est puer parvulus, nisi de quo scriptum est: *Puer natus est nobis, filius datus est nobis* (*Ibid.*, ix, 6)? Qui simul habitantes minat, quia ne in terrenis rebus corda nostra inhæreant, hæc per internum desiderium quotidie inflammat. Et hoc ipsum ejus minare est ad suum nos amorem incessanter accendere, ne cum nos vicissim diligimus, mente in hoc exsilio remaneamus, ne quies hujus vitæ sic placeat, ut ad oblivionem patriæ perducatur, ne delectata mens prosperis torpeat. ^a Unde et donis suis flagella permiscet, ut nobis omne quod nos in sæculo delectabat amarescat, et illud incendium surgat in animo quod nos semper ad cœleste desiderium ^b inquietet, excitet, atque, ut ita dicam, delectabiliter mordeat, suaviter cruciet, hilariter contristet. Puer ergo nos parvulus minat, quia is qui paulo minus quam angeli minoratus est per charitatem quam nobis tribuit, in hoc nos mundo mentem figere non permittit. Bis tinctus itaque in nobis coccus est, si et hic proximos nostros sicut nos diligimus, et ad auctorem omnium cum ipsis quos diligimus festinamus. Si igitur vita nostra de perfecta charitate bis tingitur, frons in nobis portæ duobus cubitis mensuratur. Sive igitur doctor, seu sacrum eloquium, vel certe fides portæ nomine signetur, in mensura utriusque cubiti charitas non inconvenienter accipitur, quam ille vere prædicat qui Dei ac proximi amorem docet; et ipsa est certa scientia, quam charitas ædificat; et fides robusta est, quæ se in dilectione Dei ac proximi exercet. Sequitur:

VERS. 10. — *Porro thalami portæ ad viam Orientalem, tres hinc, et tres inde, et mensura una trium.*

4. Quid thalami, quid via Orientalis designet, jam superius diximus (*Hom. 3, n. 8 et seqq.*), nec replicare ea latius necessarium putamus. Sed quærendum nobis est quid est quod dicitur, *Tres hinc, et tres inde*. Thalami quippe juxta viam Orientalem sunt corda ferventium in amore Dei. Et sive hi qui electi in testamento veteri fuerunt, sive qui in testamento novo secuti sunt, nimirum constat quia omnes ex amore Trinitatis accensi sunt. Neque enim vere Deum diligerent, si ejusdem Trinitatis, quæ Deus est, gratiam non accepissent. Juxta viam ergo **1344** Orientalem tres hinc et tres inde sunt thalami, quia dum inter veteres et novos patres Dominus incarnari dignatus est, quasi in medio thalamos via Orientalis apparuit, qui thalami ad veram virtutum speciem in Trinitatis sunt cognitione decorati. Sin vero ad virtutes electorum eundem numerum referamus,

^a Ebroic. et Val. Cl., unde et Dominus suis.

^b Laud. et Longip., inquietet et excitet, atque. In omnibus Excusis, in quiete excitet, atque, reluctantibus Mss.

A tres sunt virtutes, sine quibus is qui aliquid operari jam potest, salvari non potest, videlicet fides, spes, charitas. Et quia eadem fides, spes, et charitas in antiquis patribus e quæ in novis doctoribus fuit, juxta Orientalem viam tres hinc, et tres inde thalami describuntur.

5. Vel certe quia tres patrum veterum distinctiones fuerunt, tres quoque novorum sub gratia sequuntur. Vetus quippe populus habuit patres ante legem, ac deinde in lege, et postmodum prophetas. In novo autem populo prius Hebræorum primitiæ crediderunt, postmodum plenitudo gentium in fide secuta est, ac deinde in fine sæculi Hebræorum reliquiæ salvantur (*Rom. ix, 27*). Quia ergo incarnatio Domini et ex superiori parte patres ante legem, patres in lege, atque ad extremum prophetas habuit, et ex posteriore fideles ex Hebræis, fideles ex gentibus, ac postmodum Hebræorum reliquias colliget, Orientalis via tres hinc et tres inde thalamos habere memoratur. Sed hoc quoque non inconvenienter accipimus, si tres esse fidelium ordines dicamus. Sive namque in veteri, seu in novo testamento, alius est ordo prædicantium, alius continentium, atque alius bonorum conjugum. Unde et idem propheta in superiori parte tres viros liberatos vidit: Noe, Daniel et Job (*Ezech. xiv, 14*); in quibus videlicet tribus prædicatores, continentes et conjugati signati sunt. Nam Noe arcam in undis rexit, atque ideo figuram rectorum tenuit (*Genes. vii, 1, 2, seq.*). Daniel in aula regia abstinentiæ deditus fuit, et ideo vitam continentium signavit (*Dan. i, 16*). Job vero in conjugio positus, et curam domus propriæ exercens, placuit Deo, per quem digne bonorum conjugum ordo figuratur (*Job. i, 8*). Quia ergo etiam ante Mediatoris adventum, et prædicatores, et continentes, ac boni conjugati fuerunt, qui eundem ejus adventum præstolati sunt, et magna hunc siti desiderii videre cupierunt, et postmodum prædicatores, et continentes, ac boni conjugati, sicut cernimus, existunt, qui Redemptorem nostrum non jam desiderant incarnandum, sed in majestatis suæ gloria contemplandum, Orientalis via tres hinc, et tres inde thalamos habet, juxta Psalmistæ vocem, qui de eadem via, videlicet Redemptore nostro, dicit: *In circuitu ejus d tabernacula ejus* (*Psal. xvii, 12*).

D 6. Sed pensandum nobis est sollicita intentione quod dicitur, quia *mensura una trium*. Cum enim longe sit a continentibus et tacentibus excellentia prædicatorum, et valde a conjugatis distet eminentia continentium, quid est quod una mensura dicitur trium? Conjugati quippe quamvis et bene agant, et omnipotentem Deum videre desiderent, domesticis tamen curis occupantur, et necessitate cogente, in utroque mentem dividunt. Continentes autem ab hujus mundi actione remoti sunt, et voluptatem carnis etiam a licito conjugio restringunt, nulla conju-

^c Laud., atque in novis doctoribus.

^d Editi, tabernaculum.

^e Plur. Mss., occupatione.

gis, **1345** nulla filiorum cura, nullis noxiis ac difficilibus rei familiaris cogitationibus * implicantur. Prædicatores vero non solum se a vitiis coercent, sed etiam alios peccare prohibent, ad fidem ducunt, in studio bonæ conversationis instruunt. Quomodo ergo una eorum mensura est, quorum vitæ æqualitas una non est? Sed mensura una trium est, quia etsi in eis meritorum magna est diversitas, tamen distantia in fide in qua tenduntur non est. Nam eadem fides quæ istos solidat in maximis, illorum infirmitatem continet in parvis. Vel certe trium una mensura est, quia in retributione ultima quamvis eadem dignitas omnibus non sit, una tamen erit omnibus vita beatitudinis. Unde et per semetipsum Dominus dicit: *In domo Patris mei mansiones multæ sunt* (Joan. xiv, 2). Sed tamen qui in vineam ducti sunt, quamvis diversis horis venerint, unum denarium perceperunt (Matth. xx, 9). Qua itaque ratione convenient mansiones multæ cum uno denario, nisi quia diversæ quidem beatorum civium dignitates erunt, sed tamen una quies æternæ retributionis? Nam etsi dispar erit meritum singulorum, non erit diversitas gaudiorum, quia etsi alter minus atque alius amplius exultat, omnes tamen unum gaudium de conditoris sui visione lætificat.

7. Hoc quoque est, sive de veteribus, seu de novis patribus sentiendum, quia Orientalis via cum tres hinc et tres inde thalamos habeat, mensura una trium est, quoniam ipsa fides atque ipsum meritum tenuit corda præcedentium quæ replevit corda sequentium sub testamento novo positorum, sicut et per Paulum dicitur: *Habentes autem eundem spiritum fidei, sicut scriptum est: Credidi, propter quod locutus sum* (Psal. cxv, 1): *et nos credimus, propter quod et loquimur* (II Cor. iv, 13). Spiritales quippe illi patres omnipotentem Deum Trinitatem ita esse crediderunt, sicut eandem Trinitatem novi patres aperte locuti sunt. Isaias namque audivit angelica ægmina in cælo clamantia: *Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus sabaoth* (Isai. vi, 3). Ut enim personarum trinitas monstraretur, tertio sanctus dicitur; sed ut una esse substantia Trinitatis appareat, non Domini sabaoth, sed Dominus Deus sabaoth esse perhibetur. Quod David quoque similiter sentiens, ait: *Benedicat nos Deus, Deus noster, benedicat nos Deus* (Psal. lxxvi, 8). Qui cum tertio dixisset Deum, ut unum esse hunc ostenderet, subdidit: *Et metuant eum omnes fines terræ*. Paulus quoque loquitur dicens: *Quoniam lex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia* (Rom. xi, 56). Ex ipso, videlicet ex Patre; per ipsum, per Filium; in ipso autem, in Spiritu sancto. Qui cum ipsum tertio dixisset, adjunxit: *Ipsi gloria in sæcula sæculorum. Amen* (Ibid.). Qui enim non dixit, ipsis, sed ipsi, dicendo ter ipsum, ^b distinxit personas, et subjungendø *Ipsi gloria*, non divisit substantiam. Quia itaque una est veterum ac

novorum patrum fides, recte thalamos describitur mensura una trium. Quod verbis aliis replicatur cum subditur:

IBID. — *Et mensura una frontium ex utraque parte.*

8. Ex utraque enim parte est una mensura frontium, quia patres nostri vel prius a veteri, vel nunc a novo testamento venientes, in una Mediatoris fide conveniunt. Qui pro eo quod charitate pleni sunt, **1346** carnem suam abstinencia edomant, corda audientium prædicationis lumine illustant, signa faciunt, virtutes operantur, per hoc quod eorum bona nobis foris innotescunt, non immerito hujus cælestis ædificii frontes vocantur. Omne enim quod nunc in aperto ostenditur, frons est, ut illud sit vestibulum ædificii, quod nobis interius reservatur. Unde et sanctæ Ecclesiæ in Canticis canticorum dicitur: *Sicut cortex mali punici genæ tuæ, absque occultis tuis* (Cant. vi, 6). Genæ quippe sunt sanctæ Ecclesiæ spirituales patres, qui nunc in ea miraculis coruscant, et velut in ejus facie venerabiles apparent. Cum enim videmus multos mira agere, ventura prophetare, mundum perfecte relinquere, cælestibus desideriis ardere, sicut cortex mali punici sanctæ Ecclesiæ genæ rubent. Sed quid istud est omne quod miramur in illius rei comparatione de qua scriptum est: *Quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se* (I Cor. ii, 9; Isai. lxxiv, 4)? Bene ergo, cum miraretur genas Ecclesiæ, subdidit: *Absque occultis tuis* (Cant. vi, 6). Ac si aperte diceretur: Ea quidem quæ in te non latent magna sunt, sed illa ^c valde ineffabilia, quæ latent. Sequitur:

VERS. 11. — *Et mensus est latitudinem liminis portæ decem cubitorum, et longitudinem portæ tredecim cubitorum.*

9. Multa superius de portæ significatione jam diximus, sed unum tenere aliquid debemus per quod possit et cætera lectoris prudentia penetrare. Dictum quippe est per portam Scripturam sacram posse figurari. Sed hoc nobis modo laboriose discutiendum est, cur latitudo liminis portæ decem cubitis, et longitudo portæ tredecim mensuratur. Hoc autem loco longitudo portæ altitudo dicitur, sicut nos longæ staturæ dicimus quem altum videmus. Nam longitudo portæ dici in transversum non potest, cujus latitudo ^d per decem cubitos demonstratur. Quid ergo latitudo liminis portæ, nisi lex testamenti veteris fuit, et longitudo portæ, nisi gratia testamenti novi? Quia videlicet Scriptura sacra dum per testamentum vetus crimina operum compescuit, dari decimas præcepit (Deut. xii, 6), quasi per mandata humilia in liminis latitudine jacuit. Sed dum per testamentum novum cogitationes pravæ coercuit, derelinqui omnia, et pro Deo vitam corporis jussit

^a Ebroic. et Lyran., occupantur.

^b In Eeditis, distinxit per personas, ⁴ ubi per rejunat.

^c Vatic. et Gussany., inestimabilia.

^d Laud., per decem cubita.

cum præsentī sæculo despici (*Matth.* xv, 19; *A Marc.* vii, 21; *Luc.* ix, 24), quasi porta nostra in longitudinis altitudinem surrexit. Minora quippe præcepta Israelitico populo per legem data sunt; unde et eidem populo Moyses in campo locutus est (*Exod.* xix, 7, *seq.*). Altiora Dominus sanctis apostolis dedit, unde et eos de mandatis vitæ in monte docuit. Dum vero Redemptor noster per Evangelium dicit: *Nolite putare quoniam veni solvere legem aut prophetas; non veni solvere, sed adimplere* (*Matth.* v, 17). Adimplere enim venerat legem qui legis justitiæ gratiam addidit, ut quod illa jubebat in minimis, ipse perfici adjuvaret in summis, et quod illa coercebat ab opere, ipse rescicaret a corde. Intellecta ergo lex, quæ in latitudine jacuit, in altitudinem surrexit. Ipsa enim Dei cognitio quæ apud illam in spiritalibus patribus fuit, nota omni Hebræorum populo non fuit. Nam omnipotentem Deum, sanctam videlicet Trinitatem, cum prophetæ prædicarent, 1347 populus ignorabat; solum Decalogum tenebat in lege, fidem Trinitatis nesciens. Mensuratur ergo latitudo liminis portæ decem cubitis, quia durus ille populus, b subtilitatem fidei ignorans, mandatis serviebat Decalogi. Mensuratur vero longitudo portæ tredecim cubitis, quia per testamentum novum in corde fidelis populi super mandata Decalogi, quæ verius custodit, c cognitio Trinitatis crevit. Et eo mandata legis perficit, quo Trinitatem esse omnipotentem Dominum credit.

10. Ubi et quæri rationabiliter potest cur istam C latitudinem liminis portæ, quam superius dixerat uno calamo mensurari, inferius subjunctum quod decem cubitis mensuretur, ac deinde subditur quod longitudo portæ tredecim sit cubitis mensurata. Unus etenim calamus, sicut jam sæpe dictum est, sex cubitos habet et palmum, decem vero cubiti jam mensuram suam super calamum tenent, tredecim vero amplius quam decem. Quid est ergo quod prius uno calamo limen portæ, postmodum latitudo ejus decem cubitis, ad extremum quoque longitudo portæ tredecim mensuratur, nisi quod sancti patres, quos per sanctam Scripturam ante legem fuisse cognoscimus, unum quidem omnipotentem Deum, sanctam videlicet Trinitatem esse noverunt, sed eandem Trinitatem quam cognoverunt aperte minime prædicaverunt? Qui ejus jussionibus obediētes, et vitæ munditiæ conservantes, quasi in sex cubitis calami habuerunt perfectionem operis, et sæpe angelos videntes habuerunt palmum contemplationis. Data autem lege, rudis ille Hebræorum populus mandata

Decalogi servare conatus est, sed tamen de cognitione sanctæ Trinitatis eruditus non est. Et quamvis hanc spiritalis patres perfecte cognovissent, multitudo tamen magna Synagogæ nec invenire mysterium Trinitatis potuit, nec querere d scivit.

11. Superveniente autem gratia per testamentum novum, omnis fidelis populus unum Deum Trinitatem esse cognovit, et virtutem Decalogi in ejus agnitione complevit. Prius ergo limen portæ mensuratur calamo uno, postmodum latitudo ejus cubitis decem, atque ad extremum longitudo portæ cubitis tredecim, quia et sanctis patribus ante legem activa et contemplativa vita non defuit, et sub legis Decalogo populus d divinæ substantiæ mysterium nesciens, in mandatorum latitudine servivit. Et nunc sub gratia, custoditis verius Decalogi præceptis, omnis qui ad fidem venerit sanctæ Trinitatis mysterium cognoscit.

12. Qua in re hoc quoque nobis sciendum est quia et per incrementa temporum crevit scientia spiritalium patrum. Plus namque Moyses quam Abraham, plus prophetæ quam Moyses, plus apostoli quam prophetæ in omnipotentis Dei scientia eruditi sunt. Fallor si hæc ipsa Scriptura non loquitur: *Pertransibunt, inquit, plurimi, et multiplex erit scientia* (*Dan.* xii, 4). Sed hæc eadem quæ de Abraham, Moysæ, prophetis et apostolis diximus, ex ejusdem Scripturæ 1348 verbis, si possumus, ostendamus. Quis enim nesciat quia Abraham cum Deo locutus est (*Genes.* xii, *seq.*)? et tamen ad Moysen Dominus dicit: *Ego sum Deus Abraham, Deus Isaac, et Deus Jacob, et nomen meum Adonai non indicari eis* (*Exod.* vi, 3; *Ibid.*, iii, 6)? Ecce plus Moysi quam Abraham innotuerat, qui illud de se Moysi indicat quod se Abraham non indicasse narrabat. Sed videamus si prophetæ plus quam Moyses divinam scientiam apprehendere potuerunt. Certe Psalmista dicit: *Quomodo dilexi legem tuam, Domine? tota die meditatio mea est* (*Psal.* cxviii, 97). Atque subjunctum: *Super omnes docentes me intellexi; quia testimonia tua meditatio mea est* (*Ibid.*, 99). Et iterum: *Super seniores intellexi* (*Ibid.*, 100). Quis ergo legem meditari se memorat, et super omnes docentes se ac super seniores intellexisse testatur, quia divinam scientiam plus quam Moyses acceperat manifestat. Quomodo autem ostensuri sumus quia plus sancti apostoli edocti sunt quam prophetæ? Certe Veritas dicit: *Multi reges et prophetæ voluerunt videre quæ videtis, et audire quæ audistis, sed non viderunt* (*Luc.* x, 24). Plus ergo quam prophetæ de divina scientia noverunt, quia quod illi solo spiritu viderunt, isti etiam corporaliter

^a Editi omnes, tenebat in fide legem Trinitatis, adversantibus Mss. Anglic., Norm., etc., imo ipso sensu.

^b Val. Cl. cum Norm., sublimitatem.

^c Ebroic., cognitionem Trinitatis credit.

^d Val. Cl., studuit.

^e Sue-s., divinæ cognitionis. Porro quod hic sanctus Doctor div. substantiæ mysterium appellat, Trinitas est quam sic revelatam patriarchis supra do-

cuit, num. 7, ut tamen a populo Judaico ignoraretur. Vide num. 9 sup. et 10. seq. Hinc, quando num. 4 ait omnes electos etiam veteris test. ex amore Trinitatis accensus esse, explicandus est de gratia utrisque electis, per Trinitatem, etsi non explicitè cognitam ab omnibus, coacta, ut amore ferverent. Patet sancti Doctoris mens ex verbis immediate sequentibus; neque enim vere Deum diligere, si eisdem Trinitatis quæ Deus est, gratiam non accepissent.

viderunt. Impleta itaque est ea, quam superius diximus, D'nielis sententia: *Quia pertransibunt plurimi, et multiplex erit scientia (Dan. xii, 4)*. Mensura ergo calami, qui est sex cubitorum et palmi, ducatur ad cubitos decem; et mensura decem cubitorum ad extremum surgat in tredecim, quia quanto mundus ad extremitatem ducitur, tanto nobis æternæ scientiæ aditus largius aperitur. Sequitur:

VERS. 12. — *Et marginem ante thalamos cubiti unius.*

13. Sicut sæpe diximus, thalami corda electorum sunt, omnipotentis Dei amore ferventia. Quid ergo per marginem ante thalamos, nisi fides exprimitur? quia nisi prius ipsa teneatur, nullo modo ad spiritalem amorem pertingitur. Non enim charitas fidem, sed fides charitatem præcedit. Nemo enim potest amare quod non crediderit. Margo itaque est ante thalamos, fides ante ardorem charitatis, quia, sicut dictum est, nisi ea quæ audis credideris, ad amorem eorum quæ audieris nullatenus inflamaberis. Sed margo ante thalamos cubiti unius est, quia tunc fides corda audientium in amore Deo copulat, quando per errores et schismata divisa non est, sed in unitate perdurat, ut videlicet margo unius cubiti audientis animum ad thalamum perducatur, quia cælestis sponsi speciem quam hic prædicat postmodum in cælestibus demonstrat. Ubi et bene subditur:

Ibid. — *Et cubitus unus^b finis utrinque.*

14. Utrinque autem dicitur, ac si dicatur utrique, scilicet limini et portæ. Per latitudinem quippe liminis et longitudinem portæ vetus ac novum testamentum diximus designari. Ad extremum vero additur quod cubitus unus sit finis utrinque, quia videlicet et testamentum vetus unum nobis Mediatorem Dei et hominum constituit, et testamentum novum eundem nobis **1349** nuntiat in æterna claritate venturum, quem jam pro nobis cognovimus incarnatum. Cubitus ergo unus^a finis utrorumque est, quia et quem lex prædixit in carne apparuit, et ipse quem nunc Testamentum Novum loquitur, in gloria majestatis apparebit. Et tunc utrorumque finis erit, cum visus in divinitatis suæ potentia, omnia quæ sunt prædicta compleverit. Scriptum namque est: *Finis legis Christus ad justitiam credenti (Rom. x, 4)*. Finis videlicet, non qui consumit, sed qui perficit. Tunc etenim legem perfecit, cum, sicut lex prædixerat, incarnatus apparuit. Sed adhuc de eius judicio multa Novum Testamentum loquitur, adhuc multa de regno illius narrat, quæ nondum videmus impleta. Ecce quotidie Evangelium legitur, ventura vita prædicatur. Tunc ergo erit et novi testamenti finis, cum ea quæ de se promisit Dominus compleverit.

15. Finitur vero testamentum novum, quia per-

^a Excusi, *cælestis spiritus*. Quibus contradicunt omnes Mss. nostri.

^b Laud. et Longip., *finis utrumque. Utrumque autem*. Fortasse, *utrumque*, pro *utrorumque*, ut in

ficietur. Nam cum ipse de quo loquitur visus fuerit, ejusdem testamenti verba cessabunt. Unde et sanctæ Ecclesiæ veri luminis diem quasi tempus vernale præstolanti, sponsi vocem dicitur: *Surgas, propeta, amica mea, columba mea, formosa mea, et veni. Jam enim hiems transit, imber abiit et recessit, flores apparuerunt in terra (Cant. ii, 10, 11)*. Sive enim sancta Ecclesia, seu unaquæque electa anima, cælesti sponso est amica per amorem, columba per spiritum, formosa per morum pulchritudinem. Quæ cum jam de corruptione carnis educitur, ei procul dubio hiems transit, quia præsentis vitæ torpor abscedit. Imber quoque abit et recedit, quia cum ad contemplandum in sua substantia omnipotentem Deum educitur, jam verborum guttæ necessariæ non erunt, ut pluvia debeat prædicationis infundi. Nam quod minus audire potuit, amplius videbit. Tunc apparent flores in terra, quia cum de æternæ beatitudinis vita quedam suavitatis primordia prægustare anima cœperit, quasi jam in floribus odoratur exiens, quod postquam egressa fuerit, in fructu uberius habebit. Unde et illic subditur: *Tempus putationis advenit (Ibid., ii, 12)*. In putatione quippe sarmenta sterilia reciduntur, ut ea quæ prævalent uberius fructum ferant. Nostræ itaque putationis tempus tunc advenit quando infructuosam ac noxiam corruptionem carnis deserimus, ut ad fructum animæ pervenire valeamus. Qui fructus nobis erit uberrimus, visio unius. Cubitus ergo unus est finis utrinque, quia unus est ille qui dixit: *Singulariter sum ego donec transeam (Psal. cxi, 40)*. Qui solus cum Patre et sancto Spiritu præsidet in cælo, sicut passer unicus in ædificio (Psal. ci, 8). Quemadmodum implevit legem per mysterium incarnationis et perfectæ humanitatis suæ, ita testamenti novi promissa impleturus est per ostensam gloriam claritatis suæ.

16. Hunc unum nobis cubitum mensura quoque arcæ locuta est. Arca enim, quæ trecentis cubitis fieri in longitudine jussa est, sexaginta vero in latitudine, triginta autem in altitudine (Genes. vi, 15), in uno est cubito consummata. Quid enim per arcam nisi sancta Ecclesia figuratur, quæ inferius ampla est, superius angusta? Quæ a trecentis, et sexaginta, ac triginta cubitis ad unum cubitum colligitur, quia ab ea latitudine quam sancta Ecclesia in membris suis adhuc infirmantibus habet **1350** paulisper angustata, et in altum proficiens, ad unum tendit. Ipsa enim ratio exigit ut credamus quod in illa arcæ latitudine omnes bestię, cuncta quadrupedia atque reptilia in inferioribus fuerunt, homines atque volatilia nimirum in superioribus. Juxta superiorem etenim partem fenestra fuit in latere, de qua corvum et columbam dimisit homo, ut si jam diluvii transissent aquæ, cognosceret. Et quia arca eadem in uno fuit cubito consummata, homines et volatilia juxta cubi-

Excusis.

^c In plur. Norm. et al., pro *utrorumque*, legitur *utrinque*, hic et infra.

tum fuerunt. Recte itaque per arcam universa Ecclesia designatur, quæ adhuc in multis suis carnalibus lata est, in paucis spiritalibus angusta. Et quia ad unum hominem, qui est sine peccato, colligitur, quasi in uno cubito consummatur.

17. Videmus etenim multos intra ejusdem sanctæ Ecclesiæ sinum in superbia erigi, in carnis voluptate dissolvi, acquirendis terrenis rebus inhicere, imperante avaritia maria transire, deservire iracundiæ, jurgiis vacare, proximos quos prævalent lædere. Sed quia eos adhuc sancta Ecclesia tolerat ut convertantur, quasi in arcæ latitudine deorsum bestię morantur. Videmus alios jam aliena non quærere, illatam injuriam æquanimitè portare, rebus propriis esse contentos, humiliter vivere. Sed quia isti jam pauci sunt, angustatur arca. Alios autem conspicimus etiam possessa relinquere, nullum terrenis rebus studium dare, inimicos diligere, carnem a cunctis voluptatibus domare, motus omnes sub rationis judicio premere, per cœlestè desiderium contemplationis penna sublevari. Sed quia tales quique valde rari sunt, jam arca juxta cubitum ducitur, ubi homines et volatilia continentur. Quæratur tamen si quis in eis esse valeat sine peccato, et nullus invenitur. Quis itaque homo sine peccato est, nisi ille qui in peccatis conceptus non est? In uno ergo cubito consummatur arca, quia unus est auctor et Redemptor sanctæ Ecclesiæ sine peccato, ad quem et per quem omnes proficiunt, qui se esse peccatores noverunt. Dicatur itaque de limine et porta: *Et cubitus unus, finis utrinque*, quia cum unus Mediator Dei et hominum homo Christus Jesus in majestate sua apparuerit, omnia utriusque testamenti quæ prædicta et promissa sunt complebit.

18. Siu vero utraque hoc loco marginem ac thalamos memorat, neque hoc ab hac sententia abhorret, quia cum majestas Redemptoris nostri nobis fuerit ostensa, finitur fides, cum jam cœperit videre homo quod credidit. Et ad finem suum perveniunt thalami, quia corda fidelium incomparabiliter longe quam modo sunt, in amore illius perficiuntur. Cubitus ergo unus finis utrinque est, quia unius Domini et Salvatoris visio in electis suis fidem finit, et charitatem perficit.

19. Considerare libet qui nos sumus qui ista tractamus. Certe ex gentibus venimus, certe parentes nostri lignorum ac lapidum cultores fuerunt. Unde ergo hoc nobis, ut ea quæ nunc usque^b Hebræi nesciunt Ezechielis prophetæ tam profunda mysteria rimemur? Agamus ergo gratias uni, qui cuncta quæ de eo in sacro eloquio scripta sunt opere implevit, ut quæ intelligi audita non poterant, visa panderentur. Ibi quippe incarnatio, ibi passio, ibi mors, ibi resurrectio, ibi **1351** ascensio illius continetur. Sed quis nostrum hæc audita crederet, nisi facta cognovisset?

^a Ita omnes Mss. a quibus Excusi recedentes habent, in arca juxta cubitum ducuntur.

^b Obscuritatem Ezechielis prophetæ, maxime in visione hic explicata, fatentur Hebræi, ut in præfa-

A Signatum ergo librum, sicut in Joannis Apocalypsi legitur (Apoc. v, 3, 5), quem aperire et legere nemo poterat, leo de tribu Juda aperuit, quia omnia ejus nobis mysteria in sua passione ac resurrectione patefecit. Et per hoc quod infirmitatis nostræ mala pertulit, suæ nobis potentiæ et claritatis bona monstravit.

20. Caro enim factus est, ut nos spiritales faceret; benigne inclinatus est, ut levaret; exiit, ut introduceret; visibilis apparuit, ut invisibilia monstraret; flagella pertulit, ut sanaret; opprobria et irrisiones sustinuit, ut ab opprobrio æterno liberaret; mortuus est, ut vivificaret. Agamus ergo gratias vivificanti et mortuo, et ideo amplius vivificanti, quia mortuo. Unde bene salutem nostram, et passionem illius Isaias contemplatus ait: *Ut faciat opus suum, alienum opus ejus; ut operetur opus suum, peregrinum est opus ejus ab eo* (Isai. xxviii, 21). Opus etenim Dei est animas quas creavit colligere, et ad æternæ lucis gaudia revocare. Flagellari autem **1352** atque sputis illini, crucifigi, mori, atque sepeliri, non hoc in sua substantia opus Dei est, sed opus hominis peccatoris, qui hæc omnia meruit^d per peccatum. Sed peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum (1 Petr. ii, 24). Et qui in natura sua manet semper incomprehensibilis, in natura nostra comprehendi dignatus est ac flagellari, quia nisi ea quæ erant infirmitatis nostræ susciperet, nunquam nos ad suæ fortitudinis potentiam sublevaret. Ut ergo faciat opus suum, alienum opus ejus; et ut operetur opus suum, peregrinum est opus ejus ab eo, quia incarnatus Deus, ut nos ad suam justitiam colligeret, dignatus est pro nobis tanquam peccator homo vapulare. Et alienum opus fecit ut faceret proprium, quia per hoc quod infirmis mala nostra sustinuit, nos qui creatura illius sumus, ad fortitudinis suæ gloriam perduxit, in qua vivit et regnat cum Deo Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA V.

Ab extrema duodecimi versus parte ad decimum septimum, Ezechielis cap. quadragesimum exponitur, ac de contemplatione præsertim disseritur.

1351 1. Memoratis superius thalamis, propheta subjungit, quia thalami sex cubitorum erant hinc et inde. Qua in re magna nobis quæstio generatur, cur superius thalamum uno calamo mensuratum dixit, quem videlicet calamum sex cubitos et palmum habere perhibuit, atque inferius thalamos sex solummodo dicit cubitis mensurari. Si enim non calamo, sed sex cubitis mesurantur, palmus deest, qui superius in mensura calami dicebatur adesse. Sed si thalami sunt sensus atque cogitationes fidelium, in quibus castæ animæ conditori suo in amore junguntur, et per sex cubitos perfecta operatio, per palmum vero

tione attigimus, num. 2.

^c Ita melius Mss. quam Editi, qui habent illiniri.

^d Val. Cl. cum Norw., pro peccato.

inchoatio contemplationis exprimitur, sanctæ universalis Ecclesiæ debemus membra conspiciere, et citius invenimus quia sunt in ea thalami uno calamo, et sunt alii sex tantummodo cubitis mensurati. Nam fideles quidam in illa omnipotentem Deum ita amant, ut et in opere perfecti sint, et in contemplatione suspensi. Ili profecto calamus in mensura habent, quia et sex cubitos operationis, et palmum contemplationis possident. Quidam vero omnipotentem quidem Deum diligunt, et perfecte in bonis operibus exercentur, sed tamen contemplari ejus magnitudinem subtiliori intellectu nesciunt. Amant autem, sed investigare gaudia ejus claritatis ignorant. Hi itaque sex cubitos habent et palmum non habent, quia ei jam per amorem juncti sunt, sed ex contemplatione disjuncti. Qui tamen thalami post commemorationem cubiti unius hinc et inde esse referuntur, quia videlicet in amore **1352** auctoris ac Redemptoris nostri fideles animæ et ex Judaico populo et ex gentilitate conve-

2. Unde et idem Redemptor noster, cum, *Asellum sedens, Jerusalem tenderet*, sicut evangelista testatur, *multi vestimenta sua straverunt in via; alii autem frondes cædebant de arboribus, et sternebant in via; et qui præibant et qui sequebantur clamabant, dicentes: Hosanna, benedictus qui venit in nomine Domini (Marc. xi, 7, seq.)*. Salvator enim noster asellum sedens Jerusalem tendit, quando uniuscujusque ^a fidelis animam regens, videlicet jumentum suum, ad pacis intimæ visionem ducit. ^b Jumentum sedet etiam cum sanctæ Ecclesiæ universaliter præsidet, eamque in supernæ pacis desiderium accendit. Multi autem vestimenta sua in via sternunt, quia corpora sua per abstinentiam domant, ut ei iter ad mentem parent, vel exempla bona sequentibus præbeant. Alii autem ramos vel frondes de arboribus cædunt et sternunt in via, quia in doctrina veritatis verba atque sententias patrum ex eorum eloquio decerpunt, et hæc in via Dei ad auditoris animum venientes humili prædicatione submitunt. Quod indigni quoque et nos modo facimus. Nam cum patrum sententias in sermone exhortationis assumimus, frondes de arboribus cædimus, ut has in via Dei omnipotentis sternamus. Sed qui præibant et qui sequebantur clamabant: Hosanna. Præcessit quippe Judaicus populus, secutus est gentilis. Et quia omnes electi, sive qui in Judæa esse potuerunt, sive qui nunc in Ecclesia existunt, in Mediatorem Dei **1353** et hominum crediderunt et credunt, qui præeunt et qui sequuntur Hosanna clamant. Hosanna autem Latina lingua, salva nos dicitur. Ab ipso enim salutem et priores quæsierunt,

^a Vitiose vulgati omnes, *fidelis anima, regens*. Juxta quam lectionem anima non regitur a Christo, quod dicere seopus est sancti Doctoris, sed ipsa regit; sique ruit comparatio ducta a Christo super asinum sedente. Cæterum hic inodus loquendi, *sedens asellum*, Gregorio familiaris est. Restituimus hunc locum ex omnibus. Mss. nostris et Anglic.

^b Hujus phrasæ Gregorianæ jam meminimus in not. c (col. nobis 537 tom. LXXV), l. i Moral., n. 23. Quam

et præsentem quærunt; et benedictum qui venit in nomine Domini constituentur, quoniam una spes, una fides est præcedentium atque sequentium populorum. Nam ^c sicut illi expectata passione ac resurrectione ejus sanati sunt, ita nos præterita passione illius ac permanente in sæcula resurrectione salvamur. Quem enim priores nostri ex Judaico populo crediderunt atque amaverunt venturum, hunc nos et venisse credimus et amamus, ejusque desiderio accendimur, ut eum facie ad faciem contemplemur. Thalami ergo ejus hinc et inde sunt, quia eorda amantium fidem quæ in illo est et a priori parte sæculi et ab ultima complectuntur. Sequitur:

VERS. 13. — *Et mensus est portam a tecto thalami usque ad tectum ejus, latitudinem viginti et quinque cubitorum.*

3. Sæpe jam diximus, portam fidem, et per eandem fidem ipsum Dominum ac Redemptorem nostrum, Mediatorem Dei et hominum Jesum Christum posse signari, quia per fidem quæ in eo est introitus ad vitam patet. Sed etiam Scripturam sacram, quæ nobis eandem ipsam fidem in Redemptoris nostri intellectum aperit, non immerito portam accipimus, quia, ea ut oportet cognita, ad intelligenda invisibilia intramus. Si igitur hoc in loco, ut prædiximus, porta Scriptura accipitur, quærendum est quid per tectum thalami, quid per tectum portæ signetur. Sed habet thalamus tectum, quia aperta est mens amantium, et adhuc fervor amoris in occulto est. Habet quoque et porta tectum, quia Scriptura tota quidem propter nos scripta est, sed non tota intelligitur a nobis.

4. Multa quippe in illa ita aperte scripta sunt, ut pascant parvulos; quædam vero obscurioribus sententiis velantur, ut exerceant fortes, quatenus cum labore intellecta plus grata sint. Nonnulla autem ita in ea clausa sunt, ut dum ea non intelligimus, agnoscentes infirma nostræ cæcitatæ, ad humilitatem magis quam ad intelligentiam proficiamus. Sunt enim quædam quæ ita de cælestibus loquuntur, ut solis illis supernis civibus in patria sua persistentibus pateant, necdumque nobis peregrinantibus reserentur. Nam si quis ad urbem incognitam pergens multa de illa in via audiat, quædam quidem ex ratione colligit, quædam vero, quia necdum videt, nullo modo cognoscit; ipsi vero cives qui in ea sunt, et quæ de illa tacentur vident, et quæ de illa dicuntur intelligunt. Nos igitur in via adhuc sumus, multa de illa cælesti patria audimus, alia jam per spiritum et rationem intelligimus, quædam vero non intellecta veneramur. Unde et de eodem sacro eloquio scriptum

trita sit apud sanctum Doctorem, patet vel ex hoc loco, ubi ter adhibetur; nam supra legimus: *cum asellum sedens*, etc., et paulo post, *Salvator enim noster asellum sedens*.

^c Ebroic. et pl. Norm., quibus consentiunt omnes pene Editi, *sicut illorum (vel illius) peccata... sanata sunt*. Sequimur Longip., Val. Cl. et alios cum Gusanv. Favet antithesis passionis, etc., *expectata et præterita*.

quet : *Extendens caelum sicut pellem, qui legis in aquis superiora eius* (Psal. ciii, 2). Caelum quippe sicut pellis extenditur, quia per ora mortalium Scriptura sacra nobis in expositionibus explicatur. Sed sunt aquae in caelo, superiores videlicet multitudines, id est angelorum agmina, in quibus ejusdem caeli teguntur superiora, quia ea quae **1354** in sacro eloquio altiora et obscuriora sunt, angelicis solummodo spiritibus patent, et nobis adhuc incognita perdurant. Habet ergo thalamus tectum, quia nescit adhuc proximus quantum amatur a proximo. Porta quoque, id est sacrum eloquium habet tectum, quia necdum omnia penetrare intellecta possumus quae de caelestibus audimus.

5. Restat ergo ut in his quae intelligimus in profectu quotidie charitatis ambulemus. Et quamvis in nobis proximi quoque nostri non videant quantum diligantur a nobis, atque in sacro eloquio ea quae necdum intelligimus humiliter veneremur, in his tamen ad quae intelligendo pervenimus, dilatari per bonam operationem debemus. Unde et dicitur : *Et mensus est portam a tecto thalami, usque ad tectum ejus, latitudinem viginti et quinque cubitorum*. Quinque enim carnis sensibus praediti sumus, videlicet visu, gustu, olfactu, auditu atque tactu. Idem vero quinarium numerus, per semetipsum multiplicatus, ad vigesimum et quatuordecimum numerum surgit. Operari autem exterius quiddam de mandatis caelestibus sine istis corporeis quinque sensibus non valemus. His quippe officiis suis iudex animus interior praesidet, et quid exterius agere juste vel misericorditer possit, quasi eisdem officiis renuntiatis ac deservientibus agnoscit. Cum ergo timore omnipotentis Domini animus impletur, necesse est ut quinque nostri sensus nobis velut subjecta officia in bona operatione deserviant. Per quos cum aliquid agere misericorditer conperimus, plus se quotidie ipsa misericordia aperit, et quasi quidam sinus boni operis expandit. Quinque igitur sensus multiplicantur in se, dum hoc quod per ipsos agitur in bono quotidie opere per profectum multiplicatur. Unde et latitudo esse viginti et quinque cubitorum dicitur, quia timor, tenacia et pigredo, angustia est. Quisquis enim ideo indigenti dare panem metuit, ne sibi desit, adhuc in angustia timoris est. Quisquis ideo vestimentum argenti non porrigit, quia hoc solus habere concupiscit, adhuc tenaciae suae angustia coarctatur. Quisquis ideo bonum non agit, quia tepore animi ^a pigrescit, ipse eius torpor angustia est. Respicere autem inopem, exaudire precem, largiri stipem, praebere defensionem, atque pro ejusdem defensione pauperis adversantis cujuslibet inimicitias non timere, magna mentis latitudo est. Mensuretur ergo inter thalamum et portam ea quae interjacet latitudo, cubitis viginti et quinque, quia in exteriorum sensuum operatione

probatur et cognoscitur quae intrinsecus largitas bonitatis habeatur. ^b Nam quid jam de Scriptura sacra didiceris et quantum proximum tacitus aures, in latitudine boni operis ostendis.

6. Pateat itaque viginti et quinque cubitis ^c latitudo inter thalamum et portam, quia inter charitatem et scientiam testis est bona operatio. Quae si fortasse defuerit, profecto certum est nec cognovisse te Deum, nec diligere proximum; id est, nec portam sacri eloquii, nec amoris thalamum habere. Et notandum est quod a tecto thalami usque ad tectum portae dicitur mensuratur. Per ea enim quae nobis in sacra Scriptura cooperta sunt, **1355** nostra humilitas approbatur, quia quidquid in illa non intelligimus, non superbe reprehendere, sed venerari humiliter debemus. Unde et de Domino scriptum est : *Palpebrae ejus interrogant filios hominum* (Psal. x, 5). Palpebrae quippe ejus judicium sunt, quae aliquid nobis elidunt, et aliquid aperiunt. Quae aperiendo nos interrogant si intelligendo non extollimur. Claudendo nos interrogant si non despiciamus quae intelligere non valemus. Per ea autem quae de charitate nostra proximis nostris non loquimur, in conspectu Dei verius probamur. In quorundam enim ore charitas ficta est, in quorundam vero cordibus vera. Et saepe de charitate ostenditur quod non est, et non demonstratur quod est. Amorem itaque nostrum erga proximum plus bona operatio loquitur quam lingua, ut in ipso bono opere proximus noster amari se videat. Et cum tantum non possumus quantum volumus operari, omnipotenti Deo occulta ^d amoris nostri sufficient. A tecto ergo thalami usque ad tectum portae sit magna latitudo, ut ab oculis nostrae charitatis propter proximum usque ad humilitatem scientiae, et propter Deum, in quantum intelligimus et valemus, bona semper operemur.

7. Potest etiam porta ipse jam aditus regni caelestis intelligi. Habet nunc thalamus tectum, habet et porta tectum, quia et quanta sit nostra charitas in Deum et proximum, non cognoscitur, et quando de hoc saeculo ad aeternae vitae requiem introducatur ignoratur. Esse enim nobis conditor noster diem mortis nostrae incognitum voluit, ut, dum semper ignoratur, semper esse proximus credatur; et tanto quisque ferventior sit in operatione, quanto et incertus est de vocatione. Unde et latitudo viginti et quinque cubitorum a thalamo ad portam tenditur, quia per charitatem quam semel in Deo et proximo concepimus, usque ad ingressum regni debemus omne quod possumus multipliciter atque incessanter operari. A tecto itaque thalami usque ad tectum portae magna latitudo est, quia ex gratia qua inchoamus Deum diligere, usque ^e ad ipsam dilectionem quae nobis aditum regni caelestis aperit, debemus nosmetipsos in magna bonorum operum actione dilatare, adversa

^a Al., torpescit, ut in Editis legitur.

^b Norui. et al. a Gussanv. inspecti, nam quid dicam de Scriptura sacra. Quantum didiceris.

^c Laud., in latitudine.

^d Lyr., cordis nostri.

^e Suesa., ad ipsam vocationem.

patienter perpeti, ^a bona libenter impendere, ipsos **A** etiam quos patiuntur amare, habita tribuere, non habita non ambire, proximos sicut nosmetipsos diligere, eorum bona nostra credere, eorum mala quasi propria desistere. In tali ergo mente magna latitudo est, in qua angustia odiorum non est. Quam profecto latitudinem ex Dei et proximi amore concepimus, et per sacra mandata cognovimus. Nam et ipsos latitudinis viginti et quinque cubitos non inconvenienter intelligimus, si eos juxta sacrum eloquium discutere velimus. Sex enim cubitis mensuratos thalamos dixerat, et sexto die homo est conditus (*Genes. 1, 27*); eo quoque die Dominus perfecisse opera sua describitur. Unde etiam pro perfectione poni senarius numerus solet. Et quia omnem operationem bonam per quatuor sancti Evangelii libros **B** agnovimus, si sex quater ducimus, ad viginti et quatuor pervenimus. Cui monas additur, ^b quia unus est **1356** per quem bene omnes operantur. Viginti ergo et quinque cubitis latitudo hæc explicari debuit, quia omnis bona operatio per quatuor sancti Evangelii, ut diximus, libros agnoscitur, et in unius Dei cognitione et confessione completur. Sequitur :

Vers. 13. — Et ostium contra ostium.

8. Hoc loco *contra* non ad adversitatem ponitur, sed ad rectitudinem. Ostium enim *contra* ostium est cum recto itinere ab exteriori ad interiorem aditum pervenitur. In cognitione vero omnipotentis Dei primum ostium nostram fides est, secundum vero species illius, ad quam per fidem ambulando pervenimus. In hac etiam vita hanc ingredimur, ut ad illam **C** postmodum perducamur. Ostium ergo *contra* ostium est, quia per aditum fidei aperitur aditus visionis Dei. Si quis vero utraque hæc ostia in hac vita velit accipere, neque hæc a salubri intelligentia abhorret. Nam sæpe volumus omnipotentis Dei naturam invisibilem considerare, sed nequaquam valeamus; atque ipsis difficultatibus fatigata anima ^c ad semetipsam redit, sibi que de seipsa gradus ascensionis facit, ut primum semetipsam, si valet, consideret, et tum illam naturam que super ipsam est, in quantum potuerit, investiget. Sed mens nostra si in carnalibus imaginibus fuerit sparsa, nequaquam vel se vel animæ naturam considerare sufficit, quis per quot cogitationes ducitur, quasi per tot obstacula cæcatur.

9. Præmus ergo gradus est ut se ad se colligat, secundus ut videat qualis est collecta, tertius ut super semetipsam surgat, ^d ac se contemplationi auctoris invisibilis intendendo subiciat. Sed se ad se nullatenus colligit, nisi prius didicerit terrenarum atque celestium imaginum phantasmata ab oculis mentis compercere, quidquid de visu, quidquid de auditu,

^a In Edibus, *benigna impendere*, aut *benigna charitatis obsequia*.

^b Ita omnes Mss. nostri; cujus lectionis loco in Excensis legitur: *in uno semper Deo bene omnes operamur*.

^c Laud., *ad semetipsam recidit*.

^d Plur. Norm. et Val. Cl., *ac se in contemplatione, aut, in contemplationem*.

quidquid de odoratu, quidquid de tactu et gustu corporeæ cogitationi ejus occurrerit, respicere atque calcare, quatenus talem se querat intus, qualis s'ne letis est. Nam hæc quando cogitat, quasi quasdam umbras corporum introrsus versat. ^e Abigenda ergo sunt omnia manu discretionis ab oculis mentis, quatenus talem se anima consideret, qualis sub Deo super corpus creata est, ut a superiore vivificata, vivificet inferius quod administrat. Quæ et sic infusa est corpori, ut non per membrorum partes partibus sit divisa. Nam si in quolibet loco pars corporis percutitur, tota dolet. Miro autem modo una eademque vivificatione membris præsidens, cum ipsa per moturam non diversa sit, per corpus tamen agit diversa. Ipsa quippe est quæ per oculos videt, per aures audit, per nares odoratur, per os gustat, per membra omnia tangit, et tangendo leæ ab aspero discernit. Et cum tam diversa per se sensus operatur, non hæc diversa, sed una illa in qua creata est ratione disponit. Cum ergo seipsam sine imaginibus corporis cogitat anima, jam primum ostium intravit. Sed ab hoc ostio ad aliud tenditur, ut de natura Dei omnipotentis aliquid contempletur. Anima itaque in corpore vita est carnis, Deus vero qui vivificat omnia vita est animarum. Si igitur tantæ est magnitudinis, **1357** ut comprehendi non possit vita vivificata, quis intellectu comprehendere valeat quantæ majestatis sit vita vivificans? Sed hoc ipsum considerare atque discernere jam est aliquatenus intrare, quia ex sua æstimatione anima colligit quid de incircumscripto spiritu sentiat, ^f qui ea incomprehensibiliter regit quæ incomprehensibiliter creavit.

10. Conditor etenim noster longe incomparabiliter creaturæ suæ præsidet, et quædam operatur ut sint, nec tamen vivunt; quædam vero ut sint et vivant, nec tamen discernere aliquid de vita valeant; quædam autem ut sint, vivant, atque discernant. Et operatur unus omnia, sed in omnibus non divisus (*I Cor. xii, 6*). Est enim vere summus, et nunquam sibi dissimilis. Anima autem etsi per naturam sibi semetipsi diversa non est, per cogitationem tamen diversa est. Eo enim ^g momento et ictu quo de visu cogitat, de auditu cogitare obliviscitur; et eo momento et ictu quo de auditu vel gustu cogitat, de odoratu vel tactu cogitare non prævalet, quia per intentionem et oblivionem fit semper sibi semetipsi dissimilis, ut nunc hoc, nunc illud cogitatione teneat. Omnipotens autem Deus, quia sibi semetipsi dissimilis non est, ex virtute videt qua audit omnia, ex virtute creat qua judicat creata. Ejus ergo et videre simul omnia administrare est, ^h et administrare conspicere. Nec alia cogitatione justos adjuvat, atque alia injustos

^e *Iidem, abjicienda*.

^f Omnes Norm. cum Longip. et Val. Cl., *qui eam... regit, sc. animam; et infra, quam... creavit*. Legendum tamen videtur *ea, et quæ*, cum hic enumerentur omnia creaturarum genera.

^g Laud. et Longip., *momentis ictu*, quod repetitur inferius in Laud.

^h Ita optimo sensu Laud., Sues., Longip., Norm.

damnat, sed una eademque vi naturæ singularis sibi semper indissimilis dissimilia disponit. Cur autem hoc de potentia Creatoris admiremur, qui virtutis ejus vestigia et in creaturis conspicimus? Natura quippe luti et ceræ diversa est. Solis vero radius non est diversus, et tamen cum diversus non sit, diversa sunt quæ in luto operatur et cera, quia uno eodemque sui ignis calore lutum durat, et ceram liquat. Sed fortasse hoc in natura luti vel ceræ est, non in ipsa solis substantia, quæ in naturis diversis diversa videtur operari. Omnipotens autem Deus in semetipso habet sine immutatione mutabilia disponere, sine diversitate sui diversa agere, sine cogitationum vicissitudine dissimilia formare. Longe ergo dissimiliter operatur dissimilia nunquam sibi dissimilis Deus, qui et ubique est, et ubique totus est. Ait enim: *Cælum mihi sedes est, terra autem scabellum pedum meorum (Isai. LVI, 1)*. Et de ipso scriptum est: *Qui cælum metitur palmo, et terram pugillo concludit (Ibid., xl, 12)*.

11. Ex qua re considerare necesse est quia is qui cælo velut sedi præsidet, super et intus est. Et qui cælum palmo, et terram pugillo concludit, et exterius, superius, et inferius est. Ut ergo indicaret omnipotens Deus interiorē se esse, et superiorem omnibus, cælum ipse sibi sedem esse perhibuit. Ut vero se ostenderet omnia circumdare, cælum metiri palmo, et terram se asserit pugillo concludere. Ipse est ergo interior et exterior, ipse inferior et superior: regendo superior, portando inferior; replendo interior, circumdando exterior. Sicque est intus, ut extra sit; sic circumdat, ut penetret; sic præsidet, ut portet; **1358** sic portat, ut præsideat. Cum ergo elevata ad seipsam anima suum modulum intelligit, et quia corporalia omnia transcendat agnoscit, atque ab intellectu suo se ad auctoris intellectum tendit, quid jam hæc nisi ostium quod est contra ostium aspicit? Unde et auctori omnium Propheta dicit: *Mirabilis facta est scientia tua ex me (Psal. cxxxviii, 6)*, quia quantumlibet intenderit, semetipsam anima perfecte non sufficit penetrare, quanto magis illius magnitudinem qui potuit et animam condere? Cumque in scientia Dei intellectu laboraret, lassescens ac deficiens subdidit: *Confortata est, nec potero ad eam (Ibid.)*. Sed cum conantes atque tendentes quiddam jam de invisibili natura conspiciere cupimus, lassamur, reverberamur, repellimur; et si interiora penetrare non possumus, tamen jam ab exteriori ostio interius ostium videmus. Ipse enim considerationis labor ostium est, quia ostendit aliquid ex eo quod intus est, etsi adhuc ingrediendi potestas non est. Sequitur:

In Editis legitur *et administrata conspiciere*, vel, ut habet Gussanv., *et administrando*. Minus ad sancti Doctoris mentem, qui hic docet idem omnino Deo esse *et videre, et administrare creaturas*, ita ut cum conspiciat, administret; cum administrat, conspiciat.

^a Alludit ad morem computandi veterum. Olim quippe numeri omnes sinistrae digitis aut erectis, aut varie inflexis significabantur, usque ad centenarium;

VERS. 14. — *Et fecit frontes per sexaginta cubitos, et ad frontem atrium portæ undique per circuitum.*

12. Sæpe jam diximus (*Hom. 2, lib. II, n. 7, seq.*) senario numero perfectionem boni operis designari, non illud sequentes quod conati sunt hujus sæculi sapientes astruere, dicentes idcirco senarium numerum esse perfectum, quia suo ordine numeratus perficitur, ut cum unus, duo, tres dicuntur, senarius numerus impleatur; vel quia in tribus partibus dividitur, id est sexta, tertia et dimidia, videlicet in uno, duobus et tribus; sed idcirco senarium numerum dicimus esse perfectum, quia, sicut paulo ante dictum est, sexto die perfecit Deus omnia opera sua (*Genes. 1, 21; II, 1*). Quoniam vero peccatori homini legem dedit, quæ in decem præceptis scripta est, et sex decies ducta in sexagenarium surgunt, recte per sexaginta cubitos honorum operum perfectio designatur. Quod aperte etiam Dominus in Evangelio designat, qui, cum parabolam seminantis exponeret, dixit: *Aliud cecidit in terram bonam, et dabit fructum ascendentem et crescentem, et afferbat unum triginta, et unum sexaginta, et unum centum (Matth. XIII, 8; Marc. IV, 8; Luc. VIII, 8)*. Fructus etenim terræ bonæ triginta affert, cum mens perfectionem fidei, quæ est in Trinitate, conceperit. Sexaginta affert, cum bonæ vitæ opera perfecta protulerit. Centum vero affert, cum ad æternæ vitæ contemplationem profecerit. Sinistra enim nostra est vita præsens, dextera vero est vita ventura. Et recte per centenarium numerum æternæ vitæ contemplatio designatur, quia cum post triginta ac sexaginta ad centesimum numerum computando pervenimus, idem centenarius numerus ^a in dexteram transit. Fides atque operatio adhuc in sinistra est, quia hic adhuc positi, et credimus quod non videmus, et operamur ut videamus. Cum vero jam se animus in contemplationem æternæ vitæ suspenderit, quasi ad dexteram manum ^b computus pervenit. Fecit itaque frontes per sexaginta cubitos. Quia enim per sexagenarium numerum perfectio, quid per frontes ædificii nisi ipsa opera designantur quæ exterius videntur? Prædicationis enim **1359** verbum tribuere, alimenta esurientibus, vestimenta algentibus dare, et pro bono opere patienter adversa sustinere, quid aliud quam frontes sunt ædificii cœlestis? quia pulchritudo operum exteriorum ornat ^c habitaculum Dei, quod adhuc latet intrinsecus. Sed istæ frontes habent atrium undique per circuitum, quia in hoc magna sunt opera, si hæc in mente dilatatur amplitudo charitatis. De charitate quippe scriptum est: *Latum mandatum tuum nimis (Psal. cxviii, 96)*. De hac iterum Psalmista ait: *Statuisti in loco spatioso pedes meos (Psal. xxx, 9)*.

ad quem ubi perventum esset, de sinistra transferatur ad dextram. Qua de re consule Cælium Rhodiginum, *Lectionum antiq. lib. xxiii, cap. 11 et 12*. Sidonius Apoll., *epist. 9, ad Faustum, lib. ix: Ut quandoquidem tuos onnos jam dextra numeraverit, ad quem locum lege notas J. Sirmondii.*

^b *Laud., compositus.*

^c *Lyr. et nonnulli, tabernaculum.*

13. Sed ecce, dum loquor, animo occurrit quomodo lata est charitas. Si per charitatem pertingitur ad Deum, et per semetipsam Veritas dicit: *Intrate per angustam portam* (Matth. vii, 13). Et rursum Psalmistam audio dicentem: *Propter verba labiorum tuorum ego custodivi vias duras* (Psal. xvi, 4). Atque in Evangelio Dominus dicit: *Jugum enim meum suave est, et onus meum leve* (Matth. xi, 30). Quomodo ergo aut lata charitas, si angusta porta? aut quomodo jugum suave est et onus leve, si in præceptis Dei viæ duræ sunt quæ custodiuntur? Sed hanc nobis quæstionem citius ^a ipsa charitas solvit, quia via Dei et inchoantibus angusta est, et perfecte jam viventibus lata. Et dura sunt quæ contra consuetudinem spiritaliter animo proponimus, et tamen onus Dei leve est, postquam hoc ferre cœperimus, ita ut pro amore ejus etiam persecutio ^b placeat, et omnis pro eo ^c afflictio in mentis dulcedine veniat, sicut sancti quoque apostoli gaudebant cum pro Domino flagella tolerabant (Act. v, 41). Ipsa ergo angusta porta amantibus lata fit, ipsæ viæ duræ spiritaliter currentibus molles et planæ fiunt; ^d dum enim scit animus se pro temporalibus doloribus gaudia æterna recipere, et hoc incipit quod affligitur amare. Atrium ergo ante frontes ejus est in perfectione operis latitudo dilectionis.

14. Et notandum quod dicitur *Undique per circuitum*, ut videlicet homo per omne quod agit semper se in charitatis amplitudine dilatet, ne hunc aut timor aut odia angustent. Si quis ergo de verbo Dei loquitur, et charitatem quam prædicat in mente non servat, ^c ædificii frontem habet, sed atrium ante frontem non habet. Si quis eleemosynam indigentibus largitur, et per hanc fortasse in corde extollitur, nec ex charitate proximi inopiæ subvenit, sed se elatione tacita extollit, frontem quidem in ædificio ostendit, sed juxta frontem atrium non fecit. Si quis illatas ^a a proximo contumelias tolerat, et mala objecta tacitus portat, magna est patientia quam demonstrat, sed si dolorem in corde non habeat, si lucrari ad tranquillitatem mansuetudinis etiam ipsum qui male excesserat quærat. Nam si patientiam exteriori adhibens intus dolorem tenet, nec amat eum quem sustinet, habet quidem frontem in ædificio, sed ante frontem atrium non habet, quia is qui se angustiam odiorum subdidit, profecto charitatis latitudinem amisit. Nam sicut in superiori parte jam diximus (*Hom. 9, maxime n. 22, seq.*), patientia ea vera est quæ et ipsum amat quem portat. Nam tolerare, sed odisse, non est virtus mansuetudinis, sed velamentum furoris. Et notandum quod hoc ipsum atrium portæ **1360** dicitur. Porta quippe nostra est aditus ad regnum. Et Deum ac proximum perfecte amare jam ad ingressum

regni est tendere. In quantum enim quisque amat, in tantum ad ingressum propinquat. In quantum vero amare negligit, in tantum ingredi recusat, quia nec studet videre quod appetit. Tunc ergo habemus atrium portæ, quando ex latitudine charitatis ad supernam vitam quam adhuc contingere minime possumus jam per desiderium intramus. Itaque cum bonum opus erga proximum agitur, restat ut ejusdem boni operis intentio discernatur, si non præsentis gratiæ retributionem quærit, sed spem suam animus ad futuram promissionem tendit, ut ex temporalibus æterna, ex terrenis cœlestia speret. Spes enim cœlestium mentem solidat, ne concutiatur fluctibus tumultuum terrenorum. De qua et per Paulum dicitur: *Quam sicut anchoram habemus ^e animæ tutam ac firmam, et incedentem usque ad interiora velaminis* (Hebr. vi, 19). De quibus interioribus hic quoque subjungitur:

VERS. 15. — *Et ante faciem portæ quæ pertingebat usque ad faciem vestibuli portæ interioris, quinquaginta cubitos.*

15. Hoc quod hoc loco dicitur, *Ante faciem portæ*, non exterior, sed interior ante portam locus describitur, dum usque ad faciem vestibuli portæ interioris pertingere perhibetur. Unde et idem locus quinquaginta cubitis dicitur mensuratus. Per quinquagenarium enim numerum requies æterna signatur. Habet enim septenarius numerus perfectionem suam, quia eo die dierum numerus est completus. Et per legem ^f *Sabbatum in requiem datum est* (Exod. xx, 8, 10). Ipse autem septenarius numerus per semetipsum multiplicatus ad quadraginta et novem ducitur, cui si monas additur, ad quinquagenarium pervenitur, quia omnis nostra perfectio in illius unius contemplatione erit, in cujus nobis visione jam minus aliquid salutis et gaudii non erit. Hinc etiam jubilæus, id est annus quinquagesimus, in requiem datus est, quia quisquis ad omnipotentis Dei gaudia æterna pervenerit, laborem et gemitum ulterius non habebit.

16. Notandum vero quia locus qui describitur per quinquaginta cubitos tendi, ad faciem vestibuli portæ interioris pertingere memoratur. Non ergo hoc loco propheta jam ipsum vestibulum portæ interioris, ^g sed locum interius qui tendit ad vestibulum portæ interioris, narrat. Per quem locum utique, sicut diximus, spes nostra signatur, quæ dum æternam requiem quærit, mentem ad vestibulum portæ interioris ducit. Hoc ipsum enim, quod desideramus cœlestia, quod ad promissa gaudia suspiramus, quod æternæ vitæ requiem quærimus, jam ad interioris vestibuli faciem propinquamus. Signetur ergo per portam fides, per atrium charitas, per locum vero et perspicuitatem reddidimus.

^e Abest animæ a Mss. Norin. Exstat in textu Græco et in Vulgata.

^f Land., *Sabbathus... datus est.*

^g Longip., *sed locum exterioris.* Sic fieri debet constructio: *sed locum qui interioris ducit ad vestibulum.* Frequentes in Gregorio transpositiones observare licet.

^a Sic legere cogunt omnes Mss. nostri. Editoribus autem satis visum est scribere ipsa veritas.

^b Land., *valeat.*

^c Sic legendum ex omnibus Mss., non affectio, ut habent omnes Editi. Vox superior, *persecutio*, satis innuit hic agi de afflictione.

^d Restitutione voculæ enim huic periodo gratiam

qui ad faciem vestibuli portæ interioris propinquat A figuretur spes, sine quibus tribus virtutibus quisquis jam uti ratione potest, ingredi ^a ad cælestem ædificium non potest. Habeatur ergo fides in porta, quæ introducit ad intelligentiam, charitas in atrio, quæ mentem dilatat in amorem; spes in loco **1361** qui quinquaginta describitur cubitis, quia ^b per desideria atque suspiria introducit animum ad secreta gaudia quietis. De qua quiete etsi adhuc, ^c sicut est, veritatis lumen non cernimus, jam tamen ^d per rimas intelligentiæ aliquid videmus. Unde et hic subditur :

VERS. 16. — *Et fenestras obliquas in thalamis.*

17. In fenestris obliquis pars illa per quam lumen intrat angusta est, sed pars interior quæ lumen suscipit lata, quia mentes contemplantium quamvis aliquid tenuiter de vero lumine videant, in semetipsis tamen magna amplitudine dilatantur. Quæ videlicet et ipsa quæ conspiciunt capere pauca vitæ possunt. Exiguam quippe valde est quod de æternitate contemplantes videant, sed ex ipso exiguo laxatur sinus mentium in augmentum fervoris et amoris; et inde apud se amplæ fiunt, unde ad se veritatis lumen quasi per angustias admittunt. Quæ magnitudo contemplationis, quia concedi non nisi amantibus potest, in thalamis obliquæ fenestræ esse perhibentur, vel in his quæ juxta thalamos non jam extrinsecus, sed esse intrinsecus dicuntur. Nam de eisdem fenestris subditur :

IBID. — *Et in frontibus eorum quæ erant intra portam undique per circuitum.*

18. Erant enim in thalamis, erant et in frontibus eorum, quæ intra portam undique per circuitum fuerant constructæ, quia qui ^e cor intus habet, ipso quoque lumen contemplationis suscipit. Nam qui adhuc exteriora immoderatius cogitant, quæ sint de æterno lumine ^f rimæ contemplationis ignorant. Neque enim cum corporearum rerum imaginibus illa infasio incorporeæ lucis capitur, quia dum ^g sola visibilia cogitantur, lumen invisibile ad mentem non admittitur. Sed quisquis jam lumini contemplationis intendit, curare magno opere debet, ut mentem semper in humilitate custodiat, nonquam se de gratia qua infunditur extollat, et ipsas quæ mentes contemplantium signant quales sint obliquæ fenestræ consideret. Per obliquas etenim fenestras lumen intrat, et sur non intrat, quia hi qui veræ speculatoris sunt semper sensum ^h in humilitate deprimunt, atque ad eorum mentes intelligentia contemplationis intrat, sed jactantia elationis non intrat. Et patent itaque fenestræ, et munitæ sunt, quia et aperta est in mentibus eorum gratia qua replentur, et tamen ad se adversarium ingredi per superbiam non permittunt.

^a Val. Cl., Longip. et Norm., *ad cælest. ædificii portam.*

^b Val. Cl., *per desideria ad secreta gaudia quietis pervenitur.*

^c Laud., Suess., Longip., *sicut veritas est, lumen.*

^d Ebroic. et Lyr., *per sensus.*

^e Longip., *cor intus latum habet, quod infra repetitur.*

19. Notandum vero quod intra portam undique per circuitum fenestræ obliquæ esse memorantur. Non enim contemplationis gratia summis datur et minimis non datur, sed sæpe hanc summis, sæpe minimis, sæpius remoti, aliquando etiam conjugati percipiunt. Si ergo nullum est fidelium officium, a quo possit gratia contemplationis excludi, quisquis cor intus habet, illustrari etiam lumine contemplationis potest, quia intra portam undique per circuitum fenestræ obliquæ constructæ sunt, ut nemo ex hac gratia quasi de singularitate gloriatur. Nullus se donum veri luminis **1362** æstimet habere privatum, quia in eo quod se habere præcipuum putat, sæpe alter est ditior, quem habere apud se boni aliquid non putabat. Unde hic quoque adhuc apte subiungi ur :

IBID. — *Similiter autem erant et in vestibulis fenestræ per gyrum intrinsecus.*

20. Postquam dixit fenestras in frontibus, adjungit fenestras in vestibulis per gyrum intrinsecus, quia non solum alta sanctæ Ecclesiæ membra quæ præminent habent contemplationis gratiam, sed plerumque hoc donum etiam illa membra percipiunt quæ, etsi jam per desiderium ad summa emicant, tamen adhuc per officium in imo jacent. Nisi enim et his qui despecti videntur omnipotens Deus lumen contemplationis infunderet, fenestræ in vestibulis non fuissent. Videmus itaque alios in summis locis sanctæ Ecclesiæ constitutos alta de cælestibus loqui, miro studio, in quantum illustrata mens sufficit, supernæ patriæ secreta rimari : fenestræ sunt in frontibus. A ii vero in sanctæ Ecclesiæ sinu continentur, et despecti humanis oculis videntur, sed apud se sapientiæ studiis vacant, ad cælestia anhelant, atque, in quantum prævalent, quæ sint gaudia æterna considerant : fenestræ itaque obliquæ sunt, sed in vestibulis.

21. Bene autem dicitur *per gyrum*, quia omnis inquisitio secretarum rerum gyrum habet, dum in cogitatione sua dicit animus; Putasne hoc? putasne illud est? Quasi circuit, ut inveniat quod quærit. Cui cum incircumscriptum lumen erumpere ⁱ in cognitione coeperit, quasi per obliquam fenestram radius veritatis venit. Sic quippe in contemplatione nostra multa cogitationibus circummeundo ^j proficimus, sicut exempla bonorum sæpe quærimus, ut in moribus proficiamus. Nam cum jam cogitat animus ad meliora ^k transire, quidquid melius de aliis audire possit exquirat, nunc hujus, nunc sancti alterius vitam vent lat. Unde et electus quidam, qui ^l in expanso sinu sanctæ Ecclesiæ per universum mundum mentis oculos miserat, bonorum vitam ad imitationem requirens, dicebat : *Circumbo et immolabo in tabernaculo Dei hostiam jubilationis (Psal. xxvi, 6).* Ecce ut immolaret

ⁱ Idem Codex, *rimæ cogitationis.*

^j Mss. Norm. non admittunt *sola.*

^k Laud. et Longip., *per humilitatem.*

^l Ita Mss., vel, *in agnitionem.* Editi, *in cogitationem.*

^m Laud. et Suess., *requirimus.*

ⁿ Vulgati, *in expanso rivo.* Quibus Codicibus Mss. auctoribus, nos latet, cum in omnibus nostris legatur *sina.*

jubilationis hostiam circuibat, quia nisi enim huc illucque ad honorum vitam exquirendam mitteret, ipse usque ad jubilationis sacrificium non perveniret. Cum vero sancti viri intra sanctam Ecclesiam ad loca summa perducuntur, eorum vita quasi in speculo ponitur, ut cuncti videant bona quæ debeant imitari. Unde et adhuc apte subjungitur :

1810. — *Et ante frontes pictura palmarum.*

22. Quid per palmas, nisi præmia victoriæ designantur? Ipsæ quippe dari vincentibus solent. Unde et de his qui in certamine martyrii antiquum hostem vicerant, et jam victores in patria gaudebant, scriptum est: *Et palmæ in manibus eorum, et clamabant voce magna, dicentes: Salus Deo nostro, qui sedet super thronum, et Agno (Apoc. vii, 9).* Palmas quippe in manibus habere est victorias in operatione tenuisse. Cujus operationis palma ibi retribuitur, ubi jam sine certamine gaudetur. **1363** Unde et hic non dicitur: *Palmæ ante frontes, sed ante frontes pictura palmarum.* Ibi enim victoriæ palma videbitur, ubi jam sine fine gaudebitur. Nam hic plerumque sanctos viros aspiciamus mira agere, virtutes multas facere, leprosos mundare, dæmonia ejicere, tactu agridudines corporum ^a fugare, prophetiæ spiritu ventura prædicere. Cuncta hæc necdum palmæ sunt, sed adhuc pictura palmarum, nam hæc aliquando dantur et reprobis. Unde et per Evangelium Veritas dicit: *Multi dicent mihi in die illa: Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, et in tuo nomine dæmonia ejecimus, et in tuo nomine virtutes multas fecimus? Et tunc confitebor illis, quia ^b nunquam novi vos; discedite a me qui operamini iniquitatem (Matth. vii, 22, 23).* Unum vero signum electionis est soliditas charitatis, sicut scriptum est: *In hoc scietur quia discipuli mei estis, si affectionem habueritis ad invicem (Joan. xiii, 35).* Hæc autem miracula cum electi faciunt, longe dissimiliter ^c a reprobis faciunt, quia quod electi ex charitate, hoc reprobi student agere per elationem. Sed eisdem electis et ipsa mira quæ per charitatem faciunt, non jam palmæ, sed adhuc pictura palmarum, quia de eis foris ostenditur quales, ad omnipotentem Dominum **1364** intus habeantur. Ibi autem eis palma erit, ubi jam mortis contentio non erit. Nam prædicator egregius tunc aspexit palmam veram vincentibus dari, cum resurrectionem prævidit mortuorum fieri, sicut dicit: *Oportet enim corruptibile hoc induere incorruptionem, et mortale hoc induere immortalitatem. Cum autem mortale hoc induerit immortalitatem, tunc fiet sermo qui scriptus est: Absorpta est mors in victoria. Ubi est, mors, victoria tua? ubi est, mors, stimulus tuus (I Cor. xv, 53, seq.)? Tunc ergo erit perfecta victoria, cum mors plene fuerit absorpta. In omni autem quod modo mirabiliter de signis agi conspiciamus, non jam ipsam victoriam, sed adhuc imagines victoriæ videmus. Quia*

^a Mutarant Excusi fugare in sanare, quod nullis in Mss. offendimus. Certe morbi proprie non sanantur, cum morbus et sanitas contradictoria sint.

^b Rothomag., non novi vos.

^c Editi, reluctantes omnibus Mss. nostris, a repro-

ergo plerumque sanctis etiam et in locis sublimioribus positus, ut ad bona opera alii provocentur, virtutes et signa dantur, ante frontes interioris ædificii palmarum pictura ostenditur. Hæc hodierno die ^d tractata sufficiant, ut ad ea quæ subjuncta sunt, valentiores, adjuvante Domino nostro Jesu Christo, veniamus, qui vivit et regnat cum Deo Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA VI.

Tres duntaxat versus explicantur, et quanta in Christianis, maxime vero in apostolis, perfectio eluxerit ostenditur.

1363 1. Postquam de contemplationis gratia obliquas fenestras insinuans propheta multa locutus est, eductum se exterius dicit, et gazophylacia vidisse commemorat. In quibus gazophylaciis quid aliud quam doctorum scientia designatur? Sed recte hac in re quæri potest, cum doctores sancti spiritalia atque interna doceant, cur propheta eductum se exterius dicit, et gazophylacia foris vidisse? Sed sciendum est quia alia est contemplatio quæ tantum videt quantum dicere non valet, alia vero scientia atque doctrina, quæ tantum videt, quantum exprimere per linguam possit. ^e In comparatione quippe illius luminis quod voce exprimi non potest quasi hoc totum foris est quod exprimi voce potest. At itaque :

EZECH. XL, 17. — *Et eduxit me ad atrium exterius, et ecce gazophylacia, et pavimentum stratum lapide in atrium per circuitum.*

2. Quia sermone Græco ^f γολάττειον servare dicitur, et gazæ lingua Persica divitiæ vocantur, gazophylacium locus ap. ellari solet quo divitiæ servantur. Quid itaque per gazophylacia designatur, nisi, ut prædiximus, corda doctorum sapientiæ atque scientiæ divitiis plena? Quia, juxta Pauli vocem: *Alii datur per spiritum sermo sapientiæ, alii sermo scientiæ in eodem spiritu (I Cor. xii, 5).* Sunt enim quidam qui per donum gratiæ et ipsa intelligunt quæ exponi a doctoribus non audierunt; hi videlicet **1364** sermonem sapientiæ perceperunt. Et sunt quidam qui per semetipsos intelligere audita nequeunt, sed ea quæ in expositoribus legerint retinent, atque scienter proferunt quæ lecta didicerunt. Unde itaque isti nisi sermone scientiæ pleni sunt? Quamvis hoc intellegi et aliter possit, quia sapientiæ ad vitam, scientiæ vero pertinet ad doctrinam. Qui igitur bene vivit, et prudenter prædicat, gazophylacium spiritalis ædificii recte nominatur, quia ab ejus ore celestes divitiæ dispensantur. His divitiis abundare discipulos idem magister gentium viderat, cum dicebat: *Divites facti estis in illo, in omni verbo et omni scientia (I Cor. i, 5).* Sunt itaque in sanctæ Ecclesiæ ædificio constructa gazophylacia, quia abundat divitiis scientiæ lingua doctorum. Illas veras esse divitias ipsa per se Veritas denuntiat, cum

his sunt.

^d Longip., dictata.

^e Laud. et Suess., in contemplatione enim veri luminis quæ.

^f Hieroic. et Sag., γολάττειον.

de transitoriis divitiis dicit : *Fallacia divitiarum suffocata* ^a *verbum* (Matth. xiii, 22). Sapientia etenim atque scientia doctrinæ spiritualis veræ sunt divitiæ. In quarum comparatione quæ transire possunt falsæ nominantur. De his divitiis per Salomonem dicitur : *Thesaurus desiderabilis requiescit in ore sapientis* (Prov. xxi, 20). Excepto autem eo; quod ad æternam patriam divitiæ spirituales ducunt, est eis a terrenis divitiis magna distantia, quia spirituales divitiæ erogatæ proficiunt, terrenæ autem divitiæ aut erogantur et deficiunt, aut retinentur et utiles non sunt. Qui ergo has in se veras divitias continent, recte gazophylacia dicuntur.

1365 3. Et habent ipsa gazophylacia pavementum per circuitum, quia eis adhæret ac subjacet humilitas auditorum. Quod pavementum recte stratum lapide in atrium dicitur, quia in latitudinem charitatis vicissim ^b sibi junctæ sunt animæ fideles. Quæ et lapides appellantur in fortitudine fidei, et strata in pavimento sunt in compage humilitatis. Has fidelium mentes Petrus apostolus fortes in fide conspexerat, cum dicebat : *Et vos tanquam lapides vivi superædificamini* ^c *domus spiritualis* (1 Petr. ii, 5). De his lapidibus sanctæ Ecclesiæ Dominus per Isaiam dicit : *Ponam jaspidem propugnacula tua, et portas tuas in lapides* ^d *sculptos universos terminos tuos, in lapides desiderabiles omnes filios tuos doctos a Domino* (Isai. liv, 12). Omnipotens enim Deus sanctæ Ecclesiæ propugnacula jaspidem, qui lapis viridis coloris est, posuit, quia prædicatorum illius mentes internæ viriditatis amore solidavit, ut transitoria cuncta despiciant, nihil in hoc mundo qui sine claudatur appetant, cuncta ejus gaudia velut arida contemnant. Unde et ipse pastor Ecclesiæ, auditores suos ad pascuam æternæ viriditatis vocans, de Deo loquitur, dicens : *Secundum magnam misericordiam suam regeneravit nos in spem vivam, per resurrectionem Jesu Christi ex mortuis, in hæreditatem incorruptibilem et incontaminatam et immarcessibilem, conservatam in cælis* (1 Petr. i, 3, 4).

4. Hujus sanctæ Ecclesiæ portæ in sculptos lapides ponuntur, quia hi, per quorum nos vocem ad vitam æternam ingredimur, sancta opera quæ divinitus præcepta sunt, dum in semetipsis ostenderent, quasi in se sculpta tenuerunt. Portæ etenim non sculptæ, sed puræ essent, si vocem quidem promerent, sed sancta in se opera non demonstrarent. At ubi secundum hoc se ostendunt vivere quod loquuntur, et portæ sunt, quia intus ducunt; et sculptæ, quia vivendo custodiunt quæ aliis loquuntur. Hujus sanctæ Ecclesiæ universos terminos in lapides desiderabiles positos videmus, dum in ea fideles quosque

fortes in fide et charitate conspicimus. Qui, ut quos dixerit lapides demonstraret, adjunxit : *Omnes filios tuos doctos a Domino* (Isai. liv, 15). Quod ergo Isaias universos terminos Ecclesiæ lapides desiderabiles vidit, hoc Ezechiel pavementum lapide stratum per circuitum esse perhibuit, quia adhuc de gazophylaciis subdit :

IBID. — *Triginta gazophylacia in circuitu pavementi.*

5. Denarius numerus pro perfectione semper accipitur, quia in decem præceptis legis custodia continetur. Activa etenim ac contemplativa vita simul in Decalogi mandatis conjuncta est, quia in eo et amor Dei, et amor servari proximi iubetur. Amor quippe Dei ad contemplativam, amor vero proximi pertinet ad activam. Sed unusquisque doctor, ut in activam vitam plene se dilaret, atque in contemplativam vigilantanter surgat, in sanctæ Trinitatis fide debet esse perfectus. Unde et eadem gazophylacia triginta esse commemorantur, ut cum denarius ter ducitur, vita et lingua doctoris in Trinitate solidetur.

6. Sed hac in re illud nobis est vigilantanter intueendum, **1366** quod propheta, dum gazophylacia descripsisset, adjunxit : *Pavimentum per circuitum*. Atque inferius subjunxit : *Gazophylacia in circuitu pavementi*. Quatenus et gazophylacia in circuitu pavementi, et pavementum in circuitu gazophylaciorum esse videatur. Pavimentum quippe et gazophylacia eo sunt ordine distincta, ut gazophylacia inter pavementum et pavementum inter gazophylacia fuerit stratum. Non hoc, fratres, sine magno mysterio est, quod in circuitu gazophylaciorum dicitur esse pavementum, et in circuitu pavementi narratur esse gazophylacia. Habet enim pavementum in circuitu gazophylacia, quia vitam audientium erudit quotidie et custodit lingua doctorum. Doctores etenim boni in sanctæ eruditionis verbis modo fomentis dulcedinis, modo asperitate increpationis invigilant, ut auditorum suorum vitam a vitiiis defendant. Sed habent ipsa quoque gazophylacia in circuitu pavementum, quia sæpe etiam doctorum cor vitiorum tentationibus tangitur, ut modo elevetur ^e jactationis superbia, modo iræ stimulis inflammetur. Sed cum bonorum auditorum vitam considerant, eamque profecisse suis exhortationibus pensant, erubescunt tales non esse quales auctore Deo per se conspiciunt alios factos esse, ^f et ante se in mente stabiliunt quam plene in culpam labantur. Nam cum ipsa sua doctoribus verba ad memoriam redeunt, erubescunt non servare quod dicunt. Unde per Salomonem quoque dicitur : *Anima laborantis laborat sibi, quia compulsi eum os suum* (Prov. xvi, 26). Os enim nostrum nos compellit ad

^a In Editis, *verbum scientiæ*, quæ ultima vox abest ab omnibus Mss. nostris, nec habetur in Græco textu aut in Vulgata.

^b Sag. et Longip., *subjectæ sunt*.

^c Vulgati, *domos spirituales*, quod abhorret a sensu, nec legitur in fonte Græco vel in Vulg.

^d Laud., *sculptos*. Contextum hunc in Gussanv. media ex parte mutilum restituimus, tum ex Mss. Germ. ac aliis, tum ex antea Vulgatis.

^e Laud. et Longip., *jactatione superbiæ*.

^f Ita emendavimus recent. Edit. Gussanv., Rom., Gilot., etc., ex Mss. maxime Laud. et Suess. ac ex vet. Excusis. Prius legebatur, *et tanto se in mente stabiliunt quanto plene* (Gussanv. *penè*) *in culpam labantur*. In Utic. legitur ut apud Gussanv. et alios recent., sed secundis curis, at antiqua manu, et fortasse eadem eodemque atramento. Ibid., Laud. habet *doctores verba ad memoriam revocant*.

laborem, quando per hoc quod dicimus a vitiis re- A frenamur, quia turpe nimis est ibi nos negligendo ca- dere, unde prædicando conati sumus alios levare. Habent ergo gazophylacia in circuitu pavementum, quia doctorum magna custodia est vita venerabilis auditorum. Et suus eis sermo fit in adiutorium, quia erubescunt pulcantibus vitiis non resistere, qui contra vitia alios armaverunt.

7. Quia enim quandiu in hac vita vivimus, contra malignos spiritus quid aliud quam in acie stamus? sicut prædiximus, doctoris animus forsitan aliqua elatione pulsatur. Sed sive ne ipse pereat, sive ne per exemplum suum alios ad perditionem trahat, vigilanter se et festine circumspicit, in cogitationibus remordet; adducta auditorum suorum vita ad memoriam, semetipsum humiliat, et quibus prævalet modis B agit ne elatio principetur in mente, ne dominetur in opere. Scriptum quippe est: *Initium omnis peccati superbia (Ecc. x, 15)*. Quis ergo erit ante Dei oculos fructus boni operis, si ex radice putruit elationis? Sæpe, ut prædictum est, ejus animus tentatur ex ira; sed citius se ad se circumspiciendo recolligit, et discipline se pondere deprimens agit ne motus animi transeat in sermone, ne erumpat in voce. Fitque ut ira perturbati animi, ubi per negligentiam oritur, ibi per iudicium suffocata moriatur. Qua ex re agitur ut ex concepta culpa animus virtutem pariat, quia etsi se fortiter custodire noluisset ne ad motum surgeret, se tamen in commotione 1367 fortiter vicit. Unde bene per Salomonem dicitur: *Melior est patiens viro forti, et qui dominatur animo suo expugnatore urbium (Prov. xvi, 32)*. Recte autem expugnatori urbium patiens præfertur, quia in illa actione victoriæ homo victor est hominum, in hac autem mansuetudine patientiæ animus victor est sui. Sequitur:

VERS. 28. — *Et pavementum in fronte portarum secundum longitudinem portarum erat inferius.*

8. Si portarum longitudinem ad locum referimus in quo portæ fuerant constructæ, secundum longitudinem portarum pavementum erat inferius, quia quantum tenere locus portarum poterat, tantum a tendebatur et pavementum quod erat inferius. Longitudo ergo pavimenti a portis non erat dissimilis, sed tamen æqualitas pavimenti non erat cum portis. Quid est ergo quod pavementum cum portis longum similiter erat, sed æquale non erat, nisi quod longe distat D vita populorum a vita docentium? Quia etsi ad regna cœlestia tendentes eandem longanimitatem spei habent, eadem tamen vivendi studia non habent. Tendatur ergo pavementum similiter in longum, quia ipsam fidem, ipsam spem b in se retinent auditores, quam habere certum est prædicatores. Sed pavimen-

tu inferius jaceat, ut omnes audientes prædicatores suos longe a suis meritis excellere cognoscant. Sin vero longitudinem portarum ipsam, sicut superiores diximus, earum altitudinem intelligere debemus, dum, sicut paulo post scriptum est, ad portas gradibus ascendebatur, tanto pavementum jacet inferius quanto unaquæque porta surgit in altitudinem. Quia quanto sanctior est vita doctoris, tanto fit humilior sensus audientis. Et semetipsum despicit, dum prædicatoris sui vitam in magnam surgere altitudinem perpendit. Imitari etenim bona ejus alia forsitan potest, alia non potest. In quibus prævalet, proficit; in quibus minime prævalet, ad humilitatem crescit. Et hoc ipsum ergo ei in propectu est, quod ei imitabile ad propectum non est.

9. Ecce enim si prædicatorum nostrorum ea quæ legimus dicta et facta pensamus, in quantam altitudinem surrexerint c portæ cognoscimus. Ut enim taceamus de ostensione signorum, loquamur de virtutibus cordium. Certe Paulus, qui se legi mortuum per legem dicit, quia ut in Christum crederet, ei hoc et lex ipsa prædicavit (Rom. ii, 10), magno fidei ardore succensus, præcepta legis d tenere carnaliter noluit, circumcisionem in gentibus fieri vetuit. Et cum Petrus apostolus servari adhuc in circumcisione legis consuetudinem veliet, ei in faciem restitit, eumque hac in re fuisse reprehensibilem dicit (Galat. ii, 11). Et hoc ejus e studium, discipulis loquens, non solum culpam, sed, quod est majus, hypocrisim, id est simulationem, nominat, dicens: *Cum venisset Petrus Antiochiam, in faciem ei restitit, quia reprehensibilis erat (Ibid., 11)*. Et paulo post: *Et simulationi ejus consenserunt ceteri Judæi (Ibid., 13)*. Idem vero apostolorum primus cum multa discipulos admoneret, atque a quibusdam detrabi f de Pauli scriptis agnosceret, dicit: *Sicut charissimus frater noster 1368 Paulus secundum datam sibi sapientiam scripsit vobis, loquens in eis de his in quibus sunt quedam difficulta intellectu, quæ indocti et instabiles depravant, sicut cæteras scripturas, ad suam ipsorum perditionem (II Pet. iii, 1)*. Ecce Paulus in Epistolis suis scripsit Petrum reprehensibilem, et ecce Petrus in Epistolis suis asserit Paulum in his quæ scripserat, admirandum. Certe enim nisi legisset Petrus Pauli Epistolas, non laudasset. Si autem legit, quia illic ipse reprehensibilis diceretur g invenit. Amicus ergo veritatis laudavit etiam quod reprehensus est, atque ei et hoc ipsum placuit, quia in his non placuerat quæ aliter quam debuerat sensit. Seque etiam minori fratri ad consensum dedit, atque in eadem re factus est sectator minoris sui, ut etiam in hoc præret, quatenus qui primus erat h in apostolatus culmine esset primus et

a Excusi pene omnes, tenebatur. Corriguntur ex Mss. Anglic. et nostris.

b Longip., ipsi.

c Idem Cod., forte pro portæ.

d Laud., teneri, quod melius congruit Apostolo quid facto opus sit docenti. Unde etiam infra: *circumcisionem... fieri vetuit*. At quominus ita legamus

obstant alii Mss.

e Amovimus hinc particulam *in* ante *studium*, quam adhibuerunt Ed. invitis Mss.

f Carent Editi particula *de*, quam suppeditarunt Mss., maxime Laud. Nonnulli habent *detrabi scripta*.

g Gussanv., *invenitur*, reluctantibus Mss. et aliis Ed.

h Laud. et Longip., *in apostolatu vocatus*.

in humilitate. Pensate ergo, fratres charissimi, in quo mentis vertice stetit qui illas Epistolas laudavit in quibus scriptum se vituperabilem invenit. Quæ illa mansuetudo tanta esse potuit, quæ quies animi, quæ soliditas mentis, atque ^a imperturbatio cogitationis? Ecce a minore suo reprehenditur, et reprehendi non dedignatur. Non ad memoriam revocat quod primus in apostolatam vocatus sit, non quod claves regni cælestis acceperit, non quod peccata quæconque in terra solveret, essent soluta et in cælo (*Math. iv, 18; xvi, 19, seq.*), non quod in mare pedibus ambulavit (*Math. xiv, 29*), non quod paralyticos in Jesu nomine jubendo erexerat (*Act. ix, 33*), non quod ægros corporis sui umbra sanaverat (*Ibid. v, 15*), non quod mentientes verbo occiderat (*Ibid. v, 10*), non quod mortuos oratione suscitabat (*Ibid. ix, 40*). Ne igitur increpationis verba dedignaretur audire, omnia dona quæ acceperat quasi a memoria repulit, ut unum fortiter humilitatis donum teneret. Quis rogo nostrum, si vel extremum aliquod signum fecisset, a minori fratre increpatus, increpationis verba patienter audiret? Nihil enim signi fecimus, et si quis nos fortasse de actione nostra reprehenderit, statim intumescimus, magnos quosdam nos tacite cogitamus, virtutes nobis ad animum reducimus, etiam quas non habemus. At contra Petrus cum virtutibus humilis in reprehensione permansit, sed porta surrexit in altitudinem. Hanc autem tantam mansuetudinem nos imitari non possumus; sed quia pavementum sumus, longe inferiori jacemus.

10. Sunt vero nonnulli qui non Petrum apostolorum principem, sed quemdam alium eo nomina qui a Paulo sit reprehensus accipiunt. Qui si Pauli studiosius verba legissent, ista non dicerent. Dicitur etenim Paulus: *Cum venisset Petrus Antiochiam, ei in faciem reversus (Galat. ii, 11), ut de quo Petro loqueretur ostenderet, in ipso sum narratiouis initio præmisit, dicens: Credidum est mihi Evangelium præputii, sicut Petro circumcissionis. Qui enim operatus est Petro in apostolatam circumcissionis, operatus est et mihi inter gentes (Ibid., 7, 8). Patet ergo de quo Petro Paulus loquitur, quem et apostolum nominat, et præfuisse Evangelio circumcissionis narrat.*

11. Et fuerunt quidam qui secundam Petri Epistolam, 1369 in qua Epistolæ Pauli laudatæ sunt, ejus dicerent non fuisse. Sed si ejuſdem Epistolæ verba pensare voluissent, longe aliter sentire potuerant. In ea quippe scriptum est: *Vox delapsa ad eum huiusmodi a magna gloria: Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi ^b complacuit (II Petr. i, 17). Atque subiungitur: Et hanc vocem nos audivimus, cum essemus cum ipso in monte sancto (Ibid., 18). Legant itaque Evangelium, et protinus agnoscent quia cum vox ista de cælo venit, Petrus apostolus ^c in monte cum Do-*

mino stetit. Ipse ergo hanc Epistolam scripsit qui hanc vocem in monte de Domino audivit.

12. Sed quia pauca de Petro diximus, nunc si placet, ad Pauli mansuetudinem convertamur, et pensemus si possumus ille qui tanti ardoris est in zelo prædicationis, ut apostolorum quoque primo non parceret, quantæ fuerit mansuetudinis in studio longanimitatis. Taceamus autem quod ter virgis cæsus est, quia semel lapidatus est, quia ter naufragium fecit, quia nocte ac die in profundo maris fuit, quia a Judæis quinquies quadragenas una minus accepit (*II Cor. xi, 2, 3, seq.*). Minus enim animum ad iracundiam commovent ea mala, quæ nobis ab apertis adversariis irrogantur: hoc plus solet ^d dolere, quod a propriis patimur. Unde et per Psalmistam ipsa Veritas contra traditorem suum loquitur, dicens: *Quoniam si inimicus meus maledixisset mihi, supportassem utique. Tu vero unanimis dux meus, et notus meus, qui simul mecum dulces capiebas cibos (Psal. lxxv, 15). Pensemus ergo, si possumus, Paulus apostolus, qui tantum patiens inter persecutores, quantum mansuetus inter discipulos fuerit. Certe ^e Corinthum veniens, ab idolorum servitio Corinthios retraxit, quis esset verus Deus innotuit, et æternæ eis vitæ gaudia prædicavit. Et cum magnam multitudinē populi in fide collegisset, tantam illi inopiam pertulit, ut victus sui gravi necessitate laboraret. Et panem terræ a discipulis non accepit, quibus panem cæli prædicavit. Insistebat verbo pro vita audientium, insistebat labori manuum pro vita corporis sui (*I Cor. iv, 12; I Thess. ii, 9; II Thess. iii, 8*). De terris quoque aliis stipendia ei a discipulis mittebantur, ut Corinthiis prædicare sufficeret. Ipse quippe ad eosdem Corinthios post per Epistolam loquitur, dicens: *Cum essem apud vos, et egerem, nulli onerosus fui; nam quod mihi deerat supplerunt fratres qui venerunt a Macedonia (II Cor. xi, 9). Quibus ad magnum quoque improperium præmisit, dicens: Attas Ecclesias spoliari, accipientes stipendium ad ministerium vestrum (Ibid. 8). Pensemus ergo, si possumus, cupis hoc mansuetudinis fuerit, panem spiritus prædicare, et panem carnis non accipere; corda audientium de divitiis æternis instruere, et inter eosdem discipulos fideles et abundantes fame laborare; inter satiatos pati inopiam, nec tamen quod patiebatur dicere; quæ patiebatur non dicere, nec tamen dolere; videri dura erga se corda auditorum tenacium, nec a prædicatione desistere. Nam sicut apostolorum Acta testantur, anno et sex mensibus continue in eadem civitate prædicavit (*Act. xviii, 11*). Cumque ab eisdem Corinthiis recessisset, ad eos postmodum scripsit quod apud eos positus pertulit (*II Cor. xi, 23 seq.*). Quare autem hoc eis 1370 cum inter eos viveret, nunquam dixit? Ne scilicet quod erga eum**

^a Val. Cl. cum Norm., *imperturbatæ*.

^b Plerique Norm., *complacuit*.

^c Omissas in Feditis voces in monte supplevimus ex Mss. Laud., Suess., Longip., Norm. et Anglic.

^d Longip., melius, *ladere*. Verum ad unius Codi-

cis fidem, alias non antiquissimi, nihil mutare audeamus; maxime cum constet Gregorium aliquando improprie locutum. Ibid., Norm. omnes habent, *quod a proximis*.

^e Laud. et Longip., *Corinti veniens*.

factum ex bona voluntate non fuerat, foret ex justificatione; et cum innotesceret eorum misericordia, remaneret voluntas ignota. Quare autem hoc postmodum longe positus scribit? Ne omnimodo discipuli incorrecti remanerent, et quales magistro in tenacia fuerant, aliis quoque fratribus tales essent. Vere in hoc Paulus, vere magister gentilium, sua negligens, aliena curans, implevit quod prædicaverat: *Nemo quod suum est querat, sed ea que aliorum* (1 Cor. x, 24). Quanta itaque ista mansuetudinis virtus est? Quanta tranquillitas spiritus? Quis autem nostrum, si unum hujus mundi divitum ad omnipotentis Dei servitium convertisset, seque egere conspiceret, et illum sibi vitæ subsidia non præbere, non, protinus de ejus vita desperasset? Quis non incassum laborasse se diceret! Quis non ab ejus exhortatione obmutesceret, quem in semetipsum primum ferre fructum boni operis non videret?

13. Sed Paulus per mansuetudinem in virtutum vertice solidatus perstitit, prædicavit, dilexit, et bonum quod cœperat explevit, atque portando et persistendo discipulorum, corda ad misericordiam perduxit (11 Cor. ix, 3, 4, seq.). Nam eorum profectum postmodum scire se indicans, in eadem Epistola scribit: *De ministerio quod fit in sanctos b ex abundantia est mihi scribere vobis. Scio enim promptum animum vestrum, pro quo de vobis glorior apud Macedonas, quoniam Achaia parva est ab anno priorè, et vestra emulatio provocavit plurimos* (Ibid., 1). De quibus rursus ait: *Qui non solum facere, sed et velle cœpistis ab anno priorè* (11 Cor. viii, 10). In quibus enim non tam opera quam pia vota requirebat, in eis procul dubio plus laudat pia vota quam opera. Notandum tamen est quia habet improprium hæc ipsa consolatio, cum dicitur: *Ab anno priorè*. Bonum quidem, sed tarde fecerant, atque ideo hoc magister non sine reprehensione laudabat. Medicus quippe est, medicamentum vulneri apponit, quod et ea quæ purgata sunt refovet et ea quæ putrida inveniuntur mordet. Sed hæc tolerando atque prædicando, explevit quod cœpit. Et mira longanimitatis virtute discipulorum duritiam emollivit ad misericordiae viscera, quia longitudo portæ surrexit in altitudinem. Sed infirmi nos ad imitandum tantæ mansuetudinis longanimitatem idonei non sumus, quia videlicet pavementum sumus, et despecti in nostris moribus jaceamus.

14. Ecce autem dum de duobus duobus cœlestis exercitii loquor, martyr quoque Stephanus memorie occurrit, qui tentus pro Creatoris sui nomine, et in medium persecutorum deductus, imperterritus

^a Editi, eorum miseria, in vitiis. Mas.

^b Norm. et Val. Cl., ex abundantia.

^c Longip., non confunditur commovetur. Laud. commovet. Paulo post, prorumpit.

^d Edit. Rom., qui cum esset plen. Sp. s. intendens in cæl. vidit. gl. Dei et Jes. st. a dext. et ait: ecce vid. cæl. ap. et Jesum. st. a dext. Dei, quia surgens. Merum amanuensis otiosi assumptum.

A stetit, fiducia liter docuit, et ex zelo veritatis persecutores suos fortiter increpavit, dicens: *Vos semper Spiritus sancto restitistis* (Act. vii, 51). Cumque illi ad lapides currerent, et eum lapidibus necarent, flexo genu pro eisdem persecutoribus oravit, dicens: *Domine, ne statuas illis hoc peccatum* (Ibid., 59). Quæ itaque ista virtus est, sic zelo fervere, ut eis a quibus tenebatur perfidiae suæ impropria fiducia diceret; et sic diligere, ut in morte quoque **1371** pro eis a quibus moriebatur oraret? Sic quippe ex zelo inferbuit, ac si mansuetudinis nihil haberet; et sic mansuetus in eorum dilectione perstitit, ac si contra eos fervoris nihil habuisset. Penes nos inter hæc ubi nostræ conscientie reatus jacet. Quis enim nostrum, si saltem verbi contumeliam a proximo acceperit, non statim contumeliam reddat, non funditus commovetur, non ad odium erumpit, non præceptum dilectionis obliviscitur? Sed hoc beatus Stephanus ex omnipotentis Dei gratia potuit, quia surgens in altitudinem porta fuit. Hæc nos miseri nostra virtute imitari non possumus, quia longe inferior sicut pavementum jaceamus.

15. Quid autem nos in vita sanctorum de nostrâ admiratione dicimus; cum ipsi quoque antiqui patres prædicatorum sanctæ Ecclesiæ vitam considerantes, valde admirati sunt? An non eorum vitam Psalmista admiratus est, cum dicebat: *Mihi videtur nimis honorati sunt amici tui, Deus, nimis confortatus est principatus eorum* (Psal. cxxxviii, 17)? Quod de quibus ejus amicis dicat Evangelium interroga, in quo Veritas prædicatoribus dicit: *Vos amici mei estis* (Joan. xv, 14). Isaias quoque eorum vitam intrens, ait: *Qui sunt isti qui ut nubes volant, et quasi columbæ ad fenestras suas* (Isa. lx, 8)? Recte autem prædicores sancti nubes appellati sunt, quia verbis pluviant, miraculis eoruscant. Qui volare quoque ut nubes dicuntur, quia et in terra viventes extrâ terram fuerunt per omne quod egerunt. Unde et per quamdam nubem dicitur: *In carne enim ambulantes non secundum carnem militamus* (11 Cor. x, 3)? Priores enim patres conjugis utebantur, filios procreabant, substantias possidebant, curis rei familiaris intendebant. Istos autem per prophetiæ jam spiritum prævidentes substantias deserere, conjugia non appetere, filios non procreare, nil in terra querere, nihil possidere, non eos per terram velut homines ambulantes, sed ut nubes volantes nominant. Velant etenim, quia mente ea quæ sunt cœlestia contemplantur. Qui terram quasi non tangunt, quia in ipsa nil appetunt. Qui et ad fenestras suas quasi columbæ sunt, quia per mansuetudinis suæ spiritum in hoc mundo per oculos nil concupiscunt. Consideremus ergo quantæ altitudinis istæ spiritualis ædifici portæ

^e Recent. Ed., prævidens, contradicentibus omnibus Mas. nostris, Angl., quos forsitan emendare voluerunt, ut quod hic dicitur non ad priores patres, sed ad solum Isaiam referrent. Ibid., Val. Cl., pro inter homines, habet velut homines, consentientibus Anglic.

^f Ita omnes Mas., Editis habentibus pro mansuetudinis suæ spiritum.

sunt, quas et spiritales patres admirantur. Quantum A itaque nos in earum admiratione humiliari necesse est, qui pavimentum sumus? Sed quia sub longitudinis appellatione altitudinem portarum audivimus, nunc aliquid de earum latitudine cognoscamus. Sequitur :

VERS. 29. — *Et mensus est latitudinem a facie portæ inferioris, usque ad fontem atrii interioris extrinsecus, centum cubitos ad Orientem et ad Aquilonem.*

16. In quibus verbis si portam aditum accipimus, quo ad cognitionem Domini intramus, porta inferior fides est, atrium vero interius contemplatio. Habet autem porta inferior latitudinem in facie, quia videlicet fides per charitatis suæ amplitudinem habet eam quæ videtur a proximis operationem. Quam dum fortiter a perfectioribus agi conspiciamus, nos, qui in B bonis actibus 1372 angustamur, exempla per eos magnæ operationis accipimus. Et unaquæque sancta actio quasi quoddam nobis sit latitudo itineris, quæ prius erat angustia difficultatis. Habet quoque atrium interius frontem, quia contemplativa vita per quædam signa desideriorum et gemituum ostendit quantum intus videat quæ tantum amat. Denarius autem numerus per semetipsum multiplicatus in centenarium surgit. Unde recte per centenarium magna perfectio designatur, sicut de electis Veritas dicit : *Omnia qui relinquit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, et vitam æternam possidebit (Matth. xix, 29)*. Neque etenim sanctus quisque ideo terrena deserit, ut hæc possidere in C hoc mundo multipliciter possit, quia quisquis terreno studio terram relinquit, terram non relinquit sed appetit. Nec qui unam uxorem deserit centum receptorus est ; sed per centenarium numerum perfectio designatur, postquam etiam vita æterna promittitur, quia quisquis pro Dei nomine temporalia atque terrena contemnit, et hic perfectionem mentis recipit, ut jam ea non appetat quæ contemnit, et in sequenti sæculo ad æternæ vitæ gloriam pervenit. Centies itaque recipit quod dedit, qui perfectionis spiritum accipiens, terrenis non indiget, etiamsi hæc non habet. Ille enim pauper est, qui eget eo quod non habet. Nam qui et non habens habere non appetit, dives est. Paupertas quippe in inopia mentis est, non in quantitate possessionis. Nam cui cum paupertate D bene convenit, non est pauper. Mensus est ergo vir latitudinem a facie portæ inferioris, usque ad fontem a atrii interioris extrinsecus, centum cubitos, quia Redemptor noster quotidie per magistros atque doctores in mensura perfectionis metitur vitam fidelium, b vel in specie boni operis per fidem, vel in sanctis desiderii per contemplationem.

17. Multi etenim videntur in fide positi magna operari, sed in centum cubitis non mensurantur, quia per ipsa quæ faciunt terrenam gloriam quæ-

runt. Et quidam videntur per abstinentiam cruciari, gemitibus insistere ; sed eorum mensura ad centum cubitos c minime ducitur, quia in his quæ agunt ab humano iudicio favores requirunt. Quis ergo est qui per centum cubitos mensuratur, nisi is cuius bona operatio recta intentione utitur, ut in eo quod agit non ad terrena lucra appetenda aut ad laudes transitorias reflectatur?

18. Ecce enim misericordiam proximis exhibere, possessa largiri, cum celeritate indigenti tribuere, latitudo in facie portæ inferioris est. Sed si tua dans aliena non appetas, si terrenam gloriam de ipso bono opere non requiras, recte in centenario numero, id est in perfectione mensuraris. Nam qui videtur dare misericorditer propria, et rapit forsitan violenter aliena, iste adhuc quæ sit via perfectionis ignorat, nec cognovit unde ad perfectionem tenditur, quia nec ipsum ejus initium invenit. Prius enim appetitum evellere a mente debuit, et postea quæ jure possidet largiri. Unde scriptum est : *Declina a malo et fac bonam (Psal. xxxvi, 37)*. 1373 Quid enim potest esse boni quod facit, qui necdum a malo declinavit? Et sunt quidam qui, sicut dictum est, ab alimentis abstinent, carnem cruciant, sed tamen si pulsati fuerint, cognoscuntur quia ad mundi gloriam anhelent. Isti frontem atrii interioris ostendunt, sed per centum cubitos non mensurantur.

19. Hi ergo in numero perfectionis sunt, de quibus per Paulum dicitur : *Qui carnem suam crucifixerunt cum vitis et concupiscentiis (Galat. v, 24)*. Et notandum quia non dicitur quod intrinsecus, sed extrinsecus ista mensurantur, quia videlicet Redemptor noster cum per nos facta hominum vel approbat, vel judicat, non intrinsecus, sed extrinsecus metitur. Unde et per Evangelium dicit : *Ex fructibus eorum cognoscetis eos (Matth. vii, 16)*. Qui enim per hoc quod videmus cognoscimus operantis animum quem non videmus, sive latitudinem quæ in facie portæ est inferioris, sive frontem atrii interioris extrinsecus metimur. Cum enim alios conspiciamus largiri elemosynam, afflictis d concurrere, oppressis subvenire, nihil eos in hoc mundo gloriæ querere, nullis hujus mundi compendiis inhiare, atque alios videmus carnem domare, lacrymis insistere, verbis cœlestibus occupari, nihil transitorii honoris appetere, quid aliud debemus nisi eos perfectos esse credere, sanctos æstimare? Quia ergo per hoc quod aspicimus eos perfectos esse videmus, eorum vitam per centum cubitos extrinsecus metimur.

20. Et quia multi in Judæa, plerique vero in gentilitate positi, ad hanc perfectionis summam pervenerunt, recte subjungitur : *Ad Orientem et ad Aquilonem*. Judaicus etenim populus Oriens jure dictus est, de cuius carne ille est natus, qui Sol justitiæ vocatur. De quo per prophetam dicitur : *Vobis autem qui timetis Dominum, oriatur Sol justitiae*

a Laud., atrii portæ interioris.

b Idem Cod., vel in exhibitione.

c Longip., perducitur. Et Val. Cl., de his quæ,

pro in nis.

d Laud. et Longip., occurrere.

ie (*Malac. iv, 2*). Per Aquilonem vero gentilitas flagratur, quæ diu in perfidiæ suæ frigore torpuit, et in cujus corde ille regnavit, qui, attestante propheta, apud semetipsum dixit: *Ponam sedem meam ad Aquilonem (Isai. xiv, 13)*. Quia itaque incarnatus omnipotens Deus alios perfectos ex Judæa, alios ex gentilitate perfectos intra sanctam Ecclesiam fecit, centum cubitos non solum ad Orientem mensus est, sed etiam ad Aquilonem.

21. Sed quia sub Aquilonis nomine de gentilitate sermo se intulit, considerare libet quantum super nos effusa sunt viscera Creatoris nostri. Omnes enim nos ex gentilitate venimus. Antiqui parentes nostri lignis et lapidibus servierunt, et, derelinquentes Deum a quo facti sunt, deos venerati sunt quos fecerunt. Nos autem per omnipotentis Dei gratiam ad lucem de tenebris educti sumus. Reclamamus ergo de quibus tenebris venimus, ut de luce quam accepimus gratias agamus. Neque enim divinam misericordiam intelligit qui suæ miseræ memor non est. Unde et per Psalmistam Deo dicitur: *Mirifica misericordias tuas, Domine, qui salvos facis sperantes in te (Psal. xvi, 7)*. Tunc enim nobis Dei misericordiæ miræ fiunt, cum nobis ad memoriam miseræ nostræ revocantur, quia, recolentes quid fuimus, intelligimus cui debemus quod sumus. Cantemus itaque cum gaudio Creatori nostro, quia de servitio creaturæ colla mentis excussimus. Gaudeamus in nobis impletum esse quod **1374** per Isaiam dictum est: *Et frenum erroris quod erat in maxillis populorum, canticum erit vobis, sicut vox sanctificatæ solemnitatis (Isai. xxx, 23, 29)*. Frenum quippe erroris maxillas populorum constrinxerat, quando idolorum errore obligata gentilitas Deo vero confessionis laudem dare nesciebat. Sed hoc ipsum erroris frenum jam nobis in canticum versum est, cum gaudentes psallimus atque cantamus: *Omnes dii gentium demonia, Dominus autem cælos fecit (Psal. xcvi, 5)*. Et rursus: *Simulacra gentium argentum et aurum, opera manuum hominum: os habent, et non loquuntur; oculos habent, et non videbunt; aures habent, et non audient; nares habent, et non odorabunt; manus habent, et non palpabunt; pedes habent, et non ambulabunt (Psal. cxiii, 29, seq.)*. Qui itaque hæc omnipotenti Domino psallendo dicimus, ipsum erroris nostri frenum, quod a laude Dei ora nostra ligaverat, vero Domino canticum fecimus. Bene autem dicitur: *Sicut nox sanctificatæ solemnitatis (Isai. xxx, 29)*, quia dum confessionis laudem Deo reddimus, in sanctificata solemnitate gaudemus. Respondeamus ergo moribus tantæ misericordiæ Redemptoris nostri, et qui lucem cognovimus, pravorum operum tenebras declinemus.

22. Quid est jam, rogo, quod in hoc mundo libeat? Ubique luctus aspicimus, undique gemitus audimus. Destructæ urbes, eversa sunt castra, depo-

^a Plerique Norm. cum Longip., quod ad laudem.

^b Laud. et Val. Cl., actiones culpæ.

^c Item cum Longip., conspiciis.

^d Val. cl., consentientibus Norm. plur., in ipsa, id est, Roma.

pulati agri, in solitudinem terra redacta est. Nullus in agris incola, pene nullus in urbibus habitator remansit; et tamen ipsæ parvæ generis humani reliquiæ adhuc quotidie et sine cessatione feriuntur. Et finem non habent flagella cœlestis justitiæ, quia nec inter flagella correctæ sunt actionis culpæ. Alios in captivitatem duci, alios detruncari, alios interfici videmus. Quid est ergo quod in hac vita libeat, fratres mei? Si et talem adhuc mundum diligimus, non jam gaudia, sed vulnera anamur. Ipsa autem quæ aliquando mundi domina esse videbatur qualis remaneret Roma conspiciamus. Immensis doloribus multipliciter attrita, desolatione civium, impressione hostium, frequentia ruinarum; ita ut in ea completum esse videamus quod contra urbem Samariam per hunc eundem prophetam longe superius dicitur: *Pone ollam, pone, inquam, et mitte in ea aquam, et congere frusta ejus in ea (Ezech. xxiv, 4)*. Et paulo post: *Efferbuit coctio ejus, et discocta sunt ossa illius in medio ejus (Ibid., 5)*. Atque iterum: *Congere ossa, quæ igne succendam: consumerentur carnes, et coquetur universa compositio, et ossa tabescent. Pone quoque eam super prunas vacuum, ut incalcescat, et liquefiat æs ejus (Ibid., 10, 11)*. Tunc enim nobis olla posita est, cum hæc est civitas constituta. Tunc in eam aqua missa est, et frusta ejus congesta sunt, quando ad eam undique populi confluebant, qui velut aqua calens actionibus mundi ferverent, et quasi frusta carniū in ipso suo fervore liquarentur. De qua bene dicitur: *Efferbuit coctio ejus, et discocta sunt ossa ejus in medio illius*, quia prius quidem in ea vehementer incaluit actio gloriæ sæcularis, sed postmodum ipsa gloria cum suis sequacibus defecit. Per ossa etenim potentes sæculi, per carnes vero populi designantur, quia sicut carnes portantur ossibus, ita per potentes sæculi infirmitas regitur populorum. Sed ecce jam de illa omnes hujus sæculi potentes ablati sunt; ossa ergo **1375** excocta sunt. Ecce populi defecerant, carnes ejus liquefactæ sunt. Dicitur itaque: *Congere ossa, quæ igne succendam; consumerentur carnes, et coquetur universa compositio ejus, et ossa tabescent*. Ubi enim senatus? Ubi jam populus? Contabuerunt ossa, consumptæ sunt carnes, omnis in ea sæcularium dignitatum fastus extinctus est. Excocta est universa compositio ejus. Et tamen ipsos nos paucos qui remansimus adhuc quotidie gladii, adhuc quotidie innumeræ tribulationes premunt. Dicitur ergo: *Pone quoque eam super prunas vacuum*. Quia enim senatus deest, populus interiit, et tamen in paucis qui sunt dolores et gemitus quotidie multiplicantur, jam vacua ardet Roma. Quid autem ista de hominibus dicimus, cum, ruinis crebrentibus, ipsa quoque destrui ædificia videmus? Unde apte de civitate jam vacua subditur: *Incalscat, et liquefiat æs ejus*. Jam

^e Item Codices, succendantur. Passio post Longip., coquentur. Universa compositio ejus et ossa tabescent. Sic etiam legitur supra, ubi idem contextus laudatur.

^f Editi, dignitatum ordo

quæ et ipsa oïla consumitur, in qua prius et carnes et ossa consumebantur, quia postquam defecerunt homines, etiã parietes cadunt. Ubi autem sunt qui in ejus aliquando gloria lætabantur? Ubi eorum pompa? Ubi superbia? Ubi frequens et immoderatum gaudium?

23. Impletum est in ea quod contra destructam Ninivem per prophetam dicitur: *Ubi est habitaculum leonum, et pascua catulorum leonum (Nahum. ii, 11)?* An ejus duces ac principes leones non erant, qui, per diversas mundi provincias discurrerent, prædam æviendo et interficiendo rapiebant? Illic leonum catuli inveniebant pascua, quia pueri, adolescentes, juvenes sæculares, et sæcularium filii huc undique concurrebant, cum proficere in hoc mundo voluissent. Sed jam ecce desolata, ecce contrita, ecce gemitibus oppressa est. Jam nemo ad eam currit, ut in hoc mundo proficiat; jam nullus potens et violentus remansit, qui opprimendo prædam diripiat. Dicamus ergo: *Ubi est habitaculum leonum, et pascua catulorum leonum?* Contigit ei **1376** quod de Judæa novimus per prophetam dictum: *Dilata calvitium tuum sicut Aquila (Mich. i, 16)*. Calvitium quippe hominis in solo capite fieri solet, calvitium vero Aquilæ in toto sit corpore, quia cum valde senuerit, plumæ ejus ac pennæ ex omnibus membris illius cadunt. Calvitium ergo suum ^a sicut Aquila dilatat, quia plumas perdidit, quæ populum amisit. Alarum quoque pennæ ceciderunt, cum quibus volare ad prædam consueverat, quia omnes potentes ejus extincti sunt, per quos aliæ rapiebat (*Joan. Diac., l, iv, c. 66*).

24. Hæc autem quæ de Romæ urbis contritione dicimus, ^b in cunctis facta mundi civitatibus scimus. Alia etenim loca clade desolata sunt, alia gladio consumpta, alia fame cruciata, alia terræ hiatibus absorpta. Despicimus ergo ex toto animo hoc præsens sæculum vel extinctum; æniamus mundi desideria saltem cum mundi sibi; imitemur bonorum facta quæ possumus. Apud Orientem enim et Aquilonem multi sunt qui pro perfectione vitæ centum cubitis mensurantur. Ex Judæa etenim et gentilitate, sicut dictum est, ad sanctitatis culmen excreverunt. Quamvis intelligi per Orientem et Aquilonem etiam justi et peccatores possint. Oriens quippe non immerito justi nominantur, qui, sicut in luce fidei nati sunt, in innocentia persisterunt. Per Aquilonem vero recte peccatores accipimus, qui mentis frigore dilapsi sub peccati sui umbra torpuerunt. Sed quia omnipotentis Dei misericordia etiam tales ad penitentiam revocat, compunctione et lacrymis lavat, virtutibus ditat, et usque ad perfectionis gloriam sublevat, non solum ad Orientem centum cubiti, sed etiam ad Aquilonem ducuntur, dum cum justis etiam

^a Longip., sicut aquila Roma dilatat.
^b Laud., jam pene in cunctis. Verius quam absolute in cunctis.

^c Carent hac clausula Val. Cl. et pler. Norm.

^d Rothomag. et Lyr., adversarius noster.

^e Laud. et Longip., non jungas. Paulo post Laud.,

peccatores per dona et penitentiam ad perfectionem veniunt, ^e largiente Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA VII [AL., XIX].

Septem versuum, a 20 ad 27, explicationem complectitur, plurimaque simul exhibet præcepta moralia, de Spiritus sancti donis, gradibusque ad ea ducentibus, de vera perfectione ac de bonorum operum necessitate.

1. Magna legentium debet esse discretio, ut in sacro eloquio cum quilibet unus sermo dicitur, non semper unam eandemque rem significare credatur, sicut aliquando sol in bono, aliquando vero accipitur in malo. Solis etenim nomine aliquando ipse Redemptor noster signatur, aliquando persecutio. Attestantur enim libro Sapientiæ, in inferno impii dicturi sunt: *Erravimus a via veritatis, et sol justitiæ non luxit nobis (Sap. v, 6)*. Et de jactis seminibus Dominus dicit: *Orto sole aruerunt (Matth. xiii, 6)*, quia videlicet, facta persecutione, in reproborum cordibus prædicationis verba siccantur. Sic leo Dominum signat. Unde scriptum est: *Vicit leo de tribu Juda (Apoc. v, 5)*. Sic leonis nomine diaboli similitudo exprimitur, sicut per primum pastorem dicitur: *Adversarius vester diabolus, sicut leo rugiens, circuit querens quem devoret (I Petr. v, 8)*. Sic bovis nomine sapiens designatur. Unde scriptum est: *Non junges bovem et asinum (Deut. xxii, 10)*, id est, sapientem cum stulto in prædicatione non socias. Sic per bovem factus figuratur, sicut de eo qui ^f in turpitudine amoris captus est, dicitur: *Statimque eam sequitur, quasi bos ductus ad victimam (Prov. vii, 22)*; id est, sicut factus trahitur ad mortem. Hæc igitur dixi, ne quia portam significare Dominum, vel prædicatores, vel Scripturam sacram, vel fidem exposui, ubicunque **1377** jam in hoc propheta porta legitur signare aliud non credatur. Cum enim de una porta ^g propheta loqueretur, recte fides intellecta est, quia una est omnium electorum fides. Cum vero aliæ portæ nominantur, ^h intelligi ora prædicatorum possunt, per quæ vera vita cognoscitur, et per quæ ascenditur ad sacramentorum spiritualium cognitionem. Nam porta per quam significari fidem diximus, notandum nobis est quia inferior appellatur. In hac enim vita dum sumus, quasi in imo ⁱ positi adhuc inferius tenemur. Et recte inferior porta fides est, quia nobis in terra positus aperit cognitionem Dei. Itaque nunc dicitur:

VERS. 20-22. — *Portam quoque quæ respiciebat viam Aquilonis atrii exterioris mensus est tam in longitudine quam in latitudine. Et thalamos ejus tres hinc, et tres inde; et frontes ejus, et vestibulum ejus secundum mensuram portæ prioris: quinquaginta cubitorum*

non socias.

^f Val. Cl., cum Norm., in amore turpitudinis.

^g Suess., Val. Cl. et quinque Norm., propheta divinus loqueretur.

^h Laud. et Suess., intelligi, sicut et longe superius dictum est, ora, etc.

longitudinem ejus, et latitudinem viginti et quinque cubitorum. Fenestræ autem ejus, et vestibulum, et sculpturæ secundum mensuram portæ quæ respiciebat ad Orientem; et septem graduum erat ascensus ejus, et vestibulum ante eam.

2. De porta quæ respiciebat viam Aquilonis atrii exterioris, ea ipsa replicantur quæ jam de porta alia superius dicta sunt, atque alia subiunguntur quæ de prædicta portâ propheta tacuerat. Ut ergo de his latitudo disseratur quæ necdum discussa sunt, debemus ea quæ jam dicta sunt sub brevitate replicare. Porta enim viam Aquilonis respicit, cum prædicator quisque vitam peccatoris agnoscat, et quæ inferiora vitæ per verbum prædicationis aperit. Quæ porta atrii exterioris dicitur. Exterioris quippe est atrium vitæ præsens, in qua omne quod corporaliter agitur corporaliter etiam vitæ detur. Quæ jam in longitudine quam in latitudine mensuratur, quia cum ad idem peccator ducitur, necesse est ut ejus doctor consideret, vel quantum in longitudine operi, vel quantum in latitudine charitatis ex ejus admonitione proficiat. Qui enim ad Deum convertitur, si adhuc bona vitæ præsentis sperat, longitudinem non habet, quia brevis est vita in qua spem posuit. Si per terrenarum rerum concupiscentiam, et adhuc per proximi odium coangustatur, latitudinem non habet, quia nescit vel transitoria contemnere, vel se in proximi amore dilatare. Cum vero conversus quisque æternæ vitæ gaudia longanimitè sperat, proximorum molestias cum charitate tolerat, et ea quæ non habet concupiscere contemnit; longitudinem et latitudinem porta habet, quia gloria prædicatoris est profectus auditoris. Unde quibusdam per magnum prædicatorem dicitur: *Gaudium meum et corona mea* (Philip. iv, 1). Et rursum: *Eccè nunc vivo, si vos statis in Domino* (I Thess. iii, 8). Atque iterum: *Quæ est nostra spes aut gaudium? Nonne vos ante Dominum* (Ibid., ii, 19). Longitudo ergo et latitudo portæ est quæ ad Aquilonem respicit, quia cum infidelem quempiam in peccati sui frigore torpentem prædicator ad fidem converterit, per hoc quod eum in longitudinem spes **1378** tendit, et in amplitudinem charitatis dilatat, ejus gloriam suam facit. Et quia in cognitione sanctæ Trinitatis ex verbo prædicationis auditores quique in ejusdem Trinitatis amore proficiunt, habet hæc eadem porta thalamos tres hinc, et tres inde, quia omne quod per Testamentum Novum de Trinitate conditor loquitur, hoc etiam de Testamento Veteri ostendit. Et cor audientium in amore cælestis patriæ proficit, ut anima inhærens Deo quasi sponsa cum sponso in quodam jam thalamo sedeat, atque se a terrenis desideriis funditus avertat.

3. Vel certe, ut longe superius dictum est (Hom.

^a Laud., et sculpturæ.

^b Suess., tæmet.

^c Non legitur hæc eadem porta in Gemet. Ulic. et al. Norm.

^d Val. Cl., consentientibus Norm., de trinitate conditoris.

^e Recent. Ed., perficit.

^f Ebroic., bona.

A 4, n. 5), quia tres sunt ordines bene viventium, bonorum scilicet conjugatorum, continentium, atque prædicatorum, et quia alii etiam in conjugis postuli amore cælestis patriæ anhelant, alii autem spe æterni gaudii etiam carnem macerant, omnesque actus terrenos refugunt, et in cura horum sæculi implicari contemnunt, alii vero et terrena bona despiciunt, et cælestia gaudia prædicant, quæ cognoverunt, quid isti nisi in spiritali ædificio thalami sunt in quorum cogitatione et meditatione anima cælesti sponso sociatur? Quos tres bonorum ordines, quia non solum Ecclesia ex gentibus habet, sed aliquando etiam Synagoga habuit, dum magna multitudo spiritalium Rescriptoris gratiam ardentè expectavit, porta ædificii cælestis tres hinc, et tres inde thalamos habet, quia prædicator quisque, cum ad supernam patriam auditorem provocat, et novos patres et veteres anhelasse cælesti desiderio demonstrat. Plus enim plerumque exempla quam ratiocinationis verba coniungunt; et cum prædicator dicit quales alii in conjugio, vel in continentia, vel in prædicatione erga omnipotentis Dei amorem in novo testamento fuerint, vel alii quales in veteri, porta quæ loquitur ternos ex utroque latere habere se thalamos ostendit. Quæ porta habet et frontem, quia sunt in prædicatoris vita aperta opera quæ videntur. Habet et ante frontem vestibulum, quia priusquam bona opera insinuet, prædicat fidem, per quam anima humiliter veniens ad bonorum actuum altitudinem sublevetur. Quæ cuncta secundum mensuram portæ prioris sunt, juxta hoc quod subditur:

Vers. 21. — *Quia mensus est quinquaginta cubitorum longitudinem ejus, et latitudinem viginti quinque cubitorum.*

4. Hæc jam superius latius me dixisse meministis (Hom. 5, l. ii). Per quinquagenarium enim numerum requiem diximus figurari, quia et quinquagesimus annus veteri populo in requiem datus est, quia appellatus est jubileus; et septenarius numerus, per quem hoc omne tempus evolvitur, septies multiplicatus ad quadraginta et novem ducitur. Cui monas additur, quia in unius contemplatione requies æterna perficitur. Idem ergo quinquagenarius numerus nobis in longitudinem est, quia pervenire ad illam requiem non potest, nisi qui ad eam spem suam modo tendere longanimitè potest. Quia enim per quinquagenarium numerum **1379** ad æternam requiem provocamur, etiam hoc nos omnino instruit quod in tabernaculo decem cortinæ jussæ sunt fieri, quæ haberent ansulas quinquagenas, et circulos aureos quinquagenos a latere et summitate (Exod. xxv, 4, seq.). Cortinæ etenim tabernaculi sancti duces sunt, qui ex diversis virtutum coloribus in sanctæ Ecclesiæ ornamento

^a Laud., ad superna provocatus.

^b Laud., tendit.

^c Laud., Longip., Gemet. et al. Norm., sic legendum suadent. In vet. Ed., in requiem datur, qui appellatus. Alii, in requiem datus, appellatus est.

^d Sag. et Ebroic., decem etenim cortinæ. Ubique Laud. habet, curtinæ.

proficiunt. Qui et interiora velant, et exteriora omnimodo exornant, quia eorum vita in quantum videtur, ornamentum est; et eorum intellectus intus absconditur, dum cœlestia quæ in mente servant, et dicere non possunt, in eis aliquo modo velantur. Recte autem decem cortinæ sunt, quia ^a per Decalogi custodiam ipsa sanctorum corda profecerunt. Hyacinthinæ vero ansulæ cortinarum fieri quinquaginta præceptæ sunt. Hyacinthus cœli speciem habet. Ansulæ ergo cortinarum sunt præcepta cœlestia, in quibus ligantur animæ, ut ad inferioribus sublevatæ superius pendeant. Quæ videlicet ansulæ habent et circulos aureos, intellectum scilicet vera sapientia fulgentem. Qui intellectus, quia esse debet per omnia circumspectus, et cautæ sollicitudinis vigilantia munitus, recte per circulos designatur.

5. Et notandum quod a latere et summitate jubentur ansulæ, vel circuli in cortinis fieri, quia præcepta cœlestia et intellectus spiritualis, non solum debet nos sursum in Dei amorem suspendere, sed etiam proximo in charitate sociare. In eo enim quod conditorem nostrum diligimus, quasi per superiores ansulas in aere pendemus. In eo vero quod sicut nosmetipsos proximos amamus, ansulas et circulos a latere habemus, ut cortinæ tabernaculi, id est fidelium animæ per charitatem conjunctæ sint, et non per discordiam divisæ. Unde et hic post longitudinem quinquaginta cubitorum protinus latitudo subjungitur viginti et quinque cubitorum, quæ videlicet latitudo ad charitatem proximi pertinet. Ipsa enim in fratrum amorem se dilatat, atque erga eos omne quod potest boni operis exercet. Cuncta autem bona opera quæ corporaliter fiunt, per quinque corporis sensus exhibentur, videlicet per visum, auditum, tactum, gustum, odoratum. Quinarius vero numerus per semetipsum ductus ad vicesimum et quintum pervenit, quia bona opera cum agi cœperint, per fervorem animum ad augmentum excitant, et per semetipsa multiplicantur. Unde et latitudinem ^b menti faciunt, ut non sit angusta ^c per teporem, sed expansa in bonis actibus per charitatem. Omnis enim torpor teporis angustia est, omnis vero benignitas charitatis, magna latitudo. Nam etsi res desunt quæ fortasse indigenti proximo præbeantur, ampla est substantia voluntatis bonæ, quæ sufficit ad regni retributionem, sicut scriptum est: *In terra pax hominibus bonæ voluntatis* (Luc. 11, 14). Sequitur:

VERS. 22. — *Fenestræ autem ejus, et vestibulum, et sculpturæ secundum mensuram portæ quæ respiciunt ad Orientem.*

6. Cuncta hæc jam superius latius dicta sunt, et idcirco sermo non debet morosa expositione ^d tardari. Hoc tamen magnopere notandum est, quod porta ad Aquilonem ea omnia habere perhibetur

^a Editi mutarunt custodiam in. studium, quod in omnibus legitur.

^b Longip., in mente.

^c Idem., per torporem.

^d Vulgati, tardare, invitis Mss. Lava., Val, Cl., Longip., etc.

A 1380 quæ porta ad Orientem, fenestras scilicet contemplationis, vestibulum humilitatis, sculpturam bonæ operationis. Omnes enim qui per hoc quod Deo in conversatione ^e nati sunt in innocentia perseveraverunt, portam ad Orientem habent, quia eis cœlestis regni aditus patet ^f a lumine quod acceperunt. Et omnes qui in peccatis postmodum lapsi torporis sui frigore sunt depressi, sed, dum per pœnitentiam redeunt, ad amorem cœlestis patriæ recalescent, portam ad Aquilonem habent, quia eis etiam post peccati sui frigus cœlestis regni aditus per misericordiam patet. Ea ergo habere dicitur porta ad Aquilonem quæ habet porta ad Orientem, quia et conversi peccatores sic ditantur virtutibus, sicut illi sunt divites qui cadere ^g in peccatum vitaverunt. Unde et

B Psalmistæ voce per Dominum dicitur: *Cinerem sicut panem manducabam* (Psal. 41, 10), quia sic pœnitentes recipit ut justos. Scriptum quippe est de peccatoribus: *Olim in cilicio et cinere pœnitentiam egissent* (Matth. 11, 21). Cinis ergo sicut panis comeditur, quando ad auctoris sui gratiam peccator per pœnitentiam sicut innocens revocatur. Porta igitur ad Aquilonem habet fenestras, habet vestibulum, habet sculpturas, quia cum peccator ad vitam post culpas reducitur, sæpe lumen contemplationis accipit, atque de ipsa memoria iniquitatis suæ gratiam magnæ humilitatis bonæ quoque operationis efficaciam sumit, ut omne quod fieri præcipitur, in vita ejus quasi sculptum esse videatur.

IBID. — *Septem vero graduum erat ascensus ejus, et vestibulum ante eam.*

7. Septem gradibus ad portam ascenditur, quia per sancti Spiritus septiformem gratiam aditus nobis vitæ cœlestis aperitur. Quam septiformem gratiam Isaias in ipso nostro capite, vel in ejus corpore, quod nos sumus, enumerans dicit: ^h *Requiescit super eum spiritus sapientiæ et intellectus, spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientiæ et pietatis, et replebit eum spiritus timoris Domini* (Isai. 11, 2). Quos gradus, de cœlestibus loquens, descendendo magis quam ascendendo numeravit, videlicet sapientiam, intellectum, consilium, fortitudinem, scientiam, pietatem, timorem. Et cum scriptum sit: *Initium sapientiæ timor Domini* (Prov. 1, 7), constat procul dubio quia a timore ad sapientiam ascenditur, non autem a sapientia ad timorem reditur, quia nimirum perfectam habet sapientia charitatem. Et scriptum est: *Perfecta charitas foras mittit timorem* (I Joan. 1, 4). Propheta ergo, quia de cœlestibus ad ima loquebatur, cœpit magis a sapientia, et descendit ad timorem. Sed nos qui a terrenis ad cœlestia tendimus, eosdem gradus ascendendo enumeremus, ut a timore ad sapientiam pervenire valeamus. In mente etenim nostra primus ascensionis gradus est timor Domini;

^e Longip., juncti sunt.

^f Norm., ad lumen. Editi, ex lumine.

^g Vatic. et recent., excepta Gussanv. in peccati pœnitentiam. Contradicunt Mss., tum Anglic., tum Gallic.

^h Laud., requiescit... et replevit.

secundus, pietas; tertius, scientia; quartus, fortitudo; quintus, consilium; sextus, intellectus; septimus, sapientia. Est enim timor Domini in mente. Sed qualis est iste timor, si cum eo pietas non est? Qui enim misereri proximo ignorat, qui compati ejus tribulationibus dissimulat, hujus timor ante omnipotentis Dei oculos nullus est, quia non sublevatur ad pietatem. Sed sæpe pietas per inordinatam misericordiam **1381** errare solet, si fortasse pepercerit quæ parcenda non sunt. Peccata enim quæ feriri gebennæ ignibus possunt disciplinæ verbere sunt corrigenda. Sed inordinata pietas cum temporaliter parcat, ad æternum supplicium pertrahit. Ut ergo vera et ordinata sit pietas, ad gradum est alium sublevanda, id est ad scientiam, ut sciat vel quid ex judicio puniat, vel quid ex misericordia dimittat. Sed **1382** quid si sciat quid agere quisque debeat, virtutem vero agendi non habeat? Scientia ergo nostra crescat ad fortitudinem, ut cum videt quid agendum sit, hoc agere per mentis fortitudinem possit, ne timore trepidet, et, pavore collapsa, non valeat bona defendere quæ semit. Sed sæpe fortitudo si improvida fuerit, et minus contra vitia circumspecta, ipsa sui præsumptione ^a in casum ruit. Ascendat ergo ad consilium, ut prævidendo præmuniat omne quod agere fortiter potest. Sed esse consilium non potest, si intellectus deest, quia qui non intelligit malum quod agentem gravat, quomodo potest bonum solidare quod adjuvat? Itaque à consilio ascendamus ad intellectum. Sed quid si intellectus magno quidem acumine vigilet, et moderari se nesciat per maturitatem? Ab intellectu ergo ascendatur ad sapientiam, ut hoc quod acute intellectus invenit, sapientia mature disponat. Quia igitur per timorem surgimus ad pietatem, per pietatem ad scientiam ducimur, per scientiam ad fortitudinem roboramur, per fortitudinem ad consilium tendimus, per consilium in intellectum proficimus, per intellectum ad maturitatem sapientiæ pervenimus, septem gradibus ad portam ascendimus, per quam nobis aditus vitæ spiritualis aperitur.

Bene autem dicitur quia vestibulum erat ante eam, quia nisi quis prius humilitatem habuerit, ad hos gradus donorem spiritualium non ascendit, sicut scriptum est: *Saper quem ^b requiescet spiritus meus, nisi super humilem et quietum, et tementem sermones ^c meos* (Isai. LVI, 2). De quo per Psalmistam dicitur: *Ascensus in corde ejus disposuit in convalle lacrymarum* (Psal. LXXXIII, 6). Convalis quippe humilis locus est, et peccator quisque dum se in lacrymis humiliter affligit in corde, ^e per ascensum virtutum proficit. Qui rursus ait: *Emitit fontes in convallibus* (Psal. CIII, 10), quia omnipotens Deus dona spiritualis gratiæ humilibus præstat.

^a Longip., *incassum laborat.*

^b Laud., *requiescit.*

^c Val. Cl., consentientibus Norm., *per ascensum ad virtutem.*

^d Editi, dissentientibus Mss., *Suess., Laud., Val. Cl., Longip. et Norm. omnibus, si enim Deum vere... non crediderat, quid orabat? Ex Germ. unus favet*

A 9. Potest quoque per vestibulum *ides* intelligi. Ipsa quippe est ante gradus et portam, quia prius ad fidem venimus, ut postmodum per spiritualium donorum gradus cœlestis vitæ aditum intremus. Non enim per virtutes venit ad fidem, sed per fidem pertingitur ad virtutes. Cornelius enim centurio, ejus eleemosynæ ante baptismum, angelo testante, laudatæ sunt, non operibus venit ad fidem, sed fide venit ad opera (*Act. x, 1, seq.*). Nam et ei per angelum dicitur: *Orationes tuæ et eleemosynæ ascenderunt in conspectu Dei* (*Ibid., 4*). ^d Si enim Deo vero et ante baptismum non crediderat, quem orabat? vel quomodo hunc omnipotens Deus exaudierat, si non ab ipso se in bonis perfici petebat? Sciebat igitur Creatorem omnium Deum, sed quod ejus omnipotens Filius incarnatus esset ignorabat. Neque enim **1382** poterat bona agere, nisi ante credidisset. Scriptum namque est: *Sine fide impossibile est placere Deo* (*Hebr. xi, 6*). Fidem ergo habuit, ^e ejus orationes et eleemosynæ placere Deo potuerunt. Bona autem actione promeruit ut Deum perfecte cognosceret, et incarnationis ejus mysterium crederet, quatenus ad sacramenta baptismatis perveniret. Per fidem ergo venit ad opera, sed per opera est solidatus in fide. Vestibulum itaque ante gradus est, quia qui prius credidit, ipse post virtutum gradibus ad portæ aditum ascendit. Sequitur:

Vers. 23. — *Et porta atrii interioris contra portam Aquilonis, et Orientalem.*

C 10. Hoc loco *contra* non pro adversitate ponitur, sed pro recitudine; ita enim porta interioris atrii posita monstrabatur, ut porta Aquilonis et Orientis recto ad eam aditu tenderet. Quid est ergo quod porta interior recto itinere posita contra portam Orientis et Aquilonis ostenditur, nisi hoc, quod aperte datur intelligi, quia sive Judaico et gentili populo, seu justis et peccatoribus, sed post peccata conversis, æque aditus regni cœlestis aperitur? Larga est enim misericordia Creatoris nostri. Et porta interior non solum portam Orientis respicit, sed etiam Aquilonis, quia non solum his qui in innocentia permanent, sed etiam peccatoribus peccata sua penitendo damnantibus aperiuntur interioris atrii gaudia, ut ineffabilia mysteria patriæ cœlestis agnoscant, agnoscendo sistant, sitiendo currant, currendo perveniant. ^f Hæc interni gaudii secreta cognoverat, qui dicebat: *Siti-vit anima mea ad Deum vivum, quando veniam et apparebo ante faciem Dei* (Psal. XLI, 3)? Prædicator gentium ad hunc aditum regni cœlestis anhelabat, cum dicebat: *Cupio dissolvi et esse cum Christo* (*Philip. i, 23*). Hæc ^g exultationis occultæ secreta cognoverat sponsa, quæ dicebat: *Dilectus meus misit manum suam per foramen, et venter meus intremuit ad tactum ejus* (*Cant. v, 4*). Dilectus etenim manum per Editis; alter communem aliorum Mss. lectionem habet.

^e In Excusis, *operationes*; secus in Mss. Anglic. et nostris.

^f Editi, *hæc æterni.*

^g Val. Cl. et alii a Guesanv. laudati, *expectationis*

foramen mittit, quando virtute sua Dominus nostrum animum per subtilem intellectum pulsat. Et venter in tactu illius contremiscit, quia infirmitas nostra per hoc quod cœlestis gaudii intellectu tangitur, ipsa sua exultatione turbatur, et sicut in mente pavor cum lætitia, quia jam sentit quid de cœlesti gaudio diligit, et adhuc metuit ne non recipiat quod vix tenuiter sentit. Quid igitur restat nisi ut se ad perfectionis vitæ cursum dirigant omnes qui illa gaudia patriæ cœlestis agnoscunt? Unde et hic apte subjungitur:

Idem. — *Et mensus est a porta usque ad portam centum cubitos.*

11. ^b Centenarium numerum, quia decies per denarium ducitur, jam superius diximus esse perfectum (*Hom. 6, n. 16*). Is itaque qui aditum atrii interioris videt, profecto necesse est ut per vitam perfectionis currat, et a porta inclinationis usque ad consummationis ingressum perveniat. Mensuretur ergo atrium interius, quod a portis exterioribus usque ad portam interiorem tenditur, centum cubitis, ut qui intrare amando cœpit, latitudinem perfectionis habeat in mente, quatenus in eo **1383** quem diligit hunc nec adversa coangustent, nec prospera elevent, sed, transitoria cuncta despiciens, quousque ad gaudia secreta perveniat, per atrium perfectionis currat. Sunt etenim multi qui jam in septem gradibus aditum portæ exterioris intraverunt, juxta quemdam supernæ dispensationis modum, per timorem Dei humiles, per pietatis studium misericordes, per scientiam discreti, per mentis fortitudinem liberi, per consilium cauti, per intellectum providi, per sapientiam maturi; sed, adhuc quibusdam necessitatibus obligati, hujus mundi curis inserviunt, et unde jam ex magna parte excusserunt animum, ibi adhuc tenentur inviti. Cumque superimposita terrenæ occupationis portant onera, minus in præceptis cœlestibus exercentur. Anhelare medullitus ad æternam patriam non vacat, ipsa in eis sua aliquo modo desideria languescunt, quia nimirum curis temporalibus prædeditum verum gaudia quæ cognovit amare non tantum licet quantum libet. Illi plerumque a jugo mundi colla mentis excutiunt, omnia deserunt, terrenæ curæ pondera deponunt, atque ut ad cœleste desiderium latius animi sinum laxent, vitam remotam petunt, et in sanctis precibus intenti, sacris meditationibus dediti, quotidiano se fletu afficiunt, et vetustatem cordis igne amoris conflant, atque ad cœleste gaudium accendendo se innovant. Illi plerumque, in ipso suo desiderio accensi, exire jam de carne concupiscunt,

^a Ita Mss. quotquot consulimus, vel, ne non plene recipiat, aut percipiat. Ibi Editi habent ne non pareat, quæ duplex negatio sensum contrarium propositio sancti Gregorii efficit.

^b Ebroic., Gemet. ac alti Norm., centenarius numerus qui decies per denarium ducitur, pro perfectione semper accipitur.

^c Excusi, et dum anhelare, inviti Mss.

^d Ita plerique Mss. In Laud., quia animo... prædedito... quæ cognovit. Consentit Gussauy. innotat cognovit, in cognoverunt. Vallæ. et al., prædedit... quæ

atque ad vitam præsentem redire post seipsum nolunt. Sed tamen differuntur, ut dilatus amor ex ipsa sua dilatione proficiat, et ardenti desiderio quasi quod negatur crescat. Sic in regione Geracenorum qui liberatus a legione dæmonum fuerat jam cum Dominum ire volebat, sed tamen ei dicitur: *Revertere in domum tuam, et narra quanta feceris tibi Domine* (*Luc. viii, 39*). Sic sponsa in Canticis canticorum sanctis desideriis anxia loquitur, dicens: *In lectulo meo per noctes quasivi quem diligit anima mea. Quasivi illum, et non inveni* (*Cant. iii, 1*). In lectulo enim dilectum querit, quando in ipso suo otio et vacatione quam appetit jam videre anima Dominum concupiscit, jam ad eum exire desiderat, jam carere præsentis vitæ tenebris anhelat. Sed querit illum, et non invenit, quia quamvis magno amore desiderat adhuc tamen ei non conceditur videre quem amat.

12. Tales itaque sanctorum mentes quid aliud in hoc desiderio faciant, nisi quod jam a portis exterioribus per atrium interius ad portam currunt? Quibus sæpe evenit ut cum se viderint magno cœlestis gratiæ munere compunctos, jam se perfectos existiment, et obedientes putent; sed quia nullus est qui dura præcipiat, patientes esse se credant, sed quia nemo eos per contumelias et adversitates pulsat. Et plerumque contingit ut spiritali ministerium vel inviti suscipiant, atque ad gubernationem fidelium deducantur. Qui cum magnis tribulationibus fuerint hinc inde pulsati, turbati mente, sese imperfectos inveniunt, qui non pulsati, perfectos se esse crediderunt. Quia **1384** ex re agitur ut se ad semetipsos colligant, et apud se tacite opprobrium suæ infirmitatis erubescant, atque, ex ipsa sua confusione roborati, contra adversa patientiam opponant, et ex tribulatione proficiant, qui prius in otio ex ipsa sua securitate torpebant. Et veraciter esse tales incipiunt quales se esse prius inaniter putaverunt. Hi itaque cum a portis exterioribus usque ad interiorem portam per boni studii atrium differuntur, hoc ipsum in eis atrium centum cubitis mensuratur, quia dilatione et exercitatione sancta quotidie ad perfectionem proficiunt. Per quotidianam enim desideria in mente proficere, quasi centum est cubitis interius atrium mensurari. Idcirco ergo a portis usque ad portam centum sunt cubiti, ut quasi quædam mora pœndi sit ipsa dilatio vivendi, per quam quotidie in virtutibus crescit, ut ad interiorem aditum perfectius perveniat. Sequitur:

YRAS. 24-26. — *Et eduxit me ad viam Australem, et ecce porta quæ respiciebat ad Austrum; et mensus*

cognoverunt.

^a Sues., revocat.

^b Excusi, contra Mss. omnium Anglic. et Gallic. fidem habent deseruntur; et infra dilectione, pro dilectione, magno sensus detrimento; hic enim significatur fideles a statu perfectionis differri, ut, quæ infirmitatis conscii, humilientur; quæ dilatione sit ut per quotidiana desideria proficiant.

^c Ebroic., et dum quotidiana desideria in mente proficiunt, quasi centum cubitis interius atrium mensuratur.

est frontem ejus, et vestibulum ejus juxta mensuras superiores; et fenestras ejus, et vestibula in circuitu, sicut fenestras cæteras, quinquaginta cubitorum longitudinem, et latitudinem viginti quinque cubitorum. Et in gradibus septem ascendebatur ad eam, et vestibulum ante fores ejus.

13. Cuncta hæc in Orientis et Aquilonis porta jam dicta sunt, et congruum non est ut ea quæ semel ac secundo exponentes diximus sæpius replicemus. Notandum tamen nobis est quia in spiritali ædificio alter aditus ad Orientem, alius ad Aquilonem, atque alius ad Austrum patet. Sicut enim Aquilonis frigore peccatores, ita per Australem viam ferventes spiritus designantur, qui, calore sancti Spiritus accensi, velut in meridiana luce virtutibus ^a exrescunt. Pateat itaque porta ad Orientem, ut hi qui sacramenta fidei bene inchoaverunt, et in nulla postmodum vitiis profunditate demersi sunt, ad gaudia secreta perveniant. Pateat porta ad Aquilonem, ut hi qui post inchoationem caloris et luminis in peccatorum suorum frigore et obscuritate dilapsi sunt per compunctionem poenitentiae ad veniam redeant, et quæ sit internæ retributionis vera lætitia cognoscant. Pateat porta ad Meridiem, ut hi ^b qui sanctis desideriis in virtutibus fervent per spiritalem intellectum quotidie interni gaudii mysteria peneirent. Inter hæc autem quæri potest, cum quatuor hujus mundi partes sint, cur in hoc ædificio ^c exterioris atrii non quatuor, sed tres portæ esse memorantur? Quod recte quærendum fuerat, si Propheta non spiritali, sed corporali ædificio videret. Sancta enim Ecclesia, id est spirituale ædificium, ut ad secreta gaudia pertingat, tres solummodo portas habet, videlicet fidem, spem, atque charitatem: unam ad Orientem, aliam ad Aquilonem, tertiam ad Meridiem. Porta quippe ad Orientem est fides, quia per ipsam lux vera nascitur in mente. Porta ad Aquilonem spes, quia unusquisque in peccatis positus, si de venia ^d desperaverit, misericordiam funditus perdit. **1385** Unde necesse est ut qui per suam iniquitatem extinctus est, per spem ^e misericordiae reviviscat. Porta ad Meridiem charitas, quia igne amoris ardet. In meridiana etenim parte sol in altum ducitur, quia per charitatem lumen fidei in Dei et proximi dilectione sublevatur. Tribus igitur portis ad interius atrium tenditur, quia per fidem, ^d spem, atque charitatem ad gaudia secreta pervenitur. Alia quoque quæstio oritur, cur porta atrii interioris posita contra portam Orientis et Aquilonis dicitur, et quod ad Australem portam pateat tacetur. Sed quia per Orientem inchoantes, per Aquilonem lapsos diximus designari, dignum fuit ut vel de inchoantibus, quibus adhuc sol in tepore est, vel etiam de lapsis, sed ^f per conversionem redeuntibus, aperte

A diceretur quod eis porta atrii interioris pateat, quatenus ex ipsis nos certos faceret de quibus dubitari poterat. Hoc autem de porta Australi dicendam non erat, quia eos ad gaudia interna pertingere qui fervore spiritus in virtutibus permanent nullus ignorat. ^a | Usus quippe est sacri eloqui ea de quibus dubitari poterat aperte dicere, et ea quæ constant tacere, sicut per Psalmistam dicitur: *Irritaverunt Moysen in castris, Aaron sanctum Domini* (Psal. cv, 16). Aaron quippe, exigente populo, idolum lecerat, et recte poterat de vita ejus dubitari. Moyses ergo sanctus non dicitur, quia sanctus esse ab omnibus scitur; et Aaron sanctum Domini nominat, ut nobis de vita illius dubietatem tollat. | Sequitur:

B VERS. 23. — *Et cælatæ palmæ erant, una hinc, et altera inde in fronte ejus.*

14. Quid hoc est, quod prius in frontibus pictura palmarum, nunc autem cælatæ palmæ in fronte esse memorantur? In cælatura quippe lapidum foris opera esse videntur. Sed, sicut jam superius diximus, pictura palmarum est ostensio signorum. Nunc vero cælatura palmarum dicitur, ut bonorum operum demonstratio designetur. Ipsi enim summis prædicatoribus dicitur: *Videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum qui in cælis est* (Mat. v, 16). Qui igitur in vita sua impressa esse sancta opera demonstrant, palmas in fronte cælatas habent, quia quanta illos in posterum victoria sequatur, jam nunc in sanctis suis operibus ostendunt. Vel certe quia fidem per Orientis, spem per Aquilonis, charitatem vero per Australem portam diximus designari, notandum nobis est quia in Orientis porta pictura palmarum, ^a in Aquilonis vero et Meridiei, cælatura esse perhibetur, quia contingit sæpe ut hi qui adhuc inchoantes sunt, necdum se in operibus solidis ac magnis exerceant; hi vero qui post iniquitates ad virtutes redeunt, plerumque, ut culpas suas ante omnipotentis Dei oculos tegere valeant, in magnis operibus exercentur. Et qui jam fervore spiritus in virtutibus exereverunt, ^b quasi Meridies in sanctis actibus inardescunt. In Orientis ergo porta pictura est, in Aquilonis vero et Meridiei cælatura, quia signum victoriae quod in inchoantibus ostenditur, hoc in revertentibus atque ferventibus jam solidius et robustius tenetur.

15. Notandum quoque magnopere est quod dicitur, **1386** *Hinc et inde*. Omnes enim qui ad vitæ aditum tendimus, et ex dextro et ex sinistro latere habere palmam debemus. Quod enim hinc et inde dicitur, latus utrumque signatur. A dextro igitur palmam habet is quem prospera non extollunt; a sinistro palmam habet is quem adversa non dejiciunt. Quam ex utraque parte portabat Paulus pal-

^a Longip., *exercentur*.

^b Laur., Sues., Longip., qui post acceptæ lucis initium; sanctis, etc.

^c Sues., hæc exteriores non quatuor, sed tres.

^d Ita Mss. Anglic., Norm. et pene omnes, ac plerumque in Vulgatis legitur, *desperaverit, funditus perit*.

^e Laud. et Sues. ad misericordiam reviviscat.

^f Gemet. et alii e Norm., per confessionem.

^a Inclusa uncinis restitimus ex Mss. Laud. et Longip. Absunt a Norm.

^b Scilicet, portis. Ubi emendandi Vulgati qui habent, in Aquilone verb et meridie.

^c Longip. et Vat. Cl., quasi in meridie.

manu cum diceret : *Per arma justitiæ a dextris et a sinistris, per gloriam et ignobilitatem, per infamiam et bonam famam, ut seductores, et veraces* (1^a Cor. vi, 7). Non hunc adversa frangebant, non prospera in mentis tumorem subleabant. Hinc inde ergo gestabat palmam, quia et in adversitate fortis, et in prosperitate humilis permanebat. Quisquis enim de prosperis extollitur, habere in dextera parte palmam nescit. Quisquis in adversitatibus frangitur, portare palmam a sinistro latere ignorat. Ut ergo hinc et inde palma gestetur in fronte, adesse semper nostris mentibus debet et in adversis fiducia, et in prosperis timor, ne aut adversa in desperationem pertrahant, aut prospera animum in sui fiduciam extollant. Hinc est quod idem egregius prædicator dicebat : *Scio et humiliari, scio et abundare, ubique et in omnibus institutus sum. Et satiari et esurire, et abundare et penuriam pati, omnia possum in eo qui me confortat* (Philip. iv, 12).

16. Nunquidnam, fratres, ars est aliqua, humiliari et abundare, satiari et esurire, abundare et penuriam pati, ut pro magno se ista scire tantus prædicator insinuet? Ars omnino, et mira disciplinæ scientia, quæ toto nobis cordis est admissu discenda. Quem enim penuria sua non frangit, a gratiarum actione non retrahit, in rerum temporalium desiderium non accendit, scit humiliari. Hoc enim loco Apostolus humiliari, dicit penuriam pati. Nam statim e contrario subjungit : *Scio et abundare*. Qui enim acceptis rebus non extollitur, qui eas ad usum vanæ gloriæ non intorquet, qui solus non possidet quod accepit, sed hoc cum indigentibus misericorditer dividit, scit abundare. Qui acceptis alimentis non ad ingurgitationem ventris utitur, sed ad reparationem virtutis, nec plus carni tribuit quam necessitas petit, scit satiari. Qui alimentorum inopiam sine murmuratione tolerat, nec pro necessitate victus agit aliquid unde anima peccati laqueum incurrat, scit esurire. Quem ergo nec in abundantia superbia elevat, nec in necessitate cupiditas irritat, novit abundare, novit penuriam pati. Qui cum statim subderet, *Omnia possum*, ne elationis esse verba crederemus, adjunxit ^a in quo, *In eo qui me confortat*. Ecce in altum ramus prodiit, sed quia in radice se tenuit, in viriditate permansit. In altum enim surgens aresceret, si se a radice divisisset. Sibi enim nihil tribuit, quia omnia se posse non in se, sed in eo qui se confortat fatetur. Hinc et inde ergo prædicator egregius palmam habet, quem nec abundantia in superbiam, nec inopia ad avaritiam pertrahit.

17. Discamus itaque, fratres, non solum in prosperis, sed in adversis quoque gratias agere. Pater enim nobis ex pietate sua factus est conditor noster, nosque adoptivos filios ad hæreditatem regni **1387** cœlestis nutrit. Et non solum donis reficit, sed etiam

flagellis erudit. Discamus igitur abundare, ut cuncta quæ ab eo accepimus, cum indigentibus partiamur. Et mentem abundantia non elevet, ne fortasse gaudeat quia hoc adest sibi quod deest alteri, et non jam communi bono, sed proprio lætetur. A privato gaudio Veritas ^b ad commune discipulos revocat, cum eos de prædicatione redeuntes, et de subjectione dæmonum lætantes admonet, dicens : *Nolite gaudere super hoc, sed potius gaudete et exsultate, quia nomina vestra scripta sunt in cælo* (Luc. x, 20). Non enim omnes electi dæmonia ejiciunt, sed tamen electorum omnium nomina cælo tenentur ascripta. Admonentur ergo ^c discipuli privatam lætitiã deponere, de communi autem et perpetua felicitate gaudere. Quisquis itaque in eo gaudet quod alter non habet, ex ipsa sua abundantia deterior factus, ^d gaudium privatum habet. Contra hujus nos appetitum abundantia Joannes admonet, dicens : *Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt* (1ª Joan. ii, 15). Qui mox rationem subdidit, quare : *Si quis diligit mundum, non est charitas Patris in eo* (Ibid.). Nemo enim potest duobus dominis servire (Matth. vi, 24), quia non valet simul transitoria et æterna diligere. Si enim æternitatem diligimus, cuncta temporalia in usu non in affectu possidemus. Qui eandem rationem protinus subdidit, dicens : *Quia omne quod in mundo est concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, et superbia vitæ* (1^a Joan. ii, 16).

18. Ideo enim habere aliquid homines et ultra quam necesse est concupiscunt, ut habendo superbiant, et quia hoc alius non habet se in cogitationibus extollant. Quisquis itaque talis est, adhuc ad portandam abundantiam doctus non est. Sæpe autem quod avaritia ex appetitu suggerit, necessitatem putat, et cum minora sufficiant, dolet majora deesse, atque incautus animus quamdam quasi necessitatem patitur quam parit. Et cum nimia sint quæ desiderat, suam sibi avaritiam aliquo modo excusat. Abundantia itaque superbiæ ^e vicina est. Quam si quando etiam cupiditas interceptit, hanc, ut ita dixerim, quasi ^f peregrina captivitas invasit. Si igitur abundandi artem scire volumus, necesse est ut non solum ea quæ vicina sunt, sed ea etiam quæ de longinquo veniunt vitia fugiamus. Discamus penuriam pati, ne ea quæ non habemus habere etiam cum culpa requiramus, nec felices putemus quos rebus onustos cernimus. Nimia valde sunt ea quæ sibi quasi in sumptus vitæ præsentis præparant. Multa portant, sed in via brevi magna est nobis in hoc itinere socia paupertas, quæ animum non angustat, cum deest terrena substantia de qua æterno judici rationes ponamus. Liberius ad patriam tendimus, quia quasi in via pondere caremus.

19. Discamus satiari, ne in sumendis alimentis corporis gulæ magis quam necessitati serviamus. Plus enim concupiscentia quam necessitas petit. E'

^a Deest in quo in omnibus Ed. Legitur in Mss. Laud., Val. Cl., Gemet. ac aliis Norm.

^b Plerique Norm., consentiente Val. Cl., ad commune bonum

^c Longip., electi discipuli.

^d Ebroic. et Lyr., gaudium privato hoc habet.

^e Vel, e vicino est, ut plur. Mss.

^f Ebroic., peregrini captivitas.

sæpe dum carnis inopiæ satisfacere curamus, volu-
ptas subrepat, modum refectionis excedit. Unde fit
ut culpa transeat ad culpam, quia plerumque inde
alia tentatio carnis nascitur, dum carni immoderatus
in refectione servitur. Ex peccato etenim **1388**
primum hominis, infirmante natura, in hoc mundo cum
nostris tentationibus nascimur. Et caro nobis ali-
quando adiutrix est in bono opere, aliquando autem
seductrix in malo. Si igitur ei plus quam debemus
tribuimus, hostem nutrimus. Et si necessitati ejus
quæ debemus non reddimus, civem necamus. Sati-
anda itaque est caro, sed ad hoc usque, ut in bono
nobis opere famulari sufficiat. Nam quisquis ei tan-
tum tribuit, ut superbiat, satiari penitus ignorat.
Ars itaque magna est satiari, ne unusquisque per
satiatatem carnis ad iniquitatem prorumpat turpitu-
dinis. Discamus esurire, ut nobis propter abundan-
tiam sequentem nostra hic inopia placeat, ne nos
ventris ^a necessitas ad culpam trahat, ne peccatum
menti ipsi indigentia suggerat; et dum caro fame
afficitur, ad cupiditatem animus irritetur, et quærat
cum culpa providere unde carni valeat in necessitate
satisfacere, ne cor in indignationem prosiliat, et lin-
guam in murmurationis amaritudinem accendat. Qui
igitur in carnis suæ inopia se hinc inde circumspicit,
atque a peccati laqueo custodit, novit esurire.

20. Nos itaque, fratres charissimi, iram atque avari-
tiam in adversitate fugientes, et elationem et im-
moderata gaudia in prosperitate declinantes, quia
per fidem, spem, atque charitatem, interioris vitæ
atrium tribus portis intrare concupiscimus, palmas
hinc et inde teneamus. Libet adhuc ^b alterum civem
cœlestis patriæ ad mentem reducere, et qualiter hinc
inde palmam teneat demonstrare. Beatus etenim Job
cum esset viris Orientalibus ditior, et ei prospera
cuncta suppetent, ^c filii pollerent, familia cresceret,
greges exuberarent, in tanto omnipotentis Dei
timore perstitit, ut inter custodiam disciplinæ, inter
acta justitiæ, inter multa humilitatis obsequia, mi-
sericordiæ operibus intentus, sacrificiis offerendis
deditus, hotocausta Domino pro singulis filiis immo-
faret, ne quis eorum saltem in corde peccasset (*Job.*
1, 2, seq.). Pensemos ergo quanta ei erat custodia
boni operis, qui in filiis suis expiabat sacrificiis cul-
pas cordis. Sed quam iustus esset, in prosperitate
innotuerat, valde autem ignotum erat si perseverare
iustus et inter flagella potuisset. Tangendus ergo
erat verbere, ut vir ille sanctus in prosperis interro-
garetur adversis, ut qui notus erat omnipotenti Do-
mino, notus per flagella fieret nobis et sibi. Dis-
ponente itaque Domino consumpti sunt greges,
interfecti custodes, eversa domus, extincti filii, per-
cussa caro a planta pedis usque ad verticem. Reman-
sit uxor incolumis, quæ verborum jaculis vulnera
augeret. Sed hanc vir sanctus in tentatione, sanus

in vulnere prudenter docet, eique respondet, dicens:
*Si bona accepimus de manu Domini, mala quare non
suscipiamus (Job 11, 10)?* Amici quoque ad consolan-
dum veniunt, ad contumelias prorumpunt, et in do-
lore vulnerum, addunt adhuc vulnera verborum. Im-
misericordem dicunt, raptorem nominant, violentum
denuntiant, oppressorem pauperum fatentur. Quid
igitur miles Dei faceret inter dolentia vulnera et
amara verba ^d deprehensus? Ecce flagella Dei et
verba hominum simul afflictum animum ad despera-
tionem premunt; **1389** sed, virtute spiritus ple-
nus, carnis vulneribus jacens, mentis robo-
re stans, contra desperationis impulsus redu-
xit ad memoriam bona quæ egerat. Quia misericors
fuerat, dicit: *Oculus fui cæco, et pes claudo (Job. xxix,*
15). Et rursus: *Pater eram pauperum (Ibid., 16).*
Quia et disciplinæ custos et benignus, dicit: *Cum-
que sederem quasi rex, ^e circumstante me exercitu, eram
tamen mœrentium consolator (Ibid., 25).* Quia humilis
fuerit, dicit: *Si contempsi subire iudicium cum servo
meo et ancilla mea, cum disceptarent adversum me (Job.*
xxx1, 15). Quia hospitalis fuerit, fatetur: *Si despecti
prætereuntem, eo quod non habuerit indumentum
(Ibid., 19).* Quia largus in donis, dicit: *Si non be-
nedixerunt mihi latera ejus, et de velleribus ovium mea-
rum calefactus est (Ibid., 20).* Quia violentus non
fuerit testatur, dicens: *Si levavi super pupillum ma-
num meam, cum viderem me in porta superiorem (Ibid.,*
21). Quia de inimici periculo nunquam exsultaverit,
dicit: *Si gavisus sum ad ruinam ejus qui me oderat
(Ibid., 29).* Quia patiens fuit, et etiam suorum mali-
tiam æquanimitè pertulit, dicit: *Si non dixerunt viri
tabernaculi mei, Quis det de carnis ejus ut sature-
mur (Ibid., 31)?* Quid est ergo quod vir sanctus tot
suas virtutes inter flagella enumerat? Quid est quod
oro suo opera quæ fecerat laudat nisi quia inter vul-
nera et verba quæ hunc ad desperationem trahere
poterant, ad spem animum reformant? **1390** Et
qui in prosperitate humilis fuit, revocatis bonis suis
ad memoriam, infractus in adversitate permansit.
Cujus enim animum inter tot flagella illa verba ad
desperationem non impellerent, nisi sibi ad memo-
riam bona quæ fecerat revocasset? Vidit igitur san-
ctus vir mentem suam auditis tot malis ad despera-
tionem concuti, et mirabiliter studuit in spe certa ex
bonis suis actibus solidari. Sic impletur quod scriptum
est: *In die bonorum ne immemor sis malorum, et in
die malorum ne immemor sis bonorum (Eccli. xi, 27).*
Si enim cum bona habemus malorum reminiscimur
quæ aut jam passi sumus, aut adhuc pati possumus,
accepta bona mentem non elevant, quia eorum gau-
dium timor memoriæ malorum premit. Et si cum
mala habemus bonorum reminiscimur quæ aut jam
accepimus, aut adhuc nos posse accipere speramus,
malorum pondus animum in desperationem non de-

^a Lyran., *ingluvies.*

^b Gemet, et alii quatuor Norm., *alterum quidem... militiam ad mentem.*

^c Vulgati habent, *filiis polleret, ex unanimes Mss.*

consensu castigandi.

^d Ita Laud. et omnes alii Mss. nostri. Editis magis placuit *depressus.*

^e Excusi, *circumspectante me exercere*

primit, quia, hunc ad spem memoria bonorum levat. **A** *lata in fronte ejus hinc et inde, et in octo gradus ascensus ejus.* Si itaque, fratres charissimi, sic per praecepta Dominica et per sanctorum exempla gradimur, ut nos nec prosperitas elevet, nec adversitas frangat, habere nos ante omnipotentis Dei oculos palmas hinc et inde monstramus, ^a Cui est honor et gloria in saecula saeculorum. Amen.

HOMILIA VIII [At, XX].

Versus 27 ac reliqui, usque ad 38 inclusive, plerique cursim, alii fusius exponuntur, et dogma de resurrectione potissimum astruitur.

1389 1. Prophetæ verba quæ, largiente Domino, hodie charitati vestræ loquenda sunt lectione magis indigent quam expositione. Ea enim in tribus portis interioribus replicantur quæ seculo jam, vel tertio de exterioribus dicta sunt. Paucā vero in earum descriptione permutantur. Unde necesse est ea nos quæ jam dicta sunt legendo transcurrere, ut ea quæ necdum dicta sunt licentius possimus enodare. Itaque nunc dicitur :

Vers. 27-30. — *Et porta atrii interioris^b in viam Australem, et mensus est a porta usque ad portam in via Australi centum cubitos. Et introduxit me in atrium interius ad portam Australem, et mensus est portam juxta mensuras superiores, thalamum ejus, et frontem ejus, et vestibulum ejus eisdem mensuris, et fenestras ejus, et vestibulum ejus in circuitu quinquaginta cubitos longitudinis, et latitudinis viginti quinque cubitos, ^c et vestibulum per gyrum.*

Cuncta hæc superius dicta atque exposita esse meministis (*Maxime hom. superiori*). Necdum verò est dictum quod de eodem vestibulo subditur :

Vers. 30, 31. — *Longitudine viginti et quinque cubitorum, et latitudine quinque cubitorum, et vestibulum ejus ad atrium exterius.*

Atque iterum hoc quod jam superius dictum fuerat **1390** replicatur, cum dicitur : *Et palmas ejus in fronte (Ibid.)*. Et statim quod adhuc dictum non fuerat subditur : *Et octo gradus erant in quibus ascendeatur^d ad eam (Ibid.)*. Hoc quoque quod de Australi porta scriptum est, de Orientali quoque porta in eodem ordine narratur. Nam protinus subinfertur :

Vers. 32-34. — *Et introduxit me in atrium interius per portam Orientalem, et mensus est portam secundum mensuras superiores, thalamum ejus, et frontem ejus, et vestibulum ejus sicut supra, et fenestras ejus, et vestibula ejus in circuitum longitudine quinquaginta cubitorum, et latitudine viginti quinque cubitorum. Et vestibulum ejus, id est^e atrii interioris, et palmæ cæ-*

B *Et quoque quæ de Australi porta et Orientali dictæ sunt, in eisdem verbis etiam de porta quæ ad Aquilonem respicit replicantur. Nam subditur :*

Vers. 35-37. — *Et introduxit me ad portam quæ respiciebat ad Aquilonem, et mensus est secundum mensuras superiores, thalamum ejus, et frontem ejus, et vestibulum ejus, et fenestras ejus per circuitum, longitudine quinquaginta cubitorum, et latitudine viginti quinque cubitorum. Et vestibulum ejus respiciebat in atrium exterius, et cælatura palmarum in **1391** fronte illius hinc et inde, et in octo gradibus ascensus ejus.*

2. Quid itaque interiori atrio, quid thalamo, quid frontibus, quid vestibulo, quid fenestris, quid longitudine et latitudine, quid palmarum cælatura signetur, late jam superius diximus (*Hom. 6 et 7*), nec oportet ut in eisdem iterum, sed in his solummodo quæ necdum dicta sunt occupemur. Nunc ergo querendum nobis est quæ istæ tres portæ interiores sint, vel quid est quod earumdem portarum vestibula viginti quinque cubitis in longitudine, et quinque cubitis in latitudine metiuntur; vel cur ad eas non septem, sicut de portis exterioribus dictum fuerat, sed octo gradibus ascenditur. Porta enim^f atrii interioris quæ superius dicta est de his tribus portis interioribus non est, quia illa contra Orientis et Aquilonis portam respicere dicitur, istæ autem singulæ interius ad Austrum vel Orientem et Aquilonem positæ esse memorantur. Unde recte^g per illam aditus interior designatur, quia, sicut præcedenti locutione jam dictum est, vel Judæis et gentilibus, vel inchoantibus atque in bono^h perseverantibus, vel a bono cadentibus, sed post culpas per penitentiam surgentibus patet. Nunc autem postquam singulæ in Oriente et Aquilone et Austro portæ descriptæ sunt, cur interioris atrii rursum portæ singulæ in Austro et Oriente atque Aquilone describuntur Aspirante Domino, magna intentione opus est sinum tantæ profunditatis indagare. Si enim portarum nomine sanctos prædicatores accipimus, sciendum nobis est quia una est Ecclesia in prædicatoribus testamenti veteris ac novi. Portæ autem septem vel octo gradus habent, quia sancti Spiritus septiformem gratiam concorditer prædicant, ⁱ octavo vero gradu annuntiant præmium retributionis æternæ. Unde scriptum est : *Da partem septem, necnon et octo (Eccles. xi, 2)*. Quid itaque dicere possumus exteriores portas, nisi antiquos patres fuisse, qui per præcepta

^a Additur in Laud., Suess., Longip.: *Latetur ergo in ejus adjutoria qui in sua nobis, æquacibus, omnia quæ præcepit ostendit omnipotens Redemptor noster, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus per omnia saecula saeculorum. Amen.*

^b In Editis, in via australi.

^c Plur. Mss., et vestibulum ejus per gyrum.

^d Laud., cum Longip., per eam.

^e Longip., concinentibus Laud. et Suess., atrii exterioris; quod emendandum putamus.

^f Saess., atrii exterioris, sed mendose.

^g Laud., per illas... qui sicut, etoi

^h Addunt, opere Gemet. cum aliis Norm. et Longip.

ⁱ Laud., Suess., Longip., Val. Cl., octavam vero gradum annuntiant retributionis æternæ.

^j Vulgati, da partes. Sequimur Mss. Laud., Longip., Norm., etc. Vide quæ supra observavimus nota f ad hom. 4, olium decimam sextam, num. 2.

legis noverant opera populi magis quam corda custodire? ut interiores portas prædicatores sanctæ Ecclesiæ debeamus accipere, qui spiritualibus monitijs discipulorum suorum corda custodiunt, ne malis que non faciunt vel in cogitationibus delectentur. Per illas enim septem gradibus ascendit dicitur, istarum vero octo graduum ascensus esse perhibetur, quia et in veneratione legis dies septimus fuit, et in novo testamento octavus dies in sacramento est, is videlicet qui Dominicus appellatur, qui tertius a passione, sed octavus a conditione est, quia et septimum sequitur.

3. Sin vero portarum nomine solos intelligimus sanctos apostolos designari, qui videlicet primi nobis sunt sanctæ Ecclesiæ prædicatores, et nos fidei, spem, atque charitatem summopere tenere docuerunt, ipsi itaque nobis in his virtutibus portæ sunt, qui nos per easdem virtutes ad interiorem intellectum æternæ sapientiæ perducunt. Sed si ipsi exteriores portæ sunt, quos accipimus interiores? Si vero ipsi interiores sunt, quos intelligimus exteriores? Qua in re intelligi utiliter potest **1392** quia ipsi nobis exteriores simul et interiores portæ sunt. Cum enim adhuc inchoatibus non alta et mystica, sed quædam quæ capi prævalent, prædicant, portæ exteriores sunt; cum vero perfectis profunda et mystica loquuntur, portæ interiores. Videamus qualiter porta exterior pateat: *Non potui vobis loqui quasi spiritualibus, sed quasi carnalibus, tanquam parvulis in Christo lac vobis potum dedi, non escam* (I Cor. iii, 1). Videamus qualiter porta interior pateat: *Sapientiam loquimur inter perfectos* (Ibid. ii, 6). Videamus utrum ipsa eadem sit porta interior et exterior: *Sapientibus et insipientibus debitor sum* (Rom. i, 14). Qui rursus dicit: *Sive mente excedimus, Dea; sive sobrii sumus, vobis* (II Cor. v, 13). In hoc enim quod contemplando et loquendo sapientibus mente excedit, porta interior est; in hoc vero quod parvulis sobrie in prædicatione se temperat, et quanta ebrietate spiritus infundatur in mente cum prædicat non ostendit, exteriorem portam se esse manifestat. Ipsi itaque et exteriores portæ, nobis sunt et interiores, qui nos et in primo aditu fidei, spei atque charitatis instituunt, et cum jam proficientibus cælestis regni mysteria prædicant, per subtiliorem sensum nos ad interiora perducunt.

4. Unde et per septem gradus prius ascensus earum describitur, et postmodum per octo. Per octavum etenim gradum illius vitæ mysteria signantur, quam in secretis suis perfecti intelligunt, qui jam cuncta temporalia mente transcendere noverunt, qui præsentem vitam quæ septem dierum curriculo evolviunt plene despiciunt, qui de intima contemplatione nascuntur. Habent igitur portæ spiritualis ædificii septem gradus, quia timorem Domini, pietatem et

A scientiam, fortitudinem et consilium, intellectum et sapientiam suis auditoribus prædicant. Sed cum jam omnia dimitti præcipiunt, cum nihil in hoc mundo diligi admovent, nil per affectum teneri, cum contemplationi cælestis patriæ intendi, atque in eius suadent mysteriis delectari, gradum addunt, et ad interiora trajiciunt. Iste gradus, docente Veritate, quidam ostensus est, cui cum legis præcepta dicerentur, respondit: *Hæc omnia custodivi a juventute mea* (Matth. xix, 20). Quasi enim jam in septem gradibus stabat, cum a juventute sua omnia custodisse se diceret. Sed ei mox dicitur: *Adhuc unum tibi deest: Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in cælo, et veni sequere me* (Ibid., 21). In quibus verbis octavum quidem gradum vidit, sed ascendere noluit, quia tristis abscessit. Quisquis itaque contemptis rebus temporalibus, æternitatis contemplatione pascitur, cælestis regni gaudia rimatur, post septem gradus quos timendo et operando atque intellectu sapientiæ succrescendo tenuit, octavo gradu interioris portæ aditum intravit.

5. Per octavum quoque numerum et dies æterni iudicii, et carnis resurrectione designatur. Unde et Psalmus qui pro octava scribitur a pavore iudicii est inchoatus, cum dicitur: *Domine, ne in ira tua arguas me, neque in furore tuo corripias me* (Psal. vi, 2). Nunc enim tempus est misericordiæ, in illo autem **1393** iudicio dies iræ. In quo videlicet die omne hoc tempus finitur quod septem diebus evolvitur. Quia autem post septem dies sequitur, iure octavus appellatur. In quo et caro nostra resurget ex pulvere, ut sive bona, sive mala quæ egit, recipiat a Veritate. Unde et per legem quoque octavo die fieri circumcisio jubetur. Nam per membrum quod circumciditur mortalis propagatio generatur, decedentium quoque et succedentium numerus augetur. Sed quia in resurrectione mortuorum nec carnis jam propagatio agitur, et decessio atque successio nulla erit, quia sicut scriptum est: *Neque nubent, neque nubentur, sed erunt sicut angeli in cælo* (Matth. xxii, 30), octava die præcipitur præputium incidere. Ibi enim locum jam carnis propagatio non habet, ubi resurgens caro perseverantiam æternitatis habet. Per hoc membrum mater virgo descendit, quæ Deum in utero sine virili admistione concepit, qui primus nobis æternæ patriæ gloriam in sua resurrectione monstravit. Qui *resurgens a mortuis, jam non moritur, et mors ei ultra non dominabitur* (Rom. vi, 9). Nobisque exemplum dedit, ut ea fieri in die ultimo de nostra carne credamus quæ facta de carne illius in die resurrectionis agnovimus.

6. Sed quia de carnis resurrectione nobis sermo se intulit, triste nimis et valde lugubre est quod quosdam in Ecclesia stare, et de carnis resurrectione

^a Laud., quos aspicimus.

^b Sues., summa et mystica. Laud., profunda summa et mystica.

^c Ebroic. et Sagiens., perfecte.

^d Ebroic., nil imperfectum tenere.

^e Multi sunt qui pro octava inscribuntur. At iste primus est.

^f Editi ante Gussanv., per hoc verbum. Emendantur ex Mss. Anglic. et nostris.

dubitare cognoscimus. Hanc autem antiqui patres A venturam esse certissime crediderunt, etiam cum nullum adhuc ejusdem resurrectionis exemplum tenerent. Qua igitur damnatione digni sunt qui et exemplum jam dominicæ resurrectionis acceperunt, et tamen adhuc de sua resurrectione diffidunt? Pignus tenent, et fidem non habent. Ecclesiam replent, sed quia de resurrectione sua dubitant, mente vacua stant. De hac resurrectione per beatum Job dicitur : *Scio quod Redemptor meus vivit, et in novissimo die de terra surrecturus sum, et rursum circumdabor pelle mea, et in carne mea videbo Deum; quem visurus sum ego ipse, et oculi mei conspiciuntur sunt, et non alius (Job. xix, 25, seq.)*. Hinc etiam per Psalmistam dicitur : *In conspectu ejus^b prociidunt universi qui descendunt in terram (Psal. xxi, 29)*. In terra enim mortui non spiritu, sed corpore descendunt. In conspectu ergo Domini prociidunt qui in terram descendunt, quia resurgendo ad judicium veniunt qui nunc in pulvere putrescunt. Hinc iterum dicit : *Sitit in te anima mea, quam multipliciter et caro mea (Psal. lxxii, 2)*. Sitit^c anima ut Deum videat; caro quid sitit, nisi ut resurgat? Hinc rursus ait : *Aufer spiritum eorum, et deficient, et in pulverem suum revertentur (Psal. ciii, 29)*. Moxque de carnis resurrectione subjungit : *Emitte spiritum tuum, et creabuntur, et renovabis faciem terræ (Ibid., 30)*. Hinc iterum dicit : *Exsurge, Domine, in requiem tuam, tu et arca sanctificationis tuæ (Psal. cxxxi, 8)*. Exsurrexit enim Dominus in requiem suam cum carnem suam de sepulcro suscitavit. Post hunc quoque exsurgit et arca, **1394** quia resurgit Ecclesia. Hinc per eundem prophetam de quo loquimur scriptum est : *Ossa arida, audite verbum Domini. Hæc dicit Dominus Deus ossibus his : Ecce ego intromittam in vos spiritum, et vivetis. Et dabo super vos nervos, et succrescere faciam super vos carnes, et superextendam in vos cutem, et dabo vobis spiritum, et vivetis (Ezech. xxxvii, 4, seq.)*. Hinc est quod propheta alius^d per resurrectionem Domini humanum genus vidit in fine suscitari, atque ait : *Vivificabit nos post duos dies, in die tertia suscitabit nos, et vivemus in conspectu ejus (Osee vi, 3)*. Hinc est quod cum de semetipso Dominus loqueretur, adjunxit : *Nolite mirari hoc, quia venit hora in qua omnes qui in monumentis sunt audient^e vocem Filii Dei. Et procedent qui bona fecerunt in resurrectionem vitæ; qui vero mala egerunt, in resurrectionem judicii (Joan. v, 28, 29)*. Hinc Paulus ait : *Unde etiam salvatorem exspectamus Dominum*

^a Lyr., *videbo Deum salvatorem meum*. Cæterum quæ de resurrectione in dubium adducta hic dicuntur, etiam leguntur l. xiv Moral., n. 70. Lege nostram prælationem in Dialogorum libros, num. 10.

^b Genet. Rothomag. et plerique Norm., cum Val. Cl., *procedunt*. Quæ lectio non abhorret a Gregorii proposito; sed a textu Hebr. Vulgatæ, cæterisque versionibus respicitur.

^c Vulgati, *anima mea*. Redundare videtur *mea*, abestque a Mss. Laud., Val. Cl. et plur.

^d Al., in resurrectione Domini, ut habetur in plerisque Norm. et in Val. Cl.

Jesum Christum, qui reformabit corpus humilitatis nostræ, configuratum corpori claritatis suæ (Philip. ii, 20). Hinc iterum dicit : *Si enim credimus quod Jesus mortuus est et resurrexit, ita et Deus eos qui dormierunt per Jesum, adducet cum eo (I Thess. iv, 14)*. Qui rursus ait : *Primitiæ dormientium Christus (I Cor. xv, 20)*. Si enim nos a mortis somno non surgimus, quomodo resurrectionem dominicam primitias habemus?

7. Ecce veteres ac novi Patres uno sibi spiritu de carnis resurrectione concordant. Ecce ipsa per se Veritas prius voce docuit quod de resurrectione carnis postmodum opere demonstravit, et tamen adhuc quorundam infirmitas fidem non habet in domo fidei stans. Sed mirari solent qualiter caro B reviviscere possit ex pulvere. Mirentur igitur altitudinem cœli, nolem terræ, abyssos aquarum, omnia quæ in mundo sunt, ipsos quoque angelos creatos ex nihilo. Minus est valde aliquid ex aliquo facere quam omnia ex nihilo fecisse. Ipsa nobis elementa, ipsæ rerum species, resurrectionis imaginem prædicant. Sol enim quotidie nostris oculis moritur, quotidie resurgit. Stellæ matutinis horis nobis occidunt, vespere resurgunt. Arbusta æstivis temporibus^b plena foliis, floribus, ac fructibus videmus, quæ hiemali tempore nuda foliis, floribus ac fructibus, et quasi arida remanent, sed vernali sole redeunte, cum a radice humor surrexerit, suo iterum decore vestiuntur. Cur ergo de hominibus diffiditur, quod fieri in lignis videtur? Sed sæpe pulverem patrescentis carnis aspiciunt et dicunt : Unde ossa et medullæ, unde caro vel capilli poterunt in resurrectione reparari? Hæc itaque requirentes, parva semina ingentium arborum videant, atque si possunt dicant : Ubi in eis latet tanta moles roboris, tanta diversitas ramorum, tanta multitudo et viriditas foliorum, tanta species florum, ^c tanta ubertas, sapor atque odor fructuum? Nunquidnam semina arborum odorem vel saporem habent, quem ipsæ post arbores in suis fructibus proferunt? Si ergo ex semine arborum quod videri **1395** non potest produci potest, cur de pulvere carnis humanæ diffiditur quæ ex eo reparari forma valeat quæ non videtur?

8. Sæpe autem objicere inanem quæstionculam solent, qua dicunt : Carnem hominis lupus comedit, lupum leo devoravit, leo moriens ad pulverem redit, cum pulvis ille suscitatur, quomodo caro hominis a lupi et leonis carne dividitur? Quibus quid respondere aliud debemus, nisi ut prins cogitent

^a Land., *visificavit... suscitavit*.

^b Ita Gemet., Beccensis, Lyr., Utic., Rothomag., etc., consentiente evangelico textu. Editi, *vocem ejus*.

^c Iidem Cod., *suffragante Ebroic., amplitudinem*.

^d Ita legendum ex Mss. Norm. et Anglic. Laud. non habet *floribus*. Deest etiam in Vulgatis, ubi, pro *fructibus*, legitur *frugibus*. Infra, ubi exstat : *nuda foliis, floribus, ac fructibus*, legitur simpliciter in Ebroic., Sag. et Lyr., *et hieme quasi arida remanent*.

^e Sness. et Longip., *tanta ubertas saporum atque, etc.*

qualiter in hunc mundum venerint, et tunc inveni-
ent qualiter resurgant? Certe tu homo qui hoc lo-
queris, aliquando in matris utero spuma sanguinis
fuiſti, ibi quippe ex patris semine et matris sanguine
parvus ac liquidus globus eras. Dic, rogo, si nosti,
qualiter ille humor seminis in ossibus duruit, quali-
ter in medullis liquidus remansit, qualiter in nervis
solidatus est, qualiter in carnibus crevit, qualiter in
cute extensus est, qualiter in capillis atque ungui-
bus distinctus, ita ut capilli molliores carnibus, et
ungues essent teneriores ossibus, carnibus durio-
res? Si igitur tot et tanta ex uno semine per species
distincta sunt, et tamen in forma remanent conjuncta,
quid mirum si possit omnipotens Deus in illa
resurrectione mortuorum carnem hominis distin-
guere a carne bestiarum, ut unus idemque pulvis et
non resurgat in quantum pulvis lupi et leonis est, et
tamen resurgat in quantum pulvis est hominis? Vide
itaque, homo, qualiter ad vitam venisti, et nequa-
quam dubites ad vitam qualiter redeas. Cur autem
ratione vis comprehendere quomodo redeas, qui
ignoras quomodo venisti? Da potentiae Creatoris tui
quod comprehendere non vales de temetipso. Certe
enim quia tu ex terra factus es, terra vero ex nihilo,
tu es creatus ex nihilo. Ne ergo de carnis tuae re-
surrectione desperes, perpende prudenter quia mi-
nus est Deo reparare quod erat quam fecisse quod
non erat.

9. Sed si non potes resurrectionis effectum ra-
tione comprehendere, perpende quam multa sunt
quae non intelligis qualiter sint, et tamen esse non
dubitas. Dic, rogo, si nosti ^a gyros caeli, terrae cardines,
aquarum abyssos, ubi finiuntur, ubi suspensi
sunt? Scimus autem quia quod ex nihilo factum est
pendet in nihilo. Sed si est aliquid quod dicitur ni-
hilum, jam nihil non est. Si autem nihil est nihilum,
nusquam mundi moles dependet, nec est ubi sit
quod creatum est ut sit. Quomodo ergo nusquam
est quod novimus quia est? Sed haec fortasse ad te
multa sunt, ad temetipsum homo revertere. Certe ex
spiritu es creatus et limo, uno invisibili, altero vi-
sibili; uno sensibili, et altero insensibili. Quomodo
ergo permisceri in te potuit spiritus et limus, atque
ex diverso fieri res non diversa, ita ut in tanta con-
venientia misceretur spiritus et limus, ut cum caro
atteritur spiritus marceat, et cum spiritus affligitur
caro contabescat? Sed forsitan necdum praevales di-
scutere temetipsam. Perpende, rogo, si vales, quo-
modo Rubrum mare virga divisum est (*Exod. xiv*,
21), quomodo petrae duritia percussione virgae undas
emanavit (*Num. xx*, 11), quomodo Aaron virga
sicca floruit (*Ibid.*, xvii, 8), quomodo ex ejus genere
veniens Virgo concepit, quomodo ^b et in partu
virgo permansit (*Luc. i*, 27, *seq.*; *iii*, 23, *seq.*);
quomodo quatruiduanus mortuus, **1396** jussione su-

scitatus, ^c ligatis manibus ac pedibus de sepulchro
exiit, quem postmodum solvi Dominus per discipu-
los jussit (*Joan. xi*, 44, *seq.*); quomodo idem Re-
demptor noster, in vera carne atque ossibus resur-
gens, clausis ostiis ad discipulos intravit. (*Joan.*
xx, 26).

10. Ecce haec investigare non vales, et tamen
credis. Cur ergo ^d de resurrectionis gloria dispu-
tando et discutiendo dubitas, qui tam multa myste-
ria sine discussione credidisti? Qui tamen si resur-
rectionem carnis non credis, omnia sine causa cre-
didisti, quia in hoc angelorum spectaculo videris
quidem velociter currere, sed postquam cursum per-
egeris, ne bravium accipias aversaris. Unde per
Paulum dicitur: *Sic currite ut comprehendatis* (*I Cor.*
ix, 24). Qui rursus ait: *Si in hac vita in Christo tan-
tum sperantes sumus, miserabiliores sumus omnibus
hominibus* (*I Cor.* xv, 19). Divinae autem virtutis
mysteria quae comprehendere non possunt non intelle-
ctu discutienda sunt, sed fide veneranda. Sciendum
itaque nobis est quia quidquid ratione hominis com-
prehendi potest mirum esse jam non potest, sed sola
est in miraculis ratio potentia facientis. Ecce dum
^e de resurrectione carnis loquimur, ab expositionis
ordine paululum digressi sumus. Ad ea ergo quae
caepimus redeamus.

11. Habent autem interiores portae vestibula, quae
viginti et quinque cubitis in longitudinem metiuntur.
Si enim octo ter ducimus, ad viginti et quatuor per-
venimus. Cui unus additur, ut viginti et quinque te-
neamus. Auditores etenim boni, qui quasi quaedam
vestibula sunt portarum, aeternae spei longanimitatem
tenent, octavum diem in Trinitatis fide susti-
nent. Quae Trinitas, ^f quia unus est Deus, octo qui-
dem per tria ducunt, sed in unius Dei ^g confessione
solidantur. Plana sunt vestibula, quia humilia sunt
corda bonorum auditorum. Habent longitudinem,
quia in spei perseverant longanimitate. Viginti et
quinque cubitis earum longitudo mensuratur, quia
resurrectionem carnis in octava per Trinitatem cre-
dunt, et eandem sanctam Trinitatem unum esse
Deum fatentur. Habent quoque quinque cubitos in
latitudinem, quia per vitam simplicem quae quinque
sensibus ducitur circa amorem proximi dilatantur.
Et notandum quia postquam portarum vestibula su-
perius alia dicta sunt, postmodum vestibulum quod
quinque cubitos habet in latitudinem exterius respi-
cere dicitur, quia nimirum sunt auditores alii qui
intellectum interioris vitae magis virtutibus profi-
ciendo penetrant, et sunt quidam simplices qui bene
quidem sed juxta sensus corporeos vivunt. Unde et
exterius respicere dicuntur. Quasi enim extra respi-
ciunt, quia juxta sensus corporeos vivunt. Sed ta-
men et exterius respicientes, intus sunt, quia etsi
sensus corporeos intelligendo transcendere nesciunt,

^a Excusi, Mss. invitis, *gyrus caeli... abyssus.*

^b Val. Cl., cum sex Norm., *post partum.*

^c Editi, *ligatus.*

^d Laud., ad marg., *de resurrectione carnis.*

^e Suess., *de resurrectionis gloria.*

^f Abest quia a Longip. et Val. Cl.

^g Laud., Longip. et Suess., *visione.*

fidem tamen atque charitatem humiliter tenent. Et **A** secunda autem inter portam Austri et Aquilonis Orientis porta nominetur, quia et ex divinitate accessit omnia, et ex humanitate venit inter omnia, qui et e decedentis Judææ finis factus est, et subsequens gentilitatis initium. Igitur quia ea quæ necdum dicta fuerant, ut, Domino largiente, potuimus, rimati sumus et ea quæ sæpius sunt replicata transcurrimus, nunc ad ea veniamus quæ sic jam per ordinem dicuntur, ut in eis penè nihil de his quæ dicta sunt replicetur :

12. Potest per vestibulum quod exterius respicit fides inchoantium designari, et per vestibulum quod est interius fides perfectorum, qui jam per eam in signis et virtutibus emicant. Possunt etiam per vestibulum interius præcepta altiora, per **1397** vestibulum vero quod respicit exterius præcepta adhuc minima figurari. Per vestibulum quippe itur ad gradus et ad portam, quia per præcepta prædicationis pertingitur ad virtutes atque aditum gratiæ cælestis. Cum vero jubetur aliis in cogitatione sua æterna meditari, cælestia sapere; eisque dicitur in psalmis et hymnis et canticis spiritalibus vivere (*Coloss. III, 16*), quasi interius vestibulum ostenditur, quod quinquaginta cubitis longitudine, et viginti quinque latitudine mensuratur. De quibus numeris nunc tacemus, quia ex his jam multa superius diximus. Cum vero aliis præcipitur, *Uxor vir debitum reddat, similiter autem et uxor viro (1 Cor. VII, 3)*, quasi vestibulum quod exterius respicit designatur. Quod quamvis extra respiciat, tamen intus est, quia rudis auditor et adhuc agit quod carnis est, et tamen a bonorum numero alienus non est.

15. Potest autem et per Orientis portam Dominus, et per Austri Judææ, per Aquilonis vero conversa gentilitas designari. **Portam autem Dominum dicimus, quia per ipsum intramus ad ipsum. Portas vero Judæam et gentilitatem non incongrue nominamus, quia prius Hebræis, et postmodum patribus ex gentilitate venientibus aditum ædificii cælestis agnovimus.]** Sed hæc in re quæstio animum pulsat, cur in superiori narratione prophetæ, prius Orientalis, postmodum Aquilonis, ac deinde Austri porta descripta est. Cumque easdem portas in interiori atrio narret, prius portam Austri, deinde Orientis, et tertio in loco descripsit Aquilonis. Cur autem non eundem ordinem quem cœperat tenuit, sed hunc in portarum descriptione permutavit, ut et prius diceret Orientis portam, Aquilonis et Austri, et postmodum Austri, Orientis et Aquilonis? Sed si Aquilonis nomine gentilitas designatur, cunctis studiose legentibus liquet quia ante Synagogam gentilitas fuit. Nam Heber ipse, a quo Hebræi appellati sunt, ex gentibus est electus (*Genes. x, 21*). Dicatur ergo porta Orientalis ante portam Aquilonis et Austri, quia in divinitate sua Dominus ante gentilitatem et Judæam natus est, qui et ante omnia sæcula. Dicatur vero narratione subsequenti porta Austri, Orientis et Aquilonis, quia Redemptor noster in humana natura inter Judæam et gentilitatem nasci dignatus est, quia et ^b in sine Synagogæ venit, et ante initium Ecclesiæ, quam ex gentibus collegit. In prima ergo descriptione sit Orientalis porta ante portam Aquilonis et Austri; in

B verba atque opera prædicatorum, in quibus eos foris agnoscimus quales apud se intrinsecus vivant. Est autem ostium per gazophylacia singula in frontibus portarum, quia unusquisque doctor in corde auditoris intellectum aperit in dictis et operibus patrum. Cum enim Petri apostoli prædicationem discutimus, cum Pauli verba perscrutamur, cum Joannis Evangelium investigamus, atque ex eorum verbis auditores nostros ad interiorum intellectum trahimus, quid aliud agimus, nisi ostium in portarum frontibus aperimus? Dicatur ergo: *Per singula gazophylacia ostium in frontibus portarum*, quia si doctor hoc quod loquitur apostolorum dictis minime confirmat, in frontibus portarum ostium non habet. Et si ostium non habet, dici jam gazophylacium spiritalis ædificii non potest, **C** quia si intellectum non aperit, doctor non est. Cum vero auditores boni per ora docentium apostolorum dicta et opera cognoscunt, culpas suas apud semetipsos tacite reprehendunt, et lacrymis insequuntur omne quod se egisse inique meminerunt. Unde hic quoque de ostio quod est in frontibus portarum subditur :

VERB. 38. — Et per singula gazophylacia ostium in frontibus portarum.

14. Gazophylacia superius (*Hom. 6, olim. 18, n. 1 et seq.*) diximus corda doctorum, **1398** quæ scientiæ divitias servant. Frontes autem portarum sunt **D** quia si intellectum non aperit, doctor non est. Cum vero auditores boni per ora docentium apostolorum dicta et opera cognoscunt, culpas suas apud semetipsos tacite reprehendunt, et lacrymis insequuntur omne quod se egisse inique meminerunt. Unde hic quoque de ostio quod est in frontibus portarum subditur :

IBID. — Ibi lavabant holocaustum.

15. Qui enim se per fidem in conversatione sancta Domino devoverunt, holocaustum Domino facti sunt. Sed quia adhuc multa in se de corruptibili sua carne patiuntur, quia adhuc in eis cordis munditia sordidis cogitationibus inquinatur, quotidie ad lacrymas redeunt, assiduis fletibus affliguntur. Sanctorum enim patrum dicta et facta considerant, et cum se indignos pensant, in portarum ostio holocaustum lavant. Ecce etenim ^f quis pro timore omnipotentis Domini esse patiens devovit, nulli convicium pro convicio reddere, omnia æquanimitè tolerare, et tamen cum hunc contumelia ab ore proximi illata subito percusserit, turbatus forte aliquid loquitur, quod loqui non debuit. Certe iste jam holocaustum est, sed adhuc inquinatum. Fortasse contra illatas contumelias patientiam exhibuit, tacitus permansit; sed tamen contra easdem contumelias quas portat dolore tangitur, **ejusque**

^a Intra uncinos comprehensa restituimus ex Mss. Laud., Suess. et Longip.

^b Ita Laud., Longip. et Norm., cum Anglic. Val. Cl., cui consentiunt Editi, in fide. Melius in sine Synagogæ, propter antithesim initii Ecclesiæ.

^c Longip., decedentis.

^d Plur., quia si de his intellectum.

^e Vel, tacti, ut habent Laud. et Longip.

^f Laud. et Suess., qui se.

oximus in charitate sauciatur. Patientia enim vera A
est, quæ et ipsum amat quem portat. Nam tolerare,
sed odisse, non est ^a virtus mansuetudinis, sed vela-
mentum furoris. Hic itaque sæpe in cogitatione sua
se iudicat, reprehendit semetipsum quia dolet, nec
tamen apud se prævalet obtinere ne doleat. Jam ergo
per bonam devotionem holocaustum est, sed tamen
per dolorem quo tangitur adhuc inquinatum. Alius
ea quæ possidet apud semetipsum decrevit indigen-
tibus cuncta tribuere, nil sibi reservare, vitam
suam soli supernæ gubernationi committere; sed
dum præbet pauperibus quæ habet, fortasse ^b cogi-
tatio menti subrepat quæ dicit: Unde vives, si cuncta
dederis? Nec tamen desistat tribuere, sed quod lætus
dare cœperat postmodum tristis præbet. Quid huius
mens nisi misericordiæ holocaustum est? sed tamen B

per tristitiam cogitationis inquinatum. Aut enim de-
liberare summa non debuit, aut post deliberationem
1399 nullo modo dubitare. Alius, contempta
mundi superbia, honores atque dignitates huius sæ-
culi decrevit vitare, ultimum appetit inter homines
locum tenere, ut tanto excelsior inveniat in per-
manenti gloria, quanto humilior aspicitur in trans-
eunte vita. Is fortasse cum subito se a proximo de-
cipi agnoscat, dedignatur cur deprecetur. Vult qui-
dem esse in loco humilii, sed tamen videri contemp-
tibile non vult. Hanc jam devotio elevat, sed adhuc
infirmitas gravat. Jam ergo per devotionem holocau-
stum est, sed adhuc ex infirmitate inquinatum. Hi
itaque qui in eis quæ optime devoverunt, in aliqua
infirmitatis aut culpa laqueantur, cum per verba do-
ctorum dicta patrum intelligunt, et in quanta culpa
jaceant agnoscent, æque ipsos poenitentia lamen-
tis afficiunt, holocaustum in ostio portarum lavant. C

16. Sciendum vero est quia hoc inter sacrificium
atque holocaustum distat, quod omne holocaustum
sacrificium est, sed non omne sacrificium holocau-
stum. In sacrificio etenim pars pecudis, in holocausto
vero totum pecus offerri consueverat. Unde et holo-
caustum Latina lingua totum incensum dicitur. Pen-
samus ergo quid est sacrificium, quid holocaustum.
Cum enim quis suum aliquid Deo vovet, et aliquid
non vovet, sacrificium est. Cum vero omne quod ha-
bet, omne quod vivit, omne quod sapit, omnipotenti
Deo venerit, holocaustum est. Nam sunt quidam qui
adhuc mente in hoc mundo retineantur, et tamen ex
D poenitentis rebus a peccatis agentibus ministrant, op-
portunos defendere festinant. Isti in bonis quæ faciunt
sacrificium offerunt, quia et aliquid de actione sua
Deo immolant, et aliquid sibi metipsis reservant. Et
sunt quidam qui nihil sibi metipsis reservant, sed
sensum, linguam, vitam, atque substantiam quam
perceperunt omnipotenti Domino immolant. Quid isti
nisi holocaustum offerunt; imo magis holocaustum
sunt? Israeliticus etenim populus primum sacrificium
in Ægypto obtulit, secundum vero in eremo (Exod.

A XII, XIII). Qui itaque adhuc mentem habet in sæ-
culo, sed boni jam aliquid operatur, Deo sacrificium
obtulit in Ægypto. Qui vero præsens sæculum dese-
rit, et agit bona quæ valet, quasi jam Ægypto dere-
lictæ sacrificium præbet in eremo, quia, repulso car-
nalem desideriorum ^c strepitum, in mentis suæ quiete
atque solitudine Deo immolat quidquid operatur.
Quamvis ergo, sicut dictum est, sacrificium sit etiam
holocaustum, majus tamen est holocaustum sacrificio,
quia mens quæ huius mundi ^d delectatione non promit-
tur, totum in omnipotentis Dei sacrificio incendit
quod habet.

17. Sed sciendum nobis est quia sunt quidam qui,
etiam sæculum relinquentes, totum quidem quod
habent offerunt, sed tamen in bonis quæ agunt mi-
nime compunguntur; et quidem bonum quod agunt
holocaustum est, sed quia flere ac semetipsos dijudi-
care nesciunt, seque ex amore ad lacrymas non ac-
cendunt, perfectum eorum holocaustum non est. Hinc
per Psalmistam dicitur: *Memor sit Dominus omnis
sacrificii tui, et holocaustum tuum pingue fiat* (Psal.
xix, 4). Holocaustum quippe siccum est bonum opus
quod orationis lacrymæ non infundunt. Holocaustum
vero pingue est 1400 quando hoc quod bene agitur
corde humilii etiam per lacrymas irrigatur. Unde rursus
dicitur: *Holocausta medullata offeram tibi* (Psal. lxxv,
15). Quisquis enim bonum opus agit, sed ex omnipo-
tentis Dei amore atque desiderio flere nescit, holo-
caustum habet, sed medullam in holocausto non ha-
bet. Qui vero bona operatur, et visioni jam Creatoris
sui inhiat, atque ad æternæ contemplationis gaudia
pervenire festinat, seque ipsum ex amore quo accen-
ditur in fletibus mactat, holocausta Domino medul-
lata dedit. Studendum ergo nobis est et mala fundi-
tus relinquere, et bona quæ sufficimus operari, at-
que ^e in ipsis bonis quæ agimus amore æterni lumi-
nis compungi. Ipse enim cordis tenebras discutit
amor lucis, ut subtilius videre valeamus ne qua in
bonis quæ agimus prava misceantur. Considerandum
nobis quippe est opus nostrum quale sit quæ cogita-
tio in opere, quæ intentio in cogitatione. Et cum no-
stro bono opere admixtum aliquid malitiæ vel præve
delectationis agnoscerimus, redeamus ad lacrymas, la-
vemus holocaustum.

18. Sunt autem quidam qui semetipsos in magnis
actionibus Domino devoverunt, atque ad tantam per-
fectionem perveniunt, ut ab eis nulla unquam diffi-
cultate floccantur, ^f quatenus deliberatione casualis
æquaquam caro in præve cogitationis delectatione
animum sternat. Nam et si quando per suggestionem
patiant, surgere non permittitur, quia vigore iudicii
calcatur. In deliberatione quoque patientiæ nec
sermo inordinatus ab ore prestat, nec dolor tacitus
animum premit, ut in largitate elemosinæ nulla ino-
pitiæ suspicio tristitiam generet, ut in deliberatione

^a Sness., non est virtus.

^b Lxxv., cunctis.

^c Ebroic. cum cet. Norm., tumultu.

^d Laud. et Val. Cl., dilectio.

^e Laud., atque ut in ipsis.... compungatur.

^f In excusis, quatenus a deliberatione.

humilitatis nutus ^a despectus animum mordeat. Sed cum jam in his quæ recte deoverunt sese fortiter exhibent, priora tamen peccata quæ ab ipsis ante bonam deliberationem perpetrata sunt ad memoriam reducunt, et plangunt quidquid illicite se egisse meminuerunt. Hi itaque per vitam quam tenent holocaustum sunt, sed per vitam quam ante tenuerunt inquinatum. Lavant ergo holocaustum in ostio portarum, quia in intellectu quem perceperunt de dictis patrum, lamentis se quotidianis afficiunt, et mundant vitam lacrymis, quam pravis aliquando actibus inquinaverunt. Nos itaque inter hæc ad vitam præteritam mentis oculos reducamus, reminiscamur ^b qui fuimus, cum mundi hujus concupiscentias sequeremur. Et si jam Domino toto corde servimus, quia nos peccasse meminimus ^c despectamus, in fletibus lavemus holocaustum.

19. Ecce omnipotenti Deo devovimus castitatem nostram; sed si adhuc immunda cogitatio mentem inquinat, redeamus ad lacrymas, lavemus holocaustum. Ecce patientiam nos servare decrevimus. Sed si adhuc ira perturbat, si mentem tacitus dolor excruciat, redeamus ad lacrymas, lavemus holocaustum. Ecce, jam novimus possessa tribuere, atque in hoc mundo humilem locum tenere; si qua adhuc animum inopiæ suspicio deprimit, si despectus proximi in aliqua nos indignatione confundit, redeamus ad lacrymas, lavemus holocaustum. Magnus est enim Creatori nostro ad recipiendos ^d fletus humilium misericordiae sinus. 1401 Ubi enim innumerabilium hominum fletus suscepti sunt, ibi locum suum inventuræ sunt et lacrymæ nostræ. Pensemus quid per alium prophetam dicitur: *Et erit qui offenderit ex eis in illa die quasi David, et domus David quasi Dei, sicut angelus Domini in conspectu ejus* (Zach. xii, 8). Hæc est dies misericordiae, quæ nobis de adventu Redemptoris nostri promissa est. Qui itaque offenderit erit quasi David, quia peccator ad poenitentiam redit; domus autem David quasi Dei, quia reversus quisque ad justitiam habitatio efficitur Creatoris sui, ut sit sicut angelus in conspectu ejus, quia misericordiae viscera quæ in se expertus est annuntiando et aliis propinat. Hinc etiam paulo post illic dicitur: *In die illa erit fons patens domus David habitantibus Jerusalem, in ablutionem peccatoris et menstruatæ* (Zach. xiii, 1).

20. Fons quippe occultus est ^e unigenitus Patris invisibilis Deus. Fons vero patens est idem Deus incarnatus. Qui fons patens recte domus David dicitur, quia ex David genere noster ad nos Redemptor processit. Jerusalem vero visio pacis interpretatur. Hi autem Jerusalem habitant, qui in visionem pacis in-

^a Longip., dolor.

^b Vel, quid fuimus, quod legitur in Gemet., Ebroic., etc.

^c Suess., defluamus in fletibus.

^d Longip., fletus hominum.

^e Val. Cl., consentientibus Norm., unicus Patris.

^f Longip., in cogitatione.

^g Al., conversationis, ut est in Gemet. et al. Norm.

^h Laud. et Longip., maculas criminis. Ille sanctus

timæ mentem figunt. Peccator vero et menstruatæ est vel is qui delinquit in opere, vel mens quæ labitur in prava cogitatione. Menstruatæ namque ista pollutio est, quia et aliena carne non tangitur, et sua carne inquinatur. Sic itaque, sic est omnis anima, quæ etsi malum opus non agit, polluta tamen ^f cogitatione sordescit. Unde etiam per prophetam alium sub Judææ specie de anima immundis desideriis occupata dicitur: *Omnes qui quærunt eam non deficient, in menstruis ejus invenient eam* (Jer. m. ii, 24). Maligni quippe spiritus quærentes non deficient cum inferre perditionem cupiunt, et nulla bonæ ^g cogitationis rectitudine repelluntur. Atque in menstruis suis animamveniunt, quando in pollutis cogitationibus positam facile ad perversam operationem trahunt. Dicitur ergo: *In die illa erit fons patens domus David habitantibus Jerusalem, in ablutionem peccatoris et menstruatæ* (Zach. xiii, 1), quia apertus jam nobis est fons misericordiae Redemptor noster, qui in domo David incarnari dignatus est, ut peccatorem lavet a perverso opere, 1402 et menstruatam mentem diluat ab immunda cogitatione. Patet igitur fons; curramus cum lacrymis, lavemur in hoc fonte pietatis.

21. In hoc fonte ipse quoque David lotus est cum rediit ad lamenta poenitentis post maculas gravis culpæ. Ipsum quippe invenire fontem quærebat cum diceret: *Redde mihi lætitiã salutaris tui, et spiritu principali confirma me* (Psal. l, 14). Jesus enim Hebraice, Latine salutaris dicitur. Et quid est quod sibi lætitiã Jesu reddi postulabat, nisi quod huic ante culpam contemplari consueverat, ejusque contemplationis gaudia in culpa perdidit? Unde recte post poenitentiam visionis ejus lætitiã sibi reddi quærebat. In hoc fonte misericordiae lota est Maria Magdalene, quæ prius famosa peccatrix, postmodum lavit ^h maculas lacrymis, detersit maculas corrigendo mores (Luc. vii, 37, 38, seq.). In hoc fonte misericordiae ⁱ coram omnibus lavit Petrus quod negaverat, quia flevit amare (Matth. xxvi, 75). In hoc fonte misericordiae ^j in fine suo lotus est latro, qui, semetipsum in morte reprehendens, a culpa sua ablutus est confessione veritatis (Luc. xxiii, 41).

22. Cur igitur pigri sumus? cur torpentes et frigidum remanemus, qui in hoc fonte pietatis tantos jam se lavisse cognovimus? Ergone de emundatione nostra desperabimus, qui tot exempla misericordiae in pignore tenemus? et cessamus veniam quærere, atque cum lacrymis fiduciam habere, qui tantorum jam emundationem spei nostræ pignus accepimus? Quærere enim misericordiae fontem deberemus, etiamsi clausus esset. Patet nunc, et negligimus. Mutamus

Doctor Mariam Magdalenam, et peccatricem mulierem, quas e sanctis Patribus distinguunt plerique, unam et eandem esse supponit De hac controversia legendus Tillemontius et alii sive sancti Evangelii interpretes, sive historiae sacræ scriptores.

ⁱ Ita omnes Mss nostri, nisi quod Suess. et Longip. habent coram omnibus apostolis.

^j Ebroic. Lyr., Val. Cl., felix ille volutatus est latro.

oculos fidei in mundum universum, consideremus A superius descripsisset, tres quoque alias interioris atrii esse memoravit, quarum extremam Aquilonis portam narraverat, sed, ut prædictum est, atrii interioris. ^d Nunc ergo cum duæ mensæ hinc in portæ vestibulo et duæ mensæ inde describuntur, adhuc de eadem interiori porta sermo contexitur, quippe cum protinus subinfertur quia *ad latus exterius, quod ascendit ad ostium portæ quæ pergit ad Aquilonem, duæ mensæ; et ad latus alterum ante vestibulum portæ, duæ mensæ.* Porta ergo interior binas per latera in vestibulo mensas habere descripta est, et porta exterior similiter binas. Quatuor autem hinc et quatuor inde mensæ pariter fiunt, dum per latera singula binæ in vestibulo portæ interioris et binæ hinc et inde exterius in Aquilonis porta describuntur, quæ B simul omnes octo sunt, in quibus immolatur. His itaque de exteriori narratione discussis, ad spiritalem intellectum sermo redeat, qui tanto jam esse, largiente Domino, facilius debet, quanto nos exterioris descriptionis ignorantia non angustat.

HOMILIA IX [Al. XXI].

Quinque versus, a 39 ad 43, exponendi proponuntur, et vis tentato sensu litterali, spiritualis et moralis profertur, ac de pastoris officio in primis disseritur.

Quid sumus de mysticis sensibus Ezechielis prophetæ locuturi, qui ipsa ejus historiæ verba vix capimus? Ecce etenim dicit:

VERS. 39-41. — *Et in vestibulo portæ duæ mensæ hinc, et duæ mensæ inde, ut immoletur super eas holocaustum, et pro peccato, et pro delicto. Et ad latus exterius, quod ascendit ad ostium portæ quæ pergit ad Aquilonem, duæ mensæ; et ad latus alterum ante vestibulum portæ, duæ mensæ. Quatuor mensæ hinc, et quatuor mensæ inde per latera portæ. Octo mensæ erant, super quas immolabant.*

1. In quibus videlicet verbis magna caligo dubitatis oboritur, utrum hæc de una porta qualibet, an de duabus, aut de singulis portis dicantur. Sed dum quaternæ mensæ per latera describuntur, ac postmodum in summa conclusionis dicitur: **1403** *Octo mensæ erant super quas immolabant*, patet quia hoc spiritus non de singulis portis quas superius descripserat dicat, quia si portæ sex superius enarratæ quaternas mensas per latera haberent, simul omnes non octo, sed quadraginta et octo dicerentur. Rursum si hoc de una dicitur, magno obstaculo nostra intelligentia reverberatur, quod post descriptum portæ vestibulum, ubi duæ mensæ hinc et duæ mensæ inde esse narratæ sunt, adhuc ad latus exterius, quod ascendit ad ostium portæ quæ ^b pergit ad Aquilonem, duæ mensæ esse memorantur, atque subjungitur: *Et ad latus alterum ante vestibulum portæ duæ mensæ.* Si enim intra vestibulum portæ binæ per latera mensæ erant, cum subditur: *Et ad latus exterius duæ mensæ, atque ad latus alterum ante vestibulum duæ mensæ*, inter quas etiam porta quæ respicit viam Aquilonis esse memoratur, profecto patet aliud vestibulum intrinsecus, atque aliud extrinsecus fuisse, ^c quia et prius porta interior, et postmodum hoc in loco exterior Aquilonis porta describitur. Nam cum tres portas

2. Possunt etenim portarum nomine, sicut superius dictum est, sancti prædicatores intelligi, ut vestibulum portæ sit populus. Qui dum mente humill verba prædicationis suscipit, in eo mensæ ad sacrificium ex virtutibus construuntur. Rursum nihil obstat si portam accipimus hoc, quod nobis per ora prædicantium sacri eloquii intellectus aperitur, ut vestibulum portæ ejusdem nobis prædicationis verba, sicut quæ prius humiliter accipimus, ut post ad sacri eloquii intelligentiam veniamus. ^e Sit itaque nobis porta interior Testamentum Novum, porta vero exterior Testamentum Vetus, quia et hoc spiritalem intellectum aperit, et illud rudibus adhuc mentibus in historia sacri eloquii litteram custodivit. Habet autem ^f porta interior in magna jam multitudine fidelium populorum duo latera, videlicet dilectionem Dei et dilectionem proximi. Binæ autem mensæ sunt hinc et inde, quia in dilectione Dei necessario tenenda est **1404** fides ^g et vita, in dilectione autem proximi debet summopere patientia et benignitas custodiri. Est enim in dilectione Dei necessaria fides et vita, quia videlicet scriptum est: *Sine fide impossibile est placere Deo (Hebr. xi. 6).* Et rursus scriptum est: *Fides sine operibus mortua est (Jac. ii, 20, 26).* Est autem in dilectione proximi nobis patientia et benignitas conservanda, quia de eadem dilectione scriptum est: *Charitas patiens est, benigna est (I Cor. xiii, 4).* Patiens scilicet, ut illata a proximis mala æquanimiter portet, benigna autem, ut sua bona proximis desiderabiliter impendat. Habet quoque ^h

^a Reliqua desunt in Norm. et in Edit., excepta Gussanv. Exstant in Laud. et Longip., ubi legitur: *qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.*

^b Ita Suess., Longip. Val. Cl. cum Norm. et Anglic. Hic mutili sunt Codices Becc. et Rothomag. Editi, *pertingit.*

^c Laud., Suess. et Longip., quia hoc in loco interior Aquilonis porta describitur, contra quam esse porta exterior ante vestibulum non dubitatur.

^d In Laud., Suess. et Longip., hic et infra, multa occurrunt a vulgata lectione prorsus dissona, quæ, cum hoc loco referri non possint, in præfatione prævia observavimus, num. 44.

^e Laud., Longip. et Suess., *consideremus itaque sanctam Ecclesiam et Synagogam, et sit.*

^f Laud. et Longip., *vestibulum portæ interioris.*

^g Suess., Laud., Longip., *vita munditia.*

^h Laud. et Suess., *vestibulum portæ quod exterius.*

porta exterior, videlicet lex, duo latera, spirituales patres et carnalem populum. In quibus singulis binæ mensæ sunt, quia habet in spiritalibus patribus doctrinam et prophetiam, habet in carnali populo circumcisionem et sacrificium. In his itaque octo mensis immolatur, quia quidquid fides credit, quidquid vita in exemplo boni operis ostendit, quidquid patientia humiliter tolerat, quidquid benignitas largiter ministrat, quidquid doctrina salubriter docet, quidquid prophetia in posterum præmonet, quidquid circumcisio ad mandatum exterius ligavit, quidquid sacrificium ex devotione offerentis egit, in omnipotentis Dei oculis hoc esse victimam ostendit. In lege enim etiam per carnale sacrificium quid aliud populus nisi devotionem sui cordis immolabat? Notandum vero quod quatuor mensæ solummodo ad holocaustum fuisse memorantur, quas videlicet vestibuli portæ interioris accipimus, ^a ut de reliquis quatuor sentiamus quia ad sacrificium constructæ fuerunt, non ad holocaustum. Holocaustum enim, sicut præcedenti jam locutione professus sum (*Hómil. super.*), totum incensum dicitur. Et lex quidem Deum ac proximum diligi, divina mandata custodiri præcepit, ab alienarum rerum concupiscentia compescit; non tamen omnia dimitti jubet. In Testamento autem Novo nos Veritas contestatur, dicens: *Nisi quis renuntiaverit omnibus quæ possidet, non potest esse meus discipulus* (*Luc. xiv. 33*). Atque iterum dicit: *Qui vult post me venire, abneget semetipsum* (*Ibid. ix. 23*). Mensæ ergo interioris portæ holocaustum habent, quia in virtutibus Testamenti Novi quasi per holocaustum omnia incendimus, quando omnibus quæ hujus mundi sunt renuntiamus. Mensæ vero ^b portæ exterioris sacrificium habent, sed holocaustum non habent, quia præcepta legalia decimas offerri jubent, sed dimitti omnia non jubent.

3. De interioris autem vestibuli quatuor mensis dicitur: *Ut immoletur super eas holocaustum, et pro peccato, et pro delicto*. Hoc etenim inter peccatum et delictum distat, quod peccatum est mala facere, delictum vero est bona derelinquere, quæ summpere sunt tenenda. Vel certe peccatum in opere est, delictum in cogitatione. Recte ergo in interioris portæ quatuor mensis immolatur holocaustum, et pro peccato, et pro delicto, quia quicumque potuerit hoc præsens sæculum pleniter contemnere, et, derelinquens omnia, semetipsum Domino holocaustum dare, ipse jam perfecte novit **1405** et peccata operis plangere, et ^d delicta cogitationis, vel quod malum fecit, vel quod bonum quod debuit facere non fecit. Qui etenim totum dimisit, culpa sua in seculis jam liberius conspicit. Cumque ejus mentem terrena cura non præpedit, pro opere simul et cogitatione plangendo mentem suam omnipotenti Domino quid aliud quam holocaustum dedit?

4. Neque hoc a ratione videtur extraneum, quod

^a Longip., *ut de reliquis quatuor exterioris vestibuli.*

^b Laud., *vestibuli exterioris sacrificium.*

^c Anglicani Cod., *consentiente Lyr., sunt cavenda.*

^d Lyr. et Edit. pl., *maxime 1502, peccata.*

^e Val. Cl. et Norm., *timore minarum.*

A propheta cum latus exterius diceret, et ostium portæ nominaret, addidit: *Quæ pergit ad Aquilonem*. In exteriori enim custodia litteræ lex data tenebatur. Ostium vero portæ est ipse historicus intellectus legis, qui ad Domini timorem ducit. Quæ porta ad Aquilonem pergere dicitur, quia lex eadem sub timore mortis frigida Judaici populi corda constrinxit. Quasi enim per calorem ille populus curreret, si præcepta dominica ex amore servasset. Sed quia sub timore mortis propositæ litteram custodivit, quasi in torpore frigoris remansit. Unde novis populis æterna præmia amantibus, non autem temporalia tormenta timentibus, atque jam calentibus, dicitur: *Non accepistis spiritum servitutis iterum in timore, sed spiritum adoptionis, in quo clamamus, Abba pater* (*Rom. viii. 15*). Dicitur autem: *Quatuor mensæ hinc, et quatuor mensæ inde per latera portæ*. Dum enim fides et vita, doctrina et prophetia in honorum mentibus custoditur, portæ nostræ, id est intellectus sacri eloqui, quatuor ex lateribus mensas habet. Cuique in proficientibus populis sancta prædicatio patientiam et benignitatem servat; quæ prius in carnalibus circumcisionem et sacrificium custodivit; mensæ quoque quatuor quasi ex alio latere monstrantur. Quæ simul omnes octo ad immolandum sunt, quatuor videlicet interiores ad holocaustum; quatuor vero exteriores ad sacrificium; quia et hi qui in sancta Ecclesia fidem, vitam, patientiam atque benignitatem custodiunt, summis jam procul dubio virtutibus pollent; et hi qui in synagoga ductitiam et prophetiam, circumcisionem et sacrificium cognoverunt, alla offerendo, atque sibi melius alla retinendo, devotionis suæ victimam omnipotenti Deo in dederunt. Sed quia superius dictum est licet mensas quatuor et interioris vestibuli constructas, ut immoletur super eas holocaustum et pro peccato et pro delicto, unde mensæ ipsæ constructæ sunt inferius aperitur, tum subditur:

Vers. 42. — *Quatuor autem mensæ ad holocaustum de lapidibus quadris constructæ.*

5. Quos enim hoc loco lapides quadrus accipimus, nisi quoslibet sanctos, quorum vita in prosperitate atque adversitate novit fortiter stare? Lapis ebenim quadrus æque stat, in quocunque latere fuerit versus. Quisquis ergo in prosperitate non extollitur, in adversitate non frangitur, suasionibus ad malum non trahitur, vituperationibus a bono opere non revocatur, lapis quadrus est. Et quasi ex omni latere statum habet, quia easum in qualibet permutatione **1406** non habet. Certe cum Judæorum populum propheta a fide perire cognosceret, et sanctos a apostolos surgere in Ecclesia prævideret, per quos multi sunt ex gentibus in fidei et vitæ ^b fortitudine solidati, in magna consolatione locutus est, dicens:

¹ *Lapides ceciderunt, sed quadris lapidibus edificabimus*

^c Laud. et Longip., *vite munditiam.*

^d Iidem Cod., *in interiori vestibulo esse constructas.*

^e Laud., *certitudine.*

^f Laud. et Longip., *lateres. Et infra, de sacramento*

(Isai. ix, 10). Videns quippe in sancta Ecclesia apostolos, Martyres, atque doctores surgere, de lapidum casu, id est de Judæorum perditione minus deluit, quia omnipotentis Dei ædificium, id est sanctam Ecclesiam de quadris lapidibus ædificari conspexit. Mensæ ergo quatuor de quadris lapidibus construuntur. quia fides et vita, patientia et benignitas de vita sanctorum in exemplum datae sunt sequentibus populis, ut jam vestibulum mensas habeat, id est virtutes vitæ a populus teneat, in quibus omnipotenti Deo orationis sacrificium in ara sui cordis incendat. Quidquid enim boni fideles sanctæ Ecclesie populi vel fecerunt, vel faciunt, hoc in exemplum de prædicatorum suorum vita susceperunt. Unde enim mensas hoc vestibulum haberet, nisi quadros lapides invenisset? Ut enim unum de quadris lapidibus breviter ad medium deducamus, vultis, fratres charissimi, fidem videre? *Mihi vivere Christus est, et mori lucrum* (Philip. i, 21). Vultis vitam cognoscere? *Mihi mundus crucifixus est, et ego mundo* (Galat. vi, 14). Vultis patientiam audire? *Usque in hanc horam et esurimus, et colaphis cedimur, et instabiles sumus, et labramus operantes manibus nostris; maledicimur, et benedicimus, persecutionem patimur, et sustinemus; blasphemamur, et obsecramus* (I Cor. iv, 11-13). Vultis benignitatem cognoscere? *Ego autem libentissime impendam, et superimpendam ipse pro animabus vestris* (II Cor. xii, 15). Ac ne forsitan credamus quia eorum amori pro quibus impendi desiderat debitor fuerit, mox ad eosdem discipulos subjungit, dicens: *Licet plus vos diligens, minus diligar* (Ibid.). Cum ergo a populo fideli ad imitandas virtutes sanctorum prædicatorum vita cognoscitur, profecto in vestibulo de quadris lapidibus mensæ construuntur. Habuit vero et Synagoga spirituales patres in doctrina atque prophetia, ex quibus exemplum vitæ in virtutibus traheret. Sed rudis rjus populus, magis per timorem serviens quam per amorem sequens, vitam patrum noluit imitari quam vidit, atque ideo porta exterior quæ ad Aquilonem pergit, mensas non habet ad holocaustum. Sed quia hæc moraliter diximus, restat adhuc ut easdem mensas per intelligentiam typicam perscrutemur.

6. Porta etenim nostra in interiori vestibulo quatuor mensas habet, quia sancta Ecclesia quatuor evangelistarum prædicatione erudita est, per quorum doctrinam didicit cor in amorem Dei omnipotentis ac-

casu; consentiunt Hebr. textus, Vulgata, et aliæ versiones. Favet intentus a Propheta sensus. Attamen in cæteris Mss. præsertimque in Norm. legitur lapides, lapidum; quos sequuntur omnes Editi. Potuit facile excidere Gregorio lapides dicere, pro lateres.

^a Suess., Laud., Longip., populus fidelis agnoscat per quas.

^b Lyr., et sitimus, et colaphis.

^c Deest amori in omnibus Excusis. Reperitur in omnibus pene Mss.

^d Laud. et Longip., sed esto. Cum ergo.

^e Laudati Codices, vestibulum exterioris portæ.

^f Desiderantur in omnibus Edit., excepta Gussauv., quæ hic intra uncinos continentur. Omittuntur

et suas ei in sacrificio cogitationes immolare. Quarum duas hinc, et duas inde esse referuntur, quia duo evangelistæ et quæ de Domino viderunt attestati sunt, et duo illa narraverunt quæ præcedentium auditu didicerunt. 1407 Vel certe quatuor mensæ sunt interioris vestibuli, hoc quod patenter aspicimus, quia sancta Ecclesia ad eruditionem fidelium populorum quatuor regentium ordines accipit, quos Paulus ex dono omnipotentis Dei enumerat, dicens: *Ipsæ dedit quosdam quidem apostolos, quosdam autem prophetas, alios vero evangelistas, alios autem pastores et doctores* (I Cor. xii, 28; Ephes. iv, 11). Pastores vero et doctores unum regentium ordinem nominat, quia gregem Dei ipse veraciter pascit qui docet. Habuit quoque et porta exterior mensas quatuor, quia videlicet Synagoga obsequii exterioris observantiam per principes sacerdotum et seniores populi, per Scribas atque Phariseos tenuit. Qui scilicet Pharisei etiam legis doctores vocati sunt. Sive autem exteriori seu interiori portæ duæ mensæ hinc sunt, et duæ inde, quia in exordiis suis sancta Ecclesia apostolos et prophetas habuit. Prophetas autem dicimus non eos qui in veteri populo fuerunt, sed eos qui in sancta Ecclesia post apostolos sunt exorti. Posteriori quoque tempore, quod nunc est, habet evangelistas atque doctores. Quia vero Evangelium bonum nuntium dicitur, evangelistas utique appellamus qui rudibus populis bona patriæ cælestis annuntiant. Qui videlicet evangelistæ atque doctores et priori quidem tempore fuerunt, sed et nunc usque, Domino largiente, permanent, quia adhuc quotidie et infideles populos ad fidem trahi, et fideles quosque in bonos mores per doctores erudiri cognoscimus. Apostoli vero et prophetæ ab hoc tempore præsentis sublati sunt, atque ideo dicimus quia mensæ hæc portæ nostræ, id est sanctæ Ecclesie quasi in alio latere fuerunt.

7. Habet et porta quæ pergit ad Aquilonem duas mensas hinc, et duas inde, eodem quos diximus principes sacerdotum et seniores populi in majori auctoritate regimini, Scribas quoque et Phariseos, qui rudi illi populo minori loco præferunt. Sed hæc mensæ juxta portam sunt quæ ad Aquilonem pergit, quia cum quatuor isti ordines populo præsentent, Synagoga in persecutione Redemptoris nostri serviens, ad torporem perfidiam prærupit. Quæ tamen mensæ habuerunt sacrificium, quod juxta solem

tur etiam in Saglensi et Lyr., at in cæteris leguntur:

^a Gussauv., ascendere.

^b Suess., ea quæ.

^c Laud. et Longip., vestibulum exterioris. Et paulo infra: sive exteriori, sive interiori vestibulo. Ubique pro porta legitur vestibulum.

^d Ebroic. et Lyr., evangelista bonus nuntius.

^e Laud., Suess. et Longip.: Sed hæc mensæ in exteriori sunt vestibulo constitutæ, quia ipsi Synagoge ordines in verbis omnipotentis Domini nulla mystica, sed sola historica quæsierunt. Fortis ergo constructæ sunt, quia interiori intelligentia eruditæ non sunt. Quæ tamen habuerunt sacrificium quod juxta litteram solidam tenuerunt. Interiores autem mensæ.

keram tenuerunt; unde et ad torporem frigoris lapsi sunt, quia flamma spiritus succensi non sunt. Interiores autem mensæ holocaustum habent, quia sive in cordibus apostolorum atque prophetarum, seu in mente evangelistarum atque doctorum, ignis spiritus et arsit et ardet. Qui pro eo quod omnem eorum cogitationem in bono opere absument, flamma amoris Dei quasi holocaustum totum simul quod invenit incendit. Holocaustum enim offerunt, qui sive in bono opere, seu in sancta cogitatione medullitus accenduntur

8. Mensæ vero hæc ex quadris lapidibus factæ sunt, quia dum quotidie sacri eloquii in suis cordibus verba meditantur, ad offerendum Domino orationis holocaustum, quasi ex quadris lapidibus construuntur. Verba etenim Scripturæ sacræ lapides quadri sunt, quia ubique stant, quia ex nullo latere reprehensibilia inveniuntur. Nam in omne quod præteritum narrant, in omne quod venturum annuntiant, in omne quod moraliter prædicant, in omne quod spiritaliter sonant, quasi in diverso latere statum habent, quia reprehensionem non habent. Corda itaque sanctorum mensæ Dei sunt ad holocaustum ex quadris lapidibus constructæ, quia qui Dei verba semper cogitant semetipsos Domino a carnali vita in cogitatione mactant. Unde scriptum est: *Lex Dei ejus in corde ipsius, et non supplantabuntur gressus ejus* (Psal. xxxvi, 31). Et unde rursum dicitur: *In corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi* (Psal. cxviii, 11). Sed quia mensæ hæc unde sint constructæ cognovimus, etiam ejus mensuræ sint audiamus. Sequitur:

Vers. 42. — *Longitudine unius cubiti et dimidii, et latitudine cubiti unius et dimidii, et altitudine cubiti unius.*

9. Hunc locum quidam exposuit, dicens: Longitudine et latitudine habent mensæ cubitum unum et dimidium, id est per quadrum, quæ simul juncta tres cubitos faciunt. Qui tres cubiti habent in altitudinem cubitum unum, ut mysteria Trinitatis unius cubiti, hoc est divinæ majestatis, mensuram conservent. Qui videlicet sensus expositionis idcirco non potest stare, quia in illa summa Trinitate quæ omnia creavit, omnia continet, dimidium nihil est, nec ex duobus dimidijs aliquid unum. Neque enim quidquam læminutionis ac decisionis habet illa substantia, quæ semper incommutabilis manens, nec detrimentum recipit, nec augmentum. Sæpe autem diximus longitudinem ad longanimitatem spei, latitudinem vero ad charitatis amplitudinem pertinere. Mensæ ergo quæ ad holocaustum constructæ sunt, longitudine

^a Laud. et Longip., *evangelizantium.*

^b Gillot., Vatic. et Gussanv., crasso errore, *quod mortaliter.* Emendantur ex Mss. Anglic. et nostris.

^c Scilicet Hieronymus, l. xii in Ezech., ad cap. 40, cujus nomini pepercit, sententiam emendare coactus, quod modestæ Gregorij insigne est argumentum.

^d Val. Cl., Rothomag. et alii Norm., *tenduntur.*

cubiti unius et dimidii metiuntur, quia sancti patres atque doctores, qui se longanimitate ad secreta spei intimæ extendunt, per hoc quod in virtutibus vivunt, quantum ad humanam quidem mensuram pertinet, valde perfecti sunt, quantum vero ad divina illa mysteria quæ plene ab homine capi non possunt, quantum in hac mortali carne subsistunt, perfecti non sunt. In semetipsis ergo jam cubitum habent, in Deo autem adhuc cubitum non habent, quia jam quidem in virtutibus plene proficiunt, sed tamen aliquid de Deo adhuc ex parte cognoscunt. Ecce iterum in mensura mensæ ad testimonium Paulus occurrit. Videamus an ejus vita cubito integro mensuretur. Dicit enim: *Quotquot perfecti sumus, hoc sapiamus* (Philip. iii, 15). Videamus si in his quæ de Deo sentit jam se ad percipienda mysteria perfecte tetenderit: *Ego me non arbitror comprehendisse* (Ibid., 15). Qui rursus ait: *Ex parte cognoscimus, et ex parte prophetamus; cum autem venerit quod perfectum est, evacuabitur quod ex parte est* (I Cor. xiii, 9, 10). Qui iterum dicit: *Nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscam sicut et cognitus sum* (Ibid., 12). Si ergo perfectus est, et ex parte cognoscit, cubitum habet, quantum ad se, sed tamen dimidium super se. Tenduntur ergo in longanimitate spei corda sanctorum, tenduntur in perfectione quam habent, cubito uno. Sed quia adhuc plene videre non possunt, ubi spei oculus mittunt, hoc quod super unum cubitum habent, in dimidio cubito recidatur, quatenus in hac vita semper se imperfectos aspiciant, et ardentius ad perfectionem currant.

10. Habent quoque mensæ latitudinem cubiti unius et dimidii, quia sanctorum corda in charitatis amplitudine dilatata juxta proximum quem diligunt et vident habent cubitum. Possunt enim perfecte diligere quos perfecte valent juxta aliquid scire. Omnipotentem vero Deum medullitus diligunt, medullitus sequuntur, sed tamen tantum diligere non possunt quantum debent, quia adhuc non valent videre quem diligunt; et mensura amoris minor est ubi adhuc mensura minor est cognitionis. Super unum ergo cubitum habent et dimidium, quia hoc eis jam in animo integrum est, quod valde minus est, id est charitas cum proximo; atque illud in eis quod valde majus est, id est amor Dei quem non vident, adhuc integrum non est. De hoc amore, qui hic incipitur, ut ex visione Domini in æterna patria perficiatur, recte Isaias loquitur, dicens: *Vivit Dominus, cujus ignis est in Sion, et caminus ejus in Jerusalem* (Isai. xxxi, 9). Plus est autem caminum esse quam ignem, quia esse ignis et parvus potest, in camino autem vastior flamma succenditur. Sion vero speculatio, Jerusalem

^e Norm., Anglic., Val. Cl. et alii a Gussanv. lecti sic habent, ubi Excusi in amore.

^f Suess., contentientibus Norm., *quod valde minus est in charitate cum proximo;* et infra Suess. et Fbroic., *majus est in amore Dei.* Stant pro nobis alii Mss., præsertim Anglic.

^g Laud. et Longip., *dixit Dominus.*

autem visio pacis dicitur. Pacem vero nostram hic interim speculamur, ut illic postmodum plene videamus. Ex amore ergo Domini in Sion ignis est, in Jerusalem caminus, quia hic amoris ejus flammis aliquatenus ardemus, ubi de illo aliquid contemplamur; sed ibi plene ardebimus, ubi illum plene vidimus quem amamus.

11. Altitudo vero mensarum est cubiti unius. Quæ est enim altitudo sanctorum, nisi fides invisibilium? Per fidem enim creditur quod non videtur, atque ideo per hanc justorum mens ad altitudinem ducitur, ut cuncta visibilia despiciat in terra, et ea quæ audit invisibilia sequatur in cælo. Sed unum cubitum habet altitudo mensarum, quia unitas est fidei in corde omnium sanctorum. Unum Deum esse Trinitatem et patres testamenti veteris, et prædicatores professi sunt testamenti novi. Altitudo itaque mensarum nil uno cubito amplius, nil minus habet, quia in magna sibi unitate concordat omnium fides patrum. Sed hi qui, jam in longanimitatem spei summis virtutibus proficientes, unum et dimidium cubitum habent, atque in latitudine charitatis uno ac dimidio cubito metiuntur, in altitudinem vero fidei uno cubito exerescunt, magni sunt, et summa admiratione venerandi. Debent ergo parvulorum animas in sinu suæ conversationis suscipere, atque eas in conspectu Domini velut quoddam holocaustum ac sacrificium offerre. Unde aperte sequitur:

Id. — *Super quas ponunt vasa in quibus immolatur holocaustum et victima.*

12. Quid enim sunt animæ fidelium, nisi vasa sancta quæ verba pietatis capiunt, ut ex eorum mentibus holocaustum vitæ atque orationis immoletur? Hinc est enim, quod Paulus cum adhuc rudis esset in fidei vocatione, quia jam Domini verba perceperat, et cælesti gratia plenus erat, vas appellatur, cum dicitur: *Vas electionis mihi est* (Act. ix, 15). Hinc pastores atque doctores propheta admonet, dicens: *Mandamini qui fertis vasa Domini* (Isai lxi, 4). Ipsi etenim quasi mensæ vasa Domini portant, qui vitam fidelium erudiendo tolerant, ut quandoque hanc Domino ad holocaustum et sacrificium perducant. Sed neque hoc negligenter intuendum est, quod in eisdem vasis holocaustum et victima dicitur immolari. Holocaustum enim, sicut et superius diximus (*Hom. superiori*), victima est, non tamen victima semper holocaustum, quia cum quid ex parte offertur, et ex parte retinetur, sacrificium quidem est, sed holocaustum non est. Sunt vero in multitudine magna fidelium alii qui ea quæ mundæ sunt omnia relinquunt, cuncta quæ possident tribuunt, nil sibi metipsis reservant, ad æternam patriam medullitus anhelant, seque ex toto corde in lacrymis macerant. Hi videlicet vasa super mensam sunt, in quibus immolatur holocaustum. Et sunt alii qui curam propriæ domus gerunt, de filiis cogitant, eisque hæ-

reditatem servant, qui tamen, æterni iudicii memores, misericordiam pauperibus impendunt, alimenta ac vestimenta eis ex parte qua decreverint tribuunt. Hi nimirum vasa super mensam sunt, in quibus victima immolata est, non holocaustum. Quia enim patientia et doctrina sanctorum admonendo et sustinendo, suadendo atque terrendo, aliorum corda usque ad hoc eradiunt, ut omnia deserant, et totos se in amore Domini accendant, aliorum vero ad hoc usque instruunt, ut quia omnia relinquere non valent, vel ex parte quæ prævalent, misericordes fiant, et carnis curam cum animæ cura partiantur, mensæ Domini de quadris lapidibus instructæ vasa portant, in quibus immolatur holocaustum et victima, quia et perfecti, sicut dictum est, cum omnia deserunt, totum cor in amorem Domini accendant, et imperfecti sacrificium offerunt, quod ex parte devoverunt. Sequitur:

Vers. 43. — *Et labia eorum palmi unius, reflexa intrinsecus per circuitum.*

13. Quid est hoc, quod mensarum labia palmo metiuntur, nisi quod in palmo manus tenditur, et sancti patres atque doctores ea prædicant in quibus auditorum opera tenduntur? Quasi enim manus extendimus cum opera nostra dilatamus. Loquatur ergo unusquisque doctor, cor audientis exerceat, otiosorum torporem excutiat. Quos dum ad bona opera tendentur, palmum se habere in labiis ostendat. Pensandum quoque quia in palmo digitus major ac minimus tenditur. Quid vero in majori ac minimo digito, nisi magna et extrema actio designatur? Palmum ergo mensæ in labiis habeant, quatenus in doctorum suorum prædicatione magna opera faciat, ut agere et minima non omitat. Sic minimis intentus sit, ut piger in agendis majoribus non sit. Unde per Evangelium Veritas dicit: *Væ vobis, scribæ et Pharisei hypocritæ, quia decimatis mentham et anethum et cyminum, et relinquitis quæ graviora sunt legis, iudicium, misericordiam et fidem; hæc oportuit facere, et illa non omittere* (Matth. xxiii, 23). Per iudicium quippe, et misericordiam, et fidem, major digitus operationis ostenditur. Per mentham vero, et anethum, et cyminum, digitus procul dubio minimus figuratur. Hæc ergo oportuit facere, et illa non omittere, quia si opus nostrum palmo metiri volumus, sic necesse est ut tendatur minimus, quatenus major digitus non attrahatur.

14. Bene autem cum mensarum labia metiuntur, et mensura palmi dicitur, additur unius, ut ex doctorum prædicatione sicut unitas tenetur in fide, ita quoque unitas mentium servetur in opere, ne per opus bonum quod alter agit, alter ad discordiæ malum prorumpat. Ita enim bona facere opera debemus, ut per hæc quoque cum his cum quibus vivimus unanimatem, in quantum recte possumus, conserveamus, id est non deserendo quod agimus, sed præve-

^a Editi omnes, reluctantibus Mss., *justorum mensa.*

^b Laud. et Longip., *in latius.*

^c Laud., Longip., Val. Cl. et Norm., *in labio.*

^d Suess., cum Ebroic. aliisque Norm., *prædicatione auditer evigilet; et sic eorum admonitione magna opera faciat.*

niendo bonis persuasionibus malum discordiæ quod A
timemus. Sic in suis operibus unitatem palmi custo-
diens Paulus, discordiam generari prohibebat, cum
quemdam lapsam atque ab Ecclesia abjectum jam
velle recipere Corinthios videret, dicens : *Si cui
aliquid donastis, et ego. Nam et ego si quid donavi,
propter vos in persona Christi, ut non circumveniamur
a Satana (II Cor. ii, 10).* Qui videlicet solet de bonis
mala generare, et hoc quod charitate agitur ad
discordiam trahere. Unde et mox de ipso subjecit,
dicens : *Non enim ignoramus cogitationes ejus (Ibid.,
11).* Doctor autem qui per bona quæ prædicat in
suis auditoribus rectam operationem format, si men-
tes operantium ^a ad unanimitatem non ligat, in labiis
palmum habet, sed eam quæ diota est palmi unita-
tem non habet.

15. Pensandum vero est valde quod dicitur, quia
earundem mensarum labia interius sunt reflexa.
Tunc enim mensarum labia intrinsecus reflectuntur,
quando doctores ad conscientiam revocant tacite
cogitatione quod dicunt, quando semetipsos subtiliter
persecutantur si faciunt quod loquuntur. Recte autem
cum reflexa intrinsecus mensarum labia dicuntur, ad-
ditur quoque *per circuitum*, ut non in una qualibet
se parte considerent, ^b atque ex alia semetipsos
perpendere prætermittant, sed ubique semetipsos
inspiciant, et, in quantum prævalent, studeant sin-
gula opere implere quæ docent, ne si prædicantes
facere bona dissimulant, sui vastatores sint cultores
alieni. O doctor, ecce jam mensa es, jam vasa por-
tas, jam in vasis fidelibus pondus holocausti et
victimæ sustines, sed intus reflecte labium, id est ad
cor revoca sermonem. Audi quod dicit, *operare quod
prædicas.* Si enim negligis implere quod prædicas,
aliis messem seminas, et ipse a frumenti participa-
tione jejunas. Unde scriptum est : *Cujus messem fameli-
cus comedit (Job. v, 5).* Messem quippe doctoris qui
bona loquitur, sed non operatur, famelicus comedit,
quia is qui panem justitiæ esurit operatur mandata
quæ audit, et ipse frustum non habet, qui seminando
laboravit. Hinc Salomon ait : *Abscondit piger manum
suam ^c sub ascella, nec ad os suum porrigit eam
(Prov. xix, 24).* Nemo ita piger est, ut ad os manum
vel comulante reducere laborem putet. Sed piger
nec ad os manum suam porrigit, qui nec hoc vult
operari **1412** quod dicit. Hinc iterum de bene do-
centibus et male operantibus dicitur : *Filii ^d Ephraim
intendentes arcum, et mittentes sagittas, conversi sunt
in die belli (Psal. lxxvii, 9);* intendunt arcum, atque
sagittas mittunt, qui Scripturæ sacre sententias pro-
ponunt, et verbis rectis auditorum vitia feriunt; sed
convertuntur in die belli, quia post semetipsos re-
deunt in tentatione vitiorum, et peccata opponere
non valent, quia in tentationum certamine non re-

assistunt. Hinc iterum dicitur : *Avertisti adjutorium
gladii ejus, et non es auxiliatus ei in bello (Psal.
lxxxviii, 44).* Gladius quippe doctoris est sermo Dei.
Unde per Paulum dicitur : *Et gladium spiritus, quod
est verbum Dei (Ephes. vi, 17).* Omnipotens itaque
Deus cum doctorem respicit nolle operari quæ dicit,
in die belli adjutorii ejus gladium avertit, quia ^e in
tentationum certamine non permittit ei esse in adju-
torium doctrinæ verba quæ dedit. Habet igitur gla-
dium, sed hunc in bello non adjuvat, quia cum
adversitas tentationis eruperit, verbi oblitescitur
quod docebat. Ecce enim de patientia forsitan sermo
doctori est, doctrinæ suæ magisterio dicere cogitur
qualiter contra illata damna, contra auditas conta-
melias patientia servetur. Sed cura ipse vel damno,
vel contumelia fuerit laesissus, oblitus quod doce-
rat, vel in lasione proximi, vel in reddenda gravius
contumelia excedit. Inter hæc itaque cogitat quia
mensa Dei est, labium intus reflectat, servet quod
prædicat. Scriptum quippe est : *In patientia vestra
possidebitis animas vestras (Luc. xxi, 19).* Et rursum
scriptum est : *Doctrina viri per patientiam nascitur
(Prov. xix, 11).* Si itaque index doctrinæ patientia
est, tanto quisque doctus ostenditur, quanto patiens
fuerit. Hinc est enim quod bonus ille discipulus qui
magistrum tolli in aera videbat, per magnæ charita-
tis affectum clamabat, dicens : *Pater mi, pater mi,
currus Israel et auriga ejus (IV Reg. ii, 12).* Quid
est, fratres charissimi, quod Elias currus Israel et
auriga dicitur, nisi quia auriga agitat, currus por-
tat? Doctor ergo qui mores populi et per pa-
tientiam sustinet, et sacri eloquii verbis docet, et
currus dicitur et auriga. Currus, quia tolerando
portat; auriga, quia exhortando agitat. Currus,
quia mala sustinet; auriga, quia populum bonis
admonitionibus exercet.

16. Fortasse autem contra vanam gloriam sermo
doctori est, et mire insinuans qualiter debeat decli-
nari, eisdem ipsis sermonibus vanam gloriam querit,
quibus contra eandem vanam gloriam disputat. Si
igitur hoc appetit adipisci quod prohibet, mensa in-
tus labium non reflectit. Tunc autem mensa Domini ex
quadris lapidibus exstructa habebit intus labium re-
flexum, si studuerit audire quod dicit. Scriptum quippe
est : *Ne quid per contentionem, neque per inanem
gloriam (Philip. ii, 3).* Atque eisdem rursus egregius
prædicator dicit : *Nec querentes ab hominibus glo-
riam, neque a vobis, neque ab aliis (I Thess. ii, 6).*
De prædicationis etenim labore laudem transitoriam
querere, quid est aliud quam rem magnam vili pretio
venundare? Sed est ^f in doctrinæ verbis grave pericu-
lum, quia sæpe sermonem docentium favores audien-
tium sequuntur, et cum doctores ab eo quod bene inno-
tuarint, apparere ^g iam minores in dictis nolunt, do-

^a Laud. cum Longip., ad unitatem.

^b Laud. et Lyr., atque alias in semetipsos. Ita
Ebroic., in mutato in ex. Longip. habet alia.

^c Plerique Ed., sub ascilla. Sequitur unanimum
Ms. consensus.

^d Norm., Ephrem.

^e Longip., Ebroic., Lyr., in tentatione certaminis.

^f Al., in doctrina verbi.

^g Val. Cl., cum Norm., jam majores in dictis volunt.

ctrix verbum quod pro acquirendis animabus auditorum **1413** ex omnipotentis Dei amore inchoaverunt. In hoc postmodum pro acquirendis laudibus laborant. Et qui in verbis Dei quaerebant prius lucra spiritalia, temporales postmodum favores sequuntur. Unde fit ut sive recta qualibet opera, seu sancta doctrinae verba, in omnipotentis Dei iudicio pereant, cum per hæc quisque transitoriis favoribus anhelat. Hinc etenim per prophetam Judææ dicitur quod in se ipsa incauta mens invenit, si saltem post culpam suas incaute cogitationes rimetur: *Olivam uberem, pulchram, fructiferam, speciosam vocavit Dominus nomen tuum. Ad vocem loquelæ grandis exarsit ignis in ea, et combusta sunt fruteta ejus (Jerem. xi, 16)*. Olivam quippe uberem et pulchram, fructiferam et speciosam Dominus vocat, cujus vel efficaciam in operatione, vel sancta studia in verbis scientiæ approbat. Sed ad vocem loquelæ grandis exarsit ignis in ea, quia cum laudari quis cœperit, erubescit forsitan minor videri quam dicitur, et studet esse quod dicitur. Vox enim grandis loquelæ est favor adulantis. Unde scriptum est: *Qui benedicit proximo suo voce grandi de nocte consurgens, similis est maledicenti (Prov. xxvii, 14)*. Ad vocem ergo loquelæ grandis exarsit ignis in ea, quia in magnitudine favoris flamma in corde accenditur de amore laudis. Sed omnia olivæ fruteta comburuntur, quia ante omnipotentis Dei oculos, vel quæ bene gesta vel quæ scienter sunt dicta deperunt, cum jam non amore Domini, sed intentione transitorie laudis fiunt. Sic enim sæpe cogitationi bonæ cogitatio sinistra subjungitur, ut vix ipse qui easdem cogitationes generat animus cognoscat. Unde prædicator egregius, cum loquens subtiliter diceret: *Vixit est sermo Dei et efficitur, et penetrabilior omni gladio uncipiti, et perstringens usque ad divisionem animæ ac spiritus (Hebr. iv, 12)*. illico subjunxit: *Compagum quoque et medullarum, et discretor cogitationum et intentionum cordis (Ibid.)*.

17. ^b Distinguit enim Dei sermo compages et medullas, quia discernit cogitationes et intentiones cordis. Per compages quippe ossibus ossa junguntur. Et sæpe dum quid recta cogitatione agimus, sed subito in laudis amorem declinamus, atque hoc pro laude fatimur quod prius facere pro veritate cœperamus, quid cogitationes cogitationibus adjunguntur, quasi quædam in spiritu compages fiunt. Sed habent ossa, quæ in compage juncta sunt, etiam medullas. Quod prædicator sanctus aptius intulit, cum subjunxit: *Discretor cogitationum et intentionum cordis (Ibid.)*. Compages enim nostras cogitationes sunt, medullæ autem intentiones. Et sæpe aliud cogitamus, atque affectus est quod per cogitationem intendimus. Nam si quis proposito nummorum præmio pupilli vel viduæ causam defendat, et, fortasse Ecclesiam ingre-

A diens, in suis precibus Deo dicat: Tu vides quia causam pupilli et viduæ defendo, iste procul dubio quod cogitat scit, sed quo intendat ejus cogitatio ignorat. Aliud quippe cogitat, atque alio intendit. Non enim defensionem pupilli vel viduæ, sed mercedem nummorum quaerit. Nam tolle temporale præmium, et pupillum ac viduam non defendit. Sermo itaque Dei discretor est cogitationum et intentionum cordis, quia non aspicit **1414** quid apud temetipsum cogitas, sed per medullam compagis, id est per intentionem cogitationis quid accipere requiras. Restat ergo ut doctor, cum loquitur, quasi mensa Dei semper intus labium reflectat, ne aut mala intentione loqui inchoet, aut cum bene cœperit, seductus favoribus, in appetitum alium declinet.

B **18.** Fortasse autem de custodia disciplinæ sermo doctori est. Et sæpe etiam contingit ut disciplinæ regulam quam scit dicere nesciat tenere, quia aut, nimio zelo motus, minus se per mansuetudinem temperat; aut nimia mansuetudine placidus, minus se contra vitia in zeli stimulo inflammat. Magna enim consideratione debemus pensare quod scriptum est, quia ^f in vasis templi inter coronas et plectas, boves et leones et cherubim exsculpta sunt, et subter boves et leones lora dependentia (*III Reg. vii, 29*). Coronæ quippe signum victoriæ, plectæ autem concordia unanimitatem signant; Cherubim vero plenitudo scientiæ dicuntur. Sacerdotes enim atque doctores inter coronas et plectas, id est inter fortitudinem boni operis qua ad victoriam currunt, et charitatis concordiam, qua a se vicissim non discrepant, per boves et leones atque cherubim designati sunt, quia in plenitudine scientiæ quam habent necesse est ut et bonam mansuetudinem teneant, et fervorem leonum, quatenus in disciplina quam prædicant, et ex sancto zelo accensi sint, et ex paterna dulcedine tranquilli. Quibus subter se lora dependant, ut disciplinæ suæ retinacula quibus ipsi ligati sunt etiam subjectis suis sollicitè impendant. Subter eos enim lora dependere est custodia vincula subditis tenere. Quæ tunc recte servantur, cum nec bonam mansuetudinem in zeli fervore amittitur, nec leonum terror in mansuetudine declinatur. Tanta quippe debet esse discretio, ut nec disciplina nimia, nec misericordia sit remissa, ne si inordinate culpa dimittitur, is qui est culpabilis, in reatu gravius astringatur; et rursus, si culpa immoderate retinetur, tanto qui corrigitur deterior fiat, quanto erga se nil ex benignitatis gratia agi considerat. Exhibenda itaque pravis est asperitas in ostensione, charitas in reatu; et et dura ostensio delinquentem coercent, et charitatis custodia mercedem mansuetudinis non amittat.

19. Ecce, dum loquitur, Joseph animam pulsat, ut ad ostendenda quæ dico ipse testis veniat. Certe somnium quod de profectu suo viderat, fratribus

^a Laud., Longip. et Val. Ch., habent *protecta ejus*, hic et infra.

^b Longip., præeunte Laud., *distinguet... discernet*.

^c Longip., pro Deo.

^d Lyran., quo, pro quod.

^e Laud., *conventiones Longip., aliud intendit*.

^f Sues. et Longip., *prelucente Laud., quæ in dicto tempore*.

narrans, per hoc quod innocenter retulit, malitiæ A ostensa misericordia quæ erat, et non apparebat. contra se stimulos excitavit (*Genes.* xxxvii, 5). Ab eisdem fratribus Ismaelitis est venditus (*Ibid.*, 21), in Ægyptum ductus, mira omnipotentis Domini dispensatione eidem Ægypto prælatus est (*Ibid.*, xli, 44). Cumque in terra Chanaan famis exurgeret, fratres ad Ægyptum venerunt, Joseph prælatum Ægypto repperunt, eumque submissis ad terram cervicibus adoraverunt (*Ibid.* xlii, 7). Et quia mutare Dei consilium non valuerunt, quem ideo vendiderant ne adorarent, adoraverunt quia venderunt. Tunc ipse vir Dei, spiritus discretionis plenus, cognovit a fratres non cognitus. Sed memor culpæ, et remissor injuriæ, mala fratrum nec reddere studuit, nec sine purgatione laxare. **1415** Nam suspecta voce protinus dixit: *Exploratores estis vos; b ut videatis infirmiora terræ venistis, jam nunc experimentum vestri capiam. Per salutem Pharaonis non egredimini hinc* (*Ibid.* xlii, 9). O jaculum in corde! Peregrini venerant, famis periculum fugiebant, frumenta quæ quærebant non acceperant, c et feriri se insuper jactatione criminis videbant. Inter hæc ducuntur ad carcerem, et, post triduum educti, adhuc in eadem asperitate terrentur. Jam reditur ad cor, jam culpæ memoria pulsat animum, atque inter se invicem loquuntur: *Merito hæc patimur, quia peccavimus in fratrem nostrum, videntes angustiam animæ illius, cum deprecaretur nos, et non audivimus; idcirco venit super nos ista tribulatio* (*Ibid.*, 21). In his autem cor Joseph amore vincitur, secessum petit, solvit flendo quod pietati debuit. Severus ad fratres revertitur, d et cruciatus eorum animus a culpa liberaretur. Post hæc unus religatur in vinculis, dimittuntur cæteri cum frumentis, e ut unus frater veniat, quem minimum habere se dixerant (*Ibid.*, 34, 35). Venit postmodum frater. Vincebat mentem pietas cum frater innocens videretur; sed permanebat in ostensione asperitatis, ut fratres noxii purgarentur. Frumenta datur, scyphus in sacco junioris fratris absconditur, furti post eos questio movetur (*Genes.* xlv, 9). Mittitur ut reducantur, addici in servitutum decernitur apud quem scyphus fuisset inventus. In sacco ultimi fratris invenitur. Tunc Benjamin reducit, afflicti omnes fratres sequuntur. O tormenta misericordiæ! Cruciat, et amat. Reversi igitur, in terram cum lacrymis prostrati, veniam postulant. Memores enim quid de illo patri promiserant, mœrore intolerabili tabescebant. Tunc se ultra cohibere non valens pietas clausa prorupit ad medium, et excessu charitatis lacrymas de vultu severitatis (*Genes.* xlv, 1). Detersa est ira quæ apparebat, et non erat;

^a Laud. et Longip. addunt *ab eis*. Val. Cl. et Norm., a fratribus non cognitus.

^b Lyr., nam infirmiora terræ considerare venistis.

^c Ebroic., cum est. Norm. et Val. Cl., consentiente Edit. 1502, et fieri super se objectionem criminis videbant.

^d Longip., ut cruciatus eorum animus a culpa liberetur.

^e Anglic., Lyr. et Val. Cl., et jubet. Sag., et petit.

Sic vir sanctus facinus fratrum et dimisit, et vindicavit. Sic in vigore clementiam tenuit, ut delinquentibus fratribus nec sine ultione pius existeret, nec sine pietate districtus.

20. Ecce hoc est magisterium disciplinæ, f ut culpas et discrete noverit parcere, et pie resecare. Qui autem discretionis spiritum non habent, aut sic dimittunt peccata, ut non corrigant, aut sic quasi corrigendo ferunt, ut non dimittant. Doctor ergo cui de disciplinæ moderamine loqui necesse est mensam Dei esse se sciat, atque intus labrum reflectat, ut quod docendo loquitur, hoc sub discretionis spiritu vigilanter operetur. Nec si quædam sibi deesse considerat, oportet ubi ab eorum prædicatione conticescat. Locus quippe ejus exigit ut loquatur. Verbis ergo suis semetipsum conveniat; et si non ideo loquitur g quia non operatur, ideo operetur quia loqui compellitur. Ubi itaque se conspicit opere implere quod dicit, ibi auditores admoneat, eorumque animos ad studium bonæ operationis h accendat. Ubi autem necdum se videt implese quod loquitur, ad bona de quibus auditores admonet se quoque pariter infl amet, ut ipse etiam simul discat in opere **1416** quod per eum loquitur veritas in prædicatione. Sæpe enim quod vivendo nescimus, compulsi locutione doctrinæ, loquendo discimus; i et dum cogitatione nostræ pigritiæ reatus nascitur in mente, eandem mentem compunctio subito oborta transverberat, et sua vocè excitata evigilat in opere, quæ prius torpebat in otio sine voce. Ecce autem cum mensæ labium palmo tenditur, id est cum per doctoris os contra vitia disputatur, atque ad bona opera cor auditorum accenditur, multi qui ejus verba audiunt quanta vel qualia mala perpetraverint recognoscunt; atque ad eum confitentes veniunt, eumque pro peccatis suis intercessorem fieri cum fletibus petunt, ut ipse orando deleat culpas quas prædicando manifestat. Unde et subditur:

VERS. 43. — *Super mensas autem carnes oblationis.*

21. Doctores etenim sancti cum pro compunctis peccatoribus atque confitentibus omnipotenti Domino preces fundunt, per hoc quod veniam pro carnali eorum vita postulant, mensæ Domini carnes oblationis portant. Ut ergo sint pro quibus conversis et fletibus rogent, oportet ut eisdem prius in peccato positis prædicent; et cum jam cœperint peccata relinquere, atque ad innocentiam festinare, necesse est ut erga eos in ore doctoris incrementa prædicationis excrescant, et quibusdam doctrinæ suæ verbo

^f Ita Laud., Val. Cl., Lyr. et Longip. Edit. plur. habent, *culpæ et discrete noverit parcere.*

^g Editi contra sancti Gregorii mentem, *quia operatur.*

^h Ita omnes Mss. nostri; Ed. vero, *accingat.*

ⁱ Sic legitur in Val. Cl. et plur. Mss. Alii, cum Suess. et Longip., habent *de cognitione*, etc. Laud., *cognitione nostræ pigritiæ.*

tanto vehementius insistat, quanto eos gravius cecidisse considerat, videlicet sciens quod ipse tanto mercedem magnæ remunerationis accipiat, quanto verbis suis alios de profundioribus peccatis levat.

22. Libet inter hæc sancti Evangelii ad medium verba deducere, cujus sacra historia per hoc quod factum miraculum narrat, mira quæ quotidie aguntur denuntiat. Nam cum fessi atque jejuni ad Dominum populi convenissent, discipulis Dominus dixit: *Misereor super turbam, quia ecce jam triduo sustinent me, nec habent quid manducent; et si dimisero eos jejunos in domos suas, deficiunt in via; quidam enim ex eis de longe venerunt* (Marc. viii, 2, 3). Turba triduo Dominum sustinet, quando multitudo fidelium peccata quæ perpetravit, per poenitentiam declinans, ad Deum se in opere, locutione, atque in cogitatione convertit. Quos dimittere jejunos in domum suam Dominus non vult, ne deficiant in via, quia videlicet conversi peccatores in præsentis vitæ via deficiunt, si in sua conscientia sine doctrinæ sanctæ pabulo dimittantur. Ne ergo lassentur in hujus peregrinationis itinere, pascendi sunt sancta admonitione. Valde autem pensanda est pia sententia quæ processit ex ore Veritatis, qua dicitur: *Quidam enim ex eis de longe venerunt* (Ibidem). Est autem qui, nihil fraudis et nihil carnalis corruptionis expertus, ad omnipotentis Dei servitium festinavit. Iste de longinquo non venit, quia per incorruptionem et innocentiam proximus fuit. Alius nulla impudicitia, nullis flagitiis inquinatus, solum autem conjugium expertus, ad ministerium spiritale conversus est. Neque iste venit de longinquo, quia usus conjunctione concessa, per illicita non erravit. Alii vero post carnis flagitia, alii post falsa testimonia, alii post facta furta, 1417 alii post illatas violentias, alii post perpetrata homicidia ad poenitentiam redeunt, atque ad omnipotentis Dei servitium convertantur: hi videlicet ad Dominum de longinquo veniunt. Quanto etenim quisque plus in pravo opere erravit, tanto ab omnipotente Domino longius recessit. Nam et prodigus filius, qui patrem deseruit, abiit in regionem longinquam, in qua porcos pavit, quia vitia nutrit (Luc. xv, 16). Dentur igitur alimenta eis etiam qui de longinquo veniunt, quia conversis peccatoribus doctrinæ sanctæ cibi præbendi sunt, ut in Deum vires reparent, quas in flagitiis amiserunt. Qui sæpe a doctoribus tanto necesse est ut a largioribus cibis doctrinæ satientur, quanto fessi majoribus vitiis venerunt. Et cum jam 1418 confiteri cœperint mala quæ commiserunt, atque confitendo relinquere et fletibus punire, necesse est ut doctores sancti pro eorum peccatis sollicitè exorent, quatenus mensæ Domini carnes oblationis portent. Quod quoties agunt, in hoc quod pro alienis peccatis interveniunt, sua ante Dei oculos amplius detergunt, quia ea ipsa charitate se justificant, qua mira pietate pro alienis iniquitatibus se in lamentis

mactant. Nec laboriosum debet esse doctoribus pro conversis peccatoribus lacrymas fundere, quando et ipse qui omnia creavit, homo factus, pro nostris iniquitatibus in cruce sanguinem fudit, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA X [AL., XXII].

Quatuor versus, a 44 ad 48, exponendo sanctus Doctor de fide, spe, charitate, ac de bonis operibus Deo in cordis altari offerendis liberius excurrit, et hoc opus absolvit.

1417 1. c. Sacri eloqui mysticos sensus Propheta per aspirationem sancti Spiritus prudenter intelligens, dicit: *Mirabilia testimonia tua, ideo scrutata est ea anima mea* (Psal. cxviii, 129). Qui rursus ait: *Revela oculos meos, et considerabo mirabilia de lege tua* (Ibid., 18). Qui enim necdum oculia de apertis intelligit, oculos velatos habet. Qui vero jam intelligit, revelatis oculis mirabilia de lege Dei considerat, quia, spiritualiter litteræ verba discutens, quæ interius magnitudo lateat pensat. An non est mirabile quando aliud auribus sonat, atque aliud exit ad intelligentiam quod non sonabat? Cui ergo verbum sacri eloqui nisi lapidi simile dixerim, in quo ignis latet? Qui manu quidem frigidus tenetur, sed, percussus ferro, per scintillas micat, atque hoc emittit ignem qui post ardeat, quod prius manus frigidum tenebat. Sic etenim, sic verba sunt sacri eloqui, quæ quidem per narrationem litteræ frigida tenentur; sed si quis hæc, aspirante Domino, intento intellecta pulsaverit, de mysticis ejus sensibus ignem producit, ut in eis verbis post animus spiritualiter ardeat, quæ prius per litteram ipse quoque frigidus audiebat. Ecce enim propheta dicit:

VERS. 44. — *Et extra portam interiorem gazophylacia cantorum in atrio interiori, quod erat in latere portæ respicientis ad Aquilonem; et facies eorum contra viam Australem unam, ex latere portæ Orientalis quæ respiciebat ad viam Aquilonis.*

2. In his itaque verbis litteræ ad amorem Dei cujus animus infervescat, quin potius non ex ipsa eorum lectione tepescat? Si autem latens in littera spiritualis medulla discutitur, per hoc scintillæ intellectus exeunt, et incendunt quod prius cordis auribus frigidum sonabat. Nobis tamen, ut se aspirante Domino interior intellectus aperiat, 1418 ipsa prius narratio juxta litteram patefiat. Ait enim quia porta erat interior, atque extra hanc atrium, quod appellatur interius; ac deinde aliæ, id est Aquilonis, Austri, atque Orientis portæ describuntur, ut ipsum atrium quod esse extra portam interiorem dixerat a portis exterioribus esse interius ostendat. Atrium ergo hoc et foris, et intus est: foris, quia extra portam interiorem; intus autem, quia intra portas exteriores. Gazophylacia quoque cantorum esse in hoc eodem atrio narrantur, quæ a latere portæ posita dicuntur respicientis ad Aquilonem. Sed ipsa eadem gazophy-

sensus, ut propheta.

^d Longip. et Val. Cl., viam Orientalem.

^e Longip., cum Norm., quod ipse.

^a Laud., laxentur.

^b Idem pro nobis.

^c Val. Cl., Ebroic., Lyr., sacri eloqui mystici sunt

faciã ad Australem viam respiciunt. Et subditur : *Ex latere portæ Orientalis, quæ respiciebat ad viam Aquilonis.* In quibus verbis aperte intelligitur quia sanctorum gazophylacia inter latus portæ respicientis ad Aquilonem, et latus portæ Orientalis fuerant posita, quæ porta videlicet respiciebat ad viam Aquilonis. Facies itaque gazophylaciorum * contra viam Australem, sed positio inter portam erat Orientis et Aquilonis, Porta ergo interior habebat ex latere portam Aquilonis, ex alio quoque latere portam Australem. In fronte vero vestibuli Orientalis porta surrexerat, † atque sic atrium quod erat extra portam interiorem, ut hoc quoque esset interius, portæ exterius ambigebat.

3. Hinc de verbis litterarum sub brevitate transcurramus, ut in eis sensus mysticus non breviter exquisivimus. † In porta autem superiori tres portæ descriptæ sunt, id est Orientis, Aquilonis, et Austri; maxime interioris atrilatus sicut narratum, id est Austri, Orientis, et Aquilonis, ac deinde porta atrii interioris dicta est, in qua mensæ de quadris lapidibus constructæ memorantur; et porta quæ respiciebat ad Aquilonem, in qua mensæ essent 1419 ad sacrificium, non ad holocaustum. Unde in interiori diximus significari Ecclesiam, in exteriori Synagogam. Sed, his explicitis, rursus propheta incipit interioram portam, atque tres alias, id est Aquilonis, Austri et Orientis describere, et in eorum atrio incipit, quod erat extra portam interiorem, esse † gazophylacia, cantores, sacerdotes, templum, altare, sacrificia perhibet. In quibus verbis quia de sancta Ecclesia institutione narrare alii ad ea quæ prius dixerat cepit, patet quod interioris portæ intellectum mutavit. Si enim sub uno intellectu minus diceret, novo ordine ipsa atque alia non replicaret. Nam quomodo possumus * extra portam interiorem atrium, gazophylacia, cantores, sacerdotes, templum, altare, sacrificia dicere, si per eandem portam interiorem hoc loco sancta Ecclesia designatur? Cum enim cuncta hæc intra ipsam sunt, quomodo extra portam interiorem sunt, si extra Ecclesiam non sunt? Intelligi ergo porta interior potest ea de qua jam longe superius locuti sumus, quæ contra portam Aquilonis et Orientalem dicitur posita, per quam figurari diximus aditum qui nobis ad interiora gaudia patrie celestis aperitur, ut hic quoque per portas quæ circa vestibulum narrantur sancta Ecclesia, per portam vero interiorem celestis regni aditus figuretur. Sed ne quis hoc verba sancti Spiritus sustinet ad intellectum mentis mislenter indistere, et dicat quia de porta

A interiori significationem sanctæ Ecclesiæ quam semel dixi mutare non debui, insurgente Dei omnipotentis gratia, † quæ cupimus ipsa tenemus, ut et porta interior signet Ecclesiam, quæ nos ad interiora gaudia perducit; et gazophylacia, cantores, sacerdotes, templum, altare, sacrificia sint in atrio quod est extra portam, et tamen extra Ecclesiam non sint. Si enim subtili investigatione perquirimus, nil obstat intelligi ut interiorem portam, sicut dictum est, sanctam Ecclesiam sentiamus. De qua nunc dicitur : *Et extra portam interiorem gazophylacia sanctorum in atrio interiori.* Duo sunt etiam quæ dicuntur : porta interior, atque extra hanc atrium interius, quatenus hoc ipsum atrium et exterius est et interius, a porta exterius, interius autem, sicut prædiximus, portis quæ narrande subjungit.

4. Sancta enim Ecclesia duas vias habet, unam quam temporaliter dedit, etiam quam in eternum recipit; unam quæ laborat in terra, etiam quæ remuneratur in celo; unam quæ mercedem colligit, etiam vero in qua jam de receptis mercedibus gaudet, atque in utraque vita offert sacrificium. Hic vide hoc sacrificium compunctionis, et illic sacrificium laudis. De hoc sacrificio dicitur : *Sacrificium Deo spiritus contribulatus (Psal. l., 19).* De illo autem scriptum est : *Tunc acceptabis sacrificium iustitiarum, oblationes et holocausta (Ibid., 21).* De quo rursus est : *Ut cantet tibi gloria mea, et non compungat (Psal. cxxx, 13).* In utroque autem sacrificio carnes offeruntur, quia hic oblatio carnis est maceratio corporis, tibi oblatio carnis est in laudem Dei gloria resurrectionis. Tunc quippe illic quasi in holocaustum offeratur caro, quando in eterna incorruptione permixta nil contradictionis, nil mortalitatis habuerit, quia tota simul amoris ejus ignibus accensa in laudem sine fine permanebit. ¶ 1420 Porta ergo hæc interior, id est in sancta Ecclesia habeat interiora sua, illam videlicet vitam quæ adhuc oculis nostris occulta est. Habeat extra eam atrium exterius, id est vitam presentem, in qua omne bonum agitur, ut ad bonum sine fine perveniat.

5. Sicut ergo in interiori atrio, quod tamen extra portam est, gazophylacia sanctorum, quia electi qui quæ atque perfecti, qui adhuc in carne mortali subsistant, et infra sinem sunt sanctæ Ecclesiæ, et adhuc extra secreta gaudia interioris vite. † Sicut gazophylacia sanctorum interius et exterius, quia corda sanctorum quæ omnipotenti Deo dividuntur sumunt per magnum ardoris amorem cantant, et jam intus sunt, et adhuc intus non sunt, quia in sanctis Ecclē-

* Laud. et Longip., contra viam Orientalem.

† Suess., Laud., Longip., atque sic erat atrium extra portam interiorem, et hoc quoque esset interius portis quæ illud exterius ambigebat.

‡ Sic legitur hic locus in Longip., Laud. et Suess. : In parte autem superiore, tres portæ descriptæ sunt, id est Orientis, Aquilonis, et Austri. Tres alia narratæ, id est Austri, Orientis, et Aquilonis. Quæ videlicet porta interior ad Aquilonem respiciens inter duo vestibula esse memoratur. Atque per eadem utraque vestibula, et veterem exterius et novum populum et gentibus, per

hoc quod est interius, dicitur figurari. Sed his explicitis, etc., ut in Editione.

§ Narr., esse gazophylacia sanctorum. Sane paulo post legitur : sicut gazophylacia sanctorum.

¶ Lyr., extra portam exteriorem.

‡ Laud. et Suess., eundem intellectum quem de sanctæ Ecclesiæ typo dixerunt, sicut cupimus, tenemus.

§ Suess. et Longip., sint ergo gazophylacia sanctorum extra portam interiorem et intra portas exteriores, interius et exterius, quia.

et sine posita, et jam vident per spiritum quod in-
tas fortiter amant, et tamen adhuc non vident per-
fecte quod amant. Sint itaque in interiori atrio gazo-
phylacia, sed extra portam, ut jam et intus sint per
desiderium, et adhuc intus non sint per plenarium
effectum. Quid sunt autem gazophylacia cantorum,
nisi sanata desideria amantium? Qui præcepta divina
quasi quosdam divitias custodiunt in mente, quas
cantando servant, quia mandata Dei non ex timore,
sed ex amore ^a perficiunt; hisque ipsis sacri eloquii
præceptiones cantabiles sunt, quia non ex tristitia, sed
ex desiderio semper operantur. Vultis cor justi quasi
eiusdem cantoris gazophylacium audire? *Cantabiles
mihi erant justificationes tuæ in loco incolatus mei
(Psal. cxviii, 54). Justificationes Dei dicimus præcepta
divina, quæ nos justos faciunt, ^b et impleantur. Quæ
tunc nobis in loco incolatus nostri cantabiles sunt,
quando in hac peregrinatione vitæ præsentis
ipsa eadem mandata diligimus, et ex desiderio
implemus. Hinc est quod idem Psalmista iterum
ex cantorum gazophylacio se insinuat, qui ait:
*Misericordiam et iudicium cantabo tibi, Domine (Psal.
c, 1).**

6. Misericordiam Domini, qua peccata laxantur,
cantare etiam peccator debet, id est hanc cum gau-
dio dicere atque sperare. Sed quis ita justus est, ut
deus sibi æternum iudicium ante mentis oculos reyo-
cet, et non contremiscat, ^c ac potius venire ad illud
examen tanti iudicii præsumat, festinet, et gaudeat?
Quisquis ille est, magnus est, quia, jam miseri-
cordiam Domini et iudicium cantando, omnipotentem
Deum, qui ejus peccata misericorditer relaxat, toto
mentis affectu diligit, ac propterea ejus iudicium non
pertimescit. *Charitas* namque *perfecta*, ut Joannes
apostolus ait, *foras mittit timorem (I Joan. iv, 18)*.
Cantat quippe iudicium, ad quod intrare non trepi-
dat. Sit ergo mens illius gazophylacium cantorum, ut
per divitias misericordiæ quas accipit lætus pergat ad
iudicium, quod jam non pertimescit. Videamus si
placet, fratres charissimi, aliud quoque gazophyla-
cium cantoris. Forsitan et ipse iudicium cantat. Quid
etenim dicit? *Ego enim jam delibor, et tempus meæ
resolutionis instat. Bonum certamen certavi, cursum
consummavi, fidem servavi; de reliquo reposita est
mihi corona justitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa
die justus iudex (II Tim. iv, 6, seq.)*. Qui laborum
suorum conscius, memor certaminis quod egit, memor
fidei quam servavit, esse sibi in iudicio repositam
coronam dicit, eamque sibi in illa die **[42]** reddi
sperat potius quam donari, profecto patet quia iudi-
cium cantat, quod venire desiderat. Unde etiam
subdit: *Non solum autem mihi, sed et his qui dili-
gant adventum ejus (Ibid., 8)*. Nemo enim adventum
iudicis diligit, nisi qui se habere causam in iudicio

^a Iidem cum Laud. *custodiunt. Cantare quippe gau-
dentia est, et eis ipsa sacri, etc.*

^b Additur in Laud. et Longip., a nobis.

^c Ita omnes Mss. Anglic., Norm., etc. In Edittla
legitur, mutato sensu, *au potius*.

^d Norm., *justi iudicis*

A bonam merit. Eorum ergo corda qui adventum ^d ju-
dicis diligit gazophylacia cantorum sunt, quia per
præsumptionem gratis et vitæ, per virtutes sancti
desiderii cantant justum iudicium, quod omnes injusti
pertimescunt.

7. Meminit autem charitas vestra quia superiori
locutione per portam Orientis fidem, per Aquilonis
spem, per Austri autem charitatem diximus desi-
gnari. Hæc itaque gazophylacia inter portam Orientis
et Aquilonis esse memorantur, atque ad viam Au-
stralem respicere, quia corda sanctorum, inter fi-
dem et spem posita, Australem viam respiciunt,
quoniam sanctam charitatis ignibus exardescunt. Ipsa
quoque Orientalis porta respicere dicitur ad viam
Aquilonis, quia nobis per fidem quidem omnia in
B baptismate peccata laxantur, sed tamen dum adhuc
hic vivimus, etiam post fidem sæpius ad peccata de-
clinamus. Et quasi Orientis porta viam Aquilonis
respicit, cum vita nostra post perceptam fidem adhuc
aliquatenus in frigore culpæ torpescit. Quis enim in
hac vitæ valeat post fidem sine culpa vivere, cum
Joannes dicat: *Si dixerimus quia peccatum non ha-
bemus, ipsi nos seducimus, et veritas in nobis non est
(I Joan. i, 8)*? Cujus verbis Jacobus concordans,
ait: *In multis enim offendimus omnes (Jac. iii, 2)*. Si
autem peccata præterita in fidei perceptiōne dimissa
sunt, et adhuc post fidem ad peccata declinatur,
quæ nobis erit præsumptio justitiæ, quæ spes vitæ
permanentis nisi ut nunc, dum adhuc inter portam
Orientis et Aquilonis sumus, ad viam Austri mentis
oculos levemus, quatenus, ex sancta charitate fer-
ventes, calor nos amoris liberet ^e a culpa torporis
et frigoris? Sint ergo gazophylacia inter portam
Orientis et Aquilonis; sed, sicut dictum est, ad Au-
stralem viam facies intendant, ut inter hoc, quod
nati in fide sumus, et quod post, ad peccata delapsi,
de spe ^f pietatis præsumimus, exerceamus nosmet-
ipsos in ardore charitatis, et ibi tendamus oculos
cordis, ubi accendimur ignibus amoris.

8. Potest autem per Aquilonis portam gentilitas,
per Austri viam Judæa, per Orientis autem portam
ipse Dominus designari. Per Aquilonem quippe non
immerito gentilitas figuratur, quam ille in torporis
frigore possedit ^g qui dixit: *Sedebo in monte testa-
menti, in lateribus Aquilonis (Isai. xiv, 13)*. Per Au-
stralem quoque portam recte Judæa accipitur, in qua
spiritalis patres cœlesti amore ferbuerunt. Quorum
unus loquitur, dicens: *Convertite, Domine, captivita-
tem nostram, sicut torrens in Austro (Psal. cxxv, 4)*.
Quæ etsi carnalem populam habuit in quo velut
Aquilonis frigora portavit, in sanctis tamen suis do-
ctoribus ac Prophetis ad Deum ac proximum calore
charitatis arsit. Orientalis autem porta non immerito
ipsum signat, de quo scriptum est: *Ecce vir, Oriens*

^e Vulgati, a culpa teporis, in vitis Mss. Anglic.,
Norm., Val. Cl., etc.

^f Laud. et Longip., *miseri cordiæ*.

^g Male Vulgati, *possidet*, cogentibus Mss. et rei
veritate legere *possedit*.

nomen ejus (Zach. vi, 12). Et de quo Zacharias ait : **A** apparuit, quia ex illa venit, et istam in suum servitium convertit. Unde et bene dicitur quod porta eadem Orientalis ad viam respicit Aquilonis, quia natus Dominus Synagogam deseruit, et multitudinem gentium collegit. Notandum quoque est quod dum de gazophylaciis diceretur : *Et facies eorum ad viam Australem*, additum est *unam*, ut videlicet aperte sentiamus quia non alia est via ad coelestem patriam nobis qui ex gentilitate venimus, atque alia illis patribus qui fuerunt **1423** in Judæa; sed hæc eadem una via est nodis et illis, quæ nos ad æterna gaudia perducit, quæ nobis per Evangelium dicit : *Ego sum via, veritas, et vita* (Joan. xiv, 6). De qua Psalmista ait : *Ut cognoscamus in terra viam tuam, in omnibus gentibus salutare tuum* (Psal. lxxvi, 3). Quod enim

B Hebraice Jesus, hoc Latine dicitur salutaris. In terra ergo via cognoscitur, quia Jesus, Deus ante sæcula, et homo factus in fine sæculorum, gentibus est manifestatus. Una ergo est via et illis qui ab Austro sunt, et his qui ab Aquilonis parte respiciunt, quia electis Judæis et gentibus Dominus ac Redemptor noster, expulsa pœna formidinis, ad Patrem factus est iter amoris, atque adjutorium perventionis. Sequitur, — **VERS. 45** : — *Et dixit ad me : Hoc gazophylacium quod respicit viam meridianam, sacerdotum est qui excubant in custodiis templi. Atque mox subditur :*

VERS. 46. — *Porro gazophylacium quod respicit ad viam Aquilonis sacerdotum erit qui excubant ad ministerium altaris.*

C 12. In quibus prophetæ verbis prius nobis quærendum est qui sint majoris ordinis sacerdotes, utrum hi qui in custodiis excubant templi, an qui in ministerio altaris. Sed quia paulo post subditur : *Altare erat ante faciem templi*, aperte ostenditur illos esse majoris ordinis sacerdotes qui in custodiis templi excubant, quia profecto in altari quod est interiorius ministrant. Hi autem qui ad altare quod ante faciem templi est excubant tanto inferiores sunt quanto in exterioribus ministrant. Quærendum ergo nobis est qui sacerdotes sint qui templum custodiunt, et qui ad ministerium altaris excubare perhibentur. Magister gentium, fidelibus scribens, ait : *Templum Dei sanctum est, quod estis vos* (I Cor. iii, 16). Qui itaque sacerdotes sunt qui templum Dei custodiunt, nisi hi qui orando, prædicando, spiritalibus actibus vigilando, sanctam Ecclesiam a malignorum spirituum immissionibus, a pravorum suggestionibus, ab hæreticorum erroribus defendunt? An non custos templi fuerat ^e qui, labores suæ passionis enumerans, dicit : *In labore et ærumna, in vigiliis multis, in fame et siti, in jejuniis multis, in frigore et nuditate* (II Cor. xi, 27)? Atque statim subdit : *Præter illa quæ extrinsecus sunt, instantia mea quotidiana, sollicitudo omnium Ecclesiarum* (Ibid., 28).

11. Notandum vero quod inter portam Austri et Aquilonis Orientalis porta esse describitur, quia Dominus ac Redemptor noster de Judæa est natus, moxque in fide sua Ecclesiam ex gentibus ^d traxit. Quasi enim inter meridianam portam et Aquilonis

^a Gemet., assentientibus aliis Norm., *dimittite*, quod fert Græcæ textus.

^b Longip., *ex sacramentis*.

^c Editi, *sancti gazophylacia*. Refelluntur ex omni-

bus Mss. nostris

^d Val. Cl., cum Norm. omnibus, *construxit*.

^e Ita unanimiter Mss. At Editi, *porta*

^f Longip., *qui laboris sui passionem*.

Pensate, quæso, custos templi quanta sollicitudine A vigilet. Ecce enim in seipso inestimabilia patitur, et cordis sui sollicitudinem aliis impartitur. Cujus rogo virtutis est plus de utilitate proximorum quam de sua afflictione cogitare? Quis hoc digne æstimet? quis digne penset? Laborat, luget, esurit, sitit, alget, jejunit, vigilat, et tamen vigilando de Ecclesiarum omnium sollicitudine cogitat. Ecce est solertissimus custos templi in exemplo propositus. Imitetur qui valet. Adversa etenim pro veritate pati, bona proximis impendere, circa animarum sollicitudinem vigilare, ne quis in perfidiam, ne quis in superbiam, ne quis in rapinam, vel immunditiam labatur, exquirere atque compescere, hoc est templum Dei, id est sanctam Ecclesiam, custodire.

13. Sunt autem minoris ordinis sacerdotes, qui ad B ministerium altaris excubant, qui videlicet ^a in adiutorium majorum peccata delinquentium subtiliter **1424** investigant, et vitam carnalium corrigunt, atque ad hoc usque perducunt, ut per lamenta poenitentiae quasi incendiant carnem in sacrificio, quam prius vivere permiserant in peccato. Non enim hi qui sanctis Ecclesiis præsumunt per semetipsos cuncta agere prævalent. Sed dum ipsi causis spiritualibus occupantur, si qua prava ac carnalia perpetrantur, hæc aliis discutienda atque corrigenda committunt. Per quos dum carnalis vita corrigitur, et usque ad abstinentiae atque orationis studium a proficientibus pervenitur, quasi in altari jam caro incenditur, ut in conspectu omnipotentis Domini inde sacrificium redoleat, unde prius culpa displicebat.

14. Sed hac in re quæstio oritur, cum superius dictum sit quod gazophylacia ad Australem viam facies haberent, qua ratione nunc dicatur quia gazophylacium quod respicit viam meridianam sacerdotum est qui excubant in custodiis templi, et gazophylacium quod respicit viam Aquilonis sacerdotum qui excubant ad ministerium altaris. Si enim utraque facies ad Australem viam ^b tendebant, quomodo nunc unum ad meridianam atque aliud ad Aquilonis viam respicere dicitur? Sed in his verbis agnoscimus quod gazophylacium sacerdotum qui excubant in custodiis templi ita positum fuerat, ut solam meridianam viam respiceret; gazophylacium vero sacerdotum qui excubant ad ministerium altaris ita erat in atrio, ut et ad Australem viam et Aquilonis ^c faciem tenderet, ^c quateus et cum gazophylacio sacerdotum qui excubant in custodiis templi meridianam viam aspiceret, et tamen sine gazophylacio eorundem sacerdotum gazophylacium sacerdotum qui excubant ad ministerium altaris Aquilonis viam videret. Sed quid est hoc, fratres charissimi? quid in his verbis mysticum possumus intueri, nisi hoc quod secundum ea quæ præmissa sunt jam spiritualis ^d auditor intelligit, quia sacerdotes majoris ordinis,

qui excubant in custodiis templi, solam meridianam viam respiciunt, quoniam, solis studiis spiritualibus occupati, semper his quæ amoris Dei sunt sollicita intendunt; sacerdotes autem minoris ordinis, qui discutiendis peccatis delinquentium præsumunt, etiam ad Aquilonis viam oculos reflectunt, ut in mente peccantium quæ sint torporis frigora videant, et hæc, verbis correptionis usque ad poenitentiae gemitus perducentes, quasi carnes in altari Domini incendant? Respiciant etiam cum magnis sacerdotibus ad meridianam viam, quia, quantum ad semetipsos est, fervent igne charitatis, et succensi sunt flammis amoris Dei. Sed quia peccata delinquentium crebro corrigunt; etiam ad Aquilonis viam oculos reducunt. De utrisque autem sacerdotum ordinibus subditur:

1425. — *Isti sunt filii Sadoch, qui accedunt de filiis Levi ad Dominum ut ministrent ei.*

15. Sadoch Latine dicitur justus. Quis autem justus est, nisi ipse cui dicitur: *Justus es, Domine, et rectum judicium tuum (Psal. cxviii, 137)*? Qui vero sunt filii justi, nisi hi de quibus scriptum est: *Quotquot autem ^e crediderunt in eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri (Joan. 1, 12)*? Levi autem interpretatur assumptus. Quis **1425** autem a Domino assumptus est, nisi populus fidelis, qui per sacramenta fidei est a perfidis segregatus? Omnes ergo qui perseveranter spiritualibus actibus intendunt filii sunt justi. Et de filiis populi assumpti accedunt ad Dominum ut ministrent ei, quia de ipsis quoque fidelibus eliguntur, qui ad omnipotentis Dei ministerium veniant, et caelestibus studiis pro eruditione populi intendunt.

16. Sed nobis solerter inquirendum est qui sunt qui Domino ministrant. Neque enim omnes qui legunt, omnes qui prædicant, omnes qui propria tribuunt, omnes qui per carnis abstinentiam corpus castigant, Domino ministrant. Qui enim legendo atque prædicando, gloriam propriam quærunt, largiendo quæ habent, et corpus in abstinentia macerando, laudes recipere ab hominibus appetunt, sibi, non Domino, ministrant. Quo contra per Psalmistam Dominus dicit: *Ambulans in via immaculata, hic mihi ministrabat (Psal. c, 6)*. Habet enim maculam in via qui in bono opere quod agit terrenæ gloriæ sibi præmium proponit, qui in hoc mundo recipere mercedem quærunt, et sædat in conspectu Dei speciem boni operis macula pravæ intentionis. Fortasse etenim quis disciplinæ studio intentus fervet, culpas delinquentium resecat, qui tamen ad hæc agenda si non ex omnipotentis Dei amore, sed zelo proprio ducitur, sibi in his, et non Domino, ministrat. Alius, ne asper esse videatur, multa leniter tolerat quæ prave perpetrantur. Iste itaque, quia videri pro Domino districtus non vult, per lenitatis suæ studium sibi, et non Domino, ministrat. Restat ergo ut sive in verbi ministerio fati-

^a Land., in auditorum malorum. Longip., in auditorum suorum.

^b Laud., Longip., Rothomag., tenebant.

^c Lyr. et Longip., quatenus et gazophylacium sacer-

dotum qui. Laud., et cum gazophylacium.

^d Lyr., adjutor majoris ordinis queat intelligi; sicque olim lectum in Rothomag.

^e Lyr. addit vel receperunt eum.

genus, sive indigentibus nostra largiamur, sive per abstinentiam carnem domemus, sive zelo moveamur, sive per patientiam aliquando leniter prava toleremus, ut nos summopere debeamus intentionem nostram discutere, quatenus omne quod facimus, non nostro, sed Domini zelo faciamus, ne in his quæ agimus nobis potius quam Domino ministremus. Non enim Domino, sed sibi, ministraverant de quibus Paulus dicebat: *Omnes quæ suæ sunt quærunt, non quæ sunt Jesu Christi (Philip. II, 21)*. Idem vero Paulus cum electis fratribus non sibi ministrare, sed Domino, et vivendo et moriendo festinabat, dicens: *Nemo nostrum sibi vivit, et nemo sibi moritur.* ^a *Sive enim vivimus, Domino vivimus; sive morimur, Domini sumus (Rom. XIV, 7, 8)*. Sibi enim sancti nec vivunt, nec moriuntur. Sibi non vivunt, quia per omne quod agunt, ad lucra spiritualia anhelant, atque orando, prædicando, sanctis operibus insistendo, cœlestis patriæ eives multiplicare desiderant. Sibi minime moriuntur, quia in conspectu hominum Deum de sua morte glorificent, ad quem pervenire etiam moriendo festinant. Pensamus itaque in morte sanctorum non quantum eorum opprobrium ab infidelibus fuit, sed quanta laus Domini in corde fidelium excrevit. Qui si suam laudem quærerent, profecto pati tot opprobria in morte timuissent. Sed ^b nemo nostrum sibi vivit, et nemo sibi moritur, quia suam gloriam nec vivendo, nec moriendo quæsierunt. Videamus si ipse primus pastor Ecclesiæ, qui sibi non vixit, sibi sit mortuus. Joannes ejus socius requiratur, et ex verbis Domini **1426** de morte pastoris ejusdem dicat:

Hoc autem dixit significans qua morte clarificaturus esset Deum (Joan. XXI, 19). Non ergo sibi est mortuus qui Deum clarificavit in morte. Discamus igitur, fratres mei, intentionem nostram in omne quod agimus sollicita inquisitione discutere, et nostra non quærere, si omnipotenti Deo volumus ministrare. Sed quia ex fideli populo filios Sadoch ad omnipotentis Dei ministerium diximus ^c assumi, nunquid in eodem populo non sunt multi qui in mandatis Dei vivere perfecti? Sunt omnino; nam subditur:

VERS. 47. — *Et mensus est atrium longitudine centum cubitorum, et latitudine centum cubitorum per quadrum.*

17. Sæpe jam per longitudinem longanimitatem spei, per latitudinem vero charitatis amplitudinem diximus signari. Centenarius autem numerus in quo denarius decies ducitur, quod summam perfectionis signet, plene superius dictum est (*Hom. 6, olim 18, num. 16*). Quid est igitur atrium spiritualis ædificii, nisi amplitudo fidelium populorum? Ipsa autem longanimitas spei et latitudo charitatis vacua in cordi-

^a Laud. et Longip., sive morimur, Domino morimur. Sive ergo vivimus sive morimur, Domini sumus.

^b Editi, nemo illorum. Sæcus in omnibus Mss.

^c Ita videm Mss. Vulgati habent assumptos.

^d Longip., major spei et fidei.

^e Ebroic., Sag., Rothomag., Lyr., tempus et locum operandi appetit.

^f Long., fideles populi.

bus fidelium non est, nam per fidem quidquid valet operatur. Unde per Paulum dicitur: *In Christo Jesu neque circumcisio aliquid valet, neque præputium, sed fides quæ per dilectionem operatur (Gal. V, 6)*. Si ergo in vita fidelium juxta quemdam modum per singulos perfecta est longanimitas spei, perfecta latitudo charitatis, perfecta certitudo fidei, perfectum studium operationis, atrium templi per quadrum centum cubitos habet. In mensura autem quadri non aliud latus majus est, atque aliud minus, sed cuncta simul quatuor latera æquali spatio tenduntur, quia et ipsas easdem virtutes, quas diximus, fidem scilicet, spem, charitatem atque operationem, quandiu in hac vita vivimus, æquales sibi esse apud nosmetipsos invenimus. Idcirco autem ^d major spe et fide charitas dicitur, quia postquam ad auctoris nostri speciem pervenitur, spes quidem et fides transit, sed charitas permanet. Nam nunc et quantum credimus, tantum amamus; et quantum amamus, tantum de spe præsumimus. De fide quoque et operatione Joannes apostolus fatetur, dicens: *Qui se dicit nosse Deum, et mandata ejus non custodit, mendax est (I Joan. II, 4)*. Notitia quippe Dei ad fidem pertinet, mandatorum custodia ad operationem. Cum ergo virtus, ^e tempus et locus operandi suppetit, tantum quis operatur, quantum Deum noverit; et tantum se nosse Deum indicat, quantum pro Deo bona operatur. Metiantur ergo ^f fidelis populi virtutes in quadrum, quia unusquisque qui in activæ vitæ exercitio versatur tantum credit ^g quantum sperat, et amat, et operatur; tantum sperat quantum credit, operatur et amat; tantum amat quantum credit, sperat et operatur; tantum operatur quantum credit, amat et sperat. Quia itaque in sanctæ Ecclesiæ populo multi sunt et robusti per fidem, et longanimes per spem, et ampli per charitatem, et efficaces per operationem, atrium templi centum cubitis in quadro mensuratur.

18. Nam ut aliquid quoque de eorum virtutibus loquamur, **1427** sæpe ex eis quosdam videmus prudentes per intelligentiam, fortes in adversitate, justos in operatione, temperantes a voluptatibus, atque in omni zelo discretionis se mensura moderantes. Qui dum prudentiam, fortitudinem, justitiam, atque temperantiam, vel, sicut eas enumerare quibusdam placet, prudentiam, temperantiam, fortitudinem, atque justitiam tenent, mensuram spiritualis atrii in quadro habent. Ecce enim ipsæ virtutes quas habere bonos ac fideles diximus ita in quadro sunt, ut una aliam non excedat. Magna quippe est prudentia; sed si minus est a voluptatibus temperans, minus in periculis fortis, minus in operationibus justus, profecto minus est prudens. Magna est temperantia; sed si

^g In Longip., quantum sperat, amat et operatur, tantum sperat quantum credit et amat. Cætera desunt. In Editis ante Gussanv.: qui in hoc vitæ exercitio versatur, tantum credit quantum sperat et amat, et tantum operatur quantum credit, amat et sperat. Quæ deerant supplevimus ex Mss. Norm. et Anglic. Codex Laud. hic deficit.

minus intelligit unde se temperet, si adversa sustinere per fortitudinem minus valet, atque in timore animum dejicit, si per præcipationem suam aliquando ad injustitiæ opera prorumpit, minus est temperans. Magna est fortitudo; sed si minus intelligit quæ bona custodiat, quibus malis resistat, si minus a voluptatis appetitu se temperat, sed vincitur delectatione, si justitiæ opera minus tenet, atque aliquando in injustitiæ dominatione superatur, minus est fortis. Magna est justitia; sed si minus quam debet inter justa et injusta opera discernit, si minus cor a mundi delectatione temperat, si minus se contra adversa confortat, minus est justa. Mensuretur ergo perfectorum fidelium vita per quadrum, et tantum habeat spiritalis atrii latus unum, quantum latera singula, quia unusquisque tantum prudens est quantum temperans, fortis et justus; tantum temperans quantum prudens, fortis et justus; tantum fortis quantum prudens, temperans et justus; tantum justus quantum prudens, temperans et fortis fuerit. Sunt tamen inter eos plurimi qui adhuc carnaliter vivunt. Qui et si fortasse litteras ignorant, et præcepta Dei legere non valent, certe in multorum fidelium conversatione bona quæ imitentur vident. Ecce in Ecclesia voces sancti Evangelii atque apostolorum sonant, ecce exempla bene viventium quotidie omnium oculis opponuntur. Nec in excusatione dicere poterunt: Non vidimus quod imitari deberemus. Unde et subditur:

IBID. — *Et altare ante faciem templi.*

19. Quid est templum, nisi fidelis populus? sicut per Paulum apostolum discipulis dicitur: *Templum enim Dei sanctum est, quod estis vos* (1 Cor. III, 17). Et quid est altare Dei, nisi mens bene viventium? Qui peccatorum suorum memores lacrymis maculas lavant, carnem per abstinenciam macerant, nullis se mundi hujus actionibus miscent, quæ habent indigentibus tribuunt, et habere quæ non habent non concupiscunt. Recte igitur horum cor altare Dei dicitur, ubi ex mœnore compunctionis ignis ardet, et caro consumitur. Et nunquid non tales, fratres charissimi, quotidie in sancto hoc ^b fideli populo quasi in templi atrio videmus? Nunquid non eorum vitam nobis ad exemplum propositam indesinenter aspicimus? Altare ergo ante faciem templi est, cum multi in sanctæ Ecclesiæ conspectu sunt positi, qui, æterni ^d **1428** *judicii memores, semetipsos quotidie Deo sacrificium in lamento compunctionis mactant. Qui, ut prædictum est, corpora castigant, quatenus hoc quod per Magistrum gentium dicitur impleant: Ut rehibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem* (Rom. XII, 1). Hostia quippe occiditur ut offeratur. Sed hostia vivens est corpus pro Domino afflictum. Quod et hostia dicitur, et vivens, quia

^a Val. Cl. et Norin., quibus consentiunt vet. Ed., *si minus curam mundi delectatione temperat.*

^b Val. Cl., *fieri populo.*

^c In Gemet. et al. Norm. unum membrum alteri præponitur.

^d Val. Cl., *afficiunt.*

^a *vivit in virtutibus, et est a vitis occisum. Hostia videlicet, quia jam huic mundo est a pravis actibus mortuum; vivens autem, quia cuncta quæ prævalet bona operatur.*

20. Sed quia sub altaris nomine de compunctionis flamma sermo se intulit, necessarium puto quæ sit diversitas ejusdem compunctionis ostendere. Alia quippe compunctio est quæ per timorem nascitur, alia quæ per amorem, quia aliud est supplicia fugere, aliud præmia desiderare. Unde etiam in tabernaculo per legem duo altaria fieri jubentur, unum videlicet exterius, aliud vero interius; unum in atrio, aliud ante arcam; unum quod ære coopertum est, aliud quod auro vestitur. Atque in altari æreo cremantur carnes, in altari vero aureo incendantur aromata (*Exod. xxxix, 37, 38; xl, 5, seq. etc.*). Quid est hoc, fratres charissimi, quod foris concremantur carnes, intus aromata, nisi hoc quod quotidie videmus, quia duo sunt compunctionis genera, quia alii adhuc per timorem plangunt, alii vero jam se per amorem in lamentis afficiunt? Multi namque, peccatorum suorum memores, dum supplicia æterna pertimescunt, quotidianis se lacrymis ^e affligunt. Plangunt mala quæ fecerunt, et incendunt vitia igne compunctionis, quorum adhuc suggestiones in corde patiuntur. Quid isti nisi altare sunt æreum in quo carnes ardent, quia adhuc ab eis carnalia opera planguntur?

21. Alii vero, a carnalibus vitis liberi, aut longis jam stetibus securi, amoris flamma in compunctionis lacrymis inardescunt, cœlestis patriæ præmia cordis oculis proponunt, supernis jam civibus interesse concupiscunt. Dura eis apparet servitus, longitudo peregrinationis suæ. Regem in decore suo videre desiderant, et ære quotidie ex ejus amore non cessant (*Isai. xxxiii, 17*). Quid isti nisi altare sunt æreum, in quorum corde aromata incensa sunt, quia virtutes ardent? Bene autem de eodem altari dicitur quod ante velum arcæ sit positum in sancta sanctorum. Arca quippe testamenti ipse nobis factus est de quo scriptum esse novimus: *In quo sunt omnes thesauri sapientiæ et scientiæ absconditi* (Colos. II, 3). Arca intra velum est Redemptor noster in cœlo. Altare vero aureum in quo thymiana incenditur ^e ante velum sanctorum corda, quæ cum magnis virtutibus in Dei amore succensa sunt, per sanctum desiderium in illo ardent quem adhuc revelata facie videre non possunt. Inter arcam quippe et altare velum est, quia hoc quod nos adhuc a visione Dei separat corruptionis nostræ obstaculum remotum non est. Sed quousque ante velum sumus oportet ut quasi thymiamatis incensum flamma amoris ardeamus. Per compunctionis autem lacrymas nil terrenum, nil transi-

^e Sic restituendum duximus Mss. auctoritate et ratione freti. In Vulgatis legitur: *ante velum, quia sanctorum corda.* Qua lectione sequi videtur Christum esse arcam et altare, contra sancti Gregorii mentem, qui Christum quidem dicit arcam esse, corda vero fidelium charitate flagrantium altare aureum.

torium querere debemus. ^a Solus ipse nobis sufficiat qui fecit omnia. Transcendamus per desiderium omnia, ut mentem colligamus in unum. **1429** Non jam timore poenarum, non memoria vitiorum, sed amoris flamma succensi, ardeamus in lacrymis cum odore virtutum.

22. Ista electorum oratio jam prospiciebatur, cum in sponsæ laude diceretur: *Quæ est ista quæ ascendit per desertum sicut virgula fumi ex aromatibus myrrhæ et thuris, et universi pulveris pigmentarii (Cant. III, 6)?* Sancta quippe electorum Ecclesia cum ab hoc mundo in sanctis precibus ardenti amore se erigit, per desertum quod deserit ascendit. Qualiter vero ascendat adjungit: *Sicut virgula fumi ex aromatibus (Ibid.).* Fumus de incenso nascitur, sicut per Psalmistam dicitur: *Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo (Psal. cXL, 2).* Fumus excutere lacrymas solet. Itaque fumus est ex aromatibus, compunctio orationis concepta ex virtutibus amoris. Quæ tamen oratio fumi virgula dicitur, quia dum sola cœlestia postulat, sic recta progreditur, ut ad terrena atque temporalia ^b petenda minime reflectatur. Et notandum quod non virga, sed virgula nuncupatur, quia interdum in compunctionis ardore tantæ subtilitatis est vis amoris, ut hanc nec ipse animus possit comprehendere, qui illuminatus meruit habere.

23. Bene autem dicitur, *myrrhæ et thuris.* Thus enim ex lege Domino in sacrificio incenditur. Per myrrham vero corpora mortua condiuntur, ne a vermibus corrumpantur. Myrrhæ ergo et thuris sacrificium offerunt qui et carnem afficiunt, ne eis corruptionis vitia dominantur, et redolentem in conspectu Domini amoris sui hostiam incendunt, ^c seque ipsos Deo in sanctis virtutibus exhibent. Unde et illic subditur: *Et universi pulveris pigmentarii.* Pulvis est pigmentarii virtus bene operantis. Et notandum quod virtutes bene operantium non pigmenta, sed pulveres dicuntur.

^a Excusi contra Mss. omnium nostr. fidem, *solus nobis desiderium perficit.* Et infra, *ut mente colligamur.*

^b Longip., *appetendo, pro terreno studio minime reflectatur.*

^c Additur in Longip.: *myrrha itaque quia se cruciant, et cruciando se a vitiiis conservant. Thus vero*

Cum enim **1430** quælibet bona agimus, pigmenta offerimus. Cum vero ipsa etiam bona quæ agimus retractamus, et, ne quid in his sinistrum sit, iudicio retractationis attendimus, quasi ex pigmentis pulverem facimus, ut orationem nostram Domino per discretionem et amorem subtilius incendamus.

24. Ecce hæc, ut, Deo largiente, potuimus, coram vobis, fratres charissimi, rimati sumus. Nemo autem me reprehendat, ^d si post hanc locutionem cessavero, quia, sicut omnes cernitis, nostræ tribulationes excreverunt: undique gladiis ^e circumfusi sumus, undique imminens mortis periculum timemus. Alii, detruncatis ad nos manibus redeunt, alii capti, alii interempti nuntiantur (*Joan. Diac., l. IV, c. 67*). Jam cogor linguam ab expositione retinere, quia tædet animam meam vitæ meæ (*Job. x, 1*). Jam nullus a me sacri eloquii studium requirat, quia versa in luctum cithara mea, et organum meum in vocem flentium (*Ibid., xxx, 31*). Jam cordis oculus in mysteriorum discussione non vigilat, quia dormitavit anima mea præ tædio (*Psal. cxviii, 28*). Jam minus lectio animo dulcis est, quia oblitus sum manducare panem meum a voce gemitus mei (*Psal. ci, 5*). Cui autem vivere non licet, de Scripturæ sacræ sensibus loqui mystica qualiter libet? Et qui cogor quotidie amare bibere, quando possum dulcia propinare? Quid igitur restat, nisi ut inter flagella quæ ex nostris iniquitatibus patimur cum lacrymis gratias agamus? Ipse etenim qui nos creavit etiam pater nobis factus est per adoptionis spiritum quem dedit. Et aliquando filios pane nutrit, aliquando flagello corrigit, quia per ^f dolores et munera ad hæreditatem perpetuam erudit. Sit itaque gloria omnipotenti Domino nostro Jesu Christo, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

quia Dei visionem diligunt, ad quam pervenire medullitus inardescunt, seque, etc.

^d Longip., *si post hæc a locutione.*

^e Ebroic., *circumfossi.*

^f Norm., *per dolores innumeros.* Val. Cl., *per dolores et vulnera innumera.*

ADMONITIO IN OPUS SUBSEQUENS.

1431 I. In subsequentes homilias longius præfari nos vetat quæ ipsis præfationis vice præmittitur sancti Gregorii epistola, in qua fere quidquid ad illas scitu dignum occurrit explicatur. Illas autem homilias in Ezechielem ea ratione subjecimus, qua, in sacrarum Scripturarum serie, libris Veteris Testamenti Evangelia et quæque ad Novum pertinent postponuntur. Alioquin habitas illas fuisse, saltem aliquas, antequam sanctus Doctor Ezechielem prophetam populo exponere inciperet legenti primam statim constabit. Nimirum pastor optimus, ut verbo simul et exemplo iis quibus præerat prodesset, statim ac apostolicam cathedram conscendit, nullam verbi divini prædicandi vacationem, etiamsi assiduis morbis vexaretur, innumerisque distraheretur curis, sibi indulgendam putavi.

II. Mira aviditate statim exceptas illas homilias mirabiliori modestia conquestus est humilis noster Ecclesiastes, in sua ad Secundinum epistola mox subjicienda. Certe quanto semper in pretio sint habitæ, inde liquet, quod omnes, una forsitan excepta aut altera, divinis officiis, præ cæteris sanctorum Patrum homiliis, jam olim fuerint insertæ. Nec immerito quidem, cum in ipsis, litterali sensu prius breviter exposito, sicut sententiarum ad mores spectantium uberrima copia, quarum sane plurimæ sunt quæ aureis litteris describantur dignæ. Utinam vero humanis in cordibus assidua lectione ac meditatione insculpentur et incidantur! Ex his aliquas olim selegimus et observavimus in Vita sancti Doctoris Gallice scripta, lib. IV, c. ult., num. 13.

III. Neque vero solum Christianorum mores his in homiliis cruduntur, sed etiam fidei dogmata confirmantur et contra futuros præmuniuntur hæreticos. Incarnationis mysterium ab oppositis invicemque pugnan-

tibus Nestorianorum Eutychianorumque erroribus passim defenditur, sed potissimum hom. 38, n. 3. Quidquid fere Christianis in scholis de angelis doceri solet, id ex hom. 38 eruitur, a num. 7 ad 15. De confessionis et absolutiois sacerdotalis necessitate agitur fusc hom. 26, num. 5 et 6, necnon hom. 40, num. 2, sed præsertim impium dogma Calvinii Christum Dominum damnatorum pœnas perpessum esse asserentis jugulatur hom. 21. Hæc sunt Calvinii verba, l. II Instit., c. 10, § 10, ubi probandum sibi proponit Jesum Christum in locum sceleratorum sponsorem, vadem, ideoque instar rei submissum: *ut sciamus, inquit, non modo corpus Christi in pretium redemptionis fuisse traditum; sed aliud majus et excellentius pretium fuisse, quod diros in anima cruciatus damnati (horresco referens) ac perditii hominis pertulerit.* Hæc autem contumeliosa in Christum inferni mortisque debellatorem sententia validissime refellitur a nostro Gregorio, scilicet hom. 21, num. 7, ubi, proposito Samsonis typo, docet Dominum liberum et victorem non solum ex inferno exiisse, sed ipsa etiam inferni claustra destruxisse.

IV. Ex his et aliis longe plurimis mirum in modum Ecclesiæ causa contra impugnantes heterodoxos adjuvatur. Neque omitendum illas Evangeliorum sectiones quæ a Gregorio hic exponuntur, *Et inter sacra missarum solemnia certis diebus jam tunc ex more legebantur*, easdem esse quæ fere iisdem adhuc diebus recitantur. Unde patet quam tenax sit suorum rituum Ecclesia Romana. Inde etiam astruitur antiqua processionum et stationum, publicarumque supplicationum in basilicis et cœmeteriis martyrum, consuetudo. Quippe, ut observavit Joan. Diaconus, lib. II, Vitæ sancti Gregorii, c. 18, et lib. IV, c. 74, in illis processionibus aut stationibus vigilantissimus pastor homilias in Evangelia aut pronuntiavit, aut pronuntiandas dictavit.

V. Porro in assignandis illis stationibus nonnihil est controversiæ inter eruditos, neque mss. Codices ubique consentiunt. Codex enim Lateranensis nullibi designat basilicam sancti Joannis Baptistæ quæ dicitur Constantiniana, quamvis in aliis optimæ notæ Codicibus sæpissime occurrat, maxime in Corb. Germ., Belvac.-Bigot., præsertim vero in Codice reginæ Sueciæ, ubi quoties in Lateranensi aut aliis legitur, *basilica sancti Salvatoris, quæ dicitur Constantiniana*, toties recurrit nomen sancti Joannis Baptistæ. Contendit quoque Joannes Fronto, in prænotatis ad kalendariam Romanum, pag. 80, nullam fuisse basilicam Constantinianam præter Ecclesiam sancti Salvatoris; sed id minime probat vir doctissimus. Infirmum est enim quod ait Anastasium Bibliothecarium, in Vita Leonis papæ, qui sedit an. 595, meminisse Ecclesiæ sancti Joannis Baptistæ quæ ponitur juxta patriarchium Lateranense; at non appellasse Constantinianam, cum basilicam sancti Salvatoris semper Constantinianam dicat. 1432 Sed quid roboris habet illud argumentum negans contra tot Mss. clara et indubitata testimonia; nimirum Belvac., Bigot., Carnot., Gemet., Reg. Sueciæ, maxime vero Corbeienis Germ., qui ætate non est Anastasio posterior? Hoc in Codice, homilia 16, in Evangelium ductus est Jesus in desertum, legitur habita ad populum in basilica sancti Joannis quæ appellatur Constantiniana. Idem præmittitur hom. 22, 25, 39.

VI. Addit Joan. Fronto basilicam sancti Joannis Baptistæ fuisse monasterium. Porro in monasteriorum oratoriis olim non fieri stationes et populi confluentia. Refellit vir eruditus ipsius Gregorii auctoritate ad septiformem litaniam seu supplicationem et processionem assignantis ecclesiam sancti Joannis Baptistæ (non appellat oratorium), quo convenire, et unde procederet litania clericorum; quod testimonio quoque confirmatur Joan. Diac., l. I, capp. 41 et 42. Præterea basilica sancti Pancratii locus stationis erat sancti Gregorii temporibus, ut ex hom. 27 ibidem habita manifestum est, atque postea stationem in ea perseverasse ex antiquis Ecclesiæ monumentis constat. Ecclesia tamen sancti Pancratii quam prius obtinebant presbyteri, his expulsis propter incuriam et negligentiam, monachis cesserat jubente sanctissimo papa, ut palam sit ex epist. 18 libri alii III, nunc IV, indict. 12. Denique homilia 5 est habita in basilica sancti Andree apostoli ejusdem natalis die nimirum in ecclesia monasterii quod Gregorius ipse condiderat. Ergo lex illa quæ, monachorum quieti prospiciens, vetabat in eorum ecclesiis stationes et populi concursus fieri, multis patebat exceptionibus.

VII. In eodem calendario Rom. a Joanne Frontone edito non eadem ubique stationes ac in Gregorianis homiliis videntur assignatæ, nec mirum. Primo enim calendarium illud exaratum fuit, Joannis Frontonis judicio, sæculo tantum octavo, circiter an. 731, hoc est sæculo integro et pene dimidio post habitas a Gregorio in Evangelia homilias; unde facile potuit tanto temporis intervallo aliquid in stationibus immutari. Secundo in homiliarum collectione indicatur quo in loco habitæ sint, et in calendario stationis locus; at nihil cogit dicere in loco stationis habitam semper fuisse concionem; quid enim credere vetat præmissam aliquando, maxime æstivo tempore, fuisse processionem?

VIII. Solutis omnibus quæ vel ex calendario Rom. vel ex ejus Editoris observationibus opponi poterant difficultatibus, de hac novissima laudatarum homiliarum Editione nunc pauca subjungenda et attexenda. Quamvis in antiquis Mss. et veteribus Editis uno eodemque libro comprehendantur homiliæ quadraginta, morem tamen gerendum duximus ipsimet Gregorio, qui in epist. ad Secundinum ait: *Easdem quoque homilias, eo quo dictæ sunt ordine, in duobus Codicibus ponere curavi; ut et priores viginti quæ dictæ sunt, et posteriores totidem quæ sub oculis dictæ, in singulis essent distinctæ corporibus.* Porro licet earum unus idemque non sit ordo nostris in Mss. (tres enim scilicet Lateran., Corb. et Reg. Sueciæ a cæteris et ab invicem discrepant), cum tamen alii omnes consentiant, iique vetustiores, eadem serie qua jam antea semper excusæ sunt ipsas excudi curavimus. Breviores columnas notas subjecimus, in quibus aut variæ lectiones continentur, aut restitutionum a nobis factarum, sane non paucarum nec contemnendarum, rationes afferimus, aut aliquas sancti Gregorii sententias illustramus, et si quid difficultatis occurrerit, enodamus.

IX. Ut ex locis a nobis emendatis nonnulla commemoremus, in homilia 2 quatuor sunt. Num. 1: *Cæcus* quippe est genus humanum, pro *cæcum est*, etc. Num. 4: *sed quid ad hæc*, pro *sed qui adhuc*. Num. 5: *Jesum menti figimus*, pro *Jesum figimus*. Num. denique 7: *mente salvatum*, pro *mente illuminatum*. Homilia 3, num. 3, restituumus obtinuit, pro *sustinuit*, et num. 4: *nos in auram maledictionis impingimus*, pro *nos injuriam maledictionis in auram maledictoris impingimus*, quod ab Editoribus sine ulla causa factum. Hom. 5, num. 4, nunc legitur *nihil unquam appetere, nihil vel sine appetitu possidere*, ubi prius legebatur *nihil unquam appetere, nihil etiam cum appetitu possidere*, corrupto sensu. Hom. 6, num. 2, reposuimus *nec cujuslibet detractio in ira asperum faciebat*, pro *nec cujuslibet detractiois ira asperum faciebat*. Num. 3, *expressione*, pro *sanctitate*. Ibid., *pilis contextis vestitus*, pro *pilis contextis vestibus*, quod vitiose legitur in Gussanv. Hom. 7, num. 3, *non lavat*, pro *non sanat*, et *sine tempore est a Patre generatus*, pro *sine matre ante tempore est a Patre generatus*. Num. 4, in Gussanv. legitur *Israeliticum populum contradictione possidere*, pro *sine ulla postmodum contradictione possidere*. Homil. 9, num. 3, in fine, magnam Editionis Gussanv., Vatic., aliarumque recentiorum lacunam replevimus. Recentiores autem Editiones appellamus 1433 quæ a medio sæculo decimo sexto sunt adornatæ. Hom. 11, num. 3, restituumus *ducta*, pro *invicta*. Nimiis essem si cætera prosequerer. Unicum ergo locum ex tot a nobis sanatis addidisse sufficet, hom. videlicet 21, ex cujus vitio error di-

manare videtur contra Christi divinitatem. Scilicet, num. 4, prius lectum in Excusis: *non est hic (Christus), dicitur, per presentiam majestatis*. At ex Mss. legendum, juxta sanam Ecclesie doctrinam: *non est hic, dicitur per presentiam carnis, qui tamen nusquam deerit per presentiam majestatis*. Hinc, ni fallor, liquet quæ jam emissæ sunt Editiones iterum a nobis necessario fuisse recensendas, et ex mss. Codicibus emendandas Codicum autem a nobis adhibitorum hic indicem accipe.

X. Codex pervetustus membraneus tabularii basilicæ Constantinianæ sancti Salvatoris, in Laterano inscriptus 1674.

Codex Corbeiensis, nunc in bibliotheca sancti Germani a Pratis asservatus, quem Idcirco Corbeiensis Germanensem appellamus, notatus 166. Hunc nono saltem sæculo scriptum esse pene constat ex characterum forma. In eadem bibliotheca duos alios veteres Codices consulimus, quos vel Sangermanenses, vel simpliciter German. sumus appellaturi. Codicem bibliothecæ Regiæ certis in locis tantum, non ex integro cum Editis contulimus.

Codex Ecclesie Belvacensis nono sæculo exeunte, aut decimo incipiente videtur exaratus. In fine leguntur carmina recentiori manu descripta de Rogerio episcopo nuper defuncto, qui in fine decimi sæculi, et initio undecimi Belvacensem Ecclesiam rexit.

Codex Corbeiensis numero 163, antiquitate cum omnibus superioribus contendit.

Codex Turonensis insignis Ecclesie sancti Martini non inferioris ætatis continet tantum viginti priores homilias.

Codex reginæ Sueciæ inscriptus 45.

Duo Codices monasterii sancti Petri Carnut. sexcentorum annorum.

Codex Bigotianus quingentorum annorum ætatem præfert.

Codex Gemeticensis non minoris ætatis videtur. Duo alii Codices ejusdem celeberrimi monasterii vix trecentorum sunt annorum. Prior sæpe convenit cum antiquiori, secus alter.

Codex monasterii Vallis Claræ ord. Cisterciensis.

Codex monasterii Longipontis ejusdem ordinis.

His accedant quatuor exemplaria Anglicana, quorum variantes lectiones suppeditavit Thomas Jamezius.

Adhibendum quoque putavimus subsidium veterum Editionum, Antuerpianæ an. 1509, Rothomagensis apud Franciscum Regnaut (quæ mendose legitur facta an. 1421), Parisiensium, annorum 1518 et 1571, aliarum denique recentiorum.

XI. In calce addendum censuimus sermonem a sancto Gregorio habitum *de mortalitate* (sic in veteribus membranis inscribitur) postquam ad Romanam sedem fuisset electus. Jam editus fuerat inter Gregorianas epistolas, ipso in limine libri alias xi, nunc xiii, indict. 6, in Vita ejusdem sancti Doctoris, auctore Joanne Diacono, lib. 1, capp. 41 et 42, et inter Gregorii Turonici opera orationem hanc referentis lib. x Hist., c. 1. Eadem denuo recensuimus et contulimus ad duos Codices bibliothecæ Bigotianæ apud Rothomagum, unum quadraginta homilias in Evangelia complectentem, et alterum Vitam sancti Gregorii a Joan. Diacono conscriptam; ad unum Codicem Uticensem seu sancti Ebrulphi ejusdem Vitæ; denique ad Corb. Germ. quadraginta homiliarum in Evang., ad cujus calcem rejectus est hic sermo. Exstat etiam in nonnullis Codd. mss. Registri ante omnes epistolas, scilicet in duobus Tellerianis, qui nunc sunt Bibliothecæ Regiæ, et in Colbertino. Utere jam labore nostro, pie lector, et gratus hac in palaestra desudantibus nobis bene precari memineris.

SANCTI GREGORII MAGNI

ROMANI PONTIFICIS

XL HOMILIARUM IN EVANGELIA

LIBRI DUO^a.

Præfatio.

AD SECUNDINUM TAUROMENTANUM EPISCOPUM.

1434 Reverentissimo et sanctissimo fratri ^b Secundino episcopo, Gregorius ^c servus servorum Dei.

Inter sacra missarum solemnia, ex his quæ diebus certis in hac Ecclesia legi ex more solent sancti Evangelii quadraginta lectiones exposui. Et quarundam quidem dictata expositio, ^d assistente plebe, est

^a In Mss. Cod. variat titulus. In plerisque legitur: *Incipit liber hom. beati Gregorii papæ urbis Romæ, de diversis lect. Evangelii.*

^b Alius est a Secundino servo Dei ad quem duos homil. Codices transmisit Gregorius ex ep. olim 54 l. alias vii, ind. 11, nunc l. ix, ep. 52. Homilias in

per notarium recitata; quarundam vero explanationem coram populo ipse locutus sum, atque ita ut loquebar excepta est. Sed quidam fratres, sacri verbi studio ferventes, antequam ad propositum modum ea quæ dixeram subtili emendatione perducerem, transulerunt. Quos recte ego quasi quibusdam famelicis similes dixerim, qui prius escas ederè appetunt

Evangelia Secundo seu Secundino missas fuisse asserit Joan. Diaconus l. iv, c. 74. In Cod. Carnut. legitur *Patri Secundino*. Ad hunc Siciliae episcopum existant plurimæ sancti Gregorii epistolæ.

^c De hoc titulo dicemus in notis ad epistolas.

^d Al., *assistenti plebi*, ut in Ed.

quam plenius excoquantur. Hoc vero ubi scriptum est : *Ductus est Jesus in desertum a spiritu, ut tentaretur a diabolo (Matth. iv)*, prius quidem quasi sub quadam ambiguitate exposui, sed eandem dubitationem postmodum certa ^b notatione correxi. **1435** Eisdem quoque homiliis, eo quo dictæ sunt ordine, in duobus Codicibus ponere curavi, ut et priores viginti, ^c quæ dictatæ sunt, et posteriores totidem, quæ sub oculis dictæ, in singulis essent distinctæ corporibus. Quod vero quædam antepositæ sunt quæ in Evangelio post leguntur, quædam vero postpositæ quæ ante per evangelistam scriptæ sunt inveniuntur, nequaquam movere tuam fraternitatem debet,

^a C. Germ. et plerique, quem cibi plenius excoquantur.

^b 1. Gemet. ac 2 Carnut., enodatione.

^c Corb. Germ., 5. Gemet., vet. Ed. Antwerp. 1509

quia sicut a me diversis temporibus ^d dictæ sunt, ita quoque sunt ab exceptoribus in Codicibus affixæ. Tua itaque fraternitas, sacris semper lectionibus intenta, si prædictum locum Evangelii invenerit sub dubietate prolutum, vel easdem homilias reperit ita ut prædixi non esse dispositas, has inemendatas remansisse cognoscat, et juxta eas quas per præsentem portitorem mittere studui corrigat, nulloque modo illas sine emendatione remanere permittat. Editæ autem in scrinio sanctæ Ecclesiæ nostræ retinentur, ut si qui forte a tua fraternitate longe sunt, hic inveniunt, unde in his quæ emendatæ sunt certiores fiant.

ac Paris. 1518, quæ dictæ sunt.

^d Ita plerique Mss. et vet. Edit., non, dictatæ, ut in al. Edit. legitur.

LIBER PRIMUS.

HOMILIA PRIMA.

Habita ad populum ^a in basilica sancti Petri apostoli, ^b Dominica secunda Adventus Domini.

LECTIO EVANGELII SEC. LUC. XXI, 25-32.

In illo tempore, ^c dixit Jesus discipulis suis : *Erunt signa in sole, et luna, et stellis, et in terris pressura gentium, præ confusione sonitus maris et fluctuum, arescentibus hominibus præ timore et expectatione quæ supervenient universo orbi. Nam virtutes cælorum ^d movebuntur. Et tunc videbunt Filium hominis venientem ^e in nubibus cum potestate magna et majestate. His autem fieri incipientibus, respicite, et levate capita vestra, quoniam appropinquat redemptio vestra. Et dixi illis similitudinem : Videte ficulneam, et omnes arbores, cum producant jam ex se fructum, scitis quoniam prope est æstas. Ita et vos, cum videritis hæc fieri, scitote quoniam prope est regnum Dei. Amen dico vobis, qui non præteribit generatio hæc, donec omnia fiant. Cælum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt.*

1436 1. Dominus ac Redemptor noster, fratres charissimi, paratos nos invenire desiderans, senescentem mundum quæ mala sequantur denuntiat, ut nos ab ejus amore compestat. ^f Appropinquantem ejus terminum quantæ percussiones præveniant innotescit, ut si Deum metuere in tranquillitate non volumus, vicinam ejus judicium vel percussionebus attriti timeamus. Huic etenim lectioni sancti Evangelii, quam modo vestra fraternitas audivit, paulo superius Dominus præmisit, dicens : *Exsurgat gens*

Contra gentem, et regnum adversus regnum; et erunt terræmotus magni per loca, et pestilentiæ, et fames (Luc. xxi, 10). Et quibusdam interpositis, hoc quod modo audistis adjunxit : *Erunt signa in sole, et luna, et stellis, et in terris pressura gentium, præ confusione sonitus maris et fluctuum.* Ex quibus profecto omnibus alia jam facta cernimus, alia e proximo ventura formidamus. Nam gentem super gentem exurgere, earumque pressuram terris insistere, plus jam in nostris ^h temporibus cernimus quam in Codicibus legimus. Quod terræ motus urbes innumeras ⁱ subruat, ex allis mundi partibus scitis quam frequenter audivimus. Pestilentias sine cessatione patimur. Signa vero in sole, et luna, et stellis, adhuc aperte minime videmus, sed quia et hæc non longe sint, ex ipsa jam aeris immutatione colligimus. Quamvis priusquam Italia gentili gladio ferienda traderetur, igneus in cælo acies vidimus, ipsam qui postea humani generis fusus est sanguinem ^j coruscantem. Confusio autem maris et fluctuum necdum nova exorta est. Sed cum multa prænuntiata jam completa sint, dubium non est quin sequantur etiam pauca quæ restant, quia sequentium rerum certitudo est præteritarum exhibitio.

1437 2. Hæc nos, fratres charissimi, idcirco dicimus, ut ad cautelæ studium vestræ mentes evigilent, ne securitate torpeant, ne ignorantia languescant, sed semper eas et timor sollicitet, et in bono opere sollicitudo confirmet, pensantes hoc quod Redemptoris nostri voce subjungitur : *Arescentibus ho-*

^a Sic habent C. Germ., Bigot., duo priores Gemet. **D** et omnes Ed. In Cod. Lateran. not. 1674 legitur, in *Basilica sanctæ Mariæ ad præsepe*. In Cod. reginæ Sueciæ et in multis Mss. non assignatur ubi sit habitus hæc hom.

^b In solo Gemet. 2 id habetur; tamen retinimus, quod sit in Ed. etiam antiquioribus.

^c Gemet. 1, dixit Dominus Jesus. Big., dixit Dominus Jesus Christus.

^d Belvac., Corb., Bigot., C. Germ., commovebuntur.

^e C. Germ. et Bigot., in nubibus cæli.

^f 2 Carnut., appropinquante ejus termino.

^g C. Germ., Belvac. et plur., et erunt.

^h C. Germ., Corb., 1 Gemet., tribulationibus. Consentiant Anglic.

ⁱ Ed., obruat, invitis Mss.

^j Ita Corb. Germ., et plerique. Belvac.; et 2 Carn., coruscantem. Ed., coruscantes.

minibus præ timore et expectatione quæ supervenient A universo orbi. Nam virtutes cælorum movebuntur. Quid etenim Dominus virtutes cælorum nisi angelos, archangelos, thronos, dominationes, principatus et potestates appellat, quæ in adventu districti iudicis nostris tunc oculis visibiliter apparebant, ut districte tunc a nobis exigant hoc, quod nos modo invisibilis conditor æquanimitè portat? Ubi et subditur: *Et tunc videbunt Filium hominis venientem in nubibus* a cum potestate magna et majestate. Ac si aperte diceretur: In potestate et majestate visuri sunt quem in humilitate positum audire noluerunt, ut virtutem ejus tanto tunc districtius sentiant, quanto nunc cervicem cordis ad ejus patientiam non inclinant.

3. Sed quia hæc contra reprobos dicta sunt, mox ad electorum consolationem verba vertuntur. Nam et subditur: *His autem fieri incipientibus, respicite et levate vos capita vestra, quoniam appropinquat redemptio vestra.* Ac si aperte Veritas electos suos admonet, dicens: Cum plagæ mundi crebrescunt, cum terror iudicii virtutibus commotis ostenditur, levate capita, id est exhilarate corda, quia dum finitur mundus, cui amici non estis, prope fit redemptio quam quæsisistis. In Scriptura etenim sacra sæpe caput pro mente ponitur, quia sicut capite reguntur membra, ita et cogitationes mente disponuntur. b Levare itaque capita est mentes nostras ad gaudia patriæ cælestis erigere. Qui ergo 1438 Deum diligunt ex mundi fine gaudere atque hilarescere jubentur, quia videlicet eum quem amant mox inveniunt, dum transit is quem non amaverunt. Absit enim c ut fidelis quisque qui Deum videre desiderat de mundi percussio- C nibus lugeat, quem finiri eisdem suis percussio- nibus non ignorat. Scriptum namque est: *Quicumque voluerit amicus esse sæculi hujus, inimicus Dei constituitur* (Jac. iv, 4). Qui ergo appropinquante mundi fine non gaudet, amicum se illius esse testatur, atque per hoc inimicus Dei esse convincitur. Sed absit hoc a fidelium cordibus, absit ab his qui et esse aliam vitam per fidem credunt, et eam per operationem diligunt. Ex mundi enim destructione lugere eorum est qui radices cordis in ejus amore plantaverunt, qui sequentem vitam non quærunt, qui illam neque esse suspicantur. Nos autem qui cælestis patriæ gaudia æterna cognovimus, festinare d ad ea quantocius debemus. Optandum nobis est citius pergere, atque ad illam breviorè via pervenire. Quibus enim malis mundus non urgetur? Quæ nos tristitia, quæ adversitas non angustat? Quid est vita mortalis, nisi via? Et quale sit, fratres mei, perpendite, in labore viæ lasseseere, et tamen eandem viam nolle finiri. Quod autem calcari mundus ac despici debeat, Redemptor noster provida comparatione manifestat, cum protinus adjungit: *Videte ficulneam et omnes arbores, cum*

producent jam ex se fructum, scitis quia prope est æstas. Ita et vos cum videritis hæc fieri, scitote quoniam prope est regnum Dei. Ac si aperte dicat: Quia sicut ex fructu arborum vicina æstas cognoscitur, ita ex ruina mundi prope esse agnoscitur regnum Dei. Quibus profecto verbis ostenditur quia fructus mundi ruina est. Ad hoc enim crescit, ut cadat. e Ad hoc germinat, ut quæcunque germinaverit, cladibus consumat. Bene autem regnum Dei æstati comparatur, quia tunc mæroris nostri nubila transeunt, et vitæ diæ æterni solis claritate fulgescunt.

4. Quæ omnia sub magna certitudine confirmantur, cum sententia subjungitur qua dicitur: *Amen dico vobis, quia non præteribit generatio hæc, donec omnia fiant. Cælum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt.* Nihil enim in rerum corporalium natura cælo et terra durabilius, et nihil in rerum natura tam velociter quam sermo transit. Verba enim quousque imperfecta sunt, verba non sunt; cum vero perfecta fuerint, omnino jam non sunt, quia nec perfici nisi transeundo possunt. Ait ergo: *Cælum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt.* Ac si aperte dicat: Omne quod apud vos durable est, sine immutatione durable ad æternitatem non est; et omne quod apud me transire cernitur, fixum et sine transitu tenetur, quia sine mutabilitate manentes sententias exprimit meus sermo qui transit.

5. Ecce, fratres mei, jam cernimus quod audiebamus. Novis quotidie et crebrescentibus malis mundus urgetur. Ex illa plebe innumera quanti remanseritis aspicietis; et tamen adhuc quotidie flagella urgent repentini casus opprimunt, novæ nos et improvise clades affligunt. Sicut enim in juventute viget corpus, forte et incolume manet pectus, 1439 torosa cervix, plena sunt bronchia; in annis autem senilibus statura curvatur, cervix exsiccata deponitur, frequentibus suspiriis pectus urgetur, virtus deficit, loquentis verba f anhelitus intercudit; nam etsi languor desit, plerumque sensibus ipsa sua salus ægritudo est: ita mundus in annis prioribus velut in juventute viguit, ad propagandam humani generis prolem robustus fuit, salute corporum viridis, opulentia rerum piuguis; at nunc ipsa sua senectute deprimitur, et quasi ad vicinam mortem e molestiis crescentibus urgetur. Nolite ergo, fratres mei, diligere quem videtis diu stare non posse. Præcepta apostolica in animo ponite, quibus nos admonet, dicens: *Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt, quia si quis diligit mundum, non est charitas Patris in eo* (I Joan., ii, 15). Nudius tertius, fratres, agnovistis quod subito turbine annosa arbusta eruta, destructæ domus, atque Ecclesiæ a fundamentis eversæ sunt. Quanti ad vesperum sani atque incolumes acturos se in crastinum aliquid putabant,

a Gemet. ac Val. Cl., in potestate.

b Duo Carn. et duo priores Gemet., levare itaque est capita, mentes.

c Belvac. et 3 Gemet., ne fidelis. Paulo post 2 Gemet. habet persecutionibus pro percussioibus.

d Septem Mss., ad eam.

e In omnibus pene Ed., quibus favet 3 Gemet. additur: ad hoc cadit ut germinat.

f Turon., anhelitus intercipit.

g C. Germ., Corb., Bigot et duo pr. Gemet., molestiis crebrescentibus. Longip., molestiis crescentibus crebrius. Consentit Ed. Antuerp.

et tamen nocte eadem repentina morte defuncti sunt, **A** *phetas de Filio hominis. Tradetur enim gentibus, et illudetur, et flagellabitur, et conspuetur. Et postquam flagellaverint, occident eum, et die tertia resurget. Et ipsi nihil horum intellexerunt. Erat autem verbum istud absconditum ab eis, et non intelligebant quæ dicebantur. Factum est autem, cum appropinquaret Jericho, cæcus quidam sedebat secus viam, mendicans. Et cum audiret turbam prætereuntem, interrogabat quid hoc esset. Dixerunt autem ei quod Jesus Nazareus transiret. Et exclamavit, dicens: Jezu fili David, miserere mei. Et qui præibant increpabant eum, ut taceret. Ipse vero multo magis clamabat: Fili David, miserere mei. Stans autem Jesus jussit illum adduci ad se. Et cum appropinquasset, interrogavit illum, dicens: Quid tibi vis faciam? At ille dixit: Domine, ut videam. Et dixit illi Jesus: Respice, fides tua te salvum fecit. Et confestim vidit, et sequebatur illum, magnificans Deum. Et omnis plebs, ut vidit, dedit laudem Deo.*

6. Sed considerandum nobis est, dilectissimi, quod ad hæc agenda invisibilis judex venti tenuissimi spiritum movit, unius procellam nubis excitavit, et terram subruit, casura tot ædificiorum fundamenta concussit. Quid ergo judex iste facturus est, cum per semetipsum venerit, et in ultionem peccatorum ira ejus exarserit, si portari non potest cum nos per tenuissimam nubem ferit? In iræ ejus præsentia quæ caro subsistet, si ventum movit, et terram subruit, concitavit aera, et tot ædificia stravit? Hanc distractionem venturi judicis Paulus considerans, ait: *Horrendum est incidere in manus Dei viventis (Hebr. x, 31).* Hanc Psalmista exprimit, dicens: *Deus manifeste veniet, Deus noster, et non silebit. Ignis in conspectu ejus ardebit, et in circuitu ejus tempestas valida (Psal. xlix, 3).* Distractionem quippe ^b tantæ justitiæ tempestas ignisque comitantur, quia tempestas examinat, quos ignis exurat. Illum ergo diem, fratres charissimi, ante oculos ponite, et quidquid modo grave creditur in ejus comparatione levigatur. De illo etenim die per prophetam dicitur: *Juxta est dies Domini magnus, juxta et velocis nimis. Vox diei Domini amara, tribulabitur ibi fortis. Dies iræ, dies illa, dies tribulationis et angustiae, dies calamitatis et miseriae, dies tenebrarum et caliginis, dies nebulæ et turbiniæ, dies tubæ et clangoris (Sophon. i, 14, seq.).* De hac die Dominus iterum per prophetam dicit: *Adhuc semel et ego movebo non solum terram, sed etiam cælum (Aggæi ii, 22).* Ecce, ut ^c prædiximus, aerem movit, et terra non subsistit; quis ergo ferat, cum cælum moverit? Quid autem terrores quos cernimus, nisi sequentis iræ præcones dixerimus? Unde et considerare necesse est quia ab illa tribulatione ultima tantum sunt, istæ tribulationes dissimiles quantum a potentia judicis persona præconis distat. Illum ergo diem, fratres charissimi, tota intentione cogitate, vitam corrigite, ^e mores mutate, mala tentantia resistendo vincite, perpetrata autem sceleribus punite. Adventum namque æterni judicis tanto securiores quandoque videbitis, quanto nunc distractionem illius timendo ^d prævenitis.

HOMILIA II.

Habita ad populum ^e in basilica sancti Petri apostoli, Dominica in Quinquagesima. **D**

LECTIO S. EVANGELII SEC. LUC. XVIII, 31-44.

In illo tempore, assumpsit Jesus duodecim discipulos suos, et ait illis: Ecce ascendimus Jerosolymam, et consummabuntur omnia quæ scripta sunt per pro-

1440 1. Redemptor noster prævidens ex passione sua discipulorum animos perturbandos, eis longe ante et ejusdem passionis poenam, et resurrectionis suæ gloriam prædicit, ut cum eum morientem, sicut prædictum est, cernerent, ^f etiam resurrecturum non dubitarent. Sed quia carnales adhuc discipuli nullo modo valebant capere verba mysterii, venit ad miraculum. Ante eorum oculos cæcus lumen recipit, ut qui cælestis mysterii verba non caperent, eos ad fidem cælestia facta solidarent. Sed miracula Domini et Salvatoris nostri sic accipienda sunt, fratres charissimi, ut et in veritate credantur facta, et tamen per significationem nobis aliquid innuant. Opera quippe ejus et per potentiam aliud ostendunt, et per mysterium aliud loquuntur. Ecce enim quis juxta historiam cæcus iste fuerit ignoramus, sed tamen quem per mysterium significet novimus. ^g Cæcus quippe est genus humanum, quod in parente primo a paradisi gaudiis expulsum, claritatem supernæ lucis ignorans, damnationis suæ tenebras patitur; sed tamen per Redemptoris sui præsentiam illuminatur, ut internæ lucis gaudia jam per desiderium videat, atque in viâ vitæ boni operis gressus ponat.

2. Notandum vero est quod cum Jesus Jericho appropinquare dicitur, cæcus illuminatur. Jericho quippe luna interpretatur, luna autem in sacro eloquio pro defectu carnis ponitur, quia dum menstruis momentis decrescit, defectum nostræ mortalitatis designat. Dum igitur conditor noster appropinquat Jericho, cæcus ad lumen redit, quia dum divinitas defectum nostræ carnis suscepit, humanum genus lumen, quod amiserat, recepit. Unde enim Deus

lorum. Amen.

^h Ita Cod. Lateran., Reg. Sueciæ; C. Germ., Belvac. et alii Mss. pene omnes. In Cod. Lateran. alius est ordo homiliarum, et quæ hic est secunda in illis est nona. In 2 Gemet. additur, *Dominica in Quinquagesima*, quod abest ab aliis.

ⁱ Duo Carnut., etiam resurrectionem.

^j Editi recent. Gilot., Vatic., Gussanv., cæcum quippe.

^a Corb. et duo Gemet., *Deus manifestus.*

^b Ita Turon., cum decem al. Mss. Editi habent, *tanti judicii.*

^c 1 Carnot., *mentes mutatae.*

^d In omnibus fere Mss. desinit hom. in his verbis, *timendo prævenitis.* Consentiant veteres Ed. In aliis legitur, *præstante Domino*, etc. In Belvac., *ipso adjuvante qui vivit et regnat Deus.* In duob. pr. Gemet., *pervenitis, qui vivit et regnat per omnia sæcula sæcu-*

humane petitur, iude homo ad divina sublevatur. A¹ abigitur, vix eorum phantasmata per penitentia² laegenta superantur.

Qui videlicet cæcus recte et juxta viam sedere et mendicans esse describitur; ipsa enim Veritas dicit: *Ego sum via* (Joan. xiv, 6). Qui ergo æternæ lucis claritatem nescit, cæcus est; sed si jam **1441** in Redemptorem credit, juxta viam sedet; si autem jam credit, sed ut æternam lucem recipiat rogare dissimulat, atque a precibus cessat, cæcus quidem juxta viam sedet, ^a sed minime mendicat. ^b Si vero et crediderit, et cæcitatē cordis sui cognoverit, et ut lumen veritatis recipiat postulat, juxta viam cæcus sedet, et mendicat. Quisquis ergo cæcitatē suæ tenebras agnoscit, quisquis hoc, quod sibi deest, lumen ^c æternitatis intelligit, clamet medullis cordis, clamet et vocibus mentis, dicens: *Jesu fili David, miserere mei*. Sed quid clamante cæco subjungitur audiamus: *Et qui præibant, increpabant eum, ut taceret*.

3. Quid autem designant isti qui Jesum venientem præcedunt, nisi desideriorum carnalium turbas, tumultusque vitiorum, qui, priusquam Jesus ad cor nostrum veniat, tentationibus suis cogitationem nostram dissipant, et voces cordis in oratione perturbant? Sæpe namque dum converti ad Dominum post perpetrata vitia volumus, dum contra hæc eadem exorare vitia quæ perpetravimus conamur, occurrunt cordi phantasmata peccatorum quæ fecimus, mentis nostræ aciem reverberant, confundunt animum, et vocem nostræ deprecationis premunt. Qui præibant ergo increpabant eum, ut taceret, quia, priusquam Jesus ad cor veniat, mala quæ fecimus, cogitationi nostræ suis imaginibus ^d illisa, in ipsa nos nostra oratione conturbant.

4. ^e Sed quid ad hæc illuminandus iste cæcus fecit audiamus. Sequitur: *Ipse vero multo magis clamabat: Fili David, miserere mei*. Ecce quem turba increpat ut taceat magis ac magis clamat, quia quanto graviori tumultu cogitationum carnalium premimur, tanto orationi insistere ardentius debemus. Contradicit turba, ne clamemus, quia peccatorum nostrorum phantasmata plerumque et in oratione patimur. Sed nimirum necesse est ut vox cordis nostri **1442** quo durius repellitur, eo valentius insistat, quatenus cogitationis illicitæ tumultum superet, atque ad piæ aures Domini nimietate suæ importunitatis erumpat. In se, ut suspicior, recognoscit unusquisque quod dicimus, quia dum ab hoc mundo animum ad Deum mutamus, dum ad orationis opus convertimur, ipsa quæ prius delectabiliter gessimus importuna postea atque gravia in oratione nostra toleramus. Vix eorum cogitatio manu sancti desiderii ab oculis cordis

laegenta superantur.

5. Sed cum in oratione nostra vehementer insistimus, transeuntem ^e Jesum memini figimus. Unde illic subditur: *Stans autem Jesus, jussit illum adduci ad se*. Ecce stat qui ante transibat, quia dum adhuc turbas phantasmatum in oratione patimur, Jesum aliquatenus transeuntem sentimus. Cum vero orationi vehementer insistimus, stat Jesus ut lucem restituat, quia Deus in corde figitur, et lux amissa reparatur.

6. Qua tamen in re aliud aliquid nobis Dominus innuit, quod intelligi de humanitate ac divinitate illius utiliter possit. Clamantem etenim cæcum Jesus transiens audit, ^b sed stans miraculum illuminationis exhibuit. Transire namque humanitatis est, stare divinitatis. Per humanitatem quippe habuit nasci, crescere, mori, resurgere, de loco ad locum venire. Quia ergo in divinitate mutabilitas non est, atque hoc ipsum mutari transire est, profecto ille transitus ex carne est, non ex divinitate. Per divinitatem vero ei semper stare est, quia ubique præsens, nec per motum venit, nec per motum recedit. Cæcum igitur clamantem Dominus transiens audit, stans illuminat, quia per humanitatem suam vocibus nostræ cæcitatē compatiendo misertus est, sed lumen nobis gratiæ per divinitatis potentiam infudit.

7. Et notandum quid cæco venienti dicat: *Quid tibi vis faciam?* Nunquid qui lumen reddere poterat quid vellet cæcus ignorabat? Sed peti vult id quod et nos petere et se concedere prænoscit. Importune namque ad orationem nos admonet, et tamen dicit: *Scit namque Pater vester celestis, quid opus sit vobis, antequam petatis eum* (Matth. vi, 8). Ad hoc ergo requirit ut petatur: ad hoc requirit, ut cor ad orationem excitet. Unde et cæcus protinus adjunxit: *Domine, ut videam*. Ecce cæcus a Domino non aurum, sed lucem quærit. Parvipendit extra lucem aliquid quærere, quia etsi habere cæcus quodlibet potest, sine luce videre non potest quod habet. Imitemur ergo, fratres charissimi, eum quem et corpore audivimus et mente ¹ salvatum. Non falsas divitias, non terrena dona, non fugitivos honores a Domino, sed lucem quæramus; nec lucem quæ loco clauditur, quæ tempore finitur, quæ noctium interruptione variatur, quæ a nobis communiter cum pecoribus cernitur, sed lucem quæramus quam videre cum solis angelis possimus, quam nec initium inchoat, nec finis angustat. Ad quam profecto lucem via fides est. Unde recte et illuminando cæco protinus respondetur: *Respice, fides tua te salvum fecit*. Sed ad hæc cogitatio carnalis dicit: Quomodo possum lucem

^a 2 Carnot. et 3 Gemet., sed mendicare contemnit.

^b Bellovae., Corb., 4 Carnut., si vero et credit et exorat, et juxta viam sedet et mendicat, a quibus parum recedunt Corb. Germ., Longip., Val. Cl.

^c Duo priores Gemet. et Bigot., veritatis.

^d Duo posteriores Gemet. ac tres Vel., Ed. Antwerp., sc., Rothom. et Paris., illusa.

^e Ita Mss. fere omnes, ubi Editi, sed quid adhuc.

^f In Ed., abjicitur. Sequimur Mss. Turon., Corb., C. Germ., etc.

^g Omittitur in Gussanv. menti, quod habent alii tum Mss., tum Editi.

^h In Corb. Germ., non sedens, sed stans.

ⁱ In Excusis, illuminatum, etsi in omnibus Mss. legatur, salvatum.

spiritalem querere, quam videre non possum? Unde **1443** mihi certum est si sit, quæ corporeis oculis non insulget? Cui scilicet cogitationi est quod breviter quisque respondeat, quia et hæc ipsa quæ sentit, non per corpus, sed per animam cogitat. Et nemo suam animam videt, nec tamen dubitat se animam habere, quam non videt. Ex invisibili namque anima visibile regitur corpus. Si autem auferatur quod est invisibile, protinus corrumpitur hoc quod visibile stare videbatur. Ex invisibili ergo substantia in hac vita visibili vivitur, et esse vita invisibilis dubitatur?

8. Sed jam petenti cæco quid factum est, vel quid ipse fecerit, audiamus. Sequitur: *Confestim vidit, et sequabatur illum.* Videt et sequitur, qui bonum quod intelligit operatur. Videt autem, sed non sequitur, qui bonum quidem intelligit, sed bona operari contemnit. Si ergo, fratres charissimi, cæcitatem jam nostræ peregrinationis agnoscimus, si credendo in Redemptoris nostri mysterium, juxta viam sedemus, si exorando quotidie ab auctore nostro lucem petimus, si eandem lucem jam per intellectum videndo illuminati post cæcitatem sumus, Jesum quem mente carnalis opere sequamur. Aspiciamus qua graditur, et ejus vestigia imitando teneamus. Jesum etenim sequitur qui imitatur. Hinc namque dicit: *Sequere me, et dimitte mortuos sepelire mortuos suos* (Matth. VIII, 22). Sequere enim dicitur imitare. Hinc rursus admonet, dicens: *Si quis mihi ministrat, me sequatur* (Joan. XII, 26). Consideremus ergo qua graditur, ut sequi mereamur. Ecce, cum sit dominus et creator angelorum, suscepturus naturam vobiscum quam condidit, in æterum Virginis venit. Nasci tamen in hoc mundo per divites voluit, parentes pauperes elegit. Unde et agnus qui pro illo offerretur defuit, columbarum pullos et par turturam ad sacrificium mater invenit (Luc. II, 24.) Prosperari in mundo voluit; opprobria irrisionesque toleravit; sputa, flagella, alapas, spinam coronam, crucemque sustinuit; et quia rerum corporalium delectatione a gaudio interno cecidimus, cum qua amaritudine illuc redeatur ostendit. Quid itaque homo pro se pati debet, si tanta Deus pro hominibus pertulit? Qui ergo in Christum jam credidit, sed adhuc avaritiæ lucra sectatur, id superbia honoris extollitur, invidiæ facibus inardescit, libidinis se immunditia polluit, prospera quæ in mundo sunt concupiscit, Jesum in quem credidit sequi contemnit. Diverso quippe itinere ambulat, si gaudia delectationesque appetit, cui dux suus viam amaritudinis ostendit. Revocemus ergo ante oculos peccata quæ fecimus; consideremus quam terribilis judex hæc puniturus adveniat; mentem formemus ad lamenta; vita nostra ad tempus amarecat in poenitentia, ne æternam amaritudinem sentiat in vindicta. Per fletus quippe ad æterna gaudia ducimur, Veritate pollicente, quæ ait: *Beati qui lugent,*

quoniam ipsi consolabuntur (Matth. V, 5). Ad fletum vero per gaudia pervenitur, hæc eadem Veritate attestante, quæ ait: *Væ vobis qui nunc ridetis, quia lagetis et flebitis* (Luc. VI, 25). Si ergo retributionis gaudium in perventione querimus, poenitentiam amaritudinem in via teneamus. Sicque fit ut non solum vita nostra in Deum proficiat, sed hæc ipsa nostra conversatio ad laudem Dei et alios accendat. Unde illic subditur: *Et omnis plebs, ut vidit, dedit laudem Deo.*

HOMILIA III.

Habita ad populum in basilica sanctæ Felicitatis martyris, in die natalis ejus.

LECTIO S. EVANGELII SEC. MATTH. XII, 46-50.

In illo tempore, loquente Jesu ad turbas, ecce mater ejus et fratres stabant foris, quærentes loqui ei. Dixit autem ei quidam: *Ecce mater tua et fratres tui foris stant, quærentes te. At ille respondens dicens sibi ait: Quæ est mater mea, et qui sunt fratres mei? Et extendens manus in discipulos suos, dixit: Ecce mater meæ et fratres mei. Quicumque enim fecerit voluntatem Patris mei qui in cælis est, ipse meus frater, et soror, et mater est.*

1444 1. Sancti Evangelii, fratres charissimi, brevis est lectio recitata, sed magnis mysteriorum ponderibus grava. Jesus etenim conditor et redemptor noster matrem se nosse dissimulat, et quæ ei mater sit, et qui propinqui, non per cognationem carnis, sed per conjunctionem spiritus designat, dicens: *Quæ est mater mea, et qui sunt fratres mei? Quicumque enim fecerit voluntatem Patris mei qui in cælis est, ipse meus frater, et soror, et mater est.* Quibus nobis verbis quid aliud innuit, nisi quod obsequentes jussionibus suis multos ex gentilitate colligit, et Judæam, ex cuius carne est genitus, non agnoscit? Unde et mater ejus cum quasi non agnoscitur, foris stare perhibetur, quia videlicet Synagoga idecirco ab auctore suo non recognoscitur, quia, legis observationem tenens, spiritalem intellectum perdidit, et sese ad custodiam litteræ foris fixit.

2. Sed cum is qui voluntatem Patris fecerit soror et frater Domini dicitur, propter utrumque sexum qui ad fidem colligitur mirum non est; mirandum vero valde est quomodo etiam mater dicatur. Fideles enim discipulos, fratres vocare dignatus est, dicens: *Ite, nuntiate fratribus meis* (Matth. XXVIII, 10). Qui ergo frater Domini fieri ad fidem veniendo potuerit, quærendum est quomodo etiam mater esse possit? Sed sciendum nobis est quia qui Christi frater et soror est credendo, mater efficitur prædicando. Quasi enim parit Dominum, quem cordi audientis infuderit. Et mater ejus efficitur, si per ejus vocem amor Domini in proximi mente generatur.

3. Ad quam rem nobis idonee confirmandam ad-

^a Longip., a gaudio æterno.

^b 1 Carnot., in superbia honoribus.

^c Abest æterna in C. Germ., Bigot. et duob. prioribus Gemet.

^d Turon., Val. Cl. et unus Gemet., conversio.

^e De sancta Felicitate lege Acta martyrum collecta a nostro Theod. Ruinart., p. 20 et seq.

^f C. Gerin., 2 Gemet. et quatuor Anglic., cum fratribus quasi non agnoscitur.

est beata Felicitas, cujus hodie natalitia celebramus, quæ credendo exstitit ancilla Christi, et prædicando facta est mater Christi. Septem quippe filios, sicut in gestis ejus emendationibus legitur, sic post se timuit vivos in carne relinquere, sicut carnales parentes solent metuere ne mortuos præmittant. In persecutionis enim labore deprehensa, filiorum corda in amore supernæ patriæ prædicando roboravit, et parturivit spiritu quos carne pepererat, ut prædicatione pareret Deo quos carne pepererat mundo. Considerate, fratres charissimi, in femineo corpore virile pectus. Ad mortem stetit **1445** imperterrita. Amittere se in filiis lumen veritatis timuit, si non fuisset orbata. Nunquid ergo hanc feminam martyrem dixerim? sed plus quam martyrem. Certe Dominus, cum de Joanne loqueretur, dixit: *Quid existis in desertum videre? Prophetam? atque dico vobis, et plus quam prophetam* (Matth. xi, 7). Et Joannes ipse requisitus respondit, dicens: *Non sum propheta* (Joan. i, 21). Qui enim se plus quam prophetam noverat, esse prophetam negabat. Qui idcirco plus quam propheta dicitur, quia prophætæ officium est ventura prænuntiare, non etiam ostendere. Joannes vero plus quam propheta est, quia ^a quem verbo dixit digito ostendit. Non ergo hanc feminam martyrem, sed plus quam martyrem dixerim, quæ, septem pignoribus ad regnum præmissis, ^b toties ante se mortua, ad pœnas ^c prima venit, sed pervenit octava. Aspexit mater et cruciata et imperterrita filiorum mortem, ^d spei gaudium adhibuit dolori naturæ. Timuit viventibus, ^e gavisata est morientibus. Optavit nullum post se relinquere, ne si quem haberet superstitem, non posset habere consortem. Nemo ergo ex vobis, fratres charissimi, existimet quod ejus cor, morientibus filiis, etiam carnalis affectus minime pulsarit. Neque enim filios quos carnem suam esse noverat sine dolore poterat morientes videre, sed erat vis amoris interior quæ dolorem vinceret carnis. Unde et passuro Petro dicitur: *Cum senueris, extendes manus tuas, et alius te cinget, et ducet quo tu non vis* (Joan. xxi, 18). Neque enim si plenissime Petrus nollet pro Christo pati potuisset, sed martyrium, quod per infirmitatem carnis noluit, per virtutem spiritus amavit. Qui dum per carnem ad pœnas trepidat, per spiritum ad gloriam exsultat; actumque est ut cruciatum martyrii ^e nolendo voluisset. ^f Sic nos quoque cum gaudium quærimus salutis, amarum poculum sumimus purgationis. Amaritudo quidem in poculo displicet,

^a 1 Carnot. et 3 Gemet., quem verbo prædixit.

^b Bigot., duo priores Gemet. et Val. Cl., toties ante se moritura.

^c Val. Cl., non venit.

^d Hic locus mira varietate legitur in Mss. In Turon. et C. Germ. habet: *spei gaudium adhibuit dolorem naturæ*, sed corrupte. Duo priores Gemet., *spei gaudium delevit dolorem naturæ*, optime. Idem dic de hac lectione primi Carn., *spei gaudium inlibuit dolorem naturæ*.

^e Belvac., volendo noluisse.

^f C. Germ., primus Carn. et alii, sicut nos quoque.

A sed restituenda per amaritudinem salus placet. Amavit ergo juxta carnem Felicitas filios suos, ^a sed pro amore cœlestis patriæ mori etiam coram se voluit quos amavit. Ipsa eorum vulnera accepit, sed ipsa in eisdem ad regnum prævenientibus excrevit. Recte ergo hanc feminam ultra martyrem dixerim, quæ toties in filiis desiderabiliter extincta, dum multiplex ^b martyrium obtinuit, **1446** ipsam quoque martyrii palmam vicit. Fertur apud veteres mos fuisse ut quisquis consul existeret juxta ordinem temporum honoris sui locum teneret; at si quis posterius ad consulatum veniens consul non semel, sed bis fortasse aut tertio fieret, etiam illos laude et honore transcenderet qui non plus quam semel consul exstitissent. Vicit ergo beata Felicitas martyres, quæ, tot ante se morientibus filiis, pro Christo frequenter occubuit, ⁱ quia et amor illius sola sua mors minime sufficit.

4. Consideremus, fratres, hanc feminam, consideremus nos, qui membris corporis viri sumus, in ejus comparatione quid existimabimur. Sæpe namque agenda aliqua bona proponimus, sed si unus contra nos vel levissimus sermo ab ore irridentis eruperit, ab intentione actionis nostræ fracti protinus et confusi resiliamus. Ecce nos plerumque a bono opere verba revocant. Felicitatem vero a sancta intentione frangere nec tormenta potuerunt. ^j Nos in auram maledictionis impingimus; hæc ad regnum etiam per ferrum exiit, nihilque esse quod obsisteret æstimavit. Nos ad præcepta dominica largiri nostra saltem superflua nolimus; hæc non solum Deo suam substantiam contulit, **1447** sed pro illo etiam propriam carnem dedit. Nos cum ex divina jussione filios amittimus, sine consolatione lugemus; hæc eos velut mortuos plangeret, si non obtulisset. Cum ergo ad illud terribile examen districtus judex venerit, quid nos viri dicemus, cum hujus feminæ gloriam viderimus? De debilitate mentis suæ quæ tunc erit viris excusatio, quando hæc ostendetur, quæ cum sæculo et sexum vicit? Sequamur ergo, fratres charissimi, districtam et asperam Redemptoris viam; usu quippe virtutum ita jam plana facta est, ut per eam feminis libeat ambulare. Despiciamus cuncta præsentia, nulla sunt etenim quæ transire possunt. Turpe sit diligere quod constat citius perire. Non nos terrenarum rerum amor superet, non superbia inflat, non ira dilaniet, non luxuria polluat, non invidia consumat. Amore nostri, fratres charissimi, Redemptor noster occubuit, et nos amore ejus di-

^a C. Germ., Belvac., duo priores Gemet. *pro amore*.

^b Ita Mss. omnes, quibus consentiunt vet. Ed. In recentioribus legitur, *Martyrium sustinuit*.

ⁱ 1 Carn., *quia et amatori*. Sunt alia plura ver. lectiones, sed leviter discrepantes.

^j Ita omnes Mss. Anglic. et nostri, vel *in auram*. Et quidem utrumque optimo sensu et eleganter, auram enim opponit ferro. Cedimus auræ, cum Felicitas ferro non cesserit. Id non intellegentes Editores sic interpolaverunt: *nos injuriam maledictionis in auram maledictoris impingimus*.

scamus vincere nosmetipsos. Quod si perfecte agimus, non solum imminentes pœnas evademus, sed una cum martyribus gloria remunerabimur. Nam quamvis occasio persecutionis desit, habet tamen et pax nostra martyrium suum, quia etsi carnis colla ferro non subdimus, spiritali tamen gladio carnalia desideria in mente trucidamus, ipso adjuvante, etc.

HOMILIA IV.

Habita ad populum in basilica sancti Stephani martyris, ^a de apostolis.

LECTIO S. EVANGELII SEC. MATTH. X, 5-10.

In illo tempore, misit Jesus duodecim discipulos suos, præcipiens eis dicens: In viam gentium ne abieritis, et in civitates Samaritanorum ne intraveritis, sed potius ite ad oves quæ perierunt domus Israel. Euntes autem prædicare, dicentes quia appropinquavit regnum cœlorum. Infirmos curate, mortuos suscite, leprosos mundate, dæmones ejicite. Gratis accepistis, ^b gratis date. Nolite possidere aurum, neque argentum, neque pecuniã in zonis vestris; non peram in via, neque duas tunicas, neque calceamenta, neque virgam. Dignus est enim operarius cibo suo.

1. Cum constet omnibus, fratres charissimi, quia Redemptor noster in mundum pro redemptione gentium venit, cum Samaritanos quotidie ad fidem vocari conspiciamus, quid est quod in prædicationem discipulos mittens, dicit: In viam gentium ne abieritis, et in civitates Samaritanorum ne intraveritis, sed potius ite ad oves quæ perierunt domus Israel? Nisi hoc quod ex facti sine colligimus, quia prius soli Judææ voluit, et postmodum cunctis gentibus prædicari, ut dum illa converti vocata renueret, prædicatores sancti ad vocationem gentium per ordinem venirent, quatenus Redemptoris nostri prædicatio a propriis repulsa, gentiles populos quasi extraneos quæreret; et quod Judæis fiebat in testimonium, hoc gentibus gratiæ esset incrementum. Erant enim tunc qui de Judæa vocandi essent, et de gentibus vocandi non essent. Nam et in apostolorum Actibus, prædicante Petro, legimus et prius Hebræorum tria millia, et postea quinque millia credidisse (Act. 11, 41; 14, 4). Et cum prædicare apostoli gentibus in Asia voluissent, per Spiritum prohibiti esse memorantur (Act. 16, 6); et tamen ipse Spiritus qui prius prædicationem prohibuit, hanc Asianorum cordibus postmodum infudit. Nam diu est quod Asia dum cuncta jam credidit. Idcirco ergo prius prohibuit quod postmodum fecit, ^c quia tunc in illa erant qui salvandi non erant. Tunc in illa erant qui necdum ad vitam reparari merebantur, nec tamen gravius de contempta prædicatione judicari. Subtili ergo occultoque judicio a quorundam auribus prædicatio sancta

^a Hæc in Mss. C. Germ., Belvac., Gemet., Bigot. et Reg. Suec., non leguntur.

^b In Belvac. et C. Germ. hæc verba abolvunt lectionem Evang. Nihil quoque ex seq. explicatur in homil.

^c 3 Gemet., quia in illa erant qui necdum ad vitam merebantur vocari. Nec tamen, etc. In Turon., uno Saugerii., duob. prior. Gemet., Bigot. et 2 Carn. :

A subtrahitur, quia suscitari per gratiam non merentur. Unde necesse est, fratres charissimi, ut **1448** in omne quod agimus omnipotentis Dei super nos consilia occulta timeamus, ne dum mens nostra, exterius fusa, a sua se ^d voluptate non revocat, intus contra eam iudex terribiliter adversa disponat. Quod bene Psalmista intuens, ait: Venite et videte opera Domini, quam terribilis in consiliis super filios hominum (Psal. XLV, 9; Psal. LXV, 5). Vidit namque quod alius misericorditer vocatur, alius justitia exigente repellitur. Et quia alia parcendo Dominus, alia irascendo disponit, expavit quod penetrare non potuit. Et quem non solum investigabilem, sed etiam in quibusdam suis sententiis inflexibilem vidit, terribilem in consiliis esse memoravit.

B 2. Missis autem prædicatoribus, quid præcipiatur audiamus. Euntes prædicare, dicentes, quia appropinquavit regnum cœlorum. Hoc jam, fratres charissimi, etiam si Evangelium taceat, mundus clamat. Ruinæ namque illius voces ejus sunt. Qui enim tot atritus percussioibus a gloria sua cecidit, quasi jam nobis e proximo regnum aliud quod sequitur ostendit. Ipsæ jam et a quibus amatur amarus est. Ipsæ ejus ruinæ prædicant quod amandus non est. Si enim ruinam sui domus quassata minaretur, quisquis in illa habitaret fugeret; et qui stantem dilexerat, recedere quantocius a cadente festinaret. Si igitur mundus cadit, et nos eum amando amplectimur, opprimi volumus potius quam habitare, quia nulla nos ratio a ruina illius separat, quos ejus passionibus amor ligat. Facile est ergo nunc jam cum destructa omnia cernimus animum nostrum ab ejus dilectione disjungere. Sed hoc illo in tempore difficillimum fuit, quo tunc prædicare cœlorum regnum invisibile mittebantur, cum longe lateque ^e omnia cernerent florere regna terrarum.

3. Unde et adjuncta sunt prædicatoribus sanctis miracula, ut fidem verbis daret virtus ostensa, et nova facerent qui nova prædicarent, sicut in hac eadem lectione subjungitur: Infirmos curate, mortuos suscite, leprosos mundate, dæmones ejicite. Florente mundo, crescente humano genere, diu in hac vita subsistente carne, exuberante rerum opulentia, quis cum audiret vitam esse aliam crederet? Quis invisibilia visibilibus præferret? Sed ad salutem redeuntibus infirmis, ad vitam resurgentibus mortuis, carnis munditiã recipientibus leprosis, ereptis a jure immundorum spirituum dæmoniacis, tot visibilibus miraculis exactis, quis non crederet quod de invisibilibus audiret? Ad hoc quippe visibilia miracula coruscant, ut corda videntium ad fidem invisibilium pertrahant, ut per hoc quod mirum foris agitur hoc

reparari merebantur. Sed tamen eis utiliter prædicationis officium subtrahitur, ne gravius de contempta prædicatione judicari merebantur. Subtili ergo. Sequitur C. Germ., alterum Germ., Regium, etc.

^d Duo Gemet. priores, totidem Carn., Bigot. et C. Germ., voluntate.

^e C. Germ., Belvac., Bigot. et tres Gemet., omnes cernerent.

quod intus est longe mirabilis esse sentiatur. Unde nunc quoque cum fidelium numerositas excrevit, intra sanctam Ecclesiam multi sunt ^a qui vitam virtutum tenent, sed signa virtutum non habent, quia frustra miraculum foris ostenditur, si deest quod intus operetur. Nam juxta Magistri gentium vocem: *Linguae in signum sunt non fidelibus, sed infidelibus* (I Cor. xiv, 22). Unde et idem praedicator egregius ^b inter praedicationis verba dormientem, cadentemque de fenestra Eutychem, atque a vita funditus extinctum, coram cunctis infidelibus orando suscitavit (Act. xx, 9, seq.). ^c Meliten ventens, et 1449 plenam infidelibus insulam sciens, patrem Publii dysenteria febribusque vexatum, orando ^d sanavit (Act. xxviii, 8). Peregrinationis vero suae comitem, et sanctae praedicationis adiutorem Timotheum, ex infirmitate stomachi lassescens, non verbo curat, ^e sed medicinali arte reparat, dicens: *Modico vino utere, propter stomachum et frequentes tuas infirmitates* (I Tim. v, 23). Qui ergo infirmum infidelem ^f una prece salvat, cur et aegrotum socium prece non roborat? Quia nimirum ille foris per miraculum sanandus erat, qui interius vivus non erat, ut per hoc quod exterior potestas ostenderet, hunc ad vitam interior virtus animaret. Aegrotanti autem fideli socio exhibenda foris signa non fuerant, qui salubriter intus vivebat.

4. Sed concessa potestate praedicationis, concessis virtutum miraculis, quid Redemptor noster subjungat audiamus: *Gratis accepistis, gratis date*. Praesciebat namque nonnullos hoc ipsum donum accepti Spiritus in usum negotiationis inflectere, et miraculorum signa ad avaritiae obsequium declinare. Hinc est enim quod Simon Magus, per impositionem manus edita miracula ^g conspiciens, percipere donum Spiritus sancti pecunia voluit (Act. viii, 18, seq.), scilicet ut deterius venderet quod male comparasset. Hinc de templo redemptor noster flagello de resticulis facto turbas ejecit, cathedras vendentium columbas evertit (Joan. ii, 15). Columbas quippe vendere est impositionem manus qua Spiritus saetus accipitur, non ad vitae meritum, sed ^h ad praemium dare. Sed sunt nonnulli qui quidem nummorum praemia ex ordinatione non accipiunt (1, q. 1, c. Nonnulli), et tamen sacros ordines pro humana gratia largiuntur, atque de largitate eadem laudis solummodo retributionem quaerunt. Ili nimirum quod gratis acceptum est gratis non tribuunt, quia de impenso officio sanctitatis nummum expetunt favoris. Unde bene cum justum virum describeret propheta, ait: *Qui excutit manus suas ab omni munere* (Isai.

xxxiii, 15). Neque enim dicit: *Qui excutit manus suas a munere*, sed adjunxit *ab omni*, quia aliud est munus ab obsequio, aliud munus a manu, aliud munus a lingua. Munus quippe ab obsequio est ⁱ subjectio indebite impensa, munus a manu pecunia est, munus a lingua favor. Qui ergo sacros ordines tribuit, tunc ab omni munere manus excutit, quando in divinis rebus non solum nullam pecuniam, sed etiam humanam gratiam non requirit.

5. Sed vos, fratres charissimi, quos saecularis habitus tenet, cum quae sint nostra cognoscitis, mentis oculos ad vestra revocate. Cuncta erga vos vicissim gratis agite. Nolite operis vestri in hoc mundo retributionem quaerere, quem cum tanta jam cernitis velocitate defecisse. Sicut male acta abscondi vultis ne alii videant, ita bona ne ad humanam laudem appareant cavete. Neque mala quoque modo, nec bona pro temporali retributione faciatis. Ipsum vestri operis testem quaerite quem judicem sustineatis. Occulta nunc bona vestra esse videat, ut ea retributionis suae tempore in publico ostendat. Sicut carni vestrae, ne deficiat, cibos quotidie praebetis, sic mentis vestrae quotidiana alimenta bona sint opera. Cibo corpus pascitur, pio opere 1450 spiritus nutriatur. Quod moriturae carni tribuitis, victurae in perpetuum animae non negetis. Si quando enim repentinus ignis habitaculum absumit, quisquis ejus possessor exstiterit, rapit quod valuerit, et fugit, lucrum deputat si quid secum ex ignibus tollat. Ecce tribulationum flamma mundum concremat, et cuncta quae in eo speciosa videbantur finis jam proximus velut ignis devastat. Lucrum ergo, fratres charissimi, maximum credite 1451 si vobiscum aliquid de illo rapiatis, si quid fugientes tollitis, si hoc quod perire manendo poterat ad retributionem vobis perpetuam largiendo servatis. Terrena quippe omnia servando amittimus, sed bene largiendo servamus. Cum velocitate tempora fugiunt. Ad videndum ergo citius judicem nostrum quia cum magna importunitate impellimur, ei bonis actibus cum festinatione praeparemur, donante Domino nostro, etc.

HOMILIA V.

Habita ad populum in basilica beati Andreae apostoli, in die natalis ejus.

LECTIO 8. EVANG. SEC. MATTHE. IV, 18-22.

In illo tempore, ambulans Jesus iuxta mare Galilaeae, vidit duos fratres, Simonem, qui vocatur Petrus, et Andream fratrem ejus, mittentes ^k rete in mare (erant enim piscatores), et ait illis: *Venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum. At illi continuo, relicti retibus, secuti sunt eum. Et procedens inde, vi-*

^a Recent. Ed., qui viam, reluctans Mss. et veteribus Excusis.

^b I Carn., Gemet., Longip. et plur. al. Mss., ad praedicationis.

^c Vitiose in plur., Mitilenem, Militene, Militinae.

^d Vel salvavit. In 2 Gemet., suscitavit.

^e Duo priores Carn., mederi parat; quod etiam habet Turon., nisi quod, pro mederi, legitur in eo medere.

^f In recent. Ed. additur *et ut credimus, mortuum, una*. Hoc assumptum recidimus, quod in Mss. et in vet. Editis non exstet.

^g Turon., C. Germ. et plur., concupiscens.

^h Primus Carn., ad praemium mundanae negotiationis.

ⁱ Val. Cl., subjectio indebite servitutis impensa.

^j 5 Gemet., sacus mare; consentit C. Germ.

^k Al., retia sua, ut habent C. Germ., Bigot. et al.

dit alios duos fratres, Jacobum Zebedæi, et Joannem A fratrem ejus in navi, cum Zebedæo patre eorum, re-ficientes retia sua, et vocavit eos. Illi autem statim, relicta retibus et patre, secuti sunt eum.

1450 1. Audistis, fratres charissimi, quia ad unius jussionis vocem Petrus et Andreas, relicta retibus, secuti sunt Redemptorem. Nulla vero hunc facere adhuc miracula visorant, nihil ab eo de præmio æternæ retributionis audierant; et tamen ad unum Domini præceptum hoc quod a possidere videbantur obliti sunt. Quanta nos ejus miracula videmus, quot flagellis affligimur, quantis minarum asperitatibus deterremur, et tamen vocantem sequi contemnimus? In caelo jam sedet, qui de conversione nos admonet; jam jugo Adæ colla gentium subdidit, jam mundi gloriam stravit, jam, ruinis ejus crebrescentibus, districti sui judicii diem propinquantem denuntiat; et tamen superba mens nostra non vult hoc sponte deserere quod quotidie perdit invita. Quid ergo, charissimi, quid in ejus judicio dicturi sumus, qui ab amore præsentis sæculi nec præceptis flectimur, nec verberibus emendamur?

2. Sed fortasse aliquis tacitis sibi cogitationibus dicat: Ad vocem dominicam uterque iste piscator quid aut quantum dimisit, qui pene nihil habuit? Sed hæc in re, fratres charissimi, affectum debemus potius pensare quam censum. Multum reliquit qui sibi nihil retinuit, multum reliquit b qui, quantumlibet parum, totum deseruit. Certe nos et habita cum amore possidemus, et ea quæ minime habemus ex desiderio querimus. Multum ergo Petrus et Andreas dimisit, quando uterque etiam desideria habendi derelinquit. Multum dimisit, qui cum re possessa etiam concupiscentiis renuntiavit. A sequentibus ergo tanta dimissa sunt, quanta a non sequentibus concupisci potuerunt. Nemo igitur, etiam cum quosdam coaspicit multa reliquisse, apud semetipsum dicat: Imitari mundi hujus contemptores volo, sed quod reliquam non habeo. Multa, fratres, relinquitis, si c desideria terrenis renuntiatis. **1451** Exteriora etenim nostra Domini quamlibet parva sufficiunt. Cor namque, et non substantiam pensat; nec perpendit quantum in ejus sacrificio, sed d ex quanto proferatur. Nam si exteriorem substantiam perpendamus, ecce sancti negotiatores nostri perpetuam angelorum vitam datis retibus et navi mercati sunt. Estimationem quippe pretii non habet, sed tamen regnum Dei tantum valet quantum habes. Valuit namque Zacchæo dimidium substantiæ, quia dimidium aliud ad hoc quod injuste abstulit restituendum in quadruplum reservavit (Luc. xix, 8). Valuit Petro et Andree dimissis retibus et navi (Matth. iv, 20),

valuit viduæ duobus minutis (Luc. xxi, 2), valuit alteri calice aquæ frigidæ (Matth. x, 42). Regnum itaque Dei, ut diximus, tantum valet quantum habes.

3. Pensate igitur, fratres, quid vilius cum emittit, quid charius cum possidetur. Sed fortasse nec calix aquæ frigidæ suppetit qui indigent præbeatur, etiam tunc securitatem nobis promittit sermo divinus. Redemptore etenim nato, cœli cives ostensi sunt, qui clamarent: *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis* (Luc. ii, 14). Ante Dei namque oculos nunquam est vacua manus a munere, si fuerit arca cordis repleta bona voluntate. Hinc etenim Psalmista dicit: *In me sunt, Deus, vota tua quæ reddam, laudationes tibi* (Psal. lv, 12). Ac si aperte dicat: *Etsi exterius munera offerenda non habeo, intra memetipsum tamen invenio quod in ara tuæ laudis impono, quia qui nostra datione non pasceris, oblatione cordis melius placaris.* Nihil quippe offertur Deo e ditius voluntate bona. Voluntas autem bona est f sic adversa alterius sicut nostra pertimescere, sic de prosperitate proximi sicut de nostro profectu gratulari, aliena damna nostra credere, aliena lucra nostra deputare, amicum non propter mundum, sed propter Deum diligere, inimicum etiam amando tolerare, nulli quod pati non vis **1452** facere, nulli quod tibi juste impendi desideras denegare, necessitati proximi non solum juxta vires concurrere, sed prodesse etiam ultra vires velle. Quid ergo isto holocausto locupletius, quando per hoc quod Deo immolat in ara cordis anima semetipsam mactat?

4. Sed hoc bonæ voluntatis sacrificium nunquam plene persolvitur, nisi mundi hujus cupiditas perfecte deseratur. Nam quidquid in eo concupiscimus, hoc procul dubio proximis invidemus. Videtur etenim quia nobis desit quod alter assequitur. Et quia semper invidia a bona voluntate discordat, mox ut hæc mentem ceperit, illa discedit. Unde prædicatores sancti ut possent proximos perfecte diligere studuerunt in hoc sæculo nihil amare, nihil unquam appetere, s nihil vel sine appetitu possidere. Quos bene Isaias intuens, ait: *Qui sunt isti, qui ut nubes volant, et quasi columbæ ad fenestras suas* (Isai. lx, 8)? Vidit quippe terrena eos despiciere, mente cœlestibus propinquare, verbis pluere, miraculis coruscare. Et quos a terrenis contagiis sancta prædicatione et sublimis vita suspenderit, hos volantes **1453** pariter et nubes appellat. Fenestra autem nostri sunt oculi, quia per ipsos anima respicit quod exterius concupiscit. Columba vero simplex est animal, atque a malitia fellis alienum. Quasi columbæ ergo ad fenestras suas sunt, qui nihil in hoc mundo

a Modus est loquendi nostro Gregorio satis usitatus, et alteri Gregorio Thron. Vide lib. iv de Mirac. sancti Martini, cap. 11: *sint hæc omnia penes sancti Martini ditionem, quæ habere videor.*

b C. Germ., Bigot., Longip., qui, quamlibet parum.

c C. Germ. et al., desideria carnis.

d 3 Gemet., ex quanto affectu.

e Duo posteriores Gemet., devotius.

f Corh., sic adversa alteri sicut nobis pertimescere. Bellovac., sic alteri sicut nobis, etc.

g Ita legendum ex pler. Mss., et quidem uberiori sensu quam quod legitur in Excusis, nihil etiam cum appetitu possidere, quod videtur superfluum postquam dictum est nihil appetere. In C. Germ. post nihil unquam appetere, sequitur immediate quos bene, etc.

concupiscunt, qui omnia simpliciter aspiciunt, et in his quæ vident rapacitatis studio non trahuntur. At contra milvus et non columba ad fenestras suas est, qui ad ea quæ oculis considerat rapinæ desiderio anhelat. Quia ergo, fratres charissimi, beati Andree apostoli natalitia celebramus, debemus imitari quod colimus. Ostendat nostræ obsequium devotionis immutatæ solemnitas mentis; despiciamus quæ terrena sunt, relictis temporalibus, mercemur æterna. Si autem necdum possumus relinquere propria, saltem non concupiscamus aliena. Si necdum mens nostra accenditur igne charitatis, in ambitione sua habeat frenum timoris, ut profectus sui passibus vegetata, dum ab alienorum appetitu compescitur, quandoque ad propria contemnenda perducatur, adjuvante Domino nostro Jesu Christo, etc.

HOMILIA VI.

Habita ad populum in basilica sanctorum Marcellini et Petri, ^a Dominica tertia Adventus Domini.

LECTIO S. EVANG. SEC. MATTH. XI, 2-10.

In illo tempore, cum audisset Joannes in vinculis opera Christi, mittens duos ex discipulis suis, ait illi: Tu es qui venturus es, an alium expectamus? Et respondens Jesus, ait illis: Euntes renuntiate Joanni quæ audistis et vidistis. Cæci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt, pauperes evangelizantur, et beatus est qui non fuerit scandalizatus in me. Illis autem abeuntibus, cepit Jesus dicere ad turbas de Joanne: Quid existis in desertum videre? Arundinem vento agitatam? Sed quid existis videre? Hominem mollibus vestitum? Ecce qui mollibus vestiuntur in domibus regum sunt. Sed quid existis videre? Prophetam? Etiam dico vobis, et plus quam prophetam. Hic est enim de quo scriptum est: Ecce ego mitto angelum meum ante faciem tuam, qui præparabit viam tuam ante te.

1452 1. Quærendum nobis est, fratres charissimi, Joannes propheta, et plus quam propheta, qui venientem ^b ad Jordanis baptismum Dominum ostendit dicens: Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccatum mundi (Joan. 1, 29, 36); qui et humilitatem suam, et divinitatem ejus potentiam considerans, dicit: Qui de terra est de terra loquitur, qui autem de cælo venit super omnes est (Joan. III, 31); cur in carcere positus, mittens discipulos suos, requirit: Tu es qui venturus es, an alium expectamus? tanquam si ignoret quem ostenderat, et an ipse sit nesciat, quem ipsum esse prophetando, baptizando, et ostendendo clamaverat. Sed hæc citius quæstio solvitur si gestæ rei tempus et ordo pensetur. Ad Jordanis enim fluentia positus, quia ipse Redemptor mundi esset asseruit; missus vero ^c in carcerem, an ipse veniat requirit, non quia ipsum esse mundi Redemptorem dubitet, **1453** sed quærit, ut sciat si is qui per se in mundum venerat per se etiam ad inferni claustra descendat. Quem enim præcurrans mundo

^a Hæc desunt in Cod. reg. Succ. et in cæteris, præterquam in 2. Gemet.

^b Abest Jordanis, a C. Germ., Corb. et Bigot.

^c 1 Carnut. et Bigot., in carcerem, utrum alium

nuntiaverat, hunc moriendo et ad inferos præcurreret. Ait ergo: Tu es qui venturus es, an alium expectamus? Ac si aperte dicat: Sicut pro hominibus nasci dignatus es, an etiam pro hominibus mori digneris insinua, ut qui nativitatis tuæ præcursor exstiti, mortis etiam præcursor flam, et venturum inferno te nuntiem, quem jam venisse mundo nuntiavi. Unde et inquisitus Dominus enumeratis potentiae suæ miraculis, de mortis suæ protinus humilitate respondit, dicens: Cæci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt, pauperes evangelizantur, et beatus est qui non fuerit scandalizatus in me. Visis tot signis, tantisque ^d virtutibus, non scandalizari quisquam potuit, **1454** sed admirari. Sed infidelium mens grave

B in illo scandalum pertulit, cum eum et post tot miracula morientem vidit. Unde et Paulus dicit: Nos autem prædicamus Christum crucifixum, Judæis quidem scandalum, gentibus autem stultitiam (I Cor. 1, 23). Stultum quippe hominibus visum est ut pro hominibus auctor vitæ moreretur; et inde contra eum homo scandalum sumpsit, unde etiam plus debitor fieri debuit. Nam tanto Deus ab hominibus dignius honorandus est, quanto pro hominibus et indigna suscepit. Quid est ergo dicere: Beatus qui non fuerit scandalizatus in me, nisi aperta voce abjectionem mortis suæ humilitatemque signare? Ac si patenter dicat: Mira quidem facio, sed abjecta perpeti non dedignor. Quia ergo moriendo te subsequor, cavendum valde est hominibus, ne in me mortem despiciant, qui signa venerantur.

C 2. Sed dimissis Joannis discipulis, quid de eodem Joanne turbis dicat audiamus: Quid existis in desertum videre? Arundinem vento agitatam? Quod videlicet non asserendo, sed negando intulit. Arundinem quippe mox ut aura contigerit, in partem alteram flectit. Et quid per arundinem nisi carnalis animus designatur? Qui mox ut favore vel detractioe tangitur, statim in partem quamlibet inclinatur. Si enim ab humano ore auræ favoris flaverit, hilarescit, extollitur, totumque se quasi ad gratiam inflectit. Sed si inde ventus detractioe eruperit, unde laudis aura veniebat, mox eum quasi in partem alteram ad vim furoris inclinat. Sed arundo vento agitata Joannes non erat, quia hunc nec blandum gratia, ^e nec cujus **D** libet detractio ira asperum faciebat. Nec prospera hunc erigere, nec adversa noverant inclinare. Arundo ergo vento agitata Joannes non erat, quem a statu sui rectitudine nulla rerum varietas inflectebat. Discamus ergo, fratres charissimi, arundinem vento agitatam non esse; solidemus animum inter auras linguarum positum, stet inflexibilis status mentis. Nulla nos detractio ad iram provocet, atque ad remissionem inutilis gratiæ nullus favor inclinet. Non nos prospera elevent, non adversa perturbent, ut qui

expectent an ipse veniat.

^d Duo priores Gemet. et Bigot., miraculis.

^e Ita C. Germ., Carnut., Corb., etc., ubi Excusai habent nec cujuslibet detractioe ira asperum.

in soliditate fidei firmamur, nequaquam rerum trans-
euntium mutabilitate moveamur.

3. Adhuc autem de ^a ejus expressione subjungitur: *Sed quid existis in desertum videre? Hominem mollibus vestitum? Ecce qui mollibus vestiuntur in domibus regum sunt.* Camelorum etenim pilis contextis vestitus Joannes fuisse describitur. Et quid est dicere: *Ecce qui mollibus vestiuntur in domibus regum sunt,* nisi aperta sententia demonstrare quia non cœlesti, sed terreno ^b regi militanti hi qui pro Deo perpeti aspera fugiunt, sed, solis exterioribus dediti, præsentis vitæ molliem et delectationem quærunt? Nemo ergo existimet in fluxu atque studio ^c vestium peccatum deesse, quia si hoc culpa non esset, nullo modo Joannem Dominus de vestimenti sui asperitate laudasset. Si hoc culpa non esset, nequaquam Petrus apostolus per epistolam feminas a pretiosarum vestium appetitu compesceret, dicens: *Non in veste pretiosa* (1 Pet. III, 3; 1 Tim. II, 9). Pensate ergo quæ culpa sit hoc etiam viros appetere, a quo curavit pastor Ecclesiæ et feminas prohibere.

1455 4. Quamvis hoc quod Joannes non esse vestitus mollibus dicitur, per significationem intelligi et aliter potest. Mollibus enim vestitus non fuit, quia vitam peccantium non blandimentis fovit, sed ^d vigore asperæ invectionis increpavit, dicens: *Genimina viperarum, quis vobis demonstravit fugere a ventura ira?* (Matth. III, 7; Luc. III, 7.) Unde et per Salomonem dicitur: *Verba sapientium quasi stimuli, et sicut clavi in altum defixi* (Eccle. XII, 11). Clavis quippe atque stimulis sapientum verba comparantur, quia culpas delinquentium nesciunt palpere, sed pungere.

5. *Sed quid existis videre in desertum? Prophetam? Etiam dico vobis, et plus quam prophetam.* Prophetæ quippe ministerium est, ventura prædicere, non etiam demonstrare. Joannes ergo plus quam propheta est, quia eum quem præcurrendo prophetaverat etiam ostendendo monstrabat. Sed quia arundo vento agitata esse denegatur, quia non esse vestitus mollibus dicitur, quia prophetæ nomen huic impar esse perhibetur, jam quid digne dici possit audiamus. Sequitur: *Hic est de quo scriptum est: Ecce ego mitto angelum meum ante faciem tuam, qui præparabit viam tuam ante te* (Malach. III, 1). Quod enim Græce angelus, hoc Latine nuntius dicitur. Recte ergo qui nuntiare supernum judicem mittitur angelus vocatur, ut dignitatem servet in nomine, quam explet in operatione. Altum quidem nomen est, sed vita nomine inferior non est.

6. Utinam, fratres charissimi, non ad iudicium nostrum dicamus, quia omnes qui sacerdotii nomine censentur angeli vocantur, propheta attestante, qui

ait: *Labis sacerdotis custodiunt scientiam, et legem requirunt ex ore ejus, quia angelus Domini exercituum est* (Malac. II, 7). Sed hujus altitudinem nominis, etiam vos, si vultis, potestis mereri. Nam unusquisque vestrum in quantum sufficit, in quantum gratiam supernæ aspirationis accepit, si a pravitate proximum revocat, si exhortari ad bene operandum curat, si æternum regnum vel supplicium erranti denuntiat, cum sanctæ annuntiationis verba impendit, profecto angelus existit. Et nemo dicat: Admonere non sufficio, exhortari idoneus non sum. Quantum potes exhibe, ne male servatum ^e quod acceperas in tormentis exigaris. Neque enim plus quam unum talentum acceperat qui hoc abscondere magis studuit quam erogare. Et scimus quod in Dei tabernaculo non solum phialæ, sed, præcipiente Domino, etiam cyathi facti sunt (Exod. XXXVII). Per phialas quippe doctrina exuberans, per cyathos vero parva atque angusta designatur scientia. Alius, doctrina veritatis plenus, audientium mentes inebriat. Per hoc ergo quod dicit profecto phialam porrigit. Alius explere quod sentit non valet, sed quia hoc utcumque deunniat, profecto per cyathum gustum præbet. In Dei ergo tabernaculo, id est in sancta Ecclesia, positi, si per doctrinæ sapientiam ministrare phialas minime potestis, in quantum pro divina largitate sufficitis proximis vestris boni verbi cyathos date. In quantum vos profecisse pensatis, ^f etiam vobiscum alios trahite, in via Dei socios habere desiderate. Si quis vestrum, fratres, ad forum aut fortasse ad balneum pergat, quem otiosum esse considerat ut secum veniat invitat. Ipsa ergo terrena actio vestra vos conveniat, 1456 et si ad Deum tenditis, curate ne ad eum soli veniatis. Hinc etenim scriptum est: *Qui audit, dicat: Veni* (Apoc. XII, 17); ut qui jam in corde vocem superni amoris acceperit, foras etiam proximis vocem exhortationis reddat. Et fortasse panem, ut indigenti eleemosynam porrigat, non habet; sed majus est quod tribuere valeat, qui linguam habet. Plus enim est verbi pabulo victoriam in perpetuum mentem reficere, quam ventrem morituræ carnis terreno pane satiare. Nolite ergo, fratres, proximis vestris eleemosynam verbi subtrahere. Mecum vos admoneo, ut ab otioso sermone parcamus, inutiliter loqui declinemus. In quantum reniti linguæ prævalemus, in ventum verba non defluant, cum iudex dicat: *Omne* 1457 *verbum otiosum quod locuti fuerint homines, reddent de eo rationem in die iudicii* (Matth. XII, 36). Otiosum quippe verbum est, quod aut utilitate rectitudinis, aut ratione justæ necessitatis caret. Otiosa ergo colloquia ad ædificationis studium vertite: quam celerrime hujus vitæ tempora fugiant, considerate: quam districtus ve-

^a Vulgati, de ejus sanctitate. Optime, nisi reluctarentur Mss.

^b Belvac., 1 Carn., Val. Cl., Longip., regno.

^c Exponximus pretiosarum auctoritate Mss. Turon., C. Germ., Belvac., Carn.

^d Al., rigore, ut legitur in Corb. Germ., Gemet.,

Bigot., etc.

^e Ita simplicius Mss. quam Excusi, ubi legitur quod acceperas talentum in tormentis pendere exigaris.

^f Turon. et quinque al. Mss., etiam alios trahere vobiscum satagite.

niat iudex attendite. Hunc ante oculos vestri cordis poplite: hunc proximorum vestrorum mentibus intimate; ut in quantum vires suppetunt, si annuntiare eum non negligitis, vocari ab eo Angeli cum Joanne valeatis; quod ipse præstare dignetur qui vivit et regnat Deus in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA VII.

Habita ad populum in basilica sancti Petri apostoli,

^b Dominica quarta in Adventu Domini.

LECTIO S. EVANG. SEC. JOAN. I, 19-28.

In illo tempore, miserunt Judæi a Jerosolymis sacerdotes et levitas ad Joannem, ut interrogarent eum: Tu quis es? Et confessus est, et non negavit. Et confessus est: Quia non sum ego Christus. Et interrogaverunt eum: Quid ergo? Elias es tu? Et dixit: Non sum. Propheta es tu? Et respondit: Non. Dixerunt ergo ei: Quis es, ut responsum demus his, qui miserunt nos? Quid dicis de teipso? Ait: Ego vox clamantis in deserto: Dirigite viam Domini, sicut dixit Isaias propheta. Et qui missi fuerant erant ex Pharisæis. Et interrogaverunt eum, et dixerunt ei: Quid ergo baptizas, si tu non es Christus, neque Elias, neque propheta? Respondit eis Joannes, dicens: ^c Ego baptizo in aqua; medius autem vestrum stetit, quem vos nescitis. Ipse est qui post me venturus est, qui ante me factus est, ^d *cujus non sum dignus solvere corrigiam calceamenti.* Hæc in Bethania facta sunt trans Jordanem, ubi erat Joannes baptizans.

1456 1. Ex hujus nobis lectionis verbis, fratres charissimi, Joannis humilitas commendatur, qui cum tantæ virtutis esset ut Christus credi potuisset, elegit ^e solide subsistere in se, ne humana opinione raperetur: inaniter super se. Nam confessus est, et non negavit, et confessus est: Quia non sum ego Christus. Sed quia dixit Non sum, negavit plane quod non erat, sed non negavit quod erat, ut veritatem loquens, ejus membrum fieret cujus sibi nomen fallaciter non usurparet. Cum ergo non vult appetere nomen Christi, factus est membrum Christi, quia dum infirmitatem suam studuit humiliter agnoscere, illius celsitudinem meruit veraciter obtinere. Sed cum ex lectione alia Redemptoris nostri sententia ad mentem reducitur, ex hujus lectionis verbis nobis quæstio valde implexa generatur. Alio quippe in loco inquisitus a discipulis Dominus de Eliæ adventu, respondit: *Elias jam venit, et non cognoverunt eum, sed fecerunt in eum quæcumque voluerunt.* Et si vultis scire, Joannes ipse est Elias (Matth. xvii, 12). Requisitus autem Joannes, dicit: Non sum Elias. Quid est hoc, fratres charissimi, quia quod Veritas affirmat, hoc propheta Veritatis negat? Valde namque inter se diversa sunt *Ipse est* et *Non sum*. Quomodo ergo propheta Veritatis est, **1457** si ejusdem Veritatis sermonibus concors non est? Sed si subtiliter veritas ipsa requiratur, hoc quod inter se contrarium sonuit,

quomodo contrarium non sit invenitur. Ad Zachariam namque de Joanne angelus dicit: *Ipsæ præcedet ante illum in spiritu et virtute Eliæ* (Luc. i, 17). Qui idcirco venturus in spiritu et virtute Eliæ dicitur, quia sicut Elias secundum Domini adventum præveniet, ita Joannes prævenit primum. Sicut ille præcursor venturus est iudicis, ita iste præcursor est factus Redemptoris. Joannes igitur in spiritu Eliæ erat, in persona Eliæ non erat. Quod ergo Dominus fatetur de spiritu, hoc Joannes denegat de persona, quia et justum sic erat, ut et discipulis Dominus spiritalem de Joanne sententiam diceret, et Joannes idem verbis carnalibus non de suo spiritu, sed de corpore responderet. Contrarium ergo veritati videtur esse quod Joannes sonuit, sed tamen a veritatis tramite non recessit.

2. Qui cum se etiam prophetam negat, quia videlicet non solum poterat Redemptorem ^f prædicare, sed etiam demonstrare, quisnam sit continue exprimit, dum subjungit; *Ego vox clamantis in deserto.* Scitis, fratres charissimi, quia unigenitus Filius Verbum Patris vocatur, Joannes attestante, **1458** qui ait: *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum* (Joan. i, 1). Et ex ipsa vestra locutione cognoscitis quia prius vox sonat, ut verbum postmodum possit audiri. Joannes ergo vocem se esse asserit, quia Verbum præcedit. Adventum itaque Dominicum præcurrens, vox dicitur, quia per ejus ministerium Patris Verbum ab hominibus auditur. Qui etiam in deserto clamat, quia derelictis destitutæque Judææ ^g solatium Redemptoris annuntiat. Quid autem clamat innotuit eum subjungit: *Dirigite viam Domini, sicut dixit Isaias propheta* (Isai. xl, 3). Via Domini ad eum dirigitur eam veritatis sermo humiliter auditur. Via Domini ad eum dirigitur eam ad præceptum vita præparatur. Unde scriptum est: *Si quis diligit me, sermonem meum servabit, et Pater meus diligit eum, et ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus* (Joan. xiv, 23). Quisquis ergo in superhiam mentem elevat, quisquis avaritiæ astibus anhelat, quisquis se luxuriæ inquinacionibus polluit, cordis ostium contra veritatem claudit; et ne ad se Dominus veniat, claustra animæ vitiorum damnat.

3. Sed adhuc qui missi sunt porcontantur: *Quid ergo baptizas, si tu non es Christus, neque Elias, neque propheta?* Quod quia non studio cognoscendæ veritatis, sed malitiæ exercendæ simulationis dicitur, evangelista tacite innuit eum subjungit, dicens: *Et qui missi fuerant erant ex Pharisæis.* Ac si aperte dicat: Illi Joannem de suis actibus requirunt, qui doctrinam nesciunt querere, sed invidere. Sed sanctus quisque etiam cum perversa mente requiritur, a bonitatis suæ studio non mutatur. Unde Joannes quoque ad verba invidiæ prædicamenta respondit viam. Nam protinus adjungit: *Ego baptizo in aqua; ut solvam.* Habet etiam Bigot. ut *solvam*.

^f Gemeticenses et nonnulli, *prædicare*.

^g Ita Mss. cum vet. Ed. in recent., *solatium suæ redemptionis*.

^a Corb., non negatis.

^b In 2 Gemet. solo Dominica hæc indicatur, nec alia dies assignatur in Mss.

^c C Germ. et Bigot., ego quidem baptizo.

^d Belvac. et C. Gerun., cujus ego non sum dignus

medius autem vestrum stetit, quem vos nescitis. Joannes non spiritu, sed aqua baptizat, quia, peccata solvere non valens, baptizatorum corpora per aquam lavat, sed tamen mentem per veniam non lavat. Cur ergo baptizat qui peccata per baptismum non relaxat, nisi ut, præcursoris suæ ordinem servans, qui nasciturum nascendo præveniret, baptizaturum quoque Dominum baptizandum præveniret; et qui prædicando factus est præcursor Christi, baptizando etiam præcursor ejus fieret imitatione sacramenti? Qui inter hæc mysterium annuntians, hunc in medio hominum et stetit asserit, et nesciri, quia per carnem Dominus apparens, et visibilis exstitit corpore et invisibilis majestate. De quo etiam subdit: *Qui post me venit, ante me factus est.* Sic namque dicitur: *Ante me factus, ac si dicatur, Ante me positus.* Post me ergo venit, quia postmodum natus; ante me autem factus est, quia mihi prælatus. Sed hæc paulo superius dicens, etiam prælationis ejus causas aperuit cum subjunxit *quia prior me erat.* Ac si aperte dicat: *Ipse me etiam post natus superat, quo eum natiuitatis suæ tempora non angustant.* Nam qui per matrem in tempore nascitur, sine tempore est a Patre generatus. Cui quantæ reverentiæ humilitatem debeat subdendo manifestat: *Cujus non sum dignus solvere corrigiam calceamenti* (Marc. i, 7). Mos apud veteres fuit ut si quis eam quæ sibi competeret accipere uxorem nollet, ille ei calceamentum solve-
1459 ret qui ad hæc sponsus jure propinquitatis veniret. Quid igitur inter homines Christus, nisi sanctæ Ecclesiæ sponsus apparuit? De quo et idem Joannes dicit: *Qui habet sponsam, sponsus est* (Joan. iii, 29). Sed quia Joannem homines Christum esse putaverunt, quod idem Joannes negat, recte se indignum esse ad solvendam corrigiam ejus calceamenti denuntiat. Ac si aperte dicat: Ego Redemptoris nostri vestigia denudare non valeo, quia sponsi nomen mihi inmerito non usurpo. Quod tamen intelligi et aliter potest. Quis enim nesciat quod calceamenta ex mortuis animalibus fiunt? Incarnatus vero Dominus veniens quasi calceatus apparuit, quia in divinitate sua morticina nostræ corruptionis assumpsit. Unde etiam per Prophetam dicit: *In Idumæam extendam calceamentum meum* (Psal. lxx, 10). Per Idumæam quippe gentilitas, per calceamentum vero assumpta mortalitas designatur. In Idumæam ergo Dominus calceamentum suum se extendere asserit, quia dum per carnem gentibus innotuit, quasi calceata ad nos divinitas venit. Sed hujus incarnationis mysterium humanus oculus penetrare non sufficit. Investigari etenim nullatenus potest quomodo incorporatur Verbum, quomodo summus et vivificator spiritus intra

uterum matris animatur, quomodo is qui initium non habet, et existit, et concipitur. Corrigiam ergo calceamenti est ligatura mysterii. Joannes itaque solvere corrigiam calceamenti ejus non valet, quia incarnationis ejus mysterium nec ipse investigare sufficit, qui hæc per prophetiam spiritum agnovit. Quid est ergo dicere: *Non sum dignus solvere corrigiam calceamenti ejus, nisi aperte et humiliter suam ignorantiam profiteri?* Ac si patenter dicat: *Quid mirum si ille mihi prælatus est, quem post me quidem natum considero, sed natiuitatis ejus mysterium non apprehendo?* Ecce Joannes, prophetiam spiritu impletus, mira scientia cuculat et tamen illud de se insinuat quod ignorat.

4. Qua in re pensandum nobis est, fratres charissimi, et tota intentione cogitandum quomodo sancti viri, ut humilitatis in se virtutem custodiant, cum quædam mirabiliter sciunt, illud ante mentis oculos student revocare quod nesciunt, ut dum ex parte alia infirmitatem suam considerant, ex ea parte qua perfectus est eorum se animus non extollat. Scientia etenim virtus est, humilitas etiam custos virtutis. Restat ergo ut in omne quod scit sese mens deprimat ne quod virtus scientiæ congregat ventus elationis tollat. Cum bona, fratres, agitis, semper ad memoriam male acta revocate, ut dum caute culpa conspicitur nunquam de bono opere incaute animus lætetur. Superiores invicem, eos maxime qui vobis commissi non sunt, proximos vestros attendite, quos et quos agere aliqua prava conspiciatis, quia in eis lateant bona nescitis. Magnus ergo unusquisque esse studeat, sed tamen aliquo modo esse se nesciat, ne dum sibi magnitudinem arroganter tribuit, amittat. Hinc etenim per prophetam dicitur: *Vae qui sapientes estis in oculis vestris, et coram vobismetipsis prudentes* (Isai. v, 21). Hinc Paulus ait: *Nolite prudentes esse apud vosmetipsos* (Rom. xii, 16). Hinc contra superbientem Saul dicitur: **1460** *Cum esses parvulus in oculis tuis, caput in tribubus Israel factus es* (I Reg. xv, 17). Ac si aperte diceretur: *Cum tu te parvulum conspiceres, ego te præ cæteris magnum feci.* Quia vero tu te magnum conspicias, a me parvus estimaris. Quo contra cum David regni sui potentiam coram arca fœderis Domini saltando despiceret, dixit: *Ludam et vilior sum plus quam factus sum, et ero humilis in oculis meis* (II Reg. vi, 22). Quem enim non extolleret ora leonum frangere, ursorum brachia dissipare, despectis prioribus fratribus eligi, reprobato rege ad regni gubernacula ungi, tumendum cunctis uno lapide Goliath sternere, a rege proposita exsunctis allophyliis numerosa præcipua reportare, regnum ex promis-

cedit unus Codex San-Germ. Adhæremus autem C. Germ., Reg., Corb., Carnut., etc.

¹ Duo priores Gemet., confiteri.

² Vulgati, qui perfecti sunt. Contradiciunt Mss. omnes.

³ Ita Turon., C. Germ., etc. Excusi, spargat.

⁴ Post amittat habent Ed. intus quod erat.

⁵ In monachis Ed., tabernacula.

^a In recent. Ed., in spiritu... in aqua.

^b Excusi, non sanat, in vitis Mss.

^c Excusi, sine matre ante tempora est, etc. Restituimus hunc locum ex Mss. Anglic. et omnibus nostris.

^d Sic legere cogit Mss. consensus. Editi habent, incarnatur.

^e Duo prior. Gemet., Bigot., Longip., Val. Cl., est hujus causa nostris sensibus obligata mysterii. Ac-

sione percipere, cunctumque Israeliticum a populum sine ulla postmodum contradictione **1461** possidere? Et tamen in cunctis se despicit, qui in suis oculis se esse humilem constitetur. Si ergo sancti viri etiam cum agunt fortia, de semetipsis vilia sentiunt, quid in sua excusatione dicturi sunt qui sine opere virtutis intumescunt? Sed ^b etsi quælibet bona adsint opera, nulla sunt, nisi ex humilitate condiantur. Miranda quippe actio cum elatione non elevat, sed gravat. Qui enim sine humilitate virtutes congregat, in ventum pulverem portat; et unde aliquid ferre cernitur, inde deterius cæcatur. In cunctis ergo quæ agitis, fratres mei, radicem boni operis humilitatem tenete; nec quibus jam superiores, sed quibus adhuc inferiores estis, aspiciate, ut dum meliorum vobis exempla proponitis, ad majora semper ascedere ex humilitate valeatis ^c.

HOMILIA VIII.

Habita ad populum in basilica beatæ Mariæ Virginis, in die Natalis Domini.

LECTIO S. EVANG. SEC. LUC. II, 1-14.

In illo tempore, exiit edictum a Cæsare Augusto, ut describeretur universus orbis. Hæc descriptio prima facta est a præside Syriæ Cyrino. Et ibant omnes ut profiterentur, singuli in suam civitatem. Ascendit autem et Joseph a Galilæa de civitate Nazareth, in Judæam in civitatem David, quæ vocatur Bethlehem, eo quod esset de domo et familia David, ut profiteretur cum Maria desponsata sibi uxore prægnante. Factum est autem, cum essent ibi, impleti sunt ^d dies ut pareret. Et peperit filium suum primogenitum; et pannis eum involvit, et reclinavit eum in præsepio, quia non erat ei locus in diversorio. Et pastores erant in regione eadem, vigilantes et custodientes vigilias noctis super gregem suum. Et ecce angelus Domini stetit juxta illos, et claritas Dei circumfulsit illos, et timerunt timore magno. Et dixit illis angelus: Nolite timere. Ecce enim evangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo, quia natus est vobis hodie Salvator, qui est Christus Dominus, in civitate David. Et hoc vobis signum: Invenietis infantem pannis involutum, et positum in præsepio. Et subito facta est cum angelo multitudo militiæ cælestis ^e exercitus, laudantium Deum, et dicentium: Gloria in altissimis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis.

1460 Quia, largiente Domino, missarum solemniter hodie celebraturi sumus, loqui diu de Evangelica lectione non possumus. Sed nos aliquid vel breviter dicere Redemptoris nostri nativitas ipsa compellit. Quid est quod nascituro Domino mundus describitur, nisi hoc quod aperte monstratur, ^f quia ille veniebat in carne, qui electos suos ascriberet in æternitate? Quo contra de reprobis per Prophetam dicitur: De-

^a In Gussany. *populum contradictione possidere.*

^b Belvac. et al., *sed quælibet bona.*

^c In C. Germ. et Turon., *præstante Domino nostro Jesu Christo. Additur in Turon. cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.*

^d Belv., *dies Mariæ, ut pareret.*

^e Abest exercitus a Mes. C. Germ., Belv., Bigot. Paulo post Corb. Germ. et Belv. habent in *excelsis*,

*leantur de libro viventium, et cum justis non scribantur (Psal. LXXVIII, 29). Qui bene etiam in Bethlehem nascitur: Bethlehem quippe domus panis interpretatur. Ipse namque est qui ait: Ego sum panis vivus, qui de cælo descendi (Joan. vi, 41, 52). Locus ergo in quo Dominus nascitur, domus panis antea vocatus est, quia futurum profecto erat ut ille ibi per materiam carnis appareret, qui electorum mentes interna satietate reficeret. Qui non in parentum domo, sed in via nascitur, ut profecto **1461** ostenderet, quia per humanitatem suam quam assumpserat quasi in alieno nascebatur. Alienum videlicet non secundum potestatem dico, sed secundum naturam. Nam de potestate ejus scriptum est: *In propria venit (Joan. 1, 11)*. In natura etenim sua ante tempora natus est, in nostra venit ex tempore. Qui ergo æternus permanens temporalis apparuit, alienum est ubi descendit. Et quia per prophetam dicitur: *Omnis caro senum (Isai. XL, 6)*, factus homo, senum nostrum vertit in frumentum, qui de semetipso ait: *Nisi granum frumentum cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet (Joan. XII, 24)*. Unde et natus in præsepio reclinatur, ut fideles omnes videlicet sancta animalia, carnis suæ frumento reficeret, et ne ab æternæ intelligentiæ pabulo jejuna remanerent. Quid autem est quod vigilantibus pastoribus angelus apparet, eosque Dei claritas circumfulget, nisi quod illi præ cæteris videre sublimia merentur, **1462** qui fidelibus gregibus præesse ^h solliciti sciunt? Dumque ipsi pie super gregem vigilant. divina super eos gratia largius coruscat.*

2. Regem vero natum angelus nuntiat, ejusque voci angelorum chori concinunt, et congaudentes clamant: *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis*. Prius quippe quam Redemptor noster nasceretur per carnem, discordiam cum angelis habuimus, a quorum claritate atque munditia per primæ culpæ meritum, per quotidiana delicta longe distabamus. Quia enim peccando extranei eramus a Deo, extraneos nos a suo consortio deputabant angeli cives Dei. Sed quia nos cognovimus Regem nostrum, recognoverunt nos angeli cives suos. Quia enim cæli Rex terram nostræ carnis assumpsit, infirmitatem nostram illa jam angelica celsitudo non despicit. Ad pacem nostram angeli redeunt, intentionem prioris discordiæ postponunt; et quos prius infirmos abjectosque despexerant, jam socios venerantur. Hinc enim ⁱ quod Loth (*Genes. XIX, 1*) et Josue (*Josue V, 45*) angelos adorant, nec tamen adorare prohibentur; Joannes vero in Apocalypsi ^j sua adorare angelum voluit, sed tamen **1463** idem hunc angelus ne se debeat adorare compeccat, di-

pro altissimis.

^f Excusi, *quia ille apparebat in carne.*

^g Carnut. et pauci, *ne ab interna.*

^h Belvac. et C. Germ., *solliciti sunt.*

ⁱ Turon., Corb. Germ., Belvac., Gemet., etc., *quod Loth vel Josue, ubi vel sumitur pro particula conjunctiva et.*

^j Abest sua, a Turon. et pl.

cens : *Vide ne feceris, conseruus enim tuus sum et fratrum tuorum* (Apoc. xii, 9). Quid est quod ante Redemptoris adventum angeli ab hominibus adorantur, et tacent, postmodum vero adorari refugunt, nisi quod naturam nostram, quam prius despexerant, postquam hanc super se assumptam conspiciunt, substratam sibi videre pertimescunt? Nec jam sub se velut infirmam contemnere ausi sunt, quam super se videlicet in cœli Rege venerantur. Nec habere dedignantur hominem socium, qui super se adorant hominem Deum. Curemus ergo, fratres charissimi, ne qua nos immunditia polluat, qui in æterna^a præscientia et Dei cives, et angelis ejus æquales sumus. Vindicemus moribus dignitatem nostram, nulla nos luxuria inquinat, nulla nos turpis cogitatio accuset, non malitia mentem mordeat, non invidiæ rubigo consumat, non elatio inflat, non ambitio per terrena oblectamenta dilaniet, ^b non ira inflammet. Dii etenim vocati sunt homines. Defende ergo tibi, o homo, contra vitia honorem Dei, quia propter te factus est Deus homo, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA IX.

Habita ad populum in basilica sancti^c Silvestri, in die natalis ejus.

LECTIO S. EVANG. SEC. MATTHE. XXV, 14-30.

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc : *Homo quidam peregre proficiscens, vocavit servos suos, et tradidit illis bona sua. Et uni dedit quinque talenta, alii autem duo, alii vero unum, unicuique secundum propriam virtutem, et profectus est statim. Abiit autem qui quinque talenta acceperat, et operatus est in eis, et lucratus est alia quinque. Similiter et qui duo acceperat, lucratus est alia duo. Qui autem unum acceperat, abiens fodit in terram, et abscondit pecuniam domini sui. Post multum vero temporis venit Dominus servorum illorum, et posuit rationem cum eis. Et accedens qui quinque talenta acceperat, obtulit alia quinque talenta, dicens : Domine, quinque talenta tradidisti mihi, ecce alia quinque superlucratus sum. Ait illi Dominus ejus : Euge serve bone et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam; intra in gaudium domini tui. Accessit autem et qui duo talenta acceperat, et ait : Domine, duo talenta tradidisti mihi, ecce alia duo^d superlucratus sum. Ait illi Dominus ejus : Euge, serve bone et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam; intra in gaudium domini tui. Accedens autem et qui unum talentum acceperat, ait : Domine, scio quia homo durus es, metis ubi non seminasti, et congregas ubi non sparsisti; et timens abii et abscondi talentum tuum in terra, ecce habes quod tuum est. Respondens autem dominus ejus, dixit ei : Serve male et piger, sciebas quia meto ubi non semino,*

^a Duo priores Gemet. ac Bigot., præsentia.

^b Hæc in Belv., Corb. et C. German., minime leguntur.

^c Ita legitur in omnibus Mss. nostris, nullibi autem Felicis; quod pro varia lect. Gussanv. annotavit. In duob. Gemet. vet. legitur *Silvestri papæ*. In alio, episcopi. In kalend. Rom. a Joanne Frontone edito, quod putat ante an. 731 exaratum esse, aliud Evangelium assignatur in festo sancti Silvestri.

et congrego ubi non sparsi; oportuit ergo te^e dare pecuniam meam nummulariis, et ego veniens recepissem utique quod meum est cum usura. Tollite itaque ab eo talentum, et date ei qui habet decem talenta. Omni enim habenti dabitur, et abundabit; ei autem qui non habet, et quod videtur habere auferetur ab eo. Et inutilem servum ejicite in tenebras exteriores; illic erit fletus et stridor dentium.

1. Lectio sancti Evangelii, fratres charissimi, sollicite considerare nos admonet, ne nos, qui plus cæteris in hoc mundo accepisse aliquid cernimur ab auctore mundi, gravius inde judicemur. Cum enim augentur dona, rationes etiam crescunt donorum. Tanto ergo esse humilior atque ad serviendum **1464** promptior quisque debet ex munere, quanto se obligatorem esse conspicit in reddenda ratione. Ecce homo qui peregre proficiscitur, servos suos vocat, eisque ad negotium talenta partitur. Post multum vero temporis positurus rationem revertitur, bene operantes pro apportato lucro remunerat, servum vero a bono opere torpentem damnat. Quis itaque iste homo est qui peregre proficiscitur, nisi Redemptor noster, qui in ea carne quam assumpserat abiit in cælum? Carnis enim locus proprius terra est, quæ^f quasi ad peregrina ducitur, dum per Redemptorem nostrum in cælo collocatur. Sed homo iste peregre proficiscens servis suis bona sua tradidit, quia fidelibus suis spiritalia dona concessit. Et uni quidem quinque talenta, alii duo, alii vero commisit unum. Quinque etenim sunt corporis sensus, videlicet visus, auditus, gustus, odoratus et tactus. Quinque ergo talentis donum quinque sensuum, id est exteriorum scientia, exprimitur. Duobus vero intellectus et operatio designatur. Unius autem talenti nomine intellectus tantummodo designatur. Sed is qui quinque talenta acceperat alia quinque lucratus est, quia sunt nonnulli qui, etsi interna ac mystica penetrare nesciunt, pro intentione tamen supernæ patriæ docent recta quos possunt de ipsis exterioribus quo^g acceperunt; dumque se a carnis petulantia et a terrenarum rerum ambitu, atque a visibilibus voluptate, custodiunt, ab his etiam alios admonendo compescunt. Et sunt nonnulli qui, quasi duobus talentis ditati, intellectum atque operationem percipiunt, subtilia de internis intelligunt, mira in exterioribus operantur; cumque et intelligendo et operando alii prædicant, quasi duplicatum de negotio lucrum reportant. Bene autem alia quinque vel alia duo in lucrum venisse referuntur, quia dum^h utrique sexui prædicatio impenditur, quasi accepta talenta geminantur. Sed is qui unum talentum acceperat, abiens, fodit in terram, et abscondit pecuniam domini sui.

^d In Corb. Germ. et Norm., simpliciter, *lucratus sum*.

^e C. Germ., Belv. et Bigot. *committere*.

^f Belvac., *quasi peregrina*.

^g In recent. Ed. additur *duplum talentum portant*, quod abest a veteribus tum vulg. tum manu exaratis.

^h 4. Carnot.; *utrique sensui*.

Talentum in terra abscondere est acceptum ingenium in terrenis actibus implicare, lucrum spiritale non querere, cor a terrenis cogitationibus nunquam levare. Sunt namque nonnulli qui donum intelligentiæ perceperunt, sed tamen sola quæ carnis sunt sapiunt. De quibus per prophetam dicitur : *Sapientes sunt ut faciant mala, bene autem facere nescierunt* (Jerem. iv, 22). Sed Dominus, qui talenta contulit, rationem positurus reddit, quia is qui nunc pie spiritualia dona tribuit districte in iudicio merita exquirat, quid quisque accepit considerat, et quod lucrum de acceptis reportet pensat.

2. Servus qui geminata talenta retulit a domino laudatur, atque ad æternam remunerationem perducitur, cum ei voce dominica dicitur : *Euge serve bone et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam, intra in gaudium domini tui*. Pauca quippe bona sunt omnia præsentis vitæ, quamlibet multa esse videantur, ^b comparatione retributionis æternæ. Sed tunc fidelis servus super multa constituitur quando, devicta omni corruptionis molestia, de æternis gaudiis in illa celesti sede gloriatur. Tunc ad domini sui gaudium perfecte **1465** intro-mittitur, quando in æterna illa patria assumptus, atque angelorum cœtibus admistus, sic interius gaudet de munere, ut non sit jam quod exterius doleat de corruptione.

3. Servus autem qui operari de talento noluit, ad dominum cum verbis excusationis redit, dicens : *Domine, scio quia homo durus es, metis ubi non seminasti, et congregas ubi non sparsisti; et timens abii et abscondi talentum tuum in terra, ecce habes quod tuum est*. Notandum quod inutilis servus durum dominum vocat, cui tamen ad lucrum deservire dissimulat, et timuisse se dicit in lucrum talentum expendere, qui hoc solum timere debuerat, ne hoc sine lucro ad dominum reportaret. Sunt enim plerique intra sanctam Ecclesiam, quorum iste servus imaginem tenet, qui melioris vitæ vias aggredi metuunt, et tamen jacere in sui torporis ignavia non pertimescunt; cumque se peccatores considerant, sanctitatis vias arripere trepidant, et remanere in suis iniquitatibus non formidant. Quorum bene Petrus adhuc in infirmitate positus speciem tenet cum, viso miraculo piscium, dixit : *Ezi a me, Domine, quia homo peccator sum* (Luc. v, 8). Imo si te peccatorem consideras, ^c oportet ut a te Dominum non repellas. Sed qui idcirco melioris habitus vias, et rectoris vitæ apprehendere arcem nolunt, quia infirmos se esse conspiciunt, quasi et peccatores se fatentur, et Dominum repellunt, eumque ^d quem in se sanctificare debuerant, fugiunt, et velut in perturbatione consilium non habent, dum motiuntur, et vitam timent. Unde et huic servo protinus respondetur : *Serve male et piger, solus es quia malo ubi*

^a In Ed., *introducitur*.

^b Hæc absunt a Belv., Corb., duob. prior. Gemet., duob. Carnut. et Longip. Exstant in C. Germ., aliamant, sed antiquis.

^c Additur in duob. Carnut. in veritate.

^d Ita C. Germ., Belv. et posteriores Mss. In Excusis,

non semino, et congrego ubi non sparsi; oportuit ergo te dare pecuniam meam nummulariis, et ego veniens recepissem utique quod meum est cum usura. Ex verbis suis servus constringitur cum dominus dicit : *Malo ubi non semino, et congrego ubi non sparsi*. Ac si aperte dicat : Si juxta tuam sententiam et illud exquiro quod non dedi, quanto magis a te exquiro quod ad erogandum ^f dedi; oportuerat ergo te dare pecuniam meam nummulariis; et ego veniens recepissem utique quod meum est cum usura. Pecuniam vero dare nummulariis est eis scientiam prædicationis impendere qui hanc valeant exercere.

4. Sed sicut nostrum periculum aspicitis si dominicam pecuniam teneamus, ita vestrum, fratres charissimi, sollicitè pensate, quia a vobis cum usura exigitur quod auditis. In usura quippe pecunia etiam non data recipitur. Cum enim hoc redditur quod acceptum fuerat, illud etiam superimpenditur quod acceptum non est. Pensate ergo, fratres charissimi, quia de accepta hac verbi pecunia usuras solvetis, et curate ut ex eo quod auditis etiam alia studeatis intelligere quæ non auditis, quatenus alia ex aliis colligentes, etiam illa discatis ex vobismetipsis agere quæ necdum ex prædicatoris ore didicistis. Pigrum vero servum qua sententia feriat audiamus : *Tollite ab eo talentum, et date ei qui habet decem talenta*.

5. Opportunum valde videbatur ut cum malo servo unum talentum tollitur, et potius qui duo quam qui quinque talenta acceperat daretur. Illi enim **1466** ^e dari debuit qui minus quam qui plus habuit. Sed, sicut superius diximus, per quinque talenta, quinque videlicet sensus, id est exteriorum scientia designatur, per duo autem intellectus et operatio exprimitur. Plus ergo habuit qui duo quam qui quinque talenta perceperat, quia qui per quinque talenta exteriorum administrationem meruit, ab intellectu interiorum adhuc vacuus fuit. Unum ergo talentum, quod intellectum significare diximus, illi dari debuit qui bene exteriora quæ acceperat ministravit. Quod quotidie in sancta Ecclesia cernimus, quia plerique dum bene ministrant exteriora quæ accipiunt, per adjunctam gratiam ad intellectum quoque mysticum perducuntur, ut etiam de interna intelligentia polleant qui exteriora fideliter administrant.

6. Generalis etiam mox sententia subditur, qua dicitur : *Omni enim habenti dabitur, et abundabit; ei autem qui non habet, et quod videtur habere auferetur ab eo*. Habenti namque dabitur, et abundabit, quia quisquis charitatem habet etiam dona alia percipit. Quisquis charitatem non habet etiam dona quæ percipisse videbatur amittit. Unde necesse est, fratres mei, ut per omne quod agitis erga charitatis custodiam vigiletis. Charitas autem vera est amicum diligere in Deo, et inimicum diligere propter Deum.

eumque in quo sanctificari debeant.

^e C. Germ. et 3 Gemet., *non spargo*.

^f Sic ex Mss. et antiq. Ed. replevimus lacunam duorum linearum.

^g Ed. *supplerent magis, quod absunt a Mss.*

Quam quisque non habet omne bonum amittit quod A habet, talento quod acceperat privatur, et juxta Dominicam sententiam in exteriores tenebras mittitur. Per peccatum quippe in exteriores tenebras cadit, qui per culpam suam sponte in interiores tenebras cecidit; et illic conatus patitur tenebras ultionis, qui hic libenter sustinuit a tenebras voluptatis.

7. Sciendum vero est quod nullus piger ab hac talenti acceptione securus est. Nullus namque est qui voraciter dicat: Talentum minime accepi, non est unde rationes ponere cogar. Talentum enim nomine cuiuslibet pauperi etiam hoc ipsum reputabitur, quod vel minimum accepit. Alius namque **1467** accepit intelligentiam, prædicationis ministerium debet ex talento. Alius terrenam substantiam accepit, B erogationem talenti debet ex rebus. Alius nec interiorum intelligentiam, nec rerum affluentiam accepit, sed tamen didicit artem qua paseitur, ipsa ars ei in talenti acceptione reputatur. Alius nihil horum assecutus est, sed tamen fortasse familiaritatis locum apud divitem meruit, talentum profecto familiaritatis accepit. Si ergo nihil ei pro indigentibus loquitur, pro talenti retentione damnatur. Habens ergo intellectum curet omnino ne taceat, habens rerum affluentiam vigilet ne a misericordie largitate torpescat, habens artem qua regitur magnopere studeat ut usum atque utilitatem illius cum proximo partiat, habens loquendi locum apud divitem damnationem pro retento talento timeat, si, cum valet, non apud eum pro pauperibus intercedit. Tantum quippe ab unoquoque C nostram venturus iudex exiget quantum dedit. Ut ergo de talenti sui rationibus, redeunte Domino, quisque securus sit, cum tremore penset quotidie quid accepit. Ecce namque jam juxta est ut ille qui peregre profectus est redeat. Quasi quippe peregre abiit qui de hac terra in qua natus est longe discessit; sed profecto revertitur, ut de talenti rationes ponat, quia si a bona actione torpescimus, b de ipsis donis quæ contulit nos districtius judicat. Consideremus ergo quæ accepimus, atque in eorum erogatione vigilemus. Nulla nos a spiritali opere terrena cura impediatur, ne si in terra talentum absconditur, talenti dominus ad iracundiam provocetur. Piger etenim servus, cum jam culpas iudex examinat, talentum de terra levat, quia sunt plerique qui tunc se e a ter- D renis desideriis vel operibus subtrahunt, quando jam per animadversionem iudicis ad æternum supplicium trabuntur. Ante ergo de talenti nostri ponenda ratione vigilemus, ut cum jam iudex ad feriendum imminet, lucrum nos quod fecimus excuset. Quod præstet nobis Deus, qui vivit, etc.

^a Corb. et Belv., tenebras voluntatis.

^b Val. Cl., de ipsis bonis.

^c Corb., a terrenis obligationibus. Turon., a terrenis desideriis vel cogitationibus, vel operibus.

^d Est nona in Cod. reg. Suec.

^e Belv., Theophania.

^f Propter formam exteriorum hominis quam assumere solent angeli, quos aliunde incorporeos asse-

HOMILIA X^d.

Habita ad populum in basilica sancti Petri apostoli, in die * Epiphaniæ.

LECTIO S. EVANG. SEC. MATTH. II, 1-12.

Cum natus esset Jesus in Bethlehem Judæ, in diebus Herodis regis, ecce magi ab Oriente venerunt Jerosolymam, dicentes: Ubi est qui natus est Rex Judæorum? Vidimus enim stellam ejus in Oriente, et venimus adorare eum. Audiens autem Herodes rex turbatus est, et omnis Jerosolyma cum illo. Et congregans omnes principes sacerdotum, et scribas populi, sciiscitabatur ab eis ubi Christus nasceretur. At illi dixerunt ei: In Bethlehem Judæ. Sic enim scriptum est per prophetam: Et tu Bethlehem, terra Juda, nequaquam minima es in principibus Juda, ex te enim exiet dux qui regat populum meum Israel. Tunc Herodes, clam vocatis magis, diligenter didicit ab eis tempus stellæ, quæ apparuit eis. Et mittens illos in Bethlehem, dixit: Ita et interrogatis diligenter de puero, et cum inveneritis, renuntiate mihi, ut et ego veniens, adorem eum. Qui, cum audissent regem, abierunt. Et ecce stella quam viderant in Oriente antecedebat eos, usque dum veniens staret supra ubi erat puer. Videntes autem stellam, gavisissimi sunt gaudio magna valde. Et, intrantes domum, invenerunt puerum cum Maria matre ejus; et, procidentes, adoraverunt eum. Et, apertis thesauris suis, obtulerunt ei munera, aurum, thus et myrrham. Et, responso accepto in somnis ne redirent ad Herodem, per aliam viam reversi sunt in regionem suam.

1468 1. Sicut in lectione evangelica, fratres charissimi, audistis, cœli Rege nato, rex terræ turbatus est, quia nimirum terrena altitudo confunditur cum celsitudo cœlestis aperitur. Sed quærendum nobis est quidnam sit quod, Redemptore nato, pastoribus in Judæa angelus apparuit, atque ad adorandum hunc ab Oriente magos non angelus, sed stella perduxit? Quia videlicet Judæis, tanquam ratione utentibus, f rationale animal, id est angelus, prædicare debuit; gentiles vero, quia uti ratione nesciebant, ad cognoscendum Dominum non per vocem, sed per signa perducuntur. g Unde etiam per Paulum dicitur: Prophetiæ fidelibus datæ sunt, non infidelibus; signa autem infidelibus, non fidelibus (I Cor. xiv, 22); quia et illis prophetiæ tanquam fidelibus, non infidelibus; et istis signa tanquam infidelibus, non fidelibus data sunt. Et notandum quod Redemptorem nostrum, cum jam perfectæ esset ætatis, eisdem gentilibus apostoli prædicant, eumque parvulum, et necdum per humani corporis officium loquentem, stella gentibus denuntiat, quia nimirum rationis ordo poscebat ut et loquentem jam Dominum loquentes nobis prædicatores imutesce-

rit sanctus Gregorius. Vide I. IV Dial., c. 29, ubi sic discipulum interrogat: Dic, quævis te, apostolus spiritus... corporeos, an incorporeos suscipiatis. Respondit Petrus: Quis sanum sapiens esse spiritus corporeos dixerit?

^g Hæc, usque ad signa autem infidelibus, non fidelibus, absunt a Mas. Belv., C. Germ. duob. Carn., Big. et uno Gemet.

rent, et necdum loquentem elementa muta prædicarent.

2. Sed in omnibus signis quæ vel nascente Domino vel moriente monstrata sunt, considerandum nobis est quanta fuerit in quorundam Judæorum corde duritia, quæ hunc nec per prophetiæ donum, nec per miracula agnovit. Omnia quippe elementa auctorem suum venisse testata sunt. Ut enim de eis quiddam usu humano loquar, Deum hunc cœli esse cognoverunt, quia protinus stellam miserunt. Mare cognovit, quia sub plantis ejus se calcabile præbuit. Terra cognovit, quia eo moriente contremuit. Sol cognovit, quia lucis suæ radios abscondit. Saxa et parietes cognoverunt, quia tempore mortis ejus scissa sunt. Infernus agnovit, quia hos quos tenebat mortuos reddidit. Et tamen hunc, ^a quem Dominum **B** omnia insensibilia elementa senserunt, adhuc infidelium Judæorum corda Deum esse minime cognoscunt, et, duriora saxis, scindi ^b ad pœnitendum nolunt, eumque confiteri abnegant, quem elementa, ut diximus, aut signis aut scissionibus Deum clamabant. Qui etiam ad damnationis suæ cumulum, eum quem natum despiciunt, nascenturum longe ante præciverunt. Et non solum quia nasceretur, noverant, sed etiam ubi nasceretur. Nam ab Herode requisiti, locum nativitatis ejus exprimunt, quem Scripturæ auctoritate didicerunt. Et testimonium proferunt, quod Bethlehem honorari nativitate novi ducis ostenditur, ut ipsa ^c eorum scientia et illis fieret ad testimonium damnationis, et nobis ad adjutorium credulitatis. **1469** Quos profecto bene Isaac, cum Jacob filium suum benediceret, designavit (*Genes. xvii, 28, seq.*); qui et caligans oculis et prophetans, in præsentem filium non vidit, cui tam multa in posterum prævidit, quia nimirum Judæus populus prophetiæ spiritu plenus et cæcus eum de quo multa in futurum prædixit in præsentem positum non agnovit.

3. Sed nativitate Regis nostri cognita, Herodes ad callida argumenta convertitur, ne terreno regno privaretur. Renuntiare sibi ubi puer inveniretur postulat, adorare eum velle se simulat, ^d ut (quasi hunc invenire possit) extinguat. Sed quanta est humana malitia contra consilium divinitatis? Scriptum quippe est: *Non est sapientia, non est prudentia, non est consilium contra Dominum (Prov. xxi, 30)*. Nam ea quæ apparuit stella magos perducit; natum Regem **D** reperiunt, munera deferunt, et ne redire ad Herodem debeant in somnis admonentur; sicque fit ut Jesum, quem quærit Herodes, invenire non possit. ^e Cujus persona qui alii quam hypocritæ designantur, qui dum fide quærant, invenire Dominum nunquam merentur?

4. Sed inter hæc sciendum quod Præcillianistæ

^a Corb. Germ., tres Gemet., Val. Cl., quem Deum.

^b Bigot. et duo prior. Gemet., ad pœnitentiam.

^c Belv. et C. Germ., eorum gemina scientia.

^d Sic legere cogimur magno Mss. consensu. Editi habent ut hunc si invenire possit extinguat.

^e Corb. et Corb. Germ., cujus personam ii in aliquam rem agunt qui hypocritæ designantur.

A hæretici nasci unumquemque hominem sub constitutionibus stellarum putant; et hoc in adjutorium sui erroris assumunt, quod nova stella exiit cum Dominus in carne apparuit, cujus fuisse fatum eandem quæ apparuit stellam putant. Sed si Evangelii verba pensamus, quibus de eadem stella dicitur: *Neque dum veniens staret supra ubi erat puer*, dum non puer ad stellam, sed stella ad puerum cucurrit, si dici liceat, non stella fatum pueri, sed fatum stellæ is qui apparuit puer fuit. Sed a fidelium cordibus absit ut aliquid esse fatum dicant. Vitam quippe hominum solus hanc conditor qui creavit administrat. Neque enim propter stellas homo, sed stellæ propter hominem factæ sunt. Et si stella fatum hominis dicitur, ipsi suis ministeriis subesse homo perhibetur. **B** Certe cum Jacob, de utero egrediens, prioris fratris plantam teneret manu (*Genes. xv, 25*), prior perfecte nequaquam egredi potuit, nisi et subsequens inchoasset; et tamen cum uno tempore, eodemque momento utriusque mater fuderit, non una utriusque vitæ ^f qualitas fuit.

5. Sed ad hoc solent mathematici respondere, quia virtus constellationis ^g in ictu puncti est. Quibus e diverso nos dicimus quia magna est mora nativitatis. Si igitur in ictu puncti constellatio permittatur, necesse jam erit ut tot dicant fata, quot sunt membra nascentium. Fateri etiam mathematici solent quod quisquis ^h in signo Aquarii nascitur, in hac vita piscatoris ⁱ ministerium sortiatur. Piscatores vero, ut fertur, Getulia non habet. Quis ergo dicat quia nemo illic in stella Aquarii nascitur, **1470** ubi piscator omnimodo non habetur? Rursum quos nasci sub signo Libræ asserunt, trapezitas futuros dicunt; et trapezitas multarum Gentium provinciæ ignorant. Fateantur ergo necesse est, aut hoc in eis signum deesse, aut effectum fatalem nullo modo habere. In Persarum quoque, Francorumque terra Reges ex genere prodeunt; quibus profecto nascentibus quis æstimet quanti eisdem momenti horarum ac temporum ex servili conditione nascuntur? et tamen regum filii uno eodemque sidere cum servis nati, ad regnum proficiunt, cum servi qui secum fuerant ^j geniti, in servitute moriantur. Hæc de stella breviter diximus, ne Mathematicorum stultitiam indiscussam præterire videamur.

6. Magi vero aurum, thus et myrrham detulerunt. Aurum quippe regi congruit, thus vero in Dei sacrificium ponebatur, myrrha autem mortuorum corpora condiuntur. Eum ergo magi quem adorant etiam mysticis muneribus prædicant, auro regem, thus Deum, myrrha mortalem. Sunt vero nonnulli hæretici qui hunc Deum credunt, sed ubique regnare

^f Longip. et Val. Cl., vitæ æqualitas.

^g Omnes Mss. nostri, excepto Belv., habent, in ictu pungentis, et tamen postea, in ictu puncti

^h Absit in a Belv., C. Germ., Gemet., etc.

ⁱ Belv. et C. Germ., ministerio.

^j Duo prior Gemet. et Big., nati.

nequaquam credunt. Hi profecto ei thus offerunt, sed offerre etiam aurum nolunt. Et sunt nonnulli qui hunc regem existimant, sed Deum negant. Hi videlicet ei aurum offerunt, sed offerre thus nolunt. Et sunt nonnulli qui hunc et Deum et regem fatentur, sed assumpsisse carnem mortalem negant. Hi nimirum ei aurum et thus offerunt, sed offerre myrrham assumptæ mortalitatis nolunt. Nos itaque nato Domino offeramus aurum, ut hunc ubique regnare fateamur; offeramus thus, ut credamus quod is qui in tempore apparuit Deus ante tempora existit; offeramus myrrham, ut eum quem credimus in sua divinitate impassibilem credamus etiam in nostra fuisse carne mortalem. Quamvis in auro, thure et myrrha intelligi et aliud potest. Auro namque sapientia designatur, Salomone attestante, qui ait: *Thesaurus desiderabilis requiescit in ore sapientis* (Prov. xxi, 20, sec. LXX). Thure autem quod Deo incenditur virtus orationis exprimitur, Psalmista testante, qui dicit: *Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo* (Psal. cxl, 2). Per myrrham vero carnis nostræ mortificatio figuratur; unde sancta Ecclesia de suis operariis usque ad mortem pro Deo certantibus dicit: *Manus meæ distillaverunt myrrham* (Cant. v, 5). Nato ergo Regi aurum offerimus, si in conspectu illius ^a claritate supernæ sapientiæ resplendemus. Thus offerimus, ^b si cogitationes carnis per sancta orationum studia in ara cordis incendimus, ut suave aliquid Deo per cœleste desiderium redolere valeamus. Myrrham offerimus, si carnis vitia per abstinentiam mortificamus. Per myrrham ^c namque, ut diximus, agitur **1471** ne mortua caro putrefiat. Mortuam vero carnem putrescere, est hoc mortale corpus fluxui luxuriæ deservire, sicut de quibusdam per prophetam dicitur: *Computruerunt jumenta in stercore suo* (Joel. i, 17). Jumenta quippe in stercore suo putrescere est carnales homines in fetore luxuriæ vitam finire. Myrrham ergo Deo offerimus, quando hoc mortale corpus a luxuriæ putredine per condimentum continentia custodimus.

7. Magnum vero nobis aliquid magi innunt, quod in regionem suam per aliam viam revertuntur. In eo namque quod admoniti faciunt, nobis profecto insinuant quid faciamus. Regio quippe nostra paradus est, ad quam, Jesu cognito, redire per viam qua venimus prohibemur. A regione etenim nostra superbiendo, inobediendo, visibilia sequendo, cibum vitium ^e gustando, discessimus; sed ad eam necesse est, ut stendo, obediendo, visibilia contemnendo, atque appetitum carnis refrenando, redeamus. Per aliam ergo viam ad regionem nostram regredimur, quoniam qui a paradisi gaudiis per delectamenta discessimus, ad hæc per lamenta revocamur. Unde necesse est, fratres charissimi, ut semper pavidi sem-

^a Turon., claritatis supernæ patriæ luce resplendemus.
^c Germ., claritatis supernæ sapientiæ lumine respl.
^b Secundus Carn., si concupiscentias carnis.
^e Duo prior. Gemet., comedendo.
^d Corb., secundus Carn., Gemet., Bigot., donata sunt. C. Germ. et primus Carn., delata sunt.

A perque suspecti ponamus ante oculos cordis hinc culpas operis, illinc iudicium extremæ districtiois. Pensemus quam districtus iudex veniat, qui iudicium minatur et laet; terrores peccatoribus intentat, et tamen adhuc sustinet; et idcirco venire citius differt, ut minus inveniat quos condemnet. Puniamus stibus culpas, et cum Psalmistæ voce præveniamus faciem ejus in confessione (Psal. xciv, 2). Voluptatum nos ergo fallacia nulla decipiat, nulla vana lætitia seducat. In proximo namque est iudex qui dixit: *Væ vobis qui ridetis nunc, quia iugebitis et febitis* (Luc. vi, 25). Hinc etenim Salomon ait: *Risus doli miscabitur, et extrema gaudii luctus occupat* (Prov. xiv, 13). Hinc iterum dicit: *Risum deputavi errorem, et gaudio dixi: Quid frustra deciperis?* (Eccl. ii, 2.) Hinc rursus ait: *Cor sapientium ubi tristitia est, et cor stultorum ubi lætitia* (Ibid., 75). Pertimescamus ergo præcepta Dei, si celebramus veraciter solemnitatem Dei. Gratium namque Deo sacrificium est afflictio contra peccatum, Psalmista testante, qui ait: *Sacrificium Deo spiritus contribulatus* (Psal. l, 19). Peccata nostra præterita in baptismatis perceptione ^d laxata sunt, et tamen post baptismata multa commisimus, sed lavari iterum baptismatis aqua non possumus. Quia ergo et post baptismata inquinavimus vitam, baptizemus lacrymis conscientiam, quatenus regionem nostram per viam aliam repetentes, qui ex ea bonis delectati discessimus, ad eam malis amaricati redeamus, præstante Domino nostro, etc.

HOMILIA XI °.

Habita ad populum in basilica sanctæ Agnetis, in die natalis ejus.

LECTIO S. EVANGELII SEC. MATTH. XIII, 44—52.

In illo tempore, dixit ^f Jesus discipulis suis parabolam hanc: *Simile est regnum cœlorum thesauro abscondito in agro; quem qui invenit homo, abscondit, et præ gaudio illius vadit, et vendit universa quæ habet, et emit agrum illum. Iterum simile est regnum cœlorum homini negotiatori, quærenti bonas margaritas; inventa autem una pretiosa margarita, abiit et vendidit omnia quæ habuit, et emit eam. Iterum simile est regnum cœlorum sagenæ missæ in mare, et ex omni genere piscium congreganti. Quam, cum impleta esset, educentes, et secus littus sedentes, elegerunt bonos in vasa, malos autem foras miserunt. Sic erit in consummatione sæculi. Exhibunt angeli, et separabunt malos de medio justorum, et mittent eos in caminum ignis. Ibi erit fletus et stridor dentium. Intellexistis hæc omnia? ^g Dicunt ei: *Utique, Domine. Ait illis: Ideo omnis scribe doctus in regno cœlorum similis est homini patrifamilias proferenti de thesauro suo nova et vetera.**

1472 1. Cœlorum regnum, fratres charissimi, idcirco terrenis rebus simile dicitur, ut ex his quæ

^f In Corb. est trigesima tertia. In Cod. reg. Suec. trigesima septima. In omnibus legitur habita in festo sanctæ Agnetis, seu Agnæ.

^g Bigot., Dominus Jesus. In Belvac. omittitur parabolam hanc.

^e Belvac. et C. Germ., dicunt ei: *Etiam.*

animus non sit surgas ad incognita, quatenus exemplis visibilibus se ad invisibilia rapiat, et per ea quae usa dicitur, quasi confractiones, increscat, ut per hoc quod se habuit diligere, discat et incognita amare. Ecce enim eorum regnum thesauro abscondito in agro comparatur, quem qui invenit homo, abscondit, et pro gaudio illius vadit et vendit universa quae habet, et emit agrum illum. Quae in re hoc quoque notandum est, quod inventus thesaurus absconditur, ut servetur, quia studium caelestis desiderii a malignis spiritibus custodire non sufficit, qui hoc ab humanis laudibus non abscondit. In praesenti etenim vita quasi in via sumus, ^b qua ad patriam pergimus. Maligni autem spiritus iter nostrum quasi quidam latronculi obsident. Depraedati ergo desiderat, qui thesaurum publice portat in via. Hoc autem dicitur, non ut proximi opera nostra bona non videant, cum scriptum sit: *Videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum qui in caelis est (Matth. v, 16)*, sed ut per hoc quod agimus laudes exterius non quaeramus. Sic autem sit opus in publico quatenus intentio maneat in occulto, ut et de bono opere proximis praebemus exemplum, et tamen per intentionem, qui Deo soli placere quaerimus, semper optimus secretum. Thesaurus autem caelestis est desiderium, ager vero in quo thesaurus absconditur disciplina studii caelestis. Quam profecto agrum venditis omnibus comparat, qui, voluptatibus carnis renuntians, cuncta sua terrena desideria per disciplinam caelestis custodiam calcat, ut nihil iam quod caro blanditur libeat, nihil quod carnalem vitam trucidat spiritus perhorrescat.

2. Rursum caelestis regnum negotiatori homini simile dicitur, qui bonas margaritas quaerit, sed **1473** unam pretiosam invenit, quam videlicet inventionem, omnia vendens emit, quia qui caelestis vitae dulcedinem, in quantum possibilitas admittit, perfecte cognoverit, ea quae in terris amaverat libenter emicta derelinquit; in comparatione ejus vilescunt omnia, deserit habita, congregata dispergit, indurascit in caelestibus animus, nisi in terrenis habeat, deforme conspicitur quicquid de terrenae felicitate placebat specie, quia sola pretiosae margaritae claritas fulget in mente. De cuius dilectione recto per Salomonem dicitur: *Fortis est ut mors dilectio (Cant. viii, 6)*, quia videlicet sicut mors corpus interimit, sic ab amore rerum corporalium aeternae vitae claritas occidit. Nam quem perfecte absorberit, ad terrena foris ^d desideria velut insensibilem reddit.

3. Nec enim sancta haec, cujus hodie natalitia celebramus, morti pro Deo potuisset in corpore, si prius a terrenis desideriis mortua non fuisset in mente. Erectus namque in virtutis culmine animus tormenta

A desepit, praemia calcavit. Ante armatos reges et praesides ^e ducta stetit, feriente robustior, judicante sublimior. Quid inter haec nos barbati et debiles dicimus, qui ire ad regna caelestia puellas per ferrum videmus, quos ira superat, superbia inflat, ambitio perturbat, luxuria inquinat? Qui si adipisci regna caelorum per bella persecutionum non possumus, hoc ^f ipsum nobis turpe sit, quod Deum nolumus saltem per pacem sequi. Ecce nulli nostrum hoc tempore dicit Deus: Pro me morere, sed: Illicita tantummodo in te desideria occide. Qui ergo in pace subigere carnis desideria nolumus, quando in bello pro Domino ipsam carnem daremus?

4. Rursus simile est regnum caelorum sagena in mare in saepe dicitur, ex omni genere piscium congreganti, quae impleta ad litus educitur, et in vasis boni pisces eliguntur, mali autem projiciuntur foras. Sancta Ecclesia sagena comparatur, ^g quia et piscatoribus **1474** est commissa, et per eam quisque ad aeternum regnum ^h praesentis saeculi fluctibus trahitur, ne in aeternae mortis profunda mergatur. Quae ex omni genere piscium congregat, quia ad peccatorum veniam sapientes et fatuos, liberos et servos, divites et pauperes, fortes et infirmos vocat. Unde per Psalmistam Deo dicitur: *Ad te omnis caro veniet (Psalm. Lxiv, 3)*: Quae sagena, scilicet, tunc universaliter repletur, cum in fine suo humani generis summa concluditur. Quam edeunt, et secus litus sedent, quia sicut mare saeculum, ita saeculi finem significat litus maris. In quo scilicet fine boni pisces in vasis eliguntur, mali autem projiciuntur foras, quia et electus quisque in terna aeterna recipitur, et interni regni luce perdit, ad exteriores tenebras repti pertrahuntur. Nunc enim bonos malosque communiter quasi permixtos pisces fidei sagena nos continet, sed litus indicat sagena, id est sancta Ecclesia, quid traheret. Et quidem pisces qui capti fuerint mutari non possunt; nos autem mali capimur, sed in bonitate permutamur. Cogitemus igitur in captione, ne dividamur in litore. Ecce quam grata est vobis hodierna solemnitas, ita ut se non modicum addicat, si cui ex hoc conventu vestro deesse contingat. Quid ergo in die illa acturus est, qui a conspectu judicis rapitur, ab electorum societate separatur, qui tenebrescit a lumine, cruciatur aeterna combustione? Unde et hanc eandem comparationem Dominus sub brevitate aperit cum subjungit: *Sic erit in consummatione saeculi. Exhibent angeli, et separabunt malos de medio iustorum, et mittent eos in furnum ignis. Ibi erit fletus et stridor dentium.* Hoc jam, fratres charissimi, timendum est potius quam exponendum. Aperta etenim voce tormenta peccantium dicta sunt, ne quis ad ignorantiam

^a Rejecimus quae non novit auctorem Editi, abest enim a Turon. et potioribus; est in C. Germ., sed non a prima manu.

^b Corb. Germ., Lohgip., Vat. Cl., quia ad patriam.

^c Omittitur haec vox in C. Germ., Turon., Belg., et duobus prioribus. Omnes.

^d In secundo Carnot., desideria nequaquam sancti velut.

^e Excusi, invicta, reluctantibus Mas.

^f C. Germ., hoc ipsum nobis timor sit.

^g Belg., quae a piscatoribus est emissae.

suae excusationem recurreret, si quid de aeterno supplicio obscure diceretur. Unde et subditur: *Intellexistis haec omnia? Dicunt ei: Utique, Domine.*

4. Atque in conclusione subjungitur: *Ideo omnis scriba doctus in regno caelorum similis est homini patrifamilias proferenti de thesauro suo nova et vetera.* Si per novum et vetus quod dicitur, utrumque Testamentum accipimus, Abraham doctum fuisse denegamus, qui Novi et Veteris Testamenti etsi facta novit, minime verba nuntiavit. Moysen quoque docto patrifamilias comparare non possumus, 1475 qui etsi Testamentum Vetus edocuit, Novi tamen dicta non protulit. Dum ergo ab hoc intellectu excludimur, ad alium vocamur. Sed in eo quod Veritas dicit: *Omnis scriba doctus in regno caelorum, similis est patrifamilias*, intelligi valet, quia non de his qui fuerant, sed de his qui esse in Ecclesia poterant loquebatur. Qui tunc nova et vetera proferunt cum utriusque Testamenti praedicamenta vocibus et moribus loquuntur. Quod tamen intelligi et aliter potest. Vetustam quippe humani generis fuit ad inferni claustra descendere, pro peccatis suis supplicia aeterna tolerare. Cui per Mediatoris adventum novum aliquid accessit, ut si hic recte studeat vivere, caelorum regna valeat penetrare: et homo in terra editus, a corruptibili vita moriatur, in caelo collocandus. Et vetus itaque est, ut pro culpa humanum genus in aeterna poena intereat; et novum, ut conversus in regno vivat. Quod ergo in conclusione locutionis suae Dominus subdidit, hoc est utique quod praemisit. Prius enim de regni similitudine thesaurum inventum, ac bonam margaritam protulit, postmodum vero inferni poenas de malorum combustione narravit, atque in conclusione subjungit: *Ideo omnis scriba doctus in regno caelorum, similis est patrifamilias proferenti de thesauro suo nova et vetera.* Ac si aperte diceretur: Ille in sancta Ecclesia doctus praedicator est, qui et nova seit proferre de suavitate regni, et vetusta dicere de terrore supplicii, ut vel poenas terreat, quos praemia non iuvant. Audiat de regno quod amet, audiat de supplicio unusquisque quod timeat ut torpentem animum et terrae vehementer inhaerentem, si amor ad regnum non trahit, vel timor minuet. Ecce enim de gehennae expressione dicitur: *Ibi erit fletus et stridor dentium.* Sed quia praesentia gaudia sequuntur perpetua lamenta, hic, fratres charissimi, vanam letitiam fugite, si illic flere formidatis. Nemo etenim potest et hic gaudere cum saeculo, et illic regnare cum Domino. Temporalis itaque laetitiae fluxa restringite, carnis voluptates edomate. Quidquid animo ex praesenti saeculo aridet, ex consideratione aeterni ignis amarescat. Quidquid in morte pueriliter hilarescit, hoc disciplinae juvenilis censura coerceat, ut dum sponte tempora-

^a Primus Carnot., *iudicio.*

^b Illic, usque ad *sed in eo*, desiderantur in Corb. Germ., atque Corb., duobus Gemet. prior. et Bigot.

^c Duo prioribus Gemet., *homini patrifamilias.*

^d In Corb. est trigesima quarta; in Cod. reg. Sese, est trigesima sexta.

lia fugitis, aeterna gaudia sine labore capiat, praesente Domino nostro Jesu Christo, etc.

^d HOMILIA XII.

Habita ad populum in basilica sanctae Agnetis, in die natalis ejus.

LECTIO 8. EVANG. SEC. MATTHE. XXV, 1-13.

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis *parabolam hanc: Simile est regnum caelorum decem virginibus quae, accipientes lampades suas, exierunt obviam sponso et sponsae. Quinque autem ex eis erant fatuae, et quinque prudentes. Sed quinque fatuae, acceptis lampadibus, non sumpserunt oleum secum; prudentes autem acceperunt oleum in vasis suis cum lampadibus. Moram autem faciente sponso, dormitaverunt omnes, et dormierunt. Media autem nocte clamor factus est: Ecce sponsus venit, exite obviam ei. Tunc surrexerunt omnes virgines illae, et ornauerunt lampades suas. Fatuae autem sapientibus dixerunt: Date nobis de oleo vestro, quia lampades nostrae extinguuntur. Responderunt prudentes, dicentes: Ne forte non sufficiat nobis et vobis, ite potius ad vendentes, et emite vobis. Dum autem irent emere, venit sponsus, et quae paratae erant intraverunt cum eo ad nuptias, et clausa est janua. Novissime vero veniunt et reliquae virgines, dicentes: Domine, Domine, aperi nobis. At ille respondens, ait: Amen dico vobis, nescio vos. Vigilate itaque, quia nescitis diem neque horam.*

1476 1. Saepe vos, fratres charissimi, admoneo prava opera fugere, mundi hujus inquinamenta devitare; sed hodierna sancti Evangelii lectione compellor dicere ut et bona quae agitis cum magna cautela timeatis, ne per hoc quod a vobis rectum geritur favor aut gratia humana requiratur, ne appetitus laudis subrepat, et quod foris ostenditur intus a mercede vacuetur. Ecce enim Redemptoris voce decem virgines, et omnes dicuntur virgines, et tamen intra beatitudinis januam non omnes sunt receptae, quia earum quaedam, dum de virginitate sua gloriam foris expelunt, in vasis suis oleum habere noluerunt. Sed prius quaerendum nobis est quid sit regnum caelorum, aut cur decem virginibus comparetur, quae etiam virgines prudentes et fatuae dicantur. Dum enim caelorum regnum constat quia reproborum nullus ingreditur, etiam fatuis virginibus cur simile esse perhibetur? Sed sciendum nobis est quod saepe in sacro eloquio regnum caelorum praesentis temporis Ecclesiae dicitur. De quo alio in loco Dominus dicit: *Mittet Filius hominis angelos suos, et colligent de regno ejus omnia scandala (Matth. XIII, 41).* Neque enim in illo regno beatitudinis, in quo pax summa est, inveniri scandala poterunt quae colligantur. Et unde rursus dicitur: *Qui ergo solverit unum de mandatis istis minimis, et docuerit sic homines, hic minimus vocabitur in regno caelorum. Qui autem fecerit et de-*

^e In Cod. eod. et in C. Germ., necnon in primo Gemet., *S. Agnæ.*

^f C. Germ. et Betsac. non habent *parabolam hanc.*

^g Pler. Mss., *substantia.*

uerit, hic magnus vocabitur in regno cœlorum (*Ibid.*, v, 19). Mandatum quippe solvit et docet quando hoc quisque voce prædicat quod vivendo non implet. Sed ad regnum æternæ beatitudinis pervenire non valet, qui non vult opere implere quod docet. Quomodo ergo in eo minimus vocabitur qui ad hoc nullo modo intrare permittitur? Quid itaque per hanc sententiam nisi præsens Ecclesia regnum cœlorum dicitur? In qua doctor qui mandatum solverit minimus vocatur, quia cuius vita despicitur, restat ut ejus prædicatio contemnatur. In quinque autem corporis sensibus unusquisque subsistit, geminatus autem quinquarius denarium perficit. Et quia **1477** ex utroque sexu fidelium multitudo colligitur, sancta Ecclesia decem virginibus similis denuntiatur. In qua quia mali cum bonis et reprobi cum electis admisti sunt, recte similis virginibus prudentibus et fatuis esse perhibetur. Sunt namque plerique continentes qui ab appetitu se exteriori custodiunt, et spe ad interiora rapiuntur, carnem macerant, et toto desiderio ad supernam patriam anhelant, æterna præmia expetunt, pro laboribus suis recipere laudes humanas nolunt. Hi nimirum gloriam suam non in ore hominum ponunt, sed intra conscientiam contegunt. Et sunt plerique qui corpus per abstinentiam affligunt, sed de ipsa sua abstinentia humanos favores expetunt, doctrinæ inseruiunt, indigentibus multa largiuntur. Sed fatuæ profecto sunt virginibus, quia solam laudis transitorie retributionem quærunt. Unde et apte subditur: *Quinque fatuæ, acceptis lampadibus, non sumpserunt oleum secum; prudentes autem acceperunt oleum in vasis suis cum lampadibus.* Per oleum quippe nitor gloriæ designatur; vascula autem nostra sunt corda, in quibus serimus cuncta quæ cogitamus. Prudentes ergo oleum in vasis habent, quia nitorem gloriæ intra conscientiam retinent, Paulo attestante, qui ait: *Gloria nostra hæc est, testimonium conscientiæ nostræ* (*II Cor.* 1, 12). Fatuæ autem virginibus oleum secum non sumunt, quia gloriam intra conscientiam non habent, ^a dum hanc ab ore proximorum quærunt. Notandum vero quod omnes lampades habent, sed omnes oleum non habent, quia plerumque bona in se opera cum electis et reprobi ostendunt, sed soli ad sponsum cum oleo veniunt, qui de his quæ foris egerint intus gloriam requirunt. Unde per Psalmistam quoque de sancta electorum Ecclesia dicitur: *Omnis gloria ejus filiæ regis ab intus* (*Psal.* XLIV, 14).

2. *Moram autem faciente sponso, dormitaverunt omnes, et dormierunt,* quia dum venire iudex ad extremum iudicium differt, electi et reprobi in mortis somno sopiuntur. Dormire etenim mori est. **1478** Ante somnum vero dormitare est ante mortem a salute languescere, quia per pondus ægritudinis pervenitur ad somnum mortis. *Media autem nocte cla-*

mor factus est: Ecce sponsus venit, exite obviam ei.

3. De adventu sponsi clamor in media nocte fit, quia sic dies iudicii subrepat, ut prævideri non valeat quando venit. Unde scriptum est: *Dies Domini sicut fur in nocte ita veniet* (*I Thess.* v, 2). Tunc omnes virginibus surgunt, quia et electi et reprobi a somno suæ mortis excitantur. Lampades ornant, quia sua secum opera numerant, pro quibus æternam recipere beatitudinem expectant. Sed lampades fatuarum virginum exstinguuntur, quia earum opera, quæ clara hominibus foris apparuerant, in adventu iudicis intus obscurantur. ^b Et a Deo retributionem non inveniunt, quia pro eis receperunt ab hominibus laudes quas amaverunt. Quid est autem quod tunc a prudentibus oleum petunt, nisi quod in adventu iudicis cum se intus vacuas invenerint, testimonium foris quærunt? Ac si a sua fiducia deceptæ proximis dicant: *Quia nos quasi sine opere repelli conspicitis, dicite de nostris operibus quid vidistis.* Sed prudentes virginibus respondent, dicentes: *Ne forte non sufficiat nobis et vobis.* In illo enim die (quod tamen de quibusdam in pace Ecclesiæ quiescentibus loquor) sibi metipsi testimonium uniuscujusque vix sufficit; quanto minus et sibi et proximo? Unde et protinus per increpationem subdunt: *Ite potius ad vendentes, et emite vobis.* Venditores quippe olei adulatores sunt. Qui enim accepta qualibet gratia, vanis suis laudibus nitorem gloriæ offerunt, quasi oleum vendunt. De quo profecto oleo Psalmista dicit: *Oleum autem peccatoris non impinguet caput meum* (*Psal.* CXL, 5). Principale etenim nostrum caput est. Appellatione autem capitis ea quæ principatur corpori mens vocatur. Impingat ergo caput oleum peccatoris, cum demulcet mentem favor adulantis. *Sed dum irent emere, venit sponsus,* quia cum vitæ suæ testimonium a proximis quærunt, iudex venit, qui non solum operum, sed et cordium testis est. *Quæ autem paratæ erant, intraverunt cum eo ad nuptias, et clausa est janua.*

4. O si sapere in cordis palato possit quid admirationis habet quod dicitur: *Venit sponsus! quid dulcedinis: Intraverunt cum eo ad nuptias! quid amaritudinis: Et clausa est janua!* Venit quippe ille qui adventu suo elementa concutit, in cuius conspectu ^d cælum et terra contremiscit. Unde etiam per prophetam dicit: *Adhuc semel, et ego movebo non solum terram, sed etiam cælum* (*Aggæ.* II, 7; *Hebr.* XII, 26). Ad cuius examen omne humanum genus deducitur. Cui ad vindictam malorum remunerationemque honorum angeli, archangeli; throni, principatus et dominationes obsequuntur. Pensate, fratres charissimi, ante conspectum tanti iudicis qui in illo die terror erit quando jam in pœna remedium non erit, quæ illa confusio cui reatu suo exigente coninget in conventu omnium angelorum hominumque erube-

^a In Corb. desunt quæ sequuntur, usque ad *quis plerumque.*

^b Belvac., et ad retributionem non veniunt.

^c Belvac. et C. Germ. non admittunt solum.

^d C. Germ., duo priores Gemet. et alii, *cælum cum terra.* Paulo post primus Carnot. et ultimus Gemet., *quis in illo die.*

scere, qui pavor eum quem et tranquillum mens humana capere non valet etiam iratum videre. Quem diem bene propheta intuens, ait : **1479** *Dies iræ, dies illa, dies tribulationis et angustiarum, dies calamitatis et miseriarum, dies tenebrarum et caliginis, dies nebulae et turbinis, dies tubæ et clangoris* (Soph. 1, 15). Pensate ergo, fratres charissimi, extremi diem iudicii super corda reproborum qua asperitate propheta vidit amarescere, quem tot appellationibus non valet explicare. Quanta vero tunc erit electorum lætitia, qui de ejus merentur visione gaudere, de cujus conspectu vident et elementa omnia contremiscere, cum eo simul ad nuptias intrare! Qui ^b et in sponsi nuptiis gaudent, et tamen ipsi sunt sponsa, quia in illo æterni regni thalamo visioni nostræ Deus conjungitur. Quæ scilicet visio nunquam jam in perpetuum ab amoris sui amplexibus evelletur. Tunc regni janna lugentibus claudetur, quæ modo quotidie pœnitentibus aperitur. Erit namque et tunc pœnitentia, sed fructuosa jam non erit, quia nequaquam tunc veniam invenit, qui modo aptum veniæ tempus perdit. Hinc etenim Paulus dicit : *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis* (II Cor. vi, 2). Hinc propheta ait : *Quærite Dominum dum inveniri potest, invocate eum dum prope est* (Isai. lv, 6).

5. Unde et easdem virgines fatuas invocantes Dominus non audit, quia interclusa regni janua, ^c is qui prope esse poterat, prope jam non erit. Nam subditur : *Novissime veniunt et reliquæ virgines, dicentes : Domine, Domine, aperi nobis. At ille respondens, ait : Amen dico vobis, nescio vos.* Ibi jam a Deo non potest mereri quod petit, qui hic noluit audire quod jussit, qui tempus congruæ pœnitentiæ perdidit, frustra ante regni januam cum precibus venit. Hinc est enim quod per Salomonem Dominus dicit : *Vocavi, et renuistis; extendi manum meam, et non fuit qui aspiceret; despexistis omne consilium meum, et increpationes meas neglexistis. Ego quoque in interitu vestro ridebo, et subsannabo, cum vobis quod timebatis advenerit. Cum irruerit repentina calamitas, et interitus quasi tempestas ingruerit, quando venerit super vos tribulatio, et angustia, tunc invocabunt me, et non exaudiam; manserunt, et non invenient me* (Prov. 1, 24, seq.). Ecce ^d aperiri clamant, et, repulsionis suæ dolore compulsæ, appellationem dominantis ingeminant, dicentes : *Domine, Domine, aperi nobis.* Preces offerunt, sed nesciuntur, quia tunc velut incognitos Dominus deserit, quos modo suos per vitæ meritum non agnoscit.

6. Ubi apte quoque generalis ad discipulos exhortatio subinfertur, cum dicitur : *Vigilate itaque, quia nescitis diem neque horam.* Quia post peccata Deus

^a C. Germ., Belvac. et duo Carn., non valet explere.

^b Belvac., Turon., Longip., qui de nuptiis.

^c Ita simpliciter Turon., Belvac., C. Germ., etc. In Corb. Germ. tamen alia manu ascriptum, ut habent Editi, is qui nunc per exauditionem prope.

^d Gemeticenses, *Ecce, aperi, clamant.*

^e Bellovac., et inducias.

^f Secundus Carn. et ult. Gemet., cum magno stu-

pœnitentiam suscipit, si sciret quisque de præsentis sæculo quo tempore exiret, aliud tempus voluptatibus, atque aliud pœnitentiæ aptare potuisset. Sed qui pœnitenti veniam spondit, peccanti diem crastinum non promisit. Semper ergo extremum diem debemus metuere, quem nunquam possumus prævidere. Ecce hunc ipsum diem, in quo loquimur, ^e ad inducias conversionis accepimus, et tamen mala quæ fecimus flere recusamus. Non solum commissa non plangimus, sed etiam quæ defleantur augemus. At si aliqua nos ægritudo corripiat, si signa ægritudinis vicinam mortem denuntiet, **1480** inducias vendi quærimus, ut peccata nostra defleamus, et eas ^f cum magno æstu desiderii petimus, quas acceptas modo pro nihilo habemus.

7. Rem, fratres charissimi, refero, quam si ^g intente audire vult charitas vestra, ex consideratione illius vehementer instruetur. Quidam vir nobilis in Valeria provincia nomine Chrysaorius fuit, quem lingua rustica populus Chryserium vocabat : vir valde ^h idoneus, sed tantum plenus vitis, quantum rebus; superbia tumidus, carnis suæ voluptatibus subditus, in acquirendis rebus avaritiæ facibus accensus. Sed cum tot malis Dominus finem ponere decrevisset, sicut a religioso viro quodam, qui nunc superest, propinquo illius didici, corporis languore percussus est. Qui ad extremum veniens, eadem hora qua jam de corpore erat exiturus, apertis oculis vidit tetros et nigerrimos spiritus coram se assistere, et vehementer ⁱ imminere, ut ad inferni claustra se raperent. Cœpit tremere, pallescere, sudare, et magnis vocibus inducias petere, filiumque suum nomine Maximum, quem ipse jam monachus monachum vidi, nimis et turbatis clamoribus vocare, dicens : *Maxime curre, nunquam tibi aliquid mali feci, in fidem tuam me suscipe.* Turbatus mox Maximus adfuit, lugens et perstrepens familia convenit. Eos autem quos ille insistentes sibi graviter tolerabat ipsi malignos spiritus videre non poterant, sed eorum præsentiam in confusione, in pallore ac tremore illius qui trahebatur videbant. Pavore autem tetra eorum **1481** imaginis huc illucque vertebatur in lectulo, jacebat in sinistro laterè, aspectum eorum ferre non poterat; vertebatur ad parietem, ibi aderant. Cumque constrictus nimis ^j relaxari se jam posse desperaret, cœpit magnis vocibus clamare, dicens : *Inducias vel usque mane, inducias vel usque mane.* Sed cum hæc clamaret, in ipsis suis vocibus de habitaculo suæ carnis evulsus est. De quo nimirum constat quia pro nobis ista, non pro se, viderit, ut ejus visio nobis proficiat, quos adhuc divina patientia longanimiter exspectat. Nam illi tetros spirituum desiderio.

^g Belvac., C. Germ., Longip., Val. Cl., intenta vult. Secundus Carnot., *intenta aere*, etc.

^h Secundus Carnot., duo priores Gemet. et Bigot., *dives*.

ⁱ De hac voce consule notas ad cap. 38 l. iv Dialog.

^j Corb. Germ., *relaxare*.

tus ante mortem vidisse, et inducias petisse, quid profuit, qui easdem inducias quas petiit, non accepit? Nos ergo, fratres charissimi, nunc sollicite ista cogitemus, ne nobis in vacuum tempora pereant, et tunc queramus ad bene agendum vivere, cum jam compellimur de corpore exire. Mementote quid Veritas dicat: *Orate ne fiat fuga vestra hieme vel Sabbato* (Matth. xxv, 26). Per legis quippe mandatum ambulare longius Sabbato non licet (Exod. vi); hiems quoque ad ambulandum impellimento est, quia gressus ambulantium torpor frigoris astringit. At ergo: *Orate ne fiat fuga vestra hieme vel Sabbato*. Ac si aperte dicat: *Videte ne tunc queratis peccata vestra fugere, quando jam non licet ambulare*. Illud ergo tempus quo fugere non licet modo debet cogitari dum licet. Illa hora nostri exitus est semper intuenda, ista Redemptoris nostri admonitio ante mentis oculos semper ponenda, qua ait: *Vigilate itaque, quia nescitis diem neque horam*.

HOMILIA XIII.

Habita ad populum in basilica beati Felicis confessoris, in die natalis ejus.

LECTIO S. EVANG. SEC. LUC. xli, 35-40.

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: *Sint lambi vestri praecincti, et lucernae ardentes in manibus vestris. Et vos similes hominibus expectantibus dominum suum, quando revertatur a nuptiis, ut cum venerit et pulsaverit, confestim aperiant ei. Beati servi illi, quos cum venerit dominus invenerit vigilantes. Amen dico vobis quod praecinet se, et faciet illos discumbere, et transiens ministrabit illis. Et si venerit in secunda vigilia, et si in tertia vigilia venerit, et ita invenerit, beati sunt servi illi. Vos autem scitote, quoniam si sciret pater familias qua hora fur veniret, vigilaret utique, et non sineret perfodi domum suam. Ideo et vos estote parati, quia qua hora non putatis Filius hominis veniet.*

1. Sancti Evangelii, fratres charissimi, aperta vobis est lectio recitata. Sed ne aliquibus ipsa ejus planities alta fortasse videatur, eam sub brevitate transcurramus, quatenus ejus expositio ita necessitatibus fiat cognita, ut tamen scientibus non sit onerosa. Quia viris luxuria in lumbis sit, seminis in umbilico, testatur Dominus, qui de diabolo ad beatum Job loquitur, dicens: *Virtus ejus in lumbis ejus, et fortitudo illius in umbilico ventris ejus* (Job. xl, 14). A principali igitur saxi lumborum nomine luxuria [148] designatur, cum Dominus dicit: *Sint lambi vestri praecincti*. Lumbos enim praecingimus cum carnis luxuriam per continentiam coarctamus. Sed quia minus est mala non agere, nisi etiam quisque student et bonis operibus insudare, protinus

additur: *Et lucernae ardentes in manibus vestris*. Lucernas quippe ardentes in manibus tenemus cum per bona opera proximis nostris lucis exempla monstramus. De quibus profecto operibus Dominus dicit: *Luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum qui in caelis est* (Matth. v, 16). Duo autem sunt quae jubentur, et lumbos restringere, et lucernas tenere, ut et munditia sit castitatis in corpore, et lumen veritatis in operatione. Redemptori etenim nostro unum sine altero placere nequaquam potest, si aut is qui bona agit adhuc luxuriae inquinamenta non deserit, aut is qui castitate praeminet necdum se per bona opera exerceat. Nec castitas ergo magna est sine bono opere, nec opus bonum est aliquid sine castitate.

2. Sed et si utrumque agitur, restat ut quisquis ille est spe ad supernam patriam tendat, et nequaquam se a vitiis pro mundi hujus honestate contineat. Qui etsi quaedam bona aliquando pro honestate inchoat, in ejus tamen intentione non debet permanere, nec per bona opera praesentis mundi gloriam quaerere, sed totam spem in Redemptoris sui adventum constituat. Unde et protinus subditur: *Et vos similes hominibus expectantibus dominum suum, quando revertatur a nuptiis*. Ad nuptias quippe Dominus abiit, quia resurgens a mortuis, ascendens in caelum, supernam sibi angelorum multitudinem novus homo copulavit. Qui tunc revertitur, cum nobis jam per iudicium manifestatur.

3. Bene autem de servis expectantibus subditur: *Ut cum venerit et pulsaverit, confestim aperiant ei*. Venit quippe Dominus cum ad iudicium properat, pulsat vero, cum jam per aegritudinis molestias esse mortem vicinam designat. Cui confestim aperimus, si hunc cum amore suscipimus. Aperire enim iudici pulsanti non vult, qui exire de corpore trepidat, et videre eum quem contempsisse se meminit iudicem formidat. Qui autem de sua spe et operatione securus est, pulsanti confestim aperit, quia laetus iudicem sustinet; et cum tempus propinquae mortis agnoverit, de gloria retributionis hilarescit. Unde et protinus subditur: *Beati sunt servi illi, quos cum venerit dominus, invenerit vigilantes*. Vigilat qui ad aspectum veri luminis mentis oculos apertos tenet, vigilat qui servat operando quod credit, vigilat qui a se torporis et negligentiae tenebras repellit. Hinc etenim Paulus dicit: *Evigilate, justi, et nolite peccare* (I Cor. xv, 34). Hinc rursus ait: *Mora est iam nos de somno surgere* (Rom. xii, 11).

4. Sed veniens dominus quid servis vigilantibus exhibeat audiamus: *Amen dico vobis quod praecinet* probat esse Felicem H, Liberio papae subrogatum. Locum consule.

^d Al., est aliquid, ut legitur in duobus prior. Gemet.

^e Longip. et tertius Gemet., *ille qui ad... tendit, nequaquam*.

^f Ita cum Mss. vet. Ed. At in recent. legitur *propinquae mortis advenit*.

^a Idem, cum Belv. et primo Carn., *venire*.

^b Turon., C. Germ., Belv., *impedimentum est*.

^c Sic legitur in Cod. reg. Suec., Belv., C. Germ. et Jacobus Carrot. in Cod. Lateran. et tertio Gemet. tantum legitur beati Felicis. In Excusis, beati Felicis martyris. In Cod. reg. Suec. est trigesima quarta: in Lateran. trigesima octava. Porro quis sit iste Felix non liquet. iv Kal. Aug. legitur in Lib. Sacram. natalis S. Felicis, quem noster Hugo Menardus in notis

se, et faciet eos discumbere, et transiens ministrabit illis. Præcinget se, id est ad retributionem præparabit; et faciet illos discumbere, id est in æterna quiete refoveri. Discumbere quippe nostrum in regno quiescere est. Unde rursum Dominus dicit: *Venient et recumbent cum Abraham, Isaac et Jacob* (Matth. viii, 11). Transiens autem Dominus ministrat, quia lucis suæ illustratione nos satiat. Transire vero dictum est, cum de iudicio ad regnum redit. Vel certe Dominus nobis post iudicium transit, quia ab humanitatis forma in divinitatis suæ contemplationem nos elevat. Et transire ejus est in claritatis suæ speculationem nos ducere, cum eum quem in humanitate in iudicio cernimus, etiam in divinitate post iudicium videmus. Ad iudicium quippe 1483 veniens, in forma servi omnibus apparet, quia scriptum est: *Videbunt in quem transierunt* (Zach. xii, 10; Joan. xix, 37). Sed cum reprobi^b in supplicium corruunt, justi ad claritatis ejus gloriam pertrahuntur, sicut scriptum est: *Tollatur impius, ne videat gloriam Dei* (Isai. xxvi, 10).

5. Sed quid si servi in prima vigilia negligentes existunt? Prima quippe vigilia^c primæ ætatis custodia est. Sed neque sic desperandum est, et a bono opere cassandum. Nam longanimitatis suæ patientiam insinuans Dominus, subdit: *Et si venerit in secunda vigilia, et si in tertia vigilia venerit, et ita invenerit, beati sunt servi illi*. Prima quippe vigilia primævum tempus est, id est pueritia. Secunda, adolescentiæ vel juventus, quæ auctoritate sacri eloquii unum sunt, dicente Salomone: *Lætare juvenis in adolescentia tua* (Eccl. xi, 9). Tertia autem, senectus accipitur. Qui ergo vigilare in prima vigilia noluit custodiat vel secundam, ut qui converti a pravitatibus suis in pueritia neglexit ad vias vitæ saltem in tempore juventutis evigilet. Et qui evigilare in secunda vigilia noluit^d tertiæ vigiliæ remedia non amittat, ut qui in juventute ad vias vitæ non evigilat saltem in senectute respiscat. Pensate, fratres charissimi, quia conclusit Dei pietas duritiam nostram. Non est jam quid homo excusationis inveniat. Deus despicitur, et exspectat; contempti se videt, et revocat; injuriam de contemptu suo suscipit, et tamen quandoque revertentibus etiam præmia promittit. Sed nemo hanc ejus longanimitatem negligat, quia tanto districtiorem justitiam in iudicio exiget, quanto longiorem patientiam ante iudicium prærogavit. Hinc etenim Paulus dicit: *Ignoras quoniam benignitas Dei ad penitentiam te adducit? Tu autem secundum duritiam tuam et cor impœnitens thesaurizas tibi iram in die iræ et revelationis justi iudicii*

^a Bêtrac, transit vero dictum æ iudicio.

^b Turon., in supplicium currunt.

^c C. Germ., duo priores Gemet. ac Bigot., primævæ ætatis.

^d C. Germ. et secundus Carn. addunt tempore juventutis.

^e Sic laudare solet sanctus Doctor scriptorem libri Ecclesiastici. Vide I. vii Moral., n. 45, et I. xx, n. 51. Eodem modo designat auctorem libri Sapientiæ.

Dei (Rom. ii, 4, 5). Hinc Psalmista ait: *Deus iudex justus, fortis, et longanimis* (Psal. vii, 12). Dicitur quippe longanimem, præmisit justum, ut quem vides peccata delinquentium diu patienter ferre, scias hunc etiam quandoque districtè judicare. Hinc^e per quemdam sapientem dicitur: *Altissimus enim est patiens redditor* (Eccl. v, 4). Patiens enim redditor dicitur, quia peccata hominum et patitur et reddit. Nam quos diu, ut convertantur, tolerat, non conversos durius damnat. Ad excutiendam vero mentis nostræ desidiâ, etiam exteriora damna per similitudinem ad medium deducuntur, ut per hæc animus ad sui custodiam suscitetur. Nam dicitur: *Hoc autem scitote, quia si sciret paterfamilias quæ hora sur veniret, vigilaret ætque, et non sineret perfodi domum suam*. Ex qua præmissa similitudine etiam exhortatio subinfertur, cum dicitur: *Et vos estote parati, quia quæ hora non putatis Filius hominis veniet*. Nesciente enim paterfamilias sur domum perfodit, quia dum a sui custodia spiritus dormit, improvisa mors veniens carnis nostræ habitaculum irrumpit, et eum quem dominum domus invenit dormientem necat, quia eum ventura damna spiritus minime prævidet, hunc mors ad supplicium nescientem rapit. Furi autem resisteret, si vigilaret, quia adventum iudicii, qui occulte animam rapit, præcavens, ei præcipit occurreret, ne impetens periret.

1484 6. Horam vero ultimam Dominus noster idcirco voluit nobis esse incognitam, ut semper possit esse suspecta, ut dum illam prævidere non possumus, ad illam sine intermissione præparemur. Proinde, fratres mei, in conditione mortalitatis vestræ mentis oculos figite, venienti vos iudici per fletus quotidie et lamenta præparate. Et cum certa mors^f maneat omnibus, nolite de temporali vitæ providentia incerta cogitare. Terrenarum rerum vos cura non aggravet. Quantislibet enim auri et argenti molibus circumdetur, quibuslibet pretiosis vestibus induatur caro, quid est aliud quam caro? Nolite ergo attendere quid habetis, sed quid estis. Vultis audire quid estis? Propheta indicat, dicens: *Vere fenum est populus* (Isai. xl, 7). Si enim fenum populus non est, ubi sunt illi qui ea quæ hodie colimus nobiscum transacto anno beati Felicis natalitia^g celebraverunt? O quanta et qualia de præsentis vitæ^h provisione 1485 cogitabant, sed, subripiente mortis articulo, repente in his quæ prævidere nolebant inventi sunt, et cuncta simul temporalia quæⁱ congregata quasi stabiliter tenere videbantur amiserunt. Si ergo transacta multitudo

^f Sic scribere eorum veteres Cod. mss. Edit. Antwerp. 1509, et Paris. 1518, habent moneat pro maneat.

^g Dno priores Gemet. et Bigot., coluervant.

^h Val. Cl., correctoris manu, vel potius corruptoris, promissione.

ⁱ Mss. Turon., C. Germ., tres Gemet., Longip., Val. Cl., Bigot., quæ tractata; secundus Carn., quæ tracta.

generis humani per natiuitatem viruit in carne, per mortem aruit in pulvere, videlicet fenum fuit. Quia igitur momentis suis horæ fugiunt, agite, fratres charissimi, ut in boni operis mercede teneantur. Audite quid sapiens Salomon dicat: *Quodcumque potest manus tua facere, instanter operare, quia nec opus, nec scientia, nec ratio, nec sapientia erunt apud inferos, quo tu properas* (Eccle. ix, 10). Quia ergo et venturæ mortis tempus ignoramus, et post mortem operari non possumus, superest ut ante mortem tempora indulta rapiamus. Sic enim sic mors ipsa cum venerit vincetur, si priusquam veniat semper timeatur

HOMILIA * XIV.

habita ad populum in basilica beati b Petri apostoli, Dominica secunda post Pascha.

LECTIO S. EVANG. SEC. JOAN. X, 11-16.

In illo tempore, dixit Jesus a Pharisæis: *Ego sum pastor bonus. Bonus pastor animam suam ponit pro ovibus suis. Mercenarius autem, et qui non est pastor, cuius non sunt oves propriæ, videt lupum venientem, et dimittit oves, et fugit; et lupus rapit, et dispergit oves. Mercenarius autem fugit, quia mercenarius est, et non pertinet ad eum de ovibus. Ego sum pastor bonus, et cognosco oves meas, et cognoscunt me meæ. Sicut novit me Pater, et ego agnosco Patrem, et animam meam pono pro ovibus meis. Et alias oves habeo quæ non sunt ex hoc ovili, et illas oportet me adducere, et vocem meam audient, et fiet unum ovile et unus pastor.*

1484 1. Audistis, fratres charissimi, ex lectione evangelica eruditionem vestram, audistis et periculum nostrum. Ecce enim is qui non ex accidenti dono, sed essentialiter bonus est, dicit: *Ego sum pastor bonus*. Atque ejusdem bonitatis formam quam nos imitemur, adjungit, dicens: *Bonus pastor animam suam ponit pro ovibus suis*. Fecit quod monuit, ostendit quod jussit. Bonus pastor pro ovibus suis animam suam posuit, ut in sacramento nostro corpus suum et sanguinem verteret, et oves quas redemerat, carnis suæ alimento saturaret. Ostensa nobis est de contemptu mortis via quam sequamur, apposita est forma cui imprimamur. Primum nobis est exteriora nostra misericorditer ovibus ejus impendere; postremum vero, si necesse sit, etiam mortem nostram d pro eisdem ovibus ministrare. A primo autem hoc minimo pervenitur ad postremum majus. Sed cum incomparabiliter longe sit melior anima qua vivimus terrena substantia quam exterius possidemus, qui non dat pro ovibus substantiam suam, quando pro his daturus est animam suam? Et sunt nonnulli qui dum plus **1485** terrenam substantiam quam oves diligunt, merito nomen pastoris perdunt. De quibus protinus

a In Corbeiensis est decima octava; in Cod. reg. Sueciæ, decima; in Later. vigesima.

b Editi, beati Petri principis apostolorum, quod abest a Mss. In solo Gemet. secundo legitur Dominica prima post octavam Paschæ.

A subditur: *Mercenarius autem, et qui non est pastor, cuius non sunt oves propriæ, videt lupum venientem, et dimittit oves, et fugit.*

2. Non pastor, sed mercenarius vocatur, qui non pro amore intimo oves dominicas, sed ad temporales mercedes pascit. Mercenarius quippe est qui locum quidem pastoris tenet, sed lucra animarum non quærit: terrenis commodis inhiat, honore prælationis gaudet, temporalibus lucris pascitur, impensa sibi ab a hominibus reverentia lætatur. Istæ sunt etenim mercedes mercenarii, ut pro eo ipso quod in regimine laborat, hic quod quærit inveniat, et ab hæreditate gregis in posterum alienus existat. Utrum vero pastor sit, an mercenarius, cognosci veraciter non potest, si occasio necessitatis deest. Tranquillitas enim tempore, plerumque ad gregis custodiam sicut verus pastor, sic etiam mercenarius stat; sed lupus veniens indicat quo quisque animo super gregis custodiam stabat. Lupus etenim super oves venit cum quilibet injustus et raptor, **1486** fideles quosque atque humiles opprimit. Sed is qui pastor esse videbatur et non erat, relinquit oves et fugit, quia dum sibi ab eo periculum metuit, resistere ejus injustitiæ non præsumit. Fugit autem non mutando locum, sed subtrahendo solatium. Fugit, quia injustitiam vidit, et tacuit. Fugit, quia se sub silentio abscondit. Quibus bene per prophetam dicitur: *Non ascendistis ex adverso, neque opposuistis murum pro domo Israel, ut staretis in prælio in die Domini* (Ezech. xiii, 5). Ex adverso quippe ascendere est quibuslibet potestatibus prave agentibus rationis libera voce contraire. Et in die Domini pro domo Israel in prælio stamus, ac murum opponimus, si fideles innocentes contra perversorum injustitiam ex justitiæ auctoritate vindicamus. Quod quia mercenarius non facit, cum venientem lupum viderit, fugit.

3. Sed est alius lupus qui sine cessatione quotidie non corpora, sed mentes dilaniat, malignus videlicet spiritus, qui caulas fidelium insidians circuit, et mortes animarum quærit. De quo lupo mox subditur: *Et lupus rapit, et dispergit oves*. Lupus venit, et mercenarius fugit, quia malignus spiritus mentes fidelium in tentatione dilaniat, et is qui locum pastoris tenet curam sollicitudinis non habet. Animæ pereunt, et ipse de terrenis commodis lætatur. Lupus D rapit et dispergit oves cum alium ad luxuriam pertrahit, alium ad avaritiam accendit, alium in superbiam erigit, alium per iracundiam dividit, hunc invidia stimulat, illum in fallacia supplantat. Quasi ergo lupus gregem dissipat cum fidelium populum diabolus per tentationes necat. Sed contra hæc mercenarius nullo zelo accenditur, nullo fervore dilectionis excitatur: quia dum sola exteriora commoda requirit, interiora gregis damna negligenter patitur. Unde et mox adjungitur: *Mercenarius autem*

c C. Germ., Belvac. et tres Gemet., *discipulis suis*.

d C. Germ., pro *ejusdem*.

e Bigot., ab omnibus.

fugit, quia mercenarius est, et non pertinet ad eum de ovibus. Sola enim causa est ut mercenarius fugiat quia mercenarius est. Ac si aperte diceretur: Stare in periculo ovium non potest qui in eo quod ovibus præest non oves diligit, sed lucrum terrenum quaerit. Dum enim honorem amplectitur, dum temporalibus commodis lætatur, opponere se contra periculum trepidat, ne hoc quod diligit amittat. Sed quia Redemptor noster culpas ficti pastoris innotuit iterum formam cui debeamus imprimi ostendit, dicens: *Ego sum Pastor bonus*. Atque subjungit: *a Et cognosco oves meas, hoc est diligo, et cognoscunt me meæ*. Ac si patenter dicat: *Diligentes obsequuntur*. Qui enim veritatem non diligit, adhuc minime cognovit.

4. Quia ergo audistis, fratres charissimi, periculum nostrum, pensate in verbis dominicis etiam periculum vestrum. Videte si oves ejus estis, videte si eum cognoscitis, videte si lumen veritatis scitis. Scitis autem dico, non per fidem, sed per amorem. Scitis dico, non ex credulitate, sed ex operatione. Nam idem ipse qui hoc loquitur Joannes evangelista testatur, dicens: *Qui dicit b se nosse Deum, et mandata ejus non custodit, mendax est (I Joan. 11, 4)*. Unde et in hoc loco Dominus protinus subdit: *Sicut novit me Pater, et ego agnosco Patrem, et animam meam pono pro ovibus meis*. Ac si aperte dicat: In hoc constat quia et ego agnosco Patrem, **1487** et cognoscor a Patre, quia animam meam pono pro ovibus meis; id est, ea charitate qua pro ovibus morior quantum Patrem diligam ostendo. Quia vero non solum Judæam, sed etiam gentilitatem redimere venerat, **C** adjungit: *Et alias oves habeo quæ non sunt ex hoc ovili, et illas oportet me adducere, et vocem meam audient, et fiet unum ovile et unus pastor*. Redemptionem nostram, qui ex gentili populo venimus, Dominus aspexerat cum se adducere et alias oves dicebat. Hoc quotidie fieri, fratres, aspicitis, hoc *c* reconciliatis gentibus factum hodie videtis. Quasi enim ex duobus gregibus unum ovile efficit, quia Judæum et gentilem populum in sua fide conjungit, Paulo attestante, qui ait: *Ipse est pax nostra, qui fecit utraque unum (Ephes. 11, 14)*. Dum enim ad æternam vitam ex utraque natione simplices eligit, ad ovile proprium oves deducit.

3. De quibus profecto ovibus rursus dicit: *Oves meas vocem meam audiunt, et ego cognosco eas, et sequuntur me, et ego vitam æternam do eis (Joan. x, 27)*. De quibus et paulo superius dicit: *Per me si quis introierit, salvabitur, et ingredietur, et egredietur, et pascua inveniet (Ibid., 9)*. Ingridietur quippe ad

fidem, egredietur vero a fide ad speciem, a credulitate ad contemplationem, pascua autem inveniet in æterna refectione. Oves ergo ejus pascua inveniunt, quia quisquis illum corde simplici sequitur, æternæ virginitatis pabulo nutritur. Quæ autem sunt istarum ovium pascua, nisi *d* interna gaudia semper virentis paradisi? Pascua namque electorum sunt vultus præsens Dei, qui dum sine defectu conspicitur, sine fine mens vitæ cibo satiatur. In istis pascuis de æternitatis satietate lætati sunt qui jam laqueos voluptuosæ temporalitatis evaserunt. Ibi hymnidici angelorum chori, ibi societas supernorum civium. Ibi dulcis solemnitas a peregrinationis hujus tristi labore redeuntium. Ibi providi prophetarum chori, ibi iudex apostolorum numerus, ibi innumerabilem martyrum victor exercitus, tanto illic lætior, quanto hic durius afflicti; ibi confessorum constantia, præmii sui perceptione consolata; ibi fideles viri quos *e* a virilitatis suæ robore voluptas sæculi emollire non potuit; ibi sanctæ mulieres quæ cum sæculo et seculo vicerunt; ibi pueri qui hic annos suos moribus trascenderunt; ibi senes quos hic et ætas debiles reddidit, et virtus operis non reliquit.

6. Quæramus ergo, fratres charissimi, hæc pascua, in quibus cum tantorum civium sollemnitate gaudeamus. Ipsa nos lætationum festivitas inviet. Certe sicubi populus nundinas celebraret, si ad aliqujus Ecclesiæ dedicationem denuntiata sollemnitate concurreret, festinarem omnes simul inveniri, et interesse *f* unusquisque satageret, gravi se damno afflictum crederet si sollemnitatem communis lætitiæ non videret. Ecce in cœlestibus electorum civium lætitia agitur, vicissim de se omnes in suo conventu gratulantur, et tamen nos, ab amore æternitatis tepidi, nullo desiderio ardemus, interesse tantæ sollemnitati non quærimus, privamur gaudiis, et læti sumus. Accendamus ergo animum, fratres, recalescat fides in id quod credidit, inardescant ad superna nostra desideria, et sic amare jam ire est. Ab internæ sollemnitatis gaudio **1488** nulla nos adversitas revocet, quia et si quis ad locum propositum ire desiderat, ejus desiderium quælibet viæ asperitas non immutat. Nulla nos prosperitas blandiens seducat, quia stultus viator est, qui in itinere amœna prata conspiciens, *g* obliviscitur ire quo tendebat. Toto ergo desiderio ad supernam patriam animus anhelet, nil in hoc mundo appetat, quod constat quia citius relinquat, ut si cœlestis Pastoris veraciter oves sumus, quia in viæ *h* delectatione non figimur æternis pascuis in perventione satiemur *1*.

a Corb. Germ., Bellov., duo priores Gemet., et cognosco meas.

b Belv. et C. Germ., se nosse eum.

c C. Germ., duo priores Gemet., Bigot., reconciliatis gentilibus.

d Duo Carn. et Corb. Germ., nisi æterna gaudia. Corb., nisi æterna gaudia, semoviterna virginitas paradisi.

e C. Germ., a viriditatis.

f Belv. et tres Gemet., interesse tantæ sollemnitati.

g C. Germ., tres Gemet. ac Bigot., obliviscitur quo tendebat.

h Corb., dilectione.

1 Additur in Belv. præstante Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

* HOMILIA XV.

Habita ad populum in basilica ^b sancti Pauli ^c apostoli, Dominica in Sexagesima.

LECTIO 8. EVANG. SEC. LUC. VIII, 4-13.

In ^d illo tempore, cum turba plurima conveniret, et de civitatibus properarent ad Jesum, dixit per similitudinem: Exiit qui seminat seminare semen suum. Et, dum seminat, aliud cecidit secus viam, et concultatum est, et volucres cæli comederunt illud. Et aliud cecidit supra petram, et natum aruit, quia non habebat humorem. Et aliud cecidit ^e super spinas, et simul exortæ spinæ suffocaverunt illud. Et aliud cecidit in terram bonam, et ortum fecit fructum centuplum. Hæc dicens, clamabat: Qui habet aures audiendi audiat. Interrogant autem eum discipuli ejus quæ esset hæc parabola. Quibus ipse dixit: Vobis datum est nosse mysterium regni Dei, cæteris autem in parabolis, ut videntes non videant, et audientes non intelligant. Est autem hæc parabola: Semen est verbum Dei. Quod autem secus viam, hi sunt qui audiunt, deinde venit diabolus, et tollit verbum de corde eorum, ne credentes salvi fiant. ^f Nam quod supra petram, hi sunt qui cum audierint, cum gaudio suscipiunt verbum. Et hi radices non habent, quia ad tempus credunt, et in tempore tentationis recedunt. Quod autem in spinas cecidit, hi sunt qui audierunt, et a sollicitudinibus, et divitiis, et voluptatibus vitæ, euntes suffocantur, et non referunt fructum. Quod autem cecidit in terram bonam, hi sunt qui in corde bono et optimo audientes verbum retinent, et fructum afferunt in patientia.

1488 1. Lectio sancti Evangelii quam modo, fratres charissimi, audistis expositione non indiget, sed admonitione. Quam enim per semetipsam Veritas exposuit, hanc discutere humana fragilitas non præsumit. Sed est quod sollicite in hac ipsa expositione dominica pensare debeatis, quia si nos vobis semen verbum, agrum mundum, volucres dæmonia, spinas divitias significare diceremus, ad credendum nobis mens forsitan vestra dubitaret. Unde et idem Dominus per semetipsum dignatus est exponere quod dicebat, ut sciatis rerum significationes quærere in iis etiam quæ per semetipsum noluit explare. Exponendo ergo quod dixit figurate se loqui innotuit, quatenus certos vos redderet cum vobis nostra fragilitas verborum illius figuras aperiret. Quis enim mihi unquam crederet, si spinas divitias interpretari voluissem, maxime cum illæ pungant, istæ delectent? Et tamen apertæ sunt, quia cogitationum suarum perturbationibus mentem lacerant, et cum usque ad peccatum pertrahunt, quasi inflicto vulnere cruciant. Quas bene hoc in loco, alio evangelista attestante, nequaquam Dominus divitias, sed fallaces divitias appellat (*Matth. xiii, 22*). Fallaces enim sunt quæ nobiscum diu permanere non possunt, fal-

aces sunt quæ mentis nostræ Inopiam hominibus expellunt. Solæ autem divitiæ veræ sunt quæ nos divites virtutibus **1489** faciunt. Si ergo, fratres charissimi, divites esse cupitis, veras divitias amate. Si culmen veri honoris quæritis, ad cæleste regnum tendite. Si gloriam dignitatum diligitis, in illa superna angelorum curia ascribi festinate.

2. Verba Domini, quæ aure percipitis, mente retinete. Cibus enim mentis est sermo Dei. Et quæsi acceptus cibus stomacho languente rejicitur, quando auditus sermo in ventre memoriæ non tenetur. Sed quisquis alimenta non retinet, hujus profecto vita desperatur. Æternæ igitur mortis periculum formidate, si cibum quidem sanctæ exhortationis accipitis, sed verba vitæ, id est alimenta justitiæ; in memoria non tenetis: Ecce transit omne quod æstis; et ad extremum iudicium sine ulla momenti interpositione quotidie volentes nolentesque properatis. Cur ergo amatur quod relinquitur? Cur illud negligitur quo perventur? Mementote quod dicitur: *Si quis habet aures audiendi audiat*. Omnes enim qui illic aderant aures corporis habebant. Sed qui cunctis aures habentibus *Si quis habet aures audiendi audiat* dicit, aures procul dubio cordis requirit. Curate ergo ut acceptis sermo in cordis aere remaneat. Curate ne semen juxta viam cadat, ne malignus spiritus veniat, et a memoria verbum tollat. Curate ne petrosæ terra semen excipiat, et fructum boni operis **1490** sine perseverantiæ radicibus mittat. Multis enim libet quod audiunt, boni operis initia proponunt; sed mox ut fatigari adversitatibus cœperint, inchoata derelinquunt. Petrosa ergo terra humorem non habuit, quæ hoc quod germinaverat ad fructum perseverantiæ non perduxit. Multi namque cum verbum contra avaritiam audiunt, eandem avaritiam detestantur, rerum omnium contemptum laudant; sed mox ut viderit animus quod concupiscat, obliviscitur quod laudabat. Multi cum verbum contra luxuriam audiunt; pollutiones carnis non solum perpetrare non appetunt, sed etiam perpetratas erubescunt; sed mox ut carnis species eorum oculis apparet, sic tiens ad desideria rapitur, ac si adhuc ab ea nihil sit contra hæc eadem desideria deliberatum; et damnanda agit, quæ quidquid egisse se meminit ^g jam et ipsa damnavit. Sæpe etiam contra culpas compungimur, et tamen post delictum ad easdem culpas redimus. Sic Balaam Israelitici populi tabernacula contemplatus flevit, eisque se similem fieri in morte deposcit, dicens: *Moriatur anima mea morte justorum, et sunt novissima mea horum similia* (*Num. xxiii, 10*); sed mox ut hora compunctionis transit, in avaritiæ nequitiam exarsit. Nam propter promissa munera in ejus populi mortem consilium dedit, cujus morti se fieri similem optavit; et oblitus est quod plau-

^a Est octava in Corb. et Later., et undecima in Cod. reg. Suec.

^b Carnut., sancti Petri.

^c Hæc minime habent U. Germ.; Bigot. et duo priores Gemet.

^d In Belv. et C. Germ.: *In illo tempore, dixit Jesus*

turbis similitudinem hanc: Exiit, etc.

^e G. Germ., *inter spinas.*

^f C. Germ. et Bigot., *nam qui supra petram quæsi cum audierunt.*

^g C. Germ., *et ipse damnavit.*

serat, eum extinguere noluit quod per avaritiam ardebat.

3. Notandum vero est quod exponens Dominus dicit quia sollicitudines, et voluptates, et divitiarum suffocant verbum. Suffocant enim, ^a quia importunis cogitationibus suis guttur mentis strangulant; et dum bonum desiderium intrare ad cor non sinunt, quasi aditum status vitalis necant. Notandum etiam quod duo sunt quae divitiis jungunt, sollicitudines videlicet et voluptates, quia profecto et ^b per curam mentem opprimunt, et per affluentiam resolvunt. Re enim contraria possessores suos et afflictos et lubricos faciunt. Sed quia voluptas convenire non potest cum afflictione, alio quidem tempore per custodiam suam sollicitudinem affligunt, atque alio per abundantiam ad voluptates emolliunt.

4. Terra autem bona fructum per patientiam reddit, quia videlicet nulla sunt bona quae agimus, si non aequanimiter etiam proximorum mala toleramus. Quanto enim quisque altius profecerit, tanto in hoc mundo invenit quod durius portet, quia cum ^a praesenti saeculo mentis nostrae dilectio deficit, ejusdem saeculi adversitas crescit. Hinc est enim quod plerosque certissimos et bona agere, et tamen sub gravi tribulationum fasce desudare. Terrena namque jam desideria fugiunt, et tamen flagellis durioribus fatigantur. Sed juxta vocem Domini fructum per patientiam reddunt, quia cum humiliter flagella suscipiunt, post flagella ad requiem sublimiter suscipiunt. Sic uva calcibus tunditur, et in vini saporem liquatur. Sic oliva ^d contusionibus expressa amaritiam suam deserit, et in olei liquorem pinguescit. Sic per trituram areae a paleis grana separantur, et ad horreum purgatae perveniunt. Quisquis ergo appetit plene vitia vincere, **1491** studeat humiliter purgationis suae flagella tolerare, ut tanto post ad judicem mundior veniat, quanto nunc ejus rubiginem ignis tribulationis purgat.

5. In ea porticu quae euntibus ad ecclesiam beati Clementis est pervia fuit quidam Servulus nomine, quem multi vestrum mecum noverunt, rebus pauper, meritis dives, quem longa aegritudo dissolverat (*Lib. IV Dial., cap. 14*). Nam a primae aetate usque ad finem vitae paralyticus jacebat. Quid dicam quia stare non poterat? Qui nunquam in lecto suo surgere vel ad sedendum valebat, nunquam manum suam ad os accere, nunquam se potuit in latus aliud declinare. Huic ad serviendum mater cum fratre aderat, et quidquid ex elemosyna potuisset accipere, hoc eorum manibus pauperibus erogabat. Nequaquam litteras noverat, sed Scripturae sacrae sibi Codices

emerat, et religiosos quosque in hospitalitate suscipiens, hos coram se legere sine intermissione faciebat. Factumque est ut, quantum ad mensuram propriam, plene sacram Scripturam disceret, cum, sicut dixi, litteras funditus ignoraret. Studebat in dolore semper gratias agere, hymnis Deo et laudibus diebus ac noctibus vacare. Sed cum jam tempus esset ut tanta ejus patientia remunerari debuisset, membrorum ^e dolor ad vitalia rediit. Cumque se jam morti proximum agnovit, peregrinos viros atque in hospitalitate susceptos admonuit ut surgerent, et cum eo psalmos pro expectatione exitus sui decantarent. Cumque cum eis et ipse moriens psalleret, voces psallentium repente compescuit, cum terrore magni clamoris, dicens: Tacete, nunquid non auditis quantae resonant laudes in caelo? Cumque ad easdem laudes quas intus audierat aurem cordis intenderet, sancta illa anima a carne soluta est. Sed exeunte illa tanta illic fragrantia odoris aspersa est, ut ^f omnes illi qui aderant inestimabili suavitate repleverentur, ita ut per hoc patenter agnoscerent quod eam laudes in caelo suscepissent. Cui rei monachus noster interstiti solet quia quovis corpore ejus sepulturae traderetur, ab eorum naribus odoris illius fragrantia non recessit. Ecce quo fine ex hac vita exiit qui in hac vita aequanimiter flagella toleravit. Juxta vocem ergo dominicam, bona terra fructum per patientiam reddidit, quae, exarata disciplinae vomere, ad remunerationis segetem pervenit. Sed vos rogo, fratres charissimi, attendite quod excusationis argumentum in illo districto judicio habituri sumus nos, qui, a bono opere torpentes, et res et manus accepimus, si praecepta dominica egenus et sine manibus ^g impleverit. Non contra nos Dominus tunc apostolos ostendat qui ad regnum secum turbas fidelium praedicando traxerunt, non contra nos martyres exhibeat qui ad caelestem patriam sanguinem fundendo paverunt. Quid tunc dicturi sumus, cum hunc de quo locuti sumus Servulum viderimus, cui longus languor brachia tenuit, sed tamen haec a bono opere non ligavit? Haec vobiscum, fratres, agite, sic vos ad studium boni operis instigate, ut cum bonos vobis modo ad imitandum proponitis, eorum consortes tunc esse valeatis.

HOMILIA ^h XVI.

Habita ad populum in ⁱ basilica sancti Joannis, quae dicitur Constantiniana, ^j Dominica prima in Quadragesima.

LECTIO EVANG. SEC. MATTHE. IV, 1-11.

In illo tempore, ductus est Jesus in desertum a Spi-

^a Belv., quia sollicitudines importunitatis.

^b Duo priores Gemet. et Bigot.; per curiositatem; secundus Carn., per incuriam.

^c Bigot., duo priores Gemet., Longip. et Val. Cl., delectatio.

^d C. Germ. Corb. et plur., contritionibus.

^e Secundus Carn., calor.

^f Turon. et Longip., omnes qui illic aderant.

^g Excusi, potuit implere.

^h Est decima in Codd. Lateran. et Corb., ac in Cod. reg. Sueciae duodecima.

ⁱ Cod. Later., in basilica sancti Salvatoris quae a p. Constantiniana; duo priores Gemet., sancti Salvatoris in Lateranensi.

^j Cod. reg. Suec., Die Dominica initium quadragesimae. Desiderantur in Belv., C. Germ., primo et tertio Gemet., Dominica, etc.

ritu, ut tentaretur a diabolo. Et cum jejunasset quadraginta diebus et quadraginta noctibus, postea esuriit. Et accedens tentator, dixit ei: Si Filius Dei es, dic ut lapides isti panes fiant. Qui respondens dixit: Scriptum est: Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei. Tunc assumpsit eum diabolus in sanctam civitatem, et statuit eum supra pinnaculum templi, et dixit ei: Si Filius Dei es, mitte te deorsum. Scriptum est enim: Quia angelis suis mandavit de te, et in manibus tollent te, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum. Ait illi Jesus: Rursum scriptum est: Non tentabis Dominum Deum tuum. Iterum assumpsit eum diabolus in montem excelsum valde, et ostendit ei omnia regna mundi, et gloriam eorum, et dixit illi: Hæc omnia tibi dabo, si cadens adoraveris me. Tunc dicit ei Jesus: Vade, Satana. B Scriptum est enim: Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies. Tunc reliquit eum diabolus, et ecce angeli accesserunt, et ministrabant ei.

1492 1. Dubitari a quibusdam solet a quo spiritu sit Jesus ductus in desertum, propter hoc quod subditur: Assumpsit eum diabolus in sanctam civitatem. Et rursum: Assumpsit eum in montem excelsum valde. Sed vere et absque ulla quæstione convenienter accipitur ut a sancto Spiritu in desertum ductus credatur, ut illic eum suus Spiritus duceret, ubi nunc ad tentandum malignus spiritus inveniret. Sed ecce cum dicitur Deus homo vel in excelsum montem, vel in sanctam civitatem a diabolo assumptus, mens refugit, humanæ hoc audire aures expavescunt. Qui tamen non esse incredibilia ista cognoscimus, si in illo et alia facta pensamus. Certe iniquorum omnium caput diabolus est, et hujus capitis membra sunt omnes iniqui. An non diaboli membrum fuit Pilatus? An non diaboli membra Judæi persequentes, et milites crucifigentes Christum fuerunt? Quid ergo mirum si se ab illo permisit in montem duci, qui se perculit etiam a membris illius crucifigi? Non est ergo indignum Redemptori nostro quod tentari voluit, qui venerat occidi. Justum quippe erat ut sic tentationes nostras suis tentationibus vinceret, sicut mortem nostram venerat sua morte superare. Sed sciendum nobis est quia tribus modis tentatio agitur, suggestione, delectatione et consensu. Et nos cum tentamur, per eorumque in delectationem, aut etiam in consensum labimur, quia de carnis peccato propagati, in nobisipsis etiam gerimus unde certamina toleremus. Deus vero qui, in utero Virginis incarnatus, in mundum sine peccato venerat, nihil contradictionis in semetipso tolerabat. Tentari ergo per suggestionem potuit, sed ejus mentem peccati delectatio non momordit. Atque ideo omnis diabolica illa tentatio foris non intus fuit.

1493 2. Sed si ipsum ordinem tentationis ejus aspicimus, pensemus quanta magnitudine nos a ten-

^a Belv. et Corb. Germ., dixit ei.

^b Idem Codices, ait illi iterum Jesus.

^c Abest valde a C. Germ. et tribus Belg.

^d Bigot. et duo priores Gemet., dubitatione.

tatione liberamur. Antiquus hostis contra primum hominem parentem nostrum in tribus se tentationibus erexit, quia hunc videlicet gula, vana gloria et avaritia tentavit; sed tentando superavit, quia sibi eum per consensum subdidit. Ex gula quippe tentavit cum cibum ligni vetitum ostendit, atque ad comedendum suavit. Ex vana autem gloria tentavit cum diceret: Eritis sicut dii (Genes. iii, 5). Et ex propecta avaritiæ tentavit cum diceret: Scientes bonum et malum. Avaritia enim non solum pecuniæ est, sed etiam altitudinis. Recte enim avaritia dicitur cum supra modum sublimitas ambitur. Si enim non ad avaritiam honoris rapina pertineret, nequaquam Paulus de unigenito Dei Filio diceret: Non rapinam arbitratus est se esse æqualem Deo (Philip. ii, 6). In hoc autem diabolus parentem nostrum ad superbiam traxit, quod eum ad avaritiam sublimitatis excitavit.

3. Sed quibus modis primum hominem stravit, eisdem modis secundo homini tentato succubuit. Per gulam quippe tentat cum dicit: Dic ut lapides isti panes fiant. Per vanam gloriam tentat cum dicit: Si Filius Dei es, mitte te deorsum. ^f Per sublimitatis avaritiam tentat cum regna omnia mundi ostendit, dicens: Hæc omnia tibi dabo, si procidens adoraveris me. Sed eisdem modis a secundo homine vincitur, quibus primum hominem se vicisse gloriabatur, ut a nostris cordibus ipso aditu captus exeat, quo nos aditu intromissus tenebat. Sed est aliud, fratres charissimi, quod in hac tentatione dominica considerare debemus, quia tentatus a diabolo Dominus sacri eloquii præcepta respondit, et qui eo verbo quod erat tentatorem suum mergere in abyssum poterat, virtutem suæ potentiæ **1494** non ostendit, sola divini Scripturæ præcepta dedit, quatenus suæ nobis patientiæ præberet exemplum, ut quoties a pravis hominibus aliquid patimur, ad doctrinam excitemur potius quam ad vindictam. Pensate quanta est patientia Dei, et quanta impatientia nostra. Nos si injuriis, aut aliqua læsione provocamur, furore permoti, aut quantum possumus nosmetipsos ulciscimur, aut quod non possumus facere minamur. Ecce adversitatem diaboli Dominus pertulit, et nihil ei nisi mansuetudinis verba respondit. Portat quem punire poterat, ut hoc in laudem ejus altius cresceret, si hostem suum non extinguendo, sed interim patiendo superaret.

4. Notandum vero quod subditur, quia, recedente diabolo, angeli ministrabant ei. Ex qua re quid aliud quam unius personæ utraque natura ostenditur? Quia et homo est quem diabolus tentat, et idem ipse Deus est cui ab angelis ministratur. Cognoscamus igitur in eo naturam nostram, quia nisi hunc diabolus hominem cerneret, non tentaret. Veneremur in illo divinitatem suam, quia nisi super omnia Deus existeret, ei nullo modo angeli ministrarent.

^e Corb. Germ. et primus Carn., a secundo homine tentato succubuit.

^f Primus Carn., per sublimitatem avaritiæ.

^g Idem Cod., in laudem gloriæ ejus.

5. Sed quia his diebus lectio congruit, nam quadraginta dierum abstinentiam nostri Redemptoris audivimus, qui Quadragesimæ tempus inchoamus, discutiendum nobis est cur hæc ipsa abstinentia per quadraginta dierum numerum custoditur. Moyses enim ut legem acciperet secundo diebus quadraginta jejunavit (*Exod. xxxiv, 28*). Elias in deserto quadraginta diebus abstinuit (*III Reg. xix, 8*). Ipse auctor hominum ad homines veniens, in quadraginta diebus nullum omnino cibum sumpsit (*Matth. iv, 2*). Nos quoque in quantum possumus, annuo Quadragesimæ tempore carnem nostram per abstinentiam affligere conemur. Cur ergo in abstinentia quadragenarius numerus custoditur, nisi quia virtus Decalogi per libros quatuor sancti Evangelii impletur? Denarius etenim quater ductus in quadragenarium surgit, quia tunc Decalogi mandata perficimus cum profecto quatuor libros sancti Evangelii custodimus. Ex qua re sentiri et aliud potest. In hoc enim mortali corpore ex quatuor elementis subsistimus, et per voluptates ejusdem corporis præceptis dominicis contrahimus. Præcepta autem Dominica per Decalogum sunt accepta. Quia ergo per carnis desideria, Decalogi mandata contempnimus, dignum est ut eandem carnem quaterdecies affligamus. Quamvis de hoc Quadragesimæ tempore est adhuc aliud quod possit intelligi. A præsentis etenim die usque ad Paschalis solemnitatis gaudia sex hebdomadæ veniunt, quarum videlicet dies quadraginta duo sunt. Ex quibus dum sex dies Dominici ab abstinentia subtrahuntur, non plus in abstinentia quam triginta et sex dies **1495** remanent. Dum vero per trecentos et sexaginta quinque dies annus ducitur, nos autem per triginta et sex dies affligimur, quasi anni nostri decimas Deo damus, ut qui nobismetipsis per acceptum annum viximus, ^b auctori nostro nos in ejus decimis per abstinentiam mortificemus. Unde, fratres charissimi, sicut offerre in lege jubemini decimas rerum (*Levit. xxvii, 50, seq.*), ita ei offerre contendite et decimas dierum. Unusquisque in quantum virtus suppetit, carnem maceret, ejusque desideria affligat, concupiscentias turpes interficiat, ut juxta Pauli vocem, hostia viva fiat (*Rom. xii, 1*). Hostia quippe et immolatur et viva est, quando et ab hac vita humo non deficit, et ^c tamen se a carnalibus desideriis occidit. Caro nos læta duxit ad culpam, afflicta reducat ad veniam. Auctor etenim mortis nostræ per fructum ligni vetiti vitæ præcepta transgressus est. Qui ergo a paradisi gaudiis per cibum cecidimus, ad hæc in quantum possumus, per abstinentiam resurgamus.

6. Sed nemo sibi eandem abstinentiam solam

credat posse sufficere, cum per prophetam Dominus dicat: *Nonne hoc est magis jejunium quod elegi? subjiciens: Frange esurienti panem tuum, et egenos vagosque induc in domum tuam; cum videris nudum, operi eum, et carnem tuam ne desperaveris* (*Isai. lviii, 6, 7*). Illud ergo jejunium Deus approbat, quod ad oculos manus elemosynarum levat, quod cum proximi dilectione agitur, quod ex pietate conditur. Hoc ergo quod tibi subtrahis, alteri largire, ut unde tua caro affligitur, inde egentis proximi caro reparetur. Hinc etenim per prophetam Dominus dicit: *Cum jejunaveritis et plangeretis, nunquid jejunium jejunastis mihi? Et cum comeditis et bibitis, nunquid non vobis comeditis, et vobismetipsis bibitis?* (*Zach. vii, 5, 6*.) Sibi enim comedit et bibit qui alimenta corporis, quæ sunt communia dona conditoris, sine indigentibus percipit. Et sibi quisque jejunat, si ea quæ sibi ad tempus subtrahit non pauperibus tribuit, sed ventri postmodum offerenda custodit. Hinc per Joëlem dicitur: *Sancificate jejunium* (*Joel. i, 14; ii, 15*). Jejunium quippe sanctificare est, adjunctis bonis aliis, dignam Deo abstinentiam carnis ostendere. Cesset ira, sopiantur jurgia. Incassum enim caro atteritur, si a pravis suis voluptatibus animus non refrenatur, cum per prophetam Dominus dicat: *Ecco in die jejunii vestri invenitur voluntas vestra. Ecce ad lites et contentione, jejunastis, et percussit pugno impie, et omnes debitores vestros repetitis* (*Isa. lviii, 3*). Neque enim ^d qui a debitore suo hoc quod dedit repetit aliquid injustum facit, sed dignum est ut quisquis se in poenitentia macerat etiam hoc quod sibi juste competit interdicit. Sic sic nobis afflictis et poenitentibus a Deo dimittitur quod injuste egimus, si pro amore illius et hoc quod nobis juste competit relaxemus.

HOMILIA • XVII.

† Habita ad episcopos in fontes Lateranensium.

LECTIO EVANG. SEC. LUC. X, 4-9.

In illo tempore, designavit e Dominus et alios septuaginta duos, et misit illos binos ante faciem suam in omnem civitatem et locum, quo erat ipse venturus. Et dicebat illis: Messis quidem multa, operarii autem pauci. Rogate ergo dominum messis ut mittat operarios in messem suam. Itē, ecce ego mitto vos sicut agnos inter lupos. Nolite portare sacculum, neque peram, neque calceamenta, et neminem per viam salutareritis. In quamcumque domum intraveritis, primum dicite: Pax huic domui. Et si ibi fuerit filius pacis, requiescet super illum pax vestra; sin autem, ad vos revertetur. In eadem autem domo manete, edentes et bibentes quæ apud illos sunt. Dignus est enim opera-

Suec., Corb. Germ., Bigot., etc. Duo priores Gemet. habent tantum, in conventu episcoporum. In Editis legitur: *habita ad populum in basilica Lateranensi, de apostolis*. Verum hanc homiliam habitam esse ad episcopos congregatos liquet maxime ex num. 43 et seq. Sane hic multa leguntur in libro Reg. Past. jam dicta.

^e Belvac., designavit Jesus.

^a Idem, ad præsentis solemnitatis.

^b Longip., auctori nostro; et infra, actor etenim mort.

^c Duo priores Germ., et tamen in se carnalia desideria occidit.

^d C. Germ., qui debitorem suum.

^e In Corb. est trigesima sexta, in Lateran. trigesima quarta, in Cod. reg. Suec. decima tertia.

^f Sic titulum restituimus ex Mss. Lateran., reg.

rius mercede sua. * *Nolite transire de domo in domum. Et in quamcunque civitatem intraveritis, et susceperint vos, manducate quæ apponuntur vobis; et curate infirmos qui in illa sunt, et dicite illis: Proproinquavit in vos regnum Dei.*

1496 1. Dominus et Salvator noster, fratres charissimi, aliquando nos sermonibus, aliquando vero operibus admonet. Ipsa etenim facta ejus præcepta sunt, quia dum aliquid tacitus facit, quid agere debeamus inuotescit. Ecce enim binos in prædicationem discipulos mittit, quia duo sunt præcepta charitatis, Dei videlicet amor, et proximi, et minus quam inter duos charitas haberi non potest. Nemo enim proprie ad semetipsum habere charitatem dicitur, sed dilectio in alterum tendit, ut charitas esse possit. Binos ad prædicandum discipulos Dominus mittit, quatenus hoc nobis tacitus innuat, quia qui charitatem ergo alterum non habet, prædicationis officium suscipere nullatenus debet.

2. Bene autem dicitur quia *misit eos ante faciem suam in omnem civitatem et locum quo erat ipse venturus.* Prædicatores enim suos Dominus sequitur, quia prædicatio prævenit, et tunc ad mentis nostræ habitaculum Dominus venit, quando verba exhortationis præcurrunt, atque per hæc veritas in mente suscipitur. Hinc namque eisdem prædicatoribus Isaias dicit: *Parate viam Domini, rectas facite semitas Dei nostri (Isai. xl, 3).* Hinc illis Psalmista ait: *Iter facite ei qui ascendit super occasum (Psal. lxxvii, 5).* Super occasum namque Dominus ascendit, quia ipse in passione occubuit, inde majorem suam gloriam resurgendo manifestavit. Super occasum videlicet ascendit, quia mortem quam pertulit resurgendo calcavit. Ei ergo qui ascendit super occasum iter facimus cum nos ejus gloriam vestris mentibus prædicamus, ut eas et ipse post veniens per amoris sui præsentiam illustret.

3. Missis autem prædicatoribus, quid dicat audiamus: *Messis quidem multa, operarii autem pauci. Rogate ergo dominum messis, ut mittat operarios in messem suam.* ^b Ad messem multam operarii pauci sunt, quod sine gravi mœrore loqui non possumus, quia etsi sunt qui bona audiant, desunt qui dicant. Ecce mundus sacerdotibus plenus est, **1497** sed tamen in messe Dei rarus valde invenitur operator, quia officium quidem sacerdotale suscepimus, sed opus officii non implemus. Sed pensate, fratres charissimi, pensate quod dicitur: *Rogate dominum messis, ut mittat operarios in messem suam.* Vos pro nobis petite, ut digna vobis operari valeamus, ne ab exhortatione lingua torpeat, ne postquam prædicationis locum suscepimus apud justum judicem nostras nos taciturnitas addicat. Sæpe enim pro sua nequitia prædicantium lingua restringitur: sæpe vero ex subjectorum culpa agitur ut eis qui præsent, prædi-

* Hæc, usque ad *et in quam*, etc., desunt in Belv. et C. Germ.

^b C. Germ., Turon., Corb., Belvac., *at messem multa, sed operarii sunt pauci.*

cationis sermo subtrahatur. Ex sua quippe nequitia prædicantium lingua restringitur, sicut Psalmista ait: *Peccatori autem dixit Deus: Quare tu enarras justitias meas? (Psal. xlix, 10.)* Et rursum ex vitio subjectorum, vox prædicantium prohibetur sicut ad Ezechielem Dominus dicit: *Linguam tuam adhaerescere faciam palato tuo, et eris mutus, nec quasi vir objurgans, quia domus exasperans est (Ezech. iii, 26).* Ac si aperte dicat: Idcirco tibi prædicationis sermo tollitur, quia dum me in suis actibus plebs exasperat, non est digna cui exhortatio veritatis fiat. Ex cujus ergo vitio prædicatori sermo subtrahatur, non facile cognoscitur. Quia vero Pastoris taciturnitas aliquando sibi, semper autem subjectis noceat, certissime scitur.

B 4. Sed utinam si ad prædicationis virtutem non sufficimus, loci nostri officium in innocentia vitam teneamus. Nam subditur: *Ecce ego mitto vos sicut agnos inter lupos.* Multi autem cum regiminis ^a jura suscipiunt, ad lacerandos subditos inardescunt, terrorem potestatis exhibent, et quibus prodesse debuerant, nocent. Et quia charitatis viscera non habeant, domini videri appetunt, patres se esse minime recognoscunt, humilitatis locum in elatione dominationis inuolant, et si quando extrinsecus blandiuntur, intrinsecus sæviunt. De quibus alius Veritas dicit: *Veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces (Matth. vii, 15).* Contra quæ, omnia considerandum nobis est quia sicut agni **1498** inter lupos mittimur, ut, sensum servantes innocentie, morsum malitie non habeamus. Qui enim locum prædicationis suscipit, mala inferre non debet, sed tolerare, ut ex ipsa sua mansuetudine iram sævientium mitiget, et peccatorum vulnera in aliis ipse afflictionibus vulneratus sanet. Quem et si quando zelus rectitudinis exigit ut erga subjectos sæviat, furor ipse de amore sit, non de crudelitate, quatenus et jura disciplinæ foris exhibeat, et intus paternæ pietate diligat, quos foris quasi insequendo castigat. Quod tunc bene Rector exhibet, eum ^d seipsum diligere per amorem privatum nescit, cum nulla quæ mundi sunt appetit, cum terrenæ cupiditatis oneribus nequaquam mentis colla supponit.

D 5. Unde et subditur: *Nolite portare sacculum, neque peram, neque calcamenta, et neminem per viam salutaveritis.* Prædicatori etenim tanta debet in Deo esse fiducia, ut præsentis vite sumptus quamvis non provideat, tamen sibi hos non deesse certissime sciat, ne dum mens ejus occupatur ad temporalia, minus aliis provideat æterna. Cui etiam per viam neminem salutare conceditur, ut sub quanta festinatione ^e iter prædicationis pergere debeat ostendatur. Quæ si quis verba etiam per allegoriam velit intelligi, in sacculo pecunia clausa est; pecunia vero clausa est sa-

^a Belvac., Turon., C. Germ., *curam suscipiunt.*

^d Turon., C. Germ., Longip., *seipse diligere.*

^e C. Germ., primus Gemet. et Bigot., *in iter*; Longip. et Val. Cl., *in itinere.* Primus Carnot., *itinere.*

plentia occulta. Qui igitur sapientiæ verbum habet, sed hoc frogare proximo negligit, quasi pecuniam in sacculo ligatam tenet. Unde scriptum est: *Sapientia abscondita, et thesaurus occultus, quæ utilitas in utriusque?* (Eccli. xli, 17.) Quid vero per peram, nisi onera sæculi; et quid hoc loco per calceamenta, nisi mortuorum operum exempla signantur? Qui ergo officium prædicationis suscipit, dignum non est ut onus sæcularium negotiorum portet, ne dum hoc ejus colla deprimit, ad prædicanda cœlestia non assurgat. Nec debet stultorum operum exempla conspiceret, ne sua opera quasi ex mortuis pellibus credat munire. Sunt etenim multi qui pravitatem suam ex alienis pravitatibus pœntur. Quia enim alios talia fecisse considerant, se hæc facere licenter putant. Hi quid aliud faciunt, nisi pedes suos ex mortuorum animalium munire pellibus conantur? Oppis vero qui salutat in via, ex occasione salutat itineris, non ex studio optandæ ejusdem salutis. Qui igitur non amore æternæ patriæ, sed præmiorum ambitu salutem audientibus prædicat, quasi in itinere salutat, quia ex occasione, et non ex intentione, salutem audientibus exoptat.

6. Sequitur: *In quacunque domum intraveritis, primum dicite: Pax huic domui. Et si ibi fuerit filius pacis, requiescet super illum pax vestra; sin autem, ad vos revertetur.* Pax quæ ab ore prædicatoris offertur, aut requiescit in domo, si in ea filius pacis fuerit, aut ad eundem prædicatorem revertitur; quia aut erit quisque prædestinatus ad vitam, et cœlestis verbum sequitur quod audit; aut si nullus audire voluerit, ipse prædicator sine fructu non erit, quia ad eum pax revertitur, quoniam ei a Domino pro labore sui operis merces recompensatur.

7. Ecce autem qui peram et sacculum portare prohibuit sumptus et alimenta ex eadem prædicatione 1499 concedit. Nam subditur: *In eadem autem domo manete, edentes et bibentes quæ apud illos sunt. Dignus est enim operarius mercede sua.* Si pax nostra recipitur, dignum est ut in eadem domo maneamus edentes et bibentes quæ apud illos sunt, ut ab eis terrena stipendia consequamur, quibus præmia patriæ cœlestis offerimus. Unde etiam Paulus hæc ipsa pro minimo suscipiens, dicit: *Si vos vobis spiritalia seminavimus, magnum est si vestra carnalia metamus?* (1 Cor. ix, 11.) Et notandum quod subditur: *Dignus est operarius mercede sua*, quia jam de mercede sunt operis ipsa alimenta sustentationis, ut hic merces de labore prædicationis inchoetur, quæ illic de veritatis visione perficitur. Qua in re considerandum est quod uni nostro operi due mercedes debentur, una in via, altera in patria; una quæ nos in labore sustentat, alia quæ nos in resurrectione remunerat. Merces itaque quæ in præ-

sentii accipitur: hoc in nobis debet agere, ut ad sequentem mercedem robustius tendatur. Velus ergo quisque prædicator non ideo prædicare debet, ut in hoc tempore mercedem recipiat, sed ideo mercedem recipere, ut prædicare subsistat. Quisquis namque ideo prædicat ut hic vel laudis vel muneris mercedem recipiat, æterna procul dubio mercede se privat. Quisquis vero vel ea quæ dicit, ideo placere hominibus appetit, ut, dum placet quod dicitur, per eadem dicta non ipse, sed Dominus ametur, vel idcirco terrena stipendia in prædicatione consequitur, ne a prædicationis voce per indigentiam lassetur, huic procul dubio ad recipiendam mercedem nil obstat in patria, quia sumptus sumpsit in via.

8. Sed quid nos (quod tamen sine dolore dicere non possum) quid nos, o Pastores, agimus, qui et mercedem consequimur, et tamen operarii nequam sumus? Fructus quippe sanctæ Ecclesiæ in stipendio quotidiano percipimus, sed tamen pro æterna Ecclesia minime in prædicatione laboramus. Pensemus cujus damnationis sit sine labore hic percipere mercedem laboris. Ecce ex oblatione fidelium vivimus, sed quid pro animabus fidelium laboramus? Illa in stipendium nostrum sumimus quæ pro redimendis peccatis suis fideles obtulerunt, nec tamen contra peccata eadem vel orationis studio, vel prædicationis, ut dignum est, insudamus. Vix pro culpa sua quempiam aperta voce reprehendimus. Et adhuc (quod est gravius) aliquando si persona in hoc mundo potens sit, ejus forsitan errata laudantur, ne, si adversetur, per iracundiam munus subtrahat quod impendebat. Sed debemus sine cessatione meminisse quod de quibusdam scriptum est: *Peccata Populi mei comedent* (Osee iv, 8). Cur autem peccata populi comedere dicuntur, nisi quia peccata delinquentium sœvent, ne temporalia stipendia amittant? Sed et nos qui ex oblationibus fidelium vivimus, quas illi pro peccatis suis obtulerunt, si comedimus et tacemus, eorum procul dubio peccata manducamus. Pensemus ergo cujus sit apud Deum criminis peccatorum pretium manducare, et nihil contra peccata prædicando agere. Audiamus quid beati Job voce dicitur: *Si adversum me terra mea clamat, et cum ipsa sulci ejus deflent, si fructus ejus comedi absque pecunia* (Job. xxxi, 38, 39).

1500 Terra enim contra possessorem suum clamat quando contra pastorem suum juste Ecclesia murmurat. Cujus etiam sulci deflent, si corda audientium, quæ a prædecessoribus sunt patribus prædicationis voce et vigore iuxrectionis exarata, vident aliquid quod lugeant de vita pastoris. Cujus videlicet terræ fructus possessor bonus sine pecunia non manducat, quia discretus pastor prærogat talentum verbi, ne ad damnationem suam de Ecclesia stipen-

Desideratur in recent.

• C. Germ. et duo post. Gemet., sed numquid pro, etc.

† Corb. Germ., Belv. et primus Gemet., comedunt; duo alii Gemet., comedunt.

• C. Germ., tres Gemet. et Longip., super illam, nempe, domum.

† Belvac., Longip., Val. Cl., pro labore sui operis recompensatur.

• Duo post. Gemet., magnum non est si.

† Restituimus agimus, ex Mss. et vel. Excusis.

dium sumat alimenti. Tunc enim de terra nostra cum pecunia fractus comedimus, quando sumentes ecclesiastica subsidia in prædicatione laboramus. Præcones namque venturi iudicis sumus. Quis ergo venturum a iudicem nantiet, si præco tacet?

9. Proinde considerandum nobis est ut, in quantum valet quisque, in quantum sufficit, et terrorem venturi iudicii, et dulcedinem regni, susceptæ Ecclesie insinuare contendat. Et qui una eademque exhortationis voce non sufficit simul cunctos admonere, debet singulos, in quantum valet, instruere, privatis locutionibus ædificare, exhortatione simplici fructum in filiorum suorum cordibus quærere. Debemus namque pensare continuo quod sanctis apostolis dicitur, et per apostolos nobis: *Vos estis sal terræ* (Math. v, 13). Si ergo sal sumus, condire mentes fidelium debemus. Vos igitur, qui pastores estis, pensate quia Dei animalia pascitis. De quibus profecto animalibus Deo per Psalmistam dicitur: *Animalia tua habitabunt in ea* (Psal. lxxvii, 11). Et sæpe videmus quod petra salis brutis animalibus ponitur, b ut eandem salis petram lambere debeant, et meliorari. Quasi ergo inter bruta animalia petra salis debet esse sacerdos in populis. Curare namque c sacerdotem necesse est, quæ singulis dicat, unumquemque qualiter admoneat, ut quisquis sacerdoti jungitur, quasi ex salis tactu, æternæ vitæ sapore condiatur. Sal etenim terræ non sumus, si corda audientium non condimus. Quod profecto condimentum ille veraciter proximo impendit qui prædicationis verbum non subtrahit.

10. Sed tunc vere aliis recta prædicamus, si dicta rebus ostendimus, si nosipsi divino amore compungimur, et humanæ vitæ, quæ sine culpa transire nequaquam potest, quotidianas lacrymis maculas lavamus. Tunc autem de nobis vere compungimur, si studiose patrum præcedentia facta pensamus, ut ex conspecta illorum gloria, in nostris nobis oculis nostra vita sordescat. Tunc vere compungimur, cum præcepta Domini studiose perscrutamur, et per hæc proficere ipsi contendimus, per quæ jam profecisse novimus quos veneramus. Hinc est enim quod de Moyse scriptum est: *Posuit et labrum æneum in quo lavarentur Aaron et filii ejus, cum ingrederentur in sancta sanctorum, quod fecit de speculis mulierum quæ excubabant in ostio tabernaculi* (Exod. xxxviii, 8). Labrum quippe æneum Moyses ponit, in quo sacerdotes lavari debeant et sancta sanctorum ingredi, quia lex Dei prius nos lavari per compunctionem præcipit, ut nostra immunditia ad penetrandam secretorum Dei munditiam non sit indigna. Quod bene labrum de speculis mulierum perhibet factum quæ ad tabernaculi ostium indesinenter excubabant.

a Carnot., mundi vel., mundo nuntiat.

b C. Germ., Belvac. et duo post. Gemet. ut ex eadem salis petra lambere.

c Secundus Carn., tres Gemet. et C. Germ., curare namque sacerdoti.

d Turon., penitentes. Carnot., remittentes.

e C. Germ., duo Carn. et tertius Gemet., præbent.

1501 Specula quippe mulierum sunt præcepta Dei, in quibus se sanctæ animæ semper aspiciunt, et si quæ in eis sunt foeditatis maculæ, deprehendant. Cogitationum vitia corrigunt, et quasi d renitentes vultus velut ex reddita imagine componunt, quia dum præceptis domnicis solerter intendunt, in eis procul dubio vel quid in se cælesti viro placeat, vel quid displiceat agnoscunt. Quæ quoad in hac vita sunt, æternum tabernaculum ingredi nequaquam possunt. Sed tamen ad ostium tabernaculi mulieres excubant, quia sanctæ animæ etiam cum infirmitate adhuc carnis gravantur, amore tamen continuo ingressum æterni introitus observant. Moyses ergo labrum sacerdotibus de speculis mulierum fecit, quia lex Dei lavacrum compunctionis peccatorum nostrorum maculis exhibet, dum ea per quæ sanctæ animæ superno sponso placuerunt intuenda nobis cælestia præcepta e præbet. Quibus si diligenter intendimus, internæ nostræ imaginis maculas videmus. Videntes autem maculas, in penitentia dolore compungimur; compuncti vero, quasi in labro de speculis mulierum lavamur.

11. Est autem valde necessarium ut cum de nobis in compunctione afflicimur, etiam commissorum nobis vitam zelemus. Sic ergo nos amaritudo compunctionis afficiat, ut tamen a proximorum custodia non avertat. Quid enim prodest, si amantes nosmetipsos, relinquamus proximos? Vel quid rursus prodest, si amantes vel zelantes proximos, relinquamus nosmetipsos? In ornamento quippe tabernaculi bis tinctus coccus offerri præcipitur (Exod. xxv, 4), ut ante Dei oculos charitas nostra Dei et proximi amore coloretur. Ille autem vere se diligit, qui pure diligit f auctorem. Tunc ergo coccus bis tingitur, quando erga se et proximum ex e amore veritatis animus inflammatur.

12. Sed inter hæc sciendum nobis est ut sic exerceatur zelus rectitudinis contra prava acta h proximorum quatenus in fervore districtiois nullo modo relinquatur virtus mansuetudinis. Ira etenim sacerdotis nequaquam debet esse præcepta et perturbata, sed magis ex consilii i gravitate mitiganda. Et portare ergo debemus quos corrigimus, et corrigere quos portamus, ne si ex utroque unum defuerit, vel in i fervore, vel in mansuetudine actio sacerdotalis non sit. Hinc namque est quod in templi ministerio in basibus templi sculptorio opere leones et boves et cherubim expressa sunt. Cherubim quippe est plenitudo scientiæ. Sed quid est quod in basibus nec leones sine bobus, nec boves sine leonibus fiunt? Quid enim aliud designant bases in templo, nisi sacerdotes in Ecclesia? Qui dum sollicitudinem regimini tolerant, quasi more basium superimpositum

f Longip., actorem.

g Secundus Carn., ex amore charitatis.

h Idem, pessimorum.

i In recent. Ed., contra Mss. Anglic. et nostras. Idem, alieno quoque sensu, metuenda.

j C. Germ. et tres Gemet., furere.

onus portant. In basibus ergo ^a cherubim exprimuntur, quia decet nimirum ut sacerdotum pectora plenitudine scientiæ sint referta. Per leones autem terror severitatis, per boves vero patientia mansuetudinis figuratur. Itaque in basibus nec leones sine bobus, nec boves sine leonibus exprimuntur, quia semper in sacerdotali pectore cum terrore severitatis custodiri debet virtus mansuetudinis, ut et iram mansuetudo condiat, **1502**, et eandem mansuetudinem, ne fortasse dissoluta sit, zelus districtiois accendat.

13. Sed ista cur loquimur, cum adhuc plerosque gravari factis atrocioribus videamus? Vobis enim ^b sacerdotibus lugens loquor, quia nonnullos vestrum cum præmiis facere ordinationes agnovimus spiritali gratiam vendere, et de alienis iniquitatibus cum peccati damno temporalia luera cumulare. Cur ergo ad memoriam vestram non redit quod vox Dominica præcipiens dicit: *Gratis accepistis, gratis date* (*Matth. x, 8*). Cur non ante mentis oculos revocatis quod templum Redemptor noster ingressus, cathedras vendentium columbas evertit, et nummulariorum effudit æs? (*Joan. 11, 1, 2*.) Qui namque sunt in templo Dei hodie qui columbas vendunt, nisi ^c qui in Ecclesia pretium de impositione manus accipiunt? Per quam videlicet impositionem Spiritus sanctus cœlitus datur. Columba ergo venditur, quia manus impositio, per quam Spiritus sanctus accipitur, ad pretium præbetur. Sed Redemptor noster cathedras vendentium columbas evertit, quia talium negotiatorum sacerdotium destruit. Hinc est enim quod sacri canones simoniacam hæresim damnant, et eos privari sacerdotio præcipiunt, qui de largiendis ordinibus ^d pretium quærunt. Cathedra ergo vendentium columbas evertitur quando hi qui spiritali gratiam venundant, vel ante humanos, vel ante Dei oculos, sacerdotio privantur. Et quidem multa sunt alia præpositorum mala quæ humanos modo oculos latent. Et ^e plerumque se pastores sancto hominibus exhibent, atque in occultis suis videri turpes ante interni arbitri oculos non erubescunt. Veniet, veniet profecto ille dies, nec longe est, in quo pastorum pastor appareat, et uniuscujusque facta in publicum deducat, et qui modo subditorum culpas per præpositos ulciscitur, tunc præpositorum mala per semetipsum sæviens damnat. Unde et ingressus in templum, per semetipsum quasi flagellum de funiculis fecit, et de domo Dei pravos negotiatores ejiciens, cathedras vendentium columbas evertit (*Joan. 11, 1, 2*), quia subditorum quidem culpas per pastores percutit, sed pastorum vitia per semetipsum ferit. Ecce modo hominibus negari potest quod latenter agitur. Ille certe

A iudex venturus est, cui tacendo quisque se non potest celare, quem negando non potest fallere.

14. Est et aliud, fratres charissimi, quod me de vita Pastorum vehementer affligit; sed ne cui hoc injuriosum videatur fortasse quod assero, me quoque pariter accuso, quamvis, ^f barbarici temporis necessitate compelsus, valde in his jaceo invitus. Ad exteriora enim negotia delapsi sumus, et aliud ex honore suscepimus, atque aliud officio actionis exhibemus. Ministerium prædicationis relinquimus, et ad poenam nostram, ut video, episcopi vocamur, qui honoraria nomen, non virtutem tenemus. Relinquunt namque Deum hi qui nobis commisi sunt, et tacemus. In pravis actibus jacent, et correptionis manum non tendimus. Quotidie per multas nequitas pereunt, et eos ad infernum tendere negligenter videmus. Sed quando nos vitam corrigere valeamus alienam, qui negligimus nostram? Curis enim sæcularibus intenti, tanto insensibiliores **1503** iatus efficimur, quanto ad ea quæ foris sunt studiosiores videmur. Usu quippe curæ terrenæ a cœlesti desiderio obdurescit animus; et dum ipso suo usu durus efficitur per actionem sæculi, ad ea emolliri non valet quæ pertinent ad charitatem Dei. Unde bene sancta Ecclesia de membris suis infirmantibus dicit: *Posuerunt me custodem in vineis, vineam meam non custodivi* (*Cant. 1, 5*). Vineæ quippe nostræ actiones sunt, quas usu quotidiani laboris excolimus. Sed custodes in vineis positi, nostram vineam minime custodimus, quia dum extraneis actionibus implicamur, ministerium actionis nostræ negligimus. ^g Nullum puto, fratres charissimi, ab aliis majus præjudicium quam a sacerdotibus tolerat Deus, quando eos quos ad aliorum correctionem posuit dare de se exempla pravitatis ceruit, quando ipsi peccamus, qui compescere peccata debuimus. Plerumque, quod est gravius, sacerdotes qui propria dare debuerant etiam aliena dripiunt. Plerumque, si quos humiliter, si quos continenter vivere conspiciunt, irrident. Considerate ergo quid de gregibus agatur, quando pastores lupi fiunt. Ii enim custodiam gregis suscipiunt, qui insidiari gregi dominico non metuunt, ^h contra quos Dei greges custodiri debuerant. Nulla animarum luera quærimus, ad nostra quotidie studia vacamus, terrena concupiscimus, humanam gloriam intenta mente captamus. Et quia eo ipso quo cæteris prælati sumus, ad agenda quælibet majorem licentiam habemus, susceptæ benedictionis ministerium vertimus ad ambitionis ⁱ argumentum; Dei causam relinquimus, ad terrena negotia vacamus; ^j locum sanctitatis accipimus, et terrenis actibus implicamur. Impletum est in nobis profecto quod scriptum est: *Et erit sicut populus, sic sacerdos* (*Osce*

exhibet.

^g Corb. Germ., in nullo. Bigot. et duo priores Gemet., in nullo.

^h Hæc non habent Belvac. et Corb., sed post veniunt immediate sequitur nulla, etc.

ⁱ Secundus Carn., augmentum.

^j C. Germ., jugum sanctitatis.

^a C. Germ., Gemet., Bigot., Longip., Val. Cl., Cherubin exprimitur.

^b Belvac., sacerdotes.

^c Belvac., qui Ecclesiæ.

^d C. Germ., Bigot. et primus Carn., pretium accipiunt.

^e Primus Carn., et plerique.

^f Belvac., barbarici timoris. Turon. utramque lect.

iv, 9). Sacerdos enim non distat a populo, quando A nullo merito sum vulgi transcendit actionem.

15. Imploramus Jeremiam lacrymas; consideret mortem nostram, et deplorans dicat: *Quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus, dispersi sunt lapides sanctuarii in capite omnium platearum?* (Thren. iv, 1.) Aurum quippe obscuratum est, quia sacerdotum vita quondam per gloriam virtutum clara, nunc a per actiones infimas ostenditur reproba. Color optimus est mutatus, quia ille sanctitatis habitus per terrena et obiecta opera ad ignominiam despectionis venit. Lapidis vero sanctuarii intrinsecus habebantur, nec sumebantur in summi sacerdotis b corpore, nisi eum, sanctis sanctorum ingrediens, in secreto sui conditoris apparebat. Nos ergo, fratres charissimi, nos sumus lapides sanctuarii qui apparere B semper debemus in secreto Dei; quos nunquam necesse est foris conspici, id est nunquam in extraneis actionibus videri. Sed dispersi sunt lapides sanctuarii in capite omnium platearum, quia hi qui per vitam et orationem intus semper esse debuerant per vitam reprobam foris vacant. Ecce jam pene nulla est sæculi actio quam non sacerdotes administrent. Dum ergo, in sancto habitu constituti, exteriora sunt quæ exhibent, quasi sanctuarii lapides foris jacent. Quia enim Græca v. c. platea a latitudine vocatur, sanctuarii lapides a plateis sunt 1504 cum religiosi quique lata mundi itinera sectantur. Nec solum in plateis, sed et in capite platearum dispersi sunt, quia et per desiderium hujus mundi opera peragunt, et tamen de religioso habitu culmen honoris quærunt. C In capite ergo platearum dispersi sunt, quia et jacent per ministerium operis, et honorari volunt de e imagine sanctitatis.

16. Quanto autem mundus gladio feriatu aspiciat, quibus quotidie percussioibus intereat populus videtis. Cujus hoc nisi nostro præcipue peccato agitur? Ecce depopulatae urbes, eversa castra, Ecclesiarum ac monasteria destructa, d in solitudinem agri redacta sunt. Sed nos perevanti populo auctores mortis existimus, e qui esse debuimus duces ad vitam. Ex nostro etenim peccato populi turba prostrata est, quia, nostra faciente negligentia, ad vitam erudita non est. Quid autem animas hominum nisi cibum Domini dixerimus, quæ ad hoc sunt conditæ, ut in ejus corpore trajiciantur, id est ut in æternæ Ecclesiarum angmentum tendant? Sed hujus cibi condimentum nos esse debemus. Sicut enim paulo superius præfati sumus, missis prædicatoribus dicitur: *Vas estis cal terræ* (Matth. v, 15). Si igitur cibus Dei est populus, condimentum cibi sacerdotes esse debuerunt. Sed quia dum nos ab orationis et eruditionis sanctæ usu cessamus, sal infatuatum est, f condire non valet

a Turon., C. Germ., Gemet. et alii, per actiones infirmas; primus Carn., per actionum infima.

b Duo priores Gemet. ac Big., pectore.

c Tres Gemet., Bigot et secundus Cara., de imitatione. Consentiant vel. Ed.

d Sic optime emendavimus ex Mss. C. Germ., Turon., Bigot., etc., priorem lectionem, in solitudinem

cibus Dei, atque idcirco ab auctore non sumitur, quæ exigente facilitate nostra, minime conditur, Penes ergo qui unquam per linguam nostram conversi, qui de perversa suo opere nostra increpatione correpti, poenitentiam egerunt, quis luxuriam ex ipsa eruditione deseruit, quis avaritiam, quis superbiam desinavit? Pensemus quod lucrum Deo fecimus nos, qui, accepto talento, ab eo ad negotium missi sumus. Etenim dicit: *Negotiamini dum venio* (Luc. xix, 13). Ecce jam venit, ecce de nostro negotio lucrum requirit. Quale ei animarum lucrum de nostra negotiatione monstrabimus? Quot ejus conspectui animarum manipulos de prædicationis nostræ segete illatui sumus?

17. Ponamus ante oculos nostros illum tantæ districtiois diem, quo judex veniet, et rationem cum servis suis, quibus talenta credidit ponet (Ibid.). Ecce in majestate terribili, inter angelorum atque archangelorum choros videbitur. In illo tanto examine electorum omnium et reproborum multitudo deducetur, et unusquisque quid sit operatus ostendetur. Ibi Petrus cum Judæa conversa, quam post se traxit, apparebit. Ibi Paulus conversum, ut ita dixerim, mundum duceps. Ibi Andreas post se Achaïam, ibi Joannes Asiam, Thomas Indiã, in conspectum sui regis conversam ducet. Ibi omnes dominici gregis arietes cum animarum lucris apparebunt, qui sanctis suis prædicationibus Deo post se subditum gregem trahunt. Cum igitur tot pastores cum gregibus suis ante æterni pastoris oculos venerint, nos miseri quid dicturi sumus, qui ad Dominum nostrum post negotium vacui redimus, qui pastorum nomen habuimus et oves quas 1505 ex nutrimento nostro debeamus ostendere non habemus? Illic pastores vocati sumus, et ibi gregem non ducimus.

18. Sed nunquid si nos negligimus, omnipotens Deus deserit oves suas? Nullo modo; nam ipse eas, sicut per prophetam pollicitus est, per semetipsum pascit (Ezech. xxxiv), omnesque quos præordinavit ad vitam, flagellorum stimulis, compunctionis spiritu erudit. Et per nos quidem fideles ad sanctum baptismum veniunt, nostris precibus benedicuntur, et per impositionem nostrarum manuum a Deo Spiritum sanctum percipiunt, atque ipsi ad regnum cælorum pertinent, et ecce nos per negligentiam nostram deorsum tendimus. Ingrediuntur electi. sacerdotum manibus expiati, cælestem patriam; et sacerdotes ipsi per vitam reprobam ad inferni supplicia festinant. Cui ergo rei, cui similes dixerim sacerdotes malos, nisi aquæ baptismatis, quæ peccata baptizatorum diluunt, illos ad regnum cæleste mittit, et ipsa postea in cloacas descendit? Timeamus hæc, fratres, conveniat actioni nostræ ipsum ministerium nostrum.

agri redacti sunt. Significatur monasteria in agrorum solitudinem esse redacta.

e Longip. et Val. Cl., cui esse debemus.

f Ita Mss. et vet. Ed., ubi alii excusi habent, condire non valet cibus Dei; quibus tamen favet Corb. Germ.

g Secundus Carnut., eruit.

De peccatorum nostrorum relaxatione quotidie cogitemus, ne nostra vita peccato obligata remaneat, per quam omnipotens Deus quotidie alios solvit. Consideremus sine cessatione quid suamus, pensemus negotium nostrum, pensemus pondus quod susceperimus. Faciamus quotidie nobiscum rationes, quas cum nostro iudice habemus. Et sic debemus agere curam nostri, ut non negligamus curam proximi, ut quisquis ad nos jungitur ex lingue nostrae sale conditatur. Cum vacantem quempiam et lubricum videmus, admonendus est ut conjugio frenare student iniquitatem suam, quatenus per hoc quod licet discat superare quod non licet. Cum conjugatum videmus, admonendus est ut sic exerceat curam sæculi, ne postponat amorem Dei; sic placeat voluntati conjugis, ut non displiceat conditori. Cum clericum videmus, admonendus est quatenus sic vivat, ut exemplum vite secularibus præbeat, ne si quid in illo iuste reprehenditur, ex ejus vitio ipsa religionis nostrae æstimatio gravetur. Cùm monachum videmus, admonendus est ut reverentiam habitus sui in actu, in locutione, in cogitatione sua semper circumspiciat, ut ea quæ mundi sunt perfecte deserat, et quod ostendit humanis oculis habitu, hoc ante Dei oculos moribus præstendat. Iste itaque jam sanctus est, admonetur ut crescat; ille vero adhuc iniquus est, admonetur ut se corrigat, quatenus quisquis se ad sacerdotem junxerit, sale sermonis illius conditus recedat. Hæc, fratres, vobiscum sollicite cogitata, hæc et proximis vestris impendite; omnipotenti Deo fructum vos reddere de negotio quod accepistis parate. Sed ista quæ dicimus melius apud vos orando quam loquendo obtinebimus.

Orationis.

Deus, qui nos pastores in populo vocare voluisti, præsta, quæsumus, ut hoc quod humano ore dicimur, in tuis oculis esse valeamus. Per Dominum nostrum, etc.

¶ HOMILIA XVIII.

Habita ad populum in basilica sancti Petri apostoli, et Dominica in Passione.

LECTIO. EVANG. SEC. IOAN. VIII, 45-49.

In illo tempore, dicebat Jesus turbis et Judæorum, et principibus sacerdotum: Quis ex vobis arguet me de peccato? Si veritatem dico, quare non creditis mihi? Qui ex Deo est verba Dei audit; propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis. Responderunt igitur Judæi, et dixerunt ei: Nonne bene dicimus nos, quia Samaritanus es tu, et dæmonium habes? Respondit Jesus: Ego dæmonium non habeo, sed honorifico Patrem meum; et vos inhonorastis me. Ego autem non quero gloriam meam, est qui querat et iudicet. Amen, amen dico vobis, si quis sermonem meum servaverit, mortem non videbit in æternum. Dixerunt ergo Judæi: Nunc

cognovimus quia dæmonium habes. Abraham mortuus est, et propheta, et tu dicis: Si quis sermonem meum servaverit mortem non gustabit in æternum. Nunquid tu major es patre nostro Abraham, qui mortuus est? et propheta mortui sunt. Quem teipsum facis? Respondit Jesus: Si ego glorifico meipsum, gloria mea nihil est. Est Pater meus qui glorificat me quem vos dicitis quia Deus vester est, et non cognovistis eum. Ego autem novi eum. Et si dixerit quia non scio eum, ego similis vobis, quendam; sed scio eum, et sermonem ejus servo. Abraham pater vester exultavit ut videret diem meum; vidit et gavisus est. Dixerunt ergo Judæi ad eum: Quingenta annos nondum habes, et Abraham vidisti? Dixit eis Jesus: Amen, amen dico vobis, antequam Abraham fieret ego sum. Fulerunt ergo lapides ut jacerent in eum. B Jesus autem abscondit se, et exiit de templo.

1506 4. Penseate, fratres charissimi, mansuetudinem Dei. Relaxare peccata venerat, et dicebat: Quis est vobis arguet me de peccato? Non dedignatur ex ratione ostendere se peccatorem non esse, qui ex virtute divinitatis poterat peccatores justificare. Sed terribile est valde quod subditur: Qui ex Deo est verba Dei audit; propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis. Si enim ipse verba Dei audit qui ex Deo est, et audire verba ejus non potest quisquis ex illo non est, interroget se unusquisque si verba Dei in aure cordis percipit, et intelliget unde sit. Cœlestem patriam desiderare Veritas jubet, carnis desideria conteri, mundi gloriam declinare, aliena non appetere, propria largiri. Penset ergo apud se unusquisque vestrum si hæc vox Dei in cordis ejus aure convaluit, et quia jam ex Deo sit agnoscit. Nam sunt nonnulli qui præcepta Dei nec aure corporis percipere dignantur. Et sunt nonnulli qui hæc quidem corporis aure percipiunt, sed nullo ea mentis desiderio complectuntur. Et sunt nonnulli qui libenter verba Dei suscipiunt, ita ut etiam in fetibus compungantur, sed post lacrymarum tempus ad iniquitatem redeunt. Hi profecto verba Dei non audiunt, qui hæc exercere opere contemnunt. Vitam ergo vestram, fratres charissimi, ante mentis oculos revocate, et alta consideratione pertimescite hoc quod ex ore Veritatis sonat: Propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis. Sed hoc quod de reprobis Veritas loquitur, ipsi hoc de semetipsis reprobi suis operibus ostendunt. Nam sequitur: Responderunt igitur Judæi, et dixerunt ei: Nonne **1507** bene dicimus nos quia Samaritanus es tu, et dæmonium habes?

2. Accepta autem tanta contumelia, quid Dominus respondeat audiamus: Ego dæmonium non habeo, sed honorifico Patrem meum, et vos inhonorastis me. Quia enim Samaritanus interpretatur custos, et ipse veteraciter custos est de quo Psalmista ait: Nisi

^a Secundus Carn., Gemet. et Bigot., sperate.

^b Est in Corb. undecima, in Later. duodecima, in Cod. Reg. et Suec. decima quarta.

^c Hæc in Cod. Later., C. Germ., Belvae., reg. Suec. et Bigot., minus leguntur.

^d C. Germ. et Balvac., turbis: Quis ex vobis.

^e Longip. et Val. Cl., venerat.

^f C. Germ. et primus Carnot., a mundi gloria declinare.

^g Primus Carnot., nec aure cordis, nec aure corporis.

Dominus custodierit civitatem, in vanum vigilant qui custodiunt eam (Psal. cxxvi, 1); et cui per Isaiam dicitur: *⁎ Custos quid de nocte? custos quid de nocte?* (Isai. xxi, 11.) respondere noluit Dominus: Samaritanus non sum; sed, *Ego dæmonium non habeo*. Duo quippe ei illata fuerunt: unum negavit, aliud tacendo consensit. Custos namque humani generis venerat; et si Samaritanum se non esse diceret, esse se custodem negaret. Sed tacuit quod recognovit, et patienter repulit quod dictum fallaciter audivit, dicens: *Ego dæmonium non habeo*. In quibus verbis quid aliud nisi superbia nostra confunditur? quæ si exagitata vel leviter fuerit, atrociores injurias reddit, quam acceperat: facit mala quæ potest, minatur et quæ facere non potest. Ecce injuriam suscipiens Dominus non irascitur, non contumeliosa verba respondet. Qui si eisdem ista dicentibus respondere voluisset: Dæmonium vos habetis, verum profecto diceret, quia nisi impleti essent dæmonio, tam perversa de Deo loqui non possent. Sed accepta injuria etiam quod verum erat dicere Veritas noluit, ne non dixisse veritatem, sed provocatus contumeliam reddidisse videretur. Ex qua re quid nobis innuitur, nisi ut eo tempore quo a proximis ex falsitate contumelias accipimus, eorum etiam **1508** vera mala taceamus, ne ministerium justæ correptionis in arma vertamus furoris? Sed quia quisquis Dei zelo utitur a pravis hominibus delonestatur, in semetipso nobis Dominus patientiæ præbuit exemplum, qui ait: *Sed honorifico Patrem meum, et vos inhonorastis me*. Sed quid nobis ad ista faciendum sit, adhuc exemplo nos admonet, cum subjungit: *Ego autem non quæro gloriam meam, est qui quærat et judicet*. Scimus certe quod scriptum est, quia Pater omne judicium dedit Filio, et tamen ecce idem Filius injurias accipiens gloriam suam non quærit. Illatas contumelias Patris judicio reservat, ut nobis profecto insinuet quantum nos esse patientes debemus, dum se adhuc ulcisci non vult et ipse qui judicat. Cum vero malorum perversitas crescit non solum ^b prædicatio frangi non debet, sed etiam augeri. Quod suo Dominus exemplo nos admonet, qui postquam habere dæmonium dictus est prædicationis suæ beneficia largius impendit, dicens: *Amen, amen dico vobis, si quis sermonem meum servaverit, mortem non videbit in æternum*. Sed sicut bonis necesse est ut meliores etiam per contumelias existant, ita semper reprobi de beneficio pejores fiunt. Nam accepta prædicatione iterum dicunt: *Nunc cognovimus quia dæmonium habes*. Quia enim æternæ morti inhæserant, et eandem mortem cui inhæserant non videbant, dum solam ^a mortem carnis aspicerent, in Veritatis sermone caligabant, dicentes: *Abraham mortuus est, et prophetæ ^d mortui sunt, et tu dicis: Si quis sermonem meum servaverit, mortem ^e non gustabit in æternum?*

^a Belvac., *custos qui de nocte*.

^b In recent. Exc., *prædicatio minus*. Quam quidem lectionem præferendam duceremus, nisi prior esset Mas. fere omnium et veterum Edit,

A Unde et ipsi Veritati eundem Abraham et prophetas quasi venerantes præferunt. Sed aperta nobis ratione ostenditur quia qui Deum nesciant Dei quoque famulos falso venerantur.

3. Et notandum quod vidit eos Dominus aperta sibi impugnatione resistere, et tamen eis se iterata non desinit voce prædicare, dicens: *Abraham pater vester exultavit ut videret diem meum; vidit, et gavisus est* (Genes. xviii, 1, seq.). Tunc quippe diem Domini Abraham vidit, cum in figura summæ Trinitatis tres angelos hospitio suscepit; quibus profecto susceptis, sic tribus quasi uni locutus est, quia etsi in personis numerus Trinitatis est, in natura unitas divinitatis est. Sed carnales mentes audientium oculos a carne non sublevant, dum in eo solam carnis ætatem pensant, dicentes: *Quinquaginta annos nondum habes, et Abraham vidisti?* Quos benigne Redemptor noster a carnis suæ intuitu submovet, et ad divinitatis contemplationem trahit, dicens: *Amen, amen dico vobis, antequam Abraham fieret, ego sum*. Ante enim præteriti temporis est, *Sum præsentis*. Et quia præteritum et futurum tempus Divinitas non habet, sed semper esse habet, non ait: *Ante Abraham ego fui, sed Ante Abraham ego sum*. Unde et ad Moysen dicitur: *Ego sum qui sum*. Et, *Dices tibi Israel: Qui est misit me ad vos* (Exod. iii, 14). Ante ergo et post Abraham habuit, qui et accedere potuit per exhibitionem præsentis, et recedere per cursum vitæ. Veritas vero semper esse habet, quia ei quidquam nec priori tempore incipitur, **1509** nec subsequenti terminatur. Sed sustinere ista aternitatis verba mentes infidelium non valentes, ad lapides currunt, et quem intelligere non poterant, obruere quærebant.

4. Quid autem contra furorem lapidantium Dominus fecerit ostenditur cum protinus subinfertur: *Jesus autem abscondit se, et exiit de templo*. Mirum valde est, fratres charissimi, cur persecutores suos Dominus se abscondendo declinaverit, qui si divinitatis suæ potentiam exercere voluisset, tacito nutu mentis in suis eos ictibus ligaret, aut in pœna subitæ mortis obrueret. Sed quia pati venerat, exercere judicium nolebat. Certe sub ipso passionis tempore et quantum poterat ostendit, et tamen hoc ad quod venerat pertulit. Nam cum persecutoribus suis se **D** quærentibus diceret: *Ego sum* (Joan. xviii, 6), sola hac voce eorum superbiam perculit, et omnes iu terram stravit. Qui ergo et hoc in loco potuit manus lapidantium non se abscondendo evadere, cur abscondit se, nisi quod homo inter homines factus Redemptor noster, alia nobis verbo loquitur, alia exemplo? Quid autem nobis hoc exemplo loquitur, nisi ut, etiam cum resistere possumus, iram superbientium humiliter declinemus? Unde et per Paulum dicitur: *Date locum iræ* (Rom xii, 19). Quanta humi-

^a Belvac. et duo priores Gemet., *mortis carnem*.

^d Sublicetur in C. Geru. et Belvac. *mortui sunt*.

^e Bigot. et secundus Gemet., *non videbit*.

litate iram ^a proximi fugere debeat, perpendat homo, si furores irascentium abscondendo se declinavit Deus. Nemo ergo se contra acceptas contumelias erigat, nemo conviciis convicium reddat. Imitatione etenim Dei, gloriosius est injuriam tacendo fugere, quam respondendo superare.

5. Sed contra hoc superbia dicit in corde : Turpe est ut, accepta injuria, taceas. Quisquis conspicit quia contumeliam accipis et taces, non putat quia patientiam exhibes, ^b sed crimina agnoscis. Sed unde vox ista in corde nostro contra patientiam nascitur, nisi quia in imis cogitationem fiximus, et dum in terra gloriam quærimus, placere ei qui nos de cælo conspicit non curamus? Accepta ergo contumelia, meditemur in opere vocem Dei : *Ego non quæro gloriam meam, est qui quærat et judicet.* Hoc autem quod de Domino scriptum est, *Abscondit se*, intelligi et aliter potest. Multa quippe Judæis prædicaverat, sed prædicationis ejus verba deridebant. Deteriores quoque ex prædicatione facti sunt, qui usque ad jaciedos lapides pervenerunt. Et quid abscondendo se Dominus significat, nisi quod eis ipsa veritas absconditur, qui ejus verba sequi contemnunt? Eam quippe quam non invenit humilem veritas fugit mentem. Et quam multi sunt hodie qui Judæorum duritiam detestantur, quia prædicationem Domini audire noluerunt, et tamen quales illos arguunt fuisse ad fidem, tales ipsi sunt ad operationem. Præcepta Domini audiunt, miracula cognoscunt, sed converti a suis pravitatibus renunt. Ecce vocat, et redire nolumus. Ecce sustinet, et ejus patientiam dissimulamus. Dum ^c ergo tempus est, fratres, pravitatem suam unusquisque deserat, Dei patientiam pertimescat, ne quem nunc tranquillam despicit, iratum ^e postmodum nequam evadere possit.

^d HOMILIA XIX.

Habita ad populum in basilica beati Laurentii martyris ^o, Dominica in Septuagesima.

LECTIO EVANG. SEC. MATTHE. XX, 1-16.

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis ^f parabolam hanc : *Simile est regnum cælorum homini patrifamilias qui exiit primo mane conducere operarios in vineam suam. Conventionem autem facta cum operariis ex denario diurno, misit eos in vineam suam. Et egressus circa horam tertiam, vidit alios stantes in foro otiosos, et dixit illis : *Ite et vos in vineam meam, et quod justum fuerit, dabo vobis. Illi autem abierunt. Iterum autem exiit circa sextam et nonam horam, et fecit similiter. Circa undecimum vero exiit, et invenit alios stantes, et dicit illis : *Quid hic statis tota die otiosi? Dicunt ei : *Quia nemo nos conduxit. Dicit illis : *Ite et vos in*****

*vineam meam. Cum sero autem factum esset, dicit Dominus vineæ procuratori suo : *Voca operarios, et reddet illis mercedem, incipiens a novissimis usque ad primos. Cum venissent ergo *o* qui circa undecimam horam venerant, acceperunt singulos denarios. Venientes autem et primi, arbitrati sunt quod plus essent accepturi. Acceperunt autem et ipsi singulos denarios. Et accipientes murmurabant adversus patrem familias, dicentes : *Hi novissimi una hora fecerunt, et pares illos nobis fecisti, qui portavimus pondus diei et æstus? At ille, respondens uni eorum, dixit : *Amice, non facio tibi injuriam. Nonne ex denario convenisti mecum? Tolle quod tuum est, et vade. Volo autem et huic novissimo dare sicut et tibi. Aut non licet mihi quod volo facere? An oculus tuus nequam est quia ego bonus sum? Sic erunt novissimi primi, et primi novissimi. Multi enim sunt vocati, pauci vero electi.****

1510 ^f. In explanatione sua multa ad loquendum sancti Evangelii lectio postulat, quam volo, si possum, sub brevitate perstringere, ne vos et extensa processio, et proluxa expositio videatur onerare. Regnum cælorum ^h homini patrifamilias simile dicitur, qui ad excolendam vineam suam operarios conducit. Quis vero patrifamilias similitudinem rectius tenet quam conditor noster, qui regit quos condidit, et electos suos sic in hoc mundo possidet, quasi subjectos dominus in domo? Qui habet vineam, universalem scilicet Ecclesiam, quæ, ab Abel justo usque ad ultimum electum qui in fine mundi nasciturus est, quot sanctos protulit, quasi tot palmites misit. Hic itaque paterfamilias ad excolendam vineam suam mane, hora tertia, sexta, nona, et undecima operarios conducit, quia a mundi hujus initio usque in finem ad erudiendam plebem fidelium prædicatores congregare non destitit. Mane etenim mundus fuit ab Adam usque ad Noe, hora vero tertia a Noe usque ad Abraham, sexta quoque ab Abraham usque ad Moysen, nona autem a Moysen usque ad adventum Domini, undecima vero ab adventu Domini usque ad finem mundi. In qua prædicatores sancti apostoli missi sunt, qui mercedem plenam et tarde venientes acceperunt. Ad erudiendam ergo Dominus plebem suam, quasi ad excolendam vineam suam, nullo tempore destitit operarios mittere, quia et prius ⁱ per patres, et postmodum per legis doctores et prophetas, ad extremum vero per apostolos, 1511 dum plebis suæ mores excoluit, quasi per operarios in vineæ cultura laboravit. Quamvis, in quolibet modulo vel mensura, quisquis cum fide recta bonæ actionis exstitit hujus vineæ operarius fuit. Operator ergo mane, hora tertia, sexta et nona, antiquus ille He-

^a Ita Mss. Anglic., Turon., C. Germ. Gemet., etc. Longipont. et Val. Cl., *ferrī debeat*. Excusi, *ferre debeat*.

^b Val. Cl., *sed crimen ostendis*.

^c Tertius Gemet. *post mortem*.

^d Est in Later. et Corb. septima, et decima quinta in Cod. reg. Suec.

^e Additur in Later., *extra muros*. In secundo Carn. et duob. prior. Gem., *pro beati Laurentii*, Legitur

beati Petri apostoli. Cæterum nec in Later. nec in Cod. reg. Suec., nec in Corb. Germ. aut Belv. habes *Dominica in Septuagesima*.

^f His verhis prætermissis, Belvac. et C. Germ. *Dixit Jesus discipulis suis. Simile est.*

^g Iidem Codices, qui ad horam undecimam venerant ^h Belv., C. Germ. et duo priores Gemet., non admittunt homini.

ⁱ Duo priores Gemet. ac Bigot., *per patriarchas*,

braicus populus designatur, qui in electis suis ab ipso mundi exordio, dum recta fide Deum studuit colere, quasi non destitit in vineæ cultura laborare. Ad undecimam vero gentiles vocantur, quibus et dicitur: *Quid hic statis tota die otiosi?* Qui enim, transacto tam longo mundi tempore, pro vita sua laborare neglexerant, quasi tota die otiosi stabant. Sed pensate, fratres, quid inquisiti respondeant: *Dicunt enim: Quia nemo nos conduxit.* Nullus quippe ad eos patriarcha, nullus propheta venerat. Et quid est dicere: Ad laborem nos nemo conduxit, nisi, vitæ nobis vias nullus prædicavit? Quid ergo nos, a bono opere cessantes, in excusatione nostra dicturi sumus, qui pene a matris utero ad fidem venimus, qui verba vitæ ab ipsis enabulis audivimus, qui ab uberibus sanctæ Ecclesiæ potum supernæ prædicationis ^a sumpsimus cum lacte carnis?

2. Possumus vero et easdem diversitates horarum, etiam ad unumquemque hominem per ætatem momenta distinguere. Mane quippe intellectus nostri pueritia est. Hora autem tertia adolescentia intelligi potest, quia quasi jam sol in altum proficit, dum calor ætatis crescit. Sexta vero juvenus est, quia velut in centro sol fligitur, **1512** dum in ea plenitudo roboris solidatur. Nona autem senectus intelligitur, in qua sol velut ab alto axe descendit, quia ea ætas a calore juventutis deficit. Undecima vero hora ea est ætas quæ decrepita vel veterana dicitur. ^b Unde Græci valde seniores, non *γέροντας* sed *πρεσβυτέρους* appellant, ut plus quam senes esse insinuent quos proveciores vocant. Quia ergo ad vitam bonam alius in pueritia, alius in adolescentia, alius in juventute, alius in senectute, alius in decrepita ætate perducitur, quasi diversis horis operarii ad vineam vocantur. Mores ergo vestros, fratres charissimi, aspiciate, et si jam Dei operarii estis videte. Penset unusquisque quid agat, et consideret si in Domini vinea laborat. Qui enim in hac vita est quam sua sunt quaerit adhuc ad Dominicam vineam non venit. Illi namque Domino laborant, qui non sua, sed læra dominica cogitant, qui zelo charitatis, studio pietatis inservient, animabus lærandis invigilant, perducere et alios secum ad vitam festinant. Nam qui sibi vivit, qui carnis suæ voluptatibus pascitur, recte otiosus redargitur, quia fructum divini operis non sectatur.

3. Qui vero et usque ad ætatem ultimam Deo vivere neglexerit, quasi usque ad undecimam otiosus stetit. Unde recte usque ad undecimam torpentibus dicitur: *Quid hic statis tota die otiosi?* Ac si aperte dicatur: *Et si Deus vivere in pueritia et juventute nolueritis, saltem in ultimâ ætate respicite, et ad vitæ vias cum jam laboraturi multum non estis, vel sero*

^a Editi, *suzimus*, quod minime reprobaremus, si Mss. consentirent.

^b Excusi, *Græce*.

^c Turon., C. Germ., Carnut., Gemet., Bigot., vocavit.

^d C. Germ., Turon., Belvac., quod expectaverunt.

^e Sic restituimus hunc locum ex Mss. et vet. Ed. In recent. *lectur*; hi qui a mundi initio labo-

venite. Et tales ergo paterfamilias vocat; et plerumque ante remunerantur, quam prius ad regnum de corpore exeunt quam hi qui jam a pueritia vocati esse videbantur. An non ad undecimam horam venit latro, qui etsi non habuit per ætatem, habuit tamen sero per poenam, qui Deum in cruce confessus est, et pene eum voce tententiæ spiritum exhalavit vitæ? A novissimo autem reddere denarium paterfamilias cepit, quia ad paradisi requiem prius latronem quam Petrum ^e perduxit. Quanti patres ante legem, quanti sub lege fuerunt, et tamen hi qui in Domini adventu vocati sunt ad cælorum regnum sine aliqua tarditate pervenerunt. Eundem ergo denarium accipiunt qui laboraverunt ad undecimam ^d quem expectaverunt toto desiderio qui laboraverunt ad primam, quia æqualem vitæ æternæ retributionem sortiti sunt cum his qui a mundi initio vocati fuerant, hi qui in mundi sine ad Dominum venerunt. Unde et hi qui in labore præcesserant, murmurantes dicunt: *Hi novissimi una hora fecerunt, et pares illos nobis fecisti qui portavimus pondus diei et æstus?* Ponder enim diei et æstus portaverunt ^h hi quos a mundi initio, quis diu hic contigit vivere, necesse fuit etiam longiora carnis tentamenta tolerare. Unicusque enim pondus diei et æstus ferre est per longioris vitæ tempora carnis suæ calore fatigari.

4. Sed quaeritur potest quomodo murmurasse dicti sunt, qui saltem sero ad regnum vocantur? Cælorum etenim regnum nullus murmurans accipit, nullus qui accipit murmurare potest. Sed **1513** quia antiqui patres usque ad adventum Domini, quantumlibet jacte vixerint, ducti ad regnum non sunt, nisi ille descenderet qui paradisi claustra hominibus interpositione suæ mortis aperiret, eorum hoc ipsum murmurasse est quod et recte pro percipiendo regno vixerunt, et tamen dio ^f ad percipiendum regnum dilati sunt. Quos enim post peractam justitiam inferni loca quamvis tranquilla susceperunt, eis profecto et laborasse fuit in vinea, et murmurasse. Quasi ergo post murmurationem denarium accipiunt, qui post longa inferni tempore ad gaudia regni pervenerunt. Nos autem qui ad undecimam venimus, post laborem non murmuramus, et denarium accipimus, quia post Mediatoris adventum, in hoc mundo ^g venientes, ad regnum ducimur mox ut de corpore eximus, et illud sine mora percipimus, quod antiqui patres cum magna percipere dilatione meruerunt. Unde et idem paterfamilias dicit: *Volo et huic novissimo dare sicut et tibi.* Et quia ipsa regni perceptio ejus est bonitas voluntatis, recte subjungit: ^h *Aut non licet mihi quod volo facere?* Stulta enim quaestio est hominis contra benignitatem Dei. ⁱ Non querendum

raverunt; et quia diu, etc.

^f Corb., a percipiendo regno.

^g Gemet. et Bigot., venientis; sc., Mediatoris.

^h Belv., Gemet. et secundas Carnot., an non licet.

ⁱ Ita legendum ex potioribus Mss. Corb. Germ., altero Corb. et al. In vet. Ed. corrupta est lectio; in recent. impedita et perplexa: *conquerendum quæppe esset, non si non daret quod non deberet, sed.*

quippe esset si non dat quod non debet, sed si non A daret quod deberet. Unde apte subditur : *An oculus tuus nequam est quia ego bonus sum?* Nemo autem se de opere, nemo de tempore extollat, cum hac expleta sententia subsequenter Veritas clamet : *Sic erunt novissimi primi, et primi novissimi.* Ecce enim etsi jam scimus quæ vel quanta bona egimus, adhuc supernus Iudex qua subtilitate hæc examinet ignoramus. Et quidem gaudendum cuique summopere est in regno Dei esse vel ultimum.

5. Sed post hæc terribile est valde quod sequitur : *Multi enim sunt vocati, pauci vero electi*, quia et ad fidem plures veniunt, et ad cæleste regnum pauci perducuntur. Ecce enim ad hodiernam festivitatem quam multi convenimus, Ecclesiæ parietes implemus, sed tamen quis sciat quam pauci sunt qui in illo electorum Dei grege numerentur? Ecce enim vox omnium Christum clamat, sed vita omnium non clamat. Plerique Deum vocibus sequuntur, moribus fugiunt. Hinc etenim Paulus dicit : *Qui confitentur se nosse Deum, factis autem negant* (Tit. 1, 16). Hinc Jacobus ait : *Fides sine operibus mortua est* (Jac. 2, 20, 26). Hinc per Psalmistam Dominus dicit : *Annuntiavi et locutus sum, multiplicati sunt super numerum* (Psal. xxxix, 8). Vocante enim Domino, super numerum multiplicantur fideles, quia nonnunquam etiam hi ad fidem veniunt, qui ad electorum numerum non pertingunt. ^b Hic enim fidelibus per confessionem admitti sunt, sed propter vitam reprobam illic numerari in sorte fidelium non merentur. Hoc ovile sanctæ Ecclesiæ hædos cum agnis recipit; sed, attestante Evangelio, cum Iudex venerit, bonos a malis separat, sicut pastor segregat oves ab hædis (Math. xxv, 32). Neque etenim possunt qui hic carnis suæ voluptatibus serviunt, illic in ovium grege numerari. Illic eos a sorte humilium Iudex separat, qui se hic in superbæ cornibus exaltant. Regnum cælorum percipere nequeunt **1514** qui hic et in cælesti fide positi toto desiderio terram quaerunt.

6. Et multos tales intra Ecclesiam, fratres charissimi, cernitis, sed eos nec imitari. ^c nec desperare debetis. Quid enim sit hodie aspicimus, sed quid cras futurus sit unusquisque nescimus. Plerumque et ^d qui post nos venire cernitur per agilitatem nos boni operis antecedit, et vix eum cras sequimur quem hodie præire videbamus. Certe cum Stephanus pro fide moreretur, Saulus lapidantium vestimenta servabat. Omnium ergo lapidantium manibus ipse lapidavit, qui ad lapidandum ^e omnes exertos reddidit, et tamen eundem ipsum in sancta Ecclesia labribus ^f accessit quem persequendo martyrem fe-

^a C. Germ., Corb., Turon., Belvac., Bigot. et Longip., otiosa est, contra Græci textus et Vulgata fidem, ubi legitur mortua est, vixit tunc. In Bibliis Max. hæc varia lectio annotatur tanquam ex Vari.

^b Vitiose in recent., hinc enim, ut patet ex antithesi vocum hic et illic, et maximo ex Mss. Corb. Germ., Gemet., etc.

^c Excusi, reluctantibus Mss., nec despiciere.

^d C. Germ., Turon., Carnut., Belvac., post nos

cit. Duo ergo sunt quæ sollicite pensare debemus. Quia enim multi vocati, sed pauci electi sunt, primum est ut de se quisque minime præsumat, quia etsi jam ad fidem vocatus est, utrum perenni regno dignus sit nescit. Secundum vero est ut unusquisque proximum, quem fortasse jacere in vitis conspicit, desperare non audeat, quia divinæ misericordiæ divitias ignorat.

7. Rem, fratres, quæ nuper contigit refero, ut si vos peccatores ex corde esse conspicitis, omnipotentis Dei misericordiam amplius ametis. Præsentis anno in monasterio meo, quod juxta beatorum martyrum Joannis et Pauli Ecclesiam situm est, frater quidam ad conversionem venit, devote susceptus est, sed ipse devotius est conversatus (*Dialog. lib. iv, cap. 38*). Hunc ad monasterium frater ^f suis corpore, non corde secutus est. Nam valde conversionis vitam et habitum detestans, in monasterio ut hospes habitabat, et, monachorum vitam moribus fugiens, recedere a monasterii habitatione non poterat, quia vel quid ageret vel unde viveret non habebat. Erat ejus pravitas cunctis onerosa, sed hunc omnes æquanimiter pro fratris ejus amore tolerabant. Nam, superbus et lubricus, si qua post hoc sæculum sequeretur via nesciebat, irridebat vero si quis illi hanc prædicare voluisset. Itaque cum habitu sæculari vivebat in monasterio, verbis levis, ^g motibus instabilis, mente tumidus, veste ^h compositus, actione dissipatus. Mense autem Julio nuper elapso, hujus quam nostis pestilentiae clade percussus est, ^c qui, ad extremum veniens, urgeri cœpit ut animam redderet. Et ultima jam corporis parte præmorta, vitalis virtus in solo pectore et lingua remanserat. Fratres aderant, ejusque exitum, in quantum Deo largiente poterant, oratione tuebantur. At ille subito ad devorandum se draconem venire conspiciens, magnis vocibus cœpit clamare, dicens: Ecce draconi ad devorandum datus sum, ⁱ qui propter vestram præsentiam devorare me non potest. **1515** Quid mihi moras facitis? Date locum ut ei devorare me liceat. Cumque hunc fratres ut signum sibi crucis imprimeret admonerent, respondebat virtute qua poterat, dicens: Volo me signare, sed non possum, quia a dracone premor. Spumæ oris ejus faciem meam liniunt, guttur meum ejus ore suffocatur. Ecce ab eo brachia mea comprimuntur, qui jam et caput meum in suo ore absorbit. Cumque hoc ille pallens et tremens et moriens diceret, cœperunt fratres vehementius orationibus insistere, et oppressum draconis præsentia suis precibus adjuvare. Tunc repente liberatus, magnis cœpit vociferari.

^e Corb., exhortatus. Excusi, expeditus. Sequimur C. Germ., Turon., Carn., etc.

^f Vocatur Theodorus in Dialogis.

^g C. Germ., Gemet., secundas Carn., nutibus. Alter Carn., moribus.

^h Editores legendum putarunt incompositus, luvitis Mss. Anclie. C. Germ., Gemet., etc.

ⁱ Al.; sed propter.

bus clamare, dicens : Deo gratias ; ecce discessit, A ecce exiit, ante orationes vestras fugit draco qui me acceperat. * Mox autem servitutum se Deo, et esse monachum devovit, atque a tempore illo nunc usque febribus premitur, doloribus fatigatur. Morti quidem subtractus est, sed adhuc plenius vitæ restitutus non est. Quia enim longis et diuturnis iniquitatibus pressus est, longo languore fatigatur, et durum cor ignis purgationis durior concremat, quia divina dispensatione agitur ut prolixiora vitia aegritudo prolixior exurat. Quis illum unquam servari ad conversionem crederet ? Quis tantam Dei misericordiam considerare sufficiat ? Ecce juvenis pravus draconem vidit in morte cui servivit in vita, nec vidit ut vitam funditus perderet, sed ut cui servierat sciret, sciendo resisteret, ipsumque resistendo superaret, et eum a quo prius non videns tenebatur vidit postea ne teneretur. Quæ ergo lingua narrare viscera divinæ misericordiæ sufficiat ? Quis spiritus tantæ pietatis divitiis non obstupescat ? Has divinæ pietatis divitiis consideravit Psalmista, cum diceret : *Adjutor meus, tibi psallam, quia tu Deus susceptor meus es, Deus meus misericordia mea* (Psal. LVIII, 18). Ecce perpendens in quibus laboribus humana sit vita constituta, Deum appellavit adiutorem ; et quia a tribulatione præsentis in requiem æternam nos suscipit, appellat etiam susceptorem. Sed considerans quod mala nostra aspicit et portat, culpas nostras tolerat, et tamen nos per ^b pœnitentiam ad præmia reservat, noluit Deum misericordem dicere, sed hunc ipsam misericordiam vocavit, dicens : *Deus meus misericordia mea* (Ibid.). Revochemus ergo ante oculos mala quæ fecimus, pensemus ex quanta Dei benignitate toleramus, consideremus quæ sunt pietatis ejus viscera, ut non solum culpas indulgeat, sed cœleste regnum pœnitentibus etiam post culpas promittat. Atque ex omnibus medullis cordis dicamus singuli, dicamus omnes : *Deus meus misericordia mea*, ^c qui vivis et regnas trinus in unitate, et unus in trinitate, per infinita sæcula sæculorum. Amen.

IIOMILIA XX.

Habita ad populum in * basilica sancti Joannis Baptistæ, † Sabbato Quatuor temporum ante Natalem Christi.

LECTIO S. EVANG. SEC. LUC. III, 1-11.

Anno quinto decimo imperii Tiberii Cæsaris, procurante Pontio Pilato Judæam, tetrarcha autem Galilææ Herode, Philippo autem fratre ejus tetrarcha Ituræ et Trachonitidis regionis, et Lysania Abilinæ tetrarcha, sub principibus sacerdotum Anna et Caipha, factum est verbum Domini super Joannem, Zachariæ filium, in deserto. Et venit in omnem regionem Jordanis, præ-

dicans baptismum pœnitentiæ in remissionem peccatorum, sicut scriptum est in libro sermonum Isaïæ propheta: *Vox clamantis in deserto: Parate viam Domini, rectas facite semitas ejus. Omnis vallis implebitur, et omnis mons et collis humiliabitur. Et erunt prava in directa, et aspera in vias planas. Et videbit omnis caro salutare Dei. Dicebat ergo ad turbas quæ exibant ut baptizarentur ab ipso: Genimina viperarum, quis ostendit vobis fugere a ventura ira? Facite ergo fructus dignos pœnitentiæ; et ne cœperitis dicere: Patrem habemus Abraham. Dico enim vobis quia potens est Deus de lapidibus istis suscitare filios Abraham. Jam enim securis ad radicem arboris posita est. Omnis ergo arbor non faciens fructum bonum excidetur et in ignem mittetur. Et interrogabant eum turbæ, dicentes: Quid ergo faciemus? Respondens autem dicebat illis: Qui habet duas tunicas, det non habenti, et qui habet escas similiter faciat.*

1516 1. Redemptoris nostri præcursor quo tempore prædicationis verbum acceperit, memorato Romanæ reipublicæ principe, et Judææ regibus, designatur, cum dicitur: Anno quinto decimo imperii Tiberii Cæsaris, procurante Pontio Pilato Judæam, tetrarcha autem Galilææ Herode, Philippo autem fratre ejus tetrarcha & Ituræ et Trachonitidis regionis, et Lysania Abilinæ tetrarcha, sub principibus sacerdotum Anna et Caipha, factum est verbum Domini super Joannem, Zachariæ filium in deserto. Quia enim illum prædicare veniebat, qui et ex Judæa quosdam, et multos ex gentibus redempturus erat, per regem gentium et principes Judæorum prædicationis ejus tempora designantur. Quia autem Gentilitas colligenda erat, et Judæa pro culpa perfidiæ dispergenda, ipsa quoque descriptio terreni principatus ostendit, quoniam et in Romana republica unus præfuisse describitur, et in Judææ regno per quartam partem plurimi principabantur. Voce etenim Redemptoris nostri dicitur: *Omne regnum in seipsum divisum desolabitur* (Luc. XI, 17). Liqueat ergo quod ad finem regni Judæa pervenerat, quæ tot regibus divisa subiacebat. Aptè quoque non solum quibus regibus, sed etiam quibus sacerdotibus actum sit demonstratur; quia illum Joannes Baptista prædicaret qui simul rex et sacerdos existeret, Lucas evangelista prædicationis ejus tempora per regnum et sacerdotium designavit.

2. *Et venit in omnem regionem Jordanis, prædicans baptismum pœnitentiæ in remissionem peccatorum.* Cunctis legentibus liquet quia Joannes non solum baptismum pœnitentiæ prædicavit, verum etiam **1517** quibusdam dedit, sed tamen baptismum suum in remissionem peccatorum dare non potuit. Remie-

* In primo Carn., post acceperat, subjicitur: pro peccatis meis modo intercedite, quia converti paratus sum, et sæcularem vitam funditus relinquere. Mox.

^b Secundus Carn., patientiam.

^c In Corb. Germ., qui cum patre et Spiritu sancto vivit. In priore Gemet., cui in unitate et trinitate honor et imperium in sæcula sæculorum. Amen.

^d In Corb. est tertia. In Cod. reg. Succ. decima

senta. In Later. quarta.

* In Later. habes: in basilica sancti Salvatoris quæ appellatur Constantiniana. In calendario Romano statio est ad sanctum Petrum.

^f Hæc non leguntur in Later., Cod. reg. Succ., C. Germ. et Bigot.

^g C. Germ. et Gemet., Ituriæ.

sio etenim peccatorum in solo nobis baptismo Christi attribuitur. Notandum itaque quod dicitur: *Prædicans baptismum penitentiae in remissionem peccatorum*, quoniam baptismum quod peccata solveret, quia dare non poterat, prædicabat: ut sicut incarnatum Verbum Patris præcurrebat verbo prædicationis, ita baptismum penitentiae, quo peccata solvuntur, præcurreret suo baptismo, quo peccata solvi non possunt; ut quia ejus sermo præcurrebat præsentiam Redemptoris, ipsum quoque ejus baptisma præcedendo fieret umbra veritatis. Sequitur:

3. *Sicut scriptum est in libro sermonum Isaiaë prophetae: Vox clamantis in deserto, Parate viam Domini, rectas facite semitas ejus (Isai. XL, 3)*. Idem vero Joannes Baptista requisitus quis esset, respondit, dicens: *Ego vox clamantis in deserto (Joan. I, 23)*. Qui, sicut ante per nos dictum est, ideo vox a propheta vocatus est, quia verbum præibat. Quid autem clamaret aperitur cum subditur: *Parate viam Domini, rectas facite semitas ejus*. Omnis qui fidem rectam et bona opera prædicat, quid aliud quam venienti Domino ad corda audientium viam parat? ut hæc vis gratiæ penetret, ut lumen veritatis illustret, ut rectas Deo semitas faciat, dum mundas in animo cogitationes per sermonem bonæ prædicationis format. *Omnis vallis implebitur, et omnis mons et collis humiliabitur*.^c Quid hoc loco vallium nomine nisi humiles, quid montium et collium nisi superbi homines designantur? In adventu ergo Redemptoris vales impletæ, montes vero **1518** et colles humiliati sunt, quia juxta ejus vocem: *Omnis qui se exaltat humiliabitur, et omnis qui se humiliat exaltabitur (Luc. XIV, 11; XVIII, 14)*. Vallis etenim impleta crescit, mons autem et collis humiliatus decrescit, quia nimirum in fide Mediatoris Dei et hominum hominis Christi Jesu et gentilitas plenitudinem gratiæ accepit, et Judæa per errorem perfidiæ hoc unde tumebat perdidit. Omnis enim vallis implebitur, quia corda humilium sacre doctrinæ eloquio virtutum gratia replebuntur, juxta hoc quod scriptum est: *Qui emittit fontes in convallibus (Psal. CIII, 40)*. Et unde rursus dicitur: *Et convalles abundant frumento (Psal. LXIV, 14)*. A montibus namque aqua dilabitur; quia superbas mentes^d veritatis doctrina deserit. Sed fontes in convallibus surgunt, quia mentes humilium verbum prædicationis accipiunt. Jam videmus, jam convalles frumento abundare conspicimus, quia illorum ora pabulo veritatis impleta sunt qui mites ac simplices huic mundo despicabiles esse videbantur.

4. Ipsum quoque Joannem Baptistam, quia^e mira sanctitate præditum populus viderat, illum hunc esse singulariter celsum ac solidum montem credebatur, de quo scriptum est: *In novissimo dierum erit mons domus Domini præparatus in vertice mon-*

^a Bigot., præcurrendo.

^b Belvac., C. Germ., Longip. et duo posterior. Gemet., sicut ante nos dictum est.

^c Belvac., qui hoc loco . . . qui montium.

^d Belvac. et Corb., veritas doctrinæ deserit.

^e Idem Cod. cum Carnut. et tertio Gemet., mira

tium (Mich. IV, 1). Nam hunc esse Christum putabat, sicut per Evangelium dicitur: *Æstimante autem populo et cogitantibus omnibus in cordibus suis de Joanne, ne forte ipse esset Christus, quem et requirebant dicentes: Nunquid Christus es tu (Luc. III, 15)?* Sed nisi idem Joannes apud se vallis esset, repletus^f gratiæ spiritu non fuisset. Qui ut hoc quod erat ostenderet, dixit: *Venit fortior me post me, cujus non sum dignus solvere corrigiam calceamenti ejus (Marc. I, 7)*. Et rursus ait: *Qui habet sponsam sponsus est, amicus autem sponsi qui stat et audit eam, gaudio gaudet propter vocem sponsi. Hoc autem gaudium meum impletum est. Illam oportet crescere, me autem minui (Joan. III, 29, 30)*. Ecce cum^h pro mira operatione virtutum talis esset, ut Christus esse crederetur, non solum Christum non esse se respondit, sed etiam corrigiam calceamenti ejus solvere, id est incarnationis ejus mysterium perscrutari non se dignum esse perhibuit. Ejus esse sponsam Ecclesiam credebant, qui hunc quia Christus esset existimabant. Sed ait: *Qui habet sponsam sponsus est (Ibid.)*. Ac si diceret: Ego sponsus non sum, sed amicus sponsi sum. Nec propter vocem suam, sed in voce sponsi se gaudere perhibebat, quia non ideo lætabatur in corde, quoniam a populis humiliter audiebatur loquens, sed quia ipse veritatis vocem audiebat intus ut loqueretur foris. Quod bene gaudium impletum dicit, quia quisquis de sua voce gaudet, plenum gaudium non habet. A quo et subditur: *Illam oportet crescere, me autem minui (Ibid.)*.

5. Qua in re quærendum est in quo crevit Christus, in quo imminutus est Joannes, nisi quod populus Joannis, abstinentiam videns, remotum hunc ab hominibus esse conspiciens, eum esse Christum putabat; Christum vero cum publicanis comedentem, inter peccatores ambulantem intuens, eum non Christum, sed esse prophetam credebatur. Sed dum per accessum temporis et Christus qui propheta esse putabatur Christus est agnitus, **1519** et Joannes qui Christus esse credebatur propheta esse innouit, impletum est quod de Christo suus præcursor prædixit: *Illum oportet crescere, me autem minui (Ibid.)*. In æstimatione quippe populi et Christus crevit, quia agnitus est quod erat; et Joannes decrevit, quia cessavit dici quod non erat. Igitur quoniam et idem Joannes ideo in sanctitate perstitit, quia in cordis humilitate perduravit; et multi idcirco ceciderunt, quia apud semetipsos elata cogitatione tumuerunt, dicatur recte: *Omnis vallis implebitur, et omnis mons et collis humiliabitur*, quia donum humiles accipiunt, quod a se corda superbientium repellunt.

6. Sequitur: *Et erunt prava in directa, et aspera in vias planas*. Prava directa sunt cum malorum corda per injustitiam detorta ad justitiæ regulam claritate.

^f Belvac. et Corb. Germ., gratia spiritus.

^g Primus Carn., absconderet. Paulo post Belvac., Corb., Longip., venit fortior me, cujus.

^h Belvac., Corb., C. Germ., præmissa operatione.

rigenter (*Iasi. II, 4*). Et aspera in vias planas im-
mutantur cum ianites atque iracundie mentes per
infusionem supernæ gratiæ ad lenitatem mansuetu-
dinis redeunt. Quando enim verbum veritatis ab
iracunda mente non recipitur, quasi asperitas itine-
ris grossum pergenti repellit. Sed cum mens ira-
cunda per acceptam mansuetudinis gratiam, corre-
ptionis vel exhortationis verbum recipit, ibi planam
viam prædicator invenit, ubi prius præ asperitate
itineris pergere, id est prædicationis grossum ponere
non volebat.

7. Sequitur: *Et videtis omnia curare salutare Dei.*
Quia omnia caro accipitur omnis homo, salutare Dei,
videlicet Christum, in hac vita omnis homo videre
non potuit. Ubi ergo in hac sententia propheta pro-
phetiæ oculum nisi ^a ad extremi iudicii diem tendit? **B**
Ubi enim apertis oculis, ministrantibus angelis, con-
sidentibus apostolis, in sede maiestatis suæ Christus
apparuerit, omnes hunc et electi et reprobi pariter
videbunt, ut et iusti de munere retributionis sine
fine gaudeant, et iniusti in ultione supplicii in per-
petuum gemant. Nam quia ad hoc ista sententia in-
tendit, quod in extremo examine ab omni carne
videbitur, recte subiungitur: *Dicebat autem ad tur-
bas que erant ut baptizarentur ab eo: Gemina vi-
perarum, quia ostendit vobis fugere a ventura ira?*
Ventura enim ira est animadversio ultionis extremæ,
quam tunc fugere peccator non valet, qui nunc ad
lamenta penitentiae non recurrit. Et notandum quod
mala soboles, malorum parentum actiones imitantes,
gemina viperarum vocantur, quia per hoc quod
bonis invident, easque persequuntur, quod quibus-
dam mala retribuunt, quod lesiones proximis exqui-
runt, quoniam in ^b his omnibus priorum suorum
carualium vias sequuntur, quasi venenati filii de ve-
nenatis parentibus nati sunt.

8. Sed quia iam peccavimus, quia usum malæ con-
suetudinis involuimus sumus, dicat quid nobis facien-
dum sit, ut fugere a ventura ira valeamus. Sequi-
tur: *Facite ergo fructus dignos penitentiae.* In quibus
verbis notandum est quod amicus sponsi non solum
fructus penitentiae, sed dignos penitentiae admonet
esse faciendos. Aliud namque est penitentiae fru-
ctum facere, aliud dignum penitentiae fructum fa-
cere. Ut enim secundum dignos penitentiae fructus
loquamur, sciendum est quia quisquis illicita nulla
commisit, huic iure conceditur **1520** ut licitis
utatur; sicque pietatis opera faciat, ut tamen, si
noluerit, ea quæ mundi sunt non relinquat. At si
quis in fornicationis culpam, vel fortasse, quod est
gravius, in adulterium lapsus est, tanto a se licita
debet abscindere quanto se meminit et illicita per-
petrasse. Neque enim par fructus boni operis esse
debet ejus qui minus et ejus qui amplius deliquit, aut
ejus qui in nullis et ejus qui in quibusdam facinori-

^a Belyæ., ad extremum iudicii diem. Longip., ad
extremum iudicii diem.

^b Ita Mss. et vet. Ed. In recent., patrum suorum.

^c In Belyæ. et novem aliis Mss. antiquis desidera-
tur hoc membrum, et ejus qui in multis est lapsus.

A bus cecidit, ^e et ejus qui in multis est lapsus. Per
hoc ergo quod dicitur: *Facite dignos fructus peni-
tentiae*, uniuscuiusque conscientia convenitur, ut tantæ
majora ^d querat honorum operum lucra per peni-
tentiam, quanto graviora sibi intulit damna per
culpam.

9. Sed Judæi de generis nobilitate gloriantes, id-
circo se agnoscere peccatores volebant, quia de
Abrahæ stirpe descenderant. Quibus recte dicitur:
Et ne cæperitis dicere, Patrem habemus Abraham;
dico enim vobis quia potens est Deus de lapidibus istis
suscitare filios Abraham. ^e Quid enim lapides nisi corda
gentilium fuerunt, ad intellectum Dei omnipotentis
inseasibilia? sicut etiam quibusdam ex Judæis dicitur:
Auferam cor lapideum de carne vestra (*Ezech.*
xI, 19). Nec immerito lapidum nomine gentes signi-
ficatæ sunt, quia lapides coluerunt. Unde scriptum
est: *Similes illis fiunt qui faciunt ea, et omnes qui*
confidunt in eis (*Psal. cxvII, 8*). De quibus nimirum
lapidibus filii Abrahæ suscitati sunt, quia dum dura
corda gentilium in Abrahæ semine, id est in Christo
crediderunt, ejus filii facti sunt, cujus semini sunt
uniti. Unde et eisdem gentibus per egregium prædi-
catorem dicitur: *Si autem vos Christi, ego Abrahæ*
semen estis (*Galat. III, 29*). Si igitur nos per fidem
Christi, Abrahæ jam semen existimus, Judæi propter
perditionem Abrahæ filii esse desierunt. Quia vere in
illo tremendi examinis die parentes boni malis filiis
prodesse non possunt testatur propheta qui dicit:
Noe, Daniel et Job si fuerint in medio eorum, tunc
*ego, dicit Dominus Deus, quia filium et filiam non li-
berabunt, sed ipsi iustitia sua liberabunt ovines suas*
(Ezech. xiv, 14). Et rursus, quia boni filii nihil ma-
lis parentibus prosint, sed ad reatum potius malo-
rum parentum proficiat bonitas filiorum, ipsa per se
Veritas non credentibus Judæis dicit: *Si ego in Beel-
zebub ejicio demonia, filii vestri in quo ejiciunt? Ideo*
ipsi iudices vestri erunt (*Luc. xi, 19*).

10. Sequitur: *Jam enim securis ad radicem arboris*
*posita est. Omnis enim arbor non faciens fructum bo-
num, excidetur, et in ignem mittetur.* Arbor hujus
mundi est universum genus humanum. Securis vero
est Redemptor noster, qui velut ex manubrio et
ferro tenetur ex humanitate, sed incidit ex divini-
tate. Quæ videlicet securis jam ad radicem arboris
posita est, quia etsi per patientiam expectat, vi-
detur tamen quid factura est. *Omnis enim arbor non*
faciens fructum bonum, excidetur, et in ignem mittetur,
quia unusquisque perversus paratam citius gehennæ
concremationem invenit, qui his fructum boni ope-
ris facere contemnit. Et notandum quod securis non
juxta ramos positam, sed ad radicem dicit. Cum
enim malorum filii tolluntur, quid aliud quam ramus
infructuosæ arboris absciduntur? Cum vero tota si-
mul progenies cum parente tollitur, infructuosa ar-

Requiri tamen videtur ad perfectam divisionem.

^d In duobus poster. Gemet., acquirit.

^e Vice versa in Val. Cl. et tertio Gemet., quid enim
corda gentilium nisi lapides.

^f C. Germ. et pler., in medio ejus.

bor **1521** a radice abscisa est, ne jam remaneat unde prava iterum soboles succrescat. In quibus Joannis Baptistæ verbis constat quod audientium corda turbata sunt, cum protinus subinfertur: *Et interrogabant eum turbae, dicentes: Quid ergo faciemus? Percussæ enim terrore fuerant quæ consilium quærebant.*

11. Sequitur: *Respondens autem dicebat illis: Qui habet duas tunicas, det non habenti; et qui habet escas similiter faciat.* Per hoc quod tunica plus est necessaria usui nostro quam pallium, ad fructum dignum poenitentiae pertinet ut non solum exteriora quæque et minus necessaria, sed ipsa valde nobis necessaria dividere cum proximis debeamus, scilicet vel escam qua carnaliter vivimus, vel tunicam qua vestimur. Quia enim in lege scriptum est: *Diliges proximum tuum sicut teipsum (Math. xxii, 39, ex Lev. xix, 18)*, minus proximum amare conviactur qui non cum eo in necessitate illius etiam ea quæ sibi sunt necessaria partitur. Idcirco ergo de dividendis cum proximo duabus tunicis datur præceptum, quia hoc de una dici non potuit, quoniam si una dividatur, nemo vestitur. In dimidia quippe tunica et nudus remanet qui accipit, et nudus qui dedit. Inter hæc autem sciendum est quantum misericordiae opera valeant, cum ad fructus dignos poenitentiae ipsa præ cæteris præcipiuntur. Hinc etiam per semetipsam Veritas dicit: *Date eleemosynam, et ecce omnia munda sunt vobis (Luc. xi, 41)*. Hinc rursus ait: *Date, et dabitur vobis (Ibid., vi, 38)*. Hinc scriptum est: *Ignem ardentem exstinguit aqua, et eleemosyna resistit peccatis (Eccli. iii, 33)*. Hinc iterum dicitur: *Conclude eleemosynam in sinu pauperis et hæc pro te exorabit (Ibid., xxix, 15)*. Hinc bonus pater innocentem filium admonet, dicens: *Si multum tibi fuerit, abundanter tribue; si exiguum fuerit, etiam exiguum libenter stude impartiri (Tob. iv, 9)*.

12. Ut autem quanta esset virtus in continentia et susceptione indigentium Redemptor noster ostenderet, dicit: *Qui recipit prophetam in nomine prophetæ, mercedem prophetæ accipiet; et qui recipit justum in nomine justî, mercedem justî accipiet (Math. x, 41)*. In quibus verbis notandum est quia non ait: mercedem de propheta, vel mercedem de justo; sed: mercedem prophetæ, atque mercedem justî accipiet. Aliud est enim merces de propheta, aliud merces prophetæ, atque aliud merces de justo, aliud merces justî. Quid est enim dicere, *Mercedem prophetæ accipiet*, nisi quia is qui prophetam sua largitate sustentat, quamvis ipse prophetiam non habeat, apud omnipotentem tamen Dominum prophetæ præmia habebit? Iste enim fortasse justus est, et quanto in hoc mundo nihil possidet, tanto loquendi pro justitia fiduciam majorem habet. Hæc dum ille sustentat qui in hoc mundo aliquid possidet, et fortasse adhuc pro justitia loqui libere non præsumit, justitiæ illius libertatem sibi participem facit, ut cum eo pariter

justitiæ præmia recipiat, quem sustentando adjuvit, quatenus eandem justitiam libere loqui potuisset. Ille prophetæ spiritu plenus est, sed tamen corpore eget alimento. Et si corpus non reficitur, certum est quod vox ipsa subtrahatur. Qui ergo alimentum prophetam propter hoc quod propheta est, tribuit, prophetiam illius vires ad loquendum dedit. Cum propheta ergo mercedem prophetæ **1522** recipiet, quia etiam spiritu prophetæ plenus non fuit, hoc tamen ante Dei oculos exhibuit, quod adjuvit. Hinc est quod de quibusdam peregrinantibus fratribus ^b Caio per Joannem dicitur: *Pro nomine enim Christi projecti sunt, nihil accipientes a gentilibus. Nos ergo debemus suscipere hujusmodi, ut cooperatores simus veritatis (III Joan., 7, 8)*. Qui enim spiritalia dona habentibus temporalia subsidia tribuit, in ipsis donis spiritalibus cooperatur existit. Nam cum pauci sint qui spiritalia dona percipiunt, et multi qui rebus temporalibus abundant, per hoc se divites virtutibus pauperum inserunt, quo eisdem sanctis pauperibus de suis divitiis solantur. Unde etiam per Isaïam vocem derelictæ Dominus gentilitati, id est sanctæ Ecclesie, spiritalium virtutum merita, tanquam deserto arbusta, promitteret, ulmum quoque pariter promissit, dicens: *Ponam desertum in stagna aquarum, et terram inviam in rivos aquarum; dabo in solitudine cedrum et spinam, myrtum et lignum olivæ; ponam in deserto abietem, ulmum et buxum simul, ut videant et sciant, et recogitent et intelligant pariter (Isai. xli, 18, 20)*.

13. Desertam quippe Dominus in stagna aquarum posuit, et terram inviam in rivos aquarum, quia gentilitati, quæ prius per ariditatem mentis multos bonorum operum fructus ferebat, fluentia sanctæ prædicationis dedit, et ipsa, ad quam prius pro asperitate suæ siccitatis via prædicatoribus non patebat, doctrinæ postmodum rivos emanavit. Cui adhuc ex magno munere promittitur: *Dabo in solitudine cedrum et spinam (Ibid., 19)*. Cedrum, quia magni odoris est, atque imputribilis naturæ, jure accipimus in promissione. De spina vero, cum peccanti homini dictum sit: *Terra tua spinas et tribulos germinabit tibi (Genes. iii, 18)*, quid mirum si sanctæ Ecclesie illud promittitur quod peccanti homini pro poena multiplicatur? Sed cedri signantur nomine hi qui virtutes et signa exhibent in sua operatione, qui dicere cum Paulo valent: *Christi bonus odor sumus Deo (II Cor. ii, 15)*. Quorum corda ita ^c in æterno amore sollicita sunt, ut eadem jam terreni amoris sutredo nulla corrumpat. Per spinam vero signati sunt doctrinæ spiritalis viri, qui dum de peccatis ac virtutibus disserunt, et modo æterna supplicia minantur, modo celestis regni gaudia promittunt, corda audientium pangunt. Sicque mentem dolore compunctionis perforant, ut ab eorum oculis, quasi quidam sanguis animæ, lacrymæ decurrant. Myrtus vero temperativa virtutis est, ita ut dissoluta membra temperando re-

^a C. Germ. et Belvac., in corde.

^b C. Germ., duo priores Gemet. ac Longip., Caio.

^c Duo priores Gemet., Longip. et Val. Cl., interne.

stringat. Quid itaque per myrtum nisi hi signati sunt A qui afflictionibus proximorum compati sciunt, eorumque tribulationem per compassionem temperant? juxta hoc quod scriptum est : *a Gratias autem Deo, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possimus et ipsi consolari eos qui in omni pressura sunt (II Cor. 1, 4).* Qui dum afflictis proximis verbum vel opem consolationis ferunt, eos procul dubio ad statum recititudinis restringunt, ne immoderata tribulatione in desperationem solvantur. Quos autem per olivam, nisi misericordes accipimus? quia et Græce ἔλαιος misericordia vocatur, et quasi olivæ liquor ante omnipotentis Dei oculos misericordiæ fructus lucet. **1523** Cui adhuc in promissione subjungitur : *Ponam in deserto abietem, ulmum et buxum simul (Isai. xli, 19).* Qui per abietem, quæ valde crescendo ad æris alta sustollitur, nisi hi designati sunt qui, intra sanctam Ecclesiam adhuc in terrenis corporibus positi jam cœlestia contemplantur? Et quamvis nascendo de terra exierunt, contemplando tamen jam juxta aethera verticem mentis extollunt. Et quid per ulmum nisi sæcularium mentes expressæ sunt? Quæ dum terrenis adhuc curis inserviant, nullum virtutum spiritualium fructum ferunt. Sed etsi fructum proprium ulmus non habet, portare tamen vitem cum fructu solet, quia et sæculares viri intra sanctam Ecclesiam, quamvis spiritualium virtutum dona non habeant, dum tamen sanctos viros donis spiritualibus plenos sua largitate sustentant, quid aliud quam vitem cum botris portant? Buxus autem quos alios designat, quæ in alium non proficit, et quamvis fructum non habeat, viriditatem tamen habet, nisi eos qui intra sanctam Ecclesiam adhuc ex ætatis infirmitate bona opera ferre non valent, sed tamen parentum fidelium credulitatem sequentes, fidem perpetuæ viriditatis tenent? Post quæ omnia apte subjungitur : *Ut videant et scient, et recogitent et intelligant pariter.* Ad hoc enim cedrus in Ecclesia ponitur, ut quisquis a proximo odorem virtutum spiritualium trahit, b ipse quoque in æternæ vitæ c dilectione non torpeat, d sed ad honorum cœlestium desideria ignescat. Ad hoc syjna ponitur, ut qui prædicationis ejus verbo compunctus fuerit, ipse quoque exemplo illius discat corda sequentium prædicationis verbo compungere. Ad hoc myrtus ponitur, ut qui in ardore tribulationis ab ore vel opere proximi compatiens, temperamentum consolationis acceperit, ipse etiam discat quemadmodum afflictis proximis suæ consolationis temperamentum proferat. Ad hoc oliva ponitur, ut qui alienæ misericordiæ opera cognoscit discat quemadmodum debeat indigenti proximo et ipse misereri. Ad hoc abies ponitur, ut quisquis vim contemplationis ejus agnoverit, ipse quoque ad contemplanda æterna præmia succendatur. Ad hoc ulmus ponitur,

^a Longip., *gratias ago Deo.*

^b Hic inter se pugnant Codices tum manu exarati, tum editi. In Gemet., quos sequuntur Excusi omnes, si Gussanv. excipias, *ipse quoque in terrenæ.* Cæteri tam Anglic. quam nostri habent, *ipse quoque internæ; vel, ad internæ; vel, ab internæ.*

ut quisquis intuitus fuerit eum qui habere virtutum fructum spiritualium non valet, sed tamen eos qui spiritualibus donis pleni sunt sustentat, ipse quoque sanctorum vitæ quanta valet largitate inserviat, et cœlestium honorum botros quos gignendo non valet sustentando ferat. Ad hoc luxus ponitur, ut qui habere multos adhuc e in infirmitate positos veræ fidei viriditatem considerat, etiam esse ipse infidelis erubescat. Bene ergo descriptis prius arboribus dicitur : *Ut videant et scient, et recogitent et intelligant.* Ubi et apte subjungitur *Pariter*, quia cum intra sanctam Ecclesiam diversi hominum mores diversi sunt ordines, necesse est ut omnes simul discant, dum in ea spiritalis viri diversæ qualitatis, ætatis et ordinis, ad imitandum simul videntur. Sed ecce nos, dum monstrare ulmum quærimus, per multa arbusta longius evagati sumus. Ad hoc itaque propter quod prophætæ testimonium protulimus revertamur. *Qui recipit prophetam in nomine prophetæ, mercedem prophetæ accipiet*, quia etsi fructum ulmus non habet, vitem tamen cum fructibus **1524** portans, hæc ipsa sua effluit, f quæ bene sustentat aliena.

14. Quia vero ad magna nos opera Joannes admonet, dicens : *Facite ergo fructus dignos pœnitentiæ (Matth. iii, 8; Luc. iii, 8).* Et rursus : *Qui habet duas tunicas, det non habenti; et qui habet escas, similiter faciat (Luc. iii, 11);* jam patenter datur intelligi quid est quod Veritas dicit : *A diebus Joannis Baptistæ usque nunc regnum cœlorum vim patitur, et violenti rapiunt illud (Matth. xi, 12).* Quæ supernæ C verba sententiæ nobis sunt magnopere perscrutanda. Nam quærendum est quomodo vim perpeti regnum cœlorum possit. Quis enim cœlo violentiam irrogat? et rursus quærendum est si pati vim regnum cœlorum potest, cur eandem vim a diebus Joannis Baptistæ, et non etiam ante pertulerit? Sed cum lex dicat : *Si quis hæc vel illa fecerit, morte moriatur, cunctis legentibus liquet quia peccatores quosque pœna suæ severitatis percussit, non autem per pœnitentiam ad vitam reduxit.* Cum vero Joannes Baptista Redemptoris gratiam præcurrans, pœnitentiam prædicat, ut peccator qui ex culpa mortuus est e per conversionem vivat, profecto a diebus Joannis Baptistæ regnum cœlorum vim patitur. Quid est autem regnum cœlorum, nisi locus justorum? Solis enim justis cœlestis patriæ præmia debentur, ut humiles, casti, mites, atque misericordes ad gaudia superna perveniant. Cum vero quis vel superbia tumidus, vel carnis facinore pollutus, vel iracundia accensus, vel crudelitate impius, post culpas ad pœnitentiam redit, et vitam æternam percipit, quasi in locum peccator intrat alienum. A diebus ergo Joannis Baptistæ regnum cœlorum vim patitur, **1525** et violenti rapiunt illud, quia qui pœnitentiam peccatoribus indixit, quid

^e Belvac. et quatuor alii, *delectatione.*

^d Ita Corb. Germ. cum pl. et posterioribus Mas., quibus concinunt vel.

^e C. Germ. *in infirma ætate positos.*

^f Duo priores Gemet., *quæ bona sustentat.*

^g Turon., *per conversationem.*

aliud quam regno cœlorum fieri violentiam docuit? A

15. Recogitemus ergo, fratres charissimi, mala quæ fecimus, et nosmetipsos assiduis lamentis atteramus. Hæreditatem justorum, quam non tenuimus per vitam, rapiamus per pœnitentiam. Vult a nobis omnipotens Deus talem violentiam perpeti. Nam regnum cœlorum rapi vult nostris fletibus, quod nostris meritis non debetur. A spei ergo certitudine nulla nos malorum nostrorum qualitas, nulla quantitas frangat. Præstat magnam veniæ fiduciam latro ille venerabilis, qui non inde venerabilis, unde latro; nam latro ex crudelitate, venerabilis ex confessione. Cogitate ergo, cogitate quam sint incomprehensibilia in omnipotenti Deo misericordiæ viscera. Latro iste, cruentis manibus abstractus a fauce itineris, sus-

^a C. Germ. et tertius Gemet., a facie itineris.

^b Editi, jam caelestem patriam aperiret. Sequimur Mss. pene omnes. In duobus tamen Gemet., pro pietatis legitur veritatis.

^c Turon. cum Longip., Val. Cl., tribus Gemet. et Bigot., ita habet, pro veniam, quod legitur in excusis. Hæc autem desunt in C. Germ., Belvac. et primo Carn., ubi solum legitur: Exstinguamus... culpas.

pensus est in patibulo crucis; ibi confessus, ibi annatus est, ibi audire meruit: *Hodie mecum eris in paradiso* (Luc. xxiii, 43). Quid est hoc? Quis tantam bonitatem Dei dicere, quis æstimare sufficiat? De ipsa pœna criminis pervenit ad præmia virtutis. Idcirco autem omnipotens Deus electos suos in quibusdam lapsibus cadere permisit, ut aliis in culpa jaacentibus, si toto ad eum corde consurgant, spem veniæ reddat, et eis per lamenta pœnitentiæ^b viam pietatis aperiat. Exerceamus ergo nosmetipsos in lamentis, exstinguamus fletibus et dignis pœnitentiæ fructibus culpas quas fecimus; ^c ad indulgentiam nobis tempora indulta non pereant, quia qui multos a suis iniquitatibus jam sanatos aspiciamus, quid aliud quam supernæ misericordiæ pignus^d tenemus?

Tempora indulta non pereant.

^d Post tenemus, in duobus prior. Gemet., ita concluditur hom.: *Sit itaque Jesu Christo Domino nostro cum Patre et Spiritu sancto honor et imp. per omnia sæcula sæculorum. Amen.* In tertio Gemet.: *Adjuvet ipsa quem amamus J. C. D. noster qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.*

LIBER SECUNDUS.

• HOMILIA XXI.

Habita ad populum in basilica beatæ Mariæ virginis, die sancto Paschæ.

LECTIO. 8. EVANG. SEC. MARC. XVI, 4-7.

In illo tempore, Maria Magdalens, et Maria Jacobi, et Salome^b emerunt aromata, ut venientes ungerent Jesum. Et valde mane una sabbatorum veniunt ad monumentum, orto jam sole. Et dicebant ad invicem: *Quis revolvat nobis lapidem ab ostio monumenti?* ^c Et respicientes, viderunt revolutum lapidem. Erat quippe magnus valde. Et introeuntes in monumentum, viderunt juvenem sedentem in dextris, coopertum stola candida, et obstupuerunt. Qui dixit illis: *Nolite expavescere. Jesum quaeritis Nazarenum crucifixum, surrexit, non est hic. Ecce locus ubi posuerunt eum. Sed ite, dicite discipulis ejus, et Petro, quia præcedet vos in Galilæam. Ibi eum videbitis, sicut dixit vobis.*

1526 1. Multis vobis lectionibus, fratres charissimi, per dictatum loqui consuevi; sed quia, lassescente stomacho, ea quæ dictaverò legere ipse non possum, quosdam vestrum minus libenter audientes intueor. Unde nunc a memetipso exigere contra morem volo ut inter sacra missarum solemniam lectionem sancti Evangelii non dictando, sed colloquendo edisseram. Sicque excipiat ut loquiar, quia collocationis vox corda torpentia plus quam sermo lectionis excitat, et quasi quadam manu sollicitudinis ut evigilant pulsat. Et quidem ad hoc opus me sufficere posse non video; sed tamen vires quas imperitia

^a Est in Later. decima quarta. In Cod. reg. Suec. decima septima. In Corb. duodecima.

^b Belvac. et C. Germ., abeuntes emerunt.

^c In eisdem Cod. sequitur immediate: *erat quippe*

denegat charitas ministrat. Scio namque qui dixit: *Aperi os tuum, et ego adimplebo illud* (Psal. lxxx, 41). Bonum ergo opus nobis in voluntate sit, nam ex divino adjutorio erit in perfectione. Dat loquendi ausum ipsa etiam resurrectionis Dominicæ tanta solemnitas, quia et indignum valde est ut eo die laudes debitas taceat lingua carnis, quo videlicet die caro resurrexit auctoris.

2. Audistis, fratres charissimi, quod sanctæ mulieres quæ Dominum fuerant secutæ cum aromatibus ad monumentum venerunt, et ei, quem viventem dilexerant, etiam mortuo, studio humanitatis obsequuntur. Sed res gesta aliquid in sancta Ecclesia signat gerendum. Sic quippe necesse est ut audiamus quæ facta sunt, quatenus cogitemus etiam quæ nobis sint ex eorum imitatione faciendæ. Et nos ergo in eum qui est mortuus credentes, si, odore virtutum referti, cum opinione bonorum operum Dominum quaerimus, ad monumentum profecto illius cum aromatibus venimus. Illæ autem mulieres angelos vident, quæ cum aromatibus venerunt, quia videlicet illæ mentes supernos cives aspiciunt, quæ cum virtutum odoribus^d ad Dominum per sancta desideria proficiscuntur. Notandum vero nobis est quidnam sit quod in dextris sedere angelus cernitur. Quid namque per sinistram nisi vita præsens, quid vero per dextram nisi perpetua vita designatur? Unde in Canticis canticorum scriptum est: *Læva ejus sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me* (Cant. ii, 6).

magnus valde. Et respicientes, etc. Sicque tollitur hyperbaton Vulgatæ, imò et textus Græci. Iidem Mss., præcedit.

^d C. Germ. et duo priores Gemet., ad Deum.

Quia ergo Redemptor noster jam presentis vite corruptionem transierat, recte angelus qui nuntiare perentiam ejus vitam venerat in dextera sedebat. Qui stola candida coopertus apparuit, quia festivitatis nostrae gaudia nuntiavit. Candor etenim vestis splendorem nostrae denotat solemnitatis. Nostrae dicamus et nostrae. Illa quippe Redemptoris nostri resurrectionis et nostra festivitas fuit, quia nos ad immortalitatem reduxit; et angelorum festivitas exstitit, quia nos revocando ad celestia eorum numerum implevit. In sua ergo ac nostra festivitate angelus in albis vestibus apparuit, quia dum nos per resurrectionem Dominicam ad superna reducimur, celestis patriae damna reparantur.

3. Sed quid advenientes feminas affatur audiamus: **1527** *Nolite expavescere*. Ac si aperte dicat: *Faveant illi qui non amant adventum supernorum civium; pertimescant qui, carnalibus desideriis pressi, ad eorum se societatem pertingere posse desperant. Vos autem cur pertimescitis, quae vestros concives videtis? Unde et Matthaeus angelum apparuisse describens, ait: Erat aspectus ejus sicut fulgur, et vestimenta ejus sicut nix (Matth. xxviii, 3). In fulgure etenim terror timoris est, in nive autem blandimentum candoris. Quia vero omnipotens Deus et terribilis peccatoribus, et blandus est justis, recte totius resurrectionis ejus angelus et in fulgure voltus, et in candore habitus demonstratur, ut de ipsa sua specie et terreret reprobos, et mulceret pios. Unde recte quoque populum per deserta gradientem columna ignis in nocte et columna nubes praebat in die (Exod. xiii, 21, 22). In igne enim terror est, in nube autem visionis lenae blandimentum; dies vero vita justis, et nox accipitur vita peccatoris. Unde et conversis peccatoribus Paulus dicit: *Fovistis aliquando tenebrae, nunc autem lux in Domino (Ephes. v, 8)*. In die ergo per nubem columna monstrata est, et in nocte per ignem, quia omnipotens Deus et blandus justis, et terribilis apparuit injustis. Istos in judicio veniens per lenitatis mansuetudinem demulcet, illos vero per justitiae distractionem terret.*

4. Sed jam quid angelus subjungat audiamus: *Jesum quaeritis Nazarenum*. Jesus Latino eloquio salutaris, id est salvator interpretatur. At vero multi tunc Jesus dici poterant, non tamen substantialiter, sed nuncupative. Ideo et locus subjungitur, ut de quo Jesu dictum est manifestetur: *Nazarenum*. Et causam protinus subdidit: *Crucifixum*. Atque addidit: *Surrexit, non est hic*. Non est hic dicitur per praesentiam carnis, qui tamen nusquam deerit per praesentiam majestatis. *Sed ite, dicite discipulis ejus et Petro, quia praecedet vos in Galilaeam*. Quarendum nobis est cur, nominatis discipulis, Petro designatur ex nomine. Sed si hunc angelus nominatim non exprime-

^a C. Germ., Belvac., Longip., tertius Gemet., in fulgore.

^b Hic restituimus multa quae in plerisque Ed. desunt; leguntur autem in C. Germ., duobus Carn., tertio Gemet., etc., necnon in Edit. Antwerp. Cor-

rei, qui magistrum negaverat, venire inter discipulos non audeat. Vocatur ergo ex nomine, ne desperaret ex negatione. Qua in re considerandum nobis est (*Dist. 30, c. 55*) cur omnipotens Deus eum quam cunctae Ecclesiae praefere disposuerat ancillae vocem pertimescere et seipsum negare permisit. Quod nimirum magnae aeternae pietatis dispensatione cognoscimus, ut is qui futurus erat Pastor Ecclesiae in sua culpa disceret qualiter aliis misereri debuisset. Prius itaque eum ostendit sibi, et tunc praeposuit ceteris, ut ex sua infirmitate cognosceret quam misericorditer aliena infirma toleraret.

5. Bene autem de Redemptore nostro dicitur: *Praecedet vos in Galilaeam, ibi cum videbitis, sicut dixi vobis*. Galilaea namque transmigratio facta interpretatur. Jam quippe Redemptor noster a passione ad resurrectionem, a morte ad vitam, a poena ad gloriam, a corruptione ad incorruptionem **1528** transmigraverat. Et prius post resurrectionem in Galilaea a discipulis videtur, quia resurrectionis ejus gloriam post laeti videbimus, si modo a vitiis ad virtutum celsitudinem transmigramus. Qui ergo in sepulcro nuntiatur, in transmigratioe ostenditur, quia is qui in mortificatione carnis agnoscitur in transmigratioe mentis videtur. Haec, fratres charissimi, pro tanta diei solemnitate, de lectionis evangelicae expositione transcurramus, sed libet ut de hac eadem solemnitate aliquid subtilius loquamur.

6. Duæ etenim vitae erant, quarum unam novimus, alteram nesciebamus. Una quippe mortalis est, altera immortalis, una corruptionis, altera incorruptionis; una mortis, altera resurrectionis. Sed venit Mediator Dei et hominum homo Christus Jesus, suscepit unam, et ostendit alteram. Unam pertulit moriendo, et ostendit alteram resurgendo. Si ergo nobis mortalem vitam scientibus resurrectionem promitteret carnis, et tamen hanc visibiliter non exhiberet, quis ejus promissionibus crederet? Factus itaque homo apparuit in carne, meri dignatus est ex voluntate, resurrexit ex potestate, et ostendit exemplo quod nobis promisit in praemio. Sed fortasse aliquis dicat: Jure ille surrexit qui, cum Deus esset, teneri a morte non potuit. Ad instruendam ergo ignorantiam nostram, ad roborandam infirmitatem nostram, suae resurrectionis exemplum nobis sufficere noluit. Solus in illo tempore mortuus est, et tamen solus minime resurrexit. Nam scriptum est: *Multa corpora sanctorum qui dormierant surrexerunt (Matth. xxvii, 52)*. Ablata ergo sunt omnia argumenta perfidiae. Ne quis enim dicat: *Sperare de se non debet homo quod in carne sua exhibuit Deus homo, ecce cum Deo homines resurrexerunt cognoscimus, et quos puros homines fuisse non debuitur*. Si ergo membra nostri Redemptoris sumus, praesentiam in nobis quod gestum constat in capite. Si ruptam autem ac mutilam esse aliam lectionem: non est hic per praesentiam majestatis. *Sed, manifestum est.*

^c Belvac. et C. Germ., quaerendum.

^d Duo priores Gemet., una mortalis.

^e Belvac., debet homo Deus.

multum nos abjicimus, sperare in nobis debemus nos A membra ultima quod de membris ejus superioribus audivimus.

7. Ecce vero ad memoriam redit quod crucifixo Dei Filio Judæi insultantes dicebant: *Si rex Israel est, descendat de cruce, et credimus ei* (Ibid. 42). Qui si de cruce tunc descenderet, nimirum insultantibus cedens, virtutem nobis patientiæ non demonstraret. Sed exspectavit paululum, toleravit opprobria, irrationes sustinuit, servavit patientiam, distulit admirationem; et qui de cruce descendere noluit, **1529** de sepulcro surrexit. Plus igitur fuit de sepulcro surgere quam de cruce descendere. Plus fuit mortem resurgendo destrueret quam vitam descendendo servare. Sed cum Judæi hunc ad insultationes suas de cruce descendere minime cernerent, cum morientem viderent, eum se vicisse crediderunt, nomen illius se quasi exstinxisse gavisi sunt. Sed ecce de morte nomen ejus per mundum crevit, ^a ex qua hoc infidelis turba exstinxisse se credidit; ^b et quem gaudebat occisum, dolet mortuum, quia hunc ad suam gloriam cognovit pervenisse per poenam. Quod bene in libro Judicum Samson illius facta significant (Judic. xvi, 1, 2, 3), qui cum Gazam civitatem Philistinorum fuisset ingressus, Philisthæi, ingressum ejus protinus cognoscentes, civitatem repente obsidionibus circumdederunt, custodes ^c deputaverunt, et Samson fortissimum se jam comprehensisse gavisi sunt. Sed quid Samson fecit agnovimus. Media nocte portas civitatis abstulit, et montis verticem ascendit. Quem, fratres charissimi, hoc in facto, quem nisi Redemptorem nostrum Samson ille significat? Quid Gaza civitas nisi infernum designat? Quid per Philisthæos nisi Judæorum perfidia demonstratur? Qui cum mortuum Dominum viderent, ejusque corpus in sepulcro jam positum, custodes fillico deputaverunt, et eum qui auctor vitæ charnerat, in inferni claustris retentum, quasi Samsonem in Gaza se deprehendissè lætati sunt. Samson vero media nocte non solum exiit, sed etiam portas tulit, quia videlicet Redemptor noster ante lucem resurgens, ^d non solum liber de inferno exiit, sed et ipsa etiam inferni claustra destruxit. Portas tulit, et montis verticem subiit, quia resurgendo claustra inferni abstulit, et ascendendo cœlorum regna penetravit. Hanc ergo resurrectionis ejus gloriam, fratres charissimi, quæ et prius demonstrabatur ex signo, et post ^e patuit ex facto, tota mente diligamus, pro ejus amore moriamur. Ecce in resurrectione auctoris nostri ministros ejus angelos concives nostros agnovimus. Ad horum ergo civium il-

^a Prius Carn., *ex qua hunc*. Val. Cl. et Gemet., *ex qua hæc infidelis*.

^b C. Germ. et Bigot., *et quæ gaudebat*.

^c Secundus Carn., *deportaverunt*.

^d His refellit impietas Joan. Calvini, asserentis, lib. II Instit., cap. 16, § 10, Christum in inferno divini ultionis severitatem expertum esse. Recole quæ in admonitione jam sunt dicta. Certe docet hic non obscure noster Gregorius Dominum, etsi ad inferos, secundum animam, descenderit, nullos tamen ibi dolores perpassum.

ham frequentem solemnitatem festinantes. His, cum necdum visione possumus, desiderio et mente jungamur. Transmigremus a vitis ad virtutes, ut in Galilæa Redemptorem nostrum videre mereamur. Adjuvet omnipotens Deus ad vitam desiderium nostrum, qui pro nobis in mortem dedit unicam Filium suum, Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum eo vivit et regnat Deus in unitate Spiritus sancti, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

† HOMILIA XXII.

Habita ad populum in basilica beati Joannis, quæ appellatur Constantiniana, Sabbato post Pascha.

LECTIO S. EVANG. SEC. JOAN. XX, 1—9.

In illo tempore, una sabbati Maria Magdalene venit mane, cum adhuc tenebræ essent, ad monumentum, et vidit lapidem sublatum a monumento. Cucurrit ergo et venit ad Simonem Petrum, et ad alium discipulum quem diligebat Jesus, et dixit eis: Tulerunt Dominum de monumento, et nescimus ubi posuerunt eum. Exiit ergo Petrus et ille alius discipulus, et venerunt ad monumentum. Currebant autem duo simul; et ille alius discipulus præcucurrit citius Petro, et venit ¹ primus ad monumentum. Et cum se inclinasset, vidit linteamina posita, non tamen introivit. Venit ergo Simon Petrus sequens eum, et introivit in monumentum. Et vidit linteamina posita, et sudarium quod fuerat super caput ejus, non cum linteaminibus positum, sed separatim involutum in unum locum. Tunc ergo introivit et ² ille discipulus qui venerat prior ad monumentum, et vidit, et credidit. Nondum enim ³ sciebant Scripturas, quia oporteret eum a mortuis resurgere.

1530 1. Fractus longa molestia stomachus diu me charitati vestræ de lectionis evangelicæ expositione loqui prohibuit. Vox namque ipsa a clamoris virtute succumbit; et quia a multis audiri non valeo, loqui, fateor, inter multos erubesco. Sed hanc in me verecundiam et ipse reprehendo. Quid enim? Nunquid si multis prodesse nequeo, nec paucis curabo? Et si ex messe portare manipulos multos non possum, nunquidnam debeo ad aream vacuus redire? Quamvis enim quantos debeo ferre non valeo, certe vel paucos, certe vel duos, certe vel unum feram. Habet namque ipsa infirmitatis intentio mercedis suæ certitudinem, quia supernus arbiter noster, etsi pondus considerat in retributione, tamen vires pensat in pondere.

2. Lectio sancti Evangelii quam modo, fratres, audistis valde in superficie historica est aperta, sed ejus nobis sunt mysteria sub brevitate requirenda.

¹ In recentioribus Ed., *paruit*.

² In Later. est decima septima. Ubi legitur habita in Basil. S. Salvat., quæ appell. Const. in Cod. reg. Suec. est decima octava. In Corb. decima sexta.

³ C. Germ., Belvac., Bigot. et tertius Gemet., *quem amabat*.

⁴ Bigot., *nescio*.

⁵ C. Germ. et Bigot., *venit prius*.

⁶ Belvac. et C. Germ., *et ille alius discipulus qui venerat primus*.

⁷ Bigot. et C. Germ., *sciebant*.

Maria Magdaleno, cum adhuc tenebræ essent, venit ad monumentum. Juxta historiam notatur hora, juxta intellectum vero mysticum requirentis signatur intelligentia. Maria etenim auctorem omnium, quem carne viderat mortuum, quærebatur in monumento; et quia hunc minime invenit, ^a furatum credidit. Adhuc ergo erant tenebræ cum venit ad monumentum. Cucurrit citius, discipulisque nuntiavit. Sed illi præcæteris cucurrerunt, qui præcæteris amaverunt, videlicet Petrus et Joannes. *Currebant autem duo simul, sed Joannes præcucurrit citius Petro, et venit prior ad monumentum, sed ingredi non præsumpsit.* Venit vero posterior Petrus, *Et intravit.* Quid, fratres, quid cursus iste significat? Nunquid hæc tam subtilis evangelistæ descriptio a mysteriis vacare credenda est? Minime. Neque enim se Joannes et præisse et non intrasse diceret, si in ipsa sua trepidatione mysterium defuisse credidisset. Quid ergo **1531** per Joannem nisi Synagoga, quid per Petrum nisi Ecclesia designatur? Nec mirum esse videatur quod per juniorem Synagoga, per senioresem vero Ecclesia signari perhibetur, quia etsi ad Dei cultum prior est Synagoga quam Ecclesia gentium, ad usum tamen sæculi prior est multitudo gentium quam Synagoga, Paulo attestante, qui ait: *Quia non prius quod spiritale est, sed quod animale (I Cor. xv, 46).* Per senioresem ergo Petrum significatur Ecclesia gentium, per juniorem vero Joannem Synagoga Judæorum. Cucurrerunt ambo simul, quia, ab ortu sui tempore usque ad occasum, pari et communi ^b via, etsi non pari et communi sensu, gentilitas cum Synagoga cucurrit.

3. Venit Synagoga prior ad monumentum, sed minime intravit, quia legis quidem mandata percepit, prophetias de incarnatione ac passione Dominica audivit, sed credere in mortuum noluit. Vidit enim Joannes posita linteamina, non tamen introivit, quia videlicet Synagoga et Scripturæ sacræ sacramenta cognovit, et tamen ad fidem passionis dominicæ credendo intrare distulit. Quem diu longaque prophetavit, præsentem vidit, ^c et renuit; hominem esse despexit, Deum carne mortalem factum credere noluit. Quid ergo est, nisi quia et citius cucurrit, et tamen ante monumentum vacua stetit: *Venit autem Simon Petrus sequens eum, et introivit in monumentum, quia secuta posterior Ecclesia gentium, mediatorem Dei et hominum hominem Jesum Christum et cognovit carne mortuum, et viventem credidit Deum. Vidit linteamina posita, et sudarium quod fuerat super caput ejus, non cum linteaminibus positum, sed separatim involutum in unum locum.* Quid esse, fratres, credimus, quod sudarium capitis Domini cum linteaminibus non invenitur in monumento,

nisi quia, Paulo attestante (*I Cor. xi, 3*), caput Christi Deus, **1532** et divinitatis incomprehensibilia sacramenta ab infirmitatis nostræ cognitione disjuncta sunt, ejusque potentia creaturæ transcendit naturam? Et notandum quod non solum separatim, ^d sed etiam involutum inveniri dicitur in unum locum. Linteum quippe quod involvitur, ejus nec initium nec finis aspicitur. Recte ergo sudarium capitis involutum inventum est, quia celsitudo divinitatis nec coepit esse, nec desinit; nec per initium nascitur, nec termino coangustatur.

4. Bene autem additur: *In unum locum, quia in scissura mentium Deus non est.* Deus quippe in unitate est, et illi ejus habere gratiam merentur, qui se ab invicem per sectarum scandala non dividunt. **B** Sed quia solet per sudarium laborantium sudor detergi, potest etiam sudarii nomine exprimi labor Dei, qui in se quidem semper quietus atque incommutabilis permanet, sed tamen laborare se denuntiat cum duras hominum pravitates portat. Unde et per prophetam dicit: *Laboravi sustinens (Jerem. vi, 11).* Deus autem apparuit in carne, laboravit ex nostra infirmitate. Quem laborem passionis ejus dum increduli viderunt, eum venerari noluerunt. Quem enim videbant carne mortalem, dedignati sunt credere immortalem esse divinitate. Unde etiam Jeremias ait: *Reddes eis vicem, Domine, juxta opera manuum suarum, dabis eis scutum cordis laborem tuum (Thren. iii, 64, 65).* Ne enim prædicationis spicula eorum corda penetrarent, dum passionis ejus laborem dedignati sunt, quasi eundem laborem filius pro scuto tenuerunt, ut eo ad se transire ejus verba non permitterent, quo eum laborare usque ad mortem ^e viderunt. Quid autem nos nisi nostri capitis, id est Dei membra sumus? Per linteamina itaque corporis, laborum ligamenta signantur, quæ nunc electos omnes, id est ejus membra constringunt. Sudarium ergo quod super caput ejus fuerat seorsum invenitur, quia ipsa Redemptoris nostri passio longe a nostra passione disjuncta est, quoniam ipse sine culpa pertulit quod nos cum culpa toleramus. Ipse sponte morti succumbere voluit, ad quam nos venimus invitati.

5. Sequitur: *Tunc ergo introivit et ille discipulus qui venerat prior ad monumentum.* Postquam intravit **D** Petrus, ingressus est et Joannes. Posterior intravit qui prior venerat. ^f Notandum, fratres, est quod in fine mundi ad Redemptoris fidem etiam Judæa colligetur, Paulo attestante, qui ait: *Donec plenitudo gentium intraret, et sic omnis Israel salvus fiet (Rom. xi, 25, 26).* Et vidit et credidit. Quid, fratres, quid æstimandus est credidisse? Nunquid quia Dominus resurrexerat, ^g quem quærebatur? Non utique,

^a Duo priores Gemet., furto ablatum.

^b Bigot., vita.

^c In Excusis, recipere renuit.

^d Quædam hic supplevimus omissa in recent. Excusis.

^e In C. Germ., duobus prior. Gemet. ac Bigot.,

non legitur quidquid hic exstat inter viderunt et sudarium ergo.

^f Belvac. primus, Carn. et duo priores Gemet., notum, fratres.

^g Corb. et Belvac., quem quærebatur.

quia adhuc ^a tenebræ erant ad monumentum, et subjuncta quoque verba contradicunt cum dicitur: *Nondum enim* ^b *sciebant Scripturas, quia oporteret eam a mortuis resurgere.* Quid ergo vidit, et quid credidit? Vidit linteamina posita, et credidit quod mulier dixerat, de monumento Dominum fuisse sublatum. Qua in re divinæ dispensationis magnitudo pensanda est, quod discipulorum corda et accenduntur ut quærant, et differantur ne inveniant, quatenus infirmitas animi ipso suo mœrore cruciata, et purgator ad inveniendum fiat. et tanto validius teneat cum invenerit, **1533** quanto tardius invenerit quod quærebat.

6. Hæc sub brevitate, fratres charissimi, de evangelica lectione transcurrimus; nunc restat ut de ipsa tantæ solemnitatis nobilitate aliquid loquamur. Hanc enim recte nobilitatem solemnitatis dicam, quia solemnitates cæteras antecedit. Sicut enim in sacro eloquio sancta sanctorum, vel Cantica canticorum, pro sui magnitudine dicuntur, ita hæc festivitas recte dici potest solemnitas solemnitatum. Ex hac quippe solemnitate exemplum nobis resurrectionis datum est, spes coelestis patriæ aperta, et facta superni regni jam præsumptibilis gloria. Per hanc electi, qui quamvis in tranquillitatis sinu, tamen apud inferni claustra tenebantur, ad paradisi amœna reducti sunt. Quod ante passionem dixit, in resurrectione sua Dominus implevit: *Si exaltatus fuero, inquit, a terra, omnia traham ad me* (Joan. xii, 32). Omnia etenim traxit, ^c qui de electis suis apud inferos nullum reliquit. Omnia abstulit, utique electa. Neque etenim infideles quosque, et pro suis criminibus æternis suppliciis deditos, ad veniam Dominus resurgendo reparavit; sed illos ex inferni claustris rapuit, quos suos in fide et actibus recognovit. Unde recte etiam per Osee dicit: *Ero mors tua, o mors; ero morsus tuus, inferne* (Osee xiii, 14). Id namque quod occidimus, agimus ut penitus non sit. Ex eo etenim quod mordemus, partem abstrahimus, partemque relinquimus. Quia ergo in electis suis funditus occidit mortem, mors mortis exstitit. Quia vero ex inferno partem abstulit, et partem reliquit, non occidit funditus, sed momordit infernum. Ait ergo: *Ero mors tua, o mors.* Ac si aperte dicat: Quia in electis meis te funditus perimo, ero mors tua; ero morsus tuus, inferne, quia sublatis eis, te ex parte transfigo. Quæ est ergo ista solemnitas quæ inferni claustra destruxit, et januas nobis regni coelestis aperuit? Inquiratur subtilius nomen ejus. Requiritur egregius prædicator.

7. Videmus quid de ejus æstimatione denuntiet. Ait enim: *Etenim pascha nostrum immolatus est Christus* (I Cor. v, 7). Si ergo pascha Christus, pensandum nobis est quid de pascha lex loquitur, ut indagemus subtilius an de Christo dicta videantur.

^a Bigot., *tenebræ erant cum venit ad monumentum.*

^b Corb. et Longip., *sciebat.*

^c Belvac., *quia de.*

^d G. Geru. et Bigot., *comedetis illud.*

A Moyses quippe ait: *Sument de sanguine agni, ac ponent super utrumque postem, et in superliminaribus domorum in quibus comedent illum; et edent carnes nocte illa assas igni, et azymos panes cum lactucis agrestibus. Non comedetis ex eo crudum quid, nec coctum aqua, sed assum tantum igni. Caput cum pedibus ejus et intestinis vorabit, nec remanebit ex eo quidquam usque mane. Si quid residuum fuerit, igne comburetis.* (Exod. xii, 7, seq.). Ubi et additur: *Sic autem* ^d *comedetis illum. Renes vestros accingetis, et calcamenta habebitis in pedibus vestris, tenentes baculos in manibus, et comedetis festinantem* (Ibid., 11). Quæ videlicet euncta magnam nobis ædificationem pariunt, si fuerint mystica interpretatione discussa. Quis namque sit sanguis agni (De consecr. dist. 2, **B** cap. 73), non jam audiendo, sed bibendo didicistis. Qui sanguis super utrumque postem ponitur, quando non solum ore corporis, sed etiam ^e ore cordis hauritur. In utroque etenim poste sanguis agni est positus, quando sacramentum passionis illius cum ore ad Redemptionem sumitur, **1534** ad imitationem quoque intenta mente cogitur. Nam qui sic Redemptoris sui sanguinem accipit ut imitari passionem illius necesse velit, in uno poste sanguinem posuit, qui etiam insuper liminaribus domorum ponendus est. Quid enim spiritualiter domos nisi mentes nostras accipimus, in quibus per cogitationem inhabitamus? Cujus domus superliminare est ipsa intentio, quæ præeminet actioni. Qui ergo intentionem cogitationis suæ ad imitationem dominicæ passionis dirigit, in superliminari domus agni sanguinem ponit. Vel certe domus nostræ ipsa sunt corpora, in quibus, quousque vivimus, habitamus. Et in superliminari domus agni sanguinem ponimus, quia cruce passionis illius in fronte portamus. De quo adhuc agno subditur: *Et edent carnes nocte illa assas igni* (Exod. xii, 8). In nocte quippe agnum comedimus, quia in sacramento modo dominicum corpus accipimus, quando adhuc adinvicem nostras conscientias non videmus. Quæ tamen ^f carnes igni assandæ sunt, quia nimirum dissolvit ignis carnes, quas aqua coxerit; quas vero ignis sine aqua excoquit, roborat. Carnes itaque Agni nostri ignis excoxit, quia eum ipsa vis passionis illius ad resurrectionem valentior reddidit, atque ad incorruptionem roboravit. Qui enim ex morte convaluit, videlicet carnes illius ab igne duruerunt. Unde etiam per Psalmistam dicit: *Exaruit velut testa virtus mea* (Psal. xxi, 16). Quid namque est testa ante ignem, nisi molle lutum? Sed ei ex igne agitur ut solidetur. Virtus ergo humanitatis ejus velut testa exaruit, quia ab igne passionis ad virtutem incorruptionis crevit.

8. Sed sola Redemptoris nostri percepta sacramenta ad veram solemnitatem mentis non sufficiunt, nisi eis quoque et bona opera jungantur. Quid enim

^e Primus Carnot. et Bigot., *amore cordis.*

^f C. Germ., tres Gemet., Belvac., Longip., *carnes agni assandæ.*

prodest corpus et sanguinem filius ore percipere, et ei peruersis moribus contraire? Unde bene adhuc ad comedendum subditur: *Et azymos panes cum lactucis agrestibus* (Exod. xii, 8). Panes quippe sine fermento comedit, qui recta opera sine corruptione vanæ gloriæ exercet, qui mandata misericordiæ sine admitione peccati exhibet, ne perverse diripiat quod quasi recte dispensat. Hoc quoque peccati fermentum bonæ suæ actioni miscuerant, quibus propheta voce per increpationem Dominus dicebat: *Venite ad Bethel, et impte agite* (Amos iv, 4). Atque post pauca: *Et sacrificiate de fermentato laudem* (Ibid., 5). De fermentato namque tandem immolat, qui Deo sacrificium de rapina parat. Lactucæ vero agrestes valde amaræ sunt. Carnes ergo Agni cum lactucis agrestibus sunt edendæ, ut cum corpus Redemptoris accipimus, nos pro peccatis nostris in fletibus affligamus, quatenus ipsa amaritudo penitentiam abstergat a mentis stonacho peruersæ humorem vitæ. Ubi et subditur: *Non comedetis ex eo crudum quid, nec coctum aqua* (Exod. xii, 9). Ecce jam nos ipsa verba historiæ ab intellectu historico repellunt. Nunquid, fratres charissimi, Israeliicus ille populus in Ægypto constitutus comedere agnum crudum consueverat, ut ei lex dicat: *Non comedetis ex eo crudum quid?* Ubi et additur: *Nec coctum aqua*. Sed quid aqua, nisi humanam scientiam designat, juxta hoc quod per Salomonem sub hæreticorum voce dicitur: *Aquæ furivæ dulciores sunt* (Prov. ix, 17). Quid crudæ Agni carnes **1535** nisi inconsideratam ac sine reverentia cogitationis relictam illius humanitatem significant? Omne enim quod subtiliter cogitamus quasi mente coquimus. Sed agni caro nec cruda edenda est, nec aqua cocia, quia Redemptor noster nec peras homo æstinandus est, neque per humanam sapientiam qualiter incarnari Deus potuit cogitandus. Omnis enim qui Redemptorem nostrum purum hominem credit, quid iste aliud quam agni carnes crudas comedit, quas videlicet coquere per divinitatis ejus intelligentiam noluit? Omnis vero qui incarnationis ejus mysteria juxta humanam sapientiam discutere conatur, carnes agni aqua vult coquere, id est dispensationis ejus mysterium per dissolutam vult scientiam penetrare. Qui ergo Paschalis gaudii solemnitatem celebrare desiderat, agnum nec aqua coquat, nec crudum comedit, et neque per humanam sapientiam profunditatem illius incarnationis penetrare appetat, neque in eum tanquam in hominem purum credat; sed assas igni carnes comedit, * ut dispensari omnia per sancti Spiritus potentiam sciat. De quo adhuc recte subjungitur: *Caput cum pedibus et intestinis vorabitis* (Exod. xii, 9), ^b quia Redemptor noster est α et ω , Deus videlicet ante sæcula, et homo in fine sæculo-

^a Belvac., *dispensare*.

^b Hæc verba, quia *Red...* in fine sæculorum, abstant a Bigot. et a tertio Gemet.

^c Hæc etiam, usque ad *caput ergo*, non leguntur in C. Germ., Belvac. et duobus prioribus Gemet.

^d Belvac., *vita vocatione*.

rum. * Et sicut jam prædiximus, fratres, Paulo attestante didicimus quod *caput Christi Deus est* (I Cor. xi, 3). Caput ergo agni vorare, est divinitatem illius fide percipere. Pedes vero agni vorare, est vestigia humanitatis ejus amando et imitando perquirere. Quid vero sunt intestina, nisi verborum illius occulta et mystica mandata? Quæ tunc voramus, cum verba vitæ cum aviditate sumimus. In quo devorationis verbo quid aliud quam pigritiæ nostræ torpor reprehenditur? Qui ejus verba ac mysteria et per nosmet ipsos non requirimus, et dicta ab aliis audimus inviti. *Non remanebit ex eo quidquam usque mane* (Exod. xii, 10), quia ejus dicta magna sunt sollicitudine discutienda, quatenus priusquam dies resurrectionis appareat, in hac præsentis ^d vitæ nocte omnia illius mandata intelligendo et operando penetrentur. Sed quia valde difficile est ut omne sacram eloquium possit intelligi, et omne ejus mysterium penetrari, recte subjungitur: *Si quid autem remanserit, igne comburetis* (Ibid.). Quod ex agno remanet igne comburimus quando hoc quod de mysterio incarnationis ejus intelligere et penetrare non possumus potestati sancti Spiritus humiliter reservamus, ut non superbe quis audeat vel contemnere vel denunciare quod non intelligit, sed hoc igni tradit cum sancto Spiritui reservat.

9. Quia igitur qualiter edendum sit pascha cognovimus, nunc * a qualibus edi debeat agnoscamus. Sequitur: *Sic autem comedetis illum. Renes vestros accingetis* (Ibid., 11). Quid in renibus nisi delectatio carnis accipitur? Unde et Psalmista postulat, dicens: *Ure renes meos* (Psal. xxv, 2). Si enim voluptatibus libidinis in renibus esse nesciret, eos urimimine potisset. Unde quia potestas diaboli in humano genere maxime per luxuriam prævaluit, de illo voce dominica dicitur: *Potestas ejus in tumbis ejus* (Job. xl, 11). Qui ergo pascha comedit, habere renes accinctos debet, ut qui solemnitatem resurrectionis atque incorruptionis agit, **1536** ^f corruptioni jam per vitia nulli subiaceat, voluptates edomet, ^e carnem a luxuria restringat. Neque enim cognovit quæ sit solemnitas incorruptionis, qui adhuc per incontinentiam corruptioni subjacet. Hæc quibusdam dura sunt, sed angusta porta est, quæ ducit ad vitam (Matth. vii, 13). Et habemus jam multa exempla continentium. Unde et bene adhuc subditur: *Calceamenta habebitis in pedibus* (Exod. xii, 11). Quid sunt enim pedes nostri, nisi opera? Quid vero calceamenta, nisi pelles mortuorum animalium? Calceamenta autem pedes muniunt. Quæ vero sunt mortua animalia, ex quorum pellibus nostri muniuntur pedes, nisi antiqui patres, qui nos ad æternam patriam præcesserunt? Quorum dum exempla conspicimus, nostri operis pedes munimus. Calceamenta ergo in pedibus habere est mor-

* Tres Gemet., *a quibus*.

^f In Excusis, *corruptioni...* nulla subiaceat, quod emendavius, præsertim ope Mas. C. Germ., trium Gemet., duorum Carn., Bigot., Corh., etc.

^e Longip. et Val. Cl., *carnis luxuriam restringat*.

tuorum vitam conspiceret, et nostra vestigia a peccati vulnere custodire. Tenentes baculos in manibus (*Ibid.*). Quid lex per baculum nisi a pastorem custodiam designat? Et notandum quod prius præcipimur renas accingere, postmodum baculos 1537 tenere, quia illi debent curam pastorem suscipere, qui jam in suo corpore sciunt fluxa luxuriæ edomare, ut cum aliis fortia prædicant, ipsi desiderii molibus eneruiter non succumbant. Bene autem subditur: *Et comedetis festinantes* (*Ibid.*). Notate, charissimi fratres, notate quod dicitur, *festinantes*. Manda Dei, mysteria Redemptoris, cælestis patriæ gaudia, cum festinatione cognoscite, et præcepta vitæ cum festinatione implere curate. Quia enim adhuc hodie hoc bene agere scimus, utrum cras liceat ignoramus. Festinantes ergo pascha comedite, id est ad solemnitatem patriæ cælestis anhelate. Nemo in hujus vitæ itinere torpeat, ne in patria locum perdat. Nemo moras ad appetenda studia innectat, sed compta perficiat, ne minime liceat implere quod inchoat. Si ad amorem Dei pigri non sumus, adjuvat ipse quem amamus, Jesus Christus Dominus noster, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

◦ HOMILIA XXIII.

Habita ad populum in basilica beati Petri apostoli,
 † in crastino Paschæ.

LECTIO S. EVANG. SEC. LUC. XXI, 13-35.

In illo tempore, duo ex discipulis Jesu ibant e ipsa die in castellum quod erat in spatio stadiorum sexaginta a Jerusalem, nomine Emmaus, et ipsi loquebantur adinvicem de his omnibus quæ acciderant. Et factum est, dum fabularentur, et secum quærerent, et ipse Jesus appropinquans ibat cum illis. Oculi autem illorum tenebantur, ne eum agnoscerent. Et ait ad illos: Qui sunt hi sermones quos confertis adinvicem ambulantes, et estis tristes? Et respondens unus, cui nomen Cleophas, dixit ei: Tu solus peregrinus es in Jerusalem, et non cognovisti quæ facta sunt in illa his diebus? Quibus ille dixit: Quæ? Et dixerunt: De Jesu Nazareno, qui fuit vir propheta, potens in opere et sermone coram Deo et omni populo; et quomodo tradiderunt eum summi sacerdotes et principes nostri in damnationem mortis, et crucifixerunt eum. Nos autem sperabamus quia ipse esset redempturus Israel. Et nunc super hæc omnia, tertia dies est hodie quod hæc facta sunt. Sed et mulieres quædam ex nostris terruerunt nos, quæ ante lucem fuerunt ad monumentum, et non invento corpore ejus, venerunt dicentes se etiam visionem angelorum vidisse, qui dicunt eum vivere. Et abierunt quidam ex nostris ad monumentum, et ita invenerunt sicut mulieres dixerunt, ipsum vero non invenerunt. Et ipse dixit ad illos: O stulti et tardi corde

A ad credendum in omnibus quæ locuti sunt prophetae! Nonne hæc oportuit pati Christum, et intrare in gloriam suam? Et incipiens a Moyse, et omnibus prophetis, interpretabatur illis in omnibus Scripturis quæ de ipso erant. Et appropinquaverunt castello, quo ibant. Et ipse finxit se longius ire. Et coegerunt illum, dicentes: Mane nobiscum, quoniam advesperascit, et inclinata est jam dies. Et intravit cum illis. Et factum est, dum recumberet cum illis, accepit panem, et benedixit ac fregit, et porrigebat illis. Et aperti sunt oculi eorum, et cognoverunt eum, et ipse evanuit ab oculis eorum. Et dixerunt adinvicem: Nonne cor nostrum ardens erat in nobis dum loqueretur in via et aperiret nobis Scripturas? Et surgentes eadem hora regressi sunt in Jerusalem, et invenerunt congregatos andream, et eos qui cum ipsis erant, dicentes: Quia surrexit Dominus vere, et apparuit Simoni. Et ipsi narrabant quæ gesta erant in via, et quomodo cognoverunt eum in fractione panis.

1538 1. In quotidiana vobis solemnitate laborantibus pauca loquenda sunt; et fortasse hæc utilius proderunt, quia sæpe et alimenta quæ minus sufficiunt avidius sumuntur. Lectionis ergo evangelicæ summam sensum statui non per singula verba discutere, ne dilectionem vestram valeat sermo prelixior expositionis onerare. Ecce audistis, fratres charissimi, quia duobus discipulis ambulantes in via, non quidem credentibus, sed tamen de se loquentibus Dominus apparuit, sed eis speciem quam recognoscerent non ostendit. Hoc ergo egit foris Dominus in oculis corporis quod apud ipsos agebatur intus in oculis cordis. Ipsi namque apud semetipsos intus et amabant et dubitabant, eis autem Dominus foris et præsens aderat, et quis esset non ostendebat. De se ergo loquentibus præsentiam exhibuit, sed de se dubitantibus cognitionis suæ speciem abscondit. Verba quidem contulit, duritiam intellectus inrecepit; sacræ Scripturæ mysteria quæ de seipso erant aperuit, et tamen quia adhuc in eorum cordibus peregrinus erat a fide, se ire longius finxit. Fingere namque componere dicimus; unde et compositores luti figulos vocamus. Nihil ergo simplex Veritas per duplicitatem fecit, sed talem se eis exhibuit in corpore qualis apud illos erat in mente. Probandi autem erant, si hi qui eum etsi necdum ut Deum diligebant, saltem ut peregrinum amare potuissent. Sed quia esse extranei a charitate non poterant hi cum quibus Veritas gradiebatur, eum ad hospitium quasi peregrinum vocant. Cur autem dicimus, vocant, cum illic scriptum sit *Et coegerunt eum*? Ex quo nimirum exemplo colligitur quia peregrini ad hospitium non solum invitandi sunt, sed etiam trahendi. Mensam ponunt, cibos offerunt, et Deum quem in Scripturæ

^a Duo priores Gemet., pastorem curam.

^b Duo priores Gemet., ad appetenda bona studia.

^c C. Germ., duo priores Gemet. ac Bigot., quod male inchoat.

^d Duo priores Gemet., cui cum Patre et Spiritu sancto honor et imp. per omnia, etc.

^e Est decima quinta in Later., decima nona in Cod.

reg. Suec. et decima tertia in Corb.

^f Hæc non habent Belvac., Corb. Germ., tres Gemet., Lateran. et cod. reg. Suec.

^g Abest a C. Germ. et tribus Gemet., ipsa die.

^h Belvac. et C. Germ., quo hæc facta sunt.

ⁱ Idem, non viderunt.

^j Belvac., nonne sic oportuit.

sacræ expositione non cognoverant, in paucis fractione A illa nocte nihil s prendiderunt. Mans autem facto, cognoscunt.

2. Audiendo ergo præcepta Dei illuminati non sunt, 1539 faciendo illuminati sunt, quia scriptum est: *Non audiores legis justi sunt apud Deum, sed factores legis iustificabuntur* (Rom. II, 13). Quisquis ergo vult audita intelligere, festinet ea quæ a jam intelligere potuit opere implere. Ecce Dominus non est cognitus dum loqueretur, et dignatus est cognosci dum pascitur. Hospitalitatem ergo, fratres charissimi, diligite, charitatis opera amate. Hinc enim per Paulum dicitur: *Charitas fraternitatis maneat in vobis, et hospitalitatem nolite oblivisci. Per hanc enim placuerunt quidam, angelis hospitio receptis* (Hebr. XIII, 1). Hinc Petrus ait: *Hospitalia invicem b sine murmuratione* (I Petr. IV, 9). Hinc ipsa Veritas dicit: *Hospes fui, et suscepistis me* (Matth. XXV, 35). Opinata res est valde, et seniorum nostrorum nobis relatione tradita. Quidam paterfamilias cum tota domo sua magno hospitalitatis studio serviebat; cumque quotidie ad mensam suam peregrinos susciperet, quodam die peregrinus quidam inter alios venit, ad mensam ductus est. Dumque paterfamilias ex humilitatis consuetudine aquam vellet in ejus manibus fundere, conversus urceum accepit, sed repente cum in cujus manibus aquam fundere voluerat non invenit. Cumque hoc factum secum ipse miraretur, eadem nocte ei Dominus per visionem dixit: *Cæteris diebus me in membris meis, hesterno autem die me in memetipso suscepisti. Ecce in iudicium veniens, dicet: Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis* C (Matth. XXV, 40). Ecce ante iudicium cum per membra sua suscipitur, susceptores suos etiam per semetipsum requirit; et tamen nos ad hospitalitatis gratiam pigri sumus. Pensate, fratres, quanta hospitalitatis virtus sit. Ad mensas vestras Christum suscipite, ut vos ab eo suscipi e ad convivia æterna valeatis. Præbete modo peregrino Christo hospitium, ut vos in iudicio non quasi peregrinos nesciat, sed d ut proprios recipiat ad regnum, ipso adjuvante qui vivit et regnat Deus in sæcula sæculorum. Amen.

• HOMILIA XXIV.

Habita ad populum in basilica beati Laurentii martyris, f foris muros Urbis, Feria quarta Paschæ.

LECTIO 6. EVANG. SEC. JOAN. XXI, 1-14.

In illo tempore, manifestavit se iterum Jesus discipulis suis ad mare Tiberiadis. Manifestavit autem sic. Erant simul Simon Petrus, et Thomas qui dicitur Didymus, et Nathanael, qui erat a Cana Galilææ, et filii Zebedæi, et alii ex discipulis ejus duo. Dicit eis Simon Petrus: *Vado piscari. Dicunt ei: Venimus et nos tecum. Et exierunt, et ascenderunt in navim, et*

a Excusi, audire.

b C. Germ. et tres Gemet., sine murmurationibus.

c Belvac., in convivio æterno.

d Bigot., Longip., Val. Cl., ut proprios servulos.

e In cod. reg. Suec. est vigesima prima. In Corb. decima quarta.

f Hæc leguntur tantum in recent. Mss. quales sunt

illa nocte nihil s prendiderunt. Mans autem facto, stetit Jesus in littore, non tamen cognoverunt discipuli quia Jesus est. Dicit ergo eis Jesus: *Pueri, nunquid pulmentarium habetis? Responderunt ei: Non. Et dixit eis: Mittite in dexteram navigii rete, et invenietis. Miserunt ergo, et jam non valebant illud trahere præ multitudinem piscium. Dicit ergo discipulus ille quem diligebat Jesus Petro: Dominus est. Simon ergo Petrus cum audisset quia Dominus est, tunica succinxit se (erat enim nudus) et misit se in mare. Alii autem discipuli navigio venerunt (non enim longe erant a terra, sed quasi cubitis ducentis) trahentes rete piscium. Ut ergo descenderant in terram, viderunt prunas positas, et piscem superpositum, et panem. Dicit eis Jesus: Afferte de piscibus quos prendidistis nunc. Ascendit B Simon Petrus, et traxit rete in terram, plenum magnis piscibus centum quinquaginta tribus. Et cum tanti essent, non est scissum rete. Dicit eis Jesus: Venite, prandete. Et nemo audebat discumbentium interrogare eum: Tu quis es? scientes h quia Dominus est. Et venit Jesus, et accepit panem, et dedit eis, et piscem similiter. Hoc jam tertio manifestatus est Jesus discipulis suis, cum resurrexisset a mortuis.*

1540 1. Lectio sancti Evangelii quæ modo in auribus vestris lecta est, fratres mei, quæstione animum pulsatur, sed pulsatione sua vim discretionis indicat. Quæri etenim potest cur Petrus, qui piscator ante conversionem fuit, post conversionem ad piscationem rediit; et cum Veritas dicat: *Nemo mittens manum suam ad aratrum, et aspiciens retro, aptus est regno Dei* (Luc. IX, 62), cur repetiit quod dereliquit? Sed si virtus discretionis inspicitur, citius videtur quia nimirum negotium quod ante conversionem sine peccato exstitit, hoc etiam post conversionem repetere culpa non fuit. Nam piscatorem Petrum, Matthæum vero telonearium scimus; et post conversionem suam ad piscationem Petrus rediit, Matthæus vero ad telonei negotium non resedit (*De penit., dist. 5, cap. 7*), quia aliud est victum per piscationem quærere, aliud autem telonei lucris pecunias augere. Sunt enim pleraque negotia, quæ sine peccatis exhiberi aut vix aut nullatenus possunt. Quæ ergo ad peccatum implicant, ad hæc necesse est ut post conversionem animus non recurat.

2. Quæri etiam potest cur, discipulis in mari laborantibus, post resurrectionem suam Dominus in littore stetit, qui ante resurrectionem suam coram discipulis in fluctibus maris ambulavit (Matth. XIV, 25). Cujus rei ratio festine cognoscitur, si ipsa quæ tunc inerat causa pensetur. Quid enim mare nisi præsens sæculum signat, quod se i causarum tumultibus et undis vitæ corruptibilis illidit? Quid per

duo posteriores Gemet.

s Belvac. et C. Germ., nihil ceperunt. Et paulo infra, ubi legitur quos prendidistis, laudati Codices habent quos nunc cepistis.

h Iidem Mss., quia Dominus esset.

i In Ed., casuum, quod in nostris Mss. non legitur. Sanctus Gregorius solet negotiorum tumultum causarum nomine significare.

soliditatem littoris **1541** nisi illa perpetuitas quietis æternæ figuratur? Quia ergo discipuli adhuc fluctibus mortalis vitæ inerant, in mari laborabant. Quia autem Redemptor noster jam corruptionem carnis excesserat, post resurrectionem suam in littore stabat. Ac si ipsum resurrectionis suæ mysterium rebus discipulis loqueretur, dicens: Jam vobis in mari non appareo, quia vobiscum in perturbationis fluctibus non sum. Hinc est quod alio in loco post resurrectionem suam eisdem discipulis dicit: *Hæc sunt verba quæ locutus sum ad vos cum adhuc essem vobiscum* (Luc. xxiv, 44). Neque enim cum ipsis non erat quibus præsens corporaliter apparebat, sed tamen jam se esse cum ipsis denegat, a quorum mortali corpore carnis immortalitate distabat. Quod illic cum ipsis positus, fatetur non se esse cum ipsis, hoc quoque hic situ corporis indicat, cum, adhuc eis navigantibus, esse se jam in littore demonstrat.

3. Facta est autem discipulis piscationis magna difficultas, ut magistro veniente fieret admirationis magna sublimitas. Qui protinus dixit: *Mittite in dexteram navigii rete, et invenietis*. Bis in sancto Evangelio legitur, quia Dominus jussit ut ad piscandum retia mitterentur, ante passionem videlicet, et post resurrectionem. Sed priusquam Redemptor noster patereur et resurgeret, mitti quidem rete ad piscandum jubet, sed utrum in dexteram, an in sinistram mitti debuisset, non jubet; post resurrectionem vero discipulis apparens, mitti **1542** rete in dexteram jubet. In illa piscatione tanti capti sunt, ut retia rumparentur; in ista autem et multi capti sunt, et retia rupta non sunt. Quis vero nesciat bonos dextera, et malos sinistra figurari? Illa ergo piscatio, in qua specialiter in quam partem mitti rete debeat non jubetur, præsentem Ecclesiam designat, quæ bonos simul ac malos colligit, nec eligit quos trahat, quia et quos eligere possit ignorat. Hæc autem piscatio post Domini resurrectionem facta, in solam dexteram missa est, quia ad videndam claritatis ejus gloriam sola electorum Ecclesia pertingit, quæ de sinistro opere nihil habebit. In illa piscatione præ multitudine piscium rete rumpitur, quia nunc ad confessionem fidei etiam cum electis reprobi tanti intrant qui ipsam quoque Ecclesiam hæresibus scindant. In ista vero piscatione et multi pisces et magni capiuntur, et rete non rumpitur, quia sancta electorum Ecclesia, in continua auctoris sui pace requiescens, nullis jam dissensionibus dilaniatur.

4. Captis autem tam magnis piscibus, *Ascendit Simon Petrus, et traxit rete in terram*. Jam credo quod vestra charitas advertat quid est quod Petrus rete ad terram trahit. Ipsi quippe sancta Ecclesia est commissa, ipsi specialiter dicitur: *Simon Joannis amas me? Pasce oves meas* (Joan. xxi, 15, 16). Quod ergo postmodum aperitur in voce, hoc nunc signatur in opere. Quia ergo prædicator Ecclesiæ nos a mundi hujus fluctibus separat, nimirum necesse est ut rete

plenum piscibus Petrus ad terram ducat. Ipse enim pisces ad soliditatem littoris pertrahit, quia sanctæ prædicationis voce stabilitatem æternæ patriæ fidelibus ostendit. Hoc egit verbis, hoc Epistolis, hoc agit quotidie miraculorum signis. Quoties per eum ad amorem quietis æternæ convertimur, quoties a terrenarum rerum tumultibus separamur, quid aliud quam missi intra rete fidei pisces ad litus trahimur? Sed cum rete magnis piscibus plenum dicitur, additur et quantis, scilicet centum quinquaginta tribus. A magno mysterio numerus non vacat, sed intentos vos tanti mysterii profunditas exspectat. Neque enim quantitatis summam solerter evangelista exprimeret, nisi hanc sacramento plenam esse judicasset. Scitis namque quod in Veteri Testamento omnis operatio per Decalogi mandata præcipitur, in Novo autem ejusdem operationis virtus per septiformem gratiam sancti Spiritus multiplicatis fidelibus datur. Quem propheta denuntians, dicit: *Spiritus sapientiæ et intellectus, spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientiæ et pietatis, et replebit eum spiritus timoris Domini* (Isai. xi, 2). Sed ille in hoc Spiritu^a operationem percipit, qui fidem Trinitatis agnoscit, ut et Patrem et Filium et eundem Spiritum sanctum unius virtutis credat, unius substantiæ esse fateatur. Quia ergo septem quæ superius diximus, per Novum Testamentum latius data sunt, decem vero per Vetus præcepta, omnis nostra virtus et operatio per decem et septem potest plene comprehendi. Ducamus ergo per trigonum decem et septem,^b et veniunt ad quinquaginta unum. Qui profecto numerus a magno mysterio non vacat, quia in Testamento Veteri legimus, quod annus quinquagesimus jubilæus vocari jussus est (Lev. xxv, 41), in quo videlicet cunctus populus ab omni operatione **1543** quiesceret. Sed vera requies in unitate est. Dividi quippe unum non potest; ubi enim scissura divisionis est, vera requies non est. Ducamus ergo per trigonum quinquaginta et unum, ut fiant centum quinquaginta tres. Quia ergo omnis nostra operatio in fide Trinitatis exhibitæ ad requiem tendit, decem et septem ter ducimus, ut ad quinquaginta et unum venire debeamus. Et vera nostra requies tunc est, cum ipsam jam claritatem Trinitatis agnoscimus, quam in unitate divinitatis esse certum tenemus. Quinquaginta et unum ter ducimus, et electorum summam in superna patria quasi centum quinquaginta trium piscium numerum tenemus. Post resurrectionem ergo Domini missum rete dignum fuit ut tot pisces caperet, quot solummodo electos cives supernæ patriæ designarent.

5. Inter hæc vero et hesternæ sancti Evangelii lectio et hodierna nos admonet, ut vigilanter debeamus inspicere cur Dominus et Redemptor noster post resurrectionem suam piscem assum legitur comedisse. Non enim vacat a mysterio quod iteratur in facto. In hac etenim lectione panem et assum piscem, in illa vero quæ hesternæ die lecta est (Luc. met., *fiant quinquaginta*).

^a Primus Carn., *gratiam operationis*.

^b Boet., *veniunt quinquaginta*; duo priores Ge-

xxiv, 13, seq.) cum asso pisce etiam favum mellis comedit. Quod autem signare piscem assum credimus, nisi ipsum Mediatorem Dei et hominum passum? Ipse enim latere dignatus est in aquis generis humani, capi voluit, laqueo mortis nostræ, et quasi tribulatione assatus est tempore passionis suæ. Sed qui piscis assus fieri dignatus est in passione, favus mellis nobis existit in resurrectione. ^a An qui in pisce asso figurare voluit tribulationem passionis suæ, in favo mellis utramque naturam exprimere voluit personæ suæ? Favus quippe mel in cera est, mel vero in cera est divinitas in humanitate. Quod ab hac quoque lectione non discrepat, nam piscem comedit et panem. Qui enim assari ut piscis potuit ex humanitate, pane nos reficit ex divinitate, qui ait: *Ego sum panis vivus qui de caelo descendi* (Joan. vi, 41, 52). Assum ergo piscem comedit et panem, ut ipso suo cibo nobis ostenderet quia et passionem ex nostra humanitate pertulit, et ^b refectionem nostram ex sua divinitate procuravit. Quod si vigilanter inspicimus, nobis quoque qualiter ad imitandum congruat videmus. Sic enim sua Redemptor indicat, ut imitationis viam nobis sequentibus sternat. Ecce in cibo suo Dominus noster pisci asso conjungere favum voluit, quia videlicet illos in suo corpore ad æternam quietem suscipit, qui cum hinc tribulationes pro Domino sentiunt, ab amore internæ dulcedinis non recedunt. Cum asso pisce favus sumitur, quia qui hinc afflictionem pro veritate suscipiunt, illic dulcedine vera satiantur.

6. Notandum quoque quod ultimum convivium Dominus cum septem discipulis habuisse describitur; Petrus namque et Thomas, Nathanael, filii Zebedæi, et alii ex discipulis ejus duo, in eo fuisse memorantur. Cur cum septem discipulis ultimum convivium celebrat, nisi quod eos tantummodo qui septiformi gratia sancti Spiritus pleni sunt futuros secum ^c in æterna refectione denuntiat? Septem quoque diebus omne hoc tempus evolvitur, et sæpe septenario numero perfectio designatur. **1544** Illi ergo ultimo convivio de presentia veritatis epulantur, qui nunc perfectionis studio terrena transcendunt, quos mundi hujus amor non ligat, quibus etsi utcumque per tentamenta obstrepit, cœpta tamen eorum desideria non retundit. De hoc extremo convivio alias per Joannem dicitur: *Beati qui ad cœnam nuptiarum Agni vocati sunt* (Apo. xix, 9). Idcirco enim non ad prandium, sed ad cœnam vocatos narrat, quia nimirum in fine diei convivium cœna est. Qui ergo, finito presentis vitæ tempore, ^d ad refectionem supernæ

contemplationis veniunt, non ad Agni prandium, sed ad cœnam vocantur. Quæ videlicet cœna hoc ultimo convivio exprimitur, cui septem discipuli adesse memorantur, quia illos, ut diximus, tunc internæ refectionis reparat, qui pleni nunc septiformi gratia in amore Spiritus anhelant. Hæc ergo vobiscum, fratres, agite, hujus spiritus repleti presentia desiderate. Quid vos sequi in futurum possit ex presentia pendite. Pensate si hoc spiritu pleni estis, nostis si ad illud convivium pervenire valeatis. Quisquis namque ille est quem nunc spiritus iste non reparat, profecto ab illa æterni convivii refectione jejuna. Mementote quid de eodem spiritu Paulus dicat: *Si quis spiritum Christi non habet, hic non est ejus* (Rom. viii, 9). Quasi quidam titulus ^e divinæ possessionis est iste spiritus amoris. Nunquidnam spiritum Christi **1545** habet is cujus mentem ^f odia dissipant, elatio inflat, ira usque ad divisionem mentis exasperat, avaritia cruciat, luxuria enervat? Pensate quis sit spiritus Christi. Profecto ille qui facit amicos et inimicos diligere, terrena despici, pro cœlestibus æstuari, carnem propter vitia conteri, mentem a concupiscentiis frenari. Si ergo vultis ^g cognoscere jus possessionis Dei, personam pendite possessoris vestri. Ecce enim quod diximus, voce veridica Paulus clamat: *Si quis spiritum Christi non habet, hic non est ejus* (Rom. viii, ix). Ac si aperte dicat: Qui nunc Deo inhabitante non regitur de divinæ claritatis specie postmodum non lætatur. Sed vos tamen ad hæc quæ dicta sunt infirmamur, necdum eulmea perfectionis attingimus, in via Dei quotidie sancti desiderii gressus ponamus. Consolatur nos Veritas quæ per Psalmistam dicit: *Imperfectum meum viderunt oculi tui, et in libro tuo omnes scribentur* (Psal. cxxxviii, 16). Non omnino erit nobis noxia nostra imperfectio, si, in Dei itinere conatituti; et ad transacta non respicimus, et ad ea quæ restant transire festinamus. Nam qui imperfectorum desideria dignanter inflammat, ^h hæc quandoque ad perfectionem ⁱ roborat, per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum eo vivit et regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

I HOMILIA XXV.

Habita ad populum in basilica ^k sancti Joannis, quæ appellatur Constantiniana, ^l Feria quinta Paschæ.

LECTIO S. EVANG. SEC. IOAN. XX, 11-18.

In illo tempore, Maria stabat ad monumentum foris plorans. Dum ergo fletet, inclinavit se, et prospexit in quandoque.

ⁱ Duo priores Gemet., roborat Jesus C. D. N., cui cum P. et Sp. S. honor et imp. per omnia, etc.

^j Est in Corb. decima quinta. In Later. decima sexta. In Cod. reg. Suec. vigesima.

^k In Later., in basil. S. Salvatoris quæ appellatur, etc.

^l Hæc in vet. Mss. minime leguntur, sed tantum in duobus post. Gemet. ac aliis ejusdem ætatis aut inferioris.

^a Ita Corb. Germ., et potiores Mss. In Gussanv., et qui in pisce asso figurari voluit tribulatione.

^b Duo priores Gemet. ac prior. Carn., et resurrectionem nostram.

^c Primus Carn., in æterna resurrectione.

^d Longip., ad refectionis supernæ contemplationem.

^e Primus Carn., divinæ passionis.

^f Idem Codex, odia superant.

^g Ita Mss. et vet. Ed. In recent. legitur cognoscere possessiones Dei.

^h Longip., duo priores Gemet. ac Bigot., hæc

monumentum; et vidit duos angelos in albis, sedentes, unum ad caput, et unum ad pedes, ubi positum fuerat corpus Jesu. Dicunt ei illi: *Mulier, quid ploras? Dicit eis, Quia tulerunt Dominum meum, et nescio ubi posuerunt eum. Hæc cum dixisset, conversa est retrorsum, et vidit Jesum stantem, et non sciebat quia Jesus est. Dicit ei Jesus: Mulier, quid ploras? Quem quæris? Illa existimans quia hortulanus esset, dicit ei: Domine, si tu sustulisti eum, dicito mihi ubi posuisti eum, et ego eum tollam. Dicit ei Jesus: Maria. Conversa illa, dicit ei: Rabboni, quod dicitur magister. Dicit ei Jesus: Noli me tangere, nondum enim ascendi ad Patrem meum. Vade autem ad fratres meos, et dic eis: Ascendo ad Patrem meum et Patrem vestrum, Deum meum et Deum vestrum. Venit Maria Magdalene annuntians discipulis Quia vidi Dominum, et hæc dixit mihi.*

1544 1. Maria Magdalene, quæ fuerat in civitate peccatrix, amando veritatem, lavit lacrymis maculas criminis: et vox Veritatis impletur, qua dicitur: *Dimissa sunt ei peccata multa, quoniam dilexit multum* (Luc. vii, 47). Quæ enim prius frigida peccando remanserat, postmodum amando fortiter ardebat. Nam postquam venit ad monumentum, ibique corpus dominicum non invenit, sublatum credidit, atque discipulis nuntiavit. Qui venientes **1545** viderunt, atque ita esse ut mulier dixerat crediderunt. Et de eis protinus scriptum est: *Abierunt ergo discipuli ad semetipsos. Ac deinde subjungitur: Maria autem stabat ad monumentum foris plorans* (Joan. xx, 10). Qua in re pensandum est hujus mulieris mentem quanta vis amoris accenderat, quæ a monumento Domini, etiam discipulis recedentibus, non recedebat. Exquirebat quem non invenerat, sicut inquirendo, et amoris sui igne succensa, **1546** ejus quem ablatum credidit ardebat desiderio. Unde contigit ut eum sola tunc videret, quæ remansit ut quæreret, quia nimirum virtus boni operis perseverantia est, et voce Veritatis dicitur: *Qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit* (Matth. x, 22; xxiv, 13). ^a Et præcepto legis cauda hostiæ in sacrificio jubetur offerri (Levit. iii, 9). In cauda quippe finis est corporis; et ille bene immolat, qui sacrificium boni operis usque ad finem debitæ perducit actionis. Hinc Joseph inter reliquos fratres talarum tunicam habuisse describitur (Genes. xxxvii, 3). Tunica quippe usque ad talum est opus bonum **D** usque ad consummationem.

2. Sed Maria, cum seret, inclinavit se, et prospexit in monumentum. Certè jam monumentum vacuum viderat, jam sublatum ^b Dominum nuntiaverat; quid est quod se iterum inclinat, iterum videre desiderat? Sed amanti semel aspexisse non sufficit, quia vis amoris intentionem multiplicat inquisitionis.

^a Eodem sensu locus hic usurpatur lib. i Moral., num. 56, olim cap. 20. Ad quem locum alludens quoque Bernardus in epist. 78, ad Sugerium abbatem, scribit: *Hostiæ caudam junge capiti, ac tum cum Dei gratia jam polymitam cura facere et talarum.*

^b Belvac., *Dominum discipulis nuntiaverat:*

^c Tres Gemet. ac Bigot., *dilexit.*

Quæsit ergo prius, et minima invenit; perrevera-
vit ut quæreret, unda et contigit ut inveniret, ac-
tumque est ut desideria dilata crescerent, et cres-
centia caperent quod invenissent. Hinc est enim
quod de eodem sponso Ecclesia in Canticis cantico-
rum dicit: *In lectulo meo per noctes quæsi qui quem
diligat anima mea; quæsiivi illum, et non inveni. Surgam,
et circuibo civitatem, per vicos et plateas quaram
quem diligit anima mea* (Cant. iii, 1). Quæ defectum
quoque inventionis ingemiscit, dicens: *Quæsiivi il-
lum, et non inveni* (Ibid.). Sed quia diu inventio se
non elouat, si inquisitio non desistat, adjungit: *In-
venerunt me vigiles qui custodiunt civitatem. Num
quem diligit anima mea, vidistis? Paululum cum
pertransissem eos, inveni quem diligit anima mea*
B (Ibid., 3, 4). Dilectum namque in lectulo quærimus,
quando in præsentis vitæ aliquantula requie Redemp-
toris nostri desiderio suspiramus. Per noctem quæ-
rimus, quia etsi jam in illo mans vigilat, tamen ad-
huc oculus caligat. Sed qui dilectum summo non in-
venit, restat ut surgat, et civitatem circumeat, id
est sanctam electorum Ecclesiam mente et inquisi-
tione percurrat; per vicos eum et plateas quærat,
id est per angusta et lata gradientes aspiciat, ut ad
qua in eis valeat invenire ejus vestigia exquirat,
quia sunt nonnulli, etiam vitæ secularia, qui imi-
tandum aliquid habeant de actione virtutis. Quæren-
tes autem nos vigiles inveniunt qui custodiunt civi-
tatem, quia sancti patres, qui Ecclesiæ statum cus-
todiunt, bonis nostris studiis occurrunt, et suo vel
verbo, vel scripto nos doceant. Quos cum paululum
pertransimus, invenimus quem diligimus, quia Red-
emptor noster ^d etsi humilitate homo inter homi-
nes, divinitate tamen super homines fuit. Cum
ergo ^e transeuntur vigiles, dilectus invenitur, quia
cum prophetas et apostolos infra ipsum casu conspi-
cimus, illum qui natura Deus est casu supra homi-
nes consideramus. Prius ergo non inveniendus qua-
runtur, ut post inventus strictius teneatur. Sancta
enim desideria, ut prædiximus, dilatione crescant.
Si autem dilatione deficiunt, desideria non fuerunt.
Hoc amore arsit, quisquis ad veritatem pertingere
potuit. Hinc namque David ait: *Sitit anima mea
1547 ad Deum vivum, quando veniam et apparebo
ante faciem Dei?* (Psal. xli, 3.) Hinc nos admonet,
dicens: *Quærite faciem ejus semper* (Psal. civ, 4).
Hinc propheta ait: *Anima mea desideravit te in nocte,
sed et spiritu meo in præcordiis meis de mane vigilabo
ad te* (Isai. xxvi, 9). Hinc iterum Ecclesia in Canti-
cis canticorum dicit: *Vulnerata charitate ego sum*
(Cant. iv, 9). Justum quippe est ut ex visione medici
portingat ad salutem, quæ per æstum ejus desiderii
vultus amoris portat in pectore. Hinc rursus ait:

^d Duo priores Gemet. ac secundus Carn., *etsi humanitate; quam lectionem præferendam duceremus propter antithesim humanitatis et divinitatis, nisi obstarent alii Mss. non solum plures, sed potiores, Editorumque consensus.*

^e Longip., *transeunt.*

Anima mea liquefacta est, ut dilectus locutus est (Ibid., v, 6). Mens namque hominis conditoris sui speciem non querentis male dura est, quia in semetipsa remanet frigida. At si ardere jam ex desiderio coeperit ad sequendum quem diligit, liquefacta per ignem amoris currit. * Fit desiderio anxia, vilescunt in seculo cuncta quæ placebant, nihil est quod extra conditorem libeat, et quæ prius delectabant animum, fiunt postmodum vehementer onerosa. Nihil ejus moestitiam consolatur, quousque adhuc qui desideratur non aspicitur. Mœret mens, lux ipsa fastidio est; talique igne in mente decoquitur rubigo calpæ, et succensus animus quasi auri more, quia per usum speciem perdidit, per incendium clarescit.

3. Ista itaque quæ sic amat, quæ se ad monumentum quod perspexerat iterum inclinat, videamus quo fructu vis amoris in ea ingeminat opus inquisitionis. Sequitur : *Vidit duos angelos in albis, sedentes, unum ad caput, et unum ad pedes, ubi positum fuerat corpus Jesu.* Quid est quod in loco dominici corporis duo angeli videntur, unus ad caput, atque alius ad pedes sedens, nisi quia Latina lingua angelus nuntius dicitur, et ille ex passione sua nuntiandus erat, qui et Deus est ante sæcula, et homo in fine sæculorum? Quasi ad caput sedet angelus, ^b cum per apostolum Joannem prædicatur quia in principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. 1, 1). Et quasi ad pedes sedet angelus, cum dicit : *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis (Ibid., 14).* Possumus etiam per duos angelos duo Testamenta cognoscere, unum prius, et aliud sequens. Qui videlicet angeli per locum dominici corporis sibimet suut conjuncti, quia nimirum utraque Testamenta, dum pari sensu incarnatum et mortuum ac resurrexisse Dominum nuntiant, quasi Testamentum prius ad caput, et Testamentum posterius ad pedes sedet. Unde et duo cherubim quæ propitiatorium tegunt sese invicem aspiciunt versis vultibus in propitiatorium (Exod. xxv, 20). Cherubim quippe plenitudo scientiæ dicitur. Et quid per duo cherubim nisi utraque Testamenta signantur? Quid vero per propitiatorium nisi incarnatus Dominus figuratur? De quo Joannes ait : *Ipsa est enim propitiatio pro peccatis nostris (1 Joan. 11, 2).* Et dum Testamentum Vetus hoc faciendum denuntiat quod Testamentum Novum de Domino factum clamat, quasi utraque cherubim se invicem aspiciunt, dum vultus in propitiatorium vertunt, quia dum inter se positum incarnatum Dominum vident, a suo aspectu non discrepant, quæ dispensationis ejus mysterium concorditer narrant.

4. Requiritur Mariam angeli, dicentes : *Mulier, 1548 quid ploras? Et dicit eis : Quia tulerunt Dominum meum, et nescio ubi posuerunt eum.* Ipsa namque sacra eloquia, quæ in nobis lacrymas amoris

excitant, easdem lacrymas consolantur, dum nobis Redemptoris nostri speciem promittunt. Sed notandum juxta historiam est quod mulier non ait : *Tulerunt corpus Domini mei : sed, Tulerunt Dominum meum.* Usus namque sacri eloquii est ut aliquando ex parte totum, aliquando vero ex toto partem significet. Ex parte etenim totum signat, sicut de Jacob filiis scriptum est : *Quia descendit Jacob in Ægyptum in animabus septuaginta (Genes. xlvi, 27).* Neque enim in Ægyptum animæ sine corporibus descenderunt; sed per solam animam totus homo significatur, quia ex parte totum exprimitur. Et solum dominicum corpus in monumento jacnerat, et Maria non corpus Domini, sed sublatum Dominum quærebat, videlicet ex toto designans partem. *Hæc cum dixisset, conversa retrorsum, vidit Jesum stantem, et nesciebat quia Jesus esset.* Notandum quod Maria, quæ adhuc de Domini resurrectione dubitabat, retrorsum conversa est ut videret Jesum, quia videlicet per eamdem dubitationem suam quasi tergum in Domini faciem miserat, quem resurrexisse minime credebat. Sed quia amabat et dubitabat, videbat et non agnoscebat, ^c eumque illi et amor ostendebat, et dubietas abscondebatur. Cujus adhuc ignorantia exprimitur cum subinfertur : *Et nesciebat quia Jesus esset. Qui dixit ei : Mulier, quid ploras? Quem quæris?* Interrogatur doloris causa, ut augeatur desiderium, quatenus cum nominaret quem quæreret in amore ejus ardentius æstualet. *Ille existimans quia hortulanus esset, dicit ei : Domine, si tu sustulisti eum, dicit mihi ubi posuisti eum, et ego eum tollam.* Forsitan nec errando hæc mulier erravit, quæ Jesum hortulanum credidit. An non ei spiritaliter hortulanus erat, qui in ejus pectore per amoris sui semina virtutum virentia plantabat?

5. Sed quid est quod viso eo quem hortulanum credidit, cui necdum dixerat quem quærebat, ait : *Domine, si tu sustulisti eum?* Quasi enim jam dixisset ex cujus desiderio plangeret, eum dicit quem non dixerat. Sed vis amoris hoc agere solet in animo, ut quem ipse semper cogitat, nullum alium ignorare credat. Recte et hæc mulier quem quærit non dicit, et tamen dicit : *Si tu sustulisti eum,* quia alteri non putat incognitum, quem sic ipsa continuo ^d plangit desiderio. *Dicit ei Jesus : Maria.* Postquam eam communi vocabulo appellavit ex sexu, et agnitus non est, vocat ex nomine. Ac si ei aperte dicat : *Recognosce eum, a quo recognosceris.* Perfecto quoque viro dicitur : *Novi te ex nomine (Exod. xxxiii, 12),* quia homo commune omnium nostrum vocabulum est, Moyses vero proprium, cui recte dicitur quia ex nomine scitur, ac si ei aperte Dominus dicat : *Non te generaliter ut cæteros, sed specialiter scio.* Maria ergo quia vocatur ex nomine, recognoscit auctorem, atque eum protinus rabboni, id est

* Tertius Gemet., et cum sit desiderio anxia.

^b Belvac., Germ. et duo Carn., cum per apostolos prædicatur. Tres Gemet., cum per apostolum præd.

^c Val. Cl. et Longip., eum quem illi. Sic olium scri-

ptum fuisse in C. Germ. suspicamur ex abrasibus hic quibusdam litteris.

^d Bigot., plangit desideratum.

magistrum vocat, quia et ipse erat qui quærebatur exteriorius, et ipse qui eam interiorius ut quæreret docebat. Jam vero ab evangelista non subditur quid mulier fecit, sed ex eo **1549** ^a innuitur quod audivit. Cui dicitur: *Noli me tangere; nondum enim ascendi ad Patrem meum.* In his namque verbis ostenditur quod Maria amplecti voluit ejus vestigia, quem recognovit. Sed ei magister dicit: *Noli me tangere.* Non quia post resurrectionem Dominus tactum renuit feminarum, cum de duabus ad sepulcrum ejus ^b venientibus scriptum sit: *Accesserunt, et tenuerunt pedes ejus (Math. xxviii, 9).*

6. Sed cur tangi non debeat ratio quoque additur cum subinfertur: *Nondum enim ascendi ad Patrem meum.* In corde etenim nostro tunc Jesus ad Patrem ascendit, cum æqualis creditur Patri. Nam quisquis eum æqualem Patri non credit, adhuc in ejus pectore ad Patrem Dominus non ascendit. Ille ergo Jesum veraciter tangit, qui Patri Filium coæternum credit. In corde etenim Pauli jam ad Patrem Jesus ascenderat, cum idem Paulus dicebat: *Qui cum in formâ Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo (Philip. ii, 6).* Unde Joannes quoque Redemptorem nostrum manu fidei tetigit, qui ait: *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum. Omnia per ipsum facta sunt (Joan. i, 1, 2).* Tangit ergo Dominum, qui eum Patri æternitate substantiæ æqualem credit. Sed fortasse aliquis tacita quæstione pulsatur quomodo Filius Patri esse æqualis possit. Qua in re humana natura quod admirando comprehendere non valet, restat ut hoc sibi esse credibile ex admiratione alia sciat. Habet namque quod ad hæc sibi sub brevitate respondeat. Constat enim quia ipse creavit matrem in cujus virgineo utero ex humanitate crearetur. Quid ergo mirum si æqualis est Patri, qui prior est matre? Paulo quoque attestante didicimus, *Christum Dei virtutem, et Dei sapientiam (I Cor. i, 24).* Qui ergo Filium minorem putat, Patri specialiter derogat, cujus sapientiam ei esse inæqualem fatetur. Quis etenim homo potens æquanimitè ferret, si quis ei diceret: *Magnus quidem es, sed tamen sapientia tua te minor est?* Ipse quoque Dominus dicit: *Ego et Pater unum sumus (Joan. x, 30).* Et rursus ait: *Pater major me est (Ibid., xiv, 28).* De quo etiam scriptum est, quia *subditus erat parentibus suis (Luc. ii, 51).* Quid ergo mirum si ex humanitate sua minorem se Patre asserit in cælo, ex qua subjectus erat etiam parentibus in terra? Ex qua humanitate nunc Mariæ dicitur: *Vade ad fratres meos, et dic eis: Ascendo ad Patrem meum et Patrem vestrum, ^c Deum meum et Deum vestrum.* Cum *meum* dicat et *vestrum*, cur non communiter dicit nostrum? Sed distincte

A loquens indicat quia eundem Patrem et Deum ^d dissimiliter habeat ipse quam nos. *Ascendo ad Patrem meum*, videlicet per naturam: *Et Patrem vestrum*, ^e per gratiam. *Ad Deum meum*, quia descendi; *ad Deum vestrum*, ^f quia ascendetis. Quia enim et ego homo, Deus mihi est; quia vos ab errore liberati, Deus est vobis. Distincte ergo mihi Pater et Deus est, quia quem ante sæcula Deum genuit, hominem in fine sæculorum ^g mecum creavit. *Venit Maria Magdalene annuntians discipulis quia vidi Dominum, et hæc dixit mihi.* Ecce humani generis culpa ibi absconditur unde processit. Quia enim in paradiso mulier viro propinavit mortem (*Genes. iii, 7*), a sepulcro mulier viris annuntiat vitam; et dicta sui vivificatoris narrat, **1550** quæ mortiferi serpentis verba B narraverat. Ac si humano generi non verbis Dominus, sed rebus dicat: De qua manu vobis illatus est potus mortis, de ipsa suscipite poculum vitæ.

7. Hæc de expositione lectionis evangelicæ succincte transcurramus; nunc, opitulante eodem de quo loquimur Domino, et resurrectionis ejus gloriam, et pietatis viscera consideremus. Citius enim a morte voluit resurgere, ne nostra diu anima in infidelitatis morte remaneret. Unde bene quoque per Psalmistam dicitur: *De torrente in ^h via bibit, propterea exaltabit caput (Psal. cix, 7).* In humano quippe genere ab ipso mundi initio torrens mortis effluerat: sed de hoc torrente Dominus in via bibit, quia mortem in transitu gustavit. Atque ideo exaltavit caput, quia hoc quod moriendo in sepulcro posuit, resurgendo super angelos elevavit; et inde antiquum hostem in æternum percudit, unde sævire contra se manus persequentium temporaliter permisit. Quod aperte Dominus beato Job indicat, dicens: *Nunquid capies Leviathan hamo (Job. xl, 19, 20)?*

8. Per Leviathan quippe, quod additamentum eorum dicitur, cetus ille devorator humani generis designatur. Qui, dum se divinitatem ⁱ homini addere spondit, immortalitatem sustulit. Qui prævaricationis quoque culpam, quam primo homini propinavit, dum se sequentibus pessima persuasionem multiplicat, pœnas eis sine cessatione coacervat. In hamo autem esca ostenditur, aculeus occultatur. Hunc ergo Pater omnipotens hamo cœpit, quia ad mortem illius unigenitum Filium incarnatum misit, in quo et caro passibilis videri posset, et divinitas impassibilis videri non posset. Cumque in eo serpens iste per manus persequentium escam corporis momordit; divinitatis illum aculeus perforavit. Prius vero eum in miraculis Deum cognoverat, sed de cognitione sua ad dubitationem cecidit, quando hunc passibilem vidit. Quasi hamus ergo fauces glutientis tenuit, dum in illo esca carnis patuit, quam devorator appeteret;

^a Primus Carn., invenitur.

^b Bigot., currentibus. Consentit tertius Gemet.

^c In C. Germ., Belvac. et tertius Gemet., ad Deum meum.

^d Secundus Carn., similiter.

^e Bigot., id est, per gratiam.

^f Tres Gemet. ac Bigot., quia ascendistis.

^g Corb. Germ. et duo priores Gemet., me creavit.

^h Longip., Val. Cl., tres Gemet., Bigot., bibit... exaltavit.

ⁱ Primus Carn., divinitatem Domini.

et divinitas passionis tempore latuit, quæ necaret. **A** et tamen peccanti dedit remedia, ne desperet. Unde in hamo ejus incarnationis captus est, quia dum in illo appetit escam corporis, transfixus est aculeo divinitatis. Ibi quippe inerat numantitas, quæ ad se devorantem duceret; ibi divinitas, quæ perforaret; ibi aperta infirmitas, quæ provocaret; ibi occulta virtus, quæ raptoris faucem transiligeret. In hamo igitur captus est, quia inde interit unde momordit. Et quos jure tenebat mortales perdidit, quia eum in quo jus non habuit morte appetere immortalem præsumpsit.

9. Hinc est etiam quod hæc ipsa de qua loquimur Maria vivit, quia ille pro humano genere qui morti nihil debebat occubuit. Hinc est quod nos quotidie ad vitam post culpas revertimur, quia ^a ad pœnam nostram conditor sine culpa descendit. Ecce jam antiquus hostis ea quæ de humano genere cœperat spolia amisit, supplantationis suæ victoriam perdidit. Quotidie peccatores ^b ad vitam redeunt, quotidie de ejus faucibus Redemptoris manu rapiuntur. Unde bene quoque ad beatum Job voce dominica iterum dicitur: *Aut armilla perforabis maxillam ejus (Job. xl, 21)?* Armilla ubi ponitur, ambiendo constringit. **1551** Quid ergo per armillam, nisi circumplectens nos divina misericordia designatur? Quæ Leviathan, istius maxillam perforat, dum nobis post perpetrata quæ prohibuit, adhuc pœnitentiæ remedium ostendit. Armilla Dominus maxillam Leviathan perforat, quia ipse ineffabili misericordiæ suæ potentia sic malitiæ antiqui hostis obviat, ut aliquando eos etiam quos jam cœpit amittat. Et quasi ab ore illius cadunt, qui post perpetratas culpas ad innocentiam redeunt. Quis enim ore illius semel raptus, maxillam ejus evaderet, si perforata non esset? An non in ore Petrum tenuit, cum negavit (*Matth. xxvi, 76, seq.*)? An non in ore David tenuit, cum in tantam se luxuriæ voraginem mersit (*II Reg. xii, 4*)? Sed dum ad vitam uterque per pœnitentiam rediit, Leviathan iste eos aliquo modo quasi per maxillæ suæ foramen amisit. Per foramen ergo maxillæ ab ejus ore subtracti sunt, qui post perpetrationem tantæ nequitiae pœnitendo redierunt. Quis autem hominum Leviathan istius os evadat, ut illi-cita nulla committat? Sed hinc cognoscimus, quantum Redemptori humani generis debitores sumus, qui non solum nos in ore Leviathan ire prohibuit, sed ab ore etiam ejus redire concessit. Qui spem peccatori non abstulit, quia maxillam ejus, ut evadendi viam tribueret, perforavit, ut saltem post morsum fugiat, qui incautus prius cavere noluit ne morderetur. Ubique ergo nobis occurrit superna medicina, quia et dedit homini præcepta, ne peccet,

^a Val. Cl., Longip. et Bigot., ad pœnam noster conditor.

^b Ed. Rothomag., Antwerp. et aliæ vet., ad veniam revertendo a sua potentate recedunt.

^c In tota hac homilia Gregorius ex tribus sanctis feminis, sc. Maria sorore Lazari, Maria Magdalene, et muliere peccatrice cui dimissa sunt peccata, quia dilexit multum, unicam couflavit. De hac Quæstione

cavendum summopere est ne quis delectatione peccati Leviathan istius ore rapiatur; et tamen si raptus fuerit, non desperet, quia si peccatum perfecte lugeat, adhuc foramen in maxilla ejus invenit, per quod evadat.

10. Adest testis divinæ misericordiæ, hæc ipsa de qua loquimur ^e Maria, de qua Pharisæus dum pietatis fontem vellet obstruere, dicebat: *Hic si esset propheta, sciret utique quæ et qualis est mulier quæ tangit eum, quia peccatrix est (Luc. vii, 39).* Sed lavit lacrymis maculas cordis et corporis, et Redemptoris sui ^d vestigia tetigit, quæ sua itinera prava dereliquit. Sedebat ad pedes Jesu, verbumque de ore illius audiebat. Videnti adhæserat, mortuum quærebat. **B** Viventem reperit, quem mortuum quæsit. Tantumque apud eum locum gratiæ invenit, ut hunc ipsis quoque apostolis, ejus videlicet nuntiis, ipsa nuntiaret. Quid itaque, fratres, quid in hac re debemus aspicere, nisi immensam misericordiam conditoris nostri, qui nobis velut in signo ad exemplum pœnitentiæ posuit eos quos per pœnitentiam vivere post lapsum fecit? Perpendo enim Petrum, considero latronem, aspicio Zacchæum, intueor Mariam et nihil in his aliud video, nisi ante oculos nostros posita spei et pœnitentiæ exempla. Fortasse enim in fide lapsus est aliquis; aspiciat Petrum, qui amare flevit, quod timide negaverat (*Matth. xxvi, 75*). Alius contra proximum suum in malitia crudelitatis exarsit; aspiciat latronem, qui et in ipso mortis articulo ad vitæ præmia pœnitendo pervenit (*Luc. xxiii, 43*). Alius avaritiæ æstibus anhelans aliena diripuit; aspiciat Zacchæum, qui si quid alicui abstulit, quadruplum reddidit (*Luc. xix, 8*). Alius libidinis igne succensus, **1552** carnis munditiam perdidit; aspiciat Mariam, quæ in se amorem carnis igne divini amoris excoxit. Ecce omnipotens Deus ubique oculis nostris quos imitari debeamus objicit, ubique exempla suæ misericordiæ opponit. Mala ergo jam displiceant, vel experta. Libenter obliviscitur omnipotens Deus quod nocentes fuimus, paratus est pœnitentiam nostram nobis ad innocentiam deputare. Inquinati post aquas salutis, renascamur ex lacrymis. **1553** Itaque juxta primi Pastoris vocem, sicut modo geniti infantes lac concupiscite (*I Petr. ii, 2*). Redite, parvuli filii, ad sinum matris vestræ æternæ sapientiæ; sugite larga ubera pietatis Dei; transacta plangite, imminentiâ vitæ. Redemptor noster momentaneos fletus nostros æterno consolabitur gaudio, ^e qui vivit et regnat cum Deo Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

plurimæ exstant dissertationes. Vide præsertim quæ de hoc argumento scripsit doctissimus Tillemontius, in commentariis de Historia Ecclesiastica, tom. I.

^d In vet. Ed. Antwerp. Rothomag., etc., vestigia tersit.

^e In duobus priorib. Gemet., cui cum Patre et Spir. sancto honor et imp. per, etc.

HOMILIA XXVI.

Habita ad populum in basilica^b beati Joannis, quæ dicitur Constantiniava, c in octavis Paschæ.

LECTIO S. EVANG. SEC. JOAN. XX, 19-31.

In illo tempore^d cum esset sero die illa *ma sabbatorum*, et fores essent clausæ, ubi erant discipuli congregati propter metum Judæorum, venit Jesus, et stetit^e in medio eorum, et dixit eis: Pax vobis. Et cum hoc dixisset, ostendit eis manus et latus, Gavisi sunt ergo discipuli viso Domino. Dixit ergo eis iterum: Pax vobis. Sicut misit me Pater, et ego mitto vos. Hæc cum dixisset, insufflavit, et dixit eis: Accipite Spiritum sanctum: quorum remisistis peccata, remittuntur eis, et quorum retinueritis retenta sunt. Thomas autem unus de duodecim, qui dicitur Didymus, non erat cum eis quando venit Jesus. Dixerunt ergo ei alii discipuli: Vidimus Dominum. Ille autem dixit eis: Nisi videro in manibus ejus fixuram clavorum, et mittam digitum meum in locum clavorum, et mittam manum meam in latus ejus, non credam. Et post dies octo iterum erant discipuli ejus intus et Thomas cum eis. Venit Jesus januis clausis, et stetit in medio, et dixit: Pax vobis. Deinde dicit Thomæ: Inser digitum tuum huc, et vide manus meas; et affer manum tuam, et mitte in latus meum; et noli esse incredulus, sed fidelis. Respondit Thomas, et dixit ei: Dominus meus, et Deus meus. Dicit ei Jesus: Quia vidisti me, Thoma, credidisti: beati qui non viderunt, et crediderunt. Multa quidem et alia signa fecit Jesus in conspectu discipulorum suorum, que non sunt scripta in libro hoc. Hæc autem scripta sunt, ut credatis quia Jesus est Christus Filius Dei, et ut credentes^f vitam habeatis in nomine ejus.

1552 1. Prima lectionis hujus evangelicæ questio animum pulsat, quomodo post resurrectionem corpus dominicum verum fuit, quod clausis januis ad discipulos ingredi potuit. Sed sciendum nobis est quod divina operatio si ratione comprehenditur, non est admirabilis; nec fides habet meritum, cui humana ratio præbet experimentum. Sed hæc ipsa nostri Redemptoris opera, quæ ex semetipsis comprehendere nequaquam possunt, ex alia ejus operatione pensanda sunt, ut rebus mirabilibus fidem præbeant facta mirabiliora. Illud enim corpus Domini intravit ad discipulos januis clausis, quod videlicet ad humanas oculos per nativitatem suam clauso exiit utero Virginis. Quid ergo mirum si clausis januis post resurrectionem suam in æternum jam victurus intravit, qui moriturus veniens non aperto utero Virginis exiit? Sed quia ad illud corpus quod videri poterat, fides intuentium dabat, ostendit eis protinus 1553 manus et latus; palpandam carnem

A præbuit, quam clausis januis introduxit. Qua in re duo mira, et juxta humanas rationes sibi valde contraria ostendit, dum post resurrectionem suam corpus suum et incorruptibile et tamen palpabile demonstravit. Nam et corrumpi necesse est quod palpatur, et palpari non potest quod non corrumpitur. Sed miro modo atque inestimabili Redemptor uester et incorruptibile post resurrectionem, et palpabile corpus exhibuit, ut monstrando incorruptibile invitaret ad præmium, et præbendo palpabile et firmaret ad fidem. Et incorruptibilem se ergo, et palpabilem demonstravit, ut profecto esse post resurrectionem ostendat corpus suum et ejusdem nature, et altius gloriæ.

2. Dixit eis: Pax vobis. Sicut misit me Pater, et ego mitto vos. Id est, sicut misit me Pater Deus Deum, et ego mitto vos homo homines. Pater Filium misit, 1554 qui hunc pro redemptione generis humani incarnari constituit. Quem videlicet in mundum venire ad passionem voluit, sed tamen amavit Filium quem ad passionem misit. Electos vero apostolos Dominus non ad mundi gaudia, sed, sicut ipse misus est, ad passiones in mundum mittit. Quia ergo et Filius amatur a Patre, et tamen ad passionem mittitur, ita et discipuli a Domino amantur, qui tamen ad passionem mittuntur in mundum. Itaque dicitur: Sicut misit me Pater, et ego mitto vos, id est, ea vos charitate diligo cum inter scandala persecutorum mitto, qua me charitate Pater diligit, quem venire ad tolerandas passiones fecit. Quamvis mitti etiam juxta naturam divinitatis possit intelligi. Eo enim ipso a Patre Filius mitti dicitur, quo a Patre generatur. Nam sanctum quoque Spiritum, qui cum sit consubstantialis Patri et Filio, non tamen incarnatus est, idem se Filius mittere perhibet, dicens: Cum venerit Paracletus, quem ego mittam vobis a Patre (Joan. xv, 26). Si enim mitti solummodo incarnari deberet intelligi, sanctus procul dubio Spiritus nullo modo diceretur mitti, qui nequaquam incarnatus est. Sed ejus missio ipsa processio est: qua de Patre procedit et Filio. Sicut itaque Spiritus mitti dicitur quia procedit, ita et Filius non incongrue mitti dicitur quia generatur.

3. Hæc autem cum dixisset, insufflavit, et dixit eis: Accipite Spiritum sanctum. Quærendum nobis est quid est quod Spiritum sanctum Dominus noster et semel dedit in terra consistens, et semel caelo prædens? Neque enim alio in loco datus Spiritus sanctus aperte monstratur (Act. ii, 1 seq.), nisi nunc cum per insufflationem percipitur, et postmodum cum, de caelo veniens, in linguis variis demonstratur. Cur ergo

^d Bigot, cum sero factum esset.

^e In multis Mss. et Exequis deest *corum*.

^f C. Germ. et Belvac., *nam abernam*.

^g Duo Carn. et Longip., *formaret*.

^h Corb. Germ. et Bigot., *ad passionem*.

ⁱ Hæc a Theodulfo Aurelianensi in medium adducuntur, ad præbandam Spiritus sancti processionem etiam a Filio, lib. de Sp. sancto ad Carol. M.

^a In Corb. est decima septima. In Lateran. decima octava. In Cod. reg. Sæc. vigesima prima.

^b In hoc Cod., beati Joan. Baptiste.

^c Hæc non habent Cod. Later., reg. Sæc. et duo Carn. In Calendario Rom. Joan. Front. legitur, *Die Sabbati ad Lateranens. Cæterum vir doctus in prænotatis ad istud Kalend. contendit nullam fuisse basil. Constantinianam, præter basilicam Salvatoris, nunquam facta mentione S. Joannis Lateran. De his equimus in admonitione.*

prius in terra discipulis datur, postmodum de cœlo mittitur, nisi quod duo sunt præcepta charitatis, dilectio videlicet Dei, et dilectio proximi? In terra datur Spiritus, ut diligatur proximus; e cœlo datur Spiritus, ut diligatur Deus. Sicut ergo una est charitas, et duo præcepta, ita unus Spiritus, ^a et duo data. Prius a consistente Domino in terra, postmodum e cœlo, quia in proximi amore discitur qualiter perveniri debeat ad amorem Dei. Unde et idem Joannes dicit: *Qui non diligit fratrem suum quem videt, Deum quem non videt quomodo potest diligere* (I Joan. iv. 20)? Et ante quidem discipulorum mentibus idem Spiritus sanctus inerat ad fidem, sed tamen manifesta datione non nisi post resurrectionem datus est. Unde et scriptum est: *Nondum erat spiritus datus, quia Jesus nondum fuerat glorificatus* (Joan. vii. 39). Unde etiam per Moysen dicitur: *Suxerunt mel de petra, et oleum de firma petra* (Deut. xxxii. 13). Neque enim quidquam tale juxta historiam legitur, si tota Testamenti Veteris series ^b recenseatur. Nusquam de petra mel, nusquam oleum ille populus suxit. Sed quia juxta Pauli vocem: *Petra erat Christus* (I Cor. x. 4), mel de petra suxerunt, qui ejusdem Redemptoris nostri facta et miracula viderunt. Oleum vero de firma petra suxerunt, quia effusione sancti Spiritus post resurrectionem ejus ungi meruerunt. Quasi ergo infirma petra mel dedit, quando adhuc mortalis Dominus miraculorum suorum dulcedinem **1555** discipulis ostendit. Sed firma petra oleum fudit, quia, post resurrectionem suam factus jam impassibilis, per afflictionem spiritus donum sanctæ unctionis emaxavit.

4. De hoc oleo per prophetam dicitur: *Computrescet jugum a facie olei* (Isai. x. 27). Sub jugo quippe tenebamur ^d dæmoniæ dominationis, sed uncti sumus oleo Spiritus sancti. Et quia nos gratia libertatis unxit, dominationis dæmoniæ jugum putruit, Paulo attestante, qui ait: *Ubi spiritus Domini, ibi libertas* (II Cor. iii. 17). Sciendum vero est quod hi qui prius Spiritum sanctum habuerunt, ut et ipsi innocenter viverent, et in prædicatione quibusdam prodescent, idcirco hunc post resurrectionem Domini patienter acceperunt, ut prodesse non paucis, sed pluribus possent. Unde et in hac ipsa datione Spiritus dicitur: *Quorum remisistis peccata remittuntur eis, et quorum retinueritis retenta sunt*. Libet in-

ter. Sic sic ens a Deo decebat erigi, qui tantum pro Deo consenserant humiliari. Ecce qui districtam Dei judicium metuunt animarum judices sunt; et alios damnant, vel liberant, qui semetipsos damnari metuebant.

5. Horum profecto nunc in Ecclesia episcopi locum tenent. Ligandi atque solvendi auctoritatem suscipiunt, qui gradum regiminis sortiuntur. Graudis honor, sed grave pondus istius est honoris. Durum quippe est ut qui nescit tenere moderamina vitæ suæ judex vitæ fiat alienæ. Et plerumque contingit (II, q. 3, c. 88) ^f ut hic iudicii locum teneat, cui ad locum vita minime concordat. Ac sæpe agitur, ut vel damnet immeritos, vel alios ipse ligatus solvat. Sæpe in solvendis ac ligandis subditis suæ voluntatis motus, non autem causarum merita sequitur. Unde fit, ut ipsa hac ligandi et solvendi potestate se privet, qui hanc pro suis voluntatibus, et non pro subjectorum moribus exercet (Ibid., c. 60). Sæpe fit, ut erga quemlibet proximum odio vel gratia moveatur Pastor: judicare autem de subditis digne nequeunt, qui in subditorum causis sua vel odia vel gratiam sequuntur (Ibid., c. 61). Unde recte per prophetam dicitur: *Mortificabant animas quæ non moriuntur; et vivificabant animas quæ non vivunt* (Ezech. xiii. 19). Non morientem quippe mortificat, qui justum damnat. Et non victurum vivificare nititur, qui reum a supplicio absolvere conatur.

6. Causæ ergo pensandæ sunt, et tunc ligandi atque solvendi potestas ^g exercenda. Videndum est ^h quæ culpa præcessit, aut quæ sit pœnitentia secuta post culpam, ut quos omnipotens Deus per compunctionis gratiam visitat, illos pastoris sententia absolvat. Tunc enim (Ibid., c. 62) vera est absolutio præsentis, ⁱ cum interni arbitrium sequitur iudicis. Quod bene quatruidani mortui resuscitatio illa significat, quæ videlicet demonstrat quia prius mortuum Dominus vocavit et vivificavit, dicens: *Lazare, veni foras* (Joan. xi. 43); et postmodum is qui viveas egressus fuerat **1556** a discipulis est solutus, sicut scriptum est: *Cumque egressus esset qui fuerat ligatus insitit, tunc dixit discipulis: Solvite eum, et sinite abire* (Joan. xi. 45). Ecce illum discipuli jam viventem solvunt, quem magister resuscitaverat mortuum. Si enim discipuli Lazarum mortuum solverent, fetorem magis ostenderent quam virtutem. Ex qua consideratione intuendum est quod illos nos debemus per pastorem auctoritatem solvere quos auctorem nostrum cognoscimus per suscitantem gratiam vivificare. Quæ nimirum vivificatio ante operationem rectitudinis in ipsa jam cognoscitur confessione peccati. Unde et huic ipsi mortuo Lazaro ne-

^a Belvac. et Bigot., et duo data Testamenta.

^b Secundus Carn., relexatur.

^c Plurimi Mss., computrescit.

^d Bigot., dæmoniæ damnationis.

^e Idem Codex, et relaxationis.

^f Belvac. et Bigot., ut hunc iudicii locus teneat. C. Germ. et duo priores Gemet., ut hunc iudicii locum teneat.

^g Duo priores Gemet., exercenda.

^h Abest præcessit a Belvac. et tribus Gemet., Bigot., quæ causa.

ⁱ In Vulgatis, cum æterni.

^j Integrum hunc locum olim protulimus in tractatu Gallico de Confess., I parte, cap. 12, et contra Dal-læi cavillationes vindicavimus.

quaquam dicitur Revivisce, sed *Veni foras*. Omnis A quippe peccator dum culpam suam intra conscientiam abscondit, introrsum latet, in suis penetralibus occultatur. Sed mortuus venit foras, cum peccator nequitas suas sponte confitetur. Lazaro ergo dicitur *Veni foras*. Ac si aperte cuilibet mortuo in culpa diceretur: Cur reatum tuum intra conscientiam abscondis? Foras jam per confessionem egredere, qui apud te interius per negationem lates. Veniat itaque foras mortuus, id est culpam confiteatur peccator. Venientem vero foras solvant discipuli, ut pastores Ecclesiae ei poenam debeant amovere, quam meruit qui non erubuit confiteri quod fecit. Hæc a de solutionis ordine breviter dixerim, ut sub magno moderamine pastores Ecclesiae vel solvere studeant, vel ligare. Sed utrum juste an injuste obliget pastor, pastoris tamen sententia gregi timenda est, ne is qui subest, et cum injuste forsitan ligatur, ipsam obligationis suæ sententiam ex alia culpa mereatur. Pastor ergo vel absolvere indiscrete timeat, vel ligare. Is autem qui sub manu pastoris est, ligari timeat vel injuste; nec pastoris sui iudicium temere reprehendat, ne etsi injuste ligatus est, ex ipsa tumidæ reprehensionis superbia culpa quæ non erat fiat. Sed quia hæc breviter per excessum diximus, ad expositionis ordinem redeamus.

7. *Thomas autem unus ex duodecim, qui dicitur Dignus, non erat cum eis quando venit Jesus*. Iste unus discipulus defuit, reversus quod gestum est audivit, audita credere renuit. Venit iterum Dominus, et non credenti discipulo latus palpandum præbuit, manus ostendit, et, ostensa suorum cicatrice vulnerum, infidelitatis illius vulnus sanavit. Quid, fratres charissimi, quid inter hæc animadvertitis? Nunquid casu gestum creditis, ut electus ille discipulus tunc deesset, post autem veniens audiret, audiens dubitaret, dubitans palparet, palpans crederet? Non hoc casu, sed divina dispensatione gestum est. Egit namque miro modo superna clementia ut discipulus ille dubitans, dum in magistro suo vulnera palparet carnis, in nobis vulnera sanaret infidelitatis. Plus enim nobis Thomæ infidelitas ad fidem quam fides credentium discipulorum profuit, quia dum ille ad fidem palpando reducit, nostra mens, omni dubitatione postposita, in fide solidatur. Sic quippe (27, q. 2, c. 45) discipulum Dominus post resurrectionem suam dubitare permisit, nec tamen in dubitatione deseruit, sicut ante nativitatem suam habere Mariam sponsum voluit, 1557 qui tamen ad ejus nuptias non pervenit. Nam ita factus est discipulus dubitans et palpans, testis veræ resurrectionis, sicut sponsus matris fuerat custos integerrimæ virginitatis.

8. Palpavit autem, et exclamavit: *Dominus meus, et Deus meus*. Dicit ei Jesus: *Quia vidisti me, Thoma,*

^a Primus Carn., hujus dissolutionis ordinem breviter dixerim.

^b C. Germ., Belvac. et duo priores Gemet., et habebit.

^c Ita Bely., C. Germ. et alii Mas., ubi Excusi habent in *Jordanis flumine*.

credidisti. Cum Paulus apostolus dicat: *Est autem fides operandarum substantia rerum, argumentum non apparentium* (Hebr. xi, 1), profecto liquet quis fides illarum rerum argumentum est quæ apparere non possunt. Quæ etenim apparent jam fidem non habent, sed agnitionem. Dum ergo vidit Thomas, dum palpavit, cur ei dicitur: *Quia vidisti me, credidisti?* Sed aliud vidit, aliud credidit. A mortali quippe homine divinitas videri non potuit. Hominem ergo vidit, et Deum confessus est, dicens: *Dominus meus, et Deus meus*. Videndo ergo credidit, qui considerando verum hominem, hunc Deum, quem videre non poterat, exclamavit

9. Lætificat valde quod sequitur: *Beati qui non viderunt, et crediderunt*. In qua nimirum sententia nos specialiter signati sumus; qui eum quem carne non vidimus mente retinemus. Nos signati sumus, sed si fidem nostram operibus sequimur. Ille etenim vere credit, qui exercet operando quod credit. Quo contra de his qui fidem nomine tenus retinent Paulus dicit: *Confitentur se nosse Deum, factis autem negant* (Tit. 1, 16). Hinc Jacobus ait: *Fides sine operibus mortua est* (Jac. 2, 26). Hinc ad beatum Job de antiquo hoste generis humani Dominus dicit: *Absorbebit fluvium, et non mirabitur, et habet fiduciam quod infuat Jordanis in os ejus* (Job. xl, 18). Quis etenim per fluvium designatus, nisi humani generis fluxus? Quod videlicet genus ab ortu ad finem defluit, et, quasi aquæ more, usque ad competentem terminum ex carnis liquore percurrit. Quid per Jordanem, nisi baptizatorum forma signatur? Quia enim in ^e Jordane flumine ipse auctor redemptionis nostræ baptizari dignatus est, recte Jordanis nomine eorum multitudo exprimitur, qui intra sacramentum baptismatis tenentur. Antiquus ergo hostis generis humani fluvium absorbit, quia a mundi origine usque ad Redemptoris adventum, vix paucis electis evadentibus, in ventrem suæ malitiæ genus humanum traxit. De quo recte dicitur: *Absorbebit fluvium, et non mirabitur* (Ibid.), quia pro magno non habet ^d cum infideles rapit. Sed grave est valde quod subditur: *Et habet fiduciam quod infuat Jordanis in os ejus* (Ibid.), quia postquam infideles quosque a mundi origine rapuit, adhuc ^e se posse suscipere etiam fideles præsumit. Nam ore pestiferæ persuasionis eos quotidie devorat, ^f in quibus a confessione fidei reproba vita discordat.

10. Hoc ergo, fratres charissimi, tota intentione pertimescite, hoc apud vos sollicita mente cogitate. Ecce Paschalia solemnia agimus; sed ita vivendum est nobis, ut pervenire ad æterna festa mereamur. Transeunt cuncta quæ temporaliter festiva celebrantur. Curate, qui his solemnitatibus interestis, ne ab æterna solemnitate separemini. Quid prodest inter-

^d Bigot., quod infideles.

^e Ita Belvac., C. Germ., Carnot., Gemet., etc. Editoribus etiam antiquissimis placuit mutare, suscipere, in decipere.

^f Bigot. et Longip., quos a confessione fidei reprobat ac discordat.

esse factis hominum, si deesse contingat **1558** festis angelorum? Umbra venturae solemnitas est solemnitas praesens. Idcirco hanc annue agimus, ut ad illam quae non est annua, sed continua, perducamur. Cum haec statuto tempore geritur, ad illius desiderium memoria nostra ^a reficitur. Frequentatione ergo gaudii temporalis ad aeterna gaudia mens incalcescat et ferveat, ut ex veritate latitiae perfruatur in patria quod de umbra gaudii meditatur in via. Vitam ergo vestram, fratres, moresque componite. Is qui mitis resurrexit ex morte, quam districtus in iudicio veniat praevideat. Certe in die tremendi examinis suis, cum angelis, cum archangelis, cum thronis, cum dominationibus, cum ^b principatibus et potestatibus apparebit, caelis ac terris ardentibus, cunctis videlicet elementis in sui obsequii terrore commotis. Hunc ergo tanti pavoris iudicem ante oculos ponite; hunc venturum timeat, ut hunc, cum venerit, non timidi, sed securi videatis. Timendus ergo est, ne timeatur. Terror ejus nos ad usum bonae operationis exercent, metus illius vitam nostram a pravitate compestat. Mihi, fratres, credite, quia tanto tunc erimus securi de ejus praesentia, quanto nunc esse satagimus suspecti de culpa.

11. Certe si aliquis vestrum cum suo adversario causam dicitur in meo iudicio die crastino esset exhibendus, totam fortasse noctem insomnem duceret, quid sibi dici posset, quid objectionibus responderet, secum sollicita et aestuante mente versaret, ne me inveniret asperum vehementer metueret, ne apud me appareret noxius formidaret. Et quis ego? aut quis ego? nimirum non longe post futurum post hominem vermis, atque post vermem pulvis. Si ergo tanta cura pertimescitur iudicium pulveris, qua intentione cogitandum est, qua formidine ^c praevidendum tantae iudicium majestatis?

12. Sed quia sunt nonnulli qui de resurrectione carnis incerti sunt, et hanc tunc rectius docemus, si etiam cordium vestrorum quaestionibus occultis occurrimus: pauca nobis de ipsa resurrectione fide loquenda sunt. Multum etenim ^d de resurrectione dubitant, sicut et nos aliquando fuimus, qui dum carnem in putredinem ossaque in pulverem redigi per sepulcra conspiciant, reparari ex pulvere carnem et ossa diffidunt, sicque apud se quasi ratiocinantes dicunt: Quando ex pulvere homo reducitur? quando agitur ut cinis animetur? Quibus breviter respondemus quia longe minus est Deo reparare quod fuit quam creasse quod non fuit. **1559** Aut quid mirum si hominem ex pulvere reficit, qui simul omnia ex nihilo creavit? Mirabilius namque est caelum et terram ex nullis existentibus condidisse, quam

A ipsum hominem ex terra reparare. Sed cinis attenditur, et in carnem redire posse desperatur, et divinae operationis virtus comprehendendi quasi ex ratione quaeritur. Quod scilicet haec idcirco in suis cogitationibus dicunt, quia eis quotidiana Dei miracula ex assiduitate vitaverunt. Nam erce in uno grano parvisimi seminis latet tota quae nascitura est arboris moles. Constituantur namque ante oculos cujuslibet arboris miram magnitudinem; cogitemus unde oriendo coepit, quae ad tantam molem crescendo pervenit. Invenimus procul dubio ejus originem, parvissimum semen. Consideremus nunc ubi in isto parvo grano seminis latet fortitudo ligni, asperitas corticis, saporis odorisque magnitudo, ubertas fructuum, viriditas foliorum. Contrectatum namque seminis granum non est validum; unde ergo processit ligni duritia? non est asperum, unde asperitas corticis erupit? non est saporum, unde sapor in fructibus? olfactum nil redolet, unde odor in fructibus fragrat? nil in se viride ostendit, unde foliorum viriditas exivit? Cuncta ergo in semine simul latent, quae tamen non simul ex semine prodeunt. Ex semine quippe producitur radix, ex radice prodit virgultum, ex virgulto oritur fructus, in fructu etiam producitur semen. Addamus ergo quia et semen latet in semine. Quid igitur mirum, si ossa, nervos, carnem, capillosque reducat ex pulvere, qui lignum, fructus, folia, in magna mole arboris ex parvo quotidie semine restaurat? Cum ergo dubitans animus de resurrectionis potentia rationem quaerit, earum rerum ei quaestiones inferendae sunt, quae et incessanter fiunt, et tamen ratione comprehendendi nequaquam possunt, ut dum non valet ex visione rei penetrare quod conspicit, de promissione divinae potentiae credat quod audit. Illa ergo vobiscum, fratres charissimi, promissa cogitate quae permanent; quae vero cum tempore transeunt, velut jam dimissa despiciat. Ad hujus resurrectionis gloriam quam in se Veritas ostendit tota intentione festinate. Terrena desideria quae ab auctore separant fugite, quia tanto altius ad conspectum Dei omnipotentis pertingitis, quanto Mediatorem Dei et hominum singulariter amatis. Qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia saecula saeculorum. Amen.

• HOMILIA XXVII.

Habita ad populum in basilica sancti Pancratii martyris, ^e die natalis ejus

LECTIO S. EVANG. SEC. JOAN. XV, 12-16.

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Hoc est praeceptum meum, ut diligatis invicem sicut dilexi vos. Majorem hac dilectionem nemo habet ^f quam ut ani-

more temporibus Gregorii grassante actum est in praesat. ad Dialogorum libros.

^g Est trigesima septima in Corb. et trigesima secunda tum in Later., tum in Cod. reg. Suec.

^h Haec in tribus Gemet. desiderantur, et in Later. At in Cod. reg. Suec., in Corb. Germ. et in aliis, exstant.

ⁱ In Bigot. et Corb. Germ., ut animam, quaeque quam.

^a C. Germ., prior Carn. et duo pilores Gemet., referatur. In tertio Gemet., quem sequuntur Ed. Antwerp. et aliae antiq., figuratur.

^b Belvac., cum principibus.

^c In Belvac., C. Germ. et Gemet., providendum.

^d Haec Corb. Germ. et posteriores. In Excensis, consentientibus nonnullis Mss., dubitantes, sicut et nos aliquando fuimus, dum carnem. Caeterum de hoc er-

mam suam ponat quis pro amicis suis. Vos amici mei estis si feceritis quæ ego præcipio vobis. Jam non dicam vos servos, quia servus nescit quid faciat dominus ejus. Vos autem dixi amicos, quia omnia quæcumque audivi a Patre meo, nota feci vobis. Non vos me elegistis, sed ego eleghi vos, et posui vos ut eatis, et fructum afferatis, et fructus vester maneat, ut quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, det vobis.

1560, A. Cum cuncta sacra eloquia dominicis plena sint præceptis, quid est quod de dilectione, quasi de singulari mandato, Dominus dicit: *Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem*, nisi quia omne mandatum de sola dilectione est, et omnia unum præceptum sunt, quia quidquid præcipitur, in sola charitate solidatur? Ut enim multi arboris rami ex una radice prodeunt, sic multæ virtutes ex una charitate generantur. Nec habet aliud viriditatis ramus boni operis, si non manet in radice charitatis. Præcepta ergo dominica et multa sunt, et unum: multa per diversitatem operis, unum in radice dilectionis. Qualiter autem ista dilectio tenenda sit, ipse insinuat, qui in plerisque Scripturæ suæ sententiis et amicos jubet diligere in se, et inimicos diligere propter se. Ille enim veraciter charitatem habet, qui et amicum diligit in Deo, et inimicum diligit propter Deum. Nam sunt nonnulli qui diligunt proximos, sed per affectum cognationis et carnis, quibus tamen in hac dilectione sacra eloquia non contradicunt. Sed aliud est quod sponte impenditur naturæ, aliud quod præceptis dominicis ex charitate debetur obedientiæ. Hi nimirum et proximum diligunt, et tamen illa sublimia dilectionis præmia non assequuntur, quia amorem suum non spiritualiter, sed carnaliter impendunt. Proinde cum Dominus diceret: *Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem*, protinus addidit: *Sicut dilexi vos*. Ac si aperte dicat: *Ad hoc amate ad quod amavi vos*.

2. Qua in re, fratres charissimi, solerter intueendum est quod antiquus hostis, dum mentem nostram ad rerum temporalium^a delectationem trahit, infirmiore contra nos proximum excitat, qui ea ipsa quæ diligimus auferre molitur. Nec curat antiquus hostis, hæc faciens, ut terrena tollat, sed ut charitatem in nobis feriat. Nam in odium repente exardescimus; et dum foris invicti esse cupimus, intus graviter ferimur; dum parva foris defendimus, intus amittimus maxima, quia dum rem diligimus temporalem, veram amittimus dilectionem. Omnis quippe qui nostra tollit, inimicus est. Sed si odio habere cœperimus inimicum intus est quod perdimus. Cum ergo aliquid exterius a proximo patimur, contra occultum raptorem interius **1561** vigilemus, qui nunquam melius vincitur, nisi cum raptor exterior amatur. Una quippe et summa est probatio charitatis, si et ipse diligitur qui adversatur. Hinc est quod

^a Ita Mss. Belgac., C. Germ., Gewet., Carn., etc., sed Editi dilectionem habent.

^b Abest hujus a tribus Gemet. et C. Germ.

^c Edit. Antwerp. et aliæ tum vet. tum recent.,

ipsa Veritas et crucis patibulum sustinet, et tamen ipsis suis persecutoribus affectum dilectionis impendit, dicens: *Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt* (Luc. xxiii, 34). Quid ergo mirum si inimicos diligant discipuli dum vivunt, quando et tunc inimicos diligit magister cum occiditur? Cujus dilectionis summam exprimit, cum subjungitur: *Majorem hac dilectionem nemo habet quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis*. Mori etiam pro inimicis Dominus venerat, et tamen positurum se animam pro amicis dicebat, ut profecto nobis ostenderet quia dum diligendo lucrum facere de inimicis possumus, etiam ipsi amici sunt qui persequuntur.

3. Sed ecce nos usque ad mortem nemo persequitur. Unde ergo probare possumus an diligamus inimicos? Sed est quod in pace sanctæ Ecclesiæ fieri debeat, unde clarescat si persecutionis tempore mori pro dilectione valeamus. Certe idem Joannes dicit: *Qui habuerit substantiam mundi^b hujus, et viderit fratrem suum necessitatem habere, et clauserit viscera sua ab eo, quomodo charitas Dei manet in eo* (1 Joan. iii, 17)? Hinc etiam Joannes Baptista ait: *Qui habet duas tunicas, det non habenti* (Luc. iii, 11). Qui ergo tranquillitatis tempore non dat pro Deo tunicam suam, quando in persecutione daturus est animam suam? Virtus ergo charitatis ad invicta sit in perturbatione, nutriatur per misericordiam in tranquillitate, quatenus omnipotenti Deo primum discat sua impendere, postmodum semetipsum.

4. Sequitur: *Vos amici mei estis*. O quanta est misericordia conditoris nostri. Servi digni non sumus, et amici vocamur. Quanta est dignitas hominum esse amicos Dei? Sed audistis gloriam dignitatis, audite et laborem certaminis. *Si feceritis quæ ego præcipio vobis*. Amici mei estis, si ea quæ præcipio vobis facitis. Ac si aperte dicat: *Gaudetis de culmine, pensate quibus laboribus pervenitur ad culmen*. Certe dum filii Zebedæi, interveniente matre, quærerent ut unus a dextris Dei et alius a sinistris sedere debnissent, audierunt: *Potentis bibere calicem quem ego bibitarus sum* (Matth. xx, 22)?

1562 Jam locum celsitudinis quærebant, ad viam illos Veritas revocat, per quam ad celsitudinem venirent. Ac si dicatur: *Jam vos locus delectat celsitudinis, sed prius via exerceat laboris*. Per calicem pertingitur ad majestatem. Si mens vestra appetit quod demolcet, prius bibite quod dolet. Sic sic per amarum poculum^c confectionis pervenitur ad gaudium salutis. *Jam non dicam vos servos, quia servus nescit quid faciat dominus ejus. Vos autem dixi amicos, quia omnia quæcumque audivi a Patre meo, nota feci vobis*. Quæ sunt omnia quæ audivit a Patre suo, quæ nota fieri voluit servis suis, ut eos efficeret amicos suos, nisi gaudia^d internæ charitatis, nisi illa festa

confessionis, pro confectionis, quod legitur in Mss. Anglic. et nostris.

^d Duo priores Gemet., internæ claritatis.

supernæ patriæ, quæ nostris quotidie mentibus per aspirationem sui amoris Imprimit? Dum enim audita^a supercœlestia amamus, amata jam novimus, quia amor ipse notitia est. Omnia ergo eis nota fecerat, qui, a terrenis desideriis immutati,^b amoris summi facibus ardebant. Istos vero amicos Dei aspexerat Propheta, cum dicebat: *Mihi autem nimis honorificati sunt amici tui, Deus* (Psal. cxxxviii, 17). Amicus enim quasi animi custos vocatur. Quia ergo Psalmista prospexit electos Dei a mundi hujus amore separatos custodire in mandatis cœlestibus voluntatem Dei, miratus est amicos Dei, dicens: *Mihi autem nimis honorificati sunt amici tui, Deus*. Et tanquam si ab eo protinus causas honoris tanti nobis insinuari quæreremus, illico adjunxit: *Nimis confortatus est principatus eorum* (Ibid.). Ecce electi Dei carnem domant, spiritum roborant, dæmonibus imperant, virtutibus coruscant, præsentiâ despiciunt, æternam patriam cum voce moribus prædicant; eam etiam moriendo diligunt, atque ad illam per tormenta pertingunt. Occidi possunt, et flecti nequeunt. Nimis ergo confortatus est principatus eorum. In ista ipsa passione, qua ceciderunt in morte carnis, videte quantum fuerit culmen mentis. Unde hoc, nisi quia confortatus est principatus eorum. ^c Sed sic magni forsitan pauci sunt? Subjunxit: *Dinumerabo eos, et super arenam multiplicabuntur* (Ibid., 18). Totum mundum, fratres, aspice: martyribus plenus est. ^d Jam pene tot qui videamus non sumus quot veritatis testes habemus. Deo ergo numerabiles nobis super arenam multiplicati sunt, quia quanti sint, a nobis comprehendi non possunt.

5. Sed quisquis ad hanc pervenit dignitatem, ut amicus vocetur Dei, sese in se conspiciat, dona autem quæ percipit, super se. Nihil suis meritis tribuat, ne ad inimicitias erumpat. Unde et subditur: *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos, et posui vos, ut eatis, et fructum afferatis*. ^e Posui ad gratiam, plantavi ut eatis volendo, fructum afferatis operando. Eat is enim volendo dixi, quia velle aliquid facere, jam mente ire est. Qualem vero fructum afferre debeant subditur: *Et fructus vester maneat*. Omne quod secundum præsens sæculum laboramus vix usque ad mortem sufficit. Mors namque interveniens fructum nostri laboris abscondit. Quod vero pro æterna vita agitur etiam **1563** post mortem servatur; et tunc apparere incipit, cum laborum carnalium fructus cœperit non videri. Ibi ergo illa retributio inchoat, ubi ista terminatur. Quisquis ergo jam æterna cognovit, apud ejus animum temporales fructus vilescant. Tales fructus operemur qui maneant; tales fructus operemur qui, cum mors cuncta interimat, ipsi exordium a morte sumant. Nam quod a morte incipiat

^a Corb. Germ. et duo priores Gemet., *superna caelestia*. Tertius Gemet., *semper caelestia*.

^b Primus Gemet., *amoris sui*.

^c Ita Corb. Germ., Belvac., Gemet., Longip., Val. Cl. et vet. Edit. In recent., *sed ne putes quod sic magni*, etc. Suffragari videntur tres Anglic., nisi quod pro sic in Anglic. Mss. exstat si.

A fructus Dei, testatur Propheta, qui dicit: *Cum dederit dilectis suis somnum, hæc est hæreditas Domini* (Psal. cxxvi, 2, 3). Omnis qui dormit in morte perdit hæreditatem; sed cum dederit dilectis suis somnum, hæc est hæreditas Domini, quia electi Dei postquam pervenerint ad mortem, tunc inveniant hæreditatem.

6. Sequitur: *Ut quodcunque petieritis Patrem in nomine meo, det vobis*. Ecce hic dicit: *Quodcunque petieritis Patrem in nomine meo, det vobis*. Rursum alibi per eundem Evangelistam dicit: *Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Usque modo non petistis quidquam in nomine meo* (Joan. xvi, 23, 24). Si omne quod petimus in nomine Filii dat nobis Pater, quid ergo est quod Paulus ter Dominum rogavit, et exaudiri non meruit, sed dictum est illi: *Sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur* (II Cor. xii, 9)? Nunquid ille tam egregius prædicator in Filii nomine non petiit? Quare autem non accepit quod petiit? Quomodo ergo verum est quia quidquid petierimus Patrem in nomine Filii, dat nobis Pater, si auferri a se angelum Satanæ petiit Apostolus in nomine Filii, et tamen quod petiit non accepit? Sed quia nomen Filii Jesus est, Jesus autem salvator, vel etiam salutaris dicitur, ille ergo in nomine Salvatoris petiit, qui illud petit quod ad veram salutem pertinet. Nam si id quod non expedit petiit, non in nomine Jesu petitur Pater. Unde et eisdem apostolis adhuc infirmantibus Dominus dicit: *Usque modo non petistis quidquam in nomine meo* (Joan. xvi, 23). Ac si aperte diceretur: *Non petistis in nomine Salvatoris quia nescitis quærere æternam salutem*. Hinc est quod et Paulus non exauditur quia si liberaretur a tentatione, ei non proderat ad salutem (II Cor. xii, 9).

7. Ecce videmus, fratres charissimi, quam multi ad solemnitatem martyris convenistis, genua flectitis, pectus tunditis, voces orationis ac confessionis emittitis, faciem lacrymis rigatis. Sed pensate, quæso, petitiones vestras; videte si in nomine Jesu petitis, id est si gaudia salutis æternæ postulatis. In domo enim Jesu Jesum non quæritis, si in æternitatis templo importune pro temporalibus oratis. Ecce alius in oratione quærit uxorem, alius petit villam, alius postulat vestem, alius dari sibi deprecatur alimentum. D Et quidem cum hæc desunt, ab omnipotenti Deo petenda sunt. Sed meminisse continuo debemus quod ex mandato ejusdem nostri Redemptoris accepimus, *Quærite primum regnum Dei, et justitiam ejus, et hæc omnia adjicientur vobis* (Matth. vi, 33). Et hæc itaque a Jesu petere non est errare, si tamen non nimie petantur. Sed adhuc, **1564** quod est gravius, alius postulat mortem inimici, eumque quem gladio non

^d Primus Carn., *jam pene tot videre non possumus*. Secundus, *jam pene tot qui videamus, non possumus videre*.

^e Primus Carn., *Elegi per gratiam, posui ut eatis*.

^f Longip., *quia dilecti*.

^g Belv. et C. Germ., *in nomine salutaris*. Paulo post duo priores Gemet., *quin nescistis*.

potest persequi, persequitur oratione. Et vivit adhuc A qui maledicitur, et tamen is qui maledicit jam de morte illius reus tenetur. Jubet autem Deus ut diligatur inimicus (*Matth. v. 44*), et tamen rogatur Deus ut occidat inimicum. Quisquis itaque sic orat, in ipsis suis precibus contra conditorem pugnat. Unde et sub Judæ specie dicitur: *Fiat oratio ejus in peccatum (Psal. cviii, 7)*. Oratio quippe in peccatum est illa petere quæ prohibet ipse qui petitur.

8. Hinc Veritas dicit: *Cum stalis ad orandum, remittite si quid habetis in cordibus vestris (Marc. xi, 25)*. Quam virtutem remissionis apertius ostendimus, si unum testimonium Testamenti Veteris proferamus. Certe cum Judæa conditoris sui justitiam culpis exigentibus offendisset, prophetam suum ab oratione Dominus prohibens, dicit: *Non assumes laudem et orationem pro eis (Jerem. vii, 16)*. Si *Moyse et Samuel steterint coram me, non est anima mea ad populum istum (Ibid., xv, 1)*. Quid est quod intermissis relictisque tot patribus, soli Moyse et Samuel ad medium deducuntur, quorum mira obtinendi virtus ostenditur, dum nec ipsi posse intercedere dicuntur? Ac si aperte Dominus dicat: *Nec illos audio quos propter magnum petitionis suæ meritum minime contemno*. Quid ergo est quod Moyse et Samuel cæteris patribus in postulatione præferuntur, nisi quod hi duo tantummodo in cuncta Testamenti Veteris serie etiam pro inimicis suis leguntur exorasse? Unus a populo lapidibus impetitur (*Exod. xvii, 4*), et tamen a pro lapidatore suo Dominum deprecatur; al-
 C lar ex principatu dejicitur, et tamen petitus ut exoraret, fatetur dicens: *Absit a me hoc peccatum in Domino, quo minus cessem orare pro vobis (I Reg. xii, 23)*. Si *Moyse et Samuel steterint coram me, non est anima mea ad populum istum (Jerem. xv, 1)*. Ac si aperte dicat: *Nec illos modo pro amicis audio, quos magnæ virtutis merito orare etiam pro inimicis scio*. Virtus ergo veræ orationis est celsitudo charitatis. Et tunc quisque quod recte petit, adipiscitur, cum ejus animus in petitione nec inimici odio fuscatur. Sed plerumque reluctante animo vincimus, b si etiam pro inimicis oramus. Effundit os pro adversariis precem, sed utinam cor teneat amorem. Nam sæpe et orationem pro inimicis nostris impendimus, 1565 sed hanc ex præceptione potius fundimus quam ex charitate. Nam et vitam inimicorum petimus, et tamen ne exaudiamur timemus. Sed quia internus judex mentem potius quam verba considerat, c pro inimico nil postulat, qui pro eo ex charitate non orat.

9. Sed ecce in nos graviter inimicus deliquit, damna intulit, juvantes læsit, amantes persecutus

a Excusi, pro lapidatoribus suis. At Mss., magno consensu, pro lapidat. suo, scilicet populo Israel. Alludit Gregorius ad hunc locum Exodi xvii: *Adhuc pavulum, et lapidabit me*, scilicet populus. Cæterum nullibi legimus Moyseu lapidibus fuisse impetitum.

b Bigot., Longip., Val. Cl., etiam cum pro inimicis. Sequimur C. Germ. et alios antiq.

c Bigot., pro amico nihil postulat qui pro inimico

est. Retinenda hæc essent, si remittenda nobis delicta non essent. Advocatus etenim noster precem nobis in causa nostra composuit; et ipse ejusdem causæ judex est, qui advocatus. Preci autem quam composuit conditionem inseruit, dicens: *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris (Matth. vi, 12)*. Quia ergo ipse judex venit, qui advocatus exstitit, ipse precem exaudit qui fecit. Aut ergo non facientes dicimus, *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris*, et nosmetipsos hoc dicendo amplius ligamus; aut fortasse conditionem hanc in oratione intermittimus, et advocatus noster precem quam composuit non recognoscit, atque apud se protinus dicit: *Scio quid monui, non est ipsa oratio quam feci*. Quid ergo nobis agendum est, fratres, nisi ut veræ charitatis affectum impendamus fratribus? Nulla in corde malitia maneat. Consideret omnipotens Deus erga proximum charitatem nostram, d ut nostris impendat iniquitatibus pietatem suam. Mementote quod monemur: *Dimittite, et dimittetur vobis (Luc. vi, 37)*. Ecce debetur nobis, et debemus. Dimittamus ergo quod debetur nobis, ut dimittatur quod debetur a nobis. Sed ad hæc mens remittitur, et vult implere quod audit, et tamen reluctatur.

Ad martyris tumbam consistimus, qui ad cœleste regnum ex qua morte pervenerit scimus. Nos si pro Christo corpus non ponimus, saltem animum vincamus. Placatur Deus isto sacrificio, approbat in iudicio pietatis suæ victoriam pacis nostræ. Certamen enim nostri cordis aspicit; et qui post vincentes remunerat, nunc decertantes juvat, per Dominum nostrum Jesum Christum Filium e suum, qui cum eo vivit et regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA XXVIII.

Habita ad populum in basilica sanctorum Nerei et Achillei, die natalis eorum.

LECTIO 8. EVANG. SEC. JOAN. IV, 46-53.

In illo tempore, erat secundum regulus, cujus filius infirmabatur Capharnaum. Hic cum audisset quia Jesus veniret a Judæa in Galilæam, abiit ad eum, et rogabat eum ut descenderet, et sanaret filium ejus. Incipiebat enim mori. Dixit ergo Jesus ad eum: *Nisi signa et prodigia videritis, non creditis*. Dicit ad eum regulus: *Domine, descende priusquam moriatur filius meus*. Dicit ei Jesus: *Vade, filius tuus vivit*. Credidit homo sermoni quem dicit ei Jesus, et ibat. Jam autem eo descendente, servi occurrerunt ei, et nuntiaverunt dicentes quia filius ejus viveret. Interrogabat ergo horam ab eis in qua melius habuerit. Et dixerunt ei quia heri hora septima reliquit eum febris. Cognovit ex charitate veraciter non orat.

d Excusi, et nostris.

e Duo priores Gemet., cui laus et gloria per, etc.

f In Cod. reg. Suec. est vigesima tertia, ubi legitur habita in cemiterio sanctorum Nerei et Achillei. Est in Cod. Later. vigesima nona, in Corb. vigesima sexta.

g Belvæ. et Corb. Germ.; melius habuerat.

ergo pater quia illa hora erat in qua dixerat ei Jesus : Filius tuus vivit. Et credidit ipse, et domus ejus tota.

1566 1. Lectio sancti Evangelii, quam modo, fratres, audistis, expositione non indiget. Sed ne hanc taciti præterisse videamur, exhortando potius quam exponendo in ea aliquid loquamur. Hoc autem nobis solummodo de expositione video esse requirendum, cur is qui ad salutem filio petendam venerat audivit : *Nisi signa et prodigia videritis, non creditis?* Qui enim salutem filio quærebat, procul dubio credebat. Neque enim ab eo quæreret salutem quem non crederet salvatorem. Quare ergo dicitur : *Nisi signa et prodigia videritis, non creditis*, qui ante credidit quam signum videret? Sed mementote quid petiit, et aperte cognoscetis quia in fide dubitavit. Poposcit B namque ut descenderet, et sanaret filium ejus. Corporalem ergo præsentiam Domini quærebat, qui per spiritum nusquam deerat. Minus itaque in illum credidit, quem non putavit posse salutem dare, nisi præsens esset et corpore. Si enim perfecte credidisset, procul dubio sciret quia non esset locus ubi non esset Deus. Ex magna ergo parte diffusus est, ^a quia honorem non dedit majestati, sed præsentiae corporali. Salutem itaque filio petiit, et tamen in fide dubitavit, quia eum ad quem venerat, et potentem ad curandum credidit, et tamen morienti filio esse absentem putavit. Sed Dominus, qui rogatur ut vadat, quia non desit ubi invitatur indicat, solo jussu salutem reddidit qui voluntate omnia creavit.

2. Qua in re hoc est nobis solerter intuendum, C quod, sicut evangelista alio testante didicimus, centurio ad Dominum venit dicens : *Domine, puer meus jacet paralyticus^b in domo mea, et male torquetur.* Cui a Jesu protinus respondetur : *Ego veniam et curabo eum (Matth. viii, 6, 7).* Quid est quod regulus rogat ut ad ejus filium veniat, et tamen ire corporaliter recusat; ad servum vero centurionis non invitatur, et tamen se corporaliter ire pollicetur? Reguli filio per corporalem præsentiam non dignatur adesse, centurionis servo non dedignatur occurrere. Quid est hoc, nisi quod superbia nostra retunditur, **1567** qui in hominibus non naturam qua ad imaginem Dei facti sunt, sed honores et divitias veneramus? Cumque pensamus quæ circa eos sunt, profecto interiora minime providemus, dum ea consideramus quæ in D corporibus despecta sunt, negligimus pensare quod sunt. Redemptor vero noster ut ostenderet quia quæ alta sunt hominum ^e despicienda sunt, et quæ despecta sunt hominum sanctis despicienda non sunt, ad filium reguli ire noluit, ad servum centurionis ire paratus fuit. Increpata est ergo superbia nostra, quæ nescit pensare homines propter homines. Sola, ut diximus, quæ circumstant hominibus pensat, na-

turam non aspicit, honorem Dei in hominibus non agnoscit. Ecce ire non vult Filius Dei ad filium reguli; et tamen venire paratus est ad salutem servi. Certe si nos conspiciamus servus rogaret ut ad eum ire deberemus, protinus nobis nostra superbia in cogitatione tacita responderet, dicens : Non eas, quia temetipsum degeneras, honor tuus despicitur, locus vilescit. Ecce de cælo venit qui servo in terra occurrere non despicit; et tamen humiliari in terra contemnimus, qui de terra sumus. Quid vero apud Deum vilius, quid despectius esse potest, quam servare honorem apud homines, et interni testis oculos non timere? Unde et in sacro Evangelio ad Pharisæos Dominus ait : *Vos estis qui justificatis vos coram hominibus, Deus autem novit corda vestra, quia quod hominibus altum est abominabile est apud Deum (Luc. xvi, 15).* Notate, fratres, notate quod dicitur. Si enim quod hominibus altum est abominabile est apud Deum, cordis nostri cogitatio tanto apud Deum in imo est, quanto hominibus in alto, et humilitas cordis nostri tanto apud Deum in alto est, quanto hominibus in imo.

3. ^d Despiciamus ergo si quid boni gerimus, nulla nos nostra inflet operatio, non rerum abundantia, non gloria extollat. Si quibuslibet ex bonis affluentibus intus intumescimus, Deo despecti sumus. Quo contra de ^e humilibus Psalmista dicit : *Custodiens parvulos Dominus (Psal. cxiv, 6).* Quia parvulos humiles appellat, **1568** postquam sententiam protulit, consilium subjungit; nam quasi quæreremus quid ipse ad hæc faceret, adjunxit : *Humiliatus sum, et liberavit me (Ibid.).* Hæc ergo cogitate, fratres, hæc tota intentione pensate. Nolite in proximis vestris mundi hujus bona venerari. Hoc propter Deum honorate in hominibus, quibus tamen commissi non estis, quod facti sunt ad imaginem Dei. Quod tunc proximis vere servatis, si apud vosmetipsos prius in corde non intumescitis. Nam qui se adhuc pro ^f rebus transitoriis extollit, nescit in proximo venerari quod maneat. Nolite ergo in vobismetipsis pensare quod habetis, sed quid estis. Ecce mundus qui diligitur fugit. Sancti isti, ad quorum tumulam consistimus, florentem mundum mentis despectu calcaverunt. Erat vita longa, salus continua, opulentia in rebus, secunditas in propagine, tranquillitas in diuturna pace; et tamen cum in seipso floreret, jam in eorum cordibus mundus aruerat. Ecce jam mundus in seipso aruit, et adhuc in cordibus nostris floret. Ubique mors, **1569** ubique luctus, ubique desolatio, undique percussio, undique amaritudinibus replemur; et tamen cæca mente carnalis concupiscentiæ ipsas ejus amaritudines amamus, fugientem sequimur, labenti inhæremus. Et quia labentem retinere non possumus, cum ipso labimur, quem ca-

^a Ita C. Germ. et fere omnes Mss. Unde miror vet. Ed. ac recentiores prætulisse quia virtutem non dedit. Occasionem præbere potuit Longip., in quo legitur qui virtutem honoris.

^b Abest mea a C. Germ., tribus Gemet. ac al.

^c Duo Carn. et Corb. Germ., sanotis despicienda sunt.

^d Secundus Carn., respiciamus.

^e Corb. non habet de humilibus.

^f Duo priores Gemet., rebus temporalibus.

dentem tenemus. Aliquando ^a nos mundus delectatione sibi tenuit; nunc tantis plagis plenus est, ut ipse nos jam mundus mittat ad Deum. Pensate ergo ^b quia nulla sunt quæ temporaliter currunt. Finis temporalium ostendit quam nihil sit quod transire potuit. Casus rerum indicat quia res transiens et tunc prope nihil fuit cum stare videretur. Hæc ergo, fratres charissimi, sollicita consideratione pensate, in æterni patris amore configit; ut dum terrena culmina adipisci contempnitis, perveniat ad gloriam, quem per fidem tenetis, per Jesum Christum Dominum nostrum, qui vivit et regnat Deus cum Patre in unitate Spiritus sancti, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

• HOMILIA XXIX.

Habita ad populum in basilica beati Petri apostoli, ^B in Ascensione Domini.

LECTIO S. EVANG. SEC. MARC. XVI, 14-20.

In illo tempore, recumbentibus undecim discipulis, apparuit illis ^c Jesus, et exprobravit incredulitatem eorum, et duritiam cordis, quia his qui viderant eum resurrexisse non crediderant. Et dixit eis: *Euntes in mundum universum, prædicate Evangelium omni creaturæ. Qui crediderit, et baptizatus fuerit salvus erit; qui vero non crediderit condemnabitur. Signa autem eos qui crediderint hæc sequentur. In nomine meo demonia efficiet, linguæ loquentur novis, serpentes tollent, et si mortiferum quid biberint, non eis nocebit. Super ægros manus imponent, et bene habebunt. Et Dominus quidem Jesus, postquam locutus est eis, assumptus est in cælum, et sedet a dextris Dei. Illi autem profecti prædicaverunt ubique, Domino cooperante, et sermonem confirmante, sequentibus signis.*

1568 1. Quod resurrectionem dominicam discipuli tarde crediderunt, non tam illorum infirmitas quam nostra, ut ita dicam, futura firmitas fuit. Ipsa namque resurrectio illis dubitantibus per multa argumenta monstrata est: quæ dum nos legentes agnoscimus, quid aliud quam de illorum dubitatione solidamur? Minus enim mihi Maria Magdalene præstitit, quæ citius credidit quam Thomas qui diu dubitavit. Ille etenim dubitando vulnere cicatrices teligit, et de nostro pectore ^f dubietatis vulnus amputavit. Ad insinuandam quoque veritatem dominicæ resurrectionis notandum nobis est quid Lucas referat, dicens: *Convalescens præcepit eis a Jerosolymis ne discederent (Act. 1, 4). Et post pauca: Videntibus illis, elevatus est, et nubes suscepit eum ab oculis eorum (Ibid., 9).* Notate verba, signate mysteria. *Convalescens elevatus est.* Comedit, et ascendit, ut videlicet per effectum comestionis veritas patesceret carnis. Marcus vero priusquam **1569** cælum Dominus ascendat, eum de cordis atque

Infidelitatis duritia increpasse discipulos memorat. Quæ in re quid considerandum est, nisi quod idcirco Dominus tunc discipulos increpavit, eum eos corpore relinquit, ut verba quæ recedens diceret in corde audientium ætulis impressa remanerent? Increpata igitur eorum duritia, quid admonendo dicat, audiamus: *Euntes in mundum universum, prædicate Evangelium omni creaturæ.*

2. Nunquid, fratres mei, sanctum Evangelium vel insensatis rebus, vel brutis animalibus fuerat prædicandum, ut de eo discipulis dicitur: *Prædicate omni creaturæ?* Sed omnis creaturæ nomine signatur homo. Sunt namque lapides, sed nec vivunt, nec sentiunt. Sunt herbe et arbusta; vivunt quidem, sed non sentiunt. Vivunt dico, non per animam, sed per viriditatem, quia et Paulus dicit: *Insipiens, tu quod seminas non viviscatur, 1570 nisi prius moriatur (I Cor. xv, 36).* Vivit ergo quod moritur, ut vivificetur. Lapidem itaque sunt, sed non vivunt. Arbusta autem sunt, et vivunt, sed non sentiunt. Bruta vero animalia sunt, vivunt, sentiunt, sed non discernunt. Angeli etenim sunt, vivunt, sentiunt, et discernunt. Omnis autem creaturæ aliquid habet homo. Habet namque commune esse cum lapidibus, vivere cum arboribus, sentire cum animalibus, intelligere cum angelis. Si ergo commune habet aliquid cum omni creatura homo, juxta aliquid omnis creatura est homo. Omni ergo creaturæ prædicatur Evangelium, cum soli homini prædicatur, quia ille videlicet docetur, propter quem in terra cuncta creata sunt, et a quo omnia per quamdam similitudinem aliena non sunt. Potest etiam omnis creaturæ nomine, omnis natio gentium designari. Ante etenim dictum fuerat: *In vitam gentium ne abieritis (Math. x, 5).* Nunc autem dicitur, *Prædicate omni creaturæ, ut scilicet prius a Judæa apostolorum repulsa prædicatio tunc nobis in adiutorium fieret, cum hæc illa ad damnationis suæ testimonium superba repulisset. Sed cum discipulos ad prædicandum Veritas mittit, quid aliud in mundo facit, nisi grana seminibus spargit? Et pauca grana mittit in semine, ut multarum messium fruges recipiat ex nostra fide. Neque enim in universo mundo tanta fidelium messis exurgeret, si de manu Domini super rationalem terram illa electa grana prædicantium non venisset. Sequitur:*

D 3. *Qui crediderit, et baptizatus fuerit, salvus erit, qui vero non crediderit, condemnabitur.* Fortasse unusquisque apud semetipsum dicat: Ego jam credidi, salvus ero. Verum dicit, si fidem operibus tenet. Vera etenim fides est, quæ in hoc quod verbis dicit, moribus non contradicit. Hinc est enim quod de quibusdam falsis fidelibus Paulus dicit: *Qui con-*

^a Ita Corb., Belvac., Corb. Germ. et potiores. In secundo Carnut. legitur *mundus defect.* retraxit a Deo, quem sequuntur omnes Eusei, nisi quod Gessanv. omisit delectatione.

^b Belvac. et alii, *quam nulla sunt.*

^c In Lateran. est *vigesima prima.* In Cod. reg. Sæc. vigesima secunda. In Corb. *decima nona.*

^d Hæc desiderantur in Later. et primo Gemet.

Leguntur in C. Germ., in Cod. reg. Sæc. et aliis. In lib. Sacram. Ed. Pamelii et Menardi, ac in ca. lend. Rom. J. Frontonis legitur *Ascensa*, non *Ascensio.*

^e C. Germ., *Dominus Jesus.*

^f Gemet. et C. Germ., *durationis.*

^g Duo priores Gemet., *prædicate Evang. omni.*

fiuntur se nosse Deum, factis autem negant (Tit. 1, 16). Hinc Juannes ait: *Qui dicit se nosse Deum, et mandata ejus non custodit, mendax est* (1 Joan. 11, 4). Quod cum ita sit, fidei nostræ veritatem in vitæ nostræ consideratione debemus agnoscere. Tunc enim veraciter fideles sumus, si quod verbis promittimus operibus implemus. In die quippe baptismatis omnibus nos antiqui hostis operibus atque omnibus pompis abrenuntiare promisimus. Itaque unusquisque vestrum ad considerationem suam mentis oculos reducat; ^a et si servat post baptismum quod ante baptismum spondit, certus jam quia fidelis est, gaudeat. Sed ecce quod promisit minime ^b servavit, si ad exercenda prava opera, ad concupiscendas mundi pompas, dilapsus est; videamus si jam scit plangere quod erravit. Apud misericordem namque judicem nec ille fallax habebitur, qui ad veritatem revertitur, etiam postquam mentitur, quia omnipotens Deus dum libenter nostram poenitentiam suscipit, ipse suo iudicio hoc quod erravimus ^c abscondit (32, q. 1, c. 10). Sequitur:

4. *Signa autem eos qui credituri sunt hæc sequentur. In nomine meo dæmonia ejicient, linguis loquentur noctis, serpentes tollent; et si mortiferum quid biberint, non eis nocebit; super ægros manus 1571 imponent, et bene habebunt.* Nunquidnam, fratres mei, quia ista signa non facitis, minime creditis? Sed hæc necessaria in exordio Ecclesiæ fuerunt. Ut enim ^d fides cresceret, miraculis fuerat nutrienda, quia et nos cum arbusta plantamus, tandiu eis aquam infundimus, quousque ea in terra ^e jam convalescere videamus; et si semel radicem fixerint, ^f in rigando cessamus. Hinc est enim quod Paulus dicit: *Linguae in signum sunt non fidelibus, sed infidelibus* (1 Cor. xiv, 22). Habemus de his signis atque virtutibus quæ adhuc subtilius considerare debeamus. Sancta quippe Ecclesia quotidie spiritualiter facit quod tunc per apostolos corporaliter faciebat. Nam sacerdotes ejus (*De consecrat. dist. 4, c. 67*) cum per exorcismi gratiam manum credentibus imponunt, et habitare malignos spiritus in eorum mente contradicunt, quid aliud faciunt, nisi dæmonia ejiciunt? Et fideles quique qui jam vitæ veteris sæcularia verba derelinquunt, sancta autem mysteria insonant, conditoris sui laudes et potentiam, quantum prævalent, narrant, quid aliud faciunt, nisi novis linguis loquuntur? qui dum bonis suis exhortationibus malitiam de alienis cordibus auferunt, serpentes tollunt. Et dum pestiferas suasiones audiunt, sed tamen ad operationem pravam minime pertrahuntur, mortiferum quidem est quod bibunt, sed non eis nocebit. Qui quo-

ties proximos suos in bono opere infirmari conspiciunt, dum eis tota virtute concurrunt, et exemplo suæ operationis illorum vitam roborant qui in propria actione titubant; quid aliud faciunt, nisi super ægros manus imponunt, ut bene habeant? Quæ nimirum miracula tanto majora sunt, quanto spigitalia; tanto majora sunt, quanto per hæc non corpora, sed animæ suscitantur: hæc itaque signa, fratres charissimi, auctore Deo si vultis vos facitis. Ex illis enim exterioribus signis obtineri vita ab hæc operantibus non valet. Nam corporalia illa miracula ostendunt aliquando sanctitatem, non autem faciunt; hæc vero spiritalia, quæ aguntur in mente, virtutem vitæ non ostendunt, sed faciunt. Illa habere et mali possunt, istis autem perfrui nisi boni non possunt. **B** Unde de quibusdam Veritas dicit: *Multi mihi dicunt in die illa: Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, et in nomine tuo dæmonia ejecimus, et in nomine tuo virtutes multas fecimus? Et tunc confitebor illis, quia non novi vos; discedite a me qui operamini iniquitatem* (Matth. vii, 22, 23; Psal. vi, 9). Nolite ergo, fratres charissimi, amare signa ¹ quæ possunt cum reprobis haberi communia; sed hæc quæ modo diximus charitatis atque pietatis miracula amate, quæ tanto securiora sunt, quanto et occulta, et de quibus apud Dominum eo major sit retributio, quo apud homines minor est gloria. Sequitur:

5. *Et Dominus quidem Jesus postquam locutus est eis, assumptus est in cælum, et sedet a dextris Dei.* In **C** Veteri Testamento cognovimus quod Elias sit raptus in cælum. Sed aliud est cælum aereum, aliud æthereum. Cælum quippe aereum terræ est proximum; unde et aves cæli dicimus, quia eas volitare in aere videmus. In cælum itaque aereum Elias sublevatus est, ut in secretam quamdam terræ **1572** regionem repente duceretur, ubi in magna jam carnis et spiritus quiete viveret, quousque ad finem mundi redeat, et mortis debitum solvat. Ille etenim mortem distulit, non evasit. Redemptor autem noster quia non distulit, superavit, eamque resurgendo consumpsit, et resurrectionis suæ gloriam ascendendo declaravit. Notandum quoque est quod Elias in carru legitur ascendisse, ut videlicet aperte demonstraretur quia homo purus adiutorio indigebat alieno. **D** Per angelos quippe facta illa et ostensa sunt adjumenta, quia nec in cælum quidem aereum per se ascendere poterat, quem naturæ suæ infirmitas gravabat. Redemptor autem noster non currum, non angelis sublevatus legitur, quia is qui fecerat omnia nimirum super omnia sua virtute ferebatur. Illo etenim rever-

^a Secundus Carn., *consideret si servat.*

^b Belvac. et duo Carn., *servavit, ad exercenda, etc.*

^c Bigot. post abscondit addit: *quia Deus pro peccato poenitentiam suscipit, signa autem, etc.*

^d Sic legendum ex Corb., Belvac., C. Germ., Carnut., Gemet., etc., et ex vet. l.d. In recentioribus habetur: *ut enim ad fidem cresceret, etc.*

^e Ita quoque habent mss. Cod. et vet. Excusi, cum recentiores maluissent scribere jam coaluisse.

^f Vulgati, *irrigatio cessabit. Cedendum iudicavimus* Mss. Corb., Belvac., C. Germ., etc., auctoritati, quæ nostræ lectioni suffragatur.

^g Longip. et Val. Cl., *quia nunquam novi vos.*

^h Expunxiimus omnes, quod in recent. Ed. irrepserat, contra Mss. fidem.

ⁱ Duo Carnut., *quæ possunt boni cum reprobis habere:*

tebatur ubi erat, et inde redibat ubi remanebat, A quia cum per humanitatem ascenderet in cœlum, per divinitatem suam et terram pariter continebat et cœlum.

6. Sicut autem Joseph a fratribus venditus venditionem Redemptoris nostri figuravit, sic Enoch translatus, atque ad cœlum aereum Elias sublevatus, Ascensionem dominicam designavit. Ascensionis ergo suæ Dominus prænuntios et testes habuit, unum ante legem, alium sub lege, ut quandoque veniret ipse qui veraciter cœlos penetrare potuisset. Unde et ipse ordo in eorum quoque utrorumque sublevatione per quædam incrementa distinguitur. Nam Enoch translatus (*Genes. v, 24*), Elias vero ad cœlum subvectus esse memoratur (*IV Reg. II, 11*), ut veniret postmodum qui nec translatus, nec subvectus, cœlum æthereum sua virtute penetraret. Qui nobis in se credentibus ^a quia carnis quoque munditiam largiretur, et sub eo per incrementa temporum virtus castitatis excresceret, in ipsa quoque eorum translatione qui Ascensionem dominicam ut videlicet famuli designaverunt, et in seipso qui ad cœlum ascendit, Dominus ostendit. Nam Enoch quidem uxorem et filios habuit; Elias vero neque uxorem; neque filios legitur habuisse. Pensate ergo quomodo per incrementa creverit munditia sanctitatis, quod et per translatores famulos ^b et per ascendentes Domini personam patenter ostenditur. Translatus namque est Enoch et per coitum genitus, et per coitum generans. Raptus est Elias per coitum genitus, sed non jam per coitum generans. Assumptus vero est Dominus neque per coitum generans, neque per coitum generatus.

7. Considerandum vero nobis est quid est quod Marcus ait: *Sedet a dextris Dei*; et Stephanus dicit: *Video cœlos apertos, et Filium hominis stantem a dextris Dei* (*Act. VII, 55*). Quid est quod hunc Marcus sedentem, Stephanus vero stantem se videre testatur? Sed scitis, fratres, quia sedere judicantis est, stare vero pugnantis vel adjuvantis. Quia ergo Redemptor noster assumptus in cœlum, et nunc omnia judicat, et ad extremum iudex omnium venit, hunc post assumptionem Marcus sedere describit, quia ^c post Ascensionis suæ gloriam iudex in fine videbitur. Stephanus vero in labore certaminis positus stantem vidit, quem adiutorem habuit, quia ut iste in terra persecutorum infidelitatem vinceret, pro illo de cœlo illius gratia pugnavit.

1573 8. Sequitur: *Illi autem profecti prædicaverunt ubique, Domino cooperante, et sermonem confirmante sequentibus signis*. Quid in his considerandum est, quid memoriæ commendandum, nisi quod præceptum obedientia, obedientiam vero signa secuta sunt? Sed quia, auctore Deo, breviter lectionem

Evangelicam exponendo transcurramus, restat ut aliquid de ipsa tantæ solemnitatis ^d consideratione dicamus.

9. Hoc autem nobis primum quærendum est, quidnam sit quod nato Domino apparuerunt angeli, et tamen non leguntur in albis vestibus apparuisse, ascendente autem Domino, missi angeli in albis leguntur vestibus apparuisse. Sic etenim scriptum est: *Videntibus illis elevatus est, et nubes suscepit eum ab oculis eorum. Cumque intuerentur in cœlum euntem illum, ecce duo viri steterunt juxta illos in vestibus albis* (*Act. I, 9*). In albis autem vestibus gaudium et solemnitas mentis ^e ostenditur. Quid est ergo quod nato Domino, non in albis vestibus, ascendente autem Domino, in albis vestibus angeli apparent, nisi quod tunc magna solemnitas angelis facta est, cum cœlum Deus homo penetravit? Quia nascente Domino videbatur divinitas humiliata; ascendente vero Domino, est humanitas exaltata. Albæ etenim vestes exaltationi magis congruunt quam humiliationi. ^f In assumptione ergo ejus angeli in albis vestibus videri debuerunt, quia qui in nativitate sua apparuit Deus humilis, in Ascensione sua ostensus est homo sublimis.

10. Sed hoc nobis magnopere, fratres charissimi, in hac solemnitate pensandum est, quia deletum est hodierna die chirographum damnationis nostræ, mutata est sententia corruptionis nostræ. Illa enim natura cui dictum est: *Terra es, et in terram ibis* (*Genes. III, 19*), hodie in cœlum ivit. Pro hac ipsa namque carnis nostræ sublevatione per figuram beatus Job Dominum avem vocat. Quia enim Ascensionis ejus mysterium Judæam non intelligere conspexit, de infidelitate ejus sententiam protulit, dicens: *Semitam ignoravit avis* (*Job. XXVIII, 7*). Avis enim recte appellatus est Dominus, quia corpus carneum ad æthera libravit. Cujus avis semitam ignoravit quisquis eum ad cœlum ascendisse non credidit. De hac solemnitate per Psalmistam dicitur: *Elevata est magnificentia tua super cœlos* (*Psal. VIII, 2*). De hac rursus ait: *Ascendit Deus in jubilatione, et Dominus in voce tubæ* (*Psal. XLVI, 6*). De hac iterum dicit: *Ascendens in altum captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus* (*Psal. LXVII, 19*). Ascendens quippe in altum captivam duxit captivitatem, quia corruptionem nostram virtute suæ incorruptionis absorbit. Dedit vero dona hominibus, quia, misso desuper Spiritu, alii sermonem sapientiæ, alii sermonem scientiæ, alii gratiam virtutum, alii gratiam curationum, alii genera linguarum, alii interpretationem tribuit sermonum (*I Cor. XII, 8*). Dedit ergo dona hominibus. ^g De hac Ascensionis ejus gloria etiam Habacuc ait: *Elevatus est sol, et luna stetit in ordine suo* (*Habac. III, 11, sec. LXX*). Quis enim solis no-

^a Editi etiam veteres, invitis Mss. ac reluctante sensu, quia carnis suæ munditiam.

^b Primus Carnut., per Ascensionem Domini.

^c Duo priores Gemet. et Bigot., post assumptionis.

^d Duo priores Gemet., nobilitate.

^e Belvac. et secundus Carn., attenditur.

^f Ita C. Germ., Belvac., Gemet., Longip., Bigot. In Excusis habes in ascensione.

^g In recent. Ed., post vocem hominibus, irrepsit: dum per hujus spiritus gratiam eorum virtus in mundum excrevit. De hac, etc. Quæ, nec in mss. nec in vet. Excusis inventa, reseccanda duximus.

mine nisi Dominus, et quæ lunæ nomine nisi Ecclesia designatur? Quousque enim Dominus ascendit ad cœlos, sancta ejus Ecclesia adversa mundi omnimodo formidavit; at postquam ejus Ascensione roborata **1574** est, aperte prædicavit quod occulte credidit. Elevatus est ergo sol, et luna stetit in ordine suo, quia cum Dominus cœlum petiit, sancta ejus Ecclesia in auctoritate prædicationis excrevit. Hinc ejusdem Ecclesiæ voce per Salomonem dicitur: *Ecce iste venit saliens in montibus, et transiliens colles (Cant. II, 8)*. Consideravit namque tantorum operum culmina, et ait: *Ecce iste venit saliens in montibus*. Veniendo quippe ad redemptionem nostram, quosdam, ut ita dixerim, saltus dedit. Vultis, fratres charissimi, ipsos ejus saltus agnoscere? De cœlo venit in uterum, de utero venit in præsepe, de præsepe venit in crucem, de cruce venit in sepulcrum, de sepulcro rediit in cœlum. Ecce, ut nos post se currere faceret, quosdam pro nobis saltus manifestata per carnem veritas dedit, quia *exultavit ut gigas ad currendum viam suam (Psal. xviii, 6)*, ut nos ei diceremus ex corde: *Trahere nos post te, curremus in odorem unguentorum tuorum (Cant. I, 5)*.

11. Unde, fratres charissimi, oportet ut illic sequamur corde, ubi cum corpore ascendisse credimus. Desideria terrena fugiamus, nihil nos jam delectet **1575** in infimis, qui patrem habemus in cœlis. Et hoc nobis est magnopere perpendendum, quia is qui placidus ascendit terribilis redibit; et quidquid nobis cum mansuetudine præcepit, hoc a nobis cum districtione exiget. Nemo ergo indulta poenitentiae tempora parvipendat, nemo curam sui, dum valet, agere negligat, quia Redemptor noster tanto tunc in iudicium districtior veniet, quanto nobis ante iudicium magnam patientiam prærogavit. Hæc itaque vobiscum, fratres, agite, hæc in mente sedula cogitatione versate. Quamvis adhuc rerum perturbationibus animus fluctuet, jam tamen spei vestræ anchoram in æternam patriam figite, intentionem mentis in vera luce solidate. Ecce ad cœlum ascendisse Dominum audivimus. Hoc ergo servemus in meditatione quod credimus. Et si adhuc hic tenemur infirmitate corporis, sequamur tamen eum passibus amoris. Non autem deserit desiderium nostrum ipse qui dedit, Jesus Christus Dominus noster, qui vivit et regnat cum Deo Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

b HOMILIA XXX.

Habita ad populum in basilica sancti Petri apostoli, c die sancto Pentecostes.

a Corb. et C. Germ., *trahere me post te*.

b In Corb. est vigesima. In Cod. reg. Suec. vigesima quarta. In Lateran. vigesima secunda.

c Abest hoc a Later. et a primo Gemet.

d In Belvac. et plur., *dicebat Dom. Jesus*. Excusi, *dixit Jesus*.

e Belvac., *ad Patrem meum*.

f Primus Germ., *quod amat*.

g Ita C. Germ., Belvac., secundus Gemet., pri-

LECTIO S. EVANG. SEC. JOAN. XIV, 23-31.

In illo tempore, d dicebat Jesus discipulis suis: *Si quis diligit me, sermonem meum servabit, et Pater meus diliget eum, et ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus. Qui non diligit me sermones meos non servat. Et sermonem quem audistis non est meus, sed ejus qui misit me Patris. Hæc locutus sum vobis apud vos manens. Paraclitus autem Spiritus sanctus, quem mittet Pater in nomine meo, ille vos docebit omnia, et suggeret vobis omnia quaecunque dixerō vobis. Pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis. Non quomodo mundus dat ego do vobis. Non turbetur cor vestrum, neque formidet. Audistis quia ego dixi vobis: Vado et venio ad vos. Si diligeretis me, gauderetis utique, quia vado e ad Patrem, quia Pater major me est. Et nunc dixi vobis priusquam fiat, ut cum factum fuerit credatis. Jam non multa loquar vobiscum. Venit enim princeps mundi hujus, et in me non habet quidquam. Sed ut cognoscat mundus quia diligo Patrem, et sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio.*

1574 1. Libet, fratres charissimi, evangelicæ verba lectionis sub brevitate transcurrere, ut post diutius liceat in contemplatione tantæ solemnitatis immorari. Hodie namque Spiritus sanctus repentino sonitu super discipulos venit (Act. II, 2, seq.), moentesque carnalium in sui amorem permutavit, et foris apparentibus linguis igneis, intus facta sunt corda flammantia, quia dum Deum in ignis visione suscipiunt, per amorem suaviter arserunt. Ipse namque Spiritus sanctus amor est. Unde et Joannes dicit: *Deus charitas est (I Joan. IV, 8, 16)*. Qui ergo mente integra Deum desiderat, profecto jam habet quem amat. Neque enim quisquam posset Deum diligere, si **1575** eum quem diligit non haberet. Sed ecce, si unusquisque vestrum requiratur an diligit Deum, tota fiducia et secunda mente respondet, Diligo. In ipso autem lectionis exordio audistis quid Veritas dicat: *Si quis diligit me, sermonem meum servabit*. Probatio ergo dilectionis, exhibitio est operis. Hinc in Epistola sua idem Joannes dicit: *Qui dicit, Dilige Deum, et mandata ejus non custodit, mendax est (Ibid., 20)*. Vere etenim Deum diligimus, si ad mandata ejus nos a nostris voluptatibus coarctamus. Nam qui adhuc per illicita desideria diffult, profecto Deum non amat, quia ei in sua voluntate contradicit.

1576 2. Et Pater meus diliget eum, et ad eum veniemus et mansionem apud eum faciemus. Ponate, fratres charissimi, quanta sit ista solemnitas, habere in cordis hospitio adventum Dei. Certe si domum vestram quisquam dives ac præpotens amicus

nos Carn., Bigot. et potiores, quibus consentiunt vet. Ed. In aliis legitur *et mandata ejus custodimus, si nos a nostris*. In Longip., Val'Cl. et primo Gemet. habes, *si mandata ejus servamus, vere eum diligimus, si a nostris*, etc.

b Recentioribus Edit. magis placuit dignitas quam solemnitas; quæ tamen vox legitur in antiquis Mss et Excusis.

intraret, omni festinantia domus tota mundaretur, A ne quid fortasse esset quod oculos amici intrantis offenderet. Tergat ergo sordes pravi operis, qui Deo præparat domum mentis. Sed videte quid Veritas dicat : *Venimus, et mansionem apud eum faciemus.* In quorundam etenim corda venit, et mansiorem non facit, quia per compunctionem quidem Dei respectum percipiunt, sed tentationis tempore hoc ipsum quod compuncti fuerant obliviscuntur; sicque ad perpetranda peccata redeunt, ac si hæc minime plankissent. Qui ergo Deum vere diligit, qui ejus mandata custodit, in ejus corde Dominus et venit et mansionem facit, quia sic cum divinitatis amor penetrat, et ab hoc amore tentationis tempore non recedat. Ille ergo vere amat, cujus videlicet mentem B delectatio prava ex consensu non saperat. Nam tanto quisque a superno amore disjungitur, quanto inferior delectatur. Unde et adhuc subditur : *Qui non diligit me, sermones meos non servat.* Ad vosmetipsos ergo, fratres charissimi, introrsus redite; si Deum vere amatis, exquirite; nec tamen sibi aliquis credat, quidquid sibi animus sine operis attestatione responderit. De dilectione conditoris, lingua, mens, et vita requiratur. Nunquam est Dei amor otiosus. Operatur etenim magna, si est; si vero operari remittit, amor non est.

Et sermonem quem audistis non est meus, sed ejus qui misit me Pater. Scitis, fratres charissimi, quia ipse qui loquitur unigenitus Filius Verbum Patris est, et ideo sermo quem loquitur Filius non est Filii, sed Patris, quia ipse Filius Verbum est Patris. Hæc C locutus sum vobis apud vos manens. Quando non maneret apud eos, qui ascensurus caelum promittit, dicens : *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi (Math. xxviii, 20)?* Sed Verbum incarnatum et manet et recedit : recedit corpore, manet divinitate. Apud eos ergo tunc se mansisse perhibet, quia qui invisibili semper potestate præsens erat, corporali jam visione recedebat.

3. *Paracletus autem Spiritus sanctus, quem mittet Pater in nomine meo, ille vos docebit omnia, et suggeret vobis omnia quæcumque dixerit vobis.* Nostis plurimi, fratres mei, quod Græca locutione paraclitus Latina advocatus dicitur, vel consolator. Qui idcirco advocatus dicitur, quia pro errore delinquentium apud justitiam Patris intervenit. Qui unius substantiæ cum Patre et Filio, exorare pro delinquentibus perhibetur, quia eos quos repleverit, exorantes facit. Unde et Paulus dicit : *Ipse enim Spiritus postulat pro nobis, gemitibus inenarrabilibus (Rom. viii, 26).* Minor vero est qui postulat quam qui postulatur; quomodo ergo Spiritus postulare dicitur qui minor non est? Sed ipse Spiritus postulat, quia ad postulandum eos quos repleverit inflammat. Consolator autem idem Spiritus vocatur, quia de peccati perpetratione mœrentibus, dum spem veniæ præparat, ab afflictione tristitiæ mentem levat. De quo recte pro-

mittitur : *Ipse vos docebit omnia.* Quia nisi idem Spiritus cordi adsit audientis, ¶ 577 otiosus est sermo doctoris. Nemo ergo docenti homini tribuat quod ex ore docentis intelligit, quia nisi intus est qui doceat, doctoris lingua exterius in vacuum laborat. Ecce unam loquentis vocem omnes pariter auditis, nec tamen pariter sensum auditæ vocis percipitis. Cum ergo vox dispar non sit, cur in cordibus vestris dispar est vocis intelligentia, nisi quia per hoc quod vox loquentis communiter admonet, est magister interior qui de vocis intelligentia quosdam specialiter docet? De hac unctione Spiritus rursus per Joannem dicitur : *Stetit unctio ejus docet vos de omnibus (I Joan. ii, 27).* Per vocem ergo non instruitur, quando mens per Spiritum non ungitur. Sed cur ista de doctrina hominum loquimur, quando et ipse conditor non ad eruditionem hominis loquitur, si eidem homini per unctionem Spiritus non loquatur? Certo Cain, priusquam fratricidium opere perpetraret, audivisset : *Peccasti quia voce (Genes. iv, 7, juxta LXX).* Sed quia, culpis suis exigentibus, voce est admonitus, non unctione Spiritus, audire verba Dei potuit, sed servare contempsit. Requiritur ergo nobis est cur de eodem Spiritu dicatur : *Suggestet vobis omnia,* cum suggerere solet esse minoris. Sed quia suggerere aliquando dicitur subministrare, invisibilis Spiritus suggerere dicitur, non quod nobis scientiam ab imo inferat, sed ab occulto. *Pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis.* Hic relinquo, illic do. Sequentibus relinquo, pervenientibus do.

4. Ecce, fratres charissimi, verba sacre lectionis sub brevitate discussimus, nunc in contemplationem mentis festivitatis animum transferamus. Sed quia cum lectione evangelica vobis est etiam Actuum apostolorum lectio recitata (Act. ii), ex ea ergo aliquid in usum nostræ contemplationis trahamus. Audistis etenim quia Spiritus sanctus super discipulos in igneis linguis apparuit, omniumque linguarum scientiam dedit. Quid scilicet hoc miraculo designans, nisi quod sancta Ecclesia, eodem Spiritu repleta, omnium gentium erat voce locutura? Qui vero contra Deum turrim ædificare conati sunt communionem unius linguæ perdididerunt (Genes. xi, 8), in his autem qui Deum humiliter metuebant linguæ omnes unitæ sunt. Hic ergo humilitas virtutem meruit, illic superbia confusionem.

5. Sed quærendum nobis est cur sanctus Spiritus, Patri et Filio coæternus, in igne apparuit, cur in igne simul et linguis, cur aliquando in columba, aliquando vero in igne monstratur, cur super unigenitum Filium apparuit in columbæ specie, et super discipulos in igne (Act. ii, 2 seq.); ita ut neque super Dominum veniret in igne, neque super discipulos monstraretur in columba. Per quatuor itaque hæc que proposuimus solvendo redeamus. Patri namque et Filio coæternus Spiritus in igne monstratur, quia incorporeus, ineffabilis, atque invisibilis ignis est Deus, attestante Paulo : *Deus noster ignis consumens*

* Belvac. et C. Germ., præerat.

est (Hebr. xii, 29). Deus quippe ignis dicitur, quia per hunc peccatorum rubigo consumitur. De hoc igne Veritas dicit: *Ignem veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut ardeat* (Luc. xii, 49)? Terra enim vocata sunt corda terrena, quæ, dum semper inflamas in se cogitationes congerunt, a malignis spiritibus conculcantur. Sed ignem Dominus in terram mittit cum afflatu sancti Spiritus^a corda carnalium incendit. Et terra ardet cum cor carnale in suis pravis voluptatibus frigidum, **1578** relinquit concupiscentias presentis sæculi, et incenditur ad amorem Dei. Bene ergo in igne apparuit Spiritus, quia ab omni corde quod replet torpore frigoris excutit, et hoc in desiderium suæ æternitatis accendit. In igneis autem linguis monstratus est, quia idem Spiritus coæternus est Filio, et habet cognationem maximam lingua cum verbo. Verbum quippe Patris est Filius. Et quia una est Spiritus et^b Verbi substantia, idem Spiritus monstrari debuit in lingua. Vel certe quia per linguam procedit verbum, in linguis apparuit Spiritus, quia quisquis sancto Spiritu tangitur, Dei Verbum, id est unigenitum Filium constituitur; et negare Dei Verbum non valet, quia jam sancti Spiritus linguam habet. Vel certe in linguis igneis apparuit Spiritus, quia omnes quos repleverit ardentes pariter et loquentes facit. Linguas igneas doctores habent, quia, dum Deum amandum prædicant, corda audientium inflammant. Nam et otiosus est sermo docentis, si præbere non valet incendium amoris. Hoc doctrinæ incendium ab ipso Veritatis ore conceperant, qui dicebant: *Nonne cor nostrum ardens erat in nobis cum loqueretur in via et aperiret nobis Scripturas* (Luc. xxiv, 32)? Ex audito quippe sermonis inardescit animus, torporis frigus recedit, sit mens in superno desiderio anxia, a concupiscentiis terrenis aliena. Amor verus qui hanc repleverit, in fletibus cruciat; sed dum tali ardore cruciatur, ipsis suis cruciatibus pascitur. Audire ei libet præcepta cælestia; et quot mandatis instruitur, quasi tot facibus inflammatur; et quæ torpebat prius per desideria, ardet postmodum per verba. Unde bene per Moysen dicitur: *In dextera ejus ignea lex* (Deut. xxxiii, 2). Sinistra quippe reprobi, qui et ad sinistram ponendi sunt; dextera autem Dei appellantur electi. In dextera ergo Dei lex ignea est, quia electi mandata cælestia nequaquam frigido corde audiunt, sed ad hæc amores intimi facibus inardescunt. Sermo ad aurem ducitur, et mens eorum sibimet irata ex internæ dulcedinis flamma concrematur. In columba vero Spiritus sanctus et in igne monstratus est, quia omnes quos repleverit, simplices et ardentes facit, simplices puritate, ardentes æmulatione. Neque enim placere Deo potest aut simplicitas sine zelo, aut zelus sine simplicitate. Hinc ipsa Veritas dicit: *Estote prudentes sicut serpentes, et simplices sicut columbæ*

^a Belvac., mentes carn. C. Germ. et Gemet., cor carnalium.

^b Belvac., et verbi filii.

^c Corb., columbina simplicitas.

^d Secundus Carn., muniamur.

(Math. x, 16). Qua in re notandum est quod discipulos suos nec de columba sine serpente, nec de serpente sine columba voluit Dominus admonere, quatenus et columbæ simplicitatem astutia serpentis accenderet, et serpentis astutiam^e columbæ simplicitas temperaret. Hinc Paulus ait: *Nolite pueri effici sensibus* (I Cor. xiv, 20). Ecce prudentiam serpentis audivimus, nunc de simplicitate columbæ^d monemur: *Sed malitia parvuli estote* (Ibid.). Hinc de beato Job dicitur: *Erat vir simplex et rectus* (Job 1, 1). Quæ est autem rectitudo sine simplicitate, aut quæ simplicitas sine rectitudine? Quia ergo et rectitudinem docet iste Spiritus et simplicitatem, et in igne monstrari debuit et in columba, quatenus^e omne cor quod ejus gratia tangitur, et mansuetudinis lenitate^B tranquillum, et zelo justitiæ accensum fiat.

6. Ad extremum vero quærendum est cur in ipso Redemptore nostro **1579** Mediatore Dei et hominum per columbam apparuit, in discipulis vero per ignem? Certe unigenitus Dei Filius iudex est generis humani. Sed quis ejus justitiam ferret, si priusquam nos per mansuetudinem colligeret culpas nostras per zelum rectitudinis examinare voluisset? Homo ergo pro hominibus factus, mitem se hominibus præbuit. Noluit peccatores ferire, sed colligere. Prius voluit mansuete^f corripere, ut haberet quos postmodum in judicio salvaret. In columba ergo super eum apparere debuit Spiritus, qui non veniebat ut peccata jam per zelum percuteret, sed adhuc per mansuetudinem toleraret. At contra super discipulos^C in igne debuit Spiritus sanctus demonstrari, ut hi qui erant simpliciter homines, atque ideo peccatores, eos contra semetipsos spiritalis servos accenderet, et peccata, quibus Deus per mansuetudinem parceret, ipsi in se per poenitentiam punirent. Nec ipsi quippe esse poterant sine peccato qui adhærebant^g cælesti magisterio, Joanne attestante, qui ait: *Si dixerimus quia peccatum non habemus, nosmetipsos seducimus, et veritas in nobis non est* (I Joan. 1, 8). In igne ergo venit in hominibus, in columba vero apparuit in Domino, quia peccata nostra, quæ pie Dominus per mansuetudinem tolerat, nos per zelum rectitudinis debemus caute conspiciere, et ardore semper poenitiæ cremare. Igitur per columbam Spiritus in Redemptore monstratus est, per ignem vero in hominibus, quia quanto nobis nostri judicis facta est severitas temperata, tanto erga se debet fieri nostra infirmitas accensa. Quatuor itaque propositionum expleta ratione, ad dona ejusdem Spiritus contemplanda transeamus.

7. De isto quippe Spiritu scriptum est: *Spiritus ejus ornavit cælos* (Job. xxvi, 13). Ornamenta enim cælorum sunt virtutes prædicantium. Quæ videlicet ornamenta Paulus enumerat, dicens: *Alii datur per Spiritum sermo sapientiæ, alii sermo scientiæ secundum*

^e Omittitur cor in Ed. Gussany. quod revocavimus ex Mss. et antiquis Editis.

^f Bigot., Longip., Val. Cl., corrigere.

^g Duo priores Gemet., Longip. et Val. Cl., cælesti magistro.

eundem Spiritum, alteri fides in eodem Spiritu, alii A gratia sanctorum in uno Spiritu, alii operatio virtutum, alii prophetia, alii discretio spirituum, alii genera linguarum, alii interpretatio sermonum. Hæc autem omnia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult (I Cor. XII, 8, seq.). Quot ergo sunt bona prædicantium, tot sunt ornamenta cælorum. Ilinc rursus scriptum est: Verbo Domini cæli firmati sunt (Psal. xxxii, 6). Verbum enim Domini, Filius est Patris. Sed eosdem cælos, videlicet sanctos apostolos, ut tota simul sancta Trinitas ostendatur operata, repente de sancti Spiritus divinitate adjungitur: Et spiritus oris ejus omnis virtus eorum (Ibid.). Cælorum ergo virtus de spiritu sumpta est, quia mundi hujus potestatibus contraire non præsumerent, nisi eos sancti Spiritus fortitudo solidasset. Quales namque B doctores sanctæ Ecclesiæ ante adventum hujus Spiritus fuerint scimus, et post adventum illius cujus fortitudinis facti sint conspicimus.

8. Certe iste ipse pastor Ecclesiæ, ad cujus sacratissimum corpus sedemus, a quantæ debilitatis, quantæque formidinis ante adventum Spiritus fuerit, ancilla ostiaria requisita dicat. Una enim mulieris voce percussus, dum mori timuit, vitam negavit (Joan. XVIII, 17). b Et tunc Petrus negavit in terra, 1580 cum latro confiteretur in cruce (Luc. XXIII, 41, 42). Sed vir iste tantæ formidinis qualis post adventum Spiritus existat audiamus. Fit conventus magistratus atque seniorum, cæsis denuntiatur apostolis ne in nomine Jesu loqui debeant: Petrus magna auctoritate respondit: Obedire oportet Deo magis C quam hominibus (Act. V, 29). Et rursus: Si justam est in conspectu Dei vos potius audire quam Deum, judicate. Non enim possumus quæ vidimus et audivimus non loqui (Ibid., IV, 9, 10). Et illi quidem ibant gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu e contumelias pati (Ibid., V, 41). Ecce gaudet Petrus in verberibus, qui ante in verbis timebat. Et qui prius ancillæ voce requisitus timuit, post adventum sancti Spiritus vires principum cæsus premit. Libet oculos fidei in virtutem opificis hujus attollere, atque sparsim Patres testamenti novi ac veteris considerare. Ecce, apertis eisdem oculis fidei, David, Amos, Daniele, Petrum, Paulum, Matthæum intueor, et sanctus iste Spiritus qualis sit artifex considerare volo, sed in ipsa mea consideratione deficio. Implet namque citharæ puerum, et psalmistam facit. (I Reg. XVI, 18). Implet pastorem armentarium sycomos vellicantem, et prophetam facit (Amos. VII, 14). Implet abstinentem puerum, et judicem senum facit (Dan. XII, 46, seq.). Implet piscatorem, et prædicatorem facit (Matth. IV, 19). Implet persecutorem, et doctorem gentium facit (Act.

IX, 4, seq.). Implet publicanum, et evangelistam facit (Luc. V, 27, 28). O qualis est artifex iste Spiritus! Nulla ad discendum mora agitur in omne quod voluerit. Mox ut tetigerit mentem, docet, solumque tetigisse docuisse est. Nam humanum animum subito ut illustrat immutat; d abnegat hunc repente quod erat, exhibet repente quod non erat.

9. Pensemus sanctos prædicatores nostros quales e hodierna die reperit, quales fecit. Certe qui in uno conclavi pro Judæorum metu residebant, nativitatis suæ singuli linguam noverant, et tamen nec ea ipsa lingua quam noverant aperte Christum loqui præsumebant. Venit Spiritus, et in ore eos per diversitatem linguarum docuit, in mente autem ex auctoritate roboravit (Act. II, 2, seq.). Cæperunt et in aliena B Christum eloqui, qui de illo prius et in sua lingua loqui metuebant. Inflammatum etenim cor desepit tormenta corporis, quæ ante metuebat; vicit vim carnalis formidinis f præ amore conditoris. Et qui prius suis adversariis succumbebant formidine, eis jam præerant auctoritate. Qui ergo in tantæ eos celsitudinis culmen erexit, quid aliud dixerim, nisi quod mentes terrenorum hominum cælos fecit? Pensate, fratres charissimi, post incarnationem unigeniti Filii Dei qualis sit hodierna solemnitas de adventu Spiritus sancti. Sicut enim illa, ita quoque et hæc est honorabilis. In illa quippe Deus in se permanens suscepit hominem, in ista vero homines venientem desuper susceperunt Deum. In illa Deus naturaliter factus est homo, in ista homines facti sunt per adoptionem dii. Si ergo remanere carnales in morte nolumus, hunc, fratres charissimi, vivificantem Spiritum amemus.

1581 10. Sed quia caro spiritum nescit, dicat fortasse carnali cogitatione apud se aliquis: Quomodo diligere valeo quem ignoro? Hoc et nos concedimus, quia mens, visibilibus intenta, videre nescit invisibilem. e Nulla enim nisi visibilia cogitat, eaque et cum non agit, eorum imagines introrsus trahit; dumque in imaginibus corporeis jacet, surgere ad incorporea non valet. Unde fit ut tanto deterius Creatorem nesciat, quanto in cogitatione sua familiaris corpoream creaturam portat. Sed cum Deum videre non possumus, habemus aliquid quod agamus, unde iter fiat quo ad eum nostræ intelligentiæ oculus veniat. D Certe quem in se videre nullo modo valemus, hunc in servis suis videre jam possumus. Quos dum mira conspicimus agere, certum nobis fit in eorum mentibus Deum habitare. In re autem incorporea a rebus corporalibus usum trahamus. Nemo etenim nostrum orientem clare solem, in sphæram illius intendendo, valet conspiceri, quia tensi in ejus radiis oculi reverberantur; sed sole illustratos montes aspiciamus,

a Secundus Carn., quantæ dubietatis.

b Sequimur hic Belvac., C. Germ., Gemet., Bigot., etc., potius quam Excusos, ubi legitur, et pensandum quia eum comprehensum Petrus negavit in terra, quem suspensum latro confessus est in cruce. In Longip. et Val. Cl., quem suspensus latro.

c Excusi, contumeliam.

d Despectis Mss., Editi habent abnegat hoc. Adhæremus Belvac., C. Germ., Gemet., Carn., etc.

e Longip., hodierna dies.

f Bigot., amor conditoris.

g Bigot., nulla enim visibilis, nisi visibilia cogitat. Primus Carn., nullus enim visibilis nisi, etc.

et quia jam sol ortus est videmus. Quia ergo solem justitiæ in seipso videre non possumus, illustratos montes claritate illius videamus, sanctos videlicet apostolos, qui virtutibus emicant, miraculis coruscant, quos nati solis claritas perfudit, et cum in seipso sit invisibilis, per eos nobis quasi per illustratos montes se visibilem præbuit. Virtus enim divinitatis in se quasi sol in cælo est; virtus divinitatis in hominibus, sol in terra. Solem ergo justitiæ intueamur in terra, quem videre non possumus in cælo, ut dum inoffenso pede operis per hunc in terra gradimur, ad intuendum illum quandoque oculos in cælum levemus. Sed inoffenso pede iter nostrum in terra agitur, si Deus ac proximus integra mente diligatur. Nec enim Deus vere sine proximo, nec proximus vere diligitur sine Deo. Hinc est quod sicut in alio sermone jam diximus (*Supra, homil. 26, num. 3*), idem Spiritus secundo legitur discipulis datus, prius a Domino in terra degente, postmodum a Domino cælo presidente. In terra quippe datur ut diligatur proximus, e cælo vero ut diligatur Deus. Sed cur prius in terra, postmodum e cælo, nisi quod patenter datur intelligi quia, juxta Joannis vocem, *Qui fratrem suum non diligit quem videt, Deum quem non videt, quomodo potest diligere?* (*1 Joan. iv, 20.*) Diligamus ergo proximum, fratres, amemus eum qui juxta nos est, ut pervenire valeamus ad amorem illius qui super nos est. Meditetur mens in proximo quod exhibeat Deo; ut perfecte mereatur in Deo gaudere cum proximo. Tunc ad illam supernæ frequentiæ lætitiæ perveniemus, de qua nunc sancti Spiritus pignus accepimus. Ad istum finem toto amore tendamus, in quo sine fine lætabimur. Ibi supernorum civium societas sancta; ibi solemnitas certa; ibi requies secunda; ibi pax vera, quæ nobis jam non retrahitur, sed datur a per Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre vivit et regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

b HOMILIA XXXI.

Habita ad populum in basilica e sancti Laurentii martyris, d Sabbato Quatuor temporum Septembris.

LECTIO 8. EVANG. SEC. LUC. XIII, 6-13.

In illo tempore, dicebat Jesus turbis similitudinem hanc: *Arborem fici habebat quidam plantatam in vinea sua, et venit quærens fructum in illa, et non invenit. Dixit autem ad cultorem vineæ: Ecce anni tres sunt, ex quo venio quærens fructum in ficulnea hac, et non invenio. Succide ergo illam, ut quid etiam terram oc-*

* Duo priores Gemet., præstante Dom. nostro Jesu Christo cui cum Patre et Spiritu sancto honor et imperium, per omnia, etc.

b In Cod. reg. Suec. est vigesima quinta. In Lateran. vigesima septima. In Corb. vigesima octava.

c Sic legitur in Cod. reg. Suec., in Corb. Germ. et in plur. In Lateranensi tamen hæc homilia habita dicitur in Basilica S. Petri.

d Hæc minime sunt antiquorum Mss. C. Germ., Belvac., prioris Gemet.

e Hic desinit lectio Evangelii in Mss. Belvac., C. Germ., Digot. et aliis saltem antiquioribus. In Excusis autem continuatur usque ad versum decimum

A expat? At ille respondens, dicit illi: *Dominus, dimitte illam et hoc anno, usque dum sodiam circa illam. et mittam cophinum stercoris. Et si quidem fecerit fructum; sin autem, in futurum succides eam. Erat autem docens in synagoga eorum Sabbatis. Et ecce mulier quam habebat spiritum infirmitatis annis decem et octo, et erat inclinata, nec omnino poterat sursum respirare. Quam cum videret Jesus, vocavit ad se, et ait illi: *Mulier, dimissa es ab infirmitate tua. Et imposuit illi manus; et confectum erecta est, et gloriificabat e Deum, etc.**

1502 4. Dominus et Redemptor noster per Evangelium suum aliquando verbis, aliquando rebus loquitur; aliquando aliud verbis, atque aliud rebus; aliquando autem hoc verbis quod rebus. Duas etenim res ex Evangelio, fratres, audistis, ficulneam infructuosam, et mulierem curvam, et utrique rei est pietas impensa. Illud autem dixit per similitudinem, istud egit per exhibitionem. Sed hoc significat ficulnea infructuosa quod mulier inclinata, et hoc ficulnea reservata quod mulier erecta. Dominus vineæ tertio venit ad ficulneam, et fructum minime invenit, et mulier quæ erecta est decem et octo annis fuerat curva. Hoc autem decem et octo annorum numero signatur, quod tertio dominus vineæ ad ficulneam infructuosam venisse perhibetur. Quia ergo præmittendo summam tota perstrinximus, jam per lectionis ordinem singula disseramus.

2. *Arborem fici habebat quidam plantatam in vinea sua; et venit quærens fructum in illa, et non invenit.* Quid arbor fici, nisi humanam naturam designat? Quid mulier inclinata nisi eandem naturam significando denuntiat? Quæ et bene plantata est sicut ficus, et bene servata sicut mulier; sed in culpam propria sponte lapsa, neque fructum servat operationis, neque statum rectitudinis. Ad peccatum quippe ex voluntate corruens, quia fructum obedientiæ ferre noluit, statum rectitudinis amisit. Quæ ad Dei similitudinem condita, dum in sua dignitate non perstitit, quod plantata vel creata fuerat, servare contempsit. Tertio dominus vineæ ad ficulneam venit, quia naturam generis humani ante legem, sub lege, sub gratia, expectando, admonendo, visitando, requisivit.

3. *Dixit autem ad cultorem vineæ: Ecce anni tres sunt ex quo venio fructum quærens in ficulnea hac, et non invenio.* Venit ante legem, quia per naturalem intellectum quid unusquisque exemplo sui qualiter erga proximum agere debuisset innotuit. Ve-

septimum inclusive; sed incassum, enim in homilia Gregorius nihil de versu decimo quarto et sequentibus delibet.

f Corb. et Germ., quia igitur hæc præmittendo summam perstrinximus.

g In Val. Cl. et Longip., bene erecta. Hanc lectionem eligeremus, nisi vel. Mss. Corb. Germ., Corb., Belvac., Carn., etc., obstaret auctoritas et pondus.

h Longip. et Val. Cl., ante legem, quia parcendo sustinet; quia per naturalem. Eadem leguntur in Bigot. et duobus post. Gemet., hoc solo discrimine quod in his existet qui parc.

nit in lege, quia præcipiendo docuit. Venit post legem per gratiam, quia pietatis suæ præsentiam exhibendo monstravit. Sed tamen in tribus fructum se non invenisse conqueritur, quia quorundam pravorum mentes nec inspirata lex naturalis corrigi, nec præcepta erudunt, nec incarnationis ejus miracula convertunt. Quid vero ^a per cultorem vineæ, nisi præpositorum ordo exprimitur? Qui dum præsumt Ecclesiæ, nimirum dominicæ vineæ curam gerunt. Illius enim vineæ primus cultor Petrus apostolus existit. Nunc nos indigni sequimur, in quantum pro eruditione vestra, docendo, ^b deprecando, increpando, laboramus.

4. Sed cum magno jam timore audiendum est quod cultori vineæ de infructuosa arbore dicitur: *Succide illam; et quid etiam terram occupat?* Unusquisque juxta modum suum, in quantum locam vitæ præsentis tenet, si fructum bonæ operationis non exhibet, velut infructuosa arbor terram occupat, quia in eo loco in quo ipse est, et aliis operandi occasionem negat. Sed in hoc sæculo potens quilibet, si fructum non habet operationis bonæ, etiam impedimentum præstat cæteris, quia quicunque sub ipso sunt, exemplo pravitatis illius, quasi umbra perversitatis ejus premuntur. Stat desuper arbor infructuosa, et subtus terra sterilis jacet. Infructuosæ arboris desuper umbra densatur, et solis radius ad terram descendere nequaquam permittitur, quia dum subjecti quilibet patroni perversi perversa exempla conspiciunt, ipsi quoque, infructuosi remanentes, veritatis lumine privantur. Et, pressi umbra, calorem solis non accipiunt, quia **1584** inde remanent a Deo frigidi, unde in hoc sæculo male protegentur. Sed de hoc perverso quolibet et potente pene jam requisito Deo non est. Postquam enim se perdidit, querendum solummodo est cur et alios premat. Unde bene ejusdem vineæ dominus dicit: *Us quid etiam terram occupat?* Terram quippe occupat qui mentes alienas gravat, terram occupat qui locum quem tenet in bonis operibus non exerceat.

5. Sed tamen nostrum est pro talibus deprecari. Nam cultor vineæ quid dicat audiamus: *Domine, dimittis illam et hoc anno, usque dum fodiam circa illam.* Quid est circa ficulneam fodere, nisi infructuosas mentes increpare? Omnis quippe fossa in imo est. Et nimirum increpatio dum mentem sibi demonstrat, humiliat. Quoties ergo aliquem de peccato suo corripimus, quasi ex cultura debite circa infructuosam arborem fodimus. Post fessionem vero quid dicatur audiamus. *Et mittam copinam stercoris.* Quid est copinam stercoris, nisi memoria peccatorum? Peccata etenim carnis stercore vocantur. Unde et per prophetam dicitur: *Computruerunt jumenta in stercore suo (Joel. 1, 17).* Jumenta quippe in stercore suo computrescere est carnales quoque in fetore luxuriæ vitam finire. Nos itaque quoties carnalem

mentem de suis peccatis increpamus, quoties ad ejus memoriam vitia anteacta reducimus, quasi infructuosæ arbori copinam stercoris versamus, ut malorum quæ egit ^c memoriam recolat, et ad compunctionis gratiam quasi de fetore pinguescat. Mittitur ergo copinam stercoris ad radicem arboris quando pravitalis suæ conscientia tangitur memoria cogitationis. Cumque se per poenitentiam ad lamenta mens excitat, et ad bonæ operationis gratiam reformat, quasi per tactum stercoris redit ad secunditatem operis radix cordis: pangit quod fecisse se meminit, displicet sibi qualem fuisse se recollit: intentionem contra se dirigit, atque ad meliora animum accendit. Ex fetore ergo ad fructum reviviscit arbor, quia de consideratione peccati ad bona se opera resuscitat animus. Et sunt plerique qui increpationes audiunt, et tamen ad poenitentiam redire contemnant, et, infructuosi Deo, in hoc sæculo virides stant. Sed audiamus quid ficulneæ cultor adjungat: *Si quidem fecerit fructum: sin autem, in futuro succides eam.* Quia profecto qui hic non vult ad secunditatem pinguescere per increpationem, illic cædet unde jam resurgere per poenitentiam non valet; et in futuro succidetur, quamvis hic sine fructu viridis stare videatur.

6. *Erat autem docens in synagoga eorum sabbatis. Et ecce mulier quæ habebat spiritum infirmitatis annis decem et octo.* Paulo ante jam diximus, quia hoc erat trinus adventus domini ad infructuosam ficulneam, quod decem et octo annorum numerus ad curvam mulierem signat. Sexto enim die homo factus est (*Genes. 1, 27*), atque eodem sexto die opera Domini cuncta perfecta sunt. Senarius autem numerus in trigonum ductus decem et octo facit. Quia ergo homo, qui sexta die factus est, perfecta opera habere noluisset, sed ante legem, sub lege, atque in exordio inchoantis gratiæ infirmus existit, decem et octo annis curva mulier fuit. *Et erat inclinata, nec omnino poterat sursum respicere.* Omnis peccator terrena cogitans, celestia non requirens, **1585** sursum respicere non valet, quia dum desideria inferiora sequitur, a mentis suæ rectitudine curvatur, et hoc semper videt, quod sine cessatione cogitat. Ad corda vestra, fratres charissimi, redite, quid horis omnibus in cogitationibus vestris volvatis semper aspiciat. Aliis de honoribus, aliis de pecuniis, aliis de prædiorum ambitu cogitat. Hæc cuncta in imo sunt, et quando mens ^d talibus implicatur, a status sui rectitudine flectitur. Et quia ad celestia desiderium non asurgit, quasi mulier inclinata sursum respicere nequaquam potest.

7. Sequitur: *Hanc cum vidisset Jesus, vocavit ad se, et ait illi: Mulier, dimissa es ab infirmitate tua. Et imposuit illi manum, et confestim erecta est.* Vocavit et erexit, quia illuminavit et adjuvit. Vocat, sed non erigit, quando quidem per ejus gratiam illuminamur,

^a In Belvac., Corb. Germ. et duobus post. Gemet., per cultorem ficulneæ.

^b Bigot. et duo post. Gemet., prædicando.

^c Omittunt memoriam tres Gemet.

^d Corb., implectitur.

sed, exigentibus nostris meritis, adjuvari non possumus. Plerumque enim videmus quæ agenda sunt, sed hoc opere non implemus. Nitimur, et infirmamur. Mentis iudicium rectitudinem conspicit, sed ad hæc operis fortitudo succumbit, quia nimirum jam de pœna peccati est ut ex dono quidem possit bonum conspici, sed tamen ab eo quod aspicitur contingat per meritum repelli. Usitata etenim culpa obligat mentem, ut nequaquam surgere possit ad rectitudinem. Conatur, et labitur, quia ubi sponte diu perstitit, ibi et cum noluerit coacta cadit. Bene de hac nostra incurvatione ex typo humani generis per Psalmistam dicitur: *Incurvatus sum et humiliatus sum usquequaque* (Psal. xxxvii, 7). Contemplatus namque quod ad supernam lucem intendendam homo, conditus fuerat, sed peccatis exigentibus foras missus, mentis suæ tenebras portat, superna non appetit, ^a infimis intendit, cœlestia nequaquam desiderat, terrena semper in animo versat, et hoc quod de suo genere doluit, in seipso exclamavit, dicens: *Incurvatus sum et humiliatus sum usquequaque*. Contemplationem namque cœlestium perdens, si sola carnis necessaria homo cogitaret, incurvatus et humiliatus esset, sed tamen usquequaque non esset. Quem ergo a supernis cogitationibus non solum necessitas dejicit, sed etiam voluptas illicita sternit, non solum incurvatus, sed usquequaque incurvatus est. Hinc alius propheta de immundis spiritibus dicit: *Qui dixerunt animæ tuæ, Incurvare ut transeamus* (Isai. li, 25). Recta quippe stat anima cum superna desiderat, et nequaquam flectitur ad ima. Sed maligni spiritus cum ^C hanc in sua rectitudine stare conspiciunt, per eam transire non possunt. Transire namque eorum est immunda illi desideria spargere. Dicunt ergo *Incurvare ut transeamus*, quia si ipsa se ad ima appetenda non dejecit, contra hanc illorum perversitas nullatenus convalescit; et transire per eam nequeunt, quam contra se rigidam in superna intentione pertimescunt.

8. Nos ergo, fratres charissimi, non viam malignis in nobis spiritibus damus, cum terrena concupiscimus, cum ad temporalia appetenda curvamur. Pudeat ergo terrena concupiscere, et dorsa mentium ascendentibus adversariis præbere. Terram semper intuetur qui curvus est, et quo præmio sit redemptus non meminit qui ima quærit. Hinc etiam per Moysen dicitur, ut ^b qui gibbo premitur, nequaquam ad sacerdotium provehatur (Levit. xxi, 20). Et quotquot Christi sanguine redempti sumus, membra ejusdem summi sacerdotis **1586** efficitur. Unde et nobis per Petrum dicitur: *Vos autem genus electum, regale sacerdotium* (I Petr. ii, 9). Sed qui gibbum tolerat, ima semper intuetur. A sacerdotio ergo

^A repellitur, quia quisquis solis terrenis intentus est, ipse sibi testis est quod membrum summi sacerdotis non est. Hinc rursus pisces qui pennulas non habent, ab esu fidelis populi prohibentur (Levit. xi, 40). Pisces quippe qui pennulas squamarum habeant, dare etiam saltus super aquas solent. Quid ergo pennatis piscibus nisi electæ animæ figurantur? Quæ profecto solæ in cœlestis Ecclesiæ corpus transeunt, quæ, modo virtutum pennulis fultæ, saltus dare per cœleste desiderium sciunt, ut superna per contemplationem appetant, quamvis in seipsis iterum ex mortali carne relabantur. Si ergo jam bona cœlestis patriæ **1587** agnovimus, displiceat nobis, fratres charissimi, quod curvi sumus. Ponatur ante oculos mulier curva, et arbor infructuosa. Reminiscamur malorum quæ fecimus, mittamus ad radicem cordis cophinum stercoris, ut tunc in retributionis fructu pinguescat quod nobis hic per pœnitentiam fetebat. Et si virtutum summa operari non possumus, ipse Deus nostro gaudet lamento. Ex ipsa enim justitiæ inhoatione ei placebimus, qui injusta quæ fecimus punimus. Nec mora erit in fletibus, quia tergent citius transeuntes lacrymas mansura gaudia. ^c Per Dominum nostrum Jesum Christum, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

^d HOMILIA XXXII.

Habita ad populum in basilica sanctorum Processi et Martiniani, ^e die natalis eorum.

LECTIO S. EVANG. SEC. LUC. IX, 23-27.

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam quotidie, et sequatur me. Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam; et qui perdidit animam suam propter me, salvam eam faciet. Quid enim prodest homini, si totum mundum lucretur, se autem perdat, et detrimentum sui faciat? Nam qui me erubuerit et meos sermones, hunc Filius hominis erubescet cum venerit in majestate sua, et Patris, et sanctorum angelorum. Dico autem vobis vere, sunt aliqui hic stantes qui non gustabunt mortem, donec videant regnum Dei.

1586 1. Quia Dominus ac Redemptor noster novus homo venit in mundum, nova præcepta dedit mundo. Vitæ etenim nostræ veteri in vitiis enutritæ contrarietatem opposuit novitatis suæ. Quid enim velus, quid carnalis homo noverat, nisi sua retinere, aliena rapere, si posset; concupiscere, si non posset? Sed cœlestis medicus singulis quibusque vitiis obviantia adhibet medicamenta. Nam sicut arte medicinæ calida frigidis, frigida calidis curantur, ita Dominus noster contraria opposuit ^f prædicamenta

^a Belvac. et nonnulli, in infimis tendet.

^b Bigot., qui gibba; et infra, qui gibbam tolerat.

^c Duo priores Gemet., præstante Dom. N. J. C. cui cum P. et Sp. sancto honor et imp. per.

^d Est trigesima tertia in Cod. reg. Suec. trigesima quinta in Lateran. et trigesima sexta in Corb.

^e Hæc minime leguntur in C. Germ. et in tribus

Gemet. Sunt in Cod. reg. Suec. et in aliis.

^f Ita Belvac., C. Germ., Gemet., Carn. Editores autem mutarunt prædicamenta in medicamenta. Primam tamen lectionem optimam esse ex sequentibus liquet: ut lubricis continentiam.... elatis præcipites humilitatem.

peccatis, ut lubricis continentiam, tenacibus largitatem, iracundis mansuetudinem, elatis præciperet humilitatem. Certe cum se sequentibus nova mandata proponeret, dixit: *Nisi quis renuntiaverit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus* (Luc. xiv, 33). Ac si aperte dicat: Qui per vitam veterem aliena concupiscitis, per novæ conversationis ^a studium et vestra largimini. Quid vero in hac lectione dicat, audiamus: *Qui vult post me venire, abneget semetipsum*. Ibi dicitur ut abnegemus nostra, hic dicitur ut abnegemus nos. Et fortasse laboriosum non est homini relinquere sua, sed valde laboriosum est relinquere semetipsum. Minus quippe est abnegare quod habet, valde autem multum est abnegare quod est.

1587 2. Ad se autem nobis venientibus Dominus præcepit ut renuntiemus nostris, quia quicunque ad fidei agonem venimus, luctamen contra malignos spiritus sumimus. Nihil autem maligni spiritus in hoc mundo proprium possident. Nudi ergo cum nudo luctari debemus. Nam si vestitus quisquam cum nudo luctatur, citius ad terram dejicitur, quia habet nude teneatur. Quid enim sunt terrena omnia, nisi quædam corporis indumenta? Qui ergo contra diabolum ad certamen properat, vestimenta abjiciat, ne succumbat. Nihil in hoc mundo amando possideat, nullas rerum labentium delectationes requirat, ne unde ad votum tegitur, ad casum inde teneatur. Nec tamen sufficit nostra relinquere, nisi relinquamus et nos. Quid est quod dicimus, Relinquamus et nos? Si enim nosmetipsos relinquimus, quo ibimus extra nos? Vel ^b quis est qui vadit, si se deseruit? Sed aliud sumus per peccatum lapsi, aliud per naturam conditi; aliud quod fecimus, aliud quod facti sumus. Relinquamus nosmetipsos quales peccando nos fecimus, et maneamus nosmetipsi quales per gratiam facti sumus. Ecce etenim qui superbus fuit, si conversus ad Christum humilis factus est, semetipsum relinquit. Si luxuriosus quisque ad continentiam vitam mutavit, abnegavit utique quod fuit. **1588** Si avarus quisque ambire jam desiit, et largiri didicit propria qui prius aliena rapiebat, procul dubio semetipsum reliquit. Ipse quidem est per naturam, sed non est ipse per malitiam. Hinc enim scriptum est: *Verte impios, et non erunt* (Prov. xii, 7). Conversi namque impii non erunt, non quia non erunt omnino in essentia, sed scilicet non erunt in impietatis culpa. Tunc ergo nosmetipsos relinquimus, tunc nos ipsos abnegamus, ^c cum vitam quod per vetustatem fuimus, et ad hoc nitimur ^d quod per novitatem vocamur. Pensemus quomodo se Paulus abnegaverat, qui dicebat: *Vivo autem jam non ego* (Gal. ii, 20). Exstinctus quippe fuerat sævus ille persecutor, et vivere cœperat pius prædicator. Si enim ipse esset, pius profecto non esset. Sed

^a Primus Carn., *studium, nec aliena diripiatis, et vestra largimini.*

^b Idem Codex vel quid est quo vadit qui se deseruit.

^c Ed. recent., pro *vitam*, quod legitur in C. Germ. et al. Mss. ac Excusis, habeat *mutamus*.

A qui se vivere denegat, ^e dicat unde est quod sancta verba per doctrinam veritatis clamat. Protinus subdit: *Vivit vero in me Christus* (Ibid.). Ac si aperte dicat: Ego quidem a memetipso exstinctus sum, quia carnaliter non vivo; sed tamen essentialiter mortuus non sum, quia in Christo spiritaliter vivo. Dicat ergo Veritas, dicat: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum*. Quia nisi quis a semetipso deficiat, ad eum qui super ipsum est non appropinquat; nec valet apprehendere quod ultra ipsum est, si nescierit mactare quod est. Sic olerum plantæ transponuntur ut proficiant, atque, ut ita dixerim, eradicantur ut crescant. Sic rerum semina in terræ admittance deficiunt, ut in reparatione sui generis uberius assurgant. Unde enim videntur perdidisse ^f quod erant, ^g inde accipiunt hoc apparere quod non erant.

3. Sed qui jam se a vitiis abnegat, exquirendæ ei virtutes sunt in quibus crescat. Nam cum diotam est: *Qui vult post me venire, abneget semetipsum, protinus additur: Et tollat crucem suam quotidie, et sequatur me*. Duobus etenim modis crux tollitur, cum aut per abstinentiam afficitur corpus, aut per compassionem proximi affigitur animus. Pensemus qualiter utroque modo Paulus crucem suam tulerat, qui dicebat: *Castigo corpus meum, et in servitatem ei redigo, ne forte aliis prædicans ipse reprobus efficiar* (I Cor. ix, 27). Ecce in afflictione corporis audivimus crucem carnis, audiamus nunc in compassione proximi crucem mentis. Ait enim: *Quis infirmatur, et ego non infirmor? Quis scandalizatur, et ego non uror?* (II Cor. xi, 29.) Perfectus quippe prædicator, ut exemplum daret abstinentiæ, crucem portabat in corpore. Et quia in se trahebat damna infirmitatis alienæ, crucem portabat in corde.

3. Sed quia ipsi virtutibus quædam vitia juxta sunt, dicendum nobis est quod vitium abstinentiam carnis et quod obsideat compassionem mentis. E vicino namque abstinentiam carnis nonnunquam vana gloria obsidet, quia dum tenuitas in corpore, dum pallor in vultu respicitur, virtus patefacta laudatur; et tanto se celerius foras fundit, quanto ad humanos oculos per ostensum pallorem exit. Et plerumque fit ut hoc quod causa Dei agi creditur pro solis humanis favoribus agatur. Quod bene Simon ille significat, qui, inventus in itinere (Matth. xxvii, 32), crucem dominicam in angaria **1589** portat. Aliena quippe onera in angaria portantur, quando per vanitatis studium aliquid geritur. Qui ergo per Simonem designantur, nisi abstinentes et arrogantes? Qui per abstinentiam quidem carnem afficiunt, sed fructum abstinentiæ interius non requirunt. Crucem ergo Domini in angaria Simon portat, quia cum ad opus bonum ex bona voluntate non ducitur, rem justæ sine fructu peccator operatur. Unde idem Simon crucem

^d Belvac. et primus Gemet., *quo per novitatem.*

^e Primus Carn., *dicat: vivo ego, cæteris omissis.*

^f Primus Gemet. ac Longip., *in te incipiunt.*

^g Bigot., *subjicio.*

partat, sed non moritur, quia abstinentes et arrogantes per abstinentiam quidem corpus afficiunt, sed per desiderium gloriae mundo vivunt. Compassionem vero animi plerumque latentior obsidet pietas falsa, ut hanc nonnunquam usque ad condescendum vitiiis partrahat, cum ad culpas quisque non debeat compassionem exercere, sed solum. Compassio quippe homini, et rectitudo vitii debetur, ut in uno eodemque homine et diligamus bonum quod factus est, et persequamur mala quae fecit, ne dum culpas incaute remittimus, a non jam per charitatem compati, sed per negligentiam b concedisse videamur.

4. Sequitur: *Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdat eam; et qui perdidit animam suam propter me, salvam eam faciet.* Sic dicitur fidei: *Qui voluerit animam suam salvam facere, perdat eam; et qui perdidit animam suam propter me, salvam eam faciet.* Ac si agricola dicitur: *Frumentum si arvas, perdis; si seminias, renovas.* Quis enim nesciat quod frumentum cum in semine mittitur, perit ab oculis, in terra c deficit? Sed unde putrescit in pulvere, inde virebit in renovatione. Quia vero sancta Ecclesia aliud tempus habet persecutionis, atque aliud pacis; Redemptor noster ipsa ejus tempora distinguit in praeceptis. Nam persecutionis tempore ponenda est anima, pacis autem tempore ea quae amplius dominari possunt frangenda sunt desideria terrana. Unde et nunc dicitur: *Quid enim prodest homini, si lucretur totum mundum, se autem perdat, et detrimentum sui faciat?* Cum persecutio ab adversariis deest, valde vigilantius cor custodiendum est. Nam pacis tempore quia licet vivere, d libet etiam ambire. Quis profecto avaritia bene compeoscitur, si ipse status ambientis sollicite consideretur. Nam cur instet ad colligendum, quando stare non potest ipse qui colligit? Cursum ergo suum quisque consideret, et agnoscat sibi posse sufficere parva quae habet. Sed fortasse metuit ne in hujus vitae illinere sumptus desit. Longa nostra desideria increpat e via brevis, incassum multa portantur cum juxta est quod pergitur. Plerumque autem et avaritiam vincimus, sed adhuc obstat quod vias rectitudinis minori tenemus custodia perfectionis. Nam saepe latentia cuncta despiciamus, sed tamen adhuc humanae verecundiae usu praepedimur, ut rectitudinem quam servamus in mente nondum exprimere valeamus in voce; et tanto Dei faciem ad justitiae defensionem negligimus, quanto humanas facies contra justitiam veremur. Sed huic quoque vulnere congruum subjungitur medicamentum cum Dominus dicit: *Qui me erubuerit f et meos sermones, 1590 hunc Filius ho-*

minis erubescet cum venerit in majestate sua, et Patris, et sanctorum angelorum.

5. Sed ecce nunc apud se homines dicunt: Nos jam Dominum et sermones ejus non erubescimus: quia aperta eam voce profiteremur. Quibus ego respondeo quod in hac plebe Christiana sunt nonnulli qui Christum ideo confitentur, quia cunctos Christianos esse conspiciunt. Nam si nomen Christi in tanta hodie gloria non esset, tot professores Christi sancta Ecclesia non haberet. Non ergo ad probationem fidei vox sufficit professionis, quam defendit a verecundia professo generalitatis. Est tamen ubi se quisque interroget, ut in confessione Christi se g veraciter probet, si non jam nomen ejus erubescit, si h plena virtute mentis humanum pudorem subdidit. Certe enim persecutionis tempore erubescere poterant fideles, substantiis nudari, de dignitatibus defici, verberibus affligi. Pacis autem tempore quia haec a nostris persecutionibus desunt, est aliud ubi ostendamus nobis. Veremur saepe a proximis despici, dedignamur injurias verbi tolerare; si contingat jurgium fortasse cum proximo, erubescimus priores satisfacere. Cor quippe carnale dum hujus vitae gloriam quaerit, humilitatem respuit. Et plerumque ipse homo qui irascitur i discordanti sibi reconciliari appetit, sed ire ad satisfaciendam prior erubescit. Pensemus facta Veritatis, ut videamus quo jacent nostrae pravitate actiones. Si enim membra summi capitis sumus, tractari eum cui connectimur debemus. Quid namque ad nostrae conditionis exemplum Paulus egregius praedicator dicit? *Pro Christo legatione fungimur, tanquam Deo astante per nos; obsecramus pro Christo, reconciliamini Deo (II Cor. v, 20).* Ecce inter nos et Deum discordiam peccando facimus, et tamen ad nos Deus suos legatos prior misit, ut nos ipsi qui peccavimus ad pacem Dei j rogati veniamus. Erubescat ergo humana superbia, confundatur quisque si non satisfaciat prior proximo, quando post culpam nostram ut ei reconciliari debeamus et ipse qui offensus est, legatis intervenientibus, obsecrat Deus.

6. Sequitur: *Dico autem vobis, vere sunt aliqui hic stantes qui non gustabunt mortem donec videant regnum Dei.* Regnum Dei, fratres charissimi, non semper in sacro eloquio venturum regnum dicitur, sed nonnunquam praesens Ecclesia vocatur. Unde scriptum est: *Mittet Filius hominis angelos suos, et colligent de regno ejus omnia scandala (Matth. xiii, 41).* In illo quippe regno scandala non erunt, ubi profecto reprobi non admittuntur. Quo videlicet exemplo colligitur quod hoc loco regnum Dei praesens Ecclesia vocatur. Et quia nonnulli ex discipulis usque adeo in corpore victuri erant ut Ecclesiam Dei k constru-

a Belyac., non tam per charitatem.

b Hic in varia abeunt Mss. Corb. habet *consensisse*. Primus Carn., Bigot., Val. Cl., Longip., *concessisse*. Duo priores Gemet., *concessisse*. Secundus Carnot., *descendisse*.

c Additur in Longip. et Val. Cl., *in renovatione crescit, in pulvere moritur; sed.*

d Male mutarunt Editores *libet* in *licet*. Primum

legitur in C. Germ., Gemet., Corb., etc.

e Tertius Gemet., *vita brevis*.

f Longip. et Val. Cl., *erubuerit coram hominibus*.

g Bigot., *se velociter*.

h Duo priores Gemet., *plene virtuti mentis*.

i Secundus Carn., *discordantes sibi*.

j Primus Carn., *rogati revocari ad pacem*.

k Duo priores Gemet., *constitutam*.

etiam conspicerent, et contra mundi hujus gloriam a dicit, dari eis aliquid elemosynae praecepit. Sed creatam, consolatoria promissione nunc dicitur: *Sunt quidam de his stantibus qui non gustabunt mortem donec videant regnum Dei.* Sed cum tanta Dominus subeunda mortis ^a praecepta odoret, quid necessarium fuit ut ad hanc subito **1501** promissionem veniret? Quod si subtiliter attendamus, quanta dispensatione pietatis agatur agnoscimus. Discipulis enim rudibus etiam de presenti vita aliquid promittendum fuit, ut possent robustius in futura solidari. Sic Israelitico populo ex Aegypti terra liberando repromissionis terra promittitur, et cum vocandus esset ad dona caelestia, terrenis promissionibus suadetur. ^b Cur hoc? Ut dum esset aliquid quod de vicino perciperet, illud jam fidelius crederet quod de longinquo audire potuisset? Carnalis etenim populus si parva non acciperet, magna non crederet. Omnipotens ergo Deus largiendo terrena, suadet ad caelestia, ut percipiens quod videret, sperare disceret quod minime videbat; et tanto solidior de invisibilibus fieret, quanto eum ad apei certitudinem visibilia promissa fulcirent. Unda recte quoque per Psalmistam dicitur: *Dedit eis regiones gentium, et labores populorum possederunt, ut custodiant justificationes ejus, et legem ejus requirant* (Psal. civ, 44, 45). Sic ergo hoc loco rudibus discipulis Veritas loquens, videndum regnum Dei promittit in terra, ut hoc ab eis fidelius in caelo praesumatur. Ex ipso itaque regno quod jam videmus in mundo esse sublimatum speremus regnum quod in caelo credimus percipiendum. Nam sunt nonnulli qui Christianitatis nomine censentur, sed Christianitatis non habent fidem. Sola esse visibilia aestimant, invisibilia non appetunt, quia nec esse suspicantur. Ad sanctorum martyrum corpora comastimus, fratres mei. Nunquid isti carnem suam in mortem darent, nisi eis certissime constitisset esse vitam pro qua mori debuissent? Et ecce qui ita crediderunt, miraculis coruscant. Ad extincta namque eorum corpora viventes aegri veniunt et sanantur, ^c perjuri veniunt et a demonio vexantur, daemones veniunt et liberantur. Quomodo ergo vivunt illic ubi vivunt, si in tot miraculis vivunt hic ubi mortui sunt?

7. Rem, fratres, dico brevem verbo, sed non parvam merito, quam religiosus quibusdam senioribus narrantibus agnovi. Gothorum tempore matrona quaedam fuit valde religiosa, quae ad horum martyrum ecclesias crebro veniebat. Quadam die dum ex more ad orandum venisset, egrediens, duos stantes sub peregrino habitu monachos invenit, peregrinos cre-

^a Bigot., *praecepta dedit.*

^b Gussanv., *adversantibus omnibus Excusis et manu exaratis, cur hoc, nisi ut... jam fidelibus crederet? et infra aequae corrupte, ab eis fidelibus, pro fidelibus.*

^c Observa hic consuetudinem jam tunc receptam sese purgandi et ab occultorum criminum suspitione liberandi, praestito ad sepulcra martyrum sacramento. Hinc sanctus Doctor scribit Castorio: *si Maximus Salonitanus praestito sacramento firmaverit se simoniaca haeresi non teneri, atque de aliis ante corpus sancti Apollinaris, etc., l. al. vii, ind. 2, epist. olim 82,*

A dicit, dari eis aliquid elemosynae praecepit. Sed priusquam ^d ejus orator eis ad largiendam elemosynam propinquasset, ostenderunt illi vicinias, et dixerunt: Tu nos modo visitas, nos te in die iudicii requiremus, et quidquid possumus, praestabimus tibi. Quo dicto, ab oculis ejus ablati sunt. Territa illa ad orandum rediit, seseque in lacrymis profusus effudit. Et facta est post hoc tanto instantior in prece, quanto certior de promissione. Si autem, juxta Pauli vocem, *Fides est sperandarum substantiarum rerum, argumentum non apparentium* (Hebr. xi, 1), nequaquam jam dicimus et venturam vitam credatis, quia ecce ipsi qui in illa vivunt, humanis oculibus visibiliter presentantur. Quod enim videri potest, melius dicitur aciri, quam credi. Venturam ergo vitam nos **B** Dominus **1502** magis velit scire, quam credere, qui eos quos invisibiliter recipit, apud se vivere nobis etiam visibiliter ostendit.

8. Hos ergo, fratres charissimi, in causa vestri examina, quam cum districto iudice habebis, patronos facite, hos in die tanti terroris illic defensores adhibete. Certe si apud quendam magnam iudicem causa quilibet vestra esset die crastina venturanda, totus hodiernus dies in cogitatione dueretur, patronum vestra fraternitas quaereret, magnis precibus ageret ut apud tantum iudicem sibi defensor veniret. Ecce districtus iudex Jesus venturus est, tanti illius angelorum archangelorumque concilii terror adhibetur. In illo conventu causa nostra discutitur, et tamen nos patronos modo non quaerimus, quos tunc defensores **1503** habeamus. Adiunt defensores vestri sancti martyres, rogari volunt, atque, ut ita dixerim, quaerunt, ut quaerantur. Hos ergo adiutores vestrae orationis quaerite, hos protectores vestri reatus invenite, quia ne punire peccatores debeat, rogari vult et ipse qui iudicat. Unda et tam longo tempore comminatur iram, et tamen misericorditer exspectat. Sic autem nos et misericordia ejus refoveat, ut nullo modo negligentes reddat. Sic peccata nostra perturbent, ut meus in desperationem non proruat, quia etiam praesumentes metumus, et metuentes speramus, aeternum regnum citius adaptum sumus, ^e per eum qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia saecula saeculorum. Amen.

† HOMILIA XXXIII.

D Habita ad populum in basilica sancti Clementis, ^f feria sexta Quatuor temporum Septembris.

LECTIO 2. EVANG. SEG. LUC. VII, 36-50.

In illo tempore, rogabat Jesus quidam Phariseus

nunc l. ix, epist. 81. Eadem leguntur in superiori ad Marinianum nunc ejusdem libri lxxix.

^d Primus Carn., *servus eragaturus.*

^e Duo priores Gemet., consueti clausula, *praest. Domino N. J. C. cui cum Patre et Spiritu sancto honor et imp. per omnia.*

^f Est decima tertia in Later., vigesima sexta in Cod. reg. Suec. et vigesima septima in Corb.

^g Haec desunt in Bigot., duobus Gemet., Corb., Germ. et pler. in C. Germ. legitur in basilica sancti Clementis die natali ejus.

ut manducaret cum illo. Et ingressus domum Pharisæi, A discubuit. Et ecce mulier, quæ erat in civitate peccatrix, ut cognovit quod Jesus ^a accubisset in domo Pharisæi, attulit alabastrum unguenti, et stans retro secus pedes ejus, lacrymis cœpit rigare pedes ejus, et capillis capitis sui tergebat, et osculabatur pedes ejus, et unguento ungebat. Videns autem Pharisæus qui voceratur eum, ait intra se, dicens : Hic, si esset propheta, sciret utique quæ et qualis est mulier quæ tangit eum, quia peccatrix est. Et respondens Jesus, dixit ad illum : Simon, habeo tibi aliquid dicere. At ille ait : Magister, dic. ^b Duo debitores erant cuidam feneratori : unus debebat denarios quingentos, et alius quinquaginta. Non habentibus illis unde redderent, donavit utrisque. Quis ergo ^c eum plus diligit? Respondens Simon, dixit : ^d Ætimo quia is cui plus donavit. At ille dixit ei : Recte judicasti. Et conversus ad mulierem, dixit Simoni : Vides hanc mulierem? Intravi in domum tuam, aquam pedibus meis non dedisti; hæc autem lacrymis suis rigavit pedes meos, et capillis suis tersit. Osculum mihi non dedisti, hæc autem ex quo intravit, non cessavit osculari pedes meos. Oleo caput meum non unxisti, hæc autem unguento unxit pedes meos. Propter quod dico tibi : Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum. Cui autem minus dimittitur, minus diligit. Dixit autem ^e ad illam : Remittuntur tibi peccata tua. Et cœperunt qui simul accumbebant, dicere intra se : Quis est hic qui etiam peccata dimittit? Dixit autem ad mulierem : Fides tua te salvam fecit, vade in pace.

1592 1. Cogitant mihi ^f de Mariæ poenitentia, flere magis libet quam aliquid dicere. Cujus enim vel C saxeum pectus illæ hujus peccatricis lacrymæ ad exemplum poenitendi non emolliant? Consideravit namque quid fecit, et noluit moderari quid faceret. Super convivantes ingressa est, non jussa venit, inter epulas lacrymas obtulit. Discite quo dolore ardet, quæ flere et inter epulas non erubescit. Hanc vero quam Lucas peccatricem mulierem, **1593** Joannes Mariam nominat, illam esse Mariam credimus de qua ^g Marcus septem dæmonia ejecta fuisse testatur. Et quid per septem dæmonia, nisi universa vitia designantur? Quia enim septem diebus omne tempus comprehenditur, recte septenario numero universitas figuratur. Septem ergo dæmonia Maria habuit, quæ universis vitiis plena fuit. Sed ecce quia turpitudinis suæ maculas aspexit, lavanda ad fontem misericordiæ cucurrit, **1594** convivantes non erubuit. Nam quia semetipsam graviter erubescerat intus, nihil esse credidit quod verecundaretur foris. Quid ergo miramur, fratres, Mariam venientem, an

Dominum susipientem? Susipientem dicam, an trahentem? dicam mellus, trahentem et susipientem, quia nimirum ipse eam per misericordiam traxit intus, qui per mansuetudinem suscepit foris. Sed jam textum sancti Evangelii percurrentes, ipsum quoque ordinem quo venerit sananda, videamus.

2. Attulit alabastrum unguenti, et stans retro secus pedes Jesu, lacrymis cœpit rigare pedes ejus, et capillis capitis sui tergebat, et osculabatur pedes ejus, et unguento ungebat. Liqueet, fratres, quod illicitis actibus prius mulier intenta unguentum sibi pro odore suæ carnis adhibuit. Quod ergo sibi turpiter exhibuerat, hoc jam Deo laudabiliter offerebat. Oculis terrena concupierat, sed hos jam per poenitentiam conterens flebat. Capillos ad compositionem vultus exhibuerat, sed jam capillis lacrymas tergebat. Ore superba dixerat, sed pedes Domini osculans, hoc in Redemptoris sui vestigia figebat. Quot ergo in se habuit oblectamenta, tot de se invenit holocausta. ^h Convertit ad virtutum numerum criminum, ut totum serviret Deo in poenitentia, quiddid ex se Deum contempserat in culpa.

3. Sed hoc Pharisæus intuens despicit, et non solum venientem peccatricem mulierem, sed etiam susipientem Dominum reprehendit, dicens intra se : Hic, si esset propheta, sciret utique quæ et qualis est mulier quæ tangit eum, quia peccatrix est. Ecce Pharisæus veraciter apud se superbus, et fallaciter justus, ægram reprehendit de ægritudine, medicum de subventionem, qui ipse quoque de elationis vulnere ægrotabat, et ignorabat. Inter duos autem ægros medicus aderat; sed unus æger in febre integrum sensum ⁱ tenebat, alter vero in febre carnis et sensum perdidit mentis. Illa quippe flebat quod fecerat; Pharisæus autem de falsa justitia elatus, vim suæ invaletudinis exaggerabat. In ægritudine ergo et sensum perdidit, qui hoc ipsum quoque, quod a salute longe esset, ignorabat. Sed inter hæc nos gemitus cogit quosdam nostri ordinis viros intueri, qui, sacerdotali officio præditi, si quid fortasse juste exteriori vel tenuiter egerint, protinus subjectos despiciunt, et peccatores quosque in plebe positos dedignantur, eisque compati culpam suam confitentibus nolunt, ac, velut Pharisæi more a peccatrice muliere tangi despiciunt. Quæ profecto mulier si ad Pharisæi pedes venisset, nimirum calcibus repulsa discederet. Inquinari enim se alieno peccato crederet. Sed quia hunc vera justitia non replebat, de alieno vulnere ægrotabat. Unde semper necesse est ut cum peccatores quosque conspiciamus, nosmet-

^a Belvac., C. Germ. et nonnulli, quod recubisset.

^b Idem Cod., et respondens Jesus ait : Duo. Bigot., et respondit Jesus : Duo.

^c C. Germ., Belvac. et al., plus diligit.

^d Bigot., dicit : cui plus dimissum est.

^e Belvac. et C. Germ., ad illam Jesus, remittuntur tibi peccata. Et cœperunt quidam qui simul discumbebant.

^f In Editis, de Maria Magdalene. Abest Magd. a

Mss. saltem antiquioribus, Corb., C. Germ., Gemet., etc. Constat tamen tum ex hac homilia, tum ex octava in Ezechielem, num. 2, sanctum doctorem non distinxisse mulierem peccatricem a Maria Magdalene.

^g Primus Carnot., Matthæus.

^h Primus Carn., convertit ad virtutum numerum criminum. Ita olim in C. Germ.

ⁱ Duos priores Gemet., habuit.

ipsos prius in illorum calamitate delleamus, quia A
fortasse in similibus aut lapsi sumus, aut labi possumus, si lapsi non sumus. Et si censura magisterii debet semper virtute disciplinæ vitia persequi, oportet tamen ut sollicitè discernamus quia distractionem debemus vitii, compassionem naturæ. Si enim feriendus est 1595 peccator, nutriendus est proximus. Cum vero jam per pœnitentiam percutit ipse quod fecit, jam noster proximus peccator non est, a quia cum Dei se justitia contra se dirigit, et hoc in se punit, quod justitia divina reprehendit.

4. Sed jam iste superbus et arrogans qua sententia convincatur audiamus. De duobus quippe ei debitoribus paradigma opponitur, quorum unus minus, et alius amplius debet; utrorumque debito dimisso, quis amplius largitorem debiti diligit, interrogatur. B Quibus verbis protinus ille respondit: *Ille plus diligit cui plus dimittitur.* Qua in re notandum est quia dum sua sententia Pharisæus vincitur, quasi phreneticus funem portat ex quo ligetur. Enumerantur ei bona peccatricis, enumerantur mala falsi justi, cum dicitur: *Intravi in domum tuam, aquam pedibus meis non dedisti; hæc autem lacrymis rigavit pedes meos, et capillis suis tersit. Osculum mihi non dedisti; hæc autem b ex quo intravit, non cessavit osculari pedes meos. Oleo caput meum non unxisti; hæc autem unguento unxit pedes meos.* Post enumerationem vero subinfertur sententia: *Propter quod dico tibi: Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum.* Quid, fratres mei, esse dilectionem credimus, nisi ignem? et quid culpam, nisi rubiginem? Unde nunc dicitur: *Remittuntur ei peccata multa, quia dilexit multum.* Ac si aperte diceretur: *Incendit plene peccati rubiginem, c quia ardet valide per amoris ignem.* Tanto namque amplius peccati rubigo consumitur, quanto peccatoris cor magno charitatis igne concrematur. Ecce ea quæ ad medicum venerat ægra sanata est, sed de salute ejus adhuc alii ægrotant. Nam simul discumbentes conquesti sunt, intra se dicentes: *Quis est hic qui etiam peccata dimittit? Sed cœlestis medicus ægros non despicit, quos etiam de medicamento fieri deteriores videt.* Eam autem quam sanaverat per pietatis suæ sententiam confirmat, dicens: *Fides tua te salvam fecit, vade in pace.* Fides etenim salvam fecit, quia hoc quod petiit posse se accipere non dubitavit. Sed ipsam quoque spei certitudinem jam ab illo acceperat, a quo per spem etiam salutem quærebat. In pace autem ire præcipitur, ut a veritatis itinere in viam scandali ulterius non derivetur. Unde et per Zachariam dicitur: *Ad dirigendos pedes nostros in viam pacis (Luc. 1, 79).* Tunc enim gressus nostros in viam pacis dirigimus, quando per illud actionum iter pergimus, in quo ab auctoris nostri gratia non discordamus.

a Excusi, qui cum Dei justitiam contra se dirigit; quam lectionem probaremus, nisi a potioribus Mss. C. Germ., Belvac., Gemet. et pene omnibus reprobaretur.

b Gemet., ex quo intravit.

c Belvac. et Corb., qui ardet. Longip., Val. Cl.,

5. Hæc, fratres clarissimi, historica expositione transcurramus; nunc vero, si placet, ea quæ dicta sunt mystico intellectu disseramus. Quem namque Pharisæus de falsa justitia præsumens nisi Judaicum populum, quem peccatrix mulier, sed ad vestigia Domini veniens et plorans, nisi conversam gentilitatem designat? Quæ cum alabastro venit, unguentum fudit, retro secus pedes Domini stetit, lacrymis pedes rigavit, capillis tersit, eosdemque quos infundebat et tergebat, pedes osculari non desit. Nos ergo, nos illa mulier expressit, si toto corde ad Dominum post peccata redeamus, si ejus d pœnitentiæ luctus imitemur. Quid namque unguento, 1596 e nisi bonæ odor opinionis exprimitur? Unde et Paulus dicit: *Christi bonus odor sumus Deo in omni loco (II Cor. 2, 15).* Si igitur recta opera agimus, quibus opinionis bonæ odore Ecclesiam respergamus, quid in Domini corpore nisi unguentum fundimus? Sed secus pedes Jesu mulier stetit. Contra pedes enim Domini stetimus cum, in peccatis positi, ejus itineribus retinebamur. Sed si ad veram pœnitentiam post peccata convertimur, jam retro secus pedes stamus, quia ejus vestigia sequimur quem impugnabamus. Lacrymis mulier pedes ejus rigat. Quod nos quoque veraciter agimus, si quibuslibet ultimis membris Domini per compassionis affectum inclinamur, si sanctis ejus in tribulatione compatimur, si eorum tristitiam nostram putamus. Capillis mulier pedes quos rigaverat tersit. Capilli quippe superfluunt corpori. Et quid abundans terrena substantia, nisi capillorum speciem tenet? Quæ dum ad usum necessitatis superfluit, etiam abscissa f non sentit. Capillis ergo pedes Domini tergitur, quando sanctis ejus, quibus ex charitate compatimur, etiam ex his quæ nobis superfluunt, miseremur, quatenus sic mens per compassionem doleat, ut etiam larga manus affectum doloris ostendat. Rigat namque lacrymis Redemptoris pedes, sed capillis suis non tergit, qui utcumque proximorum dolori compatitur, sed tamen eis ex his quæ sibi superfluunt non miseretur. Plorat et non tergit, qui verba quidem doloris tribuit, sed non ministrando quæ desunt vim doloris minime abscedit. Osculatur mulier pedes quos tergit. Quod nos quoque plene agimus, si studiose diligimus quos ex largitate continemus, ne gravis nobis sit necessitas proximi, ne ipsa nobis ejus indigentia quæ sustentatur fiat onerosa, et cum manus necessaria tribuit, animus a dilectione torpescat

6. Potest quoque per pedes ipsum mysterium incarnationis ejus intelligi, quo divinitas terram tetigit, quia carnem sumpsit. *Verbum enim caro factum est, et habitavit in nobis (Juan. 1, 14).* Osculamur ergo Redemptoris pedes, cum mysterium incarnationis ejus ex toto corde diligimus. Unguento pedes

Bigot., quæ ardet.

d Primus Carn., pœnitentiæ fructus.

e Gemet., Bigot., Val. Cl., Longip., nisi bonus odor opinionis.

f Ita Belvac., C Germ. et plurimi. Excusi, non sentitur.

ungimus, cum ipsam humanitatis ejus potentiam A sacri eloquii bona opinione prædicamus. Sed hoc Pharisæus videt et invidet, quia cum Judaicus populus gentilitatem Deum prædicare conspicit, sua apud se malitia tabescit. Sed Redemptor noster facta ejusdem mulieris quasi bona gentilitatis enumerat, ut in quo malo Judaicus populus jaceat agnoscat. Nam sic Pharisæus retunditur, ut per eum, sicut, diximus, perfidus ille populus ostendatur. *Intravi in domum tuam, aquam pedibus meis non dedisti, hæc autem lacrymis rigavit pedes meos.* Aqua quippe extra nos est, lacrymarum humor intra nos, quia videlicet infidelis ille populus nec ea quæ extra se erant unquam pro Domino tribuit; conversa autem gentilitas pro eo non solum rerum substantiam, sed etiam sanguinem fudit. *Osculum mihi non dedisti; hæc autem ex quo intravit, non cessavit osculari pedes meos.* Osculum quippe dilectionis est signum. Et infidelis ille populus Deo osculum non dedit, quia ex charitate eum amare noluit, cui ex timore servivit. Vocata autem gentilitas Redemptoris sui vestigia osculari non cessat, **1597** quia in ejus amore continuo suspirat. Unde et sponsæ voce de eodem Redemptore suo in Canticis canticorum dicitur: *Osculetur me osculo oris sui (Cant. 1, 7).* Osculum recte conditoris sui desiderat, quæ se ei obsequi per amorem parat. *Oleo caput meum non unxisti.* Si pedes Domini mysterium incarnationis ejus accipimus, congrue per caput illius ipsa divinitas designatur. Unde et per Paulum dicitur: *Caput Christi, Deus (1 Cor. xi, 3).* In Deo quippe, et non in se quasi in homine, credere Judaicus populus fatebatur. Sed Pharisæo dicitur, *Oleo caput meum non unxisti*, quia ipsam quoque divinitatis ejus potentiam, in qua se Judaicus populus credere spondit, digna laude prædicare neglexit. *Hæc autem unguento unxit pedes meos*, quia dum incarnationis ejus mysterium gentilitas credidit, summa laude etiam ejus imma prædicavit. Sed jam Redemptor noster enumerata bona concludit, cum per sententiam subdit: *Propter quod dico tibi: Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum.* Ac si aperite dicat: Et si durum est valde quod coquitur, abundat tamen amoris ignis quo etiam dura consumantur.

7. Libet inter hæc considerationem tantæ pietatis intuitu. Peccatricis mulieris opera, sed pœnitentis, qua æstimatione Veritas apud se servat, quæ ejus adversario sub tanta distributione enumerat. Ad Pharisæi prandium Dominus discumbebat, sed apud pœnitentem mulierem mentis epulis delectabatur. Apud Pharisæum Veritas pascebatur foris, apud peccatricem mulierem, sed tamen conversam, pascebatur intus. Unde et ei sancta Ecclesia, quem sub specie hinnuli cervorum quærit, in Canticis canticorum dicit: *Indica mihi quem diligit anima mea, ubi pascas, ubi cubes in meridie (Cant. 1, 6).* Cervorum quippe hinnulus Dominus appellatur, juxta assumptam carnem antiquorum filius patrum. Ferventior vero in

meridie æstus ardescit, et umbrosam locum hinnulus quærit, quem æstus igne non afficit. In illis ergo cordibus Dominus requiescit, quæ amor præsentis sæculi non incendit, quæ carnis desideria non exurunt, quæ incensa suis anxietatibus in hujus mundi concupiscentiis non arescunt. Unde et Mariæ dicitur: *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi (Luc. 1, 35).* Umbrosa ergo loca in meridie ad pascendum hinnulus quærit, quia talibus mentibus Dominus pascitur, quæ per respectum gratiæ temperatæ b corporalibus desideriis non uruntur. Plus ergo pœnitens mulier pascebat intus quam Pharisæus Dominum pascebat foris, quia ab æstu carnalium quasi hinnulus Redemptor noster ad illius mentem fugerat, quam post vitiorum ignem pœnitentiæ umbra temperabat.

8. Pensemus quantæ pietatis peccatricem mulierem non solum ad se admittere, sed ei etiam ad tangendum pedes præbere. Consideremus gratiam misericordis Dei, et damnemus multitudinem reatus nostri. Ecce peccatores videt et sustinet, resistentes tolerat, et tamen quotidie per Evangelium clementer vocat. Confessionem nostram ex puro corde desiderat, et cuncta quæ delinquimus relaxavit. Temperavit nobis distractionem legis misericordia Redemptoris. In illa quippè scriptum est: *Si quis hoc vel illud fecerit, morte moriatur. 1598 Si quis hæc vel illa fecerit, lapidibus obruatur (Exod. xix, 12; Lev. xx, seq.).* Apparuit conditor et Redemptor noster in carne, confessioni peccatorum non pœnam, sed vitam promittit; mulierem sua vulnera conflentem suscipit, et sanam dimittit. Inflexit ergo ad misericordiam duritiam legis, quia quos juste illa damnat, ipse misericorditer liberat. Unde bene quoque in lege scriptum est quia *manus Moysi erant graves; sumentes ergo lapidem, posuerunt subter, in quo sedit; Aaron autem et Hur sustentabant manus ejus (Exod. xvii, 12).* Moyses quippe sedit in lapide, cum lex requievit in Ecclesia. Sed hæc eadem lex manus graves habuit, quia peccantes quosque non misericorditer pertulit, sed severa distractione percussit. Aaron vero mons fortitudinis, Hur autem ignis interpretatur. Quem itaque mons iste fortitudinis signat, nisi Redemptorem nostrum, de quo per prophetam dicitur: *Erit in novissimis diebus preparatus mons domus Domini in vertice montium (Isai. ii, 2)?* Aut quis per ignem, nisi Spiritus sanctus figuratur, de quo idem Redemptor dicit: *Ignem veni mittere in terram (Luc. xii, 49)?* Aaron ergo et Hur graves manus Moysi sustentent, atque sustentando leviores reddunt, quia Mediator Dei et hominum cum igne sancti Spiritus veniens mandata legis gravia, quæ dum carnaliter tenerentur portari non poterant, tolerabilia nobis per spiritalem intelligentiam ostendit. Quasi enim manus Moysi læves reddidit, quia pondus mandatorum legis c ad virtutem confessionis retorsit. Hanc nobis d sequentibus misericordiæ promissionem innuit, cum

a Belvac., *osculis oris sui.*

b Bigot., *temporalibus desideriis.*

c Secundus Carn., *ad fidem conversionis.*

d C. Germ., duo priores Gemet. et secundus

per prophetam dicit : *Nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur et vivat* (Ezech. xxxiii, 11). Hinc iterum sub Judææ specie unicuique peccatrici animæ dicitur : *Si dereliquerit vir uxorem suam, et illa recedens duxerit virum alterum, nunquid revertetur ad eam ultra? nunquid non polluta et contaminata erit mulier illa? Tu autem fornicata es cum amatoribus multis, verumtamen revertere ad me, dicit Dominus* (Jerem. iii, 1). Ecce paradigma turpis mulieris dedit. Osendit quod post turpitudinem recipi non possit. Sed hoc ipsum paradigma quod protulit per misericordiam vincit, cum dicit fornicantem mulierem ¶ 599 recipi nequaquam posse, et tamen ipse fornicantem animam ut recipiat exspectat. Pensate, fratres, pondus tantæ pietatis. Dicit quod fieri non potest, et demonstrat quia hoc ipse facere etiam contra morem potest. Ecce vocat, et quos inquinatos denuntiat, hos etiam amplecti quærit, a quibus desertum esse se queritur. Nemo ergo tantæ misericordiæ tempus perdat, nemo oblata remedia divinæ pietatis ahijciat. Ecce superna benignitas aversos nos revocat, et nobis revertentibus suæ clementiæ sinum parat. Unusquisque ergo penset quo debito constringitur, ^b quando illum Deus exspectat, nec contemptus exasperatur. Qui ergo permanere noluit redeat, qui stare contempsit saltem post lapsum surgat. Quanto nos amore conditor noster exspectat insinuat cum per prophetam dicit : *Attendi, et auscultavi, nemo quod bonum est loquitur; non est qui recogitet in corde suo et dicat, Quid feci?* (Jerem. viii, 6.) Certe nunquam cogitare mala debuimus. Sed quia cogitare recta noluimus, ecce adhuc sustinet, ut recogitemus. Videte tantæ pietatis sinum, considerate apertum vobis misericordiæ gremium; quos male cogitantes perdidit, bene recogitantes quærit. Ad vos ergo, fratres charissimi, ad vos oculos mentis reducite, et pœnitentem peccatricem mulierem in exemplum vobis imitationis anteferte; quæque vos in adolescentia, quæque in juventute deliquisse meministis, dessete; morum operumque maculas lacrymis terгите. Amemus jam Redemptoris nostri vestigia, quæ peccando contempsimus. Ecce, ut diximus, ad recipiendos nos supernæ pietatis sinus aperitur, nec maculosa in nobis vita contemnitur. Per hoc quod iniquationem nostram perhorrescimus, internæ jam munditiæ concordamus. Revertentes nos Dominus elementer amplectitur, quia peccatorum vita ei esse indigna jam non potest, quæ stertibus lavatur in Christo Jesu Domino nostro, qui vivit et regnat cum Pa-

Carn., nobis sequentis. Tertius Gemet., nobis sequentem.

^a Excusi, in vijis Mss., *sinum aperit*. Primus Carn., ab aliis recedens habet, *signum parat*.

^b Corb., *quando illum Deus nec contemptus aspernatur*. Belvac. et duo priores Gemet., *quando... neo contemptus exasperat*. Secuti sumus C. Germ. et alios.

^c Primes Carn., *pietatis signum*.

^d In Lateran. est vigesima quarta. In Cod. reg. Suoc. vigesima septima. In Corb. vigesima tertia.

^e Secundus Carn., *in basilica beati Joannis apostoli*

tre Deus in unitate Spiritus sancti, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

^d HOMILIA XXXIV.

Habita ad populum ^e in basilica beatorum Joannis et Pauli, Dominica tertia post Pentecosten.

LECTIO S. EVANG. SEG. LUC. XV, 4-10.

In illo tempore, ^f erant appropinquantes ad Jesum publicani et peccatores, ut audirent illum. Et mirabantur Pharisæi et Scribæ, dicentes : *Quia hic peccatores recipit, et manducat cum illis. Et ait ad illos parabolam istam, dicens : Quis ex vobis homo, qui habet centum oves, et si perdidit unam ex illis, nonne dimittit nonaginta novem in deserto, et vadit ad illam quæ perierat, donec inveniat illam? Et cum invenierit eam, imponit in humeros suos gaudens; et veniens domum, convocat amicos et vicinos, dicens illis : Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam quæ perierat. Dico vobis quod ita gaudium erit in celo super uno peccatore pœnitentiam agente, ^h quam super nonaginta novem justis ⁱ qui non indigent pœnitentia. Aut quæ mulier habens drachmas decem, et si perdidit drachmam unam, nonne accendit lucernam, et evestit domum, et quærit diligenter donec inveniat eam? Et cum invenerit, convocat amicas et vicinas suas, dicens : Congratulamini mihi, quia inveni drachmam quam perdideram. Ita dico vobis, gaudium erit coram angelis Dei super uno peccatore pœnitentiam agente.*

1600 1. *Æstivum tempus quod corpori meo valde contrarium est, loqui me de expositione Evangelii longa mora interveniente prohibuit.* ^j Sed nunquid quia lingua tacuit, ardere charitas cessavit? Hoc etenim dico, quod apud se vestrum unusquisque recognoscit. Plerumque charitas quibusdam occupationibus præpedita, ^k et integra flagrat in corde, et tamen non monstratur in opere, quia et sol cum nube tegitur, non videtur in terra, et tamen ardet in celo. Sic sic esse occupata charitas solet, et intus vin sui ardoris exerit, et foris flammæ operis non ostendit. Sed quia nunc ad loquendum tempus rediit, vestra me studia accendunt, ut mihi tanto amplius loqui libeat, quanto hoc vestræ mentes desiderabilius exspectant.

2. Audistis in lectione evangelica, fratres mei quia peccatores et publicani accesserunt ad redemptorem nostrum; et non solum ad colloquendum, sed etiam ad convescendum recepti sunt. Quod videntes Pharisæi, dedignati sunt. Ex qua re colligitur quia vera justitia compassionem habet (Dist. 45, c. 15), falsa justitia dedignationem, quamvis et justi

die Dominico. Abest a plerisque Mss. Dominica tertia post Pentecosten.

^f C. Germ., Lateran., Belvac. et tres Gemet., *accurrunt ad Jesum*.

^g Bigot., *quam perdideram*.

^h Subintelligitur magis.

ⁱ Corb. Germ., *qui non erraverunt*.

^j Gussanv., *sed non quia lingua tacuit, etc.* Unde hanc lectionem descripserit M. s. et aliis Editis contrariam, nescimus.

^k Ita C. Germ., Carn., Gemet., Bigot., etc. Ubi Editi habent, et intus flagrat.

soleant recte peccatoribus ^a indignari. Sed aliud est A quod agitur typho superbix, aliud quod zelo disciplinæ. Dedignantur etenim, sed non dedignantem; ^b desperant, sed non desperantes; persecutionem commovent, sed amantes, quia etsi foris increpationes per disciplinam exaggerant, intus tamen dulcedinem per charitatem servant. Præponunt sibi in animo ipsos plerumque quos corrigunt, meliores existimant eos quoque quos judicant. Quod videlicet agentes, et per disciplinam subditos, **1601** et per humilitatem custodiunt semetipsos. At contra hi qui de falsa justitia superbire solent (*Ibid.*), cæteros quosque despiciunt, nulla infirmantibus misericordia condescendunt; et quo se peccatores esse non credunt, eo deterius peccatores fiunt. De quorum profecto numero Pharisæi exsisterant, qui, dijudicantes Dominum B peccatores susciperet, amenti corde ipsum fontem misericordiæ reprehendebant

3. Sed quia ægri erant ita ut ægros se esse nescirent, quatenus quod erant agnoscerent, cœlestis eos medicus blandis fomentis curat, benignum paradigma objicit, et in eorum corde vulneris tumorem premit. Ait namque: *Quis ex vobis homo qui habet centum oves, et si perdiderit unam ex illis, nonne dimittit nonaginta novem in deserto, et vadit ad illam quæ perierat?* Ecce mira dispensatione pietatis similitudinem Veritas dedit, quam et in seipso homo recognosceret, et tamen hæc specialiter ad ipsum auctorem hominum pertineret. Quia enim centenarius perfectus est numerus, ipse centum oves habuit cum angelorum substantiam et hominum creavit. Sed una C ovis tunc perit quando peccando homo pascua vitæ dereliquit. Dimisit autem nonaginta novem oves in deserto, quia illos summos angelorum choros reliquit in cœlo. Cur autem cœlum desertum vocatur, nisi quod desertum dicitur derelictum? Tunc autem cœlum homo deseruit cum peccavit. In deserto autem nonaginta novem oves remanserant, quando in terra Dominus unam quærebat, quia rationalis creaturæ numerus, angelorum videlicet et hominum, quæ ad videndum Deum **1602** condita fuerat, pereunte homine erat imminutus, et ut perfecta summa ovium integraretur in cœlo, homo perditus quærebatur in terra. Nam quod hic evangelista dicit in deserto, alius dicit in montibus, ut significet in excelsis (*Matth. xviii, 12*), quia nimirum oves quæ non perierant in sublimibus stabant. *Et cum invenerit ovem, imponit in humeros suos gaudens.* Ovem in humeris suis imposuit, quia humanam naturam suscipiens peccata nostra ipse portavit. *Et veniens domum, convocat amicos et vicinos, dicens illis: Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam quæ perierat.* Inventa ove ad domum redit, ^c quia Pastor noster, reparato homine, ad regnum cœleste rediit. Ibi amicos et vicinos invenit, illos videlicet angelorum choros

^a Excusi, *dedignantur*. Mss. Corb., Carn., Germ., Gemet., etc., habent *indignantur*, etsi superius legatur, *dedignantem*.

^b Duo priores Gemet., *despiciunt, sed non despicientes*.

qui amici ejus sunt, quia voluntatem ejus continue in sua stabilitate custodiunt. Vicini quoque ejus sunt, quia claritate visionis illius sua assiduitate perfruuntur. Et notandum quod non dicit Congratulamini inventæ ovi, sed Mihi, quia videlicet ejus gaudium est vita nostra, et cum nos ad cœlum reducimur, solemnitate lætitiæ ejus implemus

4. *Dico vobis quod ita gaudium erit in cœlo super uno peccatore penitentiam agente, quam super nonaginta novem justis qui non indigent penitentia.* Considerandum nobis est, fratres mei, cur Dominus plus de conversis peccatoribus quam de stantibus justis in cœlo gaudium esse fateatur, nisi hoc quod ipsi per quotidianum visionis experimentum novimus, quia plerumque hi qui nullis se oppressos peccatorum molibus sciunt, stant quidem in via justitiæ, nulla illicita perpetrant, sed tamen ad cœlestem patriam anxie non anhelant, tantoque sibi in rebus licitis usum præbent, quanto se perpetrasse nulla illicita meminerunt. Et plerumque pigri remanent ad exercenda bona præcipua, quia valde sibi securi sunt quod nulla commiserint mala graviora. At contra nonnunquam hi qui se aliqua illicita egisse meminerunt, ex ipso suo dolore compuncti, inardescunt in amorem Dei, seseque in magnis virtutibus exercent, cuncta difficilia sancti certaminis appetunt, omnia mundi derelinquunt, honores fugiunt, acceptis contumeliis lætantur, flagrant desiderio, ad cœlestem patriam anhelant; et quia se errasse a Deo considerant, damna præcedentia lucris sequentibus recompensant. Majus ergo de peccatore converso quam de stante justo gaudium fit in cœlo, quia et dux in prælio plus eum militem diligit, qui, post fugam reversus, hostem fortiter premit, quam illum qui nunquam terga præbuit, et nunquam aliquid fortiter gessit. Sic agricola illam amplius terram amat quæ post spinas uberes fruges profert, quam eam quæ nunquam spinas habuit et nunquam fertilem messem producit.

5. Sed inter hæc sciendum est quia sunt plerique justis, in quorum vita tantum est gaudium, ut eis quælibet peccatorum pœnitentia præponi nullatenus possit. Nam multi et nullorum sibi malorum sunt conscii, et tamen in tanti ardoris afflictione ^d se exerunt, ac si peccatis omnibus coangustentur. Cuncta etiam licita respuunt, ad despectum mundi sublimiter accinguntur, licere sibi non vult omne quodlibet, bona sibi amputant etiam concessa, contemnunt visibilia, invisibilibus accenduntur, **1603** lamentis gaudent, in cunctis semetipsos humiliant; et sicut nonnulli peccata operum, sic ipsi cogitationum peccata deplorant. Quid itaque istos dixerim, nisi et justos et pœnitentes, qui se et in pœnitentia de peccato cogitationis humiliant, et recti semper in opere perseverant? Hinc ergo colligendum est quan-

^c Duo priores Gemet., *quia Redemptor noster*.

^d Excusi mutarunt in *exercent* verbum *exerunt*, quod est omnium vet. Mss. et præsertim Corb. Germ.

tum Deo gaudium faciat quando humiliter plangit A
justus, si facit in cœlo gaudium quando hoc quod
male gessit et per pœnitentiam damnat injustus.

6. Sequitur : *Aut quæ mulier habens drachmas de-
sem, et si perdidit drachmam unam, nonne accendit
lucernam, et evertit domum, et quærit diligenter donec
inveniat drachmam quam perdidit?* Qui signatur per
pastorem, ipse et per mulierem. Ipse etenim Deus,
ipse et Dei sapientia. Et quia imago exprimitur in
drachma, mulier drachmam perdidit, quando homo,
qui conditus ad imaginem Dei fuerat, peccando a si-
militudine sui conditoris recessit. Sed accendit mul-
lier lucernam, quia Dei sapientia apparuit in humani-
tate. Lucerna quippe lumen in testa est : lumen vero
in testa, est divinitas in carne. De qua videlicet testa
sui corporis dicit ipsa Sapientia : *Exaruit velut testa* B
virtus mea (Psal. xxi, 16). Quia enim testa in igne
solidatur, ejus virtus sicut testa exaruit, quia as-
sumptam carnem ad resurrectionis gloriam ex pœsionis
tribulatione roboravit. Accensa autem lucerna
evertit domum, quia mox ut ejus divinitas per car-
nem claruit, omnis eē nostra conscientia concussit.
Domus namque evertitur cum consideratione reatus
sui humana conscientia perturbatur. Qui eversionis
sermo non discrepat ab eo quod in aliis codicibus le-
gitur, *emundat*, quia nimirum prava mens si non
prius per timorem evertitur, ab assuetis vitis non
emundatur. Eversa ergo domo invenitur drachma,
quia dum perturbatur conscientia hominis, reparatur
in homine similitudo conditoris. *Et cum invenerit,*
convocat amicas et vicinas suas, dicens : Congratula- C
mini mihi, quia inveni drachmam quam perdideram.
Quæ amicæ vel vicinæ nisi illæ potestates cœlestes
sunt, jam superius dictæ? Quæ tanto supernæ sa-
pientiæ juxta sunt, quanto ei per gratiam continuæ
visionis appropinquant. Sed inter hæc nequaquam
relinquere negligenter debemus cur ista mulier, per
quam Dei sapientia figuratur, decem drachmas ha-
buisse perhibetur, ex quibus unam perdidit, quam
cum quæreret invenit. Angelorum quippe et homi-
num naturam ad cognoscendum se Dominus condidit,
quam dum consistere ad æternitatem voluit, eam
procul dubio ad suam similitudinem creavit. Decem
vero drachmas habuit mulier, quia novem sunt or-
dines angelorum. Sed ut completeretur electorum nu-
merus, homo decimus est creatus, qui a conditore D
suo nec post culpam periit, quia hunc æterna sa-
pientia per carnem miraculis coruscans ex lumine
testæ reparavit.

7. Novem vero angelorum ordines diximus, quia
videlicet esse, testante sacro eloquio, scimus angelos,
archangelos, virtutes, potestates, principatus, domi-
nationes, thronos, cherubim, atque seraphim. Esse
namque angelos et archangelos pene omnes sacri
eloquii paginæ testantur. Cherubini vero atque sera-
phim sæpe, ut notum est, libri prophetarum loquun-

^a Belvac., C. Germ. et duo priores Gemet., qui
notandum.

^b Belvac., ut quia subtilior.

1604 tur. Quatuor quoque ordinum nomina Pau-
lus apostolus ad Ephesios enumerat, dicens : *Supra
omnem principatum, et potestatem, et virtutem, et
dominationem (Eph. i, 21).* Qui rursus ad Colos-
senses scribens, ait : *Sive throni, sive potestates, sive
principatus, sive dominationes (Coloss. i, 16).* Domi-
nationes vero et principatus ac potestates jam ad
Ephesios loquens descriperat; sed ea quoque Colos-
sensis dicturus, præmisit thronos, de quibus nec-
dum quidquam fuerat Ephesiis locutus. Dum ergo
illis quatuor quæ ad Ephesios dixit, id est principatibus,
potestatibus, virtutibus atque dominationibus,
conjunguntur throni, quinque sunt ordines qui spe-
cialiter exprimuntur. Quibus dum angeli et archan-
geli, cherubim atque seraphim, adjuncta sunt, pro-
cul dubio novem esse angelorum ordines inveniun-
tur. Unde et ipsi angelo, qui primus est conditus, per
prophetam dicitur : *Tu signaculum similitudinis, ple-
nus sapientia, et perfectus decore, in deliciis paradisi
Dei fuisti (Ezech. xxviii, 12).* ^a Ubi notandum quod
non ad similitudinem Dei factus, sed signaculum si-
militudinis dicitur, ^b ut quo in eo subtilior est natu-
ra, eo in illo imago Dei ^c similis insinuetur expres-
sa. Quo in loco mox subditur : *Omnis lapis pretiosus
operimentum tuum : sardius, topasius, et jaspis, chry-
solythus, onyx, et beryllus, sapphirus, carbunculus, et
amaragdus (Ibid., 13).* Ecce novem dixit nomina la-
pidum, quia profecto novem sunt ordines angelorum.
Quibus nimirum ordinibus ille primus angelus ideo
ornatus et opertus exstitit, quia dum cunctis agmini-
bus angelorum prælatus est, ex eorum comparatione
clarior fuit.

8. Sed cur istos persistentium angelorum choros
enumerando perstrinximus, si non eorum quoque
ministeria subtiliter exprimamus? Græca etenim
lingua angeli nuntii, archangeli vero summi nuntii,
vocantur. Sciendum quoque quod angelorum voca-
bulum, nomen est officii, non naturæ. Nam sancti
illi cœlestis patriæ spiritus semper quidem sunt spi-
ritus, sed semper vocari angeli nequaquam possunt,
quia tunc solum sunt angeli, cum per eos aliqua
nuntiantur; unde et per Psalmistam dicitur : *Qui
facit angelos suos spiritus (Psal. ciii, 4).* Ac si pa-
tenter dicat : Qui eos quos semper habet spiritus,
etiam cum voluerit, angelos facit. Hi autem qui mini-
ma nuntiant, angeli, qui vero summa annuntiant,
archangeli, vocantur. Hinc est enim quod ad Mariam
virginem non quilibet angelus, sed Gabriel archan-
gelus, mittitur (*Luc. i, 26*). Ad hoc quippe ministe-
rium summum angelum venire dignum fuerat, qui
summum omnium nuntiabat. Qui idcirco etiam pri-
vatis nominibus censentur, ut signetur per vocabula
etiam in operatione quid valeant. Neque enim in illa
sancta civitate, quam de visione omnipotentis Dei
plena scientia perficit, idcirco propria nomina sor-
tiuntur, ne eorum personæ sine nominibus sciri

^c Duo priores Gemet. ac secundus Carn., *subti-
lius.*

non possint; sed cum ad nos aliquid ministraturi A
veniant, apud nos etiam nomina a ministeriis tra-
hant.

9. Michael namque, quis ut Deus; Gabriel autem,
fortitudo Dei; Raphael vero dicitur medicina Dei.
Et quoties miræ virtutis aliquid agitur, Michael mitti
perhibetur, ut ex ipso actu et nomine **1605** detur
intelligi quia nullus potest facere quod facere prava-
let Deus. Unde et ille antiquus hostis, qui Deo esse
per superbiam similis concupivit, dicens: *In caelum
conscendam, super astra cæli exaltabo solium meum,
sedabo in monte testamenti, in lateribus Aquilonis,
ascendam super altitudinem nubium, similis ero Altis-
simo (Isai. xiv, 13), dum in fine mundi in sua virtute
relinquetur extremo supplicio perimendus, cum Mi-
chaele archangelo præliaturus esse perhibetur, sicut
per Joannem dicitur: Factum est prælium cum Mi-
chaele archangelo (Apoc. xii, 7), ut qui se ad Dei si-
militudinem superbus extulerat, per Michaelem pe-
remptus discat, quia ad Dei similitudinem per super-
biam nullus exurgat. Ad Mariam quoque Gabriel
mittitur (Lucæ i, 26), qui Dei fortitudo nominatur.
Illum quippe nuntiare veniebat, qui ad debellandas
aereas potestates humilis apparere dignatus est. De
quo per Psalmistam dicitur: *Tollite portas principes
vestras, et elevamini, portæ æternales, et introibit Rex
gloriæ. Quis est iste Rex gloriæ? Dominus fortis et po-
tens, Dominus potens in prælio (Psal. xxiii, 9, 10).*
Et rursum: *Dominus virtutum ipse est Rex gloriæ
(Ibid.).* Per Dei ergo fortitudinem nuntiandus erat,
qui virtutum Dominus, et potens in prælio, ^a contra
potestates aereas ad bella veniebat. Raphael quoque
interpretatur, ut diximus, medicina Dei, quia vide-
licet dum Tobiae oculos quasi per officium curationis
tetigit (Tom. xi, 13, seq.), cæcitatibus ejus tenebras
tersit. Qui ergo ad curandum mittitur, dignum vi-
delicet fuit ut Dei medicina vocaretur. Sed quia an-
gelorum nomina interpretando perstrinximus, nunc
superest ut ipsa officiorum vocabula breviter exse-
quamur.*

10. Virtutes etenim vocantur illi nimirum spiri-
tus, per quos signa et miracula frequentius fiunt.
Potestates etiam vocantur hi qui hoc potentius cæ-
teris in suo ordine perceperunt, ut eorum ditioni
virtutes adversæ subjectæ sint, quorum potestate
refrenantur, ne corda hominum tantum tentare præ-
valeant quantum volunt. Principatus etiam vocantur
qui ipsis quoque bonis angelorum spiritibus præ-
sunt, qui subjectis aliis dum quæque sunt agenda
disponunt, eis ad explenda divina ministeria princi-
pantur. Dominationes autem vocantur qui etiam
potestates principatum dissimilitudine alta trans-
cendunt. ^b Nam principari est inter reliquos priorem
existere, dominari vero est etiam subjectos quosque
possidere. Ea ergo angelorum agmina, quæ mira pe-

^a Ita cum C. Germ., Carn., Gemet., vet. Ed., etc.
At in Excusis recent., ad debellandas potestates aereas.

^b Hæc, usque ad ea ergo angelorum, non sunt in

lencia præminent, pro eo quod eis cætera ad obo-
diendum subjecta sunt, dominationes vocantur.
Throni quoque illa agmina sunt vocata, quibus ad
exercendum judicium semper Deus omnipotens præ-
sident. Quia enim thrones Latino eloquio sedes dici-
mus, throni Dei dicti sunt hi qui tanta divinitatis
gloria replentur, ut in eis Dominus sedeat, et per eos
sua judicia decernat. Unde et per Psalmistam dicitur:
Sedes super thronum, qui iudicatis æquitate
(Psal. ix, 5). Cherubim quoque plenitudo scientiæ
dicitur. Et sublimiora illa agmina ideires cherubim
vocata sunt, quia tanto perfectiori scientia plena sunt,
quanto claritatem Dei vicinius contemplantur; ut,
secundum creaturæ modum, eo plene omnia sciant,
quo visione conditoris sui per meritum dignitatis
appropinquant. **1606** Seraphim etiam vocantur
illa spirituum sanctorum agmina quæ ex singulari
propinquitate conditoris sui incomparabili ardent
amore. Seraphim namque ardentes vel incendentes
vocantur. Quæ, quia ita Deo conjuncta sunt ut inter
hæc et Deum nulli alii spiritus intersint, tanto magis
ardent, quanto hunc vicinius vident. Quorum profecto
flamma amor est, quia quo subtilius claritatem
divinitatis ejus aspiciunt, eo validius in ejus amore
flammescunt.

11. Sed quid prodest nos de angelicis spiritibus
ista perstringere, si non studeamus hæc etiam ad
nostros profectus congruè consideratione derivare?
Quia enim superna illa civitas ex angelis et homi-
nibus constat, ad quam tantum credimus humanum
genus ascendere, quævis illie contigit electos ange-
los remansisse, sicut scriptum est: *Statuit terminos
gentium secundum numerum angelorum Dei (Deut.
xxxii, 8),* debemus et nos aliquid ex illis distinctio-
nibus supernarum civium ad usum nostræ con-
versationis trahere, nosque ipsos ad incrementa vir-
tutum bonis studiis inflammare. Quia enim tanta illius
ascensura creditur multitudo hominum, quanta mul-
titudo remansit angelorum, superest ut ipsi quoque
homines qui ad celestem patriam redeunt ex eis
agminibus aliquid illuc revertentes imitentur. Distincte
namque conversationes hominum singulorum agmi-
num ordinibus congruunt, et in eorum sortem
per conversationis similitudinem deputantur. Nam
sunt plerique qui parva capiunt, sed tamen hæc
eadem parva pie annuntiare fratribus non desistant.
Isti itaque in angelorum numerum currunt. Et sunt
nonnulli qui, divinæ largitatis munere ^d repleti, se-
cretorum celestium summa et capere prævalent, et
nuntiare. Quo ergo isti nisi inter archangelorum
numerum deputantur? Et sunt alii qui mira faciunt,
signa valenter operantur. Quo ergo isti nisi ad super-
narum virtutum sortem et numerum congruunt? Et
sunt nonnulli qui etiam de obsessis corporibus mali-
gnos spiritus fugant, eosque virtute orationis, et vi æ-

Mss. Corb., Belvac., C. Germ. Leguntur in Gemet.,
Bigot. et al.

^e Bigot., justitiam.

^d Longip. et Val. Cl., refertur.

ceptæ potestatis ejiunt. Quo itaque isti meritum suum nisi inter potestatum cœlestium numerum sortiuntur? Et sunt nonnulli qui acceptis virtutibus etiam electorum hominum merita transcendunt; cumque et bonis meliores sunt, electis quoque fratribus participantur. Quo ergo isti sortem suam nisi inter principatum numeros acceperunt? Et sunt nonnulli qui sic in semetipsis cunctis vitiis omnibusque desideris dominantur, ut ipso jure munditiæ dii inter homines vocentur; unde et ad Moysen dicitur: *Ecce constitui te deum Pharaonis (Exod. vii, 1)*. Quo ergo isti nisi inter numeros dominationum currunt? Et sunt nonnulli qui, dum sibimetipsis vigilantî cura dominantur, dumque se sollicita intentione discutiunt, divino timori semper inhærentes, hoc in munere virtutis accipiunt, ut judicare recte et alios possint. Quorum profecto mentibus dum divina contemplatio præsto est, in his velut in throno suo Dominus præsidens, aliorum facta examinat, et cuncta mirabiliter de sua sede dispensat. Quid ergo isti nisi throni sui conditoris sunt? vel quo nisi ad supernarum sedium numeros ascribuntur? Per quos dum sancta Ecclesia regitur, plerumque de quibusdam suis infirmis actibus etiam electi judicantur. Et sunt nonnulli qui tanta Dei ac proximi dilectione pleni sunt, ut cherubim jure nominentur. Quia enim, ut præfati sumus, cherubim plenitudo scientiæ dicitur, et Paulo dicente didicimus quia plenitudo legis est charitas (Rom. xiii, 10), omnes qui Dei et proximi charitate cæteris amplius pleni sunt meritum suorum sortem inter cherubim numeros perceperunt. Et sunt nonnulli qui, supernæ contemplationis facibus accensi, in solo conditoris sui desiderio anhelant, nihil in hoc mundo cupiunt, solo æternitatis amore pascantur, terrena quæque abjiciunt, cuncta temporalia mente transcendunt, amant et ardent, atque in ipso suo ardore requiescunt, amando ardent, loquendo et alios accendunt, et quos verbo tangunt, ardere protinus in Dei amore faciunt. Quid ergo istos nisi seraphim dixerim, quorum cor in igne conversum lucet et urit, quia et mentium oculos ad superna illuminant, et compungendo in fletibus vitiorum rubiginem purgant. Qui ergo ita ad amorem sui conditoris inflammati sunt quo nisi inter seraphim numerum sortem suæ vocationis acceperunt?

12. Sed hæc, fratres charissimi, me loquente, in-

A trorsus vos ad vosmetipsos reductæ, secretorum vestrorum merita cogitationesque discutitæ. Videte si quid jam boni vobiscum intus agitis, videte si in numero horum agminum, quæ breviter tangendo perstrinximus, sortem vestræ vocationis invenitis. Væ autem animæ quæ in se de his bonis quæ enumeravimus minime aliquid recognoscit, eique adhuc væ deterius imminet, si et privatam se donis intelligit, et nequaquam gemit. Quisquis ergo talis est, fratres mei, gemendus est valde, quia non gemit. Pensemus ergo accepta electorum munera, et virtute qua possumus ad amorem tantæ sortis anbelemus. Qui in se donorum gratiam minime recognoscit gemat. Qui vero in se minora cognoscit, aliis majora non invidet, quia et supernæ illæ distinctiones

B beatorum spirituum ita sunt conditæ, ut aliæ aliis sint prælatæ. Fertur vero Dionysius Areopagita, antiquus videlicet et venerabilis Pater, dicere (*De Cœl. Hierarch. cap. 7, 9, 13*) quod ex minoribus angelorum agminibus foras ad exultandum ministerium vel visibiliter vel invisibiliter mittuntur, scilicet quia ad humana solatia ut angeli aut archangeli veniunt. Nam superiora illa agmina ab intimis nunquam recedunt, quoniam ea quæ præminent usum exterioris ministerii nequaquam habent. Cui rei illud videtur esse contrarium quod Isaias dicit: *Ei volavit ad me unus de seraphim, et in manu ejus calculus, quem forcipe tulerat de altari, et tetigit os meum (Isai. vi, 6, 7)*. Sed

1608 in hac prophetæ sententiâ vult intelligi quia ii spiritus qui mittuntur eorum vocabulum percipiunt quorum officium gerunt. Qui enim, ut peccata locutionis incendat, de altari angelus carbonem portat, seraphim vocatur, quod incendium dicitur. Huic autem sensui et illud creditur non inconuenienter opitulari, quod per Danielelem dicitur: *Millia millium ministrabant ei, et decies millies centena millia assistebant ei (Dan. vii, 10)*. Aliud namque est ministrare, aliud assistere, quia hi administrant Deo, qui et ad nos nuntiando exeunt; assistunt vero qui sic contemplatione intima perscrutatur, ut ad explenda foras opera minime mittantur.

13. Sed quia in quibusdam Scripturæ locis quædam per cherubim, quædam vero per seraphim agi didicimus, utrum per se hæc faciant, an per subjecta agmina agantur, quæ, sicut dicitur, in eo quod a majoribus veniunt majorum vocabula sortiuntur, nos

^a Duo priores Gemet., quo ergo etsi, quorum comparatione cæteri homines, ut ita dicam, servi sunt, nisi inter numeros.

^b Gemet. et Bigot., contemplationis igne.

^c Primus Carn., potius.

^d Belvac., et eos pungendo.

• Utrum hæc scripta sint Dionysii Areop. hic non inquirimus, cum hæc quæstio jam toties retractata et ad incudem revocata sit. Legi possunt de hoc argum. Natalis Alexander, tom. II; Ludovicus Ellies du Pin, in Bibliotheca Script. Eccl.; noster Nicolaus le Nourry, in Apparatu ad Biblioth. Patrum; Guilielmus Cave, in Hist. Litteraria Script. Eccl.; noster Claud. David, in sua Dissert. Gail. de scriptis Dionys. Areop., anno 1702 edita, et alii plures. Gregorius

hæc scripta Dionysio Areopagitæ non assertive tribuit, sed cum aliqua dubitatione, ut ex his verbis colligitur: fertur Dionysius Areop. . . . dicere. Dubitationem et hæsitationem aliquam significat verbum fertur. Hæc autem non videtur fuisse de doctrina libri cœlestis hierarch. qui in omnium manibus versabatur, unde legendæ dubium facile solvi potuisset. Ergo fertur ad auctorem libri potius spectat; sicque loquendo sanctus doctor innuere videtur non propriam sententiam sequi se, sed vulgarem opinionem. Hæc tamen, prædens lector, judicio tuo permitto.

^f Primus Carn., valet intelligi.

^g Bigot., majora vocabula.

affirmare nolumus quod apertis testimoniis non approbamus. Hoc tamen certissime scimus, quia ad explendum de supernis ministerium alii spiritus alios mittunt, Zacharia scilicet propheta testante, qui ait: *Ecce angelus qui loquebatur in me egrediebatur; et ecce alius angelus egrediebatur in occursum ejus, et dixit ad eum: Curre, et loquere ad puerum istum, dicens: Absque muro habitabitur Jerusalem (Zach. ii, 3, 4).* Dum enim angelus ad angelum dicit Curre et loquere, dubium non est quia alius alium mittit. Minora vero sunt quæ mittuntur, majora quæ mittunt. Sed hoc quoque de ipsis agminibus quæ mittuntur certum tenemus, quia et cum ad nos veniunt, sic exterius implent ministerium, ut tamen nunquam desint interius per contemplationem. Et mittuntur igitur, et assistunt, quia etsi circumscriptus est angelicus spiritus, summus tamen spiritus ipse, qui Deus est, circumscriptus non est. Angeli itaque et missi, et ante ipsum sunt, quia quolibet missi veniant, intra ipsum currunt.

14. Sciendum quoque est quia plerumque ipsi beatorum spiritum ordines vicinorum sibi ordinum vocabula sortiuntur. Thronos etenim, scilicet sedes Dei, specialem beatorum spirituum ordinem diximus, et tamen per Psalmistam dicitur: *Qui sedes super cherubim, appare (Psal. LXXIX, III),* quia videlicet, dum in ipsis distinctionibus agminum cherubim thronis junguntur, sedere etiam super cherubim Dominus ex vicini agminis æqualitate perhibetur. Sic quippe in illa summa civitate specialia quædam singulorum sunt, ut tamen sint communia omnium; et quod in se ex parte quisque habet, hoc in alio ordine totum possidet. Sed idcirco uno eodemque vocabulo communiter non consentur, ut ille ordo vocari privato uniuscujusque rei nomine debeat, qui hanc in munere plenius accepit. Seraphim namque incendium diximus, et tamen amore conditoris simul omnes ardent. Cherubim vero plenitudinem scientiæ, et tamen quis ibi aliquid nesciat ubi ipsum omnes simul fontem scientiæ Deum vident? Throni quoque illa agmina quibus conditor præsidet vocantur, sed beatus esse quis potest, nisi Creator suus ejus menti præsideat? Quæ ergo ex parte ab omnibus habentur, eis in privato nomine data sunt qui hæc in munere **1609** plenius acceperunt. Nam et si qua illic sic alii habent, ut haberi ab aliis nequaquam possint, sicut speciali nomine dominationes et principatus vocantur, cuncta ibi singulorum sunt, quia per charitatem spiritus ab alio in aliis habentur.

15. Sed ecce dum cœlestium ^b civium secreta rimamur, ab expositionis nostræ ordinæ longe digressi sumus. Suspiremus ergo ad eos de quibus loquimur, sed redeamus ad nos. Meminisse etenim debemus quia caro sumus. Taceamus interim de secretis cœli, sed ante conditoris oculos manu poeni-

^a Idem, scientiæ, Deum vident; et tamen.

^b Duo priores Gemet., cœlestium ordinum.

^c Primus Carn., si possumus dispensationem supernæ pietatis agnoscere.

lentiæ tergamus maculas pulveris nostri. Ecce ipsa divina misericordia pollicetur, dicens: *Gaudium erit in celo super uno peccatore penitentiam agente; et tamen per prophetam Dominus dicit: Quia quacunque die justus peccaverit, omnes justitiæ ejus in oblivione erunt coram me (Ezech. xxxiii, 13).* Pensemus, ^e si possumus, dispensationem supernæ pietatis. Stantibus, si ceciderint, minatur poenam; lapsis vero, ut surgere appetant, promittit misericordiam. Illos terret, ne præsumant in bonis; istos refovet, ne desperent in malis. Justus es, iram pertimesce, ne corruas; peccator es, præsume de misericordia, ut surgas. Ecce autem jam lapsi sumus, stare nequaquam valuimus, in pravis nostris desideriis jacemus. Sed qui nos concidit rectos, adhuc exspectat, et provocat ut surgamus. Sinum suæ pietatis aperit, nosque ad se recipere per penitentiam quærit (*De penit., dist. 3, cap. Penitentiam*). Sed penitentiam agere digne non possumus, nisi modum quoque ejusdem penitentiae cognoscamus. Penitentiam quippe agere est et perpetrata mala plangere, et plangenda non perpetrare. Nam qui sic alia deplorat, ut tamen alia committat, adhuc penitentiam agere, aut dissimulat, aut ignorat. Quid enim prodest si peccata quis luxuriæ defleat, et tamen adhuc avaritiæ æstibus anhelat? Aut quid prodest, si iræ culpas jam lugeat, et tamen adhuc invidiæ facibus tabescat? Sed minus est valde quod dicimus, ut qui peccata deplorat ploranda minime committat, et qui plangit vitia perpetrare vitia timeat.

^c 16. Nam cogitandum summopere est ut qui se illicita meminint commisisse a quibusdam conditor licitis studeat abstinere, quatenus per hoc conditori suo satisfaciatur, ut qui commisit prohibita sibi metipso abscondere debeat etiam concessa, et se reprehendat in minimis qui se meminit in maximis deliquisse. ^d Nimia sunt quæ loquor, si hæc ex sacri eloquii testimoniis non affirmo. Lex certe Veteris Testamenti alienam uxorem concupisci prohibet (*Exod. xx, 17*), a rege vero fortia juberi militibus, vel desiderari aquam, non pœnaliter vetat. Et cuncti novimus quod David, concupiscentiæ mucrone transfixus, alienam conjugem et concupivit et abstulit (*II Reg. xi, 4*). Cujus culpam digna verbera sunt secuta, et malam quod perpetravit per penitentiae lamenta correxit. ^d Qui cum longe post contra hostium cuneos sederet, aquam bibere de Bethlehemitica cisterna ex desiderio voluit (*II Reg. xxiii, 14, seq.*). Cujus electi milites, inter catervas adversantium medias erumpentes, aquam quam rex desideraverat illæsi detulerunt. Sed vir flagellis eruditus semetipsum protinus cum periculo militum aquam desiderasse reprehendit, eamque Domino fundens libavit, sicut illic **1610** scriptum est: *Libavit eam Domino (II Reg. xxiii, 17; I Par. xi, 18).* In sacrificium quippe Domini effusa aqua

^d Hic sequimur vet. Mss. Belvac., C. Germ. et al. In Ed., quibus etiam favent nonnulli Mss., legitur, minima sunt.

conversa est, quia culpam concupiscentiæ ^a mactavit **A** per pœnitentiam reprehensionis suæ. Qui ergo quondam concupiscere alienam conjugem nequaquam timuit, post etiam quia aquam concupisset expavit. Quia enim se illicita perpetrasse meminerat, contra semetipsum jam rigidus, etiam a licitis abstinēbat. Sic sic agimus pœnitentiam, si ea quæ commissimus perfecte deploramus. Pensemus supernas divitias conditoris nostri. Peccare nos vidit, et pertulit.

17. Qui nos ante culpam peccare prohibuit, etiam post culpam exspectare ad veniam non desistit. Ecce ipse nos, quem despeximus, vocat. Aversi ab illo sumus, et tamen non avertitur. Unde bene per Isaiam dicitur: *Et erunt oculi tui videntes præceptorem tuum, et aures tuæ audient vocem post tergum monentis* (Isai xxx, 20, 21). Quasi in faciem homo monitus est **B** quando, ad justitiam conditus, præcepta rectitudinis accepit. Sed cum hæc eadem præcepta contempsit, quasi conditori suo dorsum mentis in faciem dedit. Sed ecce adhuc post tergum sequitur et monet, quia jam et a nobis contemptus est, et tamen nos adhuc vocare non cessat. Quasi dorsum ei in faciem dedimus cujus verba despiciamus, cujus præcepta calcamus; sed stans post tergum nos aversos revocat, qui et videt quod despicitur, et tamen per præcepta clamat, ^b per patientiam exspectat. Pensate ergo, fratres charissimi, si cullibet vestrum loquenti famulus suus subito superbiret, terga in faciem mitteret, nunquid non contemptus dominus ejus superbiam feriret, vulnere districtæ animadversionis infligeret? Ecce nos peccando auctori nostro terga in faciem **C** dedimus, et tamen sustinemur. Superbe aversos benigne revocat, et qui ferire nos aversantes potuit, ut revertamur munera promittit. Tanta ergo conditoris nostri misericordia duritiam nostri reatus emolliat, et homo qui malum quod fecit experiri percussus poterat, saltem exspectatus erubescat.

18. Rem, fratres, breviter refero, quam viro venerabili Maximiano tunc patre monasterii mei atque presbytero, nunc autem Syracusano episcopo narrante, cognovi. Hanc itaque si solerter auditis, charitati vestræ non breviter suffragari credo. Nostris modo temporibus Victorinus quidam exstitit, qui alio quoque nomine Æmilianus appellatus est, ^c non inops substantiæ juxta mediocritatem vitæ; sed quia plerumque regnat in rerum opulentia carnis culpa, **D** in quodam facinore lapsus est, quod debnisset valde pertimescere, ac de suæ mortis immanitate cogitare. Reatus ergo sui consideratione compunctus, erexit se contra se, mundi hujus omnia dereliquit, monasterium petiit. In quo nimirum monasterio tantæ humilitatis tantæque sibi districtiōnis exstitit, ut cuncti fratres, qui illic ad amorem divinitatis excreverant, suam cogere vitam despicerent, dum illius pœnitentiam viderent. Studuit namque toto mentis adnisi cruciari carnem, voluntates proprias frangere,

^a Bigot., mundavit.

^b Idem, per pœnitentiam.

^c In Excusis, faventibus inferioris ævi Mss., non inopis substantiæ.

furtivas orationes quærere, **1611** quotidianis se lacrymis lavare, despectum sui appetere, oblatam a fratribus venerationem timere. Hic itaque nocturnas fratrum vigiliis prævenire consueverat; et quia mons in quo monasterium situm est ex uno latere in secretiore parte prominebat, illuc consuetudinem fecerat ante vigiliis egredi, ut se quotidie in fletu pœnitentiæ quanto secretius, tanto liberius mactaret. Contemplabatur namque districtiōnem venturi judicis sui, et, jam eidem judici concordans, puniebat in lacrymis reatum facinoris sui. Quadam vero nocte abbas monasterii vigilans hunc latenter egredientem intuitus lento foras pede secutus est. Quem cum in secreto montis ^d latere cerneret in oratione prostratum, exspectare voluit quando surgeret, ut ipsam quoque longanimitatem orationis ejus exploraret, cum subito cœlitus lux emissa super eum fusa est qui in oratione prostratus jacebat; tantaque se illo in loco claritas sparsit, ut tota pars regionis illius ex eadem luce candesceret; quam abbas ut vidit, intremuit, et fugit. Cumque post longum horæ spatium idem frater ad monasterium rediisset, abbas ejus, ut disceret an super se effusionem tanti luminis agnovisset, requirere eum studuit, dicens: Ubi fuisti, frater? At ille, latere posse se credens, in monasterio se fuisse respondit. Quo negante, abbas compulsus est dicere quid vidisset. At ille videns se esse deprehensum, hoc quoque quod abbatem latebat aperuit adjungens: Quando super me vidisti lucem de cœlo descendere, vox etiam pariter venit, dicens: **D** Dimissum est peccatum tuum. Et quidem omnipotens Deus peccatum ejus potuit tacendo laxare; sed loquendo per vocem, radiando per lumen, exemplo suæ misericordiæ nostra ad pœnitentiam voluit ^e corda concutere. Miramur, fratres charissimi, quod persecutorem suum Saulum Dominus de cœlo prostravit, de cœlo allocutus est. Ecce nostris quoque temporibus peccator et pœnitens vocem de cœlestibus audivit. Illi dictum est: *Quid me persequeris?* (Act. ix, 4.) Iste vero audire meruit: *Dimissum est peccatum tuum*. Longe est inferior meritis peccator isto pœnitens quam Paulus. Sed quia adhuc in hac re de Saulo loquimur crudelitatem necis anhelante, liceat audenter dicere quia Saulus propter superbiam vocem increpationis, iste vero propter humilitatem vocem consolationis audivit. Hunc quia humilitas straverat, divina pietas erigebat, illum quia superbia exererat, divina severitas humiliabat. Habete ergo fiduciam, fratres mei, de misericordia conditoris nostri; cogitate quæ facitis, recogitate quæ fecistis. Largitatem supernæ pietatis aspiciate, et ad misericordem judicem, dum adhuc exspectat, cum lacrymis venite. Considerantes namque quod justus sit, peccata vestra nolite negligere; considerantes vero quod pius sit, nolite desperare. Præbet apud Deum homini fiduciam Deus homo. Est nobis spes magna pœnitenti-

^d Secundus Carn., in secreto montis jacere, nec pravo sensu.

^e Ita Belvac., C. Germ., Gemet., etc. In Excusis tamen legitur convertere.

bus, quia advocatus noster factus est iudex noster. ^a Qui vivit et regnat cum Patre et Spiritu sancto Deus in sæcula sæculorum. Amen.

^b HOMILIA XXXV.

Habita ad populum in basilica sancti Mennæ martyris, ^c die natalis ejus.

LECTIO 6. EVANG. SEC. LUC. XXI, 9-19.

In illo tempore, ^d dixit Jesus discipulis suis : Cum audieritis prælia et seditiones, nolite terri : oportet primum hæc fieri, sed nondum statim finis. Tunc dicebat illis : *Surget gens contra gentem, et regnum adversus regnum ; et terræ motus magni erunt per loca, et pestilentiæ et fames, terroresque de cælo, et signa magna erunt. Sed ^e ante hæc omnia injicient vobis manus suas, et persequentur, tradentes in synagogas et custodias, trahentes ad reges et præsidēs propter nomen meum. Contingent autem hæc vobis in testimonium. Pone ergo in cordibus vestris non præmeditari quemadmodum respondeatis. Ego enim dabo vobis os et sapientiam, cui non poterunt resistere et contradicere omnes adversarii vestri. Trademini autem a parentibus et fratribus et cognatis et amicis, et morte afficient ex vobis. Et eritis odio omnibus hominibus propter nomen meum, et capillus de capite vestro non peribit. In patientia vestra possidebitis animas vestras.*

1612 1. Quia longius ab urbe digressi sumus, ne ad revertendum nos tardior hora præpediat, necesse est ut expositionem sancti Evangelii brevior sermo transcurrat. Dominus ac Redemptor noster perituri mundi præcurrentia mala denuntiat, ut eo minus perturbent venientia, quo fuerint præscita. Minus enim jacula feriunt quæ prævidentur ; et nos tolerabilius mundi mala suscipimus, si contra hæc per præscientiæ clypeum munimur. Ecce enim dicit : *Cum audieritis prælia et seditiones, nolite terri ; oportet enim primum hæc fieri, sed nondum statim finis.* Pensanda sunt verba Redemptoris nostri, per quæ nos aliud interius, aliud exterius passuros esse denuntiat. Bella quippe ad hostes pertinent, seditiones ad cives. Ut ergo nos indicet interius exteriusque turbari, aliud nos fatetur ab hostibus, aliud a fratribus perpeti. Sed his malis prævenientibus, quia non statim finis sequatur, adjungit : *Surget gens contra gentem, et regnum adversus regnum ; et terræ motus magni erunt per loca, et pestilentiæ et fames, terroresque de cælo ; et signa magna erunt.* Vel sicut in quibusdam Codicibus invenitur, *Terroresque de cælo et tempestates.* Atque post subditur : *Et signa magna erunt.* Ultima tribulatio multis tribulationibus prævenitur, et per crebra mala quæ præveniunt indicantur mala perpetua quæ subsequuntur. Et ideo post bella et seditiones non statim finis, quia multa debent

^a In duobus prioribus Gemet., *cui cum Patre, etc.*, ut in superiorum hom. clausula.

^b Est trigesima quinta in Cod. reg. Suec., ubi legitur sancti Menni. trigesima sexta in Later. et trigesima nona in Corb.

^c Later. et primus Gemet. hæc non habent ; leguntur in Cod. reg. Suec., Corb. Germ. et perisque.

^d C. Germ. Bigot. et tertius Gemet., *dicebat* : In duobus prioribus Gemet., *dixit Dominus Jesus.* In

mala præcurrere, ut malum valeant sine fine nuntiare. Sed cum tot signa perturbatiōis dicta sint, oportet ut eorum consideratiōem breviter per singula perstringamus, quia necesse est ut alia e cælo, alia e terra, alia ab elementis, alia ab hominibus patiamur. Ait enim : *Surget gens contra gentem, ecce perturbatio hominum ; erunt terræ motus magni per loca, ecce respectus iræ desuper ; erunt pestilentias, ecce immqualitas corporum ; eris fames, ecce sterilitas terræ ; terroresque de cælo et tempestates, ecce inæqualitas aeris.* Quia ergo omnia **1613** consummanda sunt, ante consummationem omnia perturbantur ; et qui in cunctis deliquimus, in cunctis forisur, ut impleatur quod dicitur : *Et pugnabit pro ea orbis terrarum contra insensatos* (Sap. v, 21). Omnia namque quæ ad usum vitæ accepimus ad usum convertimus culpæ, sed cuncta quæ ad usum pravitiatis infleximus ad usum nobis vertuntur ultionis. Tranquillitatem quippe humanæ pacis ad usum vertimus vanæ securitatis, peregrinationem terræ pro habitatione dileximus patriæ ; salutem corporum redegimus in usum vitiorum ; ubertatis abundantiam non ad necessitatem carnis, sed ad perversitatem ipsorsimus voluptatis ; ipsa serena blandimenta aeris ad amorem nobis servire coegimus terrenæ delectationis. Jure ergo restat ut simul nos omnia feriant, quæ simul omnia vitia nostris male subacta versiebant, ut quot prius in mundo incotomes habuimus gaudia, tot de ipso postmodum cogamur sentire tormenta. Notandum vero quod dicitur : *Terrores de cælo et tempestates.* Cum tempestates hiemales venire ex ordine soleant temporum, cur hoc loco tempestates venire in perditionis signum prædicuntur, nisi quod eas tempestates Dominus venire denuntiat quæ nequaquam ordinem temporum servant ? Quæ enim ordinate veniunt, signam non sunt ; sed tempestates in signam sunt, quæ ipsa quoque temporum statuta confundant. Quod nos quoque nuper experti sumus, quia æstivum tempus omne conversum in pluvias hiemales vidimus.

2. Quia autem cuncta hæc non de injustitia ferientis sunt, sed de merito mundi patientis, facta pravorum hominum præmittuntur cum dicitur : *Sed ante hæc omnia incipient vobis manus suas injicere, et persequentur, et tradent vos in synagogas, ducentes ad reges et præsidēs propter nomen meum.* Ac si aperte dicat : Prius corda hominum, et post elementa turbantur, ut cum rerum ordo confunditur, ex qua jam retributione veniat demonstratur. **1614** Nam quamvis finis mundi ex ipso suo ordine pendeat, perversiores tamen quosque inveniens, qui digue ruinis illius opprimantur innotescit cum subditur : *Ducetes ad reges et præsidēs propter nomen meum.* ^f Contin-

Sacramentario Gallie. quod edidit D. J. Mabillon., Musci Ital., t. I, part. II, semper nomini Jesus præmittitur Dominus.

^e Gussanv., *ante hæc omnia incipient vobis manus suas injicere.* Et paulo post, *et tradent vos, etc.*, contradicentibus aliis Mss., etsi postea, num. 2, locus hic evangelicus ita legatur in Mss. Tandem in fine, nulla ratione, omittitur *et cognatis et amicis*,

^f Corb., *continget autem vobis.*

genti autem hæc vobis in testimonium. In testimonium videlicet quorum, nisi eorum qui aut persequendo mortes inferunt, aut videndo ^a non imitantur? Mors quippe justorum bonis in adiutorium est, malis in testimonium, ut inde perversi sine excusatione pereant, unde electi exemplum ^b capiant ut vivant.

3. Sed auditis tot terroribus barbari poterant infirmorum corda, atque ideo consolatione adjuvatur eum protinus subinfertur: *Ponite ergo in cordibus vestris non præmeditari quemadmodam respondeatis. Ego enim dabo vobis os et sapientiam, cui non poterunt resistere et contradicere omnes adversarii vestri.* Ac si aperte membris suis infirmantibus dicat: Nolite terri, nolite perimere; vos ad certamen acceditis, sed ego præior; vos verba editis, sed ego sum qui loquor. Sequitur: *Trademini autem a parentibus et fratribus, et cognatis et amicis, et morte afficient ex vobis.* Minorem dolorem mala ingerunt quæ ab extraneis inferantur. Plus vero in nobis ea tormenta sæviunt quæ ab illis patimur de quorum mentibus præsumebamus, quia cum damno corporis mala nos cruciant amissam charitatis. Hinc est enim quod de Juda traditore suo per Psalmistam Dominus dicit: *Et quidem si inimicus meus maledixisset mihi, ^c supportassem utique; et si is qui oderat me super me magna letentulus fuisset, abscondissem me utique ab eo. Tu vero homo unanimitas, dux meus et notus meus, qui simul mecum dulces capiebas cibos, in domo Dei ambulavi cum consensu (Psal. LIV, 13, seq.).* Et rursam: *Homo pacis mori in quo sperabam, et qui edebat panes meos, ^d ampliatit adversum me supplicationem (Psal. XL, 10).* Ac si de traditore suo apertis vocibus dicat: Transgressionem ejus tanto gravius pertuli, quanto hanc ab eo qui meus esse videbatur sensi. Omnes ergo electi quia summi capitis membra sunt, caput quoque suum in passioibus sequuntur, ut ipsos adversarios in sua morte sentiant de quorum vita præsumebant, et tanto eis crescat ^e merces operis, quanto eis virtutis lucrum proficit ex alienæ damno charitatis.

4. Sed quia dura sunt quæ prædicuntur de afflictione mortis, protinus consolatio subditur de gaudio resurrectionis, cum dicitur: *Capillus de capite vestro non peribit.* Scimus, fratres, quia caro incisis dolet, capillus incisus non dolet. Ait ergo martyribus suis: *Capillus de capite vestro non peribit*, videlicet aperte dicens: Cur timetis ne pereat quod incisus dolet, quando et illud in vobis perire non potest quod incisus non dolet? Sequitur: *In patientia vestra possidebitis animas vestras.* Idcirco possessio animæ in virtute patientiæ ponitur, quia ^f radix omnium custosque virtutum patientia est. Per patientiam vero possidemus animas nostras, quia dum nobis ipsis dominari discimus, hoc ipsum incipimus possidere quod amamus. ^g Patientia vero est aliena mala æquanimitate

A perpeti, contra eum quoque qui mala irrogat nullo dolore morderi. Nam **1615** qui sic proximi mala portat, ut tamen tacitus doleat, et tempus dignæ retributionis quaerat, patientiam non exhibet, sed ostendit. Scriptum quippe est: *Charitas patiens est, benigna est (1 Cor. XIII, 4).* Patiens namque est ut aliena mala toleret, benigna vero est ut ipsos etiam quos portat ^h amet. Hinc namque per semetipsam Veritas dicit: *Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos, orate pro persequentibus et calumniantibus vos (Matth. v, 44; Luc. vi, 27).* Virtus itaque est coram hominibus adversarios tolerare, sed virtus coram Deo diligere, quia hoc solum Deus sacrificium accipit, quod ante ejus oculos in altari boni operis flamma charitatis incendit.

B 5. Sciendum vero quod plerumque ideo patientes esse videmur, quia retribuere mala non possumus. Sed qui idcirco malum non retribuit quia nequaquam valet, procul dubio, ut prædiximus, patiens non est, quia patientia non in ostensione inquiritur, sed in corde. Per impatientiæ autem vitium ipsa virtutum nutrix doctrina dissipatur. Scriptum namque est: *Doctrina viri per patientiam nascitur (Prov. xix, 11).* Tanto ergo quisque minus ostenditur doctus, quanto convincitur minus patiens. Neque enim potest veraciter bona docendo impendere, si vivendo nesciat æquanimitate aliena mala tolerare. Quanto enim culmine virtus patientiæ polleat, rursus Salomon indicat, dicens: *Melior est patiens viro forti, et qui dominatur animo suo expugnatore urbium (Prov. xvi, 32).* Minor est ergo victoria urbes expugnare, quia extra sunt quæ vincuntur. Majus autem est quod per patientiam vincitur, quia ipse a se animus superatur, et semetipsum sibimetipsi subjicit, quando eum patientia in humilitate tolerantiam sternit. Sciendum vero est quod plerumque evenire patientibus solet, ut eo quidem tempore quo adversa patiuntur vel contumelias audiunt nullo dolore pulsantur, et sic patientiam exhibeant, ut custodire etiam cordis innocentiam curent. Sed cum post paululum hæc ipsa quæ pertulerint ad memoriam revocant, igne vehementissimi doloris instigantur, argumenta ultionis inquirunt, et mansuetudinem quam tolerantiam habuerunt, in retractione sua semetipsos dijudicantes perduunt.

6. Callidus namque adversarius bellum contra duos movet, unum videlicet inflammans ut contumelias prior inferat; alterum vero provocans, ut contumelias læsus reddat. Sed quia ejus jam victor exstitit quem ad proferendas contumelias commovit, contra illum acrius dolet, quem ad reddendas injurias commovere non potuit; unde fit ut tota se virtute contra eum erigat, quem contumelias fortiter pertulisse considerat. Quem quia commovere in ipsa ⁱ injuriarum jaculatione non potuit, ab aperto certamine interiturum recedens, in secreta cogitatione deceptionis

^a Exens, reluctantibus Mss., non mutantur.

^b Secundus Carn., capiunt salutem, ut vivant.

^c Duo priores Gemet., sustinuissem; et paulo post, forsitan ab eo, consentiente Bigot.

^d Bigot., multiplicavit.

^e Belvac., lucrum operis.

^f Secundus Carn., radix bonorum omnium.

^g Bigot., patientia vera.

^h Additur in Big., et ut sua bona largitus præstet. Hinc.

ⁱ Val. Cl. et Longip., injuriarum contumelia.

tempus inquit, et qui publico bello ^a perdidit, ad exhibendas occulte insidias exardescit. Quietis namque jam tempore ad victoris animum redit, et vel damna rerum, vel injuriarum janacula ad memoriam reducit; cunctaque quæ sibi illata sunt vehementer exaggerans, fuisse intolerabilia ostendit, et quiescentis animum **1616** tanto furore conturbat, ut plerumque vir patiens illa se æquanimiter tolerasse etiam post victoriam captivus erubescat; seque non reddidisse contumelias doleat, et deteriora rependere, si occasio præbeatur, quærat. Quibus ergo isti sunt similes, nisi his qui per fortitudinem in campo victores sunt, sed per negligentiam postmodum intra urbis claustra capiuntur? Quibus isti sunt similes, nisi his quos irruens gravis languor a vita non subtrahit, ^b sed leviter veniens recidiva febris occidit? Ille ergo veraciter patientiam servat, qui et ad tempus aliena mala sine dolore tolerat, et hæc eadem retractans, pertulisse se talia exultat, ne bonum patientiæ quietis tempore pereat, quod in perturbationibus custoditur.

7. Sed quia natalem martyris hodierna die colimus, fratres mei, nequaquam nos a virtute ejus patientiæ existimare extraneos debemus. Si enim, adjuvante nos Domino, virtutem patientiæ servare contendimus, et in pace Ecclesiæ vivimus, et tamen martyrii palmam tenemus. Duo quippe sunt martyrii genera, ^c unum in mente, aliud in mente simul et actione. Itaque esse martyres possumus, etiamsi nullo percutientium ferro trucidemur. Mori quippe a persequente martyrium in aperto opere est; ferre vero contumelias, odientem diligere, martyrium ^C est in occulta cogitatione. Nam quia duo sunt martyrii genera, unum in occulto opere, aliud in publico, testatur Veritas, quæ Zebedæi filios requirit, dicens: *Potestis bibere calicem quem ego bibiturus sum?* (*Matth. xx, 22.*) Cui cum protinus responderent: *Possumus, illico Dominus respondit, dicens: Calicem quidem meum bibetis.* Quid enim per calicem, nisi dolorem passionis accipimus? De quo alias dicit: *Pater, si fieri potest, transeat a me calix iste.* Et Zebedæi filii, id est Jacobus et Joannes, non uterque per martyrium occubuit, et tamen quod uterque calicem biberet audivit. Joannes namque nequaquam per martyrium vitam finivit, sed tamen martyr exstitit, quia passionem quam non suscepit in corpore servavit in mente. Et nos ergo hoc exemplo sine ferro esse possumus martyres, si patientiam veraciter in animo custodimus. Non abs re arbitror, fratres charissimi, si unum vobis exemplum servandæ patientiæ ad ædificationem loquar.

8. Fuit quidam diebus nostris Stephanus nomine, pater monasterii juxta Reatinæ urbis mœnia consti-

^a Solet Greg. hoc verbum absolute usurpare, ut in præf. Moral., cap. 5, num. 8: *Quid aliud quam Deum, qui pro illo proposuerat, perdidisse reprehendit.*

^b Belvac., Longip., Val. Cl., *sed leniter.* Secundus Carn. habet *rediviva*, pro *recidiva*.

^c In Corb. Germ., *unum in publico, aliud in mente simul et actione.* In Bigot. et secundo Carn., *unum in publico, aliud in occulto; unum in mente, aliud in*

^A tuti, vir valde sanctus, virtute patientiæ singularis. Et supersunt multi qui illum noverunt, ejusque vel vitam vel obitum narrant. Erat autem hujus lingua rustica, sed docta vita. Hic pro amore cœlestis patriæ cuncta despexerat, possidere aliquid in hoc mundo fugiebat; tumultus devitabat hominum, crebris ac prolixioribus orationibus intentus erat. Virtus tamen patientiæ in eo vehementer excreverat, ita ut eum sibi amicam crederet, qui sibi molestiæ aliquid irrogasset; reddebat contumeliis gratias; si quod in ipsa sua inopia damnum ei fuisset illatum, hoc maximum lucrum putabat; omnes suos adversarios nihil aliud quam adiutores æstimabat. Hunc cum dies mortis egredi de corpore urgeret, convenerunt multi, ut tam sanctæ animæ **1617** de hoc mundo recedenti suas animas ^B commendarent. Cunque circa lectum illius hi qui convenerant omnes assisterent, alii corporeis oculis ingredientiæ angelos viderunt, sed dicere aliquid nullo modo potuerunt; alii omnino nihil viderant; sed omnes qui aderant ita vehementissimus timor perculit, ut nullus, egrediente illa sancta anima, illic stare potuisset. Et hi ergo qui viderant, et hi qui omnino nihil viderant, uno omnes timore perculsi et territi fugerunt, nullusque illic assistere illo moriente potuit. Pensate ergo, frares, omnipotens Deus qualiter terreat quando districtus iudex venturus est, si sic assistentes terruit quando gratus et remunerans venit; aut qualiter timeri potest cum videri potuerit, si sic mentes præsentium stravit et quando videri non potuit. Ecce, fratres charissimi, servata illa in Ecclesiastica pace patientia, ad quantum hunc retributionis culmen evexit. Quid huic suus conditor intus dedit, de quo nobis tantam gloriam in die ejus exitus et foris innotuit? Quibus hunc credamus nisi sanctis martyribus sociatum, quem, attestantibus corporeis quoque oculis, a beatis spiritibus constat esse susceptum? Nullo iste gladio percussus occubuit, et tamen coronam patientiæ quam in mente tenuit in egressione percepit. Probamus quotidie verum esse quod ante nos dictum est, ^c quia sancta Ecclesia, electorum floribus plena, habet in pace lilia, in bello rosas.

9. Sciendum præterea est quod tribus modis virtus patientiæ exerceri solet. Alia namque sunt quæ a Deo, alia quæ ab antiquo adversario, alia quæ a proximo sustinemus. A proximo namque persecutiones, damna et contumelias; ab antiquo vero adversario tentamenta; a Deo autem flagella toleramus. Sed in his omnibus tribus modis vigilantem oculo semetipsam debet mens circumspicere, ne contra mala proximi pertrahatur ad retributionem mali, ne contra tentamenta adversarii ^D seducatur ad delectationem vel

mente simul, etc.

^d Sanctus Cyprianus, lib. 11, epist. 6, ad Martyres et confessores, in fine. — Hæc sunt verba Cypr. loco assignato: *floribus ejus nec lilia, nec rosæ desunt.* In novissima Edit. est nunc epist. 10, sine ulla librorum distinctione.

^e Duo priores Gemet. ac Bigot., *delectationem ac consensum.*

consensum delicti, ne contra flagella opificis ad excessum proruat murmurationis. Perfecte enim adversarius vincitur quando mens nostra et inter tentamenta ejus a delectatione atque consensu ^a non trahitur, et inter contumelias proximi custoditur ab odio, et inter flagella Dei comescitur a murmuratione. Nec hæc agentes, retribuere nobis bona præsentia requiramus; nam pro labore patientiæ bona speranda sunt sequentis vitæ, ut tunc præmium nostri laboris incipiat, quando omnis jam labor funditus cessat. Unde et per Psalmistam dicitur: *Non in finem oblivio erit pauperis, patientia pauperum non peribit in finem* (Psal. ix, 19). Quasi enim perisse patientia pauperum cernitur, cum nihil pro illa in hæc vita humilibus recompensatur. Sed patientia pauperum in finem non peribit, quia tunc ejus gloria percipitur, cum simul omnia laboriosa terminantur. Servate ergo, fratres, in mente patientiam, eamque, cum res exigit, exercete in operatione. Nullum vestrum ad odium proximi contumeliosa verba commoveant, nulla peritorum rerum damna perturbent. Si enim fixa mente mansura damna pertimescitis, damna rerum transuentium gravia non putatis; **1618** si æternæ retributionis gloriam ^b conspiciatis, de temporali injuria non doletis. Tolerate ergo adversarios vestros, sed ut fratres diligite quos toleratis. Æterna præmia pro damnis temporalibus quaerite. Nec quisquam vestrum suis se viribus ^c hanc implere posse confidat, sed obtinete precibus ut ipse hanc qui imperat præstet. **1619** Et scimus quia petentes libenter audit, quando hoc petitur largiri quod jubet. Cum continue pulsatur in prece, concite opitulatur in tentatione, per Jesum Christum Dominum nostrum, qui cum eo vivit et regnat Deus in unitate Spiritus sancti, in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA XXXVI.

^d Habita ad populum in basilica beatorum apostolorum ^e Philippi et Jacobi, Dominica secunda post Pentecosten.

LECTIO B. EVANG. SEC. LUC. XIV, 16-24.

In illo tempore, dixit Jesus Phariseis similitudinem hanc: Homo quidam fecit cœnam magnam, et vocavit multos. Et misit servum suum hora cœnæ dicere invitatis ut venirent, quia jam parata sunt omnia. Et cœperunt omnes simul excusare. Primus dixit ei: Villam emi, et necesse habeo exire, et videre illam; rogo te, habe me excusatum. Et alter dixit: Jugo boum emi quinque, et eo probare illa; rogo te, habe me excusatum. Et alius dixit: Uxorem duxi, et ideo non possum venire. Et reversus servus nuntiavit hæc domino suo. Tunc iratus paterfamilias dixit servo suo:

^a Primus Carn., restringitur.

^b Ita Mss. et vet. Ed. In recent., concupiscitis.

^c Bigot., hæc implere. Quod præferendum ducemus, nisi legeretur in aliis pene omnibus et Excusis hanc, nimirum patientiam.

^d In Lat. ran. est vigesima tertia. In C. reg. Suec. est vigesima octava. In Corb. vigesima secunda.

^e In Lateran. legitur tantum, in basilica sanctorum

A *Exi cito in plateas et vicos civitatis, et pauperes ac debiles, et cæcos et claudos introduc huc. Et ait servus: Domine, factum est ut imperasti, et adhuc locus est. Et ait Dominus servo: Exi in vias et sepes, et compelle intrare, ut impleatur domus mea. Dico autem vobis quod nemo virorum illorum qui vocati sunt gustabit cœnam meam.*

1618 1. Hoc distare, fratres charissimi, inter delicias corporis et cordis solet, quod corporales deliciae cum non habentur grave in se desiderium accendunt, cum vero habitæ eduntur comedentem protinus in fastidium per satietatem vertunt. At contra spirituales deliciae cum non habentur in fastidio sunt, cum vero habentur in desiderio; tantoque a comedente amplius esuriuntur, quanto et ab esuriente

B amplius comeduntur. In illis appetitus placet, experientia displicet: in istis appetitus vilis est, et experientia magis placet. In illis appetitus saturitatem, saturitas fastidium generat; in istis autem appetitus saturitatem, saturitas appetitum parit. Augent enim spirituales deliciae desiderium in mente, dum satiant, quia quanto magis earum sapor percipitur, eo amplius cognoscitur quod avidius ametur. Et ideo non habitæ amari non possunt, quia earum sapor ignoratur. Quis enim amare valeat quod ignorat? Proinde Psalmista nos admonet, dicens: *Gustate, et videte quoniam suavis est Dominus* (Psal. xxxiii, 9). Ac si aperte dicat: Suavitatem ejus non cognoscitis, si hanc minime gustatis. Sed cibum vitæ ex palato cordis tangite, ut probantes ejus dulcedinem amare

C valeatis. Has autem homo delicias tunc amisit, cum in paradiso peccavit (Genes. iii, 6); extra exiit, cum os a cibo ^f æternæ dulcedinis clausit. Unde nos quoque nati in hujus peregrinationis ærumna, huc fastidiosi jam venimus, **1619** nec scimus quid desiderare debeamus; tantoque se amplius fastidii nostri morbus exaggerat, quanto magis ab esu illius dulcedinis animus elongat; et eo jam internas delicias non appetit, quo eas comedere diu longaque ^g desuevit. Fastidio ergo nostro tabescimus, et longa inedia peste fatigamur. Et quia gustare intus nolumus paratam dulcedinem, amamus foris miseri famem nostram. Sed superna nos pietas nec deserentes se ^h deserit.

2. Contemptas enim illas delicias ad memoriæ nostræ oculos revocat, easque nobis proponit; in promissione torporem excutit, atque ut fastidium nostrum repellere debeamus invitatur. ⁱ Ait namque: *Homo quidam fecit cœnam magnam, et vocavit multos. Quis est iste homo, nisi ille de quo per Prophetam dicitur: Et homo est, et quis cognovit eum?* (Jerem. xvii, 9.) Qui fecit cœnam magnam, quia satietatem

apostolorum. In C. reg. Suec. nulla quoque sit mentio Dominicæ secundæ, nec in priori Gemet.

^f Gemet., internæ dulcedinis.

^g Bigot., desivit.

^h Additur in secundo Carn., nec bona sua fastidienter relinquit. Contemptas.

ⁱ In Belvac., C. Germ. et Bigot., invitatur; nam homo quidam, etc.

nobis dulcedinis internæ præparavit. Qui vocavit A
multos, sed pauci veniunt, quia nonnunquam ipsi
qui ei per fidem subjecti sunt, æterno ejus convivio
male vivendo contradicunt. Sequitur: *Misit autem
servum suum hora cœnæ dicere invitatis ut venirent.*
Quid hora cœnæ, nisi fatis est mendi? In quo nimirum
nos sumus, sicut jam dudum Paulus testatur,
dicens: *Nos omnes in quos fines sæculorum deven-
erunt (I Cor. x, 14).* Si ergo jam hora cœnæ est cum
vocamur, tanto minus nos debemus excusare con-
vivio Dei, **1620** quanto propinquasse jam cerni-
mus finem sæculi. Quo enim pensamus quia nihil
est quod restat, eo debemus pertimescere ne tem-
pus gratiæ quod præsto est pereat. Ideo autem
hoc convivium Dei non prandium, sed cœna voca-
tur, quia post prandium cœna restat, post cœnam B
vero convivium nullum restat. Et quia æternum
Dei convivium nobis in extremo præparabitur, re-
ctum fuit ut hoc non prandium, sed cœna voca-
retur. Sed quis per hunc servum, qui a patrefami-
lias ad invitandum mittitur, nisi prædicatorum ordo
designatur? De quo videlicet ordine quamvis a adhuc
indigni existimus, quamvis peccatorum nostrorum
pondere gravamur, et nos tamen in istis diebus su-
mus, et cum de ædificatione vestra aliquid vobis lo-
quor, hoc est quod ago, servus enim sum summi pa-
trifamilias. Cum vos admono ad contemptum sæ-
culi, invitare vos venio ad cœnam Dei. Nemo me
propter me hoc in loco despiciat. Et si ad invita-
ndum nequaquam dignus appareo, sed tamen magnæ
sunt delicta quas promitto. Sæpe, fratres mei, solet C
evenire quod dico, ut persona potens famulum ha-
beat despectum; cumque per eum suis forte vel ex-
traneis aliquod responsum mandat, non despicitur
persona loquentis servi, quia servator in corde re-
verentia mittentis domini. Nec pensant qui audiunt
per quem, sed quid vel a quo audiant. Ita ergo, fra-
tres, ita vos agite, et si nos forsitan digne despicitis,
in mente tamen vestra ^b vocantis Domini reveren-
tiam servate. Convivæ fieri summi patrifamilias ti-
benter obessite. Corda vestra discutite, atque ex eis
mortale fastidium pellite. Ad repellendum namque
fastidium vestrum jam parata sunt omnia. Sed si
adhuc carnales estis, fortasse epulas carnales inquiri-
tis. Ecce ipsæ carnales epulæ in spiritale vobis
alimentum conversæ sunt. Ad abstergendum nam-
que mentis vestræ fastidium in cœna Domini ille
vobis singularis agnus est occisus.

3. Sed quid agimus, qui hoc quod subjungitur ad-
huc fieri a multis videmus? *Et cœperunt omnes si-
mul excusare.* Offert Deus quod rogari debuit; non
rogatus dare vult quod vix sperari poterat ^c quia
dignaretur largiri postulatus, contemnitur; paratas
vero delicias refectionis æternæ demunit, et tamen
simul omnes excusant. Ponamus ante oculos men-

^a Belvac., ad hunc indigni.

^b Bigot., mittentis Domini.

^c Locum hunc vitiatum et interpolatum restituimus ex C. Germ., Belvac., Carnut. In Editis legitur:

tis minima, ut possimus digne pensare majora. Si
quispiam potens ad invitandum quemlibet pauperem
mitteret, quid, fratres, rogo, quid pauper ille face-
ret, nisi de eadem sua invitatione gauderet, respon-
sum humile redderet, vestem mutaret, ire quanto-
cius festinaret, ne prior se ad potentis convivium
alter occurreret? Homo ergo dives invitat, et pau-
per occurrere festinat; ad Dei invitatur convivium,
et excusatur. Sed ecce inter hæc æstimare possum
quid sibi corda vestra respondeant. Occulis enim
fortasse sibi cogitationibus dicunt: Excusare
nolumus, ad illud enim supernæ refectionis convi-
vium et vocari et pervenire gratulamur.

4. Loquentes vobis talia mentes vestræ verum di-
cunt, si non plus terrena quam cœlestia diligunt, si
non amplius rebus corporalibus quam spiritalibus
occupantur. Unde hic quoque ipsa excusantium
1621 causa subjungitur, cum protinus subinfertur:
*Primus dixit: Villam emi, et necesse habeo
exire, et videre illam; rogo te, habe me excusatum.*
Quid per villam nisi terrena substantia designatur?
Exiit ergo videre villam qui sola exteriora cogitat
propter substantiam. *Alter dixit: Juga boum emi
quinque, et eo probare illa; rogo te, habe me excusa-
tum.* Quid in quinque jugis boum nisi quinque corpo-
ris sensus accipimus? Qui recte quoque juga vocali
sunt, quia in utroque sexu geminantur. Qui videlicet
corporales sensus, quia interna comprehendere ne-
sciunt, sed sola exteriora cognoscunt, et, deserentes
intima, ea quæ extra sunt tangunt, recte per eos cu-
riositas designatur. Quæ dum alienam querit vitam
discutere, semper sua intima nesciens, studet exte-
riora cogitare. Grave namque curiositatis est vitium,
quæ dum cujuslibet mentem ad investigandam vitam
proximi exterius ducit, semper ei sua intima abs-
condit, ut aliena sciens, se nesciat, et curiosi ani-
mus quanto peritus fuerit alieni meriti, tanto fiat
ignarus sui. Propter hoc namque et de eisdem quin-
que jugis boum dicitur: *Eo probare illa; rogo te, habe
me excusatum.* Ipsa enim excusantis verba a vitii sui si-
gnificatione non discrepant dum dicit: *Eo probare illa,*
quia videlicet aliquando pertinere probatio ad cu-
riositatem solet. Sed notandum est quod et is qui
propter villam et is qui propter probanda juga boum
a cœna sui invitatoris excusat, humilitatis ^d verba
permiscet, dicens: *Rogo te, habe me excusatum.*
Dum enim dicit *Rogo te,* et tamen venire contemnit,
humilitas sonat in voce, superbia in actione. Et ecce
hæc dijudicat pravus quisque eum audit, nec tamen
ea quæ dijudicat agere desinit. Nam dum emilibet
perverse agenti dicimus Convertere, Domini acquiere,
mandata relinque, ubi hunc nisi ad Dominicam cœ-
nam vocamus? Sed cum respondet: Ora pro me,
quia peccator sum, hoc facere non possum, qui
aliud agit, nisi et rogat et excusat? Dicens namque:

quia dignaretur largiri postulatus, et tamen contemnitur; contemptaribus vero paratas, etc.

^d Belvac., premiisti dicens.

Peccator esse, humilitatem insinuat; subjungens autem: *Converti non possum, superbiam demonstrat. Regando ergo excusat, qui et humilitatem superaddidit in voce, et superbiam exeret in actione.*

5. *Alius autem dixit: Hæc enim dixi, et ideo non possum venire. Quid per æxorem nisi voluptas carnis accipitur? Nam quamvis bonum sit conjugium, atque ad propagandam sobolem providentia divina constitutum, nonnulli tamen non per hoc secunditatem prolis, sed desideria expetunt voluptatis, et idcirco per rem justam significari potest non incongrue res injusta. Ad cœnam ergo vœ æterni convivii summus paterfamilias invitat; sed dum alius avaritiæ, alius curiositati, alius voluptati carnis est deditus, nimirum reprobi simul omnes excusant. Dum a hunc terrenam curam occupat, illum alieni actus sagax cogitatio devastat, alterius etiã mentem voluptas carnalis inquinat, fastidiosus quisque ad æternæ vitæ epulas non læstumat.*

6. *Sequitur: Reversus servus nuntiavit hæc domino suo. Tunc iratus paterfamilias dixit servo suo: Exi cito in plateas et vicos civitatis, et pauperes ac debiles, et cæcos et claudos introduce huc. Ecce qui terrenæ substantiæ 1622 plus justo incubat, venire ad dominicam cœnam recusat; qui labori curiositatis nudat, præparata vitæ alimenta fastidit; qui carnalibus desideriis inservit, spiritualis convivii epulas respuit. Quia ergo venire superbi renuunt, pauperes eliguntur. b Cur hoc? Quia, juxta Pauli vocem, Infirma mundi eligit Deus, ut confundat fortia (1 Cor. 1, 27). Sed notandum est quomodo describantur qui ad cœnam vocantur, et veniunt, pauperes ac debiles. c Pauperes et debiles dicuntur, qui judicio suo apud semetipsos infirmi sunt. Nam pauperes et quasi fortes sunt, qui et positi in paupertate superbiunt. Cæci vero sunt, qui nullum ingenii lumen habent. Claudii quoque sunt, qui rectos gressus in operatione non habent. Sed dum morum vitia in membrorum debilitate signantur, profecto liquet quia sicut illi peccatores fuerunt qui vocati venire noluerunt, ita hi quoque peccatores sunt qui invitantur et veniunt. Sed peccatores superbi respnuntur, ut peccatores humiles eligantur.*

7. *Hos itaque elegit Deus quos despiciet mundus, quia plerumque ipsa despectio hominem revocat ad semetipsum. Is enim qui patrem relinquit, et partem substantiæ quam perceperat prodige expendit, postquam esurire cœpit, in se reversus dixit: Quanti d mercenarii in domo patris mei abundant panibus? (Luc. xv, 17.) Longe quippe a se discosserat quando peccabat. Et si non esurisset, in semetipsum minime rediisset, quia postquam terrenis rebus indiguit, tunc cogitare cœpit quid de spiritualibus amisit. Pauperes ergo et debiles, cæci et claudi vocantur, et veniunt, quia infirmi quique, atque in hoc mundo despecti, plerumque tanto celerius vocem*

a Idem *terrena occupant.*

b Bigot., Val. Cl., Longip., *cur hoc nisi quia.*

c In Carp., Bigot., et quarto Anglic. omittitur *pauperes.*

Dei audiunt, quanto et in hoc mundo non habent ubi delectentur. Quod bene Amalecitarum puer ille Ægyptius designat (1 Reg. xxx, 11, seq.), qui Amalecitis prædantibus atque currentibus æger remansit in via, et fame sitique aruit. Quem tamen David invenit, ei cibum potumque præbuit; qui illico convalescens dux David factus est. Convivantes Amalecitas reperit, et eos qui se debilem reliquerant cum magna fortitudine prostravit. Amalecita quippe populus lambens vocatur. Et quid per lambentem populum, nisi mentes sæcularium designantur? Quæ terrena cuncta ambiendo quasi lambunt, dum solis temporalibus delectantur. Quasi enim populus lambens prædam facit, dum terrena diligentes lucra de alienis damnis exaggerant. Sed puer Ægyptius æger in via relinquitur, quia peccator quisque dum infirmari ab hujus mundi statu cœperit, mox sæcularibus mentibus in despectum venit. Quem tamen David invenit, eique cibum et potum præbet, quia manu fortis Dominus abjecta mundi non despicit, et plerumque eos qui, sequi mundum minime valentes, quasi in via remanent ad amoris sui gratiam convertit, eisque verbi sui cibum potumque porrigit; et quasi duces sibi in via eligit, dum suos etiam prædicatores facit. Dum enim Christum peccatorum cordibus inferunt, quasi David super hostes ducunt. Qui convivantes Amalecitas velut David gladio feriunt, quia 1623 superbos quosque qui se in mundo despexerant Domini virtute prosternunt. Puer ergo Ægyptius qui in via remanserat Amalecitas interficit, quia plerumque ipsi mentes sæcularium prædicando superant, qui prius cum sæcularibus in hoc mundo currere non valebant.

8. *Sed, deductis ad cœnam pauperibus, quid puer subjungat audiamus: Domine, factum est? ut imperasti, et adhuc locus est. Multi tales ad cœnam dominicam ex Judæa collecti sunt, sed multitudo quæ ex Israëlito populo credidit locum superni convivii non implevit. Intravit jam frequentia Judæorum, sed adhuc locus vacat in regno, ubi suscipi debeat numerositas gentium. Unde et eidem servo dicitur: Exi in vias et sepes, et compelle intrare, ut impleatur domus mea. Cum de vicis et plateis ad cœnam quosdam Dominus invitat, illum videlicet populum designat qui tenere legem sub urbana conversatione noverat; cum vero convivas suos colligi ex viciis et sepibus præcipit, nimirum agrestem populum colligere, id est gentilem, quærit, de cujus significatione per Psalmistam dicitur: Tunc exultabunt omnia ligna stirvarum ante faciem Domini, quoniam venit (Psal. xcvi, 15). Ligna enim stivæ gentes vocatæ sunt, quia in infidelitate sua tortæ et infructuosæ semper fuerunt. Qui ergo ex illo agresti usu conversi sunt, ad cœnam dominicam quasi ex sepibus venerunt.*

9. *Notandum vero est quod in hac invitatione ter-*

d Bigot., *mercenarii patris mei.*

e Belvac. et C. Germ., *lambiens. Paulo post, lambunt, lambentem.*

f Belvac., *quod imperasti.*

tia non dicitur Invite, sed *Compelle intrare*. Alii enim vocantur, et venire contemnunt; alii vocantur et veniunt; alii autem nequaquam dicitur quia vocantur, sed compelluntur ut intrent. Vocantur et venire contemnunt qui donum quidem intellectus accipiunt, sed eundem intellectum operibus non sequuntur; vocantur et veniunt qui acceptam intellectus gratiam operando perficiunt; quidam vero sic vocantur, ut etiam compellantur. Nam sunt nonnulli qui bona facienda intelligunt, sed hæc facere desistant; vident quæ agere debeant, sed hæc ex desiderio non sequuntur. His plerumque, ut superius diximus, contingit ut eos in carnalibus desideriis suis mundi hujus adversitas feriat; ^a apprehendere temporalem gloriam conentur, et nequeant; et dum per alta pelagi quasi ad grandiores curas hujus sæculi navigare proponunt, semper adversis flatibus ad dejectionis suæ littora repellantur. Cumque se frangi in desideriis suis, adversante mundo, conspiciunt, ^b quid de se auctori suo debeant commemorantur, ita ut ad eum erubescences redeant, qui eum superbientes pro mundi amore deserebant. Sæpe namque nonnulli ad temporalem gloriam proficere volentes, aut longa ægritudine tabescunt, aut afflicti injuriis concidunt, aut percussi gravibus damnis affliguntur, et in mundi dolore vident quia nihil confidere de ejus voluptate debuerunt, seque ipsos in suis desideriis reprehendentes, ad Deum corda convertunt. De his quippe Dominus per prophetam dicit: *Ecce ego septim viam tuam spinis, et septim eam maceria, et semitas suas non inveniet; et sequetur amatores suos, et non apprehendet eos; quæret, et non inveniet eos*, **1624** et dicit: *Vadam et revertar ad virum meum priorem, quia bene mihi erat tunc magis quam nunc* (*Osee* II, 6, 7). Vir uniuscujusque fidelis animæ Deus est, quia hæc videlicet ei est conjuncta per fidem. Sed illa, quæ conjuncta Deo fuerat animæ, amatores suos sequitur, quando mens quæ jam per fidem credidit adhuc se immundis spiritibus in operatione substernit, mundi gloriam quærit, carnali delectatione pascitur, exquisitis voluptatibus nutritur. Sed plerumque omnipotens Deus talem animam misericorditer respicit, et ejus voluptatibus amaritudines permiscet. Unde dicit: *Ecce ego septim vias tuas spinis*. Viæ etenim nostræ spinis septæ sunt, quando in hoc quod male cupimus dolorum punctiones invenimus. *Et septim eas maceria, et semitas suas non inveniet*. Viæ nostræ maceria septiuntur cum desideriis nostris duræ in hoc mundo objectiones resistunt. Et semitas nostras invenire non possumus, quia hoc quod male quærimus adipisci prohibemur. *Et sequetur amatores suos, et non apprehendet eos; quæret, et non inveniet eos*; quia malignos spiritus quibus se in suis desideriis anima subdidit ad desideriorum suorum effectum minime

^a Primus Carnot., ut apprehendere.

^b Ita Corb. Germ. et pene omnes Mss. In vet. autem Ed., quid debeant, commemorant. In recent., commemorantur. Idem est sensus verbi, commemorantur.

A comprehendit. Sed ex hæc salubri adversitate quanta utilitas nascatur adjungit cum subditur: *Et dicit: Vadam et revertar ad virum meum priorem, quia bene mihi erat tunc magis quam nunc*. Postquam ergo vias suas spinis septas invenit, postquam amatores suos apprehendere non valet, ad amorem viri prioris redit, quia plerumque postquam in hoc mundo non possumus obtinere quæ volumus, postquam in terrenis desideriis de impossibilitate lassamur, tunc ad mentem Deum reducimus, tunc placere incipit ^c qui displicebat; et is cujus nobis amara fuerant præcepta repente dulcescit in memoria; et peccatrix anima quæ adultera conata est esse, nec tamen aperto opere potuit, decernit esse fidelis conjux. Qui ergo hujus mundi adversitatibus fracti ad Dei amorem redeunt, atque a præsentis vitæ desideriis corriguntur, quid isti, fratres mei, nisi compelluntur ut intrent?

10. Sed valde est tremenda sententia quæ protinus subinfertur. Intenta hanc cordis aure percipite, fratres et domini mei: in quantum peccatores, fratres mei; in quantum justî, domini mei. Intenta ^d hanc aure percipite, ut tanto eam minus sentiat ^e in examine, quanto nunc auditis formidolosius in prædicatione. Ait enim: *Dico autem vobis quod nemo virorum illorum qui vocati sunt gustabit cenam meam*. Ecce vocat per se, vocat per angelos, vocat per patres, vocat per prophetas, vocat per apostolos, vocat per pastores, vocat etiam per nos, vocat plerumque per miracula, vocat plerumque per flagella, vocat aliquando per hujus mundi prospera, vocat aliquando per adversa. Nemo contemnat, ne, dum vocatus excusat, cum voluerit intrare non valeat. Audite quid Sapientia per Salomonem dicat: *Tunc invocabunt me, et non exaudiam; mane consurgent, et non invenient me* (*Prov.* I, 28). Hinc est quod satux virgines tarde venientes clamant, dicentes: *Domine, Domine, apert nobis* (*Matth.* XXV, 11). **1625** Sed jam tunc aditum quærentibus dicitur: *Amen amen dico vobis, nescio vos* (*Ibid.*). Quid inter hæc, fratres charissimi, nisi relinquere omnia debemus, curas mundi postponere, solis desideriis æternis inhiare? Sed hæc paucis data sunt.

11. Admonere vos volo ut relinquatis omnia, sed non præsumo. Si ergo cuncta mundi relinquere non potestis, sic tenete quæ hujus mundi sunt, ut tamen per ea non teneamini in mundo; ut terrena res possideatur, non possideat; ut sub mentis vestræ sit dominio quod habetis, ne si mens vestra terrenarum rerum amore vincitur, a rebus suis ipsa magis possideatur. Sit ergo res temporalis in usu, æterna in desiderio; sit res temporalis in itinere, desideretur æterna in perventione. Quasi ex latere respicitur quidquid ^f in hoc mundo agitur. Ante nos autem tendant mentis oculi, dum tota intentione illa conspiciunt ad quæ pervenimus. Exstirpentur funditus

^c Editi, contemptis Mss., quod displicebat.

^d Bigot., hanc aure cordis percipite.

^e Primus Carn., extremo in exam.

^f C. Germ., Belv. et tres Gemet., in hunc mundum.

vitia, non solum ab actu operis, sed etiam a cogitatione cordis evulsa. Non nos voluptas carnis, non sollicitudo curiositatis, non æstus ambitionis a dominica cœna præpediat, sed ipsa quoque quæ honesta in mundo ægimus quasi ex quodam mentis latere tangamus, ut ^a terrena quæ libent sic nostro corpori serviant, quatenus cordi minime obsistant. Non ergo, fratres, audemus vobis dicere ut omnia relinquatis; sed tamen, si vultis, omnia etiam retinendo relinquitis, si sic temporalia geritis, ut tamen tota mente ad æterna tendatis.

12. Hinc etenim Paulus apostolus dicit: *Tempus breve est: reliquum est ut qui habent uxores tanquam non habentes sint, qui stent tanquam non stentes, et qui gaudent tanquam non gaudentes, et qui emunt tanquam non possidentes, et qui utuntur hoc mundo tanquam non utantur; præterit enim figura hujus mundi* (I Cor. vii, 29, seq.). Uxorem namque habet, sed quasi non habens, qui sic scit debita carnis exsolvere, ut tamen per eam mundo tota mente non cogatur inhærerere. Nam cum idem rursus egregius prædicator dicat: *Qui habet uxorem, cogitat quæ sunt hujus mundi, quomodo placeat uxori* (Ibid., 33), ille uxorem habens quasi non habet, qui sic studet placere conjugi, ut tamen non displiceat conditori. Flot quoque, sed tanquam non defleat, qui sic temporalibus damnis affligitur, ut tamen de æternis lucris semper animum consoletur. Gaudet vero, sed tanquam non gaudeat, qui sic de temporalibus bonis hilarescit, ut tamen semper tormenta perpetua consideret; et in hoc quod mentem gaudio subleuat, hanc continuo pondere providi timoris premat. Emit autem, sed quasi non possidens, qui et ad usum terrena præparat, et tamen cauta cogitatione prævidet quod hæc citius relinquat. Mundo quoque utitur, sed quasi non utatur, qui et necessaria cuncta exterius ad vitæ suæ ministerium redigit, et tamen hæc eadem non sinit suæ menti dominari, ut subjecta foris serviant, et nunquam intentionem animi ^b ad alta tendentis frangant. Quicumque ergo tales sunt, eis profecto terrena omnia non ad desiderium, sed ad usum adsunt, quia rebus quidem necessariis utuntur, sed nihil habere cum peccato cupiunt. 1626 Deipsis quoque rebus habitis quotidie ^c mercedes acquirunt, et plus gaudent bono opere quam bona possessione.

13. Ac ne aliquibus ista difficilia esse videantur, rem de persona refero quam multi ^d vestrum noverunt, quam videlicet rem ipse ante triennium in Centumcellensi urbe a personis fidelibus didici. Nuper namque in eadem civitate Theophanius comes fuit (Lib. iv Dialog., cap. 27), vir misericordiæ actibus deditus, bonis operibus intentus, hospitalitati præcipue studens. Exercendi comitatus actibus occupatus,

^a Ita C. Germ., Gemet. et alii, ubi in Editis legitur, *terrena quælibet*.

^b Bigot., *ad alia*.

^c Bigot., duo priores Gemet., Longip., Val. Cl., *mercedes quaerunt*.

^d Carn., Gemet. et alii, *meum noverunt*.

^e Excusi, *sed, ut post ex. Restituimus plus proposit*,

agebat terrena et temporalia; ^e sed ut plus ex sine ejus claruit, magis ex debito quam ex intentione. Nam cum, appropinquante mortis ejus tempore, gravissima aeris tempestas obsisteret ne ad sepeliendum duci potuisset, eumque conjux sua cum fletu vehementissimo requireret, dicens: Quid faciam? quomodo te ad sepeliendum ejicio, quæ ostium domus hujus egredi præ nimia tempestate non possum? Tunc ille respondit: Noli, mulier, flere, quia mox ut ego defunctus fuero, aeris serenitas redibit. Cujus proptinus et vocem mors, et mortem serenitas est secuta. Cujus manus ac pedes podagræ humore tumescentes, et versi in vulneribus fuerant, et profuente sanie ^f patebant. Sed cum corpus illius ex more ad lavandum fuisset detectum, ita manus pedesque illius sani reperti sunt, ac si unquam vulneris nihil habuissent. 1627 Ductus itaque ac sepultus est, ejusque conjugi visum est ut quarto die in sepulcro illius marmor quod superpositum fuerat mutari debuisset. Quod videlicet marmor corpori ejus superpositum dum fuisset ablatum, tanta ex ejus corpore fragrantia odoris emanavit, ac si ex putrescenti carne illius pro vermibus aromata ferbuissent. Hæc igitur dixi ut e vicino exemplo ^g ostendere possem nonnullos et sæcularem habitum gerere, et sæcularem animum non habere. Quos enim tales in mundo necessitas ligat, ut ex omni parte exui a mundo non possint, sic debent ea quæ mundi sunt tenere, ut tamen eis nesciant ex mentis fractione succumbere. Hoc ergo cogitate, et cum relinquere cuncta quæ mundi sunt non potestis, exteriora bene exterius agite, sed ardentius interius ad æterna festinate. Nihil sit quod desiderium vestræ mentis retardet, nullius vos rei in hoc mundo ^h delectatio implicet. Si bonum diligitur, mens in bonis melioribus, id est in cœlestibus delectetur. Si malum metuitur, mala animo æterna proponantur, ut dum illic esse conspicit et amplius quod diligit, et amplius quod pertimescat, hic omnino non hæreat. Ad hæc agenda habemus mediatorum Dei et hominum adiutorem nostrum, per quem citius cuncta obtinebimus, si ad illum vero amore flagramus, qui vivit, et regnat cum Patre et Spiritu sancto Deus, in sæcula sæculorum. Amen.

ⁱ HOMILIA XXXVII.

Habita ad populum in basilica beati Sebastiani martyris, die natalis ejus.

LECTIO S. EVANG. SEC. LOC. XIV, 25-33.

In illo tempore, dixit Jesus turbis: Si quis venit ad me, et non odit patrem suum et matrem, et uxorem et filios, et fratres et sorores, adhuc autem et animam suam, non potest meus esse discipulus. Et qui non bajulat crucem suam, et venit post me, non potest meus esse discipulus. Quis enim ex vobis volens turrim ædi-

cogentibus Mas. C. Germ., Belvac., Gemet., Carn., etc.

^f Sic etiam legendum ex Mss., non *patebant*, ut habent Vulgati.

^g Corb. Germ., Bigot., *ostenderem*.

^h Duo priores Gemet., *dilectio*.

ⁱ In Corb. est quadragesima. In Later. et cod. reg. Suec. trigesima quarta.

ficare, non prius sedens computat sumptus qui necessarii sunt, si habeat ad perficiendum, ne posteaquam posuerit fundamentum, et non potuerit perficere, omnes qui viderint, incipiant illudere ei, dicentis: Quia hic homo coepit aedificare, et non potuit consummare? Aut quis rex iturus committere bellum adversus alium regem, non sedens prius cogitat si possit cum decem millibus occurrere ei qui cum viginti millibus venit ad se? Alioquin adhuc illo longe agente, legationem mittens, rogat ea quae pacts sunt. Sic ergo omnis ex vobis qui non renuntiat omnibus quae possidet non potest meus esse discipulus.

1626 1. Si consideremus, fratres charissimi, quae et quanta sunt quae nobis promittuntur in caelis vilescent animo omnia quae habeantur in terris. Terrena namque substantia supernae felicitati comparata pondus est, non subsidium. Temporalis vita aeternae vitae comparata mors est potius dicenda quam vita. Ipse enim quotidianus defectus corruptionis quid est aliud quam quaedam prolixitas mortis? Quae autem lingua dicere, vel quis intellectus capere sufficit illa supernae civitatis quanta sint gaudia, angelorum choris interesse, **1627** cum beatissimis spiritibus gloriae conditoris assistere, praesentem Dei vultum cernere, incircumscriptum lumen videre, nullo mortis metu affici, incorruptionis perpetuae munere laetari? Sed ad haec audita inardescit animus, jamque illic cupit asistere, ubi se sperat sine fine gaudere. Sed ad magna praemia perveniri non potest, nisi per magnos labores. Unde et Paulus egregius praedicator dicit: ^b Non coronabitur nisi qui legitime certaverit (II Tim. II, 5). Delectet ergo mentem magnitudo praemiorum, sed non deterreat certamen laborum. Unde **1628** ad se venientibus Veritas dicit: Si quis venit ad me, et non odit patrem suum et matrem, et uxorem et filios, et fratres et sorores, adhuc autem et animam suam, non potest meus esse discipulus.

2. Sed percontari libet quomodo parentes et carnaliter propinquos praecipimur odisse, qui jubemur et inimicos diligere? Et certe Veritas de uxore dicit: Quod Deus conjunxit, homo non separet (Math. xix, 6). Et Paulus ait: Viri, diligite uxores vestras, sicut et Christus Ecclesiam (Eph. v, 25). Ecce discipulus uxorem diligendam praedicit, cum magister dicat: Qui uxorem non odit, non potest meus esse discipulus. Nunquid aliud iudex nuntiat, aliud praeco clamat? An simul et odisse possumus, et diligere? Sed si vim praeepti perpendimus, utrumque agere per discretionem valemus, ut eos qui nobis carnis cognatione conjuncti sunt, et quos proximos novimus, diligamus, et quos adversarios in via Dei patimur odiendo et fugiendo nesciamus. Quasi enim per odium diligitur qui carnaliter sapiens, dum prava nobis ingerit, non auditur. Ut autem Dominus demonstraret hoc erga proximos odium non de ^d inaffectione procedere, sed de charitate, addidit protinus, dicens: Adhuc au-

tem et animam suam. Odisse itaque praecipimur proximos, odisse et animam nostram. Constat ergo quia amando debet odisse proximum, qui sic eum odit sicut semetipsum. Tunc etenim bene nostram animam odimus, cum ejus carnalibus desideriis non acquiescimus, cum ejus appetitum frangimus, ejus voluptatibus reluctamur. Quae ergo contempta ad melius ducitur, quasi per odium amatur. Sic sic nimirum exhibere proximis nostris odii discretionem debemus, ut in eis et diligamus quod sunt, et habeamus odio quod in Dei nobis itinere obsistunt.

3. Certe cum Paulus Jerosolimam pergeret, propheta Agabus zonam illius apprehendit, et suisque pedibus alligavit, dicens: Virum cujus haec zona est sic alligabunt ^f in Jerusalem (Act. xxi, 11). Sed is qui animam suam perfecte oderat quid dicebat? Ego non solum alligari, sed et mori in Jerusalem paratus sum pro nomine Domini Jesu Christi (Ibid., 15), nec facio animam meam pretiosorem quam me (Act. xx, 24). Ecce quomodo animam suam amando oderat, imo odiens amabat, quam cupiebat pro Jesu morti tradere, ut hanc ad vitam de peccati morte suscitaret. Ab hac ergo discretionem odii nostri trahamus formam ad odium proximi. Ametur quilibet in hoc mundo etiam adversarius, sed in via Dei contrarius non ametur etiam propinquus. Quisquis enim jam aeterna concupiscit, in ea quam aggreditur, causa Dei. extra patrem, extra matrem, extra uxorem, extra filios, extra cognatos, extra semetipsum fieri debet, ut eo verius cognoscat Deum, quo in ejus causa neminem recognoscit. Multum namque est quod carnales affectus intentionem mentis diverberant, ejusque aciem obscurant; quos tamen nequaquam noxios patimur, si eos premendo teneamus. Amandi ergo sunt proximi, impendenda est charitas omnibus et propinquis et extraneis, nec tamen pro eadem charitate a Dei amore flectendum.

4. Scimus autem quia cum de terra Philisthiim **1629** circa Domini ad terram Israelitarum rediret, plaustro superimposita est, et vaccae plaustro subjunctae sunt, quae fetae fuisse memorantur, quarum filios clauserunt domi. Et scriptum est: Ibant autem in directum vaccae per viam quae ^g ducit Bethsames, et uno itinere gradiebantur, pergentes et mugientes, et non declinabant neque ad dexteram, neque ad sinistram (I Reg. vi, 12). Quid ergo vaccae nisi fideles quosque in Ecclesia designant, qui dum sacri eloquii praeepta considerant, quasi superimpositam Domini arcam portant? De quibus hoc etiam notandum, quod fuisse fetae memorantur, quia sunt plerique qui in via Dei intrinsecus positi, foris carnalibus affectibus ligantur; sed non declinant a recto itinere, qui Arcam Dei portant in mente. Ecce enim vaccae Bethsames pergunt. Bethsames quippe dicitur domus solis; et Propheta ait: Vobis autem ^h qui timetis Do-

^a Belvac., nonne sedens prius.

^b Gemet. et Rigot., non coronabitur quis, nisi.

^c Belvac., et quo proae... et quo adversarios.

^d Sic suadent legere C. Germ., Belv., Corb., primus Gemet., etc., cum in Edit. legatur, non de affectione.

^e Bigot., suasque pedes alligavit.

^f Hic Ed. inseruntur Judaei, venientibus Mss. C. Germ., Gemet., etc.

^g Gemet., C. Germ. et plur., Bethsames.

^h Bigot., qui timetis nomen Domini.

minum oriatur sol justitiæ (Malach. iv, 2). Si ergo ad æterni solis habitationem tendimus, dignum profecto est ut de Dei itinere pro carnalibus affectibus non declinemus. Tota enim virtute pensandum est quod vœcæ Dei plaustro suppositæ pergunt et gemunt: dant ab intinis mugitus, et tamen ab itinere non deflectunt gressus. Sic nimirum prædicatores Dei, sic fideles quique esse intra sanctam Ecclesiam debent, ut compatiantur proximis per charitatem, et tamen de via Dei non exorbitent per compassionem.

5. Hoc ipsum vero animæ odium qualiter exhiberi debeat, Veritas subdendo manifestat, dicens: *Qui non bajulat crucem suam, et venit post me, non potest meus esse discipulus.* Crux quippe a cruciatu dicitur. Et duobus modis crucem Domini bajulamus, cum aut per abstinentiam carnem afficimus, aut per compassionem proximi necessitatem illius nostram putamus. Qui enim dolorem exhibet in aliena necessitate, crucem portat in mente. Sciendum vero est quod sunt nonnulli qui carnis abstinentiam non pro Deo, sed pro inani gloria exhibent. Et sunt plerique qui compassionem proximo non spiritaliter, sed carnaliter impendunt, ut ei non ad virtutem, sed quasi miserando ad culpas ^b faveant. Hi itaque crucem quidem videntur ferre, sed Dominum non sequuntur. Unde recte hæc eadem Veritas dicit: *Qui non bajulat crucem suam, et venit post me, non potest meus esse discipulus.* Bajulare etenim crucem et post Dominum ire, est vel carnis abstinentiam, vel compassionem proximo pro studio æternæ intentionis exhibere. Nam quisquis hæc pro temporali intentione exhibet, crucem quidem bajulat, sed ire post Dominum recusat.

6. Quia vero sublimia præcepta data sunt, prolixo comparatio ædificandæ sublimitatis adjungitur, cum dicitur: *Quis enim ex vobis volens turrim ædificare, non prius sedens computat sumptus qui necessarii sunt, si habeat ad perficiendum, ne posteaquam posuerit fundamentum, et non potuerit perficere, omnes qui viderint, incipiant ei illudere dicentes: Quia hic homo cepit ædificare, et non potuit consummare?* Omne quod agimus prævenire per studium considerationis debemus. Ecce enim, juxta Veritatis vocem, qui turrim ædificat prius ædificii sumptus parat. Si igitur humilitatis turrim construere cupimus, **1630** prius nos præparare contra adversa hujus sæculi debemus. Hoc etenim inter terrenum et cœlestis ædificium distat, quod terrenum ædificium expensas colligendo construitur, cœlestis vero ædificium expensas dispergendo. ^c Ad illud sumptus facimus, si non habita colligamus, ad istud sumptus facimus, si et habita refingamus. Istos sumptus dives ille habere non potuit, qui, multas possessiones possidens, magistrum requisivit, dicens: *Magister*

A bone, quid faciens vitam æternam possidebo (Matth. xix, 16)? Qui cum præceptum relinquenti omnia audisset, tristis abscessit, et inde est angustatus in mente, unde foris fuit latior in possessione. Quia enim in hac vita amabat sumptus celsitudinis, tendendo ad æternam patriam habere noloit sumptus humilitatis. Considerandum vero est quod dicitur: *Omnes qui viderint incipiant illudere ei, quia, juxta Pauli vocem, Spectaculum facti sumus mundo, angelis et hominibus (I Cor. iv, 9).* Et in omne quod agimus considerare occultos nostros adversarios debemus, qui semper nostris operibus insistunt, semper ex nostro defectu gratulantur. Quos Propheta intuens, ait: *Deus meus, in te confido, non erubescam, neque irideant me inimici mei (Psal. xxiv, 2, 3).* In bonis enim operibus intenti, nisi contra malignos spiritus ^d sollicitè vigilemus, ipsos irrisores patimur, quos ad malum persuasores habemus. Sed quia de construendo ædificio comparatio data est, nunc ex minori ad majus similitudo subditur, ut ex rebus minimis majora pensentur. Nam sequitur: *Aut quis rex iturus committere bellum adversus alium regem, non sedens prius cogitat si possit cum decem millibus occurrere ei qui cum viginti millibus venit ad se? Alioquin adhuc illo longe agente, legationem mittens, rogat ea quæ pacis sunt. Rex contra regem ex æquo venit ad prælium, et tamen si se perpendit non posse sufficere, legationem mittit, et ea quæ pacis sunt postulat. Quibus ergo nos lacrymis veniam sperare debemus, qui in illo tremendo examine cum Rege nostro ex æquo ad iudicium non venimus, quos nimirum ^e conditio, infirmitas, et causa inferiores exhibet?*

7. Sed fortasse jam mali operis culpas abscidimus, jam prava quæque exterius declinamus; nunquid ad reddendam rationem cogitationis nostræ sufficimus? Nam cum viginti millibus venire dicitur is contra quem minime sufficit iste qui cum decem millibus venit. Decem millia quippe ad viginti millia simplum ad duplum sunt. Nos autem si multum proficimus, vix exteriora nostra opera in rectitudine servamus. Nam et si jam luxuria carnis abscissa est, tamen adhuc a corde funditus abscissa non est. Ille autem qui iudicaturus venit exteriora simul et interiora iudicat, facta pariter et cogitationes pensat. Cum duplo ergo exercitu contra simplum venit, qui nos vix in solo opere præparatos simul de opere et cogitatione discutit. Quid ergo agendum est, fratres, nisi ut dum nos cum simpli exercitu contra duplum illius sufficere non posse conspicimus, dum adhuc longe est, legationem mittamus, et rogemus ea quæ pacis sunt? Longe enim esse dicitur, qui adhuc præsens per iudicium non videtur. Mittamus ad hunc legationem lacrymas nostras, mittamus misericordiæ opera, **1631** mactemus in ara ejus hostias placationis,

^a Idem, et sequitur me.

^b Primum Carn., secum.

^c Additur in Bigot. colligimus. Et paulo post habere noluit, pro habere non potuit.

^d Interseritur in primo Carn. alque contra con-

temptores ipsos sollicitè, etc.

^e Solus., velle sedens.

^f Gemet. et primus Carn., conditio infirmitatis. Bigot., Longip., Val. Cl., secundus Carn., conditio infirmitatis.

cognoscamus nos cum eo in iudicio non posse contendere; pensemus virtutem ejus fortitudinis, regemus ea quæ pacis sunt. Hæc est nostra legatio, quæ regem venientem placat. Pensate, fratres, quam benignum sit quod is qui suo adventu valet opprimere tardat venire. Mittamus ad hunc, ut diximus, legationem nostram, fluendo, tribuendo, sacras hostias offerendo. Singulariter namque ad absolutionem nostram oblata cum lacrymis et benignitate mentis sacri altaris hostia suffragatur, quia is qui in se resurgens a mortuis jam non moritur, adhuc per hanc in suo mysterio pro nobis iterum patitur. Nam quoties ei hostiam suæ passionis offerimus, toties nobis ad absolutionem nostram passionem illius reparamus.

8. Multos, ut arbitror, vestrum, fratres charissimi, contigit nosse hoc quod volo ad memoriam vestram narrando revocare. Non longe a nostris fertur temporibus factum quod quidam ab hostibus captus longe transductus est (*Lib. iv Dialog., cap. 57*); cumque diu teneretur in vinculis, eum uxor sua cum ex eadem captivitate non reciperet, extinctum putavit. Pro quo jam velut mortuo hostias hebdomadibus singulis curabat offerre. Cujus toties vincula solvebantur in captivitate, quoties ab ejus conjuge oblata fuissent hostiæ pro animæ ejus absolutione. Nam longa post tempora reversus, admirans valde suæ indicavit uxori quod diebus certis, hebdomadibus singulis, ejus vincula solvebantur. Quos videlicet dies ejus uxor atque horas discutiens, tunc eum recognovit absolutum, cum pro eo sacrificium meminerat oblatum. Hinc ergo, fratres charissimi, hinc certa consideratione colligite, oblata a nobis hostia sacra quantum in nobis solvere valeat ligaturam cordis, si oblata ab altero potuit in altero solvere vincula corporis.

9. Multi vestrum, fratres charissimi, Cassium Narniensis urbis episcopum noverunt, cui mos erat quotidianas Deo hostias offerre, ita ut pene nullus dies vitæ ejus abscederet quo non omnipotenti Deo hostiam placationis immolaret (*Lib. iv Dialog., cap. 56*). Cui cum sacrificio valde etiam concordabat vita. Nam cuncta quæ habebat in eleemosynis tribuens, cum ad horam offerendi sacrificii venisset, velut totus in lacrymis defluens, semetipsum cum magna cordis contritione mactabat. Cujus et vitam et exitum, quodam venerabilis vitæ Diacono, qui fuerat ab eo nutritus, referente, cognovi. Aiebat enim quod quadam nocte ejus presbytero per visum Dominus astitit, dicens: Vade et dic episcopo: Age quod agis, operare quod operaris, non cesset pes tuus, non cesset manus tua; natali apostolorum venies ad me, et retribuam tibi mercedem tuam. Surrexit presbyter, sed quia e vicino apostolorum natalitius dies imminabat, tam propinqui exitus diem episcopo nuntiari pertimuit. Alia nocte Dominus rediit, ejusque inobedientiam venementer increpavit, atque eadem jussionis suæ verba retexuit. Tunc presbyter surrexit ut

A pergeret, sed rursus infirmitas cordis impedimento facta est indicandæ revelationis; et ad admonitionem quoque iteratæ jussionis obduruit pergere, et quæ viderat manifestare neglexit. Sed quia magnam mansuetudinem contemptæ gratiæ major se qui 1632 solet ira vindictæ, b visione tertia Dominus apprensus, jam verbis addidit verbera, et tam districta cæde mactatus est, ut in eo duritiam cordis emollirent vulnera corporis. Surrexit ergo eruditus ex verbera, perrexit ad episcopum, eumque jam ex more juxta beati Juvenalis martyris sepulcrum ad offerendum sacrificium consistentem reperit, secretum a circumstantibus petiit, seque ejus pedibus prostravit. Cumque eum ubertim flentem episcopus vix ad se levare potuisset, lacrymarum causas cognoscere studuit. Ille vero, c relaturus ordinem visionis, prius vestimento ex humeris devoluto, detexit plagas corporis, ut ita dicam, testes veritatis et culpæ, monstravit quanta animadversione districtionis membra illius d accepta verbera, livore inficto, sulcaverant. Quæ mox ut episcopus vidit, exhorruit, et quis sibi talia facere præsumpsisset cum magnæ obstupescationis vocibus inquisivit. At ille respondit, hæc se pro ipso fuisse perpessum. Excrevit cum terrore admiratio; sed nullas jam presbyter inquisitioni ejus moras adjiciens, secretum revelationis aperuit, sique jussionis dominicæ per ea quæ audierat verba narravit, dicens: Age quod agis, operare quod operaris, non cesset manus tua, non cesset pes tuus; natali apostolorum venies ad me, et retribuam tibi mercedem tuam. Quibus auditis, episcopus se in orationem cum magna cordis contritione prostravit, et qui oblaturus sacrificium ad horam tertiam venerat, hoc pro extensæ orationis magnitudine ad horam nonam usque protelavit. Atque ex illo jam die magis magisque aucta sunt ei lucra pietatis; factusque est tam fortis in opere quam certus ex munere, quippe qui eum, cui ipse debitor fuerat, ex ea promissione jam cœperat habere debitorem. Huic autem consuetudo fuerat, annis singulis, natalitio apostolorum die Romam venire; jamque ex hac revelatione suspectus, venire juxta morem noluit. Eodem ergo tempore sollicitus fuit, secundo quoque anno vel tertio in mortis suæ expectatione suspensus, quarto, quintoque, et sexto similiter. Qui desperare jam de veritate revelationis poterat, si verbis fidem verbera non fecissent. Cum ecce anno septimo usque ad expectati natalis sacras vigiliis incolunus pervenit; sed lenis hunc in vigiliis e calor attingit, atque ipso die natalitio filiis suis se expectantibus, misarum solemnium implere se posse recusavit. Illi vero quia de ejus erant pariter egressione suspecti, simul ad eum omnes venerunt, sese unanimiter astringentes ut die eodem nequaquam acquiescerent missarum f solemnium celebrari, nisi pro eis apud Dominum 1633 idem antistes suos intercessor accederet. Tunc ille, compul-

a Bigot., colligitur.

b Primus Carn., visione tertia vice.

c Idem., revolaturus.

d Duo priores Gemet., accepta vulnera.

e Duo Carnot. et Bigot., dolor attingit.

f Primus Carn., solemnium implere.

sus, in episcopii oratorio missas fecit, et manu sua corpus dominicum pacemque omnibus tribuit. Qui cuncto ministerio oblati sacrificii peracto, ad lectulum rediit, ibique jacens, dum sacerdotes suos ac ministros circumstetisse cerneret, quasi vale ultimum dicens, de servando eos vinculo charitatis admonebat, et quanta debuissent concordia inter se uniri prædicabat. Cum subito inter ipsa sanctæ exhortationis verba, voce terribili clamavit, dicens: Hora est. Moxque assistentibus ipse suis manibus linteum dedit, quod ex more morientium sibi contra faciem tenderetur. Quo tenso, spiritum emisit, sicque sancta illa anima, ad gaudia æterna perveniens, a carnis corruptione soluta est. Quem, fratres charissimi, quem vir iste in morte sua imitatus est, nisi eum quem in vita sua fuerat contemplatus? Dicens enim: **B** Hora est, de corpore exiit, quia et Jesus, peractis omnibus, cum dixisset: *Consummatum est, inclinato capite, tradidit spiritum* (Joan. xix, 30). Quod ergo Dominus ex potestate, hoc egit famulus ex vocatione.

40. Ecce quotidianæ hostiæ illa cum elemosynis et lacrymis missa legatio quantam cum Rege veniente gratiæ pacem fecit. Relinquat ergo omnia qui potest. Qui autem relinquere omnia non potest, cum adhuc longe est Rex, legationem mittat, lacrymarum, elemosynarum, hostiarum munera offerat. Vult enim placari precibus, qui scit quia portari non possit iratus. Quod adhuc moram facit venire, legationem pacis sustinet. Venisset jam namque si vellet, et cunctos suos adversarios trucidasset. Sed et quam terribilis veniet indicat, et tamen ad veniendum tardat, quia non vult invenire quos puniat. Reatum nobis contemptus nostri denuntiat, dicens: *Sic ergo omnis ex vobis qui non renuntiat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus*; et tamen sperandæ salutis remedium confert, quia qui per iram non potest ferri, per postulatæ pacis vult legationem placari. Lavate ergo, fratres charissimi, lacrymis maculas peccatorum, elemosynis tergite, sacris hostiis expiate. Nolite possidere per desiderium quæ adhuc per usum minime reliquistis. Spem in solo Redemptore figite, ad æternam patriam mente transite. Si enim nil in hoc mundo jam amando possidetis, etiam possidendo cuncta reliquistis. Ipse nobis gaudia desiderata concedat, qui nobis æternæ pacis remedia contulit, Jesus Christus Dominus noster, * qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

b HOMILIA XXXVIII.

Habita ad populum in basilica beati Clementis
martyris.

LECTIO 8. EVANG. SEC. MATTH. XXII, 1 — 13.

In illo tempore, ^a loquebatur Jesus principibus sacerdotum et Pharisæis in parabolis, dicens: Simile est

^a Duo priores Gemet. cui cum Patre et Spiritu sancto honor et imp. per, etc.

^b Est vigesima quinta in Corb., vigesima octava in Later. et vigesima nona in Cod. reg. Suec.

regnum cælorum homini regi qui seclit nuptias suo suo, et misit servos suos vocare invitatos ad nuptias, et volebant venire. Iterum misit alios servos, dicens: *Dicite invitatis: Ecce prandium meum paravi, tauri mei et altilia occisa sunt, et omnia parata, venite ad nuptias. Illi autem neglexerunt, et abierunt, alius in villam suam, alius vero ad negotiationem suam: reliqui vero tenuerunt servos ejus, et contumellis affectos occiderunt. Rex autem cum audisset, iratus est; et, missis exercitibus suis, perdidit homicidas illos, et civitatem illorum succendit. Tunc ait servis suis: Nuptiæ quidem paratæ sunt, sed qui invitati erant non fuerunt digni. Ite ergo ad exitus viarum, et quoscunque inveneritis vocate ad nuptias. Et egressi servi ejus in vias, congregaverunt omnes quos invenerunt, malos et bonos, et impletæ sunt nuptiæ discumbentium. Intravit autem rex ut videret discumbentes; et vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali, et ait illi: Amice, quomodo huc intravisti non habens vestem nuptialem? At ille obmutuit. Tunc dixit rex ministris: Ligatis manibus ejus et pedibus, mitte eum in tenebras exteriores. Ibi erit fletus et stridor dentium. Multi enim sunt vocati, pauci vero electi.*

1634 1. Textum lectionis evangelicæ, fratres charissimi, volo, si possum, sub brevitate transcurrere, ut in fine ejus valeam ad loquendum largius vacare. Sed quærendum prius est an hæc apud Mathæum ipsa sit lectio quæ apud Lucam sub appellatione cœnæ describitur (Luc. xiv, 16, seq.). Et quidem sunt nonnulla quæ sibi dissona esse videntur, quia hic prandium, illic cœna memoratur; hic qui ad nuptias non dignis vestibus intravit repulsus est, illic nullus qui intrasse dicitur repulsus esse perhibetur. Qua ex re recte colligitur quod et hic per nuptias præsens Ecclesia, et illic per cœnam æternum et ultimum convivium designatur, quia et haec nonnulli exituri intrant, et ad illud quisquis semel intraverit ulterius non exhibit. At si quis forte contendat hanc eandem esse lectionem, ego melius puto, salva fide, alieno intellectui cedere, quam contentionibus deservire, quoniam et intelligi congrue forsitan potest quia de projecto eo qui cum nuptiali veste non venerat quod Lucas tacuit Mathæus dixit. Quod vero per illum cœna, per hunc autem prandium dicitur, nequaquam vel hoc nostræ intelligentiæ obsistit, quia cum ad horam nonam apud antiquos quotidie prandium fieret, ipsum quoque prandium cœna vocabatur.

2. Sæpe autem jam me dixisse memini quod plerumque in sancto Evangelio regnum cælorum præsens Ecclesia nominatur. Congregatio quippe justorum regnum cælorum dicitur. Quia enim per prophetam Dominus dicit: *Cælum mihi sedes est* (Isai. lxvi, 1); 1635 et Salomon ait: *Anima justi sedes est sapientiæ* (Sap. vii, 27); Paulus etiam dicit: *Chri-*

^c In Corb. Germ., Lateran., Cod. reg. Suec., priori Gemet. et nonnullis, non legitur *martyris*.

^d Belv., dicebat Jesus turbis; Simile est, etc.

^e Locus hic jam laudatus est a sancto Doctore

stum Dei virtutem et Dei sapientiam (1 Cor. 1, 24); A liquido colligere debemus quia si Deus sapientia, anima autem iusti sedes sapientia, dum caelum dicitur sedes Dei, caelum ergo est anima iusti. Hinc per Psalmistam de sanctis praedicatoribus dicitur: *Cœli enarrant gloriam Dei* (Psal. xviii, 2). Regnum ergo caelorum est Ecclesia iustorum, quia dum eorum corda in terra nil ambulant, per hoc quod ad superna suspirant, iam in eis Dominus quasi in caelestibus regnat. Dicitur ergo: *Simile est regnum caelorum homini regi, qui fecit nuptias filio suo.*

3. Jam intelligit charitas vestra quis est iste rex, regis filii pater: ille nimirum cui Psalmista ait: *Deus iudicium tuum regi da, et justitiam tuam filio regis* (Psal. lxxi, 1). Qui fecit nuptias filio suo. Tunc enim Deus pater Deo Filio suo nuptias fecit, quando hunc in utero Virginis humanae naturae conjoinxit, quando Deum ante saecula fieri voluit hominem in fine saeculorum. Sed quia ex duabus personis fieri solet ista conjunctio, absit hoc ab intellectibus nostris, ut personam Dei et hominis Redemptoris nostri Jesu Christi ex duabus personis credamus unitam. Ex duabus quippe atque in duabus hunc naturis existere dicimus; sed ex duabus personis compositum eredi, ut nefas, vitium. Apertius ergo atque securus dicit potest quia in hoc Pater regi Filio nuptias fecit, quo et per incarnationis mysterium sanctam Ecclesiam sociavit. Uterus autem genitricis Virginis laevis sponsi thalamus fuit. **1636** Unde et Psalmista dicit: *In sole posuit tabernaculum suum, et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo* (Psal. xviii, 6). Tanquam sponsus quippe de thalamo suo processit, quia ad conjungendam sibi Ecclesiam incarnatus Deus de incorrupto utero Virginis exiit. Misit ergo servos suos ut ad istas nuptias amicos invitarent. Misit semel, misit iterum quia incarnationis dominice praedicatores, et prius prophetas, et postmodum apostolos fecit. His itaque servos ad invitandum misit, quia incarnationem Unigeniti et per prophetas dixit futuram, et per apostolos nuntiavit factam. Sed quia hi qui prius invitati sunt ad nuptiarum convivium venire noluerunt, in secunda invitatione jam dicitur: *Eccœ prandium meum paravi, tauri mei et altitia occisa sunt, et omnia parata.*

4. Quid in tauris vel altitiis, fratres charissimi, nisi novi ac veteris testamenti patres accipimus? Quia enim vulgo loquor, etiam ipsa me necesse est verba evangelicae lectionis explanare. Altitia enim sagientia dicimus; ab eo enim quod est alere, altitia

lib. xxix Moral., num. 55, ubi nostras conjecturas ex parte jam protulimus. Eadem sententia, tanquam ad sacram Scripturam pertinere, adducitur ab Augustino in psal. xlvi, ad vers. 9, et frequentius a Bernardo, scilicet serm. 1 in Purificatione, serm. 5 de verbis Isaie, et serm. 37 in Cant. Vide in notis ad eundem Bernardum, ex novissima recensione nostri Mabillonii, notam 289, ubi ea de qua quaeritur sententia eruitur ex lib. Sap. cap. vii, vers. 7. Felicius forsitan invenitur in versu 27, ubi de sapientia dicitur: *in animus sanctas se transfert.* Multis in locis leguntur quae huic sententiae valde sunt proxima, ut Levit. xxvi, 11, 12; II Cor. vi, 16; I Cor.

quasi altitia vocamus. Cum vero (25, q. 4, cap. 16) in lege scriptum sit: *Diliges amicum tuum, et odio habebis inimicum tuum* (Math. v, 43; Levit. xix, 18), accepta tunc iusta licentia fuerat ut Dei amicosque adversarios quanta possent virtute comprimerent, eosque a jure gladii ferirent. Quod in Nove saeculo dubio Testamento compeccit, cum per semetipsam Veritas praedicat, dicitur: *Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos* (Math. v, 44). ^b Qui ergo per tauris nisi patres testamenti veteris significantur? Nam dum a ex permissione legis acceperant quatenus adversarios suos odii retributione perirent, ut ita dicam, quid aliud quam tauri erant, qui iustos suos virtutis corporeae carne feriebant? Quid vero per altitia nisi patres testamenti novi figurantur, qui dum gratiam pinguedinis internae percipiunt, a terrenis desideris emittentes, ad sublimia contemplationis aere pennas sublevantur? In imo quippe cogitationem ponere, quid est aliud quam quaedam ariditas mentis? Qui autem intellectu celestium jam per sancta desideria de supernis delectationis intimae cibo pascuntur, quasi largiori alimento pinguescunt. Haec enim pinguedine saginari Propheta conceperat, cum dicebat: *Sicut adipem et pinguedinem repletur anima mea* (Psal. lxxii, 6). Quia ergo praedicatores dominicae incarnationis missi persecutionem ab infidelibus, et prius prophetarum, et postmodum sancti apostolorum, pertulerunt, invitatis et venire nolentibus dicitur: *Tauri mei et altitia occisa sunt, et omnia parata.* Ac si apertius dicatur: Patrum praecedentium mortes aspiciat, et remedia vitae vestrae cogitate. Notandum vero quod in priori invitatione nil de tauris et altitiis dicitur, in secunda autem jam tauri et altitia mactata esse memorantur, quia omnipotens Deus cum verba ejus audire nolumus, adjungit exempla, ut omne quod impossibile credimus, tanto nobis ad sperandum fiat facilius, quanto per hoc transisse jam et alios audimus.

5. Sequitur: *Illi autem neglexerunt, et abierunt, alius in villam suam, alius vero in negotiationem suam.* In villam quippe ire est labori terreno immoderate incumbere, in negotiationem vero ire **1637** est actionum saecularium lucris inhiare. Quia enim alius intentus labori terreno, alius vero mundi hujus actionibus deditus, mysterium incarnationis dominice pensare et secundum illud vivere dissimulat, quasi ad villam vel negotium pergens, venire ad regis nuptias recusat. Et plerumque, quod est gravius, nonnulli vocantis gratiam non solum respuunt, sed etiam

^a Gratianus legit in ore gladii.

^b Duo Carnut. et Bigot., quid ergo per.

^c Corrupte in Excusis, et contra Mss. Anglic., Gallic. et al. fidem, ex promissione.

^d Ita C. Germ., Corb., Betvac. et cæter. Mss., quod sic legerunt Editoros: *atervis desideris inhiatentes.*

persequuntur. Unde et subditur: *Reliqui vero tenuerunt servos ejus, et contumelias affectos occiderunt. Sed rex ista cognoscens, missis exercitibus suis, perdidit homicidas illos, et civitatem illorum succendit.* Homicidas perdit, quia persequentes interimit. Civitatem eorum igni succendit, quia illorum non solum animæ, sed et caro quoque in qua habitaverant, æterna gehennæ flamma cruciatur. Missis vero exercitibus extinctis homicidas dicitur, quia in hominibus omnem iudicium per angelos exhibetur. Quid namque sunt ista angelorum agmina, nisi exercitus Regis nostri? Unde et idem rex Dominus Sabaoth dicitur. Sabaoth quippe a exercituum interpretatur. Ad perdendos ergo adversarios suos exercitum mittit, quia nimirum vindictam Dominus per angelos exercet. Cæsus vindictæ potentiam tunc nostri patres audiebant, nos autem jam cernimus. Ubi sunt enim superbi illi martyrum persecutores? Ubi illi qui contra condiderent suam cervicem cordis exerebant et de hujus mundi gloria mortifera tuebant? Ecce jam mens martyrum feret in hunc viventium, et hi qui contra illos de crudelitate sua gloriantur sunt nequaquam ad memoriam nostram veniunt vel in numero mortuorum. Hebeus ergo cognoscimus quod in parabolis audimus.

6. Sed is qui invitatum se centumni conspiciat regie filii sui nuptias vacans non habebit. Ad aliam mittit, quia etiam apud aliquos laborat, quandoque tamen sermo Dei inventurus est ubi requiescat. Unde et subditur: *Tunc est servus eius: Nuptias quidem paratas sunt, sed qui invitati erant non fuerunt digni. Ite ergo ad exitus viarum, et quoecunque inveneritis, vocati ad nuptias.* Si in Scriptura sacra vias actiones accipimus, exitus viarum intelligimus defectus actionum, quia illi plerumque facile ad Deum veniunt, quos in terrenis actibus prospera nulla comitantur. Sequitur: *Et egressi servi ejus in vias, congregaverunt omnes quos invenerunt, malos et bonos, et impleta sunt nuptiæ discumbentium.*

7. Ecce jam ipsa qualitate convivantium aperte ostenditur quia per has regie nuptias præsens Ecclesia designatur, in qua eum bonis et mali conveniunt. Permissa quippe est diversitate filiorum, quia sic omnes ad fidem generat, ut tamen omnes per immutationem vitæ ad libertatem spiritualis gratiæ culpis exigentibus non perducat. Quousque namque hic vivimus, necesse est ut viam præsentis sæculi permitti pergamus. Tunc autem discernimur, cum pervenimus. Boni enim soli nusquam sunt, nisi in cælo; et mali soli nusquam sunt, nisi in inferno. Hæc autem vita (23, q. 4, c. 15) quæ inter cælum et infernum sita est, sicut in medio subsistit, ita utrarumque partium cives communiter recipit; quos tamen sancta Ecclesia et nunc indiscrete suscipit, **1638** et postmodum in egressione discernit. Si

A ergo boni estis, quandiu in hac vita subsistitis, æquanimitate tolerate malos. Nam quisquis malos non tolerat, ipse sibi per intolerantiam suam testis est quia bonus non est. Abel enim esse renuit, quem Cain malitia non exercet. Sic in tritura aræ grana sub paleis premuntur; sic flores inter spinas oriuntur, et rosa quæ redolet crescit cum spina quæ pungit. Duos quippe filios habuit primus homo; sed unus horum electus est, alter reprobus fuit (*Genes. 1, 1, seq.*). Tres filios Noe arca continuit; sed duo ex his electi sunt, et unus reprobus fuit (*Ibid., vi, 7*). Duos Abraham filios habuit; sed unus electus est, alter reprobus fuit (*Ibid., xxi, 10, seq.*). Duos Isaac filios habuit; sed unus electus est, alter reprobatus (*Ibid., xxvii, 37*). Duodecim filios habuit Jacob; sed ex his unus per innocentiam venditus est, alii vero per malitiam venditores fratris fuerunt (*Ibid., xxxvii, 28*). Duodecim apostoli sunt electi; sed unus in his admixtus est qui probaret, undecim qui probarentur (*Joan. vi, 71*). Septem sunt diacones ab apostolis ordinati (*Act. vi, 5*); sed sex in fide recta permanentibus, unus exstitit auctor erroris (*Apost. ii, 8*). In hac ergo Ecclesia nec mali sine bonis, nec boni sine malis esse possunt. Anterecta itaque tempora, fratres charissimi, ad mentem reducite, et vos ad malorum tolerantiam roborate. Si enim electorum filii sumus, restat necesse est ut per eorum exempla gradiamur. Bonus enim non fuit, qui malos tolerare recusavit. Hinc namque est quod de semetipso beatus Job asserit, dicens: *Frater sui draconum, et socius struthionum (Job. xxx, 29).* Hinc per Salomonem sponsi voce sanctæ Ecclesiæ dicitur: *Sicut vitum inter spinas, et amicum meum inter filios (Cant. ii, 2).* Hinc ad Ezechielem Dominus dicit: *Fili hominis, increduli et subversores sunt terram, et cum scorpionibus habitas (Ezech. ii, 6).* Hinc Petrus beati Lot vitam glorificat, dicens: *Et justum Lot oppressum a nefandorum injuria conversatione eruit; aspectu enim et auditu justus erat, habitans inter eos qui de die in diem animam justam iniquis operibus eruebant (II Pet. ii, 7, 8, seq.).* Hinc Paulus discipulorum vitam et laudat et roborat, dicens: *In medio nationis prave et perverse, inter quos lucetis sicut luminaria in mundo, verbum vitæ continentes (Philip. ii, 15).* Hinc Joannes Pergami Ecclesiam attestatur, dicens: *Scio ubi habitas, ubi sedes est Satana, et tenes nomen meum, et non negasti fidem meam (Apoc. ii, 13).* Ecce, fratres charissimi, pene curia peregrinando cognoscimus quia bonus non fuit quem malorum pravitatis non probavit. Ut enim ita loquar, terram animæ nostræ nequaquam perducitur ad subtilitatem acuminis, si hoc non eraserit alienæ lima pravitatis.

8. Terrere autem vos non debet quod in Ecclesia et multi mali et pauci sunt boni, quia arca in

^a Maluerunt recent. Edit. exercituum, invitis Mss. et vet. Ed.

^b Belvac. et duo priores Gemet., mortiferum, quod olim lectum in C. Germ.

^c Excusi, vitam præsentis sæculi, cum in Mss. magno consensu legatur viam.

^d Nicolaum intelligit, quem turpiter Nicolaum in parentem multi e sanctis Patribus existimaverunt.

^e Hic sequimur Mss. non Excusos, ubi legitur, a nefandorum injusta.

^f Gemet. ac Bigot., apud eos.

vadis diluvii, quæ hujus Ecclesiæ typum gessit, et ampla in inferioribus, et angusta in superioribus fuit, quæ in summitate etiam sua ad unius mensuram cubiti excrevit. Inferius quippe quadrupedia atque reptilia, superius vero aves et homines habuisse credenda est. Ibi lata exstitit, ubi bestias habuit; ibi angusta, ubi homines servavit, quia nimirum sancta Ecclesia in carnalibus ampla est, in spiritalibus angusta. Ubi enim bestiales hominum mores tolerat, illic latius sinum laxat. Ubi autem eos habet qui spiritali ratione suffulti sunt, illic quidem ad summum ducitur, sed tamen, quia pauci sunt, angustatur. Lata quippe via est **1639** quæ ducit ad perditionem, et multi sunt qui vadunt per eam; et ^a angusta est quæ ducit ad vitam, et pauci sunt qui inveniunt eam (Matth. vii, 13). Eo autem usque arca angustatur in summis, quousque ad mensuram unius cubiti perducatur, quia in sancta Ecclesia quanto sanctiores quique sunt, tanto pauciores. Quæ in summo ad illum perducitur qui solus homo in hominibus, et sine alterius comparatione, natus est sanctus. Qui, juxta Psalmistæ vocem, *Factus est sicut passer unicus in ædificio* (Psal. ci, 1). Tanto ergo magis mali tolerandi sunt, quanto et amplius abundant, quia et in aræ tritura pauca sunt grana quæ servantur borreis, et grandes acervi palcarum qui ignibus comburantur.

9. Sed quia jam, largiente Domino, nuptiarum domum, id est sanctam Ecclesiam intrastis, solerter, fratres, aspicate, ne aliquid de mentis vestræ habitus rex ingrediens reprehendat. Cum magno enim cordis timore pensandum est quod protinus subditur: *Intravit autem rex ut videret discumbentes, et vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali*. Quid, fratres charissimi, exprimi per nuptialem vestem putamus? Si enim vestem nuptialem baptismata vel fidem dicimus, quis sine baptismate et fide has nuptias intravit? Eo enim ipso foris est, quo necdum credit. Quid ergo debemus intelligere nuptialem vestem, nisi charitatem? Intrat enim ad nuptias, sed cum nuptiali veste non intrat, qui in sancta Ecclesia ^b assistens fidem habet, sed charitatem non habet. Recte enim charitas nuptialis vestis vocatur, quia hanc in se conditor noster ^c habuit, dum ad sociandæ sibi Ecclesiæ nuptias venit. Soia quippe dilectione Dei actum est ut ejus unigenitus, mentes sibi electorum hominum uniret. Unde et Joannes dicit: *Sic enim dilexit Deus mundum, ut Filium suum unigenitum daret pro nobis* (Joan. iii, 16). Qui ergo per charitatem venit ad homines, eandem charitatem innotuit vestem esse nuptialem. Omnis ergo vestrum qui in Ecclesia positus Deo credit, jam ad nuptias intravit; sed cum nuptiali veste non venit, si charitatis gratiam non custodit. Et certe, fratres, si quis ad carnales nuptias esset invitatus, vestem mutaret, congaudere se sponso et sponsæ ex ipso sui habitus decore ostenderet, inter gaudentes et festa celebran-

tes despectis vestibus apparere erubesceret. Nos ad Dei nuptias venimus, et cordis vestem mutare dissimulamus. Congaudent angeli, cum ad cælum assumuntur electi. Qua ergo mente hæc spiritalia festa conspiciamus, qui nuptialem vestem, id est charitatem, quæ sola nos speciosos exhibet, non habemus?

10. Sciendum vero est quia sicut in duobus lignis, superiore videlicet et inferiore, vestis textitur, ita in duobus præceptis charitas habetur, in dilectione scilicet Dei, et proximi. Scriptum quippe est: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota virtute tua; et proximum tuum sicut teipsum* (Marc. xii, 30, ex Deut. vi, 5). Qua in re notandum est quia in dilectione proximi mensura amoris ponitur, cum dicitur: *Diliges proximum tuum sicut teipsum*; Dei autem dilectio nulla mensura constringitur, cum dicitur: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota virtute tua*. Non enim jubetur quisque quantum diligat, sed ex quanto, cum dicitur: *Ex toto*, **1640** quia ille veraciter Deum diligit, qui sibi de se nihil relinquit. Duo ergo hæc necesse est ut charitatis præcepta custodiat quisquis habere in nuptiis vestem nuptialem curat. Hinc est enim quod apud Ezechielem prophetam, portæ ipsius civitatis in monte constitutæ vestibulum duobus cubitis mensuratur (Ezech. xl, 9), quia nimirum accessus nobis cœlestis civitatis non panditur, si in hac Ecclesia, quæ pro eo quod adhuc foris est, vestibulum dicitur, Dei et proximi dilectio non tenetur. Hinc est quod cortinis tabernaculi intexi coccus bis tinctus jubetur (Exod. xxvi, 1). Vos estis, fratres, vos estis cortina tabernaculi, qui per fidem in cordibus vestris secreta cœlestia velatis. Sed cortinis tabernaculi bis tinctus coccus debet inesse. Coccus quippe ignis speciem habet. Quid vero est charitas, nisi ignis? Sed ista charitas esse bis tincta debet, ut tingatur et per amorem Dei, tingatur et per amorem proximi. Qui enim sic amat Deum, ^d ut per contemplationem illius negligat proximum, coccus quidem est, sed bis tinctus non est. Rursum qui sic amat proximum, ut tamen contemplationem Dei per ejus amorem relinquat, coccus est, sed bis tinctus non est. Ut ergo charitas vestra bis tinctus coccus esse valeat, et ad amorem se Dei, et ad amorem proximi accendat, quatenus nec ex compassione proximi contemplationem relinquat Dei, nec plusquam debet inhærens contemplationi Dei, compassionem abjiciat proximi. Omnis itaque homo inter homines vivens, sic ad eum anhelet quem desiderat, ut tamen hunc non deserat cum quo currebat; et sic huic adjutorium ferat, ut ab illo nullatenus torpeat ad quem festinabat.

11. Sciendum quoque est quod ipsa dilectio proximi in duobus præceptis subdividitur, cum quidam sapiens dicit: *Omne quod tibi odis fieri, vide ne ipse alteri facias* (Tob. iv, 16). Et per semetipsum

^a Bigot., angusta est porta.

^b Duo priores Gemet., consistens.

^c Belvac., exhibuit.

^d Belvac., ut præ contemplatione illius.

Veritas prædicat, dicens : *Quæ vultis ut faciant vobis homines, et vos eadem facite illis* (Matth. vii, 12). Si enim et quod impendi nobis recte volumus, hoc aliis impartimur, et quod nobis fieri nolumus, hoc aliis facere ipsi devitamus, charitatis jura illæsa servamus. Sed nemo, cum quemplam diligit, habere se protinus charitatem putet, nisi prius ipsam vim suæ dilectionis examinet. Nam si quis quemlibet amat, sed propter Deum non amat, charitatem non habet, sed habere se putat. Caritas autem vera est cum et in Deo diligitur amicus, et propter Deum diligitur inimicus. Ille enim propter Deum diligit eos quos diligit, qui jam et eos diligere a quibus non diligitur scit. Probari enim caritas per solam odii adversitatem solet. Unde et per semetipsum Dominus dicit : *Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos* (Luc. vi, 27). Ille ergo securus amat, qui propter Deum illum amat a quo se intelligit non amari. Magna sunt hæc, alta sunt hæc, et multis ad exhibendum difficilia, sed tamen ista est vestis nuptialis. Quisquis autem hanc recumbens in nuptiis non habet, jam sollicitus metuat, ingrediente rege, quando mittatur foras. Ecce enim dicitur : *Intravit rex ad nuptias ut videret discumbentes, et vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali*. Nos sumus, fratres charissimi, qui in nuptiis Verbi discumbimus, qui jam fidem in Ecclesia habemus, qui Scripturæ sacræ epulis pascimur, qui conjunctam Deo Ecclesiam esse gaudemus. Considerate, rogo, si cum nuptiali veste ad has nuptias venistis, **1641** cogitationes vestras sollicita inquisitione discutite. De rebus singulis corda vestra trutinante, si jam contra nullum odium habetis, si contra felicitatem alienam nulla vos invidiæ face succenditis, si per occultam malitiam nemini nocere festinatis.

12. Ecce rex ad nuptias ingreditur, et cordis nostri habitum contempletur, atque ei quem charitate vestitum non invenit, protinus iratus dicit : *Amice, quomodo huc intrasti non habens vestem nuptialem?* Mirandum valde est, fratres charissimi, quod hunc et amicum vocat, et reprobat, ac si ei apertius dicat, Amice, et non amice; amice per fidem, sed non amice per operationem. *At ille obmutuit*, quia, quod dici sine gemitu non potest, in illa districtione ultimæ increpationis omne argumentum cessat excusationis, quippe quia ille foris increpat, qui testis conscientiæ intus animum accusat. Sed inter hæc sciendum est quia quisquis hanc vestem virtutis habet, sed tamen adhuc perfecte non habet, ad pii regis ingressum desperare veniam non debet, quia ipse quoque speru nobis per Psalmistam, tribuens, dicit : *Imperfectum meum viderunt oculi tui, et in libro tuo omnes scribentur* (Psal. cxxxviii, 16). Sed quia pauca hæc in ^a consolatione habentis et instruantis diximus, nunc ad eum qui hanc omnimodo non habet, verba vertamus. Sequitur :

^a Tertius Gemet., in consolatione labentis.

^b Longip., Val. Cl. et duo prior Gemet., quæ ergo nunc, sc. manus.

13. *Tunc dixit rex ministris : Ligatis manibus ejus et pedibus, mittite eum in tenebras exteriores : ibi erit fletus et stridor dentium*. Ligantur tunc pedes et manus per districtiorem sententiæ, qui modo a pravis operibus ligari noluerunt per meliorationem vitæ. Vel certe tunc ligat pœna, quos modo a bonis operibus ligavit culpa. Pedes enim qui vitare agrum negligunt, manus quæ nihil indigentibus tribuunt a bono opere jam ex voluntate ligatæ sunt. ^b Qui ergo nunc sponte ligantur in vitio, tunc in supplicio ligantur invite. Bene autem dicitur quod in exteriores tenebras projiciatur. Exteriores quippe tenebras dicimus cæcitatem cordis, exteriores vero tenebras æternam noctem damnationis. Tunc ergo damnatus quisque non in interiores sed in exteriores tenebras mittitur, quia illic invitatus projicitur in noctem damnationis, qui hic sponte cecidit in cæcitatem cordis. Ubi fletus quoque et stridor dentium esse perhibetur, ut illic dentes strideant, qui hic de edacitate gaudebant; illic oculi defleant, qui hic per illicitas concupiscentias versabantur; ^c quatenus singula quæque membra supplicio subjaceant quæ hic singulis quibusque vitis subjecta serviebant.

14. Sed repulso uno, in quo videlicet omne maiorum corpus exprimitur, generalis protinus sententia subinfertur, qua dicitur : *Multi enim sunt vocati, pauci vero electi*. Tremendum valde est, fratres charissimi, quod audivimus. Ecce nos omnes jam vocati per fidem ad cœlestis regis nuptias venimus, incarnationis ejus mysterium et credimus et confitemur, divini Verbi epulas sumimus, sed futuro die iudicii rex intraturus est. Quia vocati sumus, novimus; si sumus electi, nescimus. Tanto ergo necesse est ut unusquisque nostrum in humilitate se deprimat, quanto si sit electus ignorat. Nonnulli enim bona nec incipiunt, nonnulli vero in bonis quæ incæperunt minime persunt. Alter pene totam vitam ducere in pravitate conspicitur, sed juxta finem vitæ a pravitate sua per districtæ pœnitentiæ ^d lamenta **1642** revocatur; alter electam videtur vitam ducere, et tamen hunc contingit ad erroris nequitiam juxta finem vitæ declinare. Alius bonum bene inchoat, melius consummat; alius in malis actibus a primæva ætate ^e se dejicit, et in eisdem operibus semper seipso deterior consummatur. Tanto ergo sibi unusquisque sollicite metuat, quanto ignorat quod resiat, quia, quod sæpe dicendum est, et sine oblivione retinendum : *Multi sunt vocati, pauci vero electi*.

15. Sed quia nunquam mentes audientium plus exempla fidelium quam docentium verba convertunt, volo vobis aliquid de proximo dicere, quod corda vestra tanto formidolosius audiant, quanto eis hoc de propinquo sonat. Neque enim res longe antegestas dicimus, sed eas de quibus testes existant, eisque interfuisse se referunt, memoramus.

Tres pater meus sorores habuit, quæ sanctæ tres

^e Additur in mundo in tribus Gemet.

^d Bigot., lamenta renovantur.

^e Excusi, se exercet, reluctantiibus Mas. omnibus.

sacræ virgines fuerunt : quarum una Tharsilla, alia ^a Gordiana, alia *Æmiliana* dicebatur. Uno omnes ardore conversæ, uno eodemque tempore sacratæ, sub districtione regulari degentes, in domo propria societatem vitam ducebant (*Lib. iv Dialog., cap. 16*). Cumque essent diutius in eadem conversatione, cœperunt quotidianis incrementis in amorem conditoris sui Tharsilla et *Æmiliana* succrescere, et, cum solo hoc essent corpore, quotidie animo ad æterna transire. At contra Gordianæ animus cœpit a calore amoris intimi per quotidiana ^b detrimenta tepescere, et paulisper ad hujus sacri amorem redire. Crebro autem Tharsilla dicere *Æmilianæ* sorori suæ cum magno gemitu solebat : Video Gordianam sororem nostram de nostra sorte non esse ; perpendo enim quia foras defluit, et cor ad quod proposuit non custodit. Quam curabant blanda quotidie redargutione corripere, atque a levitate morum ad gravitatem sui habitus reformare. Quæ quidem resumebat vultum subito gravitatis inter verba correptionis, sed cum ejusdem correptionis hora transisset, transibat protinus et superducta gravitas honestatis, moxque ad levia verba redibat. Puellarum gaudebat societate laicarum, eique persona valde onerosa erat quæcunque huic mundo dedita non erat. Quadam vero nocte huic Tharsillæ amicitæ meæ, quæ inter sorores suas virtute continuæ orationis, afflictionis studiosæ, abstinentiæ singularis, gravitate vitæ venerabilis in honore et culmine sanctitatis excreverat, sicut ipsâ narravit, per visionem stans meus Felix hujus Romanæ Ecclesiæ antistes apparuit, eique mansionem perpetuæ claritatis ostendit, dicens : Veni, quia in hac te lucis mansione suscipio. Quæ ^c subsequenti mox febre correpta, ad diem pervenit extremum. Et sicut nobilibus feminis visisque morientibus multi conveniant, qui eorum proximos consolentur, eadem hora ejus exitus multi viri ac feminæ ejus lectulum circumsteterunt, inter quas mater mea quoque adfuit ; cum subito sursum illa respiciens, Jesum venientem vidit, et cum magna animadversione cœpit circumstantibus clamare, dicens : Recedite, recedite, Jesus venit. Cumque in eam intenderet quem videbat, sancta illa anima a carne soluta est ; tantaque subito fragrantia miri odoris aspersa est, ut ipsa quoque suavitas cunctis ostenderet illie auctorem suavitatis venisse. **1643** Cumque corpus ejus ex more mortuorum ad lavandum esset nudatum, longo orationis usu in cubitis ejus et genibus, camelorum more, inventa est obdurata cutis excrevisse, et quid vivens ejus spiritus semper egerit, caro mortua testabatur. Hæc autem gesta sunt ante dominici Natalis diem. Quò transacto, mox *Æmilianæ* sorori suæ per visionem nocturnæ visionis apparuit, dicens : Veni, ut quia Natalem dominicum sine te feci, sanctum Theophaniæ diem jam tecum faciam. Cui illa protinus de sororis suæ

^a In Corb. semper legitur *Gordiana*, et in C. Germ. *Æmiliana*.

^b Recent. Ed., *decrementa*.

^c Bigot., Val. Cl., Longip., *subsequenti nocte*.

^d Per laicas hic intellige sæculo servientes, quod

Gordianæ salute sollicita respondit : Et si sola venio, sororem nostram Gordianam cui dimitto? Cui, sicut asserebat, tristis vultu iterum dixit : Veni, Gordiana etenim soror nostra ^d inter laicas deputata est. Quam visionem mox molestia corporis secuta est, atque ita ut dictum fuerat, ante dominicæ apparitionis diem, eadem molestia ingravescente, defuncta est. Gordiana autem mox ut solam remansisse se reperit, ejus pravitas excrevit, et quod prius latuit in desiderio cogitationis, hoc ^e post effectu pravæ actionis exercuit. Nam oblita dominici timoris, oblita pudoris et reverentiæ, oblita consecrationis, conductorem agrorum suorum postmodum maritum duxit. Ecce omnes tres uno prius ardore conversæ sunt, sed non in uno eodemque studio permanserunt, quia juxta dominicam vocem, *Multi sunt vocati, pauci vero electi*. Hæc ergo dixi, ne quis in bono jam opere positus sibi vires boni operis tribuat, ne quis de propria actione confidat, quia etsi jam novit hodie qualis sit, adhuc cras quid futurus sit nescit. Nemo ergo de suis jam operibus securus gaudeat, quando adhuc in hujus vitæ incertitudine ^f qui finis sequatur ignorat. Sed quia rem retuli quæ vos ex divina districtione perterruit, aliud adhuc et vicino refero quod ex divina misericordia perterrita vestra corda cõsuletur ; quod tamen in sermone allo jam me dixisse memini, sed vos nequaquam adfuistis.

16. Ante biennium frater quidam in monasterium meum, quod juxta beatorum martyrum Joannis et Pauli Ecclesiam situm est, gratia conversationis venit, qui diu regulariter protractus, quandoque susceptus est (*Lib. iv, Dialog., cap. 38*). Quem frater suus ad monasterium non conversationis studio, sed carnali amore secutus est. Is autem qui ad conversationem venerat valde fratribus placebat ; at contra, frater illius longe a vita ejus ac moribus discrepabat. Vivebat tamen in monasterio necessitate potius quam voluntate. Et cum in cunctis actibus perversus existeret, pro fratre suo ab omnibus æquanimiter tolerabatur. Erat enim levis eloquio, pravus actione, cultus vestibus, moribus incultus ; ferre vero non poterat si quisquam illi de sancti habitus conversatione loqueretur. Facta autem fuerat vita illius cunctis fratribus visu gravis, sed tamen, ut dictum est, pro fratris sui gratia erat cunctis tolerabilis. Aspernabatur valde si quis sibi aliquid de pravitatis suæ correctione loqueretur. Bona non solum facere, sed etiam audire non poterat. Nunquam se ad sanctæ conversationis habitum venire, jurando, irascendo, deridendo, testabatur. In hac autem pestilentia, quæ nuper hujus urbis populum magna ex parte consumpsit, percussus in inguine, **1644** perductus est ad mortem. Cumque extremum spiritum ageret, convenerunt fratres, ut egressum illius orando protegerent. Jam corpus ejus ab extrema fuerat parte præmor-

in virginibus Deo dicatis magnum in cas. Cæterum laicorum sæpe mentio fit apud Tertullianum, Cyprianum et alios patres antiquiores.

^e Longip. et Val. Cl., *per effectum*.

^f Idem cum Gemet. et Bigot., *quis æq. finis sequatur*.

tuum, in solo tantummodo pectore vitalis adhuc calor anhelabat. Cuncti autem fratres tanto pro eo coeperunt enixius orare, quanto eum jam videbant sub eeleritate discedere. Cum repente coepit eisdem fratribus assistentibus adnisi quo poterat clamare, et orationes eorum interrumpere, dicens: Recedite, recedite, ecce draconi ad devorandum datus sum, qui propter vestram praesentiam devorare me non potest. Caput meum jam in suo ore absorbit; date locum ut me amplius non cruciet, sed faciat quod facturum est. Si ei ad devorandum datus sum, quare propter vos moras patior? Tunc fratres coeperunt ei dicere: Quid est quod loqueris, frater? Signum tibi sanctae crucis imprime. Respondebat ille ut poterat, dicens: Volo me signare, sed non possum, quia a dracone premor. Cumque hoc fratres audirent, prostrati in terra cum lacrymis coeperunt pro creptione illius vehementius orare. Et ecce subito coepit melioratus aeger quibus valebat vocibus exsultare, dicens: Gratias Deo, ecce draco qui me ad devorandum

1645 acceperat fugit, orationibus vestris expulsus stare non potuit. Pro peccatis meis modo intercedite, quia converti paratus sum, et saecularem vitam funditus relinquere. Homo ergo, qui, sicut jam dictum est, ab extrema corporis fuerat parte praemortuus, reservatus ad vitam, toto ad Deum corde conversus est. Longis et continuis in conversatione eadem flagellis eruditus, atque ante paucos dies exrescente corporis molestia defunctus est. Qui jam moriens draconem non vidit, quia illum per cordis immutationem vicit. Ecce, fratres mei, Gordiana, quam superius dixi, a sanctimonialis habitus excellentia corruit ad poenam, et frater hic, de quo ista narravi, ab ipso mortis articulo rediit ad aeternam vitam. Nemo ergo scit quid de se in occultis Dei iudiciis agatur; quia multi sunt vocati, pauci vero electi. Quia ergo nulli de se certum est electum se esse, restat ut omnes trepident, omnes de sua actione formident, omnes in sola divina misericordia gaudeant, nullus de suis viribus praesumat. Est qui perficiat fiduciam nostram, ille scilicet qui in se dignatus est assumere naturam nostram, Jesus Christus, qui cum Patre vivit et regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia saecula saeculorum. Amen.

HOMILIA XXXIX.

Habita ad populum ^d in basilica beati Joannis, quae dicitur Constantiniana.

LECTIO 8. EVANG. SEC. LUC. XIX, 42-47.

In illo tempore, cum appropinquaret Jesus Jerusalem, videns civitatem, flevit super illam, dicens: Quia si cognovisses, et tu, et quidem in hac die tua, quae ad pacem tibi; nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis. Quia venient dies in te, et circumdabunt te inimici tui vallo; et circumdabunt te, et coangustabunt te undique,

^a Primus Carn., ab ipso mortis periculo.

^b Bigot., suscipere naturam.

^c Est vigesima quarta in Corh. In Lateran. vigesima sexta, in cod. reg. Suec. trigesima.

^d In Later., in basilica sancti Salvatoris.

et ad terram ^a prosternent te, et filios tuos qui in te sunt; et non relinquent in te lapidem super lapidem, eo quod non cognoveris tempus visitationis tuae. Et ingressus templum, coepit ejicere vendentes in illo et ementes, dicens illis: Scriptum est quia domus mea domus orationis est. Vos autem fecistis illam speluncam latronum. Et erat docens quotidie in templo.

1644 1. Lectionem brevem sancti Evangelii, brevi, si possum, volo sermone percurrere, ut illis in ea prolixior detur intentio qui sciunt ex paucis multa cogitare. ^f Quod fiente Domino illa Jerosolymorum subversio describatur, quae a Vespasiano et Tito Romanis principibus facta est, nullus qui historiam eversionis ejusdem legit ignorat. Romani enim principes denuntiantur, cum dicitur: Quia venient dies in te, et circumdabunt te inimici tui vallo; et circumdabunt te, et coangustabunt te undique, et ad terram prosternent te, et filios tuos qui in te sunt. Hoc quoque quod additur: Non relinquent in te lapidem super lapidem, etiam ipsa jam ejusdem civitatis transmigratio testatur, quia dum nunc in eo loco constructa est, ubi extra portam fuerat Dominus crucifixus, prior illa Jerusalem, ut dicitur, funditus est eversa. Cui ex qua culpa eversionis suae poena fuerit illata subjungitur: Eo quod non cognoveris tempus visitationis tuae. Creator quippe omnium per incarnationis suae mysterium **1645** hanc visitare dignatus est, sed ipsa timoris et amoris illius recordata ipse est. Unde etiam per prophetiam in increpatione cordis humani aves caeli ad testimonium deducuntur, dum dicitur: Milvus in caelo cognovit tempus suum; turtur et hirundo et ciconia custodierunt tempus adventus sui, populus autem meus non cognovit iudicium Domini (Jerem. viii, 7). Sed quaerendum prius est quid sit quod dicitur: Videns civitatem, flevit super illam, dicens: Quia si cognovisses, et tu. Flevit etenim prius Redemptor ruinam perditae civitatis, quam ipsa sibi civitas non cognoscebat esse venturam. Cui a Deo Domino recte dicitur: Quia si cognovisses, et tu, ^g subaudi, feres, quae modo quia nescis quod imminet, exultas. Unde et subditur: Et quidem in hac die tua, quae ad pacem tibi. Cum enim carnis et voluptatibus daret, et ventura mala non prospiceret, in die sua quae ad pacem esse ei poterat habebat. Cur vero bona praesentia ad pacem haberit, manifestatur cum dicitur: Nunc autem **1646** abscondita sunt ab oculis tuis. Si enim cordis ejus oculis mala quae imminerent abscondita non essent, laeta in praesentibus prosperis non fuisset. Cujus mox etiam poena quae de Romanis, sicut praedixi, principibus imminet, adjuuncta est.

2. Qua descripta, quid Dominus fecerit subditur: quia, ingressus templum, coepit ejicere vendentes in illo et ementes, dicens illis: Scriptum est quia domus mea domus orationis est, vos autem fecistis illam

^a Belvac. et C. Germ., consternent te.

^f Sic legendum ex Mss. et vet. Ed. Excusi habent quod a fiente.

^g C. Germ., subaudis, severus. In Corh. quoque et in Gemet. legitur subaudis.

speluncam latronum (Isai. lvi, 7). Qui enim narravit mala ventura, et protinus templum ingressus est ut de illo vendentes et ementes ejicere, profecto innuit quia ruina populi maxime ex culpa sacerdotum fuit. Eversionem quippe describens, sed vendentes et ementes in templo feriens, in ipso effectu sui operis ostendit unde radix prodiiit perditionis. Sicut autem evangelista alio teste didicimus, in templo columbæ vendebantur (*Marc. xi, 15*). Et quid per columbas nisi sancti Spiritus donum accipitur? Sed vendentes et ementes (1, q. 3 c. 10) e templo eliminat, quia vel eos qui promunere impositionem manuum tribuunt, vel eos qui donum Spiritus emere nituntur damnat. De quo templo mox subditur: *Domus mea, domus orationis est, vos autem fecistis illam speluncam latronum*. Qui enim ad accipienda munera in templo residebant, profecto quia quibusdam non dantibus læsionem exquirerent dubium non erat. Domus ergo orationis spelunca latronum facta fuerat, quia ad hoc in templo assistere noverant, ut aut non donantes munera studerent corporaliter persequi, aut dantes spiritaliter necare. Quia vero Redemptor noster prædicationis verba nec indignis et ingratis subtrahit, postquam disciplinæ vigorem ejiciendo perversos tenuit, donum mox gratiæ ostendit. Nam subditur: *Et erat docens quotidie in templo*. Hæc juxta historiam breviter tractando transcurramus.

3. Sed quia eversam jam Jerusalem novimus atque eversione sua in melius commutatam, quia expulsos latrones a templo, atque ipsum jam templum dirutum scimus, debemus ex rebus exterioribus introrsus aliquam similitudinem trahere, atque ex eversis ædificiis parietum morum ruinam timere. *Videns enim civitatem, flevit super illam, dicens: Quia si cognovisses, et tu. Hoc semel egit, cum perituram civitatem esse nuntiavit. Hoc quotidie Redemptor noster per electos suos agere nullatenus cessat, cum quosdam ex bona vita ad mores reprobos pervenisse considerat. Plangit enim eos qui nesciunt cur plangantur, quia, juxta Salomonis verba: *Lætantur cum male fecerint, et exsultant in rebus pessimis (Prov. ii, 14)*. Qui si damnationem suam quæ eis imminet agnovissent, semetipsos cum lacrymis electorum plangerent. Bene autem perituræ animæ sententia quæ subditur convenit: *Et quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi, nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis*. Suam hic diem habet anima perversa, quæ transitorio gaudet in tempore. Qui ea quæ adsunt ad pacem sunt, quia dum ex rebus temporalibus lætatur, dum honoribus extollitur dum in carnis voluptate resolvitur, dum nulla venturæ pœnæ formidine terretur, pacem habet in die sua, quæ grave damnationis suæ scandalum in die habebit aliena. Ibi enim affligenda est, ubi just*

lætabuntur; et cuncta quæ modo ei ad pacem sunt, tunc in amaritudinem rixæ vertentur, 1647 quia rixari secum incipiet cur damnationem quam patitur non expavit, cur a prospiciendis malis sequentibus oculos mentis clausit. Unde ei dicitur: *Nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis*. Perversa quippe anima rebus præsentibus dedita, in terrenis voluptatibus resoluta, abscondit sibi mala sequentia, quia prævidere futura refugit, quæ præsentem lætitiâ perturbant; dumque in præsentis vitæ oblectationibus se deserit, quid aliud quam clausis oculis ad ignem vadit? Unde bene scriptum est: *In die bonorum ne immemor sis malorum (Eccli. xi, 27)*. Et inde per Paulum dicitur: *Qui gaudent, tanquam non gaudentes sint (I Cor. vii, 30)*, quia et si qua est præsentis temporis, ita est agenda lætitia, ut nunquam amaritudo sequentis judicii recedat a memoria, quatenus dum mens pavida extremæ ultionis timore transfigitur, quantum nunc præsens lætitia, tantum post ira subsequens temperetur. Hinc namque scriptum est: *Beatus homo qui semper est pavidus; qui vero mentis est duræ, corruet in malum (Prov. xviii, 14)*. Sequentis enim ira judicii tanto tunc districtior portabitur, quanto nunc et inter culpas minime timetur.

4. Sequitur: *Quia venient dies in te, et circumdabunt te inimici tui vallo*. Qui unquam sunt humanæ animæ majores inimici, quam maligni spiritus, qui hanc a corpore exeuntem obsident, quam in carnis amore positam deceptoris delectationibus fovent? Quam vallo circumdant, quia ante mentis ejus oculos reductis iniquitatibus quas perpetravit, hanc ad societatem suæ damnationis trabentes coarctant, ut in ipsa jam extremitate vitæ deprehensa, et a quibus hostibus circumclusa sit videat, et tamen evadendi aditum invenire non possit, quia operari jam bona non licet quæ, cum licuit agere, contempsit. De quibus adhuc apte quod sequitur intelligi valet: *Circumdabunt te, et coangustabunt te undique*. Maligni quippe spiritus undique animam angustant, quando ei non solum operis, verum etiam locutionis atque insuper cogitationis iniquitates replicant, ut quæ prius se per multa dilatavit in scelere, ad extremum de omnibus angustetur in retributione. Sequitur: *Et ad terram prosternent te, et filios tuos qui in te sunt*. Tunc anima per cognitionem reatus sui ad terram consternitur, cum caro quam vitam suam credidit redire ad pulverem urgetur. Tunc in mortem filii illius cadunt, cum cogitationes illicitæ quæ modo ex illa prodeunt, in extrema vitæ ultione dissipantur, sicut scriptum est: *In illa die peribunt omnes cogitationes eorum (Psal. cxlv, 4)*. Quæ scilicet duræ cogitationes intelligi etiam per lapidum significationem valent. Nam sequitur: *Et*

^a Belvac., *rigorem*

^b Longip., *prævidere mala futura*.

^c In plerisque Mss. habetur tum in lectione Evangelii, tum in homilia et expositione, *ad terram con-*

sternent te. Sic lectum a Gregorio suadere videtur locus hic, *ad terram consternitur*.

^d Ita C. Germ., Corb., Gemet., Longip., ubi Excusi habent, *cum caro cui ritam*.

non relinquent in te lapidem super lapidem. Perversa etenim mens cum perversæ cogitationi adhuc perversiorem adjicit, quid aliud quam lapidem super lapidem ponit? Sed in destructa civitate super lapidem lapis non relinquitur, quia cum ad ultionem suam anima ducitur, omnis ab illa cogitationum suarum constructio dissipatur.

5. Quæ cur hoc patitur adjungitur: *Eo quoque non cognoveris tempus visitationis tuæ.* ^a Pravam quamque animam omnipotens Deus multis modis visitare consuevit. Nam assidue hanc visitat præcepto, aliquando autem flagello, aliquando vero miraculo, ut et vera quæ nesciebat audiat, et tamen **1648** adhuc superbiens atque contemnens, aut dolore compuncta redeat, aut beneficiis devicta malum quod fecit erubescat. Sed quia visitationis suæ tempus minime cognoscit, illis in extremo vitæ inimicis traditur, cum quibus in æterno judicio damnationis perpetuæ societate colligatur, sicut scriptum est: *Cum vadis cum adversario tuo ad principem in via, da operam liberari ab illo, ne forte ^b trahat te ad judicem, et iudex tradat te exactori, et exactor mittat te in carcerem* (Luc. xii, 58). Adversarius quippe noster in via est sermo Dei, contrarius nostris carnalibus desideriis in præsentī vita. A quo ipse liberatur qui præceptis ejus humiliter subditur. Alioquin adversarius iudici, et iudex tradet exactori, quia ex sermone Domini contempto reus peccator tenebitur in examine iudicis. Quem iudex exactori tradit, quia hunc maligno spiritui ad ultionem trahere permittit, ut compulsam animam ipse ad poenam de corpore exigat, quæ ei ad culpam sponte consensit. Exactor mittit in carcerem, quia per malignum spiritum in inferno retruditur, quousque dies iudicii veniat, ex quo jam in inferni ignibus simul et ipse crucietur.

6. Expleta ergo perditione civitatis, quam nos ad pereuntis animæ similitudinem traximus, protinus subditur: *Et ingressus templum cepit ejicere vendentes et ementes de illo.* Sicut templum Dei in civitate est, ita et in plebe fidei vita religiosorum. Et sæpe nonnulli religionis habitum sumunt, et dum sacrarum ordinum locum percipiunt, sanctæ religionis officium in commercium terrenæ negotiationis trahunt. Vendentes quippe in templo sunt (1, q. 3, c. 10), qui hoc quod quibusdam jure competit ad præmium largiuntur. Justitiam enim vendere est hanc pro præmii acceptione servare. Ementes vero in templo sunt qui dum hoc persolvere proximo quod justum est nolunt, dumque rem jure debitam facere contemnunt, dato patronis præmio emunt peccatum. Quibus bene dicitur: *Domus mea, domus orationis est; vos autem fecistis illam speluncam latronum, quia dum ^c nonnunquam perversi homines ^d locum religionis tenent, ibi malitiæ suæ gladiis*

occidunt, ubi vivificare proximos orationis suæ intercessione debuerunt.

7. Templum quoque et domus Dei est ipsa mens atque conscientia fidelium. Quæ si quando in læsione proximi perversas cogitationes profert, quasi in spelunca latrones resident, et simpliciter gradientes interficiunt, ^e quando in eos qui in nullo rei sunt læsionis gladios defigunt. Mens enim fidelium jam non domus orationis, sed spelunca latronum est, quando, relicta innocentia et simplicitate sanctitatis, illud conatur agere unde valeat proximis nocere. Sed quia contra perversa hæc omnia verbis Redemptoris nostri per sacras paginas indesimenter instruimur, nunc usque hoc agitur, quod factum fuisse perhibetur, cum dicitur: *Et erat docens quotidie in templo.* Cum enim mentem fidelium ad cavenda mala subtiliter erudit, quotidie Veritas in templo docet. Sed sciendum nobis est quia veritatis verbis veraciter erudimur, si extrema mala nostra formidolose et indesimenter aspicimus, juxta hoc quod per quemdam sapientem dicitur: *In omnibus operibus tuis memorare novissima tua, et in æternum non peccabis* (Eccli. vii, 40). Pensare quippe **1649** quotidie debemus quod ex ejusdem voce nostri Redemptoris audivimus: *Et quidem in hac die tua quæ ad pacem tibi; nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis.* Dum enim districtus iudex sustinet, et adhuc manum non exerit in percussione, dum a retributione ultionis ultimæ esse quædam ^f temporis securitas videtur, debemus pensare malum quod sequitur, pensantes gemere, gementes vitare, et quæ commissimus peccata indesimenter aspicere, aspicientes flere, et stentes abstergere. Nulla nos ^g prosperitatis transitoria lætitia dissolvat, nec mentis nostræ oculos ea quæ sunt transitoria obstruant, ^h nec cæcos ad ignem ducant. Si enim districte pensetur, cuius sit ponderis improprium, ex ore veritatis agnoscitur, cum negligenti et futura non prospicienti dicitur: *Et quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi; nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis.*

8. Nam cogitandum valde est quantum nobis erit terribilis hora nostræ resolutionis, qui pavor mentis, quanta tunc omnium malorum memoria, quæ oblivio transactæ felicitatis, quæ formido et consideratio iudicis. Quid ergo esse nobis de præsentibus ad delectationem debet, quando, cunctis simul transeuntibus, non valet transire quod imminet? quando et hoc funditus finitur quod diligitur, et illud incipitur ubi dolor nunquam finitur? Tunc maligni spiritus in egrediente anima sua opera requirant; tunc mala quæ suaserunt replicant, ut sociam ad tormenta trahant. Sed cur hoc de perversa solummodo anima dicimus, cum ad electos quoque egredientes veniant, et suum in illis, si prævaleant, aliquid requirant?

^a Bigot., pravam namque.

^b Belvac., C. Germ., Longip., tradat te ad judicem. Bigot., et primus Carn., tradat te iudici. Ex textu Græco legendum trahat vel pertrahat.

^c Bigot., nonnulli perversi.

^d Duo priores Gemet., locum regiminis. Secus alii.

^e Longip. et Val. Cl., quando eos . . . gladio defigunt.

^f Gemet., Val. Cl., Longip., temporis dilatio.

^g C. Germ., nos prosperitatis transitoria laudis, lætitiæque dissolvat. Concinit Bigot.

^h Corb., nec cæci ad ignem ducantur.

Unus autem ^a in hominibus exstitit, qui ante pas-
 sionem suam libera voce dicit : *Jam non multa lo-
 quar vobiscum ; venit enim princeps mundi hujus, et in
 me non habet quidquam* (Joan. xiv, 30). Quia enim
 hunc mortalem hominem vidit, suum in illo mundi
 princeps aliquid invenire se posse credidit. Sed sine
 ullo peccato a mundi corruptione exiit, qui sine
 peccato in mundum venit. Hoc de se contra mundi
 principem nec Petrus dicere præsumpsit, qui audira
 meruit : *Quæcunque ligaveris super terram ligata
 erunt et in cælis, et quodcunque solveris super terram
 solutum erit et in cælis* (Math. xvi, 19). Hoc nec Pau-
 lus dicere præsumpsit, qui priusquam mortis debi-
 tum solveret ad cæli tertii secreta pervenit (II Cor.
 xii, 2). Hoc nec Joannes dicere ausus est, qui pro
 amore præcipuo in Redemptoris sui pectore in cœna
 recubuit (Joan. xxi, 20). Nam cum Propheta dicat :
*Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, et in deli-
 ciis peperit me mater mea* (Psal. l, 7), sine culpa in
 mundo esse non potuit qui in mundum cum culpa
 venit. Hinc namque idem Propheta ait : *Non justifi-
 cabitur in conspectu tuo omnis vivens* (Psal. cxlii, 2).
 Hinc Salomon ait : *Non est homo justus in terra qui
 faciat bonum, et non peccet* (Eccl. vii, 21). Hinc
 Joannes dicit : *Si dixerimus quia peccatum non ha-
 bemus, ipsi nos seducimus, et veritas in nobis non est*
 (I Joan. i, 8). Hinc Jacobus ait : *In multis enim
 offendimus omnes* (Jac. iii, 2). Constat enim quia om-
 nes qui de carnis delectatione concepti sunt in eo-
 rum procul dubio vel actione, vel locutione, vel
 cogitatione aliquid suum princeps hujus mundi ha-
 buit. Sed idcirco illos vel post rapere, vel prius
 tenere non potuit, quia eos ille a debitis suis eri-
 puit, qui pro nobis ^b sine debito mortis debitum sol-
 vit, ut nos ideo sub jure hostis nostri debita nostra
 1650 non teneant, quia pro nobis mediator Dei et
 hominum homo Christus ^c Jesus gratuito reddidit
 quod non debebat. Qui enim pro nobis mortem car-
 nis indebitam reddidit, nos a debita animæ morte
 liberavit. Ait ergo : *Venit enim princeps mundi hu-
 jus, et in me non habet quidquam* (Joan. xiv, 30).
 Unde curandum nobis est, et cum magnis quotidie
 fluctibus cogitandum, ^d quam rapidus, quam terribilis
 sua in nobis opera requirens in die nostri exitus
 princeps hujus mundi veniat, si etiam ad Deum carne
 morientem venit, et in illo aliquid quæsit in quo
 invenire nihil potuit

9. Quid itaque nos miseri dieturi, quid acturi su-
 mus, qui innumera mala commisimus? Quid requi-
 renti adversario et multa sua in nobis invenien-
 ti dicemus, nisi solum quod nobis est certum refu-
 gium, et solida spes, quia unum cum ille facti sumus
 in quo princeps hujus mundi et suum aliquid requi-
 sivit, et invenire minime potuit? quoniam solus est
 inter mortuos liber (Psal. lxxxvii, 5). Et a peccati
 jam servitio vocati libertate solvimur, quia ei qui

^a Primus Carn., in omnibus.

^b Duo priores Gemet., sine dubio.

^c Nonnulli, Jesus velut ex debito gratis reddidit.

A vere liber est unumur. Constat enim, nec negare pos-
 sumus, sed veraciter fateamur, quia princeps hujus
 mundi habet in nobis multa; sed tamen mortis nos-
 træ tempore jam nos rapere non valet, quia ejus
 membra effecti sumus, in quo non habet quidquam.
 Sed quid prodest quod eidem Redemptori nostræ
 per fidem jungimur, si ab eo moribus di-jungamur?
 Ipse etenim dicit : *Non omnis qui dicit mihi, Domine,
 Domine, intrabit in regnum cælorum* (Math. vii, 21).
 Recta ergo opera rectæ fidei jungenda sunt. Mala
 quæ fecimus per quotidiana laetitia dilectamus, trans-
 actas nostras nequitiis surgentia ab amore Dei et
 proximi recta opera superent, nulla quæ possames
 fratribus impendere bona resusemus. Neque enim
 aliter Redemptoris nostri membra efficimur, nisi in-
 hærendo Deo, et compatiendo proximo.

B 10. Sed quia ad amorem Dei et proximi plerum-
 que corda audientium plus exempla quam verba ex-
 citant, charitati vestrae predicare studeo quod is qui
 præsto est filius meus Epiphanius diaconus, Isauria
 provincia exortus, in vicina factum terra Lycaonia
 solet narrare miraculum. Ait enim quod in ea qui-
 dam, Martyrius nomine, vitæ valde venerabilis mo-
 nachus fuit, qui ex suo monasterio visitationis gra-
 tia ad aliud monasterium tendebat, cui spiritualis
 pater præerat. Pergens itaque, leprosum quemdam,
 quem densis vulneribus elephantinus morbus per
 membra fœdaverat, invenit in via, volentem ad suum
 hospitium redire, sed præ lassitudine non valentem.
 In ipso vero itinere se habere perhibebat hospitium
 quo idem Martyrius monachus ire festinabat. Vir
 autem Dei ejusdem leprosi lassitudinem misertus,
 pallium quo vestiebatur in terram protinus projecit
 et expandit, ac desuper leprosum posuit, cumque
 suo pallio undique constrictum 1651 super hume-
 rum levavit, secumque revertens detulit. Cumque
 jam monasterii foribus præpararet, spiritualis pater
 ejusdem monasterii magnis vocibus clamare cepit :
 Currite, januas monasterii citius aperite, quia frater
 Martyrius venit Dominum portans. Statim vero ut Mar-
 tyrius ad monasterii aditum pervenit, is qui leprosus
 esse putabatur, de collo ejus exiliens, et in ea specie
 apparens qua recognosci ab hominibus solet Redem-
 ptor humani generis, Deus et homo Christus Jesus,
 ad cælum Martyrio aspiciente rediit, eique ascen-
 dens dixit : Martyri, tu me non erubasti super ter-
 ram, ego te non erubescam super cælos. Qui sanctus
 vir mox ut est monasterium ingressus, et pater mo-
 nasterii dixit : Frater Martyri, ubi est quem portabas?
 Cui ille respondit, dicens : Ego si scivissem quis
 esset, pedes illius tenuissem. Tunc item Martyrius
 narrabat quia cum eum portasset, pondus ejus mini-
 me sensisset. Nec mirum quomodo enim pondus
 sentire poterat, qui portantem portabat? Qua in re
 pensandum est nobis quantum fraterna compassio
 valeat, quantum nos omnipotenti Deo misericordie

^d C. Germ., quam rapidus, Carnus. et plerique,
 quam servus.

viscera conjungant. Inde enim ei qui est super omnia propinquamus, unde nos per compassionem proximi etiam sub nosmetipsos deponimus. In rebus corporalibus nemo alta tangit, nisi qui tenditur; in rebus vero spiritalibus certum est quia quanto plus per compassionem attrahimur, tanto altis verius appropinquamus. Ecce autem Redemptori generis humani ad ædificationem nostram minime sufficit quod in extremo iudicio dicturum se esse perhibuit: *Quandiu fecistis uni de his fratribus meis minimis, mihi fecistis (Math. xv, 40)*, nisi et ante iudicium hoc in se ostenderet quod dixisset; ut videlicet demonstraret quia quisquis nunc bona opera indigentibus exhibet, ei hæc specialiter impendit cujus hæc amore exhibuerit. Et tanto plus quisque maiorem mercedem recipit, quanto nec eum despiciat qui amplius despiciendus videtur. Quid enim in humana carne sublimius carne Christi, quæ est super angelos exaltata? Et quid in humana carne abjectius carne leprosi, quæ tumescentibus vulneribus scinditur, et exhalantibus fetoribus impletur? Sed ecce in specie leprosi apparuit; et is qui est reverendus super omnia, videri despectus infra omnia dedignatus non est. Cur hoc, nisi ut sensu nos tardiores admoveret, quatenus quisquis ei qui in cælo est festinat assistere, humiliari in terra et compati etiam abjectis et despicabilibus fratribus non recuset? Loqui charitati vestræ sub brevitate decreveram; sed quia non est in homine via ejus (*Jerem. x, 23*), decurrens sermo retineri non potest, quem disponit ipse de quo loquimur, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

• HOMILIA XL.

Habita ad populum in basilica sancti Laurentii martyris ^b Dominica secunda post Pentecosten.

LECTIO S. EVANG. SEC. LUC. XVI, 19-31.

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: *Homo quidam erat dives, qui induebatur purpura et bysso, et epulabatur quotidie splendide. Et erat quidam mendicus, nomine Lazarus, qui jacebat ad januam ejus, ulceribus plenus, cupiens saturari de micis quæ cadebant de mensa divitis, et nemo illi dabat. Sed et canes veniebant, et lingeabant ulcera ejus. Factum est autem ut moreretur mendicus, et portaretur ab angelis in sinum Abraham. Mortuus est autem et dives, et sepultus est in inferno. Elevans autem oculos suos cum esset in tormentis, vidit Abraham a longe, et Lazarum in sinu ejus. Et ipse clamans dixit: Pater Abraham, miserere mihi, et mitte Lazarum ut intingat extremum digiti sui in aquam, ut refrigeret linguam meam, quis crucior in hac flamma. Et dixit illi Abraham: Fili, recordare quia recepisti bona in vita tua, et Lazarus similiter malis. Nunc autem hic consolatur, tu vero cruciaris. Et in his omnibus inter nos et vos chaos magnum firmatum est, ut hi qui volunt hinc transire ad*

^a In Corb. est vigesima prima, in Lateran. undecima, in Cod. reg. Suec. trigesima prima.

^b Hæc non sunt C. Germ. nec aliorum plur. In duobus prioribus Gemet. hæc hom. legitur habita in

vos non possint, neque inde huc transire. Et ait: Rogo ergo te, pater, ut mittas eum in domum patris mei; habeo enim quinque fratres, ut testetur illis, ne et ipsi veniant in hunc locum tormentorum. Et ait illi Abraham: Habent Moysen et prophetas; audiant illos. Et ille dixit: Non, pater Abraham; sed si quis ex mortuis ierit ad eos, poenitentiam agent. Ait autem illi: Si Moysen et prophetas non audimus, neque si quis ex mortuis resurrexerit credent.

1652 1. In verbis sacri eloquii, fratres charissimi, prius servanda est veritas historię, et postmodum requirenda spiritalis intelligentia allegorię. Tunc namque allegorię fructus suaviter carpiunt, cum prius per historiam in veritatis radice solidatur. Sed quia nonnunquam allegoria fidem ædificat, et historia moralitatem, nos qui auctore Deo jam fidelibus loquimur, non abs re credimus si ipsum loquendi ordinem postponamus, quatenus qui fidem jam firmam tenetis prius de allegoria aliquid breviter audire debeatis; et quod vobis de moralitate historię valde est necessarium, hoc in expositionis nostrę ordine servetur extremum, quia ea plerumque solent melius recoli quæ contingit postmodum audiri.

2. Sensus ergo allegoricus sub brevitate transcurramus, ut ad moralitatis latitudinem citius venire valeamus. *Homo quidam erat dives, qui induebatur purpura et bysso, et epulabatur quotidie splendide.* Quem, fratres charissimi, quem dives iste qui induebatur purpura et bysso, et epulabatur quotidie splendide, nisi Judicem populum significat, qui cultum vitę exterioris habuit, qui acceptę legis deliciis ad nitorem usus est, non ad utilitatem? Quem vero Lazarus ulceribus plenus nisi gentilem populum figuratiter exprimit? Qui dum conversus ad Deum peccata sua confiteri non erubuit, hoc vulnus in cute fuit. In cutis quippe vulnere virus a visceribus trahitur, et foras erumpit: Quid est ergo peccatorum confessio, nisi quedam vulnere ruptio? Quia peccati virus salubriter aperitur in confessione, quod pestifere latebat in mente. Vulnera etenim cutis in superficiem trahunt humorem putredinis. Et consistendo peccata quid aliud agimus, nisi malum quod in nobis latebat aperimus? Sed Lazarus vulneratus cupiebat saturari de micis quæ cadebant de mensa divitis, et nemo illi dabat, quia gentilem quemque ad cognitionem legis admittit superbus illo populum despiciebat. Qui domo doctrinam legis non ad charitatem habuit, sed ad elevationem, quasi de acceptis opibus tumuit. Et quia ei verba defluebant de scientia quasi micis cadebant de mensa. At contra jacentis pauperis vulnera lingeabant omnes. Nonnunquam solent in sacro eloquio per canes prædicatores intelligi. **1653** Canum etenim lingua vulnus dum lingit, curat, quia et doctores sancti dum in confessione peccati nostri nos instruunt, quasi vulnus mentis per linguam tanguunt; et quia nos loquendo a peccatis eripiunt, quasi tangendo basil. S. Salvat.; secus in Later. in Cod. reg. Suec., Corb. Germ., etc.

^c Belvac. et Corb. Germ., hic et infra, et induebatur.

vulnera ad salutem reducant. * Quia enim canum vocine, prædicatorum lingua signatur, Domino per Psalnistam dicitur: *Lingua canum tuorum ex inimicis ab ipso (Psal. LXVII, 24)*. Ex Judæis quippe infidelibus sancti prædicatores electi sunt, qui, in assertionæ veritatis contra fures latronesque venientes, magnos pro Domino, ut ita dicam, latratus dederunt. Quo contra de quorundam reprobatione dicitur: *Canes muti, non valentes latrare (Isai. LVI, 10)*. Quia ergo prædicatores sancti peccata damnant, confessionem vero peccatorum approbant, dicentes: *Confitemini alterutrum peccata vestra, et orate pro invicem, et salvemini (Jac. v, 16)*, ulcera Lazari canes lingunt. Sancti etenim doctores dum gentilium confessiones accipiunt, mentium vulnera saluti restituant. Unde et Lazarus bene interpretatur adjutus, quia ipsi hunc ad ereptionem juvant, quia ejus vulnera per linguæ correptionem curant. Potest etiam per linctionem canum lata adulantium lingua signari. Adulantibus etenim vulnera nostra lingere est, quod plerumque solem etiam ipsa mala quæ nos in nobis reprehendimus improbo favore laudare. Contigit vero ut uterque moreretur. Dives, qui induebatur purpura et bysso, sepultus est in inferno; in sinum vero Abrahamæ Lazarus ab angelis ductus est. Quid Abrahamæ sinus nisi secretam requiem ^b significat patrum? De qua Veritas dicit: *Multi, inquit, venient ab Oriente et Occidente, et recumbent cum Abraham et Isaac et Jacob in regno caelorum; filii autem regni ejicientur in tenebras exteriores (Math. viii, 11)*. Qui enim purpura et bysso inditus dicitur recte regni filius vocatur. Qui de longinquo ad videndum Lazarum oculos levat, quia dem per damnationis suæ supplicia infideles in imo sunt, fideles quosque ante diem extremi iudicii super se in requie attendunt, quorum post gaudia contemplari nullatenus possunt. Longe vero est quod conspiciunt, quia illuc per meritum non attingunt. In lingua autem amplius ardere ostenditur, cum dicit: *Mitte Lazarum, ut intingat extremum digiti sui in aquam, c ut refrigeret linguam meam, 1654 quia crucior in hac flamma (Luc. xvi, 24)*. Infidelis populus verba legis in ore tenuit, quæ opere servare contempsit. Ibi ergo amplius ardebit, ubi se ostendit scire quod facere noluit. Quapropter bene de doctis et negligentibus per Salomonem dicitur: *Omnis labor hominis in ore ejus, sed anima illius non impletur (Eccle. vi, 7)*, quia qui quis hoc solummodo laborat, ut sciat quid loqui debeat, ^d ab ipsa refectione suæ scientiæ mente vacua jejunit. Ab extremo digiti se tangi desiderat, quia æternis suppliciis datus optat operatione justorum vel ultima participari. Cui respondetur quod in hac vita bona receperit,

* Primus Carn., quasi enim... signatur, dum.

^b C. Germ., Gemet., Belvac., significat patris.

^c Belvac., et refrigeret.

^d Duo priores Gemet. ac Bigot., ab ipsa refectionis suæ scientia.

* Secundus Carn., multisque honoribus. Per obsequia intelligit ministros obsequentes, ut l. ii Dial., c. 4, cui alia quoque obsequia atque spatharios præbuit.

A quia omne suum gaudium felicitatem transitoriam putavit. Habere hic etenim possunt et justi bona, nec tamen hæc in recompensatione recipere, quia dum meliora, id est æterna, appetunt, eorum iudicio quælibet bona adfuerint, cum sanctis desideris æstant, bona minime videntur. Unde David propheta, qui regni divitiis multisque obsequiis fulciebatur, quamvis et hæc ad necessitatem bona esse conspiret, uni tamen singulariter bono inhianter æstuebat, dicens: *Mihi autem adherere Deo bonum est (Psal. LXXII, 28)*. Inter hæc vero notandum est quod ei dicitur: *Memento, fili*. Ecce enim Abraham filium vocat, quem tamen a tormento non liberat, quoniam hujus infidelis populi præcedentes patres fideles, quia multos a sua fide deviasse considerant, eos nulla compassione a tormentis eripiunt, quos tamen per carnem filios recognoscunt. In tormentis autem dives positus quinque fratres habere se perhibet, quia superbus idem Judaicus populus, qui ex magna jam parte damnatus est, sequaces suos quos super terram ^f reliquit, quinque sensibus corporis deditos novit. Quinario ergo numero fratres quos reliquerat exprimit, quia quos ad spiritalem intelligentiam non assurgere in inferno positus gemit, petit ut ad eos Lazarus mittatur. Cui quia Moysen et prophetas habere dicitur. Sed ait: *Quia non credent, s nisi quis ex mortuis resurrexerit*. Cui protinus respondetur: *Si Moysen et prophetas non audierit, neque si quis ex mortuis resurrexerit credent ei*. Certe de Moysæ Veritas dicit: *Si crederetis Moysi, crederetis utique et mihi. De me enim ille scripsit (Joan. v, 46)*. Impletur ergo quod per Abrahamæ responsionem dicitur. Ex mortuis enim Dominus resurrexit, sed Judaicus ille populus, quia Moysi credere noluit, ei etiam qui resurrexit ex mortuis credere contempsit. Cum quo Moysi verba spiritualiter intelligere contempsit, ad eum de quo Moyses locutus fuerat non pervenit.

3. Hæc nos, fratres charissimi, ^h pro indagandis allegoriæ mysteriis succincte transcurrisse sufficiat; nunc ad intuendam latius rei gestæ moralitatem animus recurat: *Homo quidam erat dives, et induebatur purpura et bysso, et epulabatur quotidie splendide. Et erat quidam mendicus, nomine Lazarus, qui jacebat ante januam divitis, ulceribus plenus. Nonnulli putant præcepta Veteris Testamenti districtiora esse quam Novi; sed hi nimiram improvida consideratione falluntur. In illo enim non tenacia, sed rapina multatur (II Reg. xii, 6)*. Ibi res injuste sublata **1655** restitutione quadrupli punitur (Math. xix, 8). Illic autem dives iste non abstulisse aliena reprehenditur, sed propria non dedisse. Nec dicitur quia vi quempiam oppressit, sed quia in acceptis

^f Hic inter mss. Codices dissidium est. Sequitur antiq. Belvac., Corb., C. Germ. et Bigot., in quo tamen (quod ab aliis abest) additur, novit, dum quinque libros Moysi carnaliter intellexit. In primo Carn., reliquit, quinque libros Moysi carnaliter intellexit quinque sensibus corporis deditos novit.

^g Belvac., nisi si quis ex mortuis.

^h Excusi, pro indicandia.

rebus se extulit. Hinc ergo summopere colligendum est qua poena multandus sit qui aliena diripit, si ^a inferni damnatione percutitur qui propria non largitur. Nemo ergo securum se aestimet, dicens: Ecce aliena non rapio, sed concessis licite ^b rebus fruor, quia dives iste non idcirco punitus est quoniam aliena abstulit, sed quia acceptis rebus semetipsum male dereliquit. Hoc quoque fuit quod hunc inferno tradidit, quia in sua felicitate timidus non fuit, quia accepta dona ad usum arrogantiae inflexit, quia viscera pietatis ignoravit, quia peccata sua redimere etiam cum sibi abundaret pretium noluit. Et sunt nonnulli qui cultum subtilium pretiosarumque vestium non putant esse peccatum. Quod si videlicet culpa non esset, nequaquam sermo Dei tam vigilanter exprimeret quod dives qui torquetur apud inferos bysso et purpura indutus fuisset. Nemo quippe ^c vestimenta praecipua nisi ad inanem gloriam quaerit, videlicet, ut honorabilior ceteris esse videatur. Nam quia pro sola inani gloria vestimentum pretiosius quaeritur res ipsa testatur, quod nemo vult ibi pretiosis vestibus indui, ubi ab aliis non possit videri. Quam culpam possumus melius etiam ex diverso colligere, quia si abjectio vilis indumenti virtus non esset, evangelista vigilanter de Joanne non diceret: *Erat indutus pilis camelorum* (Matth. iii, 4). Sed notandum nobis est magnopere, in ore Veritatis de superbo divite et humili paupere quantus sit ordo narrationis. Ecce enim dicitur: *Homo quidam erat dives*; et protinus subinfertur: *Et erat quidam mendicus nomine Lazarus*. Certe ^d in populo plus solent nomina divitum quam pauperum sciri. Quid est ergo quod Dominus, de paupere et divite verbum faciens, nomen pauperis dicit, et nomen divitis non dicit, nisi quod Deus humiles novit atque approbat, et superbo ignorat? Unde et quibusdam de miraculorum virtute superbientibus in fine dicturus est: *Nescio vos unde sitis; discedite a me omnes* ^e *operarii iniquitatis* (Matth. vii, 23). At contra Moysi dicitur: *Novi te ex nomine* (Exod. xxxiii, 12). Ait ergo de divite: *Homo quidam*. Ait de paupere: *Egenus, nomine Lazarus*. Ac si aperte dicat: Pauperem humilem scio, superbum divitem nescio. Illum cognivum per approbationem habeo, hunc per iudicium reprobationis ignoro.

4. Pensandum nobis est etiam conditor noster ^D quanta omnia consideratione dispensat. Una etenim res non pro una re agitur. Nam ecce plenus ulceribus mendicus Lazarus ante januam divitis jacet. Qua de re una Dominus duo judicia explevit. Habuisset enim fortasse aliquam excusationem dives, si Lazarus pauper et ulcerosus ante ejus januam non jacuisset, si remotus fuisset, si ejus inopia non esset oculis importuna. Rursum si longe esset dives ab

oculis ulcerosi pauperis, minorem tolerasset in animo tentationem pauper. Sed dum egenum et ulceratum ante januam divitis et delicias affluentis posuit, in una eademque re et ex visione pauperis **1656** non miserenti diviti cumulum damnationis intulit, et rursum ex visione divitis tentatum quotidie pauperem probavit. Quantas namque hunc egenum et vulneribus obsessum tentationes creditis in sua cogitatione tolerasse, cum ipse egeret pane, et non haberet etiam ^f salutem, atque ante se divitem cerneret salutem et ^g delicias habere cum voluptate; se dolore et frigore afflci, illum gaudere conspiceret, bysso et purpura vestiri; se deprimi vulneribus, illum diffuere acceptis rebus; se egere, illum nolle largiri? Quantus putamus, fratres mei, tunc in corde pauperis tumultus tentationis fuit, cui certe poterat ad poenam sufficere paupertas, etiamsi sanus fuisset; et rursum suffocisset aegritudo, etiamsi subsidium adesset? Sed ut probaretur amplius pauper, simul hunc et paupertas et aegritudo tabefecit. Atque insuper videbat procedentem divitem obsequentibus cuneis circumfulciri, et se in infirmitate et inopia a nullo visitari. Nam quia nemo ei ad visitandum aderat, testantur canes, qui licenter ejus vulnera lingebant. Ex una ergo re omnipotens Deus duo judicia exhibuit, dum Lazarum pauperem ante januam divitis jacere permisit, ut et dives impius damnationis sibi auget ultionem, et tentatus pauper cresceret ad remunerationem. Conspiciebat ille quotidie cui non miseretur, videbat iste de quo probaretur. ^C Duo inferius corda, sed unus desuper inspector, qui et hunc tentando exercebat ad gloriam, et illum tolerando expectabat ad poenam. Nam sequitur:

5. *Factum est autem ut moreretur mendicus, et portaretur ab angelis in sinum Abraham. Mortuus est autem et dives, et sepultus est in inferno*. Qui nimirum dives cum cui in hac vita misereri noluit in suo iam supplicio positus patronum quaerit. Nam ecce subjungitur: *Qui elevans oculos, cum esset in tormentis, vidit Abraham a longe, et Lazarum in sinu ejus. Et ipse clamans dixit: Pater Abraham, miserere mei, et mitte Lazarum ut intingat extremum digiti sui in aquam, ut refrigeret linguam meam, quia crucior in hac flamma*. O quanta est subtilitas judiciorum Dei! O quam districte agitur bonorum actuum malorumque retributio! Certe superius dictum fuit quia in hac vita Lazarus cadentes micas de mensa divitis quaerebat, et nemo illi dabat; nunc de supplicio divitis dicitur quia de extremo digito Lazari distillari aquam in ore suo concupiscit. Hinc ergo, hinc, fratres, colligite quanta sit districtio severitatis Dei. Dives enim iste qui vulnerato pauperi mensae suae vel minima dare noluit, in inferno positus, usque ad minima quaerenda pervenit. Nam guttam aquae petivit, qui micas priores Gemet, habent scire.

^o Bigot., qui operamini iniquitatem.

^f Sic legendum ex Mss. Belvac., Corb., C. Germ., Gemet., etc. Ubi salutem significant sanitatem, quod Excusi habent.

^g Belvac., divitias.

^a Prinus Carn., si in imis inferni, damnatione per.

^b Duo priores Gemet., rebus utor.

^c Ita omnes Mss. nostri, quibus vet. Edit. concinunt. Recentiores, pro praecipua, sunpserunt praesiosa.

^d Bigot., in publico. Ibid., pro sciri, Belvac. et duo

panis negavit. Sed notandum valde est quid sit quod dives in igne positus linguam suam refrigerari petit. Mos quippe est sacri eloquii ut aliquando aliud dicat, sed et eodem dicto aliud innuat. Superius autem hunc superbum divitem Dominus non loquacitati vacantem dixerat, sed superfluo convivantem. Neque hunc de ^a loquacitate narravit, sed eum elatione et tenacia de edacitate peccasse. Sed quia abundare in conviviis loquacitas solet, is qui male hic convivatus dicitur, apud infernum gravius in lingua ardere perhibetur. Prima namque male convivantibus famulatur culpa loquacitatis, post loquacitatem vero ludendi etiam levitas sequitur. **1657** Nam quia edacitatem lusus sequatur, testatur sacra Scriptura, quæ ait: *Sedit populus manducare et bibere, et surrexerunt ludere* (Exod. xxxii, 6). Sed priusquam ad lusum moveatur corpus, ad jocos ac verba inania movetur lingua. Quid ergo est quod induitur quia in tormentis positus dives linguam suam refrigerari postulat, nisi quod is qui convivando magis de loquacitate peccaverat per retributionis justitiam in lingua atrocius ardebat?

6. Sed cum gravi valde est pavore pensandum (*De pœnit., dist. 3, can.* Cavendum) hoc quod ei per Abrahamæ responsonem dicitur: *Fili, recordare quia receperunt bona in vita tua, et Lazarus similiter mala. Nunc autem hic consolatur, tu vero cruciaris.* Ista, ^b fratres mei, sententia pavore potius indiget, quam expositione. Nam si qui estis qui in hoc mundo exterioris boni aliquid accepistis, ipsum, ut ita dicam, donum exterius pertimescere debetis, ne vobis pro quorundam vestrorum actuum recompensatione sit datum, ne iudex qui hic bona exteriora restituit a retributione boni fatimè repellat, ne honor hic vel divitiarum, non adjumentum virtutis, sed remuneratio sint laboris. Ecce enim dum dicitur: *Receperunt bona in vita tua*, indicatur et dives iste boni aliquid habuisse, ex quo in hac vita bona reciperet. Rursumque dum de Lazaro dicitur quia recepit mala, profecto monstratur et Lazarus habuisse malum aliquod quod purgaretur. Sed mala Lazari purgavit ignis inopiæ, et bona divitis remuneravit felicitas transeuntis vitæ. Illum paupertas afflixit et tersit, istum abundantia remuneravit et repulit. Quicumque ergo bene in hoc sæculo habetis, cum vos bona egisse recolitis, valde de ipsis pertimescite, ne concessa vobis prosperitas eorundem remuneratio sit bonorum. Et cum quolibet pauperes nonnulla reprehensibilia perpetrare conspiciatis, nolite despiciere, nolite desperare, quia fortasse ^c quod superfluitas tenuissimæ pravitatis inquinat, caminus paupertatis purgat. De vobis omnimodo pertimescite, quia nonnulla etiam male acta

^a Sic legitur in Mss. Editoribus placuit ponere notavit, pro narravit.

^b Non verba ipsa referuntur a Gratiano loco indicato, sed sensus tantum, et quidem solum ex parte.

^c Excusi, quos superfluitas.

^d In Longip., post moveantur, additum: *etiam mihi misereri vellent, jam tunc omnino non possent. Ipsi quippe.*

A prospera vita secuta est. De illis vero sollicite pensate, quia eorum vitam etiam magistra paupertas cruciat, quousque ad rectitudinem perducatur.

7. Sequitur: *Et in his omnibus inter nos et eos chaos magnum firmatum est, ut hi qui volunt hinc ad vos transire non possint, neque inde huc transmeare.* Qua in re valde querendum est quomodo dicatur, *Hi qui volunt hinc ad vos transire non possunt.* Quia enim hi qui in inferno sunt ad beatorum sortem transire cupiant dubium non est. Qui vero jam in beatitudinis sorte suscepti sunt, quo pacto dicitur quia transire ad eos qui in inferno cruciantur volunt? Sed sicut transire reprobi ad electos cupiunt, id est a suppliciorum suorum afflictione migrare; ita ad afflictos atque in tormentis positos transire justorum est mente ire per misericordiam, eosque velle liberare. Sed qui volunt de beatorum sede ad afflictos atque in tormentis positos transire, non possunt, quia justorum animarum quamvis in suæ naturæ bonitate misericordiam habeant, jam tunc auctoris sui justitiæ conjunctæ, tanta rectitudine constringuntur, ut nulla ad reprobos compassione ^d moveantur. Ipsi quippe iudici concordant cui inhærent, et eis quos eripere non possunt nec ex misericordia condescendunt, **1658** quia tantum illos tunc a se videbunt extraneos, quantum ab eo quem diligunt auctore suo ^e conspiciunt esse repulsos. Nec injusti ergo ad beatorum sortem transeunt, quia damnatione perpetua constringuntur; nec justis transire ad reprobos possunt, quia, erecti jam per justitiam ^f iudicii, eis nullo modo ex aliqua compassione miserentur.

8. Sed postquam ardenti diviti de se spes tollitur, ejus animus ad propinquos quos reliquerat recurrit, quia reproborum mentem poena sua quandoque inutiliter erudit ad charitatem, ut jam tunc etiam suos spiritaliter diligant, ^g qui hic, dum peccata diligerent, nec se amabant. Unde nunc subditur: *Rogo ergo te, Pater, ut mittas eum in domum patris mei; habeo enim quinque fratres, ^h ut testetur illis, ne et ipsi veniant in hunc locum tormentorum.* Qua in re notandum est ardenti diviti quanta ad supplicium commulantur. Ad penam namque suam et et cogitatio servatur et memoria. Cognoscit etiam Lazarum quem despexit, fratrum quoque suorum meminit quos reliquit. Perfecta quippe ei ultio de paupere non esset, **D** si hunc in retributione non recognosceret. Et perfecta poena in igne non esset, si non hoc ⁱ quod ipse patitur etiam in suis timeret. Ut ergo peccatores in supplicio amplius puniantur, et eorum videm gloriam quos contempserunt, et de illorum etiam poena torquentur quos inutiliter amaverunt. Credendum vero est quod ante retributionem extremi iudicii injusti

^e Duo priores Gemet., *conspiciunt se nullatenus esse repulsos.*

^f Carnut., *iudicis.*

^g Primus Carn., *quos hic dum nec secum amabant.*

^h Belvac., C. Germ. et duo priores Gemet., *ut testificetur illis Lazarus.* C. Germ., tamen in lectione Evang. habet, *ut testetur.*

ⁱ Bigot., *quod in se.*

in requie quosdam justos conspiciant, ut eos videntes in gaudio non solum de suo supplicio, sed etiam de illorum bono erudiantur. Justi vero in tormentis semper intuentur injustos, ut hinc eorum gaudium crepant, quia malum conspiciant quod misericorditer evaserunt; tantoque majores ereptori suo gratias referant, quanto vident in aliis quod ipsi perpeti, si essent relicti, potuerunt. Nec illam tantæ beatitudinis claritatem apud justorum animum fuscant spectatâ pœna reprobatorum, quia ubi jam compassio miseriæ non erit, minime procul dubio beatorum lætitiæ non valebit. Quid autem mirum si dum justi injustorum tormenta conspiciunt, hoc eis veniat in obsequium gaudiorum, quando et in pictura niger color subternitur, ut albus vel rubeus clarior videatur? Nam sicut dictum est tanto bonis sua gaudia excresecant, quanto eorum oculis damnatorum mala subterjacent quæ evaserunt. Et quamvis eis sua gaudia ad perfruendum plene sufficiant, mala tamen reprobatorum absque dubio semper aspiciunt, quia qui Creatoris sui claritatem vident, nihil in creatura agitur quod videre non possint.

9. Potenti autem diviti ut Lazarus mittatur, ab Abraham protinus respondetur: *Habent Moysen et prophetas; audiant illos.* Sed qui Dei verba despexerat hæc audire non posse suos sequaces existimabat. Unde et respondit dives: *Non, pater mi; sed si quis ex mortuis ierit ad eos, credent.* Cui mox veraci sententia dicitur: *Si Moysen et prophetas non audiunt, neque si quis ex mortuis resurrexerit, credent ei,* quia nimirum qui verba legis despiciunt Redemptoris præcepta, qui ex mortuis resurrexit, quanto subtiliora sunt, tanto hæc difficillius implebunt. Minus est enim quicquid per legem dicitur (*Deut. xii*), **1659** quam hoc quod per Dominum jubetur. Illa enim dari decimas præcipit, Redemptor vero noster ab his qui perfectionem sequuntur omnia dimitti jubet. Illa peccata carnis resecat, Redemptor vero noster illicitas cogitationes etiam damnat (*Luc. xiv*). *Si ergo Moysen et prophetas non audiunt, neque si quis ex mortuis resurrexerit credent,* quia hi qui viliora legis præcepta implere negligunt Salvatoris nostri mandatis altioribus obedire quando convalescunt? Et nimirum constat quia cujus implere dicta renuunt, ei procul dubio credere recusant. Hæc nos de ipsa rei gestæ consideratione dixisse sufficiat.

10. Sed vos, fratres, et requiem Lazari, et pœnam divitis cognoscentes, soleriter agite, culparum vestrarum intercessores quaerite atque advocatos vobis in die iudicii pauperes procurate. Multos etenim nunc Lazaros habetis; ante januas vestras jacent, atque his indigent, quæ vobis jam satiatas quotidie de mensa cadunt. Verba sacræ lectionis debent nos instruere ad implenda mandata pietatis. Quotidie

A Lazarum, si quaerimus, invenimus; quotidie Lazarum, etsi non quaerimus, cernimus. Ecce importune se pauperes offerunt, rogant nos, qui tunc pro nobis intercessores venient. Certo nos omnino rogare debuimus, sed tamen rogamur. Videte si negare debemus quod petimur, quando patrum sunt qui petunt. Nolite ergo misericordiae tempora perdere, nolite accepta remedia dissimulare. Ante supplicium cogitate de supplicio. Cum qualibet in hoc mundo abjectos aspiciatis, etiam si qua reprehensibilia eorum esse videantur, nolite despiciere, quia fortasse quos morum infirmitas vulnerat, medicina paupertatis curat. Quorum si qua sunt talia quæ debeant jure reprehendi, hæc, si vultis, ad usum vestrae mercedis inflectite, ut ex ipsis eorum vitiis cumuletur vobis incrementa pietatis, quatenus panem pariter detis et verbum, panem refectionis cum verbo correctionis; et duo a vobis alimenta percipiant qui unum quaerebant, dum et exterius cibo, et interius satiantur eloquio. Pauper ergo cum reprehensibilis cernitur, moneri debet, despici non debet. Si vero reprehensionis nihil habet, venerari summopere sicut intercessor debet. Sed ecce multos cernimus, quis cujus sit meriti nescimus. Omnes ergo venerandi sunt, tantoque necesse est ut omnibus se humiliare debeas, quanto quis eorum sit Christus ignoras.

-11. Rem, fratres, refero, quam bene is qui præsto est frater et compresbyter meus Speciosus novit. Eodem tempore quo monasterium petii, anus quædam, Redempta nomine, in sanctimoniali habitu constituta, in urbe hæc juxta beatæ Mariæ ^d semper virginis ecclesiam manebat (*Lib. iv Dialog., cap. 15*). Hæc illius Herandinis discipula fuerat, quæ, magnis virtutibus pollens, super Prænestinos montes vitam eremiticam duxisse ferebatur. Huic quæ in eodem habitu discipulæ adhærebant: una nomine Romula, et altera, quæ nunc adhuc superest, quam quidem facie scio, sed nomine nescio. Tres itaque hæc in uno habitaculo commanentes moram quidem divitiis plenam, sed tamen rebus pauperem vitam ducebant. Hæc autem, quam præfatus sum, Romula aliam quam prædixi condiscipulam suam magnis vitæ meritis antebat. **1660** Erat quippe miræ patientiæ, summæ obedientiæ, custos oris sui ad silentium, studiosa valde ad continuæ orationis usum. Sed quia plerumque hi quos jam perfectos homines æstimant adhuc in oculis summi opificis aliquid imperfectionis habent, sicut sæpe imperiti homines needum ^e perfecte sculpta sigilla conspiciamus, et jam quasi perfecta laudamus, quæ adhuc artifex considerat et limat, laudari jam audit, et tamen ea tundere meliorando non desinit; hæc quam prædiximus Romula ea quam Græco vocabulo medici *paralysis* vocant molestia corporali percussa est, multisque annis in lectulo decubans

^a Editi, pro *credent*, habent, *pœnitentiam agent*, quod in Mss. minime legimus.

^b Hoc verbo in passiva significatione sæpe utitur Gregorius, ut lib. xviii. *Moral.*, n. 13; lib. xix, num. 30, in fine, lib. xxii, num. 6; et alibi sæpe.

^c Corb., *quis sit Christi*.

^d Omissum in Excusis adverbium *semper* revocavimus ex Mss. C. Germ., Gemet., Bigot., etc.

^e Corb. et duo priores Gemet., *perfecta sculptentis sigilla*.

^a pene omnium jacebat membrorum officio destituta, nec tamen hæc eadem ejus mentem ad impatientiam flagella perduxerant. Nam ipsa ei detrimenta membrorum facta fuerant incrementa virtutum, quia tanto sollicitius ad usum orationis succreverat, quanto et aliud quodlibet agere nequaquam valebat. Nocte ergo quadam eandem Redemptam, quam præfatus sum, quæ utrasque discipulas suas ^b filiarum loco nutriebat, vocavit dicens: Mater, veni, mater, veni. Quæ mox cum alia ejus discipula surrexit, sicut utrisque referentibus et multis res eadem claruit, et ego quoque eodem tempore agnovi. Cumque noctis medio, lectulo jacentis assisterent, subito cælitus lux emissa omne illius cellulæ spatium implevit; et splendor tantæ claritatis emicuit, ut corda assistentium inæstimabili pavore perstringeret, atque, ut post ipsæ referabant, omne in eis corpus obrigesceret, et in subito stupore remaneret. Cœpit namque quasi ejusdem magnæ multitudinis ingredientis sonitus audiri, ostium cellulæ concuti, ac si ingredientium turba premeretur. Atque, ut dicebant, intrantium multitudinem sentiebant, sed nimietate timoris et luminis videre nil poterant, quia earum oculos et pavor depræserat, et ipsa tanti luminis claritas reverberabat. Quam lucem protinus miri odoris est fragrantia subsecuta, ita ut earum animum, quia lux emissa terruerat, odoris suavitas refoveret. Sed cum vim claritatis illius ferre non possent, cœpit eadem Romula assistentem sibi et tementem Redemptam, suorum morum magistram, blanda voce consolari, dicens: noli timere, mater, non morior modo. C

Cumque hoc illa crebro diceret, paulatim lux quæ fuerat immissa subtracta est, sed is qui subsecutus est odor remansit. Sicque dies secundus et tertius transiit, ut aspersi fragrantia odoris remaneret. Nocte ergo quarta eandem magistram suam iterum vocavit. Qua veniente **1661** ^c viaticum petiit, et accepit. Necdum vero eadem Redempta et alia ejus discipula a lectulo jacentis abscesserant, et ecce subito in platea ante ejusdem cellulæ ostium duo chori psallentium constitierunt, et sicut ipsæ se dicebant sexus ex vocibus discrevisse, psalmodiæ cantus dicebant viri, et femine respondebant. Cumque ante fores cellulæ ex-

^a Al., pene omni jacebat membrorum officio.

^b Ridiculè apud Gussanv., *sitarum loco*, typographico haud dubie lapsu crassissimo, cui tamen in indice expurgatorio denegatus locus.

^c Etsi viaticum non semper significet Eucharistiam, quæ ab hac vita profuturis ex Christiano more datur,

hiberentur cælestes exsequiæ, sancta illa anima carne soluta est. Qua ad cælum ducta, quanto chori psallentium altius ascendebant, tanto cœpit psalmodia lenius audiri, quousque et ejusdem psalmodiæ sonitus, et odoris suavitas elongata finiretur.

12. Hæc ergo quandiu vixit in corpore, quis illam haberet in honore? Indigna cunctis, despecta omnibus videbatur. Quis ad illam accedere, quis illam videre dignaretur? Sed latebat in sterquilinio margarita Dei. Sterquilinum, fratres, hanc ipsam corruptibilitatem corporis appello, sterquilinum abjectionem paupertatis nomen. Assumpta est ergo margarita quæ jacebat in sterquilinio, et posita in cælestis Regis ornamento, jam inter supernos cives emicat, jam inter ignitos illos lapides æterni diadematis coruscat. O vos qui in hoc mundo divites aut esse creditis, aut estis, conferte, si potestis, falsas divitias vestras veris divitiis Romulæ. Vos in hujus mundi via omnia amissori possidetis; illa nihil quæsit in itinere, et omnia invenit in perventione. Vos lætam vitam ducitis, tristem mortem timetis; illa tristem vitam pertulit, ad lætam mortem pervenit. Vos ad tempus quæritis obsequium hominum, illa despecta ab hominibus invenit socios choros angelorum. Discite ergo, fratres, temporalia cuncta despiciere, discite honorem transeuntem contemnere, æternam gloriam amare. Honorate quos pauperes videtis, et quos foris conspiciatis despectos sæculi intus arbitramini amicos Dei. Cum his participamini quod habetis, ut hoc quandoque dignentur vobiscum participari quod habent. Pensate quod ore magistri gentium dicitur: *In hoc tempore vestra abundantia illorum inopiam suppleat, ut et illorum abundantia vestra inopiam sit supplementum* (II Cor. viii, 14). Pensate quod ipsa per se Veritas dicit: *Quandiu fecistis uni de his fratribus meis minimis, mihi fecistis* (Matth. xxv, 45). Ad tribuendum pigri cur estis, quando hoc quod jacenti in terra porrigitis sedenti in cælo datis? Sed hæc omnipotens Deus quæ per me in vestris auribus loquitur, per se in vestris mentibus loquatur, qui vivit et regnat cum Patre in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

hic tamen, pro ipsa est accipiendum. De hoc argumento diximus in notis ad Dialogos, lib. iv, cap. 15. ^d Abest a Belvac. *sterquilinum, fratres, hanc ipsam corruptibilitatem corporis appello*. Legitur tamen in al., præsertim in Corb. Gerw. antiquissimo.

ORATIO SANCTI GREGORII AD PLEBEM

DE MORTALITATE

1660 Oportet, fratres charissimi, ut flagella Dei quæ metuere ventura debuimus, saltem præsentia et experta timeamus. Conversionis nobis aditum dolor aperiat, et cordis nostri duritiam ipsa jam quam patimur poena dissolvat. Ut enim propheta teste

^a Germ., *conversationis*.

prædictum est: *Pervenit gladius usque ad animam* (Jer. iv, 10). **1661** Ecce enim cuncta plebs cælestis iræ mucrone percutitur, et repentina singuli cæde vastantur. Nec languor mortem prævenit, sed et languoris moras, ut cernitis, mors ipsa præcurrit.

^b Big., *usque ad an. nostras*.

Percussus quisque ante rapitur quam ad lamenta poenitentiae convertatur. Pensate ergo qualis ad conspectum districti iudicis 1662 pervenit, ^a cui non vacat flere quod fecit. Habitatores quippe non ex parte subtrahuntur, sed pariter corrunt. Domus vacuae relinquuntur, filiorum funera parentes aspiciunt, et sui eos ad interitum haeredes praecedunt. Unusquisque ergo nostrum ad poenitentiae lamenta confugiat, dum flere ante percussorem vacat. Revocemus aute oculos mentis quidquid errando commisimus, et quod nequiter egimus, flendo puniamus. *Præveniamus faciem ejus in confessione (Psal. xcii, 2)*, et sicut propheta admonet: *Levemus corda nostra cum manibus ad Deum (Thren. iii, 41)*. Ad Deum quippe corda cum manibus levare, est orationis nostrae studium cum merito bonae operationis erigere. Dat profecto, dat tremori nostro fiduciam, qui per prophetam clamat: *Nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur, et vivat (Ezech. xxxiii, 11)*. Nullus autem de iniquitatum suarum immanitate desperet. Veterinosas namque Ninivitarum culpas triduanam poenitentiam absterst (*Jon. iii*), et conversus latro vitae praemia etiam in ipsa sententia suae mortis emeruit (*Luc. xxiii*). Mutemus igitur corda, et praesumamus nos jam percipisse quod petimus. Citius ad precem iudex flectitur, si a pravitate sua petitur corrigatur. Imminente ergo tantae animadversionis gladio, nos importunus precibus insistamus. Ea namque quae ingrata esse

^a Duo Bigot. et Utic., cui non licet.

^b Excusi, iudici verit., contra Mss., nostrorum fidem de uno quidem excepto. Legitur etiam in Gregorio Turon., iudicio.

^c Unus Bigot., etiam te.

^d Sic restituimus ex Corb. Germ., Bigot. et aliis; necnon ex Gregorio Turon.

^e Primus Bigot., septiformi litania... uerota ad lacrymas mente veniamus. Hic absolvitur sermo in C. Germ. et 1 Big.

^f Personarum et locorum ordo diversus est apud Gregorium Turon., l. x Hist., c. 4, et apud Paulum

A hominibus importunitas solet, ^b iudicio veritatis placeat, quia pius ac misericors Deus 1663 a se vult veniam precibus exigi, qui quantum meremur, non vult irasci. Hinc etenim per Psalmistam dicitur: *Invocame in die tribulationis tuae, c eripiam te, et magnificabis me (Psal. xlix, 15)*. Ipse ergo sibi testis est quia invocantibus misereri desiderat, qui monet ut invocetur. Proinde, fratres charissimi, contrito corde, et correctis operibus, crastina ^d die ab ipso seriae quartae diluculo, ^e ad litaniam septiformem, iuxta distributionem inferius designatam, devota mente cum lacrymis veniamus. Nullus vestrum ad terrena opera in agros exeat, nullus quodlibet negotium agere praesumat, quatenus ad sanctae genitricis Domini ecclesiam convenientes, qui simul omnes peccavimus, simul omnes mala quae fecimus deploremus, ut districtus iudex dum culpas nostras nos punire considerat, ipse a sententia propositae damnationis pareat. ^f Litania clericorum exeat ab ecclesia beati Joannis Baptistae, litania virorum ab ecclesia beati martyris Marcelli, litania monachorum ab ecclesia martyrum Joannis et Pauli, litania ancillarum Dei ab ecclesia beatorum martyrum Cosmae et Damiani, litania feminarum conjugatarum ab ecclesia beati primi martyris Stephani, litania viduarum ab ecclesia beati martyris Vitalis, litania pauperum et infantium ab ecclesia beatae martyris ^g Caeciliae.

Diaconum., l. iii, de gestis Langob., c. 25. I lege quae observavimus ad cap. 42, lib. 1, Vitae sancti Gregorii, auct. Joan. Diacono.

^g In Excusiis legitur post Caeciliae, facta sunt haec in basil. sanctae Sabinae sub die quarto kal. Sept., indictione 6. Quae unus habet Colb. Codex. Certe in ind. 6 est manifestus error, haec enim necessario referenda sunt ad indict. 8. Nota autem indictionis 6 quae est in Codice Colb., partem Registri Epistolarum continente, aptari non debet sermoni, sed epistolae subsequenti, quae est prima omnium ad ind. 6 pertinentium.

INDICES

IN PRÆCEDENTEM ET HUNC TOMUM.

INDEX IN TRIPLICEM SANCTI GREGORII VITAM.

Numeri hujus Indicia respondent crassioribus insertis in textu triplicis Vitae, quam habes. lector, initio tomæ præcedentis a col. 41 ad col. 500.

A
Abbas. In abbate eligitur Gregorius, 24. Rogantibus et cogentibus fratribus, 215. S. Gregorii in eligendis dignis abbatibus sollicitudo, 218. Peculiaritati studens abbas non eligatur, *ibid.* Gregorii tempore multi abbates presbyterali dignitate insignes erant, 68, 247, 257. An abbatibus olim foras egredi prohibuit, 241. Absque abbatis consensu monachi ordinari non poterant, 236. Ad episcopatum tamen vel invito abbate rapi poterant, 257. Abbates lapsi, ad sacerdotale officium

nuquam, ad monasteriorum praefecturas correctae vitae redire poterant, 257, 503. Abbatibus monita utilisima, 296. Abbatum commendatariorum origo prima, 252.

Abbatissae velari aut benedici nisi sexagenariae prohibentur, 247. Anstinentia Gregorii qualis fuerit, 24, 25.

Accepti pistoris mors per Gregorium in apparitione praedicitur, 180.

Accusatus falso apud Mauricum Gregorius, innocentiam suam modeste exposuit, 162. Accusatorum causas sum-

ma distinctione et cautela ventilabat, 140 et seqq.

Adaloldus filius Agilulfi, 291.

Adam. De Adam anima Joannis CP. error, 259.

Adeodatus, Ecclesiae Ravennatis diaconus, 125, 127, 128.

Adrianus, papa, 118. Carolo, Francorum rege, postulante, duos clericos in cantu erudiendos suscipit, et cantores pro cantu reformando in Galliam mittit, 48.

Adrianus, Thebanus episcopus, iniuste depositus suae redditur sedi, 159,

140. Ejus Ecclesia a Iarissæi episcopi jurisdictione subducitur, 133).
 Adrianus, notarius et rector patri-monii, 71.
 Adulatio. Ad adulatone quam auctus Gregorius, 236.
 Aeli, vel Alle, Angliæ rex, et allu-gio ad illud nomen, 8, 30, 193.
 Amilianus, amita Gregorii, Deo sa-crata, 102. Ejus vita et mors, *ibid.*, 103.
 Amilianus, notarius, quadraginta Gregorii in Evangelium homilias cum sociis excipit, 48.
 Aetas acerba, *id est* immatura aetas, 23, 21.
 Afflictio. Quo malis presentibus ætius premebatur Gregorius, eo de æterna requie certius respirabat, 7, 192.
 Africanæ Ecclesiæ originem ducit a Romana, 280. Africanorum ergo Romano pontificis quæ fuerit reverentia, 298.
 Agathosæ virum monachum ipsa re-nitente factum Gregorius reddi jubet, 152, 203, 295.
 Agelaundus, primus Langobardorum rex, 202.
 Agulfus, Langobardorum rex, 163. Regni consors a Theodelinda adscitus Mediolani coronatur, et fit catholicus, 229. Suggestente Theodelinda conjuge ejus, pacem cum Romanis pepigit, 17. Bellum recruduit, 231. Perusium expugnat, *ibid.* Romam tentat, *ibid.* Pacem cum Romanis factam sacramento confirmat, 282. Patavium expugnat, et solo adæquat, 263. S. Columbanum be-nigne excipit, 220. Deinde ad Mediolanensem episcopum fieri non vult, 158.
 Agnellus, Fundensis et Terracinen-sis Ecclesiarum episcopus, 93.
 Agnellum monachi mors prædicitur, 29.
 Agnoitarum hæresis, 280. Agnoite cur dicti Themistioni, *ibid.* Sunt Nesto-riani non Eutychiani, 291. Contra Agnoitas scripti Eulogius Alex- andrinus, 291. Et Gregorius, *ibid.*, 79.
 Agricola, Severiani episcopi Ariani filius, Pelagii in disseminanda hæresi adjutor, 258.
 S. Aidanus, primus Lindisfarnen-sium episcopus, monasterium vitæ ge-nus in sua Ecclesia instituit, 261, 282.
 S. Albanus, martyr in Anglia tem-pore Diocletiani, 258.
 Albovius, rex Langobardorum, 202. Ejus erga patrem et uxorem immanitas, 203.
 Alcysio, Corcyræ episcopus, 303.
 S. Aldhelmus, monachus Cantuarien-sis, deinde abbas Malmesburien-sis, 207.
 Alexandria Ecclesia sub S. Marco monasticæ vitæ exemplar et typus, 264.
 Alleluia extra Pentecostes tempora dici ad missas instituit Gregorius, 51.
 Altaris vox in antiquioribus scripto-ribus usurpata, 273. Alta:ia plura olim erant intra ejusdem Ecclesiæ septa, et in apud Græcos, 272. Mos altaria consecrandi adhibitis Sanctorum reli-quiis, 272.
 Amandus, presbyter, a Surrentulæ ad episcopatum electus, 90.
 Ambrosios. In eos qui ecclesiasticæ dignitates ambiunt, 218.
 Amicus. Qualem se erga amicos Gre-gorius ostenderit, 23). Amicitia le-gnum fuit observantissimæ, 236. Ejus pro amicis sollicitudo, 291, 232. De amicorum magis, quam de sui salute sollicitus, 291. Amicos suis opem denegat ad obtinenda sæcularia officia, 276. Amicos merentes quo loco consolaretur, 276, 292. Quem in laudandis ami-cis modum tenuerit, 273. Amicorum vitia non dissimulabat, 293. Amicos ægrotantes ad penitentiam hortabatur, 294.

Amicæ Gregorii tres, 103, 200. Ami-cæ alterius aut materteræ meminit 200, 201.
 Amos Joannis quartus in sede Jero-solymitana successor, 220. Moritur, 293.
 Anastasius, patriarcha Antiochenus. Sinaitam cum esse plurimum putant, 220. Cur Justinus imperatoris jussu in exilium profusus, 158, 220. A Gregorio semper pro legitimo patriarcha habi-tus, 219, 220. Cur ad eum sede licet dejectum syndicam epistolam Gregorius miserit, 219. Gregorio fuit cha-rissimus, 220. Is Gregorio apud Mauri-cium imperat. suggestionibus suæ sedi restituit, 159. Mortuo Gregorio An-tiocheno, 220. Librum Pastoralis Gre-gorii in Græcum vertit, 171. Ejus zelus adversus Joannis CP. superbiam exal-tatur, 230. Non probat tantam pro ec-cumenicis titulo motam controversiam, 230. Cur, 251. Hunc variis persecutio-nibus oppressum Gregorius consolatur, 278. A quibus tunc vexaretur ille patriarcha, 278, 279. Moritur, *ibid.*
 Anastasius junior Anastasio seniori succedit, 279. Novem post annos mar-tyr occumbit, *ibid.*
 Anastasius, Corinthiorum episcopus, 42.
 Anastasium tribunum in Corsicam insulam mitti postulat Gregorius, 277.
 Anastasius medicus ab ingressu cœ-nobii virginum prohibetur, 257.
 Anatolius diaconus, Gregorii apocri-siarius, librum Regulæ Pastoralis im-peratori obtulit, 171.
 Anatolius, CP. subdiaconus, 150.
 S. Andreas Apost. Ficulensis epi-scopo mortis heram prædicit, 181. In bouorem S. Andree monasterium in proprio domate Gregorius ædificat, 24. *Vide* Monasterium. Brachium S. Andree in hoc monasterio reponit, 213. S. Andree reliquie ex Achaia Con-stantinopolim delatæ, 214.
 Andreas, Nicopolitanus metropolita, 303.
 Andreas, Tarentinus episcopus, 104. Mulierem fustibus cædi jubet, 140. Unde per duos menses a missarum cele-bratione suspensus, 258.
 Andreas, presbyter, 70.
 Andreas, monachus Græcus, sub Gre-gorii nomine sermones supposuit, 173, 295.
 Andreas amico suo Gregorius opem ad obtinenda sæcularia officia denegat, 276.
 Andreas, vir magnificus, 126.
 Andree, viri laici, mors per Gre-gorium in apparitione prædicitur, 180.
 Andreas conductor, ob chartulas de monasterio S. Andree raptas quo-modo exceptus, 179.
 Androna quid sit, 53, 54. *?*
 Angelus Gregorio sub habitu nau-fragi apprensus, eleemosynam ter acci-pit, 53, 52, 193. Angelus ad Gregorii custodiam missus, 52, 196. Angelus in convivio pauperum sub peregrini spe-cie adesi, 52, 195, 196. Ad majores eleemosynas faciendas angeli consortio excitatur Gregorius, 52, 196.
 Anglia. Christianæ fidei exordia in Anglia, 257. In Diocletiana persecu-tione martyrum sanguine purpuratur, 258. Pelagiana hæresis inducitur, a qua episcoporum Galorum ope repurgatur, *ibid.* Singulari in celebrando Paschali ritu ab aliis Ecclesiis dividitur, *ibid.* Angliæ status initio pontificatus Gre-gorii, 222.
 Angli et Saxones e Germania advo-cati Britanniam invadunt, 258. Idolola-træ erant, *ibid.*
 Angli pueri venales in urbe Roma, 8, 29, 30, 193, 200. Angli forma pul-

cherrimi, *ibid.* Angli quasi Angelici a Gregorio, 8, 50, 193. Anglorum con-vertionem procurat Gregorius, 8, 190, 192, 209. Pro illis convertendis factu-rem eundi in Angliam obtinet, 8, 9, 30, 193, 194, 208. At populi ætatem ab itinere revocatur, 8, 191, 209, 210. A quo pontifex revocatur, 9, 30. Pon-tifex factus, Gregorius Anglorum con-vertionem per quos exequatur, 9, 16, 57, 192, 194, 257 et seqq. Anglorum Aretolus dicitur, 10, 198, 190. De il-lorum conversione in Christo gratula-tur, 269. Anglorum sana non destrui, sed dedicari in basilicas jussit, 56, 281. Quomodo harum basilicarum dedicati-ones celebrari voluerit, *ibid.* Quanta et qualia de Anglorum conversione narret Gregorius, 57, 58. Pateris Angli aemi-jubet et Deo in monasteriis tradi, 61, 257. In Anglos Christianos persecutio deservit, 270.

Annum iuchat Gregorius Turon. a mense Martio. non Januarii, 215.

Anthemius, subdiaconus, 64, 65, 66, 101, 141. Negligentiæ arguitur, 103, 101.

Autiphonarium composuit Gregorius, 47, 196. Quod in patriarchio Latera-nensi asservabatur, 47.

Antonina, lilia Venanthi exmonachi, 250, 294.

Antoninus, 75.

Antoninus, subdiaconus ecclesiastici patri-monii, in Dalmatia reor, 64, 233. Maximo Salonitano exosus, fuga sibi consulit, 242.

Antoninus, defensor, 150.

Antonius, in monasterio S. Gregorii monachus, dimissis peccatis mori ju-betur, 28, 209.

Antonii monachi mors per Gre-gorium in apparitione prædicitur, 180, 181.

S. Antonianus, episcopus et martyr, 135, 156.

Apocri-siarius quid sit, 211. Apocri-siarius Constantinopolim a Pelagio mit-titur Gregorius, 3, 31, 196, 211. Quo anno, 211. Quibus cum sociis, 211. Mi-nisterium illud quomodo impleverit, 33, 211. Non ideo monachi propositum intermisit, 3, 4, 31, 191, 211. Pro schismate capiendum apud imperatorem egit, 211. Multorum in eo officio amici-tiam et existimationem est consecutus, 213. Filium imperatoris ex sacro fonte suscepit, 3, 36, 189, 213. Quamvis Constantinopoli remanserit, 213.

Andree, demonstratio, probatio, specimen, 13.
 Apostolicus olim apparatus sum-mus pontifex, 11, 12, 13, 15.
 Apparitio. Apparit Gregorius Atha-nasio, monasterii sub præposito, et que notem prædicit, 179, 180. Apparit monacho pestilentia laboranti, eumque sub conditione sanat, 180, 181. Eidem apparit, illius quæ iratris sanitatem date signo promittit, 181, 182. Ursellina bubulcum ab diaboli percussione in apparitione liberat, 182. Fundum Bar-bilianum indicta monachis in appari-tione litania a diaboli infestatione liberat, 182, 183. Alia ejus apparitiones, 183, 184, 185. Frequenter in diversis locis apprensus, nunc innocuos exhorra-batur, nunc obnoxius deterratur, 183.

Appellationes. Ad sedem apostoli-cam Honoratus archidiaconus dejectus appellat, 233. Causam suscipit iudican-dam Pelagius papi, et post eum Gre-gorius, *ibid.* Paulus, Numidicæ episcopus, Romam appellat, 280. Et Cremon-tius, primas Byzacenus, 288. — Appel-lationes ad imperatorem. Hadria, epi-scopus condemnatus ad imperatorem appellat, 257.

Aprutium regio Italiae, non civitas, 90.
 Aquae Iustralis seu exorcizatae usus 165.
 Aquilinus color, 177.
 Archidiaconus olim in Romana Ecclesia mortuo pontifici succedebat, 210. Penes archidiaconum erat summa honorum ecclesiasticorum praefectura, *ibid.*, 253. Archidiaconi munere fungi olim presbyter non poterat, *ibid.* In Ecclesia Salonitana quinquennio expleto archidiaconus ab officio suo removebatur, 244. Archidiaconus fuit Gregorius, 210.
 Aredius vel Aregius, episcopus Vapincensis, 221, 286. Romam Dalmatarum usum postulaturus venit, 286. Colitur ab Ecclesia, 83.
 Arelate Galliarum mater dicta, 255. Unde in ea urbe primatus ecclesiasticus initium sumserit, 255. Arelatensem primatum divisit Leo Papa I. *ibid.* Arelati monasterium a Childeberto rege et Aurelio episcopo fundatum videtur, 281.
 Arianorum basilicam Domino dedicat Gregorius, 51. Miracula in hac dedicatione facta, 51. Pueri Arianorum provideri jubet Gregorius, 63, 229. Ariano Hispanus ab Ecclesia corpore separatur, 75. Ariani sub trina merione baptismum conferebant, 238.
 Ariminensi monasterio privilegium concessum, 237.
 Ariulphus, dux Beneventanus et exercitus Antiarthi, 110, 133, 161, 165. Agrum Romanum invadit, 234. Pacem nisi sub suspectis conditionibus spondere non vult, 262.
 Armenius, Ecclesiae Anconitanæ visilator, 90.
 Arogis, dux Beneventanus pro Langobardis, 296.
 Arsenium Hortanae civitatis episcopum Judaicas pellicias introducere molientem qui habuerit Nicolaus papa, 166.
 Artes et Litterae Romae sub Gregorio refloruerunt, 49.
 Artifices olim in urbibus celebrioribus, in diversa corpora coalescebant, 295.
 Astrologiam divinam nunquam est sectatus Gregorius, 202.
 Asyla in ecclesiis, 291.
 Athalaricus, pro confirmatione summi pontificis et metropolitanorum electionibus, ingentem pecuniam summam imperat, 216.
 Athanasius, presbyter et abbas, ob neglectam in monasterio regularem disciplinam arguitur, 277.
 Athanasii, monasterii S. Andreae praepositi, mors praedictur, 179, 180. Cur ante mortem parietem ardere viderit, 180.
 Athanasius, presbyter Isaurus, in Ecclesia Constantinopolitana fustibus caeditur, 238. Ejus tam indignae habitus partem suscipit Gregorius, 88, 115, 258. Athanasius et socii de haeresi infamati, oblata fidei confessione absolventur, 148, 258. Athanasius ille Isaurus dicitur, malus diceretur Lycônus, 239.
 Athesis fluvius Veronam mirabiliter inundat, 53.
 Ateugis quid sint, 184.
 S. Augustinus Ecclesiae doctor. Qualis fuerit Gregorius in S. Augustinum observantia, 291.
 S. Augustinus monachus, praepositus monasterii S. Andreae, 258. Cum aliis monachis in Britanniam pro Anglis Saxonicis convertendis a Gregorio mittitur, 9, 16, 54, 83, 194. Quo anno, 258. Ejus adiutores Laarentius

et Petros, 258. Augustini socii de reatu cogitantes ac nutantes a Gregorio corroborantur, 53, 258. Quo loco substituerint, 259. Augustinus sociis suis abbas praeficitur, 83. Eorum per Gallias iter describitur, 259. Augustini et sociorum in Britanniam adventus, 53, 253. Augustini ad regem oratio, 259. Benigne excepti, 53, 259, 260. Quo apparata Cantuariam ingressi, 260. Eorum miracula, 9, 53, 57, 193, 260. Mira de Augustini ac sociorum signis narratur, 57, 58. Monetur Augustinus ne de miraculis lumeat, 58, 261. Anglorum multi per eos ad fidem convertuntur, 49, 53, 260. Ipso natalis Dominicæ Anglorum plusquam decem millia Iustralibus aquis tinguit, 58, 260. Arelatem venit Augustinus, ut episcopum consecratur, 53, 86, 260. Non ab Aethio, sed a Virgilio ordinatur, 53, 86, 260. Anglorum conversionem Gregorio significat, et adiutores posulat, 53, 260. De multis questionibus Gregorium consulit, 56, 260. Huic plurimus verbi ministros, et universa ad cultum Ecclesiae necessaria cum pallio Gregorius mittit, 53, 56, 261. Ut ab illo solo episcopi possint ordinarum concedit Gregorius, 261. Episcopos duodecim sub Augustini metropoli subicit Gregorius, 56, 261. Qui pallium ab apostolica sede petere debebant, *ibid.* Quamdiu vixit Augustinus primatum Angliae obtinuit, 261. Quosdam ex suis sociis ad episcopatum provexerit, 86. Monasterium prope Cantuariam celeberrimum exstruit, 261. Monasticam vitam in Ecclesia Cantuariensi instituit, 261, 262. Augustini socii omnes erant monachi, 263. An presbyteri Arelatenses Augustino socii missionis fuerint adjuncti, 263. Britones ad Ecclesiam Romanam unquam frustra invitavit Augustinus, 259. Moritur Augustinus et post obitum colitur, 270.
 Augustolunensis Ecclesia privilegio donatur, 286.
 Anacharius, episcopus Antisiodorensis, 212.
 Aurelianus seu Aurelius, Arelati episcopus, 286. Monasterii Arelatensis fundator dicitur, 286.
 Autharis a Langobardis rex eligitur, 221. Flavii praenomen assumit, *ibid.* Theodelindam uxorem duxit, *ibid.* Frixellum nuper amissum recuperat, *ibid.* Pacem a Francis in agro Italiae detrimentum impetrat, *ibid.* Vetus suorum filius in fide catholica baptizari, 229. Prologo Langobardorum imperio moritur, 229.
 Avaritia omnium malorum mater, 133.

B

Bacauda, Formianensis episcopus, 91. Burt vox Langobardica, quid significet, 202.
 Balteus S. Gregorii in veneratione habitus, 174. In exilitate ejusdem balteus Gregorium Benedictinum fuisse dignoscitur, 175.
 Bancor. Monasterium hujus nominis duplex in Anglia, 289. Monasterium Bancor in Wallia trecentorum monachorum erat, 270.
 Baptismus. Quibus anni temporibus baptismus conferretur, 63, 260. Natione postulante, multi ex Judaeis ante Pascha baptizantur, 278. Unicum vel triam mentionem a catholicis in baptismum adhiberi permisit Gregorius, 190. Ariani vero triam mentionem prohibuit, 228. Saluti puerorum baptismate Gregorius consulit, 61.
 Barbara, filia Venantii exmonachi, 230, 294.
 Barbaricini, Sardiniae incolae, unde

orti, 216. Pro ipsis ad fidem adducendis quid fecerit Gregorius, 79, 246.
 Baronii sententia de Gregorii morte tempore rejicitur, 203. Hujus de monachatu Gregorii chronologia exortitur, 204, 205. Error ejusdem in assignanda serie albatum monasterii S. Andreae, 21, 205. Baronii de monastico S. Gregorii instituto sententia refellitur, 206, 207.
 Basilicas SS. Petri et Pauli Gregorius instaurat, ac iudicibus et douaribus cumulat, 163, 296.
 Basilius episcopus, saecularibus causis intentus, reprehenditur, 191.
 Baula quid sit, 74.
 Benedictus I quot annos Ecclesiam rexerit, 210.
 S. Benedictus Domini famulus, 161. In concilio Romano monachorum praepositor dicitur, 206. De S. Benedicti vita frequenter loqui solebat Gregorius, 204. S. Benedicti regulam quanti fecerit, 206. Hujus regulae verba passim et sententias usurpat, 206, 207. Hanc in synodo confirmavit, et observandam monachis omnibus proposuit, 207. Regulae monasticæ nomine Regu a S. Benedicti laudatur, 206, 267. In monasteriis S. Gregorii usum Romano, tum Siculis observabatur, 206. Et in Valeriae provincia, 207. Hanc et ipse Gregorius observavit, 175, 208. Pro regula S. Benedicti illustre concilii testimonium, 207. S. Benedicti nomen in antiquissimis litteris Anglicanis invocatur, 267. Benedictinam regulam in Anglia quis propagavit, 267. Quis in Germania, 268.
 Benedictini ab initio fuisse Angliae monachi, 175, 176, 267, 268.
 S. Benedictus Bisopus regulae Benedictinae propagator, 268.
 Benedicti monachi mors praedictur, 180, 181.
 Benedictus notarius, defensor, 61.
 Benenatus, episcopus, 91.
 Benenatus, defensor Samnitici, 64.
 Bernardus, episcopus Cremonensis, 207.
 Bertha, Chariberti Francorum regis filia, Edilberti uxor, 257. Angli regi qua lege in matrimonium data, 258. Hujus opera ad Christi fidem Edilbertus adducitur, *ibid.* Bertha tandem altera Helena laudatur, 261.
 Bibliotheca Palatinae ignem a Gregorio admotum fuisse, fabula est, 202.
 Bigamus a sacris ordinibus arceus, 501.
 Bonifacius IV in synodo monachos a sacris ministeriis non esse arcendos decrevit, 207, 208. Eundem pro monachis ecclesiastica munia observantibus decretum et epistola, 208.
 Bonifacius, ex diaconis Ecclesiae Romanae episcopus consecratus, 86.
 Bonifacius, ex cardinalibus Ecclesiae Romanae, Rhegii episcopus ordinatur, 86.
 Bonifacius, chartofarius, responsalis Gregorii, 158.
 Bonifacius, defensor, 91.
 Bonifacius, notarius Corsicani patri-monii, 64, 162.
 Brandeum quid sit, 59.
 Britannia major, vide Anglia.
 Britones ad Ecclesiam Romanam unitatem frustra luvantur, 260. Pervicaciae suae poenas luunt, *ibid.* Ecclesiae Romanae ritus tandem suscipiunt, 270.
 Brunichildis regina impose a Gregorio laudatur, 255. An cura adulterium, *ibid.* Multa ejus in Ecclesiam et regnum merita, *ibid.* Huic crimina impetrata a quibusdam confecta creduntur, *ibid.* Legatum ad Gregorium mittit,

301. Ab eo legatum pro concilio in Gallia celebrando postulat, 301.
Buxtala vel Buxum quid sit. et ejus usus, 11, 12.

C

Cæsarii oratorium in Lateranensi palatio, 156.
Cæsarius abbas, 277.
Callinicus, Ital. exarchus, 103, 150, 151, 282. Bellum cum Langobardis resintegrat, et Parmam expugnat, 285. Capritanos insulares ad schisma ejurantium compellit, 283.
Callipollitanum castrum juris erat Ecclesie Romanæ, 271.
Calumnia quomodo tolerandæ, 294, 295. Calumniam quomodo diluerit Gregorius, 213. Falsæ contra eundem calumniæ, 252.
Calumniatores gravibus poenis addicendi, 144, 295.
Calumniosus clericus, 145.
Cama quid sit, 61.
Camillus. Furius Camillus Romæ prætorum primus gessit, 203.
Camagus calcementi genus, 128.
Campagus uti quibus olim licitum, 281.
Diaconi Catanenses Campagos usurpant, 128, 281.
Campana mulier, 76.
Campanianus, magister militum, 74.
Campanus presbyter accusatus, in monasterio S. Andreæ, inclusus, 182. Hujus libera ionem in apparitione promittit Gregorius, *ibid.*
Candidus, episcopus Urbis veteris, 145.
Candidus presbyter, rector patrimonii Gallicani, 61, 84, 100, 154.
Candidus, defensor, 64, 69.
Canonicorum regularium origo, ad x. sæculum refertur, 264. An canonicos regulares instituerit S. Gregorius, 263, 264, 265. Qui et S. Walarici monasterio ejecti sunt canonici, non regulares, sed sæculares erant, 265. Canonicum regularem non magis inuit vita communis quam monachum, 264. Si omnes non sunt dicendi canonici qui ad canones vitam moresque componunt, 264. Aquisgranenses canonici, aut Chrodegangi regulam sectantes, an essent canonici regulares, *ibid.* An canonici regulares Augustino Angliam petenti adjuutores dati sint, 265. Inter canonicos regulares et sæculares quoniam discrimen, 264.
Cantica canticorum Gregorius exposuit, Tritheimio teste, 198.
Cantorum scholam instituit Gregorius, 47, 197.
Cantuaria. In Ecclesia metropolitana Cantuariensi, vita cenobitica instituta, 261. Ejusdem Ecclesie clerici erant monachi, 262. Ab exordio monasterium dicta est 266. Cantuariensium episcoporum series 270.
Cantum Gregorianum Galli et Germani corruperunt, 47. Pro illo reformando cantores in Gallias misit Vitalianus papa, 48.
Tria capitula cur Latini primum damnare recusat, 214, 215. Serius apud Hispanos trium capitulorum damno recepta, 228. Cautioni Laurentii episcopi pro tribus capitulis damnandis subscribit Gregorius, 203. Contra Secundum libellum, Gregorius pro trium capitulorum damnatione scribere rogatur, 284.
Capritana insula in intimo recessu maris Adriatici, 285. Erat Histrie provincia, *ibid.* Capritani schismatici ad Ecclesiam unitatem redeunt, 285.
Captivi. In redimendis captivis largum se præbet Gregorius, 254, 271. Pro ipsis vasa sacra distrahi non solum

permisit, sed præcepit, 271.

Cardiacus color quid sit, 177.

Cardinales olim erant, in singulis episcopalibus ecclesiis, 88. Unde sic dicti, *ibid.* Cardinales violenter in parochiis forensibus ordinatos, pristinum in gradum Gregorius revocabat, 88, 89. Cardinales presbyteri a Gregorio quinam in episcopos ordinati, 86.

Cardinare quid sit. V. Incardinare.
Carolus, Francorum rex, duos clericorum suorum Romam in cantu erudiendos mittit, 48. Romanos cautores ab Adriano papa excipit, 48.

Casinense monasterium quo anno eversum, 212.

S. Cassiani monasterium privilegio donatur, 277.

Cassioleus jacentes in Italia litteras excitat, 201.

Casorius, subdiaconus Ecclesie Romæ, episcopus Ariminensis ordinatur, 86. In hujus locum ob infirmitatem alter ordinari permittitur, 276. Gregorii pro Casorio abdicanti charitas, 157.

Castorius, magister militum, negligentia in congerendis frumentis apud Mauricium accusatur, 255.

Castorius, notarius et chartularius Ecclesie Romæ apud Ravennam, 64, 69, 126, 150, 151.

Castorius, notarius Histriani patrimonii, 64, 149.

Casula quid sit, 61.

Catellus, monachus, 206.

Causas majores ac difficiliore ad se referri jubet Gregorius, 256. Causæ clericorum et episcoporum. V. Clerici, Episcopi.

Cellularii quinam dicerentur, 258.
Cellitridus abbas, Benedicti Biscepi successor, 268.

Cerbonius, Populonii episcopus, 201.

Chaganus, Avarum rex, Venetiam Chalcedonensis synodus œcumenici titulum S. Leonis obtulit, 248. provinciam invadit, 291.

Charitatis effectus plurimi, 256, 260.

Charitas Gregorii, Ecclesie Romanæ servos libertate donat, 271. Eorum qui schisma vel hæresim desererebant sustentationi providebat, 271. Tribus monialium millibus subvenit, 272. Pro populis exactionibus oppressis ad Mauricium scribit, 235. Episcoporum reditus si ad pauperes alendos minime sufficerent, ipse quæ satis essent suppeditabat, 271. *Vide* Eleemosyna, Pauperes. Totus erga animarum lucra vacabat, 7, 192. *Vide* Angli, Judæi, Rustici. Quantum in se erat, omnes omnino salvare cupiebat, 115.

Childebertus, Sigeberti et Brunichildis filius, Ausrasie rex, 222. Brunichildis opera et manibus Fredegundis eripitur, ac rex reuuntatur, 225. Ejusdem ope a Gunthramno hæres instituitur, *ibid.* Quo anno patri occiso successerit, 212. Bellum cum Langobardis feliciter gerit, 212. Adhuc junior Alpes transmeat, acemque Langobardorum regi petenti concedit, 221. Plurima ab eo fundata monasteria, 286.

Chlodesuinda, Clotharii regis filia, Alboinum ad Christianam fidem adduxit, 239.

Chosroes, profanus, Mauricii ope regnum recuperat, 221, 240. An Christianam fidem amplexus sit, 240. Erga Christianorum templa munificus, *ibid.* Chismatico frontalibus presbyteris Sardis prohibetur, et postea permittitur, 246.

Christianos Judæis subijci non permisit Gregorius, 153, 154. Quos Christianos a Judæorum servitio vi liberare

non petuit, pecunia redemit, 154.

Christi adventus diligendus et optandus, 231, 225.

Circumcidit paganorum neminem Gregorius permisit, 135.

Claudius, monachus Gregoriani monasterii et postea abbas Classensis, 207. Homiliarum Gregorii exceptor, 49, 160, 298. Pro caritatis redimendis in urbem Fanum mittitur, 241.

Claudius regni Hispaniarum administrator quis fuerit, 257

Clebus, Langobardorum rex, occisus, 205.

Clematius, lector, 145.

Clementina, patricia, 9

Clericos Gregorius dilectissimos filios suos nominabat, 100. Clericis sponsione ab episcopis facta sua auctoritate roborabat, 146. Nulli clericorum ob corporis infirmitatem eo sueta stipendia non nisi voluit, 145, 146, 150. Clerici sacri lapsi sola depositione pleentur, 289. Irrevocabilit, 298. Hos in monasteria pauperissima, sed maxime regularia, aliquando retrudi jussit, 229. Clericorum cause ad episcopos deferri voluit, 275, 295. Clericos sibi familiares et convictores pulsus laicis egi Gregorius, 18. Clericos alterius parochie in sua aliquando Ecclesia, a quando in aliena incardinabat, 94 et seqq. Clericos posteriori ordinatos, prioribus nunquam prætulit, 95. A clericatu curiales et negotii sæculari adstrictos prohibuit, 210. Ad clericatum cur multi Latini Gregorii tempore anhelarent, 49, 224. Hos quomodo probari voluerit, 59, 224. Ad clericatum criminibus maculatos pervenire vetuit, 50. Clericos peregrinos absque episcopi litteris recipi noluit, 229, 272. Clericos a vigiliis et excubiis urbium non excessavit Gregorius, 280. An clericos ad amplectenda monastica professione prohiberit Gregorius, 247. An a clericatu monachos prohiberit, 247. V. Monachi. Clericos in monasterio conversos, ad suas Ecclesias redire noluit, 227, 247. Cur clericos ad monasteriorum regimen assumi noluerit, 63, 66 et seqq., 253. Clericorum celibatus, V. Suidiacus.

Clotharius II, Chilperici filius, Neustriae rex, 222.

Clothsindis, Childeberti soror, Recharedo nubit, 222.

Cloveshoviana synodus regulam S. Benedicti sub regula monastica nomine laudat, 206, 267.

Colonus Ecclesie pravis consuetudinibus vexari noluit, 252.

Columba. Sub columba specie Spiritus sanctus Gregorio scribebatur saggerabat, 14, 15, 169.

S. Columbanus in Gallias pro Scottorum ritibus exagitatur, 290. Gregorius consulti, *ibid.* Benigne ab Agitibus excipitur, 229. Lobienae monasterium in ditione Agilulfi coedidit, 290.

Columbus, episcopus Numidie, ac primas et sedis apostolicæ vicarius fuerit, 251.

Commiseratio Gregorii erga infirmos, 157, 158.

Communio eucharistica. Communio danda formula, 10. Alia ad hodiernam magis accedens, *ibid.* Olius laici et mulieres panem et vinum ad communionem offerebant, 10.

Compunctionis duo genera, 276.

Conium. Ecclesie Comensis clericus de usurpato prædio ab Ecclesia Romana queratur, 263. Quid responderet Gregorius, 284.

Concilia quatuor generalia tanquam quatuor Evangelia venerabatur Gregorius, 46, 47, 218. Quintum concilium

partes venerabatur, 46. Quae concilia dicta oecumenica, 248. Concilium oecumenicum quid sit, 246. Concilium xxiv episcoporum Romae habuit, 198. Concilium Romanum, V. Synodus.

Concordias, Casenae episcopos, 506.

Conductoribus Ecclesiae injuste ablata restitui curavit, 501.

Confessio S. Petri, id est ejus sepulturae locus, 218.

Conon, Lirinensis abbas, 296.

Consanguinitatis copulam ad quotam generationem Gregorius concesserit, 56, 57. Vide Matrimonium.

Consiliarius. A pravis consiliariis abstinendum, 105, 106.

Constantia Gregorii invicta, 244, 250.

Constantina Augusta, 109, 112, 129. Joannis CP. impalms caput B. Petri, vel ejusdem reliquias a Gregorio postulat, 116, 244.

Constantinopolitanorum patriarcharum ambitio quibus gradibus ascendit, 249.

Constantinus, Copronymus imperator, 172.

Constantinus, S. Benedicti successor, quo anno mortuus, 204.

Constantius monachus in abbatem frustra postulatus, 298.

Constantius in Mediolanensem episcopum designatur, 158. Quo anno factus episcopus, 203. Electus summi fidei confessionem papae obtulit, 245. A Constantio sacramentum de tribus capitulis a se non damnatis postulavit Brixianenses, *ibid.* Insigniter pontificio fungitur, 158.

Consuetudines novae a Gregorio inducuntur in Ecclesia, 80, 51. Murmurantibus pro eisdem humiliter respondet, 51 et seqq. Consuetudines antiquas a nemine violari permittit, 157. Pravas ab Ecclesia tollere conatur, 47.

Conversionis summa via, 6, 57.

Copiosus, monasterii S. Gregorii monachus, 27, 28.

Cor ad Dominum cum manibus levare, quid sit, 5, 57. Mutemus corda et veniam praesumamus, 6, 57. Cordis sui infirmitatem quam perspectam habuerit Gregorius, 173, 174.

Cornelius papa cur Novatum archidiaconum creari presbyterum, 210.

Correctionem ab aliis sibi factam Gregorius patientissime tulit, 222.

Cortis. Vocis hujus significatio multiplex, 185.

Corsica insula ad Africae praefecturam pertinebat, 277. Corsica vexationibus et hostium incursionibus desolata convulsi Gregorius, 253, 277. Corsorum idololatrarum conversio, 278.

Cortona, urbs antiqua Brutionum, 54.

Cosmas, ex monacho subdiaconus factus, deinde presbyter, 89.

Cosmas aere alieno oppresso subvenit Gregorius, 68, 69.

Crementius, primas Byzacenus a coepiscopis accusatur, 288. Ejus in synodo Byzacena provinciae causa agitur, *ibid.*

Crimina manifesta sine vindicta nunquam Gregorius praeteribat, contra dubia certam sententiam proferebat nunquam, 104, 105. Crimina semel audita indiscussa non relinquebat, 144, 145. Criminosos ab episcoporum familiaritate repellere, 106.

Culpa. Pro unius culpa alium puniri permisit nunquam Gregorius, 106, 107.

Cura. Quam gravibus curis intentas S. Gregorius, 7.

Curiales et saecularibus negotiis ad-

stricti a clericatu arcentur, 240.

Cyria, Wandalarum Arianorum in Africa patriarcha, 251.

Cyrianus diaconus, patrimonii Siculi rector, 62, 64, 68, 69, 89, 94.

Cyriacus, Joannis in Constantinopolitana sede successor, 120, 157, 220. Car tardius electus, 274. Ejus encomium, *ibid.* Legatos Gregorio mittit, 275. Oecumenici episcopi titulum sibi vindicat, 250. Ipsius nihilominus synodicam recipit Gregorius, 222. Oecumenici titulus ei interdicitur, 251. Immoderatus a quibusdam laudatur, 274.

Cyriacus abbas, 80, 85, 90. In Galliam legatus a Gregorio mittitur, 265. Ejus per Galliam iter, 266. Ejus in Hispaniam legatio feliciter successit, 267.

D

Dalmatiis olim promiscue non utebantur discoloribus, sed tunicis, 286. Dalmaticarum usus episcopo apinensi et diaconis Arelatensibus permittitur, *ibid.*

Dalmatini episcopi a Maximi communiione sub excommunicatione separantur, 129.

Damnatis nihil proficit oratio justorum, 60.

Dapsilis et dapsilitas quid significent, 183.

Decius, patricius, 55.

Dedicatio basilicae Arianorum, 54. Miracula in hac dedicatione facta, *ibid.* Idolorum templa ritu Christiano in ecclesias consecrantur, 56, 269. Mos dedicandi basilicas adhibitis SS. martyrum reliquiis, 51. Quid faciendum circa illas ecclesias de quarum dedicatione dubitatur, 504.

Defendere. Neminem ab ecclesia injuste defendi permisit Gregorius, 159, 160.

Defensores septem honore regionario decorantur, 51, 281. Defensorum officium usurpantes puniuntur, 269.

Deira, Britanniae majoris provincia, 8. Allusio ad illud nomen, 8, 50, 195.

Delator falsarius talionis poena multandus, 144.

Demetrius, Neapolitanus episcopus, ob crimina deponitur, 94.

Desiderius, Viennensis episcopus, 221. Ob grammaticam quam docebat corripitur, 100, 295. Quid ipsi pro sua Ecclesiae privilegii postulanti a Gregorio responsum, 296.

Deus dedit, episcopus Cantuariensis 270.

Deus dedit, Mediolanensis episcopus electus, 158, 295.

Diaconi septem tantum olim in Ecclesia Romana ordinabantur, 5, 50, 187, 188, 210.

Regionarii dicebantur, *ibid.* Diei etiam poterant cardinales, 210. Gregorii tempore decem et novem erant diaconi in Ecclesia Romana, 86. Diaconus septimus sit Gregorius, 5, 50, 187, 198, 210. A quo pontifice, 5, 30, 210. An diaconus cardinalis fuerit, 210. Diaconus factus, humilitate ac solertia in ministrando, angelo comparatur, 50, 51. Ex diaconis Ecclesiae Romanae quinque episcopi a Gregorio ordinati, 86, 87.

Diaconis singulis rectores constituuntur, 65, 61.

Diapocosis quid sit, 54.

Diabolus ingenti fragore monasterium S. Gregorii perturbans fugatur, 180. Fundem Barthilianam infestat, 182. Ursellum ad monasterium Gregorii fugientem persequitur, quem decerere cogitur, 182, 185.

Dialogorum libros quatuor rogatu Petri edidit Gregorius, 7, 16, 172, 192, 197, 198. Rogata etiam suorum amicorum, 171. Qua intentione, 172. Quo anno, 205, 215. Hos cum Petro disputavit, 169, 172, 196. Hos Theodolinda regina misit, 16, 196, 197. Quo sui pontificatus anno, 242. Dialogorum libros Zacharias papa in Graecum sermonem transtulit, 172. Ab Adriano papa I citantur, 194. Liber prius ab Hismaro citatur, *ibid.* In Dialogis ubi de processione Spiritus sancti a Patre et Filio Gregorius loquitur, Graeci nomen Filii eraserunt, 172.

Dimissoria littera. Peregrini clerici absque episcopi sui litteris recipi non poterant, 229, 272. Ipsi qui in episcopos eligebantur, dimissoria litteris etiam indigebant, 272.

Dinocrates, S. Perpetuus frater, a purgatorii cruciatibus precibus liberatus, 275.

Disciplina ecclesiastica. Pro ea servanda quae fuerit Gregorii sollicitudo, 501. Ne majora praesumerentur, minima usurpari cavebat, 128.

Dissidium. In componendis dissidiis qui se gesserit S. Gregorius, 256, 257, 277.

Dissolutionem sui corporis exaxe flagitabat Gregorius, 165.

Divitem licet non possessio divitiarum, sed cupido, 78.

Divortium. Dives ob rejectam uxorem anathemate percussit, 13, 59.

Doclea urbs, ad quam metropolim pertineret, 297.

Domnica, filia Narsae Patricii, sanctimonialis, 276.

Domitius, Carthaginensis episcopus, 125, 221. Coepto Carthaginensi concilio decernit haereticos ab episcopis esse coercentes, 251. Gratulatoriam de suscepto Pontificatu ad Gregorium mittit epistolam, 256. Hunc Gregorius consolatur, 292.

Domitius, presbyteri et praepositi ob raptam sanctionalem miserabilis transitus, 185.

Domitianus, Mauricii Augusti consanguineus, Melitense episcopus, 215, 240. Armenis metropolitanus, vir sanctissimus, 220. A Mauricio filio suis tutor designatus, 221. Persis irrito conatu fidem predicat, 240.

Domnus, titulus honoris abbati seni a Gregorio concessus, 266.

Domus praesidium, vox Gregorio Teronensi familiaris, quid significet, 187.

Donadeus diaconus se injuste dejectum queritur, 298.

Donatistas Africanos ab Ecclesia eicit Gregorius, 79. Ejus in Donatistas labores, 251. Eos sub eo respuisse, probabile, 251, 252. In concilio Carthaginensi statuitur Donatistas ab episcopis esse coercentes, 251. Qui ex Donatistas ab episcopatu pervenerunt, primates fieri prohibentur, 251.

Donatus archidiaconus, in episcopum Ravennensem petitus, cur non ordinetur, 255.

S. Donati corpus ex urbe Euria in Corcyra insulam cur translatum, 244.

Donus, ex Romanae Ecclesiae cardinalibus, episcopus Messanae ordinatus, 86. Quod nimiam pro sepultura pretium exigeret, arguitur, 296.

Dorovernensis civitas, metropolis regni Cantuariorum, 56. V. Cantuaria.

Dromo navigii genus celerrimum, 135, 136.

Dubis in rebus absoluta sententia non prouocanda, 105.

Duxiacensis concilii in illustre pro B. Benedicenti regula testimonium, 207. Dyplichæ, tabulæ in quibus nomina vivorum describebantur, 158.

E

Eadbealdus, Cantiorum rex, in Anglos Christianos persecutionem movet, et ad fidem postea convertitur, 270. Ecclesiæ, Celsus episcopus, 97, 98.

Ecclesiæ tempore ordinationis Gregorii miser status, 319, 320. Huic quomodo succurrerit, 79, 320. Quibus adjutoribus, 220, 221. Ad unitatem Ecclesiæ Ligures, Venetos, Iberos revocatur, 79. Quia mente cunctarum Ecclesiarum curam sibi tribuerit, 276, 277. Ecclesiarum jura et privilegia illibata custodivit, 275. Ecclesiis destructis qua ratione providerit, 226. Ecclesia Romana talis sub Gregorio fuit qualis sub apostolis fuerat, 49. Ecclesiis construendis et orandis operam dat, 7. Ecclesiæ possessiones invadentem Tyrannum quemdam verbis coercet, et meliorem efficit, 13.

Ecclesiæ redditus et bona mortuo episcopo quomodo intacta servata, 235. Eorum quibus cura commissa, *ibid.*, 234. Quid de Ecclesiæ redditibus statuerit Gregorius, 280.

Ecclesiæ dedicationes sine reliquiis Sanctorum vix olim fiebant, 252. Nihil olim in Sicilia et Italia Ecclesiæ sine Gregorii licentia consecrata, 273.

Ecclesiastica munera sub Gregorio soli ecclesiastici obdabant, 49. Ecclesiastica duo officia una personæ committi volebat, 65, 66.

Ediliberthus. V. Ethelbertus.

Edilfridus, Nordan Humberorum rex, bellum inferi Britonibus, 269.

Educatio Gregorii qualis fuerit, 301.

Pueri nobiles quomodo educandi, *ibid.*

Electio episcoporum forma Gregorii tempore, 233. Consensus summi pontificis aliquando requirebatur, *ibid.*, 293. Electiones episcoporum a clero et plebe factæ, 158, 293. Aliquando ipsis episcopis, aliquando iudicibus et magistratibus committebantur, 231. Quomodo in electionibus se gesserit Gregorius, 246. Electionem Syracusanæ episcopi sibi commissam sibi vendicare reuult, 232. Pro confirmandis summi pontificis et metropolitano electionibus, ingentem pecuniam summam imperat Athalaricus, 216. Electio papæ, V. Papa.

Electio S. Gregorii. Totis viribus renitens Gregorius in pontificem eligitur 5, 86, 187, 194. Ad Maricium imperatorem scribit rogans ne assensum populi præbeat, sed ejus epistola intercepta est, 5, 36, 188, 218. Joannem Constantiop. rogat ut electionem suam rescindi curet, 216. Ejus electio ab imperatore confirmatur, 5, 36, 188, 216. Ad ad consensum imperatoris in petra dum soluta pecunia, 215. Ex optatibus quinque Gregorii electionem suffragio suo roboratur, 216. Fugiens et latrans, columna lucis hæc deprehenditur Gregorius, 6, 53, 218. Tunc diaco ius tantum erat, nec presbyteratu donatus legitur, 216. Pontificatum quam sincere renuerit, 55 et *seqq.* Alia ejus præter animi demissionem episcopatus fugiendi causa, 219, 220. Cur pontificatum subire tandem consenserit, 42.

Eleemosynæ. Gregorii in faciendâ eleemosyna studium, 301. Fundatis monasteriis facultates suas vendit, et pauperibus largitur, 2, 187, 194, 204. Eleemosynam ex patrimonio quaerit in anno pauperibus erogatur, 55. Omnia

bus Kalendarum ex redditibus suis species diversas pro diversitate temporis largiebatur, *ibid.* Sub eo Ecclesia Romana communi horreum putabatur, 55. Pro eleemosynis faciendis frumenta comparat, 77. Tribus millibus ancillis Del subvenit, *ibid.* Non presentibus tantum, sed etiam longe positâ subveniebat, 7. Eleemosynas ipse localiter ac personaliter ordinabat, 66, 67, 68, 69, 70. V. Infirmi, Pauperes. Omni petenti voluntarie tribuebat, 70. Non petenti etiam necessaria ministrabat, *ibid.*, 71. Nihil habens unde eleemosynam tribueret scute lam argenteam pauperi dari præcipit, 25. Eleemosynæ faciendæ causa aliena rapiunt nonnulli 71. Ab hujusmodi criminibus quam alienus Gregorius, 71, 72 et *seqq.* Ad eleemosynam majorem erogandam angeli colloquio excitatur, 52, 196. Noluit tamen ut concessa in eleemosynam postea quasi debitum exigenterent, 239. Alterius eleemosynas dispensandas timendo suscipiebat, 97.

Eleutherius monachus, S. Gregorii sodalis, vir sanctissimus, 24, 209. Eleutherii ac suis precibus Gregorius virtutem jejunandi obdant, 24, 209. Solum tamen Eleutherio miraculum tribuit, *ibid.*

Elias, presbyter et abbas in provincia Isauriæ, 70, 94.

Eloquens fuit Gregorius exercitum consuetudine, non studio, 172. Ejus eloquentiam quinam celebrant, 172, 175.

Ephesina synodus. Pseudo Ephesina synodus sæpius ab hæreticis pro ipsa œcumenica synodo obtruditur, 279.

Epiphanius, ecclesiæ Rom. diaconus, episcopus consecratur, 86.

Epiphanius subdiaconus, in causa episcopi Nepeiani iudex commissus, 226.

Epiphanius clericus, Eliæ abbatis a Gregorio Romanæ ecclesiæ diaconus factus, 94.

Episcopus. Episcopos undecunquæ meliores invenire potuit Gregorius, ordinavit, 86, 89, 90. Quid in episcopis requireret, 98. Ab episcopatu indignos accessere satagebat, 292. Quosnam ex Ecclesiæ Romanæ ministris in episcopos adlegerit, 86, 87. Episcopi Italiæ immediate Romano pontifici subditi, 226. Quosnam Gregorius episcopos suos vocet, 215. Pro pace inter episcopos faciendâ quam sollicitus, 203. Ejus in eorum causis prudentia, 304. Inter episcopo. crimine pollutos majorem, inter insontes Gregorius se præbuit æqualem, 142. Episcopus quosdam contra Gregorium excitat diabolus, 110. Episcopos negligentibus districtissime emendavit, 103, 104.

Episcopus pravis consiliariis uti prohibuit, 105, 106. Ab episcoporum familiaritate et consortio quos repulerit, 106. Episcopos iniuste dejectos restituit, 138, 139, 140. Communione iniuste privato, communionem donavit, 147. Episcopis egentibus necessaria ministravit, 97, 98. Siciliæ episcopos non nisi semel in quin jumento Romam venire præcepit, 97. Episcopos omnes, nec seipso excepto, secundum humilitatis rationem æquales esse duxit, 237. Quid de episcopo missæ sacrificium intermittente statuerit, 305. Episcopi sub Gregorio vel novas ecclesias construxerunt, vel veteres instaurarunt, 98.

Episcoporum causæ, a quibus et ubi judicandæ, 252, 275. Episcoporum causæ metropolitani ab imperatore commissæ, 237, 305. Aliquando ad imperatorem causas episcoporum deferri per-

missæ, 200. Causæ episcoporum alia episcopo commissæ, 280, 297. Aliquando defensori commissæ, 502. Lata in Natalem episcopum sententia præmissis adhortationibus demittitur, 225. Episcoporum jura et privilegia intacta servavit ac strenue præpugnavit Gregorius, 142, 236, 275. Ea non minuit, 142.

Episcopi lapsi deponuntur, 94, 258, 277. Et in monasterio detruduntur, 297. Episcopus persecutor excommunicatur, 238. Episcopus qui in incontinentem iniuste decessit districtè puniendus, 298. Ne episcoporum fama suspensibus laboraret, ipsis cellularibus habere jussum est, 236. Episcoporum crimina summa cum cautela examinanda, 140, 141, 142. Episcoporum culpe, quæ criminis non erant, quomodo multata, 140. De lapsum et dejectorum episcoporum bonis quid statuerit Gregorius, 252.

Episcoporum residentia. V. Residentia.

Episcoporum translationes, 226. Nominis justa de causa faciendæ esse voluit Gregorius, 93, 94. Episcopus ab hostibus sede sua expulsus alius vacantis ecclesiæ iocundavit, vel duplici ecclesiæ præfeci, 91, 92, 93, 226. Aliquando eos pro sustentatione vitæ aliis episcopis junxit, 93, 226. Episcopus ob infirmitatem amovere noluit, nisi ipsi dato libello supplicii id peterent, 150, 151, 293, 301. At eos postmodum de relicta ecclesiæ redditibus nutriendos esse voluit, 151, 152, 301. Quid de episcopo amente statuerit, 301. Episcopi ecclesiæ pastore destitutas visitandas commisit, 93, 96.

Episcopus de rebus ecclesiæ suæ, vel in episcopatu acquisitis testari non potest, 271.

Per bonos episcopos stat ecclesia, et per malos cadit 91. Episcopi consanguineis suis egentibus misericordiæ viscera non claudant, 227. Hæreticos coercant, 231. Caveant fideles ne episcopos detractionibus et calumniis insequantur, 301.

Epistolarum libros tot scripsit Gregorius, quot in pontificatu vixit, 170, 197. Cur libri decimum quartum imperfectum reliquerit, 170. Ilarum epistolarum collectio Registrum dicitur, 197. Ex Gregorii Epistolis Hadriani papæ temporibus duo decretalium volumina sunt excerpta, 170.

Epitaphium S. Gregorii, 168, 169, 195.

Epitaphium quid sit, 61, 62.

S. Equitii institutio non vigerit in monasterio S. Gregorii, 206. Post mortem discipulos suos contra Langobardorum furorem tutatus est, *ibid.*

S. Erasmi corpus in ecclesia Formiana requiescit, 91.

Eremitæ somnium de B. Gregorio, 78.

Ethelbertus, Cantiorum rex, ad fidem convertitur, 9. Benigne suscipit Augustinum ac socios ejus, 55. Velut alter Constantinus laudatur, 261.

Etherius, Lugdunensis episcopus, 151, 221.

Eucharistiæ fidem miraculo adstruit Gregorius, 10, 11, 58. Transsubstantiationis dogma tunc temporis novum non videbatur, 11, 58. Mos deferendi Eucharistiæ in navigationibus, 34.

Eulogiæ sunt munuscula, 206.

Eulogius, ex monacho patriarchæ Alexandrini, 220. Hæreticorum hostis acerrimus, *ibid.* Gregorio ob virtutes acceptissimus, *ibid.* Ut Joannis C.P. superbiæ et ambitionis obstat, *ibid.*

Gregorius, 250. Et de hæreticis subactis gratulari Gregorius, 279.

Eumorphianæ insulæ adolentes cor ante xvii ætatis annum in monasteriis suscipi prohibeantur, 208, 237.

Mulieres quæ illuc hostium meta fugerant, car amoveantur, 227.

Euphemius, clericus, 145.

Euplius, conductor, 74.

Eupraxia sanctimonialis e monasterio S. Andreae rapta, 183.

Eusebius, Thessalonicensis episcopus, 175.

Eusebius abbas, 68. Ejus cum Maximiano, Syracusano episcopo, contentio, 256. Et centum solidos ad monasterii necessaria erogantur a Gregorio, 257.

Eutychiei Constantiopolitani episcopi de corporum resurrectione arior, 4, 31, 191. Hunc impugnat Gregorius, *ibid.*, 32 et seqq., 53, 212. Eutychiei liber de hæc doctrina flammis jubente imperatore adiectus est, 32, 33, 212. Ab errore respicitur Eutychieus, 33. Claruit miraculis, 4. Ob idem in exilium pulsus est, *ibid.* Quo anno mortuus, 212.

Euthymius Hegumenus, seu præfectus monasterii S. Andreae, 182.

Evangelium. An totum Evangeliorum textum Gregorius exposuerit, 197, 198.

Evangelus, diaconus Sipontinus, 152.

Exarchi nomen quis primus obtinuerit, 265.

Exenia, V. Kenia.

Ezechielis prophetiam exponenti Gregorio, Spiritus sanctus scribenda sub columba specie suggererat, 15. Hostilibus inquisitionibus, viribusque corporis debilitatus ad hujus prophetie expositione desistere cogitur, 165, 166, 254. Quot homines in Ezechielem ediderit, 7, 172, 192, 196, 197, 198.

F

Falsarii puniendi, 295.

Fames tempore quomodo populus subvenerit Gregorius, 77. Eo mortuo fames invaluit, 169.

Fantinus, defensor, 62, 64, 69. Heres a monacho instituitur, 232.

Fara, vox Langobardica, quid significet, 202.

Farsilio ob introductas in monasterium S. Andreae mulieres apparet Gregorius, eique mortem intra annum prædicat, 183.

Fastigium duplex de argento jussu S. Gregorii fabricatur, et in basilica S. Petri, et S. Pauli collocatur, 168.

Faustus, Romani prætoris Cancellarius, 232.

Feld, vox Langobardica, quid significet, 202.

Felix papa III non est avus S. Gregorii, 200. Sanctorum fastis additus est, *ibid.*

Felix papa IV, B. Gregorii avus, 1, 23, 190, 200. Sanctiorum Cosmæ et Damiani Basilicam edificavit, 23, 200. Colitur ab Ecclesia, 200. Tharsillam neptem suam ad lucis æterne consortium in apparatione invitavit, 102, 200.

Felix episcopus in Sardiniam pro convertendis hecæticis mittitur, 246.

Felix, Messanensis episcopus, cur Romam venire protuberat, 272.

Felix, Sipontinus episcopus, 152.

Felix, diaconus, in Syracusana Ecclesia a Gregorio cardinalatus, 94.

Felix, subdiaconus, 64.

Felix, conductor, 76.

Felix, mancipium Christiani Samaritæ, 135.

Festus ex Ecclesie Rom. subdiacono Capuensis episcopus ordinatus, 86.

Fides Gregorii, 45. Ut idem muni-

ret. symbolum edidit, *ibid.*

Firminus, Tergestinae antistes Ecclesie, 150. Schisma deserit, 297. Unde ab schismaticis vexatur, *ibid.*

Flagellum quo pueris minabatur Gregorius in patriarchio Lateranensi asservatur, 47.

Flamius quivam apud Romanos dicebantur, 15.

Flavii prænomen cur Autharith assumpserit, 231. Idem prænomen a Silvano in Gallis usurpatum, *ibid.*

Florentius, Epidauritanæ civitatis episcopus, 140.

Florentius, archidiaconus Ecclesie Anconitanæ, 90.

Florentius ex diacono Ecclesie Rom. episcopus ordinatus, 86.

Florentius, subdiaconus, 87.

Follis, quid significet, 184.

Fortunatus, episcopus Neapolitanus, 94, 134. Moritur, 202. Diu de ejus successore deliberatum, 293.

Fortunatus abbas injuste de gradu suo dejectus, 305.

Fronto seu Frontas, archiepiscopus Mediolanensis, 205.

Fuldense monasterium celeberrimum, 268.

Fundi. Abbas Fundi, 207. Hujus ad Simplicium epistolæ veritas probatur, 207.

Furtum. Ob furtum monachos a demonio vexatur, et a Gregorio, dum furtum fatetur, liberatur, 23.

Futura prædixit Gregorius 189.

G

Gallie status Gregorii tempore, 222.

Gallia Ecclesie Romanæ filia, 253. Cur dicta Germania, 254, 260. Gallie regum encomium, 253. Summorum pontificum in Galliis auctoritas antiqua, 268. Pro emendandis vitis et corruptelis Gregorius legatum mittit in Galliam, 285. Ad episcopos et reges scribit, 286, 287. Cur juxta Gregorii votum synodus in Galliis nulla tunc coacta, 287.

Gardulfus, Pergamensis dux, a Langobardis deficit, sed deditione facta in gratiam recipitur, 234.

Garihaldus, Bajoariorum rex, 231.

Gaudericus, Veltrentis episcopus, 113, 186.

Gaudiosus, sedis Romanæ defensor, 69.

Gelasius papa quo loco sepultus, 168. Gelasianus codex de missarum solemnibus a Gregorio correctus, 50, 223. Gelasianum polypticum quid sit, 53.

Gemmesii carpentarii in monasterio S. Andreae mors per S. Gregorium prædicitur, 180, 181.

Genualdii, partitici et Africæ exarchi, opem adversus Donatistas implorat Gregorius, 251.

Georgius presbyter a Cyriaco CP. ad Gregorium legatus, 275.

Germanus, Antissiodorensis episcopus, Pelagii hæresim in Anglia debellat, 238.

Germannus, Mauricii imperatoris socer, oblatum sibi ab exercitu imperium renuit, 135.

Germanus, urbis Romæ præfectus, Gregorii literas ad Mauricium intercipit, 5, 36, 188, 216. An sit Gregorii frater 5, 188, 201.

Gerontii monachi in monasterio S. Gregorii mors in visione nocturna prædicitur, 28, 29.

Gloriosus ex Ecclesie Rom. subdiacono episcopus Ostiensis a Gregorio ordinatus, 86.

Godan, seu Wodan, vox Langobardica, quid significet, 202.

Godiscalcus, dux Campaniæ, 106.

Captivus Ravennam ducitur, 283. Ob vegetos monachos arguitur, 295.

Gordia, uxor Philippici, 134.

Gordiana, amita Gregorii, Deo primum sacrata, ad amorem sæculi redit, 102, 105, 200. Hujus lapsam memoriam posterorum car Gregorius commendaverit, 102.

Gordianus S. Gregorii pater, 1, 23, 176, 190, 199. Regionarius erat, 176, 199. Amplissimum filio patrimonium in Sicilia reliquit, 200. An fuerit diaconus, 199. Huic tres sorores fuerunt, 102, 200. Imaginis Gordiani in atrio monasterii S. Andreae depictæ descriptio, 178, 199. An illa imago quæ Joannis Diaconi temporibus adhuc videbatur, eadem sit cum illa quam exhibent Baronius, Gussanviliæus et Mabillonius, 175.

Gothefridi somnium de æqualitate Ecclesie Mediolanensis cum Romana, 203.

Grada, urbs schismaticorum, patriarchæ sedes, quando devastata, 234.

Græcam linguam minime calluit Gregorius, 175, 201.

Græci ex libris Dialogorum, ubi de processione Spiritus sancti a Patre, et Filio Gregorius loquitur, nomen Filii abarserunt, 172.

Gratianus, Ecclesie Venafransæ diaconus, in Neapolitana Ecclesia cardinalatus, 94.

Gratiosus, Numentanus episcopus, 95.

Gregoria, cubicularia Augustæ, 161. Vult scire a Gregorio an sua sibi sint peccata dimissa, 275.

Gregorius quo anno natus, 201. Ejus patri, 1, 23, 190, 196, 198, 199, 200. Ejus parentes, V. Gordianus, Silvia. Ejus majores: senatoria stirpe progenitus, 23, 187. Nobili genere, 194, 199. De Gregorii majoribus pauca habemus, 200. Extra Romanum agrum plurimas villas obtinebant, 200. Gregorii nomen Græcum, quid significet, 1, 23, 201. Magnus cur dictus, 220. Prima ejus pietatis rudimenta, 1, 204. Consilium init de vitæ statu deligendo, 1, 2. Ejus habitus vitis, 2, 187, 194. In disciplinis liberilibus apprime versatus, 1, 23, 188, 201, 202. Constantiopolim proficiscitur, V. Apollisarius. Romam revertitur, 4. Sacris reliquiis ditatus, 213. Pelagii II in scribendis Epistolis adjutor eligitur, 214.

In pontificem eligitur, *Vide Electio*. Pontifex factus domum suam quomodo ordinaverit, 47, 48, 226. Talis sub eo fuit Ecclesia Romana, quæ sub apostolæ fuerat, 49. Sub Gregorio pontifice Sapientia templum sibi septem libris artibus velut columnis fultum crexerat, *ibid.* Sub eo relloritur Latinitas et artes diversæ, 49, 24. Sanctimonia et prudentia carens, coram Gregorio stædi fiduciam non habebat, 49. Non doctrinæ solum, sed operibus verus pater-familias gregis Domianici fuit, 89 et seqq. Velut Argus per mundum totum suæ pastoralis sollicitudinis oculos circumferebat, 66. Sub eo tot sacerdotes et laici miraculis curis arunt, quot nunquam sub posterioribus pontificibus inveniri poste potuerunt, 110. Secum viventibus terrori erat et exemplo, 23, 28. Contra superbus prudens ut serpens erat, circa humiles simplex ut columba, 125. Occasione curæ pastoralis sibi tranquillitatem ereptam dimittit, 3, 190, 191, 208, 210, 222. Ob id tamen nihil monasticæ perfectionis amisit, 3, 191. Multa bona

ejus precibus ac meritis tribuuntur, 15, 16. Miraculis claruit, 10. *Vide* Miracula.

Gregorii elogia. Gregorius omnipotentis Dei præco, 86. Egregius doctor, 194. Doctor et rector mississimus, 62, 100. Patientissimus pastor, 162. Pastor ad omnia providus, 50. Pontifex liberalissimus, 97. Prudentissimus et discretissimus præsul, 95, 104. Sollicitissimus Ecclesie Dei custos, 105. Rectissimus iudex, 106. Misericordissimus pontifex, 129, 145. Fortissimus miles Christi, 138. Compunctioe timoris Dei plenus, 189. Scientiæ lumine præditus, 189. Sagacissimus verbi Dei indagator, 194. Venerabilis pater, *ibid.* Sedis Romanæ ornatus præcipuus, *ibid.* Organum sancti Spiritus, 197. In divinis Scripturis vir eruditissimus, 198. In secularibus litteris vir doctissimus, *ibid.* Theologorum principis, philosophorum splendor, rhetorum lumen, *ibid.* Vita et conversatio integer et sanctissimus, 198. Humilitate summus, 199. *Vide* Humilitas. Ejus in Deum amor, 222. Animi constantia, *ibid.* In Deum fiducia, 225. Non aliter docuit quam vixit, *ibid.* Virtutis perfectionem erat assecutus, 8, 31.

Varia ejus opera, 7. *Vide* Dialog., Ezechiel., Homilia, Job, Pastoralia. Multa opera infirmis licet conscripsit, 7, 192. Adhuc monachus quædam dictavit, 170. Huic sub columbæ specie Spiritus sanctus scribenda suggerit, 14, 15.

Quo tempore floruerit, 190, 193, 197. Quot annis in pontificatu vixerit, 16, 23, 194. Ubi sepultus, 16, 168, 193, 304. Collitur ab Ecclesia, 305.

Gregorius IV B. Gregorii corpus e loco suo transfert, 174.

Gregorius XIII monasterium S. Andreae Camaldulensibus monachis assignavit, 175, 204.

Gregorius Antiochenus, 43. Anastasio injuria defecto datur successor, 219. Ad eum tamen, vivente Anastasio legitimo episcopo, Gregorius synodicam misit, *ibid.*

Gregorius Turonensis. Romam petit, 256. A Gregorio Magno benigne excipitur, *ibid.* Paulo post reditum moritur, *ibid.*

Gregorius, abbas, 226. Gregorius, Urbis præfectus, negligentie in congerendis frumentis apud Mauricium accusatus, 255.

Guduinus, dux Neapolitanus, 304. Guffaris, Magister militum, in revocandis ad Ecclesiam schismaticis plurimum laborat, 283.

Guntarius, Agrippinæ Colonie episcopus, a Nicolao papa I dejectus, 185.

Guntaricus, Burgundie rex, Childerbertum hæredem instituit, 222. Bel-lum Wisigothis cur moverit, *ibid.*

H.

Habentius, Ecclesie Rom. cardinalis, a Gregorio Perusii episcopus ordinatus, 86.

Hadrianus, Thebarum episcopus, 145. Accusatus, injuste deponitur, 237. A Gregorio in pristinum dignitatem restituitur, *ibid.* A metropolitani sui jurisdictione eximitur, *ibid.*

Hadrianus, abbas monasterii S. Petri apud Cantuariam, 267.

Hadrianus, notarius Panormitanus, 152.

Hereses. In debellandis hæresibus plurimum laboravit Gregorius, 79, 213, 291, 502. *Vide* Agnothe, Euty-chius. Quomodo cum his qui de hæresi

falso infamantur, agendum, 212. Nemo sub falso hæresis nomine vexandus, 259. Hæresis suspicione laborantes, post oblatos fidei sue libellos, absolvendi, 147, 148, 149, 258, 259.

Hæretici ad Ecclesiam redeuntes qui suscipiebant, 295. Misericordiam erga hæreticos prudentia temperavit Gregorius, 228.

S. Hermæ monasterium apud Panormum, unum ex Gregorianis, 206. *Ἡρώδης* quid significet, 177, 178, 180.

Hierax. Hujus circa resurrectionem error a S. Epiphano confutatus, 52. Hieronymus defensor Alpii Cot-tiarum, 64.

Hilarion, abbas, sub quo militavit Gregorius, 24, 205. De Hilarione illo error Baroni, 24.

Hilarius subdiaconus, calumniator, ab officio dejectus, 144.

Hilarius, notarius Germaniciani, 64. Hispanie status sub initio pontificatus Gregorii, 222. Sub Recharedo rege, 287.

Homilia. Quot homiliae in Evangelia Gregorius scripserit, 7, 192, 197, 198. Quadraginta duas enumerat Sigibertus Gemblacensis, 196. Harum viginti per stationes coram populo declamavit, 50, 171, 197. Totidem dictavit, quæ propter languorem stomachi aliis pronuntiare permisit, 50, 171.

Honoratus, archidiaconus Ecclesie Salonitanæ, 87. Ad presbyteratum invitatus provehitur, *ibid.* Ad sedem apostolicam appellat, 255. Ad pristinum gradum revocari jubetur, 87, 88, 128, 253. In Salonitanum archiepiscopum eligitur, 128, 254. At Salonitanam sedem Maximo lavandenti cedere cogitur, 245. Ab archidiaconatus munere expleto quinquennio removetur, 244.

Honoratus in locum Laurentii archidiaconi a Gregorio in synodo successus, 256.

Honoratus, Sublacenensis monasterii præpositus, 204.

Honoratus, notarius, 55.

Honorius, Cantuariensis post Justum episcopus, 270.

Horsii abbatis opera ad disciplinam monasticam resarciendam usus est Gregorius, 277.

Hospitalitatis quam studiosus Gregorius, 51, 52. Dominum et Angelum ad mensam suam inter peregrinos sedentes videre meruit, 52.

Hospitio, Barbaricorum dux, Christianus factus, 246.

Humilitatis quantæ fuerit Gregorius, 160, 161, 162, 222. Libros suos quos sibi eloquenter scriptos dixere, hos incultos esse testatur, 173. Libros suos in comparatione tractatum S. Augustini, furem nominavit, 173. Opera sua dum viveret publice legi noluit, *ibid.*, 298. Primum omnium Romanorum pontificum servum servorum se dixit, 222. Dolet ab amico scripturam vitam suam esse cunctis imitabilem, 267. Humilis ejus reponso ad injustas querelas, 283. Semetipsum ex suggestu redarguit, 225. Episcopus loco sibi fratres, moribus patres esse dixit, 250. Debitas sibi pro Anglorum conversione laudes in alios regerit, 260. Presbytero se comparans, illum superiorem ac meliorem pronuntiat, 161. Circa humiles simplex erat ut columba, 125.

Hydruntum, urbs juris Ecclesie Romanæ, 271.

I.

Ibas epistola merito condemnata, 215.

Iberos a schismate ad Ecclesie unitatem Gregorius revocavit, 79.

Idololatæ. Quid pro convertendis idololatris fecerit Gregorius, 246, 278.

Imagines. Quæ fuerit Gregorii de imaginum cultu sententia, 284. Quæ imaginum cultum improbari, *ibid.*, 285. Non ab ipso religionis exordio cepit hic cultus, *ibid.* S. Augustinus et socii Angliam ingredientiæ crucem et imaginem Salvatoris pro vexillo deferunt, 260, 285. S. Gregorii, patris ejus ac matris imagines seu effigies, 176, 177, 199.

Immunitates. Septa ecclesiastica pro asylis habita, 232.

Imperator. Gregorii tempore Constantinopol. Imperator quis diceretur, 33. Gregorii erga imperatorem summa libertas, 240.

Incardinare episcopum quid sit, 92, 95. Clericos alterius parochie in sua ecclesia aliquando incardinavit Gregorius, aliquando in aliena, 94.

Indultus ob damnum monasterio S. Andreae illatum miserabilis transitus, 184.

Infernus. Legatorum Cyriaci de inferni supplicis error, 274. Ignis inferni æternus est, 274. *Vide* Damiani. Cur finita culpa sine fine puniatur, 274. Quos Christus ad inferos descendens liberaverit, 274.

Infirmities Gregorii, 3, 24, 188, 492, 209. Ejus in infirmitatibus mira patientia, 290. Multiplex ejus morbus, 294. Egrotans nihil de pastorali cura remittebat, 288, 290. Aliorum infirmitates quasi in suo corpore sustinebat, 457, 458. De amicorum suorum salute, magis quam de sua sollicitus erat, 294. Summa ejus erga laicos egenes charitas, 55.

Ingundia Sigiberti filia, Hermonegildum maritum causa ad catholicam fidem infectit, 259. In odium catholice fidei ad mortem usque vexata, 222.

Innocentius, Africa præfectus, 175.

Irenæi (S.) scripta vel gesta cum a Gregorio quesita, 295.

Isachius, Jerosolymitanus patriarcha, 220, 293.

Isidorus, Hispanensis episcopus, Gregorii facundiam celebrat, 172, 173.

Italica patricia, 166. Uxor, non parens Venantii exmonachi, 250, 294.

J.

Jadertini episcopi a Maximo Salonitani communione excommunicatione separantur, 129. Relicto Maximo veniam postulant, 129, 150.

Januarius, Carthagenus episcopus, 154, 160. Quod injurias sibi illatas vindicaret, increpatur, 99. Propter mensam ab eo exaratum oburgatur, *ibid.* Ejus in Barbaris ad fidem vocandis socordia carpitur, 216. A clericis et ministris suis despicitur, *ibid.*

Januarius, episcopus Malacitanus, injuste ab episcopis dejectus, a Gregorio restitutus, 48.

Jejunium servare non valens Gregorius Paschali Sabbato, a Domino jejuniandi virtutem mirabiliter obtinet, 24, 25, 209.

Joannes Evangelista aliquando apostolus simpliciter dictus, 268. De ejus vestibus pro reliquis Gregorii tempore datus particula, 118. Harum particularum efficacia, 118. Tunicam S. Joannis Gregorius ab episcopo accepit, 118, 119, 244.

Joannes papa III, 158, 202.

Joannes papa VIII contra Saracenas pergit, 185. Eo impellente Joannes

Diaconum vitam Gregorii conscripsit, 21, 210.

Joannes ex monacho Constantino-
polis patriarcha, 111. An monachus
fuerit, 219. Eutychio relictus subro-
gatur, 38, 111, 212, 249. Propter mir-
ram sustinentiam Jejuna'or dicitur,
212, 230, 249. An Liturgiam quam Chry-
sostomi creditur meliori forma dou-
verit, 219. Coacta synodo Joannes occi-
deniici patriarchae titulum assumpsit,
111, 220, 248, 219. Hujus synodi acta
Pelagius papa irritat, 111, 112, 212,
249. Joannes ut episcopi universalis
nomen tutius obtineret, consensum
imperatoris pecunia redimit, 112.
Diaconum responsalem cum Joanne
missarum solemniam celebrare prohibet
Gregorius, 111. Ab ejus communione
numquam tamen recessit, 250, 251.
Joannis superbia et hypocritis descri-
buntur, 112, 115, 114, 115, 116, 250.
Secordiae ac negligentiae arguitur,
258. Athanasium presbyterum indignè
percuti in Ecclesia C.P. passus est,
258. Errorem alii obijciens, ipse in
errorem labitur, 259. Qua aite Con-
stantinae Augustae mentem a Gregorio
alienare sit molitus, 244. Irriti S. Gre-
gorii conatus ut Joannes oecumenici
patriarchae titulum deponeret, 251.
Quo anao mortuus, 119, 220, 251. Ejus
virtutes, 220. A Graecis colitur, *ibid.*

Joannes Jerosolymitanus, Eustochii
successor, 45, 220.

Joannes, Callipolitanus episcopus,
140.

Joannes, Corinthiorum episcopus, 35,
145.

Joannes, Kuriz in Epiro episcopus,
Ecclesiam suam deserere cogitur, 505.
Cassiope Castrum alterius episcopi ju-
risdictioni subducere molitur, *ibid.*
Condemnatus, sententiae non statim
acquiescit, 504.

Joannes, episcopus primae Justi-
nianaë, 150, 151. Ei pallium mittit
Gregorius, suasque vices illi commit-
tit, 97. Hadrianum episcopum injuste
deponit, 159, 140. Triginta dierum
spatio a communione suspenditur,
257.

Joannes, Larissens episcopus, Ha-
drianum Episcopum injuste deponit,
257.

Joannes, episcopus Lilitanae civita-
tis, quare in Squillacina incardinetur,
32.

Joannes, Paormitanus episcopus,
146.

Joannes, Ravennatis urbis episcopus,
Gregorium reprehendit quod curam
pastoralem, tam idoneus licet, refu-
geret, 6, 171. Ei Pastoralem suam li-
brum mittit Gregorius, 196, 197. Jo-
annes eleemosynas Severo Gradensi
episcopo volens mittere, cur prohi-
beatur, 251. Quod pallio in litaniis
solemnibus uteretur, et mapulas suis
presbyteris et diaconis permetteret,
carpitur, 124, 125, 259. Usum pallii
sibi restitui postulat, 125, 259. Gre-
gorio detrahit, 125. De diversis vitis
inreparatur, 125, 126, 259. Quae Jo-
annes corrigere despiciens eodem anno
moritur, 126, 252.

Joannes ex Catanensis Ecclesiae archi-
diaconus in episcopum Syracusanum
eligitur, 89, 90, 91, 109, 155, 175,
262. Variæ ejus virtutes, *ibid.* Venan-
tii exmonachi Patricii oblationes re-
pellit, 109, 272. Ad pacem eum hortat-
ur Gregorius, 372.

Joanni, episcopo Velitranum, trium
Tabernarum Ecclesia regenda com-
mittitur, 92, 95.

Joannes Seraburgiensis, 202. Ejus
tabula de Bibliotheca palatina per Gre-

gorium cremata, *ibid.*

Joannes Chalcedonensis, presbyter
Isaurius, 88, 115, 147, 148. De hæresi
accusatus post oblatam fidem confessio-
nem absolvitur, 239.

Joannem presbyterum ad episcopa-
tum promoveri cur voluerit Grego-
rius, 255.

Joannis Diaconi carmen ad Joannem
papam VIII, 19. Se ultimum levitarum
dicit, *ibid.* Qua occasione vitam S.
Gregorii scripsit, 19, 20, 21, 210.
Hanc ex Gregorii Epistolis potissimum
contexit, 21. Et ex antiquis Ecclesie
monumentis, 210. Ejus fides et dili-
gentia in scribendo, 210. A Gregorii
semulo noctu territus, a quibus re-
creatur, 186, 187, 188.

Joannes, subdiaconus Ravennæ,
Gregorii responsalis, 169, 175.

Joannes, subdiaconus, rector patri-
monii Liguriaë, 138.

Joannes, abbas sanctæ Lucie Syra-
cusis, 118, 119, 277. In conservanda
monastica disciplina negligens, 241.

Joannes, abbas Persa, 161.

Joannis, presbyteri et præpositi
monasterii S. Andreae conflictus cum
diabolo, ejusque terribilis transitus,
177, 178, etc., 179.

Joannes in monasterio S. Andreae
monachus, a medicis desperatus, sani-
tatem mirabiliter recepit, 29. Bleenio
post a defuncto de sepulcro vocatus,
moritur, 29, 209.

Joannis ejusdem monasterii monachi,
mortem Gregorium in apparitione præ-
dicit, 180, 181.

Joannes monachus quidam, Fantium
defensorem h. redem constituit,
76.

Joannes Augustini socius in Angliam
dirigitur, 9, 16, 194.

Joannes, exconsul, quæstor et pa-
tricius, 41. Electionem S. Gregorii
suffragio suo roborat, 316.

Joannes defensor in Hispaniis pro
episcopis judicandis mittitur, 48, 141,
302.

Joannes Romani cantor ad reform-
mandum in Galliis cantum mittitur,
48.

Joannes notarius, 64.

Job quare a Deo vulnere tactus,
175. Libri Job litteralem, allegoricam
et moralem expositionem hortatu Le-
andri aggreditur Gregorius, 4, 31,
170, 171, 189, 196, 197, 198. Diaconus
tunc erat apocrisiarius, 170, 191. In
monasterio hoc opus ad limam revoca-
vit, 215. Pontifex factus illud perfecit,
170, 191. Illud monasterium Romæ pri-
mum misit, postea S. Leandro, 171.

Johinus, Illyrici præfectus, 255.

Jocundus Wandalorum Arianorum
in Africa patriarcha, 231.

Judei qualiter a Romanis pontifici-
bus habiti, 156. Judæos injuste vexari
prohibet Gregorius, 278. Insolescen-
tes tamen adversus Christianos cohi-
bet, *ibid.* Judæis locum ablatum quo
ad solemnitates suas celebrandas con-
veniebant, restitui jubet, 229. De Ju-
dæorum salute procuranda plurimum
solicitus Gregorius, 62. Judæis bap-
tizandis vestimenta pro baptismo largi-
tur, 62, 65, 278. Quas dispositiones in
Judæis ad baptismum suscipiendum
requireret, 65. Judæos ad fidem præ-
dicatione, non violentia adduci voluit,
153, 229. Postea tamen eos tributis
onerari voluit, 257. Ad Ecclesiam con-
versis pensionum onera ex parte relax-
ari fassit, 257. Judæis Christianos
subjici nefas duxit, 153, 154, 242. Id
leges prohibebant, 243. Judæorum
mancia ad Ecclesiam confugiencia
libertate donantur, 164. Judæorum

servi domos suos ad fidem præce-
dentes, iis etiam Christiani ferebant,
aupites subjci prohibitum, 153. Ju-
dæorum munera execrabilia judicabat
Gregorius, 155, 156. Judæus a se
empta Ecclesie vasa, ea restituere
cogitur, 229. Judæus falso Eilatæ pro-
phetæ cultu Christianis illudit, 212.
Princeps sen præses synagogaë Ju-
dæorum vocatur nasci, *ibid.* Judæorum
Agrigentinarum conversio, 278.

Judex. Erga judices depravatos et
iniquos qui se gesserit Gregorius, 107,
108, 109, 110, 292. Libertatem cujus-
que hominis contra judicium insolentia
libere tuebatur, 107. De judicium
rapinis queritur, 235. Et de eorum
perversitate et iniquitate, 280. Judices
adversus Gregorium excitat diabolus,
110.

Judiciorum ecclesiasticorum forma
275, 289. Judex ecclesiasticus et lai-
cus de eodem negotio conjunctim in-
quirunt, 226.

Judico. In judicandis causis quam
cautus Gregorius, 268.

Julianus Scribo, 159.

Justinianus imperator, 148, 160.
Rebus ecclesiasticis plus æquo se im-
miscens, erroris dux factus est, 302.
Ut Gotthos ex Italia ejiceret, Langob-
ardos evocavit, *ibid.*

Justinus imperator Anastasium An-
tiochenum in exilium pellit, 158.

Justinus, Siciliae prætor, 105, 153,
205. Ejus avaritia, 242.

Justus, monasterii S. Gregorii mo-
nachus, ob pecuniam servatam severe
a Gregorio in morte punitur, 27, 215.
Sacrificio missæ triginta diebus con-
tinuis pro eo oblato de penis liberatur,
27, 28, 214.

Justus monachus a Gregorio in An-
gliam dirigitur, 241. Episcopus Roffen-
sis ab Augustino ordinatur, 86, 265, 270.
Persecutione in Christianos Anglos
deserviente, in Galliam trajicit, 270.
Reversus Mellito in sede Cantuariensi
succedit, *ibid.*

L

Laiicos viros dominos, et feminas
dominas in suis litteris Gregorius vo-
cat, 160.

Lama et Lang voces Langobardicæ,
quid significent, 302.

Langobardi unde orti, 202. Quare
sic dicti, *ibid.* Langobardorum vestes
et cultus, 291. Ducibus primam, dein
regibus paraverunt, 202. Et postea per
decennium a ducibus reguntur, 205,
212. A Justiniano imperatore contra
Gothos et Pannonia evocati, 202. A
Narse Comite invitati Italiam invadunt,
202, 203. Eorum in Italia rapina ac
cædes, 205, 212. Adhuc Gentiles
omnes Ecclesiarum sublimitates inva-
dunt, 16. Langobardorum peridia, 35.
Contra Langobardos auxilium ab im-
peratore impetrat Gregorius, 215.
Totale fere Italia potuerunt, 221. Grad-
um incendio devastant, 251. Agrum
Romanum invadunt, *ibid.* Perusium
expugnant, 254. Pacem a Langobar-
dis Gregorius obtinet, 235. Gregorii
pro pace generali cum Langobardis
facienda sollicitudo, 252. Pax genera-
lis sit, 232. Hanc non otturnam fore
Gregorius prædicit, *ibid.* Bellum re-
dintegratur, 283. Pactæ ad annum cum
Langobardis inducitur, 291. Bellum iter-
um redintegratur, 296. Cremonam et
Mantuum expugnant, *ibid.* Qua condi-
tione pax facta, *ibid.* Langobardorum
hostilitatibus ab expositione Scripturam
cessare cogitur Gregorius, 165, 166,
170. Mortuo Mauricio imperat, adhuc
bellum cum Langobardis erat, 501.

Latinitas Romæ sub Gregorio restituit, 49.
 Latronis penitentia vis, 6, 57.
 Laudes quomodo audiendæ, 295.
 Laudibus quare Gregorius principes effecerit, 137. Quomodo modum in laudandis amicis tenerit, 275.
 Laurentius, episcopus Mediolanensis, 138, 147. Quot annos episcopatum tenuerit, 203. Cautionem de tribus capitulis ad sedem apostolicam misit, *ibid.*
 Laurentius archidiaconus in locum Gregorii successit, 236. Ob superbiam delictus, 87, 236.
 Laurentius presbyter et monachus, 265. S. Augustini socius in Angliam dirigitur, 258. Ab Augustino ad Gregorium mittitur, 55, 261. Ab eodem Augustino episcopus consecratur, 86. Dorovernensis post S. Augustinum fit episcopus, 270. Deserviente in Christianos Anglos persecutione, a suo in Galliam trajiciendi consilio, quomodo deterritus, 270. Eadmodum Cantii regem ad ejurandam idololatriam adducit, *ibid.*
 Laurentii coqui in S. Andreae monasterio mortem Gregorius in apparitione prædicit, 180, 181.
 Leander, Hispanensis episcopus, pro Wisigothis legatus Constantinopoli, 4, 51, 170. Eius hortatu Gregorius librum Job exponit, *ibid.*, 189, 196, 197, 198. Quem ipsi postea misit, 171. Gregorio Constantinopoli apocrisarium agenti familiarissimus fuit, 211, 212.
 Leandri mansuetudo, 287. Pollio denatur, *ibid.* Recharedum regem et Wisigothos ad fidem adducit, 221. Leandro assente Ariana hæresis in synodo proscribitur, 221.
 Lectio sacra. Sacrae lectionis studiosi laudantur a Gregorio, 276.
 Lectus in quo recubans modulabatur Gregorius, in Lateranensi patriarchio asservatus, 47.
 Leguminibus crudis pascetur a Silvia matre Gregorius, 225, 209.
 Leo papa I, 116, 149. Quo loco sepultus, 168. Oblatum sibi œcumenici titulum respicit, 248.
 Leo papa III fastidium quod Gregorius in basilica S. Petri fabricarat, alio transtulit, 168.
 Leo papa IV, 177.
 Leo, Catanensis episcopus, 94, 155. In dividendis Ecclesiæ suæ redditibus cupiditatis arguitur, 280.
 Leonis laici mors in apparitione a Gregorio præannuntiata, 180, 181.
 Leo, exconsul, 58.
 Leontia Augusta declaratur, 156, 299. Ejus imago Romam mittitur, et in oratorio S. Cæsarii jussu Gregorii reponitur, 135, 136. Huius cur Gregorius sit gratulatus, 137.
 Leontius, episcopus Urbinatis, 157.
 Leontius, exconsul, 107. Pro repetendarum reis puniendis a Mauricio in Italiam mittitur, 201. Vir nimis severitatis, 232.
 Leuparius, presbyter Santonenis, Romam ad petendas reliquias missus, 272.
 Libelli famosi auctor quomodo plectendus, 252.
 Libellum de responsum ad interrogationes S. Augustini scripsit Gregorius, 112. Libellum synodicum episcopis utilissimum etiam scripsit, *ibid.*
 Liberatus Carallanus diaconus, 95. Amicitiosis spiritu infusus, in ultimo loco stare jubetur, 229.
 Libertas, negotiorum, 76.
 Libertatem cujusque hominis Gregorius contra iniquos iudices tuebatur, 107.

Libertinus, ex prætor, 107, 153, 292. Ipsum bonis omnibus exutum consolatur Gregorius, 69, 292.
 Libra a S. Gregorio in suo monasterio præscripta, diu asservata est, 185.
 Libros Gregorii post ejus mortem comburere volentes, quomodo prohibeantur, 109, 197. Libros multos scripsit Gregorius qui nequeunt inveniri, 169, 170. Libros suos incultos esse dicebat, 172. Hos in comparatione tractatum S. Augustini furem nominabat, 173. In approbandis aut reprobandis libris, quæ sit summi pontificis auctoritas, 20.
 Ligures schismatici ad unitatem Ecclesiæ a Gregorio revocantur, 79.
 Lindisarnensis Ecclesiæ clerici monasticam vivendi institutionem sectabantur, 261, 262.
 Lites. Quo animo Gregorius fuerit erga lites, 232.
 Litanias pestis tempore Gregorius adhuc levita instituit, 6, 16, 37, 188, 189, 217. Qua auctoritate eas instituerit, 217. In assignandis basilicis ad quas in litanis populi conveniebant non conveniunt Gregorius Turonensis et Joannes Diaconus, 188, 189. Qui conciliari possint, 217. Ab illis supplicationibus originem traxisse videntur litanie majores et minores, *ibid.* In istis litanis Gregorius Deiparæ imaginem detulit, *ibid.* Pro avertendis ab Sicilia hostibus litanias indixit Gregorius, 158, 159, 204. Litanie septiformis quid sit, 6, 16, 37.
 Liuba II, Recharedi, regis Hispaniæ, successor, 296.
 Locusta, quasi loco sta, 9. Locusta insidens libro quem tenebat Gregorius, quid illi significare visa sit, 9, 30.
 Longinus, Narsis comitis successor, exarchi nomen primus usurpavit, 203. Longinus Strator, 49.
 Lucas (S.) Caput S. Lucae Gregorius in suo monasterio collocait, 215. Eiusdem reliquiæ ex Achaia Constantinopoli delatæ, 244.
 Lucidi, Ficalini episcopi, mors a Gregorio in apparitione præannuntiata, 181. Febre correptus et pesilentia, monachicum habitum induit, 181. Horam suæ mortis in apparitione cognoscit, *ibid.*
 Luceillus, Melitensis episcopus, ob crimina dejectus, et in monasterium detrusus, 289.
 Luerum. A turpi lucro quam alienus Gregorius, 235.
 Luidhardus, Silvanectensis episcopus, in aula Berthæ Cantiorum reginæ sacrorum minister, 259.
 Luminaria antiquius in ecclesiis adhibita, 50, 163, 296.
 Lupus Ferrantiensis ad Pelagii hæresin in Britannia debellandam evocatus, 258.

M

Magistrum Mauricio imperatori eremitarum responsum, seu prophetiam dedit, 135.
 Mangatum patriam a signare, cer aliquando sit difficile, 200.
 Magnus, presbyter Mediolanensis, 147.
 Magi, Gregorii equum maleficiis suis aggredientes, cæcitate percuntur, ac demones traduntur, 13, 59.
 Malchus episcopus, patrimonii ecclesiastici in Damata ante episcopatum rector, 245. Ejus factione Maximus Salonitanam sedem invasit, 123. Nocte subito moritur, 245. De ejus morte accusatur apud Mauricium Augustum Gregorius, 164.

Mancipia paganorum ad fidem venisse volentia, vendi non debent, 154, 183.
 Mancipia Judæorum, V. Judæi.
 Manichæos ab Ecclesiæ corpore Gregorius sejungit, 79. Manichæos, qui ad fidem adduci non poterant, tributis onerandos esse voluit, 257.
 Manus. Quid sit cum manibus corda levare ad Dominum, 5, 37.
 Manuscripti. Suspicio de manuseriptorum codicum Vaticanorum suppositione evertitur, 279.
 Mappulis presbyteros et diaconos Ravennates uti noluit Gregorius, 124, 259.
 Marcellinus, comes, 202.
 Marcelli monachi mors prædicitur, 28.
 Marcello laico in penitentiam depresso, elemosynam mittit Gregorius, 67.
 Mareshamus. Ejus de sera in monasteriis Anglicanis regulæ Benedictinæ propagatione sententia refellitur, 268.
 Marianus, vel Marinianus, 141.
 Marilianus, monasterii S. Gregorii monachus, et postea Ravennæ episcopus, 49, 66, 86, 126, 151, 158, 167, 178. Quo anno episcopus electus, 255. Ejus fides, *ibid.* Monasteria vexari patitur, 255, 251. Ob duritiam in pauperes increpatur, 78, 253. Huic pallium certis quibusdam conditionibus concedit Gregorius, 126. Pallii usum sibi restitui postulat Marilianus, *ibid.*, 127. Eidem Maximi Salonitanæ, sedis invasoris causa discutienda committitur, 150.
 Marphis vel *Marhis*, vox Langobardica, quid significet, 202.
 Martianus post usurpatum defensoris officium, iudicio episcopi acquiescere recusans, in exilium deportatur, 289.
 Martinus, Corsicæ episcopus, 92.
 Martinus, diaconus et abbas, de objectis criminibus canonice purgatus, tonsura declaratur, 277.
 Martini, monachi, mors a Gregorio in apparitione prædicta, 180, 181.
 Martinus, scholasticus, 268.
 Martyrologiorum origo, 279. Martyrologii Romani antiquitas contra Valesium asserta, 279, 280.
 Mathematicos futura annuntiantes comespicit Gregorius, 202.
 Matrimonium in gradibus prohibitis, ad tempus tantum, et in Anglorum gratiam concessum, 56, 57, 209, 304. Matrimonium, si alter conjugum servituti sit conditionis, irritum non, 277.
 Maurentus, magister militum, 241.
 Maurentius, chartularius, 58.
 Mauricius imperator quo anno impere coepit, 212. Quo anno Constantinam Tiberii Ang. filiam duxerit, 213. Tiberius dictus est Mauricius, 25. Avarissimus et rapacissimus vocatur a Joanne diacono, 111, 112, 113, 151, 155. Deo adversus, 116, 180. Gregorio infensus, 134, 162. Sacerdotum Christi contemptor, 119, 120. Nihilominus tamen zelo fidei catholice flagrat, 221. Suggestente Gregorio, Anastasium Antiochenum sui sede expulsum, restituit Mauricius, 159. Episcopis hostium furoribus expulsi quomodo subveniunt, 226. Sub Mauricio orbis Christiani status politicus, 221, 222. Chosroem, Persarum regem, profugum, benigne suscepti, ac restituit, 221. Smaragdum exarchum adversus Langobardos bello prædicit, 21. Contra Langobardos, Francos excreat, *ibid.* Prayorum deceptus consiliis, pacem cum Langobardis facere renuit, 252. Ne schismatici ad Ecclesiam redire cogentur, prohibet, 136. Cur, 254. Militem in me-

uasteria recipi lege lata prohibet, 49, 240. Legem hanc qua libertate damnata: Gregorius, 111, 240. Qua occasione hæc lex lata, 241. Non omnino improbanda, *ibid.*. An legem illam antequam publicaretur emollierit Mauricius, vel ipse Gregorius, 240, 241. A repetundarum reis rationem exigit, 291. Joanni Constantinopolitano œcumenici titulum usurpanti opem fert, 190. Mauricii erga Gregorium animus infensus, 151, 153, 154. Hulo in Gregorium savienti mors per gladium inferenda præsentatur, 154. Ad se reversus, Gregorii, episcoporum, et monachorum preces postulat, 154, 299. Se divino judicio, cum uxore et filii Phocæ militi tradi in somnis videt, 154, 299. Philippicum accersit, ventam ab eo pro temerario judicio postulat, 151, 153, 219. Mortis sue sententiam, Deum glorificans, audit, 153. Exercitum in regione Sclavorum hyemare jubet, 153, 299. Occasione inde arrepta, exercitus Phocæm archæum acclamat, 153. Seditio Constantinopoli commota, a populo Marcionista appellatur Mauricius, 153. Habitu mæsto fuerit, 153, 299. At jussu Phocæ cum uxore et filii capite truncatur, 153, 300. Qua constantia mortem excipit, *ibid.* Cur dorus de Mauricio locutus sit Gregorius, 300.

Mauricius monachus e monasterio fugit, 208.

Mauriennensis episcopatus, quomodo a Taurinensi jurisdictione distractus, 227. Hæc civitas quomodo metropola, *ibid.*

Maurisio dux a Langobardis deficit, 254.

Maurus in abbatem monasterii Clastensis captatur, 208.

Maurus in ecclesia S. Pancratii, monachis illuc introductis, abbas præficitur, 246.

Maximianus abbas, sub quo militavit Gregorius, 24, 34, 203. Gregorii Constantinopolim euntes comes, 211. Quo anno redierit, *ibid.*, 212. A naufragio Gregorii neriis liberatur, 34, 55, 211. Syracusanus episcopus creatur, 54, 49, 86, 86, 141, 146, 153, 169, 171, 209. Vicarius sedis apostolicæ pro Siciliam constituitur, 49, 97, 256. Ob excommunicationem leviori de causa Eusebium abbatem, redarguitur, 236. Maximianum vita functum læget Gregorius, 252.

Maximus Salonitanum episcopatum invadit, 123, 242. Maurici operi quomodo sibi conciliat, 123. Gregorii litteras excommunicationem militantes publice sciendit, 243. Excommunicatus missam celebrat, 123, 243. Nomen ejus ad altare recitari prohibet Gregorius, 129. Et ejus ordinatores ab officio suspendit, 242. Malchum episcopum a Gregorio trucidatum, injuste Maximus calumniatur, 245. Maximus penitens, veniam postulat, 130. Causa ejus Ravennæ discutienda committitur, *ibid.*, 243. Publice Ravennæ penitentiam agit, 130, 243. Post humilem hanc satisfactionem, communionis gratia donatur, et palmam ei promittitur, 131, 243. Maximi ordinationem car Gregorius ratam habere consenserit, 243.

Maximus, subdiaconus, 76.

Mediolanensis Ecclesia an Romanæ æqualis, 203.

Megistus, Ostiensis episcopus, apostolicæ sedis bibliothecarius, monasterii S. Andreae præfectus, 177.

Mellitus Augustini socius in Angliam mittitur, 9, 16, 191. Abbas tunc erat, 261. Londoniensis episcopus creatur, 86, 263, 270. Romam postea de neces-

sariis Ecclesiæ Anglorum causis cum Bonifacio tractaturus venit, 266. Saviente in Christianos Anglos persecutione in Galliam trajicit, 270. Laurentio, Cantuariensi episcopo, succedit, *ibid.*

Menas, episcopus diocesis Romanæ, 289.

Mensura a S. Gregorio præscripta, et ejus monasterio, asservata, si quis uti velit, quid fiat, 183, 186.

Mersionem unicum vel trinam in baptismo adhibere cur licitum, 190.

M. rulus monachus se somniat floribus coronatum et statim moritur, 29. Quo anno, 203, 219.

Metensis Ecclesia Galliam ad pristinam Gregorianam cantus suavitatem revocat, 48.

Metropolitanorum auctoritas in provincia sua: episcopos quæ fuerit, 288, 289. Vagantes episcopi ad metropolitanum remittuntur, *ibid.* Ad metropolitanam pertinet de episcopis sibi subjectis judicium ferre, 303. F. Primas.

Milites olim in manu signabantur, 114, 211. Milites in monasteriis suscipi prohibentur, F. Mauricius.

Minulfus dux insulæ S. Juliani pro Langobardis ad Francos deficit, 234.

Miraculorum gratiam aliis promeretur Gregorius, 10. Quo animo ejus miracula referantur, 10, 53.

Missæ super corpora sanctorum apostolorum celebrata, 50, 193. Origo triginta missarum pro defunctis, 27, 23. In canone missæ quid addiderit Gregorius, 50, 193, 194, 223. In missarum solemnibus sermonem ad populum habebat Gregorius, 12. Missæ sacrificio ægritudo ministris non nocet, 303. Missæ privatae in privatis aedibus, 272.

Mitra quid sit, 200. Mitra matronalis et mitra virginum quid sint, 176.

Modio a S. Gregorio præscripto et in ejus monasterio asservato, si quis uti velit, quid fiat, 183, 186.

Monachus. Aedificatis septem monasteriis Gregorius fit monachus, 2, 23, 24, 187, 190, 191, 193, 196, 198, 204, 205. Monastica vitæ propositum implere cur diu distulerit, 204. Cur non alibi quam in Urbe secessum quaesierit, 204. Quo anno, 201. Baronii error de monastica vitæ tardius a Gregorio suscepta, 212. Non fuit monachus S. Equitii, sed S. Benedicti, 204, 207, 208. Diu in monasterio perseveravit, 209. Ejus in monachatu pia exercitia, 2, 3, 24, 188, 190, 208, 209. Ipsius exemplo quantum alii monachi profecerint, *ibid.* Monachorum consortium et exemplum, quantum sancto Gregorio profuerint, 3, 4, 31, 49, 191, 211. Monastica perfectio simul cum pontificia institutione viguit in ejus palatio, 49. Monachos, pontifex factus, sibi familiares et victores habere voluit, 48, 49, 284. Monachos quanti fecerit, 211. Monacho sibi procedenti in terram, Gregorius se prostravit, 161.

Monachi olim, ut nunc, veste et tonsura a laicis distincti, 205. An monachis foras egredi prohibuit, 241. Mens Gregorii non fuit ut monachi proprio labore sibi victum quaererent, 201. Monachis olim victus et vestitus ex Ecclesiæ sumptibus quandoque suppeditabantur, 201.

An monachi sacerdotali officio indigui, et ad ecclesiastica munia exercenda inepti, 247, 253, 266. Pauci monachi Gregorii tempore sacerdotii expertes erant, 65. Quosdam ex monachis monasterii sui episcopos vel ordinavit, vel ordinari jussit, 86. Monachos a sacris ministeriis non esse arceandos decrevit in synodo Bonifacius IV, 207,

208. Ex monachis quos in Angliam secum duxit Augustinus plurimi ad episcopatum proveci, 263. Monachorum opes Angli ad fidem conversi, F. Augustinus. Monachi in ecclesiam S. Pancratii admittuntur, 246. Monachorum basilicæ a populis jam tum frequentari solite, *ibid.* An monachus ad Ecclesiasticam curam assumptus, monachus esse desineret, 262, 263. Monachi olim clerici passim dicti, 263. Monachi etiam reclusi in negotiis sive ecclesiasticis, sive politicis adhibiti, 241, 284. Angliæ monachi ab initio fuisse Benedictini, 267, 268.

Monachi ad presbyteratum evehi, aut ecclesiis regendis præfici non poterant invito abbate, 256. Senus si ad episcopatum postularentur, 257. Monachi ad ecclesiarum regimen assumpti in monasterio ulterius habitare non poterant, *ibid.* Monachi pro monasteriis facti presbyteri, juris abbatum erant, *ibid.* Hi ordinari absque abbatis et congregationis consensu non poterant, *ibid.* Monachis ab abbate suo excommunicatis communicatio a presbyteris non reddenda, 290.

Monachorum vel sanctimonialium conjugia, an sint adulteria, 250. Quæ fuerit mens sancti Augustini, *ibid.* Monachus si invita uxore monachalem vestem induit, ipsi uxori reddendus, 295. An monachis testari liceat, 252. Cur monacho de bonis ante susceptum habitum monasticum sibi pertinentibus, testandi facultas data, 293, 296.

Monachis privilegia a Gregorio concessa, 251, 277, 281. Quo fine illis hæc concesserit, 251. Monachos ab episcopis vel clericis gravari non permisit, 226, 253, 254. Monachis in monte Sina constitutis annualia stipendia assignat Gregorius, 61.

Monacha litigiis forensibus eximuntur, 232. Monachis vigilantia necessaria, 284. Monachi a vigiliis et excubiis ad urbium custodiam necessariis non excusantur, 230.

Monachus ob peculium servatum severe in morte a Gregorio punitus, 27. Cujus exemplo territi monachi, singula quæque villa quæ habebant ad Gregorium afferunt, *ibid.* Monachi duo e monasterio fugientes mirabiliter deteguntur, 26. Monachus ob furtum a demone vexatus, 25. Monachi fugitivi mirabiliter corriguntur, 25, 26. Monachus in monasterio S. Andreae lancea a demone percussus, 180. Hinc graviter decumbenti, sanitas qua conditione reddita, 180, 181. Monacho fratris sui sanitate postulanti Gregorius apparuit, hancque ei dato signo promittit, 181, 182. Monachi de Manichæorum hæresi infamati, oblata fidei confessione absolvuntur, 278.

De monastica disciplina quam sollicitus Gregorius, 241, 277, 298, 363. Monachos vagos et flagitiosos coercet, 226, 277. Mulieres ex insula Eumorphiana avocari jubet, ne monachis lapsus occasione præberent, 227. Mulieres a monasteriorum ingressu arcantur, 246. An etiam ab ecclesiis monachorum, *ibid.* Monasterii visitatio defensori committitur, 303.

An clerici ab amplectenda vitæ monastica prohiberentur, 217. Monasteriorum disciplina cur clericis non committenda, 252, 253. Clericis monachis factis ad ecclesias suas redire prohibuit, 227.

Monastica vota, 230. Adolescentes ante decimum octavam ætatis annum in monasteriis suscipi cur prohiberit Gregorius, 208, 227. Tempus professionis absolute non delinquit, 227. Milites in monasteriis recipi lege lata pro-

hibentur, 240. Hanc legem improbat Gregorius, *ibid.* Nulli nec curialibus, nec eris alieni debitoribus monasterii ingressus prohibendus, 210. An monastica profecto loco subdiaconatus aliquando fuerit, 299.

Monastica vita ad normam vite ab apostolis instituta est prescripta, 264, 266. In Ecclesia Alexandrina sub S. Marco statuta, et in Therapeutis Philonis adumbrata, 264. Monasticae vite institutio ad quos referatur, 266.

Monasteria sex in Sicilia, septimum sancti Andreae ad clivum Scauri in paternis aedibus aedificata Gregorius, 2, 23, 24, 187, 194, 204. Huic monasterio praeficitur, 195. Cui non solum, sed cum S. Andrea apostolo praesse putabatur, 25. Error Barouli in assignanda serie abbatum hujus monasterii, 105. Series illa restituta, 105. Monasterium illud fieri diversorum noluerunt sancti Andreas et Gregorius, 185, 184. Monasterii hujus quam sollicitus fuerit Gregorius etiam post mortem, 179, 180 et usque ad 186. In hoc monasterio mensura et libra a S. Gregorio praefixae, et modus ab eo prescriptus asservantur, 133. Si quis his mensuris uti velit, quid fiat, 185, 186. Ex isto monasterio multi prodire illustres viri, 285. A Latinis monachis ad Graecos, a quibus postea ad Latinos transit, 173, 176, 204. Monasterii hujus atrium describitur, 176. In hoc monasterio nulli licebat habere peculium, 27, 61. Romae aliud fuisse S. Andreae et Luciae monasterium, vel potius S. Lucae, verisimile, 204.

Monasteria olim dotata erant, 240, 246. Erga monasteria quae fuerit Gregorii sollicitudo et liberalitas, 226, 246, 254, 259, 290, 292, 295. Galliarum monasteria privilegiis donata, 286. Monasterio S. Andreae et Thomae apud Ariminum concessum privilegium, 257. Monasteria per clericos regi vel gravi non permisit Gregorius, 63, 66. Nova monasteria construi jubet, 227.

Monasterium S. Hermiae apud Panormum, unum e sex Gregorianis, 206. S. Theodori in territorio Panormitano, 226. S. Theodori apud Mesaniam, *ibid.* Monasterium in Corsica insula a Sabina femina aedificatum, 227.

Monasteria, id est ancillae Dei, seu sanctimonialia, 53.

Monialium honestati et tranquillitati prospicit Gregorius, 247. Quaedam pro monialibus decernit, 257. Tribus monialium millibus in urbe Roma subvenit, 53, 272. Quibus se adhuc Romanosque omnes debitores esse profiteatur, *ibid.* Monialium conjugia an sint adulteria, 250.

Monophysitae errorem suum ejurant, 297.

Moralium libri, V. Job.

Morbis gravissimis vexatur Gregorius, 7, 163, 164, 167, 168. V. Indrimitas.

Morientibus non detrahendum, nec de eis iudicandum, 178.

Mors non formidanda, 224, 225.

Mortem ut ingressam vite et laboris sui praemium aspiciat Gregorius, 3, 190.

Mortuus Gregorius quo anno, 16, 18, 168, 190, 193, 201, 304. Mortuo Gregorio famae Romae invaluit, 169. Cur ille mortuo mundus tot calamitatibus oppressus, 18, 198. Ab semulis tanquam prodigus et honorum Ecclesiae dissipator, post mortem accusatur, 169. Ejus libros comburere voluit, *ibid.*

Moses cum dolendo taceret, potuit clausae videri, 60

Mulieres extraneae ab sacerdotum et clericorum contubernio arceantur, 501. Mulieres a monasteriorum ingressu prohibentur, 246.

Mundi finem imminere Gregorius credit, 162, 163, 167.

Munera respicit Gregorius, 227. V. Xenia.

Mutacismus, quid sit, 172.

N

Narses Patricius, 40. Gregorii amissimus, 215. Hunc male cum alio Narsete confundit Baronius, *ibid.* Monachus fuit et abbas, 276.

Narses comes, 148. Tumultuantes schismaticos coercere volens, ab eis excommunicatur, 202. Langobardos in Italiam advocat, 202.

Nasus Judaeus sceleratissimus, 153. Falso Eliae cultu Christianis illudit, 242.

Natalis, episcopus Salonitanus, 87, 88, 140. Quod epulis, relicta pastoralis cura, vacaret, arguitur, 100. Propria rationibus, se excusare volens, revincitur, *ibid.*, 101. Pravo ejus exemplo episcopi a recto tramite deflectunt, 242. Cur Honoratum archidiaconum ab officio amovere conatus sit, 253. Pallii privationem et excommunicationem comminatur Gregorius, 235. Resipiscit, 235.

Neapolis juris erat Ecclesiae Romanae, 271. In ea urbe artifices in diversa corpora distributa erant, 295.

Neophyti ab ordinibus arceantur, 254.

Nepesina civitas juris erat Ecclesiae Romanae, 271. Nepesinae Ecclesiae visitatio Joanni episcopo committitur, 94, 226.

Nestoriani ad Ecclesiam redeuntis qui recipiendi, 295.

Nicolaus papa I, 156.

Nivitarum poenitentiae vis, 6, 37. Nobilitate sua quomodo usus sit Gregorius, 2, 190.

Nonnosus abbas, 172

Nordulfus, 110, 152.

Norsii cardinalis Chronologia abbatum monasterii S. Gregorii, 205.

Notario olim apud imperatores dignitas magna, et potestas, 240.

Novatus archidiaconus Ecclesiae Romanae sub Cornelio papa, cur presbyter factus, 210.

Novitiorum probationi cur biensium assignaverit Gregorius, 208. V. Monastica professio.

Numidia ex septem Africae provinciis secunda, 251

Nutritium verba, haec dant si bona sunt; venenum, si mala, 201.

Nymphaeum vel Nymphium quid sit, 175, 176.

O

Oblationum usus antiquus, 10, 58.

Obnoxios, quid significet, 186.

Oecumenicum idem est ac universale, 248. Oecumenici vox latius patet quam vox generalis, 249. Oecumenici episcopi titulum totis viribus confestavit Gregorius, V. Joannes CP. Sibi oblatum respuit, 120. Respuerit et S. Leo Magnus, 248. Oecumenicus episcopus quale monstrum in Ecclesia, 248. Cur explodendus hic titulus, *ibid.*, 249. Postea toleratus est, 251. Quo sensu ne ipsi quidem papae conveniat, 251.

Officia duo uni personae committenda non esse decernit Gregorius, 65, 66.

Oliveta plurima pro luminibus basilicarum apostolorum Petri et Pauli acquirit S. Gregorius, 50.

Opportunum ad pastoralem curam promoveri vult Gregorius, 90.

Optatus defunctor, 64.

Orationi bona opera addenda, 201. Oracionem Dominicam post canonem recitandam esse definiit Gregorius, 51.

Ordinare. In ordinandis episcopis quam cautus Gregorius, 86, 90, 91. Neminem violenter ordinabat, 87, 91. Ab aliis violenter promotus, in gradum presbiterium reducebat, 87. Ab ordinibus per calumniam dejectos, restituebat, 88. Nulli olim clerici ordinabantur, nisi ad certam Ecclesiam, 88. An Gregorius prius factus sit presbyter quam episcopus ordinaretur, 216.

Ordinationes laicorum et neophytorum prohibentur, 254. Iteratae ordinationes prohibentur, 236. Pro ordinibus suscipiendis aliquid dari vel accipi, interdicitur, 88, 86.

Ordinem Romanum a Gelasio I vulgatum meliori forma donavit Gregorius, 50, 225.

Oulosus nunquam fuit Gregorius, 7.

P

Paganos pueros emit Gregorius ut Christianos efficiat, 61. Pagana mancipia ad fidem venire volentia vendi noluit, 154, 155. Pagana mancipia dominos ad fidem praeculentia, his amplius subiecti solent, etiamsi Christiani ficerent, 155. Paganorum neminem circumcidii permisit, 155. In gratiam paganorum recans conversorum, de disciplinae distinctione aliquid quomodoque remisit, 56, 289.

Palatina vias Urbis, 67.

Palla corporali corpus Christi olim involvebatur et tegebatur, 10.

Palladius, Santonensis episcopus, reliquias postulat, 273.

Palladium presbyterum calumniam impetitum consolatur Gregorius, 294, 295.

Palladius abbas in Arabia, 64, 111.

Pallium non omnibus olim metropolitans, nec solis illis concessum, 286. Quis olim pallii usus, 250. Pallium ab apostolica sede recipit Augustinus, 56. Recipit et Leander Hispanensis, 287. Recipiunt et episcopi Londonienses et Eboracenses, 56, 281. Pallium Syagrio Augustodunensi episcopo cur digne distulerit Gregorius, 80. Pro usu pallii aliquid dari vel accipi prohibitum, 65, 66. Pallium Gregorii in ipsius corporis translatione inventum, 174, 175.

Palmaria insula. In hujus insulae monasterii cur adolescentem nondum mature aetatis suscipi prohibeatur, 208, 287.

Palumbi monachi mortem in apparitione Gregorius praedicit, 180, 181.

S. Pancratius in ecclesiam S. Pancratii Romae monachi admittuntur, 246.

Pancratius, Ecclesiae Viennensis diaconus, 247. Fuit monachus, 299.

Panis multiplicati miraculum, 186.

Pantaleon, Africae praefectus, nimis in haereticos indulgentiae arguitur, 251.

Pantaleon notarius, 64, 71.

Paracemomenus, quid significet, 154.

Paschasii, episcopi Neapolitani, negligentia carpitur, 105, 104, 144, 301. Huic vice domini mensae adicare vult Gregorius, 65.

Paschasii Ecclesiae Romae diaconi dalmatica cum tunica S. Joannis Evangelistae altari recondita, 119. Ad tactum ejus demoniacus liberatur, 119. Hanc S. Joannis Evangelistae esse pontificale indumentum, falso a quibusdam dicitur, 119.

Pastus episcopus, 90.

Pastilles quid sit, 85.

- Pastoralis librum qua occasione scripserit Gregorius, 171, 196, 197, 198. Quid contineat, 7, 171, 189, 192. Qua mente, et quo anno elucubraverit, 225. Hunc misit Gregorius imperatori, 171. Et Joanni Ravennati episcopo, 189. Hunc librum Anastasius episcopus in Græcum vertit, 171.
- Pastoris boni officium, 171. Erga bonos pastores benignus et officiosus erat Gregorius, 240.
- Pateria, ista Gregorii, hoc est amita vel matera, 67, 200, 201, 227.
- Paterius notarius, a Gregorio secundicius factus, 48.
- Patriarchatum mos erat ut nullius pontificis nomen ad altare recitarent, donec synodicam fidei ejus epistolam accepissent, 137, 138.
- Patrimonia Ecclesie Romanæ plurima olim erant in toto orbe Christiano, 271. Patrimonii singulis singulos rectores constituit Gregorius, 64, 65. His laicos præficeri noluerit, 224. Patrimonium Ecclesie ex rapinis noluit augeri, 235.
- Patrocinia ecclesiastica flagitiosis non impendenda, 289.
- Paulini, Nolani episcopi, acta in vigiliis olim legi solita, 19.
- Paulinus, Aquileiensis episcopus schismaticus, synodo Italianæ præest, 262. Patriarcha dicitur, 205. In Gradum insulam se recipit, *ibid.*
- Paulinus, Tegeſtis civitatis in Numidia episcopus, de multis accusatur, 297.
- Paulinus, presbyter, 67.
- Paulinus monachus Augustino in Angliam mittitur, 261. Episcopus ordinatur, 86.
- Paulo, Nepeſino episcopo, Ecclesia Neapolitana visitanda committitur, 94, 226. In episcopum a Neapolitanis postulat, 94. Prope Neapolim injuria additur, 226.
- Paulus, episcopus in Numidia, verax, sedem Romanam appellat, 280. Ejus causa episcopis Numidiæ committitur, *ibid.*
- Paulus, Doceæ episcopus, lapsus deponitur, 337.
- Paulus Diaconus, 145.
- Paulus, scholasticus, 58.
- Pauper, Gregorius pauperibus ministrat, 20, 194. Ejus paupertatem quanti fecerit Deus, 78. Gregorii in pauperes liberalitas, ab angelo tentatur, 23, 32, 196. Eadem remuneratur, 23, 52, 196. Pauperum qualis curam gesserit, 61, 77, 224. Non præsentibus tantum, sed etiam longe positus opem suæ largitatis impendit, 7. Cum verbi pabulo pauperibus alimenta ministrat, 50. Quidquid pecuniæ habebat, pauperibus erogare curabat, 192. Ut pauperibus facilius subveniret, singulis patrimonii per diversas provincias rectores constituit, 64, 65. Patrimoniorum rectores et actores si pauperibus præsto non aderant, statim eos increpabat, 227. Episcoporum defunctorum bona pro pauperibus servari voluit, 271. Episcoporum redditus si ad pauperes alendis non sufficerent, quæ satis essent eis suppedilabat, 271. Unde ad tantos sumptus sufficeret, *ibid.* Pro paupere ex inopia defuncto, tanquam si propriis manibus peremisset, Gregorius deflet, 53. Pauperibus duodecim ad mensam convocatis, decimum tertium, angelum scilicet, invenit, 195. Pauperum etiam post mortem curam qualem gesserit, 15, 179, 180.
- Paupertas vera, in quo consistat, 78. Peculium in monasterio S. Gregorii habere nulli licebat, 27, 61. Monachus ob peculium servatum severe in morte punitus, 27, 215, 214. Monachus ob tria nominata excommunicatur, 61.
- Pelagius papa I Vigilio succedit, 202. Quot annos in pontificatu vixit, *ibid.*
- Pelagius papa II: Quo anno creatus pontifex, 210. Sebastianum episcopum ad Gregorium Constantinopoli tunc apocrisiarium agentem mittit, 55. Ejus ad Gregorium epistola, 53. Pelagii de Langobardis pellendis sollicitudo, 212. Acta synodi a Joanne CP. coactæ irritat, 114. Diaconum suum Constantinopoli degentem vetat in sacrorum celebratione cum Joanne CP. communicare, 111, 212. Diaconus ille alius esse a S. Gregorio videtur, 212. Pelagius Gregorium sibi pro scribendis epistolis exhibet adiutorem, 214. Pro revocandis ad Ecclesie sinum schismaticis quid fecerit, 214. Ejus erga quatuor concilia reverentia, *ibid.* Primus omnium peste moritur, 5, 33, 187, 216.
- Peregrinorum curam maximam egit Gregorius, 224.
- Persæ an ad fidem Gregorii tempore conversi, 240.
- Pestis inguinalis Romam depopulat, 5, 6, 33, 57, 187, 216. Quo anno, 217. Pestis istius causa quamnam fuerit, 4, 5, 33, 187, 216. In modum sagittæ cœlitus missæ homines procutiebat, 33. Unius horæ spatio homines octoginta moriuntur, 6, 33, 189, 217. Desæviante lue penitentiam populo prædicat Gregorius, 5, 6, 56, 57, 188, 216. Litanias indicit, 217. V. Litanie. An angelus nudatum gladium in vaginam recondens visus fuerit, 217.
- S. Petri apostoli confessio sumitur apud veteres pro ejus sepulture loco, 218.
- Petrus, episcopus Corsicæ, 65.
- Petrus, episcopus Istriensis, 149.
- Petrus Numidiæ episcopus, 275.
- Petrus, ex subdiacanis Ecclesie Rom. Treccalitanus episcopus, 86.
- Petrus, subdiacanus Campaniæ, 64, 67, 72, 77. Diaconus postea factus, 7, 48. Ejus rogatu libros Dialogorum edidit Gregorius, *ibid.* Hos cum Petro disputavit, 169, 196. Ne Gregorii libri comburentur, quomodo prohiberit Petrus, 169, 197. Post sanctitati Gregorii datum testimonium, confessor veritatis moritur, 169.
- Petrus, presbyter Romanus, 61.
- Petrus, archidiaconus, 177.
- Petrus Augustini socius in Angliam mittitur, 258. Ad Gregorium Anglorum conversionem significandi causa dirigitur, 55, 260. Primus abbas Cantuariensis monasterii, 261.
- Petrus, Gregoriani monasterii abbas, 29, 205.
- Petrus, prætor, 153.
- Petrus, conductor, 74.
- Philippicus, gener Mauricii Augusti, 154. A Mauricio vocatus, se perendum conjiciens sacra se communione munuit, 154.
- Philippicus, presbyter, 70.
- Philippus, comes excubitorum, 42. Gregorii electionem suo suffragio roboravit, 216.
- Phocæ quæritas, 155. Ab exercitu super clypeum exaltatus, exarchus acclamatur, 155, 209. Constantinopolim ingreditur, 209. Mauricium cum uxore et filiis decollari imperat, 155. Quando imperare cœperit, 17. Phocæ et Leontie imagines Romam delatas, in oratorio S. Cæsarii reponuntur, 155, 156, 500. Phocæ et Leontie acclamant clerus et senatus in basilica Julii, 156. Phocæ gratulatur Gregorius, 156, 500. Phocæ apocrisiarium petit, 156, 157.
- Phylacteria Gregorii quid sint, 174.
- Pimenius Amalitanus episcopus, quod in Ecclesia sua non resideret, carpitur, 101, 102, 272.
- Pisani, tempore Gregorii, sol juris erant, 501.
- Penitentia vis, 6, 56, 57. Publicæ penitentia vestigium in Maximo Salonitano, 150, 245. De lapsorum et errantium penitentia lætabatur Gregorius, 235.
- Polypticum Gelastanum quid sit, 53. Ex illo polyptico Gregorii patrimonia et redditus pauperibus distribuuntur, 53.
- Pompelus, episcopus, 141.
- Pontifex consecratus Gregorius, 6, 58, 189, 218. Quo anno, qua die, 17, 198, 218. In ordinatione sua fidei symbolum emittit, *ibid.* Quas ad pontificatum dotes et virtutes attulerit, 222. Pontifex factus domum suam monasterium facere curavit, 191. Gratulantibus de suscepto pontificatu humiliter rescribit, 219. In Joannem exconsulem qui ejus electioni faverat, excaecare videtur, *ibid.* V. Electio.
- Summus Pontifex olim Pontolicus nuncupabatur, 11, 12. Pro electione summi pontificis consensus imperatoris olim requirebatur, 5, 36, 188, 216. Unde hic mos proderit, 216. Carolus Magnus ejusque posteris hoc jure potius sunt, *ibid.* Pro electione summi pontificis Athalaricus tria solidorum milia imperat, 216. Pro eadem electione an catholici principes pecuniam exegerint, 216. Pecuniam cur populi olim in electionibus solverent, 216, *not.* Donec electus pontifex consecraretur, cuius demandata esset Ecclesia Romana administratio, 217. Romano pontifici tanquam patriarchas plurimorum episcoporum ordinationes pertinebant, 245. Quo sensu Romani pontifices œumenici dici poterint, 248. Quo sensu dici non possunt, 251. Romanum pontificem jurisdictione in tota Ecclesia gaudere ex ipso Gregorio constat, 251. Summorum pontificum in Gallis auctoritas antiqua, 286. Et in Africa, 298. Eorundem in conferendis vel auferendis honoribus ecclesiasticis potestas, 255. Eadem in approbandis vel reprobandis libris, 20. Ad cubiculum summi pontificis laicos pueros admitti improbat Gregorius et Bernardus, 225. V. Sedes apostolica.
- Possessio. Pro possessione sua prescriptione centum annorum gaudet Ecclesia Romana, 226.
- Prædicare. An olim in Ecclesia Romana nullus prædicaret aut doceret, 221. Gregorius populo suo prædicat, 6, 58, 224, 226, 7. Pestis. Ejus prædicandis ratio, 224, 225. Barbaris prædicatores mittit, 225. Aliorum prædicationem suis preelibus et exhortationibus succiebat, 9, 194.
- Præfectus, episcopus Narniensis, 64.
- Prætor Urbis sit Gregorius, 25, 196. Quo anno, 263. In prætura quomodo se gesserit, 23, 203, 204. Præturam Urbis quis primus obtinuerit, 203.
- Præcum importunitas Deo grata, 6. Præcum efficacia, 5, 6, 37.
- Presbyter an fuerit Gregorius antequam pontifex consecraretur, 216, 217. Quinam olim presbyteri, quinam sacerdotes dicerentur, 15. Presbytero se comparans Gregorius, Num superiorem melioremque pronuntiat, 161. An monachi ad presbyteratum evehi olim non possent, 217. V. Monachi.
- Pretiosus, monasterii S. Andreæ præpositus, non abbas, 27, 29, 205. Appellatur *electus*, 28. Per triginta dies sacrificium missæ pro Justo monacho celebrat, 214.
- Primas apud Africanos quis esset, 251. Primas non ex ordine loci, sed ex

vita merito eligenda, 251. Primas in civitate residere debet, *ibid.* Qui ex Donatistis ad episcopatum pervenerant, hi primates sibi non poterant, *ibid.* V. Metropolitae. Primatus dignitas in Anglia etiam Ecclesiae affixa, 261.

Probinus, successor Paulini Aquileiensis, 203.

Probinus, presbyter, 155.

Probus, abbas monasterii SS. Andreae et Lucae, 204. Monasterio S. Andreae ad Clivum Scauri non praefuit, 205. Probus abbas Ierosolymitanus a Gregorio pro pauperibus sublevandis et xenodochio construendo mittitur, 49, 64. Ad Agulfo pro pace concilianda additur, 282.

Procedere in auctoribus sacris quid significet, 15.

Processio Spiritus sancti, 172. Graecorum fraus circa illud dogma a Gregorio propugnatum, *ibid.*

Propheciae Spiritum habuit Gregorius, 159.

Prosperis rebus utentes, bona temporalia contemnere discant, 292.

Providentius, episcopus Istrianus, 149.

Prudentia Gregorii in variis ejus decretis, 289.

Purificatio quid significet, 55.

Purgatio canonica per sacramentum seu juramentum, 277.

Purgatorium. Dinocrates precibus a purgatorio liberatur, 275.

Pyretacium quid sit, 61, 62.

Pyrgibasis, vel Pyrgobasis, quid sit, 169 et 170.

R

Raptus puniendus, 304.

Recharedus, Wisigothorum rex, 155.

A quo ad idem adductus, 221. Arianae haeresis in concilio Toletano proseribi carat, *ibid.* Pacem a Francis impetrat, et Clovisidem in uxorem ducit, 222. Nullum haereticum in suo regno militare permitti, *ibid.* Ejus encomium, 287. Pecuniam a Judaeis oblatam respuit, 288. Arianae semper expertus est infensissimos, 296. Moritur, *ibid.*

Reclusi aliquando pro publicis negotiis e cella egredi coacti, 284.

Regionarii quoniam dicerentur, 199. Unde assumerentur, 281.

Regum libri expositioni a Gregorio factae nonnulla adjecit Claudius abbas, *ibid.*

Reliquiae quomodo olim mitterentur, 11, 12, 59. Harum effectus mirabiles, unde, 12, 59. Sanctorum reliquias quam magni facientiae, 12. Graecorum quorundam monachorum circa reliquias fraus sacrilega, 244. Usque ad Gregorii tempora, pro reliquiis brandeum a Romano pontifice mittebatur, 116, 117, 244. In toto Occidente sacrilegum erat sanctorum corpora tangere, 215, 244. At poetas de vestibus S. Joannis Evangelistae particulae pro reliquiis dantur, 116. Harum particularum efficacia, 117. Sine sacris reliquiis vix olim dedicabantur basilicae, 54, 232. Et altaria, 272. At ubi corpus aliquod prius humatum fuerat, reliquiae nullae condebantur, 252. Gregorii veneratio erga sanctorum reliquias, 283. Reliquiarum translationes et destructiones Gregorio suspectae, 244. Antiquitas tamen nonnullae factae leguntur, *ibid.* Reliquias ab imperatore impetratas Gregorius Romam deferret, 215. Reliquias mittit Gregorio Turonensi, 189. Recharedo, 288. Translatione corporis S. Gregorii, 174, 305.

Residentia. S. Gregorii de episcopatum et clericorum residentia, mens, 201, 102, 272.

Responsalis quid sit, 211.

Responsum idem est ac negotium apud BB. Gregorium et Benedictum, 206.

Restitutio. De rebus, quae ablatae erant, restituendis, quam sollicitus Gregorius, 284, 501.

Resurrectio. De resurrectione qua sit Ecclesiae fides, 4, 51, 191. Eutychii error de resurrectione. Vide Eutychius.

Retributionis diem in omnibus suis dictis vel factis Gregorius cogitabat, 162.

Rhisina vel Rhisium urbs Mesopotamiae, 91.

Roma Tyberis inundatione affligitur, 4, 35, 187, et peste, 5. Vide Pestis. Romae luctuosus status, 3. Romae sub Langobardis miser status, 34, 163, 164, 165, 224. Fame laborat, 235. Ne Roma caperetur qua fuerit Gregorii sollicitudo, 7. Ne frumentis careret, 226, 234, 235. Roma, defuncto Gregorio, quanto patrono carerit, 169.

Romana Ecclesia mater omnium Ecclesiarum, 235. An olim in Ecclesia Romana, neque episcopus, neque alius praedicaret, 224.

Romaus Pontifex, Vide Summus Pontifex Priorum Romanorum pontificum in sublevandis egenis liberalitas, 272.

Romanus, Italiae exarchus, 107, 110. Cur pacem cum Langobardis facere renuerat, 251, 252. Ejus malitia, 235. quod monialibus ad sacculum reversa opem impenderet, carpitur, 257.

Romanus defensor, 69, 101, 139.

Romanus, notarius, 64.

Romani laici mortem in apparitione praedicit Gregorius, 180, 181.

Rubrica quid sit, 185.

Rufarius, Corsicae comes, 277.

Rulfianus, monachus, in Angliam a Gregorio missus ad Augustinum, 261.

Rusticana, patricia, 158, 160, 168.

Rusticianus, 76.

Rusticus, diaconus Anconitanus, 90.

Rustici pagani ab episcopis non negligendi, 62. Rusticos paganos in sua peridia obstinatos pensionis onere Gregorius voluit gravari, 62. Rusticos Campaniae a paganorum errore revocavit, 79.

S

Sabae monachi mors in apparitione a Gregorio praenuntiata, 180, 181.

Sabbati religiosiores observatores impugnantur, 156, 157, 302.

Sabinianus, S. Gregorii successor, 18.

Sabinianus, Jadertinus episcopus, 129. Quod Maximo invasori adhaesisset, abjecto episcopatu, in monasterium se recipit, 243. Ad episcopatum revocatur, *ibid.*

Sabinianus, diaconus, sancti Gregorii responsalis, 112, 115, 162.

Sabinus ex monacho Callinopolitanus episcopus consecratur, 86.

Sacerdotis nomine non solebant veteres presbyterum designare, 15, 617. Qui Gregorius adhuc diaconus sacerdos dictus sit, 617. Sacerdotes, fratres et comministros Gregorius vocabat, 160. Sacerdotes lapsi in pauperima monasteria retruduntur, 229. De eorum bonis quid a Gregorio statutum, 232.

Sacerdotes apud Romanos erant in provinciis, Flamines in municipiis, 15.

Sagittarius, Vapincensis episcopus, plurimis in conciliis depositus, 286.

Salpingus Judaeus, 76.

Sanctimoniales, Vide Moniales.

Sanctitatis titulus punci soli papae delatus, olim multis communis erat, 16.

Sanctorum acta in vigiliis legi olim solita, 19. Sancti pro damnatis non orant, 275.

Sapientia sub Gregorio pontifice templum sibi septemplex artibus velut columnis fultum exerebat, 49.

Sardiniae gentiles, ut sibi idolis immolari liceret, praeter pretium persolvebant, 235. Illud pretium post eorum conversionem exigi vetuit Gregorius, *ibid.* Fides in Sardinia propagatur, 294. Quid pro Sardis convertendis egerit Gregorius, 79, 246.

Saturninus, monachus, 177.

Savinus, subdiaconus, 160.

Saxulus, conductor, a diabolo vexatur, 182.

Scala vox Langobardica, quid significet, 202.

Scandalum tollere debemus quomodo possumus, 293.

Schilpor, vox Langobardica, quid significet, 202.

Schismatici in causa trium capitulorum ad collationem habendam pro schismatis extinctione invitantur, 214. Pro sua in schismate pertinacia defendenda apologiam scribunt, *ibid.* Summum pontificem a trium capitulorum damnatione restitue jubent, *ibid.* Quoniam pro schismaticis haberentur, 215, 297, 228. Gregorii tempore soli Isiri et Veneti episcopi pro schismate stabant, 228. Erga schismaticos qui se gesserit Gregorius, 229. Eos ad Ecclesiam unitatem invitabat, 79, 149, 245. Gregorii erga schismaticos charitas, 283, 284. Schismatici Capitani ad Ecclesiam redeunt, 285. Quid pro illis in unitate Ecclesiae confirmandis Gregorius praestiterit, 285. Ad Ecclesiam redeunt schismatici, quid sponderent, 297. Cum eis mitius agi imperat Mauricianus, 153, 234.

Scholasticus, Campaniae iudex, 87.

Sclavi in Italiam irumpunt, 291.

Scripturae sacrae usurpatio in sermone adulatorio damnatur, 274.

Sebastianus episcopus ad Gregorium a Pelagio missus, 33.

Sebastianus, Sirmienensis episcopus, 91, 110.

Secundinus servus Dei reclusus, 98, 137, 284. Secundini opera utitur Gregorius ad pacem cum Agulfo componendam, 211. Theodelinda filium e sacro fonte suscipit Secundinus, 294.

Contra trium capitulorum damnationem scribit, non tamen schismaticus, *ibid.* Ejus humilis confessio, 284.

Secundinus, Tauromenitanus episcopus, 281.

Securitas nimia, quam periculosa, 275.

Sedes apostolica in quaestionibus fidei et disciplinae consultitur, 228. Ad sanctae sedis auctoritatem pertinet Ecclesiarum confirmare consuetudines, 231.

Septimus, locus prope Constantiopolim, 135.

Sepultura. Pro sepultura pretium dari prohibetur, 51, 280.

Sepultus ubi Gregorius, 168, 304.

Serenus, Massiliensis episcopus, pro contrafactis imaginibus arguitur, 98, 99.

Ejus factum qui excusetur, 284, 285.

Quod in sua societate pravos homines admittat, carpitur, 106. Oblatas sibi Gregorii Epistolae, tanquam supposititias habet, 285.

Sergius, magister militum, 184.

Sergius, defensor, 64. Negligentiae arguitur, 103.

Servus Dei, diaconus, 74, 76.

Servum servorum Dei primum omnium se nuncupavit Gregorius, 45.

Severus, Aquileiensis seu Gradenstis

episcopus, schismatis caput, 149, 150. Apostolica simul et imperiali jussione coactus, Ravennam ducitur, 150, 215. Quo anno, 229. Schisma fite ejurat, 150, 215, 229. Vivente Gregorio non cessavit illud schisma, 150. Severus ad pacem a Gregorio invitatur, 229. Imperatoris jussionem subripit, qua ne schismatici ad unitatem Ecclesie cogentur, prohibitum erat, 229. Severo elemosinas fieri cur prohibuerit Gregorius, 234.

Severo, Ficulino episcopo, Ravennatis Ecclesie visitatio committitur, 126.

Sicilia una ex suburbicariis provinciis in qua nullus metropolitanus, 225. Synodus in Sicilia quotannis celebrari jubet Gregorius, *ibid.* Siciliæ episcopus ut unoquoque tantum quinquennio Romam conveniant, indulget, 226, 272. Ex Sicilia frumenta Romam advehi curat, 226, 235. Depopulationibus vexatur Sicilia, 235. Pro averteendis ab Sicilia hostibus litante et preces inditæ, 158, 159, 294. Siciliam simonia infectam perituram prædicit Gregorius, 159.

Sigobertus reclusus Romam mittitur, 234.

Silverio papa dejecto succedit Vigilius, 202.

Silvia S. Gregorii mater, 1, 25, 195, 199. Legumina ad Gregorium monachum mittere solebat, 25, 195, 209. Silvie imago in atrio monasterii S. Andreae, 176, 199. Silvia ab Ecclesia colitur, 199. Oratorium ejus nomini dicatum olim exstabat, 176, 199, 200.

Simonia, prima contra Ecclesiam hæresis exorta, 81. Simonia species triplex, 86. Simonia eat, divinus ordines pro humana gratia largiri, 86. Simonia in synodo Romana prohibita, 297, 298. Hanc in Gallis grassantem insequitur Gregorius, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 234, 247. Contra hanc, synodum cogi postulat, 83, 285. Quod tamen non obtinuit, 287. Simonia infectam Siciliam perituram prædicit Gregorius, 159.

Simplicius papa quo loco sepultus, 168.

Simplicius, tertius post S. Benedictum Casinensis monasterii abbas, 204. Hujus tempore Regula S. Benedicti per multas Italice provincias iam propagata, 207.

Smaragdus, exarchus, 150. Longini successor, chriularius sacri palatii, 215. Ab imperatore pro Italia liberanda contra Langobardos missus, *ibid.*, 221. Severum Aquileiensem Ravennam ducit, 150, 215.

Solutum pro auxilio sumitur, 206.

Solemnitas S. Gregorii anniversaria quomodo celebrata, 174.

Solitudines ædificare quid sit, 205.

Somnium Eremitæ de B. Gregorio, 78.

Speciosus, presbyter, 108.

Spiritus sanctus sub columbæ specie Gregorio scribenda suggerit, 14, 15, 169, 198. Hinc in columbæ specie super Gregorii caput depingitur, 169.

Sponsiones episcoporum clericis factas auctoritate sua roborabat Gregorius, 146.

Stationes per basilicas vel martyrum cœmeteria ordinantur, 50.

Stephanus papa III cœnobium S. Dionysii monachis Græcis concessit, 175, 201. Monachis iidem Græcis S. Andreae cœnobium concessisse creditur, *ibid.*

Stephanus episcopus, 141, 161. Ejus pro adducendis ad Ecclesiam sinu schismaticis zelus laudatur, 277.

Stipendia consueta clericis etiam infirmis distribuenda, 145, 146. *Vide Clerici.*

Stupratam virginem aut a stupratore

sumendam, aut hunc in monasterium deputandum jubet Gregorius, 152.

Subdiaconus calumniatur ab officio dejicitur, 144. Subdiaconus exspoliatus procedere jubet Gregorius, 51. Ex subdiaconis Ecclesie Rom. quosdam Gregorius episcopos ordinaverit, 86. Subdiaconus Siciliæ oratoras Pelagius II ab uxoribus separari præcipit, 250. Eos uxores suas retinere qua conditione permiserit Gregorius, *ibid.* Nullus subdiaconus ordinandus, nisi castitatem promittat, *ibid.* In Ecclesia Romana subdiaconi cælibatum observabant, 270. Heterodoxorum fabula de pueris clericorum oc isis exploditur, 250.

Subdiaconatus loco an monachatum sufficere crediderit Gregorius, 299.

Sublucensi monasterio prædia et possessiones Gregorius et mater ejus largiuntur, 246.

zrxkoniz Celso animæ defectio dicitur, 3.

Superbus. Contra superbos prudens erat Gregorius, 125.

Suppo, Piceni comes, 185. E. Gregorii monasterio in visione discedere jubetur, 184.

Syrgius, Augustodunensis episcopus, vir apud Gallias principes magnæ auctoritatis, 221, 287. Pallium a Gregorio suscipit, 246. Quibus conditionibus, 287. Sedis apostolicæ vicarius constituitur, 286. Cur ei pallium mittere Gregorius distulerit, 80.

Symbolum, quo et fidem muniret, et cunctas hæreses dissiparet Gregorius edidit, 45.

Symmachus papa quo loco sepultus, 168.

Symmachus defensor Sardinie, 6a.

Synodica epistola quid sit, et cur sic dicta, 219. Synodicam epistolam ad omnes patriarchas mittit Gregorius 45 46, 137, 218, 219.

Synodus in Sicilia quotannis celebrandi, 225. Romam ad synodum Siciliæ episcopos semel tantum in quinquennio venire indulget Gregorius, 226. Synodus Romana sub Gregorio habita, 255. Huic subscripserunt presbyteri et diaconi, *ibid.*

T

Taxiarchi dicebantur ordinum præfeci, 135.

Testamenta episcoporum, *Vide Episcopi.* Testamenta monachorum, *Vide Monachi.*

Tharsilla Gregorii amita, 25. Deo sacrata, 102. Moritura Christum ad se venturam videt, 25, 102.

Themistius diaconus a quo Agnoitæ Themistiani dicti sunt, 200.

Theocista Mauricii Augusti soror, 39, 55, 215. Ejus pietas, 276. Huic imperator filios suos educandos committit, 201, 276. Hanc de hæresi infamam consolatur Gregorius, 294. Impactæ Theocistæ hæresis capita refelluntur, 205.

Theodelinda, Langobardorum regina, 160. Christo dedita, 16. Autarith Langobardorum regi nubit, 221. Langobardos ad fidei adducit, *ibid.* Mortuo Authari Agilulfum in regni et thalamum consortem adscivit, 229. Quem ad fidem amplectendam impellit, *ibid.* Ejus suggestionibus, Agilulfus pacem cum Romanis pepigit, 17. A communionem Constantii Mediolanensis episcopi propter damnata ab eo tria capitula se suspendit, 211, 245. Missis ad eam legatis et epistolis Gregorius eam ab errore revocat, 245. Et Dialogorum libros mittit, 16, 106, 197. Et munera, 301.

Theodericus, Francorum rex, lega-

tum ad Gregorium mittit, 501.

Theodorici quæ scripta in quieto Concilio flammata, 215.

Theodorus, episcopus Galliarum, 195.

Theodorus, diocesis Mediolanensis episcopus, 289.

Theodorus, a Vitaliano in Angliam missus, Cantuariensis episcopus consecratus, Britones ad Ecclesie Rom. unitatem adducit, 270. Ad reformandum per Gallias cantum mittitur, 48. Episcopus Eboracæ dicitur, 48.

Theodori Mopsuesteni scripta merito condemnata, 215.

Theodorus diaconus ad Cyriacum CP. legatus, 273.

Theodoro puero, in monasterio Gregorii monacho, quid evenerit, 35, 36. Theodoro illo ægritante aberat a monasterio S. Gregorius, 216.

Theodorus, lector, 178.

Theodorus, medicus, 114.

Theodosiani dicebantur milites legionis nomine Theodosii imperatoris filii insignitæ, 251.

Theodosius Mauricii imperatoris filius oblatum sibi imperium renuit, 155. An simul cum his ejusdem imperatoris trucidatus, 300.

Therapeutæ Philonis monachorum videni genus adumbrarunt, 264.

Theutgaudus, Treverensis episcopus, a Nicolao papa I dejectus, 185. Per Hadriani pontificis liberalitatem in monasterio S. Gregorii commoratur, 185. Unde discedere in visione cogitur, *ibid.*

Thia, *id est* amita, vel matertera, 67.

Tiberius imperator Constantinus cognominatus, 35. In profliganda Eutychii hæresi Gregorio opem impruduit, 4, 35, 191. Eutychii librum flammis aboleri jubet, 212. Belli et alius curis distentus parum de recuperanda Italia cogitat, 212. Quo anno mortuus, *ibid.*

S. Timothei corpus quando Constantiopolim delatum, 244.

Tonsura monachi olim, ut nunc, insignes erant, 205. Tonsura est coenobitarum, non eremitatum insignis, *ibid.* Tonsurari multi ex laicis Gregorii tempore voluerunt, 49. *Vide Clerici.*

Totila, Gothorum rex, 164. Quo anno regnare cepit, 201. Romanis obsidione cinxit, 201.

Trajanus imperator ab inferni poenis liberatus, 14, 59, 63, 274, 275. Quid de eo censeat Joannes Diaconus, 60, 275.

Trajanus, presbyter, 89.

Trajanus abbas in locum Lucilli Mellensis episcopi successit, 289.

Translationes reliquiarum, *Vide Reliquiæ.*

Transsubstantiatio, *Vide Eucharistia.*

Tullianus, magister militie, 103.

Tiberis inundatio infestissima, 4, 5, 35, 187, 216. Quo anno, 215. Tiberis inflatio olim exitialis etiam fuerat, 215.

U

Udalricus, Augustanus episcopus, quo vixit tempore, 250.

Ulfari dux Tarrivii a Langobardis delictus, 234.

Uniones Ecclesiarum a Gregorio factæ, 91, 92, 93.

Universalis honoris titulus, *Vide oecumenicum.*

Urbanus II. An crediderit regulares canonicos a Gregorio fuisse institutos, 265, 266.

Urbicus abbas, 152. Monasteriorum S. Gregorii in Sicilia velut præpositus

generalis, 206, 302. Hunc cur episcopus ordinari voluerit Gregorius, 502. Urbicus, defensor, 64. Ursehus a diaboli percussioibus in apparitione per Gregorium liberatur, 182. Ursicinus, Taurinensis episcopus, 287.

V

Valentinianus, Lateranensis monasterii prepositus, 204. Valentiniani monachi mors preannuntiat, 28. Valentinus abbas, quod mulieres in monasterium suum ingredi permisit, arguitur, 240. Val-ntio seu Valentius, abbas monasterii S. Gregorii, 205. An fuerit S. Equitii discipulus, 206. Valeria. In Valeria provincia Regula S. Benedicti propagata est, 207. Valerianus, monachus, 69. Valerius, chartularius, 71. Venantius, episcopus Lunensis, 154. Venantius, episcopus Perusinus, 97. Venantius, Patricius, Exmonachus, 90, 105, 108, 106. Non erat Italiae cancellarius, 230. R-licto monasterio uxorem ducit, 230. Quod oblationes suas ab episcopo respuerent, apud Gregorium queritur, 109, 250. In episcopium armatos immittit satellites, 272. De ejus salute plurimum sollicitus Gregorius, 250, 294. Venetos a schismate ad Ecclesiam unitatem Gregorius revocavit, 79. Vestiarium sumitur pro persona, vel loco, 214. Veteranus, presbyter, 159.

Vicari sanctae sedis qua potestate potirentur, 255. Hac dignitate nobiliorum civitatum episcopi insigniebantur, *ibid.* Hac potestas modo augebatur, modo minuebatur, *ibid.* Victor, episcopus Panormitanus, 153. Negligentiae arguitur, 104. Viduarum curam suscipit Gregorius, 227. Vigilantia Gregorii quae fuerit, 1, 23, 201. Vigiliae. In vigiliis sanctorum acta olim legebantur, 19. Vigilius quo anno papa creatus, 202. Ob condemnationem trium capitulorum plurimi Occidentis episcopi ab ejus communione secedunt, *ibid.* Cur tria capitula damnare primum recusavit, 214, 215. Vipera locus quidam Romae in regione septem viarum, 185. Virgilius, Arelatensis episcopus, 153. Exmonacho Lirinensi abbas Augustodunensis monasterii, et postea episcopus Arelatensis, creatur, 221. Huic suas in Gallias vices committit Gregorius, et pallium concedit, 254. Qua in episcopo subditos auctoritate polleret, 255. Visio. In electione B. Gregorii angelorum ascendentium et descendentium visio facta anachoritis quid significaret, 6. Visitatio Ecclesiarum cur et quando episcopis commiserit Gregorius, 94, 95, 96, 126, 226. Vitam communem in Gregorii palatio tam clerici, quam monachi observabant, 49. Vita communis non magis innuit canonicum regularem, quam monachum, 264.

Vitalianus papa cantores ad reformandum per Gallias cantum mittit, 48. Vitalianus Sipontinus episcopus negligentis arguitur, 103. Vitalis in Sardinia defensor, 246. Viviana vidua, 67. Warnilfrida Arnulfi a consiliis, 266. S. Wilfridus, Regulae S. Benedicti in Anglia propagator, 267. Wisigothorum moecharia Hispanias et Galliam Narbonensem complectebatur, 221. Wisigothi ad fidem per S. Leandrum vocati, *ibid.* Witericus, rex Hispaniae, 296.

X

Xenia quid sint, 11. Olim dicta xenia, *ibid.* A xenias accipiendis quam alienus S. Gregorius, 96, 97. Xenodochii rectores a Gregorio constituntur, 63, 64. Xenodochia aegligi non permisit, 305. Xenodochium Jerusalem instituit, 64.

Z

Zabarda Sardiniae dux, quomodo Barbaricinos ad Christi fidem coegerit, 246. Zacharias papa, 172. Zacharias Anagninae civitatis praesul, quo tempore, 182, 185. Zacharias medicus, apostata factus ad Sarracenos transit, 179. Zelus Gregorii in corrigendis vitis, 157. S. Zeno, episcopus et Martyr, 35. Illius ecclesiam aquae in Athesis inundatione ingredi non audent, 35. Zeno, episcopus, 68.

INDEX

IN LIBROS MORALIUM ET HOMILIAS S. GREGORII.

Numeri hujus indicis respondent numeris in textu supradictorum operum, id est a col. 509 praecedentis usque ad col. 1314 hujusce tomi, insertis.

A

Aaron interpretatur mons fortitudinis, 1398. Aaron fuit figura Christi, *ibid.* Aaron irae Dei restitit, cum inter mortuos et viventes thuribulum sumpsit, 299. Aaron jubetur duodecim lapides in pectore gestare cum tabernaculum ingreditur, 899, 1303. Cur in psal. cv, 16, Aaron dicatur sanctus, 1595. Aaron et Hur, graves Moysi manus substantiantes quid significent, 1598. Abel occidenti se fratri non restitit, 152. Sanguis Christi melius loquitur quam sanguis Abelis, 426. Paasionem Christi figuravit, 048. Abel exemplum patientiae et humilitatis nobis praebet, 1338. Abel esse renuit quem Cain malitia non exerceat, 675, 1259, 1638. Abies significat viros in Ecclesia contemplantis ecclesiam, 1523. Abigail discretio in interpretatione viri sui Nabal, 1246. Abnegare seipsum, quid sit, 1083. Abnegamus nos ipsos quales peccando nos fecimus, et maneamus quales per gratiam facti sumus, 1387. Abortivi dicuntur Patres sancti ante tempus redemptionis orti, 152. Maximam humani generis partem, paucos recensendo, Moyses nobis occultavit, *ibid.* Abortivi dicuntur, qui notitiae poetræ subtrahit, *ibid.*

Abraham humilitas se, etiam cum Deo loquentem aestimantis cinerem, 97, 1242. Abraham procedens in occursum Angelorum, Sara in tabernaculo relicta, quid significet, 336. Abraham nos docet obedientiam, 860, 1338: Abraham dum peregrinus est in saeculo, factus est amicus Deo, 152. Cur uxorem in sepulcro duplici sepelivit, 207. Abraham aves a sacrificio abigens, quid significet, 521. Abraham duris praeceptis interrogatus, 898. Quando diem Domini vidit et gavisus est, 1508. Duos filios diversi moris habuit, 675. Cur tribus angelis susceptis, quasi uni locutus sit, 1508. Quid sit de lapidibus filios Abraham suscitari, 1520. Sinus Abraham, quid sit, 1635. Qui Abraham epulonem civitem vocet filium, 1634.

Abcondere. Abcondunt se sancti ante faciem Dei, a rerum tumultuantium curis mortificati, 112. Justi abcondunt verba Dei in sinu suo, 517. Peccata sua abcondere solent homines, 712. Peccator per penitentiam se abcondit a Deo, 116. Deus quandoque se ab electis abcondit, 191, 513, 550. Verbum abconditum est Filius Dei, 160. Spiritus sancti afflato dicitur etiam Verbum abconditum, 161.

Abinthio, qui dicatur ebril, 222, 654.

Absolvere. Vera est absolutio praesi-

dentis cum interni arbitrium sequitur iudicis, 1335. Absolutionis sacerdotalis ordo, 1536. Qui solvit mortuum, non virtutem, sed factorem ostendit, *ibid.* Venientem foras solvant discipuli, *ibid.*

Abstinentes viri onagri nomine signati, 982. Per Simonem Cretaeum significantur abstinentes et arrogantes, 1589. Abstinentes non audiunt clamorem exactoris, 982.

Abstinentia hypocritarum inanis, 277. Haereticorum alimenta detestantium iniqua abstinentia, 304. Abstinentiam discretio moderatur, 675. Abstinentiae nostrae ictibus non aere, sed immundos spiritus verberamus, 982. Pueri abstinentes ab igne Babylonio illatis, quid signent, 985. Edenda, quae necessitas querit, non quae libido suggerit, 983. Quanta in abstinentia discretio necessaria, 675, 985. Terram ungula fodere, est d. stricta abstinentia carnem d. mare, 1031. Quae abstinentia sit laqueus culpe, 1238. Tympani nomine abstinentia signatur, *ibid.* Abstinentiam carnis a vicino vana gloria obsidet, 1588. Abstinentia quae bona parat, 982. Abstinentia falsa quae sic, 1238. Per abstinentiam, carnis vitia, non caro est extinguenda, 675. Vide Gula.

Abundantia rerum mentem a Deo abstrahit, 19. Abundantia vituperatur,

490. Quis sciat abundare, 1386. Abundantia superbiam vicina est. *Vide* Divitiæ.

Abyssus significat cor hominis, 588. Mentem humanam, 929. Infernum, 927. Incomprehensibilia Dei iudicia, 1132. — Abyssum invocare est de iudicio in iudicium pervenire, 875. Abyssus religari diabolum, quid sit, 588. Quid sit Deum in novissimis atyssi deambulare, 929. Abyssi faciem constringere, quid sit, 947. Abyssum senescere, quid, 1132.

Academicorum et Mathematicorum error refellitur, 1068.

Accipero aliquando significat idem quod auferre, 1091.

Accipere, quid significet, 1001, 1013, 1038. Accipitrem in austro plumescere, quid sit, 1057. De accipere quædam notata digna, *ibid.*

Accubare inter terminos, quid sit, 25.

Accusare. Qui seipsum accusat, et in suam sævit injustitiam, justus est, 1254.

Acetum in nitro, quid significet, 1262.

Achab reprobus dicitur, 1260. Placuit Deo eius poenitentia, *ibid.* Achab exigentibus meritis dignus erat decipi, 54.

Acies castrorum dicitur Ecclesia, 1237. Charitate constipetur, ut terribilis fiat, 1258. Acies igneæ in celo visæ tempore sancti Gregorii, 1436.

Actio bona ut sit dignior, debet videri agenti ipsi indigna, 146. Sæpe alicujus meriti creditur quietus, cujus turpitudinem in quolibet actione denudatur, 185. Actio hujus mundi molæ comparatur, 195. Actio contemplatione prior, 209. Actiones carnis sunt priores in corde reproborum, 639. Actionis bonæ qualitas, figura, et quantitas examinanda, 1111. Actio in radice intentionis inspicienda, 1221. Actiones bonæ et malæ abscondendæ, 1449. Actuum bonorum et malorum retributio distinctissime fit, 1635. *Vide* Opus, opera; Vita activa et contemplativa; Contemplatio.

Acus foramine humilitatis designatur, 1160.

Adam dicitur primus homo, 788.

Adam interpretatur terra rubra, 592.

Adam homo erat, non filius hominis, 540. Adam putredo, cujus filii dicuntur vermes, *ibid.* Adami somnus significat mentis silentium, 981. Dicitur dies ex conditione, et ex causa tenebræ, 1163. *Vide* Hominis nomina. — Adam in die iustitiæ conditus est, 108. Adam ante lapsum, quo merito beatitudinem consecutus fuisset, 126. Adam cum stare potuit noluit, 250. Habuit lucis intimæ contemplationem, 387. Sine difficultate hostem vincere potuisset, 1164. Salutis bonum, ex ipsa sua conditione percepit, 1164. *Vide* Hominis status ante peccatum; Status innocentie. — Adam sic conditus est, ut posset non peccare, et non mori, 126. Tempora, eo stante, transibant, 591, 788. Primi homines, dum similitudinem divinitatis appetunt, immortalitatis munera perdidierunt, 604. Homo lapsus est, quia Deo similis per potentiam non per iustitiam esse voluit, 925. Duos filios habuit Adam, unum electum, alterum reprobum, 675, 1638. — Adam præcepto conditoris resistens, prostratus est, 290. Liber homo per cibum mortem sibi tulit, et ad veniam reductus, clausus sub disciplina, melius vivit, 327. Cur parentes primi post culpam, non vero serpentes, requisiti, 712. Diabolum quotidie homines eo modo ten-

tat, quo parentes primos, 765. At quos tunc culpa duxit ad poenam, nunc poena sua revocat a culpa, 765. Diabolum homini sano superbiam vulnus infixit, 995. Scuto excusationis male usi primi parentes, 1108. Adam triplicem tentationem pulsatus, 1195. — Adam amisit potentiam non peccandi, hosti sponte subditus, 126. Si innotescat, quid amissimus, grave esse patebit, quod toleramus, 215. Quanta infirmitas animæ humanæ post lapsum, 244, 268. Hominis lapsi instabilitas, 250. Homo dum se sibi sufficere, Deo relicto, credidit, solam perturbationem invenit, 269. Poenam mortis utriusque peccando incurrit, 506. Mens in deterius suæ mutabilitatis pondere semper impellitur, 591. Adam post culpam audacior exstitit, 123. Adam post peccatum se abscondit, 712. Excusavit peccatum suum per mulierem, *ibid.* Cur Dominus deambulans Adam lapsum increpaverit, 895. Amisissis celestibus divitiis in peuriam vitæ presentis cecidit, 1117. Adam suam voluntatem sequens eiecit est e paradiso, 1156. Infirmitas Adami a lapsu divinitus revocata, 1163. Et auxilia gratiæ roborati, *ibid.* Adam majoribus pot quam ante lapsum indiget auxiliis, 1164. Multis virtutibus, quæ in paradiso necessaria non fuissent, indigemus, *ibid.* — Caro spiritui reluctatur post Adami peccatum, 126. Potuit homo quietus possidere carnem, si oluisset bene conditus ab auctore suo possideri, 244. Scripta de morte hominis peccatoris sententia manet immutabilis, 387. Homo conditus ad vitam sponte sua factus es: debitor mortis, 552. Homo in iustitia, quam a conditore acceperat, perseverare noluit, 765. Vita hominis post peccatum, transitus est; secus ante peccatum, 788. Adam post peccatum cur pudenda contexerat, 824. Adam Deo subditus esse nolens, carni subditus factus est, *ibid.* — Homo in Adam, tanquam in radice vitiatum, 513. Si Adam non peccasset, filios gehennæ non generaret, 151. Duorum Adami filiorum alter electus, alter fuit reprobus, 675, 1638. Damnatione primi hominis in posteros propagata, hi caveant ne proprias addant culas, 311. Plures Adamum, peccata tegendo, imitantur, 712. Hæc culpa occultationis peccati vehementer excrevit, 715. *Vide* Peccatum originale; Status naturæ lapsæ. Adamus quid significet, 1270. Unguis adamantinus significat finem æternum, 460.

Adeps significat superbiam, 494.

Adjuvare velle imbecillum, charitatis est; potentem, elationis, 545. Qui dicamur Deum adjuvare, 545. Superbi nolunt esse Dei adjuvatores, *ibid.*

Adolescentia novitatem vitæ significat, 765. Vulva pravæ cogitationis adolescentia, 915. Quandoque adolescentia pro juventute sumitur in Scripturis, 1184. Hora tertia adolescentiam signat, 1511. Adolescentie bonis operibus apta est, 388. Peccata adolescentiæ delenda, 1593.

Adoptionis gratia Genus Dei dicimur, 656. Adoptionis supernæ gratiam per Christum accepimus, 730.

Adorare Deum, quis vere dicatur, 71. Adoratur angelus ab homine in V. Testamento, at in N. velatur adorari, 866, 1162.

Adulatores dicuntur sepelire mortuos suos, 125. Linguz adulantium nihil prosunt hypocritæ in iudicio, 472. Peccatoribus adulari quam noxium, 559. Locustæ vocabulo lingua exprimitur adulantis, 1918. Adulantium lingua

operum bonorum fructus devastant, *ibid.* Adulatio statim extinguitur, 1286. Ignis est sermo adulatorius, 1415. Vox grandis loquelæ favor adulantis, *ibid.* Subtiliter subrept in mentem, *ibid.* Adulatores sunt olei venditores, 1478. Impingunt caput oleum peccatoris, cum demulcet mentem favor adulantis, 1478. Adulantium lingua signatur per linguam canis lingentis, 1653.

Adulterium spirituale per similitudinem carnalis, 528. Adulterare verbum Dei, quid sit, 529, 716. Adulterium solo visu perpetratur, 687. Adulterium et fornicatio, in quo differant, *ibid.* Utrumque prohibitum, *ibid.* Adulterio hæresis comparata, 528.

Adventus primus Christi in humilitate, secundus erit in terrore, 535. Adventus et mansio sapientiæ diviniæ in cordibus hominum ignorantur, 608. Ante Christi adventum etiam iusti ad inferna descendebant, 668. Scriptura sacra a primo facile transit ad secundum Christi adventum, 1189. Iudicis splendor in secundo adventu nullum peccatorem latere sinet, *ibid.* Quis diligit adventum Christi, 1421. *Vide* Iudicium extremum, Christi Incarnatio, Nativitas.

Adversitas per noctem signatur, 44, 114, 452. Adversitas probat amicos, 225. Et inimicos detegit, 224. Qui prosperis vel adversis bene utantur, 172, 1586. Adversitas fit prospera iustis, qua tuta a vanitate reddantur, 251, 831. In adversitate impii Deum accusant, 271. Deus aliquando adversa propitius irrogat, 582. In adversis rebus Deus intendens est, 518. Adversitas iustum non percellit lætum, sed auget ejus dolorem, 513. Qui recte agit, et adversa sustinet, laborat in adversitate, sed in gloria consummabitur, 531. Multi in adversis positi Deum esse non credunt, 557. Iniqui adversitate pressi perveris consiliis lateenter bonos lædunt, 528. Adversitas non deiecit quem prosperitas non corrupit, 668. Adversus sunt ferenda, exterius fortiter, et interius clementer, 710. Qui nulla prospera appetit, adversa nulla pertimescit, 717. Adversitate ostenditur quidquid virtutis, aut infirmitatis in nobis lateat, 758. Adversitatum bona, 865, 947. Adversitas virtutem auget, 1022. *Vide* Flagella Dei, Flagellorum effectus, Prosperitas, Tribulatio, Sancti in adversis, afflictio, etc.

Adversarius cur dicatur sermo Dei, 529, 1648. Qui liberemur ab adversario isto, *ibid.* In adversariorum pugna ut se gerendum, 1025. Adversarii possunt dici adjuvatores, 1616. *Vide* Hostis, Inimicus.

Advocatus justus injustas causas non suscipit, 1234.

Ædificare. Deservendum est prius quam edificandum, 564. Quale sit edificium spirituale, 1311. Edificii spiritualis latitudo est charitas, 1327. Altitudo est intelligentia conditoria, 1526. Edificii paries sunt minus perfecti, 1335. Limen exterius et limen interius, quid figurent, 1335. Cælestis edificii frontes, dicuntur sancti Patres utriusque Testamenti, 1346. Dicuntur etiam exteriora opera virtutum, 1359. Sine fide, spe et charitate ad cælestem edificium aditus non patet, 1360. Sæcra Ecclesiæ, id est Edificium spirituale tres tantum portas habet, ut ad secreta gaudia pertingat, 1384. Edificatur Ecclesia lapidibus quædam, cadentibus Judæis, 1406. Discrimen inter edificii cælestis constructionem et terrehi, 1650. Latitudo cælestis edificii tantum est, quanta altitudo, 1328. Atrium ejus

est amplitudo fidelium populorum, 1426. *Vide* Atrium, Porta, Ecclesia, Cœlum.

Egritudo diutius premit propter vitia prolixiora, 1513. Sicut agris desperatis, sic reprobis non negatur quod desiderant, 681. Qui fideles agris manus imponant, et bene habeant, 1571.

Egyptus significat vitam præsentem, 820. Quæ nos oppressit blandiens, adjuvet premens, *ibid.*

Emilianæ monachi conversio mirabilis, 1610.

Emiliana amita S. Gregorii virgo bonis operibus devota, 1612. *Emilianæ* felix transitus, 1643.

Aer dicitur cœlum, 66. *Aer* ex cœli qualitate dispositus, 127. *Aer* respectu cœli dicitur infernus, 435. *Aere* mentes sæcularium hominum designantur, 883.

Æs significat corda hominum insensibilia, 222. Et perseverantiam, 1124. *Æs* sonans dicitur qui boua loquens non sequitur, 1063. *Æs* candens est prædicatio accensa, 1194. Ex ære candente prodeunt scintillæ, quid significant, *ibid.*

Æstimare se alicujus virtutis nemo debet, 760.

Æstus designat persecutionem, 838. *Pondus* diel et æstus portare, quid sit, 1512.

Ætates hominis variæ, 368. Sicut corporis ita et mentis ætates sunt variæ, *ibid.* *Ætates* suas mundus habet, sicut homines, 1115, 1510, 1511. Mundo senescente crescunt ejus tribulationes, 1115. In singulis ætatibus ceu in totidem noctis vigiliis exultandum, 1483. Diversæ hominis aut mundi ætates, diversis diei horis significatæ, 1510, 1511. *Ætas* nostra ad senium usque viget, postea quotidie deficit, 1115. *Ætas* solida in prædicatore requiritur, 1184.

Æternitas per annos mensurata, 837. *Temporalia* æternis comparata, angusta sunt et contemnenda, 153, 256, 391. *Desiderans* æternam lassatur ab amore temporalium, 134, 261, 395, 496, 985, 1279. *Locus* noster est lux æterna, 134. *Amor* inebriatus aut perfectus æternorum invidiam minuit et necat, 180.

Æternis nihil nisi nihil timet a mundo, 556. *Vitæ* brevi succedit æternitas, pro meritis, vel beata, vel misera, 402. *Æternitas* in intentione, temporalitas in usu nobis esse debet, 489, 1320. Qui petit ore, et non corde desiderat vitam æternam, clamans tacet, 718. *Lux æterna* quæ sit, 777. Quædam æternæ futura sunt, sed non fuerunt, 867. — *Pœnarum* æternitatem non credunt reprobi, a diabolo decepti, 1152. *Pœnorum* et præmiorum æternitas astruitur, 1152. *Æternitatis* perfectio numero septenario significata, 1150. *Ante* nos æterna, temporalia sunt post nos, 1198. Ad æternam anhelare est ante faciem suam ambulare, *ibid.* *Æterna* non capiunt terrena amantibus, 1263.

Amicæ ad æternam festinantis, sed ad ima, possedere mortalitatis relabentis, angustias, 1318. Post vitæ præsentis angustias, æternæ latitudo, 1341.

Æternitatis dies cur octava dicitur, 1511. *Damus* partem septem, nec non et octo, quando sic temporalia dis; omnia, ut ad æterna perveniamus, 1342. Ad hæc per duplicem charitatem pervenitur, *ibid.* Qui æternitatem diligunt, cuncta temporalia in usu, non in affectu possident, 1587. *Consideratione* æternorum, præsentia sent ordinanda, 1649. — *Æternitas* non habet præteritum, vel futurum, 127, 621, 666, 1598.

Æterna ægre discimus; quorum cito obliviscimur, 268. *Æternitas* præterita et futura conspicit præsentia, 321. *Æterna* desiderans præsentibus non turbatur, 356. *Æternitatis* conditiones, 521. *Æternitatis* præmia præstolantes, vires ex adversitatibus sumunt, 821. *Vide* Dei æternitatem, Tempus, Temporalia.

Ethiopia quid significet, 597.

Affectus qui fiat capax ad promerenda cœlestia, 665. *Affectui* carnali succumbentes jumenta dicuntur, 766.

Afflictio hominem a peccato retrahit, 259, 516. *Afflictio* hic certa, quantum duratura sit, incertum, 17. *Afflictio* fugat vitia, 99. *Afflictionum* hujus vitæ utilitas, 211. Optimo Dei consilio hic affligimur, ne viam pro patria diligamus, 754. *Afflicti* aliorum afflictionem compati discunt, 419. In hac vita afflictiones necessariæ, 424. *Affligi* in hoc mundo bonos non putant impii, 469, 512. *Afflictio* purgat a peccato, et merita auget, 516. *Afflicti* cordis est de incognitis sibi Deum interrogare, 747. *Afflictio* moderata lacrymas exprimit, immoderata subducit, 550. *Afflictionis* locus est vita præsens, 663. *Afflictorum* diversitas, 557, 558. *Vide* Adversitas, Tribulatio, Flagellum.

Agabi prophetia, 1157.

Agere dissimulans, licet recte offerat, peccat, 82. Non solum intuendum quod agimus, sed etiam cum quanta discretione agamus, 83. Omne quod hic agitur pœna et miseria est, 192. Per hoc quod fors agitur quidquid intus latet aperitur, 495. *Vide* Operari, Opera.

Ager quid significet, 524. *Agro* mundo signatur, 1005, 1076, 1488. *Quid* sit opere præparato agrum suum exercere, 351.

Agnæ S. Foculmum, 1475. *Quantus* ex ejus fortitudine nobis pudor, *ibid.*

Agnitæ hæretici, qui sint, 27. His minime favit S. Gregorius, 24.

Agnus. *Agnorum* et hordeum in iudicio, discretio, 383. *Agnum* comedere, quid sit, 615. *Reliquum* ejus igni consumere, quid significet, *ibid.* *Agrum* pro peccato oblata significat innocentiam activæ vitæ, 148. *Agnum* in una domo comedere, quid sit, 1148. *Qui* lupus habitat cum agno, 1542. *Agni* sanguinem, non jam audiendo, sed bibendo discimus, 1535. *Super* utrumque postem, qui ponatur, *ibid.* *Qui* in superluminaribus dormorum, 1334. *Quid* sit carnes agni nocte edere assas igni, *ibid.* *Azimi* panes et lactucæ agrestes, quid significet, *ibid.* *Carnes* agni nec crudæ nec aqua coctæ sunt edendæ, sed summa erga Christum Deum reverentia, 1535. *Caput* agni cum pedibus et intestinis vorare, quid sit, *ibid.* *Cum* omnia Dei mandata intelligendo et operando penetramus, nihil agni remanet usque mane, *ibid.* *Renes* accinctos habere agnum comedendo, quid sit, *ibid.* *Quid* sit, calcementa in pedibus habere, 1556. *Cur* comedentes agnam prius renes accingere, quam baculos tenere præcipiantur, *ibid.* *Vide* Pascha.

Amor pigras mentes sæpe ad opus excitat, 208. *Pœna* interrogat si quietus quis veraciter amat, 10. *Non* amittitur sine dolore quod cum amore possidetur, 19, 1006. *Machina* mentis est vis amoris, 209. *Mensura* amoris est cognitio, 1409. *Amare* superiora, sursum ire est, 490. *Vis* amoris, 1548. *Probatio* dilectionis exhibitio est operis, 1575. *Amor* nunquam est otiosus, 1576. *Amor* verus qui mentem repleverit, stultibus cruciat, 1578. *Amor* flamma est, 1606. *Amor* interior vincit quandoque dolorem carnis, 1445. *Vis* amoris multiplicat inquisitionem, 1546. *Vide* Dillectio. — *Funditus* recedit a malo, qui ex amore Dei cepit velle peccare, 29. *Vide* Contritio, Conversio. *Dolenti* ex amore Dei prava loqui metuit adversarius, 94. *Quo* plus in amore Dei roboramur, eo magis deducimus a propria virtute, 134. *Anima* Deum eo magis metuit et diligit, quo altius in Deum elevatur, 162. *Corbis* nostra male sana sunt, cum nullo De-

quid significet, 1255. *Alam* usam, alteram percutere, est virtutem unam aliam excitare, 1274.

Alienas culpas qua ratione justis conspiciant, 98. *Quid* sit alienum transire unumquemque, 407. *Alienus* dicitur angelus apostata, *ibid.*, 1118.

Allegoria significat fidem, historia moralitatem, 1652.

Allophyli, replentes putens ab Isaac effossos, quid significant, 503, 1031.

Alluvione paulatim consumi terram, quid sit, 401.

Altare de terra Deo facere, quid, 95. *Altaris* sacrificium incruentum, 710. *Altare* Dei est mens bene viventium, 1427. *Duo* Tabernaculi altaria, qui significant, 1428.

Altilla unde dicta, 1636. *Altilla* cur significant Patres N. Testamenti, 1636. *Qui* sint tauri et altilla occisa, *ibid.*

Altitudo animi invisibilia ac æterna intuentis, 356. *Altitudines* terræ, quæ sint, 1040. *Altitudo* est cœlestis regni promissio, 1220. *Altitudo* sanctorum est fides invisibilem, 1409.

Amalecita interpretatur populus lambens, 1622. *Quid* significet populus lambens, *ibid.* *Puer* Ægyptius a Domino Amalecita in via æger relictus, quid significet, 173, 1622. *David* Amalecitas convivantes gladio percutiens, quid, 1622.

Amari summa et infima simul et æqualiter non possunt, 564. *Amare* nemo potest quod non credit, 1348. *Contra* hucus sæculi amatores, 650. *Vide* Diligere.

Amarum et dulce simul, 1280. *Quid* sit Deum scribere amaritudines, 387. *Quæ* sit sapientis amaritudo, 387, 1279. *Ponere* sibi amaritudines, quid significet, 1054. *Amare* sibi, cui Deus sapit, 1280.

Ambitus suæ infinita mala, 786. *Ambitioni* suæ duo hominum genera serviunt, 649.

Ambulare in vacuum, quid sit, 250. *Ambulare* in via vivorum, quid significet, 331. *Ambulare* ante faciem, 1198. *Coram* facie, 1204.

Amici quandoque appellantur adversarii, 58. *Amicum* in adversitate despicientis quanta iniquitas, 224. *Amicus* in adversitate cognoscitur, 225. *Amicus* quasi animi custos, 1562. *Vulnera* ab amicis inflata, graviora, 1614. *Amicus* in Deo, inimicus propter Deum diligendus, 1466, 1560, 1640. *Amicum* quemdam vocat, et reprobat; quia amicus per fidem, et non amicus erat per operationem, 1641. *Vide* Christi amici.

Amor pigras mentes sæpe ad opus excitat, 208. *Pœna* interrogat si quietus quis veraciter amat, 10. *Non* amittitur sine dolore quod cum amore possidetur, 19, 1006. *Machina* mentis est vis amoris, 209. *Mensura* amoris est cognitio, 1409. *Amare* superiora, sursum ire est, 490. *Vis* amoris, 1548. *Probatio* dilectionis exhibitio est operis, 1575. *Amor* nunquam est otiosus, 1576. *Amor* verus qui mentem repleverit, stultibus cruciat, 1578. *Amor* flamma est, 1606. *Amor* interior vincit quandoque dolorem carnis, 1445. *Vis* amoris multiplicat inquisitionem, 1546. *Vide* Dillectio. — *Funditus* recedit a malo, qui ex amore Dei cepit velle peccare, 29. *Vide* Contritio, Conversio. *Dolenti* ex amore Dei prava loqui metuit adversarius, 94. *Quo* plus in amore Dei roboramur, eo magis deducimus a propria virtute, 134. *Anima* Deum eo magis metuit et diligit, quo altius in Deum elevatur, 162. *Corbis* nostra male sana sunt, cum nullo De-

amore amantur, 900. Præstat amare Deum ut patrem, quam ut Dominum serviliter formidare, 217. Tanto solidius diligimus Deum, quanto propter Deum nos et nostros utilius negligimus, 252. Solo amore digna Deo reddimus pro ejus donis obsequia, 318. Amor Dei tædium vitæ parit, 318. Hostiam incendimus cum igne amoris divini ardemus, 326. Sermo divinus præcipiens Deum diligi, non solum ex quo, sed etiam ex quanto amore sit diligendus, indicat, 340. Ex pæpali timore ad amorem est redeundum, 387. Homo amisso Conditoris amore, calorem cordis amisit, 390. Coria divino amore vacua, diabolum possidet, 347. Amor Dei et amor mundi uno in corde non capiuntur, 363. Quantum Dei erga nos amor, qui nec deserit nos, dum a nobis respicitur, 937. De Deo suaviter loqui docet amor, 1267. Ad amorem Dei non pervenitur, nisi prius fides teneatur, 1348. In quantum quisque amat, in tantum ad ingressum cæli propinquat, 1360. In Dei amorem suspendi debemus, et proximo in charitate sociari, 1379. In dilectione Dei tenenda est fides et vita, 1404. Caritas in Deum hic perfectæ esse non potest, 1409. Hic charitas dicitur ignis, in cælo raminus, *ibid.* Amor Dei titulus est divitiarum possessionis, 1544. Divini amoris effectus, 1547, 1574. Hoc amoris igne decoquitur rubigo culpæ, 1547. Amor ipse notitia est, 1562. Argumenta divini amoris, 1574. Qui Deum diligit, jam habet ipsum, 1573. Probatio dilectionis exhibitio est operis, *ibid.* Quanta dignitas habentis Deum inhabitantem, 1576. De amore Dei vita est interroganda, *ibid.* Modus amandi Deum, amare sine modo, 1639. *Vide* Caritas, Dilectio. — Christus voluit tibi eri ut Deus, sed ut pater voluit a nobis amari, 317. Christus angelos per divinitatem, homines justos per humanitatem sui, igne amoris succendit, 1247. Christus quam sollicite querendus, 1546. Quid sit Christum querere per noctem, *ibid.* — Amori erga proximos adesse debent patientia et benignitas, 211, 1401. Si altera desierit, amor non est, 212. Si quisque in altero cogitet, et amet, 203, 1205. Proximi dilecto cavet nocere, curat benefacere, 310. Hæc duo præcepta quot modis præstentur, 341. Justi non solum profectum suum, sed etiam edificationem proximi in omnibus quarunt, 383. Impius sibi male vivendo, non potest esse pius alteri miserando, 624. Sine charitate nulla sunt opera bona, 643. Non videt qui tendat pedem boni operis, qui oculum perdidit dilectionis, 695. Sapientia donorum suorum distributione, Deus charitati cavet et humilitati, 904. Amor erga proximum, non lingua, sed operibus probatur, 1356. Bonorum operum exercitio mens in proximo amorem dilatatur, 1379. Exhortatio ad dilectionem proximi, 1381. Qua discretione parentes et propinquos diligere et odisse debeamus, 1623. Amando odit proximum, qui sic eum odit, sicut animam suam, *ibid.* Mensura amoris proximi, 1639. Amor proximi ad duo præcepta derivatur, 310. — Amor Dei et proximi amor, qui sibi invicem præstent, 225. Duabus aliis, quibus velatur animalium corpora, signatur amor Dei et proximi, 1235. Signatur etiam coco his tineto, 1501, 1610. Duo sunt præcepta charitatis, 1554, 1640. In proximi amore dicitur amor Dei, 1554. Nec Deus vere sine proximo, nec proximus vere diligitur

sine Deo, 1581. Tanto amore Dei et proximi quidam ardent, ut Cherubim jure dicantur, 1607. In Dei amorem suspendi debemus, et proximo in charitate sociari, 1379. Caritas in proximum perfecta esse potest, secus in Deum, 1409. — Amor propinquorum inordinatus revocat ad laqueos sæculi, 231. Propinquos Dei causa debemus despiciere, odisse nescire, 251. Propinquus plus cæteris professe debemus, salvo ad Deum progressu nostro, 252. Sancti viri amore spiritualium, ipsam in se propinquorum dilectionem vivunt, *ibid.* Meis nec dura sit in propinquos, nec remissa, ut inflectatur plus tacta, *ibid.*

Amphora levata inter cælum et terram, quid significet, 462.

Amygdali flore, quid signetur, 1017.

Ananebel Dei gratia interpretatur, 798.

Anathema apud Hebræos dicitur alienatum apud Latinos, 682.

Anchora cordis est pondus timoris, 203.

Ancillis suis Dominus ligavit Levathan, 1095. Ancilla, quas sapientia misit, quid significet, 1096. Ancilla dicitur prædicatores per formidum, amici per fidem, negotiatores per actionem, *ibid.*

Andreas apostolus quam cito ad Christum conversus, 1450. Festum ejus celebramus ut oportet, imitando quod colimus, 1453. Relictis temporalibus mercemur æterna sancti Andree exemplo, *ibid.* Qui nondum potest propria relinquere, saltem aliena non concupiscat, 1453

Angaria. Infuctuosus sunt, quæ per angariam sunt bona, 277. Cives Jerusalem aliquando angarias Babylonis solvunt, 389.

Angelus Græce nuntius est Latino, 1453, 1547, 1604. Angelorum vocabulum nomen est officii, non naturæ, 1604. Fili Dei vocatur electi angelus, 39. Dicuntur reges, 127. Consules, *ibid.* Principes gentium, 311. Dei milites, 542. Dies et menses, quo sensu dicantur, 109. Angeli dicuntur opulentiæ cori, 330. Dicuntur aurum obrizum, 390. Astra matutina, cur dicantur, 909. Silices prærupti, 1011. Rupes iuaccesæ, *ibid.* Vocatur decor et ornamentum Dei, 1031. Angeli Ecclesiarum Asiæ sunt prædicatores populorum, 1122. Aquæ in cælo dicuntur angelorum agmina, quibus cæli superiora teguntur, 1353. Angeli novaginta novem orum nomine signantur, 1601. Novem ordines angelorum, novem lapidibus pretiosis comparantur, 1604. Præcipuorum angelorum nomina explicantur, *ibid.* — Angeli quantum sint subtilitatis, 39. Loco circumscripti sunt, *ibid.* Angeli sunt spiritus simul et corpora comparative, *ibid.* Qui angelus est animal rationale, 1468. Deus condidit novem ordines angelorum, et hominem decimum, 1603. Angeli, archangeli, virtutes, etc., *ibid.* Novem ordines ex Scriptura sacra nominalim recensentur, 1601. Angelorum agmina sunt exercitus regis nostri, 1637. Utramque naturam sui capax angelicam et humanam, Deus creavit, 1603. Ad expressiorem Dei similitudinem angeli sunt creati, 1604. Angelorum ordines alii aliis sunt subditi, 1607. Quædam angelicis ordinibus specialia, cæteris sunt communia, 1608. Quæ ex parte ab omnibus habentur, hæc plenius iis data sunt, quorum nomen acceperunt, 1609. Angelus et homo simul creati 1036. Angeli inter omnes creaturas, primo

creati, 1071. Angelica natura mutabilis creata est, 170. Angelicæ et humanæ naturæ distinctio, 39. Angeli sunt incorporei, 41. Angelus solummodo spiritus est, 106. Angelicam naturam Deus libero arbitrio donavit, 170, 1250. Archangeli præsent angeli, 127. Archangeli summi nuntii dicuntur, 1604. Angelica natura unde fiat immutabilis, 170, 791. Angeli summe concordēs, qui dicantur inter se confingere, 541. Una est angelorum confingentium victoria, sui super se oplicis voluntas summa, 542. Angeli ab omni labe mundi, non hominibus, 590. In statu gratiæ immutabiliter sunt confirmati, 881, 1073. Angelos sursum firmavit Filius Dei, homines deorsum redemit, 1322. Primus angelus sic conditus est, in Deum caste timeret, 1134. Dicitur principium viarum Dei, 1074. Signaculum similitudinis Dei, 1601. — Angelorum scientia qualis, 39. Ascendere et descendere angelos, quid sit, 42, 163. Angelorum locutio, et vox, *ibid.* Aliter Deus ad angelos, aliter ad Deum angeli loquuntur, 41. Variæ Dei spirituumque locutiones, *ibid.* Quod modis Deus per angelos loquitur hominibus, 894. Aliquando imaginibus cordis, aut corporis oculis per angelos ostendit, loquitur Deus, 895. — Angelorum numerus finitus Deo, hominibus est infinitus, 542. Assistent Deo a dextris et a sinistris, 34. Apparentes in corporibus assumpti, cur angeli et Dominus dicantur, 895. Deus, vel Pater, vel Spiritus sanctus nunquam dicuntur angeli, sed solum Filius per incarnationem, 896. Cur angelica natura non reparata, sed humana, 108. Angeli electi tenebras malorum nobis indicant, 110. Diabolum in puteo abyssi clausum premunt, 114. Manue viso angelo timidus, et ejus uxor audax, quid significet, 164. Angelorum alii assistunt, alii ministrant, 542. Nomina et officia singulorum ordinum, 1605. Angelorum ministeria nobis minime cognita, 550. Deo servant ad adiutorium boni, mali ad probationem, 53. Cur angeli electi non interrogentur unde veniant, 40. Angelos ascendentes et descendentes cornere, quid sit, 163. In Dei contemplatione contemiscunt, 531. Laudant Divinam Redemptoris potentiam in fine mundi, cum hominibus redemptis, 909. Angeli ministrant Christo Deo suo, 1494. Angelus dominicæ resurrectionis nuntius, cur veste candida coopertus, 1528. Cur vultus ejus ut fulgur, 1527. Cur duo angeli videntur in loco corporis Domini, 1547. Quid sit angelos ad caput et ad pedes sedere corporis Christi, 1547. Duo isti angeli, duo Testamenta significant, *ibid.* Aliud est ministrare, aliud assistere, 1608. Angelorum ministeria, 1604. Qui in Ecclesia hæc imitentur ministeria, 1606. Qui se ad nullum ex Angelorum ordinibus pertinere cognoscit, gemat, 1607. Deus per angelos vindictam exercet, 1637. Angelorum agmina sunt exercitus regis nostri, *ibid.* — Angeli malis cadentibus, territi sunt boni, et timore solidati, 1121. Qua ratione tunc purgati, *ibid.* Aliis cadentibus, cæteris datum est ut cadere non possent, *ibid.*, 884, 1075. In extremo judicio visibiliter apparebunt cum Christo veniente ex cælo, 1437, 1519, 1558. Cur nati Domino angeli, non albis vestibus, sed ascendente vestiti dicantur, 1573 — Angeli beati Deum intuentur, et sistant intueri, 602. Angeli Creatoris faciem plene contemplari non possent,

380. Angeli sancti signantur per caelos aere fuscis, 884. Qui angelus angelum mittit, 896. Angelorum beatitudo, cur dicatur similis crystallo horribili super capita simallum extenso, 1251. Quanta angelorum beatitudo, 1240. Angeli comparantur aquis quae super caelos sunt, 1261. Sibi angelorum multitudinem Christus ascendendo in caelum copulavit, 1482. Cur angeli dicantur Christi amici et vicini, 1602, 1603. Qui adsint Deo angeli, etiam in ministerium missi, 39. Faciem Patris semper vident, et tamen ad nos veniunt, 59, 1608. Officia angelorum in homines salvandos, 126. Angeli praesent hominibus, 127. Angeli in ministerium missi, qui portant orbem, 301. Principes gentium angeli dicuntur in Scriptura, 541. Angelorum nullus ad redimendum hominem missus, aut sufficit, 591. Cur angelus ante incarnationem sinit se ab homine adorari, post autem vetat, 866, 1482. Angeli assumunt corpora ex aere ad tempus, 893. Angeli custodes, cur montes pascae dicit, 985. Nato Domino angeli concinentes raeem hominibus annuntiant, 1482. Ante Christi nativitatem habuimus cum angelis discordiam, 1462. Angeli nunc homines socios habere gaudent, *ibid.* Angeli hominem non dedignantur socium, qui adorant hominem Deum, 1463. Cur angelus Judaeos, non vero magos, sed stella hos ad Christum natum perduxerit, 1468. Quae mentes angelica visione dignentur, 1526. Angelos in Christi resurrectione nostros agnorimus concives, 1529. Qui debeamus angelorum imitatione proficere, 1606. Mittuntur foras in ministerium, ex minoribus Angelorum agminibus visibilibus, aut invisibilibus, 1607. Superiores ordines ab intimis nunquam recedunt, *ibid.* Superiorum ordinum angeli inferiores in ministerium mittunt, 1608. Sic implent ministerium exterius, ut interius per contemplationem non desint, *ibid.* Angeli astant visibilibus morientibus Stephano sibi, 1617. Congaudent angeli cum ad caelum assumuntur electi, 1639. — Angelicam et humanam naturam superbia perculit, 108, 1157. Angelorum lapsus homines admonet de sua infirmitate diffidere, 170, 1073. Cur angelus, non homo peccaverit irremissibiliter, 322, 925. Angeli rebelles ex caelo aethereo, pulsati vagantur in caelo aereo, 66. Superbi angeli divinam sapientiam, quia ea non fruuntur, non vident, 604. Prima angeli autilitia fuit elatio, 897. Angeli corrui, quia Deo per potentiam, non per justitiam similis esse voluit, 925. Ex casu angeli discat homo non superbiere, 1075. Jus perverse libertatis appetit, ut nulli subeasset, et caeteris praesent, 1154. Vinxit angelum libertas quam appetit, *ibid.* Dei timorem amisit, quanto suo damno, *ibid.* — Quid nunc patitur malus angelus, quidve passurus post iudicium, 108. Tenentur nunc ligati a bonis angeli quibus subijcuntur mali, 111. Cur peccans sine venia damnatus sit, 522, 925, 1072. Reprobis angelis cadentibus, territi sunt boni, et timore solidati, 1121. — Diaboli caecitas impedit ne ad poenitentiae lucem respiciat, 108. Equari se Deo voluit, et corrui, nunc et Deo se majorem esse insanus putat, 925. Per duritiam se male egisse non sentit, 1135. *Vide Behemoth, Diabolus, Leviathan.* — Angeli mali serviunt Deo ad electorum probationem, 85. Solvendi sunt in fine mundi ad electorum probationem, 111. Angeli apostatae potentiam

Deus coeret, 1075. Semper accusant homines apud Deum angeli mali, 44. Homines quotidie gravius persuasionebus tentant, 110. *Vide Tentator, Tentatio.*

Anglorum conversio, 862.

Angustia timoris, est tenaciam, et pigrediam, 1554.

Anima dicitur spiritus hominis, 598. Cur anima dicitur tabernaculum, 531. Mens humana astanti mari similis, 596. Robur hominis est anima rationalis, 442. Anima dicitur vidua, 535, 621. Ventorum nomina solent animas designari, 606. Equitibus nomine, sicut equi, signatur corpus ab anima frenandum, 1009. Anima Deum repellens habitorem, dicitur domus exasperans, 1255. Animae pie dicuntur froges Dei, 1281. Anima justi dicitur caelum, 1327, 1634. Anima dicitur amica sponsi, per amorem; columba, per spiritum; formosa, per morum pulchritudinem, 1349. Qui caelesti sponso anima sancta societur, 1378. Animae hominum sunt cibus Domini, 1504. Anima justi sedes est sapientiae, 1635. Anima aliquando totum hominem significat in Scriptura, 1547. Animam in manibus portare, quid sit, 583. Animam suam possidere, quid sit, 1614. Per animam omnis viventis, intelligi potest vita jumentis, 568. Anima humana est immortalis mortaliter, et immortaliter mortaliter, 107. Beate vivere seu per vitium perdidit, seu per supplicium, *ibid.* Anima humana quantum distet a divina substantia, 166, 1536. Animae rationalis immortalitas, 167. Anima nostra ampla et angusta, seipsam ignorat, 269. Animae vestis est corpus, 315, 324. Quasi aqua infundit pulverem, cum anima rigat carnem, 322. Deus dat animae jumentis ut vivificet carnem, et vivificat animam hominis ad intelligendam aeternitatem, 568. Quid sit animam in manibus portare, 585. Anima hominis invisibilis visibili corpore praestantior, 489. Bases animae sunt intentiones, 908. Anima natura simplex quam diversa in corpore operetur, 1356. Anima est vita corporis, Deus vita animae, *ibid.* Nemo dubitat se animam habere, quam non videt, 1445. — Animae clamor magnus, magnus est ejus desiderium, 42. Qui animae beatae petant a Deo, *ibid.* Et qui Deo eis respondet, 45. Vox animae loquentis, quid sit, *ibid.* Domus animae, id est quod amando habitat, 257. Anima sibi ipsi incomprehensibilis, 303. Consolatio animae in sui cognitione caecitatis, *ibid.* Pretiosae sunt Deo animae, quas elegit, 585. Deus animas vagas figit, et gravitate donat, 606. Anima inquieti extra Deum ad quem facta, 849. Latentia animae mala dicuntur ostia tenebrosa, 950. Animae ad aeterna festinantis, sed ad ima mortalitatis pondere relabentis, angustiae, 1518. Animae caelesti sponso junctae amor et pia desideria, 1351. Anima charitate vulnerata, 1552. Floribus et malis stipata, *ibid.* Qui anima tum pacis, tum persecutionis tempore sit perdenda, 1589. Qui anima se quatur amatores suos viro suo relicto, 1634. Animae vindictam petere, quid sit, 42. Nihil charitatis anima nostra in rebus conditis amare debemus, 86. Animae cibus, quis, 144, 1450. Luctu suo anima pascitur, 144. Anima est incorporea, 166. Animae instabilitas, *ibid.* Animae fenestrae sunt sensus corporis, 678. His utitur ad agendum, *ibid.* Animae ascensionum gradus tres, 1386. Anima non potest esse sine delectatione,

565. Anima eo pretiosior Deo, quo sibi sit despectior, 585. Anima quo magis adhaeret malis, eo minus intelligit bona qua perdidit, 665. Anima quando recta sit, quando curva, 1585. Anima percussione reductur ad aeternum, 200. — Animae sanctorum beatiae nihil eorum quae extra se sunt ignorant, secus aliae, 405. Job solam animam totum se esse dicit, 456. Animam perversam e corpore migrantem maligni spiritus obsessori sunt et arcantur, 1647. Quae se dilatat in scelere, ad extremum de omnibus angustetur in retributione, *ibid.* Qui ad terram prosteruetur et filii ejus, *ibid.* — Anima perversa inde ponit, unde delectata, 775. Animae captio a diabolo, 527. Animae obduratae status, 1299. Perversa anima hic suam habet diem, 1646. Qui dicitur habere pacem in die sua, *ibid.* In die aliena est affligenda, *ibid.* Anima praesentibus dedit, abscondit sibi mala futura, 1647. Quid est animam perversam ponere lapidem super lapidem, *ibid.* Animam pravam multis modis visitare Deus consuevit, *ibid.* — Animalia manus subitus pennas habentia, quid significant, 210, 1195. Animalia plena oculis in circuitu et intus, quid significant, 614. Animalia Ezechielis, sanctos homines designant, 769. Animalium alae sunt virtutes sanctorum, *ibid.* 1255. Volatus et alae animalium, quid significant, 1141. Haec animalia significant quatuor Evangelistas, 1190. Quatuor animalium perfectiones a Christo pendent, *ibid.* Quatuor animalium sanctorum descriptio, 1191. Haec Christum significant, 1200. Etiam quemque electum, 1201. Cur homo et leo a dextris visus, vitulus a sinistris, 1201. Cur aquila desuper, non tantum tris, sed quatuor, 1202. Quomodo quatuor pennae ulantur, 1203. Qui animalia vadunt, et non revertuntur, 1210. Corpora animalium oculis plena, quid significant, 1225. Quomodo animalia dicuntur ambulare et elevari, 1226. — Animalium conspersiones sunt diversae, 126. Humanus animus in culpam lapsus, a sui cognitione separatur, 655. *Vide Cor, Mens.*

Anae Samuelis matris in oratione compunctio, 1292.

Annulus juniori filio datus, quid significat, 922. Annulli ad cultum tabernaculi oblatus, quid significant, 906.

Annus significat praedicationem, 109. Item redemptorum multitudinem, *ibid.*

Antemurale dicuntur prophetae marum, *id est* Christum antecedentes, 662, 1322.

Antichristus dicitur homo peccator, 925. Item, brachium excelsum, *ibid.* Qui vocetur alarum cymbalum, et trans flumina Aethiopiae esse perhibetur, 422. Dicitur vas perditionis, *id est* diabolus in hominem ingressus, 415, 490. Vel homo a diabolo assumptus, 422, 497, 1058, 1060, 1101, 1109. Cur dicitur regulus, 476. Antichristus vas diaboli, 497, 499, 876, 1115. Dicitur homo damnatus, 498, 878. Antium diaboli, *ibid.* Nomine vesperi signatur, 952. Dicitur diaboli gladius, 1122. Cauda Behemoth, 1058. Colubri et Cerastis nomine signatur, 1015. — Antichristus ex tribu Dan oritur, 1015. Descriptio Antichristi contra Deum manu erigente, 410, 925. Daniel et Paulus de Antichristo eadem docent, 1061. Antichristi et omnium iniquorum quam brevis gloria, 445. Ex qua in fine mundi cum suis sequacibus in aeterna praecipitabitur supplicia, 445. Locut

Antichristi tenebræ sunt, in quas cum iniquis detrudetur, 446. Antichristus ab electis arguendus, 497. Propter peccata populorum regnatorum est Antichristus, 806. In manu Antichristi dolum dirigi, quid sit, 837. Antichristi superbia et casus, 925. Antichristus in antilime elevatus stultus apparebit, 960. — Antichristi insidie ex falsis miraculis, 1105, 1151. Sub lingua ejus labor et dolor, quibus falsa dogmata signantur, *ibid.* Per Antichristum Diabolus ardentius sæviet, 1115. Flamma de ore ejus egressa, non comburit, nisi lignum, fœnum, stipulam, 1116. Contra Leviathan et Antichristum sanctorum robur videtur stipula, 1125. Nihil contra eorum antinas potest, 1125. Futuri iudicii comminationem irridet, inde factus crudelior, 1126. Antichristi semita miraculis lucebit, 1151. Judæi conversi tempore Antichristi graves persecutiones patientur, 1295. Tam a suis gentibus quam ab alienigenis, *ibid.* Tunc coram reprobis tacere prædicatores compellentur, *ibid.* — Antichristi sæva persecutio, 446. Tunc sanctus aderit constantia ex virgine, et pavor ex carne, *ibid.* Antichristum signis et ostensione sanctitatis elatum, solus Christus debellaturus est, 477. In persecutione extremam, malis Christianis filii lumen auferretur, 925. Non desunt in pace Ecclesiæ Antichristi tentamenta, 925. Antichristus equi ungulas qui mordere perhibeatur, 1016. Sæviet in fine mundi, sed ad breve tempus, 1059. Ex signis quæ faciet, plus metuendus, quam ex poenis martyribus illatis, 1059. Tormentis cruciabit martyres, et signis coruscabit, 1060. Alios menditis virtutibus decipiet, alios vi superabit, *ibid.*, 1109. Antichristus sine manu conterendus, 1061. Quanta commotio ex Antichristi signis imminet, 1109. Os Antichristi, sunt ejus prædicatores, 1110. Ardent per malitiam, lucent per virtutis simulationem, *ibid.* Visus Antichristi prodigii electi turbantur et trahunt, 1111. Quanto tunc zelo restantur electi, 1112. Quid sit Antichristum facere, ut igitur de celo descendat, *ibid.* Superbia Antichristi accedet explendæ nequitie potestas, 1119. Ante adventum Antichristi, virtutum signa Ecclesiæ subtrahentur, 1118. Antichristo sæviante, nec virtus, nec patientia prædicatorum subsistent sine superioris adjutorio, 1123, 1124. — Antichristi discipuli sunt omnes iniqui, 410. Sunt etiam scituli et duplices, 422, 1062. Jam membrum sibi vivit, et sævit Antichristus, 925. Membra sunt Antichristi suo capiti conjuncti omnes iniqui, 410, 925, 921. Res Antichristi quotidie agitur apud iniquos, 925. Hæc juste subduunt homines terræ dediti, 952. Antichristi testes, multi jam sunt, 1062. Qui sint Antichristi ossa, et qui sint carnes, 1065. Ossa ejus, cor istulis æris comparetur, 1065. Qui in corpore Antichristi sunt debiliores, ad mala perpetranda sunt nequiores, 1065. Reproborum cum Antichristo, et inter se magna concordia, 1119. — Antichristus est caput reproborum, 476. Ejus prædicatores comparantur tædis, 1110. Antichristi prædicatorum effectus, *ibid.* Antichristus supra Deum se extollet, 925. In fine mundi dominabitur, 952. Feliciter incidet, 960.

Antiochus Antichristi figura, 1060.

Antropomorphitarum error, quis, 1049. Quid D. n. membra corporea habere deatur, 456. Cur oculi et scapulae Deo tribuantur, 1050.

Arietate mens laborans, in altum est ferenda, 865.

Aperire oculos Deo, quid sit, 591.

Apes, qui significant blandos et matutinos, 1258.

Apoctisarii nomen, munus et origo, 2.

Apostata angelus dicitur mons caliginosus, 1075.

Qui a Deo recedunt, vel fide, vel opere, sunt apostatae, 1251.

Apostoli dicuntur reges et consules, 151. Arietes gregis, 60, 1501. Dentes Christi, 458. Nubes, 517, 835, 859, 1371, 1482. Cæli dicuntur apostoli, 553. Prophetarum filii, 581. Ostia Ecclesiæ, 912. Catuli lævæ, 967. Pulli corvorum, 970. Montes, 1075. Columbae ad fenestras suas, 1371, 1422. Apostoli in passione Domini labia circa dentes facti, 458. Stellæ pluviae, 858. — Apostoli præsignantur per septem filios Job, 23. Antequam prædicarent gentibus Evangelium apud fratrem majorem convivabantur, 57. Oppressi Synagogæ ruina, quando in passione Domini carnalis timor eos, extincta fide, disperit, 60, 1504. Apostoli Ecclesiarum rectores, eorumque successores dicuntur reges et consules, 151. Cur Deus apostolos Judæis opprimi permisit, 292. Præscientia Dei apostolos ad vitam tenuit, a vita filii morte extinctos, 60, 396. Apostoli dentes Christi, eo patiente virtutem omnem amiserant, 458. Rubus populi plana et facilia prædicarunt, 548. Apostolorum infirmitas ante acceptum spiritum sanctum, 553. Quibus fulserint domus et virtutibus, accepto Spiritu sancto, 554. Apostoli Judæa perfida deserta, Gentium conversationi insudarunt, 581, 1138. Apostoli celibes antecelant V. T. Patres conjugatos, 595. Apostoli, subiectis propriis missi, qui imbres et gurgites effluerunt, 858. Post apostolos, sancti patres doctrinam sacram auxerunt, *ibid.* Apostolis, quos secuti sunt, non sunt sancti Patres præferendi, *ibid.* Cur apostoli dicantur nubes, 859. Judices facti sunt qui perfecte iudicium supernum timuerunt, 869. Apostoli ex aere in nubes solidati, 885. Irrigato prædicatione Evangelii mundo, nubes ista a nostris oculis fugata, 886. Apostoli prophetis innotantur, eosque illustrant, 901. Qui dicantur ostia Ecclesiæ, 912. Christus legis doctores deserens, piscatores assumpsit, 920. — Apostoli exteriori angustati, intus erant in magna latitudine liberi, 950. Apostoli dicuntur catuli lævæ Ecclesiæ, 967. In antris prius cubantur, unde in mundum prædas acturi exilierunt, 968. Pulli corvorum sunt apostoli, *id est* filii iudicis plebis, 970. Pulli clamantibus corvo esca præparatur, *ibid.* Per ova struthionis designati apostoli, 1013. Quos Synagoga genuit apostolos, deseruit Christi gratia vivificandos, *ibid.* Apostolorum iuster flagella exultatio, 1022. Eos claugor tubæ, *id est* Principum minæ non terrent, 1027. Infirma mundi eligens Christus diaboli fortitudinem debellavit, 1095. Ad prædicandum Evangelium soli assumpti sunt, qui per se non essent idonei, 1096. In Ecclesiæ sagena prius capti piscatores, deinde per eos rhetores et philosophi, 1097. Apostoli, cur duodecim electi, 1150. Apostoli signantur per columnas Tabernaculi, 1536. Apostolorum divina scientia major quam prophetarum, 1548. — Apostolorum in dictis et in factis præstantia, 1567. Ut nubes volant, 1571. Quasi columbae ad fenestras suas, *ibid.* Non incipientibus,

sed perfectis mystica et alta prædicaverunt apostoli, 1591. Porta nobis exteriora sunt simul et interiora, 1592. Ante Christi resurrectionem adhuc erant carnales, 1440. Apostolorum sinceritas ad sequendum Christum, nostram damnat cunctationem, 1450. Multum reliquerunt apostoli, qui et habendi desideria dimiserunt, 1450. Ad quid fuerint missi in mundum, 1555. Amantur a Domino, a quo ad passionem mittuntur, 1554. Apostoli acceperunt Spiritum Sanctum post resurrectionem ad aliorum salutem, 1555. Superi iudicii præcipuum sortiti sunt, *ibid.* Sic decebat eos erigi, qui tantum pro Deo consenserant in militari, *ibid.* Apostoli iudices damnant alios, vel liberant, qui semetipsos damnari metuebant, *ibid.* Nec ipsi apostoli sine peccato esse poterant, 1573. Apostoli præsertim donorum Spiritus sancti participes facti, 1579. Cæli facti sunt a spiritu sancto apostoli, 1579. Stupenda in apostolis spiritus sancti opera, 1580. Terrenorum hominum mentes spiritus sanctus fecit cæcos, *ibid.* Inter duodecim apostolos, unus fuit qui carteros prohiberet, 1658.

Appetentes illicita variis cogitationibus orquentur, 123. Durum est appetere quod cruciat, 218. Appetendo sæpe animus fallitur, 356. Appetitum dominari, quid sit, 118. Quasi intrinsecus est appetitus laudis humane, 504. Non cibus, sed appetitus in vitio est, 965. Eduenda quæ necessitas quaerit, non quæ libido suggerit, *ibid.*

Aquæ in fudere in flumen hortis stientibus, quid sit, 275. Aqua lavatur ad vesperam, qui continentur lacrymis sibiuit cogitationum sorde, 325. Aqua, quid signifi. et, 371, 607, 945, 945, 956, 1235. Aqua ligata in nubibus, quid sit, 548. Aquæ maris in ure congregatae, quid designant, 611. Qui decursus aquarum, 652. Qui dicantur aquæ nostræ fideles, 1062. Quid sit seminare super omnes aquas, 1161. Aquas dividere in plateis, quid sit, 1296. Quod soli jubeantur easdem habere, *ibid.* Aquas appetere mensura, quid significet, 1531. Aqua significatur humana scientia, 1554. Aquam pedibus Christi dare, quid sit, 1536. Aqua designat Spiritus sancti irrigationem, 595, 607. Aquæ significant populos, 545, 550, 607, 945, 1235. Quid sit bibere substructionem quasi aquam, 779.

Aquila solis radios irreverberata acie aspici, 509, 1059. Aquilæ comparantur Patres antiqui, *ibid.* Aquila volans ad escam, quid significet, *ibid.*, 511. Pennas aquilæ assumere, quid sit, 631. Quid aquilæ nomine sancta Scriptura significet, 1058.

Aquilo diabolum significat, 286, 547, 1186, 1312. Per aquilonem contracta frigore peccati gentilitas designatur, 886, 1575. Peccatores aquilone signantur, 1576, 1585.

Araneorum telis similes sunt hypocritæ labores, 276. Quid sit araneorum telis texere, 476.

Arare, quid significet, 997. Rhinocerotem ad arandum loro alligare, quid sit, *ibid.* Arare in primo genito bovis, quid sit, 1184. Quid sit manum in aratum mittere, 1198.

Arbitrium liberum prevenitur a gratia, cui concomitanti cooperatur, 512, 585, 691, 1100. Gratia preveniens et liberi arbitrii subsequentis concordia, 770. Bonum quod agimus et Dei est, et nostrum, 1101, 1249. Gratia preveniens facit arbitrium liberum in bonum, 1250.

Arbores tardius crescentes diu per-

Jurant, 479. Arbustis comparantur homines mundani, 630, 651. Arboris ex semine productio, quantum miraculum, 1394. Arbori infertuosas quam iuste Dominus succisionem committit, 1593. Subtus arborem infertuosam terra manens s. grills, quid signet, *ibid.* Qui mittitur copiosius stercoreis ad radicem infertuosas arboris, 1384.

Arca inclinata et Levites percussus, eam erigere vovens, quid significet, 149. In arca lex, virga et manna simul, quid signent, 641. Non declinant a recto itinere, qui arcam Dei portant in mente, 1629. — Arca Noe figura Ecclesiae, 1564, 1638. Cur lata ubi beatas; angusta ubi habuit homines, *ibid.* Quid significet arca ad unum cubitum in summo angustata, *ibid.*

Arcturus, cur Ecclesiam designet, 294, 949. Et gentilem populum, 878. Quid sit Arcturus, et quid significet, 948, 950.

Arcus nomine quæ significentur in Scriptura, 633. Ista Scriptura sacra arcus est Ecclesiae, *ibid.* Arcus perverus, quid signet, 838. Arcus nomine sequantur insidias longe ferientium, 1105. Qui Dominus couerat arcum, *ibid.* — Arcus in caelo postus, quid denotet, 1247.

Arca Ecclesiam designat, 999. In arca tritura grana sub paleis pressa, quid signent, 673, 879, 1638. Multitudo paleorum maior in arca, quam granorum, 817, 1638. Persecutionis ventitatio paleis excutitur, 921, 1120.

Arena maris calanitates huius vite comparatur, 215. Arena maris pro termino posita, quid significet, 203.

Argentum significat sermonem Dei, 151, 509, 506, 573, 591, 901.

Arguere Deum, quid sit, 310, 1044.

Arietes sunt doctores Ecclesiae, 16, 60, 1504. Item primus ordo sacerdotum, 953.

Arietes in giro ordinare, quid sit, 1504.

Arius tres Deos credidit, 618. Arii dogma refellitur, 1074.

Ariolandi peccatum dicitur inobedientia, 1436.

Aristis similes, qui sicut mali, 540. Cum aristis tritura franguntur, granorum candor ostenditur, *ibid.*

Arma peccantium sunt membra corporis, 532. Arma cum jaculis sunt miracula cum praedicamentis, 357. Qui Dominus confregit arma, 1105. Christianorum quæ arma, quæ sint prælia, 1237.

Armilla in cultum tabernaculi oblaque, quid significet, 806. Quid signet armilla qua perforatur maxilla Leviathan, 1089, 1351.

Arrogantes in Ecclesia recta loquentes, figurantur per Eliu amicum Job, 16. Arrogantia stulta sapientiam modestè comprimitur, 359. Arrogantes se alii meliores existimant, 407. Et peritiores, 897. Arrogantes doctrinam et mores aliorum capiunt, 733. Vitam innocentiū despiciunt, 736. Quatuor species tumoris in arrogantibus, *ibid.*

Arrogantes contradicunt Ecclesie perverse vivendo, sicut heretici perverse dicendo, 736. Interrogant quos corripiunt, et respondent moram subtrahunt, 777. Incepta dicunt et nihil, 817. Justorum voces simulant, quarum vim ignorant, 851. Arrogantibus mos, et loquendi typus, 815, 881. Arrogantia minoris est auditum sibi extorquere majorem, 881. Arrogantes a Deo reprobantur, 897. Omnis arrogans; aut penitendo agnoscit culpam, aut perennitè percipit poenam, 1059. Arrogantia oritur ex superbia, *ibid.* Arrogantes sunt pauperes, et cæci, et nudi, 1118. —

Arrogantes Luciferum imitantur, 737. Scientiam ostentant quam non habent, 758. Voces Ecclesie sibi dei dissimulant, *ibid.* Scientiam abscondere nesciunt, 759. Se plenos Spiritu sancto mentiuntur, 741. Arrogantiam superbia in docendo, 742. Arrogantiam simulatio in loquendo, 743. Arrogantes plus appetant arguere, quam consolari, 745. Arrogantes doctorum speciem sumunt, 778, 845. Arrogantiam humilitatem simulant, 778, 811. Afflictis conpati nesciunt, 844. Alios reprehendunt mentiendo, 818. Arrogantes audiri volunt, 850. Laudibus humanis pascuntur, 812. Aliena despiciunt, sua mirantur, 815. Sub relictionis obreata latentes, 846. Plus iudicis quam consolatores videri volunt, 852. Arrogantes bona quædam dicunt, sed caute audienda, 885. Arrogantes dicuntur immanes, 865. Arrogantes suis verbis seipos contemnant, 867. Arrogantes Deus nescit, 897. — Arrogantia ista superbia, 1052. Arrogantia roborat vitam, 262. Arrogantia quatuor sunt species, 756.

Artes, quæ vix sine peccato exerceri possunt relinquenda, 1340.

Arvina de latribus pedens iniqui potentis, quid significet, 411.

Arundinis variae significationes in Scriptura, 1078. Arundinetum, quid signet, 1079. Arundo vento agitata, quid designet, 1238, 1454.

Ascensus in labore est, descensus in voluptate, 224. Ascendere super occasum, quid sit, 606. De terra ascendere est de terrena gloria superbere, 1140. Ascensus serui purpureus, quid signet, 1334. Quod sit ascendere ex altera, 1490. Ascensio Christi, quomodo facit, 1572. Vide Christi Ascensio.

Asinorum nomine, quid designetur, 21, 57, 63, 529, 1139, 1161. Quid sit Dominum sedendo asinum Jerusalem venire, 21, 1352. Asinus fortis acubans inter verrucos, quid significet, 28. Asinae significant lascivientes nites, aut cogitationes simplices, 50, 65.

Asini primogenitum ove mutare, quid sit, 870. Asinus est symbolum luxurie, 223, 870, 1161. Quid sit asinas possidere, 50. Asina Balam verba rationalia edidit, 855.

Aspis parvus est serpens, 475. Fel aspidum, quid significet, 474. Aspides parvi, quid significent, 475. Quid sit rumpere ova aspidum, 478. Aspides foramen designat corda iniquorum, 555. Assistere coram Deo, quid sit, 59, 842, 1608. Vide Angelum.

Assur, rex superbus, Luciferum significat, 335.

Assurgere decertantis est, 70.

Astra nativina, quæ, 909. Astrosum nomina a quibus inventa, 293. Astrosum nominibus cur Scriptura utatur, *ibid.* Astra non esse munda, qui intelligendum, 259.

Astuta inimicorum nostrorum dicitur pedica et decipula, 441. Qui in sua astutia comprehenduntur sapientes, 494. Machinatio pravorum pharetra nomine signatur, 1025.

Atrium est latitudo vite presentis, 900. Atrium templi a propheta non mensuratum, quid signet, *ibid.* Atrium ante frontes templi, quid significet, 1359, 1428. Atrium templi centum cubitorum per quadrum, quid signet, 1136.

Audacia in via Dei debilitatum parit, in via seculi fortitudinem, 153. Vanitas audacem ex culpa reddit, 319.

Audire et exaudire qui differant, 156. Audire auditum, quid sit, 856. Audire Deum, quid sit, 1143. Bona auditoris dotes, 1396. Auditum ver-

bam Dei, nec inde profectum periculum, 1463, 1489, 1506. Qui non Deum non audit, nec ipse in iudicio audietur, 1479. Quod sit auditus verbum Dei, 1506. Qui vult ad ta filitelligere, quæ iam audiri, im. leat b. ere, 1533. Nisi Spiritus sanctus cordi sicut audientis, otiosus est sermo doctoris, 1577. Cur qui Moyen, nec prophetas audiant, ne quidem mortuos resurgentes sint auditori, 1753.

Aurum detestanda, 262.

Aura lenis, quid sit, 178. Cur vox Dei aura lenis dicatur, *ibid.*

Aurem aperit tribulatio, 815. Aurea obturata ut audiant sanguinem, quid sit, 759. Aurem servi subita perforare, quid designet, 1497. Aurea spirituales a carnalibus, quantum discrepat, 1520, 1469.

Aurora ortus, quid denotet, 132. Ortus aurora est interpres veritatis claritas, *ibid.* Aurora significat mentem iusti, 510. Electorum Ecclesiam, 113, 378, 918. Quando tu videris, aurora est, non perfectus dies, *ibid.* Locus aurora, quid sit, 949.

Aurum sapientiam d. notat, 151, 573, 1170. Aurum in fornace probatur, quid signet, *ibid.* Aurum obscuratum, quid sit, 580, 675, 886, 1128. Aurum orbium sunt angeli, 840. Item mens, 700. Et ingerium, *ibid.* Aurum orbium, quid sit, 698. Aurum animæ fidelis designatur, 846. Divinitatis claritas, 1128. Splendens supernæ civitatis, *ibid.* Item civitatis, *ibid.* Ritor gloriæ temporalis, *ibid.* Item splendens sanctitatis adro significatur, *ibid.* — Aurum non crederet robur suum, quid sit, 700.

Quid sit aurum ab aquilone venisse, 887. Quid significet aurum quasi lutum sternere, 1129. Auro a magis oblato Salvatori, quid signetur, 1470.

Auster Spiritum sanctum denotat, 196, 266, 885, 1038, 1187, 1312. Quid sit rora austri signent, 196, 878, 1424. Qui dicuntur habitare in terra Austri, 755. Alas expandere ad Austrum, quid sit, 1048. Quid sit ad Austrialem vitam faciem intendere, 1122. Auri nomine Judæa signatur, 886.

Auxilium divinum nunquam deest iustis afflictis, 661. Homo corruptibilis non, nisi auxilio Dei, incorruptiois statum consequi valet, 400.

Avaritia omnium malorum caput, 462, 616. Avaritia igni comparatur, 478. Avaritia ex diabus causis oritur, 480. Avaritia nomine plumbi significata, 460. Nominis amphora signata, 461. Talentum plumbi significat pondus peccati avaritiæ, 461. In avaritia impietas tenetur, *ibid.* Avaritia sublevalur superbia et inani gloria, 462. Subrepat avaritia, vel per linorem, vel per electionem, 480. Radix iuhiperi dicitur, 616. Radix omnium peccatorum, *ibid.* Avaritia et superbia affinitas, 1357.

Primus homo avaritia lentatus a diabolo, et superatus, 1495. Avaritiæ quæ sunt tria, 1076. Eius conditiones quales sint, 1077. — Avaritia, qua ratione cruciet avaritia, 128. Turban affectionum tumultuantium in anima habet avarus, *ibid.* Qui licet ardeat igne avaritiæ, ardebat etiam in carne ignibus gehennæ, 415. Hydropticus et igni si nullus est avarus, 441, 478. Alii avaritiæ, aliis avaritia, 479. Sic et in æternum miseris sunt, 480. Cursum suum quisque consideret, et agnoscat posse sibi sufficere parva quæ habet, 1559.

Aves cæli, qui dicantur 66. Christus appellatur avis, 1575. Vide Volucris. Azymos panes comedere, quid significet, 1551.

B

Babylonia est confusa multitudo peccantium, 97, 1271. Simul omnes reprobi Babylonia dicuntur, 157. Filia Babylonia dicitur mens infecunda, 192. Rex Babyloniae est antiquus hostis, possessor intus confusions, 229. Turris Babyloniae in terra Sennar aedificata, 462. Babylonia nomine hujus mundi gloria designatur, 1138. Babylonia aureus calix, quid sit, *ibid.* Transmigrationio Babyloniae, quid significet, 1271.

Baculus designat pastorem potestatem, 1336.

Balaam, quomodo jacens apertos oculos habuerit, 881. Balaam ab asina increpatus, 853. Qui Pergami docuerit Balsam, 923. Cadeus apertos oculos habuit, 1260. Elevatus scientia, sed non assumptus vita, 1270. Balsam ad horam compunctus, mox ad avaritiam nequitiam revertitur, 1490.

Baldus interpretatur vetustas sola, 15, 91, 731.

Baltazaris visio non fuit propheta, 378.

Baleum regum, qui Deus dissolvat, 374.

Baptismus delet peccatum originale, 103, 313, 491. Culpa prima parentis per baptismum abluta, praenans ejus tota vita solvitur, *ibid.* Tingitur in baptismo, 399. Omnia peccata in baptismo laxantur, 1421, 1517. Fideles sumus, si, quae in baptismo promissimus, opere impleamus, 1570. — Infantes sine baptismo morientes, qui puniantur, 102. Infantes non regenerati, damnantur suppliciiis aeternis ob peccatum originale, 308. *Vide* Peccatum originale. Baptismus Joannis in aqua, non in spiritu datus, 1158. Joannis baptismate peccata non remittuntur, 1516.

Barachel, interpretatur benedictio Dei, 755.

Barham et caput rasisse, quomodo dicitur Redemptor, 61.

Barbarismi inscribendo confusionem non devitat sanctus Gregorius, 6.

Bases Ecclesiae sunt sancti doctores, 901. Item et prophetae, *ibid.* Bases animarum sunt intentiones, 908. Non quibus sustinent bases, sed ubi sustinentur pensantur, *ibid.* Bases argente vestitae, quantum columnas tabernaculi sustinentes, quid signent, 901. Bases templi Ierusalem et bobus sculptae, quid significet, 1501.

Basilisus Graece, dicitur Latine basis populi, 300.

Beatitudinem animarum et corporum recipiendi, Eccl. sive Electorum duplicia recipiunt in fine temporum, 16. Una sanctorum ante resurrectionem, post vero duplex beatitudo, 17, 1153. Quomodo in caelo memoria peccatorum non officiali beatitudini, 138. Beatorum corpora, auro clara, vitro perspicua designantur, 594. Beati Deum vident, non in claritate tantum, sed in propria ejus natura, 601. Beati sitientes satiantur, et sitiunt satiati, 602. Non vident Deum, sicut ipse se conspicit, *ibid.* Omne quod ultra Dei visione abundat, inopia est, 672. Anro ad locum suum festinat, cum sancti ad aeternam suspirant beatitudinem, 919. Sola Dei visio vera mentis nostrae reflectio est, 1011. Sanctorum licet merita sint diversa, una tamen est beatitudinis vita, 1345, 1512. Beatitudo datur sanctis ex hoc mundo exeuntibus, 127, 206, 433, 1513. Causa gemendi fidelibus est dilatio beati nominis, 218. Beati in caelo, quibus fruuntur, 216. Ad beatitudinem per necessarios videntur cum fortibus inbecilles, 1163. Beatitudinis aeternae status, 1240. *F.* Status gloriae,

Behemoth interpretatur animal, 1055, 1091. Nomine Behemoth antiquus hostis signatur, *ibid.* Qui factus est cum homine, 1053. Cauda Behemoth, quid signet, 1058. More caeli ad alta pugnator, 1062. Behemoth caput herbi est, cauda cedrus, 1061. Dente vulnerat, cauda ligat, *ibid.* Behemoth dicitur principium viarum D. J., 1071. Opertus foisse dicitur lapidibus novem, id est noveni angelorum ordinibus ornatus, 1072. Capax charitatis est conditus, *ibid.* Extensus et protegens, qui dicitur, 1075. Gladius Behemoth, quid sit, *ibid.* Qui montes, id est elati saeculi ferant herbas Behemothi, 1076. Salices torrentis, quomodo eum circumdant, 1082. Hamo captus est in oculis suis, id est novit et memorat Christum, 1083. Sagacissimus ejus insidiis detegendo, sancti velut sudares ipsius perforant, 1085. Christi divinitatem explorans, ejus verbis in naso confixus est, et captus, 1086. — Behemoth, bovi comparatur, 1056. Cauda Behemoth, dicitur Antichristus, 1058. Qui suam caudam dilatat, 1059. Behemoth testiculum nervi, quia cum sint, 1065. Behemoth os a, quae, 1067. Behemoth consilia, quae, 1068. Behemoth multos ferre permittitur, 1074. Behemoth superbi serviunt, 1076. Behemoth nares, quae, 1085. Behemoth uno vitulo homines percussit ut occidant, et alto ligat ne resurgant, 1092. Behemoth tentationes fraudulenta, *ibid.* *Vide* Diabolus, Leviathan, Satanas.

Bellum pat. mystice, quid sit, 12. Bellum Deo placere, quid sit, 480. Unde bellum justo homini intestinum, 204. Ad bellum sub Christo dace procedentes, hoc opere os eundem quod ore annuntiant, 991. Quis sit procul odorari bellum, 1029, 1031, 1053. Fidei bellum contra aereas potestates bellum, 1257. Bellum contra vitia simul iunctis viribus oppugnantia, 1505. Contra successive et diversis partibus oppugnantia, *ibid.* Contra alia pro aliis surtite se supponentia, 1504. Qui convertantur in die Belli, 1412.

Benedicere in maiorem partem quoadque sanitur, 27.

Beneficia Dei qui dissimulat accepta, accipere non meretur nova, 820.

Benignitatis exemplum Samuel est, 860.

Benjamin tribum, cur omnis Israel non percussit, nisi prius bis ab ea percussus, 419.

Bersabee dicitur puteus septimus, 91. Bersabee regem literae significat, *ibid.*

Bestia terrae, quid sit, 203. Quid les in montem tangere yetta, significet, 203. Qui homo desinat in bestiam, 228. Quid sint bestiae silvarum, 876.

Bestia agri, quid denotet, 1003, 1076.

Bethle madomus panis interpretatur, 1160. Quare Christus in Betleem natus, *ibid.*

Blandi et malitiosi, qui dicuntur scorpiones, 1258. Et apes, *ibid.* Cur ignis spinas comburens, *ibid.* Increduli sunt Deo, subversores infernas, fortibus scorpiones, *ibid.*

Bona malis admixta reprobantur, 18. Ipsi bonis quae agimus, quomodo ad deterius propinquamus, 32. Sua recipit Deus, non nostra aufert, cum bona amittimus, 51. Bonis transitoriois inhiatationum vacuus labor, 250. Terrena iusti non amant, quae habent, 235. Bona nostra pericunt, si citius relecta, 280. Fluxus inhiatationum pravi, cum quibus pericunt, respectis veris bonis, 662. Bona alii sunt summa, alia media, 888. Bona dicitur mala, vel mala bona comparative, 915. Bona nostra Dei

quae opera, 1312. Bonum quod, et quando imperfectum, 1224. Bonum quod habemus, utilitati proximi vicissim impendamus, 1232. Non debemus retinere privata, quae ad communem utilitatem vobis sunt data, 1233. De bonis, quae hic accipimus, quam metuendum, 16:7. — Bonum non bene dicitur, 732. Bonum male dicitur, *ibid.* Bona ex malis caute eruenda, 287. Cur bona Deus malis largiatur, 507. Bona nostra tribus modis diabolus insequitur, 34. Bona nostra ut Deo placeant, 36. Bona nostra ad Deum referenda, 61, 958. Bonum facile deperditur, 82. Bona opera ex corde mundo procedere debent, 112. Bona minor pro majoribus omissenda, 626. Bona minora non semper negligenda, 627. Bona omnia Deus remunerat, 635. Bona nostra ex Deo sunt, 737. In bonis actionibus prius est ius cordis vincens, 741. Ex scientia bonorum operum elatio nascitur, 830. Bonum bene dicere, quid, 1168. Bonum bene agere, quid sit, 1286. — Bonorum memoria in tribulatione magna consolatio, 80. Bonis temporalibus bene utuntur iusti, 263. Ex bonis temporalibus superbiunt mali, 367. Bona malis saepe eventunt, 458. Bona possidere, quid sit, 490. Bona iustis, cur subtrahit Deus, 511. Bona hujus mundi, quantum paugant, 634. Quot labores et aerumnas paria t. *ibid.*, 1657. — Bonus ut fruatur Deo, disponatur utitur hoc saeculo, 45. Cur hic affligantur boni, 77, 137. Cur aliquando prosequantur, 133. Bonus per malorum persecutionem purgat Deus, 541. Boni non partem a Domino, sed Dominum ipsam partem suam habere desiderant, 485. Vere boni sunt, qui inter malos boni sunt, 17, 675. Bonorum et hypocritarum differentia, 275. Boni ex contumelias acceptis fiunt meliores, 1508. Boni soli usquam sunt, nisi in caelo, 1657. Bonus non est, qui in los patienter non fert, 1658. Nemo bonus antequam a malis fuerit probatus, *ibid.* *Vide* Iusti, Sancti. Boni quando separantur a malis, 1658. Boni sine malis esse non possunt in hac vita, *ibid.* Boni pauci sunt, et multi mali, *ibid.* *Vide* Iustus et iniquus comparati.

Boves in Scriptura varia significant, 24, 25, 57, 63, 213, 218, 1100, 1376. Bona iuga concordiae virtutes significant, 50. Arantes boves, quid signent, 65. Qui sit arare in primogenito bovis, 280, 1184. Quid sit non obturare os bovi triturandi, 1160. Quinque iuga bonum significant quinquae corporis sensus, 1621.

Brachium, quid significet, 64. Brachium Domini dicitur Christus, 8:8.

Britannia fidei subdita, alleluia resonat, 852.

Bruchus edendi ingluviem significat, 1115.

Butyro et melle nos Christus satiavit, 477. Butyro pedes lavare, quid sit, 613, 616.

Buxus significat infantes parentum fidelium, 1523. Color buxus, quid significet, 1012.

Buzites interpretatur contemptibiles, 735. Et contemptus, 1183.

Byssus, quid significet, 967.

C

Cadaver a casu dicitur, 1043. Quid significet, 1044.

Cadere Spiritum sanctum, quid sit, 61. Cadere recto, vel in faciem, qui dicitur, 1016. Cadentes mentis oculus ex desideris terrenorum, 102. Qui praecedat, vel sequatur cecitas peccandi consuetudinem, 229. Homo caecus a nativitate, 266, 1440. Homini caecitas gemenda cum res spirituales,

306. Pœnalis cœcitas mentis in suis ipsius cognitione, 305, 428, 400. Homo, qui stare ad lucem nititur fugiendo, oculos amisit, 310. Cœcitas, etsi iusta, at mentis dicitur, 311, 315. Cœcitate suam homo vult diu perpetui, 39. Stupenda quorundam pravorum, etiam dum feruntur, obduratio et cœcitas, 495. Malum quod agimus oculo mentis obicem ponit, 635. Impiorum cœcitas quanta, 635. Deus excæcat, a cœcitate non liberando, 801. Obcœcatio mentis est peccatis orta, 1200. Cæcus a Christo illuminatus, significat genus humanum, 1440. Cæcus ædens secus viam et mendicans, quid signet, *ibid.* Christus cæcum clamantem audit transiens, stans illuminat, 1442. Cur Christus a cæco requirat, quid velit, *ibid.*

Calix, cur divina vo e admonitus, mutari non poterit, 370. Calix fuit membrum Antichristi, 925. Abel esse renuit quem Calix malitia non exerceat, 675, 1251, 1138.

Calami et arundinis variaz significationes in Scripturis, 1078, 1515, 1323. Calami de hostili procedentes, significant predicatorum, 1216. Calamus sex cubitorum et palmi, quid signet, 1340. V. Arundo.

Calamitas æternæ comparata, 215. In calamitate esse, quid sit, 630. De calamitatis suam iniqui præcurritibus, cur Christus monuerit, 1612.

Calcanens lineam actionis significat, 36. Diabolus calcaneum observat cum actionis bonæ lineam vitare tentat, *ibid.*

Calcarementum prædicationis munimen significat, 1125. Mos apud veteres solvendi calcæame tum, ejus qui sponsam sibi lege debet tam recusaret, 1458. Joann̄s negat se dignum, qui Christi solvat calcæame tum, 1459. Calcæame tum significat mortalitatem a Christo assumptam, *ibid.* Corrigia calcæame tum est ligatura mysterii, 1459, 1518.

Calcæame tum significat operum mortuorum exenpla, 1493. Calcæame tum in pedibus habere, est mortuorum vitam conspiciere, et vestigia nostra a peccato custodire, 1536.

Caligo dicitur ipsa per pœnitentiam mentis nostræ confusio, 117.

Calix obicitur passionis ad sublimitatis gaudia tendentibus, 558. Per calicem pertingitur ad majestatem, 1562. Calix signis, et dolore passionis, 1616.

Calumniatores sunt omnes iniqui, 821.

Camelus, quid camelo designetur in Scripturis, 23, 30, 66, 115, 116, 1161. Camelus possidet, qui quod in se altum et tortuosum, aut fidei subdit, aut præ charitate flectit, 30. Camelum per foramen acus intrare, quid sit, 1160.

Cananeus factus tribui Ephraim tribularius, qui i significat, 121. Quis sit Cananeus cui cingulum tradidit Ecclesia, 1097.

Candelabrum, quid significet, et lucernam poni super illud, 992, 1215.

Candor vestis, quid signet, 1536, 1575.

Canum lingua Ecclesiæ ex inimicis, quid sit, 642. Canes vocantur doctores Ecclesiæ, 642, 1632. Lingua canum vulnus, dum ligit, curat, 1633. Lata adulantium lingua, signatur lingua canis liugensis, 1633.

Capillos aut ieiunii, vel abscondendi tempore afflictionis mos diversus, 50. Capilli cogitationes significant, 70, 1596. Capillos tondere, quid, 61. Quid per decidos Domini capillos signetur, *ibid.*

Capra significat vitam contemplativam, 1048.

Captivitas Babylonica prima regis

Joseph, secunda Sederæ, 1508. Qui redimitur, ex captivitate liberatur, 583.

Caput detondere, quid sit, 70, 71.

Caput significat mentem, 70, 612, 1457, 1478. Caput hominis divinitas, 268. Quis sit movere caput, 419, 1155, 1154. Quid sit levare caput, 1457. Caput in lapide ponere, est Christo iubarere, 163.

Carbones, qui distent a lampadibus, 1208. Utrique signantur viri sancti, *ibid.* Carbones significant sanctos occultos, *ibid.*

Carcer diaboli, quæ, 260. Carcere aliquem coustringi, est eum non valere quod vult, implere, 250. In carcere sanctos esse, quid sit, 260. Qui male agit, conscientiam sibi carcerem facit, 370.

Carmen in nocte, quid sit, 822, 1262. Carmen et væ, quid sit in Scriptura sacra, 823, 1262. Carmen duplex, *ibid.*

Caro et sanguis, quid denotet, 87. Caro in Scriptura dupliciter sumitur, 466. In carne non esse, quid sit, 485. Cur caro tot malis subjecta sit, 763. Carnis curam habere debemus, 1227. Carnis oblatio duplex, 1119.—Carnis motus tentando rugiunt, sed usque ad morsum non perveniunt, 201. Immo nobis pacem cum Deo procurant, *ibid.* Tempus carnis tela comparatur, 253. Lex carnis facit hominem abundantem, 315. Utilitas tentationum carnis molesta, 527, 609. Carnis tentatio et contemplatio simul in una mente, 347. Unde reficitur caro, inde delicit spiritus, 558. In carne inimitas, in osse fortitudo signatur, 457. Quid sit conferre carnes ad vescendum, 459. Aliter dicitur caro juxta naturam, aliter juxta cultam, 460. Asseritur caro post resurrectionem palpabilis, 465. Non esse in carne est carnalis non amare, 485.

Caro putredo et verus, 553. Ad edomanda carnis appetitus cogitatio potens, 554. Caro, qui dicitur sterilis, 553. Per abstinentiam, vita carnis, non hysa caro est exinguenda, 675, 984, 1588. De ipsa carne, quam præceptis Dei præposuimus, flagellamur, 763. Caro mergetur, quos superbia scientia sublevat, 824. Meus jus e amittit dominium carnis, quæ Deo servire recusat, 824. Carnis desideria, non caro occidenda, 984. Ad iutei gaudia sublimia valet ascendere, qui carnis castigavit incontinentia, 985. Qui sint carnis impetus, 1206. Impetus carnis sæpe nobis illudit sub velamine spiritualis, 1207. Cura carnis in necessitate, sed non in desideriis facienda, 1227. Caro nomine præbati significata, 1296. Per carnes populi designantur, sicut per ossa principes, 1574. Hostem nutrit, qui carni plus æquo tribuit, 1588. Civem necat, qui ejus ne essitati non satisficit, *ibid.* Mortuam carnem putrescere, quid sit, 1471. Omnis carne fenum, quod hostie vires, cras arefcit, 1484.

Carnalium tu ba in Ecclesia Christum premit, 88. Prava interdum mentis, internum audacia carnales suadent, *ibid.* Carnalium gravis labor, spiritualium nullus, 188. Quam gravis sint electis verba mœroreque carnalium, 218. Carnis gratia subrepens vim superni amoris non impedit, 252. Mare corda carnalium signat, 259. Carcere stringuntur orda carnalium, quando non valent implere quod volunt, 260. Qui carnaliter loquuntur ad silicium sunt revocandi, 381. Carni ad dicti majores ex carne tribulationes experiuntur, 403. Impius carnalium desideriorum iacibus irruit cum sibi conjunctis, 413. Carnales aut Deum

non esse suspicantur, nec ei servire continent, 439. Carnales delectant curæ sæculares quibus tamquam vermicibus roduuntur, 552. Si sanctiores non sunt macule experies, quot sordibus carnales, 544. Patriæ celestis desiderium nescit nisi carnales, 577. Carnales Scriptura non at sub hominibus seu humanitatis nomine, 602. Carnalium pro terrenis quantum studium, et pro celestibus ardor nullus, 630. In carnalium corde Christus ultimus sedet, in corde justorum primus, 639. Carnales dolent suæ mortis sociis non habere, 630. Carnalium vitæ descriptio, 633. Carnales veris bonis despectus, imitantur fluxus cum quibus pereunt, 662. A carnalis vitæ supplicis Christus nos eruit, et innovavit, 763. Homo carnalis arduus similis, 1451.—Carnalium persecuciones in Ecclesia, 88. Carnales mentes mulieres vocantur, 90. Carnales in Ecclesia sunt diaboli adjutores, 181. Carnalium vita feni nomine et palæum designatur, 1036.

Cartilago bestie, quid significet, 1063. Cur laminis ferreis comparetur, 1064, 1069.

Casus nomen secundæ filiarum Job, quid significet, 1161.

Cassid episcopi consuetudo offerendi quotidie sacri, 1631. Ejusdem elemosynas et piæ lacrymæ, *ibid.* De die mortis divinitus præmonetur, 1632. Annus singulis Romanis in sanctorum apostolorum natali venire consueverat, *ibid.* In episcopo missas celebrat et moritur, 1633. Qui Christum fuerat imitatus in vita, mor em quoque habuit ejus morti similem, *ibid.*

Casitas sine amore proximi vana, 205. Castas cogitationes diabolus corrumpere conatur, 68. Nulla est castitas carnis, quam non commendat suavitas mentis, 205. Castitatis ruina est superbia, 374. Castitas superba nihil prodest, 640, 697. Castitas et humilitas se mutuo tuerunt, 825. Quantum castitatis habenda cura, 1480. Castitas non est accepta Deo sine bonis operibus, 1482.

Castra spiritualia, quæ sint, 1257. Castra Ecclesiæ varia, 1259. Divo si castrorum ordines in Ecclesia, *ibid.* Quæ castra dicantur, *ibid.* Quod sit pollutum extra extra castra, 525. Castra fidelium contra malignos spiritus, 1257. Castra dare contra animam, quid sit, 1305.

Casus gravior est, quem præcessit elatio major, 97. Ex ipsius virtutibus casus gravior imminet, 245.

Cateulis ligari se putant sancti, quando hic degunt, 839.

Cathedra est magisterii auctoritas, 617.

Caudam hostis offerre, quid sit, 58. Cauda hostis est perseverantia in bono opere, 1346. Cauda, quid significet, 453. Cauda Behemoth, quid sit, 1038. More cedri induruit hæc cauda ex peccandi consuetudine, 1064.

Cautela minorum sit ruina majorum, 1090.

Cedri nomine quid significetur in Scriptura sacra, 207, 1058, 1522.

Celebritas seu festinatio commendatur, 1337.

Celsitudo, quæ vera, quæ sit falsa, vel participata, 1134.

Censura dictionum suorum, censor rectius judicat de alienis, 345.

Census non est in crimine, sed affectus, 361.

Centenarius numerus contemplativam vitæ æternæ designat, 1558. Afferre fructus centum, quid sit, *ibid.* Centenarius numerus designat perfo-

ctionem, 1572, 1582, 1581, 1426, 1601.

Centurionis Cornelii fides explicatur, 1581. Cur Christus centurionis servum adierit sanctorum, et Reguli filium absens curaverit, 1566.

Cerastes, quid significet, 1015.

Certamen palæstræ describendi, et conditiones, consuetudo, 19.

Cervi velocitas describitur, 831. His similes sunt electi, *ibid.* Cervæ serpentes extinguunt, 972. Cui cervi flumina transmittant, *ibid.* Quid sit cervas partorientes observare, 975. Loca umbrosa, quæ binolus cervorum quærit in meritis, quæ sint, 1597.

Cervix superbarum redacta est in lutum, 581. Pinguis cervix opulenta superbia, 411.

Cetus significet Antichristum, 110. Cur diabolus significet, 260, 1185.

Chaldaei interpretantur feroces, 53.

Captivitas et quasi dæmones, 183. Quoniam significetur per tres Chaldaeorum turmas, 59, 67. Chaldaei feroces dicit, quid signent, 192.

Chananeus, quid significet, 121. Chananeus tribu Ephraim factus tributarius, quid significet, *ibid.* Cur Cham peccator, ultionis sententiam accipit Chanaan, 839.

Charitatis typus est oleum, 70. Oleum in capite est charitas in mente, *ibid.* Charitas dicitur lex Christi, 540.

Charitas calori comparatur, 531. Charitas est vinculum perfectionis, 916.

Charitas virtutum mater, 1580. Auri nomine charitas intimatur, 1128. Charitas dicitur latitudo spiritalis ædificii, 1527.

Sanitas ex vulnere charitatis, 1532. Ferculum media charitate constrictum, quid sit, 1535. Charitas non est vera, si minus duobus cubitis habeat, 1542.

Cocco bis tincto charitas Dei et proximi significatur, *ibid.*, 1515, 1640. Charitas dicitur ignis, 1595.

Cur charitas per vestem nuptialem signata, 1659. *V.* Amor, Dilectio. — Charitatis duo præcepta, qui inter se connexa, 221, 1551.

Charitas a duobus præceptis incipit, et ad innumera se extendit, 340. Sola charitas a Christo præcepta, 1560.

Charitas consummans, quæ sit, 29. Charitatis latitudo qualis, 1528, 1531, 1559, 1579.

Charitas vera, in quo consistat, 1559. Per tria distinguitur charitas, 340.

Charitas multiformis exemplis sanctorum ostenditur, 341. Fortitudo charitatis, 357. Timor, qui in charitatem transeat, 722.

Charitatis quatuor dimensiones, 1222. Nullas virtutes, si desit charitas, formidat hostes, 1238.

Charitatis mutua, cur hostis invidet, *ibid.* Charitas vera est amor humilis, quem nobis vicissim impendimus, *ibid.*

Charitatis et longanimitatis eadem est mensura, 1552.

Charitas diversa mentes confiat in unum, 1543. Charitas vera est diligere amicum in Deo, et inimicum propter Deum, 708, 1466, 1580.

Charitas est ad alterum, 1416. Deus in unitate est, non in divisione mentium, 1332. Quid præcipitur, in sola charitate solidatur, 1560.

Charitatis perfectio, 1561. — Charitatis sunt duo præcepta, 50, 840, 1496, 1560, 1659.

Duo præcepta obaritas duobus cubitis vestibuli portæ civitatis signata, 1640. Cocco bis tincto charitas Dei et proximi signatur, 1512, 1515, 1640.

Charitas dicitur multiplex, 1560. Charitatis officia explicatur, 343.

Charitas patiens contra mala, benigna, ut amet quos portat, 1615. Charitas erga proximum in duobus consistit, 768, 1560.

Ex charitate omnes quasi ex radice oriuntur virtutes, 341, 342. Dei discipulos nos facit

sola charitas, 708. Charitatis argumenta et signa, *ibid.* Per inspirate charitatis fortitudinem nascentia in corde vitia Dominus reprimat, 916.

Effectus charitatis in id lum congregatione, 1343. Certum charitatis argumentum bona oratio est, 1554, 1575.

In omnibus operibus charitas nos muniat, 1359. Sine fide, spe et charitate nullus adultus salvus, 1560.

Inter fidem et spem positi tenemus ad charitatem, 1421. Ex charitate compuncti sunt altare aureum ante velum arcu positum, 1428.

Necessitas charitatis, 1466. Qui charitatem non habet, ea etiam, quæ habere videbatur, amittit, *ibid.*

Vis charitatis in anima amatis, 1518. Peccati rubigo charitatis igne consumitur, 1513.

Sæpe charitas integra flagrat in corde, et prædicia non monstratur in opere, 1600.

Charitas prohiberi solet per solam odii adversitatem, 1640. Sæpe charitas infirmatur in flagellis, 69.

Nulla charitas extra Ecclesiam, 574. *V.* Amor, Dilectio, Caritas Christi.

Charitas in gratis administrandis, 1252. Charitatis opera multa, 1350.

Charitatis binæ mese, patientia et benignitas, 1408. Charitas exterius impedita, interius ardet, 1600.

Charitatem a semetipso incipere debet homo, 624.

Cherub, quid significet, 1073. Cherubim significat plenitudinem scientiæ, 1414, 1501, 1517, 1605.

Duo cherubim qui in propitiatorum se invicem respiciunt, quid significet, 1547. Cherubim sunt spiritus eo perfectione scientia, qui virtuos Deum contemplantur, 1605.

Cur super cherubim dicitur Deus edere, 1605. Omnes angeli fontem scientiæ simul vident, sed cherubim plenus, 1608.

Chobar, quid significet, 1185. Chori nomine designatur charitatis concordia, 1238.

Chorus dicitur advocatus, 718, 1251. *Æ*quitas, 515. Agnus, 986. Alpha et omega, 1535.

Angelus magni consilii, 575, 759. Arbor, 604. Ascensor equitis, 1015. Avis, 590, 1575.

Brachium Domini, 1185. Camelus, 25. Caput Ecclesiæ, 14, 15, 83, etc.

Caput nostrum, 1238. Custos, 1507. Deus sublimis, 1256, 1331. Dextera Dei, 400.

Equus, 1015. Finis legis, 1549. Finis noster, *ibid.* Firmamentum, 1251, 1240.

Fons patens misericordiam, 1041. Fructus terræ sublimis, 1510. Fundamentum fundamentorum, 899.

Fundamentum omnium lapidum ædificii, 1511. Minulus cervorum, 1597.

Homo peregre prolecius, 1461. Infans ab ubere, 555. Justus, 1254. Lampas, 564.

Lapis angularis, 902. Legislator, 855. Leo bestiarum fortissimus, 939, 986.

Lignum viride, 595, 652. Lucifer verus, 15, 952. Lux, 152. Manus Domini, 1185.

Medicus noster, 760. Mons in vertice montium, 1075, 1510, 1515, 1538.

Mors mortis, 598. Murus, 662, 1522, 1525. Ouager, 985, 986. Oriens, 26, 660, 1421.

Ostium, 1515, 1529. Paus, 755. Passer, 629, 1659. Pastor, 1515, 1529.

Paterfamilias, 1510. Petra, 983, 1040. Porta, 183, 1527, 1529, 1597, 1422.

Puer parvulus, 1545. Radix, 593. Rex, 1516.

Sacerdos, *ibid.* Saliens in montibus, 1574. Salvatore Dei, 1519. Sapientia Dei, 370.

Scarabeus, 986. Securus a radice posita, 1520. Serpens, 985.

Sinapis granum, 604. Sol, 279, 1126, 1510, 1575. Sponsus animæ et Ecclesiæ, 1332. Statera, 212, 693.

Stella marina, 952. Tonitrus, 938. Vectis, 911, 914.

Verbum absconditum, 160. Vermis, 986. Via orientalis, 1339.

Vir, 1515, 1539, 1598. Vultur, 580.

Christum figuravit Job, non solum loquens lo, sed etiam patiendo, 14, 21, 717.

Sancti veteris Testamenti rebus et vocibus Christum prophetando pronuntiant, 14. Dominus figuratur camelo, 25, 1160.

Quid est sedendo asinum Jerusalem Dominum venire, 24. Carnes poni super petram, quid sit, 96.

Christus dicitur principaliter bonus, 308. Cur antiqui Patres dicantur fuisse naves poma portantes, 509.

Cur aquila dicantur Christi carne pascendi, 509. Eliseus suscitans filium Suanitidis, figura Christi, 318.

Judaei et Gentiles convenuerunt in Christo, angulari lapide, 909. Homines et angeli, 902. Et vita activa et contemplativa, *ibid.*

Samsou Christi figura, qui plures mortuos quam viveus occidit hostes, 928. Cur Christus onager dimissus liber, 986.

Huius onagri vincula, qui soluta sint in resurrectione, 986. Christus quatuor animalibus figuratur, 1039, 1201.

Christi caput aurum optimum, *id est* caput Christi Deus, 1125. Ezechiel juxta fluvium Chobar est figura Verbi incarnati, 1185.

Christus, cur electro comparatur, 1188, 1245. Qui figuratur Christus per Evangelistarum quatuor animalia, 1201.

Canelabro Christus signatur, 1215. Et Propitiatorio, 1219. Et rubro argenti, 1237.

Et armamento super capita animalium extenso, 1251, 1210.

Christus Thronis ipsis longe superior, 1245. In solo Christo ex omnibus hominibus, Deus Pater sibi complet, 1245.

Nubes significat carnem Christi, 1248. Christus Dei manus nos roborat, 1280.

Christus fundamentum signatus, portat omnes, a nemine portatus, 1511.

Quo sensu labore sustinens, 1512. Christus vir, cujus species quasi eris, 1515.

Christus nobis murus, intus Deus, foris Deus homo, 1522.

Murus suo exemplo omni nobis faciens, 1525. Qui dicitur calamus mensurae in manu Christi, *ibid.*

Christus orientalis via, et vir veniens per eam, 1529.

Christus porta, cujus limen sancti patriarchæ, 1551, 1535.

Christus est Deus super omnia, 1551. Christus est finis usque Testamenti, 1549.

Finis, non qui consumit, sed qui perficit, 1549.

Christus sub orientalis portæ figura, inter Judæos et Gentiles medius, 1422.

Una est utrisque ad cælum via, *ibid.* Christus est arca Testamenti, 1428.

Cur Christus sicut Samaritanum non negaverit, 1507. Samsou Gaza nocte egressus, figura Christi resurgens et ascendens in cælum, 1529.

Piscis assus signat Christum mediatoris passum, 1545.

Christus in passione piscis assus, in resurrectione favius mellis, *ibid.*

Christus a Maria optime creditus hortulanus, 1548.

Mons fortitudinis Christum significat, 1518.

Christus figuratur per cubitum unum, quo arca consummabatur, 1659.

Christus signatur per passerem unicum in ædificio, *ibid.* — Christus a Patribus antiqui præfiguratus, 14.

Christus una est persona cum sancta Ecclesia, *ibid.*, 112, 615, 751, 1521.

Quomodo Christus undus de utero matris Synagoga exverit, 62.

Quid re eratur in utero matris, *ibid.* Christus per omnes electos in Scriptura designatus, 181.

Christus est caput omnium electorum, 1200.

Corpus Christi sunt omnes illeles, 1215. *V.* Ecclesia.

Christus multis acibus figuratur est, 1218.

Christus prius vocavit mundi stultos, quam sapientes, 25.

Qui sine cognitione Redemptoris moriantur, ceteris ignibus adducuntur, 235.

Job mediator de siderat, qui sua nos morte liberet, 506, 269.

Christus in nobis sedens,

quasi rex morrentes consolatur, 610. Christus Deus et homo pro hominibus Deum interpellat, 718, 760. Quando interpellat, 761. Iam cum summis iunxit Christus nostra suscipiens, 866. Qui Pelades iudicat, et Arcuri gy-um dissipat, 931. In Christo omnia restaurata, quæ in cælis sunt, et quæ in terra, 1041. Infirma non eligens diabolus fertilitatem detellat, 1035. Christus factus nobis ad Patrem iter amoris et adiutorium preventiois, 1125. — Christus est mediator Dei et hominum, 81, 747. Job mediatorum desiderat, petens libertatem a peccato, 263, 504. Querendum adiutor et mediator Christus, 713. Qui inter Deum et homines mediator Christus, *ibid.*, 760. Iustorum in utroque Testamento fides una in mediatorem, 1318, 1352. Communicatio idiomatum in Christo, 308. Quod sit Christum pro nobis loqui et interpellare, 761, 718. Sicut Christus nos libera it, Deumque propitiavit, 762. Nullus hominum coram Deo intercessor iustus pro hominibus apparuit, 763. Christus pro nobis orans, ad orandum nos accendit, 764. Per electam Christus mediator Dei et hominum significatur, 834. Cur in medio ignis, *ibid.* Utriusque naturæ suæ Christus argumenta Judæis exhibuit, 1317.

Christus frustra afflictus iuxta seipsum, sed iuxta nos non frustra, 81. Christus solus mundus, quia sine carnis delectatione conceptus, 392. Sanguis Christi mellis loquitur, quam Abel, 426. Sanguis Christi clamor eius est, *ibid.* Christus est testis ejusque fides, 427. Christus est ex cæcitate iustorum, 454. Christus in domo sua inco- gnitus, quasi peregrinus exiit, 455. Christus pauper factus est, ut nos daret, 670. Christus similis nobis factus est, 760. In quibus dissimilis nobis, 761. Nullam posuim ex necessitate suscepit, *ibid.* Intercessor pro nobis factus est, 762. Christus adhuc in membris suis patitur, 956. Christus incarnatus simplicitatem cum rectitudine tenuit, 92. Diaboli insidias Deus incarnata sapientia luce detexit, 81. Qui simplex, rectus, etc. Dominus incarnatus, 55. Christus Deus cum Patre dat omnia ut homo a Patre accipit inter omnia, 62. Spiritum habere permanentem Christi privilegium est, 72. Si homo primus non deliquisset, secundus ad passiones non venisset, 84. Heretici nobiscum in terra sedent, cum de incarnatione nobiscum consentuunt, 95. Cur natura humana reparata, non re- gellica, 108. Hoc fieri debuit Christus quod redemti, 109. Impii incarnationis beneficio a gravi labore precepti, 155. Solutus Christus de immunda conceptione nihil habuit, ex Virgine ortus, 392. Per incarnationem Filius Deus homini porrexit dexteram, qua ad gloriam incorruptionis eum levavit, 400. Deus incarnatus nos melle et butyro satiavit, 477. Per Christum infirmitas datur hominibus accessus ad indulgentiam, 513. Incarnatione Domini mundus presso tumore domitus, 531. Incarnationis æconomia, 532, 760. Qui obumbratio modum significat incarnationis Verbi, 571. Incarnatio Christi sub vultu figura describitur, 580. Sola sapientia æterna ad sanandum ægrotum grandem, *id est* genus humanum sufficit, 591. Sapientia humanam carnem cum anima rationali suscepit, 597. Modus incarnationis Verbi, 598. Pietas et compassio Christi erga homines in incarnatione, 670. Christus factus hominibus via redeundi ad Deum, 718. Chri-

stus de sacerdotali tribu ortus, 719. Dominus nec cum panem ex vitro suscepit, nec panem ex necessitate, 771. Distat a nobis in gratitudine penæ, concordat nobis veritate naturæ, *id est*. Via divi- næ sapientie per incarnationem omnibus patent, 801. Ex tribus Personis solus Filius in Scripturis vocatur angelus propter incarnationem, 896. — Homolanto magis Deo debitor, quanto pro illo etiam Deus indigna suscepit, 917. Cum humane naturæ infirmitas Deus suscepit, venturæ claritatis notitiam hominibus dedit, 920. — Dominus incarnatus in forma servi, Patre et seipso minor, 986. Verbum equalem ascendit, quando animatam carnem sibi assumpsit, 1014. Carnem divinitas anima mediante suscepit, 1014, 1095. In hanc incarnationis Verbi captus est diabolus, 1085. Christi corpus domus est sapientie, 1095. Incarnatio Verbi revelata Ezechiel, 1187. Divinitatis fulgorem nobis temperavit humanitatis obscuritas, 1188. Natura humana ante assumptionem terra, assumpta a Verbo facta est firmamentum, 1251. Christus super thronum, et ipse sub throno per humanæ assumptionem naturæ, 1214. Utriusque in Christo naturæ argumen- ta, 1215. Christus unus in utraque natura, 1215. Utriusque inconfuse ac inseparabiliter facta conjunctio naturæ, *ibid.* Qui prius paucis notus, per incarnationem a gentium multitudine est agnitus, *ibid.* Ignis qui prius ardebat intrinsecus, extrinsecus fulsit, 1246. Per divinam naturam angelus natus, per assumptam humanam hominibus innotuit Christus, *ibid.* Cur incarnatio Verbi æri comparetur, 1313. Caro Verbi vestimento comparat, 1314. Christus per incarnationem Rex et Dominus, *ibid.* Christus ex incarnatione qui dicitur in porta stare, 1316. Qui dicitur post parietem stesisse, 1317. Divina facies, et humana perferens, per fenestras et cancellos prospexit, *ibid.* Filius Dei ut nos ad Ecclesiam idem introduceret, incarnatus, *ibid.* Dominus nomine via orientalis inter Patres veteris et novi Testamenti, incarnatus, 1344. Per verbi incarnationem collata nobis beneficia, 1351. Deus incarnatus alienum opus fecit vulgare, proprium nos ad suam justitiam colligendo, 1352. Christus fons misericordiam, patens per incarnationem, 1401. Unde Deus humana patitur, inde homo ad divina sublevatur, 1440. Per incarnationem humana cæcitas est sanata, *ibid.* Christus exstitit visibilis inter homines corpore, invisibilis majestate, 1458. In Christo una persona, sed duæ naturæ, 1491, 1635. Qui Christum parum hominem credit, carnes agni credas comedit, 1535. Qui humana sapientia mysterium incarnationis discutit, carnes agni aqua cocas comedit, *ibid.* Quod de hoc mysterio non intelligitur, igni traditur, cum sancto Spiritui reservatur, 1535. Christus in utraque natura est prædicandus, 1547. Christus minor Patre secundum humanitatem, cui æqualis est secundum divinitatem, 1549. — Incarnationis Verbi et missionis Spiritus sancti comparatio, 1580. Per pedes Domini intelligitur incarnationis mysterium, 1596. Qui hoc mysterium diligit, pedes Domini osculatur, *ibid.* Humieris sui ovem perditam imposuit Christus, naturam humanam suscipiendo, 1622. Lumen in testa est divinitas in carne, 1603. Nuptiæ Filii Dei, ejus est incarnatio, 1635. Deus incarnatus et per prophetas futuram, et per apostolos dixit factam Unigeniti incarnationem, 1656. Dile-

ctio fuit sola incarnationis causa, 1630. — Christi adventum Judæa et Gentilias desiderarunt, 215. Multi ex Gentilibus Redeptionis adventum expectaverunt, *id est*. Sanctus veteris Testamenti corporalem cupiebat sui comitoris presentiam, 386. Primus Christi adventus in humilitate, secundus in terrore, 535. V. Adventus. — Christus in alieno, non secundum potestatem, sed secundum naturam natus, 1461. Christus auro, thure et mirra, Deus, rex et homo significatur, 1170. Christus humilitate cæteris similis, divinitate singularis, 21. Quandoque ex nostra divinatione Christus loquitur quasi debitas, 28. Qui dicitur Christus per humilitatem cecidisse in terram, 61. Cur Christus natus ponitur in præsepe, 215. Divinitas stravit se hominibus per humanitatem, quæ surgebat levavit, 515. Cur Christus appareret in carne, 681. Dei Filius in æterna nativitate nobis ignotus, nasci voluit in tempore, ut se imitandum præberet, 917. Nativitas carnis mundi sapientibus despecta, vita est, *ibid.* Christus sub angelis, et homo super angelos est exaltatus, 1214. Christus transit per humanitatem, stat per divinitatem, 167, 1442. Per eo non agnum, sed pullos columbarum mater ærena obtulit, 1115. Etiam Joannis Bapt. de Christi divinitate testimonia, 1458. — Christus, qui Deum timuerit, 23. Christus forma prædicatorum factus, per divinam agendo, et in oratione pernoctando, 207. Christus lampas vite contempta, 364. Christus ab Herode spretus, 361. Christus occulta revelavit, et in lucem umbram mortis mutavit, 376. Christus peccata, quæ latebant, manifestavit, 386. Solus præ omnibus munus ad Deum preces habuit, 426. Christus solus ex potestate locutus est, 742. Per Christum lux omnibus affuit, 883. Quæ loquendo docuit, agendo solidavit, 911, 1496. Christus solus omnes sancti Spiritus operationes in se manentes habuit, 72, 952. Christus homo inter homines factus, alia veniendo invenit, alia vivendo docuit, 987. Fugit quod omnes appetunt, appetit quod omnes fugiunt, *ibid.* Quod vitæ conditor doceat, quid mortis auctor, 1141. Christus ante naturam ætatem non docuit sed interrogavit, 1185. Quæ Christus operando et patiando nos docuerit, 1525. Christus suo exemplo de omnibus nos instruxit, *ibid.* Christus voluit in mundo prosperari, 1145. Christus tentationes nostras superaturus, in se suscepit, 1192. Mel suxerunt de petra, qui Christi facta viderunt, et miracula, 1554. Qui Christi presentem corporalem ad miracula faciendâ requirebant, digne de eo non sentiebant, 166. Christus non verbis tantum, sed etiam rebus loquitur, 1582. Christus ingratus verbum prædicationis non subtrahit, 1646. Quid Christus docuit in templo Dei, *id est* in mente fidelis, 1648. Ejus doctrina et monita, qui utendum, 1649. An solus sit Christus, in quo diabolus nihil habere, *ibid.* — Christus Dei sapientia et fortitudo, 370. Christus nullus hominum aut angelorum comparandus, 392, 398, 1310. Quidam heretici dixerunt hominem purum, 577. Refelluntur qui cæteris sanctis Christum dicunt similem, *ibid.* Nestorius docuit Christum, ut fieret Deus, meritis fuisse assecutum, 598. Christus aliud ex Patre, aliud ex Matre, non alius, *ibid.* Christus est Deus non nuncupative, sed essentialiter, 1256, 1551. Christus Deus super

omnia, *ibid.* Christus pro humanitate transit, stat per divinitatem, 1412. Eximia de Christi divinitate Joannis Baptistae testimonia, 1458. Divinitas quasi calcata, hominibus innotuit per carnem, 1453. Corrigit calumniam est licetur mysterii, *ibid.* Divinitatem Christi credere, est caput agni vorare, 1553. Christus Patri genialis et coeternus, 1519. Ille Christum laetit, qui cum Patri credit aequalem, *ibid.* Capite signatur Christi divinitas, 1597. Caput Christi ungeri, est ipsum Deum credere, *ibid.* — Christus testa, *id est* carne sua, sanium peccati rasi, 87. Christi caro inquit diabolo tradita, 307. Qui sanguinem Christi terra non operuerit, 326. Testavit foris Christum diabolum sed animum ejus non attingit, 86. Christus ad exprobratum mundi in suis membris percussus, *ibid.* A Judaeis et Gentilibus persecutionem passus, 878. Quis sit spiritus Christi, 1513. Quanta Christi, qua in persecutio pres uti voluit, potentia, 1509. Christus suo usque exemplo obedientiam subiicit, 1156. Haec etiam, cum iudex venisset, servavit, *ibid.* Queren us adiutor Christus, qui est legislator et iudex, 719. Nullus Christo similis in legislatoribus, 835. In nocte quaeritur Christus, sed nisi transceperit prophetas et patriarchas, non invenitur, *ibid.* — Christum humilem videtur, diabolus superbus, Deum esse dubitavit, 56. — Christus in sterquilino sedit, qui in infirma mundi elegit, 87. Quae terror legis non sensitavit, Christus sua humilitate ad vitam revocavit, 318. Christi senilia, humilitas, mundi, superbia, 505. Judaei humilitatem Christi vias ignorantes, ejus mortis fructum amiserunt, 580. Christus humilis in infirmitate, expulsi in fortitudine, 655. Humilitate Dei superbia contrita est diaboli, 1187. Descensio veritatis ascensio facta est nostrae humilitatis, 1212. Necessarium nobis Christi humilitatis exemplum, 1509. Christus suo exemplo humilitatem docet, superbiam reducit, 1566, 1567. P. Humilitas. Superbia. — Christus mansuetudinem cum iustitia districtione conjunxit, 22. Mansuetudine potius quam terrore nos Christus corripit, 517. Injuriam acceptam non reddidit, sed mansuete ferendo respondit, 1517. Christus mansuetudine, non austeritate nos rexit, 517. — Christus exemplo docuit Deo in flagellis benedicere, 62. Christus sponte se turbando infremuit, 86. Christus in sua passione sicut Job sciendo, ostium non est expressus, 717. Christi patientia, in passione, pro persecutoribus orantis, 1229. — Christus patientiam in injuriis acceptis, suo exemplo nos docuit, 1508. Mirum in Christo patientiae humilitatisque exemplum, 1509. — Christi animum diabolus superare non posse, convincit, 86. Christus Dei sapientia et fortitudo, 570. Christi in primo adventu, cur sapientia et fortitudo, et in secundo fortitudo et sapientia, 575. Christus ex nostra infirmitate imituit, ut sua nos fortitudine roboraret, 599. Dei fortitudinem formidantes iusti, infirmitatem in assumpta humanitate des derant, 513. Dei Filius fortis super omnia, apparuit infirmus inter omnia, *ibid.* Qui Christus in formae reguli et aspidis, manum miserii, 553. — Christus innocens flagellatus, dum Patri benedicit, quid reus in flagellis faciat, ostendit, 65. Christum innocentem et flagellatum sancti contemplantes, flagrentur et humiliantur, 1244. In solo Christo culpam nullam

Pater invenit; ideo in eo solo sibi compiacuit, 1243. In charitate ac patientia Christi assequenda, unde Satan laetatur, 85. Christus voluit timere ut Deus, sed ut Pater voluit a nobis amari, 517. Lex Dei, et Christi charitas, 540. Multiplex ista lex Dei est, 545. Summa laus charitatis Dei, quod pro nobis suscepit iudicia sibi, 404. Sanguis Christi venia persecutoribus exoravit, 429. Christus super Jerusalem lacrymas fudit, 1645. — Christus holocaustum pro nobis jugiter offert, 23. Diabolo divinitatem suam ob ea qua passus est, Christus dubiam fecit, 55. Ventus vehemens a regione deserti, est fortis tentatio contra fideles in passione Domini, 59. Christus aequalis Patri, venit propter nos ad Agella per carnem, 84. Qui Satan commoverit Patrem in Christum suum Filium, *ibid.* Deus innocens Christum poenis affecit, *ibid.* Christus a patre traditus manibus Satanae in sua passione, 85. Multa patitur Christus etiam nunc in suis, 88. Christus una cum morte duplicem hominum mortem delevit, 117, 306. Christus a bor in passione successa, in resurrectione multiplicata, 393. Iis qua Christus passus est, cognoscimus nostram calumnialem et eius misericordiam, 215. Christus patiendo hominis culpam, corripit, et placavit Dei iram, 517. Quid sit Christum scivisse, vestem in sua passione, 60. Sacramentum Dominicae passionis non sit in nobis otiosum, 426. Christus poenam culpae nostrae sine culpa suscepit, 429. Christus in suavitudo sine per passionem, liberatus est per resurrectionem, *ibid.* Christi patientia, lugentibus apostolis, sanctae mulieris tanquam pelis adhaerent, 457. Christus mortuus est, ut mori non timeremus, 465. Qui iudicandus una voce hostes suos stravit, quid faceret iudicaturus, 356. Christus in sua passione implevit, qua in Job praecesserunt, virtutes, 717. Passiones Domini dicuntur ostia, contra quas mundi finctus fracti dissiliunt, 914. Eas mundus irrisit, et postea expavit, *ibid.* Morte Christi, cognoscimus quid sequatur post mortem, 927, 928. Christus moriendo portas mortis aperavit, 926. Morte Christi crevit Ecclesia, *ibid.* Christus praenovit ac praordinavit ab aeterno humanam suam vitam initium, lineam et ordinem, 933. Christus exactoris diaboli clamorem, mortem non audit, 983. Exactoris diaboli typus Laban, Christi Jacob, Ecclesiae Rachel existit, *ibid.* — Christi passionis meditatione pasci debemus, 1043, 1518. Diabolus Christum degentire volens, quasi hamo captus est, 1085. Expediebat ut mortem iuste mortuum, mors solveret iniuste mortuum, 1095. Christus torcular calcavit solus, 1514. Quanta Christus pro nobis egerit, et passus sit, 1325. Per idem in Christi passionem et mortem veteres Patres salvati, 1536. Christus leo de tribu Juda, sua passione et resurrectione signatum librum aperuit, 1331. Cur Christus mortem et resurrectionem suam praedixerit, 1410. Quae Christus pro homine pertulerit, 1443. Homo scandalum sumpsit ex morte Christi, unde plus debitor ei fieri debuit, 1451. Christus magis honorandus quod pro nobis indigna suscepit, *ibid.* Virtus humanitatis Christi, ab igne passionis ad incorruptionem crevit, 1534. Qui Christus de torrente in via biberit, 1550. Pater amavit Filium, quem ad passionem misit, 1554. Qui Christi virtus sicut testa exaruerit, 1603. Sine de-

bito pro nobis mortis debitum Christus solvit, 1619. — Christus suam resurrectionem discipulis successively manifestavit, 55. Quid sit jacere et surgere Christi, 60. Christus Judaeorum linguus, et gladium Gentium resurgendo superavit, 197. Et suorum spem solidavit, *ibid.* Quos Christus ab infero resurgens eduxerit, 598. Job aperte praenuntiavit Christi resurrectionem, 465. Christus resurrexit, ut nos resurrectores esse confidamus, *ibid.* Christus ascende in caelum, sancta Ecclesia roboratur in terra, 545. Ascendere super occasum, est resurgere, 606, 1180, 1496. Christus qui interpellat pro nobis apud Patrem, 718. Resurrectio Christi, quantum distet a nostra, 761. Sciens Christus coelum ascendit, quod solis ejus membris patet, 866. Vitam, quam non novimus, Christus resurgendo monstravit, 928. Christus manet resurgens, stella matutina nobis factus est, 952. Infirma nostrae mortali-tatis, quibus sponte voluit ligari, Christus resurgens solvit, 986. Locuta significat Christi resurrectionem, 1018. Assensio Christi nomine aquae signatur, 1039. Christus in caelis regnans, electos ad se colligit, 1044. Christum die octavo resurrexisse, quid signat, 1150. — Christi corpus aquae simile usque ad passionem, resurgendo cry-stalli more ex aqua duruit, 1231. Christus sub angelis natus, et ipse super angelos resurgendo exaltatus, 1244. Christus fragilitatem carnis resurgens, vertit in aeternitatem, 1313. Christi resurrectio est forma nostrae, 1393. Cur Christus mortem et resurrectionem suam praedixerit, 1440. Qui Dominus in caelum ascendens, abiit ad nuptias, 1483. Cur angelus Christi resurrectionis nuntius, in dextera apparuerit, 1526. Resurrectio Domini nostra et angelorum est festivitas, *ibid.* Christi resurrectio in sepulchro nuntiatur, et in Galilee, *id est* in transmigracione ostenditur, 1528. Futurae resurrectionis pignora in sanctis qui cum Christo resurrexerunt, *ibid.* Christus ex voluntate mortuus, resurrexit ex potestate, 1529. Christum et sepulchro surgere, quam e cruce descendere, majus miraculum, *ibid.* Resurrectio in signo Samsonis praemonstrata, postea patuit ex facto, 1529. Qui Christus omnia ad se traxerit exaltatus, 1535. Qui infernum resurgens non orderit, *ibid.* Christus duobus discipulis pro peregrino visus, nihil fixit, 1538. Cur Christus apparuerit in litore discipulis in mari positus, 1541. Cur Christus redivivus piscem assum, favum mellis et panem comederit, 1545. Christus piscis assus in passione, favus mellis in resurrectione, *ibid.* Quid his Christus nos doceat, *ibid.* — Christi convivium post resurrectionem ultimum, quid significet, 1545. Quid sit Christum in mente Mariae ad Patrem mundum ascendisse, 1549. In resurrectione Christi patet ejus viscera nobis patenti, 1550. Qui moriendo bibit de torrente, resurgendo exaltavit caput, *ibid.* Christi corpus redivivum qui januis clausis ad discipulos intraverit, 1552. Corpus Christi incorruptibile et palpabile fuit, 1555. Corpus Christi redivivum eiusdem naturae et alterius gloriae, *ibid.* Ex discipulorum admiratione fides resurrectionis roboratur, 1556, 1568. Cur ante ascensionem comederit Christus, 1568. Christi in caelum ascendit et Elias rapti discrimen, 1571. Christus ascendendo in caelum, angelorum non est usus ministerio, 1572. Enoch translatus, et Elias subvectus, typi ascendentis

Christi, *ibid.* Christus in oculis regnans, qui simul stet et sedet, 1572. Ex Christi ascensione, quid proficiat, 1573. Qui captivum captivitatem duxerit Christus ascendens, *ibid.* Quae hominibus dedit dona, *ibid.* Dominum ascendente in caelum sequi debemus, 1574. Qui placidus ascendit, terribilis rediit, 1576. Verbum incarnatum recedit corpore, manet divinitate, 1576. — Christus, car naturam humanam, non angelicam reparaverit, 106. Christus poenae nostrae gravitatem nobis notam fecit, 213. Christus solus potuit nos a morte liberare, 516, 532. Effectus passionis Christi et nostrae redemptionis, 317. Christus ardentibus desideris a justis veteris Testamenti expositus, 434. Job Christum redemptorem aperte praenuntiat, 462. Dei Filium naturam in hac vita laborantem dum suscepit, adjovit, 718. A carnalis vitae supplicis Christus nos eruit, et innovavit, 763. In Christo restaurata sunt omnia, quae in oculis et quae in terra, 1041. Minus diligit eripientem suum, qui minus intelligit periculum quod evasit, 1054. Potentia appropiavit medici, cum languor crevit aegroti, 1187. — Christus albus apparuit in suo corpore, *si est Ecclesia*, 83. Christus pro se frustra, pro nobis non frustra afflictus, 84. Christus cum bonis una est persona, 112, 615, 637, 731, 1153. Job Christum et Ecclesiam praesignat, 181, 368, 731, 1157. Christus vir Ecclesiae, 165. Qui Christus consecutus Ecclesiae corporis sui, 427. Christus caput nostrum nos adjuvat, et in membris suis adjuvatur a nobis, 301. Christus dicitur Leo ex se; et leona, ex corpore, 341. Superbos etiam in sua membra Christus transformavit, 392. Domus sapientiae est Ecclesia, et corpus Christi, 1096. Ecclesiae receptura est aliquando duplicia, 1155. Nexus et conjunctiones membrorum corporis Christi cum suo capite, 1216. Figuratur per candelabrum, cuius sunt hastae, calami, etc., *ibid.* Christus est caput nostrum, 1228. Turturis caput reortum ad pennulas in sacrificio, de Christo quid significet, *ibid.* Angeli in caelo et homines sancti in terra sunt membra Christi, 1217. Qui Christus per semetipsum ad nos intret, 1327. Christi servitium crimen, et Ecclesiae una substantia, 1329. Electi, membra Christi, eandem quae caput suum, passuri sunt mala, 1614. Christo per fidem et bona opera, abhaeremus, ne nos rapiat diabolus, 1650. In membris Christi diabolus, in mortis articulo, non habet quidquam, *ibid.* Efficiuntur membra Christi, inherendo Deo, et compatiendo proximo, 1650. — Christus in sterquilino sedit, elegans iufirma mundi, 87. Christus in suis multa patitur ab infidelibus et carnalibus christianis, 88. Idiotas et pauperes elegit discipulos, 422, 456. Nominis carnis Christi, signantur eius discipuli tempore passionis ejus, 457. Discipuli Christi se et sua abnegare debent, 1385. Christi amici, qua conditione efficiuntur, 1561. Quanta hominum dignitas esse amicos Dei, *ibid.* Omnia eis Christus nota fecerat, qui amoris facibus ardebant, 1562. Amici Dei occidi possunt, non vinci, *ibid.* Christi amicitiam consecuti, nihil inde sibi tribuunt, 1562. — Christus, cur nunc patitur contumelias persecutorum, 197. In die tenebras passus sunt increduli, 196. Quasi caeci palparunt in meridie, 197. Christus ad persecutores ostium non est egressus, 717. Superbos Christus, cum viveret, pertulit, quos mortuus gravavit, 928. Christus ante mortem in

se, in suis laceratus post ascensionem, 966. — Christus foris persequenti, totus sibi eorum ad usum pietatis servire solebat, 86, 195. Christi persecutores dicuntur manus diaboli, 508. Christi interfectores a diabulo exsecrati, *ibid.* Christus ad persecutores ingressus non est, sed exit ad electos, 717. Christus in honorum passione laceratur, 956. Qui Christum sequi contemnant, 1445. Qui Christum non amant, ad ejus gloriam quantum pavere debent, 1527. Christus in terram cecidit, faciens homines sui imitatores humilitatis, calere, 61. Exempla Christi sequenda, 517. Justiorum sollicitudo est vias veritatis observare, *ibid.* In Christo tanquam in statera appendi, qui sit, 685. Quorem Christum vigiles vulnerant, et eius pallium tollunt, 854. Quaecumque caput praecessit, illic se subsequi Christum gratulatur membra, 866. Christus natus est in tempore, ut se nobis praerberet imitandum, 917. Qui imitatione hostis elati ceciderunt, surgant exemplo Dei humiliati, 995. Sancti omnes sunt, in quantum ad Christi similitudinem a redeunt, 1190. Habemus oculos in capite, cum omnis intentio nostra in Christi imitationem rigitur, 1191. Per morum similitudinem, ad similitudinem gloriae pervenitur, *ibid.* Jesum sequitur, qui imitatur, 1445. Qua sit sequendus Christus, *ibid.* Alacritas apostolorum ad sequendum Christum, nostram damnat morositatem, 1450. Quod si ad Christum cum ardentibus accedere, 1526. Humanitatis Christi vestigia imitando perquirere, est agni pedes vorare, 1555. Christus quam sollicite laudandos, 1546. Membra Christi imitari debemus eum qui connectitur, 1590. Quid sit reus cuius pedes Domini stare, 1596. — Christi praesentia futurorum, unde, 1020. Qui dicatur spiritus Christi esse in verbis ejus, 1019. — Christi miracula Judaei cernentes, et Deum credere volentes, quasi ebrii errant, 577. Christi mirabilia, quanta, 296. Christi miracula duo nobis significant, 1440.

Christiani mali Christum persequuntur, 88, 634. Uxor Job maie soadeas, eodem significat malos, *ibid.* Hi premunt Christum, sed eum non tangunt, 88. Vel mala agunt, vel non recto corde bona, 112, 1082. Per malos Christianos saevit diabolus, 421. Christianus in signum hosti suo hic est posui, 423. Multi appetant non esse, sed videri Christiani, 614. Debent Christiani Ecclesiae testimonium reddere, bene vivendo, 619. Mali sunt in Ecclesia, sed vitae obscuritate non videntur, 667. Mali Christiani habent oculos apertos in fide, et clausos in opere, 801, 863. Multos falsos Christianos Ecclesiae pax abscondit, 802. Mali Christiani sunt palea in area, *ibid.* His fidelium societas in supplicii cumulum cedit, 803. In illis signaculum fidei veritum in lutum, 922. Ficti Christiani hostes sunt Ecclesiae graviores, 1000. Veri Christiani a falsis eructibus discernendi, 1002. Zelus sanctorum in quodam sola specie christianos, 1005. Fluvii nomine signantur mali christiani, 1085. Tres Christianorum ordines, 1344, 1350. Quantum Deo debiores extent Christiani, *ibid.* Christiani amore aguntur, Judaei timore torpent, 1405. Christianis quaedam sunt torranda, et alia amanda, 1422. Christianus plus gaudet de bono opere, quam de bona possessione, 1626. Christiani nobilitas, quanta, 655. Christiani dicuntur genus Dei, 658. Christianos esse sola charitas probat, 708.

Christianorum varii ordines, 966.

Chysosori superbi voluptatibus dediti, horrendus exitus, 1480. Indurias usque ad mane petivit, nec impetravit, 1481. Exemplum ejus proficiat nobis, *ib.*

Cibus nos Deus volumine sacro, 1265. Cibaria Aegypti, quid significet, 635. Cibus mystice, quid significet, et, 36. Cibus animae, quis sit, 144, 1499. Cibus insulsus, quis, 213, 218. Cibus animae cibo carnis contrarius, 358. Cibus non est causa damnationis, sed concupiscentia cibi, 983. Cibi non sunt inordinata appetendi, *ibid.*

Cicatrice potrescere, quid sit, 325. Cilicium. In cilicio et cinere poenitentiae, quid considerandum, 1146.

Cinncinum capitis, quid significet, 1005.

Cinereus, quid significet, 1079. Quid sit robustum Ciniae habitaculum, *ibid.* Cingulum traditum Chanaan, quid significet, 1097.

Cinram nomine, quid signetur, 123. Homo in cinerem per humilitatem, etiam vivens, revertitur, 785. Homo per gratiam conversus, se cinerem esse recordatur, *ibid.* Quid sit in cinere agere poenitentiam, 1146. Cinram sicut paem comedere, quid significet, 1380.

Circuitus laborem denotat, 41. Circuiti nomine quid signetur, 1089.

Circumcisio valuit apud Judaeos ad peccatum originale delendam, quod baptismus apud Christianos, 102. Circumcisio spiritualis semper necessaria, 165. Cur circumcisio die octavo fieri jussa, 1395. Circumcidere praeputia cordis, quid sit, 698.

Cisternam aperire, deinde operire, quid significet, 548.

Cithara operationem rectam designat, 674. Chordis citharae bene viventis designatur, 675.

Civitatem primam condidit Cain, 184. Civitates desolatae, et domus desertae potentis iniqui, quid signent, 412. Civitatis obsessa figura commendatur cordis custodia, 621. Civitatis spiritualis aedificium, quid sit, 1311. Laetitia ejus est charitas, 1527. Civitas spiritualis dicitur Jerusalem, 1311. Cuius lapides hic quadrantur, *ibid.* Lapidis ejus et portae, et portae, 1311. Virarii dilectione per patientiam conjunguntur, *ibid.* Portas portare discat, *ibid.* Civitas in austrum vergens, quid significet, 1312. Quinam caelestem intrent civitatem, qui verum milicium ejus foris conspiciant, *ibid.* Civitas spiritualis non sine pio et justa examine constituitur, 1316. Oculi Christi ad suum aedificium semper intenti, 1317. Latitudo et altitudo hujus civitatis, quid signent, 1528. Cur uno calamo mensuretur, *ibid.* Civitas signat sanctam electorum Ecclesiam, 1546. Vigiles civitatem custodientes, sunt sancti Patres, *ibid.* Civitas caelestis ex angelis et hominibus constat, 1603. Tot erunt in caelo electi homines, quot angeli, *ibid.*

Clamor Christi est sanguis nostrae redemptionis, qui sumitur, 426. Vox omnium Christum clamat, sed paucorum vita clamat, 1513.

Clerici qui satiati panibus, sequantur Dominum, 756.

Cilbanus intrinsecus ardet, 482. Re-probi, instat cilbani intrinsecus ardentes, ab igne extrinsecus devorabuntur, *ibid.*

Coercus bis tinctus, quid significet, 207, 977, 1342, 1545, 1501, 1640.

Coccyus Graece, Latine dicitur lacus, 498.

Coli dicuntur predicatorum, 58, 292, 869, 978, 1579. Justi dicuntur colli,

466, 483. Apostoli, 535. Spiritus celestes et angelici, 884. Electi, *ibid.* Cœlum dicitur anima iusti, 942, 1327, 1635. Ecclesia Electorum, 980, 1060, 1634. Cœlorum coeuentus, quid sit, 963. Cœli dicuntur pauperes Evangelici, 481. — Si homo primus non peccasset, cœlum ei et posteris eius patisset, 128. Præ amore celestis patriæ exilii penas amamus, 219. Quid sit Deum extendisse cœlos, 292. Militia cœli, quid sit, 699. Cœli quasi ære fusi, quid significant, 854. Coeuentus cœli, quid significet, 964, 935. Cœlorum ratio, quid sit, *ibid.* Qui Deus cœlorum enarrat rationem, *ibid.*, 965. Coeuentus cœlorum a pravis non auditur, 965. Cur cœlum vocetur desertum, 1601. — Lacrymæ ex desiderio cœlesis patriæ fuisse, sunt beatæ, 514, 764. Cœlum et terra specie transeunt, in sua natura sæper servahuntur, 539. Animæ ad patriam celestem aspiranti, quot causæ sint iugendi, 587. Mundatus oculis cordis lætitia patriæ celestis aperitur, 764. Dum amor cœli stas patriæ provocat, hujus viæ cruciatu impellat, 820. Arduum est homini terreno cœlorum alta ascendere, 886. Splendor supernæ civitatis auri nomine accipitur, 1128. Cœlestia consideranti cœtera vilescunt, 1621. Via ad cœlum ardua et difficilis, 1627. — Cœlorum virtutes sunt spiritus celestes, 1437. Cœlum æreum et ætherium, qui distrahunt, 1571. Cœlorum ornamenta, quæ, 1579.

Cœna hora finem mundi significat, 1619. Ad cœnam vocati sumus, non ad prandium, 1514, 1620. In cœna Dominus ipse ministratur agnus occisus, 1623. Ad cœnam vocatur pauperes et deniles, 1623. Peccatores superbi excluduntur a cœna, peccatores humiles ad eam admittuntur, *ibid.* Aliqui etiam intrare compelluntur, 1623, 1624. Qui vocatus venire neglexit, cum voluerit intrare, non valebit, 1624. Cœna æternum designat convivium, 1633. Cœna et prandium dici potest idem convivium, 1634.

Cogitationes restringendi modus, 31. Multa familia signatur multitudo cogitationum colibenda, *ibid.* Earum refrenatione magni efficiuntur, *ibid.* Males cogitationes unde procedant interrogande, et repellende, 63, 96, 97. Homo non cogitat sine imaginibus corporum, 166. Qui sine his imaginibus animam suam, ac deinde Deum percipiat, *ibid.* Cogitatione impura polluto, quid faciendum, 325. Unde cogitationes male oriuntur, *ibid.* Quod radix arbori, hoc homini sua cogitatio, 412, 444, 631. Dolorem concipit, qui pervera cogitat, iniquitatem pariturus, 416. Cogitatio est os cordis, 473. A pravis cogitationibus nemo immunis, 520, 561. Cogitatio immunda non inquinat cum pulsata, sed cum per delectationem subjugat, 680. Cur portæ mortis sint cogitationes malæ, 950. Bona nostra cogitatio est a Deo, 1100. Quiescendum non solum ab opere malo, sed etiam a prava cogitatione, 1500. Menstruata dicitur mens, quæ labitur in prava cogitatione, 1491. Compages sunt nostræ cogitationes, medullæ autem intentiones nostræ, 1413. Terrona cogitatio incurvat, 1544. Prava cogitationes sollicitæ cavendæ, 1630. — Cogitationes immundæ fetibus tergendæ, 525, 526. Cogitationes hominis ex operibus cognoscuntur, 495. Cogitationes malæ non sunt noxiæ, nisi morentur, 877. Cogitationes bonas Deus remanerat, 976, 819.

Cognitio creaturarum nos ad Creato-

ris notitiam ducit, 161, 819. Cognoscimus perfecte Deum, sentiendo nihil de ipso nos perfecte cognoscere, 169, 886, 887. Pauca sunt quæ de Deo hic, et imperfectissime cognoscimus, 169, 321, 1558. Judicia Dei de hominibus incomprehensibilia, 539, 835. Dei celsitudo et profunditas, qui sint investigabiles, 436, 516. Aliud est de Deo aliquid scire, aliud sapere, 369. Deus est incomprehensibilis, 489, 516. Fide Deum cognoscere electi, eum per speciem videre anhelant, 515. Cognitio Dei duplex, *ibid.* Quæ cavenda sint Deum cognoscere conantibus, 516, 550. Timens Deum, jam cognoscis quid sit in te sapientia, qui nondum potes, quid sit in se, 610. Dei cognitio dicitur facies Dei, 765. Creaturis quasi quibusdam vestigiis imus ad Dei cognitionem, 819. Deus non nisi procul ab ipsis etiam electis, videtur, 856. Agentem Deum ceramus, sed in ejus actione cognovimus, 856. Cognoscendo Deum, nosmet agnoscimus, et severius iudicamus, 875. Deus nisi a tranquillo corde cognosci non potest, 1115. Nisi Deus hominibus virtutes suas declararet, nulus eum agnosceret, nec amando salvaretur, 1257. Per incrementa temporum crevit scientia spiritualium Patrum, 1347. Omnis de rebus divinis scientia est imperfecta, 1408. Etiam in ipso Paulo, *ibid.* Mensura dilectionis Dei est cognitio ejus, 1409. Cognitio veritatis, sine operatione, vana, 335. Quo quis se magis cognoscit, eo magis sibi displicet, 1143. Vana est nosri cognitio, quam non sequitur poenitentia, 1146. Cognoscere sæpe idem significat ac diligere, 1486. Cognosci ex nomine a Deo, quid sit, 1548. Unde possimus nos nobis deudare, 1580.

Collo erecto contra Deum currere, quid sit, 411.

Colubri tortuosi cavernæ sunt corda iniquiorum, 535. Quid nomine colubri significetur, 1015.

Columba simplicitatem signat, 18. Et spiritum sanctum, *ibid.*, 1187, 1502. Columbae ira, quid sit, 1012. Duo pulli colubarum duplicem significat poenitentiam nostræ genitum, 1048. Columba cujus pennæ deargentatæ, quid signet, 1534. Columba a malitia felix aliena, quid significet, 1435. Columbas vendere in templo est pretium de manu impositione accipere, 1502, 1646. Cur Dominus de serpente amni et columba discipulos admonuerit, 1578. Simplicitatem columbae astutia serpentis accendat, *ibid.* Columba significat donum Spiritus sancti, 1616.

Columbae plebis Judaicæ, qui fuerint concussæ, 291. Columnæ cœli, quid significant 550. Quid signent, columnæ septem domus sapientie, 1096. Nubis columnam videri a populo stante in foribus tabernaculi sui, quid sit, 1518. Columnæ argenteæ ferculi Salomonis, quid signent, 1534. Columa ignis in nocte et nubis in die, quid significet, 1527.

Comedere librum sacrum, quid sit, 1204. In comedendo discretio maxime necessaria, 963. Sub specie necessitatis comedendo voluptas se paliat, 984, 1168. Qui dicantur alieni comedere robur ignorantis, 1118. Lanem comedere signat charitatem, 1153.

Comminatio Dei et terror sequentis supplicii, 150.

Commotio utilis poenitentium, 1275. Duplex spiritualis commotio, altera ex timore, altera ex charitate, 1277. Commovere Deum, quid sit, 75

Communio gratia a sancto Paulo commendata Corinthiis, 1096. Mæc

communio est compages cordium, *ibid.* Communione Paschalem bona opera comitentur, 1534.

Compati debet infirmis, qui vult eos fortes facere, 219. Largitorem non faciat rerum abundantia, sed compassio, 669. Exteriora largiens de suo, compassionem impendens dat aliquid de seipso, 670. Superbi afflictis compati nesciunt, 814. Compassio in animi obsequio pietas falsa, 1589. Lacrymis pedes Domini rigamus per compassionem erga membra ejus, 1586. Vera iustitia compatitur, falsa despicit et dedignatur, 1600. Qui dolorem exhibet in aliena necessitate, crucem portat in mente, 1629. Sancti viri aliorum doloribus compati sciunt, 814. Compassio sacerdotibus quam necessaria, 1594. Compassio debetur peccatoribus jure naturæ, *ibid.* Compassionis utilitas, 1631.

Compunctio contra vitia munit, 100.

Quanta vis compunctionis, 118. Compunctio meus multa in se detegit defendenda, 253. Recolit quot Dei donis quam fuerit ingrata, *ibid.* Compunctio mens quam Deus visitat, 528. Varia compunctionis impedimenta, 350. Qui ab operibus exterioribus cessat, ad compunctionem erudiuntur, 750. Quatuor modis iusti in compunctione afficiuntur, 751. Effectus compunctionis in mentibus perfectis, 752. Compuncti ad id quod facti sumus, reformari appetimus, 752, 1038. Compunctione avertitur a peccatis perpetratis, et a superbis liberamur, 753. Compunctio duplex, una tristitiæ, altera lætitiæ lacrymas eliciens, 764. Paxillus compunctionis abscondit quod a nobis foetudum erumpit, 1022. Igne compunctionis excitato in oratione, tepor ac somnus mentis excutitur, 1043. Hic scribillum compunctionis, in cœlo laudis, offerunt fideles, 1419. Cor compunctionis igne succensum, altare est, 1427. Duæ compunctionis sunt species, 1428. Compunctio vera, quæ sit, 1510.

Compunctandi modus, quis apud veteres, 1538.

Conceptio dicitur nativitas, 935. Concordiam dissipat lingua effrenata, 259. Concordia, nisi per patientiam, servari non potest in societate, 694. Concordia pravorum pessima, 1120. Hanc dissolvere licet exemplo Pauli, *ibid.* Dissoluta malorum concordia Rubri maris scissione, qui signetur, 1120. Concordiæ utilitas, 1258. Sine concordia virtus omnis fit laqueus, *ibid.* Sine concordia nulla Deo est accepta oblatio, 1239.

Concupiscentiæ ostia consensus noster aperit, unde innumera mala, 125. Ex origine vitata concupiscentiæ vermes trahimus, 434. Utilitas quanta mutua carnis et spiritus concupiscentiæ, 609. Plus concupiscentia quam necessitas exigit, 1518.

Condidit Deus ex nihilo bona, quæ perditæ per incarnationem reparavit, 108.

Conducere operarios in vineam est hominibus vitæ vias prædicare, 1511.

Confessio utilis, 238. Iram iudicis prævenit electi in confessione, *ibid.* Confessionem peccatorum comitari debet poenitentia luctus, 258. Confessionis necessitas, 805. Confessione pravorum cogitationum portæ mortis panduntur, 950. Confessio necessaria ad veteris hominis expoliationem, 1058. Spontanea peccati confessionis necessitas, 1556. Consistentia ante confessionem examinanda, et turbanda, 1603. Confessio impiorum mala, 271. Confessio vera, quæ, 713. Vide Poenitentia.

Contemplatio mentis otiositas unde consilia magis ad ista pertinent. 69. Vir contemplativus, quis, 36. Cont. no impiorum in ju. lvo dicitur ex ca. sa, 29.

Contemplativa vita per J. in pressa, 25. 1515. *Contemplativum* vita fabricata, 104. *Cont. in* lva ex se lonna, sed mentis est ten. *Contemplatio* ob. o. ium, 832, 1514. *Contemplativa* cum vltus pro extendenda. *Contemplatio* non est expertis calpe, 1067. *Contemplatio* homo quibiam male dicitur, 1621.

Contemplativa vocatur dominus quam replemus *Contemplatio*, *Id est* divinis et cognis, 131. *Contemplativa* amiranda et cognitione peccatorum, 234. *Contemplativa* male agendis est sibi ca. e. r. 570. Non latus ad peccatorem conscientia, 265, 127. *Contemplativa* propriam conscientiam iudicem fugere nequeant, 875. In omnibus conscientiam tes. em. et Deum iudicem debemus querere, 1255. Dominus nomine conscientia signatur, 1293. Dominus evirtitur, cum consideratione reus in conscientia perturbatur, 1635. Templum Dei et domus orationis conscientia sibi lva, 1618. Qui sibi conscientia se cluna latronum, *ibid.*

Consensus in delectationem, quomodo admittitur, 121.

Considerat Deus malos quos punit, hoc autem ante non vidit, quos ves 41, 555. Consideratio meliorum multum prodest ad humilitatem sanctorum, 1014. Omne quod agimus, prevenit per studium considerationis debemus, 1629.

Consilia nostra viribus nostris non tribuenda, 69. Cum consilio, aut sine consilio vivere, quid sit, 29. Consilia hominum vana contra Deum, 106. Male audientes ang. Il apostati dicuntur, 89. Quid sit Dei consilio, 370. Regium consilium suo membro datum, sibi Christus reputat, 457. Consilium iniquum quid sit, 490. Aliud est consilium, aliud sententia, 507. Sto. to consilium dare charitatis est; sapientis, ostentationis; ipsi sapientie, pervertitatis, 515. Consilia Domini non val. t homo discutere, 105; 1418. Quid dicunt diaboli consilia ab eius suggestione, 1067. Astuta diaboli consilia maxime cavenda, *ibid.* Id exempla palam sit, *ibid.* Donum consilii indiget intellectu, 1581. Consillieri dicuntur predicatorum, 575. Consilia evangelica a pluribus observata, 477.

Consolatio in rebus afflictis, ut querenda, 81, 828. Certa consolatio in afflictionibus rerum temporalium, *ibid.* Consolatus afflictum debet maxere, 81. Sed modum dolori ponat, *ibid.* Humiliter loqui necesse, consolatorum regulam ignorat, 150. Inordinata consolatio dolorem auget, 812. Divites afflictu consolationem habent in bonis temporalibus, sed miseram, 587. Sancti nullam de sui terrenis exitii admittunt consolationem, *ibid.* Christus merentium consolator, 810. Arrogantes student increpare afflictum magis quam consolari, 745, 818, 852. Consolantium discretio media, 852. Juxta afflictionis pondus disponitur mensura divinis consolationis, 1128, et humane, 1133. Que ad consolatio mentis de hujus vite mora gentilis, 1533. Infirmorum corda contra futura mala consolatione muliuntur, 1614. In consolatione discretio servanda, 81. Consolatio impiorum onerosa, 417. In afflictorum consolatione abstinentiam ab increpatione, 418.

Conspicuum Dei duobus modis attainimus, 583.

Constantes sunt in bono opere iusti, 351. Animum constantem prospera non

clorant, adversa non dejiciunt, 1451.

Construari usque ad verticem, quid sit, 802.

Conversatio peccandi et mentis caritas, quomodo se invicem habeant, 229. Fere ma nostra nos non sinit vis consuetudinis, 55. Quanta vis peccati consuetudinis, 475. *Conversatio* peccandi quens arribus, et quo sola gratia potest nos edocere, 813. Hec consuetudo est lapsus putei superpositus, *ibid.* Quanta a peccatis a mala consuetudine velle exurgere, ne posse, 813, 1545. In erius absorbet, quem concludit pot. us male consuetudinis, 841. Ubi tadebat cadere, liber jacere, 1245.

Consoles sunt, qui dictis et factis aliorum saluti considerare non desinat, 130. Hi conales edificanti sibi solitudines, *ibid.* Quis apud veteres ordo honoris inter cavillos servatus, 1446.

Contemplationi non est apta mens turbata, 175, 178. Divina contemplatio sepulchrum est, in quo mens mundo immorta quiescit, 112. Ad contemplationem non pervenitur, nisi sopitus carnalibus desideriis, 162. Ad contemplationem non sufficit a mundi actionibus quiescere, sibi et virtutes exerceantur, 165. Contemplationis gratia non est diuturna, 165, 166, 216, 1210. Mens contemplationi dedita, sollicitus reserat cogitationum superflua, 166. Contemplatio dicitur mens, in quem Deus descendit ad nos, 168. In contemplatione quidquid mens perfecte valet contempere, non est Deus, 169. Qui carnem domuit, contemplationi vacare debet, 206. Vita contemplativa dicitur sepulchrum, *ibid.* Vitam contemplativam dicitur ornis, activam sinister significat, 208. Quid valeant timor et amor a contemplationem, *ibid.* Ad contemplationem requiruntur timor et amor Dei, 209. Que perfectio necessaria ad perfectionem assequendam, *ibid.* Contemplatio compassione infirmorum et humilitate roboratur, 219. Homo abjecta conditoris sui contemplatione, salutis suam perdidit stabilitatem, 210. Contemplationis amor, non solitas hic datur, 228, 752. Vis contemplationis ad mentem in invisibilia Dei sublevantem, 345. Caelum et infernus simul in una mente, contemplatio et carnis tentatio, 517. Heretici contemplationem sanctorum irridunt, namquam eam experti, 405. Quid rivuli Numinis, quid fluvius torrens in mente contemplantis significat, 477. Contemplationis proventus, 559. — Contemplatio quandoque intermitteuda, ut proximo utilitati serviat, 627. Turbationes carnis internae sanctorum quieti et contemplationi non officunt, 715. Emerus sapientie graditus ad contemplationem pervenitur, 723. Obscure et quasi in visibne nocturna divina et interna contemplatur, 750. Contemplationis sapor nonnulli raptim mentem afficit, 752. Hinc pii genitius delectationis non expectet, *ibid.* Animum in contemplatione, luce divina reverberatus, ad se relinquit, 764, 1197. Contemplatio non est solita et permanentis visio, 765. Ad contemplationem ashelanti Daniel est imitandus, 974. Contemplationis silentium hie in vita non potest esse perfectum, 980. Cuius contemplationis non attingunt, nisi ab exterioribus curis liberi, 981. Quato magis se despiciunt sancti, tanto revelationum contemplatione percipiunt, 985. Sola Dei visio, vera mentis nostre reflectio est, 1011. Deum hie non nisi de longe prospectivus, 1042. Activae vite gradibus ad contem-

plationis culmen ascendunt, 982. Sanctorum contemplatio omni servatione Ezechielis figurata, 1144. Quo plus contemplando sancti proficiunt, eo magis se nihil, aut prope nihil esse cognoscunt, 1148. Penam contemplationis non significat, 1191. Christi manus ad contemplationem non susceperat, 1197. A contemplatione videntur a sancti, sanguis cruciatus omni indolentem deferat, 1211. Contemplatio vere casti significat, 1213. In contemplatione sancti sibi videntur, 1259. A Dei contemplatione in sancti id omne quod habent et sunt, sibi ipsa videntur, 1241. Ad contemplationem evocatus, humilitate faciem vult, 1319. Ad contemplationem raptus, infirmitatis prore, semper recordatur, 1321. Incurio tranquillitatis fatigari permittitur, *ibid.* — Contemplationis intimis hie sole hinc delectamus, 1524. Contemplationis dulcedo, 1526. Quies contemplationis significat silentio quod sit in celo, 1527. Nulla mentis eies perfecta hie, sed diuturna, *ibid.* Varii ad Dei contemplationem gradus, 1528. Mentis ex contemplatione dilatato, 1541. Exteriora immolationis cogitantes, contemplationi non apti, *ibid.* Ad eam quam necessaria humilitas, *ibid.* Nulli sibi lva conditione contemplatio denegata, *ibid.* Ne is quidem qui in imis jaceat, 1562. In contemplatione per inquisitionem proficiunt, *ibid.* Perfectione contemplatione videntur que lingua feri non potest, 1563. Fidei et contemplationis discernim, 1571. V. Vita activa et contemplativa.

Contemptum seculi suadens Paster invitavit ad cognam Dei, 1634.

Contendere cum Deo, quid sit, 299, 578. Uuda mundi non vincitur, nisi fervente mentis contentione, 391.

Continuitas vite per Danielum figurata, 25, 1548. Continentiam vita quam bona, 1544. Continentie excellentia, *ibid.* Continentis quoque et electus abire post gregem vestigia despicit, 581.

Contra non ad adversitatem ponitur, sed ad rectitudinem, 1. 31, 1582.

Contradictio impij verbis iustorum, 557, 558. Qui sit probari ad aquas contradictionis, 823.

Contritionis modus, quis, 118. Contritio aliquando a Deo, aliquando ab adversario venit, 219. Contritio impiorum, quamam sit, 797. Contritio animam reprobam maxime, deserto Creatore creaturam quavisisse, *ibid.* Due contritionis species, 1428.

Contumelia accepta, exemplo Christi non est reg. recata, 1507. Falsa exprobrantibus etiam vera non obijciend, *ibid.* Boni ex contumelias acceptis hant meliores, 1504. Ferre contumelias et laerentem diligere, martyrii genus est, 1618.

Conversio honorum, quam laudabils, 51.

Convertendus in melius mores accipiens, suscipit contra se diabolum, 121. Conversio sane ad Deum redeuntis, 200. Homo vltus quod diligit, intelligit quod delectat, 215, 218. Bonae vite initia uni Deo diranda, 269. Cur non citius retinenda, *ibid.* Conversio incipit a rectitudine operis, et ad rectitudinem procedit mentis, 351. Conversio sine gratia Dei impossibls, 370. Admittit gratia cor terrena accipiens, subvertitur et mutatur, 571. Conversionis effectus, 572, 576, 581. Exemplum vere conversi nri in sancto Paulo, 572. Conversio bonorum operum usu firmanda, 414. Ad Deum converti deo, et venire opere debemus,

452. Conversionis modus, 651. Ad conversionem singulos Deus patienter expectat, 481. Potentes sæculi ad nobilitatem et cultum Dei, per predicationem, ab Eccl. læta adducit, 582. Cum hoc spiritus vocat, hinc caro revocat, gravis moror est conversio, 771. Ruptis Dei auxilio vincula, conversorum læticia morori succedit, *ibid.* Tres conversionis gradus, 772. Conversio formæ in plebe israelitica, ex Aegypto divinitus libera, *ibid.* Initia conversionis, exipiunt graves tentationes, *ibid.*, 1506. Cur initia conversionis aliquando peccata, 775. Cur acriores tentationes post conversionem, quam ante fuerit, *ibid.*, 1502. Conversa anima habet laborem certaminis, unde perversa appetit gaudium voluptatis, 775. Quanto quis incipit superius vivere, tanto et inchoat inferius interire, 785. Homo per gratiam conversus, cinerem esse se meminit, *ibid.* Sancti præcitatōres verbis et miraculis extremos mundi terminos ad fidem convertunt, 862. Homines recens conversi adhuc pube vestiuntur, 915. — Conversio hominis successivo et invigibili gratia perficitur, 936. Conversi ab iniquitate, ientibus verbis a Pastore sunt admonendi, 962. Qui concipiunt, se deinde perturbationis propositum vitæ melioris, 975. Dominus convertit eos quos aspicit, 982. Bonis operibus conversorū pascitur Dominus, *ibid.* Initia conversionis bonis moribus malisque permixta, 1030. Quasi locustas Deus nos in exordio conversionis suscitavit, *ibid.* Inchoates inter spem et metum possit, *ibid.* Propter certamina carnis, quam icircos fortiter edomant, 1031. Hostis insidias et dolos explorant, *ibid.* Homo de medicamento vulnus facit, Deus de vulnere medicamentum, 1092. Ordo conversionis, 1153. Conversio peccatorum Christum et Ecclesiam consolatur, 1155. Deus prius homines terrendo dejicit, deinde erigit, erectoque gratia confirmat, 1250. Veræ conversionis definitio, 1266. Quæ sit nova in Christo creatura, 1266, 1274. In Babylone liberatur, qui de confusione vitiorum confusus convertitur, 1271. Ex terrore conversionis descriptio, 1275. Conversionis profectus a planctu penitentiae ad lætiam dilectionis Dei, 1278. Quis ordo ad animarum conversionem laborantibus observandus, 1302. Servire Deo incipiens, de holi insidiis obvidetur, 1306. A quibus sua virtute eripi non potest, *ibid.* Conversi doctrinæ s. cræ pabulo pascenti, 1116. Misericordiam et iudicium Deo cantare debet peccator conversus, 1420. Tempus præsens ad inducens conversionis acceptum, 1479. Quos Deus, ut convertantur diu tolerat, non conversos durius damnat, 1483. Quem nunc patientem despicit, post sentiet iratum, 1509. Vix enim cras sequemur conversum, quem hodie malum præire videbamur, 1514. Mirabile conversionis exemplum juvenis in morte, *ibid.* Iniquorum et iracundorum conversio promittitur, 1519. Fructus qui sunt conversionis, 1584. Nisi quis a semetipso deficiat, ad Deum non appropinquat, 1588. Repudatus vitii, exquirenda sunt virtutes, *ibid.* Exhortatio ad redeundum per conversionem ad Deum, 1599. Cur in eo lo majus gaudium de peccatore converso, quam de justis stantibus, 1602. Quot modis Deus nos ad se redire cogat, 1625. Adversarius utilitas ad peccatoris conversionem, 1624. Anima per conversionem dicitur reverti ad virum suum priorem, *ibid.* V. Contritio, Penitentia.

Convicia justî non reddunt, 418, 1507. Convicia quis facile tolerat, cum in secreto mentis ad mala perpetrata recurrit, 974. Conviciantibus gratia magis, quam ira detinetur, *ibid.* Falsa exprobrantibus etiam vera non sunt obijcienda, 1507. Convivia vix sine culpa celebrantur, 20. In conviviis etiam moderatis locum diabolus invenit, 49. Conviviorum comes est loquacitas, 20, 1656. Convivium reproborum est delectatio temporalium voluptatum, 1108. Futurum in fine mundi de Judæorum conversione convivium, quid significet, 1158. Ultimum Christi post resurrectionem convivium, quid significet, 1545. Ad convivium Dei vocati, corda discutant, et mortale fastidium pellant, 1620. Dominus ipse ministravit in illo agnus occisus, *ibid.* Væ ad hoc convivium venientibus absque veste nuptiali, 1639. Per fidem intratur, *ibid.* Ad sacrum convivium accedentes, se sollicite expleant, 1641. Aliquin a Christo curiose investigandi, et severe puniendi, *ibid.* Convivia sequuntur loquacitas et lusus, 1656. Caphisus stercoris est memoria peccatorum, 1584. Quorum princeps significat ventrem, 982. Cordis organum est officium corporis, 6. De corde alterius non est temere judicandum, 21. Cor hominis æri et lapidi us comparatur, 222, 579. Aquæ vento agitata, 551. Securitas, vnde, 714. Cor curvum, quid sit, 785. Cordis gressus, qui, 790. Cordis locus, qui, 867. Cordis quietem amittunt, qui res terrenas studiose tueri desiderant, 250. Deus cor auert lapideum, et dat carneum, 350. Quid sit cor reprehendere in oratione, 552. Quil sit cor hominis a Deo destrui, vel ædificari, 570. Quid sit cor cum manibus levare, 560. Cor hominis dici ur abyssus, 588. Custodie cordis et vigilantie necessitas, 621. Cor est altare in quo jubetur ignis semper ardere, 794. A rebus exterioribus ad cor redeundum, 795. Quid sit cordis parietem fodere, 814. Cor ex verbis spul homines, ex corde apud Deum verba pensantur, 818. Ab homine longius sæpe distat cor, 841. Inquietudo cordis extra Deum, ad quem est factum, 849. Luxuria cordis, quæ sit, 897. Præputia cordis resuscanda, quid significent, 896. Cor humanum mare terrens, quod Deus solus valet coercere, 915. Hoc mare tenebris solvo vitur, *ibid.* Quos huic mari, dum furit, terminos Deus ponat, 916. Virtutes dissipat illud mare sævas, nisi charitate firmentur, 916. Nive vel grandine, corda frigida ac dura prævium intellegendi, 953. Solus Deus corda per gratiam aperit, 959. Corda sunt velut desertum, imbre gratiæ non fecundata, 941. Ad inspirationes Dei arcanas iustorum etiam corda caligant, 956. Arentia corda Christus deserit, fide ac spe vivencia requirit, 993. Cordis obduratio, qui sit a Deo, 1008. Humana corda dum terrena appetunt, diabolo contentenda se sternunt, 1015. Cordis duritia signatur per parietem fodiendum, et penetrandam petram, 1021. Duplex cordis connotio magna est, 1277. Quodlibet cor a divino spiritu assumptum, sit amarum, 1279. Cordis frictura, id est spirituali zelo Deus placatur, 1304. Nunquam vacua manus a munere, si fuerit arca cordis repleta bona voluntate, 1451. Cordis ostium contra veritatem, qui clauditur, 1458. Deus in corda quorundam venit, sed non manet, 1876.

Cur corda terra dicuntur terra, 1577. V. Animum, Mentem, Voluntatem. Coram se ambulare, id est sibi ipsi atquere seu præsentem adesse, 1291. Cornelius Centurio pro bonis operibus meruit exaudiri, 1259. Non operibus ad fidem, sed fide venit ad opera, 1581. Per opera est solidatus in fide, 1582. Fjus conversio, 888. Cornua bestiarum, quid innuant, 1061. Cornu elationem significat superborum, 995, 996, 1103. Cornu in vasa gestare, quid sit, 1010. Cornustibii nomine, quid signetur, 1163. Cornustibii nomine lætantium cantus exprimitur, 1165. Corona vi toris præmium est, 453. Est signum victoriæ, 1414. Corona in capite, est superna remuneratio in mente, 452. Corona de capite Ecclesiæ auferitur, cum prælati bona spiritualia negligunt, 453. Quid sit, sanctos ante thronum Domini mittere coronas, 768. Scriptura Sacra corona in retributione quæ fuerit, portata in opere, 740. Quos Deus protegeus adjuvat, remunerans coronat, 1103. Corporis infirmitates animam debilitant, 6. Corpus, quanta cura indigeat, 155. Quot et quantas in hac vita corporis necessitates, *ibid.* Corpus aggravat animam, ne supernorum contemplationi diu vacet, 267. Corpus animæ vestis, 324. Corpus unum sunt diabolus et omnes iniqui, 430. Corpus Domini, qui intraverit ad discipulos, januis clausis, 1352. Corrigenes alios debet ipse mundus esse, 258. Mali binos corrigant, non studio purgationis, sed ex livore, 459. In corrigendo quis consideranda, 712. Correctiones sanctorum, quales, 811. Cor ita se gerant, 815. In corrigendo ira cavenda, 848, 1000. Quos admonendo non possumus corrigere, uti debemus tolerare, 417. Ferientia manus sola emendatione evadimus, 572. Cum aliena corrigimus, prius nostra metiamur, 818. Iniqui, qui vix poterant corrigi divisi, qui emendabuntur uniti, 1104. Correctionem suam justî patienter ferunt, 558. Provi correctionis impatientes, *ibid.* Quis paratior mori quam corripri, redargutione ipsa deterior, 274, 1262. Cum mala possunt emendari, silere consentire est, 341. Venialiter peccant, qui zeli fervore modum correctionis excedunt, 545. Justi in pravos exterius sæviendo, eisdem interius compatiuntur, 560, 780. Lugens non est increpandus, 418. Corruptio differenda, vel non, ut sit utilis, 419. Publice peccantes, publice corripendi, 420. Color Ecclesiæ de præva frustra corruptis, *ibid.* Primum contra nos, deinde contra malos debemus erigi, 448. Hunc ordinem correptionis non servant mali, *ibid.* Quis in correptione servandus modus, 780, 781, 852. In correptione sic tumentia premeunda sunt, ut foveantur cruenta, 814. Sancti doctores delinquentiam vitia exaggerare solent, 815. Parietem fodere cordis, quid sit, *ibid.* Hectoris animarum in scrutanda cordis piculis, pia severitas, 815. Pastor qui a correptione cessat, damnari metuat, *ibid.* Corripit et erudiendi ad penitentiam ac pietatem delinquentes, ordo, *ibid.* In facienda correptione subesse debet ira, non præcesse, 848. Sacerdotum in corripitio discretio qua arrogantes carent, 859. Nihil gravius nocet animæ, quam conscientia virtus, nisi corripitibus exerceatur, 894. Quæ mente corripitendi qui in

exterioribus quibusdam delinquant, 1008. Mali executionis scutum opponit corripentibus, 1105. Hoc scuto non Adam et Eva, 1106. Corrupti reatum suum oblique retorquent in Creatorem, *ibid.* Squamis tecti defensionis, resistit lascivis veritatis, *ibid.* Hericium mentium multitorum defensionis imago, 1107. Hericium foveam habet in reprobis, 1108. Iniqui alterna se laticem defensione tuerentur, *ibid.* Acetum in nitro mens correptione facta detor, 1262. Ex frequentia culpæ cordis duritia, ex qua in correptionem fit imensibilis, 1263. A correptione non cessandum propter delinquentium aut humilitatem, aut superbiam, 1270. Qui non audiverunt, dum corripunt, suum non despondeant, 1271. Alii non audiunt, alii ex parte tantum correptionem audiunt, 1272. Paucis corripiendi, vel dicendi sunt infirmi, 1287. Alii leniter, alii asperius arguendi, *ibid.* Medicus peritosis diti vulnus palpat, postea sanat, *ibid.* Mentis duriores acrius increpandæ, 1298. Magna Dei gratia durus increpationis sermo fulgus factus, 1298. Asperitas in ostensione exhibenda pravis, charitas in mente, 1414. Verba sapientium, cur clavus et stimulis dicantur similia, 1433. Quantum ejus periculum, qui corripit non emendatur, 1584. Pappiris vitiosis panis dandus refectionis cum verbo correptionis, 1653. V. Inceptio.

Corriga calcesmenti, quid designet, 1459, 1518. Corruptioni et mortiferis quot modis anima appropinquet, 759. Ad corruptionem descendit, qui se a corruptione sua viribus longe esse judicat, 762.

Cortinæ decem tabernaculi, quid significant, 1379. Hyacinthinæ cortinarum ansule quinquaginta, quid significant, *ibid.* Aurei circuli, quid, *ibid.*

Corusco ex quodam, intus dulcedienu contemplationis sancti præstant, 1210.

Corvus pulli sunt filii Gentium, 969. Corvus signat plebem Juda cum, 970. Corvus est doctus prædicator, 971. Co vi in educandis pullis industria, *ibid.* Crastinum diem peccanti Deus non promittit, 1479. Sollicitudo vetatur in crastinum, sed permittitur in hodiernum, 356.

Creatoris ignorantia, omnium est origo vitiorum, 17. Creare mali, qui Deus dicitur, 79. Creator omnium cuncta per se ipsum tenet, 127. Creator ut se visibilem faceret, humanitatem nostram assumpsit, 167. Deum omnium Creator in cuncta prædicant, 564. Deus cuncta creavit et conservat, 518. Qui dicatur Deus cuncta simul creavisse, 1033. Simul per substantiam, non simul per speciem, *ibid.* Quo sensu angelus et homo simul creati, 1056. Quomodo in pluribus diebus facta creatio, 1033. Creator interdum transire dicitur, 167. Qui dicitur se contra creatorem suum erigere, 411. Creatoris nostri vestigia sunt mira opera visibilis creaturæ, 819. Creator eo immortalis est, quo creaturæ more immortalis non est, 1019. Quod ex nihilo factum est, pendet in nihilo, 1395. Creator centum oves habuit, cum angelorum et hominum substantiam creavit, 1601. Deus utramque creavit naturam angelorum et hominum, suæ visionis capacem, 1603.

Creaturæ omnes sibi invicem subordinantur, 127. Quomodo creatura non volens, vanitati subjecta est, 133. Qui a servitute corruptionis eripitur, *ibid.*

Per creaturas velut per quamdam rimas Deus se præbet admirandum, 161. Creatura est in contrahente fluxu, melius est Creatoris stare, 167. Creatura bona quascunque pro amore Creatoris abijciunt, 172. Creatura rationalis ad imaginem Dei facta est, 167. Creaturarum divisio, 190. Creatura spiritalis Deum considerare non sufficit, 301. Creaturæ omnes Deum esse continentur, 368. Creaturæ Deo comparatæ, sic sunt tanquam non sint, 518. Non agunt nisi a Deo moventur, *ibid.* Creatura rationalis ex se mutabilis est pejus, ex gratia Dei in melius, 791. Creaturæ sunt vestigia Dei, 819. Viæ sunt ad Creatorem, *ibid.* Per visibilia a Deo recessimus, per eadem ad Deum reverti debemus, *ibid.* Quilibet in rebus creatis comparatur Deo, inane sit et nihil, 1143. Homo in sui Creatoris presentia se cinerem esse videt, 1291. Omnis creaturæ nomine signatur homo, 1369. Et omnis natio gentium, 1570. Creatura nova, quæ sit, 1267. Creatura omnia bona sunt, 308. Cuncta creata ex nihilo facta sunt, 518. Creatura omnia habuerunt principium, 857. Quædam creata principium habuerunt, tanquam suam habitura, *ibid.*

Crimen omne est peccatum, at non est crimen omne peccatum, 688. Peccatum animam polluit, crimen eam et stingunt, *ibid.* Majus crimen ex majori virtute, 879.

Crystalli velut aspectus dicitur firmamentum, 1250. Ex aqua solidatum, quid signat *ibid.*

Crucem ferre non semper fœnoscium, 277. Crucem portare cum Cyreneo, quid sit, *ibid.*, 1588. Crux ligni nomine significatur, 391. Lignum crucis in omnibus Scripturæ partibus declaratur, 1218. Ligno crucis in patriam portamur, *ibid.* Crux Christi inlilibus stultitia visa est, 1454. Qui Christus ad se omnia traxerit, exaltatus, 1533. Crux duobus modis ferenda, 1588, 1620. Crux dicitur a cruciati, *ibid.* Non sufficit crucem portare, nisi Christum sequamur, 1639.

Cnibitorum sex et palmi calamus, quid significet, 980, 1323, 1340.

Culex, quid designet in Scripturis, 25.

Culpæ malum in Scriptura aliquando propheta est, 94. Culpa duobus modis perpetratur, 198. Incessanter crescit culpa favoribus nutrita, 125. Una sæpe culpa multarum sequentium est occasio, 327. Culparum nostrarum cognitio temperat dolorem flagellorum, 343. In culpas in oratione fletibus tersas, mens non relabatur, 352. Per gradus culpæ crescit ordo sententiæ, 682. Ne culpa ad opus prodeat intus, ubi nascitur, extinguitur, 685. Unde agnoscitur justitia, inde videtur quid sit culpa, 1045. Gravioribus sunt culpæ quæ virtutes imitantur, 1207. Culpa transit ad culpam, cum concupiscentia, non necessitati servitur, 1587. Nemo in hac vita immunis a culpa, 269. Malum culpa Deus juste permittit fieri, 357. Malis bene utitur Deus, 1130. Mala sæpe sub specie boni absconduntur, 1223. Nulla mala Deus impunita relinquit, 683. Culpam suam veraciter insequitur, qui prosperitatem sæculi calcet, 120. Culpa facile remittitur, quæ non malitiae studio perpetratur, 344. Vide Peccatum.

Cupiditas est deserenda, ut sacrificium bonæ voluntatis Deo persolvatur, 1452. Cupiditas est radix omnium malorum, 646.

Cura rerum secularium nimis in animam tumultuantem cogitationum turbanavehant, 129. Ab his verbis sacri gladio se mortificant sancti, 142. Quæ circa has sint affectus prave mentes, 147, 287, et quomodo pie mentes ad curas istas se labent *ibid.*, 452. Quantum necesse saluti anime se famularis curæ, 250, 335. Hæc cura non penitus abscindenda, sed moderanda, 336. Cura carnis serviat, et non principetur, *ibid.* A terrenis curis liberi, quies et opus, 338. Cura rerum nimis, quia occupat, excæcat, 411. Cura rerum per conversionem abdicata, non repetenda, 414. Maligni sancti mala perpeti, quam terrenorum curis fatigari, 453. Cura secularis verbibus comparatur, 532. Faciliorem vitium viam aperit majores curæ, 546. Sapientia Dei non fructur, qui terrenis distrahanur e. curis, 588, 749. Turba foras eicitur, ut puella suscitur, 589. Bani curis terrenis, non studio terreno implicatur, *ibid.* Ex Dei voluntate caris servientium terrenis, cum studio vacandi soli Deo, 590. A caris quiescat secularibus, qui Dei vocem audire desiderat, 742. Servitius curarum secularium magna, 979, 1269. Curis secularibus crescentibus, fenestra lumen non fundunt, sacerdotibus ab officio prædicationis crescentibus, 1202. Mens curis terrenis divisa, minus est idonea ad videnda celestia, 1308, 1305. Et ad perfectionem non expedit, 1385. Cura mundi fluctibus et tempore si comparate, 695.

Curiose divina scrutantes hæretici, egestate et sterilitate laborant, 641. Curiosus aliena sciens, se nascit, 1621. Quinque corporis sensibus, per quos iuga boni signatis, curiositas designatur, *ibid.* Curiositas vitium, quantum, *ibid.*

Cursoris officium, quodam sit, 306. Cur electi, qui Redemptoris adventum præcesserunt, dicantur cursores, *ibid.*

Curvus terram super iniecit, 1585. Quid si angelos sub Deo curvari, 301. Cor hominis curvum, quomodo, 785. Quis usquequaque incurvatus, 1585.

Custodia animæ, quam necessaria, 621. Sollicitudo humana est contra hostem inutilis sine Dei custodia, 267. Inutilis est custodia cordis, si vel unus hostis pateat aditus, 621. Quæ sit Templi Dei, *id est* Ecclesiæ custodia, 1423. Deus hominum custos dicitur, 267.

Citis significat hos in Ecclesia, qui solis exterioribus curis inserviunt, 253, 674. Quid cutem ardescere et contrahi, 252. Quid sit pulchritudo cutis, 412. Quorum cutis oscibus adhaerent, 1071.

Cyathus, quid significet in tabernaculo, 656, 1455.

D

Dæmones in aere vagantur, 66. Immundi spiritus quos captivati, in desperationem impellunt, 57. Dæmones per Sabæos signantur, *ibid.* Dæmon per somnia illudit, 262. Dæmones dicuntur latrones, 282, 455, 1472. Dæmones Dei sapientiam non vident, 605. Dæmones in hoc mundo nihil proprium possident, 1387. Dæmones semper nobis insidiantur, 1472. Lucus dæmonem est humanas mentes de vitio in vitium rotare, 1076. Vide Diabolus, Satan.

Damnatorum poenæ variæ, 202. Damnati intus et foris cruciantur, *ibid.* Damnatis non est reditus ad veniam, aut ad ea quæ amabant, 256. Nulla eis relinquatur speranda misericordia,

351. Cuius dolor combustionis cruciat, eos poena caecitatis obscurat, 352. Quam iustae sicut hae poena, *ibid.* Quid sit damnatos ligari in fasciculos, 353. Angelus et homines reprobos una poena implicat, 355. Damuati sen per moriuntur, nonquam morte consumendi, 477. Novis inventis cruciuntur ad poenam, qui nulla invenerunt ad culpam, *ibid.* Qui sua non erogavit, multo magis qui aliena rajuit, poena aeterna multandus, 478. In iui quo magis hic splendent, eo acrius puniuntur in gehenna, 481. Corporaliter exuruntur reprobi igne corporeo, 482. Secundum corpus et animam igne cruciantur, *ibid.* Mali qui de corpore nunc volentes educuntur, in corpore tunc tenebuntur iuvit, 483. Reprobi pro peccatis, vel nimium, cruciuntur, 484. Damnatio aeterna gladii nomine signata, 1123. Damuati in penis videbunt, quos hic inordinate dixerunt, 334. Damuandi saepe diu tolerantur, 496. Damuati ut ad salvatos transire velint, an e contra, 1657. Damuatis ad poenam servatur cognitio et memoria, 1658. Damuati in augmentum supplicii vident damuatos, *ibid.* V. Infernus, ebenna.

Dan ex tribu Antichristus est oriurus, 1015. Cur cluber et cerastes Dan dicatur, *ibid.*

Daniel est imitandus anhelanti ad contemplationem, 974. Sapor carnalium ejusdem exemplo rejrimendus, *ibid.* Daniel factus imbecillis, postquam altiora Dei conspexit, 1242. Daniel figura continentium, 25, 1344. Danielis moderatio, 974.

Davidis historia cum Uria et Bersabee, quid significet, 94. Historia pueri Egyptii ab Amalech ob aegritudinem relicti, et a Davide suscepti, quid signet, 175. Cur vetatur David templum Dei edificare, 239. Cur David placavit in populum saevientem, et in se inatum placare non potuerit, 299. David a patre suo despectus, et a saamele electus, 363. David mons altus, repentino casu cecidit, 402. Historia Davidis Goliath ejus gladio obtincentis, quid significet, 366. David in compunctione quatuor nodis affectus, 751. Quantum David caverit a superbia potentibus vicina, 835. David docet nos pietatem et humilitatem, 860. Mira Davidis in summis humilitas, 888. Pluris habetur David coram aca saltans, quam in hostes pugnans, 889, 1460. Pugnando hostes, humilitatem sectando seipsum vicit, *ibid.*, 1460. Villem se exhibuit exterius, et interius humilis fuit, 899. Intra proprias mensuras David se continuit, 905. David Regis humilitas et patientia, 975, 1135, 1160. Contumeliosa verba, non convicia credidit, sed adjutoria, *ibid.* De majorum nos lapsus teruit Deus, sed de reparatione roboravit, 1091. Davidis exemplo erga Saulem, discimus homini pro malo reddendum, 1:59. David lotus poenitentiae lacrymis in fonte misericordiae, 1402. Quano succensus fuerit Dei amore David, 1422. Leviathan ore tenuit Davidem, ex quo per poenitentiae foramen evasit, 1551. Quis poenitentia David aulterium elerit, 1609. Aquam de cisterna Bethlehem sibi allatam Domino libavit, *ibid.* Qui illicita perpetrasse se meminerat, a licitis abstinebat, 1610. — David montibus Gelboe, cur maledixerit, 113. Ejus amor erga Deum, 150. Dilectio inimicorum, 1559. Humilitas cordis, 854, 1135, 1460. David Ecclesiae afflictionem prospiciens, psalmm pro torcularibus condidit,

326. Correctio David per Nathan, 713. David humilitatis hostiam saepe Deo offerebat, 835. Ejus mansuetudo et humilitas, 860.

Decimas Deo in Quadragesima damus, 1495.

Decipula diaboli super semitam, quid significet, 441.

Decreta Dei immutabilia et aeterna, 395.

Deignari peccatoribus, qui iusti dicantur, sicut et Pharisaei, 1600. Aliud quod sit typho superbiae, aliud quod zelo disciplinae, *ibid.*

Defensores dicuntur haeretici, 15, 380, 855. Quando res suas defendere liceat, 1006. Peccatores, quomodo se defendant, 1105.

Defuere formidans in quod fuit, fugiat, 698.

Defossum dormire securam, quid sit, 356.

Delectationis initium poenitentiae lamentum castigandum, 115. Salubris moros de prava delectatione, 117.

Delectari in Deo, quid sit, 364. Anima sine delectatione non potest esse, *ibid.* Deliciis in Deo affluere, quid sit, 509. Jucunditas humanae delectationis dicitur panis, 756. Carnalium a por delectationum, qui rejrimendus, 974. Anima spiritualibus deliciis in contemplatione veritatis affluens, terrena contemnit, 510. Deliciae carnales et spirituales, qui differant, 1618.

Deliquenti, quo sensu Deus non parcat, 315. Delictum, quid sit, 386. Qui differant inter se delicta et scelerata, *ibid.* Quid inter peccatum et delictum distet, 1404. Quomodo signentur in saeculo delicta nostra, 400. Delinquere sanctos hic in opere, in locutione, aut cogitatione liquet, 1205.

Denarius numerus perfectionem significat, 24, 30, 1162, 1365. Denarium eundem in culo omnes accipiunt, 137, 1162. Denarius redditur operariis incipiendo a novissimis, 1512.

Denotes in Scripturis significant sancti et praedicatorum, 382. Et malos praedicatorum, *ibid.*, 1104. Et sensus inter-nos, 382.

Deprecatio nostra saepe a conspectu judicis repellitur, 502.

Deserta a Deo animi, in quo sit statu, 528. Cur Deus aliquando nos deserat, 325. Deus nos, ne quidem cum respuitur, non relinquit, 957. Deus non deserit quod fecit, 822. Deserere electos, quomodo Deus dicatur, 75, 95. Deus nunquam suos deserit, 97.

Deserti regio, quid significet, 59. 67. Ventus veniens e regione deserti, quid sit, 59. Corda hominum instar desertae terrae imbre gratiae irrigata, fecundantur, 941. Quid sit desertum poni in stagna aquarum, 1522.

Desideria pia sanctorum Deus saepe dilert exple, ut crescant, 141, 513, 827, 1546. Magnus clamor animarum beatarum, magnum est earum desiderium, 42, 718. Crescunt sanctorum desideria, ubi finis propinquior, 141. Desideriis celestium mens nititur, ne ad inferiora descendat, 112. Desideria bona sunt iustitia, quae efficitur non consequuntur, 226. Poena innocentium sunt desideria iustorum, 507. Pravis desideris ad malum actionem tractus timore retritur iniquus, 441. Ad bona desideria trahant poena, quos praemia non invitant, 839. Desideria nostra et audit Deus, 718, 1235.

Desidia in operibus bonis nascitur ex timore Dei amore, 312.

Desperatio peccatoris nomine inferni significatur, 257. Desperantium

corda nobis similia, *ibid.* Justos desperare, quid significet, 264. Miseritimus animae de salute desperantis status, 409, 440. Ad cavendam desperationem, ad memoriam revocanda sunt Dei beneficia, 828. Qui praeterea munera considerat, non desperet futura, 829. Abyssus desperationis absorbet, quem aeternae malae consuetudinis puteus includit, 844. Qui futura desperat, praesentibus in malis relaxat, 997. Ore Leviathan rapus non desperet, quia foramen est in ejus maxilla, per quod evadat, 1090, 1511.

Despecto Deus elegit, 175. Despicit multi metuant, 716. Despectus revocat hominem ad seipsum, et ad Deum, 1622.

Detractores belliarum more homines devorant, 459. Quid sit detractoris dominationem panis vestiri, 460. Bonus linguarum detrahentium usus, 703. Detrahentes, quando despicit debeant, aut comesci, 1256. Cohibere debent hi, quorum vita caeteris est in exemplum proposita, *ibid.*, et qui privatae gloriae amore non tanguntur, *ibid.* Cum lingua detrahentium non possunt corrigi, aequanimiter toleranda, 1257.

Deus hominis locus per inobedientiam desertus, 257. Duo extrema homo et creator, pulvis et Deus, 391. In Deo dicuntur quaedam propter effectum operis, quaedam propter substantiam majestatis, 1051. Qui dicatur Deus speciosis indui vestibus, 1051. Et amictus lunine sicut vestimento, *ibid.* Divinitatis claritas auri nomine signatur, 1124. Cur Deus dicatur ignis consumens, 1208, 1247, 1577. Aliquando Deus dicitur oncupative, aliquando essentialiter, 1236, 1351. Deus dicitur Paterfamilias, 1510. Deus dicitur adjutor, susceptor, et ipsa hominis misericordia, 1515. Deus signatur per Pasorem ovium perditae, et mulierem amissa crachuae, 1613. Dicitur Deus vir animae fidelis, 1624. Dicitur rex Sabaoth, 1637. Dei locutio multiplex, 41, 42, 43. Dicere Dei, quid sit, 43.

Facies Dei, quid sit, 46, 385, 763. Qui dicatur Deus convoveri, 75. Flare Deus dicitur, 153. Respondere Dei, quid sit, 175, 1145. Deus in igne et fumo descendit, 209. Ridere Dei, quid sit, 507, 637. Furor Dei, quomodo transire et pertransire dicatur, 598. Deum oblivisci et recordari, quid sit, 534. Quomodo Deus fuit nos, 549. Videre Dei, quid sit, 585. Dei stare, quid sit, 605. Respicere Dei, quid sit, 555, 606, 932. Deo improprie passiones attribuuntur, 666.

Deus zelare, qui dicatur, *ibid.* Irasci Deus dicitur, *ibid.* Dicitur misericors, *ibid.* In aeternitate, qui dicatur, *ibid.* Deus dicitur crudelis, 667. Loqui Dei est verbum genuisse, 748. Deum ingredi et penetrare mentem, quid sit, 929. Nihil in Deo corporeum suscipiendum, 1049. Deus se rebus creatis saepe comparat, 1050. Alqua sensibilia in Deo ostendunt effectum operationis, *ibid.* Item substantiam majestatis, 1051. Deum habere brachium, quid sit, *ibid.* Deum voce tonare, quid sit, *ibid.* Audire Dei, quid sit, 1145. Per sonitum autlimis Dei, quid designetur, 1255. Deus aliquando loquitur sub dubitatione, 1252. Deus est vita omnium rerum, 1536. — Deus simplicitas inrassendo, et in operando diversitas, 1537. Qui Deus habere membra corporea dicitur, 456, 1050. Anima Dei, qui dicatur, 519. Deus est quod habet, 521, 596. Idem Dei esse, quod sapere, et fortiam esse, 583. — Deo solo frui, et dispensatorie uti saeculo debemus, 45. E contra

exterioribus quibusdam delinquent, 1008. Mali excitationis scutum opponunt corripentibus, 1105. Hoc acuto uti Adam et Eva, 1106. Corrupti reatum suum oblique retorquent in Creatorem, *ibid.* Squamis tecti defensionibus, resistunt jaculis veritatis, *ibid.* Hericulus mentium malitiosarum defensionis imago, 1107. Hericulus foveam habet in reprobis, 1108. Iniqui alterna se invicem defensione tuebantur, *ibid.* Acetum in nitro mens correptione facta detorquet, 1262. Ex frequentis culpæ cordis duritia, ex qua in correptione fit insensibilis, 1263. A correptione non cessandum propter delinquentium aut humilitatem, aut superbiam, 1270. Qui non audiverunt, dum corripiunt, suum non despondeant, 1271. Alii non audiunt, alii ex parte tantum correptionem audiunt, 1272. Paucis corripiendi, vel docendi sunt infirmi, 1287. Alii leniter, alii asperius arguendi, *ibid.* Medicus peritus diu vulnus palpat, postea seriat, *ibid.* Mentis duriores acrius increpandæ, 1288. Magna Dei gratia durus increpationis sermo iniquis factus, 1298. Asperitas in ostensione exhibenda pravis, charitas in mente, 1414. Verba sapientium, cur clavus et stimulis dicantur similia, 1415. Quantum ejus periculum, qui corruptus non emendatur, 1581. Pauperibus vitosis panis dandus refectionis cum verbo correptionis, 1653. V. Incorpatione.

Corrigis calcamenti, quid designet, 1459, 1518.

Corruptioni et mortiferis quot modis anima appropinquet, 759. Ad corruptionem descendit, qui se a corruptione sua viribus longe esse judicat, 762.

Cortices decem tabernaculi, qui significant, 1579. Hyacinthina cortinorum ansule quinquaginta, quid significant, *ibid.* Aurei circuli, quid, *ibid.*

Corusco ex quodam, intimæ dulcedinem contemplationis sancti prægustant, 1210.

Corvorum pulli sunt filii Gentilium, 969. Corvus signat plebem Judaicam, 970. Corvus est doctus prædicator, 971. Corvi in educandis pullis industria, *ibid.* Crastinum diem peccandi Deus non promittit, 1479. Sollicitudo vetatur in crastinum, sed permittitur in hodiernum, 556.

Creatoris ignorantia, omnium est origo vitiorum, 47. Creare mali, qui Deus dicitur, 79. Creator omnium cuncta per se ipsum tenet, 127. Creator ut se visibilem faceret, humanitatem nostram assumpsit, 167. Deum omnium Creator in cuncta prædicant, 864. Deus cuncta creavit et conservat, 518. Qui dicitur Deus cuncta simul creavisse, 1035. Simul per substantiam, non simul per speciem, *ibid.* Quo sensu angelus et homo simul creati, 1056. Quomodo in pluribus diebus facta creatio, 1055. Creator interdum transire dicitur, 167. Qui dicitur se contra creatorem suum erigere, 411. Creatoris nostri vestigia sunt mira omnia visibilia creaturæ, 819. Creator eo immortalis est, quo creaturæ more mutabilis non est, 1019. Quod ex nihilo factum est, pendet in nihilo, 1395. Creator centum oves habuit, cum angelorum et hominum substantiam creavit, 1601. Deus utramque creavit naturam angelorum et hominum, suæ visionis capacem, 1603.

Creaturæ omnes sibi invicem subordinantur, 127. Quomodo creatura non volens, vanitati subjecta est, 153. Qui a servitute corruptionis eripitur, *ibid.*

Per creaturas velut per quasdam rimas Deus se præbet aditum adum, 161. Creatura est in contrafluxu, solius est Creatoris stare, 167. Creatura bona quantumque pro amore Creatoris abjicienda, 172. Creatura rationalis ad imaginem Dei facta est, 167. Creaturarum divisio, 190. Creatura spiritualis Deum considerare non sufficit, 501. Creaturæ omnes Deum esse continentur, 564. Creaturæ Deo comparatæ, sic sunt tanquam non sint, 518. Non agunt nisi a Deo moventur, *ibid.* Creatura rationalis ex se mutabilis est pejus, ex gratia Dei in melius, 791. Creaturæ sunt vestigia Dei, 819. Viæ sunt ad Creatorem, *ibid.* Per visibilia a Deo recessimus, per eadem ad Deum reverti debemus, *ibid.* Quilibet in rebus creatis comparatur Deo, inane fit et nihil, 1145. Homo in sui Creatoris præsentia se cinerem esse videt, 1291. Omnis creaturæ nomine signatur homo, 1569. Et omnis natio gentium, 1570. Creatura nova, quas sit, 1267. Creatura omnia bona sunt, 508. Cuncta creata ex nihilo facta sunt, 518. Creatura omnia habuerunt principium, 857. Quædam creata principium habuerunt, tanquam finem habitura, *i id.*

Crimen omne est peccatum, si non est crimen omne peccatum, 688. Peccatum animam pollut, crinæ eam e stinguit, *ibid.* Majus crimen ex majori virtute, 379.

Crystalli velut aspectus dicitur firmamentum, 1250. Ex aqua solidatum, quid signat *ibid.*

Crucem ferre non semper faciendum, 277. Crucem portare cum Cyrenæo, quid sit, *ibid.*, 1588. Crux ligni nomine significatur, 391. Lignum crucis in omnibus Scripturæ partibus declaratur, 1214. Ligno crucis in patriam portatur, *ibid.* Crux Christi infidelibus stultitia visa est, 1454. Qui Christus ad se omnia traxerit, exaltatus, 1553. Crux duobus modis ferenda, 1588, 1620. Crux dicitur a cruciatu, *ibid.* Non sufficit crucem portare, nisi Christum sequamur, 1629.

Cubitorum sex et palmi calamus, quid significet, 980, 1323, 1340.

Culex, quid designet in Scripturis, 25.

Culpæ malum in Scriptura aliquando propheta est, 94. Culpa duobus modis perpetratur, 198. Incassanter crescit culpa favoribus nutrita, 125. Una sæpe culpa multarum sequentium est occasio, 327. Culparum nostrarum cognitio temperat dolorem flagellorum, 345. In culosa in oratione stibus tersa, mens non relabatur, 552. Per gradus culpæ crescit ordo sententiæ, 682. Ne culpa ad opus prodeat intus, ubi nascitur, extinguitur, 685. Unde agnoscitur justitia, inde videtur quid sit culpa, 1045. Gravioræ sunt culpæ quæ virtutes imitantur, 1207. Culpa transit ad culpam, cum concupiscentia, non necessitati servitur, 1387. Nemo in hac vita immunis a culpa, 269. Malum culpæ Deus juste permittit fieri, 367. Malis bene utitur Deus, 1150. Mala sæpe sub specie boni absconduntur, 1223. Nulla mala Deus impunita relinquit, 683. Culpam suam veraciter insequitur, qui prosperitatem sæculi calcet, 120. Culpa facile remittitur, quæ non malitiam studio perpetratur, 544. Vide Peccatum.

Cupiditas est deserenda, ut sacrificium bonæ voluntatis Deo persolvatur, 1452. Cupiditas est radix omnium malorum, 646.

Cura rerum secularium nimis in animam tumultuantem cogitationum turbam luehant, 129. Ab his verbi sacri gladio se mortificant sancti, 142. Qui circa has sint affectus prave mentes, 147, 287, et quomodo prave mentes ad curas istas se habeant *ibid.*, 452. Quantum nocent saluti nimis rei familiaris curæ, 250, 535. Hæ curæ non penitus abscindendæ, sed moderandæ, 536. Cura carnis serviat, et non principetur, *ibid.* A terrenis curis libertas, quies et opus, 558. Curæ rerum nimis, quia occupant, excæcant, 411. Curæ rerum pro conversionem abdicatæ, non repetendæ, 414. Manus sancti mala perpeti, quam terrenum curis fatigari, 453. Curæ seculares vermibus comparatæ, 552. Faciliorem vitii viam aperitur majores curæ, 516. Sapientia Dei non frustratur, qui terrenis distrahitur curis, 588, 749. Turba foras ejection, et puella suscitatur, 589. Bona curis terrenis, non studio terreno implicatur, *ibid.* Ex Dei voluntate caris servientium terrenis, cum studio vacandi soli Deo, 590. A curis quiescat secularibus, qui Dei vocem audire desiderat, 749. Servitius curarum secularium magna, 979, 1269. Curis secularibus crescentibus, fenestrate lumen non fundunt, sacerdotibus ab officio prædicationis crescentibus, 1202. Mens curis terrenis divisa, minus est idonea ad videnda caelestia, 1508, 1505. Et ad perfectionem non expedita, 1585. Curæ mundi fluctuant et temp stati comparatæ, 695.

Curiosæ divina scrutantes hæretici, egestate et sterilitate laborant, 644. Curi suis alienis sciens, se necit, 1631. Quinquæ corporis sensibus, per quaque juga bonum signatis, curiositas designatur, *ibid.* Curiositatis vitium, quantum, *ibid.*

Cursoris officium, quodnam sit, 506. Cur electi, qui Redemptoris adventum præcæserunt, dicantur cursores, *ibid.*

Curvus terram s imper inuenit, 1585. Quid sit angelos sub Deo curvari, 501. Cor hominis curvum, quomodo, 785. Quis usquequaque incurvatus, 1585.

Custodia animæ, quam necessaria, 621. Sollicitudo humana est contra bonam inuulit sine Dei custodia, 267. Inuulit est custodia cordis, si vel unus hostis pateat aditus, 621. Quæ sit Templi Dei, *id est* Ecclesiæ custodia, 1425. Deus hominum custos dicitur, 267.

Cutis significat hos in Ecclesia, qui solis exterioribus curis inserviunt, 252, 674. Quid cutem ardescere et contrahi, 252. Quid sit pulchritudo cutis, 412. Quorum cutis ossibus adheserit, 1071.

Cyathus, quid significet in tabernaculo, 656, 1455.

D

Dæmones in aere vagantur, 66. Immundi spiritus quos captivati, in desperationem impellunt, 57. Dæmones per Sabæos signantur, *ibid.* Dæmon per somnia illudit, 262. Dæmones dicuntur latrones, 282, 455, 1472. Dæmones Dei sapientiam non vident, 605. Dæmones in hoc mundo nihil proprium possident, 1587. Dæmones semper nobis insidiantur, 1472. Inuis demonum est humanas mentes de vitio in vitium rotare, 1076. Vide Diabolus, Satan.

Damnatorum poenæ variæ, 202. Damnati intus et foris cruciantur, *ibid.* Damnatis non est reditus ad veniam, aut ad ea quæ amabant, 256. Nulla eis relinquatur speranda misericordia,

551. Quos dolor combustionis cruciat, eos poena cecitatis obscurat, 532. Quam iustæ sint hæc poenæ, *ibid.* Quid sit damnatus ligari in fasciculos, 335. Angelus et homines reprobos una poena implicat, 335. Damnati non per moriuntur, nunquam morte consumendi, 477. Novis inventis cruciantur ad poenam, qui nulla invenerunt ad culpam, *ibid.* Qui sua non erogavit, multo magis qui aliena rapuit, poena æterna multandus, 478. In utro quo magis hic splendet, eo acrius puniuntur in gehenna, 481. Corpora fuerunt exuruntur reprobi igne corporeo, 482. Secundum corpus et animum igne cruciantur, *ibid.* Mali qui de corpore nunc nolentes educuntur, in corpore tunc tenebuntur iuncti, 483. Reprobi pro peccatis, vel minimi, cruciuntur, 484. Damnatio æterna gladii nomine signata, 1123. Damnati in poenis videbunt, quos hic inordinate dilexerunt, 334. Damnati sæpe diu tolerantur, 496. Damnati non ad salvatos transire velint, an e contra, 1657. Damnatis ad poenam servatur cognitio et memoria, 1658. Damnati in augmentum supplicii vident damnatos, *ibid.* V. Infernus, ebenna.

Dan ex tribu Antichristus esse orturus, 1013. Cur caluber et cerastes Dan dicatur, *ibid.*

Daniel est imitandus anhelanti ad contemplationem, 974. Sapor carnalium ejusdem exemplo rejimendus, *ibid.* Daniel factus imbecillis, postquam altiora Dei contempnit, 1242. Daniel figura continentium, 23, 1344. Danielis moderatio, 974.

Davidis historia cum Uria et Bersabee, quid significet, 94. Historia pueri Ægyptii ab Analechia ob agri-tudinem relicti, et a Davide suscepti, quid signet, 173. Cur vetatur David templum Dei edificare, 239. Cur David placavit in populum sævientem, et in se in animo placare non potuerit, 239. David a patre suo despectus, et a Samuele electus, 363. David mons altus, repentino casu cecidit, 402. Historia Davidis Goliath ejus gladio obtincentis, quid significet, 566. David in compunctione quatuor modis affectus, 781. Quantum David caverit a superbia potentibus vicina, 853. David docet nos pietatem et humilitatem, 860. Mira Davidis in summis humilitas, 888. Pluris habetur David coram arca saltans quam in hostes pugnavit, 889, 1460. Pugnando hostes, humilitatem sectando seipsum vicit, *ibid.*, 1160. Vili se exhibuit exterius, et interior humilis fuit, 889. Intra proprias mensuras David se continuit, 905. David Regis humilitas et patientia, 973, 1135, 1160. Contumeliosa verba non convicia credidit, sed adjutoria, *ibid.* De majorum nos lapsu terruit Deus, sed de reparatione roboravit, 1091. Davidis exemplo erga Saulem, discimus homini pro malo reddendum, 1559. David lotus poenitentia lacrymis in fonte misericordie, 1402. Quomodo succensus fuerit Dei amore David, 1422. Leviathan ore tenuit Davidem, ex quo per poenitentiam foramen evasit, 1531. Quelli poenitentia David aditrium elerit, 1609. Aquam de cisterna Bethlehem sibi allatam Domino libavit, *ibid.* Quelli illicita perpetrasse se meminerat, a licitis abstinbat, 1610. — David montibus Gabor, cur maledixerit, 163. Ejus amor erga Deum, 150. Dilectio inimicorum, 1359. Humilitas cordis, 854, 1135, 1460. David Ecclesie afflictionem prospiciens, psalms pro torcularibus condidit,

326. Correctio David per Nathan, 713. David humiliatis hostiam sæpe Deo offerebat, 835. Ejus mansuetudo et humilitas, 860.

Decimas Deo in Quadragesima damus, 1495.

Decipula diaboli super semitam, quid significet, 441.

Decreta Dei immutabilia et æterna, 395.

Deignari peccatoribus, qui iusti dicantur, sicut et Pharisei, 1600. Aliud quod sit typho superbiæ, aliud quod zelo disciplinæ, *ibid.*

Defensores dicuntur hæretici, 15, 380, 533. Quando res suas defendere liceat, 1006. Peccatores, quomodo se defendant, 1105.

Defuere formidans in quod fuit, fugiat, 698.

Defossum dormire securum, quid sit, 356.

Delectationis initium poenitentia lamentis castiganda, 115. Salubris amor de prava delectatione, 117. Delectari in Deo, quid sit, 564. Anima sine delectatione non potest esse, *ibid.* Deliciis in Deo affluere, quid sit, 509. Jucunditas humanæ delectationis dicitur panis, 756. Carnalium sapor delectationum, qui rejimendus, 974. Anima spiritualibus deliciis in contemplatione veritatis affluens, terrena contemnit, 510. Deliciæ carnales et spirituales, qui differant, 1618.

Delinquenti, quo sensu Deus non parcat, 315. Delictum, quid sit, 386. Qui differant inter se delicta et scelera, *ibid.* Delicta inter peccatum et delictum distat, 1404. Quomodo signentur in sæculo delicta nostra, 400. Delinquere sanctos hic in opere, in locutione, aut cogitatione liquet, 1203.

Denarius numerus perfectionem significat, 24, 30, 1162, 1365. Denarium eundem in culo omnes accipiunt, 137, 1162. Denarius redditur operariis incipiendo a novissimis, 1512.

Denes in Scripturis significant sancti s prædicatores, 382. Et malus prædicatores, *ibid.*, 1104. Et sensus inter-nos, 382.

Deprecatio nostra sæpe a conspectu judicis repellitur, 502.

Deserta a Deo anima, in quo sit statu, 528. Cur Deus aliquando nos deserat, 323. Deus nos, ne quidem cum respiciunt, non relinquit, 957. Deus non deserit quod fecit, 822. Deserere electos, quomodo Deus dicatur, 73, 93. Deus nunquam suos deserit, 97.

Deserti regio, quid significet, 59, 67. Ventus veniens a regione deserti, quid sit, 59. Corda hominum instar desertæ terræ imbre gratiæ irrigata, fecundantur, 941. Quid sit desertum poni in stagna aquarum, 1322.

Desideria pia sanctorum Deus sæpe differt explere, ut crescant, 141, 513, 827, 1346. Magnus clamor animarum beatorum, magnum est earum desiderium, 42, 718. Crescunt sanctorum desideria, ubi finis propinquior, 141. Desideriis coelestium mens nititur, ne ad inferiora descendat, 112. Desideria bona sunt inutilia, quæ effectum non consequuntur, 226. Poenæ innocentium sunt desideria justorum, 307. Pravis desideris ad malum actionem tractus timore inretitur iniquus, 441. Ad bona desideria trahant poenæ, quos præmia non invitant, 839. Desideria nostra et audit Deus, 718, 1235.

Desidia in operibus bonis nascitur ex inerte Dei amore, 512.

Desperatio peccatoris nomine inferni significatur, 257. Desperantium

corda nobilibus similia, *ibid.* Justos desperare, quid significet, 264. Miserius animæ de salute desperantis status, 409, 440. Ad cavendam desperationem, ad memoriam revocanda sunt Dei beneficia, 825. Qui præterita munera considerat, non desperet futura, 829. Abyssus desperationis abstrahet, quem æctus male consuetudinis puteus includit, 844. Qui futura desperat, præsentibus in malis relaxat, 997. Ore Leviathan rapus non desperet, quia foramen est in ejus maxilla, per quod evadat, 1090, 1511.

Despectus Deus elegit, 173. Despici multum metuit, 716. Despectus revocat hominem ad seipsum, et ad Deum, 1622.

Detractoress belluarum more hominum devorant, 459. Quid sit detractoris dormitionem panis vestiri, 460. Bonus linguarum detractentium usus, 703. Detrahentes, quando despici debent, aut compesci, 1256. Cohibere debent in, quorum vita cæteris est in exemplum proposita, *ibid.*, et qui privatæ gloriæ amore non tanguntur, *ibid.* Cum linguæ detractentium non possunt corrigi, æquanimiter tolerantur, 1257.

Deus hominis locus per inobedientiam desertus, 257. Duo extrema homo et creator, pulvis et Deus, 391. In Deo dicuntur quedam propter effectum operis, quedam propter substantiam majestatis, 1051. Qui dicitur Deus species indui vestibus, 1051. Et amicitia lumine sicut vestimento, *ibid.* Divinitatis claritas auri nomine signatur, 1124. Cur Deus dicatur ignis consumens, 1208, 1247, 1577. Aliquando Deus dicitur nuncupative, aliquando essentialiter, 1236, 1331. Deus dicitur Paterfamilias, 1510. Deus dicitur adiutor, susceptor, et ipsa hominis misericordia, 1515. Deus signatur per Passorem ovis perditæ, et mulierem amissæ crachinæ, 1613. Dicitur Deus vir animæ fidelis, 1624. Dicitur rex Sabaoth, 1637. Dei locutio multiplex, 41, 42, 43. Dicere Dei, quid sit, 43. Facies Dei, quid sit, 46, 385, 765. Qui dicitur Deus commoveri, 75. Flare Deus dicitur, 155. Respondere Dei, quid sit, 175, 1145. Deus in igne et fumo descendit, 209. Ridere Dei, quid sit, 307, 637. Furor Dei, quomodo transire et pertransire dicitur, 398. Deum oblivisci et recordari, quid sit, 534. Quomodo Deus fugit nos, 549. Videre Dei, quid sit, 585. Dei sære, quid sit, 605. Respiciere Dei, quid sit, 835, 608, 932. Deo improprie passiones attribuuntur, 668. Deus zelare, qui dicitur, *ibid.* Irasci Deus dicitur, *ibid.* Dicitur misericors, *ibid.* Contere, qui dicitur, *ibid.* Deus dicitur crudelis, 667. Loqui Dei est verbum genuisse, 748. Deum ingredi et penetrare mentem, quid sit, 920. Nihil in Deo corporeum suspicandum, 1049. Deus se rebus creatis sæpe comparat, 1050. Aliqua sensibilia in Deo ostendunt effectum operationis, *ibid.* Item substantiam majestatis, 1031. Deum habere brachium, quid sit, *ibid.* Deum voce tonare, quid sit, *ibid.* Audire Dei, quid sit, 1145. Per sonitum altissimi Dei, quid designetur, 1235. Deus aliquando loquitur sub dubitatione, 1252. Deus est vita omnium rerum, 1336. — De simplicitate in rasendo, et in operando diversitas, 1337. Qui Deus habere membra corporea dicitur, 456, 1030. Anima Dei, qui dicitur, 519. Deus est quod habet, 521, 536. Idem Dei esse, quod sapere, et fortiter esse, 552. — Deo solo frui, et dispensatione uti sæculo debemus, 45. E contra

Deo utuntur quidam, et fruuntur temporalibus bonis, *ibid.*: Deo in oratione ante omnia querendus, 489, 1148. Infractus manet, qui ceteris amissis, Deum non amat, 494. Ad Deum per aspera et mollia eundem est, 821. Nemo sibi vivat, aut moriatur, sed Deo, 1435. A Deo vivere pro carnalibus affectibus non declinandum, 1628. E. Beatitudo. — Dei cognitio in hac vita dicitur visio aeterna, 163, 750. Anima a sui cognitione ad Dei notitiam elevatur, 166, 856. Non cognoscitur Deus ab anima corpori inserta sine imaginibus, 167. Deus se modicum aperit hic quantumlibet sanctis, 168, 519. Cognoscimus Deum perfecte, et de eo quasi balbutiendo loquimur, 168, 887. Sicut de lumine caecus, sic de Deo homo loquitur, 885. Surrexit nobis Deus, quia non se plene manifestat, 161. Per creaturas velut per quasdam rimas, se admirandum nobis praebet Deus, *ibid.*. Cognoscimus perfecte Deum, sentiendo nihil de ipso non perfecte cognoscere, 169, 876, 877. Pauca sunt quae de Deo hic, et imperfectissime cognoscimus, 169, 521 1358. Iudicia Dei de hominibus incomprehensibilia, 539, 835. Dei celsitudo et profunditas, qui sint investigabiles, 436, 516. Aliud esse de Deo aliquid scire, aliud esse sperare, 369. Deus est incomprehensibilis, 449, 5 6. Fide Deum cognoscentes electi, eum per speculum videre anhelant, 513. Quae cavenda sint Deum cognoscere constitutibus, 516, 510. Timens Deum, jam cognoscat, quid sit in sapientia, qui novum potes cognoscere quid sit in se, 610. Dei cognitio dicitur facies Dei, 703. Creatoris eum vestigia, immo ad Dei cognitionem, 819. Deus non nisi procul ab ipsis etiam electis videtur, 878. Agentem Deum ceruibus, sed in ejus actione caligantibus, *ibid.*. Cognoscendo Deum nosmetipsos agnoscimus, et severius judicamus, 875. Deus nisi a tranquillo corde non cogno citur, 1115. Nisi hominibus virtutes suas Deus declararet, nullus eum agnosceret, nec amando salvaretur, 1257. Per incrementa temporum crevit scientia spiritualium Patrum, 1347. Omnis de rebus divinis scientia est imperfecta, 1408. Etiam in ipso Paulo, *ibid.*. Mensura dilectionis Dei est cognitio, 1449. — Per creaturas ad Dei cognitionem pervenitur, 161. Per res visibiles Deum cognoscimus, 489. Dei cognitio duplex, 515. Deus per sui amoris vestigia indagandus est, 514. Deus ab humana et angelica subtilitate investigari non potest, 512. Deus per quasdam imagines in hac vita videri potest, per essentiam non potest, 600. Nullus Deum spiritaliter videt, et carnaliter vivit, 601. An Deus a beatis videatur in sua claritate, an in sua natura, *ibid.*. Quomodo videbitur Deus in patria, 602. Deum esse ex ratione colligere debemus, 856. Deus cognoscitur ex operibus suis, *ibid.*. Dei mysteria non sunt per intellectum descendentia, 1306. Deus in servis suis visibilis est, 1381. — Nemo in hac vita quantumlibet sanctus Deum, sicuti est, videre valet, 121, 600, 1326. Invisibilia cognoscimus quidem, sed raptim, 165. Deus hic non videtur manifeste, 345. Deus videtur hic per sua vestigia, 545. Dei invisibilitas cognoscitur: per animam rationalem, 489. Deus invisibilis et incomprehensibilis ubique querendus, 515. Sancti quidam in Veteri Testamento, qui viderunt Deum, 600, 601. Quo sensu Deus locum habuit inaccessibilem, 602. Alla est visio quae

beati Deum, alia qua Deus videt seipsum, 602. Nemo in hac vita Dei gloriam, sed ejus tantum similitudinem videre potest, 1318. Qui viderit Isaias Christi gloriam, *ibid.*. — Deus potius quid non sit, quam quid sit, a nobis in hac vita percipitur, 167. Ab ipsis angelis incomprehensibilis Deus, sub quo curvantur 301. Dei essentiam angelica vel humana sensus non plene contuetur, 515. Deus solus est, in cuius essentia comparatione esse nostrum, est non esse, 518, 506. Non est in Deo aliud esse, aliud habere, 521. Divinus ab aeterna soliditate essentiae subsistere nequit, 578. Deum esse impli non credi, 481. Esse Dei, quid sit, 518, 1192. Deus sibi habet esse, 596. Dei locus, qualis, 605. Deum esse corporeum, quoniam crederent, 1049. — Deus immutabilis, qui intelligitur in Job commotus, 73. Deus in se tranquillus, perentibus videtur turbulentus, 153, 166, 1051. Quid sit stare Dei, 167, 605. Quid sit perire Dei, 294, 668. Dei immutabilitas ex aeternitate asseritur, 521. Motus Dei immutabilis, quid sit, 581. Solus Deus expert mutabilitatis, 406, 791. Dei sententia videtur mutari exterior, sed consilium interius non mutatur, 519, 667. Deus immutabilis natura et ex voluntate, *ibid.*, 1082. Qui dicitur Deus oblivisci et recordari, 535, 1050. Qui dicitur Deus zelari, irasci, miserari, praescire, 666. Haec mutatio non est in qualitate iudicis, sed in mente patientis, 667. Qui dicitur Deus solus habere immortalitatem, 791. Deus immortalis, quia immutabilis, 1052. Esse Dei est aeternum et incommutabilem permanere, 1192. Labor Dei curas hominum mentes sustententis, 1352. — Deus est intra et extra, supra et infra omnia, 47. Dei describitur immensitas, *ibid.*, 505, 515, 1311. Qui Deus omnia transcendat, 345. Deus sine spatio immensus, sine initio et fine aeternus, 857. Deus omnibus et ubique praesens et aequalis, 869. Ubi Deus non est per gratiam, adest per iudicium, 1241. Sic Deus intus est, ut extra sit, 135. Non est locus ubi non sit Deus, 1268. Deus excelsior caelo, et terra latior, et latior mari, 515. Deus ubique est, non in parte, 515. Deus non localiter ubique est, sed per predicatoris suos in mundi partibus localiter ambulat, 861. Deus est ubique totus, 1357. — Deus tempora sine tempore disponit, 32, 1357. Fixa manent in aeternitate Dei, quae cursu temporis exteriori fluunt, *ibid.*, 607. Deus diversa ordinans, non est diversus, 55. Creatori comparata creatura est angustis, 153. Stare solus Dei est, 167. Discrimen dierum hominis et aeternitatis, 521, 521. Apud omnipotentem latentia stant, 392. Dies Dei, ejus aeternitas, 521, 857. In aeternitate nihil praeteritum, aut futurum, sed totum esse nunc, 521, 636, 1309. Perfecta aeternitatis scientia nulli tribuitur in hac vita, 850. Dei aeternitas homini ineffabilis, 883. Aeternitas Verbi nomine calamit significatur, 1078. Deus solus natura immortalis et immutabilis, 406. Solus Deus principaliter et immobiliter est, 519. Aeternitas Dei cognosci non potest, 837. Deus sine mutatione mutabilia disponit, 1357. — Deus non simul menti humanae, sed gradatim aperit suas perfectiones, 52. Dei vestigia se mi debemus, 517. Cur Deus hominibus proprias laudet perfectiones, 552. De Deo nihil dignum dicere, a quo coartare possumus, 665. Deo non potest homo nocere aut prodesse, 818. Deus magnus

fortitudine, iudicio et iustitia, 867. Proprie perfectus Deus non dicitur, quia nec factus, 917. Quidquid in rebus creatis Deo comparatur, tantum est et nihil, 1145. Divina substantia nec detrimentum recipit, nec augmentum, 1108. Deus solus incommutabilis, 166, 406, 519, 1357. Dei latitudo, longitudo, sublimitas et profunditas, 516. Ejus excellentia investigabilis, *ibid.*. Deus bonis nostris non indiget, 501. Quomodo Deus dicatur mutari, 519, 667. Dei magnitudo et perfectio describitur, 1241. Deus est ineffabilis, 845. — Deus in luce tenebras videt, mutabilia videndo immutabiliter, 53. Omnia pervadit Deus: non utium se immensum corda, 506, 792. Discrimen visus divini et humani, 321. Dei consilium et intelligentia, qui differant, 570. Deus iniquorum dolus sua in examine, et desol in amore, 573. Qui dicitur Deus invisibilis et recordari, 535. Res non ideo videtur a Deo, quia sunt: sed ideo sunt, quia videtur, 667. Deus dicitur scire, faciendo nos scire, 683, 893. Qui se videt a Deo non credit, in solis oculis clausos tenet, 792. Scire Dei approbare est, 897. — Nescire Dei, quid sit, 40, 373, 755, 897. Deus sine illa inclinatione bona et mala comprehendit, 83. Scire Dei, quid sit, 373, 616, 683, 817. Deus ab aeterno futura videt et decrevit, 593. Cognoscere Dei, quid sit, 683. Deus quidquid potest augustinus eremite, in Scriptura sacra comprehendit, 743. Omnia sunt aperta in conspectu Dei, 790. Deus nihil ignorat, nihil obliviscitur, *ibid.* in praesentia Dei prima iustorum plantatio, secunda in eorum operibus, 393. In praesentia Dei tempora cuiusque vitae immobiliter praefixa, 414. Videt Deus finem delinquentium, praeventum correctorum, *ibid.* — Dei voluntati congrua devote parere debemus, 196. Facies Dei respectus est gratia, 15. Qui Deo resistit, pace cadit, 289. Quae iustus facienti mali, Deus heri iusto permittit, 367. Contra nostram voluntatem voluntati Dei parendum, 399. Dei voluntas impletur in iustis et in iniustis, 485. Dei voluntas in Scripturis scrutanda, 517. Quae videtur heri contra voluntatem Dei, eisdem non obstant, 519. Iustum Dei crediturque consilium nomine pharetrae agitur, 1025. Dei voluntas est immutabilis, 505, 519. — Dei consilium reventes iniqui, ipsis manufactur, vel iusti, 194. Deus ut sapiens falli, et foris vitari non potest, 289. Cur Deus dicitur sapiens, *ibid.*. Quae sint opera sapientum Dei publica, quae secreta, 359. Haec pauci valent inquirere, sed nullus invenire, 359. Sapientia Dei sua quoque ipsa ordinans, 367, 511, 578. Deus malum sapientia percutere diabolum, quum fortitudine, 552. Sapientiae Dei locus et premium assignari non possunt, 581. Nullius boni operis merito debetur, 585. Voluptatibus serviens exors est sapientiae, 586. Sapientia Dei essentialis est et subsistens, 596. Dei sapientia ex occultis revelata, 597. Aliiter focum habet, aliter viam, 103. Dei sapientiam contemplari nequeunt, qui sibi videntur sapientes, 830. Sapientia Dei in avaritiam distribuitur hominum, 895. — Deus dicitur fortis, quia lingua velle et percussit, 249. Cur dicitur Deus fortitudine magnus, 897. — Deus solus sanctus, 598. Ex consideratione aeternitatis Dei, metuunt sancti sua opera bona, 256. Sordes hinc vite agnoscutur, 515. Deus auctor naturae, non

calpae, 912. — Dei potentia in tentationibus sanctorum manifestatur, 15. Mira Dei opera oculis usu viderunt, 183. Dei opera obstupescendo, quam loquendo fecundius laudantur, 287. Qui Deus in nobis coelum infernum, terram et mare subvertat, 347. Qui praestitit esse quod non erat, provixit qualiter sit quod jam existit, 508. Deus non existentia utendo creat, et existentia videndo continet, 1030. Deus animam destruit non debellando, sed ab ea recedendo, 370. Duobus modis in conspectu Dei vivimus, 383. Cum (quis) interrogando in scriptura ponitur, omnipotens designatur, 497. Deus solus potens et metuendus, 511. Qui dat vivere, dat et sapere, 543. Dei omnipotentiam pensantes nostrae infirmitatis admonemur, 948, 950. Circulus in arboribus diaboli divina virtus est omnipotentia, 1038. Haec plurimos quos diabolus devorat, ab ejus faucibus extrahit, 1089. Deus inaequaliter omnia tangit per omnipotentiam, 1211. Deo omnia subsunt, 1101. — Dei providentia, etiam nos obsequendo semper justa, semper amanda, 51. Quandoque Deus nos deserit, ut eustodiat, 95, 1092. Miro modo fit, ut quod contra voluntatem Dei agitur, voluntati ejus subdatur, 198. Cur Deus alios flagellis deprimat, alios fulciet succubus, 154, 225. Dei custodia adversus hostem occultum quam necessaria, 267. Nihil fit in hominibus sine Dei consilio, licet occulto, 598. Deus ordinat males diaboli voluntates, 1093. Delicatam querelas dissimulat Deus, ut augeat utilitatem, 431. Extrema providentia Dei descriptio, 505. Sic Deus intendit omnibus, ut sisit singulis, *ibid.* Causales eorum, quae videntur inordinatae, rationes justae apud Deum, 514, 541, 550. Quidam in adversis insipientes, Deum esse, aut res humanas curare, negant, 303, 809, 857. Deus bona facit et ordinat, mala non facit, sed ordinat, 876. Deus per se regit mundum, quem creavit, 782. Deus nihilens providet ut maxime, et singulis et universis, 806. In tentatione intendendum divinae providentiae, 822, 828. Divina providentia in ratione malorum, 830. Dei erga summa et infirma providentia, 869. In Dei, non in hominis manu ejus dispositio, 901. Deus hominem non deserit, 926. Solus conditor vitam hominum administrat, 1469. — Deus variis modis se habet erga bonos, 161, 574, 640. Suos in adversitate erigit, 193. Malorum consilium ad bonum utitur, 198. Ad exemplo fratrum Joseph confirmatur, *ibid.* Saulis et Jonae, 193. Cur Deus condiderit quem perituro praescivit, 511. Deus ab aeterno omnia disposuit, 395. Ejus providentia non fallitur, *ibid.* Cur Deus permittat malos deteriora perpetrare, 496. Deus homines nunc refovet, nunc terret, 640, 1084. Quomodo Deus erga sanctos se gerat, 661. Erga peccatores, 808. Cur Deus sanctos quandoque statim non exaudit, 163. Haec erga, nunc deprimat, 1321. — Dei patientia et benignitas erga hominem peccatorem, 318, 1259. Dilectus filiorum poenae, qui duo tacitus extitit tes in culpa, 304, 789. Stulte et insipie ex Dei patientia cogitat sua flagitia, aut non videri a Deo, aut approbati, 769. Patienter Deus iram retinet, quam tandem irretactabiliter effundit, 829. Deus diu hic tolerat, quos in aeternum est damnatur, *ibid.* Cur Deus patiens redditor dicitur, 1463. Irae divinae potestas hominibus incomprehensibilis, 145. Fatus Dei dicit potestatem animadversio, 155. Te-

mendum ne misericorditer Deus non irascatur vitis nostris, 220. Iram judicis praevenerunt effecti, 258. Deo iudicanti aut percussanti respondere homo non sufficit, 2 8. Qua ratione irae Dei nemo resistat, 290. Quanta Dei severitas in eis, quos duriteravit Dei patientia, 502. Deus, qui velit a nobis argui, 316. Unde Deum placare possumus, nihil habemus, 321. Dei furor, perturbationis expertus, in fine mundi consummatur, 398. Quos Deus feriat ut hostes, 453, 571. Majoris irae signum est, cum hoc tribuitur, quod male desideratur, 478. Irae divinae nihil peccati absconditur, 547. Omnis percussio divina aut percussio vitae praesentis est, aut initium poenae sequentis, 571. Deum ex semita iras sua viam scire, quid sit, 800. Iras Dei non solum meretur, sed et provocat calidus simulator, 810. Tranquille transitur Deus, 1051. Furor Dei, qui dicitur ira columbae, 1052. Deus vel iratus miseretur, 1181. Culpas insequitur, peccantes protegit, 1182. Ira Dei futura, ex praesentibus mundi ruinis pensanda, 1459. Stantibus Deus, si eviderint, minuit poenam, lapsis ut surgant, promittit misericordiam, 1609. — Deus alia concedit propitius, alia permittit iratus, 196. Duobus modis Deus ad sanctum vulnerat, 200. Effertentem se de virtutibus Deum misericorditer corripit, 220. Quem modo misericordia non eripit sola, post mortem justitia addicit, 235. Sancti salutem suam ex sola Dei misericordia expectant, 238, 263, 286, 314, 514, 544, 952. Misericordia Dei homini lapsos necessaria, 267. Videre Dei est nole misereri afflictioni humanae, 307. Deus ex misericordia preveniente vitam nobis tribuit, ex subsequente custodit, 524. Aliud quod Deus misericorditer tribuit, aliud quod iratus sinit haberi, 367. Quanta Dei erga peccatores misericordia, 527. Misericordia Dei peccatori impensa et neglecta, in poenam vertitur, 537. Manus Dei dura videtur infirmo, cum sevit misericorditer, 608. Deus in hac vita non semper reddit singulis juxta opera, 782. Intuens potentiam misericordiae Dei, suae justitiae premet elationem, 926. Quomodo misericordiam Dei apud nos fiat mirae, 1055. Post culpam speranda misericordia, 1090. Vel iratus miseretur Deus, 1181. Larga est Creatoris nostri misericordia, 1532. Misericordiam et iudicium Deo, qui cantet peccator, 1420. Divinae misericordiae exemplum in juvene, urgente morte, converso, 1514. Deus pro sua erga nos misericordia, rogat nos prius secum recone fieri, 1590. Sic nos Dei misericordia refovet, ut nullo modo negligentes reddat, 1593. Divinae misericordiae tempus nemo perdat, 1599. Justitia Dei in afflictionibus consideranda, 51. Deus electos justo ordine ab injustis feriri permittit, 527. Deus justos affligit et impios prosperari sinit, 826. Qui Deus justus eum, qui non debet puniri, condemnet, 84. Deus aliquando injustos celeriter trucidat, 154. Duobus modis Deus affligit hominem, 200. Deus aliquando nos conterit, 219. Duobus modis nos judicat Deus, 319. Deus aliquando consiliarius adducti in stultum anem, 375. Deus quos in aeternum digni, aliquando ad tempus relinquit, 661. Deus frustra condemnare non potest, 782. Deus justitia erga homines abscondita, movet justos ad timorem et lacrymas, 145. Flare Deus apud dicitur, cum vindictam retribuit, 135. Correptio Dei alia punit, alia probat,

199. Justi ipsi sciant se perituros, et remota pietate, iudicantur a Deo, 256, 814, 952. Dei accessus ad aethera, vel recessus non cognoscitur in hac vita, 298. A Dei animadversioe nemo tutus, 383. Quid sit Deum apud fures videtur, 591. Non intuetur Deus quantum quis mali valeat tacere, sed quantum velit, 408. Deus crudeliter videtur, quando etsi juste feriendo, non parcat, 667. Sicut nulla bova absque mercede, sic sine poena nulla sunt mala, 683. Justum credamus quod a Deo meliore nobis patitur, 746. A Deo percussus, conditionis suae ordinem cogitans, percussiois invenit iustitiam, 747. Iusta Dei iudicia, etsi occulta, 782, 806. Qui dicitur Deus Indurare, 915. Justitia Dei metuenda autem rulpam, post culpam speranda misericordia, 1040. Deus simul praesentibus consolatur, et peritibus percussit iustitia, 1519. — Electos suos Deus, et quos despiciens, hunc tam vehementer affligat, 77. Deus ex omni genere hominum ad cognitionem suam vocat, 190. Duobus modis Deus vulnerat quos ad salutem reducere parat, 200. Vocare Dei est nos amando et eligendo respicere, 268. Deus quosdam electos inferioribus domis et exterioribus honoribus subleval, 632. Gratis Deus eligit quos vult, 1160. Electo ex misericordia, reprobatu sit ex justitia, *ibid.*, 1418. Deus eligit quos mundus despicit, 173, 1622. V. Electio, Electus. — Deus reprobat quos se nescire dicit, 40, 753. Deum destruere reprobos, quid sit, 370. Quid sit obdurare, 371, 943. Vide Reprobato. — Deus in principio vitam quosdam ad virtutis cultum provehit, ceteros deserit, 574. Dei cultus nullus est verus extra veram Ecclesiam, 457. — Dextera Dei, quae, 54. Pro dextera Judae, pro sinistra Gentiles sunt intelligendi, 669. Dextera nomine populi ad his intelligitur, 660. Dextera et sinisterum, quid significant, 991, 1201, 1586. Dextera est vita ventura, praesens vero sinistra 1558, 1526. Dextera significat bonos, sinistra malos, 1512. Dextera laetitiam et prosperitatem significat, 1201. Dextralia, quid significant, 968. — Diabolus appellatur dies et nox, 107. Diabolus, cur nox solitaria dicitur, 109. Cur Leviathan, 110. Vectis dicitur, quia ad necem percussit, 111. Cur serpens, *ibid.* Diabolus e actor dicitur, ejus vox est tentatio misere suggestionis, 150, 981, 988, 1648. Vocatur leo, et tigris, et myrmicoleon, 156, 855, 1056. Alis leo est, alis formica, 158. Dicitur cetus, 280. Interitus, 443. Et lavo, 455. Maligni spiritus dicitur horribiles, 431. Diabolus a quibus nomine signatur, 286, 347, 570, 1186. Dicitur coluber tortuosus, 554. Ventus urens, 570, 839, 1199. Volucres caeli dicitur diaboli, 605. Vulpes, *ibid.* Perditio et mors, 604. Bestia, 876, 1003, 1076. Diabolus dicitur et porta mortis, 929. Ostia tenebrosa, *ibid.* Diabolus dicitur hostis aut quis, 1019. Illius investigatio narum nomine signatur, *ibid.* Spiritus immundi dicitur hostes armati, 1631. Diabolus dicitur Behemoth, 1035, 1094, 1056. Leo insidians, 1060. Qui dicitur homo fennum comedere ut bos, 1057. Servus ex pacto se aeternus, unde dicitur diabolus, 1093. Animal quadrupes per actionis immunitate facultatem dicitur diabolus, 1094. Draco per nocendi multitudine, *ibid.* Avis dicitur per elationem, *ibid.* Inudi cur comparatur diabolus, 1121. Diaboli ira et persuasio maligna gladii nomine exprimitur,

Deo utantur quidam, et fruuntur temporalibus bonis, *ibid.*: Deus in oratione ante omnia querendus, 489, 1148. Infractus manet, qui ceteris amissis, Deum non amat, 194. Ad Deum per aspera et mollia eundem est, 821. Nemo sibi vivat, aut moriatur, sed Deo, 1423. A Dei amore pro carnalibus affectibus non declinandum, 1628. **V.** Beatitudo. — Dei cognitio in hac vita dicitur visio nocturna, 162, 750. Anima a sui cognitione ad Dei notitiam elevatur, 166, 886. Non cognoscitur Deus ab anima corporalis sine imaginibus, 167. Deus se notitiam aperit hic quantalibet sanctis, 168, 519. Cognoscimus Deum perfecte, et de eo quasi balbutiendo loquimur, 168, 887. Sicut de lumine caecus, sic de Deo homo loquitur, 885. Superat nobis Deus, quia non se plene manifestat, 161. Per creaturas velut per quasdam rivas, se admirandum nobis praebet Deus, *ibid.*. Cognoscimus perfecte Deum, sentiendo nihil de ipso nos perfecte cognoscere, 169, 896, 897. Pauca sunt quae de Deo hic, et imperfectissime cognoscimus, 169, 821, 1358. Iudicia Dei de hominibus incomprehensibilia, 539, 835. Dei celsitudo et profunditas, qui sint investigabiles, 436, 516. Aliud est de Deo aliquid scire, aliud est sapere, 369. Deus est incomprehensibilis, 449, 5, 6. Fide Deum cognoscentes electi, eum per speciem videre anhelant, 513. Quae cavenda sint Deum cognoscere conantibus, 516, 510. Timens Deum, jam cognoscat, quid sit in te sapientia, qui novum potes cognoscere quid sit in se, 610. Dei cognitio dicitur facies Dei, 703. Creatoris seu vestigia, inus ad Dei cognitionem, 819. Deus non nisi procul ab ipsis etiam electis videtur, 876. Agentem Deum cernimus, sed in eius actione caligamus, *ibid.*. Cognoscendo Deum nosmetipsos agnosimus, et severius iudicamus, 875. Deus nisi a tranquillo corde non cognoscitur, 1115. Nisi hominibus virtutes suas Deus declararet, nullus eos agnosceret, nec amantem salvaretur, 1257. Per incrementa temporum crevit scientia spiritualium Patrum, 1347. Omnis de rebus divinis scientia est imperfecta, 1408. Nam in ipso Paulo, *ibid.*. Mensura dilectionis Dei est cognitio, 1419. — Per creaturas ad Dei cognitionem pervenitur, 161. Per res visibiles Deum cognoscimus, 489. Dei cognitio duplex, 515. Deus per sui amoris vestigia indagandus est, 514. Deus ab humana et angelica subtilitate investigari non potest, 515. Deus per quasdam imagines in hac vita videri potest, per essentiam non potest, 600. Nullus Deum spiritaliter videt, et carnaliter vivit, 601. An Deus a beatis videatur in sua claritate, an in sua natura, *ibid.*. Quomodo videbitur Deus in patria, 602. Deum esse ex ratione colligere debemus, 836. Deus cognoscitur ex operibus suis, *ibid.*. Dei mysteria non sunt per intellectum discutienda, 1306. Deus in servis suis visibilis est, 1531. — Nemo in hac vita quantumlibet sanctus Deum, sicuti est, videre valet, 121, 600, 1320. Invisibilia cognoscimus quidem, sed raptim, 165. Deus hic non videtur manifeste, 345. Deus videtur hic per sua vestigia, 545. Dei invisibilitas cognoscitur per animam rationalem, 489. Deus invisibilis et incomprehensibilis ubique querendus, 515. Sancti quidam in Veteri Testamento, qui viderint Deum, 600, 601. Quo sensu Deus lucem habuit inaccessibleem, 602. Alla est visio qua

beati Deum, alia qua Deus videt seipsum, 602. Nemo in hac vita Dei gloriam, sed ejus tantum similitudinem videre potest, 1318. Qui viderit Isaias Christi gloriam, *ibid.*. — Deus potius quid non sit, quam qui sit, a nobis in hac vita percipitur, 167. Ab ipsis angelis incomprehensibilis Deus, sub quo curvantur 301. Dei essentiam angelica vel humana mens non plane continetur, 545. Deus solus est, in cuius essentia comparatione esse nostrum, est non esse, 518, 596. Non est in Deo aliud esse, aliud habere, 521. Divinus ab aeterna soliditate esse lae subistere nequit, 528. Deus esse impli non creditur, 481. Esse Dei, quid sit, 518, 1192. Deus a se habet esse, 598. Dei locus, qualis, 605. Deum esse corporeum, quinam crederent, 1040. — Deus immutabilis, qui intelligitur in Job commotus, 73. Deus in se tranquillius, perturbatus videtur turbulentus, 133, 166, 1051. Quid sit stare Dei, 167, 803. Quid sit praesens Dei, 291, 686. Dei immutabilitas ex aeternitate asseritur, 521. Motus Dei immutabilis, quid sit, 581. Solus Deus expertus mutabilitatis, 406, 791. Dei sententia videtur mutari exterius, sed consilium interius non mutatur, 619, 667. Deus immutabilis natura et voluntate, *ibid.*, 1052. Qui dicitur Deus oblivisci et transire, 535, 1030. Qui dicitur Deus zelari, irasci, misereri, praescire, 666. Haec mutatio non est in qualitate iudicis, sed in mente patientis, 667. Qui dicitur Deus solus habere immortalitatem, 791. Deus immortalis, quia immutabilis, 1032. Esse Dei est aeternum et incommutabilem permanere, 1192. Labor Dei curas hominum mentes sustinetis, 1533. — Deus est intra et extra, supra et infra omnia, 47. Dei describitur immensitas, *ibid.*, 505, 515, 1211. Qui Deus omnia transcendat, 515. Deus sine spatio impensus, sine initio et fine aeternus, 857. Deus omnibus et ubique praesens et aequalis, 869. Ubi Deus non est per gratiam, adest per iudicium, 1241. Sic Deus intus est, ut extra sit, 1337. Non est locus ubi non sit Deus, 1368. Deus excelsior caelo, et terra longior, et latior mari, 515. Deus ubique est, non in parte, 515. Deus non localiter ubique est, sed per praedicatores suos in mundi partes localiter ambulat, 861. Deus est ubique totus, 1557. — Deus tempora sine tempore disponit, 52, 1337. Fixa manent in aeternitate Dei, quae cursu temporis exterius fluunt, *ibid.*, 607. Deus diversa ordinans, non est diversus, 55. Creatori comparata creatura est angusta, 153. Stare solus Dei est, 167. Discrimen dierum hominis et aeternitatis, 521, 521. Apud omnipotentem latentia stant, 392. Dies Dei, ejus aeternitas, 521, 857. In aeternitate nihil praeteritum, aut futurum, sed totum esse nunc, 521, 656, 1308. Perfecae aeternitatis scientia nulli tribuitur in hac vita, 530. Dei aeternitas homini ineffabilis, 885. Aeternitas Verbi nomine calami significatur, 1078. Deus solus natura immortalis et immutabilis, 406. Solus Deus principaliter et immobiliter est, 519. Aeternitas Dei cognosci non potest, 857. Deus sine mutatione mutabilia disponit, 1537. — Deus non simul menti humanae, sed gradatim aperit suas perfectiones, 52. Dei vestigia se nos debemus, 517. Cur Deus hominibus propria laudat perfectiones, 562. De Deo nihil dignum dicere, a quo coire possumus, 665. Deo non potest homo nocere aut prodesse, 818. Deus magnus

fortitudine, iudicio et iustitia, 887. Proprie perfectus Deus non dicitur, quia nec factus, 917. Quid, quid in rebus creatis Deo comparatur, *ibid.* et et nihil, 1145. Divina substantia nec detrimentum recipit, nec augmentum, 1408. Deus solus incommutabilis, 166, 404, 519, 1357. Dei tantum, longitudo, sublimitas et profundum, 516. Ejus excellentia investigabilis, *ibid.*. Deus bonis nostris non indiget, 501. Quomodo Deus dicitur mutari, 519, 667. Dei magnitudo et perfectio describitur, 1241. Deus est ineffabilis, 885. — Deus in luce tenebras vidit, mutabilia videndo immutabiliter, 35. Omnia pervadit Deus non utrumque ac innocentium corda, 506, 792. Deo non visus divini et humani, 521. Dei consilium et intelligentia, qui differant, 570. Deus iniquorum deos sicut in examine, et nescit in amore, 573. Qui dicitur Deus invisibilis et reconditus, 533. Res non ideo videtur a Deo, quia sunt; sed ideo sunt, quia videtur, 667. Deus dicitur scire, faciendo nos scire, 685, 893. Qui se videri a Deo non credit, in sole oculos clausos tenet, 792. Scire Dei approbare est, 897. — Nescire Dei, quid sit, 40, 373, 753, 897. Deus sine se in se incline bona et mala comprehendit, 55. Scire Dei, quid sit, 373, 619, 655, 817. Deus ab aeterno futura vidit et decrevit, 593. Cognoscere Dei, quid sit, 883. Deus quidquid potest singulariter evenire, in Scriptura sacra comprehendit, 743. Omnia sunt aperta in conspectu Dei, 740. Deus nihil ignorat, nihil obliviscitur, *ibid.*. In praesentia Dei prima iustorum plantatio, secunda in eorum operibus, 593. In praesentia Dei tempora conjungit vitae immobilitate praefixa, 414. Videt Deus finem delinquentium, *ibid.*. Praevidentiam correctorum, *ibid.*. — Dei voluntati cognoscit devote parere debemus, 196. Facies Dei respiciet esse gratias, 45. Qui Deo resistit, pace cadit, 289. Quae iustae faciunt mali, Deus sibi iusto permittit, 367. Contra voluntatem videtur voluntati Dei parendum, 390. Dei voluntas impletur in iustis et in iniustis, 443. Dei voluntas in Scripturis scrutanda, 517. Quae videtur fieri contra voluntatem Dei, eadem non obsunt, 519. Justum Dei benevolentiae consilium nomine pharetrae agitur, 1025. Dei voluntas est immutabilis, 505, 519. — Dei consilium reuoluntis iniqui, ipsis sanantur, vel inveniunt, 194. Deus et sapiens facti, et foris vitari non potest, 289. Cur Deus dicitur sapiens, *ibid.*. Quae sint opera sapientiae Dei publica, quae secreta, 538. Haec pauci valent inquirere, sed gullus fatentur, 539. Sapientia Dei ita quaeque ipsa ordinantur, 567, 511, 578. Deus malum sapientia percutere debet, quoniam fortitudine, 532. Sapientia Dei locus et premium assignari non possunt, 581. Nullus boni operis merito debetur, 885. Voluptatibus serviens exors est sapientia, 586. Sapientia Dei essentialis est et subsistens, 596. Dei sapientia ex oculis revelata, 597. Aliud locum habet, alter viam, 105. Dei sapientiam contemplari nequeunt, qui sibi videant sapientes, 890. Sapientia Dei sui suorum disimulatio dominum, 895. — Deus dicitur fortis, quia vana videntur percussit, 2-6. Cur dicitur Deus fortitudine magnus, 897. — Deus solus sanctus, 598. Ex consideratione sanctitatis Dei, metuent sancti sua opera bona, 256. Surdes sicut vix agnoscent, 515. Deus auctori naturae, non

calpae, 912. — Dei potentia in tentationibus sanctorum manifestatur, 13. Mala Dei opera oculis usu viderunt, 183. Dei opera obstupescendo, quam loquendo fecundius laudantur, 297. Qui Deus in nobis colitur; infernum, terram et mare subvertat, 347. Qui praestitit esse quod non erat, provokit qualiter sit quod jam exhibuit, 508. Deus non existentia vivendo creat, et existentia videndo continet, 1050. Deus animam destruit non debellando, sed ab ea recedendo, 370. Duobus modis in conspectu Dei vivimus, 383. Cum (quis) interrogando in scriptura ponitur, omnipotens designatur, 497. Deus solus potens et metuendus, 551. Qui dat vivere, dat et sapere, 543. Dei omnipotentiam penitens nostram infirmitatem admonetur, 948, 930. Circulus in acribus diaboli divinae virtus is est omnipotentia, 1038. Haec plurimos quos diabolus devoravit, ab ejus faucibus extrahit, 1089. Deus inaequaliter omnia tangit per omnipotentiam, 1411. Deo omnia subsunt, 1101. — Dei providentia, etiam nos diligendo semper justa, semper amanda, 51. Quandoque Deus nos deserit, ut custodiat, 95, 1092. Miro modo fit, ut quod contra voluntatem Dei agitur, voluntati ejus subdatur, 198. Cur Deus alios flagellis deprimit, alios faciat succubibus, 154, 225. Dei custodia adversus hostem oeculum quam necessaria, 267. Nihil fit in hominibus sine Dei consilio, licet occulto, 398. Deus ordinet males diaboli voluntates, 1093. Dolentium querelas dissimulat Deus, ut augeat utilitatem, 451. Extrema providentia Dei descriptio, 503. Sic Deus intendit omnibus, ut solis singulis, *ibid.* Causales eorum, quae videntur inordinatae, rationes justae apud Deum, 514, 541, 550. Quidam in adversis insipientes, Deum esse, aut res humanas curare, negant, 803, 809, 857. Deus bona facit et ordinat, mala non facit, sed ordinat, 576. Deus per se regit mundum, quem creavit, 703. Deus nihilens providet et maximis, et singulis et universis, 806. In tentatione invidendum divinus providentia, 822, 828. Divina providentia in actione malorum, 830. Dei erga summa et infima providentia, 869. In Dei, non in hominis manu ejus dispositio, 901. Deus hominem non deserit, 926. Solus conditor vitam hominum administrat, 1469. — Deus variis modis se habet erga homines, 161, 374, 640. Suos in adversitate erigit, 193. Malorum consilia ad bonum utitur, 194. Ad exemplo fratrum Joseph confirmatur, *ibid.* Saulis et Jonae, 195. Cur Deus condidit levi quem peritulum praescivit, 511. Deus ab aeterno omnia disposuit, 395. Ejus providentia non fallitur, *ibid.* Cur Deus praemittat malos deteriora perpetrare, 496. Deus homines nunc refocet, nunc terret, 640, 1084. Quando Deus erga sanctos se gerat, 661. Erga peccatores, 808. Cur Deus sanctos quandoque statim non exaudiat, 163. Nunc erga, nunc deprimit, 1321. — Dei patientia et benignitas erga hominem peccatorem, 318, 1259. Distinctio dator poenae, qui dicitur tacitus exiit res in culpe; 804, 789. Stulte et impie ex Dei patientia cogitat sua flagitia, aut non videri a Deo, aut approbari, 789. Patenter Deus iram retinet, quam tandem irtractabiliter effundit, 829. Deus diu hic tolerat, quos in aeternum est damnaturus, *ibid.* Cur Deus patiens redditor dicitur, 1483. Irae divinae potestas hominibus incomprehensibilis, 145. Status Dei dei potestati ejus animadversio, 166. Te-

mendum ne misericorditer Deus non irascatur vitiis nostris, 220. Iram iudicis praevenerit electi, 258. Deo iudicanti aut percussanti respondero homo non sufficit, § 8. Qua ratione ira Dei nemo resistat, 299. Quanta Dei reverentia in eis, quos dicit toleravit Dei patientia, 502. Deus, qui velit a nobis argui, 316. Unde Deum placare possumus, nihil habemus, 521. Dei furor, perturbationis expertus, in fine mundi consummatur, 598. Quos Deus feriat ut hostes, 453, 571. Majoris irae signum est, cum hoc tribuitur, quod male desideratur, 478. Irae divinae nullum peccatum abscondit, 547. Omnis percussio divina aut percussio vitae praesentis est, aut initium poenae sequentis, 571. Deum ex semita iras suas viam facere, quid sit, 800. Iras Dei non solum ineretur, sed et provocat calidius simulet, 810. Tranquille irascitur Deus, 1051. Furor Dei, qui dicitur ira columbae, 1052. Deus vel iratus miseretur, 1181. Culpa insequitur, peccantes protegit, 1182. Ira Dei futura, ex praesentibus mundi rebus pensanda, 1459. Stantibus Deus, si eviderint, imminit poenam, lapsis ut surgant, promittit misericordiam, 1609. — Deus alia concedit propitius, alia permittit iratus, 196. Duobus modis Deus ad salutem vulnerat, 200. Effertentem se de virtutibus Deus misericorditer corripit, 220. Quem modo misericordia non eripit sola, post mortem iustitia addicit, 265. Sancti salutem suam ex sola Dei misericordia expectant, 286, 263, 208, 314, 514, 544, 952. Misericordia Dei homini lapsa necessaria, 267. Videre Dei est posse misereri afflictioni humanae, 307. Deus ex misericordia praeviente vitam nobis tribuit, ex subsequente custodit, 324. Aliud quod Deus misericorditer tribuit, aliud quod iratus sinit haberi, 367. Quanta Dei erga peccatores misericordia, 527. Misericordis Dei peccatorum impensa et negligentia, in poenam vertitur, 537. Manus Dei dura videtur infirmo, cum se sit misericorditer, 668. Deus in hac vita non semper reddit singulis iuxta opera, 762. Intuens potentiam misericordiae Dei, sua iustitia premit elevationem, 926. Quomodo misericordis Dei apud nos fiat mirae, 1033. Post culpam speranda misericordia, 1090. Vel iratus miseretur Deus, 1181. Larga est Creatoris nostri misericordia, 1562. Misericordiam et iudicium Deo, qui caute peccator, 1420. Divinae misericordiae exemplum in juvene, urgente morte, converso, 1514. Deus pro sua erga nos misericordia, rogat nos prius secum reconciliari, 1590. Sic nos Dei misericordia refocet, ut nullo modo negligentes reddat, 1593. Divinae misericordiae tempus nemo perdat, 1599. Iustitia Dei in afflictionibus consideranda, 51. Deus electos iusto ordine ab iniustus ferri permittit, 327. Deus justos affligit et impios propeparat sinit, 826. Qui Deus justus eum, qui non debet puniri, condemnat, 84. Deus aliquando iniustus celeriter trucidat, 154. Duobus modis Deus affligit hominem, 200. Deus aliquando nos contemnit, 219. Duobus modis nos iudicat Deus, 319. Deus aliquando consiliarius adducit in stultum suum, 375. Deus quos in aeternum diligit, aliquando ad tempus relinquit, 661. Deus frustra condemnare non potest, 782. Deus iustitia erga homines abscondita, movet justos ad timorem et lacrymas, 145. Flere Deus apud dicitur, cum vindictam retribuit, 138. Corrupto Dei alia pavit, alia probat,

109. Justi ipsi arant se portituros, et remoti dicitur, iudicentur a Deo, 206, 814, 952. Deo accessus aut abhinc, vel recessus non cognoscitur in hac vita, 298. A Dei animadversioe nemo tutus, 583. Quid sit Deum apud fere vidulos, 392. Non intuetur Deus quantum quis mali valeat facere, sed quantum velit, 498. Dema crudelis videtur, quando etsi iuste feriendo, non parit, 667. Sicut nulla bona absque mercede, sic sine poena nulla sunt mala, 683. Justum credamus quod a Deo meliorem nobis patitur, 746. A Deo percussus, conditionis suae ordinem cogitans, percussions invenit iustitiam, 767. Iusta Dei iudicia, etsi occulta, 782, 806. Qui dicitur Deus indurare, 915. Iustitia Dei metuenda aut rursus, post culpam speranda misericordia, 1010. Deus simul penitentibus consolatur, et peritiosos percussit iustitia, 1509. — Electos suos Deus, eorum quasi despicens, hanc tam vehementer affligit, 77. Deus ex omni genere hominum ad cognitionem suam vocat, 190. Duobus modis Deus vulnerat quos ad salutem reducere parat, 200. Vocare Dei est nos amando et eligendo respicere, 566. Deus quosdam electos interioribus donis et exterioribus honoribus sublevat, 652. Graus Deus eligit quos vult, 1100. Electio ex misericordia, reprobatio fit ex iustitia, *ibid.*, 1445. Deus eligit quos mundus despuit, 173, 1622. V. Electio, Electus. — Deus reprobos quos se nescire dicit, 30, 735. Deum destruttore reprobos, quid sit, 370. Quid sit obdurare, 371, 943. Vide Reprobatio. — Deus in principio vitae quosdam ad virtutum cultum provehit, ceteros deserit, 574. Dei cultus nullus est verus extra verum Ecclesiam, 457. — Dextera Dei, quae, 51. Pro dextera Iudaei, pro sinistra Gentiles sunt intelligendi, 609. Dexterae nomine populus aduers intelligitur, 660. Dextera et sinistrum, quid significant, 991, 1201, 1586. Dextera est vita ventura, praesens vero sinistra 1538, 1526. Dextera significat bonos, sinistra malos, 1512. Dextera iustitiam et prosperitatem significat, 1201. Dextralia, quid significant, 968. — Diabolus appellatur dies et nox, 107. Diabolus, cur nox solitaria dicitur, 109. Cur Leviathan, 110. Vectis dicitur, quia ad necem percussit, 111. Cur serpens, *ibid.* Diabolus e actor dicitur, ejus vox est tentatio misere suggestionis, 150, 981, 988, 1648. Vocatur leo, et tigris, et myrmiceleon, 156, 835, 1056. Aliis leo est, aliis formica, 1182. Dicitur cetus, 260. Interitus, 443. Et latio, 453. Magni spiritus dicitur horribiles, 451. Diabolus aquilonis nomine signatur, 266, 547, 570, 1186. Dicitur coluber tortuosus, 554. Ventus urens, 570, 830, 1499. Volucres caeli dicitur diaboli, 605. Vulpes, *ibid.* Perditio et mors, 604. Bestia, 876, 1005, 1076. Diaboli dicitur porta mortis, 929. Ostia tenebrosa, *ibid.* Diabolus dicitur hostis aut quis, 1019. Illius instigatio narium nomine signatur, *ibid.* Spiritus immundi dicitur libes armati, 1051. Diabolus dicitur Behemoth, 1035, 1094, 1036. Leo insidians, 1060. Qui dicitur leo fenem comedere ut bos, 1057. Servus ex pacto se aeternus, unde dicitur diabolus, 1093. Animal quadrupes per actionis immunitate facultatem dicitur diabolus, 1094. Draco per notandi militiam, *ibid.* Anvis dicitur per elationem, *ibid.* Invidi cur comparatur diabolus, 1121. Diaboli ira et persuasio maligna gladii nomine exprimitur,

1123. Diætor malleus, 1123. Sedet in lateribus aquilonis, quando frigidas hominum mentes possidet, 1186. Diabolus dicitur iniquus, 628. Signaculum similitudinis Dei, 1072. Moas, 1073. Jumentum, 1094. Regulus, 1112. Lupus, 1486. Princeps mundi, 1650. *Vide* Benemoti, Satan. — Spiritus maligni absque carnis infirmitate sunt conditi, 253. Diabolus sui angeus malus primus conditus est, 1071. In quanta pulchritudine creatus fuerit, 1072, etc. Primus angelus sic conditus, ut Deum caste timeret, 1134. — Diaboli peccatum, cur irremissibile, 322. Diaboli lapsus, quia is. 92. Angeli lapsus, quid homines doceat, 1073. Angelus deserit peccando divina gratia auisit, non nature, 1056, 1059, 1134. *V.* Angeli mali peccatum. — Diaboli dubium de Christi divinitate, unde, 55, 85. Diabolus Redemptorem humani generis venisse in mundum cognovit, 56. Diabolus cogitationes nostras non capit, 96. Diabolus famam de Christo audiverat, sed non viderat ejus sapientiam, 605. Quatuor modis Deus ad diabolum, et ille tribus loquitur ad Deum, 45. — Diabolus Deum non videt, 40. Aliam in presenti, aliam in futuro poenam patietur, 108. In carcere esse diabolum, quid significet, 260. Car sine venia diaboli sit damnatus, 1072. Apostata spiritus est dies, qui ita optatur perire, ut male sit, 107. In vivendi essentia, etiam moriendo subsistit, *ibid.* Qua ratione dies, quæ vox sit, *ibid.* Quid ei optetur, dum, ut pereat, optatur, *ibid.* Quanta tempestate ad æterna supplicia diabolus sit raptus, 109. Diabolus et reproborum omnium æterna damnatio, præsentibus electis publicanda, 1999. *Vide* Satan, Hehemoti, Leviathan. — Diaboli loquæ et per se, et per suos, 85. Colucri ore locutus est, 534. Quid mortis auctor doceat, 1141. — Diabolus nihil potest, nisi Deo permittente, 45, 454, 459, 553, 1075. Mala ejus voluntas, sed potestas justa, 45, 454, 558. A facie Domini diabolus exit, quando potestatem tentandi accipit, 47, 56. Satanae manus potestas est ejus, 85. Diabolus conviciatur non posse superare animam Christi, 86. Potentia ejus in fine mundi exstinguetur, 110. Carcere constringitur, quando non valet implere quod vult, 260. Diabolus sæpe prævalet, dum latet, 377. Sævit diabolus modo occulta, modo aperta persecutione per malos, 421. Qui sicut diaboli dentes et oculi, 423. Qui primis non resistunt diaboli suggestionibus, gigantem a quo opprimantur, eum patiuntur, 425. Quos blandis susationibus decipit, violentis acribus ad supplicium rapit, 445. Potestas diaboli in homines Christi morte eversata, 532. Ex peccatorum cordibus quasi ex cavernis suis diabolus manu Dei est eiectus, 534. Vires fraudesque hostis nostri describuntur, 1055. Diabolus divina potestate ligatus, olim solvetur, 1078. Per Antichristum multa signa faciet, *ibid.* Fraude et virtute laxabitur, 160, 1116. Multos exigentibus meritis, ferre diabolus permittitur, 1074. Ab electis eo valeantur vincitur quo Deo humiliter subternuntur, *ibid.* Ejus viribus opponitur Dei omnipotentia, 1145. Immissio diaboli, cur turbo appellatur, 1187. Antiquus hominum hostis, qui fluvium ab-orberuit, 1577. Eos quotidie deoat, ut, quomodo a fide vita reprobis discordat, *ibid.* — Diabolus sibi subjectis superbe dominatur, 120. Diabolus etiam nobis, homo servit, 126. Diabolus homines excæcat, 229. Mores

cujusque explorat, ut tentet, 441. Diaboli mala voluntas a Deo ordiatur, 519. Diabolus bellum dantat in homines movet, 533. Reproborum corda possidet, 876. — Diabolus internas movet tentationes, externis frustra excitatis, 12. Quam astute querat diabolus, unde nos accuset, 44. Cur non sit metuendus diabolus, 45. Mira diaboli artes in tentando, 35, 41, 49. Diaboli insidias Deus incarnata sapientia luce detexit, 51. Diabolus terram, qui circumverit, *ibid.* Christus vim ejus sua humilitate constrinxit, 53, 1074. Quomodo diaboli insidias Deus nobis detegat, 63. In serie tentationum Job, quæ artes fuerint inimici, 78. Diabolus solet somnia immutare, quibus decipiat, 262. Quanta diaboli in decipiendo astutia, 441. Quos maligni spiritus irrumpeutes obsideant, 453. In tentatione prius leviter diabolum subrept, postea violenter trahit, 475. Artes diaboli in tentationibus Christi confusæ, 555. Insidias diaboli dicuntur molæ, 620. Spiritus insidiatores aquilam nomine signantur, 1038. Quantum ex astutis diaboli consiliis periculum imminet, 1067. Christus Satanae illusit in carnis suis velut esca, transiigens illum hamo divinitatis, 1036. Satanae escam ostendit Christus, laqueum abscondit, 1093. Deus electus caliditatem diaboli revelat, 1103. Dolus in manu diaboli est fraus in virtute, 1116. Eius machinationibus opponitur illinita Dei sapientia, 1143. Diabolus sub virtutis velamine se occultat, 35. Tempus ad tentandum observat, 47. Diaboli fraudes in tollendis cogitationibus, 65. Diaboli caliditas in palliatione virtutum, 99. Remedium contra insidias diaboli, 100. Diaboli suggestiones dulces sunt, 499. Diabolus levigat quæ Deus minuitur, 765. Diabolus sub virtutis specie iniqua nobis opponit, 1051. — Diabolus accusat nos die ac nocte ante Deum, 44. Virtutibus suis diaboli superbiam Christus repressit, 55. Diabolus invidet hominum conversioni per apostolorum predicationem, 56. Humilitas superbia diaboli a Deo increpatur, 75. Invidia serpens antiquus totum virus suum concutit et vomit, 179. Diaboli et membrorum ejus immensa superbia, 1135. Diaboli superbia causa est ruinæ hominis, 1157. — Diaboli voluntas mala, sed potestas justa, 45. Ex malitia sua de eo quem est expertus bonus, mala sperat, 75. Cæcitas erroris sic obruit diabolum, ut ad penitentiam lucem respiscere nequeat, 108. A Christo malitia ejus jam destruitur, in fine mundi potentia exstinguetur, 110. Satanae impudentia, 1120. Diabolus primo opera nostra, deinde verba, tandem cogitationes accusat, 41. Cum mala non invenit quæ accuset, ad malum bona inflectere querit, *ibid.* Diabolus justorum corda somnis allicere nititur, 262. Diabolus inter justos mala seminat, 1085. Diabolus eo atrocius in electos sæviet, quo velocius se ab illis vinci conspiciet, 1125. Diabolus superari in se judicii tormenta contemnit, 1126. Diabolus Adam per Evam seduxit, 77. Callide eum seduxit, 111. Diabolus primi hominis re-titudinem in quatuor lictibus fregit, 125. Falso impossibilia homini promisit, vere et possibilis susulit, 111. Hominem stantem blande suavit, et dejectum renitentem trahit, 476. Per superbiam in se sequentem diabolus stravit hominem, 1157. Tribus tentationibus primus Adam superatus est, 1495. — Diabolus a facie Domini exit, cum tentandi Job potestatem accipit, 47. Tentandi tempora eligit,

ibid. Satanae manus non potestas, sed tentatio debet intelligi, 56. Victus restaurat belli contra Job, 73. Quare Satan jubatur animam Job servare, 75. Ordo tentationum Job, 77. Diaboli intentio affligendo Job, 3-0. Job a Satan percutus, percussione suam Satanae non tribuit, 430. Quot vulnera diaboli intulit Job, tot san-to viri victorias contulit, 729. Diaboli amicos Job de singulis locis commovit, 750. Job flagella a Behemoti illata, 1074. — Diabolus divinitatem Christi tentationibus exploravit, 56. Diabolus per suos satellites Christi carnem ad triduum exstinguit, 504. Tribus tentationibus Redemptorem pulsans, temerare non valuit, *ibid.* Diabolus, frustra tentato interius Christo, eum exterius aggressus est, 532. Filium Dei incarnatum diabolus noscebat, sed ordinem redemptionis noscebat, 1083. Divinitas tempore passionis diabolum latuit, 1087. Tentationes nostras superatas in se Christus suscepit, 1492. Non est indignum Redemptori nostro quod tentari voluerit, qui venerat occidi, *ibid.* Tentatio Christi stetit in suggestionem, et ad delectationem non pervenit, *ibid.* Christus gula, vana gloria, et avaritia a diabolo tentatus, eum vicit, qui hominem primum totidem vicerat, 1495. Christus patienter portat, quem punire poterat, 1494. Quibus armis diabolum vicerit Christus, 1495. Diabolus hamo captus interit, ex hoc quoque non mordit, 1550. Diabolus Christum nihil sibi debentem invadens, jus in peccatores amisit, *ibid.* In Christo solo nihil habuit diabolus, 1649. — Diabolus tentandos lingue postulat bonos, Deus benigne permittit, 10. Diabolus tribus modis insidiatur bonorum operibus, 54. Non solum intuetur diabolus quid faciat, sed etiam quando faciat ad tentandum, 47. Acrius insargit, quando disciplinae casuodes ventri servire cognoscit, 49. Tot sanctos jaculis percussit, quot tentationibus affligit, 51. Nostra cogitationibus sæpe diabolus se inserit, 65. Duobus modis homines tentare consuevit, 77. Non solum per se, sed per suos qui sunt nobiscum, nos tentat, 78. Car quandoque a tentatione cæset, 96. Contra contententes fortis, debilis contra resistentes diabolus, 158. Per omne vitium cordi humano virus infundit, 179. Modo inertis, modo armatus apparet, 186. Multipliciter nos impugnat, 202. Nos tentat non quantum vult, 260. Uadique bonos tentationibus impetit, 424. Sub terrenis commotis laqueis abscondit, 441. Ejus suggestiones variaz, 453, 1114. Insidias diaboli bonorum utilitati serviunt, 519. Diabolus a tentationibus quiescere nequit, 664. Quo pios magis sibi resistere conspiciet, eo amplius expugnare contendit, 772. Diaboli astutia in tentando, 984, 1033, 1066, 1067, 1082, 1085, 1102. Fortius in fine tentat, 1064. Sub specie boni tentat, 1069, 1102. Diabolus expulsus acriores stimulos indigere conatur, 1065. Diaboli illusiones variaz, 1077, 1131. Tribus maxime vitiis tentat, 1094. Aliter tentat justos, aliter mundanos, 1102. Duobus modis justos tentat, 1129. Tentat sanctos graviter in mente, 1187. Ad impatientiam eos provocat, 1615. *Vide* Tentatio. — Diabolus ex prosperis et adversis nos tentat, 41. Tentationes Deus iura justis gratia dispensat, 46. Diabolus nos aggressus, humilitate et patientia nostra confoditur, 51. Quot modis diabolus bonos circumvenire conatur, 65. Virtutibus nostris, quam varie insidietur,

65. Sæpe scientiam permittit, ut corumpat vitam, 186. Diabolus frustra conatur sanctos evertere in exitu, 203. Quid sit spiritus horribiles vadere et venire super impium, 481. Spiritus maligni mentis nostræ civitatem obsident, 509. Contra eos pugnat extrinsecus, in quibus non regnat intrinsecus, 535. Quid sit diabolus e puteo abyssi, in quo nunc tenetur, educi, 588, 611. Bonorum mentes aliquando diabolus ingreditur, sed in eis non moratur, 877. In fine mundi corda torpore constringet diabolus, 1186. — Diabolus eos tentare negligit, quos quieto jure possidere se sentit, 772. Callide eos tentat, 877. Sæpe aperte eos tentat, 1102. Contra bonos eos provocat diabolus, 1616. *Vide* Tentatio. — Diaboli tentationibus, qui resistendum, 51. Diaboli manus non evadit, nisi citius ad poenitentiam recurratur, 35. Quanta vigilantia occurrendum diaboli conatibus, 65. Acriores diaboli insidæ, ad gratiæ auxilium implorandum nos compellunt, 204. Qui contra diabolum pugnat, vestimenta abiciat, ne succumbat, 1587. Homo se humiliter subjiciendo Deo, diabolum vincit, 1076. — Diaboli membra sunt omnes male viventes, 85, 924, 1492. Diabolus cum male unum est corpus, 112, 308, 450. Imitatio diaboli dicitur umbra mortuus, 416. Per malos diabolus sævit in Ecclesiam, 421. Princeps iniquorum habet alios socios, alios filios, 450. Diaboli exercitus dux est superbia, cuius soboles septem principalia vitia, 1035. Luxuriosi membra sunt diaboli, 1058. Diaboli et membrorum ejus pœnæ æternæ, Dei et electorum gloriæ serviunt, 1095. Diaboli membra conciduntur, cum ab ejus corpore peccatores separantur Christo sociandi, 1096. Membra diaboli dicuntur scuta fusilia, 1105. Ad cumulum iniquitatis conceditur diabolo et membris ejus, ut nequius possint quod nequit appetunt, 1116. Membra diaboli sunt ei coherentes discipuli, 1119. Quæ sint membra carnis ejus, *ibid.* Qui diabolo subternuntur, etsi aurum videantur, lutum sunt, 1120. Diaboli dentes sunt bonorum persecutores, 422. Diaboli socii apostatæ angeli, 450. Diaboli filii sunt homines perversi, *ibid.* Arrogantes diabolum imitantur, 737. Diaboli malitiam imitantes, viscer acharitatis amiserunt, 944.

Diaconorum ab apostolis ordinatum, unus fuit auctor erroris, 1658. Dicere Dei, quid sit, 43. Dicere recte scit, qui ordinate scit tacere, 968. Dicta quæ gravitate carent, in tanta expositione non indigent, 817. *Vide* Locutio, Silentium, Tacere. Dies significat intellectum, 26, 51, 93. Prosperitatem, 44, 114, 452. Diabolus, 107. Electorum mentes, 109. Angelicos spiritus, *ibid.* Antichristum, 110. Ecclesiam, 115. Peccati delectationem, 114. Æternam patriam, 291. Vitam justitiam, 1527. Diem in tenebras vertere, quid sit, 107. Dies suos dimidiare, quid sit, 172. Dies hominis umbræ comparantur, 272. Dies Dei, qui sint, 521. Dies lætus, cur datur, 685. Dies Ecclesiæ, quando erit, 918. Dies erit, cum nullæ peccati tenebræ supererunt, 919. Nomen filii: unus Job dies, quid significet, 1163. Qui vacuus, quive dicatur dierum plenus, 1166. Quæ sit animæ dies sua, quæ aliena, 1646. — Dies Dominica, cur dicatur octava, 20, 1341. Dies sexta Passionis, Sabbatum quietis, Dominica resurrectionis, quid significant, 1541, 1391. Dies Dominica, tertia a Passione, sed

octava a conditione est, 1591.

Differt Deus voces petentium, cur, 665. Differuntur utiliter discipuli, ne Christum inveniant redivivum, 1532.

Digitus discretionem significat, 486. Digtum ori superponere, quid significet, *ibid.* Digtus Dei est Spiritus sanctus, 1370. Quid sit digitus in auriculas mittere, *ibid.* Quid digiti major et minimus in palmo significent, 1411.

Dignitas temporalis equi nomine intelligitur, 1015. In dignitatibus constituti, vix fragilitatem suam attendunt, 76. Quanta hominum dignitas, esse amicos Dei, 1561. Delectat locus celsitudinis, sed prius via exerceat laboris, 1562.

Dilectio divini per timorem nascitur, 225. Dilectio proximi in ejus æramnis probatur, *ibid.* Vix in prosperitate cognoscitur, *ibid.* Amisso felicitatis vim interrogat dilectionis, *ibid.* Res quam diligimus, est domus nostræ cogitationis, 277. Cur mortui comparetur fortitudo dilectionis, 357, 1473. Affectus ardentes animæ Christum sponsum diligunt, 1532. In otio dilectio est querendus, 1583. Ad dilectionem, quæ Christi proprie præceptum est, cætera referuntur, 1560. Diligentibus proximos per affectum cognitionis et carnis, Scripturæ non contradicunt, 1560. Forma Christianæ dilectionis, ad hoc amate, ad quod amavi vos, *ibid.* *Vide* Amor. — Dilectio Dei tria requirit, 340. Dilectio proximi duo, *ibid.*, 708, 1560, 1640. Dilectio inimicorum necessaria ad salutem, 1560. Dilectionis probatio, qualis, 1575. Diligere vere Deum, quid sit, 1576. Dilectio Dei mensuram non habet, 1659. *Vide* Charitas.

Diluculum, quid sit, 265.

Dimensiones quatuor, qui Deo tribuantur, 345, 346. Qui Deo conveniant erga hominem in hac vita, 346. Dimensionum sortes funibus signantur, 1087.

Dimittendum est aliis, si nobis a Deo dimitti volumus, 353. Conitenti peccatum tenemur dimittere ante solis occasum, 502. Ex corde dimittendum, 1564. Debetur nobis, et debemus; dimittetur nobis, si dimiserimus, 1565.

Dionysii Areopagitis scripta a Gregorio laudantur, 1607.

Diplois, quid moraliter significet, 319.

Disciplinæ expertes ab infimis ad cælestia non sublevantur, 450. Corporum longe esse a disciplina, Deus facit permittendo, 429, 1500. Destructa disciplinæ maceria, quasi rupto muro, hostis ingreditur, 662. Mira disciplinæ scientia, qua scimus humiliari et abundare, satiari et esurire, 1586. Optimum disciplinæ magistrarium, 1415. Disciplina studii cælestis agro similis, 1472.

Discipulos Dei nos facit sola charitas, 708. Discipulorum modestia erga doctores, 971. Discipuli Christi, cur Gentibus et Samaritanis prædicare prohibiti, 1448. Discipulorum Christi mirabiles dignitas, 1533. Discipulorum incredulitas, quantum nobis profuerit, 1568.

Discordiarum malum, quantum sit, 1259. Certantes contra spiritus malignos, nunquam interrupti simus per discordiam, 1258. Peccando fecimus discordiam inter nos et Deum, 1.90.

Discretio periculum evadit tentationum, 66. In agendis, quam necessaria discretio, *ibid.*, 981. Discretio crescit tentationibus, 70. Intuendum non so-

lum quid agimus, sed etiam cum quanta discretione peragamus, 85. Discretus, si male egerit, cito se ad discretionis regulam reducit, 583. Significatur discretio nomine digitorum, 486. Discretio necessaria in predicatore, 636, 1414. In arcta via salutis discretio maxime necessaria, 906. Virtutis ejusdem opera vel exercenda, vel omitenda secundum lineam discretionis, 906. Cavendum ne discretionis nomine propriis commodis serviatur, 907. Discretio pastoris significatur intelligentia gallo desuper data, 961. Fructus discretionis in magistro veritatis, 972. Discretio duplici opus in agendo, ne fallamur, 1207, 1223, 1224. Discretio rectori necessaria, 1414. Discretione lingua refrenanda, 486. Discretio in edendo, 985.

Discussio nimia vel nulla nostri, nobis periculosa, 503.

Discumbere nostrum in cælo, ibi quiescere est, 1482.

Dispensatorum terrenarum, quantitas sit obnoxia periculis, 66. Occultæ Dei dispensationes, 1515. Donorum spiritualium, et tentationum mira Dei erga homines dispensatio, 1321.

Disputare cum Deo, quid sit, 578. *Vide* Contendere.

Distractiones exteriores cohibenti secessus interior aperitur, 974.

Divitiarum terrenarum dispensatio valde periculosa, 66. Quam difficilis sit divitum salus, 103. Mortui olim cum divitiis sepulti, 143. Sepulcro, qui quis efficiatur dives, *ibid.* Justis rebus suis utuntur ad necessitatem, quas non amant, 263. Hostes ad rapinam provocat, qui suas eis divitias ostentat, 282, 472. Possessio divitiarum non est in crimine, sed earum cupiditas, 561. Qui egent et fastu tumens, censendi sunt divites, *ibid.* Amantibus divitias despectui sunt mundi contemptores, *ibid.* Divitum superbiorum, quanta in pravis operibus audacia, 411. Qui iniquo potenti adhærent, de ejus potentia tumet, *ibid.* Divites vix possunt cavere superbiam, 442. Dives ex hac vita subtractus, ad judicem nudus vadit, 479.

Divitum ex satietate angustia, 479. In acquirendis et custodiendis divitiis, anxietas æternis præcludit suppliciis, *ibid.* Super avaram divitem pluitur jacula Dei, 480. Temporalem cavens inopiam perpetuæ addicitur, *ibid.* Divitum felicitas, quantumque sit, desinit in æternam miseriam, 487. Iniqui divites possidentur a suis bonis, 490, 1625. Quid sit in manu habere bona sua, *ibid.* Unde dives inaniter gaudet, inde pauper inanitus affligitur, 495. Dives habet cum metu bona quæ pauper appetit cum anxietate, *ibid.* Divites dormientibus similes in morte evigilantes, se vacuos dolent, 568. Omne quod sine visione Dei abundat, inopia est, 672. Non in labentibus divitiis, sed in Deo solo confidendum, 698. Sancti Deum querentes, copiam vitæ presentis inopiam deputant, *ibid.* Divites possideri possunt cum humilitate, 442. Divitiarum sapientium, quæ, 700. — Divitiis acquirendis insudare, quæ arte diabolus suadeat, 1068. Quæ veræ, et quæ falsæ sint divitiæ, 1564, 1488. Qui ea, quibus indiget, non appetit, dives est, 1572. Ex parentibus divitibus nasci notat Christus, 1443. Divitiæ sunt spinæ, 1488. Divitiæ sunt fallaces, *ibid.* Qui divites pauperibus se inserant, 1522. In homine naturam attendamus, non divitias et honores, 1567. In rerum opulentia plerumque regnat carnis culpa, 1610. Terrena substantia superne felicitati comparata, pondus

est, non subditum, 1626. Non nocet hoc in sæculo habere bona, modo Deo adhaeremus, 1634. Timeant divites ne concessa eis prosperitas, suorum sit remuneratio bonorum operum, 1637. — Veri divites, qui, 361, 450. Divites alios facile contemnunt, 361. Dives hydropico comparatur, 441. Divitibus se jungunt predicatoribus erroris, 536. Divites aristis comparantur, 540. Dives comparatur inopi, qui per somnium putat se divitem, 568. Divites qui male sua dispergunt, 1065. Dives epulo in inferno, cur aquam petit, 20, 369. Cur fratribus suis opulenti cupiebat, 238. Cur a Christo non nominatur, 1635. Dives epulo in inferno cognovit, quæ in mundo cognoscere neglexit, 369. Cur damnatus, 1634.

Doctores dicuntur angeli, et quantumlibet sancti, non sunt sine culpa, 171. Hyadum nomine signantur, 294. Senatores sunt in Ecclesia veri doctores, 525. Doctores corvo, qui similes, 971. Doctores per cervas et non per cervos designantur, 976. Doctores sunt bases Ecclesie, 901. Sunt discipuli Ecclesie, 968. Cur doctores in ibicibus et cervis signati, 972. Doctorum peritiam nomine calami designatur, 1078.

Doctor malus recta intelligens et dicens, messem habet, quam alii comedant, 180. Gravis ejus imperitia est, velle docere meliorem, 212. Doctorum suorum censor rectus judicat de alienis, 243. Qui amittit ordinem bene vivendi, rectitudinem perdit loquendi, 374. Verba doctorum dicuntur imbres montium, 524. Quibusdam ad iudicium datur, ut recte nonnulla sciant, 863.

Non intuendum quid per se sint, sed quid per gratiam evaserint doctores Ecclesie, 575. Pravi doctrinæ laudem accipiantur, 271. Qui doctores se doceant, similes sunt prodigiis opum suarum, 538. Omne magisterium in examine charitatis approbatur, 686. Qui cavenda ex intelligentia dono vanæ gloriæ, 701. De dono intelligentiæ sibi credito, justi plus timent, quam gaudent, *ibid.* Doctores superbi foris oculi, sed sunt intus cæci, 745. Audiens doctorem superbum, rosas carpat, spinas caveat, 835. Perfectus est doctoris scientia, si scientem se esse nesciat, 862, 969. Doctores superbi sunt imperiti, 897. Sancti doctores imitantur apostolos Ecclesie, tanquam lævæ catalos, 968. Ille scit recte dicere, qui novit ordinate tacere, *ibid.* Pro avida veritatis fame discipulorum, augetur in doctore intelligentiæ donum, 972. Per cervas doctores, per ibices possunt intelligi auditores, 975. Sæpe doctori verbum, aut tributur aut subtrahitur pro merito vel culpa auditoris, 993. Aliquando pro doctoris solus, vel etiam auditorum merito, datur aut negatur doctori verbum, 994. Eo veracius docti sumus, quo doctrinam nostram a nobis non esse cognoscimus, *ibid.* Pravorum et honorum filios doctorum Dei gratia fovet, 1002. Pravi doctores de sua prole non sunt solliciti, secus boni, 1005. Hi charitate sagrant in filios, non illi, 1004. Toti in exteriora effusi doctores mali, viscera charitatis nesciunt in suos, 1006. Relevatio docentis est immutatio predicantis, 1135. — Docere nemo presumat ante perfectam ætatem, 1165. Quando diabolus corda doctorum tenet, monti testamenti presidet, 1186. Doctrina sua doctoribus vilescit, Dei sapientiam intuentibus, 1241. Qui ad intelligenda spiritalia proficit, ea cæteris propinat, 1521. Doctor contra elationem et iram, qui pugnare debeat,

1366. Doctores auditoribus quantum antecellere debeant, 1367. Si intellectum non aperit, doctor non est, 1396. Recte gregem Dei pascit, qui docet, 1407. Sic magna agenda, ut et minima doceat non esse negligenda, 1410. Doctores, ea quæ doceant non facientes, sui vastatores sunt, alieni cultores, 1411. Cujus doctoris messem femelicus comedat, *ibid.* Gladius doctoris est sermo Dei, 1412. Argumentum doctrinæ patientia doctoris est, *ibid.* Fidelis quisque in Ecclesia proximum docere debet, 1435. Linguis igneas doctores habeant, 1578. Doctores sancti dum nos instruunt, vulnus mentis per linguam tangunt, 1635.

Doctrinam sanctorum Patrum otiose et incautus auferunt hæretici, 525. Doctoribus sacris profunda legis et prophetarum Deus revelavit, 538. Doctrina sacra dicitur pascis, 755. Doctrina sordidam sapiens, dicitur lutum, 1129. Arcta bene vivendi doctrina dicitur semita, 882. Doctrinæ bonus, vel malus usus, 888. Doctrina exuberans per phylas tabernaculi signatur; per cyathos vero angusta, 1453. Doctrina sacra non est fucata, 592. Doctrina non ad laudem, sed ad lucrum animarum impendenda, 888. Vera doctrina fugit elationem, 742. Doctrinæ rectus ordo, quis sit, 743. Doctrina est alimento corporis præferenda, 1436. *Vide* Ecclesie doctrina, Hæreticorum doctrina.

Dolores seminare vel metere, quid sit, 154. Insensibilitas in dolore damnosa, 50. Argumentum salutis est vis doloris, 199. Dolor emanat a conscientia tranquille loquendo, qui nimis tacendo plus cruciat, 240. Dolens presentia despicit, expectat futura, 250. Vitam animæ quilibet culpa polluit, servatus in proximum dolor occidit, 352. Dolentium querelas dissimulat Deus, ut augeat utilitatem, 451. Dolor damnatorum est infinitus, 478.

Dolus apud homines prudentia, sed apud Deum est stultitia, 63. Qui dolose agit, nunquam simpliciter erga se agi credit, 409. *Vide* Astutia.

Dominantes aliis unum omnium Dominum respiciant, 689. Dominari ex metu subditis malum, 785. Cuncta Dei subsunt dominio, 1101. Dominari, quid sit, 1605. Dominari et principari, quomodo differant, *ibid.* Dominationes dicuntur ii spiritus qui Potestates Principatum transcendunt, *ibid.* Dominationes effrenas et asperas damnantur, 785. Dominatio a prælatis vitanda, 1497.

Domini æqualitatem conditionis attendere debent, 786.

Domos lateas, qui habitare dicantur, 171. Domus mentis est id quod amando habitat, 257. Domus dicitur inhabitatio cordis, *ibid.*, 1554. Domus hypocritarum favor humanus, 277. Domus idem quod mansio significat, 931. Domus nostræ sunt nostra corpora, 1334. Domus nostræ, quod sit superliminare, *ibid.* Domum edificat mentis, qui agrum corporis exercet, 1031. Domus exasperans est anima Deum repellens habitantem, 1235. Domus Dei angeli sunt et homines sancti, 1322. Quæ dicantur domus desertæ, 412. Mulier lucerna accensa evertens domum, quid significat, 1605.

Domesticos et familiares nobis adversantes tolerare debemus, 710.

Donec, quid significat, 285.

Donum quod in tranquillitate a Deo accipitur, in tribulatione manifestatur, 10. Dona Dei sunt ejus vestigia, quibus ad superna provocamur, 344. Alia nos muniant, alia nos ornant, 375. Do-

num præsertim ex damni celeritate possidendum, 691. Deus sapienter dona suis singulis distribuit, 905, 1464. Cur Deus suis donis flagella permittat, 1545. Qui majora acceperunt a Deo, de reddenda ratione sint magis solliciti, 1463. Varia Dei dona, 1275. Ad quid dentur dona Dei, 1276. *Vide* Spiritus sancti dona.

Dormire in Kinere, quid sit, 163. Dormire est in peccatis jacere, 251. Quid sit vigilantia corde dormire, 1528. Dormire mori, dormire languere est, 1478.

Dorum peccando vertimus Deo, 1610.

Drachma perdita, quid significet, 1605. Eversa domo drachmam reperiri, quid sit, *ibid.* Decem drachmæ, quid signent, *ibid.*

Draco malitiam significat, 228, 675, 1001. Quid sit cauda draconis cœli stellæ deficiat, 1000. Draco in morte devorare contendit juvenem, qui monachorum precibus liberatur, 1514.

Debiles, quid eligat, 1667. Modus loquendi sub dubio in verbo Dei, qui intelligendus, 1352.

Dulce et amarum simul, quid sint, 1280.

Duodenarius numerus universitatem designat, 363.

Duplicia a Deo recipere, quid sit, 16, 1153. Qui vero amore sublimia respicit, duplicibus incedere desiderijs nescit, 134.

Dux peritus hosti exercitum nec semper admovet, nec semper subducit, 1024. Duces impij, quoniam sint, 785.

E

Ebrietas spiritalis, quid sit, 1266. Abyssintho inebriari, quid significet, 634. Ebril sunt qui mundi amore turbati, mala quæ patiuntur non sentiunt, 1115.

Ebur, quid significet, 1070. Qui ebore antiquo sint rubicundiores, *ibid.* Quid significet gradus eburnei, 1164. Ecce rem presentem denotat, 836.

Ecclesia dicitur aurora, 115, 576.

Filia regum, cujus gloria ab intus, 283. Dicitur Arcturus, 294, 949. Populus sanctæ Ecclesie, cur vocetur pupillus, 241, 522. Ecclesia dicitur vltus, 523. Dicitur ager, 524. Vitæ, *ibid.*, 1149. Ecclesia dicitur ci itas, et civitates dicuntur Ecclesie, 526, 798, 1311.

Luna, 345, 1309. Terra, 547, 620, 921. Columnæ vocantur Ecclesie ipsæ, 550. Ecclesia dicitur lævæ, 581, 967. Locus videntium, 801. Rachelis nomine signatur, 988. Dicitur area, 999. Cœlum, 1060. Mons, 1075. Regnum cœlorum, 1097, 1476, 1510. Sagena, 1097, 1475. Funda, 1123. Arca diluvii, 1149, 1349. Hortus Dei, 1186. Ecclesie radix est incarnatio Redemptoris, 631. Amygdali flore Ecclesie primordia signantur, 1017. Ecclesia decor et ornamentum Dei, 1051. Dentes Ecclesie dicuntur sancti predicatores, 1104. Ecclesia quasi sole vestitur, et innam sub pedibus premit, 1126. Ecclesie prærogative, 1148. Domus in qua comeditur agnus, figura Ecclesie, 1149, et vinea in qua laborant operarii, *ibid.* Ecclesia universitas septenario numero signatur, 1151. Rebecca et camelo descendens, etc., Ecclesiam figurat et Gentilitate venientem, 1160. Ecclesia per Sareptanam viduam figurata, 1194. Quot florum speciebus ornetur ager Ecclesie, 1214. Per hastile candelabrum figurata Ecclesia, 1216. Ecclesie rectores dicuntur principes, 131. Ecclesie viscera, quæ sint, 424. Ecclesia luto, qui comparatur, 665. Item *favilla*

et cinefi, *ibid.* Ecclesia vestimentum Christi appellatur, 664. Arca Noe typus Ecclesiae, 1549. In ea carnales deorum, tanquam in arca bestiae, continentur, 1350. Spiritales sursom, *ibid.* — Ecclesia nunc multos reprobos tenet, 421. Ecclesia cum Christo unum corpus efficit, 14, 15, 85, 615, 731, 904, 1329. Ecclesia consistit in unitate fidelium, sicut corpus in unitate membrorum, 627. Ecclesia ex malis bonisque congregatur, 1009, 1637, 1638. Ecclesiae lapides sunt christiani, 1311, 1514. Ecclesiae fundamentum Christus, 1311, 999. Cur haeretici Ecclesiam non agnoscant, 92. Gentium multitudo ad Ecclesiam conversa, 103. Ecclesia ab illis qui prava de fide asserunt, de moribus vera audire non vult, 235. Ecclesia ex magisterio humilitatis instituta, 212. Ecclesia in membris infirmis menses vacuos, in fortibus noctes habet laboriosas, 249. Ecclesia gemita de inani labore malorum filiorum, *ibid.* Non desinit Ecclesia mutabilitatis suae flere damna in hac vita, 230. Caro Ecclesiae in suis membris lubricis patrescit et sordescit in quaerentibus terram, 292. In Ecclesia fuserunt apostoli, tum martyres, postea doctores, 295. Qui Ecclesiae Deus spolia dividerit Synagoga, 376. Ecclesia, qui nunc, et postea in iudicio extremo iudicabit de iniquis, 579. Ecclesia Christum habet in caelo resurrectionis suae testem, 427. Extra Ecclesiam nullus verus Dei cultus, 457. Ecclesiae sermones suos cordibus doris inscripti postulat, 462. Ecclesia super Gentiles ad nihilum per peccatum reductos, fundata, 547. Ecclesia Petro commissa, signatur ejusdem navicula, 548. Ecclesia habet pro infidelium malum catholice, 561, et a Deo quasi impius percutitur, 601. Ab Ecclesia etiam fide discrepat, qui ei opere non concordat, 561. Quos Dominus lapides stravit in Ecclesia, 579. Messio Ecclesiae rori gratiae tribuenda, 632. Reprobi corriguntur in Ecclesiam extra normam mensura, 798. — Ecclesiae tempora novissima, 611. Varias aetates Ecclesiae, 615. Ecclesia in senio reminiscitur suae fecunditatis, *ibid.* Ecclesiam duplicia recipere in fine, quid sit, 1153. Sanctae Ecclesiae duratio, 1167. Dies suos Ecclesia non amittit, *ibid.* Quomodo Ecclesia plena dierum moriatur, *ibid.* Ecclesia duas habet vitas, temporalem et aeternam, 1419. Ecclesia ab Abel justo incepit, 1356, 1510. — Ecclesia habet tres fidelium distinctiones, 23, 1085. Duplex hominum genus in Ecclesia, 252, 1319, 1177. Ecclesiae ordines varii, 966, 1125, 1606. Quatuor in Ecclesia regentium ordines, 1407. In Ecclesiae membris ordines sunt, ordinibus angelorum similes, 1606. Qui amando ardent, et loquendo alios accendunt, Seraphim dicitur possunt, 1607. Qui ad nihilum ex angelorum ordinibus se pertingere cognoscit, genat, *ibid.* — Ecclesia, cur per totum orbem sit una, 526. Ejus concordia unde, *ibid.* Unitatem Ecclesiae haeretici solvere nituntur, *ibid.* Quoi quid extra Ecclesiam toleratur, cruciat, non purgat, 573. Unitas Ecclesiam quanto studio servanda, 574. Universae Ecclesiae unam Catholicam, nomine adolescentularum, faciunt, 615, 1553. Bases Ecclesiae sunt sancti doctores, 901. Christo fundamento solidatur, 902, 1311. Non potest esse innocencia, aut obedientia, nisi in una vera Ecclesia, 1158. Veteris et Novi Testamenti una Ecclesia, 1536, 1591, 1510. Extra Ecclesiam salus nulla, 1145, neque alium opus fructuose bonum, 1149. Ecclesia in

fine mundi, una erit ex Judaeis et Gentibus, 1153, 1161, 1487, 1516. — Ecclesiae membra sunt mali per fidem, 252. Ecclesiae dolor, cum pravos frustra corripi conspici, 420. Fortes ossibus, artubus signantur infirmi, *ibid.* Rugae Ecclesiae sunt mali Christiani, *ibid.*, 1541. Ecclesia in fortibus plangit cum infirmis poenitentibus, 425. Membra Ecclesiae infirma aliquando justitia spoliatur ad tempus, 452. Quid sit coronam de capite Ecclesiae auferri, 453. Qui dicantur pueri Ecclesiae, 614. Pedes, qui dicantur Ecclesiae, 616, 660. His infusionem pinguedis, *id est* vocem praedicationis debent superiores, *ibid.* Ecclesiae vigorem et rectitudinem imperfecti metuunt, diligunt perfecti, 618. Ecclesia filios suos et pascit, et protegit, 626. Membra Ecclesiae officio distincta, sed charitate conjuncta, 627, 904. Officia et fructus singulorum sunt charitatis omnium, *ibid.*, 905. Filii Ecclesiae, ut pace fruantur, in ejus nido et sinu remaneant, 629. Ecclesia deflet filios, quos ad veterem vitam redire cognoscit, 632. Exercitus Ecclesiae, quis sit, 640, 1237. Moresque consolatur filios, *ibid.* Mali sunt in Ecclesia specie tenus, 657. Pedes Ecclesiae subvertuntur aliquando hostium insidiis, 660. Ecclesiae vestimentum est vita fidelium, 664, 883, 922. Quid sit interiora Ecclesiae effervescere, 671. In Ecclesia justi multo pauciores sunt quam iniqui, 847, 1638. Justos inique confundunt cum injustis, Ecclesiam contemnent, hostes ejus, 847. Qui Ecclesiae inhaerent, afflatu sancti Spiritus incalescunt, 883. Varia membra Ecclesiae dona, 904. Concors membrorum Ecclesiae diversitas, 905. Singula Ecclesiae membra assignatis sibi vacent officis, non usurpent aliena, *ibid.* Singuli fidelium ordines ad implendum Ecclesiae cultum dona offerunt, 966. In suo sinu habet hostes Ecclesia, in quos principum opem quaerit, 999. Multos malos occultos Ecclesia tolerat, 1009. Cur in Ecclesia mali bonis admixti, *ibid.*, 1638. Quantum de Judaeorum conversione aliquando futurum Ecclesiae gaudium, 1158. In duplicatis Job armentis et gregibus, aggregata fidelium universas designatur, 1159. Fidelium et sanctorum, qui pauci erant, multiplicatio, 1235. — Ecclesiam in suis stillicidiis laetari, quid sit, 1279. Christus Ecclesiae fundamentum, portat omnes, a nemine portatus, 1311. Qui laborem sustinent Christus, 1312. Hujus aedificii lapides portant et portantur, 1311. Christus in Ecclesia omnia disponit, *ibid.*, 1345. Quis sit usus funiculi cementariorum in aedificatione Ecclesiae, 1314. Aedificii spiritualis latitudo est charitas, 1327. Altitudo est intelligentia conditoris, 1328. Cur latitudo et altitudo uno mensuratur calamo, *ibid.* Electi membra sunt Christi capitis sui, 1329. Minus perfectorum in Ecclesia status, 1335. Hi sunt partes caelestis aedificii, *ibid.* Si modo timoris et amoris fundamento sustineantur, 1334, 1335. Ecclesiae constructio et variae partes, 1334. In hoc aedificio nobis humilis, quis locus, *ibid.* Columnae Ecclesiae eloquia sacra, 1337. Christus puer parvulus minat simul habitantes in Ecclesia, 1345. Genae sunt sanctae Ecclesiae justi virtutibus micantes, 1346. Ex fidelibus, alii Deum amant et contemplantur, alii ad contemplationem non assurgunt, 1351. Per orientem, aquilonem et austrum, qui fidelium status designati, 1384. Ad Ecclesiam congregantur conjuges conditionis homines, 1474. Boni simul et mali in

Ecclesiae sagena dividuntur in littore, *ibid.* Qui sint prudentibus virginibus similes, qui vero fatuis in Ecclesia, 1477. Ab electorum Ecclesia futura, quantum praesens discrepet, 1541. Sancta Ecclesia habet in pace lilia, in bello rosas, 1617. — Ecclesia duplicem habet pulchritudinem, 266. Quomodo Ecclesia non habet rugam, 421. Varii in Ecclesia sanctorum gradus, 1515. Sancti Patres Veteris Testamenti priorum Ecclesiae ducum praesentem sanctitatem admirati sunt, 1371. Ecclesiae ornamentum ex variis sanctorum virtutibus, 1579. Sancta Ecclesia habet in pace lilia, in bello rosas, 1617. In Ecclesia mali plures, pauci vero boni et sancti, 1638. V. Sanctitas, Sanctus. — Ecclesia aliquando malis, quasi parcens non parcat, et vice versa, 419. Ecclesia caecos illuminat, claudos sustentat, 623. Praedam eripit diabolo, cum aliquem revocat ab errore, vel peccato, 628. Ecclesia filiis suis poenitentibus compatiens, lacrymas et orationes jungit, 670. Ecclesiae dolor in perversitate malorum, 420. Ecclesia peccatores per poenitentiam spontaneam ad se revocat, 425. Ecclesia omnes ab haereticis ad se revertentes recipit, 502. Ecclesia deflet quos exhortando trahere non valet, 676. — Ecclesia sancta veram carnem et veram mortem Dei continetur, 404. Haeretici hanc ejus confessionem Dei dicunt injuriam, *ibid.* Ecclesia prius falsa refellit, quam vera doceat, 245. Ecclesia non alia aperte profert, alia celat, more haereticorum, *ibid.* Ecclesia sapit ad sobrietatem, 448, 503. Sanctorum Patrum sententias, tanquam fluentis, rigatur, 524. Sanctorum Patrum doctrinam otiosos et incantibus haeretici auferunt, 523. Doctrina Ecclesiae rivi lati et patentes sunt, 584. Bona opera et doctrinae cathedra, sunt Ecclesiae insignia, 617. Inter oppositas haereticorum sententias falsas Ecclesia veritatis tuta incedit, 618. Spirituali scientia semper intendit Ecclesia, 631. Fideles Ecclesiam docentem audiunt ejus verba secuturi, non iudicaturi, 635. Ejus doctrinae nihil addunt, *ibid.* Qui ab humilibus excipiatur doctrina Ecclesiae, 636. Spem filiorum metu temperat praedicanjo, 640. Post haereticorum certamina prodire acuti sensus et perplexiorum indago verborum, 736. Doctrina sacra per patriarchas, prophetas, apostolos et sanctos Patres successive tradita, 857. Ecclesia docet necessitatem fidei et bonorum operum, 949. Qui sacra doctrinae cibo pinguescunt, alios suaviter pascent, 1267. Veteris Testamenti Patres exteriora legis opera, Novi custodiam cordis praecipiant, 1391. Recte gregem Dei pascat, qui docet, 1407. V. Praedicator, Praedicatorum boni, Doctrina, Haereticorum doctrina. — Ecclesia adversitatibus proficit, 92. Qui duplicia pro laboribus Ecclesia recipiat, 16. Concessi sunt domus anguli *id est* Apostoli dispersi, Judaea saeviente in Dominum, 60. Ecclesiae peregrinantis quanti labores, 91. Profectus Ecclesiae per persecuciones, 293, 638. Ecclesiae oppressa a fideis amicis consolatores simulantibus, 417. Ecclesia persecutiones patitur a reprobis illis, 421, 660, 810, 847. Quid sit perversus Ecclesiae maxillam ferire, 423. Viscera Ecclesiae in terram effundit, quid sit, 424. Frustra saeviunt in terra persequentes Christum sedentem in caelo, 429. Dies Ecclesiae prosperitas, noctes adversitas, 452. Hostes Ecclesiae nec timore Dei, nec hominum pudore refrenantur, 447. Hostium persecutiones

verbis aut gladiis Ecclesia patitur, quibus sapientiam et patientiam opponit, 357, 611, 847. Sola Ecclesia catholica martyres habet, 573. Ecclesia pacem ab externis consecuta, cepit a suis tentari, 597. Quæ passura sit Ecclesia in extremo tempore a carnalibus et hæreticis, 611. Passus jam gravia, tunc passura graviora, 612. Ecclesia infirmis cadentibus angustiata, *ibid.* Persecutio discernit cives ab hostibus Ecclesiæ, 634. Ecclesia foris ab hæreticis, intus premitur a malis catholicis, 648, 659, 846, 847. Ecclesiam electorum conculcant reprobi, tanquam lutum, favillam et cinerem, 663. Cur non statim exaudiatur oratio Ecclesiæ liberari postulantis, *ibid.* Ecclesiæ dolor, etiam tempore pacis, tolerantis persecutionem a suis, 674. Ecclesia pravorum mores, aut convertit, aut tolerat, sicut et querelas arrogantium, 846. Nox Ecclesiæ est, cum doctorum et fortium loca indocti et debiles obtinent, 848. Persecutorum malitiam Deus constrinxit puerilia sapientem, 911. Extrema Ecclesiæ, qui Deus teneat et conculciat, 921. Aliquando conculcit, vel non conculcit Deus Ecclesiam, *ibid.* In Ecclesiæ persecutionibus falsi Christiani excutiuntur sicut palæa, *ibid.* Multis nunc, quasi vestimentis ornatur Ecclesia, quibus sæviante persecutione, nudabitur, 923. Qui prius fidei persecutores, postea prædicatores et ejus assertores, facti, 998. Pro Ecclesia leges promulgat, qui dudum in eam sæviebat, 999. Qui metu principum Ecclesiam non audent vexare, variis eam fraudibus appetunt, 1000. Sine hoste non potest esse Ecclesia, *ibid.* Terribiles Ecclesiæ ab Antichristo ejusque membris, futuræ persecutiones, 1119, 1123, 1124, etc. In ultima persecutione, ira reproborum ebulliet in sanctos, 1150. Qui Antichristo in sanctos militabunt, Deo se obsequium præstare credent, 1151. Ecclesia receptura est aliquando pro persecutionibus duplicia, 1153, 1161. — Ecclesiam Deus cur affligit variis adversitatibus, 403. Ecclesia pacis sæ tempore a falsiloquis persecutionem patitur, 421. Ecclesia lanceis circumdatur a suo hoste, 424. Quid sit Ecclesiam concidi vulnere super vulnus, 425. Quare Ecclesia vitæ presentis adversa patiatur, 427. Ecclesiæ persecutores, quasi torcular calcant, 526. Ecclesia afflictionis tempore proverbium pravis efficitur, 657. Ecclesia passionibus crescit, 658. Sanctam Ecclesiam reprobi, quasi tunice capitulo constringunt, 664. Sancta Ecclesia persecutionis tempore fidei stat, desiderii clamat, 665. Ecclesia quotidie percussioibus tunditur, 1511. Ecclesiæ passio a sanguine Abel incipit, 1356. — Ecclesiæ in cunctis mundi partibus potentia temporalis, 846. Hanc immerito hostes ejus ei exprobrant, *ibid.* Etsi quidam sint in Ecclesia qui de ejus gloria superbiant, *ibid.* Qui in Ecclesia temporaliter extollitur cadit, *ibid.* Ecclesia in auctoritate prædicationis post Ascensionem Domini crevit, 1574. Humilitatis terræ principibus, per eos Dominus Ecclesiam supra mundi culmen erexit, 910. Status Ecclesiæ prædicatione erectus, 1277. — Ecclesiæ bona comedens, prædicationis debitum impendere debet, 723.

Egestas duplex in Scriptura, 1117. Elatio cavenda in ipsis bonis quæ agimus, 52, 245, 323, 376. Mens elata in tyrannidem erumpit, 71. Qui sint mentis elatus satellites, *ibid.* Elatio parva agentium, et magna de se sen-

tentium, 97. Elatio humana, quam nihil sit, etiam cum fulget, pensanda, 184. Elatio virtutem necat, 225. Elatio de virtute nascitur, 228. Et de nequitia, *ibid.* Taurus elationis symbolum, *ibid.* Electi hic elationem non habent, 288. Elatio mentis excludit divini conjunctionem amoris, 328. Elatio ex prospera rei familiaris cura, cavenda, 356. Elatio mentis puniri solet peccatis carnalibus, 374, 823. Elationem a cordibus discipulorum, qui Dominus abstulerit, 757. Elationis inflatio zelum ex affectu Spiritus sancti, quandoque imitatur, 740. In bonis actibus vius elatio cordis vincenda, 741. Elatio virtutum arrogantibus proprium, 742. Justis est occasio virtutum elatio superborum, 850. Elatio cordis, quomodo reprimenda, 852. Occulta cordis elatio inexcusabilis, at quæ verbis exprimitur, magis, 851. Deo vacantibus cavenda elatio, 850, 903. V. Arrogantia, Superbia, Superbus.

Eleazar sua oppressus victoria, significat eos qui de vitis domitis elevantur, 622.

Electio et reprobatio justæ, 805. Electio non ex prævis meritis, 835, 1100. Electio ex reprobatio signatæ lineæ et mensuris, quæ Dei nutu tenduntur, 905, 1315. — Electionis signum, quod, 1142, 363. Sux electionis et reprobationis hominum ignorantia, 932.

Electi angeli dicuntur Filii Dei, 59. Electi dici possunt anima Christi, 86. Electi frumento comparantur, 211, 873. Dies, mensis et annus dicitur electorum multitudo, 109, 113. Aurora dicitur electorum Ecclesia, 113. Ut stellæ in nocte vitæ presentis fulgent electi, 122. Car electi dicantur lapides regionum, 203. Servus est electus, quoad corruptioni subjacet, 247. Electi mercenarii comparantur, 248, 248. Cur electi Veteris Testamenti dicantur cursores, 308. Electi dicuntur pupilli, 522. Et militis Dei, 543. Electorum mens, dicitur humus Dei, 544. Electi dicuntur peregrinus populus, 577. Dicuntur hinni capræ, 767. Cervis similes, 821. Per cælos quasi ære fusos, significant electorum mentes, 884. Astra vespertina dicuntur homines electi, sicut angeli matutina, 909. Cæli nomine signatur electorum Ecclesia, 980. Herodii et accipitris nomine signantur electi, 1001. Electi appellantur membra Christi, 1200. Omnis electus per quatuor animalia figuratur, 1201. Electi sunt lapides cælestis ædificii, 1314. Cujus sit hos lapides disponere, *ibid.* — Eligat Deus quos hic mundus despiciit, 173. Electorum numerus est infinitus, 543. Electorum numerus est definitus et certus, 798. Qui pereunt extra numerum habentur electorum, *ibid.* Electorum alii subeunt iudicium, alii non, 856. Electi quidam non iudicandi, sed iudices futuri, 857. Nemo scrutetur, cur alius eligatur, et alius repellatur, 805, 945. Unicum electionis signum est soliditas charitatis, 1363. Electorum parvus numerus, 1513, 1638. Quinam sint electi, et cur, non scitur, 1641, 1642. Quidam invit trahuntur, et volentes repelluntur, 1516. — Electis perseverantiam Deus tribuit, 64, 926. Quos tentandos diabolo tradit, in manu retinet Deus, 75. Electi semper crescent in conversione quam coperunt, 631. Nunc in se marcescunt electi, sed in Deo virent, 665. Electi malorum exemplis, et tyrannorum minis pressi, roborantur, 821. Ut in errore plene capiantur electi, fieri non potest, 1112. Visis Antichristi prodigiis, tubabantur

electi, 1111. Quanto tunc zelo assuebunt, 1112. — Electorum peccata, qui Deus tergat, 313. Hæc vita electorum peccati tenebris admixta, 919. In fine electos suos Deus sollicitus purgat, 926. Multi videntur electi, et non sunt, 1057. Cur Deus electos a carnalibus vitis non servat, 1091. Electos Dei, unde conerit diabolus, inde amittit, 1092. Qui fieri possit, ut in errorem inducantur electi, 1112. Cur Deus electos suos in peccata cadere permittat, 1525. In desideria prava ruentes Deus retinet electos, 1116. — Electorum affectio, quæ sit erga terrena et æterna, 28. Mens electi quo magis per consilium vivere nititur, eo angustius itineris dolore fatigatur. 2. Electorum locus Deus est, 134. Electorum graves hujus vitæ in continuo certamine labores, 133. Per electos sacra Scriptura, ut per membra Redemptorem significat, 181. Electi sæpe in obita percipiunt securitatem mentis, 203. Electorum tempus non est vita præsens, sed futura, 211. Electus, instar mercenarii, dies suos cito evolvit, 242, 246. Qui laborat in alieno, et propriam expectet mercedem, *ibid.* Electos nunc poena aggravat corruptionis, 247. Electus mensis vacui et noctes laboriosæ, cur dicantur, 248. Præ amore veritatis queruntur electi se carcere clausos, 260. Via electi euntis in cælum describitur, 562. Electi, qui sint sine ruga, 421. Electi stellis comparati, 543. Electi omnes in mundo sunt peregrini, 577. Inter reprohos, cur mixti electi, 675. Quis prima, quæ sit secunda causa gemitus electorum, 515. Ardor electorum Deo frui cupientium, *ibid.* Occulta Dei iudicia venerantur electi, 514. Ex eorum consideratione ad penitentiam accenduntur, 514. Virtutes electorum, permixta ne extollantur infirmitate, Deus temperat, 607. Tribus vicibus electi prius morere, posterius gaudio affici solent, 771. Vivaces sunt fetus electorum, suo tempore producti, 975. In monte sita est electorum Ecclesia, 980. Electi instar aquilæ terrena cuncta despiciunt, 1040. In petris *id est* in celsitudine et constantia sanctorum Patrum nidum ponunt, *ibid.* Hic hospites, jam figurantur in sublimibus, ac appetendo, 1041. Deus electis caliditatem diaboli revelat, 1105. Fumus ex naribus Leviathan procedens, ad tempus oculos tangit electorum, 1112. Electorum paupertas est cælestis amissionis divitiarum, 1017. Deus occulta quorundam tolerat mala, ut quæ in aperto faciunt bona, prosit electis, 1150. Quorundam casus profectibus electorum prosunt, *ibid.* Humilitas electorum propria, 288, 1153. Electorum pulchritudo, 1163. Inter fortes et perfectos, infirmi et humiles sortem hereditatis æternæ consequuntur, *ibid.* Electos desuper extendere facies et pennas, quid sit, 1202. Electorum alii surgunt per coemptionem, alii in operibus vitæ activè pinguescunt, 1215. Spiritus sanctos electos prius a superb a dejicit, ut postea tergat, 1294. Per colores vestium pontificis, virtutes signantur electorum, 1342. Quæ sit electorum oratio, 1429. Qui confortatus sit nimis electorum principatus, 1562. Positi sunt electi ut eant volendo, et fructum afferant operando, *ibid.* Velle aliquid facere, jam mente ire est, *ibid.* Electi fructum ferunt, qui maneat in æternum, 1563. Electi cum pervenerint ad mortem, inveniunt hereditatem, *ibid.* Ad mandata Dei factibus amoris electi inardescunt, 1578. V. Sancti in terris. —

Electi per virtutum gradus proficiuntur, 199. Electi debent hic purgari, ut aeterna supplicia evadant, *ibid.* Electi feilibus peccata insequuntur, 258. Electos omnes ad seipsum traxit Christus, ab inferis rediuvos, 398. Electi quanto ad iudicium plus propinquant, tanto magis conscientias suas discutunt, 428. Electi ad caelestia duobus modis invitantur, 432. Electi in Antichristi persecutione trepidabunt, 446. Electi ignorantia vel infirmitate quandoque peccant, 452. Electi student plus agere, quam sint eis praecipitum, 477. Electi ut resistere hosti valeant, Dei adiutorio fulciuntur, 497. Electi vinculis infirmitatis adhuc ligantur, 544. Electi de inani gloria tentati, ad cor statim redeunt, 701. Electi laudibus suis non delectantur, 707. Electorum discussio circa futurum iudicium, 795. Electi in quibus cervis similes, 821. Electorum vitae proficit etiam vita reproborum, 954. Electi de nulla virtute superbiunt, 1135. Electi eo humiliores fiunt, quo pluribus a Deo bonis donentur, 1276. Electorum vita varia, 1312. Electi sunt amici Dei, 1561. — Electorum discrimen a reprobis, 28, 29, 98. Quid electi ex aliena culpa de se sentiant, quid vero reprobi, 98. Tentationem aliter electi, aliter reprobi excipiunt, *ibid.*, 877. Si Adam non peccasset, soli nascerentur electi, qui nunc salvandi sunt, 131. Hic in amaritudine sunt electi et reprobi, quo discrimine, 140. Moriuntur reprobi et electi, hi in sapientia, illi in insipientia, 174. Electi videbunt, reprobis gementibus in extremo iudicio, 205, 1099, 1437. Electis, quam gravia sint verba moresque reproborum, 218. In quibus fortis est reprobos, seguis est justus, 221. Ad percussione Dei reprobi sunt debilitati fortes, et infirmi valenter infirmi, 225. Reprobi in vanum accipiunt animam suam, secus electi, 250. Reprobos pudore afficit electorum constantia, 254. Electi mortem cogitant sani, reprobi ne quidem cum imminet, 255. Discrimen inter confessiones peccatorum ab electis et reprobis factas, 258. Deus aliter electorum, aliter punit peccata reproborum, 319, 326. Verba sapientiae reprobi audiunt, electi etiam gustant, 369. In iudicio extremo reprobi prius condemnabuntur quam electi gloria donentur, 372. Electi in humilitate, reprobi in superbia vitam finiunt, 408. Electi distant a reprobis ad iudicium propinquant, 428. Reprobi divites et pauperes electi differentia in hac, et in vita futura, 480. — Electorum et reproborum vita dispar, et mors carnis eadem, 494. Reprobi a diabolo trahuntur ad luctum perpetuum vitiorum, dulcedine quam detestantur electi, 499. Reprobi se dedicant in hac vita, suam electi expectant dedicationem in futura, 506. Electi peccata reproborum nunc vident et gemunt, in eorum damnatione exultando subsannabunt, 507. Electos Deus hic flagellat, ut parcat; reprobos, ut punire incipiat, 571, 629. Deus electorum et reproborum finem intrat, 576. Terrorum cogitationes in reprobis primas, in electis sunt ultimae, 659. Electi veritatem operando tangunt, reprobi cognoscendo premunt, 637. Deridentur electi hic a reprobis, *ibid.* Utilitati electorum militat etiam potestas reproborum, 661. Electi per asperum iter ad salutem patriam, reprobi per amoenam tendunt ad foveam, 681. Reprobi ad deteriorum exempla, electi ad meliorum convertuntur virtutes,

769. Car hic vocetur et trahatur, ille repellatur, nemo discutat, 805. Ira iudicii divini a correptione electorum hic inchoat, ut in aeterna reproborum damnatione conquiescat, 829. Electi intra mensuras a Christo positas; extra, reprobi, 900. Cum electi proficiunt, reprobi ad furorem excitantur, 910. Arbitrator occultus alios respiciens redimit, alios deserens perdit, 920. Mors quae electos luci suae restituit, reprobis lucem suam tollit, 927. Sermo Dei electis lucifer, reprobis, occulto Dei iudicio, fit vesper, 952. Reprobis absconduntur caelestis, revelantur electis, 964. Visibilia hic morantur reprobos, ad meliora compellunt electos, 965. Electi pauca habent hic quae eos deprimant, multa quae sursum tollant; secus reprobi, 1001. In iudicio electi et reprobi Christi videbunt humanitatem, electi etiam divinitatem, 1045, 1519. Deus in iudicio tranquillus iustus, et iratus apparebit reprobis, 1052, 1478. Christus in iudicio electis speciosus, terribilis erit reprobis, 1231. De misericordiae inveniunt electi quod laudent, et de iustitia non habent reprobi quod accuset, 1101. Nec electis pietas sine iustitia, nec reprobis iustitia sine misericordia exhibetur, *ibid.* Alter electorum mentes turbat, aliter reprobos oculos excaecat fumus e naribus Leviathan procedens, 1113. Divini est muneris, ut electi non habent potestatem perficiendi, si quid mali cogitent, secus reprobi, 1116. Fulmine contententur in iudicio reprobi, electis illaest et gaudentibus, 1120. Electis tremantibus, quanta reproborum futura concussio, 1122, 1478. Corruentes reprobi electis sequentibus foveam cavendam ostendunt, 1130. Reprobos malo scit Deus bene uti ad salutem electorum, *ibid.* Electos adjuvant mala, reprobi bona nocent, 1136. Reprobos signum est superbia, humilitas electorum, 1142. In electis est impetus spiritus, in reprobis impetus carnis, 1203. Cur electi in faciem, reprobi cadant retro, 1251. Qui electi sibi ceteros, reprobi vero ceteris se praeferrant, 1276. Signa iudicium extremum praecedentia terrebunt reprobos, consolabuntur electos, 1457. Electi ex contumeliis meliores, reprobi ex beneficiis sunt peiores, 1508. Sinistra reprobi, electi dextera signantur, 1578. V. Justus et iniquus comparati. — Electis mala dispensantur mira Conditoris gratia, 46. Electi in tentatione proficiunt, 64. Quod diabolus praeparat in ruinam, hoc Deus electis convertit in gloriam, *ibid.* Electus est in manu Dei, et in manu diaboli per tentationes, 75. Electi a potestate diaboli eximuntur, 86. Reprobi Christum in electis persequuntur, 88. Quandoque Deus nos deserit, ut custodiat, 95. Electos pro se afflictos Deus hic consolatur, 191. Mali bonorum opera irridendo, persequuntur electos flagello linguarum, 201. Reprobi afficiuntur pudore, electorum constantia, 234. Afflictio huius vitae Deus electorum tergit peccata, 315. Electorum animos in adversis infractus, 417. Electi persecutionibus antiqui hostis ad tempus permitti, 423. Deus electos exustione tribulationis explorat, et probat, 516. Increpandus per districtam iustitiam, qui servatur ad vitam, 891. Ululatus reprobos in electos, 1029. Electi in gravi tentatione nutant, sed non cadunt, 1252. — Electi sunt in amaritudine, 140. Electi hic purgandi, ut aeterna evadant supplicia, 199. Electos non permittit Deus tentari supra vires,

201. Electorum lux tentatione non extinguitur, 251. Deus electos adversitatum loris saepe ligat, 350. Electi post tentationes, sicut sol e tenebris erumpunt, 354. Electi a reprobis passim deprimuntur, 361. Electi saepe continuo adversitatis premuntur, 362. Quanta adversitatis tempore a falsis fratribus electi patiantur, 420. Electos ad vitam flagella revocant, 493. Electi duo persecutionum genera sustinent, 611. Electi ut grana triturantur, *ibid.* Electi non promittunt sibi hic securitatem, 658. Deus permittit Electorum adversarios temporaliter crescere, 661. Electi in persecutione paratioris mori quam tacere, 665. Electi pro fide morientes, a reprobis infelices aestimantur, *ibid.* Electi sciunt contra exterioris excellentiae tentamenta pugnare, 672. Bona terrena electis negantur, 681. Electi de multa abundantia non laetantur, 698. Electi quandoque subiacent reprobis, 807. Deus electos suos diabolo erudiendos subjicit, 1095. V. Ecclesiae persecutiones, adversitas, Flagella, Tentatio, etc.

Electum quid significet, 894, 1188. Cur in medio ignis visum, 894. Quasi electum in igne, Deus factus homo in persecutione, 1188.

Eleemosyna, quo fine et modo faciendi, 341, 413. Eleemosyna prosunt cum peccata plangimus et abdicamus, 413. Bona temporalia pauperibus erogando, nobis servamus, 568, 1451. Rem suam Deo tribuit et se peccato, qui eleemosynam dat, et peccare non cessat, 624. Eleemosyna ex mentis affectu potissimum aestimanda, 669. Qui extra inopiam metas petunt, obtinere non merentur, 691. Qui praemis probris eleemosynam tribuunt, vix pro illata injuria satisfaciunt, 692. Pauperes fovendi et sermone blando, et largitatis ministerio, *ibid.* Munera dat patronis, qui dona largitur egenis, *ibid.* Seminemus quae postea magno cum fenore metanus, 695. Etiam incognitis erogetur eleemosyna, *ibid.* Eleemosyna meritoriae conditiones, 711. Ex dantis corde id quod datur accipitur, *ibid.* Etiam ex necessariis eleemosyna eroganda, 1521. Maxime si fiat divini verbi praerogibus, *ibid.* Christi pedes capillis tergere est, ex superfluis pauperibus ministrare, 1596. Osculamur pedes Domini, cum pauperibus hilariter tribuimus, *ibid.* Quia aliena rapiunt et qui sua non largiuntur egenis, aeterna poena digni, 1635. Apud Deum intercessores quaerendi sunt pauperes, 1659. Rogandi sunt a nobis patroni, a quibus rogatur eleemosyna, *ibid.* Pauperes vitiosus corripiedi sunt, et cibandi, *ibid.* Exhortatio ad colendos et sublevandos pauperes, 1661. — Eleemosyna de rapinis mala, 415. Eleemosyna dicitur pretium peccatorum, *ibid.* Eleemosyna superborum inanes, *ibid.* Eleemosyna, ex timore facta, est incipientium, 626. Eleemosyna, quae perfecta, 669. Eleemosyna, ex animo mundo procedere debet, 711. Eleemosyna virtus quanta, 1521.

Elementa omnia Deum venisse testata sunt, 1458.

Elios intrepide reprehendit Achab, 256. Qui Elias reducet corda filiorum ad patres eorum, 575. Ab Antichristo occidendus cum Enoch, 446. Jesabelem fugit, 608. Virtus Eliae infirmitate temperata, *ibid.*, 1321. Elias monstratur in miraculis, servatur in infirmitatibus, 608. Elias mortem distulit, non evasit, 669, 1572. Ibi stabat Elias, ubi cor fixerat, 1518. Elias in ostio

spalnœ stans, et faciem velans, quid significet, 1319. Magna fortitudinis custodia fuit Eliæ infirmitas timoris, 1121. Qui dicitur curus Israel, et ariga ejus, 1112. Elias adventum Christi iudicis præveniet, 1437. Elias raptus in cœlum aereum, 1371. Translatus est in secretam terræ regionem, 1372. Cur in curru, angelorum ministerio raptus, *ibid.* Castitatem Eliæ coluit, *ibid.* Christi ascensionis fuit typus, *ibid.*

Eliphaz, quid significet, 15, 91, 751. Eliphaz in locutione præceptis, 152.

Elisæus intrepide Joram aggreditur, 237. Filium Soganitidis non suscitavit baculo, sed compassionis ministerio, 317. Lignum securis mergendo, et ferrum relevando, quid figuret, 701, 1178. Septem Elisæi inspirationes in puerum mortuum, quid signent, 1151. Elisæo Spiritus sanctus revelat futurum, sed non præteritum, 1178.

Elizabeth de præterito, præsentem et futuro simul prophetavit, 1177.

Eloquia divina argento comparantur, 185, 509, 506, 575, 591, 901. Dicuntur messes et divitiæ, 183. Sacrum eloquium a plerisque contemnitur, 634. Divina eloquia carmen et vœ continent, 825, 1262. Eloquiorum Dei mira profunditas, 1205. Eloquiorum Dei obscuritas magnæ est utilitatis, 1215. Sacri eloqui virtus, 1226. Sacrum eloquium intelligere difficillimum est, 1535. V. Verbum Dei Scriptura sacra.

Emens tanquam non possidens, quis sit, 1625. Qui sint in templo ementes, 1648.

Enoch et Elias ab Antichristo perimentur, 446. Enoch primus de stirpe Cain, et Enoch septimus ab Adam, de stirpe Seth, quid significent, 506. Enoch et Eliæ prædicatio, 1295. Duæ olivæ et duo candelabra dicuntur, *ibid.* Ad castitatem conjugalem Enoch suo exemplo non movet, 1538. Enoch translatus et Elias sublevatus, Christi ascensionis fuerunt typus, 1372.

Ensis super femur, quid significet, 638.

Epiphanius Diaconus Isauria provincia exortus, 1650.

Episcopus caput fidelium dicitur, 455. Arietes dicuntur episcopi, 959. Episcopi doctores sequentium populorum, 960. Episcopi dicuntur lapides sanctuarii, 1505. Ligandi atque solvendi auctoritatem accipiunt, 1535. Hac se privat auctoritate, qui ea auctoritate, quando ligandi atque solvendi uti debeant, *ibid.* Sub magno moderamine pastores Ecclesiæ student solvere, vel ligare, 1556. Apostolorum locum episcopi teant, 1555. Grandis honor, sed grave pondus honoris, *ibid.* — Episcopi excitantur exemplo Job, ad suorum curam salutem domesticorum, 616. Subditorum culpas per præpositos Christus percipit, et per semetipsum ferit culpas pastorum, 1502. Nullum majus quam a Sacerdotibus præjudicium Deus tolerat, 1505. Durum est, ut qui vitæ suæ nescit moderari, iudex vitæ fiat alienus, 1535. Non morientem mortificat, qui iustum damnat, *ibid.* Vera est absolutio præsentis, cum interni sequitur arbitrium iudicis, *ibid.* — Episcopi non debent negligere subditorum opera, 21. Optimates supplantantur lucra temporalia præ æternis sectantes, 374. Debent episcopi prædicare, 616. Simonia episcoporum graviter oburgatur, 1502. De multis aliis episcopi arguuntur, *ibid.* Exteriora negotia episcopis vitanda, *ibid.*

Vecordia episcoporum animas passim pereuntes negligenter intuentium, *ibid.* Lapidés sanctuarii sunt dispersi, quando ad exteriora mundi negotia occupantur episcopi, 1503. Erga quemlibet nec odio, nec gratia moveatur episcopi, 1535.

Epulo dives typus est populi Judaici, 1652. Sepultus est in inferno, 1653. Epulonis quinque fratres, quid significant, 1651. Quas ob culpas fuerit damnatus, 1635. Deus divitem tolerando, expectabat ad poenam, *ibid.* Guttam aquæ frustra petivit, qui panis micas Lazaro negavit, 1656. Cur in lingua atrocius arserit, 1657. Illum Deus abundantia remuneravit, et repulit, *ibid.*

Equitis nomine anima viri sancti designatur, 1009.

Equus unicuique sanctæ animæ est corpus suum, 1009. Equi nomine multa in Scriptura sacra significantur, 1015. Ascensor equi, quid significet, 1016. Equi et bovis nutrimentum diversum, 1057.

Erigamur primum contra nos, deinde contra malos, 418.

Errata quædam dissimulanda, quæ sine corrigentis culpa non possunt emendari, 710. Error cum virtus creditur, difficiliter emendatur, 1070.

Eruca, quid sit, 1115. Quid significet eruca, *ibid.*

Esau mundanos repræsentat, 147. Car Esau reprobatus locum poenitentiae non invenerit, 374. Ob nimium villoris cibi appetitum Esau reprobatus, 985. Esau populum Judaicum significat, et Jacob Gentilem, 1213.

Esca iustorum est conversio peerversorum, 1044.

Ethan interpretatur fortis, 1088. Qui Dominus fluvius Ethan exsicaverit, *ibid.*

Eucharistiæ sacrificium continet realem corporis Christi præsentiam, 710. Christi caro et sanguis in sacramento Eucharistiæ, 1494, 1533. Sanguis agni in utroque poste ponitur, cum ore corporis et cordis simul sumitur, 1535. Christi corpus in sacramento accipimus, 1534. Corpus et sanguinem Domini ore accipere, et ei contrariis moribus contraire, nihil prodest, 1534. Corpus Domini cum amaritudine poenitentiae accipiendum, *ibid.* Carnes agni, nec crudas, nec aqua coctas edere, quid significet, 1535.

Eutychii error de resurrectione corporum palpabilium, 463. Confutatur, 466. Libellus ejus an ab imperatore flammis addictus, *ibid.* Eutychius ab errore resipuit, 467.

Eva cum uxore Job comparatio, 79. Eva aureo calice inebriata, 1128. Eva e latere dormientis Adami producta, quid significet, 1218.

Evanescere dicitur, quod repente ab oculis intuentium auferitur, 348.

Evangelium a Judæis repulsum, in omnes gentes est diffusum, 292, 1570. Evangelii consilia sunt supra præcepta, 856. Non Judæis tantum, sed et Gentilibus concessa Evangelii prædicatio, 880. Evangelii Sacramentum, quid sit, 1178. Evangelium quomodo omni creaturæ prædicandum, 1539. Evangelii statura, altitudo et aspectus, quid sit, 1221. Evangelium bonum nuntium sonat, 1407. Dominus grana seminis in mundo sparsit, missis ad Evangelium prædicandum discipulis, 1576.

Evangelistæ sub quatuor animalium specie designati, 1059, 1189, 1190, 1200. Evangelistæ ex Domini încar-

natione, et in persecutionis igne conditi, 1189. Evangelistæ, qui omnes expriment perfectos, 1190. Mirus Evangelistarum consensus 1191. Ad Christi divinitatem volatu pervenerunt omnes, 1195. Una omnium fides incarnationis Verbi, et par contemplatio divinitatis, *ibid.* Eorum pedes recti fuerunt, *ibid.* Qui dicantur Evangelistæ, 1407. Sublatis Apostolis et Prophetis, Evangelistæ, per quos fides propugnatur, remanserunt, *ibid.*

Exactor dicitur diabolus, 136, 981, 1648. Exactoris vox auditur, cum tentatione pulsatur, 556. Cum tentationi ejus resistimus, vox exactoris non exauditur, *ibid.* 982. Diabolus exactor suadendo intulit culpam, sæviendo exigit poenam, 988. Qui Christus sceptrum exactoris superaverit, 980.

Examinare vitam suam quisque debet quotidie, 1204, 1505.

Excessus minoris est veritatem non cognoscere, quam in eadem cognita non manere, 580.

Excelsa. In excelsis habitare, quid sit, 1012.

Excusatio peccati a primo homine in posteros derivata, illud geminat, 119. Scuto excusationis male usi primi parentes, 1106. Excusationis vitium hericii nomine significatum, 1108. Excusationes ad cœnam invitatorum futiles explicantur, 1620. Excusantium superba responsio humilitatem fingit, 1621. Prima responsio est avrorum, secunda curiosorum, tertia voluptatibus deditorum, *ibid.*

Exempla patrum et superiorum, quantum valeant, 49. Exempla pietatis valent ad excitandam animam torpentem, 528, 975. Deus exemplis bonorum ad se nos revocat, 529, 768. Quos animi motus excitare debeant in nobis, bona quæ in aliis cernimus, 329, 767, 1427, 1525. Variæ sunt sanctorum virtutes quædam, quas eorum quisque in altero imitatur, 768, 1525. Aliis sese invicem ferre, quid sit, 769. Petrus et Paulus sese mutis exemplis excitant, 769. Præceptis divinis et sanctorum exemplis adjuti, a vetustate vitæ levamur, 795. Ad exemplum non sunt ostendenda, nisi quæ firma sunt, 1184. In exemplum trahi non debent quædam insolita, *ibid.* His quorum cæteris vitæ est in exemplum, aliquando licet suas virtutes prædicare, 1256. Se invicem ad profectum exemplis accendunt, 1275. Exempla sanctorum Patrum veteris Testamenti, quid nobis præsent, 1357. Plus exempla, quam verba computationem excitant, 1378. Exemplum pessimæ mortis Chrysaorii ad poenitentiam nos moveat, 1481. Pravitatem suam quis ex pravitatibus alienis male tuetur, 1478. Quantum doceant mala eorum exempla, qui ad correctionem nostram sunt positi, 1505. Non recte agentes nec imitemur, nec de ipsis desperemus, 1514. Exempla poenitentiae et misericordiae divinæ, Deus ubique nobis objicit, 1531. Exempla bonorum, quantum nobis utilia, 529, 704, 766, 768. Exempla deteriorum attendunt improbi, 769. Exempla Patrum nos confortant, 794, 859, 905, 1233, 1238, 1372. Exempla Patrum sunt armamentarium contra diabolum, 1359. Exempla bene viventium quotidie habemus, 1427. Exempla Patrum nobis proponit Deus, 1656.

Exercitus cœli, ex quibus constat, 54. Quis sit exercitus Christi regis iusti mente sedentis, 640. Exercitus nilians vitiorum, 1097. Fidelium mul-

Uitudo exercitus est, 1237. Exercitus regis nostri sunt angelorum agmina, 1637. *Vide Militia.*

Exorcizatio per manus impositionem sacerdotes demonia eieciunt, 1571.

Exhortatio ad humilitatem, 1140.

Exilii poenas amamus prae amore patriae celestis, 219, 1613. Ignorantia sui ipsius facit animum de exilio gemere, 505. Sapientia in hoc exilio gemendi causas multas, gaudendi nulla, 587. *Vide Patria.*

Expectare tentationem, quid sit, 231.

Expositores sacri apostolis succedunt, 853. Expositorum sacrorum sermo gurgulibus comparatur, *ibid.*

Exteriorum curam iusti refugunt, 147. *Vide Cura.*

Extrema vitae quidam expectant ad redeundum ad Deum, 870. *Vide Penitentia.*

Ezechias, qui fuerit vita addita, 595, 411, 506. Ezechias se in cogitatione iustificavit, 406.

Ezechiel ad sublimita videnda raptus, cur vocetur filius hominis, 690, 1501, 1521. Trigesimo anno prophetae incipiens, est typus Christi, 1184. Ezechiel interpretatur fortitudo Dei, 1185. Ezechiel filius Buzi, quid significet, *ibid.* Incarnatio Verbi Ezechielii revelata, *ibid.* Quando et quotannis prophetaverit 1507. Captivus cum rege Joachim Babyloniam translatus, *ibid.* Prophetiae Ezechielis, quoad litteralem sensum obscuritas, 1249, 1402. Per Ezechielem praepositorum persona signatur, 814. Ezechiel magistrorum speciem tenet, 815, 1502. Quare Ezechiel inceptit per conjunctionem, etc., 1185. Cur Ezechiel et Paulus in faciem cadunt, 1251.

F

Facere Dei, quid sit, 810.

Facies Dei, quid sit, 43, 585, 765. Facies hominis interna, est mens, 554. Quid sit faciem Dei accipere, 580. Duobus modis facies Dei accipitur, *ibid.* Facies mentis intentionem significat, 411. Faciem operit omnis qui male agit, quo sensu, 529. Facies notitiam designat, 1117, 1491. Et fidem, *ibid.* Ante faciem suam ambulare, quid sit, 1198. Quid sit coram facie ambulare, 1204. In faciem cadere, quid sit, 1249. Cur in faciem cadere iusti leguntur, et mali retro, 1251. Quid sit a facie Dei exire, 47. Faciem ad Deum levare, quid significet, 551, 810.

Falx acuta divinum iudicium designat, 1089.

Fuma ex operibus bonis non succipanda, 704.

Fames mentis est silentium divinae locutionis, 201. Fames carnis est subtractionem subsidium corporis, *ibi.* Fames tabescit impius, 442. Sensus mentis deficiunt, quia nullo cibo interno refectantur, *ibid.* Quis sciat egerire, 1386, 1388. Homo carnalis amat famem suam, 1619.

Familia multa est sub mentis dominio restringenda, 31.

Fatuitas naribus designatur, 1019. Bovis nomine fatuus signatur, 1576. *Vide Stultitia.*

Fatum non admittunt Christiani, 1469.

Fauces. In faucibus loqui, quid sit, 745.

Fauni, Graeco Panes dicuntur in cipi, 228. Quid significent, *ibid.*

Favor humanus dicitur hypocritae domus, 277.

Felicitas sancta credendo existit ancilla Christi, et praedicando Mater Christi, 1444. Peperit Deo praedicatione, quos carne pepererat mundo, *ibid.* Elogium huius sanctae martyris, *ibid.* Plus quam martyr fuit, ad poenas prima venit, et pervenit octava, 1445. Amore interiori carnis dolorem superavit, *ibid.* Felicitati mors unica non sufficit, 1446. Pudeat viros non imitari hanc mulierem fortem, *ibid.*

Felicitas huius vitae expenditur, 486. Felicitas huius mundi non est iustorum, 960. In hac vita non omne quod bene, feliciter; nec omne quod feliciter, bene, *ibid.* Felicitas reddit negligentes, 1034. *V.* Prosperitas, Beatitudo.

Felix atavus sancti Gregorii, sanctus papa apparuit sanctae Tharsillae Virgini, 1642. Feminae olim hereditate privabantur, 1165.

Femur significat carnis propagationem, 1314. Nervus femoris Jacob ex angeli tactu marcidus, quid figuret, 1326.

Fenestras corporis dicuntur quiaque sensus, 678. Fenestras obliquas in thalamis, quid signent, 1561. Patent et munitae sunt, *ibid.*

Feni flori comparatur gloria mundi, 558. Fenuni est vita carnalium, 1030, 1057. Item caro fenum, 1461, 1484.

Ferulum Salomonis, quid significet, 1351. Reclinatorium ius aureum, et columinae argentearum, quid signent, *ibid.*

Fermentum, et quid sit de fermentato iudem Deo immolare, 1354.

Ferrum necessitates praesentes significat, 480. Ferrum securis e manubrio lapsum in profundum, quid signet, 701.

Fervor nimius, nisi reprimatur, periculo elationis obnoxius, 946. Fervore charitatis torpor excutitur peccati, 1421. Quantum placeat Deo fervor viri iusti et innocentis, 1602.

Festa digne celebramus imitando quos colimus, 1453, 1537. Festa praesentia figura sunt festorum aeternorum, *ibid.* Nihil prodest interesse festis hominum, si deesse contingat festis angelorum, 1538.

Festinatio in via salutis commendatur, 1537.

Fetus quidam abortivi sunt, quia praematuri, 975.

Ficulnea infructuosa, et reservata, quid significet, 483.

Ficum Dei decorticari, quid sit, 262.

Fides per signaculum exprimitur, 923. Per portam, 1329, 1360, 1577. Fidei clypeus, qui sint, 1340. Fides per funem signatur, 1067. Et per faciem, 1191. Terra et mare simul significant fidei certitudinem cum aliquantula dubietate, 347. Fides est rerum non apparentium argumentum, 1357. Fides omnium prima virtutum, 64. In flagellis saepe nuntat fides, spes, charitas iustorum, 69. Fides ubi titubet, qui firmanda, 189. Oculis Dei iudicis nationes aliae ad fidem veniunt, aliae ab ea recedunt, 377. Sola fides pro parvulis apud Gentiles olim valuit ad peccatum originale delendum, 102. Quod mens credit, lingua non taceat, 425. Non omnibus fides datur, 863.

Fidem rectam recta sequatur operatio, 1251. Fidei sine operibus, et operum sine fide inutilitas, *ibid.* Fides charitatem praecedat, 1548. Latitudine portae inferioris signatur fides per charitatem activam, 1571.—Fides omnis

boni principium, 64. Per fidem pertingitur ad virtutes, et non e contra, 1581. Per fidem omnia nobis peccata in baptisate laxantur, 1421. Fides ex rationis experimento non habet meritum, 1532. Alia fides inchoantium, alia perfectorum, 1596. Inter fidem et spem positi, tendamus ad charitatem, 1421. Fides, spes, charitas et boni operatio in eodem sint gradu, 1426. Quae, qualisve fides ad salutem necessaria, 1570. Quod videri potest, melius sciri, quam credi dicitur, 1591. Fides cum spe est causa salutis, 1593.—Fides de resurrectione Christi regulanda est per apostolorum fidem, 465, etc. Fidei initia et per gradus incrementa, 722, 1550. Fides fundamentum est terrae, *id est* animae iusti, 903. Deus militibus suis ante omnia fidei fortitudinem praebet, 1050. Bona opera pro fide percipienda sunt utilia, 1452. Ad fidem plures veniunt, ad regnum pauci perducantur, 1515. Quid ad fidei soliditatem conferant veteres Patres, 1536. Sine fide in verum Deum nulla sunt opera bona, 1382. Per bona opera in fide profectus, *ibid.* Fide creduntur quae ratione capi nequeunt, 1395.—

Fides quandoque concutitur, 69. Fides Christi a Judaeis in Gentes translata est, 216. Fidem quidam amittunt per nimiam inquisitionem, 532. Omnis peccator reus est infidelitatis, 556. Iniquis crescentibus fides erit in opprobrium, 657. Fideles qui nequiter vivunt, saepe fidem amittunt, 802, 923, 1291. Et usque ad verticem consumprantur, *ibid.* Multi in domo fidei sine fide moriuntur, *ibid.* Quomodo fides accepta sit servanda, 905. Fidem perdere, quid sit, 802. Fidei lumen eos non illustrat, qui malitiam suam fidei nomine palliant, 923.—

Fides sine operibus reprobat, 536, 802, 923, 1082, 1251, 1570, 1650. Fides vera est quae operando exercetur, 1537, 1570. Plurimi fidem tenent, sed vitam fidei non tenent, 863, 1082. Fides eadem fuit praecedentium, quae praesentium et futurorum, 1345, 1555. Altitudo sanctorum est fides invisibilium, 1409. Fides vera quae moribus non contradicit verbis quae credit, 1570. Fides vera est fundamentum operum, 802. Signata fide corda adversarius tentando irrumpere non praesumit, 922. Fides est via ad lucem, 1442. Videt et sequitur, qui bonum quod intelligit, operatur, 1443. Verae fidei meritum, 1557. Quae signa veram fidem comitari debeant, 1570.

Fidelium plebes filiae Job significant, 23. Fidelium tres ordines, *ibid.* Omnes fideles sunt membra Christi, 457. Fideles quare tolerant haereticos, 241. Fideles eo amplius gemunt, quo malos blandiri conspiciunt, 313. Fideles se pati denuntiant, quando quos diligit, pati videt, 665. Per Orientem, Aquilonem et Austrum, qui fideliem status designant, 1581. Fidelium animae vasa sunt, sive holocausti, sive sacrificii, 1409. Quinam holocaustum, qui sacrificium offerant, 1410. Duplex fidelium vita et sacrificium, 1419. Angelorum officio defungi debent omnes fideles, 1435. Versatiter fideles, qui sint, 4570. Si quis ad veritatem revertatur, etiam minime fallax a Domino censetur, *ibid.* Diversitas fidelium in Ecclesia, 1410. Ordo fidelium Ecclesiae, 640. Excelsus est fidelium populus, 755. Falsorum fidelium finis, 925. Plerique fideles ad verba Dei insensibiles sunt, 941.

Fidelium tres ordines, *ibid.*

Fidelium tres ordines, *ibid.*

Fidelium tres ordines, *ibid.*

Fidelium tres ordines, *ibid.*

Fidelium tres ordines, *ibid.*

Fidelium tres ordines, *ibid.*

Fidelium tres ordines, *ibid.*

Fidelium tres ordines, *ibid.*

Fidelium tres ordines, *ibid.*

Fidelium tres ordines, *ibid.*

223. Sancti ita sunt incerti, ut confident; ita confidunt, ut non torpeant, 314. Unde nobis fiducia de misericordia Dei, 324, 1611. Fiducia habenda in Deo maxima, *ibid.*

Filiorum multitudine parentes ad avaritiam provocat, 19. Filii stultorum, qui sint, 636. Filiae regum, cur animae sanctae dicantur, 1164. Filiae Job tres status hominis significant, 1165. Filiae Jerusalem dicantur animae infirmæ, 1535. Filius hominis, cur Ezechiel dicatur, 1501. Malis filiis parentes boni, vel e contra, non proderunt in extremo iudicio, 1520. Securus ad radicem posita signat progeniem cum parente tollendam, *ibid.* — Filius Dei dicitur servus propter formam assumptam, 55. Non dicitur adoptivus, quia naturaliter Deus, *ibid.*, 835. Filius Dei dicitur Verbum absconditum, 160. Est imago Patris, 167. Dicitur manus Dei, 364, 1051. Loqui Dei est verbum genuisse, 748. Hanc generationem mirari, non scrutari debemus, *ibid.* Verbum unicum sine tempore genuit Patrem, *ibid.*, 918. Filius Dei unigenitus dicitur os Dei, 868. Et brachium Dei, *ibid.*, 1051. Et vox Dei, *ibid.* Cur sermo quem Filius loquitur, non ejus, sed Patris esse dicatur, 1576. Ut Filius Dei est Verbum, ita Spiritus sanctus lingua est, 1578. Verbum Domini Filius est Patris, 1579. Quare dicatur minor Patre, 1549. V. Christus, Verbum Dei. — Filii Dei dicuntur angeli, 59.

Fingere idem ac componere, 1538. Figulus dicitur compositor lutii, 1538.

Finem, cur semper optemus, 248. Dum finis rerum attenditur, omne quod præterit, quasi jam fuisse, pensatur, 156. Quod sine clauditor, longum non est, 225, 233, 234, 469. Finem nostrum latere nos Deus vult, 408, 1645. Pravorum hominum finis, 540. Finis legis, qui Christus dicatur, 1519. — Finis ultimus hominis Deus est, 45. Solo Deo frui, et dispensatorie uti sæculo debemus, *ibid.* Nemo sibi vivat, aut moriatur, sed Deo, 1425. A Dei itinere pro carnalibus affectibus non declinandum, 1628.

Firmamentum duo significat, 1230, 1231, 1240.

Flagella Dei, qui dicantur mala, 79. Per flagella ad Deum revertimur, quando ad pacem revocamur, *ibid.* Flagelli poena, memoria doni, lætitiæ metu flagelli temperanda, 80. Contra flagellum lingue irridentis manuntur mentes electæ, 201. Flagellum lingue est sententia animadversionis extremæ, 202. Flagella in qualitate et quantitate pensanda, 76. Flagellum lingue est exprobratio illatæ contumeliæ, 201. Sancti cupiunt flagella Dei, 220. Contradicunt sermonibus Dei, qui murmurant flagellati, *ibid.* Anxietas iusti ignorantis propter quid flagellatur, *ibid.*, 451. Malis divina flagella, quandoque debent optari, 418. Quid sit flagellis cingi, quid flagellis percipi, 451. Qui sedetur anxietas iusti a Deo flagellati, 747. — Flagella Dei aut non sentire, aut nimis, vitium est, 49. Iusti, cur assidue flagella patiantur, 147. Per occulta merita mentium, aperta prodeunt flagella poenarum, 187. Ex consideratione calparum innumerabilium æquanimiter flagella Dei toleramus, 545. Deus hominem in libertatem illicitam prodeuntem, flagellis misericorditer constringit, 350. Flagella sunt gravia non consideranti præmia eterna, 354. Quanta flagellorum Dei utilitas, 584, 757, 828, 1098,

Quid sit Deum scribere amaritudines, 387. Reprobis ad tempus parci Deus in æternum flagellandis, 403, 782. Pro quo flagellemur peccato, cum dolore ignoramus, 428. De electorum flagellis stulta vulgi opinio, 450, 449, 469, 496, 529, 745. Ad flagella sanctis obstupescitibus et caligantibus, infirmi aliquando corrumpunt, 431, 438. Qui comescendæ de Dei flagellis hominum querelæ, 470, 746, 1098. Qui superna degustat, inferiora æquanimiter tolerat, 170. Humilis deprecatio flagellati, 321. Ratio consolandi flagellatos, 419, 747. Deo permittente, occulto licet iudicio, mala se perpeti norunt electi, 638. Electorum est hic flagellis conterti, ut ad præmia præparentur æterna, 829. Iudicium Dei flagellantis iustum, sed occultum, 1046, 1049. Gravia non videntur Dei flagella, si bella occulti hostis graviora ponderemus, 1098. Non flagellum patris, sed hostis gladium formidemus, 1099. Cur Deus donis suis flagella misceat, 1343. Flagellat quosdam Deus ut filios, alios ut hostes, 453, 571. Deus non sciendo, nos persequitur, 453, 500. A Deo flagellatus non correptione, sed consolatione eget, 459. Falsa eorum opinio, qui culpas ex flagellis meliuntur, 496, 529, 745. Sævientibus creaturis, homo flagellatus Deum, qui has interius quærit, debet intueri, 518. Ex his que patimur, formidare discimus quæ non dum passi sumus, 519. Vis ad flagellandum incomprehensibilis in Deo, *ibid.* Impii ex rebus ipsis, ex quibus superbiunt, flagellantur, 654. Deus flagellando semper iustus, 746, 828. Flagella carnalibus sunt spiritualibus virtutum incrementa, 1181. Culpas Deus insequitur, peccantes protegit, 1182. Gravissimum est inter flagella peccare, 1255. Qui hic flagellatur, in mansuetudine corripitur, 1541. In extremo iudicio in furore et ira correptio, *ibid.* Exemplum animæ Christianæ inter flagella ple gementis, 1450. — Flagellorum Dei, alii sunt in bonis, alii in malis effectus, 145, 187, 214, 571, 696, 745. Quantum caro flagellis afficitur, tantum mens ad altiora sublevarur, 187. Assiduis flagellis hic atteri debet electus, 199. Ad percussionem Dei, alii sunt lapides sine sono, alii æs sonans sine sensu, 222. Quidam a Deo percussus ad eruditionem, non ad extinctionem, 669, 681. Paterna pietas flagellat, quos ad hæreditatem servat, 681. Quandoam flagellatio est disciplina patris, non ira iudicis? flagellatus a Deo, suæ conditionis memor, justitiam conditoris non accuset, 747, 782. Minus se percussam, quam mereatur, agnoscat, 770. Poena nos interrogat, si vere culpam agnoscamus, *ibid.* Fatuitas eorum, qui flagellati peiores fiunt, 840. Flagellantur iusti, ut ad majorem vigilantiam erudiantur, 845. Quanto gaudio dilatetur sanctorum conscientia, dum exterius flagellantur, 950, 1022. Qui a Deo flagellatus suam divinis conjungit voluntatem, ab injustitia sua jam cor-

rectus est, 1049. Alta dispensatione Deus famulos suos vel minis, vel etiam flagellis premit, 1098. Deus, nos flagellando, ad poenitentiam provocat, 1255. V. Afflicto, Adversitas, Tribulatio, Tentatio, Sancti in adversis.

Flamma ignis impiorum, quæ sit, 458. Flamma ignis iusti, qui dicitur a flamma impii, 459.

Flatus mystice, quid sit, 155.

Flere dolorem suum, quis non valeat, 350. Per fletum ad gaudia æterna pervenitur, 1445. Ad fletum per gaudia pervenitur, *ibid.* Quis sic flet, ut sit tanquam non fletus, 1625.

Flos dicitur homo, 590. Mundus tot floribus brevi cicandis repletur, quot hominibus, *ibid.* Florum varii odores, quid designent, 1214. Quot florum speciebus ornatur ager Ecclesie, *ibid.*

Fluctus tumentes curas hujus vitæ expriment, 695.

Fluvio comparantur scriptores sacri, 4, 384. Fluvius, quid significet, 1082, 1557. Cur flumina dicantur sancti prædicatores, 1212.

Fœtor peccatum significat, 462. Qui mortuum solvit, non virtutem, sed ostendit fœtorem, 1556.

Fons occultus est unigenitus Patris invisibilis Deus, 1401. Fons patens, idem Deus incarnatus, *ibid.*

Formatio hominis in utero matris, 1395.

Fornicari interioris est exterioris vitæ delectari, 797.

Fortes, qui vere dicantur, 154. Fortes infirmitatis verba aliquando suscipiunt, 599. Fortiores fiunt qui infirmis compatiuntur, 219. Job non per insaniam, sed per salutis statum fortis, 222.

Fortitudo carnis torpescat, mentis crescente virtute, 154. Fortitudo in adversitate ostenditur, 155. Fortitudo justorum, quæ sit, 221. Reproborum fortitudo, quibus consistat, *ibid.* Fortitudo justorum ex infirmitate Divinitatis assumpta, 515. Fortitudinem mutare, quid sit, 576, 631. Fortitudo eget dono consilii, 1581.

Fossa humo quomodo abscondamur, 1021.

Francorum reges ex genere prodeunt, 1470.

Fratres concordiam servantes, cum magna patris dividenda substantia, laus est paternæ institutionis, 20.

Fraus, quomodo se bonis operibus immiscet, 312. Fraus tripliciter committitur, *ibid.*

Frenum ori ponere, quid sit, 658. Frenum erroris maxillas constringens populorum, quid sit, 1574. Frenum istud in canticum versum, *ibid.*

Frigus moraliter, quid denotet, 58. Frigori iniquitas comparatur, 552, 934.

Frons attrita, quid significet, 1269. Fructus omnes, cur non omni regioni a Deo concessi, 1276. Fructus varii justorum, 1558. Æterna consideranti vilescunt fructus operum temporales, 1563. Deus ad nos venit fructum quærens, 1585.

Frages Dei sunt, qui ex Judæis et Gentibus crediderunt, 1281.

Frumentum Dei sunt electi, 879. Quid sit pro frumento oriri tribulum, et pro hordeo spium, 736. Quid significet plenum frumentum in spica, 1530. Frumentum Dei ab herba incipit, ut granum fiat, 1531. Frumentum, unde patrescit in pulvere, inde virescit in renovatione, 1589.

Frustra Deum affligere Job, quid sit,

74. 782. Non damnat Deus frustra, 782.

Fugienti cum panibus occurrere, quid sit, 756. Fugit veniente lupo, qui tacet cum debeat loqui, 924, 1486. Fugere pericula in causa Dei, quando liceat, vel non, viro apostolico, 1025, 1024. Præceptus est qui semper se obicit adversis, pavidus qui se semper abscondit, 1024. Fuga nostra non fiat hyeme, vel Sabbato, 1481.

Fulgur meridianus, quis dicatur, 554.

Fulgura significant miracula, 869. A contemplatione redeuntis sancti, similitudinem fulguris coruscantis deferunt, 1211. Fulgura sunt sancti prædicatores, *ibid.*

Fulmine extremi iudicii sententia designatur, 1120.

Fumus de naribus Leviathan procedens, quid signet, 1111, 1112. Lumen quietis internæ hoc fumo amittitur, 1113. — Fumus isto aliter electorum mentes turbat, aliter reproborum oculos excæcat, *ibid.* Fumo ex aromatibus, quid signetur, 1429.

Fundæ nomine, Ecclesia significatur, 1125.

Fundamentum in terra ponere, quid sit, 506. Fundamentum Ecclesiæ Christus, 899, 1511. Apostoli Ecclesiæ sunt fundamenta, 899. Et prædicatores, *ibid.*

Funes in Scriptura, quid significant, 374, 1087. Quorum renes Deus fune præcingat, 374. Qui funes cadant in præclaris, 1087.

Funiculi cæmentariorum, quid significant, 1514. Quis eorum usus in ædificatione spiritalis ædificii, *ibid.* Funiculus lineus, quid significet, 1515. Funiculus in manu, est prædicatio in operatione, 1515. Funiculo mensuræ, qui utatur Christus, *ibid.* Funiculum trahere et retrahere, ducere et subducere, quid sit, 1516.

Furis iustarum hæreticus per noctem absconditur, 528. Fur domum, dormientem domino, perfodiens, quid sit, 1485.

Futurum, cur semper desideratur, 250. Sequentium rerum certitudo est præteritorum exhibitio, 1456. Præsentia ordinanda ex consideratione futurorum, 1649.

G

Gabriel archangelus ad summum omnium ministerium missus, 1604. Gabriel dicitur fortitudo Dei, *ibid.* Gabriel, cur mittatur ad Christi adventum annuntiandum, 1605.

Gaditæ et Rubenitæ significant eos, qui patriam celestem vindicant, quam non amant, 864.

Galilæa significat transmigrationem, 1527. Transmigrantes a vitis ad virtutem, Christum visuri sunt, 1528.

Gallus designat prædicatores, 959. Cur lumbi ejus succincti, *ibid.* Quid accepta intelligentia, ut prius discutiat horas noctis, significet, 961.

Gaudium factum Deo ex poena nostra, 507. Iniquorum gaudium cito deficit, 439. Gaudium iniquorum supra ipsos, gaudium iustorum infra, *ibid.* Gaudia vitæ presentis iusti arbitrantur ut stercorea, iniqui magis faciunt, 470. Gaudia vitæ sancti dæmonia memoris ætulant, 538. Tentatione gaudium omne mentis excluditur, 757. Gaudium ex compunctione quadam oritur ineffabile, 764. Ad illud non pervenitur, nisi prius igne tribulationis mente purgata, *ibid.* Per gaudia ad fletum pervenitur, 1445. Nemo potest hic gaudere cum sæculo, et illic

regnare cum Domino, 1475. Gaudium majus facit penitens ardens, quam iustus languens, 1602. De quibusdam iustis magis gaudet Deus, quam de quocumque penitente, 1603. Quis gaudet, et quasi non gaudens sit, 1625. Perversorum lethale gaudium, 530. Gaudia mundi fugienda, 1475.

Gaza urbs significat infernum, 1529. Cujus portas Samson transferens in montem, Christum figurat resurgentem et ascendentem, *ibid.*

Gazophylacis scientia doctorum designatur, 1565, 1597. Gazophylacium, unde dicatur, *ibid.* Sacri gazophylacii pavimentum, quid significet, 1565. Triginta in circuitu pavimenti gazophylacia, quid signent, *ibid.* Gazophylacia cantorum sancta sunt desideria amantium, 1420. Et corda diligentium iudicii adventum, 1421. Gazophylacia inter portam aquilonis et orientis, quid signent, 1422. Gazophylacia Ecclesiæ, quæ sint, 1564.

Gedeon pugnavit contra Madianitas, quid denotet, 980. Gedeonis nomen significat incarnationem Domini, 990. Gedeonis milites genu flexo bibentes et reprobat, quid figurent, *ibid.* Quid tubæ, lampades et lagenæ Gedeonis signent, 991. In dextera tubam, in sinistra tenere lagenam, quid sit, *ibid.*

Gehennæ ignis supplicium duplex, 534. Gehenna una est omnium, at modis singulis diversis torquet, 535. Ignis gehennæ est corporeus, 482. Ignis gehennæ mire fovetur, *ibid.* Accensus ab initio mundi, *ibid.* Vide Infernus.

Gelboe interpretatur decursus, 102. Montes Gelboe supra coram Judæorum significant, *ibid.* Signant maledictos, *ibid.*

Gelu comparatur corda Judæorum, 942. De gelu aquas currere, quid sit, 878. Satan dicitur gelu, 945. Gelu adversitatem significat, 947.

Gemunt sancti ob æumnas hujus exsilii, et gravius in prosperitate, 159. Gemere non cessat hic, qui se exsulem novit, 215. Gemunt iusti, et cur, 214. Cur Christus ingemuerit ad aures surdi aperendas, 1271. Gemendus est, qui, ut debet, gemere non curat, 1607.

Generaciones quatuor, quatuor tempora significant, 1167.

Genimina bonas animæ operationes significant, 688.

Gentes sunt primitiæ Ecclesiæ, 103. Vocatio Gentium in consilio Dei ab antiquo abscondita, 324. Vocatio Gentium processit ex repulsione apostolorum, a synagoga Judæorum, 581. Vocatio Gentium, 615, 659, 959, 970, 1375, 1446. Gentium duritiam emolliuit, et superbiam Ecclesiæ stravit, 582. Gentilitas præcessit Judæam ad fidem recipiendam, 597. Gentilitas dicitur locus misericordiæ Dei, 880. Per campi latitudinem ad fidem vocandæ Gentes præsignantur, 1295.

Gentilium vita Christianis in exemplum adducitur, 9. Gentiles, cur dicantur cæci, 625. Gentilium vocatæ plebes asinis quingentis signantur, 25, 1159. Gentilitas messes Judæorum, *id est* divina eloquia comedit, 185. Gentes legis cibum quæsituræ prædicantur, 216. Gentiles propter fidem a casu erecti, 375. A Gentilibus christiana religio potissimum propagata, 886. Gentilitas Aquilone designata, *ibid.*, 1575, 1597, 1421. De Gentium conversione Apostoli, et alii ex circumcissione fideles Deum lau laverunt, *ibid.* Gentilitas desertum est cælesti gratia, tanquam imbre irroratum, 959. Gentilitas invia prophetiæ, patuit gratiæ, *ibid.* Æternæ vitæ opera doctri-

namque Gentilitas germinavit, 940. Gentiles perfidia duri, dicuntur lapides, 945, 1520. Facti sunt Gentiles ex lapidibus filii Abraham, *ibid.*, 1520. Gentilitas conversa corvus est, cujus pulli sunt sancti Prædicatores, 969. Gentilitas ante adventum Domini solitudo dicitur, et terra salusuginis, 987. Quia in terra domum Christus a Patre accepit, *ibid.* Derelicta Judæa Gentilitatis corda Christus possedit, *ibid.*, 1017, 1188. Gentilitas, draconum et struthionum nomine, Deum glorificatura, 1001. Gentilitas nomine mellis silvestris signata, 1017. Et locustarum nomine, *ibid.* Accipitris innovatione Gentilitas renovata designatur, 1058. Stultitia Gentilium, asiurum nomine signata, 1161. Simplicis ex Gentilitate ad fidem venientes, camelus Job signatur, *ibid.* Vocatio Gentium et Judæorum repulso, ab Ezechiele prænotiata, 1268. Judæis cadentibus, Gentes sunt substitutæ, 1278. Gentibus revelata Dei gloria, Judæis prius cognita, 1295. Per orientem Judæa, per aquilonem Gentilitas designatur, 1575, 1597, 1421. Effusa in Gentiles Dei misericordia, 1375. Cur Gentilitas porta dicatur, 1597. Vocantur prius Judæi, ut illis venire reuventibus, Gentilibus Evangelium prædicaretur, 1446. Cur in Asia Apostoli predicare sunt prohibiti, 1447. Ante horam undecimam Gentiles in Dei vinea non laborarunt, 1511. Gentilitas in Ecclesiam colligenda præsignatur, 1516. Valles impletæ significant Gentilitatem, in fide Mediatoris gratia impletam, 1518. Mulier peccatrix ad Christum veniens, Gentilitatem conversam significat, 1595. Gentiles ex viis et sepibus vocantur ad cenam, 1625. Gentes a propheta ligna silvæ vocantur, *ibid.*

Gentilia piscatores non habet, 1469. Gigebiosus ad sacerdotium, cur probe per legem prohibebatur, 1585.

Gigantes dicuntur angeli apostatæ, et homines superbi, 546. Gigantes genere sub aquis, quid sit, *ibid.*

Glaciem de utero Dei egredi, quid sit, 942, 944.

Gladus spiritaliter est verbum Dei, 654. Quid sit gladium vel habere tantum, vel etiam tenere, *ibid.* Quid sit de corruptione ad gladium transire, 755. Gladii nomine vicina percussio signatur, 1105. Gladius in Scriptura multa significat, 1122. Gladius benignus et malignus, qui sint, 1123. Quem apprehendere gladius dicitur, *ibid.* Gladius circa femur potentissimi, quid significet, 1246.

Glareæ sunt lapilli fluminum, 498, 647. Quid mystice significant, 499, 647, 655. Quid sit super glaream inhabitare, *ibid.*

Glebæ aureæ, quid signent, 580. Glebæ compactæ in terra, quid sint, 966, 998, 999.

Gloriam mundi sancti refugiunt, 140, 141. Gloria humana, quam sit fragilis, 184. Gloria mundi aranæ telis comparata, 476. Gloria mundi nulla est, 496. Gloria humana, quam brevis, 538. Feno comparatur, *ibid.* Nulla stabilitate solidatur, 539. — Gloria Dei querere, ostento opere, perfectorum est, 285. In hac vita gloria Dei ex parte tantum cognoscitur, 549. Amore cælestis gloriæ graviora sentiuntur peccata perpetrata, 839. Hominibus pene desperantibus cælestem gloriam promittit Deus, 865. Gloria cælestis nomine cædi signatur, 1058. Ezechiel non gloriam, sed gloriæ Dei similitudinem vidit, 1248. Quam Isaias vidit Dei gloriam, *ibid.* Gloria Dei in om-

libus factis ejus videtur, *ibid.* Locus gloriæ Dei anima sancta, vel angelus, 1272. — Gloria cœlestis patriæ, 266. Gloria Dei quaerenda per vias eius, 558. — Gloria vana de nequitia perpetrata aliquando oritur, 228. Opera bona sunt occultanda, sed ob Dei gloriam revelanda, 285. Vana gloria infirmæ mentis propria, 350. Inanis gloria et superbia duo sunt principalia vitia, 461. Impietati sunt conjuncta, *ibid.* Gloriam quaerentibus via monstratur ad solidam et æternam, 558. Inani gloria elatus ad modicum, cito corruit, *ibid.* Et tumescendo dissipatur, 559. Cavenda vana gloria, dum scientiæ donum populis distribuitur, 701. Qui inani gloria student in Ecclesia, per Eliu designantur, 897. Fructus Ægyptiorum a locustis vastati, signant operationes cenodoxorum, 1018. Gloria temporalis nititur, calamii nomine signatur, 1079. Et auri nomine, 1128. Qui sint inanis gloriæ telo pejus obnoxii, 1084. Inanis gloria locustæ nomine signatur, 1115. Et Babylonis nomine, 1128. Et aureo calice, *ibid.* Sine zelo privata gloriæ, justi aliquando linguas sibi detrahentium redarguunt, 1257. Vana gloria Adam tentatus a diabolo, et superatus, 1495. Inanis gloriæ filia, 1055. Ejus tentationes, quales, 1056.

Golias proprio gladio a Davide obtruncatus, quid denotet, 566. Saxo fundæ percussus, quid significet, 1125.

Gordiana sancti Gregorii amita, 1642. Bene cepit, sed non perseveravit, *ibid.* Nuptis, oblitus sua consecrationis, et a sanctitatis statu corruit, 1645.

Grabatum in Scriptura, quid significet, 755. Cur sanus jubeatur surgere, et grabatum suum portare, *ibid.*

Gratus virtutum in Sanctis, 720. Quindecim gradus Templi, quid significant, 1151. Gradus eburnei, quid significant, 1164. Non standum in septimo virtutis gradu, sed ad octavum pervenire oportet, 1592. Gradus octavus, quid sit, *ibid.* Gradus porta Ecclesiæ, sunt merita virtutum, 1529.

Grando, quid sit moraliter, 955. Cur grando dicatur libera Sanctorum increpato, 951.

Gratia sæpe putatur ira, 297. Gratia cum libero arbitrio concursus, 583. Gratia necessitas, quam comitari et subsequi debet liberum arbitrium, 511. Gratia præveniens et liberi arbitrii subsequenti concordia, 770. Gratia præveniens necessitas, et voluntatis nostræ consensus ad opera bona, 1101, 1249, 1540. V. Arbitrium liberum. — Gratia non datur pro meritis, 737. Omnes homines sine gratia nascuntur, 598. Ex gratia Dei veterem hominem exiit homo, 1058. Nullus primam gratiam meretur, 1100. Facies Dei, respectus gratiæ, 45. Gratia aliquando utiliter se subtrahit justis, 68, 266. Aquis gratiæ Deus universa irrigat, 190. Job adscribit vires suas Deo, non sibi, 225. Gratia Christi hunc non liberat post mortem, quem nunc non reformat, 253. Homo cæcus iram putat, quæ gratia est, 297. Cur animæ infunditur gratia, 323. Quid per gratiam evaserint sancti Doctores, non quid per se sint, spectandum, 575. Gratia infusa cor emollit ad amorem, et roborat ad operationem, *ibid.* Messio gratiæ, rori gratiam tribuenda, 652. Quid ex nobis fuerimus semper considerandum, 902. — Gratia præveniens dicitur lumen Dei, 345. In bouis operibus Deus nos prævenit, 324, 512, 757, 770, 1100. Gratia facit nos operari bona, 652, 913. Gratia animam

justi vocat, tentatio interrogat, 661. Gratia Dei in omnibus necessaria, 912. Deus non deserit tendentem ad justitiam, qui sua gratia prævenit peccantem, 324. Ex aspiratione gratiæ et libero arbitrio sequitur actio meritoria, 585. Gratia est principium meriti, *ibid.*, 1100. N. quidem Deus nos deserit, dum respicit a nobis, 957. Gratia Dei gratuita, 1100. — Gratia actualis necessitas ad recte vivendum, 521, 543, 708. Gratia non deserit justum in tentatione, 551. Non potest converti meus, quam Deus, culpa exigente, deseruit, 570. Vocanti Deo nemo resistit, relinquenti obviam nemo, 571. Subtrahit gratia cor arescit, *ibid.* Afflante gratia cor terra: a sapiens, subvertitur et mutatur, *ibid.* Adeptus munditiam, non sibi tribuat, sed ei qui solus est mundus, 592. Non pro merito nostro, visitatione sua Deus nos illustrat, 659. Corda hominum curva Deus, cum vult, ad se erigendo, sua gratia dirigit, 785. Tunc caro delicit, et homo in cinerem humilitate revertitur, *ibid.* Quem eripit gratia, interne satietatis delectatione replet, 844. Mirabiliter sonat Deus, quia si enter et occulta vi, 872. Cœlesti simul cibo reficit animam, *ibid.* Quarta gratiæ necessitas, ad vincendas quascunque tentationes, 916. Solus Deus corda per gratiam aperit, 939. Divinæ gratiæ necessitas, ut bonum et velimus, et perficimus, 1249. Gratia prævenit, subsequitur volumus, 1249, 1540. Necessitas gratiæ ad penitendum, 1280. Ad bona perfecte assurgere, nisi Spiritu sancto præveniente et roborante, non possumus, *ibid.*, 1585. — Gratia subtrahit utilitas, 68, 72, 74. Gratia subtrahit humilitatis magisterium, *ibid.* Homo lutum, fit pulvis, subtrahit gratia, 525. Gratia electum erudiendo custodit, dum quasi percutiens deserit, 760. — Gratia cooperantis necessitas, 512. Gratia, quæ cordis fluctus elidit, necessaria, 915. Prævenit aspirando, adjuvando subsequitur, 1249. Nisi Deus misericordiam subroget, servari non valet vita, quam præbet, 324. Gratia subsequenti est bonum posse quod volumus, 708. Quos Deus terrendo dejecerat, erectos gratia confirmat, 1250. Ad bona assurgere perfecte non valemus, nisi Spiritus sanctus, et præveniendo alevet, et subsequendo confortet, 1280. Hanc gratiam ad omne opus, et cogitandum et faciendum petere debemus, 1281. — Gratia gratis datæ moenia sunt, non munitiones mentis, 576. Quæ sint gratiæ gratis datæ, 554, 888. Subtrahuntur Ecclesiæ ante adventum Antichristi, 1118. Vel supererant pauca, 1119. Inde bonis misericordia largior, unde malis justa ira cumulat, *ibid.* Gratia non datur pro meritis, 757. Imber voluntarius ileo dicitur gratiæ infusio, 941. Cur divisiones gratiarum sint, 1275. Hac gratiarum divisione fovetur humilitas, *ibid.* Nutritur charitas, 1276. Gratia gratis datæ sunt ad aliorum utilitatem, 75. Cur aliquando subtrahantur, 74. Gratiarum dona diverso modo Deus distribuit, 768, 772, 905. Gratia gratis datæ aliquando dantur reprobis, 1565. — Gratia humana. Vide Favor.

Gravitas alia per constantiam, alia per culpam, 607.

Gregorii Magni conversio et sæculo ad vitam monasticam, 1. Cur distulerit conversionem suam, 2. Mutavit prius mentem quam vestem, *ibid.* Monasterii quietem deflet anissam, *ibid.* Renitenti imponitur altaris ministerium, ac deinde curæ onus pastoralis, 3. In

comitatu, cur habuerit socios monachos, *ibid.* Quam sancto in monasterio vixerit, 1283. Demissio animi, et in Deum fiducia, 5. — Gregorii parva de se, de Ambrosio et Augustino maxime existimatio, 1174. Cuius quanta humilitate ad verum Dei pertractandum accederet, 1200. Humilis sancti Gregorii confessio, 1285. Gregorii sanam misericordiam deflentis humilitas, 1295. Humilitate duce, altiora Scripturæ sacræ investigavit, 1519. Modesta sancti Gregorii erga sanctum Hieronymum, 1408. Quæ fuerit Gregorio causa officii prædicationis intermittendi, 1450. Modestæ et humilitatis præbet exemplum, 995, 1468. — Gregorius, quanta sollicitudine cura pastorali defunctos, 1283, 1291. Inter Missarum solemniam Homilias in Evangelia recitabat, aut recitandas dicebat, 1454, 1526. Cum non potuit prodesse multis loquendo, paucis saltem prodesse studebat, 1559. Lingua tacente ardebat Gregori charitas, 1600. — Gregorius confert sollicitè Vulgatam cum veteri Translatione, cum Translatione Septuaginta, Aquilæ, Theodotionis et Symmachi, 1255. Quæ occasione expositionem libri Job suscepit, 5. Expleta expositione, quid de se senserit, 1168. — Gregorius hospitio Christum aliquando suscepit, 1600.

Gressus nostros quomodo Deus dinumeret, 400, 790. Gressus Dei qui sint, 517. Gressus mentium motus significant, 682. Gressus cordis qui sint, 790.

Grex imperitos populos significat, 522. Grex sanctæ Ecclesiæ, quis sit, 612. Ex Judæis et Gentilibus grex unus, 1487. Væ gregibus, quando pastores fiunt lupi, 1505.

Gula mala, 82. Qui gulam edomare non curant, incaute ad spiritalia bella concurrunt, *ibid.* Gula cunctas virtutes obruunt, *ibid.* Quinque modis gula nos tentat, 985. Non cibis, sed appetitus in vitio est, *ibid.* Gulae vitia, quæ sint, 1036. Gulae tentationes, 1057. Gula nomine bruchi signatur, 1115. Refectionem salutis causa coempta, sæpe gula explet, 1168. Adam gula a diabolo tentatus, et superatus, 1495. Gurgustium, quid significet, 1097.

H

Hæreditate privabantur secundum legem feminae apud Hebræos, 1165. In lege nova Pater feminis quoque jura tribuit superne hæreditatis, 1166.

Hæresis junior Ecclesiæ, 612, 755.

Hæresiarchæ magistri hereticorum, ab his insulse jactantur sapientes, 407.

Magistri hæresum sunt ossa Antichristi, 1065. Magistri hæresum tinea comparati, 267. Portis Leviathan signantur, 1103. Et dentibus ejusdem, 1104. Hæresiarchas veteres a doctorum suorum numero reprobat Ecclesiæ, 645. Perversorum inventores dogmatum dicuntur torrentes, 647. Parentes hereticorum stulti et ignobiles, 648. Muniunt illos sæculi potestates, 1104. Alii verbis, alii sæviant gladiis, *ibid.*

Hæretici per amicos Job signantur, 15, 90, 181, 751, 1148. Quanta ab hæreticis passatur Ecclesiæ, 91. Amicorum Job nomina, actiones signant hereticorum, *ibid.* Deum defendere dum nituntur hæretici, offendant, 566, 1148. Hæretici doctores suos rupes vocant, 458. Hæretici onagri sunt similes, 525. Et decem leprosis, 567. Dicuntur lamia, 619. Per montem hereticus intelligitur, 1075. Hæretici dicuntur arietes, 1149. — Hæretici appellantur defensores, 15. Qui dicuntur heretici

Ecclesie amici, 92. Hæreticorum vestes dicuntur, qui eorum erroribus involvuntur, *ibid.* Leprosi hæretici exprinnunt, 151. Cur dicantur adulteri, 529. Cur tauri, 1149. Hæretici appellantur impii et violenti, 565. Qui hæretici partem a Deo et hæreditatem a Deo suscipiant, *ibid.* Viduæ hæreticorum quæ sint, 566. Qui eorundem nepotes, 565. Hæreticorum curiositas, loquacitas et hypocrisis, per loca amicorum Job designantur, 91. Per fictam humilitatem persuadere tentant superbia, 93. Dei honori specie caveute, bonitati ejus detrahunt, 404. Dum divinum gloriam defendere videntur, suæ prospiciunt, *ibid.* Opera hæreticorum quæ videntur magna, reprobat Ecclesia, 645. Quia charitatem Dei et proximi deseruerunt, *ibid.* Sub nomine Christi contra Christum militant, 644. Hæreticorum sacrificia Deo non placeant, sed quæ ab Ecclesia pro eis offeruntur, 733. Hæretici appetunt videri, non esse docti, 92. Hæretici simulatim condescendere Ecclesie iustitiam, 93. Hæretici tacentibus amici, loquentibus adversantur, 94. Hæretici molli ter loqui inchoant, 151. Hæretici quasi de sanctitate securi sunt, 157. Vocem Domini se audivisse simulat, 160. Antiquos Patres nobiscum laudant, 275. Præsentes despiciunt, et antiquos se cum sensisse fatentur, 403. — Hæretici, amicis Job similes, seducunt cum consulere videri volunt, 11. Discordia inter hæreticos, dolos eorum patefacit, 93. Modo de sapientia singularitate extolluntur, 159. Modo pavidos se simulat, *ibid.* Modo in se incomprehensibilia novisse, *ibid.* Alia aperte dicunt, alia tenent in occultis, 245. Quid hæretici promittunt suis sequacibus, 272. Quidam pud hæreticos habent cordis puritatem, 503. Infirmos et indoctos, qua vi, qua blandimentis acupantur hæretici, 525. Hæretici adulterorum more faciem suam operiunt, 529. Sub specie consulendi, hæretici agunt negotium seducendi, 731. — Hæretici sub specie blandimentorum, dolos parant, 93, 94, 151, 158. Variis artibus fideles persequuntur, 94. Malis bona permiscant, 151. Hæreticorum laudes captiosæ, *ibid.*, 273, 380. Hæretici sancta etiam fraudulenter loquuntur, 357. Hæretici potentium armis se protegunt, 1022. Vera interdum falsis permiscere solent, 406, 567. Profuerunt sæpe quæ in sacris libris non contingunt, 573. — Hæretici solam doctrinæ vetustatem querunt, 91. Contra Ecclesiam concordant, 92. Multas in partes inter se altercando scindunt, *ibid.*, 618. Terrena de verbis cælestibus sapiunt, 93. Dum verba molliunt, virus infundunt, *ibid.* Quandoque silere coguntur, 94. Sententiæ amicorum Job, in quibus recta quædam, quædam sunt perversa, congruunt hæreticis, 150, 366, 406. Hæretici miscent recta perversis, 151. Leprosi similes sunt hæretici, *ibid.* Cur novam et occultam affectent doctrinam, 158. Ut alta esse ostendant, quæ docent, ea se vix capere declarant, 159. Quædam vera et sublimia loquuntur, 160. Ecclesia ab illis, qui de fide prava afferunt, quæ de moribus vera docent, audire non vult, 235. Ecclesia prius falsam refellit hæreticorum doctrinam, quam veram doceat, 243. Hæretici abutuntur veterum Patrum auctoritate, 272. Bona interdum profuerunt, sed non bene, 273. Sua tuuc se mucrone feriunt, *ibid.* Hæreticorum præsumptio cæteris se doctiores æstimant, 318, 407, 448, 505. Hæretici sunt fabricatores me-

dacii, 579. Hæretici, dum tueri Deum fingunt, offendunt, 580. De antiquorum Patrum magisterio et consensu, falso sibi blandiuntur, 405. Ad dactem definiunt hæretici quæ nesciunt, 448, 503, 614. Hæretici Ecclesiam Inscitias arguunt, cum incognita loquuntur, 505. Quidam virginitati favent, ita ut nuptias dimittent, 504. Præsument docere Catholicos pacem polliciti acquiescentibus, 508. Hæretici terminos sciendi a Patribus constitutos, transferunt, 522. Bovem viduæ ab hæreticis tolli pro pignore, quid significet, 525. Hæreticorum scientia inflat, *ibid.* Non opus Dei, sed suum, docendo peragunt, *ibid.* Ad prædam vigilant, verba iustorum ad sensum suum detorquendo, *ibid.* Agrum non suum, et vineam alienam, id est Scripturam sacram devastant, 524. Bona opera destruendo, nudos dimittunt homines, *ibid.* Hæretici sunt adulteri, verbum Dei corrumpendo et fideles pervertendo, 529. Hæreticos Catholicis iisdem Scripturæ testimoniis, quæ profuerunt, debellant, 566. Discernenda sunt quæ ab hæreticis sunt salubriter dicta, 567. Hæresum magistri mentes corrumpunt, quas occupant, *ibid.* Hæretici ad sacras paginas, veterumque Patrum libros provocandi, 573. Hæretici silere coacti tempore sancti Gregorii, 618. In culpa concordant hæretici, in sententiis discordant, *ibid.* In adversis Ecclesie hæretici libere prædicant, 619. Hæretici præsumunt addere doctrinæ Ecclesie, 635. Obscuras Scripturæ sacræ et sanctorum Patrum ad se detorquent sententias, 647. Qui habitent hæretici in desertis torrentium, *ibid.* Doctrina hæreticorum dicitur panis occultus, 756. Doctrina hæreticorum pulchra per verbum, fatua per intellectum, 995. — Hæreticorum errores circa incarnationem, 93. Hæreticorum verbia quandoque utilis sanctus Paulus, 182. Quandoque inter prospera et adversa se gerant hæretici, 525. Gaudent novitate verborum, 573. Hæretici cuiusdam dictum impium de Christo, 598. Hæretici ea seere negligunt, ex quibus erudiri poterant, 644. Hæretici quidam æstimant inferni tormenta esse solum mias ad terrendos homines, 1132. Incarnationis mysteria non agnoscunt, 1149. — Hæreticorum miracula vana, 644. Mira sæpe signorum opera faciunt, sed ad majorem suam damnationem, 273, 645. Non probatur sanctitas signis, sed dilectione Dei et proximi, 544. — Hæretici possunt vocari amici, sicut traditor a Christo dicitur est amicus, 92. Hæreticorum verba primum blanda, post aspera, 151. Hæretici tentationes, de sua sanctitate securi, continent, 157. Hæretici rixas non rationes exquirunt, 243. Solent hæretici arguere Catholicos amici obdurati et superbi, 350, 403. Dum vera non habent quæ exprobrant, hæretici falsa fingunt, 404. A veritate alieni, loquaciores videri volunt hæretici, 503, 644. Typus hæreticorum cum fidelibus agentium, 512. Sola temp. ralia lucra querunt hæretici, 646. Hæretici latebris et instabilitate sunt insignes, 647. Exultant in rebus pessimis, 618. Potestatum sæcularium ambiunt patrocinium, 1022. — Hæreticorum sacrificia inutilia, 15. Hæreticorum conditiones, 91. Novæ vite conversationem negligunt, *ibid.* Hæretici in falsitate contra Ecclesiam concordant, 92. Hæretici semper in pejor ruunt, *ibid.* Bona malis permiscere hæreticorum est, 151. Sublimitatem scientiæ querunt, 158. Hæreticorum, quæ substantia, 335.

Hæreticorum tribulationes nihil ipsis prosunt, 574. Eorum bona opera vana sunt, 645. Clandestina conventicula faciunt ad decipiendum, 647. De Ecclesie temporali animadversione gaudent, 271. Hæretici sunt ab Ecclesia egressi, 405, 577, 612. Verba Dominicæ defensionis assumunt, ut docti esse videantur, 404. Tribulationes non nisi ex peccato esse suspicantur hæretici, 449. Nec in fide Ecclesie, nec in via charitatis ambulanti, 531. Hæreticos tribulationes non purgant, sed incendunt, 573. Hæreticorum cuncta opera contemnit Ecclesia, 643. Hæretici charitatem Dei et proximi deserunt, *ibid.* Deum intueri spiritaliter nequeunt, neque tamen semper errant, 160. Divinum lumen respicientium poena est cæcitas, 527. Labores hæreticorum steriles, 536. Hæretici erroris doctrinam non lugent mortuam, quia colunt sanctum, 568. — Hæreticorum invidia in Ecclesiam, 200. Quicquid ab Ecclesia recte agitur, hæretici inflectunt ad vitium, *ibid.* Ecclesie vitam detestantur hæretici, 273. Ecclesie prosperitati invident, 503. De justorum afflictionibus gaudent, 530. Quos in Ecclesia honorari conspiciunt, obreccationibus lacerant, 758. — Hæreticorum locus, unde veniunt, superbia est, 91. Hæretici, quasi devicto Satana, gloriantur, 158. Volunt victores disputando videri, non veritatem assequi, 243. Bonorum verba censent furoris stimulos, non rationis dicta, 405. Ecclesie humilitati arrogantiam opponunt hæretici, 448, 505. Hæreticorum superbia et præsumptio, 508, 510, 512. Superbas hæreticorum irrisiones Ecclesie dignatur, 541. Scrutantes curiosæ divina, fame sua sunt steriles, 644. Hæretici non modulum Scripturæ sacræ comedunt, sed corticem roduunt, 645. Hæretici de sanctitatis præsumptione superbiunt, 158. Magnos se in omnibus æstimant, *ibid.* Scientiam super alios hæretici appetunt, *ibid.* Doctis se doctiores existimant, 407. Putant magistrorum errorum suorum solos Ecclesiam vexasse, *ibid.* Propter labores et flagella fidelium in arrogantiam extolluntur, 438. Hæreticorum proprium est de sua scientia arrogantia iactari, 448. Hæretici eloquentia student, et contra Catholicos super doctrina gloriantur, 503. De justitia sua gloriantur, 573. — Hæreticorum persecutiones contra Ecclesiam, 241, 271. Catholicis mutis sunt amici, contradicantibus adversarii, 94. Bona iustorum referendo, hæc eis vitio vertunt, 152. Hæretici facta Ecclesie justa calumniantur, 200. Exprobrant Ecclesie populorum vastationes, tanquam erroris ejus argumentum, 272. Rectæ fidei confessionem Ecclesie, flagellis pœnari delirant hæretici, 404, 504, 529. Afflictam Ecclesiam despiciunt, 405, 449. Hæretici Ecclesiam superbie et ignorantie insimulant, 437, 846, 847. In eam eorumdem suspiciones et contumelias, 457. Ecclesie zelum furorem et insaniam hæretici vocant, *ibid.* Contra eam, propter flagella quæ patitur, insanunt, 458, 483. Ecclesiam, fideles pervertendo devastant, 521. Persecutionum, quas hæretici fidelibus inferunt, utilitas, 526. Sæculi potentes adversus fideles commovent, *ibid.* Juste permissit Deus fidelium persecutiones, at injustos suo loco plecit persecutores, 527. In adversitatibus nocte iustorum conscientiam perfodere hæretici tentant, 529. Hæretici contra bonos fingunt contumelias, 403. Super iustorum dejectione gaudent, 530. Per-

secutiones verborum et gladiatorum in Ecclesiam ab hæreticis, 557, 611, 847. — Hæreticorum perditio, unde, 15. Hæreticorum scelera Deus non relinquet inulta, 527. Vim inferentes Scripturæ sacræ, a Deo feriendi sunt hæretici, 565. In errore morientium poenæ hæreticorum, 566. Apud hæreticos martyres, vel nulli, vel falsi, 575. Hæreticos vita sua arguit, 646. Hæreticorum scientia eorum condemnatio est, 565. Tres in hæreticis perditionum casus, 752. — Hæreticorum conversio in amicum Job reconciliatione figuratur, 15, 733. Cur septem sacrificia pro eorum reconciliatione oblata, *ibid.*, 753. Ecclesia studet errantes rationibus revocare, 242, 458. Nihil inconcuncte loquendum cum hæreticis disputanti, 243. Hæretici suos errare, et Spiritum sanctum amittere, dum ad Ecclesiam redeunt, mentuntur, 502. Eos dicunt pigros et hebetes, *ibid.* Qui simplici sunt corde in hæresi, facile revertuntur ad Ecclesiam, 503. Magistros erroris resistentes, benigne recipienti Ecclesie detrahunt hæretici, 504. Erroris doctoribus ad poenam receptis, deceptæ plebes sæpe respiciunt, 566, 572. Hæretici per sacrificium conversionis suæ a se oblato, Deum placare nequeunt, 1148. Reconciliari non possunt, nisi per Ecclesiam, *ibid.* Hæreticis, ut ad Ecclesiam redeant, quid præstandum, 1149, 1151. In refutanda hæreticis, methodus Ecclesie, 243. Hæretici Ecclesie præceptis convertuntur, 1149. Quos Ecclesia tolerat persecutores, amando vocat ad veritatem, 211.

Hamum de se fecit in necem diaboli, Verbum assumens naturam humanam, 1085. In hamo captus est, et inde interit, unde deoravit, *ibid.* Divinitas in carne, velut hamus in esca Satanam transiit, 1086.

Hastæ et thoracis differentia, 1125. Hasta vibrata, quid significet, 1026, 1126. Aperte feriens hasta, est culpa de vito, 1055. Hastæ nomine prædicationis jaculum significatur, 1125.

Hastille candelabri est Ecclesia, 1216.

Hebræus transiens interpretatur, 1196. Hebræus qui emittit servus, quid significet, *ibid.* Servus hebræus, post sex annos servituti, in septimo liber factus, quid signet, *ibid.* Hebræi ab Hebero appellati, 1597. Hebræi ex Gentibus venerunt, *ibid.*

Heli, cur subtractus sermo increpationis in filios, 994, 1298.

Heliu, quid significet, 16. Heliu interpretatur Deus in eis iste, vel Deus Domianus, 734. Heliu est figura fidelium, sed superbiorum doctorum, 732, 897. Cur pro illo non offertur sacrificium, 16.

Herba in Scriptura tria significat, 910. Onagri herba et fenum bovis, quid significant, 215. Cur sancti comparentur herbæ, 279. Quid sit herbas mandere, et arborum cortices, 645. Herba montium voluptas fluxa superbiorum, 1076. Herbam producere, quid sit, 1530.

Hericus, vel heriuaceus, significat malitiosarum mentium defensionem, 1107. Qui sint herinacei, quorum petra est refugium, 1261.

Hermouim alienatio interpretatur, 1095.

Herodemus Christus desepit superbium, 564. Herodes (major) hyocritarum figura, 1469.

Herodius avis velocissima, 1000. Quid significet, 1001, 1013.

Herundo virgo sanctissima, vitam

eremiticam professæ, 1659.

Historia edificat moralitatem, sicut allegoria fidem, 1652. Quæ secundum historiam accipi possunt, plerumque spiritaliter accipiendi sunt, 1509.

Hædos pasce ab anima egressa, quid sit, 981. Pelles hœdium quibus Jacob unda texit quid figurent, 1214. Pardus cum hædo, qui accubet in Ecclesia, 1545.

Holocaustum offerre Deo, quid sit, 33, 1048. Holocausti et sacrificii differentia, 1303, 1399, 1410. Holocausti et victimæ differentia, 1410. Charitatis igne successi, in cordis altari, holocaustum Deo sumus, 794. Pullus in holocaustum oblatus, quid significet, 1048. Holocaustum, quid significet, 1399. Qui sacrificium offerant, qui holocaustum, *ibid.*, 1407. Quorum holocaustum non sit perfectum, 1399. Holocaustum siccum, quid sit, *ibid.* Holocaustum pingue et medullatum, 1400, 1407.

Homicida spiritaliter, quis dicatur, 528.

Homiliæ quadraginta sancti Gregorii, cur non recto ordine sint dispositæ, 1435. Homiliarum liber in duas partes divisus est, *ibid.* Inter missarum solemnium homilias in Evangelia sanctus Gregorius recitabat, aut dictabat recitandas, 1434.

Homo est spiritus et caro, 108. Homo tribus modis accipitur in Scripturis, 115. Universalitatis nominæ, cur homo signatur, 190. Lapidés significant homines bonos malis permixtos, 281. Qui homo cœlum, infernus, terra, mare dicatur, 346. Qui his nominibus ad Deum se habeat homo, *ibid.* Homo appellatur folium, 587. Stipula sicca, *ibid.* Flos, 590. Umbra, *ibid.* Lignum, 594. Homo dictus ab humo, 406. Appellatur putredo et vermis, 544. Homines dicuntur jumenta, 766. Pulvis et cinis, 785. Homo dicitur omnis creatura, 1569. Terra, 639. — Homo debet Deo supponi, non componi, 288. Homo pressus suæ corruptionis pondere, ignorat quid Deus de se sentiat, 316. Homo ad imaginem Dei, non per iusionis vocem, sed cum consilio factus a Deo, 522. Dum spiritus miscetur pulveri, quodam modo connectitur infirmitati, *ibid.* Homo ad æterna servatus, disciplinæ freno constringitur, 350. Spiritus hominis duobus modis intelligitur, 368. Hominis in peccatum lapsi, quanta vilitas, 387. Homo inde deficit, unde se proticere credit, 391. Homo hinc robustus, illic infirmus, 442. Homo de seipso non habet, nisi peccatum, 752. Homines dicuntur, modo qui humana sapiunt, modo ii quos non aternuat motus bestiales, 602, 766. Eorum error, qui homines, non ex eo quod sunt, sed quod habent, attendunt, 787. Aequales angelis Christus homines fecit, 866. Natura humana angelicæ in Christo prælata, 867. Homo pulvis propria virtute contra diabolium pugnant, facile vincitur, 1074. — Homo potest dici Deus, non coli ut Deus, 925. Homo nascitur ad laborem, 187. Homo habet aliquid commune cum omnibus creaturis, 190, 1569. Homo est domesticum Dei animal, 550. Omnes homines natura æquales sunt, 834. Homo in septem qualitatibus continetur, 1162. — Homo, qui dicatur nasci in die, et concipi in nocte, 115. Prima hominis conditio, a qua peccando cecidit, 126. Homo in prima sua conditione immortalis conditus sic, ut posset non mori, *ibid.* Homo conditus ad contemplandum suum conditorem, 217, 250, 257. Homo a Deo secundum corpus et

animam, 521. Hominis prærogativa in rerum conditione, 522. Hominis ortus descriptio, 323. Vita inspiratio et conservatio, *ibid.* Homo putredine sibi inanis, consumitur, 589. Homo natus ex infirmitate, quia ex muliere, *ibid.* Homo propter vitium originem, immunda patitur, etiam natus, 592. Homo ex humo et muliere ortus, qui possit esse sine macula, 406. Homo conjunctus Deo, est; comparatus, non est, 596. Homo primus habuit essentiam per initium, vitam per accessum, *ibid.* Homo animalibus, non hominibus, natura est prælatus, 690. Homo honorandus, quod sit ad imaginem Dei creatus, 1569. Homo factus est ut lutum, 522. Quomodo homo interior ut lutum est, 323. Homines ex anima invisibili et corpore visibili consistunt, 489. Homo redemptus ad hoc percipiendum rediit, ad quod conditus fuerat, 765. Homo dum hominibus similis esse dignatur, apostatæ angelo similis efficitur, 855. Homo sexto die factus est, 1584. — Homo post peccatum virtutibus nudus, 71. Homo sui viribus non stat, 64. Homo per peccatum totus carnalis factus, 166. Quanta homo per peccatum cæcitate percussus, 215. Homo videns quod diligeret, intellexit quod doleret, 215. Locus hominis Deus, per inobedientiam desertus, 257. Homo carcere constringitur, qui, quod vult, implere nequit, 259. Homo per se lapsus, non valet per se resurgere, 267, 328. Homo peccando factus est contrarius Deo, *ibid.* Homo inanimis et animæ et corporis post peccatum, oppressus miseris, 268. Quia homo Deo subesse noluit, carnem sibi rebellem sensit, 290. Bella carnis patitur, sed gratia roboratur, 325. Homo quasi folium et stipula, tentationis vento movetur, 387. Homo, qui dicatur abominabilis et inutilis, 407. Homo etiam in originali iustitia perseverans, suo Creatori non æquandus, 545. Conditiōne nos integros, sed culpa plangimus vitiatos, 752. A Deo recedentes, nihil, nisi, quo affigeremur, invenimus, 765. Homo Dei signaculum et imago, in poenam superbie filii terra et cinis, 926. V. Adamus. — Homo primus sic conditus est, ut posset, non peccando, sine morte ad patriam transire angelorum, 126. Habebat potestatem non peccandi, *ibid.* Quietis silentio fruebatur, accepto contra hostem libero voluntatis arbitrio, 126. Si Adam non peccasset, soli nascerentur salvandi, 131. Homo ad hoc conditus erat, ut mente stabili conditori suo adhereret diligendo, 250. Statum naturæ integræ significat filia prima Job, nomine dies, 1165. Aliud per peccatum lapsi, aliud sumus per naturam conditi, 1387. V. Adamus. — Homo sponte hosti substratus, clamores de pugna tolerat, 126. Adstrictus vinculis culpæ suæ nolens, hosti servit in quibusdam, 126. Quia fixa mens hominis stare cum potuit, noluit; stare iam non valet, etiam cum volet, 250. Nihil perceptum menti sufficit, quia ipsum, qui vere sufficere potuit, amisit, *ibid.*, 252. Natura humana, culpæ suæ penaliter guldita, facta est extra naturam, *ibid.*, 268. Quibus bonis homo peccando spoliatus, quibus malis factus obnoxius, 310, 587. Quo attingit vetulum, pertulit decursum quo opprimitur, 510, 511. Questiones duræ circa hominis lapsum, qui referuntur, 311. Qui natura cecidit, et reparata est, 527. Adam perdidit peccando lumen conditoris sui, 587. Mens statum suum amisit, quæ semper stantem deseruit, 391. Homo stola

prima nudatus peccando, illam recuperat poenitendo, 396. Homo post peccatum prius timore ligatus, postea libertatem consecutus, 913. Homo lapsus neque fructum servat operationis, neque statum rectitudinis, 1382. — Homo clamans vigilat, sentiens legem carnis repugnantem, 126. Statum naturæ reparatæ secunda filia Job, nomine Casia, figurat, 1163. Genus humanum signatur in cæco a natura, quem Christus illuminat, 1440. Homines futuri sunt angelis æquales, 1463. Huius societatis nos præstemus dignos, *ibid.* Uterque hominis status per vetera et nova, quæ Scriba doctus profert, signatur, 1473. — Homo propriis pressus criminibus, a se non diluit, 11. Homo per voluntarias mentis tenebras a delectatione peccati rapitur, 115. Homo quatuor modis peccavit in corde, et totidem in opere, 124. Quasi homo in bestiam desinit, dum sub obtentu rationis, contra rationem peccat, 238. (æcitas quanta hominis peccatoris, 297. Opera bona hominis in statu peccati facta, sunt inutilia, 407. V. Peccator, Status peccatorum. — Homines, cur potius redemerit Christus quam angelos, 108. Si homo non peccasset, fuisset in carne spiritalis, qui est in mente carnalis, 166. Primus hominis lapsus, 250. Hominis expulso a paradiso, 310. Homo ante peccatum propriæ voluntatis libertatem habebat, 552. Per peccatum factus est debitor mortis, *ibid.* Post peccatum nihil boni potest operari, sed gratia præveniente indiget, 708. Homo peccando similitudinem Dei perdidit, 926. Homo interior exteriorque quotidie affigitur, 252, 263. Quot modis homo sibi gravis sit, propter corpus, 268. Ac propter animam, *ibid.* Dum præsentis pœna premitur homo, de futuris gravior urgetur, 269. Per peccatum a paradiso pulsus, quantis miseris subjacet, 310. Homo angustatur ad vitam, dilatur ad miseriam, 389. Hominis variae tentationes, 587. Terrenorum hominum miseria, 1583. Homo post peccatum suæ mutabilitatis penas portat, 310. Homo sibi relictus, cuiusque tentationis aura rapitur, 325. Prouis ad mala, facit ea quæ mente reprobat, 351. Lora quibus nos Deus coequet et regit, 350. Homo ex se deficit, sed renovatur adveniente Spiritu sancto, 593. Inherendo Deo agit homo, ut immutabilis fiat, 406, 791. Alii perdunt quem iustitiæ statum tenere videbantur, alii perditum recuperant, 796. Ex peccato originali oritur inquietudo hominis mutabilitas, 849. Cum non possit homo rerum qualitate, varietate querit satuari, *ibid.* In exercendis virtutibus sæpe fluctuat, 244. Quia mutabilitatis suæ onera volens homo expetit, nolens portat, *ibid.* Alternantibus desideriis semper agitur, 250, 268. Nunquam in eodem statu permanet, 590. Homo exterior et interior patitur mutabilitatem, 591. Omnes homines per naturam mutabiles sunt, per gratiam immutabiles, 406. Homo neglectus Dei præceptis, exempla etiam contemnit sanctorum, 9. Non debet homo contendere cum Deo, 289. Homo sibi ipsi dimissus, sufficit ad propriam perditionem, 370. Gravis est homini sarcina suæ corruptionis, 599. Hominis in morte, quanta mutatio, 402. Homo ex putredine ortus, in putredinem desinit, 434. Dei donis abutitur, 297. Totus immundus est de immundo conceptus semine, 592. — Homo vetus, vitius obnoxius, 652. A vetustate vitæ, quibus homo renovetur, *ibid.* Hominis est veteris occultare peccata, 713.

Homo conditione integer, sed culpa vitatus, 752. Quotidianæ discussione conscientie a peccati vetustate renovamur, 795. Immoderatis animi motibus opposita novæ vitæ præcepta, exemplis Christi roborata, 914. Hominis veteris corruptio, quanta, 915. Gratia Dei veterem hominem expoliamus, 1038. Ad hanc renovationem necessariam confessio, *ibid.* Imaginem novi hominis sanctus qui-que incessanter in se reormat, 1191. Quæ sit nova in Christo creatura, 1266. Veteris hominis mores, 1267. Veteris hominis innovatio, sanctæ lectionis est fructus, *ibid.* Homo vetus nihil noverat, nisi sua retinere, et aliena vel rapere, vel concupiscere, 1586. Novus homo jubetur a Christo sua largiri, *ibid.* Etiam seipsum relinquere, *ibid.* — Hominum tria sunt genera, 151. Terrenorum hominum conditiones, 356, 1585. Hominum diversitas in Ecclesia, 1350. — Homo, eo ipso quo est, de se intelligere suum Creatorem, 9. Homo huius vitæ tenebris involutus, ignorat vias suas, 144. Suam homo utilitatem consideret, ac Dei munera, et judicia semper cogitet, 265. Homo ita cæcus, ut gratiæ donum sæpe iram putet, et vice versa, 297. Homo Dei facta non debet discutere, sed venerari, 298, 301. Quando Deus homini sua revelat iudicia, tunc et loquitur, 539. Magna Dei dispensatione omnia hic de homine habentur incerta, 377, 882. Perfecta hominis scientia est, scire se ex suis meritis nihil esse, 882. Angusta est in hac vita, quantacunque scientia, 885. Quid ex nobis fuerimus semper considerandum, ne quod sumus ex Dei munere nobis tribuamus, 902. Homo debet se suis meritis agnoscere intimum, 762. Homo eo ipso quo rationalis est conditus, debet colligere suum conditorem Deum esse, 856. Homo naturaliter cognoscit quid bonum, quid malum sit, 875. V. Scientia. — Homo ad contemplandum Deum creatus fuerat, 257. Homo in statu patriæ silens, quiescit a clamore infirmitatis humanæ, 126. Homo conditus angelici gaudii futurus socius, 127. Beatitudo datur sanctis ex hoc mundo exeuntibus, 127, 296, 435, 1515. Causa gemendi fidelibus est beatitudinis suæ dilatio, 218. Beati in cælo, quibus fruuntur, 296. Præmia sanctorum ineffabilia, 297. Crescunt gaudia beatorum, visis reprobatorum supplicis, 1094. Statum gloriæ tertia filia Job nomine Cornustibii, signat, 1163. Ad beatitudinem, iure successione, vocantur cum fortibus imbecilles, 1166. Sonitus sublimis Dei est multitudo sanctorum unita gloriæ sui Redemptoris, 1237. Beatitudinis æternæ status, 1240, 1581. Mansiones multæ, unus tamen denarius, 1343, 1512. Sancti nunc sunt intus per desiderium, non per fruitionem, 1420. Quid sit Patres veteris Testamenti murmurasse de redditione denarii, 1513. Ibi societas sancta, solemnitas certa, requies secunda, pax vera, 1581. Dei gaudium est vita nostra in cælo redeuntium, 1602. Nullo beati misericordie sensu erga reprobos moventur, 1657. Beati concordant voluntati iudicis cui inhaerent, *ibid.* V. Æternitas, Beatitudo.

Honor verus, quis et ubi sit, 1489. Qui honoratur in via, in perventione damnabitur, 181.

Hora novissima, cur nobis incognita, 1484. Horæ prima, tertia, sexta, nona et undecima, quid significant, 1510.

Horror sempiternus inferni describitur, 533. Horribiles dicuntur maligni

spiritus, 481.

Hortulanus a Maria bene creditus Christus, 1548.

Hortus. In hortis habitare, quid sit, 1332.

Hosanna, quid significet, 1553.

Hospitem suscipiens, suscepit Christum, 1539. Inopes hospitio suscipiendi, et ad mensam adhibendi, 691. Peregrini ad hospitium invitandi, et etiam trahendi, 1538. Hospitalitas commendatur, 1539. Aliquando Christus ipse hospitio susceptus a quodam patrefamilias, 1539.

Hostias caudam offerre, quid sit, 59, 1546. Quid sit hostiam in frusta conscindere, 326. Hostia vivens est corpus pro Domino afflictum, 1428.

Hostes nostri dæmones, civitatem nostram undique obsident, 509. Frustra assurgitur ad conflictum agonis spiritalis, nisi hostis intra positus edometur, 982, 1031. Cavendum ne dum hostem insequimur, civem, quem diligimus, trucidemus, 984. Vici hostes ad dolos frustra confugiunt, 1027. Retes suas aliquando occultant, aliquando ut inculant terrorem, ostentant, *ibid.* A minis ad aperta supplicia fororum, aut, 1026. Armatis hostibus in occursum pergere, quid sit, 1031.

Humanitatis nomine, quid scriptura signare solet, 602. Quæ dicatur humana tentatio, 680. Humanitatis vocabulum non habet rationem relationis, 690.

Humanum genus in primo parente a sublimibus ad ima corrui, 310. Humana natura nominis gratia Dei, erigitur, 400.

Humerus, quid significet, 614.

Humiliantur sancti in hoc mundo, 858. Qui se sponte non humiliat, hunc sequens gloria non exaltat, 281. Quot nunc pro Dei amore se humiliant, tot in iudicio lampades coruscabunt, 564.

Humilium merces, 191. Humiles jam ex hac vita in sublimi statu positi, *ibid.* Ad culpam nos trahit delectatio, aut terror; neutrum valet in humilium, 198, 511. Magnus est Deo, qui sibi despectus, 583. Humiles, cum moriuntur, de angustia liberantur, 842. Qui ad alta evehuntur, infirmitatis propriæ meminisse debent, 1301, 1459. Parvuli habent adiuam ad sapientiam vocentem, 551. Per omne quot cernimus, esse humiles admonemur, 819. Ad humilibus tota diaboli superatur potestas, 1074. Humilium fortitudo contra impugnantem, 191. Humiles soli accessum habent ad Deum, 551. Humiles appellatur pauperes spiritu, 626. Humilis despici non metuit, 714. Humilis in bonis, quis, 811. Humiles non sunt qui mentuntur, 815. Humiles os aperunt doctrinæ prædicatorum excipientes, 636. Humiles cælestia intelligunt, aut non intellecta venerantur, 645. Quæ sint inter laudes humana, humilis mentis cogitationes, 706. Humiles operando præclara, qui tumorem premitur, 1045, 1459.

Humilitas est locus bonorum, 91. Humilitas per Job in sterquilinio designatur, 97. Humilitas sæpe sub nomine paupertatis designatur, 523. Foramine acus humilitas significatur, 1160. Sub humilitate timor humanus se palliat, 1254. Nomine vallium signatur humilium, 1517. Qui conservatur humilitatis turris, 1630. — Humilitas est custos virtutum, 71, 622, 1459. Humilitas lamenti est medicina peccati, 91. Humilitas est tegmen a gladio iudicis, 270. Radix cordis est altum humilitatis, 280. Humilitas præcæmet cæteris vir-

tutibus, ante oculos districti iudicis, 514. Humilitatis commendatio, 511. Minus inops est qui vestem non habet, quam qui humilitatem, 695. Humilitas non casta nihil prodest, 690. Humilitas magistra omnium materque virtutum, 742, 1139, 1461. Humilitas recti magistra, 908. Humilitas electorum propria, 1135. Humilitas cordis nostri eo apud Deum est in alto, quo apud homines in imo, 1567. Unam certam gratiam tenemus humilitatem, 1299. Qui sine humilitate virtutes congregat, in ventum pulverem portat, 1461. Radix boni operis est humilitas, *ibid.* Quod altum est hominibus, abominabile est apud Deum, 1567. Exhortatio ad humilitatem, *ibid.* Humilitas est vera sapientia hominis, 897. Humilitas lapsum hominis reparavit, 995. Humilitatis magisterium est subtractio gratiæ, 68. Imminentis tentationis periculo firmatur humilitas, *ibid.* Qui gravis peccata subegit, ob humilitatem eum alicui minimo Deus relinquit subditum, 121. Carnis motus rebelles humilitati utiles, 527. Consideret homo unde huc venit, et quid sit, ne superbiat, 545. Deus temperat electorum virtutes tentationibus, ne extollantur, 607. Non absolvitur debitor qui multa reddit, sed qui omnia, 703. Ex tentatione oritur humilitas, 851. Sapientis distributione donorum, humilitati Deus cavet et charitati, 904. Occulta Dei iudicia considerantes non extolluntur boni, nec desperant mali, 935. Exemplo Davidis proposito commendatur humilitas, 1135. Considerata Dei sanctitate, ad humilitatem sanctissimus quisque provocatur, 1049. Gratiarum inter sanctos divisione, fovetur humilitas, 1275. Dei inter prospera et adversa animam in humilitate custodiens, mira dispensatio, 1521. — Humilitate Deus vere adoratur, 71. Humilitatem servet vicior tentationi, 97. Humilitas increpantis amorem generat increpiti; superbia, odium, 237. Sancti turbantur cogitationibus lubricis, ut sciant quid sint ex se, quid ex Deo, 263. Sancti bona sua non sibi, sed Deo tribuunt, 691. Misericordiam in pauperes comitatur humilitas, 692, 697. Fortitudo nostra ex humilitate pendet, 762. Humilitas custos castitatis, 824. Cæterarumque virtutum, 888. Quo maior humilitas, eo maior spes provenit, 972. Quo per humilitatem opera nostra bona apud nos decrescunt, eo magis apud Deum crescunt, 975. Signum prædestinationis est humilitas, 1142. Humilitas exaltat, 1294. — Humilitatis iudicium est nihil sibi tribuere, sed totum Deo, 71. Posunt aliquando iusti humiliter opera sua bona dicere, 405, 450. Id exemplo Pauli et Job asseritur, *ibid.*, 450, 623. Iusti quantumvis humiles, sua bona opera non ignorant, 516. Vere humiles et sancti sunt, qui suis meritis nihil tribuunt, 599. Sancti bona opera sua dum narrat coacti, elationi non serviunt, sed audientium utilitati, 624. Humilitatis argumentum est culpam suam confiteri; superbiæ, excusare, 712. Fictæ ac veræ humilitatis indicia, 811. Larva humilitatis cito abicitur, *ibid.* Quo quis magis se cognoscit, eo magis sibi displicet, 1145. Studeat quisque esse magnus, sed se magnam nesciat, 1459. Pensanda sunt, non quæ habemus, sed quod somus, 1568. Excusantium se responsio superba, humilitatem fingit, 1621. — Humilitatis est vitam activam eligere, cuius vires non congruunt contemplativæ, 208. Sancti in honoris calvine humilitatem ser-

vant, 671. Quæ sint inter laudes humanas, humilis mentis cogitationes, 708. Cogente necessitate, vera de se bona loqui, non repugnat humilitati, quia congruit veritati, 815. Alii humiliter de se sentiendo, despici metuunt; alii despici cupiendo, de sua humilitate superbiunt, 880. Humiles operando præclara, qui tumorem premant, 1045, 1459. Exhortatio ad humilitatem, 1148, 1461, 1567. In proximo attendendum id quo nos superat, 1277, 1459. Sanctorum erga humilitatem studium, 1459. Humilitas inter flagella servanda, 220. Humilitas in scientia retinenda, 505. Humilitas in vivendo et loquendo ostendenda, 742. In humilitate discretio servanda, 816. Regula humilitatis, 1141, 1567. In rebus dubiis humilitas servari debet, 1998. — Humilem Christum videns diabolus superbus, Deum esse dubitavit, 56. Inflictiom homini a superbo diabolo vulnus, Dei humilitate sanatum, 995. Hominem superbum non esse, docet Deus humilis, 1140. Quæ sit Christi de humilitate doctrina, quæ diaboli et membrorum ejus opposita, 1141. Christus suo exemplo humilitatem commendat, 1567. — Humilitatis et potestatis rara societas, 835. Prælati cogitent æqualitatem conditionis, non potestatem ordinis, 689. Nulla cogente vitii corrigendi necessitate, prælati refugiant metui, aut pluris æstimari, 690. Intelligentia cor non extollit, quod consideratio debite operationis premit, 702. Prælati concipiendo jure potestatis, correptis se cogit æqualem, custodia humilitatis, 854. Servanda in corde humilitas, et in opere disciplina, *ibid.* Deus damnat potestatis superbiam, non celsitudinem, 835. Ad humilitatem inducuntur prælati, 1140. Prælatorum et subditorum humilitatis ratio, 1209. — Humilitas et superbia inter se comparantur, 562. Studium hypocritarum est videri quod non sunt, sanctorum vero non videri quod esse merentur, *ibid.* Quædam præclara de se Sancti ex charitate loquuntur, hypocritæ ex studio vanæ gloriæ, *ibid.* S. neti Deo suam sapientiam tribuunt; superbi, sibi, 584. Humilibus aperiuntur Scripturæ sanctæ occulta, superbis etiam ipsa fere clauduntur aperta, 645. Lumen intelligentiæ humilitas aperit, superbia claudit, 804. Per humilitatem Saul prælatus est, per superbiam reprobatus, 835. Apud se Saul parvulus, apud Deum fuit magnus, et e contra, *ibid.*, 1455. Humiles opera etiam parva aliorum æstimant, et sua, etiam magna, despiciunt: superbi contra faciunt, 845. Superbi se elevantes depriment, humiles se deprimentes elevant, 1054. Sic superbia meruit deici, sic humilitas exaltari, 1074. De regula humilitatis, et de superbia disputatio, 1153. Humilitas Dei contra superbiam diaboli, 1141. Evidentissimum reprobationis signum, superbia; electionis, humilitas, 1142. Superbus veritas deserit, humilibus lucet, 1518. Donum humiles accipiunt, quod a se superbi repellunt, 1519. Superbia linguarum in confusionem, humilitas meruit unitatem, 1577. Reprobatis a cornu superbis, humiles et pauperes eliguntur, 1621. Pauperem humilem Dominus movit, superbum divitem nescit, 1633. Hur interpretatur ignis, 1598. Hus terra Gentilium, 17. Hus interpretatur conciliator, 21. Hyacinthus significat spem celestium, 967. Hyades significant doctores, 294. Unde nuncupentur, 295.

Hypocritæ avarum signat, 440. Hydris impletæ aqua, deinde in vitum conversa, quid signent, 1215. Hyeme præsens vita cur significetur, 874. Qui hyems transeat, 1349. Fuga nostra non fiat hyeme, quid sit, 1451. Hypocritæ designatur nomine struthionis, 228, 1000. Hypocritæ significatur per vestem ex lana hincque contexta, 285. Hypocritæ vita, virtutum specie palliant, 99, 100. Hypocritæ aliquando dicuntur stellæ in Scripturis, 111. Tigrides dicuntur, 156. Laus hypocritarum dicitur præda, *ibid.* Simoni Cyrenæo, qui similes hypocritæ, 277, 1568. Cur maligni appellentur, 285. Sterquilino comparantur, 471. Locus hypocritæ est cor adulantium, 472. Dicuntur divites et pauperes hypocritæ, *ibid.* Adolescentia hypocritæ, *ibid.* Hypocrita dicitur fur, 475, 561. Hypocrita græce, simulator est latine, 504. Hypocritæ similes sunt sepulchris dealbatis, 562. Qui vere hypocrita sit, *ibid.* Hypocritæ suo Herodis persona designantur, 1469. Et per lamiam, 1107. — Hypocrita fructibus suis malignos spiritus satiat, 276. Pascitur ipse modo, at non post mortem, *ibid.* Hypocrita habitu sanctitatis assumpto, pejor, 279. Hypocritarum jactantia, 282. Qui sit uterum hypocritæ preparare dolos, 418. Qui contra hypocritam innocens suscitetur, 431. Vita hypocritæ phantasmati similis, 471. Multa simulantibus quæ non habent, perdat hypocritæ etiam quæ habent, 475. Nunquam perpetrata consistunt, 474. Omnia vitia in mente hypocritæ sunt colligata, 482. Germen domus hypocritæ est ejus intentio, 484. Hypocritæ sunt membra Antichristi, 807. — Hypocritarum virtutes falsæ, et vitia latentibus sedata, 156, 278. Sicut tigris rapit prædam, sic hypocrita humani favoris gloriam, 156. Hypocrita bonorum operum speciem, non fructum habet, 273, 651. Hypocrita correptionis impatiens, 274. Hypocritarum ianias est abstinentia, 277. Hypocrita cruceam carni infert, sed mundo vivit, *ibid.* Statim ut recte agit, vult laudari, 279, 281. Opus putat perditum, si absque testibus fiat, 291. Hostes ad rapinam provocat hypocrita, qui suas eis divitias ostentat, 282, 1472. Hypocrita Dei conspectum fugit, dum humanis oculis placere cupit, 585. Hypocritæ bona opera, cur æstant, 444. Aliens durius arguunt peccata hypocritæ, sua relinquunt intacta, 449. Mores hypocritarum describuntur, 470. Hypocritarum vita in fine detegitur, 471. Nunquam vitia eos deserunt, 472. Fidei, spei, et charitatis exors hypocrita, 476. Hypocrita avarus est, et raptor, 561. Studium hypocritarum, *ibid.* Hypocritæ sanctos se quia dicuntur, æstimant, 841. Qui alios fallere nititur, de se quoque ipse fallitur, *ibid.* Speciem virtutis præ se ferunt, virtute vero destituti, 945. Hypocritæ videtur sublevare species penarum, sed deprimit pondus vitæ, 1001. Cur hypocritæ charitatis viscera erga suos nesciant, 1005. Neglecta filiorum custodia, temporalia damna vel leviora jurgis propulsant, 1006. Qui disceperit ab hypocritis, quidam acris bona temporalia tentens, 1007. Hypocrita non solum sanctos, sed Deum ipsam deridet, 1008. Artes hypocritarum, quod sunt intus, dissimulantium, 1102. — Hypocritæ justorum bona, qui imitentur, 115. Quotidie alioes videri capiunt, 281. Hypocritarum fraudes variae, 156. Hypocritæ omnes virtutes

vitiis simulant, 156. Calliditatem suam, qui abscondant, 235. Hypocritarum conditiones, 266, 1006, 1202. In ore hypocritæ malum dulce est, 473. Hypocritarum fictiones, 649, 1000. Hypocritæ sanctorum Patrum imitatores videri volunt, *ibid.* Terrenis inhiant sub specie Deo serviendi, 1096. — Hypocritarum est sermonibus dulcia præterere, cogitationibus perversa moliri, 473. Scripturæ sanctis mysteriis cupit erudiri, non ut ex iis vivat, sed ut extollatur, 474. Prave intelligit in sacra Scriptura verbum, quod male querit, *ibid.* Hypocrita perdit scire, quod sciendo noluit agere, *ibid.* In doctrina verbis sententias, quibus damnatur, tenet, 475. Hypocritæ quos gignunt, verbo, bonis exemplis fovere et nutrire negligunt, 1002. — Hypocritarum vita scirpo comparata, 273, 278, 281, 284. Hypocritæ ex munere divino, viriditatem bonæ operationis accipiunt, 274. Cur hypocritarum sermo alios non accendat, 276. Hypocritarum abstinentiæ, vanitas, 277. Mens hypocritæ nunquam vacat a malitiæ cogitatione, 416. Hypocritæ conversatio, qualis, 470. Vita hypocritæ somnie comparatur, *ibid.* Hypocritæ aliud dicunt, aliud faciunt, 475. Hypocrita propter doctrinam gravis damnabitur, 475. Hypocritæ sunt immiseri cordes, 1601. — Hypocritarum spes vana, et merces a Deo nulla, 112, 275. Spe sua diu frui non valent hypocritæ, 278. Hypocrita similis viti secundæ, sed neglectæ, 276. Fiducia hypocritæ vana, *ibid.* Bona hypocritæ coram Deo nulla, *ibid.* Vana merces hypocritæ, præsentis interno iudice dissipatur, 277. Hominum admirationem tota intentione sibi procurat, 281. Deus largitur hypocritæ dona operis, et sortem denegat hereditatis, 284. Opera bona hypocritæ, carsterilia, 416. Hypocrita hic locum occupat alienum, in suam postea detruendus, 446. Æternum supplicium, quasi quoddam debitum, hypocritæ solvetur, 472. Spes hypocritæ præsentia diligentis, futurorum nulla, 503. tiana spe delusi hypocritæ ad confessionis remedium, nec in extremis confugiunt, 841. Hypocritarum labores irriti, 1572. Opera hypocritarum ante finem vitæ deficiunt, 274. Aranearum telis comparantur, 276. — Hypocritarum lux obscuratur, aperto errore, 112. Non videbitur claritatem Ecclesiæ in iudicio novissimo, 115. In bonis operibus non perseverant, 274. Domus hypocritæ stare non valet, laude eam vita prætereunte, 278. Nec magis stabit in iudicio hypocritæ, fiducia sanctitatis, *ibid.* Frustra fulcitur domus hypocritæ, cadens in iudicio, *ibid.* Nunc sanctus creditur hypocrita, sed Christo veniente, iniquus apparebit, 279. In fine hypocrita reprobatur, 284. Finit hypocritæ evigilatio somniantis, 472. Quæ sit pars hypocritæ a Deo, 484. Tempestate subita hypocritæ moriuntur, 842. — Hypocritæ iustorum opera, non intentionem cernentes, appetunt laudes eorum, 113, 661. Hypocritæ vel uno superato vitio, se perfectos putant, 158. Donis Dei abutuntur ad propriam damnationem, 275. Non appetunt esse, sed vocari sancti, 274, 470, 561. Rem magni pretii, vendit vili hypocrita, 275. Hypocritæ cecitas, Deo se placuisse, sicut hominibus credentis, 584, 471. Hypocrita exterius abundat, interior est inanitas, 472, 614. Hypocrita Deum non invocant, nisi in angustiis postus, 564. Religionem non habent hypocritæ, sed simulant, 614. Quales sunt, ab hominibus videri

refugiunt, 652, 841. Hypocritarum torpor ad cælestia, ardor ad terrena, 1005. Hypocritæ utilitatem temporarium præponunt utilitati animarum, 1006. Hypocrita suorum subditorum correctionem negligit, *ibid.* — Hypocritæ erroris sui caliginè obscurantur, 112. Pro vanis favoribus æterna tormenta percipiunt, 276. Eorum poena multiplex pro se et pro aliis, quos deceperunt, 284. Et ob bona non bona intentione facta, et ob dolos, 285. Alienis hypocrita torquetur bonis, 416. Hypocritæ gaudium transit cito, poena ejus manet æterna, 470. Qua delectatur gloria, convertitur in fel aspidum, 474. Quo citius crevit hypocrita, eo celerius rapitur in supplicia æterna, 479. Hypocrita diebus patientiæ neglectis, detrahetur in die furoris, 484. Deum non audiens in lege loquentem, orans in extremis a Deo non audietur, 563. Hypocritæ etiam percussi, peccata conditori erubescunt, 840. Poenarum, quibus hypocritarum mentes in fine efficiuntur, descriptio, 841. Hypocritas Deus dedit in reprobum sensum, 1008. In hypocritis sunt duriores defensionum aquas, 1107. Per arrogantiam sanctitatis elati, pauperes sunt, et cæci, et nudi, 1118. *Hysopus*, quid denotet, 207.

I

Ibices, quid sint, et quid significant, 972. Idolum zeli, quid sit, 1005. Quid sit Idola sedendo a Rachele operiri, 989. Idumæa significat Gentilitatem, 1459. Ignis zelum significat, 18. Ignis Dei, quid sit, 66, 1247. Ignis inferni supplicium duplex, 355. Igni lumen et obscuritatem simul esse posse, 534. Ignis ad actionem continentiam vel exorandam, subditus Creatori, 358. Agit æque in angelos reprobos, ac in homines, *ibid.* Ignis inferni corporeus est, 482. V. Inferna, gehenna; ignis Spiritum sanctum significat, 1187, 1246. Et mentis malitiam, 1187. Ignis spinas comburens, quid signet, 1258. In caminum ignis mittitur impius, 1474. Ignorantia sui ipsius laborat mens humana, 269, 503, 929, 1045. Huius ignorantie utilitas et incommodum, 304. Quam grave sit iusto ignorare, unde delinquit, 516, 805. Multi ignorant pondus peccatorum quo premuntur, 350. Ignorantiam Deum poens, 446. Ignorantia occultatorum Dei, utilis nobis, 448. Ignorantia agendorum est poena peccati, 452. Aliud est nescire vias Dei, aliud scire eas nolle, 488, 804. Nescire ignorantia est; scire nolle, superbi, 804. Illi merentur, hi provocant iram Dei, 840. Si quis, qualis nuno sit, sciat; qualis tamen futurus sit, prorsus ignorat, 955. Nullus hominum suum initium novit, aut finem, *ibid.* Ab hac lege Christus eximitur, *ibid.* Ignorantia iudicii nox dicitur, 1478. Illicita non committit, qui a licitis se abstinet, 146. Imago. Ad imaginem sui auctoris homo conditus, vulgi multitudinem imitari dedignatur, 281. Imber serotinus, quid sit, 656. Temporaneus et serotinus, quid, *ibid.* Imber fortitudinis Dei, et imber infirmitatis Dei, quid significant, 874. Cursus imbris est ardor prædicationis, 958. V. Pluvia. Imitari debemus vitam sanctorum præcellentium, 204. Dei vestigia sequi debemus, imitando pietatem, et lon-

ganimitatem ejus, 517. Immanes dicuntur superbi, 965. Immanium in loco humilitatis existentium, descriptio, 864. Immobile stare non potest, qui mobilia diligit, 275. Immunditia omnes virtutes destruit, 688. Per asinum immunditia signatur, 870. Impatientia pene semper est amica potestati, 672. Cavenda in tentationibus impatientia, 852. Contra impatientes, 1370. Homines ut plurimum sunt impatientes, 1494. Impatientes quædam de se ignota produunt, 716. Imperitiæ vitium est, rectum non recte sapere, 897. Impetus spiritus et carnis, qui sint, 1205. Quo impetu ducatur, an carnis, an spiritus attendendum, 1206. Qui sint utriusque effectus contrarii, *ibid.* Impietas humana ei nocet, quem pervertendo inquinat, 820. Impietas non differt a superbia, 1053. Impietas ad infidelitatem pertinet, 1283. Impii arbori infructuosæ comparat, 553. Impius, qui differt ab iniquo, 561. Item a peccatore, 801. Impius proprie, quis dicatur, *ibid.*, 835. Via impia pertinet ad pravam actionem, 1285. — Impii mala sua opera laudant, et defendunt, 119. Impiorum oculi deficiunt, terrena appetentes, æterna negligunt, 357. Impii unum est studium propriis satisfaciendi cupiditatibus, 358. Impius desperata salute, ad nequitiam semper crescit, 409. Suo impius quisque consilio in præceptis ruit, 439. Quæ sint impiorum consilia, *ibid.* Impii non esse, sed dici boni, curant, 470. Impii vias Domini contemnunt, 488. Impii semper peccare impune cupiunt, 550. Impius ab urente vento, *id est* diabolo, auferetur, 570. Impii bonos de factorum elatione reprehendere nituntur, 350. Impii alios docere præsumunt, 558. Selos se sapientes estimant, *ibid.* Mala sua bonis per convivium ingerunt, 417. Impiorum consilium, quale, 520, 439. Impii Deum moribus rejiciunt, 488. Scientiam viarum Dei nolunt, *ibid.* Fundamentum in terra ponunt, 506. Cor impiorum lapidi comparatur, 1120. — Impiorum felicitate turbantur infirmi, 184. Prudentes eorum gloriam despicunt, *ibid.* Impiis a miseria hic aliquid effugium est, post mortem nullum, 357, 459. Ex impij felicitate ejus multipliciter peccata, 440. Ita gaudent in nocte peccati, ac si eos lux justitiæ circumfundat, 550. Impiorum elevato ruina est, 508. Impii laudibus humanis pascuntur, 112. Impiorum bona sunt transitoria, 663. Impios prosperari, cur Deus permittat, 154, 660. Impii hic agitantur, ut vituli iactandi, 681. Impiis, ut ægris desperatis, omnia conceduntur, *ibid.* In prosperitate firma radice ligantur, 184. In hac vita figunt tabernaculum, 286. Impii in rebus tristibus effugium querunt, 357. In terrenis duntaxat rebus confidunt, 408. Impiorum prosperitatis omnimodæ finis in puncto, 487. Suboritur gemitus sæpe gaudia impiorum interumpunt, 400. Impii prosperantes ad diem perditionis reservantur, 496. — Impius suis versutis ultionem Dei non effugit, 306. Mens impia semper est in laboribus, 409. Cum se obligatum experitur concupiscentia, scrius astat, 440. Impiorum oculos culpa claudit, aperit poena, 492. Qui in iniquitate duruerint, 495. Qui dicatur Deus impiorum vitam intueri, simul et oblivisci, 555. Condolendum est miseriæ pereuntis impii, et conga-

deum justitiae iudicis, 709. Impii semper trepidant, 409. Impii sine fine cruciabantur, 477. In anima et carne punientur, 482, 508. In puncto ad inferos impii descendunt, 487. Impii in iudicio ut palea et favilla, dispergentur, 491. Impii, quomodo ante tempus subtrahantur, 505. In gehenna impii conterentur, 535. Impiorum clamorem in angustia, Deus non exaudit, 565. *V. Iniquus, Malus, Peccator.*

Impudentiam culpa frequens generat, quam frons atrita significat, 12.9.

Inauris obedientiae symbolum, 1135.

Incarnationis Christi commoda, 212.

Incarnationis Christi ordo, 532. Incarnato Domino, discordantia corda sociata sunt, 551. Mirabilia incarnationis Dei, 598. Modus incarnationis Verbi, *ibid.* Incarnatio Verbi est radix Ecclesiae, 651. Umbrae nomine signatur incarnatio, 1077. *V. Christi incarnatio.*

Incestuosus Corinthus invitatus est ipse traditus in penam, cui sponte est subtratus in culpa, 1086.

Includi a Deo peccatorem, est Deum clauso non aperire, 571.

Inconstantia mentis humanae, quantum, et unde, 849. *V. Mens.*

Increpatio in afflictione dimitenda, 418. Quanta sanctorum libertas in principibus increpandis, 256. Potentes generaliter sunt increpandi, 419. Quantum est eius periculum, qui increpationibus non sit melior, 1584.

India et tincti Indiae colores, quid significant, 592.

Indigentes sumus, tanto verius, quanto interius, 695.

Inducias ad poenitentiam datae, non sunt negligendae, 1479, 1481. *V. Poenitentia.*

Indulgentia est alicuius culpae, 1067. Qui sibi nunc indulget in culpa, ei postea non indulgetur in poena, 585.

Infantes damnantur supplicii aeterni ob peccatum originale, nisi baptismo deleatur, 505. *V. Baptismus, Peccatum originale.*

Infernus, cur dicatur terra tenebrosa, 551. Dicitur lacus, *ibid.* Terra miseriae et tenebrarum, *ibid.* Ad hanc vadit, qui culpas suas plangere negligit, 551. Infernus ultionem habet, non lucem, 332. In infernum descendere cum armis suis, quid sit, *ibid.* Penarum inferni descriptio, 553. Torquentur reprobi, intuitu suorum in criminibus sociorum, 554. Infernus duplex interior et superior, 597. Superior est locus in quo iusti, usque ad Christi adventum quieverunt, 597, 433. *V. Sinus.* Qui Christus dicitur resurgendo infernum momordisse, 598, 1535. Infernus diaboli dicitur aeris spatium, 435. Descendere in infernum viventes, quid sit, 565. Infernus non habere fundum creditur, 844. Dominus non solum in mundum, sed etiam in infernum pro nobis descendit, 927. Dominus in inferno desambulavit, liber ad ligatos veniens, *ibid.* Aeternis supplicii addictos, Christus resurgendo ad veniam non reparavit, 1535. Supplicii cuique congruis, torquentur singula corporis membra, 1841. Ibi erit fletus et stridor dentium, *ibid.* Cur ignis inferni praecipuus ardor in lingua divitis epulonis, 1655. Infernus nullo sensu a nobis penetratur, 927. — Inferni supplicia nec transitoria sunt, nec phantastica, 551. Dolor in inferno, quantum, 261. Ignis inferni lucem non habet, sed concreationem, 552. Quos tenet infernus foetis cruciantur, intus caecantur, 551. Damnatorum poena ab aequo iudice cri-

bus commensuratae, 552, 1152. Ordinatae non sunt in corde damnatorum, 553. Ignis illic lucem negat ad consolationem, servat ad tormentum, 554. Inferni poenas praenoscere non potest, sed evadere, 555. Suppliciorum aeternitatem non credunt reprobi, 1152. Haec ignis aeternitas asseritur, *ibid.* Aeternis poenis addici peccatores, aequum est, *ibid.* Ad poenam suam reprobis in inferno servatur cognitio et memoria, 1658. Ad cumulum poenae vident reprobi eorum gloriam quos despexerunt, *ibid.* Ante supplicium de supplicio ipso cogitandum, 1659. *V. Gehenna.*

Infidelium virtutes nulla, 65. Ex vita infidelium arguitur vita sub lege positurum, 9. Infideles non surgunt, ut iudicentur, sed ut torqueantur, 856. Savitia infidelium in praedicatorum Verbi Dei, 935. *V. Gentes, Gentiles.*

Infirmi prosperitate impiorum turbantur, 184. Cum impios subito vident dejectos, tunc eorum prosperitatem damnant, *ibid.* Infirmus et indiscretus, si quando bene egerit, periculosus, 389. Infirmi facta fortium non reprehendant, 148. Infirmi videntes florere malos, justosque cruciari, saepe ab opere bono desistant, 451. Quare infirmi videantur malorum successibus, *ibid.* Infirmi ex flagellis aliorum culpas metiuntur, 496. Infirmi quempiam tanto justum putant, quanto felicior est, 511. Infirmis eloquia infirma debent praedicari, 548. Infirmorum animus de auditu veritatis trepidat, 572. Multi infirmi persecutione cogente, in fine decident, 612. Infirmorum damna ad fortiorum corda transeunt, *ibid.* Infirmi valida tribulatione pulsati, pusillanimitate debescunt, 822. Infirmum populum timor a culpa coercuit, 915. Qui occulta sua infirma considerat, sese in humilitate praemit, 1008. Infirma et ignobilia mundi elegit Deus, ut fortitudinem diaboli destrueret, 1095. Ruinae fortium argumenta praestant perditionibus infirmorum, 1127. Infirmi debent fugere societatem malorum, 1259.

Infirmities corporis animum debilitant, 6. Infirmities nostra fortitudine Dei roboratur, 134. Infirmittas propriae consideratio iracundiam sedat, 177. Quot infirmittates corporis hominis subjaceat, 268. Ipsa corporis salus est quaedam aegritudo, *ibid.* Quot infirmittatibus ipsa quoque anima sit obnoxia, *ibid.* Infirmittas virtutis custos, 608, 609. Naturae humanae infirmittas, qualis, 649. Infirmittatis nostrae consideratio in corrigendis aliis necessaria, 745. Quanta sit humana, Deo deserente, infirmittas, 760. Infirmittatem suam considerare, quam utile, 762. Infirmittas hominis bonum, ad quod conditus est, sustinere non valentis, 1218.

Ingenium, cur tardum studioso, et acre datur negligenti, 187.

Ingrata, quot Dei donis fuerit mens compuncta recollit, 289. Contra Deum ex eius beneficiis pugnare nos pudeat, 974.

Inimicum stantem voto persequitur, quem cecidisse gratulatur, 708. De inimici ruina, illaesa charitate laetari, aut de ejus gloria dolere, qui possimus, 709. Aliud est impium, aliud perpeti inimicum, *ibid.* Quid cavendum in tristitia, vel gaudio, circa inimici ruinam, vel gloriam, *ibid.* Inimico mala non sunt imprecaunda, 710. Inimicus est, qui nostra tollit, 1560. Qui hic fiat noster amicus pro quo animam ponamus, 1561. Inimicos ex-

teriores frustra vincimus, si interioribus parcimus, 982. — Inimicos propter Deum diligendus, 708. Charitate qua nos Deus diligit, inimici sunt diligendi, 1223. Charitatis latitudo inimicos capit, 1523. Una et summa est probatio charitatis, si et ipse diligitur, qui adversatur, 1561. Utrum inimicos diligamus, qui possimus explorare, *ibid.* Pro inimicis orandum ex corde, 1564. A quibus premimur il ut fratres diligendi, 1618. Caritas vera est, cum et in Deo amicus, et propter Deum diligitur inimicus, 1466, 1560, 1640. *V. Amor, Dilectio.*

Iniquitas apud Dei iudicium habet voces suas, 147. Omnis iniquitas est vanitas, sed non e contra, 518. Vanitas ducit ad iniquitatem, *ibid.* Quid disset inter peccatum et iniquitatem, 586. Quando iniquitas os doceat, 404. Iniquitatem bibere, quid sit, 407. Iniquitatem parere quid, 416. Iniquitatem portat patris, qui patrem imitatur iniquum, 492. Quid sit filium in hac vita patris iniquitatem portare, *ibid.* Iniquitatem esse in tabernaculo, quid sit, 506. Iniquitas frigori comparatur, 551. Iniquitas maxima, quae sit, 708. Iniquitatem sequi post miseriam, quid sit, 852. Iniquitas tenebrarum nomine designatur, 951. Iniquitatem in funiculis vanitatis trahi, quid significet, 1087.

Iniqui in justos ad usum intorqueant criminis voces favoris, 155. Iniquos deliri, qui verum sit, aut falsum, 155. Cur iniqui vocentur linea, 171. Dei consilii renitentes, ipsis famulantur, vel inviti, 194. Iniqui vita brevi et fugitiva transeunt ad aeterna supplicia, 225. Laudant iustitiam Dei, ubi eis bene est; damnant, ubi male, 271. Bona interdum proferunt, sed non bene, 275. Iniqui in se mala fieri nequeunt, et aliis falsa impingunt, 338. Putat iniquus sui facinoris solatium culpam, licet falso alteri afflictam, 559. Iniqui lumen in die est obscuritas in vespere, 555. Deus iniquorum dolos scit in examine, et nescit in amore, 575. Quot et quanta sint iniqui mentis angustiae, 410. Cor iniquorum longe esse a disciplina Deus facit permittendo, 429. Iniquorum gaudium cito deficit, 459. Iniquorum ariditas et sterilitas, 444. Iniquorum omnium, quam brevis gloria, 445. Hos supplicium manet aeternum, *ibid.* In mentem iniquam vitis succedunt vitia, 462. Iniqui tanquam paleam ab ira divinae flatu ad ignem asportantur, 491. Iniqui vita ante oculos Dei est favilla, *ibid.* Iniqui letitia transit ad poenam: innocentes poena ad letitiam, 494. Iniqui nunc florent aliquando succedendi, 508. Iniqui prosperitate vitae praesentis ad opprimendos justos abutuntur, 528. Ad omnem tentationis aut erroris ventum leves sunt, 551. Amissa fidei vel iustitiae rectitudine, reatu maledictionis ligantur iniqui, *ibid.* Iniqui, tanquam intractuosum ligam, conteruntur, 535. Iniquus carnem pasceat sterilem, curam animae deserit, *ibid.* Discrimen inter impium et iniquum, 561. Iniquorum locus, quis sit, 571. Vivunt in tenebris, et in nocte moriuntur iniqui, 788. Iniquos manus Dei non praevia rapit ad supplicium, 789. Oculos iniquorum aperiet poena, quos clausit culpa, 790. Iniqui magnis et altis vocibus a pastore sunt increpandi, 962. Iniqui omnes, qui dicantur scuta futilia, 1105. Iniqui contra correctionem scuta diaboli opponunt, 1106. Iniqui inter se uniti contra bonos, 1119. Iniqui superbiam fastu om-

nes despiciunt, 1135. — Iniquorum, quæ sit spes, 112. Iniqui stante Deo, pereunt, 154. Iniquorum adversus justos invidia, 198. Iniqui effugium quæruunt, 357. Iniquorum potentium proprium, 411. Iniqui membra sunt diaboli, 421, 1119, 1492. Iniquus fugiens arma irruit in arcum, 480. Iniquus dicitur quasi gladius in vagina, 481. Iniquus fulguri comparatur, *ibid.* Iniquorum consilium, 490. Quomodo iniquorum via arguatur, 497. Iniquus permittitur prosperari, et justus sub flagello retinetur, 500. Quomodo iniqui ante tempus subtrahantur, 505. Iniqui nihil post hanc vitam requirunt, 508. Iniqui solis inhiant terrenis, *ibid.* Iniqui semper justorum afflictionem expectant, 550. Iniqui quotidie ad supplicium trahuntur, et nesciunt, *ibid.* Iniqui rotæ comparati, 531. Item stipulæ, *ibid.* Iniquus in hac vita benedicitur, et in futura maledicitur, *ibid.* Iniquus carnis, non animæ curam gerit, 535. Iniquorum corda sunt caverna diaboli, 535. Iniqui bonorum opera, quomodo persequantur, 650. Iniqui bonorum afflictiones irrident, 657. Quomodo iniqui longe fugiant ab Ecclesia, 658. Iniquorum semitæ factibus comparantur, 660. Qui pedes Ecclesie iniqui subvertant, *ibid.* Iniqui subito de vita tolluntur, 787. Divina severitas eo acrius iniquum punit, quo diutius peritit, 789. Iniquus conteritur dupliciter, 790. Omnes iniqui recte dicuntur calumniosiores, 821. Quare Deus permittat iniquos perseverare in malis, 827. Iniquus duplex est, 840. Iniqui sunt umbræ diaboli, 1080. Iniqui sub specie boni multa mala committunt, 1102. *V. Impius, Malus.*

Iniuria tentationum resistendum, 115. Initium suum nemo cognovit, nec exitum, 953.

Injuriam tacendo fugere gloriosius est, quam respondendo superare, 1309. Quid contra objiciat superbia, *ibid.*

Injustus ex laude sua pollutus, 707. Innocentes ovis, camelis vitiosi Gentiles signantur, 25. Innocentes hic sæpe pereunt, 154. Penæ innocentium sunt desideria justorum, 307. Nemo se innocenter certo scit, 304. Deus de innocentium penis ridet, eorum lacrymis delectatus, 307. Quomodo innocentes contra hypocritas succendantur, 431. Innocens, in quo differat a justo, *ibid.* Innocentis afflictio pœna transit ad gloriam, 494. Nemo innocens in hac vita, 545. Quiddam dum ætate crescunt, ab innocentia decrescunt, 692. Ab innocentia recedere, quid sit, 539. Innocentia non tempore defenditur, sed ratione, 815. A superbis solent innocentes accusari, 817. Innocentia per ovem significatur, 870, 1155, 1159. Innocentia ornamentum, innocentia, 1158. Innocentia exemplar Abi est, 1538.

Inspiratio. Ad inspirationes Dei secretas etiam justorum corda caligant, 956. Quid sit Deum in nebula vocem levare, 957.

Institutores, qui dicantur, 581.

Intellectus, cur vocetur dies, 26. Donum intellectus non sufficit sine sapientia, 1581. Intelligentia Dei, quid sit, 370. Intelligentia data est quasi pecunia mutuo accepta, cum favore reddenda, 701, 1464. Intelligentiam sanctorum aquilæ significat, 1039. Intentio purganda in bonis operibus, 33, 1224, 1149, 1482. Diabolus intentionem vitare conatur, bonum operantis, 54. Quandoque actio recta

est, sed prava intentio, 505. Intentio nomine oculi significatur, 357, 907, 1224. Stultus finis eorum est, qui bonum non bona intentione faciunt, 375, 416. Intentio faciei nomine signatur, 411, 1202. Intentio laudis humanæ corruptit opus bonum, 415, 1202, 1176. Qui operantes testem habeant in celo, qui vero in terra, 427. Non ab hominibus querendum testimonium, *ibid.* Per radium bonæ intentionis in rita illustratur actionis, 908. Bases animæ sunt intentiones, *ibid.* Dirigenda sunt intentiones ad spem æternitatis, *ibid.* Rectæ intentionis præparatio, equi nomine signatur, 1016. P. ne sicutinero intentio designatur, 1033. Munditia vitæ sine bona intentione frustra custoditur, 1057. Intentioni Deo placendi humanæ laudis se interserit intentio, 1168. In omnibus operibus bonis Deo soli placere intendendum, 1202. Actio in radice intentionis inspicienda, 1224. Sæpe dum aliis intendimus, alia negligimus, 1225. Semen bonam signat intentionem, 1350. Recta intentio bonis operibus præluceat, 1372. Latentem intentionem Deus discernit, 1415. Compages nostræ cogitationes sunt, medullæ sunt intentiones, *ibid.* Qui non recta intentione bona agunt, non Deo, sed sibi serviunt, 1425. Non quantum, sed ex quanto in ejus sacrificio offeratur, perpendit Dominus, 1451. Sic opus fiat in publico, ut intentio maneat in occulto, 1472.

Intercessores pro aliis videri recti non ambiunt, 357.

Interrogare Dei, quid sit, 298. Tribus modis Deus nos interrogat, 898. Qui Deum interrogemus, 1145. Quid sit Dei responsio, *ibid.*

Intueri non decet quod non licet concupisci, 679.

Inventores perversorum dogmatum, torrentes dicuntur, 647.

Invidiorum pœna, 58, 179. Invidia mala, 178. Invidus eo cui invidet, se minorem testatur, *ibid.* Invidia serpens antiquus totum virus suum concutit ac vomit, 179. Invidi descriptio, *ibid.* Invidia minuitur et necatur amore æternorum, 180. Invidiorum tenebræ et anxia malitia, 198. Hypocrita invidendo dolorem concipit, derogando iniquitatem parit, 416. Imperfectorum est gloriæ perversorum invidere, 431. Invidia nasci solet ex superbia, 578. Ubi bona voluntas mentem cepit, invidia discedit, 1452. Invidiorum natura, 924. Invidia, quæ sint filia, 1035. Invidiæ, quales tentationes, 1056.

Invisibilia rebus visibilibus præstantiora sunt, 489.

Ira sæpe jungitur inchoatæ justitiæ nostræ, 55. Iræ motus in anima variis, 175. Gradus quatuor, quibus ad iram sumus affecti, 176. Qui differant iram, racha et fatue, 682. Nomine rubiginis ira signatur, 1115. Ira in correptione dependenda, 848. Præcones iræ sequentis, sunt terrores quos cernimus, 1459. Ira sacerdotis debet esse moderata, 1501. Diaboli artes quibus ad iram et impatientiam nos accendat, 1615. Ira, quid in irato homine agat, 128, 175. Iræ, quanta culpa, et quot mala, *ibid.* Ira contemplationem impedit, 176. Iræ silentio repressæ, effectus quam perniciosi, 176. Iræ ex virtute procedentis, effectus boni; ex vitio, effectus mali, 177. Cavendum ne ira mentis ex zelo commotæ dominetur, 178. Ira rationi subjecta virtuti famulatur, *ibid.* Iræ filia, quæ sint, 1035. Iræ tentationes, 1056. — Ira alia ex impatientia,

alia ex zelo justitiæ, 177. Ira sine voce, cum voce, cum vocis excessu, 682. — Iræ sedandæ, duo modi, 177. — Iræ Dei potestas, quæ sit, 145. Alia Deus concedit propitius, alia permittit iratus, 196. Quid sit ira Dei, 638. Iræ Dei sancti resisterunt, 299. Quomodo iræ Dei nemo possit resistere, *ibid.* Nullius interventu ira divina restringitur, cum implacabiliter excitatur, 300. Ira Dei, qui nobis multiplicata dicitur, 329. Iram Dei mereri, quid sit, 840. Iram Dei provocare, quid, *ibid.* Ira Dei misericordia temperata, 1181. Irritare Deum, quid sit, 1259. *V. Dei iram.*

Iracundiæ mala, 175. Iracundus peccata effodit, quo sensu, *ibid.* Descriptio hominis irati, 176. Iracundi cogitationes sunt vipereæ, *ibid.* Iracundorum varii gradus, *ibid.* Iracundorum pœnæ, 682.

Irasci, quid sit, 666. Qui Deus irascatur, 667. *V. Ira Dei.*

Ira ad Deum, quid sit, 790.

Iris arcus est coelestis, 1247. Iris testis est iudicii facti et faciendi, *ibid.* Aqua et ignis, cur in iride apparent, *ibid.* Arcus nomine Spiritus sanctus designatur, *ibid.* *V. Arcus.*

Irrisio duplex, 360. Irrisio prodest, ubi non est culpæ meritum, *ibid.* Simplicium irrisores, qui sint, 562. Quædam a sanctis dicuntur ironice, et per irrisionem, 486.

Isaac dicitur risus, 336. Quid significet, *ibid.* Docet nos patientiam Isaac, 860. Mysterium caligantis Isaac, filio suo Jacob benedictus ignoto, 1154, 1176, 1214. Isaac egressus in agro ad meditando, quid figuret, 1160. Concupiscens Isaac vesci de venatione Esau, quid signet, 1215. Isaac præsentem nesciens, eidemque ventura prædicens, quid præsignet, 1214, 1469. Et dum ligna Isaac portat immolandas, 1218. Duos filios habuit, quorum alter electus, alter fuit reprobus, 1638. Isaac puteos fodiens, ab Allophylis turbatur, 509. Isaac puteos fodere, quid sit, *ibid.*, 1021. Isaac morum simplicitas, 1558.

Isalas Dei magnitudinem contemplatus, sibiplus vilescit, 1242. Qui gloriam Christi viderit, 1248.

Isoset dicitur vir confusionis, 34.

Israel Gentium populum designat, 61. Reliquiæ filiorum Israel, in fine salvæ fiunt, 292, 615, 865. Israelitas offerre Deo quæ abominantur Ægyptiis, quid sit, 361. Israel contra Benjamin bis in certamine prostratus, tertio convaluit, 449. Israeliticus populus olim dono prophetiæ infusus, prophetiam perdidit, 509. Israelitæ manna abhorrentes, cibaria Ægypti desiderabant, 655. Ab Ægyptiis vasa auferunt Israelitæ, quorum concupiscentiæ descenduntur, 915. Israelitæ sacrificiis carnalibus, quasi pannis infantia involuti, 914. Beneficia Israeliticæ genti ante et post terræ promissionis ingressum, collata, 920, 921. Israelitæ olim liberati a lateritio opere, luce veritatis repulsa ad lateres redierunt, 921. Israelitæ iugatis ovis signati, 1159, 1160. Israeliticus populus dicitur donus Domini, 1310. Israeliticus populus primum in Ægypto, secundum sacrificium obtulit in eremo, 1599. Israelitico populo, cur promittatur terra promissionis, 1591.

Italæ calamitates, quæ in celo signa præcesserint, 1136. Italæ desolatio per Langobardos, *ibid.*

Itinera Ecclesie dissipare, quid sit, 660. In itinere dormire, quid sit, 165. Iter asperum electis Deus facit, 754.

J

Jacere Christi, quid sit, 60. Jacera in terra, quid, 721.

Jacob iram fratris humilitate edomuit, 132. Cur mo pede claudicaverit, 154, 1525. Jacob homines spiritaliter designat, 117. Jacob a patre etiam nolente, jussu Dei benedictus, 571, 1213. Jacob suo exemplo docet nos vitam laboriosam, 860, 1558. Jacob fuit figura Christi, 988. Jacob propheta de duobus filiis Joseph, 1177. Lucta Jacob cum angelo, quid signet, 1525. Jacob Gentilem populum, sicut Esau Judaicum significat, 1213. Jacob vestibus fratris indutus, quid signet, 1211. Ex duodecim filiis Jacob, unus venditus, alii fuere venditores, 1638.

Jactantia vitium non cadit in sanctos, 11. Bona sua dum ostentat homo vanus, malignis spiritibus prodit, 282. Mens per jactantiam predata, fucus vocatur decorticata, 285. Insulsa plus justo sibi arrogantium jactantia, 741. Jactantia virtutis est eversio salutis, 797.

Jacula Dei in lumine ira, quid sit, 957, 1211. Jacula Domini sunt verba Sanctorum, *ibid.* Jacula praevisa minus feriunt, 1612.

Jaspis quem Dominus posuit Ecclesiae propugnacula, quid significet, 579. Jechonias figura fuit Christi, lapidis angularis, 902.

Jejunium quadragesimale, unde, 1490. Jejunium verum, quoddam sit, 1495. Jejunium sanctificare, quid sit, *ibid.*

Jeremias audita Dei voce, verba se non habere confusus est, 1242.

Jericho, quid significet, 1440.

Jerobam fecit altare idolis in Bethel, 238. Manus Jerobam in virum Dei extenta, aruit, *ibid.* Vir Dei ad Jerobam missus, 238.

Jerusalem, quid significet, 1461, 1528, 1271, 1311, 1409. Quid sit quod Christus sedendo, asinum Jerusalem ducat, 1161, 1352. Jerosolyma obsessio et destructio, ab Ezechiele praedicta, 1300. Ingressus Christi in Jerusalem, quid moraliter significet, 1552. destructio Jerusalem a Christo praenuntiata, 1644. Vetus Civitas funditus eversa, et nova alio loco aedificata, *ibid.* Caeccitatem hujus Civitatis ruina sibi imminente exsultantis, Christus deploravit, 1645. Hujus ruina Civitatis maxime ex Sacerdotum culpa processit, 1616. Quid per destructionem Jerusalem moraliter sit intelligendum, *ibid.* Quotidie Christus plangit eos, qui nesciunt cur plangantur, *ibid.*

Jesus significat salutare, 1180, 1246, 1312, 1402, 1425, 1537, 1565. Quid sit Jesum transire, quid stare, 605. Jesus per peccati similitudinem, indutus sordidis vestibus apparuit, 659. Veteres Patres in Jesu venturo mire delectati, torporis arguunt Christianos, in ejus amore non flagrantes, 1312. Jesus quaerendus, et hic crucifixus, 1527. Jesus dicitur suus plures nuncupative, unicuique substantiive, *ibid.* Qui sint qui in domo Jesu, Jesum non quaerant, 1565.

Jezebel Antichristi operibus adhaesit, 923. Vitam Jezebel reproba actione Thyatirae quidam secuti sunt, *ibid.*

Joannes Baptista, cur tot et tam indigna passus, 77. Eius commendatio in multis, *ibid.* Eius decollatio, 431. Pro Christo, quomodo occubuit, 924, 1539. Quare mel et locustas edere dicitur, 1017. Arundo non fuit, 1079, 1256, 1454. Novit Christum praesentem, et de illo quaedam futura non novit, 1176.

Ejus inter humanas laudes et obreptiones mens inflexa, 1258. Joannes erat lucerna ardens et lucens, 1284. Liberae locutionis exemplum dedit, 1439, 1455. Qui fuerit plasquam propheta, 1445, 1455. Quem verbo dixit, digito ostendit, 1445. Utrum in carcere clausus de Christo dubitaverit, 1452. Quid a Christo quaeviserit per discipulos suos, 1453. Joannes appellatur Angelus, 1455. Joannis constantia nobis imitanda, 1434. Vestitus ejus e pilis camelorum contextis, 1454. Dignitatem servat in nomine, quam explet in operatione, 1455. Joannis confessio humilis, 1456. Nulli subest falsitati, *ibid.* Joannes Elias erat in spiritu, non in persona, 1457. Quo sensu Joannes vox fuerit Redemptoris, *ibid.*, 1517. Quid Joannes clamaverit, 1458, 1517. Joannem a predicanda veritate non deterret Judaeorum invidia, 1458. Joannes non spiritu, sed aqua baptizatur, *ibid.* Baptizando Joannes praecursor Christi factus est, imitatione sacramenti, *ibid.*, 1517. Quo sensu Joannes negat se dignum, qui Christi solvat calcamentum, 1459, 1518. Quid Joannes praedicaverit, 1517, 1519. Joannis humilitas, 1514. Christus aestimabatur a Judaeis, quod interrogatus negavit, 1518. Non de suo Joannes, sed de sponsi voce gaudebat, *ibid.* Cur Joannes, non sponsus, sed amicus sit sponsi, *ibid.* Qui Christo crescente fuerit imminutus, 1518. Laudatur Joannes a villi indumento, 1635.

Joannes Evangelista dicitur fuisse ille adolescens, qui rejecta sindone nudus profugit, 458. Cur sub aquila nomine designatur, 1039, 1200. Seipsum transivit Joannes, Verbum videndo in sinu Patris, 1202. Joannes succendit cor nostrum, scribendo igne charitatis, 1339. Joannes praecurrens ad sepulcrum cum Petro, Synagogam figurat, 1531. Joannes post Petrum intrans in monumentum, quid signet, 1552. Qui martyr exsiterit, 1616.

Job interpretatur dolens, 13, 21, 55, 553, 731. Job prophetauit Christi passionem non solum loquendo, sed etiam patiendo, 14, 15, 21, 181, 553, 731, 818. Job significat electos, dolentes de praesentibus, ad aeterna festinantes, 28, 379, 405, 731. Job figura Christi, 55, 56, 484, 717, 1148. Job surgens et vestem sciendens, Christum adumbrat, 60. Torsio capite in terram Job ruit, figura Christi, Judaico populo rejecto, ad gentes descendente, 61. Job figura populi electi, cujus est membrum, 224, 241, 417, 454. Job passiones Christi et Ecclesiae sua passione significavit, 553, 995. Greges et armenta Job duplicata, quid significet, 1159. Job figura conjugatorum in Ecclesia, 23, 1314. Job Gentilis vita confundit vitam Christianorum, legem Dei praevicantium, 9. Multae virtutes Job recensentur, 10. Ordo temptationum Job, 11. Mens sancti viri mansi imperterrita, sicut civitas inconcussa, 12. Eius vita laudabilior, quod vixerit inter infideles, 17, 674. Multitudo prolis animum ejus ad avaritiam non inclinavit, 19. Virtutes ejus eam ad litem certatori referuntur, *ibid.* Opes magnas Job habuit, nec eas amavit, *ibid.* Perseverantia ejus in bonis agendis, 21. Et in malis ferendis, 75. Prophetiae spiritus pollebat, 378, 818. Domesticonum salutem invigilabat, 616. Job luxuriam non solum operis, sed etiam mentis refringit, 679, 687. Mira omnium in Job consensio virtutum, 697. Qui Deus virtutes Job pie increpando, deprecessit, 1044. Job juste correptus, ut oc-

culis Dei iudicis, etiam nocens, subderetur, 1049. Quantum in Dei et sui cognitione, Job per flagella profecerit, 1145. Job hinc et inde palmam tenuit, 1588. Job in prosperis sanctus, fuit interrogatus adversus, *ibid.* Flagellis Dei et hominum verbis ad desperationem pulsus, pristinis virtutibus animum ad spem reformavit, 1369. — Job terram Hus inhabitare, quid sit, 21, 29. Job filii divites erant, et concores, 20. Filii Job erant perfecti in opere et sermone, 21. Job sollicitudo circa filiorum suorum munditiam, *ibid.* Job virtus crescit in tentationibus, 75, 801, 1388. Job celsitudo in doctrina morum, 152. Job temporalia regendo, aeterna praedicavit, *ibid.* Job bona sua, cur memoraverit, 11, 632, 625, 665, 1257. Quatuor gradus virtutum beati Job, 153. Percussio Job non vitium terit, sed meritum auxit, 505. Quas virtutes polleat, 512. Qui dixerit Job omnia sua ad infernum descensura, 435. Quante reverentiae fuerit Job apud auditores suos, 635. Job virtutes et divitiae, 1388. Auctoritas regiminis, quanta fuerit, 689. Job evangelicam secutus perfectionem, substantiam suam mente reliquit, 19. Job octavo die sacrificans, sacrificium Resurrectionis colebat, 20. Sanctus Job erat soli Deo sibi que cognitus, 74. Job erat foris rebus vacuus, intrinsece Deo plenus, 79. Per flagella Job notus est sibi et nobis, 1388. Opera bona beati Job recensentur, 312. Ejus virtutum epitome, 729, 891, 1588. Fides beati Job de Christo incarnato, 457. — Job hospitalitas, mansuetudo, misericordia erga pauperes, 10. Liberalitas erga Deum et proximum, 19. Job immobilis in Dei et proximi charitate, inter flagella exaltat, 50. Cognovit quid Deo, quid deberet et proximo, 80. Job inimicos dilexit, 312. Job benignus fuit et misericors erga omnes, *ibid.* Cur Job se peccatorem pauperum dixerit, et non patrum, 628. Pauperes multos in sua conversatione habebat, 691. Misericordiam ab utero monere Conditoris accepit, *ibid.* Ab eodem accepit esse, et plum esse, *ibid.* Citius exaudivit Job pro se orans, quia et pro suis orat adversarius, 1182. — Job flagellatus agere gratias Deo didicit, 10. Job non peccavit in suis que in omnia, ut videtur imperitis, 10, 451, 832, 1147. Miris modis patientia Job probata, 12. Job percussus apathiam et excessum doloris caute vitavit, 50. Flagellatus Job per patientiam factus est omnibus in exemplum, 74, 729. In corpore Job nihil vacat a poena, ut in anima ejus nihil vacet a gloria, 76. Quam mortificationem carnis, cujus sanem testa radebat, *ibid.* Patientiae clypeum opponit venientibus undique spiculis tentationum, 80. Job ex impatientia maledictum non protulit, 103. Job praerita cernens et futura, anhelat ad aeterna, 153. Job probatus flagellis et convitiis, 211. Verba Job impatientiam sonantia, divino iudicio sunt pensanda, *ibid.*, 818. Job suum percussorem benedixit, 219. Verba ejus spiritali intellectu sunt graviora, 216. Job humanis pressus languoribus et aerumnis, misericordiam Dei gemens prestat, 263. Job patientia ad seditionem praedicanda, 460. Job flagellis sibi merita non augeri, sed vitia et vitium recitari, 1044. Quantum per flagella in Dei et sui cognitione profecerit, 1145. Malos, inter quos vixit, patienter tulit, 1658. — Job, cur vestimenta sua scidit, et lino seipsum in terram corruit, 520. Job in sermonibus suis inter flagella

non deliquit, 44, 79. Job nec iniusta dixit, nec iusta rescivit, 80, 817. Cur inter geminos adoravit, 50. Cur saniam testa radebat, 76. Cur jacebat in sterquilinio, *ibid.* Cayit Job ne cogitando, loquendo, agendo peccaret, 148. Quagustus fuerit Job, quem laudat etiam is qui crimen ei ingerere conatur, 153. Job vires suas Deo adscribit, non sibi, 225. Bona peritura pia desperatione deseruit, aeterna expetit, 264. Percussus est, ut meritum augetur, non vitium tergetur, 503, 750.—Job non per jactantiam pristina in malis bona memorat, 11, 1237. Bona sua opera ex humilitate profert, 405. Ejus erga persecutores humilitas, 241. Humilitas Job, quanta fuerit, 10, 698, 692. Quid Job considerabat in testa, 76. Accepto propheta dono non intumuit, 378. Job etiam se laudantis humilitas, 384, 516, 1257. Sibi iniquitatem, Deo autem tributum suam purgationem, 384, 429. Qui dixerit non aequo iudicio se a Deo afflictum, 450. Job ex flagellis tactus humilior, Deo displicuisse tantum timebat, 486. Job nec habitus rebus elatus, nec amissis anxius, 493, 668, 671. Mira in Job humilitatis et potentis consensus, 689. Job fatetur se accepisse a Deo ut pius esset, a quo accepit ut esset, 691. Humilitas Job tanta fuit, quanta vix reperitur in paucis, 705. Opera sua bona Deo auctori, non sibi tribuit, 718. Job in peccati confessione humilitas, 714. Job sublimior in confessione peccatorum, quam in operatibus virtutum, *ibid.* Ad suas virtutes enarrandas nec superbia, nec in patientia motus, 717. Job maximum, quia solo Deo minor, 892. Job Deo increpanti humiliter se peccasse confititur, 1017. Job Dei sapientiam contemplato, sua sibi sapientia vituit, 1242. Quare Job dixerit se insipienter locutum, 1143. Job credit se pro culpa, et non pro gratia flagellari, 1147.—Job non per insaniam, sed per salutis statum fortis, 222. Job constantia in substantia filiorumque amissione, 19. Et adversus omnes diaboli machinas, 729, 730. Intus et foris affligitur, 304. Fortitudo Job, qui nec successiva adversantium mutatione superatur, 337. Quantus in Job divitiarum contemptus eluceat, 366. Job infractus, qui amissis ceteris, Deum non amiserat, 491. Job Dei iudicium, quantum timeat, 505.—Job operibus misericordiae iniebat, 619, 625. Liberalitas Job veraciter pauperibus danti ad eorum votum, 691. Non solum ex munere, sed etiam ex dandi celeritate, Job est pensanda liberalitas, *ibid.*—Job maledictiones intelligi ad litteram sine absurditate aequant, 101. Nec David, nec Jeremiae imprecationes ad litteram sunt accipiendae, 103. Maledictio Job non est ex malitia delinquentis, sed ex rectitudine iudicis, 106. Mal-dicit diei mutabilitatis, ex intuitu aternitatis, *ibid.*—Job uxor significat male suadentes per elationem mentis, 89. Et carnalem cogitationem quam mentem laesit, 98. Carnalium in Ecclesia, qui diabolum adiuvant, figura est uxor Job, 181.—Job amici septem diebus ac noctibus cum ipso sederunt, an continuis, incertum, 82. Recto studio Job consolandum adierunt, sed loquendo recitandam deseruerunt, 83. Amicorum Job intentio pia, sed locutio incauta, 148, 273, 406, 446. Quid fuit ipsis agendum, ut piam implerent intentionem, 148. Quare ratione Deus arguit, et Paulus commendet sententias amicorum Job, 159, 406. Sententiae istorum in pluribus

valent, sed in Job male intorquentur, 150, 182, 337, 438, 469, 784, 818, 830, 844, 852. Dura in Job Eliphaz verba, 153. Job ab amicis laesitatus verbis, recta respondit, 211. Amici Job ex ipso in Deum iudicia, pudore suffusi, 254. Dura Baldad in Job verba, 446. Amici Job debebant seipsos desistere, non amicum afflictum duris increpare, 448. Error eorum qui quoslibet a Deo afflictos, putant ab eo damnatos, 449, 469, 483, 496. Quid significant tauri et arietes pro amica Job mactati, 733, 1151. Helix recte sentiens et superbe loquens reprobat, 897. Dei iudicium de Job et amicis ejus, 1146. Cur ille absolvatur, illi vero condemnentur, *ibid.* Deus amicos Job per justitiam redarguit, et per misericordiam convertit, 1148. Septem sacrificia, quae jubentur offerre, quid significant, 1151. Ordo venae amicis Job a Deo concessae, 1152. Job laesitatus verbis amicorum derogantibus, ad conscientiam recurrit, 1253. Falsis pulsus sermonibus in terra, in caelo testem quaesivit, *ibid.*—Job medius inter Deum et diabolum in ipso confingentes, 11, 44. Ordo tentandi Job a diabolo servatus, 11, 49, 77, 104. Tentatori Deus alia permittit, alia negat, 46. Casibus repentinis constantiam Job diaboli vires evertere conatur, 48. Vulnera ingeminat, ad odium Dei diabolum Job provocat, *ibid.* Plagae Job subitae et multiplices, 49. Quare diabolum filios Job in domo majoris oppressit, *ibid.* Job superbum hostem humilitate percussit, crudelera patientia stravit, 52. Job acriora vulnera hosti infligit, quam sustinuit, *ibid.* Job tentatus perdidit terrena, sed caelestia bona multiplicavit, *ibid.* Invidia diaboli in Job, 73. Job traditus adversario, in sui adjutoris custodia servatur, 75. Cur satan jubetur animam Job servare, 76. Miris artibus Job stantem diabolum tentat evertere, 77, 78. Uxorem ejus concitat in eum, 78. Diaboli intentio affligendo beatum Job, 320. Job a satan percussus, percussione suam sanantem non tribuit, 439. Quot vulnera diaboli Job intulit, tot sancto viro victorias contulit, 729. Diabolum amicos Job de singulis locis in eum commovit, 730. Job illata a behemoth flagella, 1074.—Job intus venena consilii admovit diabolum per uxorem, 12. Muliere ceu scala in corde Job, frustra conatur diabolum ascendere, 78. Diabolum linguam movit uxoris Job, *ibid.* Uxor Job ipsi insultat, 88, 1388. Uxor Job figura est carnalium in Ecclesia, 88, 181, 731. Job mulierem sibi subjectam, et non prepositam attendit, 78. Uxor Job malorum elatione, succumbentium figuram tenet, 89. Uxor Job eum ad maledicendum provocans, quid significet, 98, 751.—Amici Job inducant eum ad desperationem, 11. Ignorantia magis quam malitia excesserunt, 12, 13. Haereticorum sunt figure, 15, 90, 271, 579, 403, 731, 1148. Nominum eorum interpretationes, 15. Per amicos suos tentatur beatus Job, 80. Amicorum Job recta intentio indiscretionis fuscatur, 81. Amici Job ut eum afflictum suspenderent, prius nocendo ejus luctui concordare studuerunt, 81. Amici Job plus quam necesse fuerat in consolatione doluerunt, 82. Amici Job in locutione peccaverunt, qui prius taturitate meruerunt, *ibid.*, 83. Loca amicorum Job congruunt haereticorum actibus, 91. Quid sit, quod amici Job, septem diebus cum eo in pulvere sederent perhibentur, 93. Cum Job in terra sederet, quid sit, *ibid.* Per ea

quae ab amicis Job bene gesta sunt, male gerenda ab haereticis signantur, 93. Amici Job contra eum insurgentes, peccant, 149. Amici Job multa bona ei predicant, 152. Job amicis suis tria respondit, 256. In tribus amicorum Job nominibus, tres in haereticis predicationum casus exprimuntur, 732.—Job a Deo afflictus, a murmuratione oris et cordis abstinit, 52. Deus, qui afflixerit Job frustra, et non frustra, 74, 429, 450, 516, 729, 782, 844, 1049. Deus Job amicorum doloribus usque ad sterquilinum afflixit, sicut Joannem prophetam suum capite plecti voluit, 77. Job plagis tactus, gratias egit, 211. Se ut hostem a Deo percussum, Job iudicavit, 454. Job a Deo flagellus interrogatus, 808. An Job iusto Dei iudicio fuerit afflictus, 450. Cur Deus beatum Job se frustra afflixisse testetur, *ibid.* Job inter flagella se Deo displicuisse credit, 486. Quare Job flagellari permissus sit, 516, 1049. Job pro gratia flagellatus est, 745. Job in nulla culpa a Deo discrepavit, 1049. Quare sit a Domino verbis correptus, *ibid.* Cur Job a Deo humiliatus, 1588.—Job duplicia recipiens, quid figuret, 16, 1153. Job innocentiam gloriosius servavit in verbera, 74. Dolorum Job ejus illogus, 891. Prius laudatur Dei voce, postea crevit ex verbera, *ibid.* Quomodo Deus Job responderit de turbine, 896. Pia et moderata Dei ad Job increpatione, 1044. Iuste correptus Job, ut occultis Dei iudiciis, etiam nesciens subderetur, 1049. Quantum Job ex flagellatione profecerit, 1145. An Job post flagella peccaverit, *ibid.* Job post flagella Christum in fine mundi figurat, 1155. Quare Dominus liberis Job non duplicaverit, sicut aliam substantiam, 1159. Quid per animam, beato Job post flagella reddita, significetur, *ibid.* Ratio numeri animalium beato Job redditorum, 1162. Nomina filiarum Job, quid significant, 1163. Job pristino statui restitutus, r. bus etiam auctus, typus est Ecclesiae, 1166.—Libri Job, quis fuerit auctor, 7. Ab eodem Job scriptus post consummata certamina, *ibid.* Loquendi genus Job parabolicum et mysticum, 557. Liber Job primo arabice scriptus, 665. Collatio locorum Job et Isaiae, 1042.

Jobab fuisse Job creditur a quibusdam, 7.

Jonas frustra conatur reluctari Deo mittenti se Niniem, 195. Mira Dei erga Jonam providentia, *ibid.*

Jonathas, cur mortis sententiam meruerit, 985.

Jordani nomine, quid significet, 1082, 1083, 1357.

Joseph patriarcha, rejecto pallio fugiens, quid significet, 62. Ejus historia describitur, 194, 1414. Ex qua patet Dei renitentes consilii, vel invitos eiusdem famulari, *ibid.* Joseph docet nos continentiam, 860, 974, 1358. Quare luxuriam vicerit, 974. Docet Joseph, inter rigorem nimium et remissioem misericordiam, mediam discretionem, 1414. Ex charitate sevit in fratres, 1415. Sui speciei iras latebat misericordia, *ibid.*

Joseph matrem suam Dominus habere sponsum voluit, qui ad ejus nuptias non pervenit, 1357. Joseph custos fuit integerrimae virginitatis Mariae, *ibid.*

Joese docet nos constantiam, 860. Et spem in dubiis rebus, 1359.

Jovinianus virginitatem damnabat, 618.

Jubileus annus requiem plenariam signat, 22, 1598, 1378. Jubilo labia

implentur, cum vox sonat, quod sermo non explicat, 283. Jubilatio, quid sit, 761, 910. Cur homines debeat jubilatio, non angelos, *ibid.* Cur annus Jubilæus institutus, 1150.

Judæi proditoris poenitentia damnabilis, 370. Pejus de peccato poenituit, quam peccavit, 371. Comparatio Judæ et Latronis, hunc pie Deus statuit in fine, illum juste confregit, 797. Qui succubuerit Judas sævitæ Antichristi, 925. Judas gravior nocuit Domino quam si non fuisset de ejus familia, 1613.

Judæam Deus dedit Christo, et abstulit, 62. Judæa venientem Redemptorem non agnovit, 113. Nec Christi ventientis, nec Ecclesie nascentis lucem vidit, *ibid.* Judæa per Austrum signatur, 886. Et per portam, 1397. Judæa in adventu Christi in quatuor regna divisa, 1516. Judæa in fine mundi convertetur, 1532.

Judæorum prædicatorum dicuntur boves, jugo legis pressi, 25. Judæi litteræ tantum legis adharerentes, camelis similes, 59. Judæi Christi fratres, noti et propinqui, 454. Sacerdotes Judæorum dicuntur inquilini domus Dei, *ibid.* Judaicus populus lapis caliginis dicitur, 576. Judaicus populus umbra mortis fuit, *ibid.* Judæi in vii, quare dicantur, 578. Judæi dicuntur onagri et dracones in rupibus, 940. Judaicum regnum, cur quassati calami nomine designentur, 1079. Cur gemina viperarum Judæi dicantur, 1519. — Judæi tenebras in die passi sunt, 196. Judæi Christum parum hominem credentes, divinitatis ejus notitia privati sunt, 62, 377. Judæi in Christo, qui est porta, conterantur, 185. Judæi, qui fideles per mortem suo capiti Christo jungendos, inviti curarunt, 195. Judæi lucem Evangelii, ejectis apostolis, a se repulerunt, 290, 291, 967. Prophetiæ dono, quo abusi sunt, Judæi privati, 309. Judæorum obsecratio erga Christum humana patientem, et divina ostendentem, 377. Judæorum corda dicuntur antrum bestie, *id est* diaboli, 876. De scientiæ suæ gloria cæcati, 921. Intelligentiæ lumen per superbiam amiserunt, 1014. Judæi de sua cæcitate gloriantur, 290. Excæcati sunt Judæi, quia veritatem credere noluerunt, 921. Et quia litteræ adharerunt, 855. Judæi nube magna involuti et obcæcati Christo repulsi, 1187. Judæorum obsecratio Christum, quem omnia confitentur, negantium, 1468. Quod nasciturus Christus, et ubi, Judæi præcaverant; sibi ad testimonium damnationis, nobis ad adjutorium credulitatis, *ibid.* Isaac calliganti similes Judæi, *ibid.* Judæi ob superbiam, errore peritiæ cæcati, 1518. Qui Christus Judæis scutum cordis laborem animum dederit, 1532. — Judæi in carnalibus sacrificiis spiritalium intelligentiam respuunt, 93. In Christi adventu fidem sequi noluerunt, 105. Christum quem venturum prædixerant præsentem negaverunt, 375. Pauci ex Judæis a Christo conversi sunt, 435. Apostolis prædicantibus resisterunt Judæi, 290, 578, 1268. Quomodo cor principum Judæorum sit immutatum, 377. Judæi suo auctori subesse voluerunt, ideo dispersi gentibus subditi sunt, 291. Tanto gravior Judæorum casus, quanto pluribus orabantur gratis, 579. Ividiam sacerdotum contra Christum significat ignis oves et pueros Job consumens, 58. Dedit illis Deus scutum cordis obstinationem, 1106. Judæi lapidibus comparantur ob insensibilitatem, 943. Judæorum corda invidiam

gelu obdurerunt contra Deum, 878. Judæi quasi ex misericordiæ divinæ utero, propter obdurationem ejecti, 942. Obduratio Judæorum prænuntiata, 1268. Judæorum cordis duritia in navitate Domini, 1468. Judæorum obduratio terribilis, 115, 378, 639, 855. Christus se abscondit a Judæis, ex sua prædicatione deterioribus, 1509. Judæorum duritiam multi, qui damnant, imitantur Christiani, *ibid.* — Judæi gentibus subditi, quia Deo subdi rennerunt, 291. Ob rejectum Evangelium a Romanis delati sunt, 290. — Judæi stulti sunt, et hæreticorum maledictioni obnoxii ob Christi repulsam, 182. Horum Judæorum filii sunt omnes perfidi, *ibid.* Qui Christum venturum crediderunt, præsentem negarunt, 375, 377, 454, 457, 1154, 1468. Judæi propter invidiam despecti, 375. Christus quasi peregrinus in oculis Judæorum exstitit, 435. Christus a servo suo, *id est* populo Judaico contemptus, *ibid.* Christo a miraculis quiescenti Judæi detraxerunt, 456. Abominati sunt Christum legis doctores, 457. Judæi in Christum anxietate crudelitatis insanierunt, 877. Superbia maligna tumuerunt Judæi, sicut dracones ventum trahentes, 940. Judæi desuperunt laborem, *id est* humanitatem Domini, 1106. Obcæcati usque ad persecutionis rabiem, eruperunt in Christum Judæi, 1187. Suam eis Christus manifestat divinitatem, 1508. Ex Christi prædicatione Judæi facti deteriores, 1509. Filii Abraham ob perfidiam esse desiernat, 1520. Quem Judæi gaudebant occisum, dolent mortuum, 1529. Quibus artibus usi sunt Judæi, ut Christum interficerent, 877. Christum ob miracula persecuti sunt, 878. Ob ejus humilitatem ipsi credere noluerunt, 1106. Judæorum superbia Christi incarnationem despiciere maluit, quam sequi, 378. Judæi in ore tenebant legem, sed legis persequerantur auctorem, 579. Judæi post tot beneficia a Deo sibi collata, illum mortem procuraverunt, 921. Judæorum perfidia et reprobatio, 310. Judæis reprobatas, Gentiles sine suis meritis eliguntur, 317, 803. Judæi sacris eloquiis spoliantur, 367. Aurum quo fulgebant Judæi, perfidiæ tenebris obscuratum, 580. Judæi verba vitæ recipere noluerunt, in prædicatoribus ejus sæviendo, 581. Judæis Gentiles in fide subrogati, 659, 942, 943, 987. Cur nemo discutiat, 805, 854. De Judæorum reprobatione apostoli et alii fideles timuerunt, 887. Litteræ servientes, adharere Deo per obstinationem lapides facti, 945. Judæa erroris sul laqueo capta, pro Christo expectat Antichristum, 1016. Vento turbis diabolum Judæo concussit Domino incarnato, 1187. Ab igne quo arserunt Judæi lux Gentibus affluit, 1188. Sæviernat Judæi primum in Dominum, deinde in apostolos, *ibid.* Judæorum ob perfidiam reprobatio præsignatur, 1516. Judæorum impudentia ob superbiam, 1520. Perfidia Judæorum Christum in sepulcro custodientium, figurata in Philistæis Samsone in Gaza custodientibus, 1529. — Judæorum Synagoga est domus eversa, concussis quatuor angulis, 20, 290. Scissa est Christi vestis, *id est* Synagoga, aliis ex ea credentibus, aliis non, 60. Ex Judæa Christus paucos abjectos et humiles elegit, impios excussit, 920. Prædic-

atur prædicatio Evangelii a Synagoga ad Gentes transferenda, 290. Lux defuit Synagogæ, prædicatoribus expulsis, 291. Qui Ecclesia super Synagogam intellexerit, 573. A sacerdotibus et levitis pro alieno Christus fuit habitus, 454. Christus in domo sua, quasi peregrinus exstitit, 455. Christum exhorruit sponsa Synagoga, *ibid.* Synagoga dicitur lapis caliginis, et umbra mortis, 576. Synagoga relicta, gentibus colligendis Ecclesia studuit, 581. Synagoga qui a Christo concussa, 920. Synagoga struthionisimilis, alashabens humi repti, 1015. Quos genuit carne apostolos deseruit, Christi gratia vivificandos, *ibid.* Synagoga in filios proprios crudelitas, 1014. Sic sæviens obsequium se præstare Deo credidit, 1014. Synagoga prius contra Deum clam, postea palam erecta, *ibid.* Qui Synagoga derelicta equitem et ascensorem ejus, 1015. Synagogam ad Aquilonem stetitisse, Ecclesiam ad austrum vergere, quid sit, 1512. In Synagoga fuerunt quatuor orlines regentium, 1407. Synagoga Redemptorem persecuta, ad perfidiam torporem prorupit, *ibid.* Synagoga litteralem legis observationem tenendo, ejus spiritalium intellectum perdidit, 1414. Synagoga per Joannem signata, ad monumentum prior venit, sed non intravit, 1531. Vidit linteamina, *id est* S. Scripturæ sacramenta, sed per fidem resurrectionis non intravit, *ibid.* Judæis cæcus locum non replentibus, Gentiles intraverunt, 1625. Judæi collizuntur ex vicis et plateis, *ibid.* Judæi in fine mundi convertentur, 103, 1133, 1204, 1532. Cum muneribus venient adorare Dominum, 1138. Christus ad Judæos, e quibus exivit, in fine mundi est reversurus, 62, 103, 1154, 1291. Judæi a contumeliosis in Christum aliquando cessabant, 197. Judæa ad fidem est revocanda, 291, 639, 865, 920, 1153. Torris erutus de igne, conversionem indicat Judæorum quantoque futuram, 660. Quorundam corda Judæorum, amoris sui aspiratione Deus liquefacit, 878. Conversio Judæorum in fine mundi prænuntiata, 1154. Et figurata per Esau ex agro tarde redeuntem, 1215. Quanta Ecclesie ex eorum conversione consolatio futura, 1155, 1158. Quæ conversi Christo debeant Judæi offerre, 1155. Judæi conversi Antichristi tempore, graves patientur persecutiones, 1295. Tum a suis Gentilibus, cum ab alienigenis, *ibid.* — Judaicus populus est filius Domini major, 58, 59. Plebs Judaica a Pharisæis corruptis perversa, 59. Populus Judaicus de scientia legis gloriatur, 95. Judaicum populum rapuit antiquus hostis, 185. Judæi gentium societatem non dedignari, prædicantur, 217. Quanta sit populi Judaici impietas, 304. Deus Judæorum in mentis, ac deinde multatione, qui dissipaverit, 576. Jussis reluctantem Christum deprecatur et servum, nec exauditus, 435. Cur populus Judaicus dicitur servus, *ibid.* Populus, stultorum nomine significatus, incredulitatem legisperitorum secutus est, 456, 457. Dicitur lapis caliginis et umbra mortis, 576. Qui claudus dicitur populus Judaicus, 625. Invidit gentibus Evangelii prædicationem, et fidem, 888. Populus Judaicus comparatur gelu et glaciei, 942. Corvi nomine, plebs Judaica significatur, 970. Visa Gentium conversione olim respiciet, et de sui stultitia erubescet, 971. Rhinocerotis aut unicornis nomine, Judaicus populus intelligendus, 1010. Et locustarum nomine, 1017. Saltus quo-

dam dedit, et in terram occidit, *ibid.* Rubo ardente significatur idem populus, 1227. Spiritu prophetiae plenus et caecus, Isaac benedicensi Jacob similis ille populus, 1469. Judaicum populum Simon Pharissaeus significat, 1395. Osculum Christo non dedit, cui ex timore, non ex amore, servivit, 1596. Dives epulo typus populi Judaici, 1652. Qui Moysi non credidit, nec Christo credidit a mortuis resurgenti, 1654.

Judex est Deus et testis peccatorum, 304. Apud misericordem iudicem non sine venia culpa relinquatur, 343. Qui iudicem cum summo iudice futuri sint, 363. Judex supremus ante iudicium placari potest precibus, in iudicio non potest, 468. Judex nunc peccantes considerat et expectat, 481. Justus iudex transferi se in personam proximi, 622. Justi iudicis officium, *ibid.* Venturum iudicem semper cogitant justii, 689. Judex in proferenda sententia praecipue esse non debet, 628. Christus cum iudex apparuerit, et speciosus justis, et injustis erit terribilis, 1231. Judex internus potius considerat mentem, quam verba, 1563. Iudicia plura habentis ampliora tribuentis aequitas, 1485. Judex operum et cordium testis, 1478. Adventus iudicis, quid admirationis, quid dulcedinis, quid habeat amaritudinis, *ibid.* Iudici pulsantii non vult aperire, quem meminit se contempsisse, 1482. Quis iudicem laetus sustineat, *ibid.* Judex in forma servi omnibus apparebit, 1483. Christum non videbit omnis caro, nisi in die iudicii, 1519. Pondus considerat in retributione, et vires pensat in pondere, 1550. Judex ne timeatur venturus, nunc est timeendus, 1558. Si tanta cura timetur iudicium pulveris hominis, quanta formidine proferendum iudicium maiestatis, 1558. Eo districtior veniet Christus in iudicium, quo maiorem ante patientiam praerogaverit, 1575. Ne punire peccatores debeat, rogari vult et ipse qui iudicat, 1593. Christus iudex venire differt, quia non vult invenire quos punit, 1633. Iudicem misericordem hic cum lacrymis adire debemus, 1611. Judex interiora et exteriora iudicabit, 1630. Judex districtus dum sustinet, debemus cogitare quid nobis sit futurum, 1619.

Judicare de internis vetitum, 21. Quod Deus iudicat, lumine illustrat, 116. Inferiores non debent leviter de superiorum factis iudicare, 149. Mos humanae mentis aliena iudicandi, 184. Deus duobus modis hominem iudicat, 319. Christus quotidie facta mortalium iudicat, 373. Quisquis in fine iudicari formidat, hic quantum potest seipsum iudicat, 386. Qui se prius non iudicat, quid in aliis rectum iudicet ignorat, 418. Sancti de factis Dei pie iudicant, 514. Bis iudicare, quid sit, 572. Deus iuste iudicat, non accipiens personam, 787. Iudicari coram Deo, et a Deo, quid sit, 792. Iudicandorum ordines duo, 835. Nemo bene iudicat quod ignorat, 855. Debemus nos iudicare, antequam alios iudicemus, 1205. Qui alter sua et quae proximi sunt iudicat, pondus et pondus habet, *ibid.* Quid sit pro Deo iudicare, 380.

Judicia Dei timenda, 85. Iudicia Dei de bonis et malis multa, 137, 143, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

possunt, qui pondere corruptionis pre-muntur, 301. Aequitas iudicii divini, 304, 853. Dei labia sunt ejus iudicia, 339. Iudicia Dei occulta non inveniendo invenit homo, 339, 953. Dei iudicium praeventit homo seipsum discutiens, 113, 792. Dei iudicia occulta, quaedam tenebrae sunt, 116, 803. Deus iusto iudicio decipientem sinit in peiora rueri, et deceptum novit, sinende ut cadat in mala quae nescit, 375. Deus in oculis suis iudicis omnia videt, nec videtur, 377. Oculis Dei iudicis, alii cadunt, alii resurgunt, *ibid.*, 797, 803, 952. Severitas divini iudicii in puniendis etiam cogitationibus malis, 388. Iudicium Dei comparatur arci aereo, 490. Occulta Dei iudicia, sed non curiosius scrutanda, 493, 838, 1019, 1447. Iusti nunquam securi a districtione Dei et intima et futura, 520. Cogitationes minutissimae, et tenuissima verba in iudicio Dei discutiuntur, 682. Sancti apud humana iudicia injuste gravari patiuntur, ut in divino iudicio mitius examinentur, 694. Nemo iudicio Dei, qui nihil obliviscitur aut ignorat, absconditur, 790. Ad iudicium Dei provocare mali, instar sanctorum, quidam non metuunt, 812. Iudicia Dei nec scrutanda, nec reprehendenda, 833. Ea laudant angeli et doctores, et ea non cognoscunt, *ibid.* Oculorum Dei iudiciorum exempla in parvulis, sine baptismo, vel post baptismum non orientibus, *ibid.* In conversione impiorum occulta Dei iudicia me uenda, 887, 1447. Iudiciorum Dei nebula mentis nostrae radiis impervia, 931, 954. Iudicium Dei significatur non in circuitu et factis, 1089. Fugendi via undique deest, quia ille iudicat, qui ubique est, *ibid.* Alia sunt Dei, alia hominum iudicia, 1147. Districta Dei, poenitentis peccatori offendiculum, iudicia, 1289. Invitos Deus aliquando trahit, volentes oculo iudicio, repellit, 1316. Dei consilia super homines terribilia, 1448. Aequitas et severitas iudiciorum Dei, 256, 1556. Nulla sine oculo Dei iudicio hominibus sunt, 595. Occulta Dei iudicia ab Ecclesiae praesatis non cognoscuntur, 423. Iudicia Dei, quomodo incomprehensibilia, 854, 900. Mira Dei iudicia in reprobatione et electioe, 796, 931. Quomodo divina iudicia intendantur super unam animam, unam urbem, unam gentem, 806. Divina iudicia talia verba nostra audiunt, qualia ex intimis proferuntur, 818. Iudiciorum Dei similitudines, 835. Tanta debemus iudicia Dei humiliter venerari, quanta obscuritate nequeunt conspici, *ibid.* Divini iudicii occulta mensura est, 912. Divina iudicia cum nesciuntur, non sunt discutienda, 1046. Iudicia Dei abyssu dicuntur, 1132. Iudicia Dei profunda cogitare, et alas deponere, 1242. Iudicia duo Deus ex una re exhibuit, 1636. — Iudicii humani recitudo, unde pendeat, 251. Quid sit coram Deo iudicium ponere, 514. Iudicia nostra coram supremo iudice sunt ponderanda, 540. Iustorum iudicium, cor diadema dicitur, 622. Ordo iudicii, quo nos i, sos in hac vita debemus ferre, 792. Conscientia accusat, ratio iudicat, timor ligat, dolor cruciat, 793. Hoc iudicium quod mali declinant, iusti semper exercent, quam utiliter useamur, 795. Quilibet in iudicio suo caecus est, 304. Discutere ad iudicium pertinet, 379. Iudicia humana, quam falsa, 511. Iudicia nostra praecipitata esse non debent, 628. Iudicium apud se viri boni quotidie exercent, 712. — Iudicari canes seniores olim se-

debant in portis, 617. Qui sint contemptibiles, ad iudicandum constituendi, 626. In iudicis non simus praecipites, 628. — Iudicium Dei extremum se cure expectant hypocritae, fidentes hominum iudicio, 112. Dei iudicium praeventit iustus seipsum discutiens, 115, 792. Deus in iudicio non punit quod ante poenitentia correctum invenit, 115, 116. Rogandus Deus ne mala nostra in iudicio nobis obijciantur, 119. Iudicii dies est porta Regni, 185. Tunc non valebit eripi, qui renuit hic corripi, *ibid.* Quantus pavor iniquorum iudicio Dei appropinquante, 223, 1436. Cum suis manipulis in iudicium veniunt iusti, 230. Reprobatorum trepidatio in iudicio, 231. Tunc videbit reprobos Christus ad feriendum, quos hic non vidit ad miserandum, 236. Deus non cognoscat in iudicio, qui eum hic spreverint, 237, 1093. Ex poenis praesentibus gravioris iudicii timore homo concutitur, 269. Quanta et ualde reprobatorum tunc erit confusio, 286. Iudicii extremi, quanta severitas, 502. Maxime in eos quos Dei patientia diu toleravit, *ibid.* Christus lampas hic contempta, in die novissimo coruscabit, 364. Cur nunc non ardet ad veniam, tunc ardebit ad poenam, 365. Solius tunc discutit peccata sine compassione, qui ex naturae suae omnipotentia ignorat peccare, 380. Iustus hic se examinat et punit, ut in iudicabilis fiat, 386. Qui ad iudicium extremum propinquantes pie mentes se praeparant, 428. Ex iudicio extremo arguntur iniqui ad poenitentiam, 468, 514. Quanto terrore ex assidua ejus consideratione affici debeamus, 469. In iudicio extremo iniqui iustos et injustos experientur accusatores, 483. Tunc mala intus latentia revelabuntur, 484. Peccata vel minima in iudicio damnabuntur, *ibid.* Terribilis iudicii Dei descriptio, 536, 1099, 1538. Tanto maior tunc erit severitas, quanto major nunc est misericordia, 565. Iudicii divini turbo, qua non putat hora, opprimit impium, 589. Probos et malos ignis dividit in iudicio extremo, 176. Cor extremum iudicium nomine arcus significatur, 635. Extremi iudicii signa praevia, 696, 1436. Sanctis extremum iudicium formidantibus, quanto magis metuere debent iniusti, 696. Christos qui nunc est conditor libri, tunc erit auctor iudicii, 749. Quid sit iudicio iudicium venientis, librum offerre, 724. Nunc secreto iudicio agitur, quod tunc publico demonstrabitur, 796. Quinam in extremo iudicio non iudicandi, sed iudices sint futuri, 837, 843, 1190. Quid sit sanctus in thronis sedere cum Christo, 838. A timore extremi iudicii incipit conversio peccatoris, 868. Consideratione extremi iudicii cor peccatoris metu concutitur, *ibid.* Inordinati motus animi, divinatorum iudiciorum memoria comprimuntur, 923. Iudicium extremum, quod iustus praestolatur et desiderat, peccator perhorrescit, 1020. De imminente iudicii extremi die sancti Gregorii sententia, 1021. Iudicium ad ignem vocari, quid sit, 1084. Pars domus Domini, qui comedatur igne, *ibid.* Post iudicium a sequatur universitatis pulchritudo, 1094. Publicatio sententiae damnationis aeternae in diabolum et reprobos, 1099. Palearum a granis, extremi ventillibro iudicii aeterna separatio, 1121. Iudicium extremum dicitur ventus turbinis, 1189. Cur ab Aquilone venire dicitur, *ibid.* Dicitur etiam nubes, ob caecitatis caliginem, *ibid.* Qui ignis involvens appelletur, *ibid.* In extremo

judicio speciosus factus erit Christus, et injustus terribilis, 1032, 1231. Arcus est signum judicii utriusque, facti, per quem: et faciendi, per ignem, 1447. Judicium extremum et resurrectio octavo numero designatur, 1592. Quis cantet Deo misericordiam et iudicium, 1430. Quis adventum diligit iudicii, 1431, 1458. Ad timorem et vigilantiam expectatio iudicii nos compellit, 1457. Reprobi visuri sunt in maiestate Christum, quem in humilitate auferre noverunt, *ibid.* Ex mundi senescentis calamitatibus extremi iudicii asperitas intelligenda, 1439. Tempestas examinat quos ignis exurat, 1439. Consideranti extremum iudicium, quidquid molestum est in presenti leve videtur, *ibid.* Mores in melius mutandi ex consideratione extremi iudicii, *ibid.* Quis securus iudicem Deum expectet, *ibid.* Extremi iudicii metu, linguus est ab otiosis verbis refragenda, 1457. Extremum iudicium semper cogitandum et timendum, 1471, 1558. Cur Deus differt diem iudicii extremi, 1471. Dum differtur, loci et reprobi mortis somno sopiuntur, 1477. Dies Domini tanquam fur in nocte incutus opprimit, 1478. Quis terror, quæ confusio! apparet reum in conspectu irati iudicis, *ibid.* Omnes tam boni, quam mali in iudicium adducuntur iudicandi, 1504. Ibi omnes Domini gregis arietes cum avaritiam lucris apparebunt, *ibid.* Quanta confusio inest in pastorem sine ovium lucro apparentem, 1504. Electi sacerdotum manibus expleti in celum recipiuntur, ipsi sacerdotibus ad supplicia detrusæ, 1505. Ira ventura dicitur extrema ultio, 1519. Sanctos nunc, futuros in iudicio extremo, providemus nobis patronos, 1592. Quibus lacrymis preveniendum est extremum iudicium, 1630. In distinctione ultimæ increpationis cessat omne excusationis argumentum, 1644. Ad iudicium sine intermissione properamus, 1480. — Iudicium extremum dicitur dies furoris Domini, 484. Varia ejus nomina, 569, 1470. Appellatur fulmen, 1120. In igne fiet, 1189. Fugere iudicium Dei est, se in penitentia abscondere, 116. Iudicium extremum negat, qui male agunt, 468. Iudicio Dei semper assistant sancti, 520. Iudicium Dei adversus negligentes præcepta sua, 563. Iudicium extremum semper meditandum, 1575. — Adventus Christi secundus, in quo differat a primo, 364, 553. Cur appelletur nox, 569. Deus Sedonias igne iudicii ante iudicium prevenit, 628. Conversus quisque attendere non cessat, quam districtus iudex æternus adventat, 776. Proponendum est contra se futurum iudicium, 792. Quale debeat esse examen conscientie in discussione futuri iudicii, *ibid.* Quidam in iudicio non iudicantur, et pereunt, 836. In iudicio hi verba iudicis audiant, qui ejus fidei verba tenuerunt, 836. Quidam iudicantur et pereunt, *ibid.* Quidam iudicantur et rognant, *ibid.* Deus in iudicio manomet injustos pauperes, 1052. In die extremi iudicii penitentia impiorum irrita erit, 1093. Unusquisque de talentis acceptis rationem reddet in iudicio, 1304.

Jugum Christi, cur suave sit, 23, 153. Mundana servitutis jugum gravissimum, 654, 979. Excusso gravi servitutis rerum temporalium iugo, frater suavitate libertatis, 979.

Jumenta et volatilia caeli, quid significant, 368, 825. Jumenta in stercore suo putrescere, quid sit, 766,

1471, 1384. Jumenta dicuntur homines, 824.

Juncus, quid significet, 941, 1515. Juniperus peccata significat, 646. Jussiperi radice avaritia signatur, *ibid.*, 651.

Juramentum proferre, quid sit, 1048.

Jurgium. Frustra se innocentes putant, qui pulsati dura respondent, 815.

Justificationes dicuntur præcepta Domini, 1230, 1420.

Justitiam defendere amore præmii, injustum, 505. Justitia vesimento comparatur, 452, 621. Justitia radix virtutum, 625. Justitia nostra, qui celanda vel ostendenda, 1472. Justitia, quid sit, 1427. Justitiam vendere, quid sit, 1648. Bonorum causa justitia est, 845. Justitiam falsam habentes, alios despiciunt, 1600. Justitia vestiri, quid sit, 621. — Justitia mansuetudini juncta esse debet, 21. Justitia prior est misericordiam, 624. Justitia vera compassionem habet, 1600. Justitia humana injustitia est divina comparata, 169, 301, 303, 543, 694. Apud Deum nulla est justitia hominis, si eam extollit arrogantia mentis, 511. Debenus pro defensione justitiam nosmetipsos objicere, 1025. Quomodo justitia nostra pervertatur aliquando, 68, 452. Justitia perdita per penitentiam reparatur, *ibid.* — Justitia nostra eget venia deprecatione, 501, 697. Gloria uniuscujusque justitia est, 452. Qui metu panarum deserit justitiam, sæpe eas non evadit, 453. Justitia nostra Deus non indiget, 501. Vel sola justitiam inchoatione Deo placeamus, 1547. A justitia tuenda non præpediamur humana reverentia, 1589. Justitia vera compatitur, falsa dedignatur et despicit, 1600. Pravi justitiam Dei laudant, ubi eis bene est, ubi male damnant, 271. Justum juste vel injuste facere, quid sit, 505. Qua ratione justitia, quæ Dei est, nostra dicatur, 768. Qui justitia veritate in iudicium, 838. Justitia lucis nomine designatur, 931. Quæ non nisi successive spargitur, 936.

Justus per lignum figuratur, 504. Justi per lucem figurantur, 550. Nemo nascitur justus, 595. V. Peccatum originale. Justorum vita pennis comparatur, 650, 651. Justi progenies herbarum terræ comparatur, 206. Justi meditationes, 159. Mens justi arca testamenti, 149. Contemplatio justorum circa divinum iudicium, 261. Justi vita lucifero comparatur, 353. Justi, quomodo carbonæ, et qui lampades dicuntur, 1206. Justus non est, qui justitiam in dolore deserit, 149. Justus Dei illis ratione, non comparatione justus est, 845. — Justi mundo sunt mortui, 562. Justus se peccatorum cognoscit ex se, et justum se factum ex munere, 584. Justorum prima plantatio in Dei præscientia, secunda in eorum operibus, 595. Justorum anime in hac vita dicuntur stellæ, 543. Justus intus agit causam suam cum proximo, seque jure reum damnat, 622. In corde justorum Christus sedet primus, 639. Justi ut habes volant, 678. Justi semper Deo assistant, ut famuli domino suo, 517. Justi semper presentem sibi Deum conspiciunt, 614. Justorum dies sunt afflictionis, 663. Quid habeant proprium just, 90, 458. Tædet justum vivere, 505. Justorum proprium est non solum suam, sed et pro imi edificationem in dictis et factis querere, 583. Justi mundi gloriam, quasi stercus reputant, 471. Quanta pios justos licet loquatur, tanto amplius Deum contem-

plari considerant, 514. Justorum sollicitudo est quotidie actus suos juxta viam veritatis examinare, 517. Justi semper ad cordis secretarium redeunt, 520. Justorum duo sunt genera, 857. — Justi simplicitas et rectitudo, 39. Justi semen multiplex, 206. Justi, alii terrena possident, alii abdicant, 263. Justi carnalium oculis sine luce, coram Deo ardent et lucent, 562. Justus gloria temporalis sublimior, *id.* Justorum sollicitudo est vias veritatis observare, 517. Mira justorum intra se collectionum perspicacia, 1005. Justorum fortitudo in bello, 90. Justi ex reprehensione corriguntur, 538. Prudentia justorum a sapientibus mundi tantis creditur, 500. Justi simplicitas a reprobis despicitur, *ibid.* Justi etiam saviendo facta aliorum arguant, cum compassionem reprehendant, 350. Justus injusta patiens, non tam ad iram quam ad preces movetur, 438. Justi de errore perentium latari non possunt, 507. Justi in bono opere constantes sunt, 651. Justi cumulus est bona agere, et mala tolerare, 674. Justi aliquando in correctione mites, aliquando severi sunt, 780. Justorum confidentia leoni comparata, 1022. Justi æquanimiter flagella divina tolerant, 1019. Justi florum virtutes, quæ, 1423. Mens justi cruciatus appetit, 219. Fortitudo justorum, in quo consistat, 221. — Justus a timore iucho et, in charitate consummat, 23. Justorum timor et lacrymæ ex contemplatione divini de se iudicii, 145. 516. Justi ipsi se sciunt perituros, si remota pietate a Deo iudicentur, 200, 261, 263, 270, 288, 294, 301, 314, 404, 544, 776, 1147, 1168. Justus Deo suppositus servat justitiam, compositus amittit, 288. Cur justus in turbine non conturbatur, 503. Just. Deum tranquillum timeant, ne commotum sentiant, 591. Justi ex pavore mortis, et extremi iudicii anxiantur, 773. Justi cum alienis eam se conspiciant, ad proprias attendunt, et illas dijudicant, 98. Justi cum in vita molestia astringuntur, 135. Pro peccatis suis iudicium Dei timeant, 157, 368. Bona etiam sua formidant, 143, 145, 164. Justi semper timeant, 158, 164, 502, 512, 514, 519, 638, 685. Justorum timor, 220, 256. Quomodo se juicent, 622. — Justi bona agunt, ut soli Deo placeant, 139. In tanto justorum per oculis designantur, 357, 907, 1341. *Fide Intitutio.* — Justorum verba grava sunt injustis, 270. Justorum bona etque ad terminum vite crescunt, 274. Justorum moderatio in redarguendo, 380. Verba et opera justorum et injustorum sæpe similia, et intentio eorum diversa, 403. Justi quandoque bona sua ex necessitate fatentur, 406, 815. Justorum iudicia de se, quæ sint, 622. Luce bellum in justo intestinum, 204. Cur dolent justi se clausi esse carcere, 261. Justus non facit fraudem in opere Dei, 513. Justus se in multis cognoscit abominabilem ex rebellionem carnis, 545. Justi memoria est æterna, 531. Deus justorum vias explorat, eosque probat, 546. Justi sollicite attendunt quid Deo, quid proximo debeant, 622. Ipsi justi ex aliorum in sanctorum consideratione proficiunt, 768. Variæ sanctorum virtutes, quæ quisque in altero imitetur, *ibid.* Justus adversantibus inceptis occurrit, 1023. Justi in dolore tribulationis proprie positi, non deserunt curam utilitatis alienæ, 90. Justi quandoque interius et exterius affliguntur, 98. Nullus carnalium desideriorum motus justos tædet, 134. Justi

in prosperitate turbantur, 138. Iusti in hac vita magis prosperi, quam adversa formidant, 139. Cum iusti assidue flagella patiantur, 147. Dur iusti præsertim dolent poenas, pavent futuras, 214. Boni flagellis ac iudicii terrore confidunt, 217. Iusti pauperi oppressi ac stulti propter Deum, qualis sit animus, 235. Iustus ab exterioribus ad cor redit, nec ibi requiem invenit, 261. Iustorum quæ sit affectio circa bona terrena, 287. Iusti ignorantis propter quid flagelletur, anxietas, 320. Dura hic patitur iustus, sed bene erit in extremis, 335. Iustus Deum etiam in adversis laudat, 385. Firmis mentibus nulla adversa repente adveniunt, 423. Iusti injuste afflicti, a Deo magis respiciuntur, 857. Iusti contra impugnantes fortiter muniti, 202. Iusti afflictionem patant requiem, 219. Iusti huius vite gaudia plene despiciunt, 236. Iusti in adversis patientes, in prosperis timidi, 267. Iusti nec præsentia bona curant, nec futura mala metuunt, *ibid.* Iustis exercitium virtutis est, sola exterius adversa tolerare, 303. Iusti in persecutionibus non irascuntur, 438. Iusti mœrore afflicti, consideratione celestium consolantur, 587. Iusti in prosperis et adversis stabiles, 658. Iusti superum solatium in tribulatione temporaliter percipiunt, quod non temporaliter implorant, 826. Iusti æquanimiter flagella divina tolerant, 1099. Animæ iustorum, quasi aurum per ignem probantur, 516. *Vide Flagella, Adversitas, Prosperitas, Sancti, etc.* — Iusti peccata sua semper considerant, 97. Iusti peccata sua semper detestantur in confessione, 258. Iusti minimos defectus in se plangunt, 382. Si iusti non labantur in opere, labantur in cogitatione, 385. Corda iustorum sæpe cogitationes polluunt, 321. Iusti sine peccato esse omnino non possunt, 561. Iustorum lapsus, quam ipsis utilis, 1092. Iusti, poenis quas sustinent, emendantur, 214. Culpis suis iustus parcere nescit, ut Deus parcat, 385. *Vide Peccatum, Culpa.* — Jus os flagellari, cur Deus permittat, 10, 77, 148. Iustus duobus modis tentat diabolus, 77. Iusti aliquando delentur, 134. Quæ sit desperatio iusti, 264. Iustus de divinis misericordiæ largitate non desperat, *ibid.* Iusto sæpe gratia subtrahitur, ne elevetur, 323. Cur iusti aliquando cadere permittantur, 528. Gratia non deserit iustum, in gravi tentatione positum, 354. Quos Deus in æternum diligit, ad tempus aliquando utiliter relinquit, 661. Qui lampas iustorum passim contemnunt, 361. Iusti in hac vita a reprobis alliguntur, 820. Profecti dilatatione desiderii iustorum, 826. Iustorum adversarii, cor Deus prosperari sinat, 661. *Vide Prosperitas.* — Iusti, si lot patiantur flagella, quæ iniquos manent supplicia, 148. Deterioribus sæpe displiceat dicta, vel facta meliorum, 148. Perversi bonorum vitam duobus modis impetunt, 152. Iusti quæ in damantibus misericordia movebantur, 203. Iuste viventibus cavenda singularitas, *ibid.* Quæ iustorum sit fortitudo, quæ iniquorum, 221. Iustorum verba iniusti sunt gravia, 270. Iusti bonis temporalibus utuntur, iisdem fruuntur iniusti, 288. Iustorum labor indicat, quæ reprobos pena maneat, 329. Iustus absconditur a flagello linguæ iniquos damnantis, 302. Ad correptionem qui discrepant, iustus et iniquus, 358. Iniquis præsens securitas laborem parit; iustis præsens labor, securitatem, 356. Quod iniquo volaptas, hoc poena est iusto, 358. Iusti

bene utuntur, quas habent, divitiis; iniqui, misere, 361. Iusti et iniqui concorditer de potestate Dei sentiunt, sed non concorditer vivunt, 368. Iusti et iniusti in adversis, quantum distent, 385. Iustorum et iniquorum verba sæpe similia, sed cor dissimile, 405. Deus qui malis temporalia bona concedit, iustis æterna non denegat, 431. Iustorum quædam infra ipsos; sed supra ipsos, iniquorum, 430, 470. Falsa reproborum de flagellis bonorum, iudicia, 449. *Vide Flagella.* Iusti bona sua possident, non ab eis possidentur; secus, iniqui, 490. Electi prævident, ne peccent; iniquorum, post casum, oculos poena frustra aperit, 492. Iniquorum fundamentum in terrenis, iustorum in celestibus est, 506. Iusti de iniquorum peccatis nunc tabescunt, de eorum interitu quam oque lætari, 507. Iniqui ex iustorum prosperitate turbantur, 550. Iusti si deliquant, ab improbis non sunt corripendi, 540. Iusti ex radice humilitatis loquuntur, iniqui secus, 778. Peccator mortalitatis suæ obiviscitur; secus, iustus, 788. Cur ab iniustis iusti sinuntur affligi, 820, 826. Iusti ab iniquis oppressi, peccati liberari propter opprimendum salutem, nec exaudiuntur, *ibid.* Unde gloriatur iustus, terretur peccator, 1020. Eripiuntur iusti ex iniustorum manibus, inter se discordantium, 1120. Iustus in faciem, iniustus retro cadere, cur dicatur, 1251. Deus terribilis iniquis, blandus est iustis, 1527. Propterea columna ignis per noctem, et nubis per diem apparebat populo Israel, *ibid.* — Iusti ante ascensionem Domini, ubi post mortem erant, 127, 668. Iustus hic despectus, in futura vita potestate magna fulgebit, 563. Jam abhinc fors cadens iustus, intus innovatur, 355. Iusti sua morte uberes in nobis fructus faciunt, 393. Iustorum interitus cum lætitia est, 776. Solis iusti premia regni celestis debentur, 1524. Mors iustorum bonis est in adiutorium, 1614. *Vide Sancti.*

Juvenes in sacris Scripturis, quinam appellentur, 618. Vigor juvenum describitur, 1438. Juventus hora sexta signatur, 1511.

L

Labii typus fuit diaboli exactoris, 988. Et mundi electos opprimere conantur, *ibid.* Laban filia, quam de domo patris abstrahit, quid figuret, *ibid.* Kola Laban avaritiam significant, *ibid.*

Labris non peccare, quid sit, 80. Labris dupliet delinquimus, *ibid.* Labia tantum circa dentes Christi relicta, quid significant, 458.

Laborant entium sancti, quo proprias ad premia accedunt, 142. Sublevatio laboris est visio laborantis, *ibid.* Labor illius levatur de societate comitis, *ibid.* Labor hominis, in quo consistat, 188. Labor carnalium gravis, *ibid.* et inanis, 230. Transitorio labore erui-mur a dolore perpetuo, 201. Labor intellu mercedis levatur, 248. Laboriosas noctes ducere, quid sit, *ibid.* Labor pro sæculo, inanis ex fine dignoscitur, 249. Duros labores hic sustinent iusti, sed eos premia manent æterna, 355. Labor iustorum, ut se inventiant, et inventos fleant, 386. Iustus laborare in adversitate, quid sit, 531. Labores hæreticorum steriles, 536. Impii asperitate laboris, magis quam quietis dulcedine, delæctantur, 685.

Labrum æneum, in quo sacerdotes lavari debent, quid significet, 1500.

Lacrymæ sanctorum ob ignorantiam

divini de seipsis iudicii, 114. Lacrymæ sæpe sequitur gaudium contemplationis, *ibid.* Lucta anima pascitur, ad superna gaudia fiendo sublevata, *ibid.*, 1279. Lacrymæ mundant, si profuant cum humilitate, *ibid.* Quæ lacrymæ sunt infructuosæ, 514, 1202. Quæ ratione Deus nos dimittit ad plangendum dolorem nostrum, 551. Flammam suggestionum diaboli extinguunt lacrymæ, 1116. Lacrymæ orationi sunt victimæ oblationis nostræ, 1202. Quanta sit lacrymarum poenitentis necessitas et utilitas, 1231, aliæ ex timore, ex amore aliæ funduntur, 1428. Lacrymarum compunctione nihil quærat transitorum, *ibid.* Per fletus ad æterna gaudia ducimur, 1443. Mens amoris ardore cruciata, suis lacrymis pascitur, 1578. Lacrymæ pedes Domini rigare, quid significet, 1596.

Lacus nomine, quid significetur, 1070. Qui sint lacte infidiores, *ibid.*

Lacuzæ agrestes significant amaritudinem poenitentis, 1534.

Lacus aliquando dicitur infernus, 551.

Lætitia servorum Dei vera, iniquorum insana, 195. Quanta sanctorum in celo lætitia, 285. Vera lætitia mentis creator est, 405. Iusti de malorum erroribus non lætantur, 507. Privata lætitia communi felicitati et perpetuæ postponenda, 1587. Ita agenda lætitia, ut sequentis iudicii amaritudo non recedat a memoria, 1647.

Lagunculæ mustum non continentes, quid significant, 741.

Lamenta sine humilitate non prosunt, 514. Lamenta humilitatis significant per aquas rivis, *ibid.* Lamentationes poenitentiam indicant peccatorum, 1262.

Lamæ, quid sint mystice, 619, 1107.

Lamina plumbi Judæa designatur, 460.

Lampas contempta iustus appellatur, 362. Item Christus, 364. Quid significant lampades ex oro Antichristi procedentes, 1110. Lampadibus et carbonibus comparantur viri sancti, 1208. Lampades sunt, qui ardent et lucent, *ibid.* Quid sit lampades ornare, 1478. Lampades salutarum virginum extinguunt, quid sit, *ibid.*

Lana. Ex lana et fimo vestis contexta, quid signet, 283.

Lapidem supponere capiti dormientis, quid sit, 165. Lapidis aquis excavari, quid sit, 401. Quid, lapides amplexari, 523. Lapidem calore solutum in æs verti, quid significet, 573. Lapis caliginis significat durum perfidum populum Judæum, 576. Lapis quandoque in bono, quandoque in Scripturis sacris sumitur in malo, 579. Quid sint lapides scripti, in quos portas Ecclesiæ Dominus posuit, *ibid.* Quid significant duodecim lapides, quos sacerdos portat in pectore, 899. Lapis angularis Christus, 902. Lapis secundum duritiam; quid significet, 945. Lapidum pretiosorum genera novem, 1072, 1004. Novem angelorum ordinibus comparantur, *ibid.* In medio lapidum ignitorum ambulare, quid sit, 1075. Lapidum comparatur corda impiorum, 1120. Lapidis Ecclesiæ sunt electi, 1511, 1514. Christus lapis in fundamento positus, 1511. Lapidus dicitur animæ fideles, 1565. Lapidibus quadris, qui signentur, 1405. Lapidus quadrati dicitur verba sacra Scripturæ, 1407. Lapidus emittentis ignem cum Scriptura sacra comparatio, 1417. Lapidem super lapidem poverè, quid sit, 1647

Non relinquere lapidem super lapidem quid significet, *ibid.*

Laterem sumere, et in eo scribere, etc., quid sit, 1502.

Latitudo charitatis, qualis, 1537, 1554. Latitudo charitatis est, angustia autem tenacis, pigredinis et timoris, *ibid.*, 1426. Latitudo mentis, quæ, 1554.

Latro dicitur vitam donare, si non suferat, 114. Latrones sunt dæmones, qui operibus nostris insidiantur, 282, 1472. Latrones Dei, cur dicantur dæmones, 453. Latronis in cruce conversio a Deo, 586. Latronum in cruce exitus varius, 872. In fonte misericordie latro ablutus est, confessione veritatis, 1402. Latro ad horam undecimam vocatus, venit in vineam, 1512. Quod latro non habuit per ætatem, habuit per pœnam, *ibid.* A fauce itineris ad crucem raptus, ibi confessus, ibi sanatus, 1525. Exemplum pœnitentiæ nobis Deus dedit latronem, 1551.

Lavare suas manus in sanguine peccatorum, justi dicuntur, 572.

Laudare Dei est bona dare, et data custodire, 64. Laudes hominum sectantibus nulla erit merces in iudicio novissimo, 112, 275. Laudes falsæ, quam noxiæ, 125. Laus inimicorum, quam sit potens, 152. Latrunculus est, appetitus laudis humanæ, 501, 1472. Animæ quid prosit recte agentis, ab hominibus non laudari, sed irideri, 560, 706. Infirmi exterioribus actibus occupati, facile ac perniciosè humana laude capiuntur, 415. Laudare malefacta hominum, est ea augere, 539. Sancti aliquando se laudant innoxie, 562, 1256. Laudes suas, cur loquatur Deus, *ibid.*, 1257. De suis laudibus, vel tacite lætari vetitum, 706. Aliud est favores hominum querere, aliud de profectibus laudantium exultare, *ibid.* Sancti de suis laudibus cruciantur, 707, 842. Laus dum justos cruciat, purgat; iniquos dum lætæcat, reprobos monstrat, *ibid.* Effeminati sunt, qui laudibus humanis corrumpuntur, *ibid.* Bona tenera laus exstinguit humana, 975. Incepta humanæ laudis, Dei causa inceptam æsequitur intentionem, 1168. Bona quas agimus, nisi proximi utilitas, aut magna cogat necessitas, non detegenda, 1237. Justi sine arrogantiâ bona sua loquuntur, *ibid.* Laudes humanæ, quam metuendæ, 1472. Cavendum ne bona opera laudis appetitu vitientur, 1476. Laudatio formidolosa, quæ sit, 886.

Lazari resurrectio est: forma resurrectionis animæ peccato mortuæ, 715, 1555. Lazari resurrectio alios e cæcavit invidia, alios fide illuminavit, 872. Lazari suscitatio significat sacerdotialis absolutiois ordinem, 1556. Mortuus venit foras, cum peccator suas nequitiis sponte confitetur, *ibid.*

Lazarus (mendicus) interpretatur adjutus, 805, 1655. Lazarus Gentilem populum significat, 805, 1632. Cupiens Lazarus saturari de micis cadentibus de mensa divitis, quid figurat, 1652. Canes vulnera Lazari lincuentes, quid, 1655. In sinum Abrahæ mortuus, ab angelis Lazarus deducitur, 1653. Cur pauperis nomen, non divitis in Evangelio refertur, 1655. Deus pauperem tentando, exercebat ad gloriam; divitem tolerando, expectabat ad pœnam, *ibid.* Quot tentationes ex divitis conspectu pas-us sit Lazarus, 1656. Illum paupertas affixit et tertiis, 1657. Multi Lazari jacent ante januas, non neglegendi, 1659.

Lectio viva est vita iustorum, 767. Legere verbum Dei est comedere, 1265. In sacra lectione jejuni sumus,

nisi Deus mentis viscera repleat, 1266. Veteris hominis sacræ lectionis est fructus, 1267. Calamus mensuræ Scriptor sacer, cujus scripta legendum aliis prosint, aliis non, 1515.

Lectulus significat cordis secretum, 261. Quid sit viros sanctos in lectulo dormire, 750. Lectus in Scriptura tria significat, 755. In lectulo dilectum querere, quid sit, 854, 1585, 1546.

Legatio quam ad Deum mittere debemus, 1631. Hæc legatio est lacrymarum, eleemosynarum et hostiarum oblatio, 1633.

Leo virtute sua Christum, sævitia diabolum significat, 157. Leonis nomine signatur, 1575, et diabolus, 1576. Leonum catuli, qui dicuntur, 157.

Læxæ nomine aliquando sancta Ecclesia, aliquando Babylonia designatur, 157, 967. Læxæ, qua arte capiatur, 527. Quid per læxam captam signetur, 527. Quid læxæ donarius capiat prædam, 968.

Leprosi similes sunt hæretici, 151.

Levare faciem ad Deum, quid sit, 510. Levare corda cum manibus ad Deum, quid, 560. Levare caput, quid significat, 1437.

Leviathan appellatur Antichristus, 110. Et diabolus, *ibid.*, 1086, 1094. Quomodo hamo captus est, 1550. — Leviathan interpretatur additamentum hominum, 110, 1086, 1550. Leviathan designat diabolum, 1086, 1094, 1550. Caput Leviathan, quid significet, 1097. Item pellis Leviathan, *ibid.* Portæ vultus Leviathan, qui, 1103. Leviathan sternutatio, quæ, 1109. Cur Leviathan dicatur regulus, 1112. Carnes Leviathan, qui sint, 1119. Leviathan in iudici comparatur, 1121. Qui ex sint dentes Leviathan, 1104. Qui ex ore ejus lampades exeant, 1110. Os Leviathan, quid sit, *ibid.* De Leviathan naribus fumum exire, quid sit, 1111. Collum Leviathan elationis ejus extensionem designat, 1116. Foramen maxillæ Leviathan, quid sit, 1551. Quid sit intrare in medium oris Leviathan, 1105. Cur per corporeum animal Leviathan signetur, 1157. Qui linguam Leviathan Domiaus ligaverit, 1087. Circulus in naribus Leviathan est divinæ omnipotentia virtutis, 1088. Corpus Leviathan, cur fusilibus scutis comparatur, 1105. Corpus ejus squamis tectum, quid significet, 1106. Squamis squamæ adhaerentes, quid sint, 1108. Oculi Leviathan, id est consiliiarii eius, cur palpebris difuculi comparantur, 1109. Flamma de ore ejus egrediens, est iustigatio occultæ locutionis, 1115. Non comburit nisi lignum, fenum, stipulam, 1116. Ejus flammam exstinguunt lacrymæ, *ibid.* Qui faciem Leviathan egestas antecedit, 1118. Quid faciet Leviathan de paleis, si fortes ipsi ut paleæ ab illo reputentur, 1121. Qui sint sub Leviathan radii solis, 1127. Leviathan jam nunc occulte sternit aurum quasi lutum, postea manifeste, 1129. Qui Leviathan celet consilium absque scientia, 1145. Nullus os Leviathan evadit, ut illicita nulla committat, 1151. Redemptoris beneficio morsum ejus fugiat, qui ne morderetur, non cavet, *ibid.* — Leviathan facem superbiæ menti Evæ supposuit, 1114. Fumus egrediens de naribus Leviathan obscurat cordis oculos electorum, 1111. Leviathan invidiæ flamma Cain animum succendit, 1114. Leviathan luxurie facibus cor Salomonis exussit, *ibid.* Leviathan avaritiæ igne Achab animum concremavit, *ibid.* Quid sit per haliūm Leviathan prunas ardere, 1115. Quare Leviathan malorum unitatem in re-

probis habere permittatur, 1120. Leviathan verba prædicantium despicit, 1121. Leviathan ex reprobis virtute prædicationis non movetur, *ibid.* Sapientiores in fine potestati Leviathan subjicientur, 1127. Qui Leviathan reproborum corda infatuat, 1132. Leviathan rex est superborum, 1142. Qui Deus ancillis suis fortitudinem Leviathan ligaverit, 1095. Quid sit subtrahi ab ore Leviathan, 1551.

Levi interpretatur assumptus, 1424. Dicuntur ancillæ, Levitarum animæ, 454. Levitarum ætas, vel ad servendum tabernaculo, vel ad vasa custodienda, quid signet, 741. Qui dicatur filii Sadoch et Levi, 1424.

Lex, ad quid hominibus a Deo data, 9. Lex Christi est charitas, 540. Lex Christi, cur multiplex dicatur, 541. Lex antiqua, lex mortis, 585. Legis antiquæ austeritas, 585. Sancti ante legem datam, fide Mediatoris, et voluntatum mortificatione salvati, 152. Multo plures fuerunt ante legem datam sancti, quam quos Moyses memorat, *ibid.* Mundus tunc nube vestitus, 915. — Lex vetus cum suis sacræ Christo deserta, 61. Sancti sub lege dicuntur concepti, lucem non videntes, 122. Lex carnaliter insula, a Christo sale conditur, 215. Lex carnaliter degustata, erat mortifera, 216. Justorum in lege vet. quanta fuerit incarnationis Verbi desideria, 307. Lex vet. per timorem iustitiam non implevit, 385. Justi in lege veteri decedentes, non sunt adepti beatitudinem ante mortem Christi, 397, 435. In lege vet. infirmis quædam permittebatur, quæ in nova veritas invidere:ione insequitur, 559, 915. In vet. lege sub litteræ caligine, quasi pannis infantis obvolutus mundus, 915. Lex vet. imperfecta et infirma, *ibid.* Perficitur per novam, 914. Per veterem mundus eroditur ad novam, *ibid.* Lex vetus, qui per Arcturum significatur, 950. Legem vet. qui Christus adimpleverit, 1516. Adimplevit legem Christus, cum incarnatus apparuit, 1549. In vet. lege opera exteriora, in nova cordis præcipitur custodia, 1591. Lex vet. timore mortis frigida Judæorum corda constrinxit, 1405. Lex vet. minora, lex nova majora jubet, 1659. Cur per Pleiades novæ legis gratia significetur, 950. Ignea lex in dextera Dei, quid signet, 1578. Ante legem, sub lege, sub gratia, Dominus hominem expectat, admonet, visitat, 1582. Temperavit nobis distractionem legis misericordia Redemptoris, 1597.

Legislatores, qui fuerint, a quibus omnibus quantum discrepet Christus, 855.

Lia dicitur laboriosa, 210. Figura est activæ vitæ, *ibid.*, 1524. Lia pro Rachele in norte substituta, quid signet, 1524. Lia lippa et secunda, quid figuret, 1525. Vita activa et contemplativa.

Libri sacri sunt venæ argenti, 573. Libri non canonici ad ædificationem Ecclesiæ sunt editi, 622. Liber vitæ est ipsa visio adventitius judicis, 767. Liber involutus, quis sit, 1261. Quomodo intus et foris scriptus, 1261. Quæ in eo erant scripta, 1262. Signatum librum leo de tribu Juda qui aperuerit, 1351. Vide Scripturam sacra.

Libero primi hominis arbitrium in statu innocentie, quid valuerit ad merendum, 126. Quid valuerit in angeko, 170. Peccamus ex libero arbitrio, suggerente diabolo, 421. Tract. a quisque ad peccatum a diabolo, libero sequens arbitrio, quis dicatur liber, 979? Vide Arbitrium liberum.

Libertas a peccato, quas sit, et ubi, 157. Libertas sanctorum in oppressio- nibus, ad celestia intentorum, 236. Libertas filiorum Dei reservatur sanctis in celo, 217, 269, 1197. Nulla est lib- ertas in culpa, 479. Libertatis et su- perbiae distinctio, 1254.

Libido carnis, et per hanc omnia bene acta consumit, 688. Si per cordis munditiam libidinis flamma non extin- guitur, frustra quælibet virtutes oriuntur, *ibid.* Virus libidinis de radice nascitur elationis, 824. *Vide Luxu- ria.*

Ligni nomine multa significantur in Scriptura sacra, 594. Quid sit lignum succiso trunco, comam facere, 395.

Lilia dicuntur justi, in quibus pasci debemus, 767. Lilia candelabri, quid significant, 1216.

Limen portæ significat antiquos Pa- tres, ex quibus Christus est ortus, 1331. Limen interius et exterius, quid significant, 1555.

Lingua, quibus gradibus suæ ruinæ cadit in foveam, 259. Aquam dimittere, est linguam in multiloquio relaxare, 192, 259. Lingua per disciplinam retineatur, et ex necessitate laxetur, 241. Propter laxata lingue frena, superbus gravissime torquendus, 415. Habere sub lingua dulcedinem, quid sit, 475. Interperans lingua ad deteriora præcipitatur, 501. Linguae culpas vitæ meritis tegere, curant sancti, 1047. Lingua maris est scientia doctrinæ sæcu- laris, 10-8. Lingua refrenanda a verbis otiosis, et ad verba exhortationis laxanda, 1437. Qui fidelis quisque linguis loquatur novis, 1571. Quid lingue igneæ significant, 895, 1577. Lingua dupliciter peccat, 80. Linguae incontinen- tia discordias parit, 152, 259. Lingua pravorum, bonis quam noxia, 201. Linguae flagellum, quid sit, *ibid.* Linguae mala duo, 259. *Vide Sermo, Ver- bum.*

Linteamina sepulti corporis Christi, quid significant, 1552.

Linum, quid significet, 235.

Litigatur sæpe magno clamore pro vili stipe in hac vita, 651. Litibus præposita sibi commissæ plebis cura, vacare venturum pastores, 1006. Quo animo, cum necessitas et charitas cogunt, litigandum, 1007. Ex amore proximi nostra rapientis, non ex vindicandi studio litigandum, *ibid.* Qua moderatione, *ibid.* Qui discrepat ab hypocritis, acrius bona temporalia tuentes, *ibid.* Hi qui cautela reprehendiendi, 1008. Ex sollicitudine litigan- tum discamus sollicitudinem in salutis negotio, 1558.

Livoris effectus, quam perniciosi, 179. Livor oculis mentis exerceat, ne videat bona aliorum; solis eorum, si quæ sint, malis intenta, 198. *Vide In- vidia.*

Locus honorum, humilitas, 91. Locus malorum, superbia, *ibid.* Deus elec- torum est locus, 154. Deus locus, non localis, *ibid.* Locus hominis Deus, per inobedientiam desertus, 237. Locus hypocrisis, cor est adulantium, 472. Quis sit mentis locus, 849. Locus cordis humani, delectatio vitæ præsentis, 867. Locus arentia, quid sint, 1079. Locus humilitatis sunt voluptuosa, 1080. Locus non faciunt sanctum, 1259. Si Spiritus desit, non adjuvat locus, *ibid.* Adam cecidit in paradiso, Satana in celo, *ibid.* Deus solus nobis est locus munitus, 1259. Ubique locorum proximi sunt tolerandi, *ibid.* Locus diaboli, corda peccantium, 1274. Corda possidentium sunt locus Domini, *ibid.*

Locusta, quid sit mystice, 1017,

1018, 1050. Locusta impinguata Gen- tilitas celestis gratiæ pinguedine infusa, signatur, 1017. Locustæ nomi- ne gloria manis exprimitur, 1115.

Locutio D-i multiple, 41. Locutio angelorum, quæ, 42. Locutio diaboli ad Deum, quæ, 45. Locutionum tria genera, 151. Mali sunt in locutione præceptis, 152. Fames mentis est silen- tium divini locutionis, 201. Duo locutionum genera, hominibus nota, 259. Locutio, quæ est in abundantia sermonis cum indigentia sensus, in- qua, 270. Locutionis simplicitas, mag- næ virtutis laus, 745. Locutio humana, quomodo fiat, 744. Dei locutio duplex, 895. Intima Dei locutio, rependo ani- mam levat, *ibid.* Locutionis peccata, quæ teguntur, 1205. Perversa locutio assidue audita, est animæ, quod cor- pori aer malus, assiduo flatu tractus, 1251. Locutionis quinque conditiones a pastore servandæ, 1286.

Longanimitas Dei et pietas nobis imitandæ, 517. Longanimitas per lon- gitudinem signatur, 1426. Cur dicatur D-us longanimis simul et justus, 1485.

Loquacitas convivorum comes, 20.

Loqui stulte contra Deum, quid sit, 52. Duobus modis loquendo delinquimus, 80. Deus sæpe tacitus, loquitur operibus, 221. Loquendi vis quadru- plex, 270, 752. Homini, quando Deus loquatur, quando ipse sibi homo, 559.

Recte dicta sæpe corrupti loquentis indiscretio, 358, 784, 830. Qui homo Deo loquatur, et Deus respondeat homi- ni, 386. Mala bene et bona male, quandoque loquimur, 752, 850, 897. Loqui ex Deo et coram Deo, quid sit, 717. Loqui a se Deum, quid sit, 748. Quot, quibusve modis ad homines lo- quatur Deus, 892, 894. Loquitur ali- quando per angelum Deus, vel per seipsum, 895, 894. Quid sit unum et alterum loqui illicite, 1017. Loqui no- strum ad Deum, est ad eum desideris inhiare, 1145. Qui ordo loquendi, vel servetur, vel confundatur, 1234. Bene loqui novit, qui prius bene tacere di- didit, 1282. Non loquendo discendum est tacere, sed tacendo loqui, *ibid.* Culpa est loqui, nisi necessitas cogat, *ibid.* Quid sit in loquendo periculosus, 1287. Loqui de Deo, quietus valde et liberæ mentis est, 1211. Qua ratione prædicantibus loquendi donum Deus, aut concedat, aut subtrahat, 1298. Hiuc prædicatores ad humilitatem provocantur, *ibid.*

Lora Ecclesiæ, sunt præcepta disci- plinæ, 997.

Loth a sancto Petro laudatur, quia inter malos bonus erat, 17. Loth in perversa civitate justus fuit, in monte peccavit, 1259.

Lucas Evangelista unus fuit e duo- bus discipulis euntibus Emmaus, 8. Sub vituli specie, cur notatus, 1200.

Lucerna in radio solis posita, est humana iustitia divini comparata, 169. Lumen in testa, quid significet, 439. Lucerna impii extinguatur citius, *ibid.*, 490. Quid sit hæc impii lucerna, 490. Lucerna est verbum Dei, 612, 1250. Lucernæ ardentes in manibus, quid significant, 897, 1481. Quid signet lu- cerna quam mulier accendit, 1605. Lucernam sub modio ponere, quid sit, 992.

Luciferus vita iusti comparatur, 355. Patrem producere Luciferum, quid sit, 952. Per occultum Dei iudicium is qui electus est Lucifer, reprobus auditoribus fit Vesper, *ibid.* Lucifer in fine cum Michaelæ præliabitur, 1605.

Lucro vitæ præsentis examinatur sanctitas multorum, 652.

Ludere bestias spiriti, quid sit, 1076. Quid sit immundis spiritibus ludere, 1077.

Lumbos carnis et mentis succingere, quid sit, 679, 897, 959, 1058, 1481, 1555. Quid sit ab hoste feriri in lum- bis, 424. Per lumbos luxuria designa- tur, 897, 1480. Quid signent lumbi, 1215.

Lumen Conditoris per peccatum, humanum genus amisit, 587. Lumen divinum responentium pœna est cæci- tas, 527. Lumen Dei est gratia præ- veniens, 545. Lumen illuminans Deus, sancti vero lumina illuminata, 596. Deus, ut vult, lumen, aut abscondit, aut revelat, 865. Lumen verum, quale sit, 1442. Qui lumen accepit, Christum sequitur, *ibid.*

Luna a sole lumen accipiens, quid signet, 701. Luna famam significat, *ibid.* Luna significat mutabilitatem re- rum temporalium, 1126. Et defectum carnis, 1440.

Lupus cum agno, qui habitat in Ec- clesia, 1512. Quid sit lupum super oves venire, 1485.

Lutæ domus appellantur corpora hominum, 170. Ex luto homo conditus, 322. Lutum in Scriptura pro iniquitate sumitur, 922. Terrena contagia signifi- cat, *ibid.* Lutum plura significat alia in sancta Scriptura, 1128.

Lux prosperitatem significat, 159, 458. Quid sit ante lucem surgere, 281. Lux significat gaudium, 459. Item ju- stus, 550. Lux præsens morientium, est lux æterna vivantium, 776. Lux significat iustitiam, 951, 956. Lux suc- cessive crescit in mente iustorum, 956. Quibus modis humano cori lux insinuetur, ignoramus, *ibid.* Hac luce crescente, succrescunt tentationes, *ibid.* Lux a Deo petenda, qua ipse videatur, 1412. Ad hanc lucem vis, fides est, *ibid.* Lux inaccessibilis, quid sit, 602. Lux absconditur in manibus, 865. Lucem advenire, quid sit, 865. Lux sparsa, quid sit, 935. Lux miseris, quo- modo detur, 159. Lux nostra æterna patria est, 550. Lux æterna, quæ Deus est, quanto incommutabiliter fulget, tanto penetrabiliter videt, 791. Lux superbi est gloria vitæ præsentis, 927. Lux a Domino queratur, non terrena dona, 1442.

Luxuria dicitur ignis Dei, 66. Locis humentibus designatur luxuria, 1080. Erge nomine signatur luxuria, 1115. Peccata carnis sulphuri ferenti et ar- denti recte comparantur, 444. Luxuria est ignis, quæ ad perditionem devo- rans, 688. Ex frequenti turpium cogi- tationum motu, oritur luxuria, 128. Luxuria oritur ex superbia, 823, 1058, 1091. Seminarium luxuriæ vis in lumbis, mulieribus in umbilico est, 959, 1058, 1180. Luxuria de ventris ingluvie nascitur, 1056. — Luxuriæ tentatione castos animi motus diaboli perturbant, 66. Quæ sit luxuriæ consu- etudo, 226. Qui civilis est, luxu- riam deserat, non timore, sed chari- tate, 580. Luxuriam fugere non prodest, si avaritiam sectaris, 1609. — Luxuria mentalis damnata, 679. Luxuria perpetratur cogitatione, aut opere, *ibid.* Per Moysen luxuria damnata: per- petrata, aut per Christum, etiam cogi- tata, *ibid.* Serpens rept pectore et ventre, cum alios cogitatione, alios etiam opere pollut luxuriæ, 680. Quæ carnis, quæ vero sit luxuria cordis, 897. — Luxuria omnia bona opera ex- stinguit, 688. Quæ sint liliæ luxuriæ, 1056. Luxuriæ, quales tentationes,

1037. Diabolus per luxuriam utriusque hominum sexus plerumque dominatur, 1038. Homines per elationem vel per luxuriam dominatur, 1080. Superbia major peccatum est quam luxuria, 1091. Luxuriam magis erubescunt homines, *ibid.* — Luxuria devicta, quæ vix eis quis fecit, horum iustus meminit, 214. Cogitatio luxuriosus quale sit mortuum, quod diligit vivum, 534. Coercenda luxuria, non solum carnis, sed etiam elati cordis, 897. Quæ arte Joseph patre luxuria rebruita, 974. Quomodo luxuria rebruita, 679. Remedium contra stimulos luxurie, 974. — Luxuriosi castius, quantitas, 833. Luxuriosus tumultuantem cogitationum turpium turbam in se gestat, 128. Luxuriosi meos corrupti, si rebus transitorii delectant, 812. Luxuriosus equi nomine signatur, 1013. Luxuriosus est membrum diaboli, 1038. Bovis nomine designatus, 1160. Asinorum et asinarum nomine signantur luxuriosi, 1161.

M

Macabæorum libri tempore sancti Gregorii num erant canonici, 623.

Madianitæ signant hostes Domini, de iudicio ejus juste destruentur, 990.

Magdalena vitam contemplativam designat, 210, 1193, 1321. Maria Magdalena fuit peccatrix, 1233, 1344, 1351, 1393. Ejus amor erga Christum, quantus, 1348. De ea varie loquuntur Evangelistæ, 1393. Quam intus compunctione afficiebat, foris Christus suscipiebat, 1233, 1391. Lota lacrymis in fonte pietatis, 1402, 1331, 1394. Detersit manus, corrigendo mores, 1402. Mariæ Magdalene amor et lacrymæ, 1344. Perseverantia in Christo quaerendo, 1346. Vis amoris intentionem multiplicat inquisitionis, 1346. Viventi Christo adhaeserat, mortuum quaerebat, 1331. *V. Maria.*

Magi stella duce ad Christum veniunt, 1468, etc. Numeribus mysticis Magi prædicant, quem adorant, 1170.

Magnus est, qui æterna concupiscit, 180. Qui magna agit, scit magna esse quæ agit, 830.

Maledicere Deo, quid sit, 34. Maledicere, cur Deus dicitur, 105. Deus maledicit, et maledicere homo prohibetur, *ibid.* Maledicere sanctorum, quatenus fiat, *ibid.* Maledicere diei natiuitatis suæ, quid sit, 108. Maledicere pulchritudini stulti, quid sit, 184.

Maledictionem, cur Judæi susceperint, 103. Maledictiones sacra Scripturæ, quid significant, 104. Maledictionem sacra Scriptura prohibet, 105.

Maledictum duplex, 105. Maledictum aliud approbatur, aliud damnatur, *ibid.* A maledictis abstinendum, 709.

Mallet nomine, quid signetur in Scriptura, 1125.

Malitia significatur per draconem, 238. Peccantes ex malitia provocant iram Dei, 840. Malitia frigore designatur, 933. Et ignis nomine, 1187.

Malum creare, quomodo Deus dicitur, 79. Cavendum ne malum, quoquomodo agimus, et ne bona incute faciamus, 85. Quæ per naturam sunt bona, sunt delinquentibus mala, 79. Quos presentia mala non corrigunt, ad sequentia perducunt, 319. Mala, quæ non possunt emendari, toleranda, 341. Mala vitæ hujus gravia non sunt, æterna bona cogitanti, 334. Malum sine substantia et sine fundamento, 844. *V. Poena, Adversitas, Tribulatio.*

Malus dicitur hoc sæculo, transi-

torie utitur Deo, 45. Malum, quem Deus vocat, ad poenitentiam invitatur, 49. Malorum sæpe causæ sunt cogitationes; nec minus rea conscientia, 191. Malus est sepulchrum diaboli, 335. Malorum animæ separatæ, ignorant quæ hic geruntur, 403. Malignant ab hominibus videri quales sunt, 632. — Mali vice patris diligunt exilium quod patiuntur, 23. Mali se justos æstimant ex aliorum lapsu, quo ipsi non cadunt, 97. Mali circa temporalium tumultus semper vacant, 117. Mali doctrine huiusmodi occupantur, 271. Malignitas mali contra corripientem se, 38. Maiorum dissimulatio, *ibid.* Quid malis excogitat adversus alios, in se ab aliis excogitari timet, 409. Pravorum voluntati, quandoque Deus misericorditer obsistit, quam iratus aliquando sinit impleri, 410. Mali cum redarguuntur sæpe peiores fiunt, 639. *V. Iniquus, Injustus, Reprobus.* — Mali in Ecclesia bonos premunt, 14, 88, 184, 218, 820. Mali facta mali-rum non reprehendant, 143. Malis bonis derogare solet, 199. Quæ injuste faciunt mali, Deus juste fieri permittit, 367. Quid a malis patiantur iusti, 447. Sive sileant iusti, sive loquantur, semper iniquos experiuntur adversarios, *ibid.* Qui arguantur mali a iustis, 497. Mali conveniunt ad opprimendos justos, ab iustis in se juncti cupiditatis, 510. Mali rupto muro, super bonos irruunt, 662. Utilitati innocens tum militat vita pravorum, 681, 933. Mali inter bonos, cur hic permixti, 673, 933, 1004. Mali bonos premendo purgant, 820. Mali visibilibus adhecti, nullo invisibilium bonorum tenentur desiderio, 963. Maiorum derogatio vitæ nostræ est approbatio, 1234. — Mali, cur aliquando affligantur, et aliquando prosperantur, 158. Quid significet reprobos de mane usque ad vesperam succidi, 172. Terra sectantes in prosperis, firma radice attolli videntur, 184. Mali sæpe a prosperitate dejecti, 497. Malos, cur Deus sæpe bonis cumulet, 577, 511. Malorum poena gravior est prosperitas, 827. Quam severe punietur, qui a perditis moribus nec flagellis coercentur, 839. *V. Prosperitas, Adversitas.* — Malos patienter tolerare, Christi jura est; surgere vero, in ipsos animadvertere, 60. Cur malos aliquando toleret Deus, aliquando statim feriat, 134. Mali in hac vita tolerandi, 673, 1259, 1638. Deus occulta quorumdam mala tolerat, ut quæ in aperto faciunt bona, electis prorsus, 1130. Quid malis prosit scire bonos, 1233. Mali non sunt timendi, 1234. Cum malis habitare utile est, 1258. De bono in nullo desunt ei, qui malos non tolerat, *ibid.* Malorum consortium non est ratio mutandi locum, 1259. Abel fieri non valet, quem malitia Cain non exereat, *ibid.* Utique tolerandi sunt proximi, *ibid.* Infirmis tamen fugienda est societas malorum, *ibid.* Mali diu tolerati, subito corrumpunt, 1300. Malorum societas, quando noxia, 1239. Tanto magis sunt tolerandi mali, quanto magis abundant, 1638. — Malos ignis nec cruciat per hævorem, poena per vindictam, 38. Deus pleem malis his rebus, quas peccando præterierunt creatori, 79. Mali in ipso, quo peccant, seipsum ferunt, 408. Quot et quibus poenis affligantur mali, 490. Mali, salicibus similes, virent, sed fructum non ferunt, 1081. Mali ex beneficiis ac optis fiunt peiores, 1308. Malos non desperemus, nec imitemur, 1314. Aliqui ex ipsis forte sunt electi, *ibid.* Mali soli nusquam sunt, nisi in inferno, 1637. *V. Impius, Injustus,*

Iniquus. — Malis stipari sponsam, quid sit, 1332.

Manna prosperitatem significat, 172. Exordium vitæ, *ibid.* Diem iudicii, 269, 528. Adventum Domini incarnationis, 528. Præsentis vitæ prosperitatem, *ibid.* Manna significat primam mundi ætatem, 1310. Et pueritiam hominis, 311.

Manhu, quid significet, 872.

Manichæi duo principia constitunt, 321, 1036. Manichæus contra Moysen debacchatur, 575. Manichæus conjugii damnatur, 618.

Manna significat sermonem divinum cuique, prout affectus est, sapientem, 191, 1010. Populus Israeliticus manna fastidiosus, Ægyptice ollas cupiens, quid figurat, 635. Manna signat internam animæ, per vocem compunctionis, refectionem, 872.

Mansiones diversæ in cælo, 136, 1166, 1313. Quid sit Deum in animâ facere mansionem, 1576.

Mansuetudo justitiæ adjuvanda, 21. Mansuetudo falsa, 1307.

Manue viso angelo, contremiscit, 161. Uxor Manue, viso Domino, fit audax, *ibid.*

Manus satanæ, quid sit, 36, 75, 85. Esse in manu Dei, et in manu diaboli, quid sit, 75. Manus fortitudo est satanæ, 233. Manus robustorum, quæ sit, *ibid.* Manus opera, vel operationem signant, 210, 314, 350, 572, 791, 1046. Manum adversus Deum tendere, quid sit, 441. Manus plagæ, quid sit, 513. Manus Dei potestatem significat, 363, 1310. Manus Dei dicitur Christus, 361. Manus stringere, quid sit, 572. Manus Dei dura, quæ dicitur, 668. Manus in manu, quid significet, 700. Quid sit manum super os ponere, 1046. Manus in visione est virtus in contemplatione, 1310. Quid sit manum ponere super Leviathan, 1098. Quid sit dilectum mutare manum per forum n, 1382.

Mareus Evangelista, cur sub leonis nomine designetur, 1200.

Mare significat mundum, 293. Corda carnalium, 239, 388. Qui gratatur Deus super fluctus maris, 293. Mare significat mentem, 386, 929. Vitam hominis, 396. Præsens sæculum, 351, 912, 927, 1474, 1540. Vitam sæcularium, 588, 1130. Cor humanum, 913. Quod sit quod mare viva corpora retinet, mortua expellit, 141. Qui Deus mare circumdet terminis suis, 911. Unda maris fracta, in se relisa, quid significet, 911. Maris profundum Deus ingreditur, cum peccatoris mentem visitat, 929. Mare profundum cogitationes abditas sæcularium signat, 1130. Littus maris sæculi finem significat, 1474. Capiti in sæpna, caveamus ne dividamur in littore, *ibid.* Littus maris soliditatem beate æternitatis signat, 1541.

Margarita preliosa est celestis vitæ dulcedo, 1473. Hanc inventam, quibus venditis negotiis emat, *ibid.*

Maria Delpara dicitur est mentis febrigerium, 570. Virgo concepit Filium Dei, 598. Sic Maria concepit et peperit Verbum Dei, ut eadem esset Virgo simul et Mater Dei, *ibid.* Christus aliud ex Patre, aliud ex matre, et non alius, *ibid.* Maria Dei-matris de Uteris Abrahæ exiit, 1243. Quid Christus, matrem non agnoscendo, significet, 1444. Matrem, ex qua natus est Christus, ipse creavit, 1519. — Maria ordo Marthe figura est vitæ contemplativæ, 210, 1324. Pars Mariæ optima, sicut Mariæ bona, 1324. Maria vitæ auctorem querit inter thortos, sed erat in tenebris, 1530. Quid sit Mariam retrosum converti, 1348. In Maria colloquio

cum Domino mutans amor probatur, *ibid.* Ex nomine vocatur a Domino, *ibid.* Maria Magdalena divina misericordiae est testis, 1531. Et penitentiae exemplum, *ibid.* Ad lacrymas provocat Mariae peccatricis penitentia, 1592. Una est mulier peccatrix, et Maria Magdalena soror Marthae, 1233, 1593. Univeris vitis plena fuit, *ibid.* Gratia trahente ad Christum venit, 1594. Quot habuit oblectamenta, tot oblitit holocausta, *ibid.* Penitentis lacrymae suaves Christo sunt epulae, 1597. Ad penitentiam peccatricis penitentia nos quoque moveamur, 1599. V. Magdalena.

Martha figura est vitae activae, 210, 1524. Pars Martha bona, *ibid.* V. Vita contemplativa et activa.

Martyrum suffragia imploranda, 525. Non omnium est ad cruciatum corporis pro Deo subeundum cruci, 218. Sola Ecclesia catholica martyres habet, 573. Martyres sub duce Christo, tubis, lagenis et lampadibus armati, hostes debellarunt, 901. Quot tubis, lagenis et lampadibus significatur, *ibid.* Plus morte sua, quam voce, sancti praedicatorum profecerunt, *ibid.* Martyrum corpora in caelo equis albis signata, 1009. Varia martyrum recensentur supplicia, 1039. Flori rosae comparatur sanguis martyrum, 1214. Sancti sibi non moriuntur, nec vivunt, 1425. Mundus mar yribus plenus est, 1562. Si pro Christo corpus non posuimus, saltem animum vincamus; placatur Deus isto sacrificio, 1563. Martyrum certamina vitae futurae sunt argumenta, 1591. Miraculis illustratur martyrum sepulchra, *ibid.* Suam opem rogantibus adunt, *ibid.* In pace Ecclesiae martyrum praemia possumus consequi, 1616. Mors martyrum floret in fide viventium, 1637.

Martyrium suum habet pax Ecclesiae, 1147. Duo martyrii genera, unum in mente, aliud et in actione, 1616.

Martyrius monachus, sub leprosi specie, Christum humeris suis portandum imposuit, 1630. Christus in propria forma apparetur martyrio, in eum redire visus est, 1631. Quantum fraterna martyrii compassio sibi placere, Christus eidem significavit, *ibid.*

Mater, quae proprium dominum oppressit filium, et quaerit alienum, quid significet, 686. Falsa mater quem non genuit, cum occidi non metuit, *ibid.* Quid sit frater, aut soror Christi credendo, sit mater ejus praedicando, 1444.

Mathematicorum superstitione damnatur, 1088. Eorum opinio circa naturalem infantium confutatur, 1469.

Matronae religiose visio, 1591.

Matthaeus Evangelista vocatus a telonio, quantum profecerit, 575. Magnum convivium Christo fecit Matthaeus, imo fuit, 995. Matthaeus ad telonium post conversionem non revertis, 1510. Sub hominis figura, cur Matthaeus designatur, 1200.

Matthias, cur duodecimum apostolorum locum sortitus est, 1061.

Maxilla asini, qua Samson hostes percussit, quid significet, 425. Maxillam Ecclesiae ferunt perversi, qui bonos persequuntur praedicatorum, *ibid.* Maxilla diaboli perforata quid significet, 1090, 1092.

Mediatorum ad desiderata, qui nos morte liberant, 506. S. neli sunt pertransire, ut ad mentes perveniant, *ibid.* Mediatorum auri auctoritas, *ibid.* Mediatorum necessarii, *ibid.* Mediatorum pellucidi, *ibid.*

diator Dei et hominum, 834. Christus mediator electro figuratur, 891. Per adventum mediatoris lux sparsa, 935. Christus mediator, cur comparetur speciei aeris, 1513. Christus mediator solus nos a peccatis solvit, qui, quod non debebat, reddidit, 1630. *Vid.* Christus Deus et homo mediator.

Medici periti officium, quale sit, 780. Medicus peritus diu vulnus palpat, postea secat, *ibid.*, 1287.

Medicina contraria contrariis curat, 760, 1586.

Meditanda quotidie Christiano, quae sint, 794, etc.

Mellis nimia comestio, noxia, 418. Dulcedo mellis nimis gustata, quid significet, *ibid.* Melle et butiro nos repleri a Deo incarnato, quid sit, 477. Mel invenium sufficienter comedere, quid sit, 505. Mel silvestre, quid significet, 1017. Favus mellis, quid significet, 1545. Quid sit sugere mel de petra, 1534.

Membra diaboli, qui sunt, 83. Membra Christi ab initio mundi, quam fuerint, 86. Membra Christi duobus efficimur, 1050. Membra infirmos significant, 420. Membrorum corporis officia, 627. Membra Ecclesiae, quomodo se gerant, *ibid.* Augmentum, vel mutationem membrorum fieri in nobis non sentimus, 795. Pravam corpus conjuncti mores unum faciunt, 925. Dum unum membrum inordinatè recidit, aliud ad contumeliam excitatur, 1036. Membrum memori, quid sit, 1119.

Memoria peccatorum nostrorum, quae venia abstulit, saepe mentem inquinat et concutit, 526. Memoria donorum Dei magna est consolatio in adversitatibus, 51, 80. Memoriam sui nominis conantur, relinquere homines vani, 381. Memoria stultorum cineri comparatur, *ibid.* Memoria justorum, qui aeterna, *ibid.*

Mens quandoque caput significat, 70, 95, 612, 1, 27, 1157, 1478. Mens justi dicitur arca testamenti, 149. Machina mentis est vis aeternis, 209. Machinae mentis est vis aeternis, 209. Mentis claritas dicitur vox, 111. Mentis oblitio dicitur umbra mortis, 116. Mens tabernaculum appellatur, 331. Mens dicitur facies interna hominis, *ibid.* Locus mentis, quae, 401, 819. Cur mens dicatur venter et uterus, 417. Terrenae mentes arbastis similes, 631. Mare est mens humana, 920. Mens humana dicitur abyssus, *ibid.* Mentes hominum incomprehensibiles abyssus multa, 1084. Cibis mentis est verbum Dei, 1189. Mens fidelis domus est orationis, 1618. Mens fidelium, qui fiat spelunca lazarorum, *ibid.* — Mens sensus, unde delictum, 412. Sapientia Dei in mente humana, quam sanctam facit, requiescit, 600. Dum lux mentis legem carnis, et vicissim percipit, lux et umbra colligit, 919. Mens subtilitas conspicua, multa in se cognoscit, quae latebant, reprehensione digna, 1043. — Mens aditus tota virtute muniendus, 55. Mens a deceptione, magis orando, quam investigando, servatur, *ibid.* Ad ostium mentis non ostiaria, sed ostiarius qui non dormiat, ponendus, *ibid.* Quid sit ostiariam purgare triticum, *ibid.* Quibus gradibus mens desidia cadit in foetam ruinam, 259. Mens nunquam perfecte contempletur, nisi prius a terrenorum desiderio in tumultu sopiatur, 161.

Mens prius ab appetitu terrenorum erigenda quam ad arcem contemplationis erigenda, 209. Mens contra carnalium sensus retrahenda, 679. — Mens humana per prius ad peccatum lumen invisibilem amittit, 166. Mens intus consilio carens, foris antea est, 169. Mens humana instabilitas multa comparata, 195. Mens quae cessat ad ea quae supra se sunt, inhiare, in se desideranter ruit, *ibid.* Mens peccati consuetudine caecata, nescit quo vadat, 229. Mentis agitatio, unde, 647. Mentis perturbationes variae, *ibid.* Mentis fiducia, in quo consistat, 510. Mentis instabilitatis causa, 819. Mens quae apud se tota non est, seipsum cogitare non potest, 1005. Inconstantia mentis per arundinem signata, 1078, 1256, 1454. Loca mentem non fiunt, 1259. Quies mentis in hac vita perfecta esse non potest, 1327. Perfecte bonorum mentes multis significatur: octo floribus incipientes, 1531. — Mentes electorum, qui se gerunt erga temporalia, 28. Mens recta, qualiter curas dispensationis terrenorum accipiat, 87. Mens justorum illuminata plus metuit, 163. Mens ad bestialia secreta elevata, contemnit, 161. Mens fidelis aliquando dubitate movetur, 317. Mentis sanctae locus justitiae est, 401. Mens justi aurore comparatur, 530. Tanto stitius ad Deum pertinetur, quanto mens apud se verius humiliatur, 531. Mens in se veterascere per torrorem, quae studet per desiderium semper inchoare, 700. Mens justi auri nomine designatur, 880. Insuperanter mens evacuanda, et fudienda, 1021. In ea Satanas omnino non potest, 1078. Quotiens mens bonae alimentis, sunt bona opera, 1419. Mens justi domus Dei dicitur, 1576. Tergat sordes mali operis, qui Deo preparat donum in vita, *ibid.* — Mens tranquilla in tentatione turbatur, 563, 850. Mens tortis leviter surripit vitis, absorbetur, 401. Cavendum est ne mens dum extollitur, cadat, 798. Mentis latitudo, vel dilatatio in adversis, 980. Aliquando hebetitudo mentis repentina cor humiliatur, et in eo sapientia firmatur, 106. — Mentes carnales, per mundum delirant, 263. Mens concupiscentis exterioribus occupata, igne divini amoris non calet, 277. Mens a veritate exclusa nil in se nisi tenebras invenit, 380. Perturbata mens secularium a sapientia aliena sentit, 590. Mens nostra amore praesentis saeculi prostrata, dormitat, 665. Deus duras mentes multibeller terret, 926. Tanto tardius mens vitium deserit, quanto quod perpetrat non erubeat, 1076. Mentes carnalium gloriae temporali deditae, arundini sunt similes, 1079. Et locis humilis, 1080. In mente carnali alii sunt concupiscentiae globi superius inanescent, alii inferius surgunt, 1115. Vita vitium in mente carnali succedant, *ibid.* Olla nomine mens carnalis significatur, 1114. Carnalis mens tanquam pruna flatu diaboli inflammata, *ibid.* — Mens impii semper est in laboribus, 489. Mens unquam aqua comparata, 551. Mens pravis dilatata cogitationibus, ventri pleno comparatur, 751. Mens prava ex recti defensione gloriatur, 1069. In mentibus frigidis, Satanas securus jacet, 1078. Mentem a virtutibus alienam, diabolus inhabitat, 1235. Mens impii dicitur domus exasperans, *ibid.* Pravis mentibus nihil laboriosius, quam in mundi actibus non laborare, 1269. Qui Deus permittit, ut caecata mens in alia peccata labatur, 1290.

Mensam transiundo ornare, quid sit, 1097. Mens a sapientia proposita, quid significet, 1098. Duae mensae vestibuli portarum sunt fides et vita, 1105. Per quatuor mensae exteriores,

invisibilem amittit, 166. Mens intus consilio carens, foris antea est, 169. Mens humana instabilitas multa comparata, 195. Mens quae cessat ad ea quae supra se sunt, inhiare, in se desideranter ruit, *ibid.* Mens peccati consuetudine caecata, nescit quo vadat, 229. Mentis agitatio, unde, 647. Mentis perturbationes variae, *ibid.* Mentis fiducia, in quo consistat, 510. Mentis instabilitatis causa, 819. Mens quae apud se tota non est, seipsum cogitare non potest, 1005. Inconstantia mentis per arundinem signata, 1078, 1256, 1454. Loca mentem non fiunt, 1259. Quies mentis in hac vita perfecta esse non potest, 1327. Perfecte bonorum mentes multis significatur: octo floribus incipientes, 1531. — Mentes electorum, qui se gerunt erga temporalia, 28. Mens recta, qualiter curas dispensationis terrenorum accipiat, 87. Mens justorum illuminata plus metuit, 163. Mens ad bestialia secreta elevata, contemnit, 161. Mens fidelis aliquando dubitate movetur, 317. Mentis sanctae locus justitiae est, 401. Mens justi aurore comparatur, 530. Tanto stitius ad Deum pertinetur, quanto mens apud se verius humiliatur, 531. Mens in se veterascere per torrorem, quae studet per desiderium semper inchoare, 700. Mens justi auri nomine designatur, 880. Insuperanter mens evacuanda, et fudienda, 1021. In ea Satanas omnino non potest, 1078. Quotiens mens bonae alimentis, sunt bona opera, 1419. Mens justi domus Dei dicitur, 1576. Tergat sordes mali operis, qui Deo preparat donum in vita, *ibid.* — Mens tranquilla in tentatione turbatur, 563, 850. Mens tortis leviter surripit vitis, absorbetur, 401. Cavendum est ne mens dum extollitur, cadat, 798. Mentis latitudo, vel dilatatio in adversis, 980. Aliquando hebetitudo mentis repentina cor humiliatur, et in eo sapientia firmatur, 106. — Mentes carnales, per mundum delirant, 263. Mens concupiscentis exterioribus occupata, igne divini amoris non calet, 277. Mens a veritate exclusa nil in se nisi tenebras invenit, 380. Perturbata mens secularium a sapientia aliena sentit, 590. Mens nostra amore praesentis saeculi prostrata, dormitat, 665. Deus duras mentes multibeller terret, 926. Tanto tardius mens vitium deserit, quanto quod perpetrat non erubeat, 1076. Mentes carnalium gloriae temporali deditae, arundini sunt similes, 1079. Et locis humilis, 1080. In mente carnali alii sunt concupiscentiae globi superius inanescent, alii inferius surgunt, 1115. Vita vitium in mente carnali succedant, *ibid.* Olla nomine mens carnalis significatur, 1114. Carnalis mens tanquam pruna flatu diaboli inflammata, *ibid.* — Mens impii semper est in laboribus, 489. Mens unquam aqua comparata, 551. Mens pravis dilatata cogitationibus, ventri pleno comparatur, 751. Mens prava ex recti defensione gloriatur, 1069. In mentibus frigidis, Satanas securus jacet, 1078. Mentem a virtutibus alienam, diabolus inhabitat, 1235. Mens impii dicitur domus exasperans, *ibid.* Pravis mentibus nihil laboriosius, quam in mundi actibus non laborare, 1269. Qui Deus permittit, ut caecata mens in alia peccata labatur, 1290.

1037. Diabolus per luxuriam utriusque hominum sexui plerumque dominatur, 1038. Homines per elationem vel per luxuriam dominatur, 1080. Superbia majus peccatum est quam luxuria, 1091. Luxuriam magis erubescunt homines, *ibid.* — Luxuria devicta, quæ vo eis quis fecit, horum iustus meminit, 211. Cogitet luxuriosus quale sit mortuum, quod diligit vivum, 534. Coercenda luxuria, non s. i. m. carnis, sed etiam elati cordis, 897. Qua arte Joseph patitur luxuria vicerit, 974. Quomodo luxuria recondenda, 679. Remedium contra stimulos luxurie, 974. — Luxuriosi ex cibus, quantitas, 535. Luxuriosus tumultuantem cogitationum torpui turbam in se gestat, 128. Luxuriosi meos corrumpunt, si rebus transitoris delectantur, 842. Luxuriosus equi nomine signatur, 1013. Luxuriosus est membrum diaboli, 1038. Bovis nomine designatus, 1160. Asinorum et asinarum nomine signantur luxuriosi, 1161.

M

Macabæorum libri tempore sancti Gregorii non erant canonici, 623.

Madianites signant bostes Domini, de iudicio ejus juste destruentis, 990.

Magdalena vitam contemplativa designat, 210, 1195, 1321. Maria Magdalena fuit peccatrix, 1235, 1314, 1351, 1393. Ejus amor erga Christum, quantus, 1345. De ea varie loquuntur Evangelistæ, 1395. Quam inus conpunctione afficiebat, foris Christus suscipiebat, 1235, 1391. Lota lacrymis in fonte pietatis, 1402, 1351, 1394. Detersit maculas, corrigendo mores, 1402. Mariæ Magdalene amor et lacrymæ, 1344. Perseverantia in Christo querendo, 1516. Vis amoris intentionem multiplicat inquisitionis, 1546. A viventi Christo adhaeserat, mortuum querebat, 1351. *V. Maria.*

Magi stella duce ad Christum veniunt, 1468, etc. Muneribus mysticis Magi prædicant, quem adorant, 1470.

Magnus est, qui æterna concupiscit, 180. Qui magna agit, seipsum magna esse quæ agit, 850.

Maledicere Deo, quid sit, 34. Maledicere, cur Deus dicitur, 105. Deus maledicere, et maledicere homo prohibet, *ibid.* Maledicere sanctorum, quatenus fiat, *ibid.* Maledicere diuinitatis suæ, quid sit, 106. Maledicere pulchritudinis stulti, quid sit, 184.

Maledictionem, cur Judæi susceperint, 105. Maledictiones sacra Scripturæ, quid significent, 104. Maledictionem sacra Scriptura prohibet, 105.

Maledictum duplex, 105. Maledictum aliud approbatur, aliud damnatur, *ibid.* A maledictis abstinendum, 709.

Mallei nomine, quid signetur in Scriptura, 1125.

Maliitia significatur per draconem, 228. Peccantes ex maliitia provocant iram Dei, 840. Maliitia frigore designatur, 935. Et ignis nomine, 1187.

Malum creare, quomodo Deus dicitur, 79. Cavendum ne malum, quoquomodo agamus, et ne bona incute faciamus, 85. Quæ per naturam sunt bona, sunt delinquentibus mala, 79. Quos presentia mala non corrigunt, ad sequentia perducunt, 319. Mala, quæ non possunt emendari, toleranda, 341. Mala vitæ hujus gravis non sunt, æterna bona cogitant, 354. Malum sine substantia est sine fundamento, 844. *V. Poena, Adversitas, Tribulatio.*

Malus fructus hoc sæculo, transi-

torie utitur Deo, 45. Malum, quem Deus vocat, ad penitentiam invitatur, 49. Malorum sæpe causæ sunt cogitationes; nec minus rea conscientia, 191. Malus est septulorum diaboli, 335. Malorum animæ separatae, ignorant quæ hæ geruntur, 405. Maltimentum ab hominibus videri quales sunt, 652. — Mali vice patriæ diligunt exilium quod patiuntur, 28. Mali se justos æstimant ex aliorum lapsu, quo ipsi non cadunt, 97. Mali circa temporalium tumultus semper vacant, 117. Mali doctrine huiusmodi occupantur, 271. Malignitas mali contra corripientem se, 5. 8. Malorum dissimulatio, *ibid.* Quidquid manus excogitat adversus alios, in se ab aliis excogitari timet, 409. Pravorum voluntati, quandoque Deus misericorditer obstitit, quam iratus aliquando sinit impleri, 410. Mali cum redarguunt sæpe peiores fiunt, 659. *V. Iniquus, Injustus, Impudens.* — Mali in Ecclesia bonos premunt, 14, 88, 181, 218, 820. Mali facta maliorum non reprehendant, 133. Malis bonis derogare solet, 199. Quis injuste faciunt mali, Deus juste fieri permittit, 367. Quid a malis patiantur justi, 417. Sive sequeantur justus, sive loquantur, semper iniquos experiuntur adversarios, *ibid.* Qui arguantur mali a justis, 497. Mali conveniunt ad opprimendos justos, ab invicem se juncti cupiditatis, 510. Mali rupto muro, super bonos irunt, 662. Utilitati innocenti non militat vita pravorum, 661, 953. Mali inter bonos, cur hic permixti, 673, 935, 1004. Mali bonos premendo purgant, 820. Mali visibilibus additi, nullo in visibilibus bonorum teneatur desiderio, 965. Malorum derogatio vitæ nostræ est approbatio, 1234. — Mali, cur aliquando affligantur, et aliquando prosperantur, 158. Quid significet reprobos de mane usque ad vesperam succidi, 172. Terrena sectantes in prosperis, firma radice attolli videntur, 184. Mali sæpe a prosperitate dejecti, 497. Malos, cur Deus sæpe bonis cumulet, 57, 511. Malorum poena gravior est prosperitas, 827. Quam severe punientur, qui a perditis moribus nec fingunt cohercere, 830. *V. Prosperitas, Adversitas.* — Malos patienter tolerare, Christi jura erent; surgere vero, in ipsos animadvertere, 60. Cur malos aliquando toleret Deus, aliquando statim feriat, 154. Mali in hac vita tolerandi, 673, 1259, 1638. Deus occulta quorumdam mala tolerat, ut quæ in aperto faciunt bona, electis prosunt, 1150. Quid malis prosit scire bonos, 1235. Mali non sunt timendi, 1235. Cum malis habitata et utile est, 1258. De bono nulla desunt ei, qui malos non tolerat, *ibid.* Malorum consortium non est ratio mutandi locum, 1259. Abel fieri non valet, quem maliitia Cain non exeret, *ibid.* Ubique tolerandi sunt proximi, *ibid.* Infirmis tamen fugienda est societas malorum, *ibid.* Mali diu tolerati, subito corrumpunt, 1500. Malorum societas, quando noxia, 1259. Tanto magis sunt tolerandi mali, quanto magis abundant, 1638. — Malos ignis nunc cruciat per livorem, postea per vindictam, 58. Deus peccati malos his rebus, quas peccando præterierunt creatori, 79. Mali eo ipso, quo peccant, seipos ferunt, 408. Quot et quibus poenis afficiantur mali, 490. Mali, salubris similes, vident, sed fructum non ferunt, 1081. Mali ex beneficiis ac eptis fiunt peiores, 1508. Malos non desperemus, nec imitemur, 1514. Aliqui ex ipsis forte sunt electi, *ibid.* Mali soli nusquam sunt, nisi in inferno, 1657. *V. Impius, Injustus,*

iniquus. — Malis stipari sponsam, quid sit, 1532.

Mane prosperitatem significat, 172. Exordium vitæ, *id.* Diem iudicii, 269, 528. Adventum Dominicæ incarnationis, 528. Præsentis vitæ prosperitatem, *ibid.* Mane significat primam mundi ætatem, 1510. Et pueritiam hominis, 511.

Manu, quid significet, 872.

Manichæi duo principia constituunt, 321, 1036. Manichæus contra Moysen debacellatur, 575. Manichæus conjugii damnavit, 618.

Manna significat sermonem divinum cuique, prout affectus est, sapientem, 191, 1010. Populus israeliticus manna fastidians, Ægypticæ ollas cupiens, quid figurat, 635. Manna signat internam animæ, per vocem compunctionis, refectionem, 872.

Mansiones diversæ in cælo, 136, 1166, 1315. Quid sit Deum in anima facere mansionem, 1576.

Mansuetudo justitiæ adiungenda, 21. Mansuetudo falsa, 1307.

Manue viso angelo, contremiscit, 161. Ex quo Manue, viso Domino, fit adax, *ibid.*

Manus satanæ, quid sit, 56, 75, 85. Esse in manu Dei, et in manu diaboli, quid sit, 75. Manus fortitudo est sanæ, 235. Manus robustorum, quæ sit, *ibid.* Manus opera, vel operationem signant, 210, 514, 550, 572, 791, 1046.

Manum adversus Deum tendere, quid sit, 411. Manus plage, quid sit, 515. Manus Dei potestatem significat, 569, 1510. Manus Dei dicitur Christus, 561.

Manus stringere, quid sit, 572. Manus Dei dura, quæ dicitur, 668. Manus in manu, quid significet, 790. Quid sit manum super os ponere, 1046. Manus in visione est virtus in contemplatione, 1510. Quid sit manum ponere super Levitiam, 1098. Quid sit dilectum unum mittere manum per foram, 1582.

Marcus Evangelista, cur sub leonis nomine designetur, 1290.

Mare significat mundum, 235. Corda carnalium, 239, 558. Qui gratitur Deus super fluctus maris, 295. Mare significat mentem, 386, 929. Vitam hominis, 396. Præsens sæculum, 551, 912, 927, 1474, 1540. Vitam sæcularium, 588, 1130. Cor humanum, 915. Quod in quod mare viva corpora retinet, mortua expellit, 141. Qui Deus mare circumdet terminis suis, 911. Unda maris fracta, in se relinquit, quid significet, 912. Maris profundum Deus ingreditur, cum peccatoris mentem visitat, 921. Mare profundum cogitationes abditas sæcularium signat, 1130. Littus maris sæculi finem significat, 1474. Capiti in sigena, errantibus ne dividamur in littore, *ibid.* Littus maris soliditatem beate æternitatis signat, 1511.

Margarita pretiosa est celestis vitæ dulcedo, 1473. Hanc inveniam, omnibus venditis negotiis, *ibid.*

Mariæ Desparæ datur est gentis refrigerium, 570. Virgo concepit Filium Dei, 598. Sic Mariæ concepti et peperit Verbum Dei, ut eadem esset Virgo simul et Mater Dei, *ibid.* Christus alius ex Patre, alius ex matre, et non alius, *ibid.* Mariæ Desparæ de lumbis Abraham exiit, 1245. Quid Christus, matrem non agnoscendo, significet, 1444. Matrem, ex qua natus est Christus, ipse creavit, 1519. — Mariæ ordo Mariæ figura est vitæ contemplativæ, 210, 1524. Pars Mariæ optima, sicut Mariæ bona, 1524. Mariæ vitæ auctorem querit inter thortos, sed erat in tenebris, 1550. Quid sit Mariam petrosam converti, 1548. In Mariæ colloquio

quid designetur, 1405. Quid per interiores, *ibid.*

Mensium nomine collectio dierum signatur, 249. Qui sit numerus nostrorum apud Deum, 392. Mensis, quid spiritualiter significet, 612, 1221. Mensis ex mense, quid sit, *ibid.* Quid per menses designetur, 376.

Mensuras terræ Christum lineis mensuram esse, quid sit, 900. Juxta mensuram cuiusque peccati intelligentiæ cæcitas generatur in sensibus, 382. Mensura recta in rebus spiritualibus servanda, 905.

Mentiri nescire, qui dicatur vir verax, 40. Mentem trucidat suam, qui mentitur, ut alterius vitæ consulat, 245, 538. Mendacium sermonibus, sicut ædificium lapidibus fabricatur, 379. Plana est veritatis via, asperum iter mendacii, 410. Sanctis quam odiosum mendacium, 500, 589. Non est mendacis alium arguere mendacii, 510. Cur mendacium dicitur iniquitas, et vicissim, 538. Loqui et meditari mendacium, qui differant, *ibid.* Mendacium aliquando veniale, *ibid.* Mendacium obstetricum Ægyptiarum, qui interpretandum, 539. In Veteri Testamento mendacium levioris culpæ, quam in novo æstimatum, *i. id.* In Veteri etiam Testamento a perfectis viris, tale vix invenitur amissum, *ibid.* Qui vere propheta dixerit, quod omnis homo sit mendax, 713. Mentiri non licet humilitatis gratia, 815.

Mercenarii diebus comparatur vita electorum, 246, 248, 793. Mercenarius tria intendit, 248. Mercenarii instar, in alieno laborat, et citius dies suos evolvi cupit, qui sapit æterna, 246. Sicut mercenarius, sic electus curat ne ullus dies vacuum labatur ab opere, *ibid.* Umbram cupit post æstium laboris et tentationis, 217. Labor electorum, intuitu mercedis minuitur, 248. Quæ sit mercenarii dies, 304. Pistoris mercenarii notæ, 1485. Mercenarium fugere, lupo veniente, quid sit, 1486. Ilerico fugit, quia mercenarius, *ibid.* Mercenarii spes, 248. Mercenarius, quanto distat a fine operis, tanto a retributione mercedis, 393.

Merces sanctorum certa, 279. Mercedem prophetæ vel iusti; non vero a propheta, vel iusto accipere, quid sit, 1521. Iudex noster pondus considerat in retributione, at vires pensat in pondere, 1530. Uni nostro operi merces duplex debetur, 1499.

Meridie ardor vitiorum exprimitur, 992. Quid sit Dominum cubare in meridie, *ibid.*, 1597. Quem locum in meridie hianulus cervorum querit, *ibid.* Qui sint meridiati, 526.

Meruit homo aliud per iustitiam, aliud accepit per gratiam, 585. Naturali ratione Deus homini insinuat quid agat, et quid mereatur, 875. Nemo potest a Deo merreri quod petit, qui licet noluit audire quid iussit, 1479.

Merita nostra sunt Dei munera, 512, 583, 1249. Hic est discretio operum, in cælo erit discretio dignitatum, 136. Cum opus crescit, præmiû fiducia proficit, 246. Quomodo remunerabuntur in extremo iudicio merita, 545. Ex aspiratione gratiæ et libero arbitrio actio sequitur, cui retributio æterna respondeat, *ibid.* Principium meriti non cadit sub meritum, *ibid.* Non secundum meritum nostrum Deus operatur, 639. Nemo suis meritis inauratur, 018. Deus ex sola qualitate meritum vitam hominum interrogat, 787. Nemo meritis Deum prævenit, 1100. Meritorum sub conditione futurorum, non habet Deus rationem in electione vel reprobatione

parvulorum, ante vel post baptismum morientium, 835. Deus in electione misericors, in reprobatione justus, 1100.

Messis Ecclesiæ, quæ sit, 652. Messio Ecclesiæ rori gratiæ tribuenda, *ibid.*

Metacismus, quid sit. Metacismum neglexit sanctus Gregorius in Moralibus, 6.

Metuere Deum plerique non solent, quem non vident, 505.

Micæ cadentes de mensa divitis, quid significant, 1652.

Michael interpretatur, quis ut Deus, 1604. Michael Judææ princeps, 511. Michael, ad quid mittatur, 1604. Præliaturus est in fine mundi, et apostatæ angeli superbiam fracturus, 1605.

Michol David saltantem deridebat, 889.

Miles Dei, quibus armis instructus esse debet, 212. Milites Dei, non propriis viribus, sed gratiæ dono fortes sunt, 513. Fidelis quisque est miles Dei, 1050. Militem Dei primum armet fides, *ibid.* Miles Dei minus hostis contemnit, 1032. Miles Dei cura sua ordinate postposita, a proximi mente hostis prohibet accessum, *ibid.* Contemnit pavorem nec cedit gladio, *ibid.* Molo aperta vi, modo fraude et dolo ab hoste impetitur, 1035. Aliquando vi simul et dolo impetitur, *ibid.* Quem non potest hostis vincere, hæretica, nec hasia, et clypeum opponit, *ibid.* Per sanctum fervorem, et proficiendi curam cunctis hostis viribus resistit miles Dei, 1034. Nulla eum improvisa tentant, unde nec superant, *ibid.* Qui aspera fugiunt et molliorem sectantur, Deo non militant, 1454.

Militia est vita nostra, 244, 599. Tentatio ipsa militia est, *ibid.* Vita nostra, sicut militia, crescendo decrescit, ac fluitur, 246. Militia cæli, quid sit, 699.

Millenarius numerus designat universitatem, 289, 589, 1059, 1162, 157. Et bonæ vitæ perfectionem, 289, 723, 1162. Ecclesiæ sanctæ tempus significat, 109. Millenarius est numerus perfectus, 1162. Signat donorum Dei plenitudinem, 725.

Milvus ad fenestras suas, qui ad ea quæ videt, rapinæ desiderio anhelat, 1455. Quæ sit natura milvi, 461.

Ministri Ecclesiæ terrena curantes, ejus dicuntur pedes, 616. Qui sint, quæ Domino ministrant, 1425.

Mirabilia Dei sunt insrutabilia, 188. Mirabilia Dei in producendis arboribus, 189.

Miracula initio Ecclesiæ nascentis fuere necessaria, 869, 1571. In fine mundi miracula subrahentur ab Ecclesia, 1118. Multa edet Antichristus, *ibid.* Miracula prædicatoribus sanctis necessaria, 862, 1211. Signa non fidelibus, sed infidelibus data, 870, 1448, 1571. Humana corda miraculis conturbantur, 937, 993, 1211. Miracula sanctorum nostra sunt propugnacula, 1340. Non sunt certa sanctitatis argumenta, 1365, 1571. Electorum et reproborum miracula, in quo differant, *ibid.* Sola est in miraculis ratio, potentia facientis, 1396. Concessa infirmis miracula, 1440. Miracula Christi aliud ostendunt, per potentiam, aliud per mysterium loquuntur, *ibid.* Miracula veram fidem consequentia, quæ sint intelligenda, 1571. Miracula aliquando sanctitatem probant, sed non faciunt, *ibid.* Cur miraculis sepulcra martyrum illustrentur, 1591. — Miracula sanctorum insensibilitatis nostræ tenebras illustrant, 862. Miracula ex assiduitate viluerunt,

1559. Quotidie miracula spiritaliter fiunt in Ecclesia, 1571. Miracula non debent discuti per intellectum, 189. Cur miracula miremur, et Dei mira opera iusto usu nobis viluerint, 184. Quid sit, Dei miracula stando, quid faciendo considerare, 881. Fulgor armorum est claritas miraculorum, 957. Cur prædicationi juncta sint miracula, 1448. Miracula charitatis ac pietatis sanctis sunt propria, 1571. Cur Christus miracula faciebat in die, et in nocte vacabat orationi, 207. Qui invisibilia despiciunt, visibilibus miraculis moveri possunt, 826. Miracula non eosdem effectus in omnibus producant, 872. Miraculis sanctorum fracta est tyrannorum violentia, 910. Potestates hujus mundi rigidas, non verbis Deus, sed miraculis fregit, 996. Miraculorum effectus varii, 1448. — Miraculum majus hominis creatio, quam resuscitatio, 188. Seminum productio, quam panum multiplicatio, 189. Vini ex vite procreatio, quam aquæ in vinum conversio, *ibid.*

Miseria hominis et in anima, et in corpore, 155. Miseria humanæ aiquis prætereuntibus comparatur, 354. Mortalis vitæ, quot et quantæ miseria, 590. Miseria hominis, in quo consistat, *ibid.* Quis possit in miseria subsistere, 419. Ipsæ miseriae sunt flagella peccati, 421. V. Flagella, Adversitas, Tribulatio

Misericordia, quid sit, 666. Per scientiam charitatis misericordia discitur, 1274. Misericordia sperat omnem legem, 1508. Misericordiam homo sibi exhibeat bene vivendo, prius quam proximo operando, 624. Commissa perfecte diluit propria, qui pure plangit aliena peccata, 671. Misericordiæ in parcendo, succedat misericordia in largiendo, 711. Mens justitiae ardore cremata, misericordia conspergitur, 1305. — Misericordia Dei est summum solatium mortuorum, 71. Sine misericordia Dei, nemo potest tentationibus dæmonum resistere, 320. Vita sine misericordia Dei servari non valet, 324. Misericordia Dei continuo indigemus, *ibid.* Largitas divinæ misericordias, qua tantam homini post culpam confert gloriam, 400. Dei misericordia illius oblitiscitur, qui ejus justitiam fuerit oblitus, 552. Misericordia Dei in peccatores, 926, 1182, 1609. Misericordia Dei, quanta sit, 1059. De misericordia Dei nunquam desperandum, 1090. Non intelligit Dei misericordiam, qui memor non est sui miserie, 1575. In fonte misericordiam Dei patente loti sunt David, Maria Magdalene, Petrus et Latho, 1402. Misericordia conditoris nostri est immensa, 1581. Christi pietas et misericordia in peccatores, 1597. V. Dei misericordia. — Misericordia nulla post mortem, 255. Misericordiæ tempus nemo perdat, 1599, 1659. — Misericordiæ opera tam corporalia quam spiritalia, ab Ecclesia exhibentur, 620. Opera justitiæ misericordiæ operibus præferenda, 624. Ab operibus misericordiæ spiritalibus, qua arte diabolus roccet vitium justum, 1069. Opera misericordias comparantur flori olivæ, 1214. Misericordiam operanti sinum expandit misericordia, 1354. Plus est verbo Dei animam flere semper victuram, quam pane corpus moriturum, 1456. Qui pane caret, habet linguam, *ibid.* Ad fructus dignos poenitentiae pertinent opera misericordias, 1521. Ut charitas sit invicta in persecutione, nutriatur per misericordiam in tranquillitate, 1561. Christo quam grata sint miseri-

cordiæ opera, exemplo probetur, 165). —Miseri cordiæ magnæ opera, misereri pauperum, pupillarum, viduarum, 619. Ad misericordiam exhibendam duo requiruntur, 621. Opera misericordiam cum hilaritate et benignitate debent fieri, 692. Opera misericordiam comitetur humilitas, *ibid.* Opera misericordiam etiam incognitis exhibenda, 693. Opera misericordiam, in quo consistant, *ibi l.*, 1334. *V.* Eleemosyna.

Miserivors dicitur, qui pietate ad proximum promovetur, 666.

Missa tres in nativitate Domini celebrari solitas, 1480. Missæ sacrificium, quantum valeat apud Deum, 1631. *V.* Sacrificium.

Missio Filii a Patre in mundum per incarnationem, 1835. Missio Filii a Patre secundum divinitatem, est ejus a ternæ generatio, *ibid.* Missio Spiritus sancti est ejus processio a Patre et Filio, 1351. Incarnationis Verbi et missionis Spiritus sancti comparatio, 1580.

Modestæ exemplum est David, 1539.

Modius, quid significet, 992. Sub modio lucernam poni, quid sit, *ibid.*

Mœnia Christianorum sunt fides, spes, caritas, 376.

Mœror nimis tollit doloris sensum, 530. Mœroris et lætitiæ vices tres, 771.

Mola spiritualiter, quid sit, 193. Mola asinaria, quid significet, 208. Molæ iniqui, et dentes, quid sint, 629. Mola superior et inferior sunt spes et timor, 1091.

Molestia tum animæ, tum corporis in hac vita, innumeræ, 135. Quare Deus nos molestis aliquando exerceri permittat, 947.

Monachus in monasterio, tanquam in portu tuto vivere debet, 2. Nimis amor propinquorum revocat monachum ad sæculi reia, quæ contriverat, 251. Veræ conversionis delinitio, 1266. Frustra monachus vestem religiosam sumit, nisi vita relinquat, *ibid.* Monachi p. nientia exercitii additi, 1292. Omnia relinquentes offerunt holocaustum, 1399, 1410. Potius holocaustum sunt, *ibid.* Holocaustum sacrificio majus, *ibid.* Quidam in extremis conversus in monasterio, monachorum oratione, 1514, 1615. Monachi non debent prætoriam irumpere, nec jurgis sæculi vacare, 251. Litibus non vacent monachi propinquorum amore, *ibid.*

Montes sunt prædicatores, 290. Significavit etiam potentes et elatos sæculi, 582, 992. Qui sint montes a raicibus eversi, 582. Qui sint montes pascuæ, 985, 992. Montis variz significationes in Scriptura, 992, 1075, 1517. Mons, quid signet in singulari, 1075. Quid sit super montem caliginosum levare signum, 1075. Mons Testamenti, quid significet, 1186.

Moralia in Job. *V.* Præfationem ipsi præfixam.

Mores boni vitii quibusdam sunt affines, 441. Diversa morum genera, 961. Non omnes par morum qualitas adstringit, *ibi l.*

Mori perfecte mundo, quid sit, 142. Homo sic creatus mortalitatis, ut possit non mori, si non peccaret, 126.

Mortis umbra, dicitur separatio animæ a corpore, 117, 332. Mors est in voto ei qui tangit cælestis vitæ desiderio, 219. Mors omnes invadit, 308, 669. Mors exterior, et mors interior, quid sint, 270, 332. Mors cor, oris est umbra mortis animæ, 376. Homo singularis vitæ momenti ad mortem propere-

rat, 390. Cur mors dicatur somnus, 397, 1477. Mors timeri debet, quod nequeat prævideri, 408, 1439. Qui considerat qualis erit in morte, semper sit timidus in operatione, 428. Quæ omnia sua morientem sequantur, 436. In illi nexus peccatorum in morte inextricabiles, 440. Peccatoris oculos mors aperit, ut fugere a se bona temporalia videat, penamque succedere, 568. Mortem ascendere per fenestras, quid sit, 678. Quid imminente morte sit metuendum, 776. Justorum animæ hoc pavore a levibus culpis purgantur, *ibid.* Justi anima, metu mortis ac iudicii devicto, invenit securitatem, *ibid.* Mors impiorum omnium subita, quia non prævisa, 787. Mors, quæ electos suæ luci restituit, lucem suam reprobis tollit, 927. Sanguinis nomine mors signatur, 1285. Mors semper cogitanda, 1317, 1439. Dominus custodit cujusque animæ introitum ad fidem, et exitum ad speciem, 1518. Mortem respicientes præsentis vitæ terga vertimus, *ibid.* Temporis mortis ignoratio, ut bene operari festinemus, admonet, 1535, 1485. Mors repentina est metuenda, 1439. Hora mortis, cur nos latere debeat, 408, 1535, 1484. Qui Christus mortem resurgendo occiderit, 1533. Mors justorum bonis in adiutorium, malis in testimonium, 1614. Mortis hora sollicite ante oculos mentis ponenda, 1481, 1619. —Mors præsens est pona peccati, 269. Homines penam plæ mortis adstringuntur, 308. Mors exterior animam a carne, interior animam a Deo dividit, 352. Fit mors miseris sine morte, 354. Peccatum animam occidit, 442. Mortem qui exoptent, 142, 216, 1482. Sancti viri, quasi quotidie morientes, vivunt, 253, 253. Meditatio mortis, quam utilis, 428. Appropinquante morte, cuilibet animæ merito terrentur, 775. Vitæ nostræ varietas debet nos incitare ad mortis considerationem, 1115. Post mortem nulla est amplius absolutionis facultas, 532. Quæ cogitet, et quantum moribundus ad districtum vitæ suæ totius iudicium accedens, 775. Gravioris sunt in fine vitæ diaboli tentationes, 1063.

Mortificantes seipos, quasi effodientes thesaurum querunt, 142. Mortificationis suiipsius effectus, *ibid.* Carnes super petram poni, est corpus nostrum, Christum imitando, cruciari, 96. Reges sunt, qui motus animæ mortificatos, sibi subditos habent, 128. Solus non cadit in illicitis, qui et a licitis aliquando se restringit, 146. Nemo hic ita perfectus, cui non nascatur semper quod ressecetur, 165.

Mortui tres a Christo resuscitati, quid significant, 125. Quid sit mortuus a mortuis sepeliri, *ibid.* Mortui olim cum divitiis sepeliebantur, 143. Mortui quæ hic aguntur, ignorant, 403. Mortuorum consideratio, quam proficua, 535.

Motus carnis nobis pacem cum Deo faciunt, 264. Robasti sunt motus cordis, cum nulla, nisi quæ virtutis sunt, sentiant, 950. Motus carnis, quomodo comprehendendi, 582. *V.* Caro.

Moyse iræ Dei restitit, cum mortis suæ oratione, supernæ percussiois impetum restrinxit, 299. Cur Moyse, qui iram Dei ab aliis amoverat precibus, a seipso amovere non valuit, *ibid.* Moyse cum baculo, id est terrore legis, mortuos non suscitavit, 318. Moyse per patientiam eluit culpam homicidii, 575. Moyse velata facie loquens, quid significet, 581. Invisibilem tanquam videns Moyse sustinuit, 614. In

pectore Moyse misericordia severitas adjuncta, 641. Moyse docet nos mansuetudinem, 860, 1338. Qui Moyse nubes fuerit, et tentorium Dei, 861, 862. Perfectam Moyse suo nos exemplo docet obedientiam, 1157. Ejus humilitas, 1212. Moyse taberna ulum ingredientis terga a populo respici, quid figuret, 1519. Moyse, qui Deus Pharaonis fuerit, 1531. Quid sit Moyse a Deo cognosci ex nomine, 1548. Cur soli Moyse et Samuel si orent pro populo, non sint exaudiendi, 300, 1564. Hi duo soli in veteri Testamento leguntur pro suis exortasse inimicis, *ibid.* Moyse sedit in lapide, lex requievit in Ecclesia, 1593. Quid signet manus Moyse graes, *ibid.* Cur qui nec Moyse nec Prophetas audiunt, ne mortuos quidem resurgentes sint audituri, 1658. Moyse Pharaone ex auctoritate aggregitur, 256. M. yse Deum in imagine vidit, 600. Moyse civitas erga populum Israeliticum, 611. Moyse in Ægypto vocem Domini non audivit, sed in deserto, 749. Moyse veniente Pharaone Israelitas etiam invitos ab Ægypto extraxit, 820. Moyse mansuetudo describitur, 860. Moyse zelus et patientia, 1238, 1538. Moyse pro inimicis oravit, 300, 1584.

Mulier aliquando pro sexu, aliquando pro infirmitate ponitur in Scriptura, 589. Mulier propinatrix iniquitatis, 406. Mulier viro propinavit mortem, mulier viris annuntiat vitam, 1549. Mulier ab annis octodecim inclinata, quid significet, 1582, 1585. Mulierum in passione Christi constantia, 437.

Multiloquium, quot malorum causa, 239. Multiloquio meus exterius sparsa, dissipatur, 240.

Mundus perfecte nemo, vel vita, vel lacrymis fit in hoc sæculo, 314. Ut mens sit munda, prius operis, tum cordis iniquitas ressecanda, 351. Hæc munditia fiduciam præstat in oratione; secus, si deit, 351. Homo ad munditiam tendens, hoc conatur vincere, quod est, 392. Nemo mundus coram Deo, 406. Prius mundari debent, qui alios purgare volunt, 449. Munditia manuum nostrarum a Deo, 511. Qui cordis munditiam non appetit, munditiam auctorem a se repellit, 680.

Mundo mortuus, quis, et cui mortuus mundus, 140. Mundus crucifixus, et mundo crucifixus, quid sit, *ibid.* Mortui mundo se intra se a terrenis abscondunt, 142. Quos cor ad mundum pertahat, et mundus ad cor repellat, 173. Quidam mundi actones fugiunt, sed nullis virtutibus exercentur, 165. Mundi amor sedem everit iudici in anima, 192. Aliter honestatis nomine in sæculi reitibus illaqueantur, 230. Improbi a quo repelluntur, ipsum mundum diligunt, 536. Vilis Deo est mundus, 585. Stulta est mundi sapientia, 656. Mundi origo, 899. Mundo adhuc vicino suæ origini, leges a Deo positæ, 913. Qui mundum diligunt ruentem, non jam gaudia amant, sed vulnera, 1574. Mundum in suo casu saltem despiciendus, 1576, 1458, 1448, 1569. Ab amore senescentis mundi, qui Christus nos deterreat, 1456, 1489. Amicus est mundi, qui eo corructe luget; inimicus, qui gaudet, 1458. Ex ruina mundi, cognoscitur vicium esse Dei regnum, *ibid.*, 1418. Fructus mundi ruina est, *ibid.* Mundus crescit ut cadat, *ibid.* Quidus cladibus quotidie affligitur mundus, *ibid.* Mundi juvenis et senectus, 1439. Mundi dilectio reprobat, *ibid.* Mundi finis denuntiat, 1448. Labenti inhæere, quam periculosum, *ibid.*, 1569. Ab amore mundi,

nec præcæntis flectimur, nec verberibus emendamur, 1436. Variæ mundi ætates, 1510. Mundus, qui diligitur, fugit, 1508. Mundo ruenti inhaerentes, cum ipso gravi lapsu cadimus, 1569. Invitatur ad cœnæ Dei, qui monetur ad contemptum sæculi, 1629. Quis utatur hoc mundo, tanquam non utatur, 1625.

Mundani omnes, eorum quæ agunt memoriam relinquere conantur, 581.

Munitiones contra mentem ædificatæ, quid significant, 1505. Hostilibus telis, quæ munitiones obediendæ, *ibid.*

Munus a corde, ab ore, a manu, 312, 416. Munus ab obsequio, a manu, a lingua, 1449. Qui justus excedit munus suus ab omni munere, 315, 1449. Hypocrita quarit munus ab ore, 416. His muneribus delectantes ignis devorabit, *ibid.* Munera non aspicit Deus, sed cor, 1451. Antè Dei oculos nunquam est vacua manus a munere, si fuerit arca cordis repleta bona voluntate, *ibid.*

Murmurationem caveat tentatus, 72. Murmur subditorum in prælatos, in Deum redundat, 728.

Murmurationes in afflictionibus, Dei iustitiam accusant, 170. In afflictionibus non murmurandum, 252. Qui dicuntur murmurasse, qui tum postea beatitudinem sunt consecuti, 1312.

Murum hdei rumpi, quid sit, 662. Murum transgredi, quid sit, 822. Murus ferreus inter e et civitatem a propheta positus, quid significet, 1504. Christus nobis es murus, 1522. Murum oppondere pro domo Israel, quid sit, 1486.

Muscæ, quibus Ægyptus est percussa, quid significant, 589.

Mutabilitas, unde in creatura procedat, 170, 791, 849. Mors quædam est, 406, 791. Creatura rationalis ex se mutabilis in pejus, sed ex gratia Dei in melius, 791. Omnes creature mutabilitati obnoxie, 791. Mutare animum, quid sit, 1266.

Muti, qui dicantur, 497.

Myrmicoleon, quid sit, 156. Significat eos qui timidi in fortes, audaces sunt in parvos, *ibid.* Diabolus, cur myrmicoleon dicatur, 157.

Myrrha et thuris sacrificium, quis offerat, 1420, 1470. Myrrha est symbolum mortificationis, 1470.

Myrium crescere pro pteia, quid sit, 570. Myrtus significat viros alienis afflictionibus compatientes, 1322.

Mysteria divinæ virtutis hde veneranda sunt, non ratione discutenda, 1396.

N

Nanaa significat decorem, 92. **Nanmathites** est qui doctus non esse, sed videri appetit, quales sunt heretici, *ibid.*

Naaman Syrus in Jordane sanatus, 237.

Nabuchodonosor, cur in irrationale animal conversus, 116. Aquila grandis nomine designatur, 1639. Qui modulum cedri, ad Libanum veniens, tulerit, *ibid.* Superbiam ejus rains citius secuta est, 1158.

Narium nomine fatuitas designatur, 1019. Et diaboli insidie, *ibid.* Et præscientia, *ibid.* Et spei nostræ cogitationes, 1030. Cur redemptoris nostri spiritus in naribus esse dicatur, 1019. **Nares Behemoth** calidas ejus insidias signant, 1088. In naribus Leviathan circumponi ponti, quid sit, 1069.

Naves providam sanctorum discretionem signat, 1054. Cur Ecclesie

navis turri in Libano similis dicatur, *ibid.* 1284.

Nathan et aliorum sanctorum in arguendis potentibus discreta libertas, 256. Non ex elationis vitio, sed ex zelo peritatis, 257. Discretio ejus erga Davidem, 1286.

Nathanael, cur apostolus non fuerit, 1076.

Nativitas unigeniti ineffabilis, 748. Nativitas et conceptio aliquando idem sunt, 953. Nativitatum astronomicarum superstitio, 1088 1169. In nativitate Domini tres missæ celebrari solite, 1700. Cur orbis describitur in nativitate Domini, *ibid.* Christus fenum nostrum nascendo venit in frumentum, 1161. Per Christi nativitatem pax hominibus data, 1162. Cur Herodes turbatur audita Domini nativitate, 1468. Corpus Christi, clauso Virginiais utero, exit in lucem, 1552. V. Christi nativitas.

Natura divina a mente inhiante sine aspectu cernitur, si e dubio auditur, sine motu susceptur, 167. Natura divina ubique præsens est, 166. Sola natura divina immutabilis est, *ibid.*, 170. Natura nostra facta est extra naturam, 252. Quomodo ex natura corrupta, et mala consuetudine curæ oriatur, 454. Periculum circa necessitates nature, 649. Nature necessitatibus plus æquo servientes, ejus augmentis infirmitates, *ibid.* Natura humana vitio suo in calamitates incidit, *ibid.* Natura omnes homines genuit æquales, 689. Sumenda sunt ea quæ nature necessitas requirit, 985. Studium nature humanæ, 987. V. Status nature integræ, lapsæ, reparatæ.

Naves poma portantes, quid significant, 309, 310. Per navem Petri, Ecclesia designatur Petro commissa, 518.

Nazaræi, cur capillos ntriverint, 71. Quid significarint, *ibid.* Nazaræorum nomine abstinentium et continentium vita signatur, 1070.

Nebula moraliter, quid sit, 935, 936.

Necessitas omnis ferrum vocatur, 480. Cur hujus vitæ necessitates dicantur arma ferrea, *ibid.* Servimus voluptati sub necessitatis prætextu, 650, 934.

Negligentia sæpe de virtute facit peccatum, 82.

Negotiorum pondus et mensura duplex, 1203. Negotiorum turbas e templo Salvalor flagello eiecit, 1449. Negotia quædam vix sine peccato exerceri possunt, 1540. Ire in negotiationem suam, quid sit, 1637.

Neophytus recessus coarctatus, ad exteriora officia non est provehendus, 279. Bona nostra percunt, si citius pteata, 280.

Nervi perplexi testicularum Behemoth, quid significent, 1062, 1063. Qui pedem hominis in nervo Deus posuerit, 388.

Nescire Dei, quid sit, 40, 535, 735, 810, 847. Qui interni nesciunt, de malis exterioribus desperant, 419. Aliud est nescisse, aliud scire noluisse, 438. Nescire ignorantia est; superbiam, scire noluisse, 804.

Nestorij in Christum insanientis error et impietas, 598.

Nidus, quid mystice significet, 629.

Nigri post candorem sunt, qui amissa Dei justitia, in peccata ignota labuntur, 1071.

Nixis aquæ sunt lamenta humilitatis, 314. Candida sanctorum corda nix significat, 873. Nix pravorum corda

suo frigore denotat, 931. Nive candor vitæ cœlestis signatur, 1070. Qui sunt nive candidiores, *ibid.*

Nobilitas vera, vel falsa, quæ sit, 686. Stulti sunt et ignobiles, quod Deus nescire proficitur, *ibid.*

Nocere bonis elati desid rant, a quibus solatia sperant, 250. Aliud est quod inimicus noster bonis nocet, aliud quod sibi et cæteris, 709.

Noe pastorum vitam significat, 23, 1544. Noe a diluvij vastatione superstitas fuit, 159. Noe tres filios habuit diversæ indolis, 673, 1638. Quid sit quod illi Noe aversi verenda patris operuerunt, 808. Noe domestica cura relicta Deo obediit, 1538. Tres filii Noe arca continuit, quorum unus reprobus fuit, 1638.

Nomen. Latentia in nominibus trium filiarum Job mysteria, 1163. Et nomine cognosci a Deo, quid sit, 1548. Quid sit, orando petere in nomine Jesu, 1563.

Notitia facti nomine signatur, 1117. Novitas vitæ, quæ sit, 1266.

Nox significat ignorantiam, 26, 93, 249, 569. Adversitatem, 14, 114, 159, 452. Diabolum, 107, 110. Vitam præsentem, 291. Pressuram, 822. Morem, 831. Nox qua fit actio, funestum ejus præsignificem, 79. Nox solitaria, quæ dicitur, 109. Quid sit possidere noctem, et a nocte possideri, 118. Noctes laboriosas ducere, quid sit, 218. Nox, qui vertatur in lucem, 285. Nox dicitur venturi exitus ignorantia, 561. In medi nocte transire, quid sit, 788. Noctem protrahere, quid sit, 848.

Noxia quedam sunt ex se, quedam ex circumstantiis, 852.

Nubibus comparantur homines vanis adhaerit, 256. Desperantium cora nubibus similia, 257. Justi ut nubes volant, 678. Nubes in Scriptura varia significant, 851, 1199, 1248. Nove nubium, extensa super nos antiquorum Patrum vita, tegitur, 861. Quid sit nubes lumen spargere, 879. Nubes significant prædicatores, 547, 879, 937, 1371.

Nudum esse, et nudum incedere, qui differant, 525. Nudi cum nodis malignis spiritibus luctari debemus, 1387.

Numeri in Scripturis varia habent latentia mysteria, 1162, 1542.

Numismatis examinatio, quid significet, 1111.

Numulariis pecuniam dare, quid sit, 1465.

Nuntii verba non despiciuntur, ob Domini mittentis reverentiam, 1620.

Nundinas libenter frequentat populus; quid inde ad mores, 1487.

Nuptias quidam damnant heretici, ut virginitati favere videantur, 594. Ad nuptias quando Dominus abiit, 1182. Nuptie Christi, quando factæ, 1655. Nuptias præsens Ecclesia signatur, 1634. Nuptiarum domus est sancta Ecclesia, 1651. Vestis nuptialis, quæ sit, *ibid.* Intratur per fidem ad convivium nuptiarum, *ibid.* Vestis nuptialis est amor amici in Deo, et inimici propter Deum, 1640.

O

Obduratio mentis a Deo deserat, visitata compunctio, 528. Insensibilitas animi obdurati, 530, 403. Qui Deus obdurare dicatur, 571, 945, 1008, 1291. Obduratio ex peccatis præcedentibus procedit, 799. Obduratio dicitur cæcitas cordis et nox, *ibid.*

Obedientiam præbentis accepturi sapientiam, et tunc emimus aurum, 151. Obedientium perplexa tentatio

nes, 1066. Obsequia inauris nomine signata, 1153. Obsequia commendatio, *ibid.*, 1297. Victimis obedientia jure præfertur, *ibid.* Obedientia usque ad mortem servanda, 1156. Malum nunquam fieri debet per obedientiam, sed bonum aliquando intermittere, *ibid.* Prospera ex sola jussione subtrahenda, adversa etiam ex devotione, 1157. Obedientia sit innocentie ornamentum, 1158. Voluntas ad Dei placitum frangenda, 1297. Signa et miracula obedientiam sequuntur, 1573. Obedientia omnium virtutum causa, 1153. Quanta sit virtus obedientie, 1156. Obedientie exemplum Abraham, 1338. Obedientia voluntatem propriam maculat, 1156. Quando nullius meriti sit obedientia, quando minimi, 1236. Vir obediens loquitur victorias, 1156. In adversis de suo aliquid, in prosperis nihil habeat obedientia, 1157. Obedientia non terrore penæ, sed servanda amore justitiæ, 1158. Sola est que fidei meritum possidet, obedientia, 1156. Imperfecta est obedientia, quando secundum desiderium nostrum obediunt, 1157.

Obedire præceptis cælestibus qui student, dies suos in bono complecti, annos in gloria, 839. Nemo Deo obediit, nisi innocens, et e contra, 1153.

Oblata recte dividere, quid sit, 82.

Oblatio apud Deum recta est, cum de justitiæ radice procedit, 625. Oblatio inam judicis placare non potest, nisi ex munditia placeat offerentis, 711. Sine concordia nulla Deo accepta est oblatio, 1239. Carnes oblationis super mensas portare, quid sit, 1416.

Oblivio dicitur umbra mortis, 116.

Quorum dicatur Deus oblivisci, 534. Infirmitatis propriæ, et pristinae iniquitatis oblitio, converso peccatori quantum noceat, 905.

Obscura, cur permisceantur rebus patentibus, 899.

Obrizum, quid significet, 700.

Obsequia vera Deo reddere, quid sit, 518.

Obsidionem ordinari a prædicatore, quid sit, 1303.

Obstetricæ Egyptiæ amore vitæ presentis mentis sunt, non intentione mercedis, 539. Cur Deus illis domos ædificavit, *ibid.*

Obtrectationis sermo non est timendus, 1257. Obtrectatorum perniciæ, *ibid.*

Obumbrationis nomine quid significetur, 571. Obumbratio aliquando est mentis refrigerium a fervore carnalium cogitationum, 1077. Obumbratio Christi incarnationem aliquando designat, *ibid.*

Occidens ad quem imus, quid signat, 516.

Octavus dies, cur appelletur Dominicus, 20, 1341. Octavus dies, quid significet, 1341, 1391. Psalmus pro octava, quid significet, *ibid.* Octavus templi gradus, quid signet, 1392.

Octonarii numeri causa et ratio, 1341. Octonarii numeri perfectio, 1150, 1341, 1392.

Oculus mentis turbatur ira vitiosa, disponitur ut clarius videat ira bona, 177. Oculus dexter, quid signet, quidve sinister, 208. Oculus intentionem denotat, 357, 407, 1234. Oculi raptores ad culpam, 679. Cordi illicita concupiscenti oculis non famuletur, 684. Qui exteriori negligenter utitur, interiori oculo juste cæcatur, 685. Mali Christiani habent oculos apertos in *ide*, et clausos in opere, 801. Amore proprio cordis oculus cæcatur, 1201. Oculi spirituales, a carnalibus

quantum discrepant, 1520. Cur oculi dicantur fenestrae, 1455. Oculi electorum ante casum, perversorum post casum aperiantur, 492. Oculos culpa claudit, penæ aperit, *ibid.*, 796. Oculos inclinare, quid sit, 511. Oculi stultorum, et oculi sapientum, quantum distent, 537, 538. Oculi, ut moderandi, 678, 684. Oculis in circuito et ignis habere, quid sit, 614. Per oculos cogitationes pravae transeunt ad mentem, *ibid.* Oculi diaboli, quinam sint, 1109. Oculum non habemus, ubi quædam negligimus, 1225.

Odisse nos et propinquos nostros, quid sit, 251, 1628.

Odiū terebrat consentiam, 179. Odiū proximi impedit orationis fructus, 353. Artes diaboli, ut ad odiū nos excitet, 1580. Qui per odiū diligantur propinqui, 1628. Quæ contempta ad melius ducunt, quasi per odiū anima diligitur, *ibid.* Odiū in se exemplum Paulus exhibuit, *ibid.* Unde sumenda forma in odio proximi, 1628.

Odor bonus ex virtute est, scilicet factor ex vitio, 462. Odor significat virtutum fragrantiam, 1163. Odor agrum pleni virtutes electorum in mundo significat, 1214. Odor bone opinionis exprimitur alabastro unguenti, 1596.

Offerre omnibus diebus Deo sacrificium pro nobis, Filius non cessat, 28. Holocaustum per singulos offerre, est singularium virtutum circumspecta et pura intentio, 55. Homo sine culpa debuit pro nobis offerri, 552. Recte offerre, et non recte dividere, quid sit, 1286.

Oleum petere a proleis, quid sit, 278, 1477, 1478. Rivi olei in Ecclesia fusi quid significent, 616. Oleo Spiritus sancti unctio designatur, 617. Filius olei, quid sit, *ibid.* Quid in vase oleum non habere, 739, 1477. Oleum significat nitorem gloriæ, *ibid.* Olei venditores sunt adulatores, 1478. Sugere oleum de limba petra, quid sit, 1554. Qui jugum putruerit a facie olei, 1555.

Oliva ubere et pulchra, quid signetur, 1413. Oliva misericordiæ typus, 1522.

Olla succensa est cor humanum, a diaboli suggestionibus inflammatum, 570, 1114. Olla fervet, cum per consensum accenditur mens humana, *ibid.* Olla nomine carnalis conscientia signatur, *ibid.* Olla succensa, mens Judeorum in Christum sævientium, 1188.

Onager Gentilem populum significat, 215. Item fideles, 217. Solitarios, 979. Christum, 985. Hominem pullo onagri similem, loro Deus misericorditer continet, 559. Onager, quid sit, 523. Onager signat hereticos, *ibid.* Qui Deus solvat onagri vincula, 180. Quæ sit domus onagri in solitudine, 981. Onagram virentia perquirere, quid sit, 985.

Onocentaurus lubricos signat, et elatos, 228. Ejus etymologia, *ibid.*

Onus grave suis non imponit Christus, 135. Qui onus Dei leve sit, cum durum et grave videatur, 1359.

Operantis mentem sæpe immutat laus humana, 34. Operatio debet oratione fulciri, 560. Qui sibi tribuit quod operatur, gratiam auctoris sui negat, 708. Non prævenimus Deum operando, 1100. Sua bona perdit operans, qui aliena mala renuit perpati, 695. Diversitas dispensationis in operatoribus justitiæ, 780. Qui operari in vi a Domini cœsi, 1512.

Opera Dei inscrutabilia, 188. Et mirabilia, 189. Opera per manus desi-

gnantur, 314, 350. Nomine nobilium filiorum bona opera, perversa ignobilium significantur, 408. Significantur nomine brachiorum opera, 412. Nomine messis opera denotantur, 444. Item nomine pedum, 1536. Pene cuncta bona opera ex cogitatione exeunt, 551. Nemo extollatur de suis operibus bonis, nemo desperet de malis, 953, 1514. Opera vitæ æternæ dicuntur herbae virentes, 940. Opera bona quæ agimus et Dei sunt et nostra, 1101, 1212, 1240. Opera bona signis sunt præstantiora, 1585. Opus Dei, quodnam sit, 1551. Opus peccatoris, quod, 1552. — Opere bono in vanum laboramus, si usque in finem non perseveramus, 38. Discretio operum in hac vita est, 156. Opus sæpe damnationis causa est, quod putamus esse virtutis, 143. Opera bona duo vitia sæpe comitantur, 312. In bono opere frans tritus modis committitur, *ibid.* Homo incertus hic de suis operibus, 401. Opera majora minoribus præponenda, nulla negligenda, 626, 1410. Qui per se non possunt, per alios operis gratia charitatis exercere tenentur, 627. Opera super fidem constructa, 802. Multi fidei, quam credunt, operibus contradicunt, 823. Curandum primo ne mala faciamus, secundo ne bona incantem, 1055. Quidam propter minima bona quæ agunt, graviora sibi mala licere putant, 1305. Opera bona, quando agenda, quando omittenda, 1224. Nec fides sine operibus, nec sine fide opera prosunt, 1261. Prius declinandum a malo, quam bonum fiat, 1572. Si opus nobis sit in voluntate, ex divino adjutorio erit in perfectione, 1526. — Opera nostra bona, curandum ne pauca sint, aut indigesta, 36. Doctrinæ sermo sine operibus vanus, 206. Contempto bono opere, sæpe etiam scientia amittitur, 474. Aliud bonum non facere, aliud nec amare, aliud odisse, 803. Fides absque operibus bonis, inutilis ad salutem, 1083. Videt et sequitur Christum, qui bonum, quod intelligit, operatur, 1445. Opera bona commendant casti aem, 1481. Operibus, quales simus, non verbis, cognoscimus, 1530. Rectæ fidei jungenda sunt opera recta, 1650. V. Actio. — Opera bona oratione mellus, quam discussione examinantur, 53, 1400. Variæ hostis insidiæ, ut bona opera vitiet, 51. Quanta sint in ipsis operibus bonis pericula, 313, 702. Qui opera bona latrocinantibus fraude depereant, vel desidia deliciant, 313. In bonis operibus attendi non debet initium, sed finis, 415. In frigore vestitur, qui modo bona opera, modo mala facit, 524, 621. Nulla opera bona sunt, si pravus mactentur, 621. Præstat opera bona facere ex charitate, quam ex timore, 626. Justi curant tales esse in operibus bonis, quales fuerunt injusti in malis, 630. Non absolvitur debitor qui multa reddit, sed qui omnia, 703. In bonis operibus cavenda est elatio, 711. Mala nostra pura mala sunt; sed bona pura esse non possunt, 1108. Per omne bonum quod agimus, ad fontem veri luminis redeamus, 1212. Sine fide opera sunt inutilia, 1251. Pleraque opera bona inquinantur, 1398. Lamentis penitentia sunt lavanda, 1399. In bonis operibus unitas mentium servanda, 1411. Examinanda opera bona, et lacrymis in oratione abluenda, 1400. Fides, spes, charitas, et boni operatio in eodem sint gradu, 1426. Ad bona opera puram afferre debemus intentionem, 1440, 1482

V. Intentio. Ipsum boni operis testem queramus, quem iudicem sustinemus, 1449. Opera bona cum electis reprobis saepe ostendunt, at in intentione discrepant, 1477. Opera bona ex mundo corde procedere debent, 112. Sicut vestimenta corpus, sic bona opera protegunt animam, 521. Aliud est opus ex praecepto, aliud ex affectu facere, 626.—Operum bonorum exercitio mens dilatatur, 1579. Qui pro terrenis bonis opera agunt, facti sunt, 1477. In omnibus operibus nostris nos, et non Deum iuvamus, 501. Opera bona adjuvant ad finem percipiendam, 1232. Merces ex bono pere quaesita, ex malo perditur, 1206. Fructus operum trigesimus, etc. 1333.—Opus quod non potuit diabolus vitare, in progressu multis modis conatur pervertere, 54. Rona opera, ut tutius serventur, celanda, 1265. Studio occultentur, necessitate opera bona publicentur, *ibid.* Opera sua bona electi pene non vident, qua videnda omnibus ad exemplum praebent, 703. Quando bona a se facta in memoriam revocare, aut narrare liceat, *ibid.* Bona vix sine periculo inuolutescunt, 734. Depradari vult, qui thesaurum publice prout in via, 282, 1472. Qua cautione opera bona publice facienda, *ibid.*, 1476. Intempestive manifestata deperunt, 280.—Opera exteriora ressecans prava, interiora discernat semetipsum, 531. Opera interiora nostra solius Dei oculis patent, 613. Nemo de suis operibus extollatur, 935. Opera iustitiae praemitti debent operibus misericordiae, 624. Qui opera bona faciunt, iniquitatum suarum ne obliviscantur, 792. Ex interna cordis munditia concludunt exteriora munera, 711. A rebus exterioribus ad cor redeundum, 795. Quomodo opus nostrum ita faciendum sit, ne videatur, et tamen ut debeat videri praecipitur, 1472.—Opera mala nobis, bona vero Deo nobisque tribuenda, 1219. Quandi mala perpetravimus, praeteritorum honorum nulla debet esse fiducia, 1268. Qua sollicitudine abstinendum a malo opere, 34.

Optandi modus in Scriptura non est maledicentis, sed praedictis, 442.

Opes cordis prius, postea corporis describuntur, 19.

Orare pro inimicis, quam sit utile, 300. Modus orandi, 352. Orans in quo statu debet esse, *ibid.* Orans et non attendens, clamans tacet, 718. Orare veraciter, quid sit, 1102. Qui orant sancti pro inimicis suis, 1133. Quisquis orat inimici detrimentum, contra Deum pugnat, 1364. Vocare Deum, quid sit, quid Dei responderet, 175.

Oratio Ecclesiae, quam efficacis, 1148. Orationis assidue violentia bona, *ibid.* Mens immunda orationi inepta, 351. Oratio execrabilis, cuius sit, 352, 510. Mens in oratione culpae suae memoria lacrymis tergat, 352. Quid sit, quod in oratione iterare prohibeamur, *ibid.* Ante orationem immunda ac terrena cogitationes ableganda, *ibid.* Oratio nihil obtinet, nisi injuriarum facta fuerit dimissio, 332. Ordo rerum in oratione postulandarum, 489. Oratio citius fastiditur, in qua Deus non queritur, *ibid.* Oratione actio, et actione oratio fulcitur, 560, 563. Quid sit petendum a Deo, 1442. Temporalia, si desint, a Deo requirenda; sed non nimio, 1563. Quae et cuius fiat oratio in peccatum, 1364. Orandum pro inimicis ex corde, *ibid.* Licet gravia damna intulerint, 1565. Virtus verae orationis est celsitudo charitatis,

1564. Qui advocatus existit, ipse precem exaudit, qui fecit, 1565. Deus libenter audit, quando petitur largiri quod jubet, 619. Mentes fidelium dominus debet esse orationis, 1648. Qui fiant spelunca latronum, *ibid.* Oratio electorum nunquam est infirma, 1429. Orationes Moysi et Samuelis cur orationibus sanctorum Patrum praeforantur, 500, 1564. Oratio nulla illicita impedit, 552. Quae sit orationis utilitas, 560. Quae sint vires orationis, 1429, 1564. Quae sint a Deo in oratione petenda, 489.—Orationis nostrae efficacis, unde nobis suspecta, 302. Si id, quod praecipit Deus, facimus, id quod petimus, obtinebimus, 560. Cur non statim exaudiatur oratio Ecclesiae liberari postulantis, 665. Non verba, sed desideria cordis Deus exaudit, 718. Irritae sunt preces, quas pia vita non sequitur, 1102. Nonnullis in usum negotiationis vertitur oratio, *ibid.* Quae sit electorum oratio, 1429. Cur oratio dicatur virgula fumi, *ibid.* Orationis instantia Deus in corde figitur, et lux mentis amissa reparatur, 1442. Christus vult peti id, quod et nos petere, et se concedere praesentit, *ibid.* Vis orationis monachorum, qua Theodorus juvenis in extremis a demone oppressus, liberatur, 1315, 1643. Ille orat in nomine Jesu, qui id petit, quod ad veram salutem pertinet, 1563.—Oratio vera, quae sit, 71, 1447. Oratio grata Deo, quando dicatur, 531. Ante orationem conspiciendum est quid possit in oratione reprobari, 332. Attentio in oratione, quantum prosit, 718. Oratio cum bona actione iungenda, *ibid.* Orari vult Deus impertune, 1412. Constitutioni postulationis conditionem Dominus posuit pietatis, 333. Veram orationem efficiunt amari gemitus, non verba composita, 1102. Citius exauditur oratio quae dilectione proximi, praesertim inimici, conditur, 1152. Orationis lacrymae sunt victimae oblationis nostrae, 1202. Compunctio orationis ex amore Dei concepta, fumo ex aromatibus comparatur, 1429. Quam pauci orant ut oportet, 1533. Ante orationem debitoribus dimittendum, 1564.—Orationem impediunt rerum terrenarum phantasmata, 243. Et peccatorum, 1441. Animi inter orandum alternantes motus, 502. Qui assidue volens terrena cogitat, haec in oratione, etiam volens, patitur, 353, 911. Quo durius clamor cordis repellitur, eo valentius clamare, et orationi insistere debemus, 1442. Sic Jesus prius trauseuntem stare facinus, *ibid.* Duo impediunt orationis fructum, 533. Oratio, cur saepe non exaudiatur, 489, 510. Inter orandum nos fortius impugnant demones, 509. In oratione saepe immunda cogitationes ingeruntur, 521. Orationes, cur tarde exaudiuntur, 827. Qui opponatur nubes ne transeat oratio, 911. Orationes multorum inutilis, 1102, 1561.—Oratione Dominica amplius ligamus nosmetipsos, si non dimittimus, 1565. Qui ab oratione Dominica conditionem tollunt, faciunt ut ab advocato non cognoscatur sua, *ibid.*

Orbem portare, quid sit, et qui dicantur, 300.

Ordinibus sacris initiati aliquando religionem in commercium negotiationis trahunt, 1648.

Ordines tres in Ecclesia, 1063, 1314, 1665. Ordines varii angelorum, 1072, 1665. Tres ordines salvandorum, 1344, 1330.

Organum designat praedicationem,

675, 1081. Organa in salicibus suspendere, quid sit, *ibid.*

Oriens dicitur Christus: Christiani vero Orientales, 26, 660. Angeli dicuntur Orientales, 31. Ad Orientem ire, quid sit, 516. Per Orientem Iudaea designatur, 1375. Et iusti, 1576. Et inchoantes, 1585.

Origenistarum error de aeternitate poenarum confutatur, 1133, etc.

Oriones hieme oriuntur, et tempestates excitant, 294. Significant martyres, *ibid.*

Os cordis, 636. Os est cordis ostium, 716. Ore locutio significatur, 1046. Quid sit manus super os ponere, 1203. Quid sit ore compelli ad laborem, 4366. Os aperire, quid sit, 104. Os contrahere, quid, 197, 199. Os Domini, quid significet, 868.

Osculari manum suam, quid sit, 699, 707. Osculari pedes Domini, quid significet, 1596. Osculum est dilectionis signum, *ibid.* Quid sit Dei osculum desiderare, 1597.

Ossa significant fortia facta, 164. Et fortitudinem carnis, 263. Item fortes, 420, 665, 671. Item virtutes, 751, 758. Item Potentes saeculi, 1374.

Ostia sunt Ecclesiae sancti doctores, 911. Haec ostia aperta humilibus, clausa superbis, 912. Ostia mari, *id est saeculo* opposita, sunt legis et Evangelii praepcepta, 312. Item ostia Ecclesiae sunt virtutes, 916. Ostia tenebrosa, quae sint, 928, 930. Haec ostia Domini videt, et ea suo lumine a nobis videri facit, *ibid.* Ostium contra osium, quid sit, 4356.

Otiosa verba cavenda, 102. Otiosa *id est* in ventum verba proferre, 239. Otiosas mentes demones tentant, 163. Quid sit verbum otiosum, 240, 1457. De verbo otioso ne sancti quidem excusari possunt, 1046. In otio querendus est dilectus, 1383. Cavendum a verbo otioso, 1457. Qui stent in vinea otiosi, 1512. Toto vitae die otiosi, sero saltem laboremus, *ibid.*

Ova in pulvere derelicta, qui Deus calefaciat, 1005. Ovum significat prolem in vita spiritali teneram, 1062.

Ovile unum, quodnam sit, 1487. Ex Iudaeis et Gentilibus unum ovile factum, *ibid.* Ovile sanctae Ecclesiae haedos cum agnis accipit, 1513.

Ovis innocentiam designat, 25, 66, 870, 1155, 1159. Quid significet tondere primogenita ovium, 280. Ovis fideles ex Iudaea populi designantur, 1161, 1487. Quid sit ab ovibus pastorem cognosci, 1486. Qui per fidem et amorem non adherent Christo, non sunt ejus oves, *ibid.* Quae sint pascuae ovium Christi, 1487. In his electorum mentes, vitae cibo, si sine satiantur, *ibid.* Vires suas a pastoribus neglectas, Christus non deserit, 1305. Qui carni serviunt, Christi non sunt oves, 1513. Quis est habens oves centum, 1601. Ovis centesima, quae perit, quid significet, *ibid.* Quid Dominum ovem centesimam suis humeris imposuisse, 1602. Ob ovem inventam, non ovi, sed sibi, congratulari jubet Dominus, *ibid.* Quid sit oves possidere, 50. Oves cogitationum innocentiarum designant, 66. Et munditiam bonorum cordium, *ibid.*

Oza percussus a Deo ob temeritatem, quid significet, 149.

P

Palaearum grandes acervi in area, igne consumendi, 163. Grana sub paleis prenuuntur in area, 1638.

Paliurus, quid significet, 1061.

Pallium quo Rebecca se operuit, viso Isaac, quid designet, 1160.
 Palma, quid signet, 630. Palmæ natura, 629. Palma in aliquo ab omni arborum specie differt, 630. Justorum vita palmæ assimilatur, *ibid.* Palmæ victoriam significant, 1362. Palmas in fronte gerere, quid sit, 1583. Quid pictura palmarum significet, *ibid.*, 1365. Quid hinc et inde palmam gestare, 1786.
 Palmus inchoationem exprimit contemplationis, 1331. Labia mensurarum palmo mensurari, quid sit, 1410. Unitas palmi, quid significet, 1411.
 Palpebræ Dei, quid significant, 898, 1351. Quid sit nos a Deo palpebris interrogari, 898. Palpebris diluculi comparatur oculi, *id est* consilii Levithan, 1109. Palpebræ diluculi extremas noctis horas significant, *ibid.* Qui Domini palpebræ homines interrogent, 1358.
 Panis subcinericius, quid significet, 372, 1033. Quid sit lignum in panem mittere, 394. Panis est stipendium vitæ presentis, 409. Panis sacre Scripturæ designat intelligentiam, 474. Miraculum multiplicationis panum a Christo, 536. Per panem in Scriptura sacra multa significantur, 755. Panis significat subsidium vitæ presentis, 756. Quid sit subcinericius panem reversari, 1033. Panes azymos, quis comedere dicatur, 1334.
 Papyri vasa, quid sint; et quid significant, 423.
 Parabola musicæ quoddam est organum, 357.
 Paracletus item ac advocatus, aut consolator, 1576.
 Paradisi quatuor flumina, quid significant, 68. Paradisus humani generis uterus, quæ ostia serpens aperuit, 114. Regio nostra paradisos est, 1471. Ab hac discussimus per delectationes illicitas: ad eam revertitur per penitentiam, *ibid.* Cœlestis paradisi descriptio, 1627. Quare Deus omnes paradisi arbores ad esum concesserit, cum ab una prohibuerit, 1136. Multa nunc exhibenda sunt, quæ in paradiso necessaria non fuerant, 1164. Paradisus quotidie penitentibus aperitur, 1424.
 Parcere. Qui intelligitur Deum non parcere delinquenti, 313.
 Pardus cum hœdo, qui accubet in Ecclesia, 1343.
 Parentes primi, si in statu suo perstitissent, sine morte in cœlum transferri potuissent, 126. Quod in primis parentibus primo actum est, hoc in nobis per peccatum quotidie agitur, 123. Parentum amor, quando noxius, 230, 231, etc. Relinquendi sunt parentes propter Deum, 231. Parentes iniqui puniuntur parvulorum pœnis filiorum, 490. Cur filii adulti, ex parentum culpa feriantur, 492. Primi parentes similitudinem Divinitatis appetentes, immortalitatis munera perdidērunt, 604. Primi parentes fuerunt de culpa requisiti ut cooquirentur, 712. Primi parentes, dum peccatum suum defendere motiuntur, addunt ut culpa eorum atrocior fieret, *ibid.* Primi parentes peccatum suum in Deum retorquebant, *ibid.* Vide Adam, Eva. Qua discretionem parentes et propinquos diligere, et discede debemus, 1628.
 Paries recens qui facile destruitur, quid significet, 280. Quid sit parietem ædificatum lignis, 860. Quid sit fodere parietem, 1021.
 Pars impiorum, quæ sit, 484. Pars sanctorum, quæ, 485. Quid sit partem

a Domino accipere, vel partem Domini ipsum habere, *ibid.* Pars domus Domini, quibus sint, 1084. Dare partem septem, nec non et octo, quid significet, 1542, 1391.

Parva non sunt negligenda, 319.
 Parvi in Scriptura, quinam dicantur, 26. Parvulus est, qui invidia occidit, 179. Et qui terrenam diligit, 180. Cur parvuli plerumque a dæmoniis arripantur, 492. Parvulis veritas revelatur, 863, 1136. Quis parvulus in oculis suis, 1135. Perfectorum lacrymas et virtutes imitentur parvuli, 1354.

Pascha dicitur solemnitas solemnitas, 1335. Ex hac solemnitate exemplum futuræ resurrectionis datum est, *ibid.* Christus est pascha nostrum, *ibid.* Digne celebrans paschalem solemnitatem, nec crudas, nec aqua cocias agni comedat carnales, 1355. A qualibus Pascha eui debeat, *ibid.* Pascha comedens, renes accinctus, edomitis scilicet voluptatibus carnis, 1336. Festivantes pascha comedere, est ad solemnitatem patriæ cœlestis anhelare, 1337. Umbra venturæ solemnitatis est solemnitas præsens Paschatis, 1338.

Pascha vitam æternam denotant, 978. Quæ sint pascha ovium Christi, 1487. Quæ et quibus ibi reficiuntur oves Christi, *ibid.* Ad hæc pascha festinandum, *ibid.* Ardentem ea amare, ire est, 1487.

Passiones qui non habent domitas, turbam tumultuantem in se gestant, 128.

Pastoribus vigilantibus, cur Angelus nativitatem Christi annuntiet, 1461.

Pastores filii iustiorum, *id est* Apostolorum dicti, 581. Electus discutiat, si vita loco congruat, priusquam oblatum acceptet honorem regimini, 810. Pastores dicuntur mensæ vasa Domini, *id est* animas fidelium portantes, 1410. Pro fidelium peccatis exorando sua detergant, 1418. Pastores cultore vineæ signantur, 1385.

Pastorum bonorum officium, 620, 1285, etc. Pastor fidelis ab omnibus vult adjuvari, 726. In bonis pastoribus sociantur benignitas et auctoritas, misericordia et disciplina, 641, 779. Labor est pastorum videre prava, nec corrigere, 741. Pastores boni ut perit medici, prius palpant, postea feriunt, 780. Aliud est percutere, cum iustitia stimulat; aliud, cum superbia inflat, *ibid.* Quis in correptione servandus modus, 781. Hunc non servant superbi, *ibid.* Boni pastores sciunt modo severe corripere, modo humiliter deprecari, *ibid.* Sibi subditis virtutum splendore boni pastores præluceant, 786. Ob delicta gregis aliquando bonus pastor pervertitur, 807. Boni pastoris et mercenarii discrimina, 1485. Pacis tempore nequeant discerni, *ibid.* Veniente lupo, quis bonus pastor, quis mercenarius cognoscitur, *ibid.* Murum opponere pro domo Israel, quid sit, 1486. Forma boni pastoris, *ibid.* Debent boni pastores pro arbore deprecari, 1584. Et ad fructus procurandos assidue laborare, *ibid.* Pastoris boni discretio, qualis esse debeat, 1291. Pastores vigilantes sublimia videre merentur, 1461. Pastoris boni officium duplex, 1484. Pastores mali subditos ad impietatem trahunt, 785. Qui præsent, non ut prosint, sed ut dominentur, sunt apostatæ, *ibid.* Duces iniqui, suæ superbiæ exemplo, subditos trahunt in præceps, *ibid.* Fictus est pastor, qui magistri tenet locum, et non exercet officium, 805. Qui prædicatione neglecta, coris se-

cularibus occupatur, *ibid.* Qui malis subjacent pastoribus, id suæ culpæ tribuant, 806. Pastores mali honorandi sunt, sed non imitandi, 808. Subditi verecunda mali pastoris pallio tegant aversi, *ibid.* Prava pastorum exempla, Deus ordinat in pœnam superborum subditorum, 810. Quo sensu Deus faciat regnare hypocritam, *ibid.* Vitia pastorum quæ non potest corrigere, Ecclesia patienter tolerat, 846. Pastores mali hæc exsultando motunt, quæ Patres eorum moriendo severunt, 847. Nox Ecclesiæ est cum vortorum ac fortium loca, inducti et debiles obtinent, 848. Qui tacuit, cum debuit arqueret, pastor mercenarius, fugit, 924. Qui terrenam substantiam magis, quam oves diligit, hi nomen pastoris perdidit, 1483. Pastores tot occidunt, quot ad mortem ire quotidie negligenter vident, 1285. Malus pastor appellatur mercenarius, 1485. Mercenarii descriptio, *ibid.* Mercenarius fugit lupo veniente, *ibid.* Fugit, non mutando locum, sed subtrahendo solatium, 1486. Quid sit ex adverso non ascendere pastorem, *ibid.* Pastores inertes arguantur, qui non laborantes, laboris mercedem percipiunt, 1499. Qui nec orationi, nec prædicationi incumbunt, *ibid.* Qui potentibus blandiuntur et adulantur, *ibid.* Ex pastoribus quodque lupi fiunt, 1503. Lapidis sanctuarii in capite platearum dispersi, pastores sunt qui jacent per ministerium operis, 1504. Electi sacerdotum malorum manibus expiati, in cœlum recipiunt, ipsis sacerdotibus ad inferni supplicia detrusis, 1505. Mali sacerdotes aquæ baptismatis similes, quæ peccata diluens baptismatorum, in cloacas descendit, *ibid.* Quid sit pastorem sub figura arboris sterilis terram occupare, 1584. — Pastorum vita per Noë significatur, 23, 1544. Qui adhuc vitiis subjacent, alios regere non præsumant, 741. Pastorum et plebium merita invicem connectuntur, 807. Pastores temporalibus vacantes contemneret, est Deum accusare, 808. Quot variis cogitationibus et motibus sint obnoxii pastores rebus temporalibus vacantes, 1292. Lugere cum lugentibus, et gaudentibus debent pastores cogaudere, *ibid.* Vestimenta mutare, *id est*, varios mentis habitus induere, jubentur, *ibid.* Pastoribus, si cum Christo comparentur, quam formidandum, 1484. Sulcos terræ deflere de vita pastoris, quid sit, 1500. Quasi petra salis inter bruta animalia, debet esse sacerdos in populis, *ibid.* Quanta pastorum debet esse sollicitudo, de ratione pro seipsis summo pastori aliquando reddenda, 1:03. Talis sit vita pastoris ut, quisquis ad eum accesserit, melior ab eo recedat, *ibid.* — Pastorum sollicitudo pro subditis sibi populis, 21, 725. In pastore virga et baculus, quid significant, 611. Pastor plus moribus quam sermonibus loquendum, 742. Pastoris pia veritas in scrutandis cordis piaculis, 815. Apostoitis et Ecclesiæ fortibus ad præmia vocatis, Deus debiles ad certamina vocat, et roborat, 847. Exemplo Petri sic pastor sit fortis contra adversas potestates, ut humilitatem habeat mansuetudinis erga inferiores, 906. Pastores studium contemplationis, cum proximorum cura in seipsis componant, 909. Quantum avarum rectores discretionem indigeant, 960, 971, 977. Pro singulorum qualitate varia monita dentur, 961. Iniqui diutius increpandi, conversi jam ab iniquitate mltius sunt monendi, 962. Perit magistri discipula-

lis non satis humiliter de se sentientibus, sublimioris doctrinæ cibum subtrahunt, 971. Secus si in confessione peccatorum humiliantur, *ibid.* Quæ debeant esse pastorum dotes ad animas in fide et virtute parturiendas, 975. Qui per rigorem disciplinæ patres sunt, per viscera pietatis sint matres, 976. Per congruum tempus concepta soboles, in cordis utero gestanda, ut vivat, *ibid.* Discretio pastoris circumspicienda et alta sit, 1284. Pastorum et subditorum connexa sunt peccata, *ibid.* Quantum debeat esse ordo et consideratio locutionis in ore pastoris, 1286. Aurem Deo prius aperiat pastor quam os populo, 1284. Pastori necessarius, etsi cruciet, zelus, 1304. Hoc munus iudicium divinum evadet, *ibid.* Quanta debeat esse pastoris inter disciplinam et misericordiam discretio, 1414. Exhortetur, ad virtutes, etiam quas non habet, ut eas operetur, quia de iis loqui compellitur, 1415. Ipse pastor orando deleat culpas, quas prædicando manifestat, 1416. Exteriora ovibus liberaliter a pastore impendenda, 1484. Anima quoque, si necesse sit, pro eis exponenda, *ibid.* Pastores mittuntur agni inter lupos, 1498. Seviendum aliquando ex amore, *ibid.* Corda populorum condire debet vita pastorum, 1500, 1506. Aliis sibi exemplo pastores in computatione, 1500. Zelo mansuetudinem pastores conjungant, 1501. Exhortatio ad pastores, 1499, etc. Orationum pastorum ad Deum, 1505. — Pastoribus cura rerum temporalium vitanda, 2. Quantis sit hæc cura perturbatio, periculosæque obnoxia, 67. Pastores non propriam gloriam, sed auctoris querere debent, 702. Ecclesiarum rector sibi in prædicatione cooperantibus non invidet, 726. Pastorum defectus varij, 727. Pastori dominatio fugienda, 742. Superbi rectores subditos despiciendo culmine gaudent, 783. Turpe est litibus vacare pastores, neglecta plebis sibi commissa cura, 1006. Nimia mansuetudo pastoris, sibi et subiectis inimica, 1207. Pastores qui dominos potius se subditis exhibent, quam patres, objurgantur, 1497. Extrinsecus quidam blandiuntur, et intrinsecus sæviunt, *ibid.* Pastorum gravis error, 1499. In solvendo, aut ligando pastor caveat, ne odio vel gratia moveatur, 1533. — Pastoralis sollicitudo, quanta debet esse pastorum in subditos, 725, 1293. Qui exterioribus ministerijs deserviant, studium ad cordis secreta refugiant, 749. Cura pastoralis nec cupiditate amplectenda, sed cum formidine retinenda, 787. Tantis se sciant pastores vivere, quantis præesse, 786. Cur tenet magistri locum, qui non exercet officium, 805. Potestas regiminis ministrari non potest, sine studio curæ temporalis, 809. Quid sit pastorem sumere sibi laterem, et circa eum ordinare obsequium, etc., 816. Quanta doloribus pastores ad vitam parturiant, 975. Nisi ad nostram pastores nostri descenderent infirmitatem, filios in fide non procrearent, 977. Pastorum stabilitas in uno loco asserit, 1209. Quantum pastoribus, etiam vigilantioribus, formidandum, 1291. Vestimenta mutare sacerdotem, et lineæ vestiri, quid significet, 1292. Pastores, quam sedulo suas oves inspiciant, et cognoscant, 1377. Sic ad magna excitentur subditi, ut minima sciant non esse negligenda, 1440. Pastoralis cura, quæ sit Ecclesie, 1425. Pastorem comedere peccata populi, quid sit, 1199. Pastores venturi iudicis sunt præcones,

1500. Terram contra possessorem suum clamare, quid sit, *ibid.* Præcipua pastorum munia recensentur, *ibid.* Sic lavigent sibi pastores, ut subditorum custodiam non negligant, 1501, 1505. Cujusque homines conditionis, sermone et studio pastoris in melius crescant, 1505. Pastor timeat quemquam absolvere injuste, vel ligare, 1536. Debent pastores restrictionem vitæ, compassionem naturæ, 1594.

Pastus, quid designet, 978.

Pater Deus, qui adversus Christum filium intelligatur commotus, 84. Quidquid de patre percipimus, per filium videmus, 167. In cælo pater testis et conscius filii, 426. Locus sapientie pater est, locus patris sapientia, 606. Sapientia est species, et verbum patris, 610. Pater verbum sine tempore genuit, 748. Pater, Filius et Spiritus sanctus non vocantur angeli, 898. Pater Deus nos filios adoptivos, et donis nutrit, et flagellis erudit ad hereditatem, 1587. V. Filius Dei.

Patris culpa non debet gravare filium, 492.

Patres veteris legis Christum præfiguraverunt, 14. Patres ante Christum, quemodo abortivi, 152. Antiqui Patres dicuntur naves poma portantes, 303. Aquilæ comparantur, *ibid.* Patres antiqui a timore legis ad Evangelii libertatem transire optabant, 317. Patrum sententias in corde versare, quam proficuum, 523. Patres prisca dicti sunt vias auri excelsæ, 595. Antiqui Patres fructiferis arboribus similes fuerunt, 750. Patrum miracula in Scriptura sacra leguntur, 1340. Patres antiqui et Novi Testamenti tripartiti sunt, 1343. Comparatio priscorum Patrum ad apostolos, 1371. Patres sancti Ecclesie statum custodiunt, 1546. Patres veteris et Novi Testamenti dicuntur altilia, 1636. Ex Patribus Veteris et Novi Testamenti paratum nolis convivium, *ibid.* Sancti Patres, cur signentur nomine petrae, 973. Veterum Patrum, ex quibus Christus, perfectio, 1551. V. Patriarchæ.

Patriam invitit oportet, quæ ex arbitrio et sponte fecimus, 125. Justa sunt cuncta quæ patimur, 51. Quidquid patimur, peccata nostra meruerunt, 187. Non est omnibus datum peccas pro Deo pati, 218. Alia a Deo, alia a proximo, alia patimur a diabolo, 1617. Qui horum quodque sustinendum patienter, *ibid.*

Patienter, qui vere dicitur, 585. Nullus perfectus est, qui inter proximorum mala patiens non est, 673, 1638. Qui malum non retribuit, quia nequit, patiens non est, 1615. Contra eum qui mala irrogat, patiens nullo dolore mordetur, *ibid.* Mialis est doctus, qui minus patiens, *ibid.*

Patientiam, qua ratione servamus, 81. Patientia est exercenda in operatione, *ibid.* Patientie præmium hic non requirendum, 62. Mentem patientis bene novit condensio passionis, 10. Qui patientiam tenet, animam suam possidet, 133. Ratio patientie in iustis illatis servanda, 177. Proximorum infirma toleranda, ad cruciatum subeundos roboramur, 219. Patientia crescit æternorum amore, *ibid.* Patientia in malis vitæ hujus, quantum necessaria, 311. Concordia in societate sine patientia perseverare non potest, 694. Absque patientia charitati conjuncta bona opera pereunt, 695. Ad patientiam roborantur sancti exemplo Christi patientis, 936. Patientia thoracis nomine significata, 1123. Item æris nomine signata, *ibid.* Patientia

falsa, quæ sit, 1207. Patientiam docet scriptura sacra, 1228. Patientia vera amat ipsum, quem portat, 1228, 1355, 1398. Absque patientia nemo sanctorum ad gloriam æternam pervenit, 1229. Qui melior sit patiens viro forti, 1367. Per patientiam terra bona fructum reddit, 1490. Patientie necessitas in bonis agendis, et ferendis malis, *ibid.* Injuriam non ulciscende, sed patienter sunt portanda, 1494. Custos omnium virtutum patientia, 1614. Virtus coram hominibus adversarios tolerare; coram Deo, etiam diligere, 1615. Vera et falsa patientie signa, *ibid.* Minor est victoria, urbes expugnare, quam seipsum per patientiam vincere, *ibid.* Sæpe patientia statim exhibita, postmodum amittitur, *ibid.* Diaboli artes quibus ad iram et impatientiam nos accendit, *ibid.* Exemplum patientie in Stephano Abbate, 1616. Quot modis patientia exerceatur, 1617. Pro labore patientie bona speranda sunt sequens vita, *ibid.* Job flagellatus factus est per patientiam exemplum omnibus, 74, 79. Vide Job patientia. Christi patientia. — Patientie modus, 80. Patientiam conditori debemus, *ibid.* Patientia est sanctorum sanctorum contra impugnatores, 89, 242, 417. Perfectio de patientia nascitur, 153. Patientia benignitati debet esse conjuncta, 212. Patientie modus in flagellis tolerandis, 354. Non in prosperis, sed in adversis elucet patientia, 385. Patientia sanctorum, 417. Patientia Dei erga peccatores, ad quid, 557. Per patientiam Ecclesia exercetur, eam tentat gladius, 657. Patientia iustorum cum a minoribus gravatur, 694. Patientia per charitatem conservatur, 695. Patientia Dei peccatoribus negligenda putatur, 789. Patientia, cur necessaria, 951. Patientie definitio, 1614. Patientie conditiones, 1618.

Patriam homo volens perdidit, et a peregrinatione, quam diligit, invitatus expellitur, 596. Hanc vitam æstimantes patriam, luctum electorum stulte despiciunt, 496. Patriam celestem quidam vindicant, quam tamen non amant, ut Gaditæ et Rubenitæ, 864. Recordatio patriæ celestis, quantum peccatoribus et utilitatis, 865. Considerata patriæ celestis luce, mens in extasim rapitur, 867. Cor terrenis despectis, ad sola celestia suspirat, *ibid.*, 919. Cor patriæ celestis desiderans ardens, comparatur altari aureo, in quo aromata virtutum incendantur, 1428. Eidem dura apparet servitium, longitudo peregrinationis suæ, *ibid.*

Patriarchæ qui ante legem scriptam vixerunt, abortivi dicuntur, 152. Doluerunt patriarchæ se ad Christi tempora non pervenisse, 308, 431. Quem expectando odorati sunt, ejus nos visu et fructu satiamur, 309. Decedentes non sunt adepti beatitudinem ante mortem Christi, 397, 433. Nullus eorum gratiam adoptionis nisi per unigeniti cognitionem accepit, 750. Fructus eorum fuit, et Ecclesiam ejus significare, 751. Sancti patriarchæ et prophete stellæ fuerunt pluviam generantes, 857. Cor dicuntur apbes, 859. Christum prædicaverunt, 948. In lege naturali, ante scriptam, sancti patriarchæ vixerunt, 1217. Ignis Spiritus sancti, qui in patriarchis ardebat intrinsecus, post Incarnationem extrinsecus fulsit, 1246. Patriarchæ motum nomine signantur, 1510. Perfectio patriarcharum, ex quibus Christus, 1531. Quid sit patriarchæ murmurasse, quod scripsit, sicut vocati ad regnum, 1513. V. Patres.

Patropus in iudicio extremo futuros, nunc nobis procuremus sanctos, 1592. Pauci, cur ad Christum veniant, 1690. Pauci in Ecclesia boui, 638. Pavimento gazophylacii fidelium humilitas, caritas et fidei fortitudo designantur, 1365. Paulus apostolus usque ad tertium cœlum raptus, 266, 347. Paulus impar Petro, 342, 1368. Paulus cum cœlo infernum pertulit, contemplationem cœlestium, et carnis passus tentationem, 347. Paulus lampas contempta a carnalibus Corinthiis, 365. Paulus ex tribu Benjamin, dicitur lupus rapax, 567. Paulus fuit Dei tentorium, 861. Paulus significatur per aquam in nivem conversam, 875. Paulus ex persecutionis ævicta vocatus est ad apostolatam, 952. Nix et grando factus est Paulus contra adversariorum pectora, 935. Stephanum laboribus suis antecessit, *ibid.*, 1514. Paulus comparatur Rhinoceroti, 1010. Paulus de quadris lapidibus unus, 1406. Paulus Stephanum omnium manibus lapidantem, lapidavit, 1514. — Pauli conversio mirabilis, 372, 608, 938, 1011, 1106. Exemplum salutaris mutationis animæ per gratiam conversæ in Pauli conversione, 342. Qui delicta Pauli Deus signando curaverit, 401. Gelu in aquam rediit, cum Paulus spirans minarum conversus, 879. Paulus in raptu interrogatus, Domino postea respondit, 898. Ex Judæis ferox Saulus a Christo domitus, 1010. Rhinoceroti similis Saulus, 1011, 1012. Iste Rhinoceros ad agrum Dominicum arandum ligatus, 1011. Glebas, *id est* mentium duritiam fregit, *ibid.* In ejus fortitudine quam deus fiduciam habuerit, 1012. Aram Dei, *id est* Ecclesiam, prius ventilavit devastando, postea congregavit predicando, 1012. Paulus ante conversionem ab adolescentia lapidantium adiutor fuit, *ibid.* Squamis obdurtum cor Sauli, his divinitus repulsis, gratiæ sagittis patuit, 1106. Lupus in ovem versus, pastoris requirit similitudinem cum sequatur, 1107. Paulus Christum incarnatum contemnebat ante conversionem, *ibid.* — Paulus peccavit ex ignorantia, 803. Cur Paulus Publii patrem miraculo, Timotheum vero curaverit alimento, 870, 1449. Paulus Timotheum circumcidit, 907. Quæ fuerint Pauli vagationes, 969, 1044. Prædicatio Pauli post conversionem, 1012. Cur Paulus volebat intrare Thestrum apud Ephesum, et Damasci pro sportam dimissus est, 1023. Cur Paulus aliquando fugerit, *ibid.* Quadraginta viri in mortem Pauli conjuraverunt, 1023. Paulus, cur Corinthium in interitum carnis tradiderit satanæ, 1086. Paulus ex præterito Evangelium cognoscebat, sed qui pro eodem passurus esset, ignorabat, 1178. Plangit Paulus quæ ante baptismum commiserat, 1203. Cur Paulus Corinthios cum modestia, et Galathas increpet sine modestia, 1288. Paulus apud Corinthios, anno integro, et sex mensibus prædicavit, 1369. Paulus arguit Corinthios impietatis, 1370. Miracula Pauli referuntur, 1448. — Pauli virtutes recensentur, 89, 1406. Ejus patientia et fortitudo in adversis et persecutionibus, 89, 248, 365. Ejus caritas erga proximum, 89, 205, 969, 970. Ejus humilitas, quanta fuerit, 149, 781, 875, 898. Quomodo infirmitati proximorum condescenderit, 650. Loquitur intrepide principi sacerdotum, 237. Ejus moderatio in suis laudibus, 562. Cur se aliquando commendat, 623, 815, 1256. Ejus prudentia in reprehendo,

780, 1287. Ejus in potestate discretio, 854. Semper discurret ut aliquem lucretur, 969, 1044. Ejus pro salute suorum zelus et anxietas, 977, 1001, 1425. Ejus zelus pro Christo, 1022, 1339. Paulus lapidatus, et extra civitatem pulsus, non timuit in eam regredi, 1027. Ejus fervor ad prædicandum, *ibid.* Paulus fortis perseverat in laboribus, et exsultat in adversis, 1028. Quomodo Paulus mori desiderabat, et carne exspoliari formidabat, *ibid.* Pauli zelus et patientia, 1228, 1239. Ejus mansuetudo et longanimitas, 1569, 1570, etc. Paulus à Corinthiis stipendia prædicationis non accepit, *ibid.* Paulus implevit quod prædicavit, 1370. — Paulus ferientibus opponit scutum patientiæ, male suadentibus jacula intorquet doctrinæ, 89. Immensæ charitatis viscera Pauli, 90. Paulus natus ad volatum, quasi avis, 188. Paulus humilis, et simul in sublimi positus, 191, 393. Paulus omnibus omnia factus, condescendendo, non cædendo, 205. Qui Paulus animam suam suspenderat, 265. Quædam de se præclara loquendo, erudit vitam audientium; quædam tacendo, custodit suam, 562, 704. Paulo mundus crucifixus, et ipse mundo, 601. Pauli sublimitas virtutum, tentationum infirmitate, ad humilitatis custodiam, temperata, 608. Ad tertium cœlum jam raptus, a timore tamen nondum libet, 658. Paulus quatuor modis in compunctione affectus, 751. Paulus cæteros sibi præfert, ob innocentiam, apostolos, 769, 1276. Paulus corripiendi subditos formam præbet superioribus, 780. Paulus disciplinam in Corinthios tenuit, et humilitatem sibi servavit, 781. Paulus in peccantes superiores, in stantes se præbet æqualem, 834. Paulus, vel apertis, vel clausis Dei palpebris interrogatus, recta respondit, 898. Intra indicias sibi a Deo mensuras Paulus se se continuit, 905. Paulus secundum discretionis lineam, mutavit suam, in eadem materia, agendi rationem, 907. Paulus ad comprehendenda cœlestia infantem se facietur, 915. Paulus disciplinæ glaciæ premebatur, quando bonum pericere, quod conceperat, non inveniebat, 946. Caritas, quæ divisa unit, cor Pauli per multa dividebat, 970. Paulus instar cervæ rugientis in partu, 977. Pauli incurvati discretio, ut paratissimos, 978. Paulus filiorum suorum non struthionis more oblitus, sed de salute eorum maxime sollicitus, 1004. Paulus abstinentia corpus castigans, ventri deditos ferit, 1012. Paulus inter flagella exsultat, 1022. Suo nos exemplo perfectam Paulus docet obedientiam, 1157. Paulus duabus pennis, *id est* virtutibus, evolat sursum, et duabus corpus tegit, 1203. Pauli oculata sollicitudo, et providentia, 1224. Paulus antequam ad prædicandum surgeret, jacuit, 1251. Paulus laudat Corinthios, quos postea reprehendit, 1287. Paulus laudans Corinthios mendacii et adulationis expers, 1288. Quam vehementer Paulus in Galatas invehatur, *ibid.* Paulus zelo animarum cruciatus, 1304. Pauli de hujus vitæ mora gementis, consolatio, 1352. Vita Pauli, Christus, *ibid.* Fulciri se floribus, et malis stipari desiderat, *ibid.* Pauli exemplo discimus, cum appetitu mortis, adversa contemnere, 1339. Pauli in dictis, et in factis præsentia, 1367. Paulus instar medici purgata fovet, et putrida resecat, 1570. Longanimitate mansuetudinis duritiam molivit discipulorum, *ibid.* Paulus in adversitate fortis, et in prosperitate humilis, 1386. Sibi nihil tribuit, qui

omnia se in Deo posse affirmat, *ibid.* Meptium unitatis Paulus cultor sollicitus, 1411. Paulus gazophylacium cantoris, Deo cantat iudicium, 1420. Paulus templi Dei custos solertissimus, 1425. Spiritus sanctus implet persecutorem, et facit gentium doctorem, 1580. Paulus in afflictione corporis portabat crucem carnis, in compassione proximi portabat crucem mentis, 1588. Paulus animam suam amando oderat, et odians amabat, 1628. — Pauli labores quanti, sed unde leves ab eodem aestimati, 248. Paulus flagellis cinctus, 451. Pauli viæ et prædicationes divinis natibus subditæ, 879. Pauli sollicitudo pro omnibus pene Ecclesiis, 969, 1012. Pauli in media irruentis pericula, quanta fortitudo, 1025. Aliquando prudenter declinat periculum, *ibid.* Si ex periculo minor existat fructus, secus autem minime, 1024. Non loco virtus ejus, sed virtuti defuit locus, *ibid.* Paulus pavorem omnem, omnem hostilem impetum despexit, 1025. Quando, et qui supra Paulum, Dei equum, pharetra superavit, *ibid.* Paulum non terret clangor tubæ, occidi potest, superari non potest, 1027. Pauli infirmitas fortis, dominatrix patientiæ, *ibid.* Paulus amat quod refugit, fugere videtur quod amat, 1028. Paulus in arduis habet nidum instar aquilæ, 1040, 1045. Paulus vinculis cæcatus, sed et cum Christo in cœlestibus, *ibid.* Paulus ad tertium cœlum raptus, minima et extrema Dei vidit, 1045. Paulus discipulos docens Christum crucifixum, sanguinem pullis præbet aquila, *ibid.* Saulus peccatorum fuit causa volatus Pauli orbem peragrantis, 1044. Pauli tentatio non vorago viliorum, sed custodia fuit meritorum, 1092, 1095. Cur Paulus cum Dominum ter rogaverit, non fuerit exauditus, 1565. Pauli adversitates, et ærumosæ quantæ, 89. Paulus de bonis operibus suis timet, 562, 659. Paulus ad tertium cœlum raptus, certamen carnis passus est, 266, 347. Pauli labores varii, 608, 1052. — Paulus in scriptis suis, aliquando utitur verbis amicorum Job, 150, 182. Quot epistolæ Paulus scripserit, 1186. Quæ sit epistola ad Laodicenses, *ibid.* Paulus scriptis in suis epistolis Petrum fuisse reprehensibilem, 1567. Petrus has epistolas legit, et legendas fidelibus commendavit, 1568.

Pavor, quid sit, 887.

Pauper humilem significat, 198, 525, 691, 835. Justi alij terrena possident, alij abdicant, 265. Pauperes in die iudicii mundum iudicaturi, 363. Jus pauperis mira cordis securitas, 480. Unde dives inaniter gaudet, inde pauper inanus affligitur, 495. Pauper cum anxietate appellit bona, quæ dives cum metu, habet, *ibid.* Misericordiam in pauperes committit humilitas, 632. Clamor pauperum, qui, et quando perveniat ad Deum, 805. Qui ea, quibus indiget, non appetit, dives est, 1572. Christus parentes pauperes elegit, 1443. Capillis pedes Domini tergere, est ex superfluis, pauperibus ministrare, 1598. Osculamur pedes Domini, dum non est gravis nobis indigentia pauperis, *ibid.* Ad cenam vocantur pauperes, et debiles; non vero pauperes et superbi, 1622. Qui fidelis omnia possidendo reliquit, 1625. Apud Deum intercessores querendi sunt pauperes, 1639. Pauperes sunt patroni quos rogare debemus, *ibid.* Pauperes viles corripendi sunt, et cibandi, *ibid.* Honor pauperibus debitus exemplo demonstratur, *ibid.* Exhortatio ad colendos et sublevandos pauperes, 1661. Pauper abjectus et despectus,

margarita in sterquilino, 1661. Vere pauperes, qui simi, 691. Minus inops est qui vestem non habet, quam qui humilitatem, 695. Pauperes clamant adversus pastores mutos, 805. Qui de angustia sua pauper eripitur, 842. Pauper est, qui eget eo quod non habet, 1572. Deus pauperes humiles novit, divites superbos nescit, 1635.

Paupertas humilitatem significat, 525. Paupertas est quædam macies, 411. Paupertatis funibus vinciri, quid sit, 839. Avota paupertatis, qua arte diabolus avertat voverè meditantem, 1068. Paupertas electorum est coelestes amissionis divitias, 1117. Qui virtus in paupertate infirmetur, *ibid.* Hanc paupertatem reprobi nesciunt, virtutum divitiis vacui, 1118. Quem penuria non frangit, scit humiliari, 1386. In via ad patriam paupertas est fida comes, 1387. Renuntiando omnibus quæ huius mundi sunt, holocaustum offerimus, 1404. Rem familiarem ex charitate administrando, offerimus sacrificium, 1410. In terrenis relinquentis, pensandus est affectus, non census, 1450. Quod superfluitas tenuissimæ pravitatis inquinat, caminus paupertatis forte purgat.

Pax cum Deo fit robustior, quo durior pugna cum diabolo, 204. In Scriptura sacra pax alia plena, alia dicitur inchoata, 205. Inchoatur ex desiderio Conditoris, ex eisdem visione perficitur, *ibid.* Qui Deo resistit, pœc cadit, 289. Pax est in sublimibus, licet angeli inter se certent, 541. Christus pacem inter angelos et homines composuit, 866. Qui plusquam oportet sapiunt, a pace proximorum resiliunt, 1239. Ubi vera pax est, Deus habitat, 1272. Per Christi nativitatem pax hominibus data, 1462. Pax a prædicatore oblata, nunquam effectum caret, 1498. Sequentibus pacem Christus relinquit, dat perverentibus, 1577. Pacis tempore, quia licet vivere, licet etiam ambire, 1588. Ire in pace, quid sit, 1595.

Paxillus in balneo semper à Judæo portandus, quid signet, 1021. Paxilli ærei in constructione tabernaculi, quid significant, 1358.

Peccare latenter, et commissum negare, et convictum defendendo multiplicare, commune generis humani vitium est, 712. Si homo non peccasset, ad paradysum sine redemptione pertingeret, 128. Qui peccat, servus est peccati, 986. Aliud est, infirmitate, aliud malitia peccare, 1007. Nullus tam perfectus, qui non inter ipsa peccet vota, 1018. Omnis qui peccat, Conditoris sui iracundiam in se concitat, 1269.

Peccantis vulva dicitur culpa latens, 124. Hominis lapsi instabilitas, 250. Stulte peccator conatur ordini divino reniti, 290. Arma peccatorum sunt membra eorum, 552. Homo peccator moritur in culpa, nudatur à justitia, consumitur in pena, 596. Qui peccator bibit iniquitatem quasi aquas, 407. Omnis peccator reus est incredulitatis, 556. Quare Deus peccatores diutius toleret, 537. Peccator deprehendit se iniquum, intuendo sanctorum exempla, 768. Multi peccatores sub Ecclesiæ pace absconduntur, 802. Increpandus est peccator, et nunquam timendus, 1270. Peccatores sunt inexcusabiles, 1427. Peccatores dum conspiciamus, nosmetipsos defleamus, 1594. Deus peccatores videt, et sustinet, 1597.

Peccator dicitur pulvis et terra, 571, 594, 483, 1002, 1275. Peccatores dicuntur mortui et gigantes, qui de

suo etiam peccato superbiunt, 516. Non omnis peccator impius, sed omnis impius est peccator, 801. Me s peccatoris dicitur profundum maris, 929. Peccatores pulveri similes, quolibet flatu tentationis rapiuntur, 966. Peccator dicitur cadaver, 1014. Umbræ sunt diaboli peccatores, qui se in icem protegunt, 1080. Nubis nomine peccator signatur, 1199. Item nomine noctis et tenebrarum, 1527. Peccator rotæ comparatur, 531. — Peccatores desideriorum tumultibus quatuntur, 155. Peccator Deum non metuit et vivit, blasphematur et proficit, 256. Peccator vinculis peccatorum ita ligatur, ut pondus, quod tolerat, ignoret, 330. Peccatoris lumen in die est, obscuritas in vesere, 355. Spes misera peccatorum, 358. Peccatores in malæ consuetudinis carcere inclusi, per seipsos exire non possunt, 370. Peccator se in peccatis esse agnoscit, sed pro quibus flagelletur, ignorat, 427. Peccator cum a peccati laqueis expeditur nititur, cognoscit quam duris vinculis teneatur, 440. Peccatorum formidanda securitas, 1275. Item exitiosa prosperitas, 1299. Infirmitas et sterilitas hominis post peccatum, 1584. Peccator terrena cogitans, sursum respicere nequit, 1587. — Peccatores blandimentis et laudibus simpliciter decipiunt, 125. Peccator fit quotidie tanto securior, quanto peior, 528. Vis peccatorum, quæ sint, 537. Peccatores non vias Domini, sed suas suspiciunt, *ibid.* Peccatores non putant Deum præsentem esse, quem non vident, 611. Falso dicentes se esse peccatores, 770. Vere dicentes se esse peccatores, *ibid.* Peccatorum superbia, impudentia, et pertinacia, 1252. Deum peccando irritant, eos vero Deus sustinet, et patienter expectat, 1289. Peccatores ex ignorantia securi, 1275. Alii sunt superbi peccatores, alii vero humiles, 1622. — Peccatores cujuslibet status per sacerdotes sunt admonendi, 1405. Peccatores quatuor in Novo Testamento conversi, 1531. In quo quisque peccator conscius est, in eo cæteros peccatores defendit, 1090. Peccatores invicem sibi pertinaciter inhaerent, 1108. Qui carnalibus pascitur, sensus ejus interni ita obstupescunt, ut spiritalia mandare, *id est* intelligere nequeant, 582. Vis peccatorum tenebræ et lubricum, 625. Aliud, bonum non facere; aliud, nec amare; aliud et odisse, 803. Ad culpam pertrahit ex culpa peccator pertrahitur, 1092. — Peccatorum poenæ, quantæ sunt futuræ, 148. Cum Deus peccatores non ferit, manum ligatam dicitur habere, 220. Peccatum nullum est inultum, 513. Peccator prudens erit in poenâ, qui stultus fuit in culpa, 493. Poenâ iniquorum est deleri ex Dei memoria, 534. Ex clementia judicis crescit supplicium peccatoris, 557. Prava actio, quæ delectat in culpa, punit in poenâ, 651. Deus peccatorem aliquando punit excitatione, 799. Quem liberare voluit Deus, deserendo percussit, *ibid.* Tormenta peccatorum quæ, 1474. — Peccatoris conversionem impediunt, vel præsumptio, vel desperatio de Dei misericordia, 124. Peccatorum tres modi facile corriguntur, quartus difficilior, 125. Deus dat locum et tempus penitendi, nolens eum perire, 256, 820. Conversus peccator importunitis peccatorum suorum vexatur cogitationibus, 525. Peccator afflatu Spiritus sancti tactus, periculum suum agnoscit, 528. Peccator a Deo visitatus, ab ipso gravius affligitur, *ibid.* Qui ad Deum post peccata revertitur, in cogitatione

et opere mundatur, 508. Infirmi, sanante Deo, fortes evadunt, et alia doctrina prælucent, 709. Superbientes de suo peccato converti non possunt, 516. Conversio cujuslibet peccatoris Deo facilis, 517. Confunditur peccator mandata Dei respiciendo, quæ contempnit, 560. Peccatoris commensuratum curare, quanti meriti sit, 621. Præda eripitur diabolo, cum quis ab errore, vel peccato revocatur, 628. Nunquam Deus deserit mentem, quæ in peccatis se veraciter agnoscit, 711. Exordium illuminationis peccatorum est humilitas confessionis, 712. Peccator respiciendo justos homines, suæ conversionis initium ducit, 760. Qui peccatorem se intelligit, jam ex parte justus esse incipit, *ibid.* Deus peccantes misericorditer expectat, 829. Peccatorum in conversione consolatio magna, 867. Vocem Dei in terrore, qui audit peccator, 868. Divinæ gratiæ miraculum in conversione peccatoris in extremis positi, 870. Gratia afflante, poenitentia gemitus et rugitus audiuntur, 871. Peccatoris vera conversio, *ibid.*, 1273. Vox Dei torquentem peccatorem excitans, tonitruis similis, 871. Quibus modis hæc vox se in aures cordis insinuet, ignoratur, *ibid.* Mira et stupenda in peccatoris conversione Deus operatur, 872. De conversione iniquorum laudando Deum, timemus ne deseratur, qui putabantur boni, 887. Quid fuerit, imper attendat peccator conversus, 905. Veritas omnes in flagitiis, vel excessibus, quos converteret, invenit, *ibid.* Quot modis Deus peccatorum conversionem procuret, 926. Peccatores etiam sero conversos, Deus recipit *ibid.* Deus mentem peccatoris visitando, maris profundum ingreditur, 929. Nequissimorum in conversione, Deus in novissimis abyssi derivabat, *ibid.* Peccatores pulveri similes, sancti Spiritus gratia solidantur, et charitate compinguntur, 966. Esca justorum est conversio perversorum, 1044. Qui peccata sua tegant, peccatores conversi, 1047. Peccatores ob duo genera debent, 1048. Duobus modis peccator a Domino respicitur, 1052. Excitationes a peccato, 1107. Ab ore diaboli retrahuntur, qui per poenitentiam a peccato respiciunt, 1090. In peccatoris peccatore incessanter debet spes, et formido conjungi, 1091. Conversio peccatorum ad Dominum, per quid impediatur, 1441. Peccatori, ut Lazaro, dicendum est: Veni foras, 1556. Cur majus gaudium de conversis peccatoribus fiat, quam de sanctis, 1602. Peccatores qui se aliquando illicita gessisse meminerint, optimi quandoque fiunt, *ibid.*

Peccati delectatio dies dicitur, et nox caritas mentis, 114. Qui differat peccatum ab iniquitate, 586. Peccatum dicitur uva acerba, 582. Dicitur sanguis, 425, 755, 1285, 1290. Peccata retribus comparantur, 440. Item incendio sulphuris, 444. Peccatum dicitur mors, 412, 445. Peccata vocantur debita, 502. Item spinæ, 616. Per juniperum designatur peccatum, *ibid.* Peccati et criminis differentia, 658. Peccatum dicitur puteus, in quem mergitur peccator, 843. Lacus in quem labitur, *ibid.* Fune peccata signantur, 1087. Taleam animam deprimentis dicitur peccatum, 1185. Peccatum dicitur rubigo, 1593. Peccata legere, quid sit, 1047, 1205. Omne peccatum undecarium est, 1061. Peccati et delicti distantia, 1404. Peccata populi comedere, quid sit, 1490. — Peccatum fit cogitatione, locutione et opere,

145. Omne peccatum aut sola cogitatione committitur, aut cogitatione simul et opere, 351. Servus peccati et ab eo liber, quis sit, 137. Unum peccatum est consequentium aliorum causa, 227, 1289. Nullus ab omni peccato in hac vita mundus, 314, 543, 544, 681, 918, 1350, 1421, 1649. Quantum quotidie delinquimus contra legem charitatis, 543. Diabolus non inducit nos in peccatum, nisi volentes, 424. A diabolo aut peccatum tracti, propria voluntate consentimus, 481. Quod sit peccatum, simul et pena peccati, 123, 510, 544. Peccata ignorantiae, quaedam, quaedam infirmitatis, 625. In carne corruptibili peccatum potest non regnare, at non esse non potest, 681. Aliud est nolentem tangi delectatione peccati, aliud consentientem animum periri, 684. Idem peccatum aliquando poena est et causa peccati, 800, 1283, 1290. Peccatum aut ignorantia, aut infirmitate, aut studio perpetratur, 803. Aliud est praecipitatio, aliud deliberatione peccare, *ibid.* Peccatum tribus modis admittitur, 1064. Variæ peccatorum species, 1289. Mens creata est poena et causa peccati, 1290. Deus ad peccatum non impellit, *ibid.* Peccatum ex peccato nascitur, 226, 425, 1503. Differentia peccati operis et cogitationis, 386. Omne peccatum quod citius poenitentia non tergitur, aut peccatum est, et causa peccati; aut peccatum, et poena peccati, 799, 800, 1289. — Peccati originalis reatu ligatus tenetur, qui baptismo non regeneratur, 102. In originali peccato moriæ, culpæ supplicia non amittit, *ibid.*, 503. Memoria peccati originalis apud veteres Judæos, et Genitiles, et apud Christianos, 102. Homo conditus in die iustitiae, sed natus in tempore culpæ, 106. Job se in primo homine peccasse, et hujus peccati deflet ærumas, 126. Cum nostræ mortis merito nascimur, 123, 306. Cum culpa simul ab origine poena propagatur, 214. Poenæ primi peccati, 269. Solius originalis peccati reus Deus damnat infantes, 303. Infantes, peccatum originale per baptismum aboletur, 315. Iustus veteris Testamenti clausum fuit cælum propter peccatum originale, 433. Peccatum originale a parentibus trahimus, 491, 598, 761. Deleto peccato originali, filii ex parentum nequitia non amplius tenentur, 42. Unde reatus primi infirmitas in humana prole propagatur, 345. Ex originali peccato iniqua hominis mutabilitas oritur, 849. Peccatum primum parentum, 1038. Nullus hominum sine peccato est, nisi qui peccati expers est conceptus, 1350, 1649. Hic est unus Redemptor Ecclesiæ, *ibid.*, 1619. — Peccatum actuale mortale quatuor gradibus in corde, et totidem perficitur in opere, 123. Morte et sepultura Lazari quadragesimæ hi quatuor gradus significantur, 125. Consuetudo peccandi mentis cæcitas in aliquando præcedit, aliquando sequitur, 229. Peccata duo principalia superbia et inanis gloria, 161. Sive in fide peccetur, sive in opere, ultio divinæ damnationis non evaditur, 552. Peccatum ad mortem, quodnam sit, *ibid.* Multi sine crimine, at nullus sine peccato, 688. Peccata eo graviora sentimus, quo majore patriæ celestis amore afficiamur, 839. Occulta dispositione Dei malum non permittitur neciri quod agitur, 875. Peccata septem capitalia ex superbia orta, et illius eorum, 1033, 1036, etc. Peccata duo carnalia et quinque spiritalia, *ibid.*

Peccatum actuale veniale. A minoribus ad graviora delinquimus delicta, 319. Iusti leviora delicta magnis cruciatibus in se puniunt, 582. Quanta sancti vigilantia caveant a peccatis etiam levioribus, 385. Minima donantur iis, qui majora in se districte desieverunt, 484. Quos magna premunt, minima pariter in gehenna affligunt, 485. Sanctorum nullus sine peccato in hac vita, 543, 590, 688. Quædam possunt a iustis vitari peccata, quædam non possunt, 561. Peccatum peccato adjicit, qui male gesta defendit, 119. Quatuor modis peccatum perpetratur, 123. Item tribus modis, 145, 803, 1064. Peccatum ex peccato nascitur, 227. Peccatum duobus modis perpetratur, 351. Pius culpa in cogitatione est; deinde in opere, 443. Prava cogitare, peccare est, 361. Scientes peccare, est vivere in infernum descendere, 563. Quam graviter peccent, qui sua ignorantia impunitatem peccandi quaerunt, 803. Aliud est infirmitate, aliud malitia peccare, 1007. In lapsibus a minimo incipitur, et ad graviora pervenitur, 1009. Crimen, dum defenditur, augetur, 1080. — Peccato anima dum pacitur, panem iustitiæ edere non valet, 582. Ligati dentes ex consuetudine peccati, iustum quod intus nascitur, edere nequeunt, *ibid.* Nullus hominum immunis a peccatis cogitationum, 383. Peccato docetur homo ad sui ignorantiam, 586. Nullus homo absque peccato, nisi ille qui in mundum non venit ex peccato, 596, 1579. Peccati dura captivitas, qui cognoscatur, 410. Non peccati tentationem, sed dominationem fugere possumus, 443. Ut Dei simus hereditas, in nobis peccatum non regnet, 680. Culpæ culpis puniuntur, ut ex vitiorum incremento supplicia augeantur, 799. Necessitas peccandi ex consuetudine contracta, 1064. Peccata aut sunt implicata, ut dum unum vitatur, fere semper labamur in aliud, 1065, 1203. In casu perplexitatis, minus peccatum eligatur, 1067. Omne peccatum grave est, 1185. Multa peccata, quæ committimus, nobis gravia nunquam videntur, 1204. Peccatum fugat omnia bona præterita, 1239. — Peccata aliena, quomodo iusti considerent, 98. Peccatum hominis excusatione exaggeratum, 119. Prima virtus est peccata vitare, 199. Abusus peccatorum, 245. Homo peccando factus est contrarius Deo, 267. Hominem excusat carnis infirmitas, 323. Homo post peccatum, cum a Deo veniam meruerit, *ibid.* Vulnere super vulnus concidimus, quando peccatum peccato addimus, 425. Ex ignorantia et infirmitate, peccantibus adest Deus illuminatio et salus nostra, 431. Peccata omnia omnino vitanda, 621. Homo vult peccatum suum Deo abscondi, 712. Difficilius est peccata commissa proderi, quam non commissa vitare, 714. In peccato quisquis positus, mortalitatis suæ oblitiscitur, 785. Tanto quis a peccato facilius egreditur, quanto minori consuetudine coarctatur, 843. Nemo excusatur a peccatis contra legem naturæ, 875. Cur quidam finem suis peccatis imponere negligant, 1132. Nostra gravia leviter, aliorum levia graviter, cur iudicimus, 1204. Peccata comedere, quid sit, 1499. Peccata præterita perfecti semper defleant, 1400. Nemo de proximo peccatis ad dicto desperet, 1511. Peccator usquequoque incurvatus, peccandi consuetudine, 1583. — Peccatum angeli, cur sit irremissibile, 322. V. Angeli peccati. — Peccatum nullum Deus re-

linquit inultum, 117, 349, 826. Per ea Deus hominum plectit, quæ peccando suo auctori prætulit, 79. Nulla peccata nostra reliquamus impunita, 119. Cum peccata reliquimus impunita, a nocte possidemur, 118. Cum peccata per poenitentiam plectimus, noctem possidemus, *ibid.* Peccata sua punit, qui seductoris insidias deprehendit, 120. Secunda virtus est, peccata perpetrata corrigere, 199. Contrarietas culpæ facta est homini pondus poenæ, 268. Poenæ primi peccati, 269. Peccati delectatio brevis, poena æterna, 225. Deum hominum nosse vanitatem, ac iniquitatem considerare, qui sit, 349. Peccata occulta sunt occulte corrigenda, et publice publica, 420. Peccati flagella, quæ sint, 429. Peccata parentum, qui portant filii, 491. Per origin-le peccatum baptismus non ablutum, filius portat iniquitatem patris, *ibid.* Perversæ menti sua culpa poena fit, 479. Post casum inutiliter aperiantur oculi impiorum, 492, 493. Cur filii adulti ex patris peccato puniantur, 492. Resurgent impii, tam in corpore, quam in anima torquendi, 508. Peccatum per poenitentiam non deletum, usque ad inferos ducit, 532. Iræ divinæ nullum peccatum absconditur, 547. An quis pro eodem peccato bis flagelletur, 572. Dum jus a ultio impunitis subtrahit, alios a pravitate impescit, *ibid.* Tardius credenda majora hominum crimina, et veraciter cognita, citius puniendæ, 628. Percussus a Deo ad eruditionem, a peccato liberantur, 669. Qui pro peccato suo sine murmure flagellatur, jam justus esse inchoat, 746. Omnis peccator ab hac corruptione vitiorum ad gladium transit punarum, 753. Peccatum citius poenitentia non tersum, peccatum est et causa peccati, aut poena peccati, 799, 1289. Peccatis involuti lumen videre non possunt, quod quando poterant videre, noluerunt, 801. In sinu Ecclesiæ inique viventes, divina ultio quasi impios percutit, *ibid.* Quam graviter delinquant, qui sua ignorantia impunitatem peccandi quaerunt, 803. Occulta peccata publice a Deo puniuntur, 824. Quænam peccata Deus in hac vita ferre inchoat, quæ æterna damnatione consumat, 829. Cur peccata quædam a Domino hic feriuntur, et quædam servantur inulta, *ibid.* Eo scelera augetur, quo per poenitentiam defensionem inulta tolerantur, 1040. Deus peccata insequitur, peccator s autem protegit, 1182. Peccata quæ gehennæ ignibus ferri possunt, disciplinæ verberibus sunt corrigenda, 1381. Pallitur tenebras nitionis, qui hic sponte sustinuit tenebras voluptatis, 1466. Poena peccati est malum cognoscendum et dono, non abstinere ab eo, 1583. In cunctis delinquimus, in cunctis ferimur, 1615. Calamitates non de injustitia sunt ferientes, sed de merito mundi patientis, *ibid.* Ligat poena, quos a bonis operibus ligavit culpa, 1641. Peccata deleta, qui memoriam inficiant, et bellum reparant, 325. — Peccata confitenda, non vero, ne geminentur, excusanda, 119. Amor Dei ad errorum confessionem adducti, 318. Debet fieri cum casto in amaritudine animæ, 319. Peccati confessio significatur nomine pignoris in Scriptura sacra, 302. Peccata excusanda, reddimus graviora, 712, 1108. Exordium illuminationis est humilitas confessionis, 713. Peccator et sepulcro exit per confessionem, *ibid.* Ficta est peccati confessio sine humilitate, *ibid.* Sincera confessio indicia, *ibid.* Peccata confiteri, quam vitare, sepe difficilior,

714. Quidam de confessione peccati ornari volunt, non humiliari, 779. Vox auribus Dei valida, est devota confessio, 841. Pignus debitoris est confessio peccatoris, 802, 1091. Confessio peccatorum est ruptio vulnerum, 1632. Doctores sancti dum in confessione peccati nos instruunt, vulnus mentis per linguam tangunt, 1635. — Peccati medicina est humilitas lamenti, 91. Quartus peccati gradus, id est audacia defensionis curatur difficiliter, 125. An nulla in caelo peccati memoria, 138. Meta peccatum expellitur e mente, quem charitas sequitur, ex qua et propositum concipitur, 29. Peccata per poenitentiam relaxantur, 213. Peccatum aut homo in se poenitens punit, aut Deus vindicans percussit, 513. Ex correctione, et poenitentia nostra fiduciam habemus veniæ, 324. Afflictione spontanea peccata mundi docet Ecclesia, 425. Quid sit peccatum ad mortem et irremissibile, 532. Facile abstergitur culpa, quam ipsa pietas comitatur, 559. Nulla peccatorum remissio extra unitatem Ecclesiae, 574. Qui peccata tegantur, 1203. Major est medici potentia quam magnitudo languoris nostri, 1264. Peccati non cito poenitentia deleti, poena est saepe sequens peccatum, 1269. Turba triduo Dominum sustinens, signat fidelium de peccatis suis poenitentiam, 1416. Qui veniant de longinquo ad Dominum per poenitentiam, 1417. Peccati rubigo charitatis igne consumitur, 1593. *Vide Poenitentia.*

Pecunia in sacculo clausa, est sapientia occulta, 1498.

Pedes Domini, quinam sint, 578, 615. Pedes suos lavavit butyro, quid sit, *ibid.* Pedes Ecclesiae sunt ministri infirmos, 816. Pedes gressus actuum significant, 1193, 1536. Quorum sint pedes recti, 1193. Quid sit pedes et manus reproborum ligari, 1641. Pedem immittere bovis et asini, quid sit, 1161.

Pedicam a diabolo abscondi in terra, quid sit, 441.

Pelagianorum error suis viribus salvari se posse, confidentium, 1034. Pelagius et Celestius revincuntur, gratiae inimici, 1158.

Pellem dare pro pelle, quid sit, 75. Quid significant pelles et cilicia, quibus tabernaculum tegitur, 809. Quid hœdinae pelles, quibus nuda Jacob teguntur, 1214.

Penetrandi caelestia et spiritalia modus, quis sit, 627.

Pennae animalium alterius ad alterum junctae, quid significant, 949, 1198. Quid est Denm volasse super pennas ventorum, 549, 606. Penna vetustam projicere et sumere novam, quid significet, 1038. Penna v. latum exprimit, 1191. Et contemplationem signat, 1192. Qui dicatur quatuor pennae uni quatuor animalium, 1193. Quae sint quatuor sanctorum pennae, 1205. Pennas desuper extendere, vel deprimere, quid sit, 1202. Pennae duae in futuris, amor et spes; in praeteritis timor et poenitentia, 1203, 1253. Item amor Dei et proximi significatur per duas pennas, *ibid.* Pennae animalium rectae, alterius ad alterum, quid significant, 1232. Quod apud Ezechielem penna hoc apud Petrum accepta gratia, 1232. *V. Ala.*

Pentecostes festum comparatur cum festo Incarnationis Verbi, 1580. Solemnitas Pentecostes, quam honorabilis, *ibid.*

Pera significat onera saeculi, 1498.

Percussio variorum genera, 12. Per-

cussio divina dicitur commotio, 75. Duobus modis Deus electos percussit, 200. Percussio aliquando a Deo, aliquando venit ab adversario, 219. Percussio divina est purgatio vitae praesentis, aut initium poenae sequentis, 571. Percussio Dei est disciplina patris, 696. Percussio caelestis exprimitur mallet nomine, 1125. *Vide Flagellum.*

Perdunt alii quod tenere videbantur, alii accipiunt quod alii perdunt, 796. Consolatio in rerum perditione, 51. Perditionis indicium est, quando affectatis iniquitatibus subsequens favet affectus, 827.

Peregrini sunt in mundo omnes sancti, 577. Quantae sint hujus peregrinationis ærumnae, *ibid.* Hujus peregrinationis tædio, et amore patriæ caelestis compunguntur sancti, 1428. Peregrini ad hospitium cogendi, 1533.

Perfectus humilitatem, qui non perdat intuitu culpæ alienæ, 98. Perfectio nostra culpa non caret, si absque indulgentia examinetur a Deo, 148. Perfectio de patientia nascitur, 153. Perfectus est qui erga imperfectionem proximi impatiens non est, *ibid.* Nemo hic tam perfectus, cui non nascatur semper quod resecetur, 165. Perfectionis culmen, qua ratione attingatur, 209. Millenario numero perfectio designatur, 289, 723, 1162. Item septenario, 22, 1149, 1150, 1162, 1513. Studium ad perfectionem contendendi, 517. Perfectorum est, damna infirmorum dolere ut propria, 612. Ad perfectionem varii gradus, 720, 1329. Perfecti eo magis de alienis dolent damnis, quo minus de suis, 723. Dei erga incipientes indulgentia, 1050. Perfecti omnes cum Christo judicantes sedebunt, 1191. Qui sua desunt, et virtutum exempla proximis præbent, perfecti sunt, 1234. Perfectorum lacrymas et virtutes imitentur parvuli, *ibid.* Nemo repente fit summus, 1329. Perfectæ mentes significantur per mala de floribus, 1532. Qui perfecti dicendi sint, 1375. Perfecti viri animalibus Ezechielis comparati, 1190, 1201, 1223.

Ad perfectionem, quo studio contendendum, 1382. Qui curis secularibus illigantur, ad perfectionem non sunt expediti, 1383. Ardor mentis ad perfectionem anhelantis, *ibid.* Quam longe absint a perfectione plures, qui eam se adeptos esse sibi blandiuntur, *ibid.* Eam tamen assecuti sunt, si pro sua infirmitate humiliantur, 1384. Gradu octavo virtutis perfectio designatur, 1392. Perfecti peccata praeteritae conversationis plangent, 1400. Quibus imperfectio sua non noceat, 1545. Aliter de perfectione Deus judicat, aliter homines, 1660.

Perire sumitur duobus modis, 106.

Persarum reges ex genere prodeunt, 1470.

Persecutionis tritura virtutis, quæ latebat, fervorem excitat, 10. Qualis sit animus pauperis, propter Deum persecutione oppressi, 235. Persecutiones Gentilium miraculorum virtute frangendae, 293. Persecutio duobus modis excitatur, 611. Persecutionis ultimæ tribulatio, 664. In persecutionibus iniustus ad supernum iudicium recurrendum, 812. Persecutiones impiorum bonos erudiunt, 820. Sævius electos procella diluit, non mergit, 910. Persecutionis procella, divino iudicio, aut prosilit, aut quiescit, 912. Mali Christiani non tentati, videntur signaculum; sed revera tentati, lutum, 922. Crescente persecutione, crevit apostolorum et sanctorum ardor prædicatorum,

938. Solis nomine persecutio exprimitur, 1126. Qui in pace carnis desideria ignavus non subigit, qui fortis in persecutione pro Deo mortem obiret, 1475. Tempore persecutionis ponenda anima, tempore pacis frangenda mala desideria, 1589. Persecutionis utilitas, *ibid.* Quiescente persecutione, nostram in Christum fidem, unde explorare possumus, 1590. Persecutio sæva Antichristi, 446. *Vide.* Antichristus, Tentatio. — Persecutores nostri sunt, qui ad mala nos verbis, vel exemplis illicitur, 88. Qui sanctorum persecutores eorum dicantur amici, 458. Persecutor bonus, persecutor malus, qui sint, 459. Persecutoris mali voluntas mala, qua bene vitatur Deus, *ibid.* Contra verba detrahentium sapientia, contra persequentium gladius patientia est necessaria, 537. Pravi bonorum opera irrisionibus persequuntur, 631. Persecutores Ecclesiae perversi sunt et multi, 664. Deus iras persecutorum sua dispensatione modificat, 911. Claescente vita fidelium, accessit est crudelitas peridorum, 935. Qui prius fidei persecutores, postea prædicatores ejus facti, et assertores, 998. Persecutores nostri aequis cæli sunt velociores, 1038. A quibus premitur, hi ut fratres diligendi, 1618. Persecutores in anima et corpore æternis supplicii puniendi, 1637. Perit memoria persecutorum, *ibid.*

Perseverantia est necessaria, 38, 703, 1207. Ignorat recte agens, an perseveraturus sit, 145. Non perseverat in bonis operibus hypocrita, 374. Ut servemur quod sumus, semper pensandum quod fuimus, 903. Perseverantia vel in justitia, vel in peccato cucusque nos latet, 951. Hujus utilitas ignorantia, 932. Aëris nomine perseverantia signatur, 1124. Dies perfecta perseverantiam significat, 1207. Terra petrosa verbi semen excipiens, perseverantiae defectum significat, 1450. Virtus boni operis est perseverantia, 1516. Perseverantia signatur per caudam hostiæ offerendam, *ibid.* Et per tunicam talarem Joseph patriarchæ, *ibid.* Qui hodie novit qualis sit, quid cras futurus sit, ignorat, 1643. Exemplis Go dianæ et Theodori cujusdam id astringitur, 1645.

Personarum acceptio non est apud Deum, 787.

Perturbationis ultimæ concessio, 1189. In intera perturbatione ad Dominum recurrendum est, 72.

Perversi duobus modis honorum vitam impetunt, 132. Perversi interdum loquuntur Lona de justis, *ibid.* Perversi dolores seminant ac metunt, 134. In mente perversa cabat draco, et struthio pascitur, quo sensu, 228. Perversa agendo diligimus, sed visa in aliis damnamus, 233, 1205. Perversæ mentis est, tam recta quam prava adversantium dicta rejicere, 287. Perversi solent accusare bonos malorum, quo: um Ipsimet sunt rei, 417. Locus perversorum, quis sit, 571. Perversi pro hujus mundi gloria amant tribulationes, 631. Cui perversis potestas tribuitur, janua erroris aperitur, 662. Perversi inter reprobos locum sumunt honoris, ut contra Ecclesiam ex auctoritate sævant, 674. Perversi non ambulat coram facie sua, 1205. Perversi locum Dei esse contemnunt, 1272.

Potentium voces, cur Deus differat, 635. Potentes superbe, non accipiunt, eo quod male petant, 691. Quid a Deo

petere debeamus, 1803. *Vide Oratio, Preces.*

Petra dicitur Christus, 96, 616, 1040, 1384. Qui dicitur petra refugium herinacis, 983, 1261. Quid jubemur petram ingredi, 1021. Petrus pluraliter sunt sublimes celestium virtutum potestates, 1041. Et sancti viri qui sunt membra Christi, petrarum nomine signantur, 1040. Petram ascendere, quid sit, 1149.

Petrus a Christo Satan, cur appellatus sit, 89. Quomodo Petrus ostium fuerit, 912. — Petrus senior Ecclesiam designat, 1551. — Petrus non aliud de sapientia Dei intellexit, quam erat, 595. Petri eminentia, 1368. Petrus pastor futurus Ecclesie ex sua culpa didicit misereri, 1527. Petro specialiter commissa est Ecclesia, 1542. *Aeternæ pietatis soliditatem Petrus fidelibus ostendit verbis, epistolis, miraculis, ibid.* Petrus Paulo superior, 542. Virtus Petri per gradus crevit ad robur perfectum, 721. Petrus in culpas hominum, superiorem; hominibus se præbet æqualem, 835. Petrus, et cæteri apostoli ex aere in nubes per gratiam solidati, 886. In exemplis Petri proponitur mensura auctoritatis et humilitatis, 906. Ostium Ecclesie apertum Cornelio, Simoni clausum, 912. Petrus post lapsum a Christo ad spem veniæ erigitur, 1527. Ideo ab angelo vocatur ex nomine, *ibid.* Petrus significat Ecclesiam Gentium, sicut Joannes Synagogam Judæorum, 1551.

— Petrus carnalem mentem, ante Christi mortem resurrectionemque retinuit, 89. Petrus reprehenditur, quia tabernacula in terra figere conatur, 287. Petrus colorum, id est apostolorum primus, dum mori timuit, vitam negavit, 553, 1579. Petri casus, quam utilis, 775. Petrus ex infirmitate peccavit, 905. Qui Petrus passionis subire periculum volens, noluit, 1029, 1445. Petrus Antiochie in hyperisimul culpa graviorem incidit, 1567. Quod Petrus significat a se peccat re Dominum repellens, 1463. Cur Petrus labi permissus, 1527. Leviathan Petrum tenuit in ore, unde per penitentiam foramen erasit, 1551. Petrum dedit nobis Deus penitentiam exemplum, *ibid.* Petri prius infirmi et formidolosi fortitudo intra, 1579. — Petrus intrepide Judæorum alioquitur principes, 257. Petri misericordia, *ibid.* Ejus fortitudo quanta, post acceptum Spiritum sanctum, 555. Petrus voce ostiariæ ante prostratus, vires principum cæsus premit, 351, 1539. In potestate, quam discretus fuerit Petrus, 835, 854. Petrus Ananiam et Sapphiram pro culpa punire non distulit, 835, 1228, 1368. A Cornelio humillato immoderate Petrus honorari recusat, 853. Quid devotius Petro, 839. Petrus non limitat annuntiare verbum Dei propter superiorum minas, 906. Petrus Pauli consilium audit de non circumcidendis gentibus, *ibid.* Ejus auctoritas et humilitas, *ibid.* Sanato claudo, Petrus ut fulgur vadens, sed rediit, Deo hujus operis auctori laudem tribuens, 958, 1212. Penitentiam Petro infusam a se, Christus suscipit, 1255. Petrus Pauli sapientiam, Paulus miratur Petri innocentiam, 1276. Petrus crevit per gradus virtutum, 1551. Petrus suo exemplo docet nos animam pro Deo ponere, et inter flagella gaudere, 1539. Petrus corrigentem se inferiorem laudat, 1568. Primus in apostolatus culmine, primus est in humilitate, *ibid.* Omnia sua dona obliviscitur, ut unius humilitatis memoretur, *ibid.* Qui sicut hunc

alium esse Petrum, quam apostolum, confutatur, *ibid.* Petri zelus et patientia, 1226, 1539. Petri fletus amarus, a Christo acceptus, 1255. Petri mansuetudo, quanta, 1568. Petri summa humilitas, *ibid.* Qui Petro apostolo secundam ejus Epistolam abjudicant, refutatur, 1569. In fonte misericordie Petrus lotus est, fletu amare, 1402. Primus Ecclesie pastor nec sibi vixit, nec sibi mortuus est, 1425. Petrus cruciatum martyrii nolendo, voluit, 1445. Quam prompte Christum secutus est Petrus, 1450. Quantum dimiserit, *ibid.* Qui prius ad verba, post ad verbera non expavescit, 1580. Spiritus sanctus implet piscatorem et facit prædicatorem, *ibid.* — Petrus in Epistolis suis Paulum asserit admirandum, 1568. Quid significet cursus Petri et Joannis ad sepulchrum Domini, 1550. Petrus veniens posterior et prior intrans, signat Gentium Ecclesiam posteriori venientem, sed prius in Christum credentem, 1551. Petrus et alii apostoli ad licitam piscandam artem siue culpa post conversionem redierunt, 1540. Petri rete plenum piscibus, cur fuerit, 1542.

Pharaonis visio per somnium, cur propheta non fuerit, 378. Qui a Deo cor obduratur Pharaonis, 1008, 1291.

Pharetra clausa, quid significet, et quid aperta, 638. Quid in Scriptura sacra significet pharetra, 1025. Post pharetræ sonitum hasta vibratur, 1026, 1053.

Pharisæus se justificavit in opere, 406. Pharisæi Christum sunt abominati, 457. Opera bona perdidit Pharisæus, contra elationem non munita, 621, 1225. Pharisæi superbia et damnatio, 622. Pharisæus ad gratias referendas Deo oculum habebat, ad humilitatem non habebat, 1223. Pharisæi elatio in conversione Mariæ, 1394.

Phiale et cyathi in usum tabernaculi, quid significet, 636, 1455. Phialam in solem effundi, quid sit, 1127.

Philistæi Samsonem in Gaza comprehensum custodientes, significant Judæos sepulchro Christi opponentes custodes, 1529.

Philosophia Dei vera, in quo consistant, 49. An philosophi naturalem legem sectantes, potuerint sine mediatore salvari, 592.

Phinees docet nos rectitudinis zelum, 1538. Iræ Dei resistit, cum divitiarum indignationis furorem gladio placavit, 269, 1539.

Phræneticis similes sunt iniqui, in malis exultantes, 193.

Pictura. In pictura color niger subternitur, 1094.

Pietas superna prius agit in nobis sine nobis, 512. *Vide Gratia præveniens, Dei longanimitas et pietas nobis imitanda, 517.* Formam pietatis Christus nobis dedit, et docuit Paulus, 670. Pietas in pauperes humilitatis socia, 692. *V. Eleemosyna, Pauperes.* Pietatis perfectio, 1580. Inordinata est pietas absque scientiæ dono, 1581. Quæ sit pietas vera, et quæ falsa, 1589. Christi pietas in peccatores, quanta, 1597.

Pignus in Scriptura sacra duo significat, 502.

Pigri per agrum transire, quid sit, 662. Quis piger manum ad os porrigere, laborem putet, 1411.

Pili a Levitis radendi, et non evellendi, quid significet, 185. Pili caprarum ad cultum tabernaculi obliti, quid denotent, 967.

Pilosus, quinam dicantur, 228. Pilosis designatur, cuilibet peccati asperitas, *ibid.* Quid sit pilosum ad pilosum

clamare, *ibid.*

Piscatoribus Deus subegit oratores, 1098. Piscari bis Dominus jussisse legitur, 1541. Piscatio in dexteram fieri iussa, quid significet, 1542.

Pisces pennulas habentes, super aquas saltare solent, 146. Pisces maris curiosos hujus sæculi designant, 568. Quid significet omne genus piscium congregatum intra sagenam, 1474. Pisces centum quinquaginta tres intra retia capti, quid signent, 1545. Piscis assus, quid significet, *ibid.* Qui cum pisce asso favus sumatur, *ibid.* Car pisces pennulas non habentes, ab eorum delictum lege removebantur, 1586. Quid significant pennati pisces, *ibid.*

Placet nullus Deo per formidinem, 595. Deo placens et hominibus displicens, causas nullas habet tristitias, 1485. Sibi ipsi displicet, cui Deo placere coepit, 1279.

Plaga in secretioribus ventris, quid sint, 750.

Plantare et rigare, adjuvare est, 545. Plantatio prima ex Deo est, secunda ex homine, 595. *V. Gratia præveniens.*

Platea pro latitudine dicitur, 1071, 1505. Qui dicantur per plateas pergere, nec cogniti in plateis, 1071. Lapides sanctuarii in plateis sunt dispersi, cum religiosi lata mundi itinera sectantur, 1504.

Plena Dei, quomodo efficiatur vilis, 757.

Plectæ, significant concordiam unanimitatem, 1414.

Pleiades, quid sint et quid significant, 948, 950.

Plumbi lamina, quid signet, 460. Plumbum avaritiam significat, *ibid.*

Pluvia significat prædicationem verbi Dei, 295, 609, 636, 881, 941. Pluvias emittentes stellæ, quæ sint, 857. Qui dicitur Deus pater pluvie, 941. Pluvia gratiam significat, *ibid.* Pluvia voluntaria, quid signet, *ibid.* Cur dicitur Dominus super unam civitatem pluere et non super alteram, 1272.

Pœnarum hujus vite usus multiplex, 12. Malum pœnæ a Deo, 51, 79, 367. Contra metum pœnarum roboratur sancti pabulo verbi Dei, 202. Pœnæ significantur nomine sagittarum, 214. Pœna primi peccati, 252. Qui Deus delectetur pœnis nostris, 307. Pœna præsens non semper certitudo de gloria futura, 519. Solos pœna præsens ab æterno supplicio liberat, quos immutat, *ibid.*, 491. Quid sit pœna in nobis militare, 529. Pœnæ infernales nec transitorie sunt, nec phantasticæ, sed solidæ et perpetuæ, 531. Eadem est pœna dæmonum et hominum damnatorum, 552. Jusdem pœnæ gradus diversi, *ibid.* Quos similis culpa inquinat, per pœna constringit, 555. Pœna hominis est peccato duplex, 590. De pœna nostra nata miseria est, *ibid.* Mala sæpe bonis accidunt, 458. Pœna æterna illic premitur, qui hic gloria temporalis extollitur, 459. Meta pœnarum justitiam deserens, quas metuit pœnas non evadit, 455. Pœna præsens non liberat ab æternis, quæ animam impit non convertit, 491. In aliorum pœna, quid nobis timendum sit, conspiciamus, 572. Pœna nos interrogat, si vere culpam agnoscamus, 770. Oculos aperiet pœna, quos culpa clausit, 790. Iniquorum pœnæ duæ, 790. Culpam suam impli, nisi in pœna, non agnoscent, 796. Quia pœna differtur, culpa despiciatur, *ibid.* Mala pœnæ præsentis levia, futura comparata, 1099.

Penitentia est secundus baptismus, 1471. Thesaurus in agro, est spes in

penitentia, 33. Sterquilinum signat corda penitentium, 87. Penitens solus locum invenit, quo se Deo iudici abscondat, 116. Salubris meror de prava delectatione, 117. Quid sit diem involvi amaritudine penitentiae, 118. Penitentia acquiritur a peccato libertas, 137. Penitentiae fletus, etiam in sanctis, unde procedant, 145. Pudet laboris amore vitae praesentis suscepti, revocatum ab errore, 219. Dolens praesentia despicit, expectat futura, 230. Peccatorum confessionem debet comitari penitentiae luctus, 258. Amaritudo penitentiae, quot defleuda menti sperit, 259. Deus differt punire, dans locum penitentiae, 370, 306, 1479. Penitentia, Deo deserente, aut nulla, aut falsa, *ibid.* Justus culpis suis parcere nescit, ut Deus sibi parcat, 383, 400, 401. Per penitentiam stola prima recuperatur, 396. Peccata, nisi penitentia diluantur, de saeculo secreti exhibent ad publicum iudicium, 400. Fides animae per penitentiam mundatae, 510. Penitentia est praeterita mala plangere, et plangenda non perpetrare, *ibid.*, 1609. Fructus penitentiae in iustis, 514. Tempus penitentiae peccatori impensum, in poenam vertitur eidem neglectum, 557. Ficta quorundam penitentia, 770. Penitentia sera quidem, sed tamen vera describitur, 871. Obiectum penitentiae sunt bona neglecta, et mala perpetrata, 1047. In vindicta sua Deo se socians penitens, sese contra se erigit, 1049. Quid sit penitentiam agere in favilla et cinere, 1146. In cilicio et cinere penitentiae, quid considerandum, *ibid.* Scriptura sacra ad penitentiam legentes compungit, 1229. Sic proximo intendendum, ut nunquam peccata nostra plangere obliviscamur, 1235. Timor et penitentia signantur per duas alas, quibus corpora velantur animalium, *ibid.* Penitentia parvulorum, quae sit, 1234. Penitentia peccatoris nomine terrae commotio signatur, 1275. Fit rixa in animo, parturienti pacem cum Deo, 1280. Deo placet etiam reproborum penitentia, quanto magis electorum, *ibid.* Exhortatio ad penitentiam, 1402, 1443, 1523, 1532. Penitentia gravitati, et numero congrua peccatorum, 1520. Penitentia signatur foramine maxillae Leviathan, quo ex ore ejus evadant quos momordit, 1531. Ubiq; nobis occurrit divina medicina, *ibid.* Deus nobis exempla penitentiae dedit eos, quos post lapsam vitam fecit per penitentiam, *ibid.* Dominus penitentia nostra libenter accepta, suo iudicio hoc quod erravimus, abscondit, 1370. Formam penitentiae dat nobis mulier peccatrix ad Christum veniens, 1595. Penitentiae modus, 1609. Qui fecit illicita, a licitis absteineat, *ibid.* Dei nostram penitentiam expectantis longanimitas, 1610. Ad penitentiam exhortatio, Victorini cujusdam penitentis exemplo, 1611. — Penitentia sera reproborum, 874. Penitentia sera inutilis, 1479. Penitentia debet praecedere absolutionem, 1535. Per penitentiam dimissa Deus non requirit, 115. Delectationis initium penitentiae lamentis castigandum, *ibid.* Penitentia, quantum valeat, *ibid.* A venturo iudice non obijciatur quod per penitentiam insecuti sumus, 116, 119. Peccatum aut nos fluendo insequimur, aut Deus vindicando, 117. Dum anima gemitu penitentiae alticitur, consolationis divinae refectione satiatur, 144. Vis amaritudinis penitentiae, 208. Penitentiae amaritudo supplicia aeterna extinguit, 319. Quanta

necessitas penitentiae de peccatis jam remissis, 325. Quantum valeat iustorum penitentia ad excitandos ad penitentiam improbos, 382. Penitentia in occulto agenda pro peccatis cogitationum, 383. Peccatum, quod per penitentiam non emendatur ante mortem, fit irremissibile, 532. Deus alios salvat per innocentiam, alios per penitentiam, 574. Deus nos per penitentiam eruit a corruptione, ac deinde a gladio divini iudicii, 735. Ex luctu penitentium oriuntur virtutes sanctorum, 1274. Apud pium iudicem imperatio erit veniae, ipsa cognitio culpae, 1285. Peccator, penitentiae tempore abutens, remedium gratiae vertit in augmentum culpae, 1291. Innocentiae meritum aequat vera penitentia, 1380. Involuntarii vitiorum motus penitentiae, lacrymis castigandi, 1400. Quae et quantum necessaria sit peccatoribus penitentia, 1443. Qui congrua penitentiae tempus perdidit, frustra januam regni clausam aperiri sibi clamabit, 1479. Qui penitenti veniam spondidit, peccanti diem crastinum non promisit, *ibid.* Non solum penitentia, sed fructus digni penitentiae exiguntur, 1519. Fructus penitentiae dignos non ferentium poena, 1520. Quam non tenuimus per vitam, rapimus hereditatem iustorum per penitentiam, 1525. Penitentiae, quantum vis, 1523, 1531. Penitentia amissam innocentiam reparat, 396. In iudicio extremo non illustrabuntur lumine ultionis peccata, quae penitentia absconderit, 116. Possidere noctem, aut a nocte possideri, signat effectum, vel defectum penitentiae, 118. Ex poena penitentiae spontanea sequitur animae quaedam securitas, 319. Amaritudo praesentis penitentiae, extinguit supplicia sequentis irae, *ibid.* Iusti leviora delicta magnis cruciatibus in se puniunt, 582. Penitentiae, quantum sit effectus, 867. Mala nostra deservimus et accusemus, et advocatus iustus in iudicio non defendet, 1234. Per lamenta penitentiae pervenitur ad carmen vitae, 1264. Corda dæonum receptacula, gloriae Domini per penitentiam florus sunt, 1274. Effectus verae penitentiae, 1530. Qui penitentiam peccatoribus indicat, regno caelorum violentiam fieri docuit, 1525. Quibus penitentiae actibus Victorinus quidam a Deo veniam sui sceleris impetravit, 1611. Penitentiae duplex generis, 1043. Per penitentiam virtus virtutem excitat, 1275. Penitentiae modus, quis sit, 137, 1009. — Penitentiae initium, 383, 386. Mentis penitentis salubris caligo, 117. Quanta debeat esse amaritudo de consensu ad culpam, 118. Confessio cum amaritudine, 319. Per penitentiam iustitia amissa saepe fortior recuperatur, 452. Disciplina exterior culpas diluit, mentem compunctio penitentiae ultione transfigit, 751. Plaga percussioem dolent, lamenta compunctionum sapiunt, *ibid.* Per conversionis penitentiam divinum praeveneri debemus iudicium, 792. Duplex penitentiae generis, duobus columbarum pullis signifiatur, 1048. Utilis penitentiae commotio, 1275. Penitentiae tempora non negligenda, 1575. — Penitentia peccatorum occultorum, 523. Penitentia in cinere et cilicio, quid sit, 1146. Penitentia parvulorum, 1234. Lazari quadragesimae suscitatio demonstrat sacrosdotalis ordinem absolutionis, 1535. Vocatur a Domino et vivificatur, a discipulis autem solvitur, 1536. Qui mortuum solvit, non virtutem, sed

fontem ostendit, *ibid.* Vivificatio agitur in spontanea confessione peccati, *ibid.* Huius necessitas confessionis, *ibid.* Conscientia praeviae ad penitentiam excutienda, et turbanda, 1603. Per penitentiam ad Deum redimus, 1471. — Penitens suspirat antequam comedat, 144. Penitentis cura, 250. Tarde penitentium interitus, 789. Penitenti veniam, sed non crastinum penitenti promisit Deus, 1479. Penitentibus compatendum, 1594. Torpor ad penitentiam increpatur, 1402. Penitere plerique incipiunt, sed statim ad solita recurrunt, 414. Penitere, quid sit, 666. Modus vere penitendi, 774, 792. Emendat quod fecit, quem id fecisse penitet, 1243. Non solis innocens, sed etiam penitentibus caelum patet, 1382. In bonis operibus aliquando penitentes innocentes alacriores, 1385. Erga penitentem, qui sacerdos se debeat gerere, 1534. Penitentis lacrymas, quam suaves Christo epulae, 1597. Deo plus placet penitentis fervor quam languor iusti in operibus bonis, 1562. Sunt iusti de quibus Deus magis gaujet quam de penitentibus, *ibid.* Veri penitentis exemplum, 1611.

Pollutio menstruatae est animae, in prava sordescens cogitatione, 1401.

Poma germinantia esse immunda, quid signet, 290. Poma paradisi, quid significant, 310. Naves pona portantes, quid sint, 309, 310.

Povus et pondus habet amor proprius, 1203. Negotiatorum pondus duplex, *ibid.*

Pouificis summi morte homicida absolutus, quid signet, 1218.

Populus Ecclesiae papillus dicitur, 241, 620. Populi per aquam signati, 546, 550, 607, 943, 956, 1255. Populus peregrinus numerus est elctorum, 577. Populi imperiti gregum nomine designantur, 522.

Porta significat Christum, 183, 1327, 1329, 1331, 1397, 1422. Sedere in porta, quid sit, 617, 633. Porta civitatis, quid significet, *ibid.* Portae mortis sunt actiones praevae, 617. Item et potestates adversas, 928. Portae Sion bonae sunt actiones, 617. Item portae Sion significant iudici vos sanctos, 1103. In porta civitatis olim iudicia a senioribus reddebantur, 693. Portae vultus Leviathan sunt pseudopraedicores, 1103. Haec ad introducendum sunt aperte, sed ad deprehendendum clausae, *ibid.* Quid sit Christum in porta stare, 1316. Quid sit hominem ad portam respicere, 1317. Ad portam respicientes praesenti vitae terga vertimus, 1318. Portae nomine, quid significetur, 1329, 1353. Porta Christus, cujus portae limen sancti patriarchae, 1331, 1353. Frons portae, quid significet, 1342. Frons portae duobus cubitis mensuratur, *id est* dilectione Dei et proximi, *ibid.* Latitudo liminis portae et longitudo portae, quid signent, 1346. Porta angusta quae ducit ad vitam, 900, 906, 1536. Angusta porta, quae, *ibid.* Angusta porta amantibus sit lata, 1539. Porta viam aquilonis respiciens, quid significet, 1377. Porta ad orientem et porta ad aquilonem, quid signent, 1380. Aedificii spiritalis porta ad Orientem, cur dicatur Ihesus, 1384, 1421. Spes vero ad Aquilonem, *ibid.* Et charta porta ad Meridie, 1385. Per orientis portam Dominus, per austrum portam Iudaea, et per aquilonis coenae Gentilitas, designantur, 1397. Porta interior est Ecclesia, quae nos ad interiora gaudia perducit, 1419. Vestibulum portae civitatis duobus ca-

bitis mensuratum, quid significet, 1640. Portarum nomine sancti prædicatorum intelliguntur, 1529, 1405. Item sacra Scriptura, *ibid.*, 1546. Item fides, 1535.

Portare orbem, quid sit, 500. Lapis in edificio portatur, et portat, 1511. Portatus portare discat, *ibid.* Christus lapis in fundamento, portat omnes, et a nemine portatur, *ibid.*

Possidere bona, quid sit, 490. Erga ea quæ possidemus, qua mente simus, nisi cum amittuntur, ignoramus, 1006. Sine amore possidentur, quod sine dolore amittuntur, *ibid.* Jus possessionis Dei in nobis cognoscitur, ex persona possessoris nostri, 1545.

Postulari et non, potius quam terrena, vult Dominus, 489. Vera postulatio non in oris est vocibus, sed in cogitationibus cordis, 718. Spiritum sanctum postulare, quid sit, 1576.

Potentis, qui erga subditos se genere debeant, 145. Iniquo potenti adherentes, de ejus potentia tument, 411. Potentes protervi sunt in Ecclesia, ut membra inbonesta in corpore, 420. Potentia temporalis, etsi bona, elationis tentationi est obnoxia, 832, 835. Habet cornu princeps potens, sed loro divini timoris ligatus est, 998. Potentia pavorum superba nomine cedri signatur, 1058. Impii potentes ossa Antichristi, eis adherentes dicuntur ejus carnes, 1063. Potentia temporalis, quanti sit meriti apud Deum, 832. Potentes inflari prohibentur, 835. Potentia caute utendum, *ibid.* Potentium humilitas, quam laudabilis, 835. Potentiam Deus tribuit, elationem vero potentis malitia nostra invenit, *ibid.*

Potestate, quomodo utendum, 146. In potestate constituti, utilia sæpe amittunt, 146. In potestate constituti, quibus periculis subjiciantur, *ibid.* Qui potestatem bene exercere possit, 855. Potestatis temporalis pericula, *ibid.*, 835. Potestas tanto premi interior debet, quanto exterior eminent, 831. In arguendis potestatibus libertas sanctorum exterior oppressorum, 826. Hæc libertas ex zelo veritatis existit, non ex vitio elationis, 237. Qui se videt plus ceteris posse, plus sapere facile credit, 852. Potestas legitima non super homines, sed super hominum culpas, 855. Sæcularis potestatis et humilitatis Christianæ mirus consensus, 997. Terræ potestati Christus suam Ecclesiam commendavit, 999. Potestas terrena aquilæ voce signatur, 1058. Per montes potestatum sæcularium tumor exprimitur, 1076. Qui ascendunt montes et campi descendunt, *ibid.* Cur potestates dicantur ordo quidam angelorum, 1605. Quod sit potestatum cælestium officium, *ibid.*

Potus, quid significet, 26. Potum cum fletu Dominum temperare, quid sit, 797. Potus amarus, quomodo delectet ad sanitatem, 1028.

Pravi nihil, nisi quod senserint, rectum putant, 337. Pravi calamitati suæ memoriam sociant, 649.

Præcepta, cur a Deo hominibus data, 9. Præcepta Decalogi servare, magnum est gaudium, 447. Quot præcepta a Christo accepit Ecclesia, tot oscula, 455. Plures justis præceptis Domini addunt Evangelica consilia, 477. Quæ Dei mandatis non obediunt, eum a se abigunt, 488. Qui Dei præcepta contemnuunt, rogant Dominum, et non exaudiuntur, 510. Audientem præcepta divina, nec facientem, cor arguit, 560. Quid sit fingi dolorem in

præcepto, 571. Qui præcepta Dei meditantur, habet Deum inhabitantem, 615. Præcepta veteris legis, qui dicantur non bona, 915. Cum divina præcepta concipimus, non statim parturimus, 975. Præcepta Ecclesiæ sunt lora disciplinæ, 997. Non ex timore, sed ex amore operando, Dei præcepta cantando servant, 1420. Præcepta Dei justificationes dicuntur, 1250, 1420. Deus in præceptis suis nos vivificat, *ibid.* Præcepta Dei omnia magni facienda, 1265. Præcepta magna in monte, minima in vallibus data, 1293. Præcepta divina sunt in sacra Scriptura, 1337. Qui voce prædicat, quod videndo non tenet, ille præceptum solvit, et docet, 1476. Præcepta divina per Decalogum sunt accepta, 1494. Præcepta Dei comparantur speculis mulierum, 1501. Præcepta Dominica et multa sunt, et unum, 1560. Præcepta nova dedit Christus, 1586. Præcepta Novi Testamenti non sunt facilliora, quam veteris, 1654. Præcepta Novi Testamenti subtiliora sunt præceptis veteris legis, 1658. Alia nobis justificibus, alia stantibus præcipiuntur, 1250. Præcepta Dei, ut recte proximis doceamus, prius impleamus, 1270. Ex præcepto bonum facere, iuchonantium est; ex charitate, perfectorum, 1274. Præcepta alia altiora, alia minima, 1396. Præcepta servando sacrificium offerimus, 1404. Duo discipuli Domini, non audiendo, sed præcepta exquendo illuminantur, 1538. Deus dedit homini præcepta, ne peccet, et remedia peccanti, ne desperet, 1551.

Præda quam diabolus suis promittat sociis, 450. Prædam de diaboli dentibus eripere, quid sit, 628.

Prædestinationo, cur dicatur uterus Dei, 456. Prædestinationis gratuitæ exemplum in latrone salutem consecuto, 586. Quidquid foris futurum est in opere, intus jam factum est in prædestinatione, 900, 1275. Multi inter improbos præsciti et prædestinati, suo tempore vocantur ad magnum, 934. Prædestinationo et reprobatio investigabiles, et incomprehensibiles, 913, 953. Prædestinationem suam intelligere, aut cognoscere nemo potest, 953. Homines prædestinati ad occupandas sedes desertas ab apostatis angelis, 1041.

Prædicandi modus arrogantium, 778. Item, modus prædicandi justorum, *ibid.* Quid prædicare debeant sancti prædicatorum, 881. Ad prædicandum infirmos elegit Deus, 1096. Prædicare Christus ante triginta annos, cur noluerit, 1185. Juvenes non debent prædicare, 1183, 1184. Idem prædicant Lex, Prophetæ, Evangelium, et Apostoli, 1218. Ut servetur veritas prædicandi, teneatur necesse est altitudo vivendi, 1284. Christus, occulto iudicio, prædicare aliis jubet, aliis prohibet, 1516. Qui sit frater aut soror Christi credendo, sit ejus mater prædicando, 1444. Qui ratione laudis prædicant, vel muneris, æterna mercede se privant, 1499.

Prædicatio sagittis significatur, 215. Item hincit signatur, 1016. Nomine pluviam, 295. Et nomine aquæ, 371. Prædicatio verbi Dei a Judæis ad Gentes transferenda, prædicatur, 290, 292. Prædicatio est radix justis, 394. Prædicatio Judæis relicta ad Gentes defluxit, 578. Rivi olei sunt apostolorum prædicationes, 616. Duplex prædicationis modus; alius verbis, alius sit operibus, 675. Inter angustias persecutionum prædicationis impetum Deus roboravit, 938. Quandoque ut ros stil-

lat, quandoque ut pluvia ubertim manat prædicatio, 942. Negotium prædicationis, quædam sit, 1096. Prædicatio sancti gladii nomine appellatur, 1122. Hæcæ quoque nomine, 1123. Et ferri nomine, *ibid.* A reproborum cordibus non fugat satanam sancta prædicatio, 1124. Sagittarum nomine signantur verba prædicatorum, *ibid.* Formidandum est, ne qui de Deo loquantur, aut mala incaute dicant, aut bona non bene, 1168. Qui bene dicatur bonum, *ibid.* Scriptura sacra ad studium prædicationis legentes accendit, 1229. Verbum prædicationis semen est in corde audientis, 1194. Prædicationis auctoritas, qui datur prophetæ, 1235. Prædicationis, quæ sint servandæ circumstantiæ, 1286. Prædicatio Judæis ablata, ad eos ex Gentibus reversura est, 1294. Quæ ratione prædicantibus Deus loquendi donum, aut concedat, aut subtrahat, 1298. Prædicatio Christi ex carne, quasi sonus ex ære, 1514. Prædicatio legis carnalis est; Evangelii, spiritalis, *ibid.* Prædicatio subtilis funiculi lineæ nomine signatur, 1515. Prædicationem Gentibus factam invident Judæi, 1598. — Prædicatio verbi a Judæis respuentibus, ad Gentes translata, 61. Prædicatione subtracta, cor arecit, 371. Prædicator audientis modum considerare debet, 549. A prædicatione cessandam, cum auditores inde peiores fiunt, 658. Reprobi vitam fidelis, et prædicationis vocem in Ecclesia extinguere conantur, 664. Prædicationi vacare non debent, qui vitis subjacent, 741. Prædicationes sanctæ cum vita præsentis cessabant, 874. Verbi divini, quo plus teritur, eæ magis virtus augetur, 926. Lux prædicationis fulgens per voces apostolorum late emicuit, 935. Iniqui alitis et magnis vocibus increpandi sunt, 962. Prædicatio accensa signatur ære candente, 1194. Mœnenti adsit, si superior sit, humilis auctoritas; si inferior, libera humilitas, 1253. Prædicationis Evangelicæ fructus, 1255. Qui sint prædicationis effectus in mente infirmorum, 1519. Crescente malorum perversitate, prædicatio non deserenda, sed agenda, 1508. Christus Judæis resistebat, veritatem prædicare pergit, *ibid.* Ab initio usque ad finem mundi, Deus prædicatorum fidelibus erudiendis mittit, 1510. — Prædicationis uberes fructus colligit, qui semina præmittit bonæ operationis, 206. Verba et corde frigido preuentia, auditores nequeunt inflammare, 277. Inutilis est prædicatio exterior, Deo mentem auditoris deserente, 370, 345. Multi monita audiant, ut juvantur, non ut sequantur, 469. Irrigatio prædicationis tanquam torrens dividit bonos a malis, 577. In saxis Gentium cordibus, Deus fluvios prædicationis aperuit, 582. Secundum rationem prædicationis censentur Ecclesiæ ætates diversæ, 613. In fine mundi Ecclesiæ per prædicationem multos susceptura est filios, *ibid.* Prædicatio forte despicitur, cuius vita nascitur, 623. Doctrina inordinate prolata, serilis est, et frædat, 744. Unde fiat ut una prædicatio verbi alios deserat, alios suscipiat, occultum omnino, 871. Prædicatio inutilis sine afflatu Spiritus sancti, 884. Ex luæ prædicationis flagrat arbor charitatis, et æstus persecutionis, 935. Effectus prædicationis Apostolorum, *ibid.* Prædicatio, cessante gratia, ad cor non transit 938, 939. Prædicatio similis tonitruo dicitur, 938. Prædicatio Gentilitati concessa, 959. In nebula verbum Dei

spargitur, dum infidelibus annuntiatur, 93. Prædicatio quæ aliis prodest, nocet aliis, 961. In extremis temporibus, quanta prædicationis futura sit benedictio, 1139. Prædicatio non facile accipitur ejus, qui in moribus levitas esse videtur, 1193. Sæpe fit ut ex paucis, instar scintillarum, auditis verbis ignescat totum cor audientis, 1194. Verbum prædicationis semen est in corde audientis, *ibid.* Ordo prædicationis, conversionis et remunerationis, 1237. Ille loquitur recte, qui prius obediendo fecerit, quæ alios admovent faciendâ, 1271. Auditentium pars completa, pars autem non completa aruit, 1272. Ex prædicatione poenitentia luctus, quem virtutes alia sequuntur, 1274. Prædicantium suscepta doctrina, Ecclesie status et utriusque Testamenti erigitur auctoritas, 1277. Auditoribus in charitate et in intelligentia proficientibus, prædicatoribus augetur gratia Spiritus, 1278. Prædicatio, cur aliquibus a Deo subtrahitur, 1447, 1497. Prædicatio male viventis contemnitur, 1476. — Prædicationis argumenta auditorum capacitati debent esse proportionata, 348, 636, 639, 961. Rudes auditores, non inundatione, sed distillatione scientiæ sunt irrigandi, 348, 635. Perversa prius eradicanda, et post recta sunt prædicanda, 363. A sacris paginis depromenda prædicationis argumenta, 573, 1320. Imber fortitudinis prædicatio divinitatis, imber infirmitatis prædicatio humanitatis Christi, 874. Modus prædicandi justorum, 778. Dei verba, non sua loquatur prædicator, 1268, 1319. Prius ad fidem erudiat, deinde ad piam vitam, 1285. Quinque in prædicatione a prædicatore consideranda, 1286. Ex dictis et operibus sanctorum Patrum auditores erudiendi, 1398. Scriba doctus et thesaurus utriusque Testamenti profert nova et vetera, 1475. Prædicationis finis, non victus, sed futuræ mercedis fructus, 615, 1216. Quid sit prædicatorem loqui ex Deo, et coram Deo, 717. Sub studio consulendi, libido erumpit apparendi, 740. Deo in majestate sua revelato, prædicatio cessabit, 965. Spherulæ candelabri laborem prædicationis, lilia signant retributionem, 1216. Otiosus est sermo docentis, si præbere non valet incendium amoris, 1578. Inanis gloria non est de prædicationis labore querenda, 1412. Laudem de prædicatione querere, est rem magnam villi pretio venditare, *ibid.*

Prædicatores dicuntur agricolæ, 726. Item amici, 1096. Et ancillæ, *ibid.* Angeli, 309, 1122. Animalia pennata, 1198. Aquilæ, 1044. Bases Ecclesie, 901. Boves, 218, 1160, 1193. Dicuntur sancti prædicatores boves viduæ, *id est* Ecclesie, 523. Et boves jugati, 1161. Cælum appellati sunt prædicatores Synagoga, 58. Cœli dicuntur sancti prædicatores, 292, 869, 978, 1579, 1635. Appellantur etiam cæmentarii, 1314. Et canes gregis, *id est* Ecclesie, 643, 1652. Carbones ignis, 934. Cervæ, qui dicuntur prædicatores, 973. Vocantur columbæ argenteæ ferunt regis nostri, 1234. Et columbæ cœli et Ecclesie, 550. Dicuntur consiliarii, 373. Consules, 128. Corvi, quomodo dicantur, 577, 971. Prædicatores vocantur dentes, 382. Et dentes Ecclesie, 1104. Et Domini, 1197. Equi, 1016. Flumina, 938. Fulgura, *ibid.*, 1211. Fundamenta Ecclesie, 899. Dicuntur galli, 939. Cur succincti horum dicantur lumbi, *ibid.* Dicuntur quoque grando, 934. Et lapides fundæ, 1123.

Et locustæ, 1018, 1019. Et maxilla Ecclesie, 422. Et medici, 1269. Et montes, 290, 378. Negotiatores, 1096. Dicuntur etiam nubes, 547, 879, 937, 1371. Operarii, 879. Sancti prædicatores dicuntur os Dei, 1097. Os vero diaboli prædicatores errorum, 122. Sancti prædicatores vocantur ostia Ecclesie, 911. Et pedes Domini quos ungit et mandat, 615. Et pedes egenitis hominis, 378. Planta pedis vituli, 1193. Portæ, 1329, 1405. Et portæ sculptæ, 1365. Et portæ Sion, 1105. Dicuntur rami arboris, 604. Reges, 128. Rivi Ecclesie, 1278. Sagittarii, 1124. Soles, 291. Speculatores, 1282. Stellæ, 291. Stillæ roris, 941. Tectum Ecclesie, 1278. Et torrentes, 632. — Prædicatores ovibus detonsis et lotis comparantur, 1104. Instar fluminum, ad locum unde exeunt prædicatores revertuntur, ut iterum fluant, 1212. Figurantur per calamos candelabri, 1216. Prædicator in alto stet per vitam, ut prosit per providentiam, 1285. Jaspide propugnaculis Ecclesie prædicatorum mentes signantur, 1365. Prædicatores per boves, leones et cherubim, inter coronas et plectas designantur, 1414. Signantur prædicatores per servum vocantem invitatos ad cenam, 1620. Et per servum Ægyptium ab Amalecita Domino, despectum, et in via abjectum, 1622. — Prædicatoris exemplum, quam afficit, 685. Plerique ex duris persecutoribus magni sunt prædicatores, 878, 997. Cur prædicatores dicantur succincti lumbos, 939. Prædicatores quod loquendo docent, vivendo concordant, 976. Prædicatores a Deo vitam habent, et doctrinam, 1016. Prædicatoris operatio sine locutione alios excitante, non prodest, *ibid.* In prædicatore necesse est, esse sermonem vocis cum fortitudine actionis, 1017. In prædicatore nisi sermo et vita convenerint, virtus perfectionis non apparebit, 1016. Prædicatorum perfectio locustis exprimitur, 1018. Modo ad contemplativam saliant, modo resiliunt ad activam, *ibid.* Vita prædicatorum examinanda, ut moneta, 1111. Antiquorum patrum institutis vita concordet prædicatorum, *ibid.* In prædicatore stas perfecta requiritur, 1185. Prædicatoris mores, 1193. Prædicatorum duplex vita, 1195. Nunquam revertuntur prædicatores, quia semper ad meliora tendunt, 1198. Ad prædicandum plus conscientia sancti amoris adificat, quam exercitatio sermonis, 1268. Prædicatores a Dei spiritu assumi, et a terrenis debent elevari, 1275. In alto stet per vitam prædicator, ut prosit per providentiam, 1283. Vita prædicatoris alta sit, et circumspecta, 1284. Ardeat ut alios succendat, *ibid.* Qui ad prædicationem exeunt, ad se postea redeant, 1293. Et intra conscientia penetrabilia, includantur, 1296. Prædicatorum figura Noë, 1344. Prædicatorum ordinis, quæ sit excellentia, 1345. Prædicatores longe excedere suos debent auditores, 1367. Gloria prædicatoris est profectus auditoris, 1377. Prædicator ita magna faciat, ut minima non omitat, 1410. Quam disciplinæ reguli in tenere debeat prædicator, 1414. Nec rigor sit nimius, nec misericordia remissior, *ibid.* Prædicatores ut proximos perfecte diligant, in hoc sæculo nihil appetere debent, 1432, 1496. Fidelis quisque in sua familia prædicatoris officio fungi debet, 1596, 1500. — Prædicator debet morem fluminis imitari, 4. In filiis Job convivia celebrantibus, qui prædicatores sint intelligendi, 26.

Juxta mensuram intelligentis pascendi auditores, *ibid.*, 349, 636. Hi per filias Job signantur, *ibid.* Maculæ a prædicatoribus contractæ, quomodo diluendæ, 27. Conscientia non præpedit loquentem, cum vita linguam antecedit, 206. Prædicatores studeant vitæ activæ et contemplativæ, in sepulcro duplici sepulti, 207. Causa gemendi prædicatoribus est desiderium dilatæ beatitudinis, 218. Debeant prædicatores agere quæ loquuntur, 374, 609, 976, 734. Qui prædicator debeat corrigere culpas, 419. Prædicator in signum hie hostii suo positus, 424. Prædicatores non debent terrena, sed cœlestia moderate prædicare, 548. Prædicator audientis modum consideret, 549. Prædicator prius evellat nociva ab auditoribus, et postea plantet utilia, 564. Prædicator causarum origines a sacris paginis sumat, 573. Lex est ipsis prædicatoribus posita, 609. Cum despiciatur prædicator, sileat, et ad lutum poenitentia confugiat, 676. Sileat prædicator, nisi loquendo alius professe possit, 716. Unde scire possit se auditoribus profuturum, *ibid.* Prædicator non solum bene dicere studeat, sed vivendo, quæ bene dicit, ornet, 734, 1411. Quid sit prædicatorem inter se et auditores suos sartagine ferream ponere, 816. Quid, adificare inanitiones, *ibid.* Prædicatores non solum insinuant qui vitia mentem expugnant, sed etiam qui virtutes roborant, *ibid.* Qui auditorum mentes ad attentionem excitent, 831. Prædicatorum erga subditos cura, 880. Prædicatores suos Deus dirigit ut vult, *ibid.* Impetus aquarum prædicatores operit, cum in eos salvium infidelis, 936. Prædicatores non sibi tribuant profectorum auditorum, sed Deo, 938. Missione operationis expleta, ad secretum redeant contemplationis, *ibid.* Prædicator sibi perfecte vigilet, et dormientes ad vigiliam vocet, 962. Prædicatores a Deo habent, quod digne suo munere fungantur, 963. Qui sub Christo doceat ad bellum spirituale procedunt, hoc opere ostendant, quæ ore annuntiant, 991. Prædicatoris officium est in auditoribus terrenis effodere cogitationes, 1020. Despectus hostium conatus, pius prædicator peccatorum conversioni semper insudat, 1026. In alienis cordibus hostis insidias, et dolos prævenit, 1031. Sic vulnera infirmitatis suæ curat, ut aliena non deserat, 1032. Ad cadaver advolant aquilæ, *id est* prædicatores, peccatorum salutem esurientes, 1044. Silent prædicatores in medio reprobarum mentium loquentes, 1081. Prædicatorum negotium, 1096. Cur bini mittantur prædicatores, 1161. A publico luctationis redeundum ad curiam cordis, 1168. Prædicatorum conditiones, 1190, 1254, 1333, 1411. Prædicatores missi in quatuor mundi partes, 1195. Discurrere per varia loca debeat, 1209. Qui eant et redeant, 1211. Instar fulguris lucentium mentes concutunt, terreni, illuminant, et accendunt, *ibid.* Infirmis non detur prædicari provincia, 1231. Auctoritatem habens veritatis, si præsit, dicat recta libere; si subsit, bona humiliter suggerat, 1234. Silentibus prædicatoribus cibis vitæ denegatur, 1260. Qui os aperit, attrahit spiritum, *ibid.* Prædicator dicitur: Comede et pascere, *et.*, 1265. Prædicatoris officium, 1265, 1285. Prædicator ut auditoribus placeat, aliquid mentiendi componit, sua, et non Dei verba loquitur, 1288. Aures Deo prius aperiat quam os populo, 1284. Prædicator sanguinis Justis

eadentis reus erit, si tacerit, 1288. Justos etiam admonere tenetur prædicator, 1289. Propter malos auditores bonis doctoribus sermo denegatur, 1298. Qui ad intelligenda spiritalia profecti, ea cæteris propinet, 1321. Prædicatorum est ramos de arboribus cædere, et in via Christo sternere, 1352. Prædicator, quando dicitur doctus, 1474. Prædicatores viam Christo parant, 1496. Paucæ hoc munus rite implent, *ibid.* Pro culpa vel prædicantiam, vel audientiam, prædicationis sermo subtrahitur, 1497. A cupiditate est alienus, qui prædicandi munus suscipit, 1498. Prædicatori magna debet esse in Deo fiducia, *ibid.* Quid sit prædicatorem in via neminem salutare, *ibid.* Unus negotiorum secularium prædicator fugiat, *ibid.* Aliorum qui stulte agunt exemplo, non se muniat, *ibid.* Pax a prædicatore oblata, nonquam effectu caret, *ibid.* Qui malis non potest, paucis saltem prodesse studeat, 1530. — Prædicator a corde reprobo non auditur, 570, 935. Prædicatoribus confusio, non audientibus verba vitæ prædicantibus, 447. Vacuum est vocis ministerium, Deo intus non dante incrementum, 545. Prædicator, qui separat pretiosum a villi, 585. Vox penetrat cor audientis, si hoc opus compleatur, quod ore sonaverit, 610. Cum imperio docetur, quod prius agit, quam dicitur, 742. Verba prædicatorum sunt quasi clavi, 779. Prædicatores prius terrent, postea consolantur, 862. Christi huius prædicatores et quosdam orbis patres missi, ab aliis repulsi, 900. Prædicator verba acribus dare potest, sed cor aperire non potest, 939. Vadunt fulgura, cum mira opera prædicatores faciunt; revertuntur, cum potentia auctoris omnia tribuant, 968. Prædicatorum erga cunctos accommodatio, 961. Prædicatorum animas partuientium, qui dolores; quæ dotes, 975. Ratio fractus mensuram virtutum sequitur, 977. Prædicatores, nisi fendo, spiritaliter gignere non possunt, *ibid.* Eorum filii ad patrum eternæ viriditatis pergunt, 978. Qui prædicator terram foliat, 1021. Forma bellica prædicatoribus est servanda, 1024. Ad prædicandum Evangelium soli assumpti, qui per se non essent idonei, 1096. Prædicator, si velit libenter audiri, compatiatu auditoribus, 1281. Prædicatoris locutio quintuplex, 1286. Voces prædicantium veri candenti comparantur, 1194. Prædicatorum verba scientiis appellantur, *ibid.* Ad docentium et audientium profectum maxime tribuitur doctrinæ sermo, 1298. Prædicatores, qui vitæ virtutes se opponant, indicant, 1503. Prædicatores ponunt contra demonum insidias, castra et munitiones, *ibid.* Au ditores ex doctrina prædicatorum, et hi ex illorum vita prædicant, 1566. Erubescunt prædicatores non servare quæ docent, *ibid.* Doctores, quantum accedere debeant auditoribus, 1567. Auditores inde ad humilitatem provocantur, *ibid.* Gloria prædicatoris est profectus auditoris, 1577. Quæ sint boni dotes auditoris, 1596. Prædicatorem vox et subditorum vitio subtrahitur, 1497. Prædicatores linguas igneas habent, 1578. Sanat lingua prædicatoris nostræ vulnera mentis, 1652. — Prædicatorum suorum corda Christus mandat, 27. Humilitas prædicatoris se servum inutilem aestimantis, 545. Prædicator non querit datum, sed requirit fructum, 615. Honorem fugit propter elationem, sed vult honorari propter prædicationis

utilitatem, 625. Humilitatem virtutum matrem, plus moribus quam sermonibus, eloquatur, 742. Quid prædicatoribus, ut elationem fugiant, considerandum, *ibid.*, 1366. Prædicatorum fidei potentia, 862. Necessarium prædicatoribus contemplationis studium, 959. Discretio prædicatori maxime necessaria, 961, 976, 1284, 1286. Ille scit recte dicere, qui novit ordinate tacere, 968. Qui se ad prædicandum parant, prius se interioribus virtutibus innovent, 976. Prædicatorum labores, quanti, 977. Prædicatorum cautio, qualis, *ibid.* Prædicatores debent sapere ad sobrietatem, 978. Fidei prædicatores plus morte sua, quam voce profecerunt, 991. Ratio humilitatis in prædicator, 994, 1298. Prædicator ad perfectionis culmen erigitur, qui non solum activa, sed et contemplativa vita solidatur, 1018. In pace Ecclesie humiles, in persecutione erecti et fortes sint prædicatores, 1019. Cum adversa patienter exteriori, mira interiori de æterna beatitudine odorantur, *ibid.* Prædicatoris securitas leoni bestiarum fortissimo comparatur, 1022. Prædicatoris sit infirmitas fortis, victrix poena, dominatrix patientia, 1027. Prædicator fortis non terretur pugnae periculo, quia victoriæ lætatur triumpho, *ibid.* Prædicatoris ex duritia auditorum moror, ex eorum conversione lætitia, 1185. Virtutes Christi imitari debet sanctus prædicator, 1191. Ad prædicatorum fidem et contemplationem bona opera accedant, 1193. Prædicatores sancti cum fortitudine ac discretione habeant vitæ gravitatem, *ibid.* Prædicatoribus convenit soas et ardor, 1194. Sanctorum prædicatorum virtus et sapientia, in claritate invicem sociantur, 1196. Flos vitæ est virtus et fama prædicatoris, 1214. Præcepta Dei, ut recte proximo doceamus, prius impleamus, 1270. Aquas in plateis dividit, et solus habet prædicator humilis, 1236. De suis infirmitatibus humiliter prædicator, et gemat, 1297. Prædicatoris zelus, etsi cruciet, quam necessarius, 1504. Hoc munitus iudicium divinum evadet, *ibid.* Quæ a Deo accipit conclonator, suis auditoribus debet, 1319. Quomodo contra elationem, qui alios docet, punire debeat, 1366. Et contra iram, *ibid.* Quantum periculum prædicatori imminet ex plausu auditorum, 1412. Quanta prædicatoris inter disciplinam misericordiamque discretio, 1414. Prædicatoris officium sine proximi dilectione non debet suscipi, 1496. Fiducia in Deum prædicatori necessaria, 1498. Ornamenta oculorum sunt virtutes prædicantium, 1579. Crucem portet carnis in afflictione corporis prædicator, et crucem mentis in compassione proximi, 1588. — Prædicatoribus cavenda est vana lætitia, 27, 504. Prædicatores temporalia diligentes, veritatem deserunt, 375. Quis prædicator adducit in stultum finem, 375. Infirmi urgente persecutione, veritatem prædicare metuunt, 423. Prædicator vix peccata vitat prædicando, 615. Qui sint verbum Dei adulterantes, 716. Prædicator caveat ne vitio elationis se extollat, 734, 1296, 1366. Prædicator a vitibus debet esse immunis, 741. Quidam modestiam simulant, 746. De simplicitate falso gloriantur, *ibid.* Cui major est cura corporis, quam prædicationis, huius prædicatoris reprobatio metuenda, 991. Prædicatores ab his quæ reprehendunt, caveant, 1260. Silentibus vitæ cibus denegatur, *ibid.* Prædicatores vanam

gloriam aucupantes rem magnam vili pretio vendunt, 1412. Prædicatoribus debentur stipendia, 615. Butyro pedes lavantur, dum sanctis prædicatoribus debita ab auditoribus stipendia conferuntur, *ibid.* Prædicationis stipendia temporalia statuuntur, 1498. Jam de mercede sunt operis, ipsa alimenta sustentationis, 1499. Duæ sunt prædicationis mercedes, una in via, altera in patria, *ibid.* Huius illa servire debet, *ibid.* Qui ob terrenam mercedem prædicat, æterna se privat, *ibid.* Qui pastores peccata p. pulli comedant, *ibid.* Pastor discretus prærogat talentum verbi, ne ad damnationem suam stipendium sumat alimentis, 1500. — Pastores boni quæ loquuntur, vivendo custodiunt, 244, 1411. Prædicator perfectus, quis sit, 207. Boni prædicatores dum recta docent, irrideri non metuant, 485. In verbis suis querunt auditoribus et sibi prodesse, *ibid.* Non causa victus prædicationem impediunt, sed causa prædicationis victum accipiunt, 615. Boni prædicatores non de rerum munere gaudent, sed de conferentium fructu, *ibid.* Boni paratiore sunt mori quam tacere persecutionis tempore, 665. Prædicatores prudentes ad prædicationis fructum solerter invigilant, 675. Seminant super omnes aquas, 685. Fidelis prædicator nemini invidet, sed optat ut veritatem ora omnium sonent, 686. Boni prædicatores loquuntur ex Deo, et coram Deo, 717. Prædicatoris boni officium, quale, 734. Optimi prædicatoris imago, *ibid.* Prædicator bonus otium taciturnitatis voto servat, officium locutionis exercet ministerio, *ibid.* Pars boni prædicatoris, non ut sapientiam ostendat, sed alios ab errore compescat, 759. Zelo charitatis inflammatus prædicat, ne suo silentio delinquentium particeps fiat, 740. Loquuntur sancti prædicatores ex radice humilitatis, ut ferant fructum pietatis, 778. Cum alios correpturi sunt, blandimenta præmittunt, 779. Ut periti medici, prius palpant, postea feriunt, 780. Quid significet sanctus prædicator munitiones edificans, et aggerem comportans, 816, 1505. Boni prædicatores signantur per stellas pluviae, 87. Deus prædicatorum verbis et miraculis populos ad fidem et penitentiam vocat, 862. Qui populos terrent et pascant boni prædicatores, *ibid.* Sancti prædicatores, quorum conversatio in caelis est, infirmi fratres descendunt, 875. Hyems est vita præsens, in qua sanctorum prædicatorum abundant pluvia, 874. Prædicatores sancti quosdam exhortari volunt, sed nequeunt, 879. Universa lustrant, Deo eorum cursus gubernante, *ibid.* Et eorum motus moderante, 880, 882, 900. Deo afflatus sancti prædicatores irrigant et lucent, 881. Ex doctorum et auditorum concordia, mutua in eis fervet charitas, 885. Profectum auditorum non sibi, sed Spiritui sancto tribuant magistri, 884. Sancti prædicatores ostia sunt mari sævienti opposita: fluctibus mundi, ad non potuerunt effringi, 911. Hæc ostia humilibus aperta, superbis clausa, 912. Crescente persecutione, crevit sanctorum prædicatorum ardor, 933. A Deo, qui exant, et ad eum revertantur, 937, 1211. Verbis feriunt adversarios, miraculis semetipsos tuentur, 938. Illis datur intelligentia, ut quod loquitur lingua, vivat conscientia, 960. Ne in seipsis torpentes operentur, alio: excitent voce, 965. Conventu cæli signatur concors sermo prædi-

cantum, 964. Sancti prædicatores sunt pulli errorum, 989. Hi sua virtute nihil se posse s'unt, *ibid.* Zelo locustarum amararum æstantur, *ibid.* Macturum suum imitantur Paulum, 970. Quid sit prædicatores sanctos, non e' ibi-um, in suis se cornibus cadentes excipere, 972. Cur cervæ dicantur, 973. In lacrymis seminant, ut in gaudio metant, 977. N si incurvantur ad infruitatem humanam, filios in fide non procreant, *ibid.* Prædicator habet a Deo equi fortitudinem, ut recte agat, et hinitum, ut recte doceat, 1016. Persecutionis impetum contemnes, noverim ei fortiter, sed non præcipitatem obviare, 1024. Victi hostes frustra ad dolos contra sanctum prædicatorem confingunt, 1025. Prædicatores sancti propter persecutiones a prædicatione non desistant, 1026. A minis ad aperta supplicia prorumpunt, *ibid.* Hasta vibratur, qua vir sanctus feriat; clypeus opponitur a persecutore, ne audiat, *ibid.* Qui signum elevent sancti prædicatores super caliginosum montem, 1075. Ex angelorum casu et peccata, terrentur et purgantur sancti prædicatores, 1122. Prædicatores sancti Christi virtutes imitari debent, 1190. Verba prædicatorum, cur scintillæ dicantur, 1194. Jacula Domini sunt verba sanctorum, 1211. Amendo discunt, quod docendo profertur, boni prædicatores, 1212. Sonitus alarum in prædicatoribus, aquarum vero in conversis, quid sit, 1236. Prætorum crudelitatem vel manus non metuant prædicatores, 1253. De Deo suaviter loqui docet amor prædicatore, 1267. Prædicatores a Dei spiritu assumi, et a terrenis elevari debent, 1275. Elevantur scientia, et assumuntur vita, 1279. Cui adhuc vita præsens dulcis est, elevatus et assumptus non est, *ibid.* Prædicator cogitet quid, cui, quando, qualiter, et quantum loquatur, 1286. Imitetur agricolam, qui terris semina aptat, 1288. Quando prædicatore tacere deceat, 1297. Quando rebelles veritati premere oporteat, *ibid.* Qui recte vivit et prædicat, in domo Dei gazophylarium est, 1364. De quadris lapidibus mensæ construuntur, virtutibus sanctorum prædicatorum ad imitandas propositis, 1406. Prædicator bonus curus est et auriga, 1412. — Prædicatores Judæorum dicuntur boves jugo legis pressi, 25. Malus intelligens et dicens verba, messem habet, quam alii comedant, 185. Qui intuitu temporalis mercedis sacræ eruditioni in-istit, non perserverat in bono quod inceperat, 271. Prædicatio hypocritæ intractosa, 276, 609. Deus verum veritatis facientibus tribuit, non facientibus tollit, 574. Prædicatores mali, cur dicantur vasa papyri, 422. Fortitudo perversi prædicatoris est elata scientia locutionis. 556. Prædicator erroris hujus mundi divitiis jungitur, *ibid.* Prædicat r perversus talis durabit quousque vivet in corpore, *ibid.* Serit jejunos prædicatores malos, et alius comedit, quando quæ docet, non operatur, 685. Progenies ejus, qui edicetur, 686. Amissi propriis filiis, alienos vivere invidet, *ibid.* Non reconciliantur, qui recta prædicando, vanæ gloriæ s'vunt, sed sæpe reprobandur, 753. Superbi prædicatores per Eliu, patrem ejus et cognationem signantur, 755. Hi simul hæreticos præmunt, recia prædicando, et Ecclesiam, superbiendo, *ibid.* Dum errantes redarguant, suam sapientiam ostentare,

non aliis prodesse cupiunt, 759. Pars arrogantis est suam scientiam ostendere, *ibid.* Locutionis celsitudinem, non utilitatis intentionem in bonis prædicatoribus, superbi imitantur, 740. Superbi sanam doctrinam non sane prædicant, quod insolescant, 742. Prædicator malus de minimis se inaniter erigit, bonus vero de magnis humiliter sentit, 745. Fortiter dicunt recta mali prædicatores, sed juxta ea, quæ dicunt, vivere nesciunt, 746. Superbi veris et mysticis inania et tumida permiscere solent, 777. Superbi non querunt auditores suos facere sapientes, sed suam sapientiam ostentare, 778. Prædicatores arrogantes magis ex ira, quam ex charitate reprehendunt, 779. Humilitatem quandoque præ se ferunt, sed fictam, *ibid.* Justos falsorum criminum insimulant, *ibid.* Semper inveniri optant quæ increpando feriant, *ibid.* Ex superbiorum recte dictis sumendum quod prosit, respiciendum quod noceat, 853. Qui recte prædicant, et non vivunt, damnationis suæ præcones sunt, 887. Arcui perverso sunt similes, 888. Sui sunt vasatores, et alieni cultores, 1411. Terrenis potestatibus, commodi gratia, aut vanæ gloriæ, se subjicientes, jam Antichristi vestigiis se sternunt, 1127. Iniqui prædicatores dicuntur portæ diaboli, 1105. sanctitatis speciem sibi arrogant, 1110. Perversitas malorum prædicatorum exponitur, 1127. Cur a spiritu elevatur mali prædicatores, sed non assumantur, 1279. Propter bonos auditores etiam malis prædicatoribus sermo conceditur, 1298. Propter utrumque malos mores sermo subtrahitur, *ibid.* Qui dicunt et non faciunt, intendunt arcum, sagittas mittunt, et in die belli convertuntur, 1412. Cujus vita despicitur, restat ut ejus prædicatio contemnat, 1476. Prædicatores mali propriam gloriam querunt, 1485. Non pensant, qui audiunt, per quem, sed quid, vel a quo audiant, 1620. — Prædicatorum erroris labores steriles, 556. Viduæ id est Ecclesiæ non benefaciunt, *ibid.* Vitæ suæ, qui non credant, *ibid.* Prædicatorum diaboli argumenta perplexa, 1062. Hypocritæ sunt prædicatores falsi, *ibid.* Testes sunt Antichristi, *ibid.* Portæ Leviathan pseudopredicatores appellantur, 1105. Has Dominus aperit, magistros errorum manifestando, *ibid.* Dentes Leviathan iidem falsi doctores, 1104. Muntent illos sæculi potestates, *ibid.* Alii verbis, alii sævium gladiis, *ibid.* Equis comparantur, quorum potestas in ore, et in cauda eorum, *ibid.* In ore scientia, in cauda potentia sæcularium figuratur, *ibid.* Os Antichristi sunt prædicatores falsi, 1110. Multitudo prædicatorum Antichristi signatur per bestiam similem agno, et instar draconis loquentem, *ibid.* Multi jam extant Antichristi prædicatores, *ibid.* Jam quidam prædicant vocibus, multi moribus Antichristum, 1111. Eorum vita exploranda ut moneta, *ibid.* An antiquorum Patrum institutis concordet, *ibid.* Electorum perspicacia qualitate, figuram et pondus vitæ illorum discernit, *ibid.* Pseudopredicatores Antichristi miracula facient, 1252.

Prædones sunt, qui de donis a Deo sibi collatis superbiunt, 567.

Prælationes desiderate, abaque peccato ministrari non possunt, 546. Quam periculose præsent, qui in virtute sunt infirmi, 415, 786. Qui de prælatione sua gloriam ab hominibus

querunt, apud Deum sine gloria sunt, 785. Homo non hominibus, sed animabus natura est prælatus, 630. Homini non sit terror in homines, sed in bestias et bestiales, id est perversos sibi subditos, *ibid.* Præesse utiliter admodum difficile, 786. Potestas accepta prælatuæ, non honor, sed onus est æstimanda, *ibid.* Hanc non cupiditas, sed necessitas imponat, 787. Qui Deus faciat regnare hypocritam, 810. Prælati subrogantur antiquis patribus, 817. Infelicitas usurpatæ prælationis, 1066.

Prælati Ecclesiæ dicuntur principes, 131. Prælatu dicitur iudex, 374. Dicuntur prælati palpebræ subditorum, 423. Prælati cadentibus, infirmi corruunt, 455. Mente supponitur populis, quibus superponitur dignitate, 546. Prælati nec vigor sit rigidus, nec dissoluta mansuetudo, 620, 637. Terrenis prælatu non occupetur curis, 627. Unde in prælato hilaritas, severitate temperata, 657, 641. Qui aliis præsent, Deo se subesse semper attendat, 689. Cogitet prælatu æqualitatem conditionis, non potestatem ordinis, *ibid.* Adversus prælatos Ecclesiæ terram clamare, quid sit, 734. Prælatu non nisi incolendam terram tenet, *ibid.* Officium prælatorum, quale, 725. Prælatu non ex libidine amet potestatem, sed ex longanimitate toleret, 788. Prælati qui temporalia curant, non sunt semper arguendi, 808. Prælatorum tentationes perplexæ, 1066. Prælatos Dominus punit per seipsum, 1502. — Prælati occupationis temporales debent intermittere, ut Deo vacent, 146, 749. Plus Deo se amare convincitur, qui neglectis his quæ ejus sunt, propriis tuetur, 1006. Nostris usibus res terrenas Dominus coudidit, suis animas hominum reavit, *ibid.* Prælati recta mens, quid sibi debeat, quid proximis attendat, 67. Prælatu humilitate orari debet, 834. Prælatu servanda est et in corde humilitas, et in opere disciplina, *ibid.* Sæpe qui aliis præsent, gravius a diabolo tentationibus exerceatur, 1032. Per disciplinam subditos, et per humilitatem custodiunt semetipsos, 1601. — Prælatu sciat se præesse, ut prosit, non ut extollatur, 146. Prælatorum dispensatorie acta, casus non sunt, sed inclinationes, 149. Si quid in his displicet, non est reticendum, sed magna humilitate promendum, *ibid.* Qui alios arguant, seipsum non palpent, 238. Mundus esse debet, qui alios vult corrigere, *ibid.* Qui prælatu adducatur ad stuporem, 574. Prælati quanta sollicitudo, et proprii profectus, et subditorum edificationis, 385, 725. Prælati de alienis, tanquam de propriis lapsibus se affligunt, 425. Subditorum vias vice oculorum dirigant, *ibid.* Ministrorum terrena Ecclesiæ curantium, saluti debeat invigilare, 616, 627. Subditorum, quandoque ad terrenas necessitates curandas, descendere, 627. Qualls sit gravitatis prælatu ad subditos, 657. Prælati nisi Spiritus sancti freno teneantur, in subditos sæpe sæviant, 679. Patientia prælati in subditos delinquentes, *ibid.* Prælatu irascitur et amat, corrigendo subditos sævit et tranquillus est, 678. Qui non vivit, ut loquitur, quos verbo genuit, operis negligentia opprobit, 686. Naturam sibi cum subditis communem, prælatu attendat, 689, 834. Plus studeat prodesse quam præesse, *ibid.*, 855. Prælati, cum non est ritium subditorum quod corrigatur, non de excellentia potestatis, sed de

aequalitate conditionis gaudent, 690. Si praelatorum verbo vel exemplo fideles subditi non fructificant, praelati rationem reddent, 725. Qui subest, servit ad obsequium; qui praest, serviat ad verbum, 726. Praelatus mutus exigit quod debetur suo corpori, sed non impendit quod subjectorum debetur cordi, 725. Praelati a malis exempla, subditi caveant a temerariis iudiciis, 728. Multi praelati praetumore cunctos subditos despiciunt, 735. Culpas eorum prudenter et humiliter corrigant, 736. Praelatus alios iudicans, superno iudicio assidue se sistat, *ibid.* Qui tenet magistrum locum, exerceat officium, 805. Praelatus et subditi humilitate mutua, in suo cuiusque ordine contineantur, 808. Praelati subditos omnes minus sapientes quam ipsi sint, arbitrantur, *ibid.* Praelatus invidiosus, sed ex zelo charitatis, saevit quandoque in subditos, 815. Praelatus vitiosus potius quam fratribus dominetur, 834. Non natura, sed culpa praelatus praeparatur subditis, *ibid.* Connexa sunt peccata subditorum et praelatorum, 1234. Quos tepidi et tardii ad mortem ire vident praelati, occidunt, 1283. Patres esse debent praelati, non Domini, 1497. Praelatus non sit crudelis in subditos, 1498. Quantum nocet subditi is vita praelati infructuosa, 1585. Praelatorum perversa exempla subditos corrumpunt, 1585. V. Pastor, Praepositus, Praedicator, Rector. — Praelatis voluptati servientibus, subditi frona laxantur, 49. Mala praelatorum vita multum nocet subditis infirmis, 58. Quae cogitando, loquendo, agendo, peccare soleant in potestate constituti, 145. Praelati stupor subditorum moribus non invigilantis, 374. Qui caeteris praese ambiant, iisdem supponuntur, 546. De praelatorum iniustitia et erratis, minus perfecti clamant, et non dolent, perfecti tacent, et lugent, 724. Quantum peccant praelati, qui bona ecclesiastica multi comedunt, 725. Praelatorum prava exempla, quam noxia, 727, 1585. Praelatis sua auctoritate male utentibus, oritur pro frumento tribulus, et pro hordeo spina, 726. Praelati iniustitia polluit pauca quae facit, bona, 727. Multi praelati non tam propter Dominum quam pro Domino venerari volunt, 785. Praelati gaudent singularitate culmiis, non aequalitate conditionis, *ibid.* Qui praelatis malis subjacent, id suae culpe tribuant, 806. Subditi praelatos etiam malos tolerant, si salva fide possint, 807. Rei suat infidelitatis praelati, qui, cum teneantur corrigere, negligunt, 924. Nimium circa temporalia studium, et de animarum salute incuria, 1006. Quae ex superbia praelato suggerantur, 1159. Cavenda praelato superbia, sub auctoritate palliata, 1254. Praelatorum carpitur negligentia, 1502. Quantum Deus a praelatis malis tolerat praedictum, 1503. Pastores, qui sicut lupi, *ibid.* Praelati, qui sint lapides sanctuarii, in capite omnium platearum dispersi, *ibid.*

Praemia spiritalia, 204, 991. V. Bellum.

Praemia patriae celestis qui negligunt, in suis hic voluptatibus cadunt, 374. Coelestium praemiorum gustatio, 1279. Ad magna praemia pro magnos labores perveniendum, 1627.

Praepositorum dissolutio est ruina minorum, 49. Dum praepositi gloriam propriam quaerunt, subditorum coram subvertunt, 58. Praepositi erga subditos, quomodo se gerere debeant, 690.

Praepatua ligorum auferre, quid

ait, 280.

Præscientia narium nomine designatur, 1019. Præscientiam futurorum malorum quæ praemonuit, Redemptor noster habuit, *ibid.*, 1612. Præscire, quid sit, 686.

Præsens securitas malis laborem, præsens labor bonis perpetuam parit securitatem, 356.

Præsepe Scripturam sacram significat, 997. Cor Christus in præsepio reclinat, 1461.

Præsertim de propriis meritis hæretici, in securitate vivunt, 157. Difficile est magis agere, et de actis fiduciam non habere, 70. Præsumptio propria virtutis, quam noxia, 708, 941. Deum negat, qui de viribus suis præsumit, 708. Nunquam de viribus nostris præsumendum, 760. Propria amittit, qui præsumit aliena, 905. De sua vocatione nemo præsumat, quia de sua electione non est certus, 1514.

Præterire quod potuit, medicum fuit, 558.

Præsepe non gaudeant rectores, sed prodesse, 689. Qui infidelibus, aut hæreticis præsumunt, prava præcepta sua quasi ex ratione persuadent, 1029.

Prævisa jacula minus feriunt, 1612. Prandium, car olim cœna dictum, 1634. Non ad prandium, sed ad cœnam vocati sumus, 1544. Cur cœlestis epulæ non prandium, sed cœna vocantur, 1620.

Præcibus innitendum, cum recta agimus, 301. Preces nostras imperfectæ, 302. Solent versari in animo precantis, quæ terrena, vel immunda otiosus ante cogitavi, 352. Aliena in nos delicta ante preces sunt relaxanda, *ibid.* Qui Deo in prece nunc familiaris est, cum ipso postmodum iudicabit, 378. Frustra Deum rogant, qui ejus præcepta contemnant, 510. Eo magis exaudiuntur sancti ad meritum, quo citius non exaudiuntur ad votum, 665. Humanæ preces non nisi per advocatum audiri possunt, 718. Reatus opprobrium audire prohibet oppressorum preces iustorum, 826. Irritæ sunt preces, quas pia vita non sequitur, 1102. Plus pro se valere preces suas efficit, qui has et pro aliis impendit, 1152. V. Oratio.

Presbyteri dicuntur Græce, qui Latine valde seniores, *id est* decrepiti ætatis senes, 1512. V. Sacerdos.

Princeps Græce dicitur basis populi, 500. Portant orbem qui regunt, *ibid.* Principes dicuntur, qui cogitationibus et motibus animæ suæ principantur, 576. Sæculi principes, rhinocero significati, 995. Ad Christi præsepe religati, 997. Divina præcepta prædicant, et servari curant, *ibid.* Elevato cornu minas intentant, sed timoris Dei loro religati deponunt minas, 998. Princeps operi præbet Ecclesiae in rebelles ejus filios, 999. Principibus terrenis Deus Ecclesiam credidit, *ibid.* Principes mundi leges pro Ecclesia promulgant, 1000. Principes ut servi ambulantes, quid signent, 1015. Principes sæculi ossibus, populi designantur carnibus, 1574. Principari, quid sit, 1605. Qui differant inter se principari et dominari, *ibid.* Principatum coelestium officium, *ibid.*

Principio et fine clausum est breve, 470. Principiis invigilandum, 1058.

Priscillianistarum error circa natiuitatem infantium, 1469.

Probatio minus tentat, quam remuneratio consolatur, 1152. Quomodo Deus hominem probet, 265.

Proccaces nota factanter proferunt,

ut loquendo docti videantur, 271. Proccaces recte dictis semper a diverso respondent, 337.

Processio Spiritus sancti a Patre et Filio, 1554.

Prodigus filius in longinquam abiecit regionem, quid significat, 1417.

Profectibus spiritalibus Deus modum ponit, 395. Proficiendi studium et modus in justis describitur, 517. Crescit in electis ætas virtutis, crescente ætate corporis, 692. Ut ad Deum proficiamus, a nobis deleendum, 720. Diversi profectuum gradus per Danielem expressi, 721. A timore proficitur ad amorem, 722. Nemo quantum profecerit, nisi inter adversa, cognoscit, 758. Quo major est humilitas, eo major est spes profectus, 972.

Promittendum fuit aliquid, etiam de præsentis vita, rudibus adhuc discipulis, 1391. Carnales, si parva non acciperent nunc, magna non crederent futura, *ibid.*

Prophetæ dicuntur institores, 581. Item dicuntur nubes, 859. Et bases Ecclesiae, 901. Et montes, 1075. Et antemurale, 662, 1522. — Prophetando promiserunt Christum, et rebus et verbis, sancti veteris Testamenti, 14.

Non unum ex prophetis, sed Dominum prophetarum, ore Petri Ecclesia proficitur Christum, 595. Quid sit, quod filii prophetarum ligna cadentibus, ferrum de manubrio lapsum Elissæus resituit, 701, 1178. Prophetarum non solum verba, sed etiam actiones sunt prophetiæ, 721, 1281. Quid sit prophetiam per aquam mitti usque ad talos, ad genus, ad renes, 725. Prophetæ multa dicunt prædicentis studio, non maledicæ utis voto, 810. Non omnes prophetæ sanctitatis meritum attingunt, 855. Prophetæ verbo, scripto et exemplo terram rigaverunt, 857. Prophetæ quasi legentes loquuntur, 895. Inspirati quandoque prophetæ per angelos, 895. Quod futurum est in opere, intus jam factum est in prædestinatione, 900, 928. Prophetis innituntur apostoli, quos illustrant, 901. Quot modis prophetæ tangantur spiritu prophetiæ, 1176. Quidam prophetæ ex suo spiritu loquentes, a Spiritu sancto correpti, seipso reprehendunt, 1180. Prophetæ veri a falso discrimen, 1181. Prophetæ, qui soleant suas scribere prophetias, 1183. Prophetæ verbum quod foris proferunt, conjungunt verbo quod intus audiunt, *ibid.* Cur de se tanquam de aliis, aliquando prophetæ loquantur, 1186. Tunc sublimitas spiritus prædicentis ostenditur, *ibid.* Multa simul vident prophetæ, quæ successive narrare coguntur, 1217, 1257. Eis familiare est ab uno argumento ad aliud subito transire, 1225. Ad narranda divina, quam angustum est cor hominis, 1257. Prophetæ ex Dei persona loquuntur, 1252. Prophetæ versus, Dei verba non sua loquuntur, 1268. Falsus tua, non Dei verba, *ibid.* Scire ante Deum etiam prophetæ nequeunt, 1264. Prophetæ verbis res, et verba rebus exponunt, 1281. Cur propheta de medio Israel exiit in campum, a quo regressus domum, 1294. Propetæ plinquam Moyses divinam scientiam apprehenderunt, 1348. Apostoli plusquam prophetae in Dei scientia eruditi sunt, *ibid.* Prophetæ veteris Testamenti priorum Ecclesiae ducum præcitant scientiam admirati sunt, 1371. Mercedem prophetæ, non autem de propheta accipere, quid sit, 1521.

Prophetia, cæteris pereuntibus, in

æternum manet, 57. Prophetiæ spiritus non semper adest prophetis, 72, 246, 1180. Vel non adest eodem modo, 1176. Prophetia non solum de futuris, sed et de præteritis enuntiat, 132. Prophetica dona quaedam sunt mœnia mentis, 375. Non est prophetia sine intelligentia eorum quæ prævidentur, 378. Superbi spiritu prophetiæ aliquando repleti, 833. Ita teneatur veritas rei gestæ, ut non evacuetur rei gerenda, 1167. Tempus triplex prophetiæ obiectum est, 1175. De præterito et præsentii occultis sunt prophetiæ, 1175. Unde dicatur prophetia, *ibid.* Ex prædictione futuro probantur præterita, *ibid.* Et ex præteritis probantur futura, *ibid.*, 1436. Ordo prophetiæ, 1176. Modi prophetiæ, *ibid.* Dicta prophetarum dicuntur apud Iudeos deserta, 1200. Prophetia omnis divino lumini comparata, absorbetur, 1241. Sermo propheticus firmior, sed obscurior, 1338. Prophetiæ dantur fidelibus, et infidelibus signa, 1468. In prophetica locutione, alter est qui præsidet, alter qui obsequitur, 1186.

Propitiatorum significat Dominum incarnatum, 1547. Duo cherubim, quæ vultus vertunt in propitiatorum, quid significant, *ibid.*

Proponere recta nihil prodest, nisi propositi simus tenaces, 226.

Propugnaculum a clypeo allegorice, quid distet, 1340. Quid ambo significant, *ibid.*

Prosperitas per diem et lucem significatur, 44, 159. Spiritalis prosperitas, quantis obnoxia periculis, 70. Adversis atteritur, qui memoriam prosperorum non fulcitur, 80. Dies vertitur in tenebras, cum quæ diaboli promittit prospera, intelliguntur adversa, 107. Dies dicitur prosperitas, et nox tribulatio, 114, 432. Culpam suam insequitur, qui prosperitatem sæculi calcet, 120. Prosperitas magis quam adversitas sanctos gravat, 159.

Prosperitas temporalis periculosa, *ibid.* Intuentæ æterna, terrenam prosperitatem refugiunt, *ibid.*, 117, 220, 287. Per mane et vespere prosperitas et adversitas huius mundi significatur, 172. Qui in prosperitate Deum non audit, non exauditur a Deo in adversitate, 175. Prosperitas impiorum a prudentibus statim damnatur, 184. Qui impiorum prosperitatem ambiunt, longe sunt a salute, 185. Ex prosperitate oriri solet elatio, 220. Cur alios Deus flagellis deprimat, alios successibus fulciat, 225. Deus etiam in prosperis metuendus, 235. Prospera suis meritis tribuunt impiis, 271. Despecta est vox confessionis, quam format iucunditas prosperitatis, *ibid.* Periculosa prosperitas rei familiaris ex propria provisione, 336. Statutum est quantum prosperitas, vel adversitas cuique homini sit futura, 393. Prosperitas sæpe a bono opere retrahit, 413. Prospera cur justis despiciant, 431. Prosperitas et adversitas in hac vita alternant, 435. Sæpe mala bonis et bona malis in hac vita eveniunt, 458. Prosperitas impiorum, brevis, *ibid.*, 489. Prosperitas mundi impedit reditum ad bona opera, 459. Prosperitas cum iniquitate est esca in laqueo, 441. Prosperitas innocentia, adversitas iniquitatis non est argumentum, 488. Falsa hominem de adversis et prosperis iudicia, 511. Iniqui ex justorum prosperitate turbantur, 530. Sanctorum mens fugit prospera, et ad adversa præparator, 533. Nihil prosperum sibi justis deputat, 672.

Qui nulla prospera appetit, nulla adversa pertimescit, 714. Consiutius in prosperis, vix se custodit a superbia et luxuria, 823. Prosperitas claudit aurem cordis, 843. Per sola prospera solvimur, et per adversa ad virtutes solidamur, 947. Malum corrigitur difficilius, quod prosperitate fulcitur, 1117. Nec exultandum in prosperis, nec delectandum in adversis, 1386. Hæc ars, quanto adnisi discenda, *ibid.* Qui lætis et adversis rebus utendum, *ibid.* Elatio et immoderata lætitia in prosperitate cavenda, 1388. In prosperitate iudiciorum Dei recordandum, 1446.

Protectio Dei, si nos deserat, nihil sumus, 759. Per umbram signatur ex superna protectione, refrigerium, 1077. Protectio divina sancti nominæ significatur, 1105.

Provocare Deum est de aius donis inter proximos, superbire, 367. Provocare iram Dei, est mandatis illius sciendo contraire, 840.

Proximus dicitur species nostra, 205. Proximi amor ad salutem necessarius, *ibid.* In quo consistat, *ibid.* Tantum quisque portat proximum, quantum amat, 1335. Proximus est amandus, si ad Deum pervenire velimus, 1581. V. Amor, Dilectio proximi.

Prudentia sine simplicitate, vana, 18. Quomodo prudentia in nobis frigescat, 68. Prudentes despiciunt impiorum prosperitatem, 184. Prudentia mundi, quam perversa, 560. Prudentia plurima non est recta, 545. Prudentiæ excessus damnabilis, *ibid.* Sancti cavent, ne suæ prudentiæ innitantur, 700. Prudentia sapientiam divitiæ, *ibid.* Mundi prudentes corda sua inclinant ad famulatum satanæ, 1126. Prudentia, quid sit, 1427. Mundi prudentiam Deus irridet, 1469.

Prunarum nomine mentes hominum cupiditatibus accensæ, signantur, 1114.

Psalmus pro octava, quid significet, 21, 1341. Psalmodiæ vox devota, Deo parat iter ad cor, 1180. Compunctio per psalmodiam effusa, ad Jesum pervenitur, *ibid.*

Pueri tres Hebræi in camino ignis illasi, 351. Ludus puerorum divitum, 487. Pueri Ecclesiæ, qui dicantur, 614. Mane signat pueritiam, 1511.

Pulchritudo cutis est gloria temporalis, 142. Pulchritudo universitatis post extremum iudicium, in quibus sita, 1094.

Pulsare, quando Dominus dicatur, 1482.

Pulvillum sub capite, vel cubito jacentis ponere, quid sit, 360.

Pulverem in pedibus contrahere, quid sit, 27. Pulverem super caput in cælum spargere, quid signet, 95. Quid sit dormire in pulvere, 495. Pulvis deuotat peccatores, 902, 966, 1002. Vita pravorum sub pulvere absconditur, 1055. Pulvis pigmentarii est virtus bene operantis, 1429.

Punitur aliter civis, aliter hostis, 984.

Pupillus dicitur Ecclesiæ populus, 241, 620. Electi dicuntur pupilli, 522. Infirmi Christiani appellantur pupilli, 523. Pupillus cui non est adjutor, quis sit, 620. Pupillarum causam pro pecunia defendere, est premium terrenum et non æternum querere, 1413.

Purpura tabernaculo oblata, quid significet, 967.

Pusillanimes arboris comparantur, 651.

Putationis postre, quando tempus, advenerit, 1349.

Puteos fodere, quid sit my l.c.c., 509. Puteus arctus signal malam consuetudinem, 844. Eset fundus putei, si fuisset mensura peccati, *ibid.* Isaac puteos fodisse apud alienam gentem, quid sit, 1021.

Q

Quadragesima, unde jejunetur, 1484. Moyses et Elias, et ipse Christus quadraginta diebus continuis ab omni cibo abstinerunt, *ibid.* Multiplex significatio horum jejunii dierum, allegorica, *ibid.* A Quadragesimali jejunio exceptis Dominicæ, 1494. Quadragesima Deo offertur, totus anni pars dierum declina, 1496. Caro læta nos trahit ad culpam, afflicta reducat ad veniam, *ibid.* Jejunium eleemosynis ad Deum levetur, *ibid.* Sibi jejunare, quid sit, *ibid.* Qui sanctificetur jejunium, *ibid.* Dum caro jejuniis atteritur, animus a vitis retinetur, *ibid.* V. Jejunium.

Quadrupartita potest qualitate distingui, omne quod dicitur, 752.

Querere Dei, quid sit, 269. Querendus est Deus, dum tempus habemus, 335, 363. Quidam a Deo exteriora querunt dona, non ipsum donorum auctorem, 489. Quomodo et ubi querendus sit Deus, 574. Querentibus primo regnum Dei, et iustitiam ejus, Dominus venit, et in eorum corde primus sedet, 639. Christus, quam sollicitè querendus, 1546. Per noctem Christum querere, quid sit, *ibid.* Civitatem querendo circumire, quid sit, *ibid.* Querere per vicus et plateas, quid sit, *ibid.* Nos querentes inveniunt vigiles, qui civitatem custodiunt, *ibid.*

Quasi aliquando similitudinem, aliquando veritatem significat, 361, 801. Quæ sit huius potestas vocis, 1311.

Quidam dicitur de eo, quem aut exprimere nolumus, aut non possumus, 166.

Quies vera in contemnendis rebus mundi consistit, 129. Quiescere cor, quomodo dicatur, 146. Quies in labore, et fatigatio in quiete, 532, 1269. Quies nociva, quæ sit, 1500. Nulla mentis quies hic aut perfecta, aut diuturna, 1527.

Quinari numeri ratio, 1534. Quinarius numerus per semetipsum ductus, quid significet, 1379.

Quinquagenarius numerus requiem significat æternam, 22, 24, 741, 1560, 1578.

Quinque sensus exteriores virtutem et discretionem a cerebro trahunt, 369.

R

Rabboni magistrum significat, 1548.

Racha in hebræo vox indignantis est, 682.

Rachel interpretatur ovis et visum principium, 210, 1324. Rachel figurat vitam contemplativam, *ibid.* Rachel idola patris furata, Ecclesiæ fuit figura, 983. Rachel videt, sed non parit; pulchra, sed infecunda, 1525.

Radere saniem testa, quid sit, 87.

Radix nuncupatur cogitatio occulta, 281, 412, 651. Radicem deorsum mittere, quid significet, 281, 412. Radix justi natura humanitatis intelligi potest, 395. Item radix justi, sancta prædicatio, 394. Radicem juxta aquas aperiri, quid sit, 651.

Ram, id est excelsum, 755.

Raphael interpretatur medicina Dei,

1604. Ad cæcitatem Tobie curandam missus, 1605.

Raptorum duo genera, 649. Si tanta mulctatur pœna, qui sua non tribuit; quanta feriendus, qui aliena rapuit, 478. Homo invisibiliter rapitur, qui visibiliter rapietur, 789. Raptores repente æterna percussio corripit, 790. Non solum qui aliena rapiunt, sed etiam qui sua non tribuunt, æterna pœna digni, 1655.

Ratio in mente sicut domina familiaris, 51. Sicut absente domina vagantur ancillæ, sic absente ratione, cogitationes, *ibid.* Aliqui ratione magis quam fide in Deo tenentur, 352. Homo rationalis per victimam irrationalium non potuit redimi, 352. Naturali lumine rationis, tamquam mentis, pravum et rectum innotescunt, 875. Rationem cœli in terram ponere, quid sit, 883. Deus est creatorum rationabilium ratio, 964.

Reatus primæ culpæ ab ingressu regni quemque prohibebant ante Christi adventum, 128. V. Peccatum originale, Sicut Abrahæ.

Rebecca gentilitatem designat, 25, 1160. Rebecca minorem supponens filium patri benedicendum, quid significet, 1215.

Rebelles lumini sunt impii, 527. Homo qui subesse Dei iustitiis nobis, sub suis se necessitatibus stravit, 269. Quanto magis sibi rebellare videt, tanto amplius hostis noster non expugnare contendit, 772.

Reblata interpretatur multa hæc, 229.

Receditur a Deo dupliciter, 1251. Reclinatorium aureum forculi, quid significet, 1354.

Recti, quinam dicantur, 154. Providendum ut, quod recto studio incipiunt, recto fine peragantur, 82. Quæ nostra facta putamus recta, utrum talia sint in Dei iudicio, ignoramus, 143. Recti non sunt, qui hic mala pro his æternis perpeti metuunt, 154. Quanto altius Dei rectitudinem contemplamur, eo de nostra magis formidamus, 164. Rectitudo humana divinæ comparata, est tortuosa, 165, 169, 170. Rectæ mentis est ex verbis adversarii, si quæ bona sint, probare, si mala, rejicere, 287. Hic rectus non est, qui a pravitatis desiderio liber non est, 318. Deus dat nobis bene vivendi rectitudinem, 324. Recti non ambiunt intercessores pro aliis videri, 357. Recti agenti, quid laus hominum noceat, quid irrisio prosit, 359. Rectitudinem tenere in opere, et in cogitatione, arduum, 389. Qui careant pedum rectitudine, 1193. Rectitudo iustitiam designat, 21. Male se rectum putat, qui regulam summæ rectitudinis ignorat, 170.

Rectorum cura erga sibi subditos, 21. Tres rectorum ordines in synagoga erant, 60. Discretio rectori necessaria, 620. Rectoris boni conditiones, 657, 641. Rectorum moderatio, qualis esse debeat, 637. Rector iustitia et misericordia uti debet, 641. Rectores superbi apostasie vitio laborant, 785. Rectoris boni forma videendi describitur, 786. Rectores Ecclesiæ humilitatem sectari debent, *ibid.* Rectores Ecclesiæ de animabus sibi commissis in iudicio redent rationem, *ibid.* Qualiter in regimine se gerant, 787. Rectores perversos, quandoque dat Deus, 807. Pro peccatis rectorum puniuntur populi, *ibid.* Rectorum vitam sæpe populi sequuntur, *ibid.* Rectores fortiora tentationum certamina patiuntur, 1032. Quisque signum pa-

lam defert, sub quo rectoris militet, 1142. V. Pastor, Prælati.

Reconciliari proximo, quomodo debeamus, 1590.

Redemptio omnis ex captivitate præcedente est, 585. Si homo peccare nolisset, ad cœlum sine redemptione pervenisset, 128. An Deus potuerit redimere genus humanum in aliena ab homine natura, 552. Redemptoris nostri conditio, 760. Sursum angelos Filius Dei firmavit, deorsum homines redemit, 1522. Deus, ut opus proprium, *id est* hominum salutem faceret, alienum fecit, *id est* hominis, flagella et mortem patiendi, 1352. Redemptori nostro multa debemus, 1551.

Redempta sanctimonialis magnarum virtutum, 1659. Virgo Romana Herudinis discipula, *ibid.*

Reges dicuntur, qui membrorum suorum motus regunt, 374. Cur sancti dicantur reges, 128. Reges sunt, qui passionibus suis dominantur, 857. Quatuor sunt ordines regentium in Ecclesia, 1407. Regum munera Christo oblata, quid significant, 1470. Rex contra regem bellum commissurus, quid significet, 1670.

Regitur bene summus locus, cum is qui præest, vitis potius quam fratribus dominatur, 851.

Regiminis corporis nostri diversitas, 135. In regimine constituti, gloriam suæ dignitatis dissimulent, 146. Regimen prælatorum, quale esse debeat, 786. Potestas regiminis ministrari non potest, sine studio curæ temporalis, 809. Quid discutere teneatur, is cui regimen offertur, 810.

Regio nostra paradisi est, 1471. Regnare ubique Deum, qui errando negant, 1470.

Regnum cœlorum dicitur Ecclesia, 1060, 1097, 1476, 1510, 1631. In regno Dei simplex est adhuc sola sanctorum, 16, 1153. Regnum celeste æque Judæis ac Gentibus, iustis et iniustis ad fidem conversis, aperitur, 1582. Regnum Dei, cur ætati comparatur, 1458. Regnum cœlorum mundi ruinæ clamat proximum, 1448. Regnum Dei tantum valet, quantum habes, 1451. Nihil vilius cælo, cum emittit: Nihil clarior, cum possidetur, *ibid.* Ex visibilibus ad invisibilia gradus faciendus, 1478. Cœlorum regnum simile thesauro abscondito in agro, *ibid.* Regnum cœlorum pertrare valebit, qui hic recte vivere studuerit, 1475. Si amor a regnum non trahit, vel timor minuit, *ibid.* Regnum cœlorum decem virginibus comparatum, 476. Lætitia hujus regni civium, quanta, 1457. Invitati illuc festinemus, *ibid.* Ardenter amare est festinare, *ibid.* Regnum cœlorum, an possit dari murmurantibus, 1512. Gaudendum summopere est cuique, in regno Dei esse, vel ultimum, 1513. Regnum cœlorum, quibus denebatur, *ibid.* Regnum cœlorum vim pati, 1524. Regnum cœlorum est locus iustorum, *ibid.* Regnum celeste futurum ex regno præsentis Ecclesiæ, sperandum, 1591. Regno cœlorum Ecclesia iustorum maxime intelligitur, 1634.

Regnum diaboli, et gloriæ hujus mundi, et concupiscentia carnis in servis Dei contraria sunt, 157.

Regulus [princeps] salutem filio petit, tamen in fide dubitavit, 1536. Cur ad ejus filium Christus ire noluerit, *ibid.* Regulus rex serpentum, Antichristum signat caput reproborum, 476, 1112. Regulus perimit, non in usu, sed in actu, *ibid.*

Religiosorum actio confunditur ex actione sæcularium, 9. Paret se ad tentationes, qui ad Dei servitutem accedit, 121. Religiosi terrena abjiciunt culmen apprehensuri perfectionis, 265. Religiosus seipsum Deo offerit profitendo sacrificium, 536. Qui exteriora tantum curant, religionem non habent, sed simulant, 614. Quidam ex professione Christianæ religionis gloriam quærunt, 802. Religionis obtento, vitio elationis quidam intumescunt, 841. A Gentilibus Christiana religio potissimum propagata, 888. Quanta religione debeant reges Deo familiari, 1000. Monasticæ perfectionis culmen amplecti meditantem, qua arte diabolus dissuadeat, 1069. Vita religiosorum in plebe, sicut templum in civitate, 1648.

Relinquit suos Deus aliquando ad modicum, 661. Multum propter Deum relinquit, qui sibi nihil retinet, 1450. Relinquere non ipsos, quomodo possumus, 1586. Omnia relinquere possumus, etiam retinendo, 1625. Qui in hoc mundo nihil amando possident, etiam possidendo omnia relinquunt, 1653.

Remedia adversus diaboli impugnationes, 202. Ad salutem corporis in remedio amaro, libet etiam quod tædet, 1028. Quæ remedia morbis nostris Christus attulerit, 1586.

Remissio auctoritatis et potestatis diaboli, 553.

Renes delectationem carnis significant, 1535. Renes habent accinctos, qui comedit Pascha, *ibid.*

Reprehendi a corde, quid sit, 560. Ad reprehendendos nosmetipsos semper accineti sumus, 1021.

Reprobavit Christus Scribas, Phariseos ac pontifices, 920. Non est iniquus Deus, alios eligendo, alios reprobando, 799, 1100.

Reprobatio prius intus agitur, et postea extrinsecus ostenditur, 797. Doctrina Ecclesiæ de prædestinatione et reprobatione spem nutrit humilium, et elationem premit superbiorum, 798. Reprobatio et electio sunt justæ, 876, 1101. Et occulta, 885, 1447. Reprobatio Judæorum et electio Gentium non discedunt, 847, 805, 834. Reprobatio eorum qui vocantur Deo non parent, 1624. Iudicia Dei reprobantibus justa et occulta, exemplo pyruorum sine baptismo morientium, 885.

Reprobi dicuntur catuli leonum, 157. Cur reprobi dicantur a iustis iratres et prætereuntes, 224. Reprobi comparantur torrenti, *ibid.* Dicantur sepeliri, 498. Glareæ Coeyti, 499. Antrum diaboli, 876. Umbra mortis, 1078. Carnes Leviathan, 1119. Diabolus cum reprobis una est persona, 112. — Reprobi, unde generentur, 157. Reprobi facti sunt Judæi, quia apostolos audire noluerunt, 578, 581, 921. Reproborum vita, favillæ et paleæ comparantur, 491. Reprobi sunt innumerabiles, 798. Sunt in Ecclesia super numerum, *ibid.* Reprobi et electi simul, quinam dicantur, 1037. Reproborum quorundam exempla, 1638. Reprobi in cæcitate mentis, quasi in claritate luminis exsultant, 23. Qui sæpe volens cecidit in culpam, quandoque nolens capitur ad penam, 54. Reproborum conditiones, 112, 271, 796. Reprobi nec in extremo tempore mentem perversam mutant, 172. Reproborum mentes perversis cogitationibus semper intrigant, 193. Sæpe cogitationes reproborum cassæ, nec penitus rea conscientia, 191. Reproborum fortitudo, in quo sua

sit, 221. Reprobi sola praesentia respiciunt, 224, 235. Semitae reproborum involuntae, 226, 229. Bona quidem reprobi saepe cupiunt sed a malis nunquam recedunt, 227. Reprobi semper hic appetunt vivere, 233. Reprobi solis rebus transitoriis, etiam morte urgente, additi, 254, 286, 337. Reprobi saepe peccata confitentur, sed deflere contemnunt, 338. Quanta reproborum in morte infelicitas, 338. Bonis a Deo acceptis, reprobi sunt peiores, 367. Reproborum cordibus non timor requiem, sed poena parit timorem, 381. Reproborum vita et finis, 408. Reprobis etsi ferri metuat a superno iudice, semper auget quo feriat, 409. Flagellis reproborum mens induratur, 429. Iraduntur in reprobum sensum, qui veritatis lumen a se superbe repellunt, 537. Reprobi aristarum more nunc eriguntur, electi vero ut grana latent, 540. Quid sit reprobos mandere herbas, et arborum cortices, 651. Reprobi stendis sceleribus subjecti, gaudent, 655. Ut aegris desperatis, sic reprobi non negatur quod volunt, 681. Reproborum quotidiani defectus, 784. Dum minora incaute negligunt, ad deteriora pernicioso prorumpunt, *ibid.* Reproborum proprium est semper prava agere, et nunquam acta retrahere, 793. Numquam reprobi culpam suam, nisi in poena cognoscunt, 798. In exteriora respui, reprobationis signum: sicut praedestinationis, ad interiora trahi, *ibid.* Prosperitas malorum in bonis manifestum est reprobationis indicium, 827. Lux reproborum est gloria vitae praesentis, 927. Squamis defensionis tecti reprobi, jaculis veritatis resistunt, 1106. Hericus in reprobiis foveam habet, 1108. Iniqui alterna se defensione tementur, *ibid.* Convivium reproborum est delectatio temporalium voluptatum, *ibid.* Virtutum divitiis vacui, penuriam caelestis gaudii nesciunt, 1118. Egestas reproborum est defraudatio meritorum, *ibid.* Reprobi non intelligunt suam egestatem, *ibid.* Reproborum cum Satana, et inter se, noxia concordia, 1119. Haec concordia reproborum pessima, 1120. Hanc concordiam dissolvere licet, exemplo Pauli, *ibid.* A reproborum cordibus non fugat Satanam, sancta praedicatio, 1124. Reprobi saepe viam sanctitatis aliis ostendunt, 1130. Poenarum aeternitatem non credunt reprobi, a diabolo decepti, 1132. Falsis eorum rationibus respondetur, *ibid.* Humilitatis mutuae formam reprobi non tenent, sed contemnunt, 1136. Reprobationis signum evidentissimum est superbia, 1142. Reprobi humilitatis argumentum vertunt in elationis occasionem, 1277. Negligentia et contemptum verbi Dei, reprobationis est indicium, 1506. A coena reprobatum avari, curiosi, voluptatibus carnis dediti, 1621. — Reproborum status pro hac vita, 28. Reproborum locus superbia, 91. Reproborum numerus infinitus, 798. Reproborum iudicium finale, 234. Reprobi in extremo iudicio interius extriusque torquebantur, 203, 286. Reproborum trepidatio in iudicio extremo, 254, 1478. Reprobis sunt mentes vacui, et noctes laboriosae, 249. Reproborum nunquam finiteque supplicia, 283. Reprobi neglecta veritate postmodum iuste excruciantur, 527. Reprobis arbor infructuosa inciditur, et in gehenna conteritur, 535. Reproborum alii iudicantur, alii non iudicantur, 835. Reprobi in iudicio Christum non videbunt in divitiis forma, 836. Qui sit reprobos sanctificari in

die occisionis, 874. Reproborum poena, Dei electorumque gloria famulatur, 1093. Fulmine contemunt reprobi in iudicio, iustis illaesis et gaudentibus, 1120. Cur reprobi in tenebras cadant exteriores, 1263. Reprobi sunt in amaritudine, 140. Reproborum interitus, 172. Reproborum finis desperatus, 254. Aeterna damnatio reproborum sequitur, 326. Reprobos Deus ab inferno non retrahit, 398. — Reproborum fortitudo, quae, 221. Fit reprobiis amplitudo muneris, incrementum damnationis, 273. Reproborum in iudicio falsa et infructuosa poenitentia, 1479. Tunc preces eorum irritae, *ibid.* Reproborum imitatores dicuntur filii eorum, 648.

Requiem aeternam desiderat, qui pondus diei in hac vita portat, 247. Deo recedente ab homine, nulla ei quies remanet, 593. Requies vera, quae sit, 480. Requies perfecta, qualis, 605. In praesenti vita, quies nulla a tentationibus, 754.

Requirere Dei, quid sit, 40.

Res insensibiles ducunt nos in cognitionem sensibilibus et intelligibilibus, 127. Nonnunquam res gestae in actione male sunt, et in significatione virtutem prophetiae continent. Res semel dicta pro confirmatione replicatur, 912. Cum rebus desideria crescant, 1075.

Resistere Deo, quid sit, 290. Nemo potest Deo resistere, *ibid.*, 299. Sancti aliquando Deo resistunt, 299.

Respicere Dei, quid sit, 535, 606, 992. Deus nos respiciendo per gratiam reformat, 606. Dupliciter Deus peccatorem respicit, 1052.

Respondere Dei animabus beatis orantibus, quid sit, 43, 1143. Respondere Deo unum pro mille, quid sit, 289. Respondere Deo, quid sit, 518, 399, 1145.

Responsum, quid sit, 1.

Resurrectionem Domini significat Job offerens sacrificium die octavo, 20. Ortus aurorae est nova resurrectionis nativitas, 122. Christus suorum spem resurgendo solvit, 197. Resurrectio Christi resurrectionem nostram figuravit, 433. Redemptor noster ostendit resurrectionem, ut nos resurrecturos speremus, *ibid.* Exemplo Job credimus resurrectionem factam, qui cognovit faciendam, 465. Resurrectio Christi est festivitas hominum et angelorum, 1526. V. Christi resurrectio.

Resurrectio carnis, unde fiat credibilis, 189. Resurrectio corporum exemplis deprehendi potest, ratione non potest, *ibid.*, 1396. Resurrectio carnis nomine ligni comatu facientis, significatur, 395. Job negat resurrectionem futuram ante mundi finem, 397. Vocanti Deo respondebimus, cum incorruptibiles resurgemus, 399. Incorruptibilitas superat vires naturae humanae, 400. Resurrectionem nostram in elementis suis mundus imitatur, 464, 1394. Christi resurrectio ad triduum, nostra ad finem mundi dilata, 465. Fiduciam nostram roborat multorum, Christo resurgente, resurrectio mortuorum, 464, 1528. Fides resurrectionis adstruitur, *ibid.* Qualitas corporum post resurrectionem, 465. Qualis fuerit error Eutychiei Constantiopolitani episcopi, de palpabilitate corporum post resurrectionem, *ibid.* Job credidit carnem nostram in iniegrum statum reducendam, 467. Caro nostra post resurrectionem eadem per naturam, et diversa futura est per gloriam, *ibid.* Job de resurrectione sua certis-

simus, 468. Quinam resurgent ad tormentum, non ad iudicium, 836. Resurrectionis tempus a Job praevium, et praenuntiatum, 964. Christi resurrectio forma nostrae, 1395. De resurrectione tempore Gregorii, quidam dubitarunt, *ibid.* Refelluntur, et resurrectio demonstratur, *ibid.*, 1538. Anima sicut, ut Deum videat, caro sicut, ut resurgat, 1395. Resurrectionem futuram utrumque Testamentum praedicat, 1394. Hominis generatio majus miraculum, quam resurrectio, 1395. Multa in rerum natura non minus nos latent, quam resurrectio, *ibid.* Circa resurrectionis fidem caetera frustra creduntur, 1396. Sola est in miraculis ratio, potentia facientis, *ibid.* Christus ostendit exemplo, quod nobis promisit in praemio, 1528. Facilius est Deo reparare quod fuit, quam creasse quod non fuit, *ibid.* Quae ex resurrectionis spe sequantur, ad mores pertinentia, 1359. Spes futurae resurrectionis omnia lenit mala, 1614.

Retibus peccata comparantur, 440. Cur Christus post, non vero ante resurrectionem, rete mitti ad dextram jusserit, 1541. Cur modo retia rumpi, modo dicantur non rumpi, 1542. Quid sit Petrum trahere rete ad terram, *ibid.* Pisces, 155. In retibus post resurrectionem capti, quid significant, 1545.

Retributionum diversitas concors in caelo, 136. Gloria retributionis semper sequitur laborem operis, 191. Qui aeternam retributionem expectat, ad omnem causam saecularum mercedis seipsum extendat, 626. Retributio ultima pastorum multorum, 726. Cur ex merito retributionem quaramus, et tamen Deo gratias agamus, 1101.

Retro aspicere post aratrum, quid sit, 1198. Abire retro possumus opere, vel cogitatione, 1199. *Nou licet* retro abire in vita activa, 1210. Cur mali dicantur retro cadere, 1251.

Revelationes Dei, quomodo fiant, 893. Visionis nomine signatur revelatio, 1310. V. Locutio, Prophetia.

Rhinocerotis natura, 995, 1010. Dicitur et monoceros, *ibid.* Qui per rhinocerotem designantur, 995. Rhinoceros ad praesepe Christi religatus, quid significet, 997, 1010. Qua arte mitigetur, *ibid.*

Ridere Dei, quid sit, 507, 637.

Risus sanctorum post luctum, 283. Risus cordis de laetitia nascetur secretarius, *ibid.*

Rivuli fluminis suat dona Spiritus sancti, 476.

Robusti in Ecclesia, quinam sint, 847.

Romani agri et Italiae devastatio, tempore Gregorii, 1235. Romae ac Italiae miserabilis status, 1374. Senatus Romae ablatas, *ibid.* Populus Romanus peste, aut gladio sublatus, 1575. Adificia collapsa, *ibid.* Romani prius orbem depradati, omnibus gentibus in praedam dati sunt, *ibid.* Calvitium suum, sicut aquila, Roma dilatavit, 1573.

Romphaea versatilis, cur ad paradisi aditum posita, 397.

Romula virgo sancta, 1639. Ejus virtutes, 1660. Paralytism, qua efflicta est, patientissima tulit, *ibid.* Detrimenda membrorum Romulae, facta virtutum incrementa, *ibid.* Romula viatico munita, feliciter moritur, 1661. Eaequiae ejus caelestes, *ibid.* Margarita in sterquilinio, Romula in paupertate abjectione, *ibid.* Romula veris honoribus, ac divitiis in paupertate caecolata, *ibid.*

Ros desuper veniens gratia Dei est, 632.

Rosa, quæ redolet, crescit cum spina quæ pungit, 1638.

Rotæ comparata impiorum felicitas, 531. Rota Scripturam sacram significat, 1215, 1277. Rota super terram tracta quid significet, 1215. Rota in medio rotæ, Novum Testamentum in Veteri contentum significat, 1217. Rotæ facies quatuor, quid signent, *ibid.* Habent rotæ facies et vias, et per quatuor partes vadunt, 1219. Euntes rotæ et non revertentes, quid, *ibid.* Rotæ interioris et exterioris statura, altitudo, et aspectus, 1220, 1221. Quid sit rotas ambulare cum ambulatibus animalibus, et elevari cum elevatis, 1226. Rotas ire post spiritum, *hoc est* quo spiritus legentis tendit, eo divina eloquia levare, *ibid.* Quid significet spiritus vitæ in rotis, 1228, 1230. Quid sit rotas ire, stare et elevari cum animalibus, *ibid.*

Rubigo vitii purgari non potuit, nisi igne tormenti, 85. Rubigo iram figurat, 1115.

Rubus ardens, in quo Morsus Deus apparuit, quid significet, 895, 1227.

Rugæ Ecclesiæ sunt mali Christiani, 420. Rugæ dupliciter significant, *ibid.* Macula et ruga, qui differant, 664.

Ruina majorum sit cautela minorum, 1090. Ruina fortium auget perditionem infirmorum, 1127. Ruina quæ illos damnat, istos humiliat, 1130.

S

Saba rete interpretatur, 250.

Sabæi dicuntur captivantes, 57. Sabbata ab hostibus deridit, quid sit, 165, 1300. Sabbatum populi Dei, quale sit, 589. Sabbatum ex sabbato, quid sit, 1221. Non fiat fuga nostra in sabbato, 1181.

Sabelius unam in Trinitate personam admittit, 618.

Sacerdos est fidelis quisque, qui jubetur ignem in altari subjectis lignis, quotidie nutrire, 794. Hæc ligna sunt exempla sanctorum Patrum, et divina præcepta, *ibid.* Charitatis igne succensit, holocaustum Deo sumus, *ibid.* Majoris et minoris ordinis sacerdotes, 1423. Animæ sunt Domini cibus, condimentum animarum sunt sacerdotes, 1504. Sacerdos est petra salis in populo, 1500.—Sacerdotis gloria est rectitudo subditorum, 574. Sacerdotes membrorum Domini prima pars sunt, 433. Sacerdotes dicuntur fenestree templi, et speculatores, 1291. Hæc fenestree qui terra clausæ, *ibid.* Assumuntur de fidelibus, quid Deo ministrent, et studiis cælestibus intendant, 1423. Sacerdotes dicuntur angeli, 1455. Qui impleant hujus dignitatem nominis, *ibid.* Bases in templo, sacerdotes sunt in Ecclesia, 1501. In basibus leones et boves expressi signant in sacerdote severitatem mansuetudine temperatam, *ibid.* Quonia debet esse sacerdotum de ratione Deo reddenda sollicitudo, 1305.—Sacerdos patri jure succedit, qui se filium Dei moribus demonstrat, 1503. Sacerdotibus nihil tam onerosum, quam rigorem mentis compatiendo flectere, 1292. Scientiæ plenitudo in sacerdote signatur cherubim in basibus expressis, 1501. Ira sacerdotis mansuetudine condita, 1502. Sacerdos non distat a populo, quando vita merito vulgi moris non transcendit, 1503. Vita sacerdotum non respondeat suo officio et dignitati, 1505. Nulla pene est jam sæculi actio, quam non sacerdotes admi-

nistrent, 1505.—Sacerdotes curam subditorum negligentes, sunt inglorii, 374. Sacerdotum ordo et officium, 1292. Quorum sit sacerdotum custodire templum, 1423. Quid sit templum Dei a sacerdotibus custodiri, *ibid.* Minoris ordinis sacerdotes ad ministerium altaris excubant, *ibid.* Majoris ordinis sacerdotes studiis spiritualibus occupantur, 1424. Mundus sacerdotibus plenus, sed rarus in messe Domini operarius, 1496. Officium sacerdotale omnes suscipiunt, sed pauci implent opus officii, 1497. Peusset sacerdos quot opera sua peccatores conversi aut boni in melius provocati, 1504. Sub magno moderamine studeat sacerdos vel solvere, vel ligare, 1656. Sententia sacerdotis, etiam injuste prolata, est metuenda, *ibid.* Sacerdotes etiam hodie dæmonia possunt ejicere, 1571. Qui se genere debeant sacerdotes erga peccatores, 1594.—Sacerdotes mali plus Deo præjudicant, quam ceteri, 1503. Malorum peccata sacerdotum, quibus lacrymis dedenda, *ibid.* Aurum obscuratum mutata in deterius vita sacerdotum, 1616. Color optimus est mutatus, quando habitus sanctitatis per abjecta opera, in ignominiam est lapsus, *ibi l.* Publicarum calauitatum causa sunt sacerdotes mali, 1501. Sacerdotes mali sunt causa mortis subditorum, *ibid.* Sal infatuatum quo cibus Domini male conditur, mali sunt sacerdotes, *ibid.* In iudicio, quam severe puniendi sacerdotes mali et inutiles, *ibid.* Sacerdotes quidam imitantur superbiam Pharisæi, peccatricem despicientis, 1594. Ruina populi maxime ex culpa sacerdotum, 1616. Sacerdotes officio suo ceteros ad viam salutis adducunt, ipsi vero ad infernum festinant, 1505. Sacerdotes mali sunt aquæ baptismatis quæ peccatis ablatis, baptizatos mittit ad eum, et ipsa in cloacas descendit, *ibid.* Oratio Deo facta pro ipsis sacerdotibus, *ibid.* V. Pastor, Prælati, Prædicator, Rector.

Sacerdotium veteris legis dicitur lignum fumigans, 1079.

Sacrum con-uere super cutem, quid sit, 425. Sol factus ut saccus cilicinus, quid significet, 291. Mittere mercedem in saccum pertusum, quid sit, 1206.

Sacculus Dei dicitur cor hominis, 401. Delicta nostra signantur in sacculo, ad publicum iudicium aliquando exitura, *ibid.*

Sacramenta sine bonis operibus non prosunt, 1534.

Sacrificia hæreticorum inutilia, 15. Valuit sacrificium apud Gentiles pro maioribus ad peccatum originale delendum, et sola fides pro parvulis, 102. Quid sit pedes et intestina hostiæ lavare et incendere, 326. Sacrificia veteris legis, quid significabant, 914. Juge sacrificium ab Antichristo auferendum, quid sit, 1060. Qui sacrificium in Egypto, qui offerant in Eremo, 1599. In carnali sacrificio devoto cordis immolabatur, 1404. Gratum Deo sacrificium, 1631. Ad peccati solutionem, quid sacrum præstet Missæ sacrificium, *ibid.* Oblatum pro defunctis altaris sacrificium, 1631. Cassii episcopi consuetudo offerendi quotidie sacrificium, *ibid.*

Sadoch Latine dicitur justus, 1124. Qui sunt filii Sadoch et Levi, Deo ministrantes, *ibi d.*

Sæculo mori appetentes, sæpe humanis ministeriis servire coguntur, 141. Sæculum mari significatur, 910. Sæculum contra sanctos sapiens, a Deo conclusum, *ibid.* Equi nomine præ-

sens sæculum signatur, cujus extrema premit coluber Antichristus, 1045. Tentationes sæculo militantium, 1065. Debilitatio amore sæculi, necesse est ut in nobis solus convalescat amor Dei, 1346. Nonnulli sæcularia tractant, non animo sæculari, 1626.

Sævire in subditos non debent præpositi, 1498.

Sægena Ecclesiæ est figura, 1473. In Ecclesiæ sægena prius capti peccatores, deinde per eos rhetores et philosophi, 1097. Cogitemus in captione, ne dividamur in littore, 1474.

Sagittæ, quid significant, 215, 1124. Quid sit sagittæ Dei pertransire, 938. Quæ sint parvulorum sagittæ, 1124. Qui sint intendentes arcum et mittentes sagittas, 1412.

Sal legis est virtus intelligentiæ occultæ, 215. Sal sapientiæ qui habet, a concordia fratrum non recedat, 1239. Sal, cur sacerdotibus applicetur, 1504.

Saluginis terra, quid significet, 981. Salivæ nomine sapor intinxit contumplationis accipitur, 268. Saliva sapientiam significat, 1270.

Salicibus mali sunt similes, sine fructu virentes, 1081. Justi sunt similes salicibus secundum viriditatem, *ibid.*

Salomon, cur sapientiam in nocte acceperit, 39. Salomon sub repente paulatim peccati lenocinio, cecidit, 402. Lapsus idolis templa construxit, *ibid.* Salomonis iudicium de duobus mulieribus, 686. Salomonis casus ex nimia mulierum frequentatione, 402.

Salvandus in extremo examine, quis sit, 511. Nemo suis viribus sine Dei adiutorio salvari potest, 1054. Quidam salvos esse suis se viribus exultant, 585. Minus diligit ereptorem, qui minus intelligit periculum quod evasit, 1054.

Salutem et recuperemus, amara potamus, 1445. Nullus hic salute integra potitur, 251. Ipsa corporis salus ægritudo quadam est, 268. Salutis æternæ obsunt curæ nimie præsentis vitæ, 535. Job de sua salute trepidante, nemo sit securus, 436. Extra sanctam et universalem Ecclesiam salus est nulla, 437. Salutis iulium ex gratia Dei præveniente, et non ex præcedentibus meritis, 583. Error eorum qui salvari hominem propriis viribus, astrunt, 586. Stultitia eorum qui vel Moysen, aut sanctorum quempiam salutis suæ colunt auctorem, 591. Salutis incuriam signat vinea stulti, spiritus plena, 662. Iniquorum salus ut nubes transit, 663. Fidei timor superstruitur in constructione salutis, 905. Sine fide, spe et charitate nullus adultus salvus, 1360. A Dei voluntate salus hominis pendet, 1515. Quanta debeat esse de salute nostra sollicitudo, discamus ex litigantium sollicitudine, 1538.

Salutare Latine, hoc Hebraice Jesus, 1180, 1246, 1312, 1402, 1423, 1527, 1563. Salutare in itinere, quis dicitur, 1498.

Samaritani camelis sunt similes, 24, 59. Samaritani vinum et oleum, quid significant, 641. Samaritanus interpretatur custos, 1507. Christus non negavit se Samaritanum, *ibid.*

Samson cæcatus, et ad molam deputatus, quid significet, 229. Samson paucos vivens, moriens interemit hostes innumeris, in quo Christum figuravit, 928. Samson figura Christi resurgentis, et in cælum ascendentis, 1520.

Samuel et Moyses a Deo, cur præ ceteris commendentur, 500, 1364. Samuelis benignitas declaratur, 860, 1359. Eius patientia erga se deicien-

tes, 1228, 1539. Pro inimicis oravit, 500, 1564.

Sanctitatis signa, quæ sint, 644. Nulla vera sanctitas inter malos non probata, 675. Auri nomine splendor sanctitatis accipitur, 1128. Sanctitas coram hominibus non semper est apud Deum, 1129. A Christo seu a fonte, sanctitas derivatur in sanctos, 1402.

Sancti medicis comparati, 90. Sancti vocantur stellæ, 13, 111, 1309. Et cæli, 406. Item reges, 128, 837. Sancti dicuntur vasa auri, 398. Et volucres, 604. Mundus a peccatis, pro alienis idoneus intercedit, 11. Sancti omnes quasi stellæ noctem vitæ præsentis suis virtutibus illuminant, 15. Sancti qui ante Incarnationem sub lege vivebant, concepti, dicuntur lucem non vidisse, 152. Cur diæmon sanctorum corda somnatis efficere permittatur, 262. Sancti suam vilitatem, Dei munera et iudicia semper considerant, 263. Sancti accipiunt a Deo, quo iræ ipsius sese opponant, 299. — Sanctorum virtutes tribulationibus claris innoscunt, 9. Sanctorum virtutes nostra instructio est, 57. Sancti in persecutionibus nec in Deum, nec in adversarios sunt contumeliosos, 90. Sancti laudes hominum non querentes, ab operibus bonis, eorum irri-ionibus non revocantur, 202. Sancti, quantalibet virtute fulgeant, resurrectionis gloriam, quam expectant, non intelligunt, 123. Sancti fortes sunt et humiles, 238. Patientes in malo, benigni in bono, 242. Sancti, quantumcumque mundi, se reputant inamandos, 315. Sancti inter opprobria et contumelias soli Deo adhærent, 339. Sancti mala sibi ab impiis objecta patienter audiunt, 417. Sancti inter adversa infracti et quieti, *ibid.* Estimanda sanctorum vita ex factis præsertim eorum posterioribus, 575. Sancti ex humilitate virtutes suas celant, 562, 625. Aliquando salva humilitate eas narrant, *ibid.* Vere sancti sunt, qui inter malos conversari innocenter possunt, 675. Sancti commotionis tempore silent; secus alii, 716. Qui possint et debeant sancti ipsi invicem superiores arbitrari, 768. Sancti in corripiendo, humilitatem cum disciplina custodiunt, 780. Omnia sua opera bona Deo tribuunt sancti, 958. Sancti in passione letantur, 1027. Sanctorum discretio, qualis, 1035. Sancti in alta contemplatione humiles, 1144. Sanctorum mentes sublevant amor et spes; corpora contemunt, timor et penitentia, 1203. Sancti viri fortia agentes, de se vilita sentiunt, 1461. — Sanctorum vita, nostra instructio est, 37. In sanctis minima quedam vitia restant ad exercitium, 121. Sancti nolentes aliquas peccati reliquias trahunt, *ibid.* Quantalibet virtute fulgeant sancti, semper infirmi sunt, 122. Sancti de domitis vitiis cum timore gaudent, 158. Sancti quilibet culpa non carent, 249. Quo sancti perfecties Deum cognoscunt, eo plures vitæ suæ sordesprehendunt, 515. Sancti ante Dei iudicium, mundi ad perfectum esse non possunt, 406. Sancti etsi interdum peccent, non tamen in superbia perseverant, 408. Sancti possunt esse sine regno peccati, sed non sine peccato, 445. Minora sua peccata sancti gravia estimant, 1015. Sancti a proposito sanctitatis deficientes, frigidis mentibus fiunt frigidiores, 1078, 1084. — Sancti male sua tentibus jacula interquent doctrina, 89. Sancti viri se mundo mortificare cupientes, præesse in regimine compellantur, 141. Viri sancti, unde locupletiores fiunt, se destructores existimant, *ibid.*

Spe exsultant, pavore trepidant, 158. Sancti viri ex conscientia bonæ vitæ fidenter expectant præmium æternum, 217. Sancti ad cordis secreta semper redeunt, 261. Sancti certissime sciunt, quia in hac vita requiem habere non possunt, 265. Sanctorum desperatio est terrenarum voluptatum abdicatio, 264. Quo verius sancti summa cognoscunt, eo sublimius terrena despiciunt, *ibid.* Sancti viri ab alienis curis liberi, toti student conscientiæ mundandæ, 336. Viri sancti ab impiis derisi, ad testem conscientiæ Deum recurrunt, 360. Sancti in scientia sensum suum humiliter depriment, 448. Sanctorum mentes culpa fallacis torquet alienæ, 500. Sancti pessimorum consortia exsecrantur, 561. Sancti gloriam operum suorum non appetunt, sed refugium videri quod esse meruerunt, 562. Sancti viri non præesse hominibus gaudent, sed prodæsse, 689. Et cum præsent, non in se potestatem ordinis, sed æqualitatem attendant conditionis, *ib.* Nec suam gloriam, sed querunt subditorum iustitiam, 690. Sancti viri a subditis aliquando timeri appetunt, *ib.* Non sibi, sed Deo tribuunt, si quid boni habent, 691. Sancti viri cum inferioribus contententes, malant gravari, quam gravare, 694. De suis bonis operibus non superbiunt, sed timeant, 701. Nec de bono opere, vel fama, nec coram hominibus, nec in conscientia gloriantur, 702. Nec de scientia, nec de operis magnitudine insulantur, 704. Sancti viri interdum de bona opinione sua gaudent, 706. Sanctorum virorum corrigendi modus, 852. Sancti omnia opera sua in laudem Creatoris referunt, 1212. Cavent de vita sub specie virtutis esse eis se mentiantur, 1224. — Sancti ferientibus opponunt scutum patientiæ, 89. In mediis tribulationibus sollicitudinem gerunt salutis infirmorum, 90. Sic pondus doloris poriat sanctus, ut modum humilitatis non excedat, *ibid.* Hic videntur perire sancti, 134. Servos Dei nunc despectos et afflictos gloria et gaudium excipit, 191. Egre patiuntur sancti verba moresque carnalium, 218. Unde sanctorum patientia exterius oppressorum, 256. Abel esse reuult, quem Cain malitia non exercet, 675, 1239, 1658. Nemo sanctorum ad cælestem gloriam, nisi patientiam servando, pervenit, 1229. — Sancti patientis filii mentem sciunt, qui tribulatis compati norunt, 10. Ex sanctorum flagellis intelligendum, quæ merces ipsis, quæ poena malis reservetur, 77. Sancti hic mala appetunt, 92, 251. Prospera magis quam adversa formidant, 137, 490. Qui prosperitate et adversitate utantur sancti, 139, 653. Sancti viri ad patriam festinantes, hujus exsili prosperitatem contemunt, 139. Sancti viri clarescere in prosperitate refugunt, *ibid.* Sancti in prosperitate di-simulant, 146. Silent et quiescunt, *ibid.* Quales sint sanctorum in prosperitate cogitationes, 147. Sæpe innocentes hic perire videntur, et recti deleri, 154. Sancti viri spe exsultant, et pavore trepidant, 158. Qui prosperis vel adversis bene utantur, 172. Sancti bene utuntur flagellis hujus vitæ, 188. Hoc donum Dei est, *ibid.* Sancti viri foris despecti sunt, 191. Sancti malis oppressi, cunctis temporalibus superiores, spe æternorum securi sunt, 192. Cur metuant sancti in rubus prosperis, et adversa cupiant, 221, 247, 287, 490. Sanctorum exterius oppressorum sublimitas, 236, 826. Sancti viri nec ex elatione sunt liberi, nec ex timore submissi, 238. Sanctis

mensis viciis sint, et hostes laboriosa inopiam et adversa patientibus, 248. Sancti, he extollantur, adversis humili cupiunt, 251. Quid sit sanctos flagellari sine cadis, 505. Sancti tentationum miseria affliguntur, 527. Sancti viri cum a Deo reliquantur, ruinæ sæ dispensia non sentiunt, 538. Sancti in labiryntho hujus mundi, quasi mercenarii gemunt, 593. Sanctorum mens in adversis ad præces, non ad iram, movetur, 458. Bonis mentibus etiam ipsa sunt prospera, quæ videntur adversa, *ibid.* Fidelium mentes in ipsis quoque prosperis sine amaritudine nunquam sunt, 513. Sancti in honoris culmine humilitatem, in rebus hæsitans terret merorem, 671. Contra prosperitatem intus dimicant, 672. Sancti in commotionis tentatione se ipsos ostendere refugunt, 716. Sancti dum exterius angustiis premuntur, intus dilatantur, 950. Adversitas valentiores efficit sanctos, 917. Et ad interna dona custodienda cæcitiores, *ibid.* Sanctis hic ipsa etiam prosperitas onerosa, 965. Sanctum virum nec adversa deieciunt, nec prospera corrumpunt, 1022. Sancti viri nec insidiis, nec minis, nec disputationibus, nec poenis terrentur, 1025. Vir sanctus quo majore persecutione premitur, eo ad prædicandum acriter instigatur, 1026. Qui adversitas superet eum, quem poena fovet, 1027. Sancti viri proci odorantur bellum in pace Ecclesiæ, 1029. Nec in prosperis exsultant, nec in adversis delinunt, 1306. Sancti in prosperis et adversis æquales lapidibus quadris comparantur, 1405. Sancti gemuntis animæ Christianæ a Deo flagellis afflicta, 1430. Persecutiones diæmonum sanctos pergent, 819. — Sancti viri maleficentes non peccant, 109. Sancti maledicentes, non ultionem, sed iustitia hoc faciunt, *ibid.* Sancti viri, quomodo peccati occurrant, 143. Sanctorum et hypocritarum differentia, 279. Sancti humanam iudicium non timeant, sed divinum, 812. — Sancti ipsi in hac vita serviunt corporis corruptibilitati, 153. Mori sæculo appetentes, sæpe humanis ministeriis servire coguntur, 141. Mira in sanctos, hujus vitæ ministeria ad suam et aliorum profectum detentos, Dei providentia, *ibid.* Quæ sanctis lugendi et terrendi causas, 144, 798. Sancti, sicut mercenarii, curant ne ullus dies vacuus labatur ab opere, 216. Sancti qui in hoc mundo perent, ad æternam gloriam pervenire servantur, 154. Sanctorum vita in hoc mundo laboribus plena, 218, 973. Sancti de retributione æterna semper sunt anxii, 436. Sanctos hic affligi non credunt mali, 469, 512. Sancti viri inter terrenarum curarum fluctus quieti, 590. Quanto magis Deum cognoscunt, tanto sibi vilescunt, 596. Se foris intusque in conspectu Dei et hominum circumspiciunt, 614. Sanctis intus Deo vacantibus, mali sola exteriora querunt, *ibid.* Sancti nunquam sunt securi in hac vita, 637. Sancti conscientias suas incessanter discutunt, nec tamen suo sunt securi iudicio, 685. Sancti cognoscunt quantum sibi desit ad sanctitatem, Christo comparati, 684. Sancti cavent, quæ sibi debentur, et strictius exigere, 695. Sancti coercent sensus, et continuo studio intra mentem suam se colligunt, 699. Ad bonorum operum suorum fulgorem non exsultant, 702. Non quid itineris jam peractum sit, considerant; sed quid peragendum superest, 703. Sancti suis laudibus creantur, 707. Deo non sibi sua opera bona tribuunt, *ibid.* Virtus quantalibet sanctorum carnis infortunat-

tates ac perturbationes non excludit, 715. Dei domo imperturbabilis, propria infirmitate turbantur, *ibid.* Hac interna quieti et contemplationi non officiant, *ibid.* Deus in hac vita solatia sanctis aliquando concedit, nullo vitæ æternæ detrimento, 758. Sancti sunt libri, ex quibus iudicabimur, 767. Sanctorum exemplis, in hac vita quando sumus, indigemus, *ibid.* Sanctus templum Dei est, ex cuius conspectu de iniquitatibus nostris confundimur, 768. Sancti viri in medio impiorum sicut scintillæ in arundinetis, 785. Dum Deo se subdunt, transitoria superant, ac desipiunt, 825. Desideria sanctorum eo cumulati exaudiuntur, quo tardius, 827. Hic est sanctorum locus humilitatis, in celo celsitudinis, 838. Sancti cæteris ligari se putant, quando hic vivunt, 839. Sancti Deo adhærentes, cordis anxietati medentur, 849. Sancti tentoria Dei sunt, in quibus spem nos habitat et ambulat, 861. Deus per sanctos fulgurat, cum edit miracula, 862. A sanctis sumenda est vivendi regula, 905. Scælicum contra sanctos sævire, a Deo conclusum, 910. Sancti in huius vitæ tenebris pleidibus comparati, 918. Sancti omnes fidei ac virtutum unanimitate conjunguntur, 949. Præsentia sanctis onerosa, ad æterna anhelantibus, 965. Sancti quando vivunt, de desiderio cælestis patriæ æstant, 981. Terrenorum hominum multitudinem, sequi dedignantur, *ibid.* Vehementibus diaboli tentationibus aureas claudunt, 982. Sanctos elevari cicinno capitis inter cælum et terram, quid sit, 1005. Deus ascensor equitis, possidens animam viri iusti, corpus suum bene regentis, 1009. Naribus signatur sanctorum desideria, æ præstolato novissimorum, 1020. Sancti adversantibus occurrunt inrepti, 1023. Pericula aliquando sancti prudenter declinant, *ibid.* Cavendum ne timore potius quam carita dispensatione fugiamus, 1024. Dux peritus hosti exercitum nec semper admovet, nec semper subducit, *ibid.* Sanctorum intelligentia aquilæ voce signatur, 1059. Sanctorum vitam et mores aquila nificans exprimit, *ibid.* Sanctorum vita significatur Cinæ nomine, ponentis nidum suum in petra, *ibid.* Sancti super altitudines terræ sublatis, 1040. Sancti cernunt terram de longe, 1045. Unde digniores efficiuntur sancti, inde sibi magis videntur indigni, 1045. Quam alta dispensatione Deus famulos suos vel minis vel etiam flagellis premit, 1058. Nullus sanctus nisi qui Christi similitudinem gerat, 1190. Quæ sint quatuor pennæ sanctorum, 1205. Sancti indigent tegumento peccatorum, *ibid.* Sancti semper sibi ipsis sunt præsentis, 1204. Sancti sunt carbones quibus accendimur, et lampades quibus illuminamur, 1207. Aliqui ardent, et non lucent, 1208. Ut ardeant sancti et luceant, non habent, nisi a Spiritu sancto, *ibid.* Circumspectio sanctorum, ne a vitis virtutes mentientibus, decipiantur, 1225. Sancti propter vigilantiam, dicuntur oculis pleni, 1221, 1225. Sancti, cur dicantur oculos in dorso habere, 1225. Sancti non solum ambulat, sed a terra per contemplationem elevantur, 1226. Sancti vadunt ad ultimum proximi: stant ad custodiam sui, elevantur ad contemplationem Dei, 1229. Deus sanctorum mentes implet amore cælesti, et exaudit impletas, 1235. Ad vocem quæ sit supra firmamentum, quomodo sancti alas demittant, 1241, 1242. Sancti sicut in oculorum Dei iudicium considera-

tionem, *ibid.* Sancti se invicem ad profectum accendunt, 1275. In sanctorum vita, sacra Scriptura intelligitur, 1277. Sanctorum fabrica a cæmentariis quotidie construitur, 1514. Mira Dei erga sanctos donorum et tentationum dispensatio, 1531. Sanctorum miraculis, seu propugnaculis munitur, 1540. Sanctorum dispar meritum, una fides, 1544. Sancti utriusque Testamenti, cur dicantur frontes cælestis ædificii, 1546. Investiganda sanctorum exempla, 1562. Sanctorum corda sunt mensæ ad holocaustum, ex quadris lapidibus, 1408, 1410. Altitudo sanctorum est fides invisibilium, 1409. Qui fide, spe et charitate præstant, admirandi, *ibid.* Nunc sancti intus sunt per desiderium, sed non per plenarium effectum, 1420. Sanctis in hac vita, sunt alia toleranda, alia amanda, 1422. Sancti nec sibi vivunt, nec moriuntur, 1425. Corda sanctorum desiderio patriæ cælestis ardentia, altari ante velum posito signantur, 1428. Myrrhæ et thuris sacrificium, qui offerant, 1429. Quæ sit sanctis, appropinquante mundi fine, ratio gaudendi, 1458. Sancti sunt a Christo illustrati, sicut montes a sole, 1581. Diversi ordines sanctorum, similes ordinibus angelorum, 1606. *V. Justus.*— Sancti ante Christi resurrectionem detinebantur in inferno, nunc post mortem statim in cælum recipiuntur, 127. Sancti dicuntur abortivi, qui ante Christum nati, 132. Sancti quo propiores mortis, eo ferventiores, 142. Justorum securitas in morte est iudicium eorum retributionis, 205. Sanctorum risus post luctum, 285. Quantum sancti metuunt extremum, ad quod prope accedunt, iudicium, 775. Quid facient tabulæ, si tremunt columnæ, 776. Sancti mortem appetunt, 599. Sancti in inferno sine tormentis, ante Christi adventum, detinebantur, 433. Sancti mortem præsentem non ad consumptionem sibi esse intelligunt, qui de resurrectione confidunt, 668. — Sanctorum animæ aliter loquuntur ad Deum, aliter Deus ad ipsas, 42. Quomodo sancti non exaudiunt preces, 175. Cur in celo sancti non misereantur reproborum in inferno, 203, 285, 1094, 1658. Beatitudine fruuntur sancti statim ex hoc mundo exeuntes, 296, 433, 1155. Sanctorum prima et secunda stola, 596, 1155. Sanctorum pulchritudo alia morum est, alia præmiorum, 296. Sancti in celo vident quæ in terris fiunt, 405. Sancti fulgebunt in celo tanquam aurum, et ut vitrum translucerebant, 595. In eorum vultu intimi sensus animi conspiciuntur, *ibid.* Sancti Deo similes et dissimiles, qui sint, 594. Iusti sunt et sancti participatione divinæ sapientiæ, non cum ratione, 596. Sancti nunquam satiabuntur visione Dei, 602. Sanctorum sessio in throno est æterna, 838. Sanctos, Verbum ex natura divinitatis, illustrat, 978. Videntes in malorum cruciatibus quæ supplicia evaserint, ad Dei laudes excitantur, 1153, 1658. Sancti pro suis famelicis gehennæ addictis amplius non orant, *ibid.* Sancti qui perfectæ mundum reliquerunt iudices cum Christo sedebunt, 1190. Quomodo sancti similes erunt Christo, *ibid.* Sancti in gloria immutabilitatis, Dei erunt participes, 1192. Huius participes erit etiam corpus, *ibid.* Lætitia sanctorum quanta quibus in regni æterni thalamo Deus conjungitur, 1479. Quidquid in creatura agitur, beati possunt videre in Creatore, 1658. *V. Beatitudo, Status gloriæ.* — Sanctorum commendatur martyrum invocatio, 525, 1391. Catholici sanctos

Christo non sequant, quos sciunt homines puros, 595. Eos patronos adhibere curemus, 1392. Sancti rogari a nobis volunt, 1595. Qui Deum nesciunt Dei servos falso venerantur, 1508. — Sanctorum mors in nobis per exemplum fructificat, 595. Sanctorum exempla ad renovationem nos multum adjuvant, 797. *V. Exempla.*

Sanctificare, quid sit, 27.

Sanguine vestimentum miscere, quid significet, 315. Sanguis sanguinem tangit, quid sit, 425, 1290. Quid signet sanguinem effundi super impudissimam petram, 483. Quid sanguinem lambere, 1045. Quid sanguinis homine, in Scriptura sacra intelligendum sit, 425, 755, 1283, 1290. Sanguis Christi melius loquitur quam sanguis Abel, 420.

Sanies, quid significet, 96. Santiem testa radere, quid sit, *ibid.*

Sanitas. Corda nostra male sana, nullo amore Dei sanata, 200.

Sapere ad sobrietatem, quid sit, 91, 503, 532, 545, 567, 614, 903, 1520. Deus sapientes deprehendit in astutia eorum, 194, 196. Sapientis huius sacculi in proprium sensum præcipites ruunt, 459. Sapientes veri, qui sint, 452. Difficile est eum qui se sapientem existimat mentem ad humilitatem reducere, 552. Quomodo plerique antiquorum Patrum sapientes fuerint, et curis temporalibus insisterent, 589. Differunt verba sapientum mundi et sapientiæ Dei, 592. In sapiente requiritur senectus cordis, 618. Sapienti in et de exilio suo gemendi causæ multæ, gaudendi nulla, 587. Quomodo oculi sapientis in capite ejus, 538, 657, 1191. Qui sapit, studeat esse, sed non videri sapiens, 734. Qui se videt plus cæteris posse, plus sapere facile credit, 832. Apostatas angelo similis se præfert cæteris, 835. Solis nomine sapientium intellectus signatur, 1127. Sapientes, qui videbantur in Ecclesia, sæpe ad diaboli vestigia inclinant sapientiæ acumen suæ, *ibid.* Amarescit sibi, cui Deus sapit, 1280. Rovis nomine sapientis designatur, 1576. Sapientes mundi Antichristo adhererunt, 1109.

Sapientia prior honorum sequentium in electorum corde nascitur, 64. Sapientia sanctorum, in quibus posita, 360. Cur a mundo rideatur, *ibid.* Unius sapientiæ, quam diversa dona, diversisque modi inhabitationis, 569. Verba sapientiæ reprobi solum audiunt, electi etiam gustant, *ibid.* Sapientia per vivendi usum et experientiam confirmatur, 570. Qui falsæ sapientiæ suæ fiducia decipiuntur ad veram sapientiam venire non possunt, 452, 890. Sapientia Ecclesiæ exercetur, cum tentatur verbis, 557. Quid sit pretium sapientiæ divinæ nescire, 584. Sapientia divina non invenitur in terra suaviter viventium, 586, 587. A sapientia sunt alieni qui secundum carnem mundumque sapient, 588. Sapientia non est in corde inquit, *ibid.* Cur sapientia lapidi sardoniocho vel sapphiro non conferatur, 592. Discrimen inter sapientiam et servos sapientiæ, 536. Sapientia non habet aliud esse, et aliud sapere, *ibid.* Sapientia abscondita est ab oculis omnium viventium, 600. Sapientia, humanam animam replens, sanctam facit, *ibid.* Locus sapientiæ Pater est, sicut locus Patris sapientia est, 605. Sapientia est honorum operum magistra, 725. Sapientiam Dei contemplari non possunt, qui sibi videntur sapientes, 890. Quid requiratur ad Dei sapientiam commendandam, *ibid.* Sapientia sanctorum a Deo est, 960. Sapientia non in verbis, sed in visceribus ponit-

tur, *ibid.* Qui seipsum nondum despiciit, humilem Dei sapientiam non apprehendit, 1136. Sapientia a Dei ineffabilitate, quæ sit, 1241. — Sapientia nostra fides est, 64. Sapientia sæpe stultitiæ damno firmatur, 68. Sapientia immoderata, noxia, 91, 532. Sapientia dicitur aurum, quo boni æterna mercantur, 131. Per sapientiam invisibilem mundo morimur, 142. Sapientia sæcularis non rejicienda, 293. Superbe sapientis facultas, 339, 345. Sapientia humana, in quo consistat, 360. Quæ sit justum sapientia, *ibid.* Falsa sapientia, quæ sit, 432. Sapientia carnalis despicienda tenentibus lucem veritatis, 438. Sapientia sobria est difficilis, 531, 545, 644. Sapientia nec teneri loco, nec emi divitiis potest, 585. Verba sapientie mundanæ verborum compositionibus sæpe mutantur, 592. Sapientia bonorum operum magistra, per incrementa tribuitur, 723. Gradus sapientie varii, *ibid.* Sapientie necessaria humilitas, 888. Vera hominis sapientia ipsa est humilitas, 897. Mundi sapientia est infidelis, 1042. Sapientia humana divinæ comparata, insipientia est, 1145. Saliva sapientie signum est, 1270. In multa sapientia indignatio multa, 1279. Sapientie et scientie discrimen, 1363. Sapientia ad vitam, scientia pertinet ad doctrinam, 1364. A timore ad sapientiam ascenditur, 1380. — Sapientia Dei Christus dicitur, 370. Sapientia incarnata significatur nomine ligni, 394. Quantum sapientia incarnata præstet philosophiæ nitore sermonis fucata, 592. Cur Dei sapientia in mundum venerit, 391. Sapientia Dei, per carnem assumptam facta visibilis, a mundo cogita, 597. Sapientia Dei a Patre nascitur cœterno, 599. Qui sapientiam videri et enarrari, præparari et investigari Deus fecerit, 610. Sapientia Dei incarnata stultam fecit mundi sapientiam, 917, 1088. Domus sapientie dicitur Corpus Christi, 1095. Qui necdum semetipsum despiciit, humilem Dei sapientiam non apprehendit, 1136. Muller cui esse drachma perdit, Dei sapientiam significat, 1603. V. Christus, Dei sapientia.

Sapphiri in quibus Ecclesia fundata est, quid significant, 379, 592. Qui dicantur sapphiro pulchriores, 1071.

Sara correpta ac deinde fecundata, quid significet, 336. Sara fiduciam in Deum exprimit, *ibid.*

Sardonicus lapis, quid significet, 592.

Sartago ferrea, quid signet, 1304.

Satan inter angelos adfuit, quia naturam non amisit, 40. Satan Deo adest, et abens adest, *ibid.* Satanæ circuitus est ejus anxietatis argumentum, 41. Nulla est natura carnea vestitus, *ibid.* Satanæ voluntas semper iniqua, sed nunquam potestas injusta, 45. Qui a facie Domini satan exeat, 47. Ab Adam usque ad adventum Christi satan nullum, qui sibi plane resisteret, reperit, 54. Satanæ manus, quid sit, 56, 85. Satan malas bonis cogitationibus nostris interserere solet, 63. Satan id servare dicitur, in quod irrumpere non solet, 76. Membra satanæ omnes mali viventes, 85. Christus satanæ se tradens manibus, eum sibi servire coegit, *ibid.* Quinam nomine satanæ censeantur, 89. Satanæ tenetur in abyssu ligatus, usque ad finem mundi, 111. Satan leo dicitur, et tigris, 137. Satanæ fraudi varietas, *ibid.* Satanæ se transfiguratur in angelum lucis, 107, 944, 968, 1103. Satan non esse dicitur, qui bene esse amisit, 444. In multitudine peccantium, tanquam in congrege mortuorum, et in sepulcris satan vigi-

lat, 498. Satan amarus electis, reprobis est dulcis, vitia suggerendo, 499. Per Antichristum in fine mundi ad se trahet satan carnales omnes, nunc trahit innumerabiles, *ibid.* Deus maluit prudentiam, quam fortitudine satanam percutere, 531. Satan stans a dextris Jesu et increpitus, quid significet, 639. Dicta de Judæorum duritia et reprobatione, de Satana possunt intelligi, 945. In his Satan quos frigidus facit facile quasi sub umbra requiescit, 1078. In illis jacet securus, *ibid.* Satanæ pene omnes abso-buit ante Redemptoris adventum, et post deglutit non paucos, 1082. Satanæ sive per se, sive per membra sua Christo p.eces adhibuit, 1093. Vel adhibiturus est, 1101. Satan lupi rapaci similis, 1486. Qui Satana lupus rapaci et dispergat oves, *ibid.* Voy. Diabolus, Dæmon, Leviathan, Behemoth.

Satiabuntur nunquam sancti in beatitudine, 602. Cur hic satiari homines non possint, 849. Quis sciat satiari, 1380, 1387. Ars magna est satiari, 1388.

Satisfacere potuit solus Deus pro genere humano, 763.

Saul frustra persequitur David, 195. Saul ante acceptum regnum bonus exstitit, 583, 807, 833, 1135, 1460. Saul prelatum per humilitatem, per superbiam reprobatus, 833, 1135, 1460. Saul in numero prophetarum fuit, 853. Saul electus et reprobus, quomodo, 1037. Saul, cur fuerit reprobatus, 1133. Saulis superbia, unde orta, *ibid.*, 1460.

Saxorum munimenta, quid significant, 1042. Munimenta saxorum nostra est sublimitas, *ibid.*

Scandalum fratribus dare est periculosum, 388. Ad pravorum exempla trahuntur infirmi, 420. Qui per verba sua aliis scandalum dederit, reus erit peccati eorum, 518. Pravi conantur infirmos ac proficientes pervertere, 650. Lugendus animæ status, quando in eam hostes irruunt, rupto fidei muro, 662. Pejores sunt, qui pravus exemplis nos spoliant virtutibus, quam qui exterioribus bonis, 831. Aliud vitia suadere vivendo, aliud jubere terrendo, 821. Pejor operis exemplo quamoris locutione propinatur malum, 1062. Scandalum proximi, quando cavendum, quando contemnendum, 1224. Utilius permittitur scandalum quam veritas relinquatur, 1235. Infidelium mens grave pertulit scandalum, cum Christum, post tot miracula, morientem vidit, 1454.

Scilera, qui differant a delictis, 386. Schismaticos roderit in solitudine, quid sit, 645. Nulli martyres extra unitatem Ecclesiæ, 373. In schismate charitas nulla, 574. Schisma Corinthiorum, a Paulo quam prudenter curatum, 1237. Deus in unitate est, non in divisione mentium, 1532.

Scientia sine pietate nociva est, 32. Sepe diabolus permittit scientiam, ut corrumpat vitam, 186. Cur ingenium studioso tardum, negligenti acre tribuat, 187. Scientia humana utilis, 203. Scientiam ostentantes, vani, 358. Fatua gloriatio scientis ea quæ a nemine ignorantur, 539. Qui de scientia superbunt, prædones appellantur, 567. Ecclesia utilius studet nescire quam perscrutari non valet, 448. Scientia nostra divinæ comparata, ignorantia est, 501. Scientia per aquam signatur, 517. Scientia altior infirmis mentibus tegenda, 518. Quidam ex sua scientia sunt obligati ad poenam, 565. Scientia sacra per aquam denotatur,

607. Moderatio in scientia tenenda, 644. Scientia sacrarum paginarum reddit nos ad operam obligatos, 701. De dono intelligentiæ sibi credito, justus plus timent quam gaudeat, *ibid.* Veræ scientiæ effectus, 746. Scientiam arrogantium imitari non debemus, 855. Scientia quæ sit perfecta, 882. Scientia nostra quam obscura, *ibid.* Scientia addit laborem, 1240. Sapientia et scientiæ discrimen, 1363. Sapientia ad vitam, scientia pertinet ad doctrinam, 1364. Scientiæ donum sine dono fortitudinis inutile, 1381. Scientia virtus est, 1459. Humilitas scientiæ custos, *ibid.* Qui laborat ut sciat, non ut operetur quod scit, jejunos a sua scientia manet, 1634.

Scire Dei est approbare, 373, 810, 897. Scire Dei est scire nos facere, 610, 683, 698.

Scirpus significat vitam hypocritæ, 273, 278, 281, 284.

Scorpiones moraliter qui dicantur, 1258.

Scriptores sacri fluvio comparati, 4. Spiritus sanctus loquitur per scriptores sacrum quæ sunt illius; et scriptor ipse, ea quæ Dei sunt, in se, tanquam de altero scribit, 8. Scriptor sacer est calamus quo libri sacri a Spiritu sancto sunt scripti, 7. Scriptorum mos in describendis viris fortibus, 19. Christus in manu calami tenuit, scriptores sacros movendo, 13, 15. Cur calamus mensura dicatur, *ibid.*, 1316, 1323.

Scriptura sacra dicitur fluvis, in quo agnus ambulet et elephas natet, 6, 1215. Vocatur modo cibus, modo potus, 26, 1263. Item dicitur speculum, 37. Messis et divitiæ, 183. Panis dicitur Scripturæ sacræ intelligentia, 474. Scriptura sacra dicitur volumen volans, longum viginti, et latum decem cubitis, 475. Dicitur etiam ager et vinea, 521. Mensa a Domino posita, 531. Item lucerna, 612, 1250. Scriptura sacra est arcus Ecclesiæ, 653. Item refectio panis, 756. Scripturæ sacræ alti sensus dicuntur montes pascuæ, 985. Scriptura sacra dicitur præsepe, 997. Est morum regula, 1523. Scientia Scripturæ sacræ nomine portæ signatur, 1529, 1535. Collum Ecclesiæ, eloqui sacra, 1537. Scriptura dicitur turris ex qua mille clypei pendunt, 1531. Scripturæ translatione nova et veteri indifferenter utitur sedes apostolica, 6. Spiritus sanctus auctor est sacræ Scripturæ, calamus auctor sacer, 7. Inspiratio Scripturæ sacræ, 8. Translatio vulgata ex Hebræo Arabicoque sermone derivata, 110. Usus translationis antiquæ, 239, 244. Librum primum Machabeorum sanctus Gregorius in canonicis non habuisse videtur, 623. Nova veteri præfertur Scripturæ translatio, ex Hebræo et Arabico facta, 665. Epistolæ sancti Pauli, quot sint, 1166. Judæis datum est vetus Testamentum, Christianis novum excellentius, 1216. Scripturæ translatio duplex, verior est secunda, 1265. Utriusque Testamenti auctoritas constituta, 1277. Scriptura sacra in quatuor partes divisa, 1217. Velus Testamentum in Lege et Prophetis; Novum in Evangelis, Actibus Apostolorum et dictis, sunt distincta, *ibid.* Scripturæ sacræ sensus multiplex, 4. Obscurus et difficilis, 5, 1205, 1260. In exponendis sacris Scripturis, ars est negligenda loquendi, 6. Scriptura sacra accurate facta describit, 37. Qui spiritualem sensum investigat Scripturæ, ab historico non recedat, 38. Quatuor modis exprimit qualitates causarum, *ibid.* Assuetos temporalius sensum nos Scriptura sacra ad æterna

perduci, 52. Usus sumendi totum pro parte vel e contra, in Scriptura sacra frequens, 82, 1518. In Scriptura sacra bene gesta, quandoque significante male gerenda; ac vice versa, 91. Scripturæ littera aliquando sibi contradicit, 101. Non est tunc considerandus textus, sed sensus, *ibid.* Scripturæ sacræ intelligentia per humilitatem legendi assiduitate comparatur, *ibid.* Sacra Scripturæ mos, ut ubi quid interponit peregrinum, mox ad tractatum argumentum reducat, 175. Sæpe hebes hoc in Scriptura studendo intelligit, quod per negligentiam ingeniosus nescit, 186. Qua perveniatur via ad sensum Scripturæ intelligentiam, *ibid.* Cur Scriptura sacra utatur verbis sapientum mundi, 295. Quædam sacræ Scripturæ verba videntur prava, quia latina eorum non habentur intelligentia, 449. Puteos solumus, cum alta Scripturæ sacræ penetramus, 509. Alluunt delicias, qui multiplices in Scriptura sensus discernunt, *ibid.* Verba Dei in sinu abscondenda, 518. Verbum Dei adulterare, quid sit, 529. Scripturæ sacræ obscuritas, ad altorem ejus sensum investigandum nos movet, 557. Hæretici Scripturæ sacræ vim inferentes, a Deo feriendi, 565. A veritatis cognitione jejunant Scripturam legentes ad questionem, non ad refectionem, *ibid.* Libri sacri nobis quædam sunt vnae argenti, 575. Veteris Testamenti dicta obscura, 585. Scriptura sacra cæteris libris longe anteponenda, 635. Ejus excellentia, *ibid.* Hæretici Scripturæ sacræ non comedunt medullam, sed corticem rodunt, 645. Qui in Scriptura sacra claritatem Dei et proximi legendi non querunt, ex herba et cortice pascuntur, *ibid.* Multa in sacris litteris intelligere periculosum, nisi intellecta custodiantur, 700. Scriptura sacra in humero per operationem portanda, 720. In Scriptura sacra docet Deus quidquid scire nos decet, 747. In Scriptura sacra causas nostras invenimus, *ibid.* Scriptura sacra est liber, in quo scriptæ sunt lamentationes et carmen, et vae, 823. Qui fiunt hæreses ex Scripturæ sacræ lectione, 945. Scriptura sacra temperat ita suas minas, ut nec desperate inveniamur terrili, nec incaute securi, 1034. Scriptura sacra aliquando utitur præterito pro futuro, et e contra, 1121. Iteratio sententiæ in sacris litteris, ejus immutabilitatis est argumentum, 1151. Scripturæ sacræ littera præterita referuntur, et prædicantur futura, 1161. Quanta discretionem Scriptura sacra legenda, 1193. Modo litteram, modo spiritum requirere in ea debemus, *ibid.* Scripturæ sacræ commendatio, 1205. Obscuritatis sacræ Scripturæ utilitas, 1215, 1274. Sacra Scriptura rotæ similis, ascendit et descendit, 1215. Parvulis sufficit credere Evangelium, ejus perfecti humiliter scrutantur mysteria, 1215. Scriptura omni ex parte edificat, *ibid.* In his præsertim quæ docet de Christo, membris ejus, apostolis et martyribus, 1216. Rotæ quatuor facies significant Scripturam sacram, in quatuor partes per duo Testamenta distinctam, 1217. Divina eloquia, etsi temporibus divisa, sensibus sunt unita, 1218. Scriptura recta in præceptis, alta in promissis, horribilis in minis, 1220, 1225. Scriptura sacra obscura est, nisi a suprema veritate illustretur, 1250. Initium prophetiæ Ezechielis, quam obscuram, 1249. Scripturæ sacræ liber clausus et involutus, 1260. Dei manu aperitur, et evoluitur, *ibid.* Cuncta quæ edificat, et quæ erudunt, in

hoc volumine continentur, 1264. Ad sacræ Scripturæ verba evigilandum, *ibid.* Scriptura sacra magis et parvulis loquitur, 1265. Quidquid in ea invenitur edendum, *ibid.* Scriptura sacra eibus in obscurioribus, potus est in apertioribus, 1264. In Scriptura per res et loca sæpe causæ signantur, 1281. Ex temporum et locorum circumstantiis, Scriptura sacra res designat, 1295. Fructuum spiritualium Scripturæ sacræ radix est littera, 1309. Sacræ lectionis utilitas, 1349. Ad multa Scripturæ sacræ debemus confugere, 1358. Sacra Scriptura, cur dicatur turris cum propugnaculis edificata, 1340. Cælum sicut pelvis extenditur, dum Scriptura sacra explicatur, 1355. Ex his quæ intelligimus, proficere in charitate curemus, 1354. Usus sacri eloqui est tacere quæ constant, et exprimere ea de quibus poterat dubitari, 1385. Prophetiæ Ezechielis quoad litteralem sensum, obscuritas, 1402. Litteralis Scripturæ sensus spirituali præmittendus, 1417. Evangelica historia multa involvit mysteria, 1530. Sancta Scriptura tum ad lacrymas provocat, tum consolatur, 1547. In Scriptura sacra prius statuenda historiae veritas, postea querendus allegoriæ sensus, 1652. — Scriptura sacra, quo fructu legenda, 28. Redemptorem mundi tota promittit, 181. Sensus spirituales ex radi e historiae prodeuntes, 182. Quomodo comedi et bibi dicantur eloquia Dei, 185. Divitiæ mentis sunt verba sacræ locutionis, 186. Sacra eloquia sunt in damnationem eis qui ea scire nolunt, aut sciendo contemnunt, 475. Deus, fugatis malignis spiritibus, divini eloqui argento nos dat, 569. Voluntas Dei querenda in Scripturis, 517. Rivi olei in Ecclesia fusi, sunt evangelistarum libri, 616. Arcus in manu est Scriptura sacra in operatione, 634. In explicandis sacris Scripturis, nec solus historicus, nec semper sequendus allegoricus sensus, 675. Verbum divinum, quo plus teritur ejus virtus, magis augetur, 926. Scripturæ sacræ pabulo rhinoceros domitos Christus nutrit, 997. Scriptura sacra mari similis, 1218. Ligno crucis per hoc mare ad cæli patriam portamur, *ibid.* Viæ sacræ Scripturæ ad corda hominum, 1219. Scripturæ sacræ statura, altitudo, et respectus, quid sint, 1220. Nisi ad alta proficiamus legendo Scripturam, ipsa nobis velut in imis jacet, 1226. Quo spiritus legentis tendit, eo divina eloquia levantur, *ibid.* In eadem Scripturæ sensus multiplex latet, 1227. Sancta Scriptura vitam spiritualem, et virtutum diversarum semina in nobis serit, 1228. Talis ad nos sacra lectio, quales ad illam sumus, 1250. Scriptura sacra docet dilectionem Dei et proximi, *ibid.*, 1268. Lucerna est pedibus nostris, Scriptura sacra, *ibid.* Scriptura sacra est liber scriptus intus et foris, 1260. Scriptus est intus per allegoriam, foris per historiam et præcepta moralia, 1261. Scriptura sacra cælo comparatur, *ibid.* Sententiis sublimioribus fortes satiantur, apertioribus parvuli, *ibid.* Sic legenda Scriptura sacra, ut nobis et aliis prosit, 1264. Deus illa nos cibatur, 1265. Hunc cibum sumere nostrarum virium non est, *ibid.* In sacra lectione jejuni sumus, nisi Deus mentis viscera replet, 1266. Comedit, et non satiatur, qui audiens verba Dei, secularia concupiscit, *ibid.* Qui sacræ doctrinæ cibo pinguescent, alios saviiter pascunt, 1267. Deus per totam Scripturam loquitur, ut ad suum et proximi amorem

trahat, 1268. In sanctorum vita Scriptura sacra intelligitur, 1277. In Scripturis, quæ juxta litteram veritate carent, allegorice sunt intelligenda, 1509. Historiæ sacræ sensus spiritualis adjungendus, *ibid.* Scriptura sacra est calamus mensuræ, ad quam nos metiamur, 1516, 1525. Scripturæ sacræ limen duplex: exterius, littera; interius, allegoria, 1537. Iis quæ exhibet, præceptis et exemplis nos munit, *ibid.* Scriptura sacra intellectu difficilis, 1535. Patet, ut pascat parvulos; ut exerceat fortes, velatur, *ibid.* Solis cæli civibus, in nonnullis aperta, *ibid.*, 1534. Ad humilitatis probationem, 1535. Qua discretione in legendis sacris Scripturis opus sit, 1575. Scriptura sacra lapidibus quadris similis, 1407. Scripturæ sacræ mirabiles sensus, 1417. Scriptura sacra similis silici, ex quo, licet frigido, ignis excutitur, *ibid.* Sensus Scripturæ litteralem sanctus Gregorius transcurrit, ut mysticis immoretur, 1418. Scripturam sacram figurate interpretari Christus ipse nos docuit, 1488.

Scyphi candelabri, quid significant, 1216.

Scuti nomine quæ significantur in Scriptura, 1105. Qui Dominus scuta comburat igni, *ibid.* Scuta fusilia, cur iniquos significant, *ibid.*

Secessus mentis aperitur cohibenti exteriorum evagationem, 974.

Secreta majestatis non sufficit penetrare sensus carnis, 293. Secreta Dei non examinanda, 311, 955. Bona nostra pereunt, si citius fuerint relecta, 280.

Securis ad radicem arboris posita, quomodo Redemptor noster, 1520. Cur non ad ramos, sed ad radicem posita dicitur, *ibid.*

Securitas cavenda in bonis operibus, 32, 68. Nulla securitas a peccato in hac vita, 157, 253, 638. Mens justi, ut securus sit, trepidat, 519, 520. Anima obdurata eo securior est, quo pejor, 528. Differentia securitatis bonorum et malorum, 409. Cordis a terrenarum rerum cupiditate liberi, mira securitas, 714. Grave periculum, incauta securitas, 658. Cordis securitas nunquam a custodia disciplina eximit, 715. Securitas mater negligentis, 772. Nulla salutis in hac vita securitas, 932. Peccatorum formidanda securitas, 1275.

Sedeclias, visa filiorum cæde; oculis privatus, quid significet, 229.

Sedere quiescentis est, 70. Sedere in pulvere, quid sit, 192. Sedere in terra, quid, *ibid.* Sedere humilitatem penitentis designat, 988. Sedere judicantis est, 1872. Christus in cælo qui sedeat, et simul stet, *ibid.* Fructus sessionis Christi in corde nostro, 639.

Semen significat verbum Dei, 744, 990, 1488. Verbum prædicationis, semen est in corde audientis, 1194. Semen productio cum virtutum generatione comparata, 945. Semen prædicationis, quantum segetem ferat, 1194. Semen signat bonam intentionem, 1350. In semine minimo, quo et quanta lateant postmodum explicanda, 1659. Seminare super omnes aquas, quid sit, 607, 685, 999, 1101. Qui seminant multum et inferant parum, 1266.

Semita, qui differat a via; et ambæ, quid significant, 388, 1015. Semita pro actione sumitur, 951. Semitas domus suæ considerare, quid sit, 1167. Semitas nostras nos non invenire, quid sit, 1624.

Senarius numerus, quid significet, 201, 1196, 1556, 1558. Senarius est primus numerus perfectus, 1169, 1555, 1558. Quare senarius sit perfectus nu-

inerus, 1162. Numerus decimus octavus ex senario confectus, quid significet, 1534.

Senes censet Scriptura sacra, non aetas, sed moribus, 618. Senescere abyssum, quid sit, 1132. Qui sit senum languor, 1439. Ipsa senum sanitas agridudo est, *ibid.* Senectutem significat hora nona, 1512. Valde seniores Græce dicuntur presbyteri, *ibid.*

Sennam, quid significet, 162. In ejus valle confusio adhibetur, *ibid.*

Sensus Scripturæ multiplex, 4. *V. Scriptura sacra.*

Sensus pravus, non sexus, in vitio est, 80. Sensus exteriores cohibendi, ne mens illicitat concupiscat, 678. Sensus sunt mentis fenestræ, *ibid.* Intueri non decet, quod concupiscere non licet, 679. Qui exteriori negligenter utitur, oculo interiori juste cæcatur, 685. Sensus interni nomine dectium in Scriptura signantur, 382.

Sensus communis est sensus cerebri, iudex quinque sensuum, et discretor sensationum, 569.

Sententia a sensu dicta est, 746. Sententia Pastoris, etiam injusta est timenda, 1556.

Separare pretiosum a villi, quid sit, 1097.

Sepulcrum divinam signat contemplationem, in quo mens mundo mortua quiescit, 142. Sepulcrum significat modo contemplativam, modo vitam activam, 206. Item requiem æternam, 210. Per sepulcra signantur corda reproborum, 438.

Sepulti olim cum divitis mortui, 143. Mentis divitias apud mortuos invenimus, *ibid.*

Septem diebus universum tempus evoluit, 1341. Qui damas partem septem, nec non, et octo, 1150, 1151, 1312, 1391.

Septenarius numerus universitatem signat, 15, 85; 733, 1150, 1595. Est numerus perfectus, 22, 1149, 1162, 1513. Quid significet numerus septenarius in sacra Scriptura, 1150, 1196, 1360. Septenarius numerus significat æternam requiem, 201, 1150. Item formam perfectionis, 23, 1162, 1545. Item vitam contemplativam, 1196.

Septima dies in requiem hominibus data est, 23. Quare, 1150.

Seraphim incendium interpretatur, 1247. Ardentes, vel incruentes significat, 1606. Eo magis ardent, quo vicinius Deum vident, *ibid.* Qui in Ecclesia amando ardent, et loquendo alios accendunt, Seraphim iure dñi possunt, 1607. Seraphim aliquando dicitur, non ex natura, vel ordine, sed ex officio, 1608. Seraphim dicitur ob majorem amoris ardorem, ardent enim et alii, *ibid.*

Serere significat predicare, 685.

Sermo non sit præceptus, nec post debitum silentium indiscretus, 82. Verba prava alii concipiunt et profertur, alii concepta reprimunt, alii nec concipiunt, 151. Sermone multiplicitas incipiam cordis arguit, 271. Attendenda sunt sermonis circumstantiæ, 784. Sermo Dei variis in fines distribuitus, 995. Sermo doctrinæ aliquando subtrahitur, aliquando a Deo datur, 1298. Sermo Dei transiens manentes exprimit sententias, 1438. *V. Prædicatio, Verbum Dei.*

Serpentis caput observare, quid sit, 56. Serpens non interrogatur de culpa, cuius non quærebatur poenitentia, 1106. Qui fideles serpentes tollant, 1571. Serpentis astutiam temperet columba simplicitas, 1578.

Servare, quomodo diabolus dicitur, 76.

Servire Deo, quid sit, 1196.

Servi, quomodo dicantur electi, 217. Christiani sibi invicem sunt servi, 725. Servi in equis, quid significet, 1015. Servi apud Hebræos quomodo facti, 1196. Servi gratis libertatem adeptus, et ejusdem vestis, quid significet, *ibid.* Uxor servi egredientis, quid significet, *ibid.* Quid sit dominum dare servo suo uxorem, 1197. Servus dominum suum amans, et ob hoc nolens egredi liber, quid signet, *ibid.* Servus inutilis dominum suum vocat durum, 1465. Quos in Ecclesia significet servus nequam, *ibid.* Servi inertis vana excusatio, et pena, *ibid.*

Servituti Dei qui accingi properat, ad tentationem se præparet, 120, 772, 1502. Angelum primum libera servituti exaltabat, eum deiecit captiva libertas, 1134.

Servulus, vel Servulus patientiæ specimen dedit, 1491. Eleemosynas acceptas pauperibus curabat erogari, *ibid.* Sacras Scripturas sibi legi jubebat, *ibid.* Ad mortem decantatione psalmorum se præparat, *ibid.* Animam Deo reddit inter psallentium choros angelorum, *ibid.* Beato hoc fine exiit e vita, qui per totam vitam flagella Domini æquanimiter toleravit, *ibid.*

Severitas miscenda benignitati, 641. Quando severitas necessaria, 1306. Charitate et humilitate rectoris intus conditur severitas, *ibid.*

Sexagenarii numeri ratio, 1358.

Sexaginta cubiti designant bonorum operum perfectionem, 1358. Quid sit afferre fructus sexaginta, *ibid.* Sexaginta fortes Salomonis signant quosque perfectos, 221.

Sibilus, quid significet, 579.

Sicut aliquando pro similitudine, aliquando pro veritate rei in Scriptura accipitur, 561.

Sidon cuius rei sit figura, 9.

Signa dantur infidelibus, prophetiæ adhibus, 1468. *V. Miracula.*

Signare Deum, vel curare delicta, quid sit, 400. Signaculum significat fidem in Scriptura sacra, 922. Signaculum restitui ut lutum, quid sit, *ibid.*

Silere cordis, quid sit, 146. Silentium, nisi loquendo animis professe possimus, 716. Unde sciamus nos auditoribus profuturos, *ibid.* Silere sæpe est sapere, 736. Quidam tacent superbe, qui audiunt, non ut discant, sed ut judicent, 737. Non loque do discendum est tacere; sed tacendo, loqui, 1282.

Silentii censura si desit, mens tota patet hosti, 240. Immoderati incommoda silentii, *ibid.* Silentium oris est noxium, cum multiloquio cordis, *ibid.* Verbosus justificari non poterit, 557. Silentii utilitas, *ibid.*, 379, 1282. Silentium duvicia hora in cælo factum, quid significet, 980. Quasi quoddam nutrimentum verbi est censura silentii, 1282. De disciplina silentii est aliquid remittendum, ut infirmioribus consulari, 1283. Silentium aliquando malum, aliquando bonum, 921, 980, 1351, 1360.

Silex significat corla Gentilium, sicut plumbi lamina corda Judæorum, 460. Quid sit dare silecem pro terra, et pro silice torrentes aureos, 509. Silex, quid significet, 1270.

Simeon senex cum multis Israëlitis, desideravit tempus incarnationis, 215. Quanto amore hic senex fuerit successus, 1422.

Simila in sartagine frixa, oleo conspersa, quid significet, 1504.

Similes Deo erimus in cælo, 584,

1192. Similes Carnio, quoniam sint, 1190, 1192.

Simon Cyrenæus in angariam crucem Domini portans, signat hypocritas jejunautes, 277. Et arrogantes abstinentes, 1389. Simon crucem portat, sed non moritur, illi abstinentes mundo vivunt, corpus alligunt, *ibid.*

Simon Pharisæus Mariam agram et medicum ejus despiciens quam periculose egrotavit, 1594. Proprio ore condemnat, 1595. Simon ille significat populum Judaicum, *ibid.*, 1536.

Simon Magnus Antichristi superbizæ, iniqua miraculorum appetitione se adjunxit, 925. Simon voluit enere domum Spiritus sancti, 1449. Ut quod male comparasset, deterius venderet, *ibid.*

Simonizæ vitium, quid sit, 1449. Gratis acceptum, gratis dandum, *ibid.*, 1502. Spiritus sanctus manuum impositione, ad vitæ meritum, non ad præmium dandus, *ibid.* Simonizæ species variæ, *ibid.* Gravis episcoporum de Simonia oburgatio, 1502. Sunt hodie qui in templo Dei columbas vendunt, *ibid.*, 1646. Simonia est hæresis, sacris caenonibus damnata, 1503. Privatur sacerdotio qui de manuum impositione pretium quæerunt, *ibid.* Christus damnat vendentes et ementes dona Spiritus sancti, 1646.

Simplex, quis dicendus, 29. Simplex opere, rectus fide, *ibid.* Simples perfectioribus adhaerentes, eorum intellectus pascentur, 57. Simplicium mansuetudo asinarum nomine signata, 1161.

Simplicitas noxia, quæ sit, 18. Simplicitas per columbam significatur, *ibid.*, 1578. Simplicitas, ut sit bona, rectitudini, id est prudentiæ sit conjuncta, *ibid.* Simplicitas apud hypocritas in crimine est, 281. Justi simplicitas ab hypocritis vocatur faulitas, *ibid.* Simplicitas humana, divinæ comparata puritati, evanescit, 306. Justorum describitur simplicitas, 560. Simplicitas cordis arx munitissima, 409. Morum simplicitas discenda ab Isaac, 1538.

Simulatoris callidi imago, 841. Iram Dei meretur et provocat, *ibid.* Perensus peccata confiteri erubescit, *ibid.* Simulationis falsitatem exsequi nemo, nisi subtilioris ingenii, potest, *ibid.*

Sindon sanctæ prædicationis subtiliorem intextionem significat, 1087. Quam sindonem fecerit Ecclesia, et venderit, *ibid.*

Singularitas cavenda pie viventibus, 203, 1045.

Sinistra Dei, quæ, 54. Sinistra tristitiam et adversitatem significat, 1201. Item Gentiles, 659. Vitam præsentem, 1558, 1526. *V. Dextera.*

Sinus in Scriptura sæpe accipitur pro mente, 713.

Sinus Abrahæ est locus infernus, in quo anime Patrum quiescebant ante Christi resurrectionem, 128, 397, 453, 668, 927, 1653. Qui dicitur infernus profundissimus, 455, 927. Ex carcere viam fecit resurgens Dominus, 927. Sinus Abrahæ significat secretam Patrum requiem, 1685.

Sion tota simul Ecclesia; et alii Sion singuli quique sanctorum vocantur, 157, 1075. Sion speculatio interpretatur, *ibid.* 1103, 1409. Sancti prædicatores dicuntur portæ Sion, 1105.

Sitare, impio, quid sit, 440.

Solole carentibus divitiibus ac potentibus, ipsa sua potentia pena est, 486.

Sociantur sancti divisione gratiarum, sicut populi divisione fructuum, 1276. Sodomam Deus ignis ac sulphure

pluvia consumpsit, 444. Sodomam Deus, cur noluerit ob audita scelera, ante probationem eorum iudicare, 628.

Sodomitæ ostium domus Lot frustra querentes palpando, invidios significant, 198. Ex qualitate utilitatis Deus notavit maculam criminis Sodomitarum, 444.

Sol significat predicatores, 291. Item Dominum, 1126, 1375. Item persecutionem, 1128. Item manifestæ visionis ostensionem, *ibid.* Item sapientum intellectum, 1127. Sol aliquando in bono, aliquando accipitur in malo, 1375.

Solitudinem sibi addicere quid sit, 129. Solitarii veri, qui dicantur consules, 130. Quæ debeant esse solitarii cogitationes, 131. Solitarii sunt qui, veritate cognita, laboriosa mundi desideria fugiunt, 133. Solitudo destitutioem boni significat, 648. Onagri liberi nomine signantur solitarii, 979. Solitudo cordis et corporis, hæc sine illa non prodest, 980. Mira iustorum intra se collectorum, perspicacia, 1005.

Solum Dei, quid sit, 53, 513, 1326. Sollicitudo nimia rerum terrenarum, cogitationum mole, mentem obruit, 67. Quomodo affectus circa occupationes temporales, pravæ mentes, 147. Quomodo pie, *ibid.* Sollicitudo a temporalibus vetita, 536. V. Cura.

Somnus tribus modis in Scripturâ accipitur, 162. Iustus etiam debet a somno, *id est* a peccato surgere, 251. Somniorum sex causa, 262. Somniis non facile credendum, *ibid.* Cum dæmon sanctorum corda somniis afficere sinatur, *ibid.* Quid significet somnium nocturnum, quo quis pollutus, 325.

Sonitus alarum, aquarum, et spiritus sublimis Dei, quid significet, 1236. Castrorum sonitus, quid signet, 1239.

Sonus ex ore Dei procedens, quid sit, 868.

Sophar, quid significet, 18, 91, 752. Speciem suam homo dicitur visitare, faciendo alteri quod ab alio sibi vellet fieri, 205.

Speciosus presbyter, 1639.

Speculator vocatur, cui aliena cura committitur, 1282. In alto stet, et longe prospiciat speculator, 1283. Per nasum speculatoris discretio designatur, 1284. Speculator hunc occidit, quem tacendo morti prodidit, 1285.

Speculam sibi statuere, quid sit, 1034.

Speculum mentis dicitur Scriptura sacra, 57. Quid significet speculum mulierum, et quibus Moyses fecit labrum mœnem, 1300.

Sperare cessans ea quæ supra se sunt, mens sub semetipsam indesinenter ruit, 192. Quod videntur in dubitate, est quod speramus in caritate, 333. Iustus eo certius in Deum sperat, quo duriora pro illo patitur, *ibid.* De Creatore desperassa, est in creatura spem ponere, 698. Frustra sperat misericordiam, qui iustitiam non timet, 1091, 1099. Dedit Deus homini præcepta, ne peccet; et peccanti remedia, ne desperet, 1331.

Spes quandoque ex timore debilitatur, 69. Spes ad majora audenda se erigit, 164. Spes in eternitatem animam erigit, 197. Spes dilata beatitudinis ædificus est causa gemendi, 218. Qui perdat sustinentiam, 235. Spes remparationis alleviat pondus laboris, 248. Tota spes iustorum in auctore ligitur, 359, 698. Spes Ecclesie in adversis, Christi capitis sui resurrectione firmata, 437. In adversis sola iustorum spes Christus, 451. Iusti timore presis, spe sublevantur, 520. Spes sanctorum in peccatis, 638, 640, 798.

Velle in labentibus rebus spem solidare, est in aquis fluentibus fundamentum ponere, 698. Spes infirma, quomodo roboretur, 828. Spes iustorum, qui roboranda in tribulationibus, *ibid.* Spes penitentis, quanta, 867. Spem nostram potius comitetur timor, quam securitas, 932, 934, 1090. Spes pereuntium sit recuperatio perditorum, 1030. Spes sæculi sicca est, 1532. Spes cælestium mentem solidat, 1560. Longitudo spei, et latitudo charitatis observanda, 1377. Ad æternam requiem spei longanimitate tendendum, 1378. Spes gloriæ cælestis adipiscendæ parvis non expers, 1382. Quantum necessaria spes peccatoribus ad penitentiam, 1383.

Sphæra significat sua volubilitate prædicationem, 1216. Sphæra ad laborem pertinent, *ibid.*

Spicas esurientibus auferre, quid sit, 325. Spicæ signant Patrum sententias, *ibid.* Herbam pervenire ad spicam, quid sit, 1330.

Spina peccatum significat, 646. Spinæ signant vitiorum punctiones, 1081. Quid sit vias spinis sepi, 1117, 1621. Divitiæ sunt spinæ, 1488. Spinæ significant doctrinæ spiritualis viros, 1522. Flores inter spinas nascentes quid signent, 1658.

Spiritus hominis duobus modis intelligitur, 368. Spiritus rationabiles primum creati, 909. Cibo corpus nascitur, pio opere spiritus nutritur, 1419.

Spiritus sanctus per columbam significatur, 18, 1578, 1579, 1646. Et per ignem, 18, 1187, 1208, 1246, 1578. Et per aquam, 395, 607. Spiritus sanctus dicitur spiritus vehemens, 168.

Sonus oris Dei, 869. Spiritus sapientiæ mobilis, 928. Digitus Dei, 1270. Paracletus, *id est* advocatus et consolator, 1576. — Spiritus sanctus, cur sub specie columbæ et ignis videri voluerit, 18, 893, 1187, 1208, 1246, 1578, 1598, 1646. Spiritus sanctus, quomodo postulet pro sanctis, 62, 1574. Spiritus sanctus a Filio procedit, 27. A Patre et Filio, 964, 1209, 1554. Spiritus sanctus a Filio procedens, manet semper apud ipsum, 75. Spiritus sancti locutio verbum dicitur absconditum, 160. Hæc a paucis percipitur, *ibid.* Hæc locutio sentiri potest, non exprimi, 161, 871.

Quam variis modis Spiritus sanctus mentem alloquat, 161, 868. Spiritus sancti irrigatio nomine aquæ signatur, 395, 607. Spiritus sancti vox, et aura levis, et spiritus vehemens, 168, 869. Spiritus sanctus consubstantialis Filio, per eum ad nos venit, 869. Cur in lingua ignis super discipulos descendit, 895, 1577, 1578. Cur videatur potius quam audiat locutio infima Spiritus sancti, *ibid.* Spiritus sanctus Patris et Filii est, utriusque coæternus, 964, 1209. Spiritus sanctus Deus est, 1209. Quomodo Spiritus sanctus stabilis dicatur simul et mobilis, *ibid.* Per arcum Spiritus sanctus designatur, 1247. Processio Spiritus sancti a Patre et Filio, 1354. Cur Spiritus sanctus prius sit datus a Domino in terra, et postea missus e celo, 1554, 1581. Oleum suxerunt de firma petra, qui effusione Spiritus sancti ungi meruerunt, 1534. Qui sint Spiritus sancti infusionis effectus, 1335. Spiritus sanctus amor est, 1574. Spiritus sanctus, quos repleverit, exorantes facit, *ibid.* Quomodo Spiritus sanctus intus non doceat, 1576. Per vocem non instruitur, cuius mens per spiritum non ungitur, 1377. Qui Spiritus sanctus dicatur omnia nobis suggerere, *ibid.* Ut Filius est Verbum, ita Spiritus sanctus

lingua est, 1578. Cor Spiritus sanctus, ut columba super Christum sederit, et super apostolos ut ignis, 1579. Spiritus sanctus, quam peritus artifex, 1580. Solum teigisse mentem, docuisse est, *ibid.* Per columbam significatur donum Spiritus sancti, 1646. — Spiritus sanctus per scriptores sacros loquitur, 7. Spiritus sanctus apostolos emundavit, 27. Septem dona Spiritus sancti significantur per septem filios Job, 29. Quid sit dona Spiritus sancti convivium lacere in die suo, 31. Eorumdem connexio donorum, 32. Ad convivium hoc invitanda sunt fides, spes, charitas, *ibid.* Holocausto precis purgandæ sunt virtutes Spiritus sancti, 35. Dona Dei quando utiliter subtrahuntur, 72, 1209. Spiritus sanctus, qui semper mansurus dicitur in discipulis, 75, 1209. Spiritus sanctus in anima mortificatione pene figitur, nec tamen diu tenetur, 166. Donum Dei est bene uti flagellis Dei, 188. Qui abutuntur donis Dei, ad propriæ perniciem salutis, 275, 297. Dona Dei mittit qui de his extollitur, 289. Cur veteris Patres Testamenti operum nobis detulerint Spiritus fructum, 509. Quid homo possit aditus a Spiritu sancto, 525. Quam diversa omnis sapientiæ dona, 569. Aquis significantur diversa sapientiæ dona, 571. Dicitur rivulus Bumpis, 476. Cum nos Spiritus sancti gratia infundit, melle et butyro nos replet, 477. Nomine pignoris donum Spiritus sancti significatur, 502. Rivi olei sunt dona Spiritus sancti, 617. Sapiens donorum distributio, 903. Ita singula sunt omnium dona, ut necessitudine charitatis, omnia sint singulorum, 904, 933. Splendor ignis, et ut igne fulgur egrediens, qui dicitur Spiritus sanctus, 1209. Juxta quasdam virtutes semper manet Spiritus sanctus, secus juxta alias, *ibid.* Secundum gratias gratis datae aliquando Spiritus sanctus adest ecclesiis; aliquando non, *ibid.* Quare discurrere perhibeat Spiritus sanctus inter perfectos, 1210. Dignis Dei dona Spiritus sancti significantur, 1270. Donis septem Spiritus sancti seu totidem gradibus ascendendum ad vitam spiritalem, 1580. Ordo et concatenatio donorum, *ibid.* Ad hæc dona per humilitatem ascenditur, 1581. Et per fidem, *ibid.* Spiritus sancti dona enumerantur, 1579. — Spiritus sancti dona mentem nostram contra testamenta erudiant, 68. Dona quædam Spiritus sancti ad salutem sunt necessaria, 75. Quædam sunt ad aliorum utilitatem, *ibid.* Spiritus sanctus ad cælestia desideria accendit, 161. Spiritus sanctus, quid in nobis agat, 168, 1576. Spiritus sancti gratia mentes irradians, tentationes diaboli modificat, 937. Septiformis gratia Spiritus sancti non solum trinum theologiarum virtutum, sed etiam quatuor cardinalium operationem præbet, 1150. Spiritus vite animum legentis tangit diversis modis et ordinibus, 1225. Quidam per Spiritum prophetiæ elevantur, qui tamen assumuntur, 1279. Per septiformem Spiritus sancti gratiam, aditus nobis vitæ cælestis aperitur, 1380. Omnes quos Spiritus sanctus repleverit, simplices facit et ardentes, 1578. Spiritus sanctus prophetis modo adest, modo abest, 72, 240, 1180. Nec eodem modo adest semper, 1180. Spiritus sancti presentie effectus, 861. Adventus Spiritus sancti, 893. Spiritus Christi, in quibus non sit, 1545. — Spiritus hominis est spiritus elationis, 214. Spiritus hominis duobus modis intelligitur, 368. Quanto in nobis de Spiritu Dei virtus crescit,

tanto spiritus noster deficit, 720. Qui sint impetus spiritus adversus carnem, 1206. Impetus carnis sub velamine spiritalis impetus se palliat, 1207. — Spiritus bonus. V. Angelus. — Spiritus Domini malus, quid sit, 43, 558. Dies vertitur in tenebras, cum quæ spiritus malus promittit prospera, intelliguntur adversa, 107. Spiritus maligni dicuntur horribiles, 481. Nullos hostes magis patimur, quam malignos spiritus, 309. V. Diabolus, Dæmon, Satan.

Spiritalis natura non componitur ex anima et cor, ore, 41. Carnalium gravis labor, spiritualium nullus, 188. Spiritibus terrena subsidia ministrantes, dicuntur asini pupillorum, 525.

Squamis tecti reprobis jaculis veritatis resistunt, 1106. Duritia cordis squamis signatur, *ibid.* Squama squamæ conjuncta, quid signet, 1108.

Stare, quid sit, 58. Stare est recte agere, 881, 1220, 1294. Stare est in peccato persistere, 922. Ante Deum stare, ne propheta quidem valet, 1294. Nisi eum Deus erigat, *ibid.* Ibi stans, ubi oculus tigrinus, 1318. Stare pugnantis est, 1372. Christus a Stephano visus est stare, *ibid.*

Stare Dei, quid sit, 167, 605.

Statoris nomine Mediator Dei et hominum designatur, 685.

Statum fluxum hic habere non possimus, 391.

Stellæ justos significant, 13, 111. Et hypocritas, *ibid.* Et prædicatores, 291. Quid sit stellæ claudere sub signaculo, 291. Quæ sint stellæ pluvie, 857. Quid sit de celo in terram stellæ cadere, 1060.

Stellio qui nitens manibus tenet regni ædificium, quid significet, 186.

Stephani martyris constantia in reprehendendo, 257, 1229, 1370. Humilitas Stephani amorem generat eorum quos ex zelo increpat veritatis, 237. Quos prædicando non traxerat, Stephanus amando flebat, 676. Stephanus inter lapidantes se pro persecutoribus orabat, *ibid.* Quos dure increpavit, quantum dilexerit, 1570. Zeli et mansuetudinis sancti Stephani mira societas, 1371.

Stephani abbas mira patientia, 1616. Stephani felix obitus, 1617.

Stercoris copiosus, quid significet, 1384. Quid sit jumenta computrescere in stercore suo, *ibid.*

Sterilem pascere, quid sit, 535.

Sternutatio, unde proveniat, 1109. Sternutatio Levlathan significat extremam Antichristi persecutionem, *ibid.*

Sterquilinum, quid significet, 76.

Quid cogitaverit Job de seipso in suo sterquilinio, *ibid.* Quid Job in sterquilinio significet, 87. Sedere in sterquilinio, quid sit, 97. Sterquilinio comparantur hypocritæ, 471.

Stillæ roris, quæ sint, 942.

Stipulæ siccæ et folio homo comparatur, 387.

Stoicorum apathia reprobat, 49.

Stola prima innocentia est, 396. Singulæ et binæ sanctorum stolæ, quid signant, 1135.

Struthio hypocrisis significat, 228, 675, 1000. Et synagogam, 1015. Quid sit struthionem in terra derelinquere ova sua, 1002, 1013. Struthionis descriptio, *ibid.* Alæ struthionis, quid significent, 1008, 1015. Quid sit struthionem deridere equitem et ascensorem ejus, 1008, 1014.

Stultitia dicitur sapientia infortiorum, et irridetur a mundo, 380. Occultandæ stultitiæ est utile silentium, 379. Quæ

ait stultitia verbi Dei, 456, 656, 952. Quanta hominis stultitia divinæ sapientiæ suam præferentis, 545. Stultitia lætantium in minimis, majora perdentium, 587. Stultitia duplex, alia nobilis, alia ignobilis, 655. Sectanda laudabilis fatuitas, 890. Per stultitiam carnis, Christus mundi corrigit stultitiam, 952. Stultitia prima angeli fuit elatio cordis, 897.

Stulti propter Denm et onpressi, qualis sit animus, 235. Quorum sit finis stultus, 375. Stulti necessaria correptio, 379. Stulti eo severius de alienis judicant, quo sua profundius ignorant, 380. Stultorum memoria cineri comparatur, quæm aura dispergit, 381. Stultorum duplex genus, 655. Stulti sunt et ignobiles, quos Deus nescire profitetur, 656. Qui stultus serviat sapienti, 661.

Stylus sæpe immutatur in prolixo opere, 365. Stylus ferreus significat fortem Dei sententiam, 460.

Subditi caveant, quæ dispensatorie aguntur a prælatis, ne ea dæmant, 149, 1336. Humana saltem formidine subditi peccare metuant, qui divina judicia non formidant, 630. Subditi de superioribus murmurare non debent, 728. Secundum mores subditorum dantur rectores, 807. Subditi David peccantis vindictam pro eo susceperunt, *ibid.* Subditi non temere vitam julicent regentium, *ibid.* Subditorum vitia quæ a magistris, vel dissimulantur judicari, vel nequeunt, divino judicio reservantur, 808. Subditi prælatos, etiam malos tolerant, si salva fide possint, *ibid.* Subditi se posse melius agere putant, si eos præesse contingeret, *ibid.* Subditi viam teneant rectitudinis et humilitatis erga prælatos, *ibid.* Quantum debeamus iis, qui a temporalium cura, ipsi vacando nos liberant, 809. Subditi plerumque per malorum exempla prælatorum gradientes, in infidelitate errant, 810. Quæ ex superbia suggerantur subditis, 1139. Sæpe dum contra rectorem suum subditi superbiunt, etiam contra Dei judicia intumescunt, *ibid.* Quidam cum male loqui soleant, correpti pejor tacent, *ibid.* Ad humilitatem inducatur subditi, 1140. Sub humilitate palliatum subditi fugiant humanum timorem, 1251. Peccatum subditi, culpæ præpositi, si tacuerit, reputatur, 1285. Subditi metuant sententiam pastoris, vel injuste prolatam, 1356.

Subjecti a superbis dominis oppressi, clamant ad Deum contra eos, 804.

Subesse superioribus qui fastidit, imitatur diabolum, 924.

Subitum fuit, quidquid transire potuit, 488. Subitum est homini quod ante cogitare non potuit, 787.

Subsannationem ut aquam bibere, quid sit, 779.

Subverti omnia in nobis a Deo, qui dicantur, 317. Mens, gratia operante, salutariter subversa, 372.

Subversores agunt, ne soli pereant, 1257. Subversores lætantur in suis pravitatibus, et exultant in alienis, 1258. Qui subversores dicantur scorpiones, 1258. Increduli Deo, infirmis subversores, fortibus scorpiones, 1258.

Subula perforari aurem servi a domino quid significet, 1197.

Sudarium a linteaminibus separatum in sepulcro Domini quid denotet, 1532. Cur fuerit inventum involutum, *ibid.* Cur in unum locum, *ibid.* Sudario exprimitur labor Dei ex infirmitate nostra laborantis, 1532.

Sudes, sen pali, quibus acuta sanctorum significantur consilia, 1088.

Et acuta sapientiæ ipsius incarnatæ verba, 1066.

Suggestere quid sit, 1577.

Suggestio quomodo fiat, 123. Prima diaboli suggestio tenera est, et facile conteritur; sed postea robur ejus fit intolerabile, 1064. Qui distet suggestio diaboli ab ejus consiliis, 1067.

Suhi interpretatur loquens, 92. Suhites dicitur a calore et loquacitate veniens; quales sunt heretici, *ibid.*

Sulci quid significant, 725. Sulcos plangere quid sit, *ibid.*

Sulphur significat peccatum carnis, 444.

Summitatem nemo repente attingit, 1529.

Superbia est principium heresis, 91. Superbia quomodo hominem excruciet, 129. Effertentem se de suis virtutibus diabolus vastat et confringit, 220. Superbia odium generat, 237. Magna superbia est in judicis divinis rationem quærere, 298. Sic homo elatus de virtute cadere sinitur, ut a superbia sanetur, 327, 348. Per cervicem solet superbia designari, 372. Superbia hominum desinit in putredinem, 381. Pinguis cervix est opulenta superbia, 411. Primogenita mors est superbia, quam cavere vix possunt divites, 442.

Superbia et inanis gloria duo sunt principalia vitia, 461. Superbie et inanis gloriæ proprium, *ibid.* His sublevatur avaritia, 462. Ex abundantia rerum superbia nascitur, 494. Superbia cordis quasi quadam pinguedo est crassitudinis, *ibid.* Superbia omnem virtutem destruit, 511. Prima superbiæ offensio in oculis esse solet, *ibid.*, 1137. Maxime cavendum a superbia, 622. Quatuor superbiæ species, 756. Elationis motus in discipulis comprimit Dominus, 757. Propius ad diaboli similitudinem accedit, qui bonum sibi soli vindicat, *ibid.* Superbia, ubi nasci intelligitur, eradicanda est, 784. Quo magis superbiis vitium patimur, eo minus illud videmus, *ibid.* Remedium contra superbiæm, *ibid.*, 1140, 1141.

Superbia est luxuriæ senariarum, 823, 1158. Omni custodia mens est a superbia servanda, 824. Superbia potentibus vicina, 835. Comprimitur superbia divinorum contemplatione judiciorum, 935. Superbiis pœna indignatio, 944. Exercitus diaboli dux superbia, 1035. Superbia vitorum regina, *ibid.* Superbia soboles septem principalia vitia, *ibid.*, 1077. Omnis mali radix est superbia, *ibid.*, 1137. Locus impiorum superbia est, 1055. Spiritus superbiæm sequi solet carnis corruptio, 1058. Multi per opera, et dona virtutum in superbiæm cadunt, 1092. Superbia majus est vitium quam luxuria, *ibid.* Superbia per collum signatur, 1116. Superbia per oculos, quasi per quasdam fenestras, se ostendit, 1157. Superbia angelum apostatam dejecit, *id.* Diabolus dicitur rex super omnes filios superbiæ, 551, 853, 934, 1137. Superbia non unam tantum virtutem, et cætera vitia, sed omnes expugnat, 1158. Quantæ strages superbiæ in anima, *ibid.* Superbiæm ruina sequitur, *ibid.* Superbia ex sæcularibus rebus alia, alia oritur ex spiritualibus, *ibid.* Superbia aliter prælatos, aliter tenet subditos, 1139. Superbiis effectus, *ibid.* Superbia est evidentissimum reprobationis signum, 1142. Superbia sæpe excedit in verbis, et videri appetit libertas puritatis, 1225. Discernendæ semper sunt libertas et superbia, 1251.

Superbia sub auctoritate se palliat, *ibid.* Superbia sine invidia et inani gloria esse non potest, 1303. Superbia

dicit : Turpe est ut accepta iniuria, taceas, 1509. Superbia nostra increpatur ex historia Centurionis, 1567. Superbia nostra, quæ circumstant hominibus, non autem homines ipsos pensat, *ibid.*

Superbit qui peccatum, si liceat non puniri, non deserit, 121. Electi quoque de suis actibus superbiunt, 408. Superbire contra naturam est, 690. Contra conditorem superbire est præcepta ejus peccando transcendere, 753. Nemo de doctrina superbiat, aut indoctiorem irideat, 991. Dum superbiendo altiora petunt, ad inferiora retrahuntur, 1055.

Superborum conditio, 97, 226, 227. Superbi Luciferò assimulantur, 97. Superbi de bonis actibus sibi gloriantur, 157. Vita superborum et finis, 551. Superborum gloria luto et cineri comparatur, *ibid.* Superbi virtutibus non ditantur, 413. Superbi in hoc mundo radicem non habent, *ibid.* Superborum lingua maledica, 413. Superbus antequam dies ejus impleantur, peribit, 414. Superbis mentibus grave est onus, doctrina humilitatis, 465. Superborum diversitas, 495. Superborum labor, 516. Superbi sibi attribuunt quidquid sciunt, 561. Superbi cum corripuntur non audiunt, aut dissimulant, 758. Superbi se esse plenos Spiritu sancto asserunt, 740. Superbi ea quæ recta sentiunt, recte proferre non possunt, 742. Alios frequenter increpando superbi sæpe mentuntur, 746, 781. Superbi plus videndo caligant, et cæcutiunt, 784. Superbi humilitatis dominicæ facta contempnunt, 804. Superbi vias Dei intelligere noliunt, *ibid.* Superbis mentibus humilitas alta est, 811. Superbi afflictis compati nesciunt, 814, 852. Superborum est immensa loquacitas, 817. Superbi aut falsa loquuntur, aut si vera, at non eo venientia, 818. Elatio superborum iustis viris solet esse occasio virtutum, 850. Superborum vitia sunt loquacitas et audiendi impatience, *ibid.* Superbi ex multiloquio suam doctrinam metiuntur, *ibid.* Dum se ostentant superbi, pro Deo se loqui fingunt, *ibid.* Superbus turba tumultuantium in anima phantasmatum cruciatur, 129. Quid sit superbientem manus ad Deum tendere, 350. Superbi quo altius per intelligentiam assurgunt, per elationem gravius cadunt, 407. Omnis superbus exercet tyrannidem, 408. Sine radice stat superbus, levi flatu statim prostrandus, 412. Propter laxata linguæ frenâ, superbus gravissime torquendus, 413. Angeli et homines superbi ignorantis abyssu involvuntur, 546. Tanto quisque vilior Deo, quanto pretiosior sibi, 585. Superbis est pondus importabile factæ humilitatis, 811. Superbi, videntes pravos ab Ecclesia corrigi districtè, innocentes injuste affligi queruntur, 845. Superbi in arguendo modum servare nesciunt, 852. Superbis lux veritatis absconditur, 865. Superborum vitia designantur, 861. Superbi lumen veritatis, dum persequuntur, amiserunt, 865. Recte sentientes, at superbe loquentes reprobanur, 897. Altitudines montium sunt elationes superborum, 932. De accepto nemò extollatur, 991. Sua superbis in peccam vertitur culpa, 1033. Quo elevatur, hoc dejicitur, *ibid.* Deus corda superborum terrenis negotiis et desideriis opprimi permittit, *ibid.* Superbi familiaris diabolo serviunt, 1075. Superbi appellatur montes, 1076. Elati male operando demones alunt, *ibid.* Dei vindictam superbus contemnit,

1125. Superbi cunctorum vitam meritumque sibi postponunt, 1135. Quare superbus aliena operâ spernat, et sua semper miretur, 1138. Soli ruinæ crescit quod ædificant superbi, 1140. Imago superbi, *ibid.* Hominem superbum non esse docet Deus humilis, *ibid.* Multæ auctoritates contra superbos, 1141. Montium et collium nomine superbi signantur, 1517.

Superflua pauperibus eroganda, 1596. Superflua per capillos significata, *ibid.*

Surditatem animæ Deus tollit voce interna, 872.

Surgere Christi, quid sit, 60. Surgere certantis est, 70. Surgere ante lucem, quid sit, 281. Surgere sine Deo non possumus, 1249.

Suspendium animam afflictam eligere, quid sit, 265.

Suspicator dolosus ab omnibus dolos, 471. Raptor suspicator alium furrem, 479.

Susurrum occulti verbi est locutio aspirationis internæ, 161. Venæ susurrus origo illius locutionis, *ibid.* Qui dicitur Deus nobis susurrare, *ibid.*

Sycomorùs ficus fatua interpretatur, 890. Sycomorùs conscendere, quid sit, *ibid.* Per sycomorùs Dominus transiens cernitur, *ibid.*

Synagoga per struthionem significata, 1015. *V. Judæorum synagoga.*

T

Tabernaculum in hac vita figunt impii, 296. Tabernaculum impiorum, quæ sint, 446, 482. Tabernaculum aliud corporis, aliud cordis, 508. Tabernaculum habitationem mentis significat, 615. Qui sint tabernaculum Dei, 614. Domus in habitatione, tabernaculum in itinere, 987. In tabernaculi constructione, qui paxilli ærei, quæ sint columæ, 1536. Tabernaculum a Moyse constructum figura Ecclesiæ, *ibid.* Mulieres ad ostium tabernaculi excubantes, quid significant, 1501.

Tacere aliquando peccatum est, 80, 1251, 1499. Tacere, quam sit utile, 579. Sancti quandoque utiliter tacent, 716. Taceudo Christum negare, quid sit, 924. Tacere prius quam loqui, 1282. *V. Silere, Silentium.*

Tæda, quid mystice significet, 1110. Talaris tunica est actio consummata, 38.

Talentum plumbi, quid significet, 461. Talentum male servatum in tormentis exigitur, 1455. Talenta servis distribuuntur, lucris agenda, 1464. Talenta quinque, duo et unum, quid significant, *ibid.* Quis scit enju que usus talenti, *ibid.* Quid sit talentum abscondere, *ibid.* Ex acceptis talentis districta ratio exigitur, *ibid.* Judicis plura habenti ampliora tribuuntur æquitas, 465. Plus habuit qui duo, quam qui quinque talenta acceperat, 1466. Bene ministranti exteriora interna intelligentia tribuitur, *ibid.* Nullus a reddenda ratione pro accepto talento immunis, 1466. Qua ratione talento quisque suo utens, præficiat, 1467. Judex citius revertisur ad exigendam de talentis cuique distributis rationem, *ibid.*

Tau littera, quid significet, 990.

Taurus superbiæ symbolum, 16, 228. Tauros et arietes offerre in sacrificio, quid signet, 1149. Cur tauri significant Patres veteris Testamenti, 1655. Qui sint tauri et altitia occisa, *ibid.*

Tela vitam hominis representat, 257.

Temperantia in nobis quomodo marcescat, 68. Temperantia, quid sit, 1487.

Tempestatis nomine iudicii divini turbo designatur, 569, 696. Curæ hominis vitæ tempestatibus comparatæ, 695. Quid sit audiri in abscondito tempestatis, 822.

Templum Dei ædificat, qui instinentibus proximorum mentibus vastat, 259. Fidelis populus est templum Dei, 1427. Quid sit metiri fabricam templi, 768. Ædificatio templi, *id est* Domus Dei, sive in terra, sive in cælo exponitur, 1126. Templum Dei idem quod solium ejus; ibi habitat, ubi sedet, 1526. Sacerdotes, qui templum Dei custodiunt, 1425. Christus eiecit e templo vendentes et ementes, 1646. Domus orationis, qui fiat spelunca latronum, *ibid.*, 1648. Mentis fidelium domus esse debent orationis, *ibid.* Quid in his templis Christus doceat, *ibid.*

Temporis modus est, ut statum non habeat mansionis, 101. Tempus mutabilitatis nostræ aliquando penitus perituum, 106. Redimere tempus, quid sit, 172. Momenta temporum, quo sequuntur, fugiunt, 225, 251, 253. Discimus ex præteritis quam celeriter transitura sint futura, 272. Æterna consideranti, nihil est omne quod labitur, vel malum, vel bonum, 254, 1649. Quod tanta velocitate transcurrit, velut non est, 592. Tempus disponenti breve, amanti videtur longum, 455. Breve est quidquid finitur, 469, 558. Futurum pro præterito, et pro futuro præteritum Scriptura sæpe usurpat, 1121. Cum velocitate tempora fugiunt, 1451. Tempus acceptabile, quodnam sit, 1479.

Temporalia bona quæruat mali, boni non ita, 28. Temporalia parvitatienda, quæ, vel non habuimus, vel non habebimus aliquando, 50. Deus nobis spoliis, non nostra auferit, sed sua, 51. Leviter fert temporalium amissionem, ad æterna bona tendens, 94, 985. Temporalium amoris serviens, in umeris torquetur curis, 129. Temporalia bona præ æternis contemnenda, 172, 254, 1520. Transitoris bonis inulianium vacuus labor, 250. Iusti temporalia contempnunt, 265. Lacrymæ propter terrena bona, vitiosæ, 514. Temporalium crescit appetitus, vitæ termino urgente, 557. Temporalia bona, quæ Deus etiam perversis præstat, contemnenda, 452. Temporalibus amore in hærentes, cum ipsis fluentibus affluunt, 559. Ab stante Deo ligere est, rebus transeuntibus in hærentes, 698. Tantu minus quis olet, quod desint æterna, quanto magis gaudet, quod adsint temporalia, *ibid.* Sancti bonorum temporalium onus, aut la giendo patiuntur, aut contemnendo totum deponunt, *ibid.* Servire temporalibus durissimum, 979. Quia caute la reprehendendi sint, qui acrius bona temporalia tuentur, 1008. Turpe sit diligere, quod constat citius perire, 1447, 1483, 1569. Pauca dicuntur, comparatione æternæ mercedis, bona servi qui ea fideliter dispensaverit, 1464. Bene dispensanti bona temporalia, intelligentia spiritualium tribuitur, 1466. Æterna amanti vilescunt temporalia, 1569, 1626. Temporalia in usu, æterna sint in desiderio, 1625. Qui temporalibus rebus utentur, *ibid.*

Tenebris homo circumdatur, 144. Quatæ sint hominis interiores in hac vita tenebræ, *ibid.* Tenebras in die pati, quid sit, 136. Homo miser suæ tenebras damnationis voluptuose tolerat, 215, 655. Quid sit audita in tenebris, dicere in lumine, 570. Qui lucem justitiæ non querit, de tenebris non recedit, 413. Quid sit lectulum æternare in tenebris, 455. Tenebræ

tristitiam significant, 459. Item tenebræ signant peccatores, 690. Item ignorantiam, 780. Qui Dominus ponat tenebras, et fiat nox, 876. Tenebræ signant iniquitatem, 851. Excussis tenebris mentis, ipsa super se rapitur, 1045. Cordis tenebras discit amor, 1400. Ad tenebras exteriores in pœnau eijcitur, qui in interiores cecidit per culpam, 1406, 1611. Tenebræ interiores cæcitatem cordis, exteriores signant noctem damnationis, *ibid.*

Tentari hominem, cur Deus permittat, 61, 757. Tentat diabolus Job per uxorem, sicut Adamum per Evam, 78. Tentat nos diabolus per eos qui nobis adherent, *ibid.* Tentari appetunt sancti, 291. Quot modis tententur, 244. Tentari nos ultra modum, Deus non sinit, 320, 321, 957. Tentari non nisi iuste Deus permittit, 338. Cur incipientes non saepe tententur, 775. Tentare Dei est magnis nos iussionibus interrogare, 898.

Tentatio fortis dicitur ventris vehementis, 59, 68. Virtutibus nostris, quam varie insidietur diabolus, 63. Munus discretionalis in tentatione, 66. Tentatio fit, salva anima ubi negari consensit, 96. Tentatio est pugna contra malignos spiritus, 244. Tentatio militis est, *ibid.* Cur vita hominis tentatio ipsa dicatur, *ibid.* Tentationis peccati nemo hic non est obnoxius, 251, 266. Homo quasi folium tentationis vento movetur, 587. Tentatio immunda, sicut linea vestem, carnem hominis committit, 589. Tentatio violenta dicitur clamor exactoris, 983, 988. — Tentationum genera duo, 77, 401, 857. Diaboli tentationum genera adversus rebellantes, 120. Differentia tentationum iusti et iniusti, 326. Tentationum numerositas, quandoque obruit, 554. Tentationes hominis diversæ, 587. Tentatio humana, quæ sit, 590. Tentatio dæmonia, quæ sit, 681. Tres vices tentationis, 771. — Tentationibus probatur homo, 265. Qui dicitur Deus Inducere, vel non, in tentationem, 76, 429. Deus aliquando nos deserit, ut custodiat, 96. Quos donis ditavit Deus, tentationibus probat, 265. Luce iustitiæ in anima creacente, succrescent tentationes, 956. Duriores diabolus excitat tentationes cum laqueis sub specie virtutis occultat, 1069. — Tentationis causa est præsumptio, vel quæ est, vel ne sit, 71. Vita hominis a statu conditionis lapsa, ipsa sibi, unde tentetur facta est, 214. Cur Deus mentem ad recta surgentem, impugnari sinat, 548, 850. Tentatio immunda, non aliunde, sed a semetipso homini nascitur, 589. Diaboli varis tentationes, 434, 944. Cur tentatio sequatur conversionem, 772. — Tentationis diabolicæ artes, 54. Tribus modis diabolus nos tentat, *ibid.* Tempora tentationibus congrua, 47. Cur diabolus aliquando a tentationibus quiescat, 95. Tentatio interdum foris et intus pulsat, 98. Tentationum diversitas, 236, 775, 1102. Qui tentationi uni altera succedat, 244. Status animæ vi tentationis urgentis oppressus, 354. Alii subitis, alii lentis et blandis tentationibus evertuntur, 401. Hostia tentationum jaculis ab omni parte nos impetit, 424. Dæmon tentat secundum ejuisque mores, 444, 957. Aho tentatio subita interficit, alios lenta et diuturna, 476. In extremo tempore multo infirmi tentationibus succumbent, fortibus ob eorum casum dolentibus, 612. Tentatio modo per oculos trahitur, modo intrinsecus concipitur,

681. Cur acriores sint post, quam ante conversionem tentationes, 772, 775. Quis sit modus et consolatio, et tentationis conversis, 775. Tentationes saepe non apparent, 774. Tentationes, cum ob aviditatem despiciuntur, periculose, *ibid.* Lætitia ex tentatione, Deo auxiliante, devicta, *ibid.* Tentationis violentia, 915. Tentatio diaboli quærit, 937. Deus tentationes moderatur, ne aut multæ sint, aut nimis, *ibid.* Quanta tentatione vicia capitalia mentem exhortentur, 1036. Cum finis vitæ imminet, tentationes graviore, 1064. Tribus vitiis diabolus homines tentat, luxuria, malitia, superbia, 1074. Unde jumentum, draco et avis diabolus dicitur, *ibid.* Ad quem bellum venire non valet, draco venit, 1098. Aliter religiosas mentes, aliter tentat modo deditus, 1102. Modo opere, modo persuasionem mentes delium diabolus onatur corrumpere, 1105. Aliis sub specie sancti alii illudit, alios per fœda vitia inescat, 1129. Cur tentatio diaboli dicitur ventus turbis, 1187. Tribus modis tentatio agit, 1492. — Tentandum Job Deus non concessisset, si vidisset periturum, 44. Mens pia in adversis, quæ ab hominibus patitur, in consolatione divine gratiæ quiescit, 48. Diabolus usque ad interitum non vulnerat corda bonorum, sed inde hinc cautiore, 64, 69, 71, 298. Tentationes eruditi crescimus, 71. Tentatio erudit non, *ibid.*, 757. Tentationes dant aliis exemplum virtutis, 74. Tentationes qualis sit homo probant, *ibid.* Eo sunt ditiores virtutibus electi, quo callidus hostis eos non nervosus tentat, 102. Tentatio saepe bonos motus exstinguit, 236. Tentatio juvat ad salutem, 251. Tentationes non timet electus, sed contra eas se parat, *ibid.* De tentatione incertum est utrum probet, vel trucidet Deus, 298. Homo in tentatione aliquantulum a gratia deseritur, ut humilietur, 325. Deus iustum in tentatione roborat, 324. Post tentationem meus vegetior, 354. Tentatio non potest deesse homini in hac vita, 443. Mirabiles effectus tentationis, 609. Sine tentationibus homo nullatenus vivere potest, 754. Per tentationem cognoscimus, quid ex propriis viribus, quid ex divino munere possumus, *ibid.* Quantum tentatio conferat ad profectum, 755. Tentatio pulsat nos, sed non dejicit, *ibid.* Quidquid sapit, vi tentationis amarescit, 757. Tentationis utilitas, *ibid.*, 758. Tentatio dat sui cognitionem, *ibid.* In tentatione robur animæ ostenditur, *ibid.* Ab imminente corruptela in tentatione liberamur, 739. Post duras tentationes menti nostræ lux veritatis erumpit, 764. Deus tentationibus probat, non reprobat, 774. Ne de nobis præsumamus Deus tentatione nos pulsari permittit, 850. Tentationis violentia cogitationes virtutum deturbat, *ibid.* In tentatione deprehensus in tenebris mœroris incidit, 851. Tentationibus urgentur incipientes, ne eleventur, et ut securus postea proficiant, 916. Tentationibus sancti fiunt ad dona custodienda magis solliciti, 917. Tentatio aliquando est meritum custodia, 1092. Christus tentationes nostras superaturus in se suscepit, 1492. — Tentationes aggrediens nos diabolus confoditur humilitate nostra, et patientia, 51, 1074. Cavetela in vitandis tentationibus, 68, 70. Tentationibus pulsati ad lectum penitentis humilitatemque configiant, 70, 96. Tentatio quid agendum, 72. Contra aspera aut blanda quomodo resistendum, 98. Ten-

tationum iniis resistendum, 115, 683. Exactoris vox non exauditur, cum tentanti resistitur, 136. Anima verbi Dei pabulo alita in tentatione fit robustior, 201. Cum culpa animam tentat, breviter sae defectationis aspiciat, 336. Qui Deus succurrat animæ, gravissimam tentationi fere succumbenti, 351. Tentationibus resistere non potest qui verbi Dei tenere gladium postponit, 654. Occulta tentationum radix peccatis evellenda, 774. In tentatione Deus nos adjuvat, *ibid.* Quem Deus coadjuvat benigne, non permittit cruciari vel tentari iniuste, 823. Quid faciat tentationibus pressos, 851, 910, 957. Dilectio proximi injustas suggestiones frangit, 916. Hostis noster ut le oritur, inde moritur, 974. Miles Dei fortis tentationes despicit, 1032. Tentationum repulsio, *ibid.* Remedia contra tentationes, 1116. In tentationi os ferventis orandum, 1441. — Tentari incipientes cur Deus raro permittat, 775. Quidquid blandum fuit in sæculo, menti ad Deum redeunti in tentationem vertitur, 200. Tentationes a recordatione turpium periculosæ, 336. Noviter conversi quam graviter tentati, 772. Qui tentatione frangitur, Dei providentiam serio non cogitat, 822. Tentationes aciores Satan conversis subjicit, 1362. Quorum communcifacere eos caret Doctor et Pastor, *ib.* — Tentatio religiosorum qualis, 1668. — Tentationes sunt aliæ justorum, aliæ iniquorum, 98. Tentationes justorum utiles, *ibid.* Deus sinit diabolum in sanctos bellum redintegrare, ut sæpius victus obmutescat, 75. Tentat diabolus stantes, aut tribulationibus frangere, aut persuasionibus mollire, 77. Sociant in se diabolum, qui ejus tyrannidem despiciunt, 120. Sancti metunt tentationes, 157. Cur sancti appetant tentari et flagellari, 220. Quos donis ditavit Deus, tentationibus probat, 265. Sancti tentationibus pulsantur, ut quid ex Deo, quid sit ex se discant, *ibid.*, 1074. Deus viribus sanctorum flagella moderatur, 320. Tentantur sancti ne in superbiam incidant, 327, 607, 850, 1098. Tentatio justos interdum pene ad desperationem usque inclinat, 554. Tentationes purgant vitia, et merita augment, 516. Sanctorum sapientia et patientia in tentationibus quando manifestentur, 557. Tentationes vitiorum non desunt perfectis, 609. In quolibet recessu vivere sine tentationibus non possumus, 751. Cuncti electi tentationibus sunt obnoxii, 759. In tentationum exercitatione mœrori succedit lætitia, 772. Tentationes aciores post illuminationem divinam, 957. Violenti diaboli tentationibus sancti non consentiant, 982. Quia multos pax diuturna reddit inertes sancti tentari gaudent, 1031. Nulla sanctos improvisa tentant, unde nec supersit, *ibid.* Qui viam sanctitatis appetunt, quandoque in errore lapsi, tardius emendantur, 1070. Dignum est ut vincatur diabolus a pulvere, qui fortem se credidit deserto Creatore, 1074. Sanctis præsertim insidiat diabolus, 1085. Diabolus tentando sanctos ad regnum servat invitus, 1092. Sanctos tentans diabolus eorum servit utilitati, et Dei voluntati, 1095. Ad contemplationem rapti, tentationibus fatigantur, ne sæ infirmitatis obliviscantur, 1521. Aggravat tentatio, ne contemplatio inflet, *ibid.* — Tentationes malorum inutiles, 98. In tentatione murmurantes mali evanescent, 72. Tentationes diaboli malis sunt dulces, 499. Tentatio diaboli r-

probos ad varia inflammata villa, 1114. — Tentatori Deus alia permittit, alia negat, 46, 76. Tentatoris calliditas, 47. Non tentat diabolus eos, quos habet sibi ob-equentes, 120. Contra multiformem adversarium pugnantem, multiplicius nos parare debemus, 302. Si prima suggestioni non resistitur, repente totus ad interna cordis tentator serpens illabitur, 534, 1064. Exactoris sermo et clamor, inchoata et vehemens tentatio, 9-2. Licentia tentandi diabolo facta qui dicatur pactum, 1095. Tanto acrius sævit tentator, quanto poenæ comminationi est vicinior, 1113. — Tentatus non solum a quo vris accipiat discit, sed quanta eas vigilantia servet, 69. Tentati morti appropinquant, nisi per Deum liberentur, 759. Tentorium quid significet, 861. Teporis lanua in aliis visa plus movere solent, 233. Termini terræ qui, 869, 870. Terra cur dicatur mater omnium, 51. Terræ nomine, in quam Job corrui, peccatrix gentilitas designatur, 61. Mediatoris incarnatio potest per terram designari, 93. Terræ nomine caro exprimitur, 307. Terra tenebrosa quæ sit, 331. Cur hæc terra dicatur miseriarum, sed non tenebrarum, 332. Terra peccatorum significat, 368, 371, 483, 1273. Deum terram subvertere quid sit, 371. Terræ nomine signatur Ecclesia, 547. Item anima iusti, 905. Terra in essentia semper stabit, licet in imagine continuo transeat, 339. Quid sit terram clamare et deslere sulcos, 724. Terra designat hominem infima sapientem, 926. Facies terræ infusa gratia renovatur, 941. Terra significat verbum Dei, 1010. Inferiora terræ quæ sint, 1010. Terræ altitudines quæ sint, *ibid.* Commotio terræ significat peccatoris penitentiam, 1273. Qui terreno studio terram relinquit, non relinquit, sed terram appetit, 1372. Qui ardeat terra, 1577. Terra spinosa aliquando plus auatur, quam ea quæ nunquam spinas habuit, 1602. Terrenarum rerum cura perturbatione non caret, 30, 67. Quando bene regatur, *ibid.* Terrenis additi præmilii recti non sunt, 154. Terrena non curans raro invidet, 180. Quæ circa terrana bona reproborum sit affectio, 286. Amore terrenorum capti quies nulla, 336. Terrenarum rerum cura multiplex excæcat, 411. Terrenarum rerum causa iustus onerosa, 472. Iusti terrenam spernunt præ amore celestium ad quæ suspirant, 510. Carnales terrena concupiscunt, etiam dum habere nequeunt, 330. Terrena somno comparantur, 368. Terrena negotia viris spiritualibus non committenda, 627. Lux nostra in terram cadit, cum terrena concupiscimus, 637. Quæ sancti despiciunt, hæc concupiscunt pravi, 652. In transitoriis lætantes, gravibus curis affliguntur, 653. Cordis a terrenarum rerum cupiditate liberi mira securitas, 714, 1023. Cor terrenis despectis, ad sola celestia suspirat, 867, 1279. Rerum terrenarum multiplicitas luti porvine signatur, 1128. Rerum terrenarum contemptus infractæ virtutis est, 1023. In terrenis relinquendis pensandus affectus, non census, 1430. Terrena omnia servando amittimus, sed bene largiendo servamus, 1431. Terrena fideliter dispensantis merces æterna, 1164. Terrenarum rerum vanitas, 1368. Terrena cogitantem significat mulier incurvata, 1383. Hunc vocat Dominus, et illuminat, erigit et adjuvat, *ibid.* Terrena concupiscendo malignis spiritibus viam in nobis præbent, *ibid.* Deus lar-

giendo terrena suadet ad celestia, 1391.

Testa radens Job saniem corporis, quid nos doceat, 76, 87, 96. Testa ante ignem lutum est, solidatur ex igne, 1334. Testa significat humanitatem Christi igne passionis solidatam, *ibid.*

Testamenti veteris sancti legem amoris, qua Deo servient, desiderabant, 383. Ardentibus desideriis sancti veteris Testamenti Christum expectabant, 434. Non omnia quæ in veteri Testamento legimus, imitanda, 539. — Testamentum vetus dicitur mons umbrosus, 1073. Quid sit diabolum præsideri monti Testamenti, 1186. Testamentum vetus signatur per rotam, quæ super terram apparuit Ezechiel, 1216. Novum Testamentum in veteris littera latebat, 1217. Testamenti utriusque consensus, 1218. Hic consensus signatur per duo cherubim super propitiatorum alis expansis, sese respicientia, *ibid.* Quod unum Testamentum signat, hoc alterum exhibet, 1219. Testamentum vetus spiritualiter intellectum, novumque immutabilia persistunt, 1220. Vetus Testamentum prava opera, novum etiam cogitationes illicitas punit, 1333. Quid ad fidei soliditatem conferant Patres veteris Testamenti, 1336. In veteri Testamento invenimus prædicamenta operis, et exempla virtutis 1337. Veterum iustorum exempla quid nobis præsentent, *ibid.* Tres in veteri Testamento salvandorum ordines, 1344. Amore sanctissimæ Trinitatis accendi in utroque Testamento sancti, 1343. Utriusque veteris et novi Testamenti iustus fides revelata Trinitatis, 1345. Utrique in Mediatoris fide conveniunt, *ibid.*, 1352. Quantum novum Testamentum veteri præcellat, 1346. Varia in antiquis Patribus divinae doctrinæ incrementa, 1347. Utriusque Testamenti fons Christus, 1348. Finit non qui consumit, sed qui perficit, 1349. Novum Testamentum finiatur, quia perficietur, *ibid.* Discrimen veteris et novi Testamenti, 1403. Nova et vetera et thesauro prolata signant utrumque Testamentum, 1474. V. Lex, Patriarcha.

Testimonium nemo pro se ferre potest coram Deo, 304. Testimonium superni discipulatus est donum fraternæ dilectionis, 614. Testimonium a Deo superbi non habentes, ab hominibus quaerunt, 831. Mors iustorum bonis in adiutorium, malis est in testimonium, 1614.

Testes sunt Dei, qui exemplo boni operis æternæ veritati attestantur, 323.

Thalami quid sint in Ecclesia, 1332, 1378. Thalami in longum et in latum una mensura, 1532. Multi thalami unum faciunt, 1533. Qui non sint thalami, sed inter thalamos contineantur, *ibid.* Thalami iuxta viam orientalem quid significant, 1143. Tres hinc, et tres inde thalami quid, 1514, 1533, 1578. Margo autem thalamos, quid significet, 1518. Margo unus cubiti, quid, *ibid.* Tectum thalami, quid significet, 1533. Magna latitudo a tecto thalami usque ad tectum portæ quid significet, 1573. Qui Christus sponsus processerit de thalamo suo, 1636.

Tharsilla, sancti Gregori amita, virgo bonis operibus devota, 1612. Vocata a sancto Felice papa, atavo sancti Gregorii ad gloriam, sanctissime decessit, *ibid.* Post obitum apparuit Æmilianæ sorori suæ, quam vocavit ad gloriam, 1613.

Thema. Unde Themanites, *id est* veniens a calore immoderatæ sapien-

tiæ, quales sunt hæretici, 91. Thema interpretatur Auster, *ibid.* Theman, idem significat, 230.

Theodorus ex ipsis diaboli factibus eripitur, 1313, 1643. Post vitam profugatum vitiiis, conversus est in extremis, 1644.

Theopanius comes agebat temporalis, magis ex debito quam ex intentione, 1626. Vir deditus misericordiæ operibus erat, *ibid.* Sanctissimo hinc quievit, *ibid.* Eius exemplo, nec bona, nec vitæ huius mala ab amore æternorum non retardant, 1627.

Thesaurus in agro est spes in presentia, 33. Thesaurum effodientibus comparantur sancti, 142. Thesaurus unde dicitur, 931. Thesaurus in agro absconditus est celeste desiderium, 1472.

Thomas incredulitas quam nobis utilis fuerit, 1336, 1368. Permisit Dominus dubitare discipulum, sed in dubitatione non deservit, 1336. Factus est discipulus dubitans et palpaus testis veræ resurrectionis, 1337. Thomas vidit hominem, credidit Deum, *ibid.*

Thoracis nomine fortitudo patientiæ designatur, 1125.

Throni duodecim universale iudicium significant, 838. Dominum in throno cum Patre sedere est Dominum Patris potestati æqualem esse, *ibid.* Sanctos in throno cum Christo sedere, est ex ejus potestate iudicare, *ibid.* In throno et super duodecim thronos sedere, qui differant, *ibid.* Sessio sanctorum est æterna, *ibid.* Throni angelis prælati, 1243. Thronus, cur lapidi sapphiro comparatur, *ibid.* Christus super thronum, et ipse sub throno, 1244. Throni dicuntur spiritus in quibus Dominus sedet, et per eos sua iudicia decernit, 1605. Deus præsidet omnibus angelis, at thronis plenus, 1608.

Thure virtus orationis exprimitur, 1170.

Tigris appellatur hypocrita, 156. Tigris diabolum significat, 157.

Timere Deum quid sit, 48. Quid timendum, 43. Timendum Dei iudicium, non tantum pro malis, sed etiam pro bonis quæ fecimus, 83, 143, 145, 236, 312, 314. Sancti timeant in prosperitate divina de se iudicia, 139, 235. Divina de nobis iudicia timeere debemus, tenebris circumdati, 144, 932. Mens eo amplius trepidat de suis factis, quo altius in Deum elevatur, 162. Timendum ne ad feriendam nostram vitam ligatam Deus manum teneat, 220. Timenda semper mors, quia hora ejus incerta, 233. Quidam Deum timere nesciunt, nisi adversate, vel sua, vel aliena terreatur, 235. Elatio ex ipsis virtutibus metuenda, 243, 251. Cur sancti semper timeant, 302, 312, 314, 318, 683, 776, 1231. In operibus suis bonis timeant justi de sidam et tandem, 312. Timeant non presentia supplicia sicut futurorum initia, 319. Iusti Deum metuunt, antequam iratum experiantur, 381. Iusti evadunt Dei iudicia, dum ea metuunt, 314. Deus invisibilis omnia videns a nobis eo magis timendus, 313. Malis securitatem præ se ferentibus, iusti semper timeant, 320. Qui Deum non timeat iustum, non inveniet misericordem, 532, 1091. Deus solus potens et metuendus, 511. Christum non timebunt in extremo iudicio qui modo pavent, 1231. Ute ferret honorum mentes, inde potest, 1232. Mali non sunt timendi, sed iustorum timenda sunt iudicia, 1234. Timeri non debet, qui Deum non timeat,

ibid. Cur metuendi sint boni, non mali, 1239, 1270.

Timore qui bona agit, a malo penitus non recessit, 20. Timor bonus quis, 124. Timor sanctorum qualis, 137, 139, 1030. Via Dei a timore incipit, 133. Timor Dei omnem alium expellit timorem, *ibid.* Sancti de domitis vitis cum timore gaudent, 138. Timor Dei in vita excludit timorem diaboli in morte, 203. Anchora cordis est pondus timoris, 208. Qui temporalium damnorum metu iustitiam deserunt, incident in aeterna mala, 225. Timor extremi iudicii quantum utilis ad salutem, 270. Timor a peccato nos suscitare non valet, 317. Timor non reddit Deo digna pro eius donis obsequia, 318. Timor ex consideratione disrectionis divinae penetrat animam, 350. Quis a timore liber, 353. Qui per timorem Deo servit, non potest esse iustus, 356. Timor Dei donum eius est, 320. Timor Dei est initium sapientiae, 610. Timores nocturni qui sint, 638. Timoris Dei quanta vis ad omnium contemptum persuadendum, 693. A timore proficitur ad amorem, 722. Timor sanctorum ex incertitudine perseverantiae, 768. Deus prius timore iudicii nos castigat, postea celestis dulcedinis consolatione nos reficit, 868. Sonus de ore Dei est vis timoris de superna aspiratione irruens, *ibid.* Timor divinus est filii fundamentum, 903. Deus pravis motibus cordis claustra inspirata formis obicit, 915. Quem Deus conculcit timore, tenet, 920. Timor speljungendus, 932, 994, 1030, 1091. Spes nostrae praesumptionis morsum habeat timoris, 1090. Timor alius castus, alius servilis, 1134. Timor et poenitentia sanctorum mala praeterita abducunt, 1203, 1233. Timore et vigilantia munimur, 1306. Timoris Dei utilitas et effectus, 1354. A timore ad sapientiam ascenditur, 1380. Timor Domini sine pietate nullus est pretii apud Deum, *ibid.* Timoris et humilitatis distinctio, 1234. Timor Domini qualis sit, 1380.

Timotheus, cur a sancto Paulo non fuerit sautus, 870, 1449.

Tincturae mundissimae, quae sint, 599.

Tinea carnis est concupiscentia, 171, 539. Tinea sine sonitu damnum faciens, quid significet, 171, 189. Tinea donum suam aedificans corrumpendo haereticum designat, 57.

Tonitruum, quid significet, 938.

Topazium unde dictum, et quid significet, 597.

Tormenta plerisque cruciant, sed non emendant, 214. Tormenta quosdam a perditis moribus non compefcunt, 839.

Torcular Ecclesiae calcare, quid sit, 326.

Torpentes quod latuit, sentibus subtilius innotescit, 259.

Torporem excludit sanctorum fiducia, 314. Per umbram torpor frigidae mentis significatur, 1077. Torpor teporis angustia est, 1379. Torpor ad poenitentiam increpatur, 1402.

Torques praemium est fortitudinis, 1017.

Torrentis cur reprobos significet, 224.

Fluvius torrentis quid significet, 477, 1081.

Torrentes aurei quid significent, 509.

Torrentes unde fiant, 617. Deserta torrentium quid sint, 652. Qui Dominus fontes et torrentes diruperit, 1088.

Tranquillitas mentis fit unius desiderio patriae celestis, 129. Unde amor tranquillitatis, 133. Quae illi tranquillitas

persistere nequeunt, seipsa confundunt, 289.

Transfigurati Christi, cur vestimenta facta sint alba sicut nix, 1051.

Transitoria quomodo considerent boni et mali, 28. Transeuntibus in mundo prosperitas temporalis videtur vils, 496. Homines in vita transeunt, in morte pertranseunt, 789. Transiens mente ab hoc saeculo servare Deo appetit, 1196. Qui dicitur Dominus servis suis transiens ministrare, 1482. Quid sit transire Dominum, *ibid.*

Translatio septuaginta Interpretum citatur, 1233. Item Aquilae, Theodotionis et Symmachii, *ibid.* V. Scriptura sacra.

Trecentenarius numerus millium Gedeonis quid significet, 990.

Tribulationum diversa genera, sive honorum, sive malorum, 12. Praenuntia tribulationis est laetitia satietatis, 47. Stultus contra Deum loquitur, qui se innocentem affligi conatur, 52. Consolatio magna in tribulatione, 80. Tribulatio nocte significatur, 114. Conterit nos Deus, conterit et diabolus, diversis exitibus, 219. Cur gaudent sancti in ardentis et duris vitae huius laboribus, 217. Nunc per tribulationem seritur, ut post gaudii fructus metatur, 356. Cur conjugibus inest carnis tribulatio, 403. Tribulationes per aquam signantur, 607. Tribulationes in fine mundi quales, 612. Tribulationis symbola, 675. Deus tribulationes consolationibus condit ne vincamur, 822. Tribulatio aures aperit, 845. Prosperitatibus intersertae tribulationes hominibus utiles, 863. Senescente mundo, tribulationes cum temporibus crescunt, 1115, 1439. Tribulatio temporalis gladii nomine signatur, 1123. Praesentis tribulationes futurae iudicis irae praecones, 1439. Ultima tribulatio multis tribulationibus praevenerit, 1612. V. Adversitas, Afflictio, Tristitia, Persecutio, Flagellum.

Tricenarius numerus perfectio, 1365.

Tricenarius numerus ad activam et contemplativam vitam pertinet, *ibid.*

Triginta fructus afferre, quid sit, 1338.

Trinitatis unitas in Scriptura demonstrata, 948, 949, 1345. Post resurrectionem beati distincte Trinitatem agnoscunt, 964. Dissimulata sanctae Trinitatis fide, scientia se ularis tacuit, 1038. Amore sanctae Trinitatis accensi electi, etiam sub veteri Testamento, 1343. Utrisque tam veteris, quam novi Testamenti iustus fides Trinitatis revelata, 1345, 1409. Trinitatem cum prophetis praedicarent, populus ignorabat, solum Decalogum sciens in lege, 1347. Patres veteris Testamenti Trinitatis mysterium aperte non praedicarunt, *ibid.* Quod Christianis omnibus innotuit, *ibid.* Trinitatis Dei unitas fides, 1396. Abraham tribus angelis susceptis, quasi uni locutus, Trinitatem in unitate signavit, 1308. Locus sapientiae Pater est, locus Patris sapientia, 605.

Tristitia saepe gravitatem cordis sequitur, 33. Tristitia ex tentatione, Dei misericordiam pro nobis exorat, 304. Tristitia quae secundum Deum, et quae sit secundum carnem, 486. Tristitia sanctorum est displicere se Deo, *ibid.* Tristitia solet oriri ex ira, 1036. Tristitia ad avaritiam derivatur, *ibid.* Tristitia, quae sint filiae, 1035. Tristitia tentationes, quales sint, 1036.

Tubae duae argentae ductiles a Moysae factae, quid significent, 962.

Clangor concisus earum, quid signet, 963. Tubam clangere, quid sit, 1026. Quid sit enim tubae clangorem non metuer, *ibid.* Quid sit sonare clangorem tubae, 1034.

Tumor cavendus impendendo proximis bona, 341. Tumor de singulari sapientia gloriantis modeste comprehenditur, 359. Prima species tumoris, bonum a semetipso se habere sibi credere, 736. Secunda, sibi pro suis meritis datum, 737. Tertia, bonum aliquod falso sibi tribuere, *ibid.* Quarta, sibi soli, despectis caeteris, illud videri, *ibid.* Obstacle veritatis est tumor mentis, 745. V. Superbia, Gloria vana.

Tumultus cordis est vis magni clamoris, 146. Exteriores tumultus nunquam ad interiora iustorum perveniunt, 390.

Tunica usque ad talum, est opus bonum usque ad consummationem, 1346. Praecipuum de dividendis cum proximo duabus tunicis, quid innuat, 1321.

Turturi et columbae sacrificatis gntur secabatur, sed non penitus abscindebatur, 195. Turturis nidus, quid sit, 629. Quid per duos turtures significetur, 1048. Turturis caput ad pennulas retorqueri in sacrificio, quid sit, 1227.

Tympanum significat corporis macerationem, 1097. Et abstinentiam, 1238.

Tyrannus, quis dicatur, 408. Tyrannum in corde sustinere, quid sit, 821. Tyrannorum superbia, 997.

U

Ubera duo Ecclesiae, quid significant, 767. Ex uberibus lac esse elicendum, non sanguinem, quid sit, 677.

Ulmus significat viros aetate saecularibus servientes, 1523. Pili si spirituales viros alant, vitem cum botris portant, *ibid.*

Ullio injuriam, exemplo Christi, non facienda, 1308.

Umbilicum praecipere in die ortus, quid sit, 1056. Luxuria est in umbilico, *ibid.*

Umbræ mortis, quid sit, 116, 376, 791, 1078. Umbræ comparantur dies hominis, 272, 390. Umbræ mortis erat legis du illa, 376. Umbræ mortis est prava operatio, 377. Quid sit umbram mortis in lucem produci, *ibid.* Homo velut umbræ fugit, 390. Quid per umbram Scriptura significet, 1077. Mors carnis est umbræ mortis, 1078. Umbræ sive obumbratio multa significat, 1077, 1078. Umbræ diaboli sunt iudicii, 1080. Umbræ umbram diaboli protegat, *ibid.* 1081.

Umbraculum custodia, quid significet, 367.

Unanimitas in mente et in opere servanda, 1411. Unanimitas per chorum significata, 1238.

Undecimum bestiae coram, quid significet, 1061. Numerus undecimus culpam signat, *ibid.* Hora undecima, quid significet, 1511, 1512.

Undenarius numerus significat peccatum, 1061.

Unctio per Spiritus sancti effusionem in discipulos facta est, 1535.

Unquentorum odoribus signatur virtutum opinio, 1151, 1396. Quid sit unguento pedes Domini ungere, *ibid.*

Ungula equi, quid significet, 1020. Quid sit unguila terram fodere, 1021, 1023, 1031.

Unitas Ecclesiae, sine qua, quis penas patiens, martyr fieri non potest, 673. Unitas bona, et unitas mala, 1106

Perversos unitas corroborat, dum concordat, *ibid.* Sit unitas in fide, ut etiam servetur mentium in opere, 1411.

Universitatis nomine quæ signatur, 190. Universitas septenario numero designatur, 15, 97, 733, 1450. Designatur quoque millenario, 289, 538, 1059. Item et numero duodenario universitas exprimitur, 363.

Urbanitas appellatur mentis perversitas, 360.

Urias interpretatur lux mea Dei, 94. Judaicum populum designat, *ibid.* Ejus historia, quid significet, 93.

Urticæ cogitationum pruriginis significatur, 1081.

Usura auditii verbi prædicationis ab auditoribus exigenda, 1465.

Uva acerba, quid significet, 382.

Uxor non est docere virum, 78.

Uxor male suadens est cogitatio carnalis, 98. Uxor ducta carnis voluptatibus significat, 1621. Quomodo quis homo habens uxorem sit tanquam non habens, 1625. Uxorem diligere et odisse qua ratione quis possit, 1628.

V

Vacare Deo, quid sit, 146.

Vaccam macerare, quid sit, 207.

Vaccæ sacrificium cum hyssopo, ligno cedrino, etc. quid significet, *ibid.*

Vaccæ sub arca Domini ad plastrum religatæ, quid significet, 232, 1629.

Vacuos menses ducere, quid sit, 218.

Væ de impiis dicitur, 326. Væ quid significet in Scriptura sacra, 823, 1262. Væ luctum æternum significat, 1262.

Vah sermo exultationis est, 1027.

Vallium nomine signantur humiles, 1517, 1519. Quid sit valles abundare frumento, 1518.

Vanitas cogitationum et elatio mentis, qui resecatur, 70. Vanitatis creatura, qui non volens subdati, 135. Quod præterire potest, vanum est, 225, 275. In vanum animam accipere, qui sit, 250. Vanitas unde dicat, 548. Vanitatis ab iniquitate discrimen, *ibid.* Vanitas ducit ad iniquitatem, *ibid.* Vanitas potest culpa intelligi, *ibid.* Vanitas mentem obnubilat, iniquitas cæcat, 349. Vanitas audacem ex culpa reddit, *ibid.* Et in naturæ motibus effrenat, *ibid.* Vanitas ad levitatem, dolus ad malitiam pertinet, 684. De suis laudibus, vel tacite lætari vetitum est, 706.

Vectis, quid significet, 911, 914,

Vecordes, qui sint, 275. Vecordem serius pœnitet vecordiae post mortem, 276.

Velum inter arcam et altare, quid significet, 1423.

Vena divini susurri, quæ sint, 161.

Venas divini susurri furtive audire, quid sit, *ibid.*

Vendere opus vili pretio, quis dicitur, 275. Qui sint in templo vendentes, 1648. Vendere iustitiam, quid sit, *ibid.*

Venenum mors est homini, vita serpenti, 79. Qui fideles venenum mortiferum bibant, quod sibi non noceat, 1571.

Venia peccatorum suorum cuique incerta, 157. Post mortem nullus locus veniæ promerendæ, 255. Post bona opera precibus et lacrymis venia postulanda, 314. In quibusdam factis certi de venia reddimur, 324.

Venire sapientiæ Dei, quid sit, 606.

Venire ad Dominum de longinquo qui dicantur, 1417.

Ventris nomine in Scripturis mens exprimitur, 266, 1263. Venter nomine exactoris signatur, 982. Et principis coquorum, *ibid.* Quanta custodia ventri sit adhibenda, *ibid.* Quanta discretionem danda, vel neganda sint huic exactori, 983. Ventrem doluit, qui afflictionem sensit, 1265. Ventris viscera mentis sunt interna, *ibid.*

Venti animas significant, 606. Quid sit facere ventis pondus, *ibid.* Qui ventus desiderium tollat, 665. Super ventum sedet, qui transitoriis successibus lætatur, 668. Ventus significat immundum spiritum, 839, 1199. Ventum observare, quid sit, *ibid.*

Verborum elegantiam sacri tractatores negligunt, 6. In ventum verba proferre, quid sit, 239. Verbum otiosum, quid sit, 240, 1457. Verba adversariorum sive bona, sive prava displicent, 267. Verbum in oratione iterare, quid sit, 332. Verba impiorum ventosa, 418. Verba ventosa quæ doctore sana, sed propter elationem loquentium inflata, *ibid.* Verba ante Deum ponere, quid sit, 510. Qui docentis verba despiciunt, doctrinam ejus ad occasionem certaminis sumunt, 463. Radix verbi virtus est operis, 1281. Nihil in rerum natura velocius transit, quam verbum, 1458.

Verbi divini fecunditas, 5. Verbum Dei non perit, etiam cum perierit illi adversus quos mala prædixerit, 57. Verbum Dei mentem querit a visibilibus abstractam, 161. Vim sui sermonis in singulis juxta morum diversitatem Deus format, 190. Manna figura verbi Dei, unicuique prout affectus est, sapientis, 191, 1010. Dum verbi sui pabulo mentes reficit Deus, conra tentationes reddit fortes, 201. Verbi Dei utilitas, 206. Plene Deo auditii verbo prædicationis replemur, *ibid.* Verba Dei ad nos sæpe sunt judicia illius, 301. Quomodo Deus homini loquatur, quando ipse sibi, 359. Verbum divinum electi et reprobi diversimodè audiunt et gustant, 369. Verbum Dei in sinu abscondere, quid sit, 518. Modus annuntiandi verbum Dei, 519. Verbum Dei dicitur argentum, 566. Debet verbum Dei discrete exponi, et singulis aptari, 567, 636. Eloquia Dei cur dicantur spolia, *ibid.* Verbum Dei gladius est, 634. Quid sit verbum Dei adulterari, 716. Verbum Dei dicitur semen, 744, 999, 1188. Vox Dei auditur, quando tranquilla mente ab operibus sæcularibus quiescitur, 749. Quotidie diabolus verba Dei de cordibus hominum conatur evellere, 765. Verba Dei sunt quasi pigmenta nostri adjutorii, 926. Verbi divini, quo plus teritur, virtus magis augetur, *ibid.* Efficacia verbi Dei persuadentis omnia relinquere, et omnia tolerare, 938. Quomodo Deus nos disponat ad verbum Dei suscipiendum, 941. Effectus verbi Dei, *ibid.* Cælum vocatur sacrum eloquium, 945. Verbum Dei electis est lucifer, et reprobis sit vesper, 952. In nebula verbum Dei spargitur dum infidelibus annuntiat, 955. Quomo lo verbum Dei respuatur, 957. Jacula Dei in lumine ire, est verba ejus aperta veritate resonare, *ibid.* Terræ nomine verbum Dei signatur, 1010. Verbi Dei efficacia, 1097. Dei verba, cum dubius loqui videtur, qui explicanda, 1252. Audivimus verba Dei, si facimus, 1270. Verbum Dei audiendum aure corporis et cordis, 1500. Certitudo verborum Christi quanta, 1458. Verbum Dei in corde retinendum, 1189. Cibis mentis est verbum Dei, *ibid.*

Verbum Dei varie recipitur, 1490. Auditio Dei verbo compunguntur multi ad fletum, sed citius redeunt ad vomitum, *ibid.* Non auditum, vel neglectum Dei verbum quanto periculo nos exponat, 1506. Contemptus verbi Dei est nota reprobationis, *ibid.* Verbi Dei auditio, probos ab improbis discernit, 1507. Verba vitæ cum aviditate sumentes intentina agni vorantur, 1533. Curiositas in rimandis fidei mysteriis vitanda, *ibid.* V. Eloquium Dei, Prædicatio, Scriptura sacra.

Verbum Dei assumpsit humilitatem carnis sine injuria majestatis, 53. Verbum Dei vel Spiritus sanctus dicitur cadere, ut inopinatus ejus adventus exprimat, 61. Verbum abconditum est Dei Filius, 160. Verbum Dei sapientia est, 455, 584. Stultitia huus sapientiæ dicta est caro Verbi, *ibid.* V. Filius Dei, Dei sapientia.

Verbosus vir non justificabitur, 337. Verecundia est utilis ad culpam interiorum corrigendam, 447. Verecundia prioris ignavia militem ad fortiora impellit, 575. Verecundia laudabilis in malo: in bono est reprehensibilis, 1269.

Veritate qui pascit mentem innoxiam, possidet septem milia, 50. Ortus auroræ est internæ veritatis claritas, 122. Veritas ejecta, quos deserit, excæcat, 291, 527. Verbum veritatis Deus tribuit facientibus, tollit non facientibus, 374. Veritas non querit fulciri auxilio falsitatis, 379. Qua pena digni, qui veritatem agnitam impugnant, 380, 327. Quod angustiis vallatur, qui securitatis sociam, viam veritatis reliquit, 409. Infirmi, urgente persecutione, veritatem prædicare metuunt, 423. Sapientibus a veritate cadentibus, etiam stulti defecerunt, 456. Lux veritatis cum ab actu repellitur, fugit a sensu, 653. Multi veritatem cognoscendo premunt, sed eam vivendo non tangunt, 657. Iniquis creascentibus veritas in crimen erit, *ibid.* Obstaculum est veritatis tum r mentis, 715, 781. Quidam a veritate discordant, qui pro veritate loqui videntur, 817. Ante veritatis examen securi non sumus, etiamsi humano iudicio, quod reprehendi debeat, non habeamus, 851. Superbientibus veritatis cognitio denegatur, 865. Veritatis lumen occupatis et elatis mentibus absconditur, afflictis et humiliatis revelatur, 865. Amicus veritatis est rectæ amator actionis, *ibid.* Qui veritatem negant, sunt infidelitatis rei, 924. Veritatis sunt organa, qui pleni de Deo aliquid sonant, 993. Veritas in medio etiam non æque viventibus æqua est, *ibid.* Qui sciens humilitatem perdidit, etiam veritatis intelligentiam vesicis amisit, 1014. Veritatem in terra prosterni, quid sit, 1061. Illustratio veritatis solis nomine exprimitur, 1126. Qui sint apti ad veritatis definitionem, 1269. Una est doctrina veritatis, sed ejus discipulorum varius profectus, 1315. Quid sit lumen veritatis scire, 1496. Eam fugit veritas, quam non invenit humilim mentem, 15 9. Superbos veritas deserit, et humilibus luctet, 1518. Veritatis qui sint cooperatores, 1522.

Vera omnia non sunt dicenda, 818.

Vermes mater et soror nostræ qui vocatur, 454. Vermibus operiri seprobos, divitem et pauperem, quid sit, 495. Primus homo putredo, cujus filii dicuntur vermes, 544.

Vespera adversitatem significat, 172. Item tentationem peccati, 251. Item

Antichristum, 952. Vesper quibus dominetur, *ibid.*
 Vestibulo interiore latitudo vitæ æternæ signatur, 1511. Quod est apud Ezechielem vestibulum interius, hoc apud David atria, *ibid.* Per vestibulum interius Ecclesiæ, quid significet, 1596. Quid per exterius, *ibid.* Vestibulum portæ, quid signet, 1403. Cir duobus cubitis mensuratum, 1640.
 Vestigia Dei sola hic videre, quid sit, 354. Vestigia Dei sunt ejus donâ quibus ad superna provocantur, *ibid.* Vestigia Dei sunt incomprehensibilia, 545. Vestigia pedum, quid significant, 588. Vestigia Dei quæ, 517, 819.
 Vestimenta scindere, quid sit, 70. Vestimentam corpus significat, 515. Vestimenta custodire, quid sit, 396. Vestimenta magistri sunt ejus discipuli, 885. Vestimento lineo sacerdotum uti, quid sit, 1292. Vestimenta mutare, quid sit, *ibid.* Vestimenta sternere Christo ingredienti Jerosolymam, 1552. Vilia vestimenta virtuti tribuuntur, 1655.
 Vestiri mollibus, quid sit, 1451.
 Vestis Christi scissa, quid significet, 60. Vestis ex lana linoque contexta, quid signet, 285. Animæ vestis est corpus, 515, 524. Vestes Ecclesiæ quæ sint, 922. Vestes pretiosæ damnantur, 1431, 1655. Vestes albæ signa sunt gaudii, et lætæ solemnitatis, 1573. Vestis nuptialis, quæ sit, 1639. Vestium pretiosarum cultus quando sit peccatum, 1655.
 Vetustas nostrâ quomodo renovari debeat, 652.
 Vexatio quomodo det intellectum, 226, 581, 492, 1383.
 Via duplex quæ, 29. Via sâa homini est abscondita, 115. Via Dei et via sâculi in quo differant, 153. Qui via differat a semita, 588. Viæ Dei quæ sint, 488, 536, 804. Via Dei incipientibus angusta, perfectis lata, 1559. Consulendi sunt qui vitam sibi viam esse, non patriam, cogitant, 496. Viam Dei custodire, et ab ea non declinare, quid sit, 517. Viæ quæ sint impiorum, 537. Viæ Redemptoris quæ sint, 538. Per vias Dei sapiens per imitationem pergit, *ibid.* Scrutari vias suas, quid sit, 560. Via et locus sapientiæ qui ab hominibus ignorentur, 806. Viæ dicuntur hominum actiones, 682, 1285, 1657. A via declinamus, quando consentimus errori, 684. Via est vita præsens, 754, 1458. Iter hujus mundi Dominus facit asperum, ut citius pergamus ad patriam, *ibid.* Viæ Domini plures, 803. Viæ divinæ sapientiæ per incarnationem omnibus patent, 804. Viæ Domini visione despectæ, intellectu sunt reverendæ, *ibid.* Quid sit vis Domini intelligere, *ibid.*, 1191. Via arctâ quæ, 882. Christus multitudinem per spatiosam viam vagantem deseruit, 983. Viæ Dei sunt ejus actiones, 1071. Via Evangelii quibus dura, 1559. Quis habeat maculam in via, 1425. Viam salutis districtam et asperam vivendo et loquendo docuit Christus, 1447. Via Domini qui dirigatur ad cor, 1458, 1517. Per quam viam redeundum ad Deum, 1471. Demones iter nostrum obsident more latroum, 1472. Omnis excusatio ad Deum redire recusantibus præclusa, 1485. Viam Domini parere quid, 1517. Quid sit aspera in vias planas converti, 1519. Nemo in hujus vitæ itinere torquet, ne in patria locum perdat, 1:27. Vias nostras spinis sepi, quid sit, 1624. Exitus viarum sunt defectus actionum, 1657. Non est in homine via ejus, 1651.

Viatori comparantur sancti in hac vita circa temporalia, 287, 362. Viator dicitur, qui hic viam, non patriam attendit, 496. Viator infelicem intelligit malorum sortem, 497. Stulti viatoris conditio, 1488.

Vices tres, quibus Deus operatur cujusque hominis conversionem, quæ sint, 771.

Victima a sapientia macetate quid significant, 1096. Victima non est semper holocaustum, 1410.

Victoriam cogitationum suarum nemo sibi tribuat, 955. Ad repotandam victoriam certamen prævideatur, 1029. Per palmam victoriæ præmia signantur, 1562. Quando perfecta victoria, 1564. Aliquando in campo victores, intra muros capiuntur, 1616.

Victorini monachi aspera et salubris penitentia, 1610.

Videre Dei, quid sit, 585, 610. Videre Dei in Scriptura sacra aliquando ponitur pro eligere, 585. Quomodo Deus videri possit in hac vita, 600. Videre perfecte Dei sapientiam, hoc est quod habere, 605. Videre est desideranter intueri, 699. Videre dicitur vel per judicium, vel per appetitum, *ibid.* Videre Deum quid sit, 856. Videre et sequi Deum, quid sit, 1445. Quidquid agitur in creatura beati videre possunt in Creatore, 1658.

Visionis beatorum et carnalium differentia, 405. Visio nostra in celo erit utcumque visioni Dei similis, sed non equalis, 605. Visio Dei non fide inchoatur, 604. Dei visio mentis nostræ cibus est, 1042. Sole designatur manifestæ visionis ostensio, 1127. Visio Dei per essentiam, 1192. Visionis nomine revelatio signatur, 1510. Visionis unius Dei uberrimus fructus, 1549. Visio Dei fidem finit, et claritatem perlicuit, 1550. Per adlum fidei pervenitur ad Dei visionem, 1556.

Visus hominis est misericordia Redemptoris, 255.

Vidua Sareptana, quæ oleo divinitus multiplicato, duos a creditore redemit filios, quid significet, 1194. Viduæ causam pro pecunia defendere est præmium terrenum, et non æternum querere, 1445.

Vigilantia et humilitas tentationibus acquiritur, 69. Vigilanter cavendam a culpa blandientia, 115. Vigilantiæ iræ motus qui præveniat, 177. Vigilantiæ quanta necessitas, 621, 659, 1479, 1481. Vigilantiæ duplex in agendo necessaria, 1207. Frustra hosti multa ostia clauduntur, si vel unum pateat, 1225. Cavendum est ab iis quæ latent, sicut ab iis quæ patent, 1226. Vigilantia et timore munimur, 1506. In expectatione Christi redeuntis vigilandum, 1482. Quid sit vigilando Dominum expectare, *ibid.* Quæ sit merces vigilantium, *ibid.* Vigilare dicuntur vacantes mundanis, 162. Semper vigilantium, 638, 1479. Vigilare quid sit, 1482.

Vigiliæ diversæ quid significant, 1485.

Viles qui iam videri appetunt, et propterea intumescunt, 889.

Villa empta terrenam substantiam designat, 1621. In villam ire quid sit, 1656.

Vinculi cur electi dicantur, 155.

Vincula uniuscujusque qui solvantur, 979. Quomodo anima vinculis ligetur, *ibid.* Quomodo vincula Christi sint soluta, 986. Mortalitatibus vinculis se ligatum gemit quisque jostorum, 1297. Qui compedes nostræ aggraventur, *ibid.*

Vinearum via est recti udo Ecclesiarum, 551. Vineæ nostræ actiones usu

quotidiano colendæ, 1503. Qui custodes in vineis positi, suam non custodiant, *ibid.* Vineæ parabola explicatur, 1510. Operarii vineæ qui sint, *ibid.* Fidelis quisque, ex fide vivens, hujus vineæ operarius est, 1514. Vineæ Ecclesiæ designat, *ibid.*, 1595. Qui operarii in vinea laborent, qui otiosi stent, 1512. Tota vitæ die otiosi, saltem sero laboremus, *ibid.* Cultor vineæ quid significet, 1595. Quid sit cultorem vineæ pro arbore sterili deprecari, 1584.

Violentorum non est adjutor Deus, 567. Filii violentorum sunt sequaces hæreticorum, 565. Violenti rapiunt cælum, 1524.

Viperæ nomen et natura, 475. Vipera suo veneno tardius occidit, *ibid.* Quid per viperam linguam intelligatur, *ibid.* Viperarum gemina qui dicatur, 4519.

Viri iniquitas quomodo melior quam beneficietas mulier, 599. Viri quædam dicuntur in Scripturis, 526, 897. Vir prior animæ castæ est Dominus, 1117.

Virentia quæ dicatur, 985.

Viror gloriam temporalem significat, 940. Viror calami et juncti quid signet, 941, 1078, 1515.

Vires suas nemini pace cognoscit, 757.

Virga Domini ferrea qua nos regit et conterit, quænam sit, 219. Quid significant virgæ duodecim quarum sola Aaron virga floruit, 465. Virgæ quæ Jacob ex parte decorticevit, etc., quid significant, 677. Virga indignationis Dei est percussio distractionis, 1117.

Virginitas cur non imperata, 477.

Virgines prudentes et fatuæ quid designent, 1477.

Virtutes theologicas significant tres filia Job, 50, 60. Quatuor virtutes cardinales dicuntur quatuor anguli nostræ domus, 67. Quatuor luminibus paradisi comparantur, 68. Virtutes per dies et menses significantur, 119. Virtutes Theologicae sunt mentismunitiones, 576. Virtutes qui dicuntur mari Jerosalem, 982. Myrrha, gutta et casia nominæ virtutum suavitas designatur, 1161. Virtutes celestium lapide saphiro designantur, 1245. Alæ animalium signant virtutes sanctorum, 1274. Virtutes sunt gradus per quos ascendimus, 1529. Virtutum gradus, initium, profectus et perfectio, 1559. De his gradibus explicata sementis parabola, *ibid.* Virtus bene operantis pulvere pigmentarii significatur, 1429. Car pulvere, non autem pigmento signetur, 1459. — Virtutes exagitate sunt clariores, 9. Simpliciter et rectius ad virtutem sunt necessariæ, 18. Holocaustum precis pro singulis virtutibus purgandis offerendum, 53. Illud non offert, qui motus internos non frenat, *ibid.* Pensandæ virtutes ab intentionis origine, 54, 908. Et post finem operum diligenter sunt discutiendæ, 56. Absque fide nulla virtus vera, 65. Virtutibus nostris quam varie diabolus insidetur, *ibid.* Virtutes dum inflantur ad momentum videntur in justis, ipsa concussio: per humilitatem firmius redocantur, 69, 71, 607, 608, 609. Effertentem se de virtutibus Deus misericorditer eripit, 220. Virtus necat eos qui ex ea superbiunt, 223, 1035. Virtutes nostræ quam imperfectæ, 256. Virtutibus non datur, nisi coram mentem Deus inhabitat, 112. Vera virtus in amore est, 644. Aliqui sola virtutis specie quæ cortice vescuntur, 651. Multi virtutis præmium, non virtutem querunt, 652. Virtus eo desinit esse, quo vitio mutatur, 883. Virtutes quomodo in vita degenerent, *ibid.* Discretio in virtutibus tenenda, 907. Anissa virtute, vir-

tutis imago sæpe retinetur, 945. Conetæ obruantur virtutes a concupiscentia carnis nodi domita, 982. Vita virtutis specie palliata, 1069, 1223. Mens electorum luci internæ inhaerens, virtutes a vitiiis discernit, 1111. Virtutes videntur quædam hominibus veræ, Deo autem falsæ, 1129. Meritum virtutis apparentis evacuat, ex latente vitio cui adjungitur, *Ibid.* Graviore sunt culpæ quæ virtutes imitantur, 1207. Sine concordia virtus omnis fit laqueus, 1238. Discernenda sunt libertas et superbia, humilitas et timor, 1254. Virtutum et vitiorum oppositio, 1303. Virtutes omnes a sanctis utriusque Testamenti discende, 1338. Virtutes imperfectæ quæ sint, 1398. Virtutes Christianæ quæ sint, 1425. Virtutes sine humilitate vanæ, 1461. Repudiatis vitiiis, exquirendæ sunt virtutes, 1588.

> Virtutes septem, sive septem dona Spiritus sancti, 68. V. Spiritus sancti dona. Virtutum quatuor gradus, quorum primus timor, 133. Incipientes in bono, et proficentes pervertere conantur pravi, 650. Ad virtutes quibusdam gradibus ascendimus, 703, 722, 1339. Quid in unoquoque virtutis gradum metuendum, 705. Varii sunt gradus ad virtutis perfectionem, 720, 723, 1329. Virtutum gradus in quo consistant, 721. Virtutes quæ dicantur mediæ, quæ summæ, 888. Virtutis ejusdem opera aliquando exercenda, aliquando omittenda secundum discretionis lineam, 906. Ex præcepto bonum facere inchoantium est, ex charitate perfectorum, 1274. Virtutis aliud est exordium, aliud proectus, aliud perfectio, 1330. Tres sunt virtutes sine quibus ad salutem salvari non potest, 1344. — Virtutibus quatuor cardinalibus ianitur spiritalis perfectio. Unde concurrit, 67, 1427. Virtutes cardinales non sunt ab invicem dissociandæ, 1195. Hæ in quadro, *id est*, in æquali gradu gradiuntur et consistunt, 1427. — Virtutes si ab invicem separentur, deficiunt, 52, 36, 65, 697, 1195. Omnes virtutes connectuntur in fide, 65. Virtutes sine prudentia veræ virtutes non sunt, *ibid.* Una virtus sine alia, vel nulla est, vel minima, 680, 697. Omnes virtutes vicaria ope se sublevant, 680, 1427. Tanto minor est virtus, quanto desunt ceteræ, 197. Virtutum connexio inter se, *ibid.* Virtutes cardinales tanto perfectæ sunt singulæ, quanto vicissim sibi conjunctæ, *ibid.* Virtutis origo est humilitas, 883. Obedientia virtutes ceteras menti inserit, et insertas custodit, 1135. Amoris et spei unum est objectum, non vero timoris et penitentia, 1204. Sine concordia virtute ceteræ virtutes non sunt virtutes, > 1238. Fides, spes, charitas ad salutem necessariae in utroque Testamento, 1544. — Virtus in tribulatione elucescit, 9. Virtutes singulæ quomodo convivium faciunt in die suo, 31, 68.

> Ad hoc convivium fides, spes, charitas invitandæ, 52. Virtutes interdum non aliquantula elatione poluunt, *ibid.* Virtutes aliquando enervantur, 68. Virtutes theologice plerumque in tentatione commoveantur, 69. Tribulationibus virtutes augentur, 74. Qui vitia ad virtutis usum possint famulari, 100. Prima virtus, peccata vitare, secunda perpetrata corrigere, 199. Virtus sine actione virtutis inutilis est, 226. Virtutes iniqui etiam adipisci queant, sed labores virtutum fugiant, 227. Ex occasione virtutum deterius aliquando rotamus, 243, 1035. Noctris virtutibus sine Dei misericordia resurgere non valemus, 267. Sæpe vi-

tlum peragit quod virtus inchoavit, 304. Bona in aliis virtus, quos animi motus excitare debeant in nobis, 329. Virtus renovatur in tentatione, 331. Mirus virtutis splendor, 311. Virtutes contrariis laudum et detractorum ventis concussæ, firmitus radicanur, 706. De virtutibus ipsis aliquando animus humanus elevatur, 734, 760. Virtutibus crescentibus plerumque bella tentationis augentur, 816. Virtutes vitiiis dum comparantur, tutius servantur, 905. Virtutes dililiter nobis incompletæ, *ibid.* Virtus animum dilatat, vitium angustat, 930. Virtutum generatio quomodo in corde fiat, 944, 975. Præproperos virtutis fructus Deus sapienter premit, 943. Virtutes quomodo amittantur, 944. Virtutes dum plusquam necesse est exuberant, exhalant, 946. Ratio fructus sequitur virtutum mensuram, 977. Multis egenus virtutibus, quæ in paradiso non fuissent necessaria, 1164.

Virtutes cœlestes contine Deum videntes contremiscunt, 531. Cur virtutes cœlestes lapide sapphiro designantur, 1243. Virtutes cœlorum sunt angeli, archangeli, etc., 1457. Virtutes vocantur spiritus per quos miracula fieri solent, 1605.

Visitare Dei, quid sit, 265. Quot modis Deus animam visitet, 1647. Quanta sit pena anime tempus suæ visitationis non cognovisse, 1648.

Vita humana continua est contra diabolum pugna, 51. Vincula hujus vitæ dura, quibus etiam ligantur justi, 134. Vita præsens comparata frumento, 111. Vita nostra et militia et tentatio dicitur, 244, 246. Ipsa sibi tentatio est, 244, 246. Dies vitæ nostræ crescendo minuuntur ac desinant, *ibid.*, 788. In hac vita quædam laboriosa sunt, quædam vacua, quædam vacua simul et laboriosa, 249. Justum cur vincere lædeat, 305. Vitæ inspiratio et conservatio, 323. Vitæ terminus potissimum attendendus, 330. Homo singulis vitæ momentis ad mortem pergit, 390, 1438. Ab exitu vitæ remotus sanctus, gemit se remotum a gaudiis æternis, 395, 1332. Hujus vitæ cursu despecto immutabilitatis statum justus requirit, 399. Præfixi vitæ dies singulis nec augeri possunt, nec minui, 414, 533, 506. Qui vitæ dies sperat ultra præfixos, antequam impleantur perit, *ibid.* Boni brevem vitam, longam in li sibi pollicentur, 428. Vita perfecta et mortis imitatio, 429. Cæcitas præsentem vitam quasi patriam, non vitam attendentium, 436, 530, 1458. Cur brevior vel longior vita, sive bonis, sive malis, a Deo conceditur, 506, 537. Vita præsens, tenebrarum, futura lucis nomine significatur, 530. Vitæ præsentis tempus breve est quia non permanet, 712.

> Vita præsens est vox in cujus caligine Deum imperfecte conspicimus, 750. Vitæ præsentis mala, sicut sunt, non valet conspiciere, qui vitæ æternæ bona non gustat, 752. Vita præsens est via qua ad patriam tendimus, 754, 1472. > Vita nostra comparatur viæ Israelis pergentis in terram promissionis, 772. Vita præsens hiemi comparatur, 874. Vita præsens est ventus transiens, 886. Quamdiu vivimus, aurora est, non perfectus dies, 918. Vitæ suæ initium, vel finem nemo novit, 935. Fallacia vitæ præsentis in pio brevi tempore prospicitur, 960. Deæ sunt vitæ hominis in corpore, una ante mortem, altera post resurrectionem, 987. Vita præsens non propter se amanda est, sed propter futuram toleranda, 983. Vitæ præsentis tempus

numero septenario signatur, 1150. Mentis de hujus vitæ mora dolentis quæ consolatio, 1332. Præsens vita adhuc est nobis sexta feria, 1341. In hac vitæ longam in acie stamus, 1360. Vita præsens atriis exterioris nomine designatur, 1377. Vita humana neque a stellis, neque a fato, sed a Deo gubernatur, 1409. Vitæ temporales et vitæ æternæ conditiones diversæ, 1928. Hæc vita præsens inter cœlum et infernum sita, utriusque civitas habet permixtos, 1637. Vita brevi et fugitiva reprobi transeunt ad æterna supplicia, 225. Vitæ brevitate semper aspiciunt sancti, 233. Vitæ brevis quam utiliter attendatur, *ibid.* Sanctus dies cum operibus numerat, ne a labore vacua transeant vitæ momenta, 247. Amore præsentium non tenetur, qui vitæ hujus brevitate cogitur, 253. Vita hominis tele comparata, *ibid.* Quanta sit velocitas vitæ ad finem transeuntis, *ibid.*, 635. Vita præsens non attendentibus æternam clarat, attendentibus vitis, 254, 261. Consideratio vitæ brevis grata Deo est oblatio, 254. Amor Dei hujus vitæ lætium parit, 318. Brevitatis vitæ consideratio utilis, 330. Præsentis vitæ miserie cur comparentur aquis præterentibus, 334. Homo angustatus ad vitam dilatat ad miseriam, 389. Vita in carne flos in feno est, 390. Tædio hujus vitæ ad æteram requiem sancti semper anhant, 393. Vita præsens mari comparatur et Nivio, 596. Vitæ brevi succedit æternitas, 412. Vitæ miserias ejus brevis mitigat et solatur, 428. Vitæ brevis qualis, 479. Tota vita punctus est, 488. Vitæ brevis unde, 742. Quare in hac vita tot perturbationibus conteramur, 754. Vitæ spatium, unde crescere creditur, decrescit, 789. Post præsentis vitæ angustias, æterna latitudo, 1311. Vita mortalis est via, 1438. Longa nostra desideria increpat vita brevis, 1589. Hæc vita, æternæ comparata, mors potius quam vita dicenda, 1626. — Vita carnis infirmitas est, 179. Vita carnalium, cogitationum pulvere, et operum putredine inquinatur, 293. Carnalis vitæ miseria, *ibid.* Vita spiritalis, qua electus in patriam tendit, 362. Sicut vitæ corporis, ita et mentis etates sunt varæ, 598. Vitæ spiritalis, sicut carnalis, Deus ponit terminos, qui non possunt præteriri, 593. Vita spiritus longe est a vita carnis, 403. Verus vita, homo carnalis et vitiosus, 632. Dei cognitione homo suam agnoscit et damnat vitam carnalem, 875. Hæc vita justorum lucem habet tenebris admixtam, 918. Væ laudabili etiam hominum vitæ, si remota pietate judicetur, 932, 1468. V. Justus. Qui adhuc vita præsens dulcis est, assumptus non est, 1279. Vita vivificata, et vita vivificans, 1317. Vitæ cœlestis dulcedine non expertis cetera rilescent, 1472. — Vitæ hujus laboribus moventur sancti ad desiderandam patriam æternam, 204. Finit vitæ inter electos et reprobos discrimen, 236. Vita maiorum cur aliquando longa, 414, 537. Fluxus hujus vitæ inhaerentes bonis ad ima devolvuntur, 633. Vita virtutum insignibus fulgens, majori periculo inanis gloriæ obnoxia, 1031. Vita sanctorum qualis esse debeat, 1223. Vita peccatorum quibus digna flagellis, si flagello subiacuit, qui sine peccato fuit, 1241. Fidelium vitæ qui mensuretur per quadrum, 1427. — Vita contemplativa sepulcri nomine significatur, 206. A viva quæque vita sepulcrum est, *ibid.* Amicæ sunt prædicatorum necessaria, 207.

Sed tamen moderande, *ibid.* Vita activa aliis, aliis magis congruit contemplativa, *ibid.* Alterutra cuique pro ingenio colenda, 208. Dux vitæ cum conservantur in mente, quasi duo oculi habentur in facie, *ibid.* Periculosa est vita contemplativa ultra vires assumpta, *ibid.* Actio debet contemplationem antecedere, 209, 1195. Contemplationis et actionis figuræ Rachel et Lia, 210, 1324. Contemplativa vita tempore minor, at major merito quam activa, 210, 1195. Maria contemplativa, Martha figura activæ, *ibid.*, 1195, 1324. Vitæ activæ magna merita, contem-
plativa potiora, 210. In activa vita facilis quam in contemplativa perseverantia, 333. Quis in contemplativa persistere censeatur, *ibid.* Differentia vitæ activæ et contemplativæ, *ibid.*, 909, 1195, 1210. Vita contemplativa stabilitatem suam non perdit, si aliquando deficiat, 333. Utramque vitam Christus in se exhibuit, 909. Activæ vitæ virtutes, 1012. Activa vita multorum est, contemplativa paucorum, 1018. Activa in necessitate est, contemplativa in voluntate, 1195. Activa in servilitate, contemplativa est in libertate, 1196. Sed nondum plena, 1197. Activa ex munere, contemplativa ex gratia est, 1196. Ad contemplationem transire non licet, activa vita non relicta, *ibid.* In activa fixi permanere possumus, non in contemplativa, 1210. Vitæ contemplativæ fructus, *ibid.* Pinguedo terræ signi-
cat vitam activam, 1215. In utraque vita Scriptura sacra est morum regula, 1323. Activa per sex cubitos, contemplativa per palmum significatur, *ibid.*, 1340, 1351. Officia activæ vitæ, *ibid.* Officia contemplativæ, 1324. Intimæ contemplationis in hac vita sola iuncta degustamus, *ibid.* Activa vita cum corpore delicit, *ibid.* Contemplativa minime auferitur, sed subtracta huius sæculi luce, perficitur, *ibid.* Utriusque vitæ ordo, 1323. Quanta in contemplativa mentis contentio, *ibid.* Jacob luctans cum angelo est figura viri perfecti in contemplatione positi, *ibid.* Deus per contemplationem cognitus carnis voluptatem exstinguit, 1526. Quies vitæ contemplativæ silentio, quod fit in celo, signatur, 1327. Cur palmo, et hora quasi dimidia, significetur, *ibid.* Limen exterius portæ templi activam, interius significat vitam contemplativam, 1340. In Ecclesia alii in opere et contemplatione perfecti, alii in opere, non autem in contemplatione, 1531. Activa et contemplativa vita in mandatis Decalogi simul iunctæ, 1365. Amor Dei ad contemplativam, amor proximi pertinet ad activam, *ibid.* Vitæ activæ virtutes metantur in quadrum, 1420. *Vide* Contemplatio. — Vita beata quantum differat a terrena vita, 1626.

Vitia adversum nos factus inveniunt, 99. Cur vitia quædam leviora subigere non possint iusti, 121. Vitiis propriis obnoxii turbam tumultuantem in se gestant, 128. Viri sancti soli secum sunt, qui vitia subegerunt, 129. Aliud est contra vitia certare, aliud vitiis consentiendo subjacere, 741. Horum singula suam habent exercitum, *ibid.* Ex septem vitiis capitalibus quinque sunt spiritalia et duo carnalia, 1036. Fallacia argumenta quibus capitalia vitia mentem decipere moluntur, *ibid.* Quid agendum ne noceant, 1037. Duo sunt vitia quæ humano generi maxime dominantur, 1060. Aperti dei hostes vitiatorum patroui, 1031. Vitia sibi cognata quæ sunt, 1303. Hæc vitia iunctis viribus simul mentem oppugnant, *ibid.* Vitia alia successive ac diversis in par-

tibus, *ibid.* Alia pro aliis furtive se supponunt, 1304. Vitia non solum virtutibus vicina, sed etiam remota sunt cavenda, 1387. — Vitia ex vitiis nascuntur, et qui minima negligit, paulatim decidunt, 348, 349. Cætera vitia sunt duces superbix, 1033. Septem principalia vitia sunt proles superbix, *ibid.* Quomodo unum vitium capitale ex altero generetur, 1036. — Vitia quandoque ad usum virtutis immutantur, 100. Dum aliqui vitia quædam domant, alia negligunt, etiam subacis nox succumbunt, 227. Sape vitium peragit quod virtus inchoavit, 304. Vitiis remeatis ac cedentis discrimen, 326. In mentem impij vitia vitiis succedunt, 482, 1115. Vitia omnia vitanda, 622. Omnia vitia mentem deceptam invadunt, 1036. Melius est ardere flamma febrium, quam igne vitiatorum, 1098. Vitium unum virtutes omnes destruit, 1225. Vitiatorum bellum contra virtutes, 1303. Vitia permixta contra mentem veniunt, 1304. Vitiatorum effectus quales, *ibid.* — Vitia qui sint subigenda, 99. Compunctio contra vitia munit, 100. Vitia ad usum virtutum possunt laudari, 100. Metu divitorum judiciorum comprimuntur vitia, 929. Remedium militis Christi adversus vitia capitalia, 137. Involuntarii vitiatorum motus poenitentia castigandi, 1400. Aliquando leviora vitia relinquenda sunt, ut graviora subtrahantur, 1414. Contra vitia sumatur virtus adiutorii, 1359. — Vitia se sub specie virtutis tegunt, 99. Vitia quædam mentiuntur virtutes, *ibid.*, 740, 1069, 1223, 1303. Rarus erroris defendendi vitium ab Adami huc usque perseverat, 119. Vitia virtutum colore tincta, tanto nequiora sunt, quanto esse vitia ignorantur, 1014. Superbia sub auctoritate, et humanis timor sub humilitate se palliant, 1234.

Vitia secunda, sed neglecta, est figura hypocritæ, 276.

Vitrum ostendit quidquid vitium habeat, 593. Quid vitrum significet, *ibid.*

Vitula trituræ quid significet, 654. Vitulus et leo et ovis quomodo in Ecclesia simul morentur, 1313.

Vivi sentientes pro scientibus in Scriptura ponuntur, 565.

Vocare Dei, quid sit, 40. Vocantur electi ad æternam patriam a sapientia incarnata, 51. Ex omni genere hominum Deus ad suam cognitionem vocat, 190. Vocat Deus, cum nos amando eligit, nos ei parendo respondemus, 386. Vocat cum muneribus nos prævent, quibus bene utendo ei respondemus, 453. Vocati sunt ad fidem quorum corda leonum fuerunt cubilia, 533. Qui vocatus est alium vocet, 1322. In diversis ætatibus homines a Deo vocantur in vitam, 1511, 1512. Vocante Domino super numerum multiplicatum fideles, 1513. Qui vocentur, sed non eligantur, 1585. Quid sit hominum a Deo, ante faciem, vel post tergum vocari, 1610. Pauperes et debiles, cæci et claudi vocantur et veniunt, 1622. Deo vocanti non obsequentium reprobatio, 1624. Quot modis Deus nos vocet, et ab erroribus revocet, *ibid.* A ii vocantur in locum respuentium vocationem, 1637. Multi sunt vocati, pauci vero electi: verbum valde tremendum, 1641.

Vocationis ad fidem certi, non præstant de sua vocatione ad regnum æternum, 1514. Vocationes varix, 1624. Oblatus vocationis gratiam aliqui, non solum respuunt, sed etiam persequuntur, 1637.

Volatilia cæli significant sapientes sublimis, 369.

Volatus animalium sublimitatem signat evangelistarum et doctorum, 1144.

Volucres corli aliquando in malo, aliquando in bono Scriptura sacra accipit, 605. Volucres corli dicantur ambrosii, 823, 825.

Volumentum volans cur dicatur Scriptura sacra, 475.

Voluntatem Dei homines, etiam nolentes implent, 191, 195. Voluntati cogitæ simulandum, 196. Voluntatem propriam, et vitæ suæ studia, Deo oportet subicere, 350. Deus voluntatem impij potius quam effectum attendit, 408. Est voluntate propria implentis quod nobis diabolus male suggerit, 424. Mala ordinantur a Deo voluntate, 519. Quomodo homines se conferment divine voluntati, 590. Voluntatis requiritur ad omne quod in hac vita concupiscitur, 810. Quibus modis Deus voluntatem suam indicet, 891. Voluntates proprias sequi quam noxam, 906. Nihil homini augustius quam proprias frangere voluntates, 1071. Quos voluntas prava pervertit, plerumque adversitas corrigit, 1117. Voluntas ad Dei placitum frangenda, 1297. Bonæ voluntatis quam ampla substantia, 1379, 1451. Ante Dei oculos nunquam est vacua manus a munere, si fuerit arca cordis repleta bona voluntate, *ibid.* Nihil offertur Deo ditius bona voluntate, *ibid.* Quæ sit bona voluntas, *ibid.* Velle aliquid facere, jam mente facere est, 1562.

Voluptati cum maiores inserviant, minoribus lascivæ frenâ laxantur, 49. Voluptatis perfectio frustra queritur, 128. Omnis deservensus est in voluptate, 224. Qui nunc male in voluptatibus se dilatat, eum post in supplicis poena angustat, 139. Voluptas sæpe ex necessitate, 649. Impij delicias æstimant manere sub sensibus, 654. Pauci voluptatum fovem, et interitum evadunt, 669. Deus non docet carnis voluptates cavere, 825. Quomodo in jumentorum voluptatem decidunt homines, 824. Sub necessitatis specie voluptas in edendo se palliat, 881. Desiderium sordidæ voluptatis huius nomine designatur, 1129. Contra mundi voluptates, 1471. Voluptates pristinae ad memoriam redeant defendende, *ibid.*

Votum malum quanto citius impleri permittitur, tanto celerius punitur, 479. Ex peccati poena fit ut votum Deo factum præ infirmitate non solvatur, 510. Jurementum proferre est voto nos divine servitutis alligare, 1048. Pro peccatis contra vota cum iussis q. i. fiat satis, *ibid.* Bona vota quoties effectum percipiunt, multiplicantur, 1145. Deo consecrati voto, sunt holocaustum la crymis lavandum, 1598.

Vox angelorum. *V.* Locutio. Vox sanctorum quæ, 42. Vox capitis sæpe ad vocem corporis, sæpe vox corporis ad vocem capitis transferitur, 637. Vox Dei non in gaudio, sed in terrore audiri dicitur, 808. Vox Domini quomodo audiat, 871. Vox Dei torpentem peccatorem excitans tonitruum similis, *ibid.* Vox Dei quam potens sit 872. Quot voces non alloquantur, 1239. Vox est in mente quasi quid in sensu intelligentiæ, 1240. Quot voces nostris loquentur sensibus, *ibid.* Voces carnis in animo quæ sonent, *ibid.* Intellectus animæ vox ejus est, sed sub firmamento, *ibid.* Vox firmamenti, quæ sit, *ibid.* Vox super firmamentum quæ: et Deo loquitur, 1241.

Vulgu p. puperum, quis, 523.

Vulnere uno qui non prosternitur, bis terque percutitur, ut usque ad intima feriat, 48. Vulnere clausa plus cruciant, 240. Sine causa vulnera quomodo multiplicentur, 303. Homo de medicamento vulnus facit, Deus de vulnere medicamentum, 1092.

Vulpes, quid designent, 605.

Vultum suum qua ratione operiant iampi, 529.

Vulvæ nomine, quid designetur, 910. Quid sit de vulva procedere, 913. Wisigothi qui sint, et quomodo ab Ostrogothis differant, 2.

Z

Zachæus sycomorum ascendens, ut Dominum videret, quos significet, 890. Zachæo regnum Dei valuit dimidium substantiæ, 1451. Nobis posuit Deus Zachæum penitentiae exemplum, 1531.

Zelus per ignem significatur, 18. Unde fit ut plebs zeli igne pereat, 58. Zelus rectitudinis excitatus, a rectitudine ne alerret, sed pareat rationi, 178. Zelus sanctorum principes increpantium ex humilitate, non ex elatione procedit, 237. Zelus suis continetur limitibus, 341, 1195, 1207. Zelus mansuetudini et justitiæ conjungendus, 341. Excessus zeli in correptione venialis, 341. Hæretici zelum Ecclesiæ furem et insaniam vocant, 437. Zelari, quid sit, 666. Propter infirmorum casum fortes zeli sui igne adurnunt, 674. Quis et quantus Pastori zelus adversus delinquentes necessarius, 816. Zelus est sartago ferrea, *ibid.*, 1304. Qua discretionem excedendū, 817. Non ex occulto odio procedit, *ibid.* Zelus ita sævat rectitudinis, ut non exeat rabiem furoris, 848, 1501. Zelus sanctorum

pro Ecclesia, 1005. Idolum zeli, quid sit, *ibid.* Zelum charitatis erga proximum extinguere, quibus dolis conetur diabolus, 1069. Legendo Scripturam sacram zeli fervor excitatur, 1228. Zelus prærica ori, etsi cruciet, quantum necessarius, 1301. Zelus animarum gratius Deo sacrificium, *ibid.* Zelus fortis est frixura cordis, *ibid.* Mens justis zeli ardore cremata significatur per similem oleo conspersam et sartagine frixam, *ibid.*, 1505. Si zelus amorem non habet, similia calore caret, *ibid.* Anima justis zelo cremata, sacrificium et holocaustum fit Domino, *ibid.* Zeli fortis actus, *ibid.* Deo non placet, aut simplicitas sine zelo, aut sine simplicitate zelus, 1578.

Zonam auream circa mammillas habere, quid sit, 1129.

ORDO RERUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

S. GREGORII LIBRORUM MORALIUM CONTINUATIO.

LIBER XVII. — Quæ supersunt cap. xxiv libri Job, a versu 20 dimidiato, cum capitibus xxv et xxvi integris, exponit morali potissimum sensu. 9

LIBER XVIII. — Continet expositionem capitum xxvii et xxviii libri Job usque ad versum 31 dimidiatum, secundam multiplices sensus. 37

LIBER XIX. — Ab extrema parte vers. 21 cap. xxviii usque ad vers. 21 sequentis cap. exclusive perducta expositione, varii sensus non minus docte quam pie aperiuntur, maxime de Christo et Ecclesia. 95

LIBER XX. — Explicatur fusiis quinque ultimis versibus cap. xxix libri Job, cum integro cap. xxx, maxime de hæreticis et carnalibus Ecclesiam vexantibus. 135

LIBER XXI. — Exponitur cap. xxxi libri Job, ad versum 24 exclusive, et laudatis prius castitate, humilitate, misericordia, multa de occasione peccati fugienda potissimum docentur. 187

LIBER XXII. — Quod superat capituli xxxi libri Job explicatur, commendanturque præsertim animi demissio et moderatio, patientia, charitas, et erga subditos sollicitudo. 211

LIBER XXIII. — Exponuntur cap. xxxii et xxxiii usque ad versum 22, ubi, sicut Job, Eliu junior multa recta et sana, sed non recte et sana intentione edisserit. 249

LIBER XXIV. — Exponitur undecim versus posteriores cap. xxxiii, et octodecim priores cap. xxxiv, præclaraque de Christo mediator, de contemplatione, de conversionis ordine, de pastoralis officio docentur. 267

LIBER XXV. — In explicatione capituli xxxiv, a versu 19 ad 30, de reproborum peccata occultisque Dei iudiciis disseritur. 319

LIBER XXVI. — Exponit sanctus Doctor septem ultimos versus cap. xxxiv, et caput xxxv ex integro, cum uno et viginti prioribus versibus cap. xxxv. Ubi latissime in sensus tum allegoricos tum morales excurrit. 347

LIBER XXVII. — Duodecim ultimi versus capituli xxxvi exponuntur, cum integro capite xxxvii, ingeniose quaesitis ad asserendam, tum doctrinam, tum ethicam christianam sensibus. 399

LIBER XXVIII. — Explicantur undecim priores versus capituli xxxviii, multiplici sensu, præsertim morali. 445

LIBER XXIX. — Explicantur capituli xxxviii versus duo supra viginti a 12 ad 33 inclusive; multaque docentur, præsertim de Satanæ artibus et insidiis, de gratia, de prædestinatione, reprobatione occultisque Dei iudiciis. 477

LIBER XXX. — Expositionem octo versuum ultimorum capituli xxxviii, et tertidem capituli xxxix, complectitur. Ubi de Evangelii prædicatione præsertim plurima pie ac erudite sanctus Doctor edisserit. 521

LIBER XXXI. — Explicatur versus nonus cum reliquis capituli xxxix, omissis tantum tribus ultimis; et divine gratiæ, in Evangelii prædicatione peccatorumque conversione, efficacia præsertim demonstratur. 571

LIBER XXXII. — Duobus ultimis versiculis capituli xxxix explicatis, quatuor supra decem prioribus cap. xl exponuntur; multaque tum de infinita Dei potentia, tum de Satanæ noxiis in homines consiliis docentur. 651

LIBER XXXIII. — Expositionem versus decimi quinti et reliquorum capituli xli, nec non duodecim priorum cap. xli exhibet, ubi variæ dæmonis artes deteguntur, docenturque prædestinationi gratuita, et cum libero arbitrio conciliantur. 667

LIBER XXXIV. — Exponitur capituli xlii versus 13 cum reliquis, de diaboli præsertim superbia et sævisimis in sanctos Antichristi persecutionibus. 717

LIBER XXXV. — In quo per anacephalæosim multa jam dicta revocantur, et immensum hoc opus demississima humanæ infirmitatis confessione absolvitur. 749

Admonitio in æquevales homiliarum libros. 781

HOMILIARUM IN EZECHIELEM LIBER PRIOR. 785

HOMILIA PRIMA. — Prophetam expositorum sanctus Doctor de prophetiæ temporibus et modis præfatur. 786

HOMILIA II. — Prophetiæ Ezechielis quinque priores versus, juxta multiplicem sensum, allegoricum præsertim et moralem exponuntur. 795

HOMILIA III. — Exponuntur quatuor versus, a sexto ad decimum, de sanctis prædicatoribus et de duplici eorum vita, activa et contemplativa. 806

HOMILIA IV. — In explicatione versuum decimi, undecimi et duodecimi inchoati, multa præcepta moralia, præsertim de continua in Deum intentione, et ad se attentione proponuntur. 814

HOMILIA V. — In expositione trium versuum a duodecimo ad decimum quintum docte disseritur de Spiritu sancto ejusque in sanctis impulsu, motu et inhabitatione. 821

HOMILIA VI. — Explicantur versus 15, 16, 17, cum mediis decimi octavi parte; deflexo ad sacræ Scripturæ, ad Evangelii præsertim commendationem, prophetiæ sermonis sensu. 829

HOMILIA VII. — Exponitur versus 18 cum quinque sequentibus, maxime de sacræ lectionis utilitate, et de exhibendis ea cautione charitatis officiis, ut nobis potissimum per penitentiam intendamus. 840

HOMILIA VIII. — A versu 21 quæ supersunt capituli primi explicantur, cum initio capituli secundi; et de Christi divinitate, de verbi Incarnatione, de prædicatione, de Ecclesiæ congregatione, multiplicatione, unitate, plurimis disseritur. 853

HOMILIA IX. — Ezechielis caput secundum explanatur; qua in expositione non solum multa moraliter explicantur, sed etiam non pauca de gratiæ prævenientis necessitate, de liberi arbitrii consensu et cooperatione, de sacræ Scripturæ obscuritate et interpretatione doctissime edisseruntur. 870

HOMILIA X. — In explicatione priorum versuum capituli tertii usque ad quintum decimum commendat maxime Scripturam sacram, ejus assiduum lectionem, meditatio-

nom, et prædicationem. 886
HOMILIA XI. — Explicatio lionem capitis in Ezechielis prosequitur a versu 15 ad 20, ubi de officio pastoralis, de peccatis prælatorum et subditorum invicem commixtis, ac de mentis obsecratione præsertim dissertitur. 905
HOMILIA XII. — Quod residuum est capitis. rtil decurrit, et usque ad versum 4 capitis quarti suam explanationem perhibet, quam ad varia sive præcepta sive consilia moralia pro prædicatoribus et auditoribus inserit. 919
HOMILIARUM IN EZECHIELEM LIBER I OSTENSUM. 933
HOMILIA PRIMA — In explicatione trium priorum versuum cap. XI Ezechielis, et quarti inchoati, de Christo et Ecclesia, de electis, et de oculis erga eos Dei iudicis, præsertim dissertitur. 935
HOMILIA II. — In duobus cap. XI versibus, quarto videlicet ac quinto, explicandis, de activa et contemplativa vite sue dissertit sanctus Doctor, et plurima, suo more, documenta moralia inspergit. 948
HOMILIA III. — In trium versuum explicatione potissimum describitur Ecclesie ædificium ex omnibus sub utroque Testamento iustis constructum. 958
HOMILIA IV. — Quatuor versus a nono ad duodecesimum allegorice aut moraliter explicatis, absolvitur. 973
HOMILIA V. — Ab extrema duodecimi versus parte ad decimum septimum, Ezechielis cap. quadragesimum exponitur ac de contemplatione præsertim dissertitur. 984
HOMILIA VI. — Tris duntaxat versus explicantur, et quinta in Christianis, maxime vero in apostolis, perfectio claudit ostenditur. 998
HOMILIA VII [Al. XIX]. — Septem versuum, a 20 ad 27, explicationem complectitur, plurimamque singul exhibet præcepta moralia, de Spiritus sancti donis, gradibusque ad ea ducentibus, de vera perfectione ac de bonorum operum vires et ate. 1013
HOMILIA VIII [Al. XX]. — Versus 27 ac reliqui, usque ad 35 inclusive, plerique ceteris, alii hucusque exponuntur, et digna de resurrectione potissimum astruunt. 1027
HOMILIA IX [Al. XXI]. — Quilibet versus, a 39 ad 45, exponendi proponuntur, et vix terato sensu literali, spiritualis et moralis proficiuntur, ac de pastore officio imprimis dissertitur. 1041
HOMILIA X [Al. XXII]. — Quatuor versus, a 44 ad 48, exponendo sanctus Doctor de ille, spe, charitate, ac de bonis operibus Deo in cordis altari offerendis liberius excurret, et hoc opus abolvit. 1053
Admonitio in opus subsequens. 1071
HOMILIAE QUADRAGINTA IN EVANGELIA. 1075
HOMILIA PRIMA. — Habita ad populum in basilica sancti Petri apostoli, Dominica secunda Adventus Domini. 1077
HOMILIA II. — Habita ad populum in basilica sancti Petri apostoli, Dominica in Quinquagesima. 1081
HOMILIA III. — Habita ad populum in basilica sanctæ Felicitæ martyris, in die natalis eius. 1086
HOMILIA IV. — Habita ad populum in basilica sancti Stephani martyris, de apostolis. 1090
HOMILIA V. — Habita ad populum in basilica beati Andree ap. toli, in die natalis eius. 1093
HOMILIA VI. — Habita ad populum in basilica sanctorum Marcellini et Petri, Dominica tertia Adventus Domini. 1098
HOMILIA VII. — Habita ad populum in basilica sancti Petri apostoli, Dominica quarta in Adventu Domini. 1099
HOMILIA VIII. — Habita ad populum in basilica beate Mariæ Virginis, in die natalis Domini. 1103
HOMILIA IX. — Habita ad populum in basilica sancti Silvestri, in die natalis eius. 1105
HOMILIA X. — Habita ad populum in basilica sancti Petri apostoli, in die Iulianæ. 1110
HOMILIA XI. — Habita ad populum in basilica sancto

Agnetis, in die natalis eius. 1111
HOMILIA XII. — Habita ad populum in basilica sancti Agnetis, in die natalis eius. 1111
HOMILIA XIII. — Habita ad populum in basilica beati Petri apostoli, in die natalis eius. 1111
HOMILIA XIV. — Habita ad populum in basilica beati Petri apostoli, Dominica post Pascha. 1111
HOMILIA XV. — Habita ad populum in basilica sancti Pauli apostoli, Dominica in Septagesima. 1111
HOMILIA XVI. — Habita ad populum in basilica sancti Joannis, que dicitur Constantiniana, Dominica prima in Quadragesima. 1111
HOMILIA XVII. — Habita ad episcopos in fustes Laurentii. 1111
HOMILIA XVIII. — Habita ad populum in basilica sancti Petri apostoli, Dominica in Passione. 1111
HOMILIA XIX. — Habita ad populum in basilica beati Laurentii martyris, Dominica in Septagesima. 1111
HOMILIA XX. — Habita ad populum in basilica sancti Joannis Baptistæ, Sabbato Quatuor temporum ante matrem Christum. 1111
HOMILIA XXI. — Habita ad populum in basilica beate Mariæ virginis, die sancto Pasche. 1111
HOMILIA XXII. — Habita ad populum in basilica beati Joannis, que appellatur Constantiniana, Sabbato post Pascha. 1111
HOMILIA XXIII. — Habita ad populum in basilica beati Petri apostoli, in crastino Pasche. 1111
HOMILIA XXIV. — Habita ad populum in basilica beati Laurentii martyris, foris muros Urbis, feria quarta post Pascha. 1111
HOMILIA XXV. — Habita ad populum in basilica sancti Joannis, que appellatur Constantiniana, feria quinta post Pascha. 1111
HOMILIA XXVI. — Habita ad populum in basilica beati Joannis, que dicitur Constantiniana, in octava post Pascha. 1111
HOMILIA XXVII. — Habita ad populum in basilica sancti Pancratii martyris, die natalis eius. 1201
HOMILIA XXVIII. — Habita ad populum in basilica sancto viri Nerei et Achillei, die natalis eorum. 1210
HOMILIA XXIX. — Habita ad populum in basilica beati Petri apostoli, in Ascensione Domini. 1213
HOMILIA XXX. — Habita ad populum in basilica sancti Petri apostoli, die sancto Pentecostes. 1217
HOMILIA XXXI. — Habita ad populum in basilica sancti Laurentii martyris, Sabbato Quatuor temporum Septembris. 1227
HOMILIA XXXII. — Habita ad populum in basilica sanctorum Proceri et Martiniani, die natalis eorum. 1232
HOMILIA XXXIII. — Habita ad populum in basilica sancti Clementis, feria sexta Quatuor temporum Septembris. 1238
HOMILIA XXXIV. — Habita ad populum in basilica sanctorum Joannis et Pauli, Dominica tertia post Pentecosten. 1246
HOMILIA XXXV. — Habita ad populum in basilica sancti Meusii martyris, die natalis eius. 1257
HOMILIA XXXVI. — Habita ad populum in basilica sanctorum apostolorum Philippi et Jacobi, Dominica secunda post Pentecosten. 1261
HOMILIA XXXVII. — Habita ad populum in basilica beati Sebastiani martyris, die natalis eius. 1271
HOMILIA XXXVIII. — Habita ad populum in basilica beati Clementis martyris. 1281
HOMILIA XXXIX. — Habita ad populum in basilica beati Joannis, que dicitur Constantiniana. 1285
HOMILIA XL. — Habita ad populum in basilica sancti Laurentii martyris Dominica secunda post Pentecosten. 1301
Oratio S. Gregorii ad plebem de immortalitate. 1311

983
/5